GREGORII CORINTHII

ET

ALIORVM GRAMMATICORVM

LIBRI

DE DIALECTIS

LINGVAE GRAECAE.

QVIBVS ADDITVR NVNC PRIMVM EDITVS

MANVELIS MOSCHOPVLI

LIBELLVS DE VOCVM PASSIONIBVS.

RECENSVIT ET CVM NOTIS

GISB. KOENII, FR. IAC. BASTII,

IO. FRANC. BOISSONADI

SVISQVE EDIDIT

GODOFR. HENR. SCHAEFER.

ACCEDIT FR. IAC. BASTII COMMENTATIO PALAEOGRAPHICA

CVM TABVLIS AENEIS VII.

LIPSIAE

SVMTIBVS IO. AVG. GOTTL. WEIGEL

MDCCCXI.

PRAEFATIO

GISBERTI KOENII.

Libelli, qui Nostra qualicunque cura ornatior locupletiorque prodit, auctorem plerique omnes CORINTHVM quendam esse crediderunt. Nec aliud nomen in fronte gerunt superiores Editiones, quarum hic fere est titulus: *Περὶ διαλέκτων τῶν παρὰ Κορίνθου παρεκβληθεισῶν.*

lium titulum, quique nomen etiam auctoris paulo aliter scriptum exhibet, *Τοῦ μακαριωτάτου Κορύτου περὶ διαλέκτων,* in Codice MS. se inuenisse, testatur Henricus Stephanus in iis, quae praefatus est Ioanni Grammatico de Dialectis p. 12. ob illam ipsam rationem in Appendice de Dialecto Attica Cap. XIX. pag. 235. veluti dubius, vtrum praeferret, scribens "Corinthus, siue Corytus."

Τοῦ μακαριωτάτου Κορίθου περὶ διαλέκτων praefert Bibliothecae Monasterii Florentini Codex, teste Viro de erudita antiquitate praeclare merito, Bernardo Montefalconio Diarii Italici Cap. XXV. p. 365. Sed *Κορύτου* et *Κορίθου* aberrans Librariorum manus scripsit pro *Κορίνθου*· quo no-

mine hoc de Dialectis Opusculum, non contemnendum, laudant Casaubonus, Salmasius, Foësius, Sylburgius, Vrsinus, Kusterus, aliique, qui in his literis familiam ducunt.

Neque vero in dubium vocari potest exstitisse olim complures, qui CORINTHI dicti fuerint, nomine ducto a celeberrima Achaiae vrbe, quemadmodum, vt simillimo exemplo vtar, a Cerintho, oppido insulae Euboeae, *Cerinthi* sunt appellati. De Cerinthis videatur Rich. Bentleius ad Horatium Sermon. I, 2, 81. De *Maratho*, a Phoenices vrbe Marathone ita vocato, docta est Iani Broukhusii obseruatio ad Tibullum L. I. Eleg. 4. vs. 81.

Is, quem paulo ante memoraui, Stephanus, vt demonstraret, CORINTHVM, quemadmodum alibi constanter ipse vocat, nomen fuisse probum, atque antiquis vsurpatum, satis habuit in praefatiuncula, Animaduersionibus ad Corinthum praemissa, p.19. ad notissimum prouerbium, *ὁ Διὸς Κόρινθος*, prouocare. Sed longe plura minusque dubia eius rei documenta supersunt.

Nomen fuisse seruis maxime indi solitum, (vt fabulosos illos vrbis Corinthi conditores, de quibus Isidorus Orig. L. XV. Cap. 1. Suidas et Etymologus M. splendide mentiuntur, itemque alium Apollodori in Biblioth. L. III. p. 238. missos faciam,) vel lapides literati docent.

Praeter ceteros, CORINTHVS LIBERTVS occurrit in Columbario Libertorum et Serv. Liuiae Augustae XI, 80. T. FLAVIVS CORINTHVS in Thomae Reinesii Inscript. Cl. VII, 21. pag. 490. Q. ALBATIVS CORINTHVS HARVSPEX in Muratorii Inscript. Antiq. p. DXII, 1. quod marmor nuper e schedis, quae sunt penes Clar. P. Burmannum Secundum, pro inedito dedit maturae eruditionis adolescens, R. M. van Goens in Epistola Critica de locis quibusdam Martialis pag. 6. M. ATIVS CORINTHVS ATIAE L. apud eundem Murator. p. CMXXIV, 16. Si quis plures desideret, ex Inscriptionibus cum cura collectos reperiet a Petro Burmanno ad Petronii Satyricon Cap. L. pag. 249. vbi memoratur a Petronio *Corinthus aerarius.* *) CORINTHI, mimi, vt videtur, meminit Iuuenalis Sat. VIII. vs. 197.

Finge tamen gladios hinc, atque hinc pulpita pone:
Quid satius? mortem sic quisquam exhorruit, vt sit
Zelotypus Thymeles, stupidi collega CORINTHI? **)

---

*) CORINTHVS in inscriptione apud Gutberleth. pag. 160. ad Monum. Heriae. BOISSON.

**) In loco Iuuenalis Heinrichius Comm. I. ad Iuuen. pag. 34. legit "Corinthi". BOISSON.

Fuerunt etiam Corinthi, literarum cultu nobiles, quorum ratio hic potius habenda videatur.

Κορίνθου τοῦ Σωκρατικοῦ, qui Argis docuerit, meminit Iustinus M. initio Dialogi cum Tryphone p. 101. et e Iustino Io. Alb. Fabricius Bibliothecae Graecae Tom. I. p. 840.

Grammaticum Latinum eo nomine, qui Poëtarum Romanorum Principis, Virgilii, locutionem damnare ausus sit, praebet Seruius ad Aeneïd. X. vs. 547. Certe ad Poëtae verba "*Dixerat ille ali-„quid magnum*" in Seruio vulgatur, praeter cetera: "*Μὴ μέγ' εἴπῃς.* CORINTHVS vt sordidum im-„probat." Verum Seruii ille locus non vnam maculam suscepisse videtur.

Leue est, et vix operae, monere, in Graecis priorem voculam vna syllaba augendam esse, *Μηδὲν μέγ' εἴπῃς·* vt Sophocleum sit hemistichium, e Tragici Aiace Flagellifero vs. 389. deriuatum.

Maius momentum habet Viri acutissimi, Dav. Ruhnkenii coniectura, pro "CORINTHVS vt „sordidum improbat" refingentis: "CORNVTVS „vt sordidum improbat." Hanc, mea sententia verissimam, emendationem paucis, et *ὡς ἐν παρόδῳ*, adserere iuuat.

Primum, quam pronus fuerit Librariorum in his nominibus permiscendis lapsus, argumento esse possunt Codices quidam Tibulli L. II. Eleg. 2. vs. 9.

pro *Cornute*, quam lectionem elegantissimi Broukhusii peritia genuinam esse euicit, *Cerinthe* praeferentes, et *Chorinthe*. Deinde, *Cornutus* Grammaticus saepius a Seruio ad partes vocatur; eundemque pari fastidio, nimis delicato profecto, verbum *vexasse* in Virgilii Eclog. VI. vs. 76. "quasi „incuriose et abiecte positum reprehendisse," testatur A. Gellius N. A. L. II. Cap. 6.

Damnatam a Cornuto locutionem, *aliquid magnum loqui*, bene vindicauit doctissimus Latinorum poëtarum interpres, P. Burmannus ad Valerium Flaccum L. I. vs. 262. ne Sophoclei quidem *μηδὲν μέγ' εἴπῃς* oblitus; quocum plane conuenit *μηδὲν μέγα μυθεῦ* in Theocriti Eid. X. vs. 20. Similia quaedam dedit etiam Henr. Stephanus Schediasm. XX. p. 56. Locutionem Latinam vno verbo Graeco *μεγαληγορεῖν*, vel *μεγαλοῤῥημονεῖν*, commode exprimas.

Sed misso Seruii loco, omnique de Corinthis disputatione, in qua diutius forte, quam par erat, haesimus, suus libello de Dialectis auctor adserendus est.

Sit enim probum Corinthi nomen, sit multis vel liberis hominibus, vel seruis, commune: tamen non dubitandum, quin Librariorum culpa huius libelli auctor diu CORINTHVS appellatus fuerit, qui Corinthi Episcopus siue Metropolita

erat dicendus. Librarii videlicet, cum in fronte scriptum inuenirent v. c. *Τοῦ Ἐπισκόπου Κορίνθου περὶ διαλέκτων*, duo illa vocabula, *Ἐπισκόπου Κορίνθου*, per appositionem perperam accepisse videntur.

Ipsi iam Stephano Codicis sui inscriptio, *Τοῦ μακαριωτάτου Ἐπισκόπου Κορίνθου περὶ τῶν ἰδιωμάτων τῶν διαλέκτων*, aliquid dubitationis mouerat, cum in Praefatione p. 19. fatetur, posse aliquem inde suspicari, "Corinthum non huius „scriptoris, sed illius celeberrimae vrbis nomen „esse; et male Corinthum, quem Corinthi Episco- „pum vocare oportebat, appellari." Mox tamen sibimet ipse hunc scrupulum iniicit: "parum veri- „simile fieri, nomen ipsius praetermissum fuisse po- „tius, quam nomen vrbis, cuius Episcopatum ob- „tineret."

Pulcre nouerat ipse Stephanus, quanta licentia Librarii in titulos librorum grassati sint, vel alienis addendis, vel necessariis et legitimis omittendis. Hic autem quid attinet quaerere, an talis mutilatio tituli fieri potuerit? Factam esse, liquido demonstrabimus.

Etenim quod Stephanus coniectando assecutus fuerat, tametsi suam ipse coniecturam mox deseruit, deinde alii Viri docti, quibus plurium MSS.

titulos comparandi copia fuit, verissimum esse deprehenderunt.

Suum adeo auctorem huic libello e Codicibus restituit Leo Allatius in luculenta de Georgiis Diatriba p. 416. (in Fabricii B. G. T. X. p. 798.) cui dicitur GEORGIVS siue GREGORIVS, METROPOLITA CORINTHI, cognomento PARDVS.

Allatio adiungatur Isaacus inprimis Vossius, qui sub Corinthi etiam nomine laudato Scriptore Nostro ad Hesychium V. V. *Μαρίλη*, *Μελεδαίνει* et *Ῥοικὸν,* in doctis ad Catullum Obseruationibus p. 240. antiquam lectionem, *ἐμὶν δὲ τὺ βωκολιάσδεν Ἔν ποθ' ἕν,* Theocrito Eid. IX. vs. 6. restituit, pro vulgata *ἐμὶν δὲ τὺ β. Ἔμποθεν* "ex „scripto, vt ait, Gregorii Metropolitae Corinthio„rum de quinque dialectis, cuius auctor inepte vulgo „Corinthus vocatur." quo loco respicit quae in hoc libello leguntur §. LXXVII. de Dialecto Dorica.

Horum potissimum Virorum monitis, vt credibile est, excitati ex Eruditis nonnulli, qui, quod verum erat, sequi, quam vulgaris erroris accessionem esse maluerunt, cum ex hoc libello data opportunitate quaedam laudarent, suum eius auctori nomen impertiuerunt: v. c. Thomas Galeus in not. ad Cornutum de N. D. p. 177. n. 27. ad Herodotum p. 72, 11. Tib. Hemsterhusius ad Lucianum Tom. I.

p. 96. Ioannes Alberti ad Hesych. Tom. I. p.1260, 18. Lud. Casp. Valckenaerius ad Euripidis Phoen. p. 269. 449. et ad Herodotum p. 167, 37. 224, 22.

Rem plane conficit Amplissimi Gerardi Meermanni Codex, qui totidem literis praebet: *Γρηγορίου Μητροπολίτου Κορίνθου περὶ διαλέκτων.*

Itaque GREGORII, vel, vt in Codicibus quibusdam vocatur, GEORGII nomen habuisse huius de Dialectis libelli auctorem, eundemque Corinthiorum Metropoliten fuisse, dubio caret. Michaëli adeo le Quien Orientis Christiani Tom. II. p. 164. inter Corinthi Episcopos, quos quidem indagare potuerit Vir sollertissimus, posteaquam N. XXIV. alium Georgium recensuerat, N. XXVII. recensetur GEORGIVS II. alias GREGORIVS CORINTHI METROPOLITA.

De PARDI cognomine quae Allatius, loco supra indicato, monuit, MSStorum etiam fide comprobantur. *Γρηγόριος Πάρδος Μητροπολίτης Κορίνθου* appellatur in Opusculo inedito, cuius ex Allatii Diatriba de scriptis Damasceni meminit Fabricius Biblioth. Graec. Tom. VIII. p. 821. In Codice Regio Parisino N. 2669. aliud exstat hoc titulo: *Γεωργίου Μητροπολίτου Κορίνθου, τοῦ πρότερον Πάρδου ὀνομαζομένου, περὶ Συντάξεως τοῦ λόγου, ἤτοι περὶ τοῦ μὴ σολοικίζειν* cett. e quo coniecturam facere licet, Gregorium

Nostrum Pardi cognomen, posteaquam Corinthi infulam obtinuisset, abiecisse.

Quod attinet ad aetatem, qua vixerit, scripsisse eum seculo XII. in Bibliotheca Gr. Tom. VII. p. 35. Fabricius tradit, nulla opinionis suae ratione addita. Le Quienus autem l. c. Theophylacto Pelagoniae recentiorem, et Gregorio Cyprio, qui sub finem seculi decimi tertii Constantinopolis Patriarcha sedebat, antiquiorem statuit, hoc potissimum vsus argumento, quod in Volumine inedito *de Constructione orationis* iambos commendauit Nicolai Calliclis Archiatri, qui Alexio Comneno imperante vixit. Gregorii Nostri, praeter Calliclem etiam Gregorium Pisiden et Theodorum Prodromum inter Iambographos *νεωτέρους* laudantis, verba e libro MS. excitauit Allatius Diatriba de Georgiis p. 308. (in Fabricii B. G. Tom. X. p. 605.) Prodromus vero et ipse sub Alexio et Ioanne Comnenis floruit. A Comnenorum igitur imperio, sub quibus in Oriénte Graecae literaturae studium rursus emergere coepit et caput efferre, Corinthius etiam Episcopus non longe abfuerit; quamquam vel sic dubium relinquitur, quemnam Imperatorem *σεβαστῶν πάντων φιλολογωτάτου* titulo, vt magno consensu MSS. habent, in prima Praefatione ornaverit. *)

*) Medio seculo XII. alligat Saxius Onomast. P. II. p. 243. Etiam

Erunt fortasse, qui hunc ipsum de Dialectis libellum iam ab Eustathio, Thessalonicae Archiepiscopo, qui vastos in Homerum commentarios sub Manuele fere concinnauit, lectum putent. Is certe ad Odyss. *Γ.* p. 1471, 24. laudat *τὸν γράψαντα ἐν Τῷ περὶ τῶν πέντε Διαλέκτων, ὅτι γλῶσσά ἐστιν ἰδίωμα διαλέκτου.* Fieri autem vix potest, quin eo in loco aliqua vacillantis memoriae culpa teneatur Eustathius, visus sibi legisse, *γλῶσσά ἐστιν ἰδίωμα διαλέκτου*, vbi reuera legerat: *Διάλεκτός ἐστιν ἰδίωμα γλώσσης·* quae totidem verbis leguntur in Gregorio, a nobis etiam edita pag. 3. [p. 9. edit. Lips.] Verum tamen longe probabilius est, Eustathium in animo habuisse aliud de Dialectis Opusculum, quod, Ioanni Grammatico adscriptum, eandem dialecti definitionem offert. Quid? quod eam ipsam in Gregorio ex libris manuscriptis, quibus vsi sumus, vnus tantum Vaticanus agnoscit, optimus autem Vossianus cum vtroque Regio et Meermanniano praetermittit; vt e

---

Reiskius praefat. ad Gregorii Cor. Comment. ad Hermogen. *Π. Μ. Δ.* (Orator. Graecor. Tom. VIII.) p. 879. : "Corinthius duodecimo „secundum C. N. seculo non est vetustior, quippe qui Simeonem „Metaphrasten laudet." Quod autem Fabricius Bibl. Gr. Tom. VI. p. 195. Harl. scribit, "Corinthum leuissima et falsa coniectura a „quibusdam haberi auctorem poëmatis, quod fertur sub nomine „Cointi Smyrnaei siue Quinti Calabri," tangit Thomam Reinesium, cuius hanc opinionem fuisse, obiter monet Vrsinus Gr. Gr. p. 83. ed. alter. V. Tychsen. Comm. de Quinto Smyrnaeo p. XXI. SCHAEF.

Ioannis Grammatici collatione Nostro pannus iste adsutus videatur.

Sed haec vtcunque existimata erunt, non vulgarem Graecis literis operam nauauit Gregorius, plurimis scriptis nobilitatus. Libelli eius *περὶ Συντάξεως τοῦ λόγου, ἤτοι περὶ τοῦ μὴ σολοικίζειν*, quem seruat Bibliotheca Regia Parisiensis, supra mentionem iniecimus. Eundem exstare manuscriptum in Bibliotheca Vindobonensi, aliaque eiusdem auctoris Opuscula, argumenti inprimis Grammatici, reperiri in Bibliotheca Vaticana et Scorialensi, monuit Allatius Diatr. de Georgiis p. 416—420. (B. G. Fabricii Tom. X. p. 798—804.) Conf. Fabricius B. G. Tom. VII. p. 44.*)

Sed prae reliquis ingenii Gregoriani monumentis, secundis hominum studiis exceptum fuisse, quem nobis expoliendum sumsimus, de Dialectis libellum, multa eius, quae in Europae Bibliothecis adseruantur, apographa declarare videntur. Et erat hoc argumentum dignissimum, in quo tractando, optimorum Grammaticorum exemplo, vires suas periclitaretur.

Etenim Graecarum dialectorum ratio ipsis etiam Graecis olim visa est multis difficultatibus impediri

*) Commentarium Gregorii ad Hermogenis librum *περὶ δεινότητος μεθόδου*, de quo infra Koenius, e Codice Monacensi primus edidit Reiskius Orator. Graecor. Tom. VIII. p. 883. sqq. Conf. Bast. ad Gregor. p. 58. sq. SCHAEF.

Quapropter iam ab antiquissimis inde temporibus, ex quo Grammatici studium suum ad patriam linguam excolendam contulerunt, plurimi reperti sunt, qui hac etiam in parte diligenter elaborarent. Cumque vulgo quatuor esse dialecti credantur, Attica, Ionica, Dorica et Aeolica, (tametsi nonnulli Doricam et Aeolicam pro vna eademque habent,) alii singulas dialectos, alii vniuersas commentariis illustrarunt. Nolim repetere hoc loco quae diligentissimus Fabricius collegit Bibl. Graec. Lib. IV. Cap. 34. Pauca tamen in mundo habeo, quae operae erit in medium protulisse. In luculento Scholio, quod ad Iusiurandum Hippocratis edidit Meibomius, citatur *ΡΙΝΘΟΣ ἐν τῷ περὶ τῆς Ἀττικῆς συνηθείας*, addito hoc eius fragmento: *Οἱ μὲν οὖν ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς, φυλέται λέγονται· οἱ δὲ ἐκ τῆς αὐτῆς φρατρίας, φράτορες· οἱ δὲ ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους, γεννῆται.* Corrupto nomini emendando duas coniecturas impendit Vir Clarissimus, et de Graeca eruditione optime meritus, Io. Albertius ad Hesychium V. *Βρυλλοχισταί·* sed amplectenda videtur diuinatio Ruhnkenii, Viri ingeniosissimi, qui in literis ad me datis corrigendum putat *ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ.* Irenaei, nobilis Grammatici, *Ἀττικὴν συνήθειαν* laudat Suidas Tom. II. p. 29. vbi vid. Kusterus.

Philoxeni *ἐν τῷ περὶ τῆς Ἰάδος διαλέκτου*, ab

Etymologo M. pag. 531, 15. 540, 47. 616, 47. et Suida citati, meminit etiam Orion Thebanus Etymol. MS. Paris. V. *Ἱστία παρὰ τὸ ἵζω· ἡ δὲ ἑστία παρὰ τὸ ἕζω. τοῦ δὲ ἵζω ὁ μέλλων ἵσω, καὶ ῥηματικὸν ὄνομα ἱστὸς καὶ ἱστία. οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ τῆς Ἰλιάδος διαλέκτῳ.* Quiuis facile emendet: *ἐν τῷ περὶ τῆς Ἰάδος διαλέκτου.* Debeo Orionis locum Ruhnkenio, qui ipse alium huc pertinentem dedit in Auctario em. ad Hesych. V. *Λάλλαι.*

Vtar vero hac occasione dubitationis cuiusdam aperiendae, quae mihi, in Philoxenea, quae interierunt, Opuscula inquirenti momenti nonnullius visa est. Nempe, praeter illa, quae Suidas commemorat V. *Φιλόξενος*, scripserat etiam, Romae aperto ludo, *περὶ Ῥωμαίων διαλέκτου·* id quod ex Etymologo V. *Κορώνη* et Eustathio optime Kusterus monuit. Eius libri mentio superest praeterea apud Etymologum in V. V. *Ξέστης* et *Στυγνός.* Accedit Orion Thebanus Etymol. MS. Paris. V. *Ὑπέρινον. τὸ σφόδρα λεπτόν. ἰνῶ ἐστι ῥῆμα τὸ ἐκκενῶ. ὅθεν ὑπέρινον ἄνδρα λέγουσι τὸν λεπτὸν, καὶ κενὸν σαρκῶν. Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ τῆς Ῥωμαίων διαλέκτου.* vnde supplendus Etymol. M. pag. 779, 6. Eundem librum vbi laudat Etymologus p. 71, 25. non Philoxeno illum tribuit, sed Philoni. Suspicabar aliquando cum Fabricio

B. G. Tom. X. pag. 44. compendifactam scribendi rationem caussam fuisse, cur pro Philoxeno Philo laudaretur: etenim obseruaueram in Etymologico Leidensi MS. nomen *Φιλόξενος* pag. 13, 34. 20, 30. 43, 15. 63, 56. quibus in locis *Φίλων* praefert Etymologicum editum. Similiter p. 60, 28. MS. Regius Paris. pro *Φίλων* habet *Φιλόξενος*. Nunc vero parum abest, quin credam, duobus nominibus, id quod saepe vsu venisse constat, eundem Grammaticum innotuisse. Certe, nisi binominem fuisse Grammaticum concedas, nominum *Φιλόξενος* et *Φίλων* sollemnis permutatio etiam Suidam, libros *περὶ Ἑλληνισμοῦ* Philoxeno tribuentem, fefellerit. Nam Etymol. Reg. MS. V. *Ἀκόλαστος. κυρίως ὁ ἀπαίδευτος, ὁ δίχα διαγωγῆς* (l. *ὁ μὴ δ.*) *καὶ κολάσεως τετυχηκὼς τὶς ἐπὶ παιδείαν.* (l. *τουτέστι παιδείας.*) *οὕτω Φίλων ἐν τῷ περὶ Ἑλληνισμοῦ.* vbi quo minus denuo *Φιλόξενος* substituendus videatur, vetat Orion Thebanus Etymol. MS. V. *Κρούειν κυρίως ἐπὶ τῶν κερατοφορούντων· κυρίττειν γάρ ἐστι τὸ τοῖς κέρασι κρούειν. οὕτω Φιλονίδης* (l. *Φιλωνίδης*) *ἐν τῷ περὶ Ἑλληνισμοῦ.* eadem enim sunt nomina *Φίλων* et *Φιλωνίδης*, forma duplici: vid. adscripta ad Gregorium de Dialectis p. 133. [p. 290. ed. Lips.] Sed illuc, vnde abiit, oratio reuocanda est.

Inter Grammaticos, qui vniuersas Graecae linguae

dialectos explicarint, eminuit Apollonius Dyscolus. Is, Suida teste, praeter cetera, scripsit etiam *περὶ διαλέκτων Δωρίδος, Ἰάδος, Αἰολίδος, Ἀτθίδος.* cuius operis desiderium incenderunt inediti eiusdem Apollonii libri *περὶ συνδέσμων, περὶ ἐπιῤῥημάτων* et *περὶ ἀντωνυμιῶν,* quos mihi Ruhnkenii humanitate euoluere licuit.

In ipsis Dialectis tractandis cum variae essent partes, alii aliam partem elegisse videntur, et in re metrica, cuius rationes aliquando e dialectis pependisse doctis constat, inprimis diligenter versatus fuisse Aristocles. Etymologus M. p. 545, 8. *τὸ δὲ θῦμα ἱστορεῖ Ἀριστοκλῆς ἐν τῷ περὶ διαλέκτου ἐκτεινόμενον·* vbi praestat scribere *Ἀριστοκλῆς ἐν τῷ περὶ διαλέκτων·* vt habet, Etymologi loco vsus, recens admodum Oppiani Scholiastes ad Halieut. Lib. I. vs. 223.*) nec aliter Draco Stratoniceus *περὶ μέτρων ποιητικῶν* MS. penes Ruhnkenium: *Εὐκνημὶς μακροκαταληκτεῖ. Ἀριστοκλῆς δὲ ἐν τῷ περὶ διαλέκτων φησὶν Ἀττικοὺς ἐκτείνειν.*

Gregorii Nostri aetate iam perierant antiquissimorum Grammaticorum haec aliaque monumenta, ad dialectos explicandas comparata; ne Tryphonis quidem Alexandrini libris, quos Suidas comme-

*) L. 225. Boisson.

morat, de Dorica inprimis atque Aeolica Dialecto, exceptis. Nam in Praefatione Corinthius Episcopus laudans Tryphonis operam, solum, puto, eius libellum *περὶ παθῶν*, adhuc superstitem, quique fere totus est in tradendis Dialectorum *πάθεσι*, intellexit. In Ioannis autem Philoponi, simul a Gregorio memorati, de Dialectis Opusculo ieiuno valde et exili, quod et ipsum ad tempora nostra peruenit, multa desiderant arbitri harum rerum intelligentes. Quae porro de Dialectis veteres Scholiastae passim opportune monuerant, ea, variis locis sparsa et dissipata, cum taedio et molestia quaerenda erant cognoscendarum dialectorum studiosis. Operae igitur pretium se facturum Noster existimauit, si rem vniuersam de integro sibi exornandam sumeret, collectis potissimum, quas passim optimorum Auctorum, Thucydidis, Aristophanis, aliorumque veteres enarratores suppeditabant, obseruationibus. Nec infeliciter ipsi id cessit; tametsi nimis operam venditat suam, et in Praefatione lectori fucum facit, prae se ferens, et iactans, se, praeter ceteros, Archytam etiam atque Alcaeum, quorum libros nunquam oculis vsurparat, nec vnam inde *ῥῆσιν* in opere suo excitare potuit, *τῆς Δωρίδος καὶ Αἰολίδος κανόνας* secutum fuisse. Sed tale erat ingenium istius aetatis Graeculorum.

Id ipsum, quod dixi, Scholiastarum veterum fontibus illum suos irrigasse hortulos, iam olim Henr. Stephanus in Praefatione ad Corinth. p. 20. animaduertit; neque adeo auctoris hoc consilium obscurum est, cum Thucydidis Scholiis se vsum ipse fatetur §. XXXIV. de Dial. Attica. Praeter Scholia Thucydidis Euripidisque in Capite de Dialecto Attica inprimis ei ad manus fuerunt Comici Aristophanis Scholia, editis pleniora, (vid. §. LX.) quae iis etiam in articulis descripsit, de quibus id Stephanus minime suspicatus fuerat; ita tamen, vt symbolam interdum conferret, vno alteroque loco, quem memoria forte suggerebat, de suo adiiciendo. Exempla peti possunt e §. XVII. XX. XXXV. Saepius eam in rem Gregorii Nazianzeni locis vsus est, v. c. §. XLII. XLIV. L. LXXIV.

Scholiastarum obseruationibus multa e Io. Grammatici libello adtexuit, saepe etiam Veteris alicuius Scriptoris testimonio aucta: vid. §. V. LIII. (de Dial. Ion. §. XXXII. XXXVI.) Sicubi ab eo aperte dissentit, dissensum indicat honesta formula, *καὶ οἶμαι, ἐγὼ δὲ οἶμαι·* vid. §. XII. (et de D. Ion. §. XXIX.) Nec raro tamen, quae Philoponus perperam tradiderat, tacite correxit: id quod liquido patebit cum Io. Grammatico conferenti §. XVII. XXX. LIII. XCIV.

Hermogenem secutus auctorem, *καινοπρέπειαν*

obscruauit in Demosthenis quodam loco §. XV. et *πολυθρύλλητα* illa Platonis verba, *τὰ χωρία καὶ τὰ δένδρα οὐδέν μ᾽ ἐθέλει διδάσκειν*, ad eius mentem accepit §. LXVII. ad Atticam Dialectum non aliam ob caussam referens, quam quod in Platone atque Demosthene, optimis Atticismi magistris, legerentur. Binas vero istas obseruationes ex Hermogenis penu depromtas esse, etsi prudentius ille nihil de Atticismo addidit, nemo dubitabit, qui meminerit, inter Nostri Opuscula inedita ab Allatio etiam celebrari commentarium *εἰς τὸ περὶ Μεθόδου δεινότητος Ἑρμογένους*.

Supersunt nonnulla, quae suis auctoribus reddere non potui; sed nec res erat tanti, et sunt numero pauca.

Et hac quidem ratione in Primo Capite versatus est Gregorius, in reliquis instituto vsus nonnihil diuerso.

Multa quidem, vt in Atticis, sic in Doricis e Io. Grammatico sumsit, et e veteribus Scholiastis: sed plures tamen ipse Dorismos in Theocrito, Pindaro, Aristophane, seruato plerumque eorum ordine, exposuit. Sic ex. gr. Pindarica quaedam ex Olymp. Ode prima sectatus a §. XVI. in eo articulo tangit Odes I. versum 45. at articulo XVII. versum 52. §. XVIII. vs. 66. §. XIX. vs. 80. cett. Similiter Dorica quaedam, quae ex Boeoti persona

in Comici Acharnensibus reperiuntur, explanans, §. XXXVI. respicit eius fabulae versum 770. §. XXXVII. vs. 772. §. XXXVIII. vs. 773. §. XXXIX. et XL. vs. 775. §. XLI. vs. 778. Ex quo specimine reliqua possunt aestimari. Nonnunquam tamen ordinem leuiter migrauit: nec raro locos, ad quos ipse suam obseruationem accommodabat, indicare neglexit.

Posteaquam simili fere pacto Ionica plurima Herodoti in tertio Capite tractauerat, et Io. Grammatici obseruata strenue in rem suam verterat, plurimas subiungit Glossas, cum e Glossario Herodoteo petitas, tum ex Erotiani Hippocrateo.

In vltimo Capite Aeolica paulo negligentius habuit, vixque vlla auctoritate instruxit, Io. Grammatici, eiusque fere vnius, vestigia premens.

In vniuersa operis tractatione et Ioannis Grammatici, et Nostri, tria potissimum requirit Stephanus in Praefatione ad Io. Grammat. p. 12. primum, eos non minimam partem eorum, quae ad idem argumentum pertineant, praetermisisse; deinde, ordinem, quem decebat, non tenuisse; postremo, nonnulla adferre, vel non probanda, vel aliis exemplis munienda: quae, de Nostro inprimis, repetit pag. 20.

Quae Io. Grammaticus commiserit, nihil ad nos pertinent: Episcopi vero Corinthii errores,

tantum abest, vt pertinaciter defendere animus sit, vt in pluribus Stephano adsensum praebere non dubitarim, alia etiam peccata, a me deprehensa, in lucem protulerim. Et quis est de gente Grammaticorum, qui non aliquando turpiter lapsus sit? Quandoquidem autem nonnulla, quae Stephanus vitio vertit Scriptori Nostro, vel excusari possunt, vel iure defendi, equidem, vt editoris partibus satisfaciam, Grammatico suppetias feram, ac Stephani rationibus meas qualescunque rationes opponam. Etenim sic existimo, Stephanum huic Grammatico aliquando fuisse iusto iniquiorem duabus maxime de caussis: cum quod editarum tantum lectionum, saepe corruptissimarum, rationem habuerit, optimo, quem possidebat, Codice neglecto; tum quod verum eius institutum non satis animo perpenderit. Sed in rem praesentem veniamus.

Primum reprehendit Stephanus, non minimam eorum partem, quae Dialectos spectent, praetermissam fuisse.

Vellem mihi dicere liceret, vniuersam de Dialectis materiam plenissime a Nostro esse tractatam. Sed quotusquisque est veterum Grammaticorum, qui, quod tractabat, argumentum ita exhauserit, vt nihil aliorum, idem saxum deinceps voluentium, diligentiae reliquerit? quis messem ita collegit, nullum vt superesset spicilegium? Quando autem

Gregorius exiguas Io. Grammatici Tryphonisque *περὶ παθῶν*, qui soli fortasse eius aetate supererant, de Dialectis copias insigni accessione locupletauit: praestat, mea quidem sententia, ob ea, quibus illorum obseruata auxit, meritis hominem laudibus gratoque animo prosequi, quam propter omissa, quae nec illi attigerant, negligentiae et socordiae reum agere. Vt enim pauca fortasse de Dialectis dixit prae illis, quae dici possent: ita certe multa sunt prae iis, quae ex Io. Grammatici Tryphonisque libellis hauriri ea aetate potuissent.

Deinde Stephanus reprehendit turbatum ordinem: non de verbis, de nominibus, de praepositionibus, similibusque vno eodemque loco, sed sparsim, agi; veluti de Synaloephe tribus locis, et separatim de *μυρσίνα* §. LXXVI. de *θαρσαλέον* et *ἄρσεν*, quorum tamen eadem sit ratio, §. LXXXIV.

Equidem vt non diffitear, in quibusdam concinniorem ordinem iure desiderari (quo inprimis refero, quod primum Atticam Dialectum, tum Doricam, deinde Ionicam, tandem Aeolicam exposuerit; cum Atticae Ionicam, Doricae Aeolicam rectius comitem dedisset:) puto tamen, Stephanum, quae de *μυρσίνα* et *θαρσαλέον* conqueritur, in hunc censum non fuisse relaturum, si Codicem suum in consilium maturius adhibuisset; qui, ad-

dicentibus, praeter Meermannianum, reliquis meis libris scriptis, ista vno articulo complectitur: vid. §. LXXXII. de Dial. Att. Parem nimis festinantis Stephani negligentiam arguimus ad §. LXXIV. Deinde, cum ex iis, quae supra disputata sunt, constet, Gregorium e variis auctoribus, quae conuenire videbantur instituto, in suum libellum transtulisse, et quasi in cinnum coniecisse: mirum videri non debet, si, dum singulorum fere ordinem sequebatur, vt casu ad ea delatus erat, passim sparserit, quae rectius in vnum locum conclusisset. Sic Doricas particulas, vt vnico exemplo defungar, *πόκα*, *ὅκα*, *ἄλλοκα*, *τόκα*, in quibus omnibus par atque eadem Dialecti ratio obtinet, diuersis quidem locis tangit in Capite de Dialecto Dorica; sed *πόκα* §. V. e Theocrito; *ὅκα* §. LV. ex Aristophane, *ἄλλοκα* §. LXX. rursus e Theocrito, tandem *τόκα* §. CLXXII. e Io. Grammatici Doricis. Indidem repetenda est ratio, cur tantum non eadem obseruata aliquando bis legantur, in Doricis praesertim: v. c. de *θᾶσθε* §. XXXVI. de *θᾶσαι* §. LXXV. sed hoc e Theocrito, illud e Comico: *ἔμμεναι* e Pindaro §. XVII. ex Aristophane §. XXXIX. *οἴκαδες* et *κρῆς* ex eodem §. XLII. et XLVII. at e Io. Grammatici tractatu §. CLXIII. et CLXIX. Talia qui ferre nequit in Grammatico non nimis antiquo, quomodo, vt hoc

vtar, Polyaenum acciperet, Scriptorem satis vetustum, quippe Antonino et Vero Imperatoribus libros suos Strategematum inscribentem? Etenim ille, similiter varios in rebus gestis narrandis auctores secutus, eadem saepe Imperatorum consilia, locis fere vicinis, exiguo cum discrimine, bis memoriae prodidit. Quae magnus Casaubonus hac in re dudum obseruauit, nouis quibusdam exemplis cumulari possent; sed haec neque proprie ad Grammaticum pertinent, et a quouis, qui animum attendat, facili opera indagari poterunt.

Quae de exemplis, vel perperam saepe additis, vel ab auctoribus, vnde peti debuerant, non petitis Stephanus porro disputat, ita sunt comparata pleraque, vt, quid contra dicam, nihil magnopere habeam. Iniuria tamen huc refertur §. XIV. de Dial. Att. in quo Atticis in genere tribui nollet Stephanus, quae Thucydidi sint peculiaria; nam ipse adeo Grammaticus in fine articuli addit: *καὶ μᾶλλον ὁ Θουκυδίδης*.

Et haec quidem pro Grammatico Nostro adversus Stephanum, procul habito partium studio, dicta sunto; Stephani enim in linguam Graecam vniuersam, et Atticam inprimis Dialectum, tanta sunt merita, quanta nescio, an neminis. Ego autem de Stephani, aliorumque Virorum magnorum laudibus quidquam temere detrahere, mihi reli-

gioni duco. Sic enim arbitror, nos leuem errorem vnum atque alterum, quos humana natura parum cauit, forte arguere in illis posse; at nos ipsos in mille aliis turpiter aberraturos, nisi illi studiorum viam planam expeditamque nobis reddidissent.

Doricam Nostri supellectilem flocci fecit Stephani gener, Is. Casaubonus, in Lectionibus Theocriteis Cap. XVI. p. 271. ad locum Poëtae, quem Grammaticus §. CLXXVII. de Dial. Dor. tractat, scribens: "Quid enim est *ἀδεμάτου?* Scio in „promtu esse responsionem e Corintho illo, cuius „circumfertur de Dorica Dialecto *συρφετώδης* quae„dam collectio. — Ego vero isti Grammatico fidem „arbitrari pridem desii."*)

Alibi tamen in Lectionibus Theocriteis Nostri auctoritate, sub veteris Grammatici appellatione, non semel stetit Casaubonus; nec opem ferre laboranti recusauit ad Gregorii Nysseni Epistolam p. 140. Profecto, si de erroribus, quos commisit Grammaticus, Lectores admoneantur, non sine magno fructu eos dimittet: imo libellus ipsius de Dialectis, etsi nulla alia dote placere posset, tamen vel hoc nomine literarum studiosis commendatissimus esse deberet, quod Veterum Scriptorum locos nonnullos, qui in eo citantur, emendatiores exhi-

---

*) Non lenius de Gregorio iudicat Toupius, cuius verba in Indice Latino v. Gregorius Corinthius adscripsi. SCHAEF.

bet, quam in vulgatis editionibus circumferuntur. Adde huc, errorum numerum ope Codicum MSS. ita minui, vt maior pars non auctoris, sed librariorum imperitiae tribuenda esse videatur.

Sequitur, vt de subsidiis, quibus instructi ad Gregorium edendum accessimus, breuiter dicamus. Cum studiorum caussa ante aliquot annos in Patria Frisiorum Academia versarer, et cum ceteros Viros eximiae eruditionis laude cumulatos, tum magnum inprimis Valckenaerium audirem, is, vt veluti stimulo quodam ad humaniores literas excolendas me incitaret, ad quarum amorem nescio qua vi blanda disciplinae suae alumnos ducit, trahitque vel invitos, praeter alia quaedam Opuscula inedita, vel cum MSStis collata, hunc etiam de Dialectis libellum, Lugduni Batauorum e Codice Vossiano quantiuis pretii a se iuuene olim descriptum, mecum communicauit. Eum Codicem, inter Vossianos in 4to N. 20. in charta bombycina literis oculum paene fugientibus exaratum, aetatem ferre annorum circiter 400. iudicauit Vir laudatissimus in Praefatione ad Ammonium p. XII. neque enim diuersus est ab illo, vnde Lexicon *περὶ πνευμάτων*, Ammonio subiectum, idem protulit. Istius libri prae vulgatis, quae adhuc lucem viderant, Grammatici editionibus praestantia facile perspecta, de noua editione, Valckenaerio etiam impulsore,

ad Vossianum inprimis Codicem, quo olim in Atticis adornandis Henricus Stephanus vsus fuerat, exigenda, cogitare coepi.

De hoc consilio certior factus Ruhnkenius, Vir iuuandis his literis natus, sine mora ad me transmisit collationes duorum exemplarium, quae vno Codice Regio N. 2662. sed varia manu scripta, continentur. E Regiis istis exemplaribus alterum, quod antiquius puto, Vossiano bonitate proximum est; alterum, vt videtur, recentius, Veterum Scriptorum exempla, quibus dicta Grammaticus adstruit, plerumque omittit. Vtriusque vero collatio, quod dolemus, Attica duntaxat complectitur, et partem Doricorum: videlicet optimum in §. CLII. alterum in §. XXXVII. Capitis Secundi desinit.

Deinde, cum ad Grammaticum emaculandum serio me accingerem, officiosa Theologi eximii, Danielis Gerdesii, *τοῦ μακαρίτου*, opera, conciliatore Ewaldo Hollebekio, adfini carissimo et suauissimo, quem honoris caussa nomino, nactus sum Codicis Vaticani apographum. Codex est chartaceus, inter Vaticanos N. 97. cuius lectiones saepius cum ante editis conueniunt. Vel sic tamen non poenitet illum adhibuisse, quod locis multis veram Gregorii manum conseruauit.

A Codicibus satis, vt mihi quidem videbar,

instructus, antiquiorum editionum, quae Codicum loco habendae sunt, auxilium comparaui.

Primam esse editionem, quam Varinus Camers in Thesauro, seu Hortis Adonidis, Graece apud Aldum edidit, in transcursu obseruauit Vir Nobilissimus, Ezech. Spanhemius ad Callimachum H. in Pallad. vs. 58. Sed ex praemissa Aldi Praefatione cuiuis liquere potest, alias fuisse in Thesauro isto concinnando Camertis partes, varios autem de idiomatis tractatus ab ipso Aldo insertos. Prodiit ea Thesauri, Hortorum Adonidis, vel *Κέρατος Ἀμαλθείας* editio apud Aldum Manucium Romanum, Venetiis anno 1496. in Fol.

Denuo lucem vidit Grammaticus apud Aldum, vna cum Constantini Lascaris Opusculis nonnullis, Cebetis Tabula, Pythagorae et Phocylidis Carminibus A°. 1512. in forma quarti ordinis.

Non ita diu post, cum pro se quisque Lexicis Graecis, quorum tum maxima penuria erat, edendis augendisque operam darent, Gregorii Nostri, siue, vt tunc omnes vocabant, Corinthi, Lexicis istis fere additi, complures etiam editiones publicatae sunt; certe, quam in notis appellaui Gormontianam, Parisiis apud Egidium Gormontium A°. 1523. in Quarto; Basileënses in Folio Valentini Curionis A°. 1525. Ioannis Valderi A°. 1541. et Hier. Curionis A°. 1557. Interim Venetiis

Grammaticum quoque vulgauerat, Constantini Lascaris Grammaticae subiectum, A°. 1546. Hier. Scotus in Octauo. *)

---

*) Subiectus est etiam Constantino Lascari de octo orationis partibus impresso Venetiis 1540. formâ octauâ. Hoc in libro fol. K. legas hunc titulum: "Hoc libello et gr. et lat. habentur haec „videlicet: De graecarum proprietate linguarum ex scriptis de arte „Ioannis Grammatici — Plutarchi de proprietate linguarum, quae „apud Homerum — De graecarum proprietate linguarum ex iis, „quae a Corintho decerpta." Gregorii tractatus sic inscriptus est: *Περὶ διαλέκτων τῶν παρὰ Κορίνθου παρεκ 6 α κ ηθεισῶν* (sic). Ad calcem haec leguntur: "Venetiis per Ioann. Ant. de Nicolinis de „Sabio. Expensis vero Dni Federici et Dni Francisci Asulani. „Anno ab orbe redempto MDXL." Praeterea vtor Parisina editione, hoc titulo inscripta: "Dictionnarium Graecum innumeris locis „auctum ac locupletatum, impressum nunc primum in Gallia his „elegantissimis typis, cui vel assurgere vel cedere iure debeant „dictionaria alia omnia aliubi antehac excusa. In gratiam studiosae „iuuentutis, abs qua non vulgarem quoque gratiam vicissim ex„pectamus ipsi. Cyrilli opusculum de dictionibus, quae accentu „atque apice variant significatum. Ammonius de similitudine ac „differentia quarundam dictionum. De re militari veterum, ac „praefectorum nominibus libellus Graecus, Authore incerto. Or„bicii de ordinibus exercitus. Significata *τοῦ ἤ*. Significata *τοῦ* „*ῶς* (sic). Dictionarium quo latina Graecis exponuntur. Ioannis „Grammatici libellus de differentiis linguarum, adolescentibus „Graecae linguae candidatis non vtilis modo, sed etiam necessarius, „cum nullo alio Lexico impressus. Lutecię. An. M. D. XXI. ad „Calen. Iulias." In fol. In titulo quidem, vt apparet, non nominatur Gregorius Corinthius: sed post Ioannem Grammaticum sequitur 1) *Εὐσταθίου περὶ τῶν παρ' Ὁμήρῳ διαλέκτων*, et 2) *περὶ διαλέκτων τῶν παρὰ Κορίνθου παρεκβληθεισῶν*. Vltimus libellus explet decem folia, quorum singula binas columnas tenent. Haec editio saepe congruit cum Parisinis Codicibus. Bast.

Addam titulum Venetae editionis in fol. min., quam Tittmannus noster possidet: "DICTIONARIVM GRAECVM. Cyrilli colle„ctio dictionum quae differunt significato. Dictiones latinae graecis „expositae. Ammonii de similibus, et differentibus dictionibus. „Vetus instructio, et denominationes p̄fectorū militū. Orbicii de „nominibus ordinum militarium. Choerobosci de his in quibus

Atque his quidem editionibus, quarum primam duntaxat Fabricius memorauit, vsus sum: Aldina secunda Wesselingii, Basileënsibus Hemsterhusii atque Albertii, Virorum Summorum, proximis his annis maximo et vix reparando literarum damno rebus humanis ereptorum, insigni beneficio. Gormontianam iam ante a Valckenaerio meo acceperam, et Scotinam a Gerdesio.

Meminit Aldinae tertiae, ad calcem Lexici Asulani ab Aldo vulgatae, itemque quartae, Pauli filii typis A°. 1558. exscriptae, Fabricius Biblioth. Graecae Tom. IV. p. 538. Neutram oculis vsurpare licuit. Sed omnes editiones, quae adhuc prodierint, e duobus vel tribus Codicibus MSStis fluxisse videntur.

Iam magnam Gregorii partem operae profligaverant, cum aliud praesidium suppeditauit Vir

---

„attrahatur ν. Significata. η. et ως. Io. Grammatici de dialectis „cum interp. lat. De faemininis nominibus quae desinunt in ω. „Eustathii de dialectis cum interp. lat. Corinthi de dialectis cum „interp. lat. De figuris soloecis quae cuius sint dialecti. De ano-„malis uerbis cum interp. lat. Tryphonis de passionibus dictio-„num. Herodiani de numeris. Herodiani de encliticis. Io. Gram-„matici de encliticis. Choerobosci de encliticis. Theodori Gazae „de mensibus. Thomae magistri eclogae acticorū noīum, et uerbo-„rum. Phrynichi eclogae atticorum nominum, et uerborum. „Epistolares styli." Ad calcem leguntur haec: "Dictionarium „hoc multis additionibus locupletatum Venetiis Melchior Sessa, „et Petrus de Rauanis socii q̄ diligentissime imprimendum cura-„uerunt, Mensis Decembris die. XXIIII. Anno Dn͞icae incarnatiōis, „M. D. XXV." SCHAEFER.

* * *

Nobilissimus, et in literarum commodis amplificandis nulli secundus, Gerardus Meermannus, communicato mecum, quem vna cum reliqua Parisiensium Iesuitarum Bibliotheca comparauerat, Codice MSto. Quod potui, inde a tertio Capite eum diligenter comparare et in vsum vertere instituì; reliquis varietatibus, quas in Atticis idem et Doricis suggerebat, ne quis omissas quereretur, proximum ante Indices locum dedi.*) Codex, quem a possessore Meermannianum appellaui, chartaceus est, notae satis bonae; quinto decimo seculo fere ineunte, vt videtur, a Monacho quodam Messanensi scriptus. In fine eius notatum inueni: *Ἐν Μεσσήνῃ τὸ πέρας δοθέν.* Lascarianam Messanensium Bibliothecam, ad quam Meermannianum Codicem pertinuisse suspicor, expilatam direptamque sensim euanuisse, disci potest e Viri in paucis doctissimi, Iac. Phil. D'Orvillii Siculis Cap. I. p. 5.

Sentio, eum in locum sponte sua delapsam Praefationem, vt, qua ratione in nostra Grammatici editione adornanda versatus sim, declarandum esse videatur. Paucis itaque, quae huc pertineant, exponam.

Primum nihil mihi antiquius fuit, quam vt

---

*) Has scripturae varietates nostra editio Koenii animaduersionibus suo quamque loco insertas tenet. SCHAEF.

contextus, qui dicitur, quam fieri posset, emendatissime legeretur. In eo constituendo, cum ceterorum MSStorum, vt par erat, rationem habui, tum inprimis Vossiani. Is Codex, omnium, quibus vsus sum, praestantissimus antiquissimusque, multa, quae a vulgatis adhuc editionibus abessent, suggessit; plurima alio, quam quo in illis legerentur, ordine exhibuit. In quibus omnibus optimo libro morem gerendum esse existimaui. Cum vero quosdam articulos idem praetermitteret, qui nec a ceteris MSStis meis agnoscerentur, quique adeo ab aliena manu profecti videri possent: retinui illos quidem, ne quid in hac editione desideraretur, quod in prioribus exstaret, sed a ceteris *νοθείας* aliquo signo distinxi.

Deinde singulis articulis, seu tmematis, suum numerum praefixi; qua in re praeeuntem habui Henricum Stephanum, qui in Appendice Thesauri Attica sic diuisit. Sed cum libellus tertiae fere partis accessione e Codicibus locupletaretur, atque alius subinde articulorum esset ordo, quam quem Stephanus secutus erat, huius rationes mihi deserendae fuerunt.

Priorum editionum versionem Latinam, quae vel ob Codicum lectiones atque additamenta, nisi omnia mutare voluisses, locum inuenire non poterat, prudens neglexi. Grammaticorum Graecorum

scripta, in locutionibus mere Graecis, in iis, quae Graeci in flexu nominum, in verborum formis, similibusque habent peculiaria, explicandis occupata, eius sunt indolis, vt, si Latine vertantur, omni careant vtilitate. Nam qui in Graecis vel mediocriter sunt versati, nullum inde fructum ferent: rursus qui Graeci sermonis plane rudes sunt, eos quiduis potius agere, par est, quam in Grammaticorum placita inquirere.

Si qui tamen reperiantur, qui nostri libelli versionem consulere cupiant, etiamsi priores editiones, quibus omnibus, si ab Aldina prima discesseris, Latina interpretatio accessit, conferendi copia destituantur: omnium in manibus versantur Ioannis Scapulae et Io. Crispini Lexica. Vterque, id quod malo exemplo in Thesauro Graecae Linguae primus instituit Stephanus, qualemcunque versionem, (quam Aldi Manutii putem, a Stephano nonnihil immutatam,) eamque solam, Graeco contextu omisso, dederunt.

Ipsis Grammatici verbis recte atque ordine constitutis, proxima cura fuit, vt in notis, quas addidi, variantium lectionum series accurate exhiberetur, receptae autem, si necesse esset, rationibus exemplisque adsererentur: nam Stephani observata, quantumuis exquisitae eruditionis plena, quibus Nostri Caput Atticum ornauit, dum varios ar-

ticulos iunctim saepe tractauit, ceteras vero Dialectos ne attigit quidem, huic editioni commode subiici posse non videbantur. Tum attuli in medium, quae, ad Grammaticum illustrandum accommodata, in promtu erant; ordinem, quem, etiam non indicatis, quos sequitur auctoribus, plerumque obseruauit, indagaui; paucos ipsius errores indicaui; quae recte monuerat, nouis quibusdam exemplis, vt potui, instruxi. Nec vereor, ne quis hanc opellam inutilem putet et superuacuam, veluti scriptam post Homerum Iliadem, cum Dialectos accuratissime exposuerit, magna vi exemplorum congesta, Vir doctissimus et accuratae diligentiae, Michaël Maittairius. Etenim si quis obseruationes nostras cum vtilissimo Maittairii libro conferre velit, diuerso vtrumque nostrum instituto vsum esse, facile animaduertet. Deinde, in Doricis, cuius Dialecti maxima prae ceteris est difficultas, ad manus fuerunt, quae Maittairio videre non licuit, Mazochianae Heracleënses Tabulae, Illustrissimi Comitis Caylusii Inscriptio Cumea: Marmor etiam Aeolicum ineditum, cuius apographum mecum communicauit Marmoris possessor humanissimus, P. Burmannus Secundus; ne Apollonii Dyscoli MSSta Opuscula, aliaque inedita, quae Ruhnkenii beniuolentiae debeo et Valckenaerii, nunc commemorem.

Oblata opportunitate Veterum Scriptorum locis, quibus vel Dialecti inscitia nocuisset, quiue aliam ob rationem labe quadam infecti viderentur, medicinam facere tentaui. Rectene, an secus, penes alios esto iudicium. Quod si vero emendationum proferendarum occasionem iuuenili ardore ablatus interdum studiosius, quam deceret, quaesiuisse videar, pro laude veniam mihi depeciscor. Nec tamen est cur propterea in hoc studiorum tirocinio aequi Lectoris iudicium valde extimescam, cum Viri etiam doctissimi in grauioris momenti operibus similiter ingenio indulsisse deprehendantur.

Gregorio adiunxi, ob argumenti similitudinem, duorum Grammaticorum de Dialectis Opuscula, e MSStis Leidensi et Meermanniano descripta; de quibus ad initium vtriusque libelli breuiter dixi. Vterque tractatus in vulgatis editionibus, quae vna cum nostro Grammatico fere prodierunt, Ioanni Grammatico tribuuntur; neque tamen eundem auctorem habere videntur. Posteriori Gregorius strenue vsus est, in Praefatione testatus, de Dialectis scripsisse Ioannem Philoponum; quod nescio an sufficiat refellendae Conradi Gesneri coniecturae, qui, Fabricio referente B. G. Tom. IX. pag. 366. Ioannis Characis esse suspicabatur. Philopono abiudicauerat, vel saltem ipso indignum censuerat,

Henricus etiam Stephanus Praef. ad Io. Grammat. pag. 12.

Tandem operi tres Indices adieci: primum Auctorum, quos ipse Gregorius ad partes vocauit; alterum eorum, quibus in notis prodesse studui; tertium denique rerum et verborum, quae iisdem in notis obiter sunt illustrata.

Nihil adeo restat, de quo te, Lector erudite, admoneam. Tu si quid a nobis commissum repereris, vel ignosce errantibus, vel comiter emenda, studiisque nostris faue.

PRAEFATIO

GODOFREDI HENRICI SCHAEFERI.

De ipso Gregorio Corinthio Gisbertus Koenius*), inter principes Belgii philologos et litteratores numerandus, in praefatione huic nostrae praefixa tam copiose tamque accurate disputauit, nihil vt nobis reliquum faceret, si paucissima illa excipias, quae in notis ad Koenianam praefationem addidimus. Itaque hoc

*) Koenii editio hoc titulo inscripta est: *ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ, ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΚΟΡΙΝΘΟΥ, ΠΕΡΙ ΔΙΑΛΕΚΤΩΝ.* Gregorius, Corinthi Metropolita, de Dialectis. E Codicibus MSS. emendauit et notis illustrauit Gisbertus Koen, ICtus. Accedunt Grammatici Leidensis et Meermanniani de Dialectis Opuscula ab iis, quae sub Ioannis Grammatici nomine vulgo circumferuntur, longe diuersa. Lugduni Batauorum 1766. 8.

vnum restat, vt de noua huius de Dialectis Linguae Graecae syntagmatis editione adminiculisque ad eam curandam collatis agamus: id quod faciemus more nostro *ἀϱγολίζοντες*.

Vix officinam typographi reliquerat Maittairius Sturzii, cum Weigelius, libri illius redemtor, de Graeca litteratura bene mereri tanto studio, quanto librariorum nostratium nemo vnus, connitens, cuius studii testes satis locupletes nuper in publicum prodierunt Aesopus*) et Longinus**), mox prodibunt multo locuple-

---

*) Haec Aesopi editio facta est permittente adeoque iubente editore Italo, cuius additamenta, quibus caret Florentina, accesserunt. Igitur vehementer miratus sum, cum Lipsiensem, quae, perinde vt archetypum Florentinum, pro *genuina* habenda est, a nonnemine dici *adulterinam* audiuissem. Magis etiam miratus sum, aut, vt verius dicam, obstupui, in criminis societatem simul vocatâ nuperâ *Fragmentorum Empedoclis et Parmenidis* editione, quam primum hîc Lipsiae excusam (neque enim antea in Italia prodierat) eidem Weigelio debemus.

**) Tenet hic Longinus, praeter omnia editionis Oxoniensis bona, disputationes, notas indicesque vtilissimos noui editoris, B. Weiskii, non comparandi quidem illius cum Ruhnkeniis et Toupiis, sed tamen docti et acuti hominis, itemque notas aliquot egregias Bastii: quibus accesserunt largissimae ad Criticen in Rhetore exercendam

tiores, Bucolici poëtae, Euripides, Hephaestio cum Dracone Stratonicensi, Pindarus, Plato, alii *), Grammaticorum de Dialectis Linguae Graecae libellos in vnum corpus redigendi consilium cepit. Initium a Gregorio Corinthio ceterisque, quos editor Batauus illi comites addiderat, cum facere constituisset, rogauit Sturzium, vt novae editionis curam sibi imponi pateretur. Hanc pro suo litterarum bonarum amore primum haud grauate susceptam vir doctissimus, mox, quod Cassii Dionis expoliendi et illustrandi negotium, cui nunc vnice incumbit, tam operosum spissum-

---

opes, ex Italiae Galliaeque bibliothecis nauiter conquisitae, et nunc primum publici iuris factae. Tam rarum nostris temporibus librarii studium qui inuidiose criminando deprimere student, videant ne litteris nostris vulnus infligant vix sanabile.

*) Ne hoc iactantius addidisse videar, obiter moneo, in *aliis* illis esse etiam Marinum, cuius eximium Codicem, vnde salus multis illius locis foede corruptis affulsit certissima, in vsum Boissonadi, noui editoris, ipse excussi. Non habent igitur quod rideant hos *alios*, si qui nuper riserunt *immensam segetem* e libris manu scriptis futurae Bucolicorum editioni paratam: vt temere risisse dicantur, diligenter se curaturos receperunt editor cum redemtore.

que fore praeuideret, vt interim aliis laboribus renuntiandum videretur, rursus deposuit. Tum itum est ad me. Ego vero, cui tanquam fatali necessitate destinatum est, vt in prouincias ab aliis derelictas, idque non raro imparatissimus, vocer, amici preces hoc promtius audiendas censui, quo plura et exquisitiora rei cum nonnullo successu gerendae adminicula e Codicibus MSS. ostendebantur. De his primo loco dicam.

Simulac nuntiaueram Bastio, cuius in amicitiam communia litterarum studia rarusque fortunae fauor paullo antea me insinuauerant, hoc agi Lipsiae, vt Gregorius cum comitibus mea cura ederentur: vir illustris, qui nobile illud, *Τὰ τῶν φίλων κοινά*, non verbis iactat, sed re praestat, humanissime promisit, quae vel sua ipsius scrinia, vel Imperialis Bibliothecae thesauri ad nouam editionem ornandam vtilia tenerent, se largiter collaturum. Mox quod pollicitus erat ita exsoluit, vt spem meam, quantumuis magnam, longe longeque superaret. Nam primum meos

in vsus cum editione Koeniana accuratissime contulit quinque Gregorii apographa Parisina, quorum tria a nemine antea, duo olim a Ruhnkenio, certe in Ruhnkenii gratiam a nescio quo, excussa erant. Horum librorum hic elenchus est:

Codex 2423. nobis notatus litterâ a. Libri huius, ceteris vetustioris, primum folium, vbi incipit Gregorius, tineae dimidium depauerunt: quae causa est, cur scripturae diuersitates inde a pagina demum 27. ed. L. B. (p. 65. ed. Lips.) plene enotari potuerint.

Codex 3047. nobis notatus litterâ b.

Codex 2678. nobis notatus litterâ c.

Hos libros Bastius primus contulit. Qui cum ex aliquot exemplis intellexisset, collationes duorum illorum apographorum, quae vno contenta Codice Regio 2662.*) Ruhnkenius aut ipse comparauerat, aut, quod credere malim, alius oculis commiserat comparanda, satis negligenter factas esse: laborem perquam tae-

*) V. Koenium in praefat. p. XXXV. ed. L. B. (p. XXX. ed. Lips.)

diosum*) subiit ambo in nouae vsum editionis denuo excutiendi. Haec apographa, Koenii sequentes exemplum, insigniuimus litteris A. et B. Ceterum hic Codex non vno nobis modo profuit. Nam ex eodem nunc primum euulgatur repertus ibi a Bastio MANVELIS MOSCHOPVLI libellus argumenti non multum dissimilis, *de vocum passionibus:* quem cuinam Grammaticorum Graecorum tribueret, cum ab initio vir doctissimus dubitasset, paullo post verum scriptoris nomen patuit**).

Initio commodum facto nouae editionis excudendae, amicus vndique subsidia studio indefesso conquirens auxit me Excerptis Codicis Palatini nuper Româ Lu-

---

*) Taedium excutientis hunc Codicem facile augeat indoles eius tam mira, vt Bastius, qui tot tractauit libros manu scriptos, similem eius alium se vidisse neget. Etsi enim vix centum foliorum est, tamen fere quarta quaque quintaue pagina incipit noua materia, librario interim plane tacente, vnde petita sit. Sic, vt hoc vtar, in vno eodemque versu, ne minima quidem facta seiunctione, scriba a Scholiis Lucianeis repente transilit ad Sophoclea. Conf. de hoc Codice etiam Bastii notas ad Gregor. p. 123. et 126. sq.

**) V. pag. 675. sqq. coll. pag. 908. sqq.

tetiam allati. Haec quod in notis ad ipsum Gregorium expromere non licuit, ad calcem posui Appendicis minora Grammaticorum de Dialectis scripta complexae*).

Neque satis habens vir praestantissimus, suâ ipsius operâ e Codicibus MSS. quaecunque posset ornamenta in Gregorium congessisse, statim indicauit mihi, vbi alia reperturus essem. Monitus enim ab eo, penes Godofredum Hermannum collationem esse Codicis Augustani**), rogaui virum doctissimum, vt hoc subsidio nouam editionem iuuaret. Is, vt est paratissimae ad litteras augendas voluntatis propensissimique in me, veterem amicum, animi, quae petieram Excerpta, commissa illa marginibus Koenianae editionis, statim mihi vtenda tradidit. Quae qualia sint, ipsius viri clarissimi verbis dicam. "Diligentissime „contuli" inquit "cum Codice Augustano „p. 24. n. 19. in Reiseri Catalogo Grego-

---

*) V. pag. 683. sqq. coll. pag. 912.

**) Didicerat id Bastius ex Hermanni adnotationibus ad Vigerum pag. 783.

„rium Corinthium." In eodem libro reperi Grammatici anonymi de Dialectis Fragmentum, ab Hermanno ex alio Codice Augustano descriptum. Hoc cum luce publica non magis indignum videretur, quam quos Koenius Grammaticorum libellos Gregorio adiunxerat, in eadem illa Appendice Grammatici Meermanniani opusculo subieci *).

Iam operae ad §. LXV. Dialecti Doricae processerant, cum amicus in paucis carus, Io. Aug. Henr. Tittmannus, edito Zonarae Lexico inter litteratissimos Theologos perennem ingenii doctrinaeque famam adeptus, forte comperto quid molirer, eiusdem illius Augustani Codicis Collationem, pariter in marginibus Koenianae editionis perscriptam, vltro mihi obtulit. In primo libri folio notauit haec: "Gregorium Corinthium contuli cum praestantissimo Codice bombycino, Augustano, p. 24. 19. Reiseri. Est is literis minutis scriptus, seculi sine dubio XIII.

*) V. pag. 667. sqq.

„cuius notitiam dedi in Praefat. ad Lex. „Augustan.*) Moneo, ea quae vncis in„clusi, non fuisse in Codice, qui optimae „notae est, et multas bonas lectiones ex„hibet, vt inspectio docebit." Ex hac amicissimi viri Collatione nonnulla excerpsi, quae Hermannus aut omiserat, aut aliter scripta legerat.

Hactenus de nouis librorum manu scriptorum subsidiis, quibus, absque Bastio meo fuisset, Gregorius aut prorsus, aut maxima ex parte cariturus erat. Sed multo etiam maioribus beneficiis vir laudatissimus me sibi Grammaticumque deuincire voluit. Neque enim nuda transmisit Codicum Excerpta, sed comitata immenso numero lectissimarum animadversionum insignique copia anecdotorum, quibus in vulgus proferendis summum neque vnquam intermoriturum decus nostrae editioni accederet. In his animadversionibus latine vertendis quod meum Bastio studium adprobare potui, tanto

*) Conf. Anecdota e variis Codicibus collecta post Prolegomena ad Zonarae Lexicon pag. LXXVII.

magis laetor, quanto maiorem ipse dolorem ex simili alius conatu, sed parum prospero, olim suscepit.

Non minima pars harum notarum, sicvt ceterorum Bastii scriptorum, talis sunt materiae, in qua vir illustris vnus omnium adeo excellit, vt exquisitior eius scientia ne cogitari quidem posse videatur. Habemus igitur cur his litteris serio gratulemur, quod meis et aliorum, qui quantum in rebus valeat palaeographicis perspectum habent, precibus expugnatus libellum conscripsit, quo et complecteretur quicquid talium obseruationum in notis ad Gregorium, itemque in Epistola Critica ad Boissonadum et eius Appendice, dispersum est, et vero nouas, vbi ferret occasio, e thesauris Bibliothecae Parisinae inexhaustis depromeret. Hic libellus, tabulis aeneis septem illustratus, (prodromus, si quid vota nostra valent, integrae Palaeographiae) Gregorii nouae editioni tanquam coronidem imponit. Cui cum ego, legendis Codicibus parum exercitatus, de fundo palaeographico nihil ad-

modum, quod tali comitatu satis dignum videretur, adiungere possem: hoc contentius laborandum putaui, vt hunc defectum accuratâ ac paene morosâ latine vertendi diligentiâ quodam modo compensarem.

Quo tempore a Bastio inter amicos receptus sum, idem ille fortunae fauor etiam Boissonadi, doctissimi Galli, quem, paucis abhinc annis nobilitatum edito Philostrato, mox nouis laureis condecorabunt Eunapius, Marinus, Proclus, summam mihi beneuolentiam conciliauit. Huius beneuolentiae nunc quidem non potui fructum ferre iucundiorem, quam quod vir egregius meis precibus hoc dedit, vt quae ad Gregorium suos in vsus notauerat, aucta variis Codicum Parisinorum Excerptis, mecum communicaret. Quo beneficio quantum me obstrinxerit, quamque bene de noua Gregorii editione meritus sit, gratissimo semper animo meminero ac profitebor. Ceterum cum Boissonadus in notis scribendis Latina ipse lin-

gua vsus esset, sic, vt ab eius manu profectae erant, operis excudendas dedi.

Post tales duumuirorum praestantissimorum labores de meo dicendum est verecundissime. Textum Gregorii iis refinxi locis, vbi Codices praeberent quod ab ipso Grammatico scriptum non sine quadam veri specie videretur. Sed longe maximam diuersarum lectionum partem, saepe tam enormiter inter se discrepantium, vt clarissime appareat, Gregorii libellum multis esse modis expertum manus interpolantium, satis habui in notis commemorasse. In conscribendis his notis quam sim rationem secutus, quaque vsus (vtinam ne abusus dicar!) libertate exspatiandi, inprimis quando ad ingenium redeundi Criticesque factitandae occasio suppeditaret, opinione facile praecipient, qui, quae antea edidi, inspicere dignati sunt. Illa iudices tam aequos habuerunt, vt operae me impensae non poeniteat: his nouis si obtigerint similes, satis me fortunatum praedicabo.

Koenii notas, vtilissimarum plenas obseruationum testantesque alumnum disciplinae Hemsterhusianae, integras et illibatas repetii. Quae ad calcem editionis Batauae Addenda leguntur, vt lectorum commoditati prospicerem, ipsis viri doctissimi notis suo quodque loco inserui.

Multo maiorem Addendorum numerum noua tenet editio. Haec lectores rogatos volo vt diligenter consulant. Insunt in illis nonnulla mei penoris; alia Godofr. Hermanni, cui singulas Gregorii plagulas petenti dederam perlustrandas; longe plurima Bastii, quorum magna pars e Codicibus depromta est.

In locum trium Indicum editionis Koenianae, qui vberrimis nostrae copiis parum responderent, suffeci quinque nouos, labore confectos contentissimo, eosque ita, opinor, locupletes, vt omnia Grammaticorum opera similibus instructa facile optes, passimque auctos obseruationibus vel Bastii vel meis, in quas sero incideramus.

Haec fere habui quae nostro Gregorio, secundis, vt spero, auibus in publicum prodeunti, praefarer. Finem ergo praefationi imponam, vbi hoc vnum addidero, si redemtoris instituto aequum iustumque colentes litterarumque bonarum vere amantes viri fauerint, breui Ioannem Grammaticum cum aureo Henrici Stephani de Dialectis libro secuturum esse.

Scrib. Lipsiae ineunte anno 1811.*)

---

*) Omnia iam absoluta typothetisque tradita erant, cum a Bastio haec accepi;

"*Irenaei Atticistae*, de quo Koenius in praefat. „p. XVIII. [p. XVI. ed. Lips.], meminit etiam Basilius MS. „in Gregor. Nazianz. orat. *εἰς τὰ Θεοφάνια* p. 229. ed. Her- „vag. v. 4., vbi ad verba *μὴ στιβάδας ὑψηλὰς πηξώ- „μεθα κ. τ. λ.* haec notauit: *Στιβάς, στρωμνὴ, χαμαι- „κοίτιον, ὡς Εἰρηναῖος ὁ Ἀττικιστὴς, καὶ Ἀριστοφάνης „ἐν στρατείαις ὁ Κωμικὸς, καὶ ἐν Δραπέτισι Κρατῖνος, „καὶ τῶν ῥητόρων οἱ πλεῖστοι. ἀλλὰ τὴν κλίνην οὗτος στι- „βάδα καλεῖ, ὡς ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Στηλιτευτικῶν ἐπὶ „στιβάδος ὑψηλῆς καὶ μετεώρου φησὶν ἀνακείμενος. μὴ „χρῆναι οὖν παραινεῖ ὁ διδάσκαλος ἐν στιβάσιν ὑψηλαῖς „δι' ὑποστρωμάτων ἀλλεπαλλήλων ἀνακειμένους κεχρῆσθαι „τρυφῇ τῇ γαστρὶ οὕτως. ταῦτα δὴ τὰ τῆς βλακείας καὶ „θρύψεως κ. τ. λ.* Hic locus maxime propterea memora- „bilis est, quod *Ἀριστοφάνης ἐν στρατείαις* (?) citatur. „Ego quidem Comici fabulam hoc titulo inscriptam non „noui. Vox *χαμαικοίτιον*, nondum, quod sciam, a Le-

„xicographis in ordinem recepta, legitur etiam in Suida „v. *στιβὰς*, quam vocem Lexicographus interpretatur „*χαμαικοίτιον, ἀκκούβιτον ἀπὸ ῥάβδων.*"

"Addam nonnulla ad locum Etymologici Reg. MS. v. „*Ἀκόλαστος*, de quo Koenius in praefat. p. XX. [p. XVIII. „ed. Lips.] egit. Codex Sorbon. dat *ὁ δίχα ἀ γωγῆς καὶ* „*κολάσεως τετυχηκώς τις ἐπὶ παιδίαν* (sic). Ambo, et „Sorbon. et Reg., itemque Etymolog. M. pag. 50, 17. sqq. „(quo quidem auctore Koenius *τουτέστι παιδείας* pro *τις* „*ἐπὶ παιδείαν* legendum censuit) hauserunt ex Orione „MS., vbi articulus sic scriptus legitur: *Ἀκόλαστος, ὁ* „*ἀπαίδευτος, διὰ τὸ μὴ ἀγωγῆς καὶ κολάσεως τετυχέναι* „(sic) *τῆς ἐπιτηδείας.* (E duabus his vocibus ortum „vitiosum illud *τις ἐπὶ παιδείαν.*) *Οὕτω Φίλων. τινὲς δὲ* „*αὐτὸν* (Sorbon. et Reg. *οὕτω*) *καλοῦσι καταφερῆ* (Sorbon. „et Reg. *τὸν κατωφερῆ*) *πρὸς συνουσίαν. διὰ τὸ μὴ κολά-* „*ζεσθαι* (Sorbon. et Reg. *κολάζειν*) *τὴν ἐπιθυμίαν, ἀκό-* „*λαστος ἀκούει τις.*"

GREGORIVS
CORINTHIVS
DE
DIALECTIS.

PARS POSTERIOR

APPENDICEM

AD

GREGORIVM CORINTHIVM

COMPLECTENS.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΚΟΡΙΝΘΟΥ

ΠΕΡΙ ΔΙΑΛΕΚΤΩΝ [1]).

Ἰδού σοι [2]) *καὶ τὰς διαλέκτους ἐγχειρίζω* [3]), *σεβαστῶν* [4]) *μοι* [5]) *πάντων φιλολογώτατε, περὶ ὧν ὅ,τε* [6])

---

1) *Τοῦ μακαριωτάτου Ἐπισκόπου Κορίνθου περὶ τῶν ἰδιωμάτων τῶν Διαλέκτων.*] Hunc titulum Codex Voss. exhibuit, ab H. Stephano dudum prolatum in praef. ad Corinth. p. 19. Regius A. *τοῦ μακαριωτάτου ἀρχιερέως Κορίνθου περὶ Γραμματικῆς.* B. *τοῦ μ. ἀ. Κ. περὶ τῶν ἰδιωμάτων τῶν διαλέκτων.* Meermannianus *Γρηγορίου Μητροπολίτου Κορίνθου περὶ Διαλέκτων.* Priores editiones, quibus MS.Vatic. accedit, *περὶ διαλ. τῶν παρὰ Κορίνθου* [peius Valderus et H. Curio dederunt *παρὰ Κορίνθῳ*] *παρεκβληθεισῶν.* Koen. In locum tituli Codicis Vossiani, quem habet Koeniana editio, suffeci epigraphen Codicis Meermanniani. Idem, si res integra fuisset, ipse Koenius facturus erat: nam in Corrigendis in Grammatici contextu, quae ad libri calcem leguntur, „In superiori parte singularum paginarum," inquit, „si Meermanniano Codice maturius vti licuisset, edi curassem: *ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΜΗΤΡ. ΚΟΡ. ΠΕΡΙ ΔΙΑΛΕΚΤΩΝ.*" In Codice a. titulus libelli hic est: *περὶ τῶν διαλέκτων;* in b. *περὶ διαλέκτων.* Ambo incipiunt a verbis: *Διάλεκτός ἐστιν ἰδίωμα γλώσσης.* Tum, absolutis iis quae de Dialectis in vniuersum traduntur, Gregorii praefatio sequitur, cui praeponitur haec epigraphe: *Περὶ τῶν διαλέκτων τῶν παρὰ τοῦ Κορίνθου* (Cod. b. *κορίνου*) *παρεκβληθεισῶν.* Denique in Cod. c. titulus est: *τοῦ μακαριωτάτου Κορίνθου περὶ διαλέκτων.* In Cod. August. *Περὶ διαλέκτων. τοῦ ἁγιωτάτου μητροπολίτου Κορίνθου.* Ceterum conf. Sturz. ad Maittair. p. XXXI. Schaef.

2) *Ἰδοῦ σοι*] Sic vulgo. Codd. a. b. et c. *ἰδού σοι*. Hos secutus sum. Secundum regulam enim, qua vtuntur *οἱ ἀκριβέστεροι*, *ἰδοῦ* scribitur, vbi vim verbi habet, vt in Euripideo Hec. v. 802. Pors. *ἰδοῦ με, κἀνάθρησον οἷ᾽ ἔχω κακά· ἰδού*, vbi aduerbialiter dicitur. V. Graeuius ad Lucian. T. III. p. 572. et Oudendorpius ad Thom. Mag. p. 468. Schaef.

3) *ἐγχειρίζω*] Cod. c. *ἐγχειρίσω*. Schaef.

4) *σεβαστῶν*] Sic, praeter Vossianum, ex quo, olim suo, Stephanus ad Io. Grammat. pag. 12. hanc lectionem produxit, etiam Vatic. pro *νέων μοι π. φ. σεβαστῶν* habet etiam MS. Meerm. sed mox corrupte *φιλοσοφωτάτη*. Totum autem hoc qualecunque prooemium, in Voss. et Vat. illis, quae de dialectorum appellatione adduntur, demum subiectum, ab vtroque Reg. abest. Koen. Codd. a. et c. *σεβαστῶν μοι*. Sic etiam Cod. August. Sed Cod. b. *νέων μοι*. Bastius: „Conf. Koen. ad Dialect. Attic. §. XVIII. pag. 24.“ Scilicet in illa adnotatione post „*γάρ*“ in editione Lugduno-Bataua haec leguntur: *Pro hac vocula in Voss. legi videbatur Γεώργιος, aut Γεώργιε, vt id nominis fuerit iuueni, cuius in gratiam libellum de Dialectis Noster conscripsit.* In Corrigendis Koenius deleri iussit. Schaef.

5) *μοι*] Exime pronomen *μοι* post *σεβαστῶν*. Koen. Bastius: „Koenius cur voculam *μοι* delendam censeat, parum intelligo.“ Neque ego intelligo. Euripides Iphig. Aul. extr.

χαίρων δ᾽ ἐπάνηκε
κάλλιστά μοι σκῦλ᾽ ἀπὸ Τροίας ἑλών.

vbi Marklandus: „*Πλεονάζει* vox *μοι*, vt saepe.“ Idem Heraclid. v. 574.

χώρει προσειποῦσ᾽ ὕστατον πρόσφθεγμά μοι.

quod nollem Tyrwhittus tentasset. In Plutarchi Moral. T. I. p. 32. miror Wyttenbachium non recepisse tot librorum elegantem scripturam: *Πάντων δέ μοι μάλιστα τὴν μνήμην τῶν παίδων ἀσκεῖν καὶ συνεθίζειν.* Vulgo pronomen elisit syllaba prima vocis proxime sequentis. Schaef.

6) *ὅ,τε*] Sic Cod. a. Sed Codd. b. et c. *ό τε*, accentu neglecto. Bastius: „Saepe in Codicibus legitur *ό τε* pro *ὅ, τε*, vt nunc scribimus.“ Itaque non mirum, has voculas passim in *ὅτε* coaluisse, veluti in Antigoni Caryst. c. XXIX.*)

*) Ibidem legitur *ὅθεν δῆλον καὶ ὁ ποιητὴς τὸ θρυλλούμενον ἔγραψεν.* Interpres: *Vnde nimirum* —. Mira haec vis adiectivi *δῆλον*. Bastio meo legendum videtur: *ὅθεν δηλονότι* —.

Φιλόπονος Ἰωάννης ἐφιλοπόνησε[7]), *καὶ Τρύφων ὁ γραμματικὸς, καὶ ἄλλοι πολλοὶ, οἷς ἱκανὴ περὶ τὰ*

---

vbi Codex recte habet *οἷον ὅ,τε πολύπους*. V. Bastium ad h. l. in editione latina Epistolae Criticae p. 85. Obiter moneo, Niclasium illic perperam coniecisse *ὅγε*. Fefellit virum egregium mutata in capite tricesimo verborum constructio: vbi cum Antigonus, quod ob praegressam particulam *τε* exspectes, sic pergere potuisset, *καὶ ὁ χαμαιλέων*, s. *ὅ,τε χαμαιλέων*, inflexa syntaxi, vt saepissime fieri solet, inprimis vbi plura *παρενθέτως* interposita praecesserunt, narrationem hoc modo continuauit: *Γίνεται δὲ ταυτὸν καὶ περὶ τὸν χαμαιλέοντα.* Conf. Heindorf. ad Platon. Phaedr. p. 352. [In eod. cap. legendum: *τὸν δ᾽ αὐτὸν τρόπον κ. τ. λ.*] Schaef.

7) *Ἰωάννης ἐφιλοπόνησε*] Cod. b. *Ἰῶ ἐφιλοπόνησε. ἐφιλοπόνησε* etiam Cod. August. Idque recepi, quod lusus hic verborum, *ὁ Φιλόπονος — ἐφιλοπόνησε*, Grammatici nostri ingenio satis dignus videretur. Vulgo *Ἰ. ἐπόνησε*. Photius Bibl. c. 324. 37. *ἐπαγγέλλεται καὶ ἄλλους τοσούτους φιλοπονήσασθαι*. Schaef.

x

„Scilicet, inquit, in libris manu scriptis compendium *δη* (sine accentu), siue, qua vtitur nota eximius ille Codex S. Germ., *δηζ* (Conf. Apollon. Villois. tab. III. v. *μεγάλα* et *παραβολῆς*. Sic *ἀχιζ* pro *ἀχιλλεύς*. In Scholiis Venetis ad Il. *Δ*, v. 37. legitur *μήπως ἡ ἀμφιβοζ αὔτη ἐμοὶ καὶ σοὶ πόλεμος γένηται*, i. e. *ἡ ἀμφιβολία αὔτη*, non *ἡ ἀμφιβολη αὔτη*, vt Villoisonus male dedit.), prout verborum poscit contextus, has voces significat: *δῆλα*, *δῆλον*, *δηλαδὴ* [Conf. Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. v. 598. Schaef.], *δηλοῖ* (v. quae infra ad Dial. Dor. §. XCVII. monui), *δηλοῦν*, *δηλούμενον*; saepissimeque *δηλονότι*, toties obuium in Scholiis inter versus adscriptis, fereque, vt *ἤγουν* aliaque id genus, compendio exaratum. In Etymol. M. passim reperias *δῆλον* pro *δηλονότι*, quod Sylburgium, Graecitatis peritissimum, iure offendit. V. eum ad p. 77, 53; 190, 38; 315, 5 et 280, 13. Loco vltimo in ordinem recepit *ὅτι*, hac nota addita: *in vulgata est tantummodo δῆλον absque ὅτι, ellipsi parum vsitata.* Imo, opinor, *plane repudianda.* Pag. 190, 38. Etym. M. (vv. *βάσκ᾽ ἴθι*) exstant haec: *τὰ εἰς ι παραχθέντα προστακτικὰ κατ᾽ ἀρχὴν οὐ συντίθενται, πλὴν τῶν προθέσεων, ὥστε δῆλον ἐν παραθέσει δεῖ ἀναγινώσκειν αὐτό.* Cito haec verba, vt moneam, pro illis, *τὰ εἰς ι παραχθέντα*, paene malle me cum Etym. Sorbon. legere, *τὰ εἰς θι περατωθέντα* (*πρατθέντα*). Transscripta haec sunt ex Scholiis ad Homer. Il. *Β*, v. 8. vbi Cod. Venet. A. (p. 44. ed. Vill.) habet *τὰ*

βιβλία τριβὴ[8]) καὶ ἄσκησις γέγονεν. Οὔπω δέ τις μέχρι καὶ τήμερον τὸ πᾶν ἑκάστης τῶν διαλέκτων ἐγνώρισε. Καὶ μὴ νομίσῃς ἡμᾶς ἐκ τοῦ ταῦτα λέγειν οἴεσθαί τι μέγα περὶ ἑαυτῶν· ἡ γὰρ γλῶττα[9]), κατὰ Λυσίαν τὸν ῥήτορα, νοῦν[10]) οὔτε πολὺν, οὔτε μικρὸν

---

8) *τριβὴ*] Ex MSS. pro *διατριβὴ*, vt et *οὐδέπω* pro *οὔπω*, et *ταῦτα λ.* inuerso ordine, pro *λέγειν τ.* ex Voss. *τριβὴ* etiam Meerm. Mox *ἑαυτῶν* ex Vat. recepi, cum in editis esset vel *αὐτῶν*, vel *αὑτῶν*, in Voss. autem *ἡμῶν*, cuius loco *ἑαυτῶν* nonnunquam vsurpari, praeter ceteros docuit Cl. Salmasius ad Inscript. Herodis Att. p. 14. Etiam Meerm. habet *ἑαυτῶν*. Koen. *τριβὴ* habent etiam Codd. a. b. c. et August. Sed mox omnes quatuor *οὔπω δέ τις*, quod Koenianae scripturae, *οὐδέπω δέ τις*, praetuli. Deinde Cod. b. *ἐτήρησε* pro *ἐγνώρισε*, quod Codd. a. et c. seruant. Post Cod. b. *ἡμᾶς μέλλοντας ταῦτα λέγειν*. Cod. August. *ἡμᾶς λέγειν ταῦτα μέλλοντας*. Denique Codd. a. et August. *ἑαυτῶν*. Codd. b. et c. *αὐτῶν*. Schaef.

9) *γλῶττα*] Editt. *γλῶσσα*. Voculae *ἡ γὰρ γλ.* et deinde *πολὺ* in Vat. non legebantur, sed iustum illis spatium librarii manus reliquerat. Quae vero tanquam Lysiaca Noster praebet, atque hinc inter Lysiae fragmenta recepit Clariss. Io. Taylorus p. 666. aliis enodanda relinquo. — In sequentibus Vat. omittit *περὶ τοῦτο*, ex quo mox, quum Voss. Codicis suffragium accederet, *κατηγορήσαμεν* pro — *σομεν* reposui. Koen. Cod. August. *γλῶσσα*. Schaef.

10) *νοῦν*] Codd. b. et August. *ῥοῦν*. Bastius: „*ν* et *ρ* saepius permutantur: quod non miraberis, si teneas, quo ductu librarii litteram *ν* olim scripserint. Vid. Tab. aen. I. Hunc ductum vel in decimi quarti seculi ineuntis Codicibus durasse reperias. Ceterum Lysiacus locus, quem Koenius aliis enodandum reliquit, non videtur intellectu difficillimus. *ἔχει* enim, nisi fallor, ponitur pro *παρέχει*. V. *Lettre Critique* p. 22. [Add. Musgrav. ad Euripid. Heraclid. v. 895. Brunck. ad Aristophan. Vesp. v. 712. Wolf. praefat. ad Herodian. p. XVII. Et sic, vt satis constat, Latini scriptores verbo *habere* vtuntur. Schaef.] Iam sic vertas licet: *Lingua intelligentiae nec multum nec parum*

διὰ τοῦ ϰ̄ *παραχθέντα. Παραχθέντα* cum *διὰ* seruari potest, nec male habet; sed pro ϰ̄ restitue ex Etym. M. ῑ aut θῑ." Schaef.

ἔχει· ὁ δὲ νοῦς, ᾧ μὲν πολὺ, πολύς· ᾧ δὲ μικρὸν, μικρός. Οὔκουν περιαυτολογοῦντες [11]) τῶν ἀνδρῶν περὶ τοῦτο τὸ μέρος κατηγορήσαμεν, ἀλλὰ, φίλων ὄντων, προτιμῶντες αὐτῶν τὴν ἀλήθειαν, ὥς που καὶ Πλάτων [12]) ὁ φιλοσοφώτατος ἔφησεν. Αὐτοὶ [13])

---

impertit — loquentia non est necessario iuncta intelligentiae — Cui multum est intelligentiae, multum valet intelligentiâ; cui parum, parum. Verum hoc esse, quis negare ausit? Ex ῥοῦν quidem nihil, opinor, extuderis: nam merus est librariorum error. Ad neutrum πολὺ autem subaudio τοῦ νοῦ. ὁ νοῦς ἐςὶ πολὺς, ᾧ μέν ἐστι πολὺ τοῦ νοῦ, κ. τ. λ." SCHAEF.

11) περιαυτολογοῦντες] Meerm. περιττολογοῦντες. KOEN. In Cod. b. locus sic legitur: οὔκουν παρὰ τοῦτο τῶν ἀνδρῶν ἀξίως κατηγορήσομεν, ἀλλὰ etc. Cod. a. consentit cum Koeniana editione: item c. et August. nisi quod ambo κατηγορήσομεν habent. SCHAEF.

12) ὥςπερ καὶ Π.] Καθὰ καὶ Π. Vatic. ὥς που καὶ Π. nonnullae edd. — Decantatum dictum, quod Platoni hic tribuitur, ab Aristotele potius desumtum videri, obseruauit amicissimus Eldikius, qui edito nuper eleganti Suspicionum specimine optime famam auspicatus est. Ita autem Aristoteles Ethic. ad Nicomach. I, 6. ἀμφοῖν γὰρ ὄντοιν φίλοιν, ὅσιον προτιμᾷν τὴν ἀλήθειαν. Eldikii obseruatione excitatus suspicabar, in Nostro, amoto Platonis nomine, legendum esse: ὥςπερ καὶ ὁ φιλοσοφώτατος ἔφησεν. *Sicut enim Vrbs Romam, Maronem Poëta exprimit; sic et Philosophi nomen circa Aristotelem, vtentium placito, contractum est,* auctore Io. Saresberiensi de Nug. Cur. VI, 6. p. 414. — Ῥῆσιν Aristotelicam hinc excitauit Gilb. Cognatus in Adag. p. 454. KOEN. Codd. a. b. c. et August. ὥς που, quod recepi pro Koeniano ὥςπερ. *vt alicubi.* Bastius: „Περ et που in Codicibus Platonis interdum commutata vidi. V. etiam Findeisen. ad Gorg. p. 122. Inter varia enim syllabae περ compendia (tria mihi oblata sunt) hoc quoque reperias π. Vbi si lineolam addideris, ex σ fit ϩ. Vid. Tab. aen. II." Mox Cod. c. Πλάτων ὁ φιλόσοφος. quod laudo: magis etiam laudarem, si Πλάτων omisisset, adscriptum illud fortasse a lectore Gregorii, qui parum sciret, quisnam κατ' ἐξοχὴν diceretur ὁ φιλόσοφος. Boissonadus: „Synesius ep. 153. p. 292. D. εἰ δὲ

τοίνυν Ἀττικῆς μὲν φράσεως [14]) κανόνα τὸν κωμικὸν Ἀριστοφάνην προθέμενοι, καὶ Θουκυδίδην τὸν συγγραφέα, καὶ [Δημοσθένην τὸν] ῥήτορα [15]), Ἰάδος δὲ Ἱπποκράτην τὸν Ἴωνα, καὶ τὸν Ἁλικαρνασέα Ἡρόδοτον, Δωρίδος δὲ τὸν Ταραντῖνον Ἀρχύταν [16]), καὶ Θεόκριτον τὸν τὰ βουκολικὰ συγγραψάμενον, καὶ τῆς Αἰολίδος Ἀλκαῖον [17]), ἴσως ἂν περὶ τῶν διαλέκτων

μὴ φανεῖταί σοι τῆς τῶν Ἑλλήνων ἀκοῆς ἄξιον, καὶ σὺ δὲ δήπου μετ' Ἀριστοτέλους πρὸ τοῦ φίλου τὴν ἀλήθειαν θήσῃ. vbi Schol. in codice Paris. 1038. λέγει γάρ· δυοῖν ὄντοιν φίλοιν, φιλτέρα μοι ἡ ἀλήθεια." Schaef.

13) *Αὐτοὶ*] Cod. c. ἐπεὶ. Cod. August. αὐτίκα, quod non facile spernam. Schaef.

14) *φράσεως μὲν Ἀττικῆς*] Hoc ordine Koenius. Genuino ordine Codd. a. b. et c. ἀττικῆς μὲν φράσεως. Cod. August. ἀττικῆς φράσεως, omissa particula μέν. Schaef.

15) *καὶ [Δ. τὸν] ῥήτορα*] Haec verissima est Clarissimi D. Ruhnkenii emendatio. Editt. omnes et MSS. conspirant in prauam lectionem: καὶ Θουκυδίδην τὸν Συγγραφέα καὶ Ῥήτορα, quam nolui propagare. Ex Demosthenis Orationibus depromta loca inferius adferuntur in Cap. de Dial. Attica. — Cetera ex MSS. constitui. Koen. Codd. a. b. et c. συγγραφέα, καὶ ῥήτορα. Neque Cod. August. habet verba a Ruhnkenio suppleta. Boissonadus: „Scribendum videtur, repudiata Koenii interpolatione: Θουκυδίδην τὸν συγγραφέα, καὶ τὸν ῥήτορα. Nempe Demosthenem, qui κατ' ἐξοχὴν vocatur ὁ ῥήτωρ, cum ab aliis, tum ab ipso Gregorio p. 52. §. LXI." Facile assentirer amico, nisi tale scriptorum genus concinnitatem membrorum paullo studiosius consectari nossem. Certe scripsisset Grammaticus, etiam Thucydidis nomine omisso: καὶ τὸν συγγραφέα, καὶ τὸν ῥήτορα. Conf. p. 24. §. XVIII. Sed fortasse verba καὶ ῥήτορα, vtpote illata e margine in textum, plane eiicienda sunt. Quantopere enim librariorum manus in hoc libello, nunc addendo, nunc demendo grassatae sint, paene singulae paginae demonstrant. Schaef.

16) *Ἀρχύταν*] Cod. August. Ἀρχίταν. Schaef.

17) *Ἀλκαῖον*] Cod. c. Ἀλκμαίωνα. Ἀλκμαίων idem est qui Ἀλκμάν. Diodorus Sicul. IV. c. 7. ὀλίγοι δὲ τῶν ποιητῶν, ἐν οἷς ἐστι καὶ Ἀλκμὰν, κ. τ. λ. vbi Cod. Clar. Ἀλκμαίων. V. Iacobs. ad Anthol. Graec. II. 3. p. 325. Sed

ἱκανῶς διαλάβοιμεν[18]). Εἰ δέ τι καὶ ἡμῖν κατὰ λήθην παραλειφθήσεται, οὐ τῆς ἴσης τοῦτο[19]) κατηγορίας παρὰ τοῖς εὐγνώμοσιν ἄξιον[20])· τοῖς μὲν γὰρ[20*]) τὰ πλείω παρείθησαν[21]), ἡμῖν δὲ[22]) ὀλίγ' ἄττα[23]) τυχὸν οὐκ εἰρήσεται.

---

rectius p. 170. Alcman inter eos refertur, qui dialecto Dorica eaque Laconica vsi sunt. SCHAEF.

18) *διαλάβοιμεν*] Codd. a. et b. *διαλάβωμεν*. Male. *Διαλαμβάνειν, disserere.* Macrobii verba in Somn. Scip. I. c. 16. *Ac prius de nouitate, post de magnitudine disseremus*, vertit Maximus Planudes (in Cod. Augustan. secund. Reiserum p. 76. n. 9.): *Καὶ δὴ πρότερον περὶ τῆς καινότητος, εἶτα καὶ περὶ τοῦ μεγέθους διαλάβωμεν.* Rarior vsus verbi medii. Scholiastes in Dionys. Thrac. (in Bastii *Lettre Critique* p. 110.) *Εἰ γοῦν τὰ γράμματα ἀναγκαιότατά εἰσι, περὶ δὲ γραμμάτων ἡ γραμματικὴ διαλαμβάνεται, κ. τ. λ.* Alibi est *exponere, narrare.* Eudocia p. 97. *οὕτως ὁ μῦθος διαλαμβάνει.* p. 98. *ἡ δὲ ἱστορία οὕτω διαλαμβάνει.* SCHAEF.

19) *οὐ τῆς ἴσης τοῦτο*] Cod. c. *οὐ παρὰ τοῦτο.* SCHAEF.

20) *παρὰ τοῖς εὐγνώμοσιν ἄξιον*] Alio ordine verborum Codd. a. b. et August. *ἄξιον παρὰ τοῖς εὐγνώμοσι.* SCHAEF.

20*) *τοῖς μὲν γὰρ*] Cod. c. *εἰ γὰρ*, mox omisso *δὲ* post *ἡμῖν*. SCHAEF.

21) *παρείθησαν*] Cod. a. *παρ θησε*, exiguo spatio relicto inter *ρ* et *θ*. SCHAEF.

22) *δὲ*] Meerm. *καὶ*. KOEN.

23) *ὀλίγ' ἄττα*] Editt. et Vat. *ὀλίγα*. Meerm. *ὀλίγα τάχα τυχὸν*. Vossiani *ὀλίγαττα* vsitato more, a quo temere in Miscell. Crit. p. 302. R. Dawesius secessit, in *ὀλίγ' ἄττα* separaui, vsurpatum ab Aristoph. Vesp. vs. 55. Dione Chrysost. Or. X, p. 149. C. Max. Tyrio Diss. XXXII, §. 7. p. 385. Luciano T. II, p. 578. Iamblicho Protrept. p. 6. Theoph. Coryd. Rhet. Expos. §. 2. et §. 22. etc. Egregia est summi Hemsterhusii ad Thomam Mag. obseruatio. Helladius in Chrestom. *ὅτι τὸ ἄττα, φησὶ, ψιλοῦσθαι* [L. *ψιλοῦται*·] *οἱ δὲ ἄλλοι ἀκριβέστερον εἰς τὰ σημαινόμενα διαιροῦντες, οἰκειότερον καὶ περὶ τῶν πνευμάτων διείλοντο.* Simili modo numeri vocabulis *τινὲς* et *τινὰ* iunguntur. Vid. D. Heinsii Lect. Theocrit. Cap. II, p. 295. et H. Stephan.

App. de D. A. p. 79. [et Pricaeus ad A. A. p. 208. Boisson.] Animaduersione dignum est ἔνιοί τινες apud Lysiam c. Philon. p. 489. Isocrat. Archid. p. 254. et Panath. p. 470. Koen. Pro ὀλίγ' ἄττα Codd. a. b. et August. ὀλίγα. Cod. c. ὀλιγατα, sine accentu. Bastius: „Id documento est, librarium ad hanc vocem offendisse. Ceterum quae Koenius de pronomine indefinito τὶς adnotauit, iis accedant haec. Eiusdemmodi est locutio πᾶς τις, de qua erudite egit Boissonadus ad Eunap. p. 127. s. Scilicet τὶς illud librarii saepius omiserunt, non solum vbi additum erat adiectiuo πᾶς, item in formulis τι τοῦτο (v. Biblioth. Crit. I. 1. p. 47.) et οὐδείς τις, verum etiam vbi alia adiectiua comitabatur. Schol. Theocr. I. 87. (p. 19. ed. Reisk.) βουκόλος γὰρ ὢν ὤφειλες μεγαλοπρεπὴς * εἶναι. Cod. Paris. 2758. habet μεγαλοπρεπής τις εἶναι. Sic etiam VIII. 72. (p. 133. Reisk.) ὅτι καὶ αὐτὸς ἐπέραστός τις ἐστὶν, vbi τὶς in editionibus deest. Themistocl. epist. IX. ἀλλ' ὅτι τέως μὲν ὀλιγοχρόνιος ἦν ὁ φθόνος. Cod. Palat. num. 398. habet ὀλιγοχρόνιός τις ἦν ὁ φθ. V. etiam Boeckh. in Plat. Min. p. 165.*) — Ὅσος τις rarius, si recte memini, legitur. Liban. IV. p. 532. ἔστι καὶ σωμάτων ἀτάφων ἰδεῖν ὅσον τὶ πλῆθος, vbi Reiskio ὅσον δή τι placet. Aristides vol. II. p. 511. τὸ μὲν οὖν κατ' εἶδος πάντα διεξιέναι, ὅσα τινὰ (Iebb. coni. τινὶ, male) πρόςεστιν ἢ ποταμῷ, ἢ πόλει, ἢ πεδίῳ, διαφορεῖ τὴν ἀφέλειαν." Add. Dionys. Halic. Antiquit. Rom. I. c. 38. T. I. p. 97. Reisk. ὅσον τὶ μικρὸν ὕστερον ἐαρινῆς ἰσημερίας. Ceterum de negligentia illa librariorum omittentium pronomen τὶς v. etiam Porsoni Addenda ad Euripid. Hecub. v. 1169. p. 103. s. ed. Lips. alter. (p. 82. s. Cantabr.) et Weisk. ad Longin. p. 573. Boissonadus: „De ἔνιοί τινες vide Corayum ad Isocr. p. 96. Isocrates Plat. §. 6. p. 298. ἔνιοί τε μὲν γάρ: legerem ἔνιοί τινες γάρ. Confer Corayum

*) Nec tantum omittendo pronomine indefinito, vbi adiectiua comitatur, saepe peccatum est, sed passim etiam male legendo. Sic in Schol. Venetis ad Il. B, 219. (p. 58. Vill.) editum legimus: φοξὰ κυρίως εἰσὶ τὰ πυριῤῥαγῆ [Notanda haec forma, vt minus obuia, ac fortasse a librariis passim oblitterata. Conf. Kuster. ad Suid. T. III. p. 245. et Brunck. ad Aristophan. Acharn. v. 933. Schaef.] ὄστρακα, φλοξευτικὰ ὄντα. Φλοξευτικὰ vox est nihili, quales vix puto Grammaticos procudisse. Villoisonus codices paullo negligentius inspexit. Ambo enim, et A, et B, quos nunc Lutetia possidet, recte habent: φλοξά τινα ὄντα. Φλοξὸς autem Grammatici finxerunt, vt inde φοξὸς deriuarent. Bast.

ΠΕΡΙ ΔΙΑΛΕΚΤΩΝ[24]).

Διάλεκτός ἐστιν ἰδίωμα γλώσσης, ἢ διάλεκτός ἐστι λέξις ἴδιον χαρακτῆρα τόπου[25]) ἐμφαίνουσα.

---

p. 226. cuius emendationem *ἐνίοις ὑμῶν γὰρ* laudo quidem, sed facilior videtur mutatio vocum *τε μὲν* in *τινες.*" Quid Koenio in *ἔνιοί τινες* animaduersione dignum videatur, parum perspicio. Sed fortasse, quae multorum opinio est, *ἐκ παραλλήλου* posita habuit: falso. Vere Coraius ad Isocrat. p. 96. „*Ἔστι δὲ τὸ, Ἔνιοί τινες, οὐδὲν ἕτερον ἢ αὐτὸ τὸ, Ἔνι οἵτινες (τοῦ, Οἵτινες, ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ, Οἳ, λαμβανομένου), τουτέστιν Εἰσὶν οἵτινες.*" Schaef.

24) *ΠΕΡΙ Δ.*] Haec inscriptio, et quae sequuntur, *Διάλεκτος — ἐμφαίνουσα,* exulabant ex Voss. et Regiis, forte ex Io. Grammatici collatione, vt plura, studiosi Lectoris manu huc deriuata. Meerm. omissa hac inscriptione pro sequentibus praebet: *Διάλεκτοι εἰσὶ πέντε, Ἰὰς, Ἀτθὶς, Δωρὶς, Αἰολὶς καὶ Κοινή. Ἰὰς ἐκλήθη ἡ τῶν Ἰωνων ἀπὸ υἱοῦ τοῦ Α. καὶ Κ. τῆς Ε. θυγατρός. Ἀτθὶς ἡ τῶν Ἀττικῶν ἀπὸ τῆς Ἀτθίδος τῆς τοῦ βασιλέως Κραναοῦ θυγατρός. Δωρὶς δὲ ἡ τῶν Δωριέων ἀπὸ Δ. τοῦ Ἕ. Αἰολὶς ἡ τῶν Αἰολέων ἀπὸ Αἰ. τοῦ Ἕ. Κοινὴ δὲ ᾗ πάντες χρώμεθα.* Tum *Ἀτθίδι ἔγραψεν Ἀριστοφάνης, Ἰάδι Ὅμηρος, Δωρίδι Θεόκριτος, Αἰολίδι Ἀλκαῖος, Κοινῇ Πίνδαρος.* Koen. Omnia haec vsque ad *ἔχει οἰκεῖον ἰδίωμα* p. 12. omittunt Codd. A. c. et August. Schaef.

25) *τύπου*] Haec scriptura confirmatur ab omnibus Nostri et Io. Grammatici editionibus, et hic a MS. Vat. nam a ceteris plane dixi abesse. Tamen in *τόπου* proclivior sim ob Clementem Alex. Strom. L. I, p. 404. *Διάλεκτός ἐστι λέξις ἴδιον χαρακτῆρα τόπου ἐμφαίνουσα, ἢ λέξις ἴδιον ἢ κοινὸν ἔθνους ἐμφαίνουσα χαρακτῆρα.* Idem Strom. L. VI, p. 805. *Διάλεκτον ὁρίζονται λέξιν ἐθνικῷ χαρακτῆρι συντελουμένην.* Vbi in notis adducuntur Nostri verba, sic scripta: *Δ. ἐ. λ. ἴ. χ. τόπου ἐμφαίνουσα.* dictio

Ἰὰς ἐκλήθη ἀπὸ τοῦ Ἴωνος, τοῦ υἱοῦ[26]) τοῦ Ἀπόλλωνος[27]), καὶ Κρεούσης, τῆς Ἐρεχθέως θυγατρὸς, ᾗ ἔγραψεν Ὅμηρος.

Ἀτθὶς ἀπὸ τῆς Ἀτθίδος, τῆς Κραναοῦ[28]) θυγατρὸς, ᾗ ἔγραψεν Ἀριστοφάνης.

---

proprium characterem loci ostendens. Optime Schol. ad Aristoph. Nub. vs. 317. *Διάλεκτος — ἐστι φωνῆς χαρακτὴρ ἐθνικός.* Plura dabit Salmas. de L. Hellen. p. 450. Koen. Codd. a. et b. omittunt *ἡ διάλεκτος — ἐμφαίνουσα.* Pro *τύπου*, quod Koenius seruauerat, dedi *τόπου.* Perpetua commutatio nominum *τόπος* et *τύπος.* Bastius: „V. Wyttenbach. ad Pseudo-Plut. de flum. c. 2. §. 1. Heeren. ad Menandr. p. 86. Schol. Venet. A. ad Iliad. B. p. 83. *συνήθης δὲ ὁ τοιοῦτος τόπος παρώνυμος* (scilicet *Τυφωεὺς* pro *Τυφὼς* s. *Τυφὼν*), pro quo sine dubio legendum *τύπος παρώνυμος;* quamquam etiam in Codice *τόπος* reperi." Adde Fabric. ad Sext.-Empir. p. 11. Alberti Pericul. Critic. p. 44. s. Wesseling. ad Diodor. Sic. T. I. p. 35. 168. T. II. p. 522. Bernard. ad Thom. Mag. p. 464. Struchtmeyeri Epist. Crit. in Gloss. Nom. p. 77. Sed nusquam saepius confunduntur quam in scriptis Rhetorum Graecorum. V. Sylburg. ad Dionys. Halic. T. V. p. 3. et Martyni-Laguna *in dem Allgem. Litterar. Anzeiger* 1796. m. Decemb. col. 519. Schaef.

26) *ἐκλήθη ἀπὸ τοῦ Ἴωνος, τοῦ υἱοῦ*] Editt. *ἀπὸ Ἴωνος υἱοῦ* etc. Iamblich. de V. Pyth. S. 243. *τρίτην δὲ τὴν Ἰάδα, γενομένην ἀπὸ Ἴωνος τοῦ Ξούθου.* Imo *λεγομένην*, quod Obrechti versio expressit. Audaciorem coniecturam in sequentibus apud Iamblich. prodigiose corruptis malim premere. Koen. Cod. b. *ἀπὸ Ἴωνος, υἱοῦ κ. τ. λ.* Schaef.

27) *τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀ.*] Margo Codicis Voss. *γρ. τοῦ σκύθου*, pro *Ξούθου* procul dubio, vt in Io. Grammat. est. Apollinis enim et Creüsae filius *τῷ γόνῳ* Ion, Xuthum patrem habere *τῷ λόγῳ* dicebatur. Quae tanquam de Creontis, Regis Corinthi, filia dicta accepit Scholiastes in Euripidis Med. vs. 19. de Erechthei videtur dixisse Clitodemus, *Κρέουσαν καλεῖσθαι, γήμασθαι δὲ Ξούθῳ.* A Xutho nonneminem Iones dixisse *Ξουθίδας*, notauit Hesychius. Koen.

28) *τῆς Κραναοῦ*] Editt. *Ἀτθὶς δὲ ἀπὸ τῆς Ἀ.* vt et de-

Δωρὶς ἀπὸ Δώρου, τοῦ Ἕλληνος [29]), ᾗ ἔγραψε Θεόκριτος.

Αἰολὶς ἀπὸ Αἰόλου, τοῦ Ἕλληνος [30]), ᾗ ἔγραψεν Ἀλκαῖος.

---

inde *Αἰολὶς δὲ* —. Cranai, qui Atthidis pater fuit, nomen, in Veterum scriptis varie corruptum, diligenti opera aliquoties instaurauit Io. Meursius de R. Athen. I, 13. *Agranus* vocatur, librariorum vitio, in Isidori Orig. IX, 2. et *Graius* XIV, 4. Vtroque loco optimae notae MS. Groninganus *Granus* praefert, quod a vero parum abest. Koen. Cod. a. *ἀτθὶς, ἀπὸ Ἀτθίδος*. Cod. b. *ἀτθὶς δὲ ἀπὸ Ἀτθίδος*. Schaef.

29) *Δώρου τοῦ Ἕλληνος*] Merito: Hellenem enim Dori patrem nominant omnes, si a Iamblicho discesseris de V. Pyth. S. 242. *Λέγειν δέ τινας φησὶ, Δευκαλίωνος τοῦ Προμηθέως καὶ Πύῤῥας τῆς Ἐπιμηθέως γενέσθαι Δῶρον· τοῦ δὲ Ἕλληνα· τοῦ δὲ Αἴολον, αἷς ὑφηγήσεσιν ἀκολουθῆσαι καὶ αὐτὸν Ἡρόδοτον.* [I, 56.] Sed luxatus locus hoc pacto integritati restituendus est: *λέγειν δέ τινας φ. Δ. τοῦ Π. καὶ Π. τῆς Ἐ. γενέσθαι Ἕλληνα· τοῦ δὲ Δῶρον καὶ Αἴολον* etc. Hellenem scilicet alii Deucalione natum memoriae tradiderunt, ipso Ioue ortum dixerunt alii. Vid. notae ad Clement. Alex. Strom. L. VI, p. 805. Vtra traditio verior sit, non facile esse posteris, de re adeo antiqua certe iudicare, addit Iamblichus: *ὁποτέρως μὲν οὖν ἔχει, περὶ τῶν ἀρχαίων οὐκ εὔμαρὲς ἐνδέχεσθαι τἀκριβὲς τοῖς νεωτέροις καταμαθεῖν, ὁμολογουμένως δὲ* etc. Male *δέχεσθαι* vulgatur. Koen. Bastius: „In loco Iamblichi Koenius dedit *Αἴολον:* atque hunc accentum libri typis exscripti fere habent. Sed Parisini Codices Iamblichi *παροξύνουσιν, Αἰόλον*. Eademque est huius nominis *τόνωσις* in Codicibus aliorum scriptorum. Conf. *Lettre Critique* p. 175.“ Kusteriana Iamblichi editio habet *Αἰόλον*. Et sic *Αἰόλοι* ipse Koenius in adnotatione quae proxime sequitur. Cum adiectiuum sit paroxytonon, (Etymolog. M. c. 531. 51.) nomen proprium videtur debere *προπαροξύνεσθαι*. Schaef.

30) *Α. τοῦ Ἕλληνος*] E communi veterum Scholiastarum opinione, de qua notauit T. Hemsterhusius, V. Cl. ad Lucian. T. I, p. 177. Schol. ad Homeri Od. K. vs. 2. *Αἰόλοι δύο. οὗτος μὲν* (cuius meminit Homer.) *Ἱππότου.*

Κοινὴ δὲ[31]), *ἣ πάντες χρώμεθα, καὶ ἣ ἐχρήσατο Πίνδαρος*[32]), *ἤγουν ἡ ἐκ τῶν δ συνεστῶσα. Ἑκάστη δὲ διάλεκτος ἔχει οἰκεῖον ἰδίωμα.*

ἕτερος δὲ Ἕλληνος, τοῦ Διὸς, οὗ καὶ Ἡσίοδος μέμνηται. In Palaephato *π. ά.* Cap. 31. pro *Ἀθάμας ὁ στόλου τοῦ Ἕλληνος* dudum ante Tollium et Galeum *Ἀθάμας ὁ Αἰόλου τοῦ Ἑ.* legit Vir magnus P. Leopardus Emend. VII, 23. Koen.

31) *Κοινὴ δὲ*] Bastius: „Haec dialectus cur *κοινὴ* dicta sit, Phauorinus (v. *κλῦθι*) hanc causam edit: *ὅτι αἱ ἠριθμημέναι πᾶσαι (διάλεκτοι) χρῶνται αὐτῇ, καὶ αὕτη* (l. *αὐτὴ*) *πάσαις αὐταῖς.* In Cod. Paris. 2562, Lexicon complexo ineditum, quod Phauorinus exscripsit, haec adduntur: *ἑαυτὴν χρῆσθαι παρέχει.*" Hermannus communem dialectum, qua Pindarus vsus sit, de certa quadam forma poëseos lyricae intelligit. „Epicam poësin, inquit, consequuta est lyrica, quae initio modeste ab epica digrediens, mox, relicto epicorum exemplo, singularum gentium linguis sese applicuit, ita tamen, vt quaedam ab epicis, tamquam vniuersae poëseos communia, deriuaret. Nullum est enim genus poëseos, quod non aliquid certe ab epicis acceperit. Ac lyricae quidem poëseos tres maxime formae sunt, antiquissima, quae Ionismum epicorum sectata est, tum Aeolica ac Dorica, denique communis quaedam. Etenim quum Ionica non sat dignitatis habere videretur, Aeolica autem ac Dorica, quod paucarum gentium propriae essent, apud reliquas gentes nimis peregrinae haberentur, alia inuenta est forma, quae neque Dorismi granditate careret, neque notam haberet peregrinitatis. Haec igitur e moderato Dorismi vsu et epico sermone conflata est: vnde communem vocant grammatici. Eius illustre exemplum in Pindari carminibus exstat." Obseruationes de Graecae linguae dialectis p. VII. Idem Obseruatt. de dialecto Pindari p. IV. s.: „Qui communem linguam Pindaro tribuerunt, hoc dixisse censendi sunt, dialectum, qua vtitur, singulari quodam temperamento paene ex omnibus dialectis mixtam videri. Id quomodo factum sit, apertum est. Est enim Pindari dialectus epica, sed colorem habens Doricae, interdum etiam Aeolicae linguae. Aliis verbis, fundamentum huius dialecti est lingua epica, sed e Dorica

ΠΕΡΙ ΑΤΘΙΔΟΣ[33]).

§. I.[34]) Λῆρον ληρεῖς. Ἀττικὴ δὲ ἡ φράσις[35]) καὶ τὸ σχῆμα, ὡς τὸ μανίαν μαίνῃ. ἔστι γὰρ τῆς Ἀττικῆς

---

dialecto tantum adsciuit Pindarus, quantum et ad dictionis splendorem et ad numerorum commoditatem idoneum videretur, repudians illa, quae aut interioris essent, aut vulgaris, aut certis in locis vsitati Dorismi. Nec primus hoc fecit Pindarus, sed sequutus alios, ipse quoque post in exemplis habitus." Schaef.

32) *καὶ ἧ ἐ. Π.*] Priores editt. *ἀλλὰ καὶ Πίνδαρος ταύτῃ ἐχρήσατο*, omissis ceteris, quae Voss. et Reg. B. praebuerunt, et habet Io. Grammat. Qua ratione Pindarus dicatur vti *τῇ κοινῇ διαλέκτῳ*, multa disputat Salmas. de L. Hellen. p. 28. 29. Pariter autem Theodos. Alex. in Scholiis MSS. ad Dionysii Thracis Grammaticam ineditam: *κοινὴ δὲ, ᾗ πάντες χρώμεθα, [καὶ] ᾗ ἔγραψε Πίνδαρος.* Koen. Codd. a. et b. *ἀλλὰ καὶ Πίνδαρος ταύτῃ ἐχρήσατο*, omittentes *ἤγουν — ἰδίωμα.* Schaef.

33) *ΠΕΡΙ Α.*] MS. Reg. B. *περὶ τῆς Ἀτθίδος διαλέκτου.* Meerm. *Περὶ Ἀττικῆς διαλέκτου.* Reliqui ab editis non discedunt. Koen. Codd. a. et b. *περὶ Ἀτθίδος.* Cod. c. *περὶ τῆς Ἀτθίδος.* Schaef.

34) §. I.] In Cod. c. sic legitur: *Ἔστι τῆς ἀττικῆς — ἐπαγ. ῥῆμα, τὸ ἀπὸ πράγματος παραγόμενον, ὡς τὸ φυγὴν φεύγεις, ὕβριν ὑβρίζεις, λῆρον ληρεῖς, λόγον λέγεις, μανίαν μαίνῃ, καὶ τοιαῦτα ἕτερα πλείονα. ἐστὶ δὲ τοῦτο τρόπος ἐτυμολογικός.* Schaef.

35) *Ἀ. δὲ ἡ φράσις*] In Reg. A. *Λ. λ. Ἀττικὸν τὸ σχῆμα, μανίαν μαίνῃ.* B. *Λ. λ. μανίαν μ. Ἀττικὸν τὸ σχ.* Ab edita lectione stant Voss. Vatic. et, cuius praeëuntis vestigia Noster presse legere solet, Scholiastes Aristophanis ad Plut. vs. 517. Paria quoque Suidas habet ex eodem fonte. Ipsum loquendi genus, cum ab Attice scribentibus potissimum, tum ab aliis frequenter vsurpatum, multo-

ἰδίωμα φράσεως, τὸ εἰπόντα τὸ πρᾶγμα ἐπαγαγεῖν ῥῆμα, τὸ ἀπὸ τοῦ πράγματος παραγόμενον [36]), ὡς τὸ, ὕβριν ὑβρίζεις, καὶ φυγὴν φεύγεις.

§. 11. Χρῶνται τοῖς προςτακτικοῖς οἱ Ἀττικοὶ [37]) ἀντὶ ὑποτακτικῶν ἀπαγορευτικῶν, καὶ αὖ τοῖς προςτακτικοῖς [38]) ἀντὶ ὁριστικῶν. Κἀκείνου μὲν τὸ Ἀριστοφάνους ἐν Θεσμοφοριαζούσαις [39]) παράδειγμα·

---

rum cura fuit illustratum: excitat nonnullos G. I. Vossius in Arist. T. II, p. 409. Koen. Codd. b. et August. ἀττικὴ ἡ φράσις. Boissonadus: „Conf. Scholiasten Philostrati Her. p. 382. cum Editoris nota, et adde Schol. Soph. Oed. T. 2. Borgerum V. C. ad Galat. p. 96. Vorstium ad Iustin. XI. 12. §. 10.“ Schaef.

36) παραγόμενον] Cod. August. παρηγμένον. Vtrumque bonum. Infra Dial. Ion. §. IX. παρήχθησαν, παραχθέν: Diogenianus Prouerb. II. 97. p. 197. Ἀρχὴ ἥμισυ παντός. Ἐπὶ τῶν εἴς τι προκοπτόντων. παρῆκται δὲ ἐκ τῆς Ἡσιόδου. Hemsterhusius ad Lucian. T. I. p. 6.: „vel scribendum ἐκ τῶν Ἡσ. vel haec, quod potius credo, mutilata sunt; suspicor autem hunc ad modum in integrum restitui posse: παρῆκται δὲ ἐκ τῆς Ἡσ. παροιμίας, πλέον ἥμισυ παντός.“ Nihil in Diogeniano nec mutandum, neque addendum. Ad τῆς enim subaudi παροιμίας. Quam ellipsin cum in additamentis ad L. Bosium omiserim, nunc aliquot eius exempla commemorabo. Photius Lex. c. 419. Τὰ Σαμίων ὑποπτεύσεις. αὕτη λέγεται ἐπὶ τῶν δεδιότων κ. τ. λ. c. 434. Τί οὐκ ἀπήγξω, ἵνα Θήβησιν ἥρως γένῃ. κέχρηται αὐτῇ Πλάτων κ. τ. λ. c. 438. Τὸ σκαμβὸν ξύλον οὐδέποτε ὀρθόν. αὕτη δημώδης ἐστὶ καὶ φανερά. Scholia in Platon. p. 60. Ruhnk. Οὐ πόλεμον ἀγγέλλεις, ἐπὶ τῶν ἀγαθὰ ἀγγελλόντων. Ἐμνήσθη ταύτης καὶ ἐν τῷ τρίτῳ τῶν Νόμων. Schaef.

37) Χρῶνται τοῖς προςτακτικοῖς οἱ Ἀττικοὶ] Cod. b. Χρῶνται δὲ τοῖς προςτακτ. Ἀττικοί. Cod. c. Χρῶνται οἱ ἀττικοὶ τοῖς πρ. ἀντὶ —. Schaef.

38) αὖ τοῖς π.] Haec Aldi, Scoti et Gormontii lectio, quam vt concinniorem recepi. Ceterae editt. καὶ αὐτοῖς π. MSS. [etiam Meerm. nisi quod caret articulo τοῖς] καὶ αὖ αὐτοῖς τοῖς π. Schol. ad Eurip. Hecub. vs. 225. ex quo haec desumta, καὶ αὐτοῖς τοῖς π. vt infra §. 47. καὶ αὐτὰ τὰ πρωτότυπα, nisi et ibi καὶ αὖ τὰ π. praeferatur.

Μὴ ψεῦσον[40]*, ὦ Ζεῦ, τῆς ἐπιούσης ἐλπίδος*[41]*. ἀντὶ τοῦ, μὴ ψεύσῃς· τοῦ δευτέρου δὲ πάλιν τὸ Μενάνδρου*[42]*·*

Οἶσθ' ὅ,τι ποίησον[43]*;*

Mox *ἀντὶ τοῦ μὴ ψ.* abest a Voss. Vat. Aldi et Scoti edd. In fine, tametsi nihil mutat Schol. Euripidis, legi tamen mallem *τοῦ δευτέρου δὲ τὸ Μενάνδρου.* Koen. Codd. a. et b. *αὖ τοῖς πρ.* Cod. c. *αὖθις τοῖς πρ.* Codd. A.B. et August. *αὖ αὐτοῖς τοῖς.* Deinde *ἀντὶ τοῦ, μὴ ψεύσῃς* omittunt etiam Codd. c. et August. Schaef.

39) *ἐν Θεσμοφοριαζούσαις*] Cod. b. *ἐν θεσμοφορία.* Sch.

40) *Μὴ ψεῦσον*] Thesm. vs. 877. tanquam *καινὸν* notatum Herodiano in fragm. post Moerin p. 479. quod ex Thomae M. collatione v. *Μὴ* sic possit constitui: *Τὸ μὴ ἀπαγορευτικὸν οὐ συντάσσεται ὑποτακτικοῦ ἐνεστῶτι, προστακτικοῦ δὲ, καὶ ὑποτακτικοῦ ἀορίστῳ· οἷον μὴ ποιῇς οὐκ ἐρεῖς, ἀλλὰ μὴ ποίει. μὴ ποιήσῃς δὲ ἐρεῖς, καὶ μὴ ποίησον οὐκ ἐρεῖς. τὸ δὲ μὴ ψεῦσον καινόν.**) Apud alios

*) Bastius: „Codex Reg. Ruhnk., a Piersono p. 479. citatus, idem est, qui apographa A. et B. Gregorii Corinthii complectitur, Num. 2662. Is a prima manu (nam locum diligenter consului) habet *ὑποτακτικοῦ ἐνεστῶτι, ὑποτακτικῷ δέ. ὑποτακτικῷ* corrector deleuit atramentoque saturatioris coloris superscripsit *ἀορίστῳ.* Alterum hoc *ὑποτακτικῷ* corruptum esse quis neget? Olim, nondum excussis Grammaticorum aliorum locis, vbi de eadem re disputatur, margini Moeridis adscripseram, corrigendum videri *προστακτικῷ*, sic vt tantummodo *ὑπο* et *πρὸς* commutata suspicarer: sed nunc vnice probo Koenii rationem *προστ. δὲ, κ. ὑποτ. ἀορίστῳ* legentis. Mouet me, quod Thomas Mag., cum Herodianum exscripserit, (id quod etiam alibi fecit: conf. p. 456. etc.) locis huius corruptis certissima videtur remedia adhibere. Omnino Grammaticorum loca, quae vitium contraxerunt, non corrigas felicius, quam si ex aliis Grammaticis, quoties alter alterum exscripsit, medicinam petas. Ceterum commode succurrit locus Platonis Sympos. III, 2. vbi legitur *μὴ οὖν κινῆτε, ἀλλ' ἐᾶτε.* Legendum cum Codicibus Vindobonensibus et Parisinis *κινεῖτε.* In prosae orationis scriptoribus huiusmodi vitia etiamnunc satis crebra sunt: multo rariora in poëtis atticis.“ V. Porson. ad Euripid. Hecub. v. 1174. Xenophon Anab. p. 481. (ed. Cantabr. 1785.) *τούτου ἕνεκα μήτε πολεμῆτε Λακεδαιμονίοις, κ. τ. λ.* Porsonus ad h. l. p. LVI.: „MS. Paris. — *πολεμεῖτε* obtulit, sed nemo exstitit, qui reciperet.“ Receperunt Zeunius nuperque Schneiderus. Scholiastes ad Philostrati Heroica p. 590. *τὸ μὴ ἐπὶ μὲν ἀορίστου συντάσσεται μετὰ ὑποτακτικοῦ, ἐπὶ δὲ ἐνεστῶτος μετὰ προστακτικοῦ.* Obiter videamus ipsum Philostrati locum. P. 198. haec legas:

quidem μὴ χαῖρε, μὴ στέναζε, μὴ βράδυνε, μὴ θαύμαζε, et similia reperiuntur plurima: non item μὴ βράδυνον, aut μὴ θαύμασον. Praeter μὴ ψεῦσον Aristophanes sic posuit μὴ φίλησον in Lysistr. vs. 1035. *Μὴ νόμισον* Suidas seruauit V. *Μὴ νόμισον, ἀντὶ τοῦ μὴ νομίσῃς.* οὕτως *Θαγενίδης.* Pro Thagenide [de quo erudite notauit Musarum, dum viueret, amor, nunc triste desiderium, Io. Piersonus ad Moer. p. 334.] Sophoclem auctorem laudat Grammaticus MS. Bibliothecae Sangermanensis penes Cl. Ruhnkenium: *Μὴ νόμισον, ἀντὶ τοῦ μὴ νομίσῃς. Σοφοκλῆς Πηλεῖ. καὶ μὴ ψεῦσον.* In superstitibus eius Tragoediis, quae alterius structurae exempla passim ostendunt, vt Oed. Γ. vs. 1167. Elect. vs. 1178. 1525. etc. huius generis nihil reperietur. In Euripidis senario apud Lucian. T. I, p. 573. *) si μὴ κτεῖνε scripsisset, pro μὴ κτεῖναι, I. Iensius, periisset ipsi de diphthongis ante consonas correptis disserendi occasio: est et μὴ κτεῖνε Herodoti p. 43, 58. Koen. Pro ψεῦσον Cod. August. ζεῦσον. Addam Porsoni, simul arguentis errorem in his Koenianis, egregiam adnotationem ad Euripidea Hec. v. 1173. μηδὲν θρασύνου, μηδὲ τοῖς σαυτοῦ κακοῖς Τὸ θῆλυ συνθεὶς ὧδε πᾶν μέμψῃ γένος. „μέμψαι habet Stobaeus Grotii, — — — Iam μέμψαι, non est illud quidem

Μὴ δὴ ἄγε τὸν Παλαμήδην ἐς Ἴλιον, μηδὲ στρατιώτῃ χρῶ, μηδὲ ὅτι σοφὸς ἦν εἴποις. Doctissimus editor: „ABC εἴπῃς, quod mallem." Sine cunctatione εἴπῃς recipi debuit. Grauis est error Solani in Luciano T. I. p. 57. rectius legi opinantis μὴ ὑπολάβοις, quam, quod editur, μὴ ὑπολάβῃς. Ceterum aoristi imperatiuo particulam vetantem passim iunxit poësis Homerica. Dixit hac de re egregius Censor Homeri Wolfiani in *Jen. Allgem. Liter. Zeit.* 1809. m. Octob. Num. 248. c. 168., citans ille Il. IV. v. 410. τῷ μή μοι πατέρας ποθ' ὁμοίῃ ἔνθεο τιμῇ, Od. XXIV. v. 248. σὺ δὲ μὴ χόλον ἔνθεο θυμῷ, ibid. XVI. v. 301. μήτις ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἀκουσάτω ἔνδον ἐόντος, et, ex Aristophanea quidem ἐκδόσει, ibid. II. v. 70. μή μ' οἶον ἐάσατε πένθεϊ λυγρῷ τείρεσθ' —. [V. Porson. ad h. l.] Sed idem castigat Brunckium, qui in Apollon. Rhod. II. v. 219. ἀφορμήθητε reliquerit, cum corrigendum sit ἀφορμηθῆτε, ibidemque III. v. 109. ἐρίδηνον receperit, cum vulgata ἐρίδηνε mutanda sit in ἐρίδαινε. Posteriore quidem loco Brunckium aduertere poterat simillima menda, ab ipso commemorata, πάπτηνε III. v. 513., quam perite mutauit in πάπταινε. Schaef.

*) Boissonadus: „Piscat. c. 3. t. 3. p. 119. Bip." Bastius: „Belin de Ballu ad Luciani l. c. (II. p. XIV.) iam monuit, Codicem Paris. Num. 2954. habere μὴ κτεῖνε. Eadem est scriptura duorum Vatic. praestantissimorum Num. 87. et 90." Schaef.

ἀντὶ τοῦ ποιήσεις. ἀλλὰ καὶ Εὐριπίδης ἐν Πολυΐδῳ τῷ δράματι

---

prorsus soloecum, sed adeo rarum, vt similia ex paucis tantum locis, eaque vt singularia, enotarint Grammatici. *Μὴ ψεῦσον* Thesmophor. 877. citant Herodianus Piersoni p. 479. Suidas v. *Ψεῦσον*. Schol. Venet. ad Iliad. *Δ*. 410. (vbi *μὴ ἔνθεο*) Schol. ad Hecub. 229. et ex eo Gregorius p. 7. *Μὴ νόμισον* e Thugenide, ignobili Comico, citant Photius, et Suidas; e Sophoclis Peleo Grammaticus Sangermanensis apud Koenium et Brunckium. Nunc vide vt error errorem parere soleat. Piersonus ad Moerin p. 334. „*Μὴ ψεῦσον* et similia," ait, „apud *Aristophanem* et *Sophoclem* sunt plurima." Eadem fere repetit ad Herodianum. At vero vnicum huius constructionis exemplum apud Aristophanem, vnicum apud Sophoclem reperitur. Nam quod Koenius ex Aristophanis Lysistr. 1035. *μὴ φίλησον* protulit, nihil est. Ibi bene Brunckius ex MSS. duobus edidit *μὴ φιλήσῃς*. Alius codex *οὐ φιλήσεις*. Visne iam scire, vnde istud *φίλησον* prodierit? In Iuntina prima 1515, Basileensi priore, Veneta Zanetti, et aliis totidem literis editur *μὴ φιλήσῃς*, eandemque lectionem seruare voluit in Basileensi secunda Sigismundus Gelenius. Sed dum typotheta syllabam finalem per tale fere compendium (*s*) exprimit, quod *ῃς* debebat repraesentare, character male formatus eiusmodi est, vt eum, nisi attentis oculis inspicias, facile pro reflexo accentu capias. Quae nota cum et *ον* significet, Aemilius Portus, operi suscepto, si quis alius, impar, *φίλησον* correxit. Sin paullo acutius vocem inspexisset, vidissetque accentum in penultima collocatum, *φιλήσ*ˢ ad veram lectionem reducere potuisset." Schaef.

41) *τῆς ἐπιούσης ἐλπίδος*] Codd. a. et b. *τ. ἐ. ἡμέρας*. Error propagatus ex Scholiis ad Eurip. Hecub. v. 225. quae Grammaticus compilauit: vt ab ipso *ἡμέρας* scriptum videatur. Conf. virum eximium ad Eurip. Phoeniss. v. 1651. Schaef.

42) *τοῦ δευτέρου δὲ πάλιν τὸ Μενάνδρου*] Sic Cod. c. Vulgo *τοῦ δευτέρου δὲ Μένανδρος*, minus conuenienter iis quae antecesserunt. Schaef.

43) *Οἶσθ' ὅ,τι π.*] Desunt haec in Moerm. Genuinam lectionem reposui secutus venustissimum M. A. Muretum

Οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσον;
ἀντὶ τοῦ δράσεις ἐξήνεγκε.

Var. Lect. L. III, C. 12. et magnum R. Bentleium ad Menandrea p. 107. *Οἶδ' ὅτι ποίησον*, vt editum adhuc est, nullius est pretii. Sophocles Oed. T. vs. 551. [cf. ibi Vauvillerium. BOISSON.] Cantero emendante: *οἶσθ' ὡς ποίησον;* quod Tragici editiones occupat, *ποιήσων*, Stephanum aliosque in errorem traxit. Hermippus Comicus apud Athen. L. XI, p. 476. D. *οἶσθα νῦν ὅ μοι ποίησον;* Id ex eius *Μύρoις* desumtum dicitur; sed cum *Μοίρας* Hermippi frequenter citent Pollux et Athen. parum abest, quin credam et ibi *ἐν Μοίραις* refingendum esse. Neminem latet, istum in *οι* et *υ* commutandis librariorum errorem plurima Veterum loca contaminasse. Opem feram suauissimo Longo Past. L. II, p. 65. Daphnis *ἄνωθεν θεασάμενος τὴν καταδρομὴν, ἐνέκρυψεν ἑαυτὸν στελέχει ξύλῳ ξηρᾶς ὀξύης*. Certa emendatione rescribe: *στελέχει κοίλῳ*. Excerpta veteris Glossarii: Muraria, *μοιολγός*. L. *μυολοιγὸς*, quod fictum ad exemplum Homerici *βροτολοιγός*. Aliter tentat Kuhnius ad Aeliani V. H. L. XIV, Cap. 4. Sed illuc redeo. — Quando *οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσον* ex Euripide *ἐν τῷ Πολυδώρου δράματι* Noster adfert, manifestum est, sic eum cum Scholiaste scriptum inuenisse in Hecubae vs. 225. vbi *δράσεις* vulgatur: sed *δρᾶς**) et *δρᾶσον* etiam e MS. Codice ad oram Euripidis sui enotarat librorum manu exaratorum diligens perscrutator Is. Vossius, eodemque ducit Cod. Wittembergensis scriptura *δρᾶσσον*, cuius indicium debetur Clariss. Io. Iac. Reiskio Anim. ad Eurip. p. 1. Vulgatur *δράσεις* et in Cyclope vs. 131. *δρᾶσον* reponendum iudicarunt praeter Muretum, Canterus et Scaliger, vt est in Hel. vs. 322, 1249. Ion. vs. 1029. Iphig. in A. vs. 725. et apud Aristoph. Av. vs. 54. et 80. Pac. vs. 1061. Equit. vs. 1155. *At scin' quid tu facias?* Plauto Mil. Glor. IV, 2, 43. et Persa I, 3, 74. Alia res est in Eurip. Iphig. Taur. vs. 759. *ἀλλ' οἶσθ' ὃ δράσω;* quocum Terentianum conuenit *Scis quid loquar?* in Adelph. II, 2, 7. Con-

*) Bastius: „*δρᾶσον* corruptum est in *δρᾶς*. Nimirum in Codicibus *δρᾶσον* sic scribitur: *δρᾶσ`*. Lineola haec, significans *ον*, saepius, vbi atramentum palluit, in membrana non apparet, ideoque plane negligitur. V. *Lettre Critique* p. 221. et 237.“ Monui hac de re nuper ad Dionys. Halic. de Compos. Verb. p. 394. SCHAEF.

structionis vere Atticae difficultas, quae primo intuitu subesse videtur, euanescet, si *οἶσθ' ὅ,τι ποίησον; οἶσθ' ὃ δρᾶσον;* cum similibus perpaucis posita accipiantur pro *ποίησον, δρᾶσον, οἶσθ' ὅ; fac, scin' quid?* quemadmodum post Bentleium l. c. docte monuit ad Comici Equit. vs. 1155. Graecae proprietatis peritissimus St. Berglerus. Nihil doctissimorum Virorum sententiae firmandae magis idoneum est Plauti loco in Rudente III, 5, 18. *Tange, sed scin' quomodo? ἀλλ' οἶσθ' ὡς θίγγανε;* Aliam viam insistit Vir Clariss. Animadv. ad Aeschyl. p. 510. — Ceterum praetermittenda non est insignis in Grammatico Nostro Codicis Vat. variatio, pro *καὶ Εὐριπίδης ἐν τῷ Πολυδωρου δράματι* exhibentis *καὶ Εὐριπίδης ἐν Πολυΐδῳ τῷ δραματι.* Legisse autem hominem dudum nobis perditam Tragoediam Polyïdum, quis ibi tandem persuadeat? Meerm. *ἀλλὰ καὶ Εὐριπίδης ἐν Πολυξένῃ τῷ δράματι.* KOEN. Codd. A. et B. *οἶδ' ὅτι ποίησον.* a. b. et August. *οἶδ' ὅ,τι ποίησον.* c. *οἶον δ' ὅτι π.* Deinde Cod. A. *ἐν Πολυδωρου δράματι.* B. b. c. et August. *ἐν Πολυδώρου τῷ δραματι.* a. *ἐν Πολυΐδῳ τῷ δράματι.* quod recepi pro Koeniano *ἐν τῷ Πολυδώρου δραματι,* cum meo id Bastio vnice probari intellexissem. Sic enim vir praestantissimus: „Quod Koenius dicit, *Legisse autem hominem dudum nobis perditam tragoediam Polyïdum, quis sibi tandem persuadeat?* me quidem parum mouet. Nam etsi concedo, Gregorium non magis legisse Polyïdum, quam Menandrum, cuius testimonio paullo ante vsus est: tamen vtrumque citare potuit, vt qui compilaret vetustiores de dialectis scriptores, (conf. praefat.) quibus maior, quam nobis, copia priscorum monumentorum suppeditauerat. Valckenarius Diatr. p. 16. e catalogo fabularum Euripidearum *Πολύδωρον* eximit, quod hic titulus sola nitatur nostrarum Gregorii Corinth. editionum auctoritate. Summo iure, vt arbitror: sed non probo, quod opinatur, Grammaticum nostrum *quaedam ex Hecuba citare, ac si legantur ἐν τῷ Πολυδώρου δράματι.* Genuina in Gregorio scriptura, nisi fallor, est *ἐν Πολυΐδῳ τῷ δράματι.* Tituli fabularum scenicarum adeoque nomina poëtarum a Grammaticis citatorum in Codicibus vetustioribus raro integra leguntur. E. c. hunc locum librarii sic scripserunt:

δ ῷι μτ̈ δ δ'
ἐν Πολυΐ τ δρά . Pro *Πολυΐ* facile *Πολυ* poni potuit: cumque nomen Polydori notius esset quam Polyïdi, postea

§. III. 44) Τροπαῖον παρὰ Θουκυδίδῃ προπερισπω-

δ'

compendium Πολυ *) sic expleuerunt, vt Πολυδώρου scriberent, cum Πολυΐδῳ scribi oportuisset. Cuiusmodi errores haud raro deprehenduntur. Quod autem verba οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσον leguntur in Hecuba, vbi εἴδωλον Πολυδώρου apparet, id non arguit, Πολυδώρου a Gregorio scriptum esse. Etenim οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσον solennis est formula dialogi, qua Euripides tam in Polyïdo quam in Hecuba vti potuit. Eadem legitur Iphig. Aul. v. 725. et alibi." Hoc vnum fortasse non sine specie opponas, Grammaticum nostrum h. l. Scholia ad Euripid. Hecubam exscripsisse: vt vix probabile videatur, citasse eum, non quae oculis obuersabantur verba illius fabulae, sed locum Polyïdi. Ceterum in verbis Euripideis Cod. August. pro οἶσθ' habet οἶδ'. SCHAEF.

44) In Cod. c. haec exstant: Οἱ ἀττικοὶ τὸ τρόπαιον τροπαῖον λέγουσιν, ὡς καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ παρείληπται, καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν θεσμοφοριαζούσαις· γυναῖκ' οὐκ κ. τ. λ. Bastius: „γυναῖκ' illud scriptum est pro γυναῖκ̈, siue γυναῖκ, omissis punctis, h. e. γυναῖκες. Librarii enim apostrophum saepius confundunt cum compendio syllabae ες. V. version. latin. Epistolae Criticae ad Boissonadum, vbi exempla commemoraui commutationis apostrophi ac syllabarum ες, ης etc. Schol. Ven. ad Il. A, 295. ἄλλοισι δὴ ταῦτ' ἐπιτέλλεο· μὴ γὰρ ἔμοιγε] κοινὸν τὸ ἐπιτέλλεο, καὶ ὁ γαρ περισσός. διὸ ἀθετεῖται. Ita editum a Villoisono. Sed in Cod. Ven. post περισσὸς sequuntur voculae ὁ ἐξ (sic). Quas cum Villoisonus, vt videtur, non intelligeret, tres litteras plane neglexit. Non vidit vir optimus, ὁ ἐξ librarium scripsisse pro ὁ ἐξς, i. e. ὁ ἑξῆς: καὶ ὁ γαρ (σύνδεσμος) ὁ ἑξῆς (sequens γὰρ) περισσὸς ἐστίν. Sic ἑξῆς paene in singulis paginis Scholiorum Venetorum legas: item in Scholio quodam ad Il. B, v. 96. quod Villoisonus omisit: Ἐννέα] τὸ ἐννέα ψιλοῦται, ὅτι πᾶν

δ'

*) Non nego, Πολυ significare posse Πολυδώρου aut Πολυδώρῳ. Praeterea fieri potuit, vt Πολυδήμου, Πολυδάμαντος etc. hoc compendio scriberentur. (Accentus eius est syllabae, in qua δ legitur.) Huiusmodi compendia vt recte expleas, rem de qua agitur probe noris oportet. Talis autem cognitio perraro erat explentium librariorum. BAST.

μένως παρείληπται [45]), καὶ παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Θεσμοφοριαζούσαις·

φωνῆεν καταλῆγον ἢ εἰς ν ἢ εἰς γ, τῆς ἑξῆς συλλαβῆς ἀρχομένης ἀπὸ συμφώνου, ψιλοῦται, ἀντίος, ἔγχος, τοῦ ἀνδάνω ὑπέξ. Conf. Lexicon περὶ πνευματων p. 211. vbi pro τοῦ ἀνδάνω ὑπὲξ legimus πλὴν τοῦ ἀνδάνω. Ὑπὲξ an alibi hoc sensu dictum occurrat, nunc quidem non commemini: ac fortasse librarius h. l. compendio scribendi vsus est; vt plene legendum sit ὑπεξαιρουμένου. Παρὲξ, *excepto*, aliquoties reperitur in Herodoto. Ita etiam Pseudo-Plutarch. de flum. c. XVIII, 11. ἐφ' ᾧ (δένδρῳ) ἄν τι καθίσῃ τῶν ἀλόγων ζώων, ὡς ὑπ' ἰξοῦ κατέχεται, παρὲξ κόκκυγος, *excepto* cuculo." SCHAEF.

45) παρείληπται] Deest hoc vocabulum in Regg. qui nec articulum agnoscunt ante τριταῖον, οὐραῖον et τροπαῖον. [Recte haec monentur. In Cod. A. ad h. §. manus secunda adscripsit: ταῦτα οἱ ἀττικοὶ, οὐ ῥήτορες: — BAST.] Verum quae huius sunt generis, singulatim vbique persequi, tanti non est. Comici versus sunt 703. et 704. ex Thesmoph. Mox Reg. A. καὶ οἶμαι κατ' ἀ. μᾶλλον παρὰ σφίσι τοῦτο π. Praestat vulgata lectio, vnde Scholiastae Aristoph. ad Pluti vs. 453. a quo Noster haec mutuatus est, suam voculam reddidit Clariss. L. C. Valckenaerius ad Euripidis Phoen. vs. 1480. De accentu vocis τροπαῖον videatur huic laudatus C. A. Dukerus ad Thucyd. et Stephan. in App. de D. A. p. 192. In antiquis exemplaribus non scriptum fuisse ἕτοιμον, ἔρημον, τρόπαιον, sed ἑτοῖμον, ἐρῆμον, τροπαῖον, et sic in ceteris omnibus, *ita vt accentus verae et naturali syllabarum semper conueniret mensurae*, ostendit Is. Vossius in docto libello de Poëm. Cant. et Vir. Rhythm. p. 19 et 20. Egregia sunt, quae hanc in rem non ita pridem protulit Vir eximius H. Gally Dissert. against Greek Accents p. 112. seq. KOEN. Cum §. III. et IV. Gregorii super accentu nominum τροπαιον et ὁμοιος comparare iuuat Porphyrium περὶ προσῳδίας (Villoison. Anecdd. Gr. vol. II. p. 104.). Is haec habet: Πάλιν ἡμεῖς μὲν ἀναλόγως τρόπαιον λέγομεν, ὡς σπήλαιον, σύλαιον*). ὁ δὲ Θουκυδίδης τροπαῖον ἀττικῶς. Post

*) Pro σύλαιον primum conieceram ἔλαιον, e quo quam facilis sit in illud transitus, neminem, qui libros manuscriptos versauit, fugere potest. Ideo toties commutata videmus ἐμ — et

Γυναῖκες, οὐκ ἀρήξετ᾽; οὐ πολλὴν βοὴν
Στήσεσθε καὶ τροπαῖον;

σύλαιον Cod. Vat. 14. inserit *θύλακον*, quod quid sibi velit, ignoro*). *Σύλαιον* nomen oppidi videtur. Conf. Interpretes ad Stephan. Byzant. v. *Σύλειον*. Pseudo-Herodianus in *ἐπιμερισμοῖς* MSS.: *Τὰ διὰ τοῦ αιον οὐδέτερα προπαροξύτονα, διὰ τῆς αι διφθόγγου* (non *διὰ τοῦ ε ψιλοῦ*) *γράφονται, οἷον ἕρμαιον τὸ εὕρεμα, σπήλαιον, συμβόλαιον, περιβόλαιον, περιδέῤῥαιον, ἔλαιον τὸ τρωγόμενον* (vt distinguatur a voce *ἔλεον***), *ἡ ἐλεημοσύνη* —. Sed cum etiam Pseudo-Herodianus habeat *σύλαιον πόλις*, nihil mutare ausim. Bast.

*) Mirum, perinde vt in Cod. Vat. Porphyrii *περὶ προσῳδίας*, in Hesychio legi: *Σύλαιον, θύλακον*. Quid si Glossa haec recte habet, et *σύλαιον* significauit *θύλακον*? Valckenarius quidem ad Theocr. Adoniaz. p. 285. et Piersonus ad Herodian. p. 443. in Hesychio corrigunt *σύλακον, θύλακον*. Interim, quod Pseudo-Herodianus arguit, *Σύλαιον* etiam vrbis nomen esse potuit. Bast.

**) *Τὸ ἔλεον*, quod in Lexicis frustra quaeras, affert idem ille Pseudo-Herodianus MS., paullo post locum citatum ita pergens: *σὺν τούτοις καὶ ὄστρεον καὶ ἔλεον, ἡ ἐλεημοσύνη*. Lexica non habent nisi *ὁ* et *τὸ ἔλεος*, quemadmodum Graeci vsurparunt *ὁ καὶ τὸ σκότος, ὁ καὶ τὸ λέμβος* (conf. Epist. Crit. ad Boiss. ed. Lips. p. 79.), *ὁ καὶ τὸ ὄσσος* (conf. Etym. M. v. *ὄσσε*). De v. *θάμβος* Scholia Veneta ad Il. *Δ*, 79.: *τὸ θάμβος οὐδετέρως παρ᾽ Ὁμήρῳ· Σιμωνίδης δὲ ἀρσενικῶς*. Sed *τὸ δεῖπνος*, vt in Etym. M. v. *ἄριστος* (p. 143, 18.) legitur, vix dubito natum esse e compendio *δεῖπν*, quod vt possit pro *δεῖπνος* scriptum haberi, tamen nihil impedit quominus *δεῖπνον* significare dicamus. Sic enim librarii passim solent. E. c. in Codice Apollonii Villois. legas p. 80. v. 12. *λύθρ* (i. e. *λύθρον*) *γάρ ἐστι τὸ μίγμα*, p. 132. v. 6. *ἀπὸ τοῦ ἄμαθ* (*ἄμαθον*) *εἶναι ἀνεπίγνωστον*, p. 146. vers. vlt. *σέβας δέ σε θυμ* (*θυμὸν*) *ἱκέσθω*, multisque aliis locis. — Haec scripseram, cum in Etymol. Paris. et Sorbon. incidi, vnde vere me coniecisse intellexi. Etenim Cod. Sorbon. habet *δεῖπν᾽*, et Paris. plene *δεῖπνον*. In verbis, *τοῖς γὰρ ἐς ἄρεα προσιοῦσι*, corrigendum ex vtroque Codice *προϊοῦσιν*. Commutatio orta est e compendio *πριοῦσιν*, quod ancipitis est significationis. Ex alio articulo Etym. Paris. apparet, praeter formam *τὸ δεῖπνον* in vsu fuisse alteram masculini generis, *ὁ δεῖπνος*. Locus ita habet: *Ἄριστος, καὶ τὸ ἄριστον διχῶς ἐκφωνεῖται, ὥσπερ καὶ ὁ δεῖπνος καὶ τὸ δεῖπνον. σημαίνει δὲ τὴν στερέωσιν τῆς τροφῆς τοῦ σώματος. καὶ γὰρ πρότερον οἱ παλαιοὶ μεταλαμβάνοντες τροφῆς, οὕτως ἐπὶ τὰς ἀριστείας ἐξίεσαν.* Bast.

καὶ οἶμαι κατ᾽ ἀναλογίαν τοῦτο μᾶλλον παρὰ σφίσιν οὕτω προφέρεσθαι[46]*· ὡς γὰρ ἀπὸ τοῦ τρίτη τὸ τριταῖον, καὶ ἀπὸ τοῦ οὐρὰ τὸ οὐραῖον, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ τροπὴ τὸ τροπαῖον.*

§. IV.[47]) *Καὶ τὸ ὁμοῖος προπερισπωμένως ἐκφέρουσιν*[48]*), ὡς καὶ παρ᾽ Ὁμήρῳ·*

Ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον[49]).

μοσύνη), Σύλαιον πόλις, καὶ ἁπλῶς ὅσα μονογενῆ εἰσι, σὺν τούτοις καὶ μάταιον καὶ βέβαιον. Vt Porphyrius, ita Apollonius MS. *περὶ ἀντωνυμίας,* voce *ἔγωγε, ὅμοιος,* non *ὁμοῖος,* atticum dicit. *Οὐκ ἐξωμάλισται**), inquit, *τὰ τῶν διαλέκτων, μάλιστα δὲ τὰ τῶν Ἀττικῶν. Ὅμοιος καὶ γέλοιος προπαροξύνοντές φασιν, ἀλλ᾽ οὐκέτι τὰ τούτοις παραπλήσια· ἤμελλον καὶ ἠβουλόμην, ἀλλ᾽ οὐκέτι πάντα τὰ παρατατικὰ οὕτως ἐπεκτείνουσιν, καὶ ἐπ᾽ ἄλλων πλείστων.* Conf. etiam Villois. Anecdd. Vol. II. p. 180. not. 1. Bast.

46) *παρὰ — προφέρεσθαι*] Cod. c. *παρὰ σφίσιν οὕτω δὴ φέρεσθαι.* Mox *γὰρ* abest ab August. Pro *τρίτη* in eodem et b. male *τρίτου.* Pro *οὐρὰ* Koenius dederat *οὔρα.* Accentum recte ponunt Codd. a. b. c. Schaef.

47) §. IV. in Cod. c. sic legitur: *Οὗτοι καὶ τὸ ὅμοιος προπερισπωμένως ἐκφέροντες, ὁμοῖος λέγουσιν, ὡς καὶ παρ᾽ Ὁμήρῳ· κ. τ. λ.* Etiam Codd. a. b. et August. *ὡς καὶ παρ᾽ Ὁμ.* Igitur *καὶ,* qua particula Koenii editio caret, inserui. Schaef.

48) *π. ἐκφέρουσιν*] *προφέρουσι* vterque Reg. omisso mox *καὶ.* [*καὶ* ante *ἔστι* deest in solo Cod. A. Schaef.] Homeri versui 281. ex Od. *P.* prouerbii fere potestatem Antiquitas tribuit: vid. Ios. Mercerus ad Aristaen. L. I, Ep. 10. Negandi particula ante *ὄντα προσηγορικὰ*, et in fine ante *προσηγορικὰ*, sensui fulciendo omnino necessaria, male deest in MSS. Koen. Ante *ὄντα προσηγ.* deest in Codd. A. et B. Vtrobique deest in Codd. a. et b. sed adest in c. Ordine verborum inuerso Cod. August. *ὄντα μὴ προσηγορικὰ,* infra particulam negandi omittens. Schaef.

49) *ὡς τὸν ὁμοῖον*] Cod. c. *εἰς τὸν ὁμοῖον.* a. et b. *ἐς τὸν ὁμοῖον.* August. vitiosius etiam *ἐς τὸ ὁμοῖον.* Perpe-

*) Haec locutio quid sibi velit, docet Reizius de pros. gr. acc. inclin. p. 60. Bast. Frequentat hanc phrasin Apollonius. V. Sylburg. Indic. Verbor. ad Synt. p. 401. col. 2. Schaef.

καὶ ἔστι καὶ τοῦτο ἀνάλογον[50]). *τὰ γὰρ διὰ τοῦ οιος*[51]) *ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, μὴ ὄντα προσηγορικὰ*[52]), *ἅπαντα*

---

tua haec commutatio, sed quae neminem fallat, qui meminerit, *ὡς* sic dici pro *πρὸς*, non pro *εἰς*. Vere Hesychius, hoc ipso Homeri versu citato, T. II. c. 1602. Minus recte alii Grammatici, vt Thomas Mag. p. 933. V. Casaubon. ad Dionys. Halic. Antiquit. Rom. T. II. p. 1038. Kuster. ad Aristophan. Plut. v. 242. Abresch. praefat. ad Cattier. Gazophyl. p. 6. (promens ille, opinor, Valckenariana:) Valckenar. ad Herodot. III. c. 140. p. 269. Reiz. de Accent. Inclin. p. 56. Dionysius Halic. Antiquit. Rom. T. III. p. 1308. *καὶ μετέστησαν* (Vat. *διέστ.* quod praefero) *οἱ μὲν εὐχερέστεροι πρὸς τοὺς πατρικίους, τὸ δὲ θητικὸν μέρος ὡς τοὺς δημοτικούς.* vbi pro *εὐχερέστεροι*, in quo interpretando Sylburgius et Reiskius (hic quidem parum memor versus Homerici) dissentiunt, legendum videtur *εὐτυχέστεροι*. [T. I. p. 303. ex Cod. Vatic. recipiendum *εὐτυχές*.] Passim confusa *δυστυχὴς* et *δυσχερής*. V. Valckenar. et Porson. ad Euripid. Phoeniss. v. 393. (401.) Porson. ad Orest. v. 598. in Addend. SCHAEF.

50) *καὶ ἔστι τοῦτο ἀνάλογον*] Sic Koenius. Cod. August. *καὶ ἔστιν ἀνάλογον.* Cod. b. *καὶ ἔστι καὶ τοῦτο ἀνάλογον.* bene: nam respicitur ad §. III. *καὶ οἶμαι κατ' ἀναλογίαν κ. τ. λ.* Itaque sic dedi. Cod. c. *ὡς ἐστὶ καὶ τοῦτο ἀνάλογον.* Bastius: „Posterius *καὶ* si addas, non improbem. Sed pro priore librarius *ὡς* posuit ex solenni aberratione, de qua Schaeferus Meletem. Crit. I. p. 73. Conf. Cod. B. ad Dial. Attic. §. LXXIV. Adde quod scriba Codicis a. saepius *ὡς* ita effinxit, vt cum *καὶ* confundi possit.*) In Herodiani Fragmento Hermannus (de emend. rat. gr. gr. p. 308.) edidit *ὡς*, cum in Codice legisset *καί*. In Scholiis ad Homer. Il. *B*, v. 450. Villoisonus *καὶ πταίνω* male dedit pro *ὡς πταίνω*. Sed totum locum apponam, cum insigni sit documento, quantopere vir optimus in Codice legendo vocibusque disiungendis passim errauerit. Sic enim edidit: *Παιφάσσουσα*] *Φωτοφαίνων. ἀναδιπλασιασμὸς, φάσσων· καὶ πλεονασμὸς, παιφάσσων,*

*) De diuersis modis syllabam *ως* compendiose scribendi in litteris ad Bredowium, cum de compendio particulae *ἤγουν* agerem, disserui. Inserentur hae litterae Epistolis viri doctissimi Parisiensibus. BAST.

οἱονεὶ φανερῶν. καὶ πταίνω, παπταίνων· πάσσω, πάλη, παιπάλη. Quanto rectius Codex: *φῶ τὸ φαίνω* (Etym. M. p. 658, 14. addit: *παράγωγον φάσω.* l. *φάσσω.*), *ἀναδιπλασιασμὸς πεφάσσω* (corr. *παφάσσω*), *καὶ πλεονασμὸς παιφασσω, οἱονεὶ φανερῶ· ὡς πταίνω, παπταίνω· πάσσω, πάλη, παιπάλη.* Ne quis igitur Lexica augeat verbo *φωτοφαίνειν.* Ceterum conf. Tab. aen. III. " Accedant haec: Aristophanes Lysistr. v. 1148. *ἀλλ' ὁ πρωκτὸς ἄφατος καὶ καλός.* Brunckius: „*ἄφατος καὶ καλὸς*, idem quod *ἄφατον ὡς καλός.* Av. 427. *ἄφατον ὡς φρόνιμος.*" Imo leg. *ἄφατος ὡς καλός.* Antigonus Caryst. c. CLXIII. *τὴν κρήνην τὸ μὲν ὕδωρ ἔχειν ἄφατον ὡς ψυχρόν.* Plutarchus V. Alex. c. XXX. extr. *εἰ δ' ἄρα τις οὗτος εἱμαρτὸς ἥκει χρόνος ὀφειλόμενος νεμέσει, καὶ μεταβολῇ παύσασθαι τὰ Περσῶν, κ. τ. λ.* Reiskius, iungens verba *καὶ μεταβολῇ* antecedentibus, suspicatur *ὡς παύσασθαι τὰ Π.* Lenior medicina: *ὡς μεταβολῇ π. τ. Π.* Lucianus T. II. p. 216. *καὶ ἐμπόρων χωρίον.* Solanus: „Mirum ni vox aliqua ante *καὶ* exciderit." Nihil excidit: sed scribendum *ὡς ἐ. χ.* Idem T. III. p. 659. v. 250. *ἐδάμασα πλείστους, καί γ' ἐπίστανται σοφοί.* Leg. *ὥς γ' ἐ. σ.* Euripides Fragm. Temen. III. *Τῷ γὰρ πονοῦντι καὶ θεὸς συλλαμβάνει.* Citantes hunc versum Schol. B. et Vict. (Heyn. T. IV. p. 701.) ad Homer. Il. IV. v. 249. legunt *χ' ὡς θ. σ.*, conflatis hic etiam, vt opinor, ambabus particulis. [Porsonus Supplem. Praefat. ad Euripid. Hecub. p. XLIII. ed. Lips. legit *χὡ θ. σ.* Sed articulo facile caremus. V. Melet. Crit. I. p. 4. Apollodorus Bibl. I. 5. p. 27. ed. Heyn. alt. *ἐπετήρησε Μετάνειρα, τί πράξει θεά.* Clauerius ad h. l. T. II. p. 62.: „On lit dans toutes les editions *Τί πράξει θεά*, ce qui est une faute évidente. J'ai corrigé d'après l'avis de M. Coray, *τί πράσσει ἡ θεά.* Il faut en effet un présent, et l'article est absolument nécessaire." Me quidem vulgata scriptura non offendit.] Idem, ni fallor, accidit in his Philostrati Her. p. 134. Boiss. *καὶ ὡς τὴν Τροίαν ἑλεῖν παίζοντας.* Viscontius: „Locus videtur luxatus et constituendus, vt sequitur: *καὶ Τροίαν ἑλεῖν ὡς παίζοντας.*" Malim delere *καί.* Dionysius Halic. Antiquit. Rom. T. II. p. 1180. *ἀνὴρ σώφρων, ὡς καὶ ἐκ τῶν ἑαυτοῦ τρόπων τεκμαιρόμενος χρηστὰ ὑπὲρ ἑτέρων.* Bene Reiskius: „*ὡς* vt delendum vncis inclusi." Vicissim ibid. p. 723. e Cod. Vatic. scribendum: *παρεσκεύασμαι γὰρ ὡς καὶ τὰ δίκαια ἐρῶν, καὶ, εἰ μὴ πείθοιο, τὰ βίαια πράξων.* Schaef.

51) οιος] Cod. c. post οιος addit ὀνόματα. Schaef.

52) μὴ ὄντα προσηγορικὰ] Minus sollicite distinguit Etymolog. M. p. 224, 39. τὰ διὰ τοῦ οιος ὀνόματα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, ἅπαντα προπερισπᾶται. Eadem praebent Canones Aristarchi Iunioris, qui dicitur, in Leidensi ex MS. Paris. apographo. Sed sublestae fidei auctor est, quum nihil in Canonibus istis reperias, nisi mera ex edito Etymologico excerpta. Ὁμοῖος Doribus etiam adscribitur infra de Dor. Dial. §. 130. Ὅμοιος vero, quod hic vsus vulgaris dicitur, Atticis recentioribus tribuit Etymologus d. l. οἱ δὲ μεταγενέστεροι τῶν Ἀττικῶν τὸ γελοῖος καὶ ὁμοῖος προπαροξύνουσιν. οὐκ εὖ· γέλοιος [μὲν γὰρ] λέγεται ὁ γέλωτος ἄξιος, γελοῖος δὲ ὁ γελωτοποιός. Alteram accentus ponendi rationem Atticis veteribus potissimum vindicant Grammatici, monente Cl. Hemsterhusio ad Aristoph. Plut. vs. 550. De significatione autem vocis γελοῖος et γέλοιος, pro accentu varie posito, idem cum Etymol. sentiunt Schol. Luciani T. II, p. 772. Ammon. in V. etc. diuersam vero sententiam tuentur alii: vid. H. Gally Diss. ag. Greek acc. p. 141. — Ad taedium Grammaticum minuendum, occasione huius vocis, graue vitium Luciano eximam T. I, p. 687. Τὸ μὲν γὰρ λιμῷ ξυνόντα, καὶ νὴ Δία γε διψῶντα, μύρῳ χρίεσθαι, καὶ στεφανοῦσθαι τὴν κεφαλὴν, ἠρέμα καὶ γελοῖον*). Docti Lucianeum censebunt: *ΧΡΗΜΑ ΠΑΓΓΕΛΟΙΟΝ*, vt p. 693. τὸ δὲ πρᾶγμα παγγέλοιον ἦν. Χρῆμα γελοῖον Archilochi est, cuius duo versus apud Hephaest. in Enchir. p. 48. et 50. sic olim iunctos puto: Ἐρασμονίδη Χαρίλαε, χρῆμά τοι γελοῖον Ἐρέω, πολὺ φίλταθ᾽ ἑταίρων, τέρψεαι δ᾽ ἀκούων. Martialis, opportune a Viris doctis ad Lucianum collatus, L. III,

*) Gailus in Sylloge scriptorum Graecorum, *Divers Traités de Lucien, Xénophon, Platon et Plutarque*, *Paris*, 1788. p. 492. haec monuit: „ἠρέμα καὶ γελοῖον. A la place de ces mots qui ont exercé les commentateurs, lisez avec un excellent manuscrit χρῆμα παγγέλοιον.“ Cum ex viro docto quaesiuissem, in quonam Codicum Parisinorum haec scriptura, mihi quidem nusquam oblata, legeretur, hoc ab eo responsum tuli (*Réponse de Gail à la critique de son traité de la chasse, par E. Clavier*, p. 21.): „Faute d'avoir pris ce soin (d'indiquer exactement les sources où je puise) dans le premier ouvrage que je donnai en sortant du collège, je suis hors d'état de répondre au docte M. Bast, qui me demande où j'ai pris l'excellente leçon χρῆμα παγγέλοιον.“ Id constat, in nullo Codicum Parisinorum hoc mihi ἕρμαιον obuenisse. Itaque, Gailum errasse, paene persuasum habeo. Bast.

προπερισπῶνται, οἷον[53]) γελοῖος, ἀλλοῖος, ἑτεροῖος, παντοῖος, οὕτω καὶ ὁμοῖος[54]). τὸ μέντοι ὑπὲρ δύο συλλαβὰς εἴρηται διὰ τὸ γλοιὸς, φλοιὸς, κλοιός· προστέθειται δὲ τὸ μὴ ὄντα προσηγορικὰ διὰ τὸ κολοιὸς, ὄνομα ὀρνέου. τὸ δὲ ὁμοῖος[55]) προπαροξύνεται κατὰ τὴν κοινὴν συνήθειαν.

§. V. Τρέπει ἡ Ἀτθὶς[56]) τὸ σ̄ πῇ μὲν εἰς τ̄, πῇ δὲ

Epigr. 12. *Res salsa est bene olere et esurire.* Proxime accedit Plautus Pseud. Prol. vs. 12. *In scenam qui ieiunus venerit, aut sitiens, Is risu et ventre raso vigilabit sedulo.* et Sticho II, 1, 65. *Ridiculus aeque nullus est, quam dum esurit.* Contrarium fere huic mendum insidet Socratic. Ep. VI, p. 16. voluptates *κατὰ πᾶν αἰσθητήριον προσβάλλουσαι τῇ ψυχῇ, πᾶν εἴτι καλὸν, ἢ σωφρονικὸν ἐν αὐτῇ, κρίμα ἐξελαύνουσι.* Nihil verius Clariss. Valckenaerii emendatione *ΗΡΕΜΑ* ἐξελαύνουσι. Koen.

53) *οἷον*] Deest in Cod. August. Schaef.

54) *ὁμοῖος*] Codd. c. et August. *τὸ ὁμοῖος.* Statim voces *τὸ μέντοι* desunt in Codd. B. et c. Deinde Cod. August. ordine mutato *κλοιὸς, φλοιός.* Post Cod. c. *προστέθειται δὲ τὸ μὴ ὄντα προσηγ. δ. τ. κολοιὸς, ὅπερ ἐστὶν εἶδος ὀρνέου. τὸ κ. τ. λ.* vnde *τὸ* post *δὲ*, et *ὄντα* post *μὴ*, vtrumque vulgo omissum, asciui, quo melius haec antecedentibus responderent. Schaef.

55) *ὁμοῖος*] Sic recte Cod. August. Vulgo *ὅμοιος.* Idem mox, omisso articulo, *κατὰ κοινὴν συνήθειαν.* Schaef.

56) *Τρέπει ἡ Ἀ.*] *Τ. καὶ ἡ Ἀ.* Vatic. [Codd. a. et b. *ἡ Ἀ. καὶ τὸ σ.* Schaef.] Deinde Regg. ordinem inuertentes *πῇ μὲν εἰς ξ, πῇ εἰς δὲ τ̄.* et Voss. *λέγουσι* pro *λέγει.* Mox *καὶ τὸ σ. ξύμβολον* MSS. iubentibus textui inserui, quod est et apud Io. Grammat. vnde hic articulus descriptus. Vid. Etymol. M. p. 114, 25. *Ἀρτέμιδι ξὺν* est ex Homeri Od. *O*, vs. 409. Atticum morem, a Poëtis raro neglectum, Homines Eruditi diligenter exposuerunt: conf. Clariss. Valcken. ad Eurip. Phoen. vs. 539. Suidas V. *Ξυμπάθεια.* —*Ὅλως δὲ ὁ διὰ τοῦ ξ σχηματισμὸς κοινός ἐστι τῶν τε Ἰώνων καὶ τῶν Ἀττικῶν.* Quod ad alteram huius articuli partem adtinet, *θάλατταν* et *θαλάττιον* apud Aristophanem semper legi, obseruat summus Hemsterh. ad Pluti vs. 396. Michaël Psellus in vers. Polit. MSS. *Εἰ δέ τις εἴποι θάλατταν καὶ τεῦτλον, Ἀττικίζει. Τεῦτλον* tamen et Lacones

εἰς ξ· τὴν γὰρ θάλασσαν[57]) *θάλατταν λέγει, καὶ τὸ σεῦτλον τεῦτλον, καὶ τὴν συμφορὰν ξυμφορὰν,*

---

dicebant, vt *τύκα* Thebani: vid. Vir laudatissimus ad Lucian. *Δ. φων.* T. I, p. 93. Hippocrates etiam *τεῦτλον* et *τεύτλιον**) frequentauit, si fides habenda editionibus. — In Regg. hic deinde legebatur: *τὸ πρώϊος πρῷος λέγουσι, προσγράφοντες τὸ ι.* KOEN. Et in Cod. A. manus secunda post *τὸ ι* addidit: *ὃ καὶ παρ' ἡμῖν ἐπεκράτησε.* SCHAEF.

57) *τὴν γὰρ θάλασσαν κ. τ. λ.*] Haec in Cod. c. sic leguntur: *τὴν γὰρ θάλ. θάλ. λέγουσιν οἱ Ἀττικοὶ, καὶ τὸ σ. τεῦτλον, καὶ τὴν γλῶσσαν γλῶτταν. τρέπει δὲ —.* Cod. Augustanus caret verbis, *καὶ τὸ σύμβολον ξύμβολον.* SCHAEF.

*) *Τεύτλιον*, vt in Koenii nota, *προπαροξύτονον* fere legas: hîc illic tamen *παροξύτονον*, e. c. in Athenaeo T. V. p. 251. Omnino in talium deminutiuorum *τονώσει* libri mire fluctuantur. Cebes c. X. p. 17. Argent. *θύριον μικρόν.* Schweighaeuserus p. 65.: „*θύριον* antepenacute Pab. Sic a *λύρα* fit *λύριον. θυρίον* nescio an Pc." *Κήπιον* scribunt Iacobsius ad Anthol. Graec. III. 1. p. 165. et Bastius *Lettre Critique* p. 159. Sed *κηπίον* legitur in Luciano T. II. p. 328. Atque hanc rationem nunc ipse Bastius praefert. Communicauit mecum vir amicissimus ex Commentario inedito in Dionysium Thracem catalogum huiusmodi deminutiuorum, tam *παροξυτόνων*, quam *προπαροξυτόνων*, satis vberem, quem in Philologorum gratiam hîc adiungam.

Τῶν ὑποκοριστικῶν τὰ μὲν παροξύνονται, γίνονται δὲ ἀπὸ πρωτοτύπων ἑτέρων, καὶ δοκοῦσι μὲν τὰ πρωτότυπα μείζονος εἶναι τινὸς οὐσίας, τὰ δὲ ὑποκοριστικὰ ἐλάσσονος, εἰ καὶ πολλάκις τὰ πρωτότυπα ἀχρηστεύουσιν. εἰσὶ δὲ τὰ μὲν παροξύτονα, οἷον· τύμβος τυμβίον ὁ τάφος, τύβος τυβίον, κράμβη κραμβίον, σάγος σαγίον, στλέγγος καὶ στλεγγὶς καὶ στλεγγίον, λέγεται δὲ καὶ τὸ κτένιον καὶ ἡ ξύστρα τῆς σκάφης, παῖς παιδὸς παιδίον, δᾴς δᾳδὸς δᾳδίον, ἕρκος ἑρκίον, ἀσκὸς ἀσκίον, σὰρξ σαρκὸς σαρκίον, βίβλος βιβλίον, σκάμνος σκαμνίον, ἀμνὸς τὸ σταμνίον τῆς θυσίας, ἀμνίον, καὶ στάμνος σταμνίον, θάμνος θαμνίον, ἀρνὸς ἀρνίον, πυξὶς πυξίον, κῆπος κηπίον, σάρπη σαρπίον, θὴρ θηρὸς θηρίον, χῶρος χωρίον, μηρὸς μηρίον, κηρὸς κηρίον, ἠρίον τὸ μνημεῖον ἀπὸ τοῦ ἠρὸς τοῦ τάφου, ὅπερ ἄχρηστον, ὡς τὸ τύμβος τυμβίον, χρυσὸς χρυσίον, καὶ κισσὸς κισσίον, τὰ ἐν τοῖς βίβλοις τιθέμενα σημεῖα, σίτος σιτίον, πυκτὶς πυκτίον, σπάρτος σπαρτίον τὸ σχοινίον, ἁπτρίον τὸ πρωτότυπον τοῦ ἅπτρος (sic) ἄχρηστον, ἐστὶ δὲ καὶ θηλυκὸν ἅπτρα ἡ τοῦ λύχνου θρυαλλὶς, ψὶξ ψιχὸς ψιχίον.

Τὰ δὲ προπαροξύτονα, οἷον· κάκαβος κακάβιον, κάραβος καράβιον, ὄροβος εἶδος βοτάνης ὀρόβιον, λόγος λόγιον, λύγος τὸ βεργίον λύγιον, κάδδος κάδδιον, λαμπὰς λαμπάδος

καὶ τὸ σύμβολον ξύμβολον. τρέπει δὲ τὸ σ εἰς ξ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῆς σὺν[58]) *προθέσεως ἀρχομένων καὶ συντεθειμένων λέξεων μόνων. καὶ αὐτὴ δὲ ἡ σὺν καθ᾽ ἑαυτὴν εἰς ξὺν τρέπεται, ὡς τό·*

— — — *Ἀρτέμιδι ξύν*[59]).

§.VI.[60]) *Ταῦτ᾽ ἄρα*[61]) *Ἀττικὸν ἀντὶ τοῦ διὰ ταῦτα·*

---

58) *ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῆς σὺν κ. τ. λ.*] Codd. A. et B. *ἐπὶ τοῖς ἀ. τ. συν προθέσεως ἀρχομένοις καὶ συντεθειμένοις. καὶ αὐτὴ δὲ κ. τ. λ.* Codd. a. et b. *ἐπὶ τῆς ἀ. τ. συν προθέσεως ἀρχομένης καὶ συντεθειμένης λέξεως μόνης.* Cod. c. *ἐπὶ τῆς ἀρχομένης ἀπὸ τ. συν προθ. καὶ συντεθειμένης λέξεως μόνης. τὴν γὰρ συμφορὰν ξυμφορὰν λέγουσι καὶ τὸ σύμβολον ξύμβολον. καὶ αὐτὴ δὲ κ. τ. λ.* Schaef.

59) *ἡ σὺν — Ἀρτέμιδι ξύν*] Cod. c. *ἡ συν πρόθεσις κ. ἑ. εἰς ξυν τρέπεται· ὡς τὸ Ἀρτ. ξὺν, ἀντὶ τοῦ σὺν Ἀρτέμιδι.* Etiam Cod. A. a prima manu *εἰς ξυν:* sed corrector libri litteras *υν* erasit. Quod Bastius improbat: iure. Itaque dedi *εἰς ξὺν τρέπεται* pro vulgata scriptura *εἰς ξ τρ.* In Cod. August. *εἰς ξ* plane desunt. Schaef.

60) Haec sic orditur Cod. c. *καὶ ταῦτ᾽ ἄρα ἀντὶ τοῦ δ. τ. τῶν ἀττικῶν ἐστί· λείπ. κ. τ. λ.* Schaef.

61) *Ταῦτ᾽ ἄρα*] Priora haec debentur Scholiis in Ari-

λαμπάδιον, ῥόα καὶ ῥοιὰ καὶ ῥοΐδιον, ὄνος ὀνίδιον, σπυρὶς σπυρίδος σπυρίδιον, λεκανὶς λεκανίδος λεκανίδιον, τράπεζα τραπέζιον, ὄρυζα ὀρύζιον, τοπάζιον ὁ λίθος ἀπὸ τόπαζα λίθος, παραμυθία παραμύθιον, λήκυθος τὸ ἐλαιοδόχον ἀγγεῖον ληκύθιον, παλάθη ἡ βοτάνη παλάθιον, ὁρμαθὸς τὸ πλῆθος ὁρμάθιον, πέλεκυς πελέκιον, μυρμήκιον, ναρθήκιον, ὄστρακος ὀστράκιον, ἐποίκιον καὶ ἐνοίκιον, ὧν τὰ πρωτότυπα ἄχρηστα, μεῖραξ μείρακος μειράκιον, αὖλαξ αὔλακος αὐλάκιον, εἴδωλον εἰδώλιον, τρίβολος τριβόλιον, ὀμφαλὸς ὀμφάλιον, τρίφυλλος τριφύλλιον, ἄμπελος ἀμπέλιον, κέραμος κεράμιον, καὶ κεραμὶς κεραμίδος κεραμίδιον, κεράμειον δὲ ἄγγος τὸ κεραμεοῦν, κάλαμος καλάμιον, κεραυνὸς κεραύνιον πῦρ, σκηπάνη σκηπάνιον, βοτάνη βοτάνιον, θρόνος θρόνιον, τόπος τόπιον, ὀπὸς ὁ χυμὸς, ὄπιον τῆς ὀπώρας, ἄνθρωπος ἀνθρώπιον, λέπος λέπιον ὁ φλοιὸς, ὅρος ὁ ὁρισμὸς, ὅριον, ἄργυρος ἀργύριον, μέρος μόριον, νεοσσὸς νεόσσιον καὶ νεόττιον καὶ νόσσιον, χρυσὸς χρυσάφιον, ἄμφιον οὗ τὸ πρωτότυπον ἄχρηστον, ῥάμφος ῥάμφιον, λόφος λοφιὰ λόφιον, τὸ κάλλαιον τοῦ ἀλέκτορος, τροχὸς τρόχιον, μαλάχη ἡ βοτάνη μαλάχιον: —

Ad Lexica augenda hic catalogus cum fructu conferetur. Schaef.

λείπουσι γὰρ αἱ προθέσεις παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ[62]·

Ὡς οἱ μὲν μάρναντο, δέμας πυρὸς αἰθομένοιο.

---

stoph. Pac. vs. 413. Ad Nub. quoque vs. 334. et Acharn. vs. 90. Scholiastes *λείπει ἡ διά.* Eadem Ellipsi Theocrit. XV, 8. *Ταῦθ' ὁ πάραρος τῆνος ἐπ' ἔσχατα γῆς ἔλαβ' ἐνθὼν, Ἰλεὸν, οὐκ οἴκησιν· ὅπως μὴ γείτονες ὦμες.* Interpretes male iungunt *ταῦτα ἐπ' ἔσχατα γῆς.* Occurrit *ταῦτα*, sic positum, in comitatu particularum *δὴ, δὲ, τοι* et *ἄρα,* quod exemplis communiuit H. Stephanus App. de D. A. p. 92. Cum *οὖν* iunxit Sophocles Trachin. vs. 559. Aristophan. Vesp. vs. 1349. Av. vs. 120. etc. Cum *γὰρ* Lucian. Dial. Mer. VI, T. III, p. 294, 42. In Philostrati Icon. L. I, p. 781, init. perperam accepit Interpres: *Ζεφύρῳ τε χρήσονται* [cygni] *πρὸς τὴν ᾠδὴν — ταῦτά τοι καὶ πάρεστι τοῖς ὄρνισιν,* vltima Latine reddens *haec itaque in auium istarum quoque geruntur conspectu.* Imo: *propterea et adest cygnis*, Zephyrus nempe, quo illi ad cantum vtantur. In istis numerus singularis non adeo frequens est. *τοῦτ' ἄρα* Lucian. T. II, p. 633. [non legitur hoc loco. Bast.] et Aristoph. Nub. vs. 318. ed. Kusteri, sed vbi *ταῦτ' ἄρα* Berglerus ex antiquis edd. reuocauit. *τοῦτό γε* Iamblich. V. Pyth. S. 138. *τοῦτό τοι* Heliodor. Aeth. L. I, p. 51. Koen. Bastius: „V. Coray ad Heliodor. l. c. p. 46. s. Num Antoninus Liber. c. 4. (*Lettre Critique* p. 75.) *τοῦτο* pro *διὰ τοῦτο* scripserit, hodie pro certo non dicam." Suspicor in Antonino *καὶ αὐτὸς μέγιστα χαρίσασθαι ταῦτα τῇ πόλει. Τοῦτο* et *ταῦτα* centies confunduntur. Vtitur Bastius l. c. post Wakefieldium etiam Herodoteis II. c. 68. *γλῶσσαν δὲ μοῦνον θηρίων οὐκ ἔφυσε, οὐδὲ τὴν κάτω κινέει γνάθον, ἀλλὰ καὶ τοῦτο μοῦνον θηρίων τὴν ἄνω γνάθον προσάγει τῇ κάτω: τοῦτο idcirco* vertens. Sed locus hic, opinor, vitio laborat, scribendumque videtur *ἀλλὰ κατὰ τοῦτο.* Conf. Sylburg. ad Dionys. Halic. Antiquit. Rom. T. II. p. 1160. Schaef.

62) *παρ' Ὁμήρῳ*] Il. *Λ.* vs. 595. et alibi. [In poëtae verbis Codd. a. b. c. recte habent *ὥς.* Vulgo male *ὡς.* Sch.] *σφοδρότερον* de MSS. est, vt et *ἐνέμοντο* pro *ἐπεν.* [Codd. a. b. et August. *ἀντὶ τοῦ κατὰ πῦρ ἐμάχοντο, ἤγουν ὡς πῦρ ἐπενέμοντο* [August. solenni aberratione *ἀπεν.*] *ἅπαντα.* Etiam Cod. c. habet *ἐπενέμοντο.* Secutus sum hos

ἀντὶ τοῦ κατὰ πῦρ ἐμάχοντο, ἤγουν ὡς πῦρ ἐπενέμοντο ἅπαντα. καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει·

Γνώμην ἐμήν.

---

libros. Koenius dedit: *ἀντὶ τοῦ κατὰ τὸ πῦρ ἐμάχοντο σφοδρότερον, ἤγουν ὡς πῦρ ἐνέμοντο ἅπαντα.* SCHAEF.] *Γνώμην ἐμὴν* in Aristoph. Pace est vs. 232. Vesp. vs. 977. et Eccles. v. 349. vbi vid. Schol. Aristides Or. T. I. p. 326. *καὶ ἦν δὴ τὸ θέαμα κρεῖττον, ἢ τὸ ἀκρόαμα, γνώμην γ' ἐμήν.* Adde T. 1, p. 86. Male Suidas *Γνωμην ἐμοί. ὡς ἐμοὶ δοκεῖ,* pro *γνώμην ἐμὴν,* vt recte apud eundem suo loco legitur. Rariori paulo Ellipsi hoc dici *κατά γε τὴν ἐμὴν* in Platonis Philebo T. I, p. 41. B. Polit. T. II, p. 277. A. ex Budaei C. L. Gr. obseruauit H. Stephanus App. de D. A. p. 111. Platonem imitatus est Aristaen. L. I. Ep. 8. *ἐγώ σε, δέσποτα, κατά γε τὴν ἐμὴν εἰκότως ἱπποδρομὴν ἐνόμιζον ἐλεύθερον βέλους.* vbi Mercero, Latine vertenti *conuenienter ministerio meo,* Ellipsis non fuit in promptu, pro qua alibi plene apud Platon. et alios *κατά γε τὴν ἐμὴν δόξαν, ψῆφον, κρίσιν* etc. *κατά γε τὴν ἐμὴν* e Polybio protulit G. Raphelius Annot. Philol. T. I, p. 532. et e Damascio apud Suidam V. *Οὐλπιανὸς* doctissimus Anglus Io. Toup Em. in Suid. I, p. 51. KOEN. Bastius: „In Aristaeneti loco interpretando res eo redit, vt definiatur, quid voce *ἱπποδρομὴν* faciendum sit. Hoc Koenius curare debebat. Et Reiskii quidem tentamina (v. Not. in Aristaenet. p. 7.) non satisfaciunt. Schneiderus in Lexico haec habet: „*ἱπποδρομή, ἡ.* Arist. 1, 8. *das Amt oder die Kenntniſs eines ἱπποδρόμος* (?), *zweifelhaft.*" Mihi vero aliquoties visum est facillimum *ἱπποδρομικὴν* corrigere: quamquam non magis huius nominis, quam alterius *ἱπποδρομὴν,* auctorem noui. Schneiderus, vt videtur, *ἱππόδρομος* ab *ἱπποδρόμος* distinguit. Posterior vox an vere exstiterit, vehementer dubito, vt cui *ἀναλογώτερον* videatur *ἱπποδρομεύς.* Sed neque huius formae exemplum in Graecis scriptoribus reperi. Supplementa mea ad H. Stephani Thesaurum hoc solum habent, pro *ὁ ἱππόδρομος* dici etiam *τὸ ἱπποδρόμιον.* Socrates hist. eccl. l. VII. c. 22. *τῶν ἐν τῷ ἱπποδρομίῳ θεαμάτων,* spectaculorum quae *in circo* fiebant." *Ἱπποδρόμος* vox est optimae notae. Herodotus VII. c. 158. *καὶ δισχιλίους ἱπποδρόμους ψιλούς.* Interpres: *cursores equestres leuiter armatos.*

ἀντὶ τοῦ κατὰ γνώμην ἐμήν. καί·
Χάριν ἐμήν[63]).

Larcherus: *hommes de cavalerie légère.* *Ἱπποδρόμιον* saepius legas. Suidas T. III. p. 294. *καὶ ἱπποδρόμιον ᾠκοδόμησεν.* Anonymus Bandurii III. p. 42. *ἐν τῷ ἱπποδρομίῳ.* Sic etiam margo Codicis Vatic. ad Iuliani Aegypt. Epigr. LXXI. Ceterum si Koenianam Aristaenetei loci interpretationem amplectimur, permira videtur phrasis, *κατά γε τὴν ἐμὴν ἐνόμιζον.* Schaef.

63) *Χάριν ἐμήν*] Dignum putaui, quod textui committeretur, tametsi a solis Regg. suggestum. [*καί· Χάριν ἐμήν* non leguntur in Codd. a. b. c. et August. Schaef.] *Ἐμὴν χάριν* habet, praeter alios, Euripides Hecub. vs. 874. 1243. Orest. vs. 1516. Med. vs. 1155. Idem Phoen. vs. 769. *σοῦ τε τήν τ' ἐμὴν χάριν.* Conf. Suidas in V. Themist. Or. XXIII, p. 287. C. Phalaris Ep. 15. *Σὴν χάριν* Eurip. Hecub. vs. 1175. Andr. vs. 221. Sophocles Trach. vs. 492. *κείνου τε καὶ σὴν, κοινὴν χάριν.* Philoct. vs. 1463. *τὴν σὴν ἥκω χάριν.* Adde Aristoph. Acharn. vs. 1230. Anacreont. Epigr. 431. Anthol. Cephalae, Aristid. Or. T. II, p. 325. Liban. Epist. 53, 79, 139. Theophyl. Bulg. Ep. 18. p. 27. etc. — Thucydidis locus est L. III, C. 1. vbi paria cum Nostro tradit Scholiastes: vtrumque errasse docent Stephanus ad h. l. et Clariss. Dukerus ad Thucyd. p. 168. Koen. Bastius: „Apollonius Dyscolus MS. *περὶ συνδέσμων: Χάριν δοκεῖ ἰσοδυναμεῖν συνδέσμῳ τῷ ἕνεκα, χάριν Ἀπολλωνίου, ἕνεκα Ἀπολλωνίου. φησὶν δὲ καὶ ὁ Τρύφων, ὡς ἕνεκα τούτου τὸ μὲν ὄνομα καὶ Χάριτα λέγεται καὶ Χάριν. τὸ δὲ εἰς τοιαύτην σύνταξιν παραληφθὲν ὡς ἀντὶ συνδέσμου καθ' ἕνα σχηματισμὸν παραλαμβάνεται, ὅπερ παρείπετο συνδέσμοις. ἔτι μέντοι φησὶν ὁ Τρύφων, ὡς παραπολὺ ἐν Εὐριπίδῃ καὶ ἔτι ἄλλοις ποιηταῖς ὀνοματικῆς συντάξεως ἔτυχεν. ἐν μὲν γὰρ Κρήσσαις·*

ἐγὼ χάριν σὴν παῖδά σου κατακτενῶ,

καὶ ἐν Αὔγῃ·

καὶ βουθυτεῖν γὰρ ἠξίους ἐμὴν χάριν.

In mentem hic venit opinio Henr. Stephani Thes. IV. p. 349. defendentis vulgatam in Platone de legg. III. (vol. VIII. p. 156. Bip.) scripturam: *τίνος δὴ χάριν ἕνεκα ταῦτα ἐλέχθη.* Sic Vindobonenses, sed de plebe homines, dicere memini *von wegen meinetwegen,* adeoque *von we-*

καὶ ὁ Θουκυδίδης[64]) *ἐν τῷ τρίτῳ τῆς συγγραφῆς· „καὶ τὸν πλεῖστον ὅμιλον τῶν ψιλῶν εἶργον, τὸ μὴ προεξιόντας τῶν ὅπλων τὰ ἐγγὺς τῆς πόλεως κακουργεῖν.“ ἀντὶ τοῦ διὰ τὸ μὴ κακουργεῖν. ἁπλῶς δὲ αἱ ἐλλείψεις τῶν Ἀττικῶν μὲν ἴδιαι*[65]), *οἷον καθ᾽ ἑκάστην, λείπει γὰρ ἡμέραν, ἢ ὥραν, ἢ ὅμοιόν τι*

---

gen meinetwegen halber. Boeckhius (in Plat. Min. p. 197.) *χάριν* aut *ἕνεκα* delendum censet, recte iudicans, talem pleonasmum ferri non posse. Sed quod addit: „Vtrum autem sit inducendum, absque libris non licet diiudicare,“ non assentior. Sine dubitatione *ἕνεκα*, vt interpretamentum alterius vocis, inducendum est. Ceterum quotquot Platonis Codices consulere mihi licuit, cum vulgata scriptura consentiunt: vnde hoc vnum colligas, glossema antiquissimum esse. In Cod. Vat. 763. verba *τίνος δὴ χάριν ἕνεκα*, tamquam phrasis notabilis, in margine scripta sunt.“ Schaef.

64) *καὶ ὁ Θουκυδίδης*] Cod. b. *καὶ Θουκυδίδης*. Mox in Cod. c. desunt verba *τῆς συγγραφῆς*. Schaef.

65) *Ἀ. μὲν ἴδιαι*] Prior. edit. *ἁπλῶς δὲ αἱ ἐλλείψεις τῶν Ἀ. εἰσὶν, οἷον καθ᾽ ἑκάστην, λείπει τὴν ἡμ. καὶ ἐν βραχεῖ.* [Cod. a. *τῶν Ἀττικῶν, οἷον*. b. *τῶν Ἀττικῶν εἰσιν, οἷον*. c. et August. *καὶ ἁπλῶς αἱ ἐλλείψεις τ. Ἀττικῶν εἰσιν, οἷον*. Ab ipso Gregorio quid profectum sit, etiam hîc incertissimum puto: hoc tamen, opinor, satis patet, si Koenianam, quam retinui, sequaris scripturam, ob particulam *μὲν* additamentum illud Codicum A. et B., *ἄλλος δὲ λέγει καὶ Δωριέων καὶ Ἰώνων*, satis aptum esse. Adde quod exempla Ionica mox sequuntur. Deinde Codd. a. b. et c. *λείπει γὰρ τὸ ἡμέραν. καὶ ἐν βραχεῖ*, omissis verbis *ἢ ὥραν — τοιοῦτο*. Ita etiam August., nisi quod articulo ante *ἡμέραν* caret. Tum Cod. c. *λείπει γὰρ τῷ* (voluit, opinor, *τὸ*) *καιρῷ ἢ χρόνῳ, καὶ τὸ κ. τ. λ.* Bastius: „*Χρόνος* et *λόγος* ob similitudinem compendiorum, quibus scribuntur, $\overset{\chi}{o}$ (frequentior est nota inuersa $\underset{\chi}{o}$) et $\overset{\lambda}{o}$, passim confunduntur.“ Conf. Brunck. ad Sophocl. Trachin. v. 733. Schaef.] — Vt edi curaui, e suo Cod. qui idem cum Voss. excitauit Stephan. et Clariss. Valcken. Anim. ad Ammon. L. I, C. 4. In Regg. concisius: *ἁπλῶς δὲ αἱ ἐ. τ. Ἀ. ἐ. ἄλλος δὲ λέγει καὶ Δωριέων καὶ Ἰώνων.* Postrema habet et margo Voss. Est autem hic *ἄλλος* Io. Gramma-

τοιοῦτο. ἐν βραχεῖ, λείπει γὰρ καιρῷ, ἢ λόγῳ. καὶ τὸ ἐν ἀκαρεῖ[66]) δὲ τοιοῦτον ἐστί. καὶ τό·

Εἰδ' ἄγε μὴν, πείρησαι, ἵνα γνώωσι καὶ οἵδε.

---

ticus, scribens *αἱ ἐλλείψεις τῶν μερῶν τοῦ λόγου Ἀττικῶν εἰσὶ, καὶ Δωριέων, καὶ Ἰώνων*. Ope MSS. et reliqua correcta. — De Ellipsi vocis *ἡμέρα* omnia peruulgata sunt. Quod in Iamblicho de V. Pyth. p. 7. coniectando assecutus fueram, *ἔτι μᾶλλον ἑαυτὸν καθ' ἑκάστην ἄξιον τῶν παρόντων προτερημάτων ἀποφαίνων*, pro *κατέτασσεν* vel *κατέστασεν*, monuit me Cl. Valckenaerius margini MS. Franequerani quoque adscriptum esse. Lucianum adiuveris, si T. II. p. 584. *ὥςτε ἔςτην τότε καὶ ἔμεινα ὄνος*, separes voculas male iunctas *ἐς τὴν τότε*, *ita vt et per illum diem asinus manserim*. Koen. Bastius: „Hanc Luciani emendationem confirmant Codices Vatic. 90. et 87." Item Gorlicensis apud Schmiederum. Tetigi ad L. Bosii Ellips. p. 176. Schaef.

66) *ἐν ἀκαρεῖ*] Lucian. T. II, p. 605. T. III, p. 281, 376. pro *ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ*. [Cf. Valcken. Anim. ad Ammon. I. c. 4. Boisson.] *Ἐν ἀκαρεῖ χρόνου* idem Lucian. T. II, p. 633. T. III, p. 415. Alciphron p. 416. Conf. Hemsterhus. ad Lucian. T. I, p. 105.*) Palladas apud Stobaeum S. X,

*) Hesychius: *Ἐν ἀκαρεῖ, ἐν ῥιπῇ. ἀκαρῆ, ἀκαρὶ, ἐν ἀκαρεῖ, η̄, ῑ, δίφθογγον.* Kusterus, cui haec manca videntur, ita explet: *ἐν ἀκαρεῖ, διὰ τοῦ η̄, ῑ, καὶ ει διφθόγγου.* Non opus. Hac enim breuiloquentia Grammatici saepissime vtuntur. Schol. Theocr. VII, 63. *ἄνηθον τὸ μάλαθρον, η̄· ἄνισον δὲ, τὸ γλυκάνισον, ῑ.* Schol. MS. Cod. Par. 2758. ad Theocr. V, 112. *Μίκων, ὄνομα κύριον, ῑ· μήκων δὲ, εἶδος φυτοῦ, καὶ ὄνομα νήσου, η̄.* Etiam *δίφθογγον* (in Codd. hac nota, δ^φ_χ, scriptum) optime habet: quamquam, vi eius ignorata, viri docti saepius huc delapsi sunt, vt *διὰ διφθόγγου* corrigendum putarent. Ita errauit Piersonus ad Moer. p. 182. *Leid., inquit, habet Ἤκασα, Ἀ. καὶ εἴκασα, Ἑλλ. δφον. quod quid sit, nescio.* In Emendandis ad h. l. addidit: *nisi forte significat, διὰ διφθόγγου.* Sane hoc valet vox illa *δίφθογγον*: sed non ideo sic corrigendum est. Moschopul. *ἀττ. ὀνομ. ἐκλογ. Θάλεια, τὸ ἐπίθετον τῆς εὐωχίας καὶ ἡ Μοῦσα, δίφθογγον, οἷον δαὶς θάλεια* (cf. Brunck lex. Soph. v. *δαὶς*) *καὶ Μοῦσα Θάλεια· αὐτὴ δὲ ἡ εὐωχία θαλία λέγεται διὰ τοῦ ῑ κ. τ. λ.* Phauorinus: *Σεραφὶμ, δυνάμεις ἅγιαι, δοξολογικαὶ Κυρίου. ἐπὶ μὲν ἑνικοῦ δίφθογγον, ἐπὶ δὲ πληθυντικοῦ, ῑ.* Conf. Suidas h. v. Vbi in Suida editum est: *Ἀμπέλειος βότρυς. Ἀμπέλιος δὲ ὄνομα κύριον*, Cod. SGerm.

λείπει γὰρ τὸ βούλει, εἰ βούλει, φησὶ[67]), πειράθητι. καί·

Κόπτων ἀμφοτέρῃσι. — — —

λείπει γὰρ ταῖς χερσί. καὶ παρ᾽ Ἀριστοφάνει[68])·

---

p. 128, 7. ἐν ῥοπῆς καιρῷ βραχεῖ. — Ex duobus, qui sequuntur, Homeri locis, prior est ex Il. *Α*, vs. 302. alter ex Od. *Σ*, vs. 28. In incitandi formula εἰδ᾽ ἄγε Ellipsin verbi θέλεις statuit, Grammaticos secuta, et Anna Fabri ad Callim. H. in Dian. vs. 81. neque ab Ellipsi alienus est Clarkius ad Hom. Il. *Α*, vs. 524. *Ζ*, 376. I, 167. sed vid. Stephanus p. 24. qui de ἀμφοτέραις, pro *vtraque manu*, notat in App. de D. A. p. 107. et 108. *Βλέπειν ἀμφοτέροις* dixit Callimach. Epigr. XXXII, 6. Plene Strato in Anthologia inedita: Ὀφθαλμοὺς σπινθῆρας ἔχεις, θεόμορφε Λυκῖνε, Μᾶλλον δ᾽ ἀκτῖνας, δέσποτα, πυροβόλους. Ἀντωπὸς βλέψαι βαιὸν χρόνον οὐ δύναμαί σοι· Οὕτως ἀστράπτεις ὄμμασιν ἀμφοτέροις. Comparandus cum isto Epigr. Suetonius in Aug. C. 79. *Oculos habuit claros ac nitidos: quibus etiam existimari volebat inesse quiddam diuini vigoris, gaudebatque, si quis sibi acrius contuenti, quasi ad fulgorem solis, vultum submitteret.* Koen.

67) εἰ βούλει, φησὶ] Cod. August. εἰ βούλει γάρ φησι. Schaef.

68) παρ᾽ Ἀριστοφάνει] κατ᾽ Ἀριστοφάνην δὲ MSS. [Cod. c. πειράθητι· ὡσαύτως καὶ τὸ κόπτ. ἀμφ. τοιοῦτον ἐστί· λ. γ. τὸ χερσὶ, καὶ κατὰ Ἀριστοφάνην κ. τ. λ. Articulus τὸ ante χερσὶ placet Bastio. Neque ego repugnem, modo cetera huius generis, Codicibus non nolentibus, ad eandem formam redigas. Cod. a. κόμπτων (sic) ἀμφοτέρῃσι κατὰ Ἀριστοφάνην· πόθεν — b. κόπτων ἀμφοτέ-

177. haec habet: Ἀμπέλειος βότρυς, δίφθογγον· Ἀμπέλιος δὲ ὄνομα κύριον, διὰ τοῦ ῐ. Tzetzes ad Lycophr. v. 835., vbi agitur de Ἑρμαίου et ἑρμέου, vsurpat locutionem δίφθογγον γράφω. Phauorinus: Παρειά, ἡ γνάθος, διὰ διφθόγγου κ. τ. λ. Cod. Par. 2562. (cuius Lexicon, vt supra monui, Phauorinus exscripsit): Παρειά, ἡ γνάθος, δίφθογγον κ. τ. λ. Hoc δίφθογγον inprimis Etym. M. frequentat. Neque desunt exempla numeri pluralis. Pseudo-Herodianus epimer. MSS. Τὰ διὰ τοῦ ηδω ῥήματα διὰ τοῦ η γράφονται, οἷον μήδω, κήδω, κ. τ. λ. ἐρείδω δὲ, τὸ ἐπιστηρίζω, καὶ φείδω... καὶ ἀφειδῶ περισπωμένως, καὶ εἴδω τὸ ὁμοιῶ, δίφθογγα. Idem alio loco: Τὰ διὰ τοῦ ηθω ῥήματα διὰ

Πόθεν βροτοῦ με προςέβαλεν, ὦ ᾿ναξ Ἡράκλεις; λείπει γὰρ φωνὴ, ἢ ὀσμή[68 b]).

ρησι παρὰ Ἀριστοφάνει· πόθεν — omissis vocibus, λείπει γὰρ ταῖς χερσί. Codd. A. et B. λείπει γὰρ χερσὶ (sine ταῖς), κατ' Ἀριστοφάνην δὲ κ. τ. λ. Denique August. λείπει τὸ χερσί· καὶ κατὰ Ἀριστοφάνην. SCHAEF.] Locus est in Pace vs. 179. vbi eandem ellipsin obseruat Scholiastes, quae cum non vulgaris sit, nonnulla tum huic ellipsi, tum inprimis verbo προςβάλλειν illustrando, adiiciam. Vbi legitur apud Strabonem L. XV, p. 1050. A. τὰ κρέα δὲ τῶν θρεμμάτων ἰχθύων προβάλλει, docet Is. Casaubonus, Vir maximus, esse sententiam, *pecorum quoque carnes piscium gustum et odorem prae se ferre*, sicut μύρου προβάλλοντας, pro *redolentes vnguenta*, apud Athen. L. XIII, p. 565. E. subaudiendum autem πνοήν. Contra Casaubonum, non nominatum, insurgit Salmasius in Exerc. Plin. p. 749. A. contendens, in Strabone et Athenaeo προςβάλλει et προςβάλλοντας scribendum esse. Si res rite exputetur, nihil adeo videbitur caussae, cur προβάλλειν sollicitetur. Ex diuersa namque virtute praepositionum πρὸς et πρὸ, προβάλλειν τινὸς proprie dicitur, quod rei alicuius odorem *in auras proiicit*, ἀποπέμπει et ἀποπνέει, quae verba hac in re frequentantur: προςβάλλειν autem ea omnia, quae sensus quocunque tandem modo *accidunt*. Itaque et in Aeliani H. A. L. XIV, C. 27. retineri possunt κρέα πάμπολλα ὀπτὰ, κνίσσης προβάλλοντα, vbi tamen προςβάλλοντα praefert Vir Clariss. L. III. Animadv. ad Aeschyl. p. 89. et in Auctario Diluc. Thucyd. p. 412. Alia res est in Nicephoro Soph. in Excerpt. Rhetor. L. Allatii p. 194. αἰσθάνομαι τοῦ κακοῦ, προβάλλει μοι τὸ δεινόν. et p. 200. τίνες ἄρα σοι νῦν προβάλλουσιν ὄνειροι. L. προςβάλλει et προςβάλλουσιν. neque enim in talibus προβάλλειν ferri potest. Προςβάλλειν vel cum tertio casu iungi,

τοῦ η γράφονται, οἷον κνήθω, γήθω, κ. τ. λ. πείθω δὲ, τὸ καταπείθω, καὶ ἀπειθῶ .... δ ί φ θ ο γ γ α. Omnino in talibus docendis Grammatici Graeci summam consectantur breuitatem. E. c. Anonymus Cod. Par. 2562. σ μ ύ χ ω, τὸ καίω, ψιλόν (i. e. διὰ τοῦ ῡ ψιλοῦ γράφεται)· σ μ ή χ ω δὲ, τὸ καθαίρω, η. Toupii (cur. post. p. 12.) coniectura in Schol. Theocr. IV, 16. legentis δ ι ὰ τ ο ῦ ο μικροῦ pro simplici μικροῦ (quod tamen defendi posset) Codicis Par. 2758. auctoritate confirmatur. BAST.

vel cum quarto, monuit Thomas Mag.*) Diodorus Sic. T. I, p. 132, 13. *τοῖς δ' ἐγγίσασιν ἥ τε ὀσμὴ προσέβαλεν ἀσυνήθης.* Maximus Tyr. Diss. XXXIV, §. 2. p. 405. *αἱ τῶν θυμιαμάτων ὀδμαὶ καὶ τοῖς πόῤῥω οὖσι προσέβαλον.* Plenius Lucian. T. III, p. 177. *ὀδμὴ ἀμβροσίη — καί σοι τηλόθεν ἀνιόντι προσβάλλει πνοιὴν κάρτα ἀγαθήν.* Euincunt haec exempla, quaeque mox subiungam, in Philostrat. de V. S. L. II, p. 554. *οὐ καθαρὸν, ἔφη, τὸ γάλα, προσβάλλει γάρ με χεὶρ γυναικὸς,* iniuria Salmasium vocem *χεὶρ* delere; quam et a Cod. Parisino confirmari, Clariss. Ruhnkenius mihi indicauit. De auditu etiam Graeci *προσβάλλειν* non raro posuerunt, vt *ferire, verberare* **), et alia vehementioris significatus verba Latini. Heliodor. Aeth. L. II, p. 110. *ὀμφή με ὡς ἀληθῶς θεία προσέβαλεν.* Philostrat. Iunior Icon. C. X, p. 878. *ἦ οὐ προσβάλλει σε τὸ λιτὸν καὶ αὐτοφυὲς τῆς μούσης, καὶ ἀτεχνῶς ὄρειον;* vbi aemulatur Senioris L. I, Icon. p. 766. *ἦ οὐ προσβάλλει σε κρόταλα, καὶ θροῦς ἔναυλος, καὶ βοὴ ἄτακτος;* Venuste hic p. 770. *μῶν ἐπῄσθου τι τῆς ἀνὰ τὸν κῆπον εὐωδίας; ἢ βραδύνει σοι τοῦτο; ἀλλὰ προθύμως ἄκουε, προσβαλεῖ γάρ σε μετὰ τοῦ λόγου καὶ τὰ μῆλα, vna enim cum oratione ipsa quoque te mala aduertent, ipsa mala percipies.* vulgo non bene ad amatorium malorum iactum ista referuntur. A superioribus paulo diuersum est Aristid. Or. T. I, p. 187. *καὶ τὸ ὥσπερ αὔρας εὔχαρι προσβάλλον πανταχοῦ.* nam ita edi debuerat, repudiata altera lectione *ὥρας.* Idem T. I, p. 347. *προσέβαλεν αὔρα τις ἐλαφρὰ καὶ ψυχεινή.* KOEN.

68ᵇ) *λείπει — ὀσμή*] Cod. August. *λείπει γὰρ τὸ φωνή,* omissis ceteris. SCHAEF.

*) Bastius: „Schol. Aristoph. ad Plut. v. 535. *ἀέρος* α ὐ τ ο ὺ ς *ἐξιόντας παραχρῆμα προσβαλόντος.* Cod. Par. 2827. α ὐ τ ο ῖ ς, omisso *ἐξιόντας.*" Recte iungi datiuo, videtur fugisse Abrah. Gronouium in Variis Geographicis p. 151. Plutarchus Mor. T. I. p. 589. *Ὁ μὲν οὖν Νειλόξενος, Ἀλεξίκακε, εἰπὼν, ἀπεστράφη τὴν ὄψιν. Ὁ δὲ Θάλης προσέβλεψε τῷ νεανίσκῳ πολὺν χρόνον:* Wyttenbachius: „*προσέβλεψε* sumpsi ex Voss. margine A. Anon. T. V. B. Vulgo *προσέβαλε.*" Mihi *προσέβλεψε* a glossatore profectum videtur. H. Stephanus citans hunc locum v. *προσβάλλω* Thes. T. I. c. 700. in.: „Obseruandum est accus. *ὄψιν* ex praecedent. repeti: quem tamen aliquando prorsus omitti existimo." SCHAEF.

**) Vtitur hoc verbo Tertullianus ad Mart. 2. de odore: „non nidoribus spurcis *verberaris.*" BOISSON.

§. VII. Ἀττικὸν καὶ τὸ εὐθεῖαν ἀντὶ γενικῆς παραλαμβάνεσθαι[69]). ὡς παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Λυσιστράτῃ·

---

69) Ἀττικὸν — παραλ.] λαμβάνεσθαι Edd. et Ἀττικῶν, qua variatione, in singulis fere articulis obuia, enotanda in posterum Lectori fastidium non mouebo. Pro γενικῆς Regg. γενικῶν. [Cod. August. post Ἀττικὸν inserit particulam δὲ, et mox pro παρ' habet plene παρά. In Cod. A. manus secunda post εὐθεῖαν addidit οὐδετέρου. Cod. c. εὐθείας ἀντὶ γενικῶν*). Schaef.] Aristophanis versus Lysistr. 13. seq. e Comico leuiter correxi, et καὶ προσταχθέντος de MSS. adieci. — Quos nominatiuos Noster appellat, accusatiuos rectius appellasset: vid. Stephan. App. de D. A. p. 161. et Clariss. Taylorus Ind. Att. ad Lysiam. Atque Meerm. Ἀττικὸν δὲ καὶ τὸ αἰτιατικὴν ἀντὶ γενικῆς λαμβάνεσθαι. insigni lectione, qua recepta Grammatici famae aduersus Stephanum bene etiam hoc loco consuletur. [Heindorfius ad Platon. Phaedr. p. 312.: „ὁρισθὲν est nominatiuus s. accusatiuus absolutus.“ Schaef.] Εἰρημένον, vt hoc teneam, praeter Aristoph. l. c. sic Thucydides posuit L. I, p. 92, 46. εἰρημένον γὰρ δίκας μὲν τῶν διαφόρων ἀλλήλοις διδόναι καὶ δέχεσθαι — οὔτε αὐτοὶ δίκας πω ᾔτησαν, οὔτε ἡμῶν διδόντων δέχονται. et aliis locis, quae indicauit Grammius ad L. III, p. 200, 50. A Thucydide acceperunt plures. Aristid. Or. T. I, p. 94.**)

*) Obiter moneo, γενικὴ in vetustis Codicibus scribi hac nota, γ^{ε}. Conf. *Lettre Critique* p. 139. Hesychius: Βοῤῥοῦ, τοῦ βορέου. ἧ γε ἐπὶ Ἀριστωνύμῳ. Kusterus, probante Albertio, corrigit: ἔστι δὲ παρ' Ἀριστ. Schowius p. 178. docens, etiam in Codice legi παρ' pro ἐπὶ, coniicit: ἡ λέξις παρ' Ἀριστ. Sed quî fieri potuit, vt ἔστι δὲ aut ἡ λέξις in ἧγε corrumperetur? Equidem non dubito, corrigendum esse: ἡ γενικὴ (ἡ γ_{ε}) παρ' Ἀριστωνύμῳ. Bast.

**) Bastius: „Scholiastes ad h. l. ἀντὶ (add. τοῦ) εἰπεῖν εἰρημένου, εἶπεν εἰρημένον ἀττικῶς. Ἀντὶ τοῦ in Codd. hac nota scribitur: ἀν$^{\tau\tau}$; siue simplicius: ἀν$^{\tau\tau}$; quo fit, vt posterius τ (i. e. τοῦ) oculos facile fugiat. In Codice Ven. A. Iliadis Scholia breuia interioris marginis, scripta illa saepius litteris quas vnciales vulgo dicunt, voces ἀντὶ τοῦ passim indicant compendio AN^{T}, pro quo Villoisonus saepissime dedit simplex ἀντί. Sic prima statim pagina Il. Α. v. 1. τὸ Κά-

Εἰρημένον δ' αὐταῖς[70]) *ἀπαντᾶν ἐνθάδε,*
Βουλευσομέναισιν οὐ περὶ φαύλου πράγματος,
Εὕδουσι, κ' οὐχ ἥκουσιν.

Liban. Declam. XXVIII, p. 624. D. atque ita capiendus Philostrat. Icon. L. II, p. 852. *Οἱ μὲν ἐκπληττόμενοι θεοὶ καὶ θεαὶ, προειρημένον αὐτοῖς* — et, mutata leuiter distinctione, Auctor vitae Homeri, in Galei Opusc. Mythol. p. 376. *καὶ γὰρ τοῦτο, προειρημένον πρόσθεν ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως περὶ τοῦ ἐνστῆναι τῇ ὁρμῇ τοῦ Ἕκτορος, ἀντέθηκεν.* Idem fit in aliis participiis neutris quamplurimis: exemplorum aceruum struxit Gronouius ad Arrian. Exped. Alex. I, 30. p. 58. Secundo casu vtitur Polyaen. Lib. II, C. 14. §. 1. *Οἱ Ἔφοροι, μηνυθέντος ἐπιβουλεύειν Κιναδῶνα.* nam reuocanda est prisca lectio, pro *μηνυθέντες,* quod esset *delati,* non *certiores facti.* Recte Interpres: *cum proditum esset.* — Thucydidis locus, quem Noster adfert, reperitur L. IV, C. 125. In eo hic MSS. *ἐπ' οἶκον.* Koen.

70) *αὐταῖς*] Cod. August. *αὐτοῖς.* V. 2. idem *βουλευσομένοισιν.* Cod. c. *βουλευσομένῃσιν.* Post ordine mutato

μανδρος ἀντὶ (add. τοῦ) Σκάμανδρος. Il. *A.* v. 169. idem *A N* (with *T* above) falso habuit pro nota vocis *ἀντωνυμία.* Codex sic habet: *ὅτι πτῶσις ἐνήλλακται. ἀντὶ γὰρ γενικῆς κέχρηται ὀνομαστικῇ, ἀντὶ τοῦ· οὐχ ὑπονοῶ δὲ κ. τ. λ.* Vicissim librarii *ἀντὶ τοῦ* scripserunt, vbi solum *ἀντι* scribere debebant. Timaeus Lex. Platon. *Μεταποιεῖσθαι, ἀντὶ τοῦ ποιεῖσθαι.* Sic Codex SGerm. Ruhnkenius corrigit *Μεταποιεῖσθαι, ἀντιποιεῖσθαι.*" Conf. Hemsterhus. ad Schol. in Aristoph. Plut. p. 109. b. et Interpretes ad Thom. Mag. p. 308. a. Valckenarius ad Schol. in Euripid. Phoeniss. p. 752. a.: „*Ἀντὶ τοῦ* hic et saepius alibi fuit repositum pro *ἀντί.* Constans vsus in talibus articulum postulat. In Grammaticis hac parte frequenter peccant viri docti." Neque in solis Grammaticis. Herodotus VI. c. 32. *καὶ ἐποίευν ἀντὶ εἶναι ἐνόρχιας εὐνούχους.* Verissime Valckenarius, in talibus longe perspicacior editore Traiectino: „Vocula debebat interponi, quam constans requirit Graecorum vsus, vt legatur: *ἐποίευν ἀντὶ τοῦ εἶναι ἐνόρχιας εὐνούχους.*" Sic, quem locum idem citat, l. VII. c. 170. *ἀντὶ μὲν Κρητῶν, Ἰήπυγας Μεσσαπίους γενέσθαι, ἀντὶ δὲ τοῦ εἶναι νησιώτας, ἠπειρώτας.* vbi male Wesselingius: „*δὲ εἶναι* iidem [Arch. Pass. Ask.] et Vind., vulgo *τοῦ,* minime vtile, interponitur." Iam compara mihi posteriorem locum cum simillimo l. I. c. 210. *ὃς ἀντὶ μὲν δούλων, ἐποίησας ἐλευθέρους Πέρσας εἶναι, ἀντὶ δὲ ἄρχεσθαι ὑπ' ἄλλων, ἄρχειν ἁπάντων,* mecumque fateberis, hic etiam ante infinitiuum

ἀντὶ τοῦ ῥηθέντος καὶ προςταχθέντος· καὶ Θουκυδίδης ἐν τῷ τετάρτῳ· „κυρωθὲν δὲ οὐδὲν ἐκ τῆς διαφορᾶς, ὁπηνίκα χρὴ ὁρμᾶσθαι, νυκτός τε ἐπιγενομένης, ἐχώρουν ἐπ᾽ οἴκου.“ ἀντὶ τοῦ κυρωθέντος οὐδενός.

§. VIII. Βλήχωνα οὐ διὰ τοῦ γ 71), γλήχωνα, ἀλλὰ διὰ τοῦ β, βλήχωνα, προφέρουσιν Ἀττικοί. ἔχει δὲ

Codd. a. b. et August. πράγματος φαύλου. V. 3. Cod. c. ἅδουσι. August. εὕδουσιν, omittens sequentia, κ᾽ οὐχ ἥκουσιν, vt statim καὶ προςταχθέντος. Deinde in verbis Thucydidis pro οὐδὲν Cod. August. οὐδὲ. Cod. c. ἐν τῇ διαφορᾷ. Codd. a. et b. ν. τ᾽ ἐπιγ., ἐχώρουν ἐπ᾽ οἶκον. Etiam Codd. A. et B. ἐπ᾽ οἶκον. Cod. August. νυκτὸς ἐπειγομένης, ἐχώρουν ἐπ᾽ οἴκων. In eodem desunt quae continuo sequuntur, ἀντὶ τοῦ κυρ. οὐδ. SCHAEF.

71) Β. οὐ διὰ τοῦ γ] Prior edit. et Vat. Β. διὰ τοῦ β, οὐ διὰ τοῦ γ, προφ. οἱ Ἀ. vt citat Clariss. Albertius ad Hesych. T. I, p. 735, 3. [Sic etiam Cod. August. Item Codd. a. et b. hoc solo discrepantes, quod articulum ante Ἀττικοὶ omittunt. Cod. c. Οἱ ἀττικοὶ τὸν γλήχωνα βλήχωνα διὰ τοῦ β, καὶ οὐ διὰ τοῦ γ προφέρουσιν. SCH.] Lectionem, quam recepi, e suo Codice memorat et Stephanus. Verba καὶ γὰρ τὸ π. τ. ὁ. τ. στ. προςίσταται praeter Voss. praebuit vterque Reg. atque ita in Schol. ad Aristoph. Pacem vs. 711. cui debentur. Mox ἀποστραφῇ Vat. sine dubio pro ἀποστυφῇ, vt habet Suidas V. Βληχωνία. — Βλήχων Atticis vindicatur et a Schol. ad Aristoph. Lysistr. vs. 89. et Thoma Mag. Suidas V. Γληχὼ, θηλυκῶς Ἀττικοὶ τὸ ὀρίγανον. οἱ δὲ Βληχὼ φασί. Corrige sodes: Γληχὼ, θηλυκῶς, τὸ ὀρίγανον. οἱ δὲ Ἀττικοὶ Β. φ. Ipse V. Βλήχων, ὁ γλήχων οὕτω λέγεται παρὰ Ἀττικοῖς. Conf. Schol. Comici ad Acharn. vs. 874. operam enim lusit non ita pridem Vir eruditus*), βλήχων Atticis

ἄρχεσθαι articulum τοῦ per negligentiam scribarum intercidisse. SCHAEF.

*) Is est Trillerus ad Thom. Mag. p. 155. Thomas haec habet: βλήχων εἶδος βοτάνης, ἡ ἰδιωτικῶς λεγομένη βλησκούνη. In Schol. Theocr. V, 56. vulgo editur: βλήχων, εἶδος βοτάνης, τὸ κοινῶς βληχώνιον. Codex Parisinus dat βλησκούνιον. In Pseudo-Herodiani ἐπιμερισμοῖς MSS. hunc legi articulum: γλήχων τὸ φλισκούνιον, quod item bonum est. V. Ducange p. 1684. BAST.

δύναμιν αὔτη[72]) *τοιαύτην· ἴᾶται τοὺς ἀπὸ τινὸς ὀπώρας βαρυνομένους. εἰ γὰρ εἰς ὕδωρ βλήχωνα βρέξαντες πίνοιεν, τοὺς πόνους τῶν καρδιῶν*[73]) *θεραπεύουσι. καὶ γὰρ τὸ πολὺ τῆς ὀπώρας τῷ στομάχῳ προςίσταται*[74]). *ἵν᾽ οὖν ἡ δριμύτης τῆς ὀπώρας ἀποστυφθῇ*[75]), *ὀπὸν ἐλάμβανον βλήχωνος.*

---

extorquere conatus ac *γλήχων*, tanquam magis Atticum, adserens. Nihil est praesidii in excitato Aristophane in Acharn. vs. 861. et 874. vbi Boeotus ex sua dialecto, quae Dorica erat vel Aeolica antiqua, loquitur: *Δωρίσδεν δ᾽ ἔξεστι, δοκῶ, τοῖς Δωριέεσσι.* Vt in *γλέφαρα* Pindarus, sic et in hac voce Dorienses literam *γ* videntur praetulisse. Theocritus certe V, 56. Leonidas Tarent. Carm. lens. 113. Sappho apud Schol. ad Arist. Acharn. vs. 861. quapropter et ita malim in Lysistr. vs. 89. vbi loquitur mulier Lacaena; sed ista, vt multa alia, pependerunt ex descriptorum arbitrio. *Βληχὼ* habet Aristophon apud Athen. L. II, p. 63. A. *Γλήχων* semper Hippocrates. Koen.

72) *αὔτη*] Koenius *αὐτὴ*. *αὔτη* habent Codd. A. B. a. b. et August. Cod. c. *ἔχει δὲ ὁ γλήχων δύναμιν τοιαύτην.* Deinde Codd. a. et b. ordine inuerso *ἀπ᾽ ὀπώρας τινὸς,* August. *ἀπὸ ὀπώρας τινὸς.* Cod. c. *ἴᾶται τοὺς ὑπὸ τῆς ὀπώρας βεβαρυμένους* (sic). Quae forma participii recte habet. *βεβαρυμένον* olim legebatur in Statyllii Flacci Epigr. XI. v. 3. vbi nunc editur *βεβαρημένον*. In Homeri Il. XVIII. v. 180. libri inter *ᾐσχυμένος* et *ᾐσχυμμένος* fluctuantur. Post Cod. August. mutato verborum ordine *βρέξαντες βλήχωνα.* Schaef.

73) *τοὺς πόνους τῶν καρδιῶν*] Aristoteles vel Ariston Athenaei XV. 16. *αἱ τοὺς περὶ τὸν οἶνον πόνους τῶν κεφαλαλγιῶν.* Plato Phaedr. §. 49. *νόσων γε καὶ πόνων* iunxit. cf. Barth. ad Theb. I. 341. p. 111. Boisson.

74) *εἰ γὰρ εἰς ὕδωρ — προςίσταται*] Meerm. corrupte *εἰ γὰρ εἰς ὕδωρ β. β. πίνοιμεν τῆς ὀπώρας τῷ στομάχῳ προςίσταται.* Koen. *καὶ γὰρ τὸ πολὺ — προςίσταται* in Cod. August. omissa. — Bastius: „De verbo *προςίστασθαι*, *aduersari*, *molestum esse*, v. L. Bos animadv. in script. quosd. gr. p. 90. Libanius Vol. IV. p. 410. *ὁ δ᾽ οὕτως αὐτὸ πάνυ πεποίηκεν, ὥςτε καὶ προΐστατο τὸ γιγνόμενον ὑμῖν.* Reiskius egregie corrigit *προςίστατο*, minus bene Wyttenbachius epist. crit. p. 274. *προςέστη*. *nauseam*

§. IX. *Τὸ λαὸς καὶ τὸ ναὸς*[76]), *καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν, Μενέλαος, Πρωτεσίλαος, καὶ ἁπλῶς πάντα τὰ διὰ τοῦ αος, οἷον Ἀμφιάραος, διὰ τοῦ εως προφέρουσι, Μενέλεως, Πρωτεσίλεως, νεὼς, λεὼς, καὶ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ σ κλίνουσιν ἅπαντα, Μενέλεω, Νικόλεω.*

---

vobis creat. Maximus Planud. (hoc enim nomen scriptoris) ed. Hermann. p. 398. *προςίσταμαι δέ σοι παθητικῶς τὸ ἐναντιοῦμαι.*" Conf. not. ad Dionys. Halic. de compos. verbor. p. 140. sq. SCHAEF.

75) *ἀποστυφθῇ*] Boissonadus: „Philonides Athenaei XV. 17. *μυρσίνης μὲν στέφανον στύφοντα καὶ τὴν οἴνων ἀναθυμίασιν ἀποκρουόμενον.*" Alcaeus Messen. Epigr. XVIII. v. 3. 4.

καὶ πνιγόεσσαν ἄχερδον, ἀποστύφουσαν ὁδιτῶν
χείλεα καὶ δίψει καρφαλέον φάρυγα.

V. Iacobs. ad Anthol. Graec. II. 2. p. 196. Compares nostrum *abstumpfen.* — Mox *ἐλάμβανον* corrector Codicis A. mutauit in *λαμβάνε* (sic). Cod. c. pro eo habet *λαμβάνουσι.* SCHAEF.

76) *Τὸ λ. καὶ τὸ ν.*] Regg. *τὸ Μενέλαος, Νικόλαος, καὶ ναὸς, λαὸς, Μενέλεως, Νικόλεως, καὶ νεὼς, λεὼς προφ. ὡςαύτως καὶ τὸ Πρωτεσίλαος Πρωτεσίλεως, καὶ τὸ Ἀμφιάραος Ἀμφιάρεως, καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ κλίνουσι.* Post *ἁπλῶς* in Voss. *πάντα* deerat, et *οἷον Ἀμφ.* in editt. et Vatic. qui in fine *κλίνουσι δὲ πάντα κατὰ ἀ. τοῦ σ, τοῦ Μ. τοῦ Ν.* - *Μενέλεως* e Cod. reddendum Polyaeno L. I, C. 13. quemadmodum editur lib. IV. C. 7, §. 7. Fuit autem is flexus Atticis communis cum Ionibus. Dorienses talia nomina per *ας* extulerunt; vnde *Ἀρκεσίλας, Ἰόλλας, Στρατόλας,* etc. KOEN. Cod. c. *Τὸ ναὸς καὶ τὸ λαὸς* [hoc ordine etiam August.], *καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν, οἷον Μ. καὶ Πρ. καὶ ἁπλῶς τὰ — — — προφέρουσιν οἱ Ἀττικοὶ, οἷον Ἀμφιάρεως, Μ., Πρ., ν., λ. κλίνουσι δὲ ἅπαντα κατ᾽ ἀποβ. τοῦ σ, τοῦ Ἀμφιάρεω, τοῦ Μενέλεω, τοῦ Πρωτεσίλεω.* Codd. a. et b. sic finiunt: *νεὼς, λεώς· κλίνουσι δὲ πάντα κατὰ ἀποβολὴν τοῦ σ, τοῦ Μενέλεω καὶ τοῦ Νικόλεω.* Sic etiam Cod. August. nisi quod copulam post *Μενέλεω* omittit. In antecedentibus Codd. a. b. et August. carent verbis *οἷον Ἀμφιάραος.* SCHAEF.

§. X. *Βλέπος λέγουσι τὸ βλέμμα. ὡς παρὰ Ἀριστοφάνει*[77])·

Ἐπὶ τοῦ προςώπου τ' ἐστὶν Ἀττικὸν βλέπος.

§. XI. *Καὶ τοῦτο Ἀττικὸν, τὸ προςλαμβάνειν*[78]) *πολλάκις ἐν τῷ αὐτῷ κώλῳ τὸ ἂν*[79]). *ὡς ἔστιν εὑρεῖν πολλαχοῦ παρὰ Πλάτωνι, καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει·*

— — — Ἡ δ' Ἑλλὰς ἂν
Ἐξερημωθεῖσ' ἂν ἡμᾶς ἔλαθεν.

---

77) *ὡς παρὰ Ἀριστ.*] Regg. *ὡς Ἀριστοφάνης*. Eius versus est in Nub. 1178. *Ἐπὶ τοῦ προςωπου τ' ἐστὶν Ἀττικὸν βλέπος.* Vt aliquis sensus esset, recepi *τούτῳ* ex Voss. et Reg. B. ceteri cum ante editis *τοῦτο*. Citat versum Schol. ad Plut. vs. 342. et pro *τ' ἐστὶν* habet *γάρ ἐστὶν*, vbi D'Orvillii Codex *τ' ἔνεστιν*. Vera scriptura videtur vel *γ' ἐστὶν*, vel potius *ἐπὶ τοῦ προςώπου γ' ἔνεστιν Α. β.* Pari elegantia idem Codex in Pluti vs. 144. *εἴτι γ' ἔνεστι λαμπρὸν καὶ καλὸν, Ἢ χάριεν ἀνθρώποισι. Βλέπος*, proximum deriuatum verbi *βλέπω*, ex Aristophane attigerunt Pollux II, 56. Eustath. ad Hom. Od. *Α*, p. 1392, 28. Excerpta veteris Glossarii: *Vultus, aspectus, aperientia*, [corrig. fors. *apparentia*. Boiss.] *βλέπος*. Koen. Codd. a. et b. plenum habent versum: *ἐπὶ τοῦ προςώπου τ' ἐστὶν ἀττικὸν βλέπος*. Itaque sic dedi pro Koeniana scriptura: *Ὡς ἐστι τούτῳ Ἀττικὸν βλέπος*. In hac Codd. c. et August. habent *τοῦτο* pro *τούτῳ*. Cognata vox *βλέπησις*, qua idem poëta vsus est. V. Aristoph. Fragm. p. 279. Sch.

78) *Καὶ τοῦτο — προςλαμβάνειν*] Cod. c. *Ἀττικόν ἐστι καὶ τὸ προςλ.* Deinde pro *κώλῳ* idem *λόγῳ*. Schaef.

79) *τὸ ἂν*] Sic MSS. pro *τὸν ἂν σύνδεσμον*. [quae leguntur in Cod. August. Schaef.] *πολλαχοῦ* subministrauit Voss. [Omittunt Codd. A. a. et b. Sed August. pro eo habet *καί*. Schaef.] Mox *ἐν Ὄρνισιν* MSS. et editt. omnes, tametsi versus est ex Pace 645. [Codd. b. et c. *ἐν ὄρνισιν* sine *ὡς*. Codd. A. et August. plane omittunt *ὡς ἐν Ὀρν.* Bastius: „Conf. Hermann. ad Viger. p. 783." Itaque deleui tria haec verba. In ipso poëtae loco Cod. August. habet *δὲ*, et Cod. c. mutato verborum ordine *ἔλαθεν ἡμᾶς*. Schaef.] — De voculae geminatione, ad nauseam vsque a Barnesio ad Eurip. inculcata, vid. Clariss. F. L. Abresch. An. ad Aeschyl. p. 224. et not. ad Aristoph. Plut. v. 485. In Dione Chrysost. Or. II, p. 22. A. *ἥδιστ' ἂν*

§. XII.[80]) *Ἀττικὸν καὶ τὴν ἐν πρόθεσιν συντάσσειν μετὰ γενικῆς*[81]), *οἷον ἐν ᾅδου. καὶ τὴν εἰς, οἷον εἰς*

ἀκούοιμ' ἂν φθεγγομένου, Casaubonus scribit *ἥδιστα*.[Philostrateorum Heroïcorum editor p. 330. eundem hunc Dionis locum contra Casaubonum vindicabat, notae Koenianae oblitus. cf. ibi monita de *ἂν* repetito, et adde Vauvillerium ad Oed. T. 744. Schneiderum ad Xen. Apol. §. 6. Boisson.] Idem tamen Dion Or. I, p. 10. C. repetit *ἥδιστ' ἂν καὶ προθυμότατα τοῦτον εἴποιμ' ἂν τὸν λόγον*. Apud Maximum Tyr. Diss. XI, §. 7. p. 123. *ὑπὲρ ὅτου κἂν εὔξαιτο ἄν τις τοῖς θεοῖς*, immerito de duplici lectione cogitat doctiss. Ier. Marklandus. Platonis studiosissimus Max. Tyrius suum fecit Platonicum *κἂν εὔξαιτο ἄν τις*, prolatum ad hunc ipsum vsum firmandum a Stephano App. de D. A. p. 187. *Κἂν ἐγέλασας ἂν* e MS. legendum in Socratic. Ep. XIV, p. 32. In Aristophanis Thesm. v. 203. vulgatum *καὶ γὰρ μαινοίμεθ' ἂν* in metri leges peccat. Kusterus corrigit *καὶ γὰρ ἂν μαινοίμεθα*. Malim *καὶ γὰρ ἂν μαινοίμεθ' ἄν*. Aristophani enim *ἂν* geminatum prae aliis valde frequens est. Koen. Bastius: „De loco Aristophanis Thesmoph. v. 203. vid. Hermann. ad Viger. p. 782." Inter loca, vbi *ἂν* repetitum est *παραπληρωματικῶς*, non referam Platonicum Phaedr. p. 285. Heind. *Τάχα οὖν ἂν ὑπὸ φιλοτιμίας ἐπίσχοι ἡμῖν ἂν τοῦ γράφειν*. Nam hîc prius *ἂν* arcte iungendum voci *τάχα*. Conf. ibid. p. 282. 311. Omnino *τάχα* et *ἂν* quoties sic deinceps posita leguntur, falli mihi videntur, qui *ἂν* a *τάχα* seiunctum alio referunt: *τάχ' ἂν* enim opinor vix differre a *τάχα ἴσως, ἴσως τάχα, τάχα που*. Schaef.

80) Haec sic habet Cod. August. *Ἀττικὸν δὲ καὶ τὸ τὴν ἐν πρόθεσιν καὶ εἰς συντάσσειν μετὰ γενικῆς, οἷον ἐν ᾅδου, καὶ εἰς ᾅδου. καὶ οἶμαι ἐνταῦθα ἐλλειπεῖς εἶναι τὰς προθέσεις*. omissis quae sequuntur. Cod. b. *ἀττικὸν καὶ τὸ* (*τὸ* etiam in Cod. a.) *τὴν ἐν πρόθεσιν καὶ τὴν εἰς συντάττειν μετὰ γενικῆς, οἷον ἐν ᾅδου, εἰς ᾅδου, καὶ οἶμαι ἐνταῦθα ἐλλιπεῖς* (sic etiam Codd. a. et A. quae sollennis est commutatio. v. Wesseling. ad Diod. Sic. T. II. p. 280. 60. et Wyttenbach. ad Plutarch. Moral. T. I. p. 187.) *εἶναι τὰς προθέσεις*. omissis reliquis, quibus etiam Cod. a. caret. Cod. c. *Ἀττικὸν καὶ τὸ συντάσσειν τὴν ἐν πρόθεσιν μετὰ κ. τ. λ.* Deinde *καὶ οἶμαι ἐνταῦθα ἐλλειπτικῶς*

μυσταγωγοῦ. καὶ οἶμαι καὶ ἐνταῦθα ἐλλειπεῖς εἶναι τὰς προθέσεις. λείπει γὰρ τῷ τόπῳ τοῦ ᾅδου, καὶ τὴν οἰκίαν τοῦ μυσταγωγοῦ.

τὰς τοιαύτας προθέσεις συντάσσεσθαι, οἷον ἐν τοῖς τοῦ ᾅδου οἰκητηρίοις, καὶ εἰς τὸν τοῦ μυσταγωγοῦ οἶκον. Schaef.

81) *μ. γενικῆς*] Editt. et Vat. *Ἀττικῶν δὲ καὶ τὸ τὴν ἐν π. καὶ εἰς σ. μ. γ.* Reg. A. *συντάσσειν γενικῇ.* [Bastius: „Codex is a prima manu habet vulgatam scripturam *συντάσσειν μετὰ γενικῆς.* Hanc corrector, sine causa offensus constructione (v. *Lettre Critique* p. 124. s.), mutauit in *συντάσσειν γενικῇ.*" Obiter nota Grammaticorum locutionem, *συντάσσειν ἀπὸ — εἰς —.* Thomas Mag. p. 817. *συντάσσονται δὲ ἀπὸ δοτικῆς εἰς γενικήν.* Phauorinus v. *Μέλει· συντάσσεται δὲ διπλῶς. ἰωνικῶς μὲν ἀπὸ δοτικῆς εἰς εὐθεῖαν. — ἀττικῶς δὲ, ἀπὸ γενικῆς εἰς δοτικήν. Κατ' ἔλλειψιν* Thomas Mag. p. 853. *ἀπὸ δοτικῆς εἰς γενικήν.* Scholiastes ad Philostrati Her. p. 595. Boiss. *ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικήν.* Augeant haec L. Bosii Ellips. p. 656. Sch.] Cetera MSS. auctoribus immutata.—*Εἰς ᾅδου* et *ἐν ᾅδου* copiose, pro more, illuminat Stephanus App. de D. A. p. 107. sq. qui in docta ad Th. Redingerum Epistola pro *εἰς διδασκάλους* in Basilii M. Or. ad Iuuen. restituendum censet *εἰς διδασκάλου·* atque ita Xenophon Cyrop. II, p. 52. E. Philostrat. V. A. L. III, p. 128. V. S. L. I, p. 557. Lucian. T. I. p. 827. Aristaen. L. I, Ep. 10. Liban. Or. IV, p. 174. D. XXVI, p. 601. C. Porphyr. de V. Plotini C. 3. et *εἰς διδασκάλων* Philostrat. V. A. L. VI, p. 276. [Bastius: „Conf. Valckenar. adnot. crit. in N. T. p. 391. s. vbi monet, in talibus locutionibus articulo locum non esse. Ab eo edoctus Heindorfius ad Platon. Theaet. p. 493. coniecturam inutilem retractauit." Palladas p. 88. H. Steph. *ἐν γὰρ τοῖς Κίρκης ἔκχυτον οὐκ ἔφαγεν.* Rectius, vt videtur, Brunckius (XXV.) *ἐν γὰρ τῆς Κίρκης.* Nam quae cum illa Palladae scriptura componuntur in L. Bosii Ellips. p. 337. s., diuersi sunt generis. Conf. tamen quae monui ibid. p. 345. Schaef.] Sponsa, quae Plautina phrasi *ad virum* nuptum dari dicebatur, Alciphroni p. 364. eleganter dicitur *εἰς ἀνδρὸς ἐλθεῖν.* vbi vid. Berglerus. Facti atrocitatem acerbo ioco auxit Domitianus, cum, occiso Fuluio Clemente, Domitillam, vxorem eius, iuberet *ἐς ἀν-*

δρὸς φοιτᾷν, apud Philostrat. V. A. L. VIII, p. 366. quem locum frustra sollicitauit Th. Marcilius ad Suetonii Domit. C. 15. *Εἰς ἄνδρας ἰέναι* de nouis nuptis dixit Liban. Declam. XXIII, p. 556. C.*) Estque praepositio εἰς, sic vsurpata, Atticae etiam consuetudinis; nec vulgata adeo in Basilio M. lectio εἰς διδασκάλους exemplis destituitur: vid. Liban. Declam. VIII, p. 327. B. Artemidor. Oneir. L. I, c. 81. p. 70. Thom. Mag. V. *Φοιτᾷν*. *Εἰς Μύλων' ἐλθὼν* Machonis est apud Athen. L. VIII, p. 337. C. εἰσιόντες εἰς ὑμᾶς Antiphontis p. 138, 41.**) Plura notarunt

*) Bastius: „In hoc Libanii loco (vol. IV. p. 418. Reisk.) bonae notae Codex Paris. 3017. habet εἰς ἀνδρὸς ἰέναι, non εἰς ἄνδρας. Etiam praepositionis ἐν hic vsus passim oblitteratus est, genitiuo a librariis in datiuum mutato. Dudum dixeram Boissonado, in Philostrati Heroicis p. 96. ἐν Ἡφαίστου legendum esse pro ἐν Ἡφαίστῳ. Igitur nuper non inuitus cognoui, eandem emendationem Schaeferum in Indice ad L. Bosii Ellips. (p. 876.) prodidisse. Simili vitio laborat Themistocl. epist. 20. in. τὰ ἐν Ἀδμήτῳ. Codex Palat., de quo in Epistola Critica, recte dat τὰ ἐν Ἀδμήτου." Plutarchus Parall. T. II. p. 20. 15. Londin. ἐν Ἀγραύλῳ. Not. et Emendat. p. 564. a.: „Henricus Valesius corrigit ἐν Ἀγραύλου, *in fano Agrauli*." Euripides Heracl. v. 757. Musgr. *Γλαυκᾷ τ' ἐν Ἀθάνᾳ*. Heathius ad h. l. p. 123. a.: „Praepositio εν nullum hic locum habere potest; reponendum igitur, *Γλαυκᾳ τε γ' Ἀθανᾳ*." Lego: *Γλαυκᾶς τ' ἐν Ἀθάνας*. Alibi ἐν sic positum in ἓν transiit. Aristophanes Equit. v. 400. εἴ σε μὴ μισῶ, γενοίμην ἓν Κρατίνου κώδιον. L. Bos Animaduers. p. 8. s.: „Verius, me iudice, legas, *ἐν Κρατίνου*, elliptice pro *ἐν Κρατίνου οἰκίᾳ*, *in Cratini aedibus*. atque ita vetus Scholiastes legit: exponit enim: γενοίμην οὖν εἰς τὴν οἰκίαν *Κρατίνου κώδιον* etc. Alioqui si ἓν scripsisset Comicus, non κώδιον, sed κωδίων sequi deberet." Assentiens viro egregio Porsonus (*Maty's New Review*. 1783. *For July*. p. 67.): „γενοίμην ἓν Κρατίνου κώδιον. I must question whether this can signify *vna de pellibus Cratini*. L. Bos's emendation *ἐν Κρατίνου* (Animadu. p. 8.) seems to me to admit of no doubt." Denique locum Bastius mihi indicauit, vbi ἐν hac vi vsurpatum corruperunt in ἐκ. „In fragmento Alexandri, inquit, apud Parthenium c. 14. p. 39. ed. Heyn. pro σπονδάς τ' ἐκ Φοβίου Cod. Palat. 398. habet σπονδάς τ' ἐν Φοβίου, *in aedibus Phobii*, quod in Epistola Critica ad Boissonadum (etiam in latina eius versione) monere oblitus sum. Illud ἐκ, quod nullus librariorum sustinuisset mutare, si poëta sic scripsisset, a primo Parthenii editore profectum est." Schaef.

**) De locutione ἐλθεῖν εἰς ὑμᾶς, ὦ δικασταί, frequentata ab oratoribus Graecis, pro *iudices adire*, *coram tribunali se sistere*, v. Markland. ad Lysiam T. I. p. 134. Reisk. vbi legitur εἰς ὑμᾶς ἐλθεῖν. Placuerat primum Marklando εἰςελθεῖν. Sed vtrumque vsitatum est. Libanius vol. IV. p. 134.

§. XIII. Ἀττικόν ἐστι καὶ τὸ ἀνανταπόδοτον [82]). ἐν τῇ τρίτῃ τῆς συγγραφῆς Θουκυδίδης κατ᾽ ἀρχάς· „καὶ ἢν μὲν ξυμβῇ ἡ πεῖρα· εἰ δὲ μὴ, Μιτυληναίοις

Berglerus ad Alciphr. p. 21. Cl. Wesseling. ad Herodot. p. 161, 32. et Valcken. ad p. 683, 42. Adoptarunt hanc elegantiam Grammatici. Theocriti ἦνθε μοι II, 145. Scholiastes interpretatur ἦλθεν εἰς ἐμέ. Apud Schol. Aristidis ad T. II, p. 125. Adrastus ἦλθεν εἰς τὸν Κροῖσον. vbi pro μετὰ τοῦ υἱοῦ turpi vitio editur μετὰ τοῦ συός. Anonymus Allatii de 12 Certam. Herc. p. 331. ἧκεν εἰς Εὐρυσθέα. Grammaticus Florentinus MS. penes Cl. Ruhnkenium: Κωμάζω, οὐχὶ τὸ μεθύω, ἀλλὰ τὸ μετ᾽ ᾠδῆς εἰς τὴν ἐρωμένην ἀπέρχομαι. Koen. Bastius: „Themistocles epist. 20. ὅτε μὲν οὖν ἥκομεν εἰς αὐτὸν, οὐκ ἔνδημος ἦν.“ Vid. Reiz. de Accent. Inclin. p. 11. et 56. [Etiam in Dionys. Hal. Antiquit. Rom. T. II. p. 1037. Reiskius temere inuexit ὡς, reuocandumque εἰς.] — Iam alibi monui, ἐν γειτόνων etc. recte Kusterum cum iis comparasse locutionibus ellipticis, quae voce οἶκος subaudita expleantur. Bastius: „Vbi libri fluctuantur inter ἐν γειτόνων et ἐκ γειτόνων (L. Bos Ellips. p. 297.), interdum difficulter definias, vtrum praeferendum sit. V. etiam Reitz. ad Lucian. vol. II. p. 803. vol. III. p. 434. In Libanio vol. IV. p. 764. Cod. 3017. dat οἱ μὲν ἐν γειτόνων οἰκοῦντες, pro vulg. ἐκ, quae scriptura mihi praeferenda videtur. Gregor. Naz. in Iulian. Stel. II. p. 84. ed. Mont. τοσοῦτον τὸ σύντριμμα καὶ τῶν ἐν γειτόνων καὶ μάλιστα τῇ ἀσεβείᾳ περιχαιρόντων. Scholiastes ad hunc locum: ἐν γειτόνων, διὰ τοῦ ν γραπτέον. δύο γάρ εἰσι μέρη λόγου, ἀντὶ τοῦ, ἐν τοῖς τῶν γειτόνων. Schol. Pindar. Nem. VII. p. 734. οἱ δὲ (ἔφασαν), ὅτι ἐν (sic impr. in ed. Heyn.) γειτόνων ἦν τῷ Σωγένει ἱερὸν Εἰλειθυίας. Boettigerus (*Ilithyia* p. 18.) recte, credo, corrigit ἐκ γειτόνων. Articulus τῶν in Alciphronis fragmento ad L. Bos. Ellips. citato, μισῶ τὸν ἐκ τῶν γειτόνων ἀλεκτρυόνα, κοκκύσας ἀφείλετο τὴν παροινίαν (sic, non παροιμίαν,

εὐθὺς μετὰ τοὺς γάμους ἐλθεῖν εἰς (Cod. Par. 3017. male πρὸς) ὑμᾶς, ἐφ᾽ οἷςπερ ἥκω (Reisk. ἥλω vitiose) νῦν. Ibid. IV. p. 622. θαυμάζω μὲν οὖν, ὅπως οὐ καὶ νῦν ἐστεφανωμένος εἰς ὑμᾶς εἰςῆλθε (Cod. 3017. εἰς ὑμᾶς ἦλθε), τοσοῦτον ἐπὶ τῷ θαλλῷ φρόνει (scrib. φρονεῖ). Bast.

vt Wagnerus dedit), melioris auctoritate codicis delendus est." Schaef.

82) *ἀνανταπόδοτον*] MSS. omnes [praeter Meerm. qui habet *ἀνταπόδοτον*] vitiose *ἀναπόδοτος**), quomodo male etiam scribitur in Schol. Aristoph. ad Av. vs. 7. [Codd. A. et B. *ἀναπόδοτον*, vt Augustanus, qui deinde *Θουκυδίδου ἐν τῇ τρίτῃ τ. σ. κατ' ἀρχάς*. Cod. a. *ἀνταπόδοτον*, sequentia vt Augustanus. Cod. b. *ἀττικὰ καὶ τὰ ἀναπόδοτα. Θουκυδίδης ἐν τῇ τρίτῃ τ. σ. κατ' ἀρχάς*. Cod. c. *Ἀττικὸν δὲ* (Bastius: „pro *ἐστί*: conf. *Lettre Critique* p. 215." et Tab. aen. IV.) *καὶ τὸ ἀναπόδοτον, ὡς παρὰ Θουκυδίδῃ ἐν τῇ τρίτῃ τ. σ. καταρχάς* (sic). Schaef.] Noster autem hic descripsit Schol. in Plut. vs. 469. Mox editt. *ὡς Θ. ἐν τῇ τ. τῆς σ.* Dein *λείπει γὰρ κ. ἂν εἴη* post Thucydidis locum ex L. III, C. 3. ignorant MSS. Aldi et Gormontii edd. Pariter MSS. post Homeri versum ex Il. *A*, 135. omittunt *λείπει τὸ π. ἢ ἤ*. pro quibus in Regg. est *εἰ δὲ μή*. Vnde Eustathius profecerit ad Il. *A*, p. 66, 31. docet insigne Scholium, ad Il. A, 135. etiam pertinens, quod, e Cod. Reg. [Num. 2766. Conf. H. Toll. praef. ad Apollon. p. VI. Bast.] a se descriptum, mecum communicauit Cl. Ruhnkenius: *Οὐκ ἐλλιπὲς τὸ τῆς φράσεως, ἀλλ' ἀρχαϊκόν. Ἀριστοφάνης ἐν τῷ Πλούτῳ· Καὶ μὴν πέρι τουτου σφῷϊν θέλω δοῦναι λόγον Τὸ πρῶτον αὐτοῦ· κἂν μὲν ἀποφήνω μόνην Ἀγαθὴν* (sic) *ἁπάντων οὖσαν αἰτίαν ἐμὲ Ὑμῖν, δι' ἐμέ τε* [*τὰ* MS.] *ζῶντας ὑμᾶς· εἰ δὲ μή, Ποιεῖτον ἤδη τοῦθ' ὅ, τ' ἂν* [*τόθ' ὅταν* MS.] *ὑμῖν δοκεῖ***). *καὶ Πλάτων ἐν Ἑλλάδι· εἰ*

*) MSS. omnes vitiose *ἀναπόδοτος*] Bastius: „Errasse typotheta videtur, cum dare deberet *ἀναπόδοτον*. Sic enim Codices Parisini. Quod si, vt suspicor, *vitiose* illud defectum syllabae *αντ* spectat, non possum Koenio assentire. Nam etsi plerumque dicitur *σχῆμα ἀνανταπόδοτον*, tamen *ἀναπόδοτον* non malum est, possetque seruari cum hoc loco, tum in Scholiis ad Aristophan. Av. v. 7. Sed *ἀνταπόδοτον*, vt Cod. a. legit, repudiandum est. Conf. Hemsterhus. ad Aristophan. Plut. p. 134." Formam *ἀναπόδοτον* satis tuentur haec Scholiastae ad Aristophan. Plut. v. 469. *οὐ γὰρ ἀποδέδωκε τὴν σύνταξιν ἐνταῦθα*. Schaef.

**) Bastius: „Codex habet *ὑμῖν δοκῇ*, non *δοκεῖ*. Platonis versus sic in ordinem redigam:

εἰ μὲν σὺ τὴν
θάλασσαν ἑκὼν ταύτην ἀποδώσεις· εἰ δὲ μή,
ἅπαντα ταῦτα συντριαινῶν ἀπολέσω."

Aliter, idque duobus diuersis modis Wakefieldius ad Euripid. Hercul. fur. v. 948. Sed de Wassenberghii conatu (ad Schol. Homer. p. 166.) tacere praestat. Schaef.

εἰπεῖν, ναῦς τε παραδοῦναι, καὶ τείχη καθελεῖν, μὴ πειθομένων δὲ, πολεμεῖν[83])." λείπει γὰρ καλῶς ἂν εἴη. καὶ Ὅμηρος·

Ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί.

λείπει τὸ παύσομαι ἢ ἡσυχάσω.

μὲν σὺ τὴν θάλασσαν ἀποδώσεις ταύτην ἑκών· εἰ δὲ μὴ, ταῦτα πάντα συντριαίνω ἀπώλεσα. [συντριαινῶν ἀπολέσω Eustath.] καὶ Μένανδρος· εἰ μὲν δή τινα πόρον ἔχεις· εἰ δὲ μὴ, νενόηκ' ἐγὼ, μισῶ μὲν ἀλλήλους. [Videtur legendum μισῶμεν. Eustath. μ. ἀλλήλους omisit, et Io. Clericus fragm. 235.] καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ἀκανθοπλῆγι· εἰ μέν τις οὖν ἔξεισιν· εἰ δὲ μὴ, λέγε. Vltima e Schol. MSS. excitauit etiam Vir summus ad Thom. Mag. p. 25. Figuram ellipticam, pro contextus ratione supplendam, praeclare exposuerunt homines eruditi: nuperrime Cl. Marklandus post Supplices Euripidis p. 286. Aristid. Or. T. II, p. 401. εἰ μὲν οὖν σοι μετρίως ἀπελογησάμεθα· εἰ δὲ μὴ, σκόπει ὅ,τι χρήσῃ σαυτῷ. Plus vicies ita locutus est Hippocrates, cuius loca ad manus sunt. Non expediuit interpres in L. IV. de Morb. p. 504, 4. *Καὶ εἰ μέν τι ἔφαγεν, εἰ δὲ μὴ κενωθεῖσα ἄκικύς τε ἦν, οὐδ' ἂν δύναιτο παχυνθῆναι ἡ ἰκμὰς, [οὔτε] τῇ ὑστεραίῃ ἔξω χωρέειν*, vertens *et siquidem quid comedat, nec ne* —. Rectius accepit Foësius in Oecon. V. Ἄκικυς· sed, dum ad participium κενωθεῖσα putat posse retrahi vocem ἰκμὰς, pusillam mendam praeteruidit. Quippe legendum: *Καὶ εἰ μέν τι ἔφαγεν* · [ὁ ἄνθρωπος, vid. p. 503, 55.] εἰ δὲ μὴ, κενωθεὶς ἄκικύς τε ἦν, etc. *sin minus, homo exonerata aluo debilis esset.* Huic contrario vitio laborantem Lucianum obiter corrigo T. II. p. 585. τάδ' ἦν ἐκ τῆς ἀγρίας δάφνης φυόμενα ῥόδα ἐκεῖνα, δάφνην αὐτὴν [αὐτὰ notatur e Codice] καλοῦσιν ἄνθρωποι. Imo δάφνινα αὐτὰ καλοῦσιν ἄνθ. *Rosas laureas appellant*, Apulei. Metam. L. IV. p. 64. Koen. Bastius: „In hoc Luciani loco ambo Codices Vatic. ita legunt: φυόμενα ῥόδα (omisso ἐκεῖνα), δάφνην αὐτὰ καλοῦσιν οἱ ἄνθρωποι." Etiam T. III. p. 270. legendum cum articulo οἱ ἄνθρωποι. Schaef.

83) καὶ ἢν μὲν ——— πολεμεῖν] In loco Thucydideo Cod. August. καὶ εἰ μὲν συμβῇ ἡ π., et μὴ πειθομένοις πολεμεῖν. Quae sequuntur, λείπει γὰρ —— ἢ ἡσυχάσω,

§. XIV. Τὴν πρεσβείαν[84]) πρέσβευσιν[85]), καὶ τὴν καταβοὴν καταβόησιν, καὶ τὴν ἀγάπην ἀγάπησιν[86]). καὶ μᾶλλον[87]) ὁ Θουκυδίδης.

---

omnia idem omittit. Cod. A. a prima manu εἰ — ξυμβῇ —; a secunda ἦν. Codd. B. a. b. et c. εἰ. Deinde Codd. a. et c. μὴ πειθομένων πολεμεῖν. Denique verba, λείπει γὰρ καλῶς ἂν εἴη, et, λείπει τὸ παύσομαι ἢ ἡσυχάσω, in Codd. a. b. et c. non leguntur. SCHAEF.

84) πρεσβείαν] Koenius προπαροξυτόνως, πρέσβειαν. Rectius Codd. A. B. a. et c., vt ego dedi, πρεσβείαν. Etymol. M. c. 519. 28. s. — χωρὶς τῶν ἀπὸ τῶν διὰ τοῦ ευω· ταῦτα γὰρ ἐκτείνει τὸ ᾶ, οἷον χορεύω χορεία, ῥητορεύω ῥητορεία. Bastius: „Πρέσβειαν (pro πρεσβείαν) falsum est, etsi Koenius ter accentum sic posuit." Scilicet semel in textu, bis in nota, vbi nihil mutaui. — Cod. a. πρέσβευσιν omittit, in ceteris, si excipias accentum vocis πρεσβείαν, consentiens cum textu Koeniano. Sed Cod. b., sic haec superioribus iungens: Ἀχαιοί. τὴν καταβοὴν καταβόησιν λέγουσι, καὶ τὴν ἀγάπην ἀγάπησιν. ὃ καὶ μᾶλλον ἐν Θουκυδίδῃ. Denique Cod. c. Οἱ Ἀττικοὶ τὴν πρεσβείαν πρέσβευσιν λέγουσι, καὶ τ. καταβοὴν καταβόησιν, κ. τ. ἀγάπην ἀγάπησιν, καὶ μᾶλλον Θουκυδίδης. SCHAEF.

85) πρέσβευσιν] Priora absunt a Vatic. qui mendose τὴν καταβολὴν καταβόησιν. H. Curio et Valderus ediderunt τὴν καταβολὴν καταβόλησιν. Corruptissimus est Schol. Thucydidis ad L. I. p. 49, 27. ὅτι ἡ πρέσβευσις, ἡ καταβόησις, καὶ τὸ καταβοὴ, παρὰ Θουκυδίδῃ ἰδίως. Equidem ex Nostro suspicor legendum ὅτι ἡ πρέσβεια πρέσβευσις, καὶ ἡ καταβόησις καταβοὴ π. Θ. ἰ. Certe πρέσβευσις et καταβοὴ Thucydidea sunt, tanquam nimis Poëtica notata Dionysio Halic. Vid. Interpr. ad locum cit. Καταβόησις est in Epistola Themistoclis XI. [Et in Philone aduers. Flaccum T. II. p. 537. 23. SCHAEF.] Vt idem cum Scholiaste emendato Noster tradiderit, mutandus paulum est ordo: Τὴν πρέσβειαν π. καὶ τὴν καταβόησιν καταβοὴν, modo ipse sibi Grammaticus constiterit. Neque ἀγάπην vero, neque ἀγάπησιν in Thucydide obuium habui. Hoc autem recentiorum esse, pro ἀγάπη, et Iamblichi de V. Pyth. S. 94. docuit me praeclara summi

Hemsterhusii obseruatio ad Thomam Mag. p. 127. qui alteram formam in *ἄνϑη, αὔξη*, et cet. attigit etiam ad Aristoph. Plut. p. 477. Conf. Piersonus ad Moer. p. 4. Eodem refero Hesychii *Δόκην, δόκησιν*, et *Μύκα, μύκησις*, quod Doricum est. In Scholiaste veteri ad Iuuenal. II, 149. pro *Ἐκφωνή. Cic. Proclamatio.* ne quis credat, in re tantilla Ciceronem testem aduocari, corrigendum: *Ἐκφώνησις, Proclamatio.* Koen.

86) *καὶ τὴν ἀγάπην ἀγάπησιν*] Haec non puto a Gregorio Cor. profecta, sed a lectore libelli addita esse; cuiusmodi additamenta multa, inprimis in Cod. c., interdum plane aliena illa a consilio nostri scriptoris, reperiuntur. Omnino in scriptis Grammaticorum, qualis Gregorius est, haud raro maxime cauendum, ne, quo quis plura liber tenet, eo plus auctoritatis illi tribuendum putes. Bast.

87) *καὶ μᾶλλον*] Bastius: „*Καὶ μᾶλλον*, vt *καὶ μόνον* (conf. Toup. in Suid. I. p. 274.), a Grammaticis frequentatur. Eustathius ita saepius, e. c. ad Odyss. *B.* p. 1435. *καὶ μᾶλλον τοῦτο.* Lex. rhet. MS. SG. citatum a Ruhnkenio ad Tim. p. 129. *Ζειρά**). *ζώνης εἶδος, ἢ ἔνδυμά τι, ὃ ἐπενδύνοντο* [Augmentum requiro. Sic tamen etiam in Montfauc. Bibl. Coisl. p. 491. Tacite Piersonus ad Moer. p. 139. b. correxit *ἐπενδύονται.* Schaef.] *μετὰ τοὺς χιτῶνας, ὥσπερ ἐφεστρίδα, ὅπερ καὶ μᾶλλον.* Hermogenes *περὶ γοργότητος* p. 117. ed. Ald. *ὅλως δὲ πολλὰ τοιαῦτά ἐστιν ἐν ἰδιωτικοῖς, παρὰ δὲ τῷ Λυσίᾳ καὶ μᾶλλον· ἐν δὲ τοῖς δημοσίοις σπάνιά γε τὰ τοιαῦτα.* Add. H. Stephani Propar. in Schol. Thucyd. p. 29."

*) *Ζειρὰ* restituendum in Herodoti diction. voc. Hippocrat. p. 610. ed. Franz. vbi haec legas: *εἰρά, μίτρα, ζώνη.* Leg. *ζειρά.* [*Εἰρὰ* habet etiam H. Stephanus Dictionar. medic. p. 106. extr. Sed *ζειρὰ* Wesselingius p. 176. b. omnino de glossa illa, vulgo misere discerpta, bene meritus. Schaef.] Vitium inde natum, quod scribae litteras initiales rubro liquore serius appingerent. Id si quis omisisset, facile fieri potuit, vt alius librarius voces tali modo curtatas transscriberet. Hinc orta diuersitas scripturae *τί* et *ὅ,τι* initio Platonicae Apologiae Socratis. V. Fischer. ad h. l. In fragmento Herodiani ab Hermanno edito exstat p. 302. II. *Τί ἁμαρτάνουσιν οἱ λέγοντες.* Quid hic sibi vult *τί?* Sine dubio scribendum *ἔτι*, vt legitur p. 303. VI. p. 304. VIII. p. 307. XVII. etc. Et sic reperi in Codice Parisino. *Ζειρὰ* pro *εἰρὰ* in lex. Herod. l. c. habet Cod. 2662. vnde Ruhnkenius diuersitatem scripturae in Gregorio Cor. enotauit. Bast.

§. XV. Ὅτι τὸ καινοπρεπὲς[88]) Ἀττικόν ἐστι καθ' ὅλου. οἷον παρὰ Δημοσθένει· „ὑμεῖς δ' ὁ δῆμος, κάθησθε ἐκνενευρισμένοι.“ καὶ παρ' Ὁμήρῳ·

Ὣς φάσαν ἡ πληθύς[89]).

Conf. not. ad Dionys. Halic. de Compos. Verbor. p. 333. Sic frequentatur a Graecis scriptoribus ἀεὶ καὶ μᾶλλον. V. Strabo p. 1021. C. Alm. Diodorus Sic. V. c. 9. (vbi, quod miror, καὶ Wesselingio minus probatur; quamquam fatendum, etiam ἀεὶ μᾶλλον sat crebri vsus esse:) XI. c. 23. (quo loco copula etiam Rhodomanum offendit:) XVI. c. 65. Excerpt. de Virtut. et Vit. T. II. p. 587. 24. SCHAEF.

88) Ὅτι τὸ κ.] Edit. Καὶ τοῦτο κ. Regg. Τὸ κ. [Cod. August. Καὶ τοῦτο καινοπρεπές ἐστι καθ' ὅλου, καὶ Ἀττικὸν, ὡς π. Δ. Cod. c. Ἀττικόν ἐστι καθόλου (sic etiam Codd. A. B. a. et b.) καὶ τὸ καινοπρεπὲς, οἷον. SCHAEF.] Sed particulam ὅτι saepe ita Grammatici adhibent, vt implendae sententiae desit σημείωσαι, vel ἰστέον*). Vid. Stephan. Proparasc. in Scholia Thucyd. et Cl. Valcken.

*) vel ἰστέον] Quod memor esset, opinor, huius ellipticae locutionis Villoisonus, ὡς ὅτι, in Scholiis Homericis toties obuium, passim male administrauit. Nonnullis enim locis ἰστέον adeo in textum de suo intrusit. Il. Α. 264. ἐκεῖνο ἔχομεν εἰπεῖν, ὡς ἰστέον ὅτι ἐχρῆν δασύνεσθαι αὐτό. Ἰστέον non legitur in Codice, neque ferri potest. Pariter Il. Α. 129. ἔστι δὲ καὶ τὸ τῆς χρήσεως τῆς Ὁμηρικῆς ἰδίωμα παραφυλάξαι οὕτως, ὡς ἰστέον ὅτι εἶπον λέγει τὸ Τροία δισυλλάβως, οὐδέποτε ἐπιφέρει τὸ πόλις. Hic quoque ἰστέον, cuius nullum in Codice vestigium, deleri oportet. Conf. Il. Α. 396. παρεφύλασσεν, ὡς ὅτι κ. τ. λ. Il. Β. p. 78. (v. 99.) φάσκων ὡς ὅτι πολλαὶ πόλεις ὁμοφωνοῦσι προσηγορικοῖς. Il. Ι. v. 6. ἐχρῆν δὲ αὐτοὺς προσθεῖναι ἐκεῖνο, ὡς ὅτι τὸ ἄλλυδις κ. τ. λ. V. de ὡς ὅτι Viger. de idiotism. p. 562. ed. Herm. vbi similis locus ex Dionysio Halic. citatur. [Epigr. adesp. LXXXVIII.

Οὐκ ἐθέλουσα Τύχη σε προήγαγεν, ἀλλ' ἵνα δείξῃ,
ὡς ὅτι καὶ μέχρι σοῦ πάντα ποιεῖν δύναται.

Strabo p. 1038. B. Alm. τὸ ὑπὸ Τιμαγένους λεχθὲν, ὡς ὅτι χαλκὸς ὕοιτο. Diodori Sic. Fragm. T. II. p. 636. 51. λέγων, ὡς ὅτι Θρᾷκές ποτε κ. τ. λ. Inuerso particularum ordine Thomas Mag. p. 909. Ἰστέον δὲ, ὅτι ὡς αἱ τῶν παλαιῶν προσρήσεις, κ. τ. λ. vbi tamen Stoeberus: „Delet ὡς Cod. A.“ SCHAEF.] Aliis locis, e. c. Il. Γ. 280. ἀναγκαῖον μέντοι ἐστὶ παραφυλάξαι ἐκεῖνο, ὡς ὅτι (sic Cod.) τὰ κ. τ. λ., omisit ὡς, solum ὅτι seruans. Sed in ὅτι ἵνα, saepius ita iunctis, e. c. Il. Γ. v. 313. 315. etc., nihil tale, quod sciam, ausus est. BAST.

Diss. de Schol. Homeri ined. p. 119. In Isidoro inprimis simili pacto ab omisso verbo *sciendum* pendere orationem, obseruauit Vir elegantissimus, I. F. Heusinger ad Apospasmatia Grammatici inediti, Mallio Theod. subiecta p. 91. n. 4. Demosthenis locus, vt ceteras momenti nullius variationes praetermittam, est in Olynth. III. p. 14. A. *ὑμεῖς δὲ ὁ δῆμος ἐκνενευρισμένοι, καὶ περιῃρημένοι χρήματα, συμμάχους, ἐν ὑπηρέτου καὶ προσθήκης μέρει γεγένησθε.* Non defore arbitror, qui opinentur, antiquitus *κάθησθε*, quod Noster praebet, ante vel post *ἐκνενευρισμένοι* locum habuisse, idque olim lectum fuisse a Libanio, qui iungit Or. XIX. p. 503. C. *οὐδὲ πᾶς ἀκροατὴς ἐκνενευρισμένος κάθηται.* Vim et virtutem verbi *καθῆσθαι* in talibus explicuit Berglerus ad Alciphr. p. 102. In *ὑμεῖς δὲ ὁ δῆμος* agnoscit *καινοπρέπειαν* etiam Hermogenes de Form. Or. p. 364. Nostri meminit Cl. D'Orvillius ad Charit. p. 298.*) — Posteaquam haec chartae mandaueram, sequentia mecum communicauit Cl. Valckenaerius, fautor et amicus summus: „Demosthenis admirator vtilissimus Hermogenes p. 259. *τοῖς πολλοῖς,* inquit, *αὐτῶν καὶ σαφηνισμοῦ τινος δεῖ, ὡς τὸ ἐκνενευρισμένοι· ἐδέησε γὰρ τοῦ περιῃρημένοι χρήματα, συμμάχους, εἰς σαφήνειαν.* Vectigalia *neruos Reip.* dixit Cicero pro L. Manil. C. 7. vt Bion *τὸν πλοῦτον νεῦρα πραγμάτων,* D. Laert. IV, 48. Cicero de L. Agr. c. Rull. C. 33. f. *neruis vrbis omnibus exsectis vrbem ipsam solutam et debilem relinquunt. ὑποτέτμηται τὰ νεῦρα τῶν πραγμάτων,* Demosthenis est apud Aeschin. p. 77, 26. cuius alterum illud *ἐκνενευρισμένοι* transsumserunt Philo Iud., Musonius, Plutarch., Ioann. Chrys." Hactenus Vir Clarissimus. [Aelianus Fragm. p. 1026. Gron. *τὴν ψυχὴν ἐκνευρισθείς.* Add. Segaar. Animaduers. in Daniel. p. 31. s. Etiam Bionis illud multi imitati sunt. V. Toup. Emendat. in Suid. T. II. p. 355. SCHAEF.] Ad Hermogenis locum ita Scholiastes eius ineditus, Ioannes Siceliota: *Τὸ δὲ ἐκνενευρισμένοι, ἐπὶ ταύρων. νύττουσι γὰρ αὐτοὺς κατὰ τὸν σπόνδυλον μαχαίρᾳ, καὶ εὐθὺς ἀποτμηθέντος τοῦ*

*) Herodianus *περὶ σχημάτων* (Villoison. Anecdd. Gr. II. p. 88.) de eadem re agens Demosthenem sic citat: *καὶ παρὰ Δημοσθένει· ὑμεῖς γὰρ, ὦ βουλή. τῷ* (leg. *τῇ*) *γὰρ ὑμεῖς ἀντωνυμίᾳ πληθυντικῇ ὁ Ῥήτωρ ἑνικὸν ἐπήνεγκεν ὄνομα βουλὴ, διὰ τὸ* (Paris. Cod. 2929. addit *τῶν*) *πολλῶν ἐξ αὐτοῦ νοεῖσθαι σύστημα, περιληπτικοῦ ὑπάρχοντος.* BAST.

τένοντος πίπτουσι. λέγουσι δὲ ταύτην Δημοσθένης ἐπὶ τῆς ἀσθενείας τῶν Ἀθηναίων. ἀδύνατοι γὰρ ἦσαν ἀντιταττεσθαι μόνοι Φιλίππῳ. KOEN. Bastius: „In Ioannis Siceliotae verbis, *λέγουσι δὲ ταύτην* etc., *λέγουσι*, pro quo *λέγει* scribendum, fortasse non est nisi typothetae error, quem praegressum *πίπτουσι* fefellit.“ *Fortasse* cur Bastius scripserit, intelliges, si inspexeris viri egregii adnotationem palaeographicam ad §. LII. Dial. Att. SCHAEF.

89) *καὶ παρ' — — πληθύς*] Cod. August. haec omittit. Cod. a. *καὶ Ὅμηρος· ὥς κ. τ. λ.* — Boissonadus: „Huc admoue Gregorium infra §. XXVII. et cf. de hoc atticismo notam ad Philostr. Her. p. 450.“ Bastius: „Ex Il. *B*. 278. Schol. Ven. ad h. v.: *ἡ διπλῆ πρὸς τὸ σχῆμα, ὅτι πρὸς τὸ νοητὸν ἀναδιέστη· τὸ γὰρ ἔννοιαν ἔχοντα πλήθους ὄνομα πρὸς πληθυντικὸν ἐπισυνέζευξεν τὸ φάσαν· ᾧ εἴη ἂν ὅμοιον, δερκόμενοι πᾶς δῆμος* (Il. *Υ*. 166.). *Ἔχοντα* vitiosum esse apparet. Codex sic: *ἔχον*. Scilicet scriba dare voluit *ἔχον*, i. e. *ἔχοντοῦ*. Sic ad Il. *Υ*. l. c. *ἐπεὶ ὁ δῆμος ἔννοιαν πληθυντικὴν ἔχει*. Praeterea Codex habet *ἀνὰ δ' ἔστη*, non *ἀναδιέστη*. Omnino lingua Graeca ignorat verba composita cum *ανα* et *δια* hoc ordine praepositionum. Librarius delta passim sic pingit: δ̄ι, quam formam Villoisonus perperam habuit pro syllaba *δι*. *) [Posterioribus temporibus, cum duo puncta super iota scriberentur, δ̄ι valuit *δι*: non item prioribus.] Ita etiam ad Il. *B*. 385. vbi variae significationes vocis *ἄρης* recensentur: *ἐπὶ δὲ αὐτοῦ τοῦ θεοῦ οὕτως· καὶ δ' αὖθ' ἡ κυνάμυια ἄγει βροτολοιγὸν Ἄρηα*. Sic Cod. Ven. Versus legitur Il. *Φ*. 421. Villoisonus, forma δ̄ι deceptus, *καὶ δ' αὖθ'* pro verbis habuit Scholiastae, deditque haec: *ἐπὶ δὲ αὐτοῦ τοῦ θεοῦ οὕτως καὶ δι' αὐτοῦ· ἡ κυνάμυια κ. τ. λ.* Sed in Etymol. M. v. *ἀρνύμενος* p. 146, 48. *καὶ οἱ παλαιοὶ δι' ἀρνῶν τὰς θυσίας ἐποίουν* legendum esse, pro *δ' ἀρνῶν*, nemo non videt.“ Xenophon Anab. VI. 3. 19. *καὶ ἡ στρατιὰ δὲ, εἴ τινι παραλειπομένῳ ἐντυγχάνοιεν*. Zeunius retinendam putauit

*) Idem librariorum error passim deprehenditur. Sic legas in Codice Timaei Lex. Platon. *Μυδιᾶν, δίυγρον εἶναι, καὶ σήπεσθαι*, pro quo Ruhnkenius recte dedit *Μυδᾷν*. BAST.

§. XVI. Καὶ τὸ διαιρεῖν τὸ οὐδὲν[90]) Ἀττικόν ἐστιν. ὡς ὁ Θουκυδίδης[91]) ἐν τῇ δευτέρᾳ· „ἔθνησκον δὲ οἱ

---

aliorum scripturam librorum, ἐντυγχάνειεν, „praesertim cum sit formae Atticae.“ Atqui, o bone, tuum hoc ἐντυγχάνειεν non Atticum est, sed barbarum. Pausanias IV. c. 5. extr. κατ᾽ ἀρχὰς μὲν ἀφείλοντο ὁ δῆμος τῆς ἐξουσίας τὸ πολὺ, καὶ ἀντὶ βασιλείας μετέστησεν ἐς ἀρχὴν ὑπεύθυνον· ὕστερον δὲ καὶ προθεσμίαν ἐτῶν δέκα ἐποίησαν αὐτοῖς τῆς ἀρχῆς. Non ferendum μετέστησεν inter ἀφείλοντο et ἐποίησαν. Igitur aut cum Sylburgio corrige μετέστησαν, aut, si cum Facio singularem mordicus tenes, deinde pro ἐποίησαν e Cod. Mosc. scribe ἐποίησεν. Ego priorem rationem praeferam. SCHAEF.

90) οὐδὲν] Cod. A. pro οὐδὲν a manu secunda habet ἕν. Mox Cod. c. omisso articulo, ὡς Θουκυδίδης. Deinde Cod. a. οἱ μὲν ἀμε^{λῳ} (sic) καὶ πάνυ θεραπ. Cod. b. ἔθνησκον δὲ ἀμελείᾳ, καὶ πάνυ θεραπ. Cod. c. οἱ μὲν ἀμελείᾳ, καὶ πάνυ θερ. Etiam Codd. A. et B. ἀμελείᾳ habent; idque recepi pro Koeniano ἀμελίᾳ, qua forma soli poëtae ob metrum vtuntur. V. Euripid. Iphig. Aul. v. 855. Musgr. Antiop. fragm. XXIX. v. 2. coll. Valckenar. Diatr. in Euripid. p. 71, 82. SCHAEF.

91) ὁ Θουκυδίδης] L. II. C. 51. quo in loco cum et Scholiastes σχῆμα καινοπρεπὲς obseruarit, cum MSS. huc retuli verba καινοπρ. δὲ καὶ τ. λ. σοι, in prius editis sequenti articulo sic adglutinata: Κ. δὲ καὶ τ. λεγέσθω σοι, τὸ λέγειν ἑ. ἀ. ὁ. ὅπερ ἐστὶν Ἀττικόν. [Koenianam rationem probant Codd. A. B. c. et August. Sed Codd. a. et b. cum prius editis faciunt. SCHAEF.] Scholiasten tamen de ἓν οὐδὲ ἓν potius cogitasse, quam quidem de Attica διαλύσει, quae in οὐδὲ ἓν obtinet, censenti Cl. Abreschio accedo; qui prius idoneis exemplis firmat in Diluc. Thucyd. p. 230, 231. et Auctar. Diluc. p. 279. Adde Heliodor. Aeth. L. I. p. 60. Hermogen. de Form. Or. p. 384. Inverso ordine Aristid. Or. T. I. p. 196. ὡς οὐδὲν ἄλλο ἕν, quo Liuianum *nemo vnus* accedit. Eodem referri potest vexatum illud Hesychii Ἐνουδὲν, ἐπὶ τοῦ πολλοῦ λέγεται, modo id explicatio patiatur*). De οὐδὲ ἓν abunde egerunt

*) Bastius: „De ἓν οὐδὲν Hesychium cogitasse, nemo mihi persuadebit. Suspicor igitur: Ἐν οὐχ ἑνί· ἐπὶ τοῦ πολλοῦ

μὲν ἀμελείᾳ, οἱ δὲ καὶ πάνυ θεραπευόμενοι, ἓν τε οὐδὲ ἓν κατέστη ἴαμα, ὡς εἰπεῖν, ὅ,τι χρῆν[92]) προσφέροντας ὠφελεῖν. ἀντὶ τοῦ οὐδέν. καινοπρεπὲς δὲ καὶ τοῦτο λεγέσθω σοι.

---

homines eruditi ad Ioann. I, 3. Conf. Vir summus ad Aristoph. Plut. vs. 37. et 138. Phrynich. App. Soph. in Biblioth. Coislin. p. 408. Οὐδὲ ἕν, οὕτω χρὴ λέγειν, οὐ δισυλλάβως, καὶ διὰ τοῦ δ. διὰ μέντοι τοῦ θ δισυλλάβως. Sic enim legendum. Ex MS. lectione ὁ δὲ εἷς in Alciphrone p. 146. Atticum exsculpi debet οὐδὲ εἷς, quo ipse vtitur p. 398. et 438. In Tragicis, qui omnem hiatum studiose euitarunt, non reperietur, praeterquam apud Sophoclem Oed. T. vs. 289. ἀλλ' ἀναγκάσαι Θεοὺς, Ἂν [L. Ἃ 'ν, id est ἃ ἂν, cum Marklando ad Eurip. Suppl. vs. 364.] μὴ θέλωσιν, οὐδὲ εἷς δύναιτ' ἀνήρ. sed vbi vel optatiuus δύναιτο docet legendum esse οὐδ' ἂν εἷς δ. ἀ. quae vocula frequenter sic media solet interponi. Vid. eiusdem Sophocl. Antig. vs. 896. Trachin. vs. 1089. Aristoph. Plut. vs. 137. Equit. vs. 570. Alex. apud Athen. L. X. p. 429. E. Lysias de Arist. bon. p. 355. Aristid. Or. T. I. p. 160, 18. Liban. Or. XII. p. 398. C. Thomas M. V. Οὐδεὶς, P. Moll. ad Long. p. 52. et inprimis Clariss. Duker. ad Thucyd. L. VIII. p. 556, 64. Koen. Bastius: „Lexicon SGerm. MS. περὶ συντάξεως (ad calcem Codicis 345.): Ἓν οὐδέν· ἀντὶ τοῦ οὐδὲν οὐδέν. εἰσὶ γὰρ δύο ἕν, καὶ ἓν οὐ (sic leg. pro καὶ ἓν καὶ οὐ), ἀπὸ κοινοῦ οὖν γινόμενον τὸ οὐ, ποιεῖ οὐδὲν οὐδέν. ἐκ τοῦ κατὰ Μειδίου (vol. I. p. 518. v. 26.

λέγεται. Ordo quidem litterarum ita non turbatur, neque raro occurrunt οὐχ εἷς, οὐχ ἕν. V. Abresch. Dilucid. Thuc. l. c. (p. 231.) qui apposuit ex Plutarcho, οὐχ ἑνὸς ἀλλὰ πολλῶν στεναγμός. Ἐν οὐχ ἑνὶ quis dubitet alicubi sic iungi potuisse? Hac ratione Graeci dixerunt ἐν οὐ καιρῷ, ἐν οὐ νόμῳ. V. Valckenar. ad Euripid. Phoeniss. p. 599." Probabilis haec glossae Hesychianae emendatio. Apollonius Rhod. IV. v. 498. s. ἔλπομαι οὐχ ἕνα μῦθον — τοὺς πεισέμεν. Brunckius: „οὐχ ἕνα. Sic codd. sex, editiones Aldina et Parisina. Stephanus e Florentina οὐδένα." Itaque etiam in Polemonis loco, quem citat Abreschius, (p. 14, 23. Steph.) pro οὐδεὶς legam οὐχ εἷς. Ceterum eodem particulae negatiuae positu Tymnes Epigr. VI. ἐπ' οὐκ ἀγαθαῖς ἐλοχεύθη Κληδόσιν. Epigramma adesp. in Huschkii Analect. Critic. p. 228. ἀπ' οὐκ ὀλίγων βαιὸν ἀπαρχόμενοι. Schaef.

ed. Reisk.)· ἓν γὰρ οὐδέν (Edd. μηδέν) ἐστιν, ἐφ' ᾧ τῶν πεπραγμένων οὐ δίκαιος ὢν ἀπολωλέναι φανήσεται. ἐπανέλαβε τὸ οὐδὲν, ἵνα βεβαιώσῃ τὸ μηδὲν ὅλως εἶναι τὸ κωλῦον αὐτὸν μὴ ἀπολωλέναι. ἐπιτατικὴ γάρ ἐστιν ἡ ἀναίρεσις, διὰ τῶν δύο ουδεν ἐμφαινομένη. ὅμοιον αὐτῷ καὶ ἐν τῷ κατὰ Ἀριστοκράτους· ἓν γὰρ οὐδέν τι οὖν (sic Cod. Ed. Reisk. vol. I. p. 643. v. 14. ἓν γὰρ οὐδ' ὁτιοῦν), ἀντὶ [add. τοῦ. SCHAEF.] οὐδὲν οὐδ' ὁτιοῦν, τὸ ου πάλιν ἀπὸ κοινοῦ. καὶ ἄλλο ὅμοιον οὐχὶ κατ' αὐτὸ*) τὸ ἀπὸ κοινοῦ εἶναι τὴν ου ἀπόφασιν, ἀλλὰ κατὰ τὸ ἀπὸ κοινοῦ ἔχειν τὴν δευτέραν σύνταξιν τὸ ῥῆμα τῆς πρώτης συντάξεως, ἐκ τοῦ αὐτοῦ, μετ' ὀλίγον (p. 657. v. 23. ss.)· ὑμεῖς μὲν, ὦ Ἀθηναῖοι, οὐδένα προσδοκᾶτε (leg. προὐδώκατε) τῶν φίλων, Θετταλοὶ δὲ οὐδένα πώποτε ὅντινα οὔ**). ἐξακούεται ὧδε τὸ ἄνω ῥῆμα τὸ προέδωκαν, οἷον, Θετταλοὶ δὲ οὐδένα πώποτε οὐ προέδωκαν. Ὅτι δὲ πέφυκε τὸ ου διπλασιάζεσθαι, ἀλλὰ καὶ τριπλασιάζεσθαι πολλάκις, ἐπὶ βεβαιώσει ἀναιρέσεως***), δηλοῖ τὸ κατὰ Ἀριστοκράτους (p. 662. v. 17.), οἷον· οὐ γάρ ἐστιν, οὐκ ἔστιν παρὰ τούτοις τοῖς ἐπὶ τῇ τοῦ πλεονεκτεῖν προαιρέσει ζῶσιν, οὐδὲν οὔτε βέβαιον,

*) Bastius: „Codex habet καταυτὸ, fortasse pro κατὰ ταυτό. Certe in Moeride (p. 425. Ὡσαύτως, ἀντὶ τοῦ παραπλησίως, καὶ κατὰ ταῦτα, Πλάτων Ἱππίᾳ β) pro καταυτὰ, quae Codicis illius scriptura est, legendum κατὰ ταυτά. Piersonus falso: *MS. Coisl. ita vt edidi.* Conf. Thom. Mag. p. 934. Ὡσαύτως· καὶ παραπλησίως, καὶ κατὰ ταυτά. Ceterum saepius iuncta reperiuntur ταυτὰ καὶ παραπλήσια. Conf. Boissonad. ad Eunapium p. 164." Conf. obseruat. ad L. Bos. Ellips. p. 210. et 550. Strabo T. V. p. 651. κατὰ ταὐτὸ, vbi Cod. Moscou. κατ' αὐτό. Quamquam nunc dubito, an male contradixerim Anglo eximio, cui κατ' αὐτὸ idem videtur quod κατὰ ταὐτό. Longinus X. p. 43. Toup. ὑπ' αὐτό. Interpres: *sub idem tempus.* V. Toupius ad h. l. p. 302. Idem XII. p. 52. T. ἐν αὐτῷ. Weiskius ad h. l. (p. 507. extr.): „Bene Morus ἐν αὐτῷ vertit *in eodem loco.*" Adde composita αὐτῆμαρ, αὐτοετεὶ, αὐθωρεὶ, etc. SCHAEF.

**) V. Hermog. περὶ ἰδεῶν p. 110. ed. Ald. BAST.

***) Idem Lexicographus postremum Demosthenis locum citat etiam v. Οὐδεὶς ὅςτις οὐκ ἄν, vbi pro ἀναιρέσεως habet ἀρνήσεως. Ὅτι δὲ, inquit, πλεῖστον εὑρίσκεται ἡ ου ἀπόφασις διττὴ, τῆς μιᾶς ἐσθ' ὅτε οὔσης περιττῆς, ἐπὶ βεβαιώσει ἀρνήσεως, δηλοῖ καὶ τὸ κατὰ Ἀριστοκράτους, οὐ γάρ ἐστιν κ. τ. λ. Arriani locum quaerere nunc non vacat. BAST.

§. XVII. Τὸ λέγειν εὐκτικὰ ἀντὶ ὁριστικῶν Ἀττικόν ἐστιν[93]). ὡς ὁ Θουκυδίδης· „τὰ σκάφη μὲν οὐχ εἷλκον ἀναδούμενοι τῶν νεῶν, ἃς καταδύσειαν.“ ἀντὶ τοῦ κατέδυον. καὶ ὁ μεταφραστής· „ἐπεὶ δὲ ταῦτα πύθοιτο Μαξιμῖνος.“ ἀντὶ τοῦ ἤκουσεν[94]).

οὐθ' ὅσιον. καὶ Ἀῤῥιανός· ἕν τε οὐδὲν ἐδόκει ἀπεῖναι τῶν ἑαλωκυίᾳ ἤδη πόλει ξυμφερομένων. Arrianus de venat. c. 4. ἓν γὰρ οὐδὲν οὕτω τεκμήριον ἐς ὠκύτητά τε καὶ γενναιότητα εὕροις ἂν κ. τ. λ. Codex Palat. 398. in margine adscriptum habet: Σημείωσαι τὸ ἓν γὰρ οὐδέν.“ Conf. quae ad L. Bosium p. 777. congessi, vbi Latinis obiter adde Velleianum II. c. 45. in. *quique dicendi neque faciendi vllum, nisi quem vellet, nosset modum.* quam scripturam solicitare vix ausim. Ceterum aliter, quam ille Lexicographus, talia Sylburgius explicat. Dionysius Halic. T. VI. p. 1059. τοῦτον δὲ ἑνὸς μὲν οὐδενὸς ἀποφηνάμενος οὔτε χαρακτῆρος οὔτ' ἀνδρὸς ζηλωτὴν γενέσθαι, κ. τ. λ. Vir praestantissimus ad h. l. (Ind. in Dionys. Hal. T. II. p. 47. b.): „ἑνὸς οὐδενὸς, pro οὐχ ἑνός τινος.“ SCHAEF.

92) χρῆν] Codd. A. B. a. b. c. et August. χρή. Post Cod. August. omittit ὠφελεῖν, et pro λεγέσθω habet νοείσθω. SCHAEF.

93) Ἀττικόν ἐστιν] Omittit haec Cod. August. hunc articulum, opinor, sic incipiens: Καινοπρεπὲς δὲ καὶ τοῦτο νοείσθω σοι, τὸ λέγειν εὐκτικὰ ἀντὶ ὁριστικῶν. SCH.

94) καὶ ὁ Μεταφράστης — ἤκουσεν] Postrema haec ignorant editi, [Codd. A. a. b. c. et August. SCHAEF.] recepta ex Voss. et Reg. B. [Pro Koeniano ὁ Μεταφράστης Cod. B. ὁ μεταφραστὴς, accentu posito in vltima, quod probat Bastius meus. „Nisi fallor, inquit, scribendum μεταφραστὴς, παραφραστής. Sic legas etiam in Lexico, quod Hermannus publici iuris fecit, p. 347. et 351., vbi item ὁ Μεταφραστὴς citatur.“ Add. exemplum Hermogenianum, quod statim apponam ex viri egregii penu inexhausta. SCHAEF.] Produxit etiam Stephanus. Videtur autem is Μεταφράστης esse *Simeon Metaphrasta*, sic citatus etiam Etymologo Leidensi MS. V. Ἐπὶ Κόῤῥης — ὅθεν ὁ Μεταφράστης· κατὰ κόῤῥης παίει τὸν ἅγιον.*)

*) Iterum in Commentario ad Hermogen. π. μεθ. δειν., quem divulgauit Reiskius Orat. T. VIII. cuiusque initium in Cod.

§. XVIII. *Καὶ τὸ χρῆσθαι τῷ οὐδὲν μᾶλλον ἀντὶ τοῦ οὐ τῆς Ἀττικῆς διαλέκτου χαρακτὴρ, καὶ γνωριζέσθω σοι*[95]). *Αὐτίκα γὰρ ὁ Συγγραφεὺς ἐν τῇ δευ-*

---

nisi, id quod ex Maximini mentione suspicatur Cl. Ruhnkenius, a Nostro Paeanius laudetur, vel potius Capito Lycius, Eutropii Metaphrastes; quo de eleganter disserit Kusterus ad Suid. V. *Ἀμύσσειν.* Thucydidis locus est L. I. C. 50. vbi Schol. *Ἀττικῶς, ὧν κατέδυον.* De optatiuorum vsu pro praeteritis indicatiuorum accurate egit Stephan. App. de D. A. p. 136. Thucyd. L. II. p. 101, 18. *ὅτι οὔτε τὰ πεποιημένα ὁσίως δράσειαν.* Xenophon Hist. Gr. VII. p. 621. A. *ως Λακεδαιμόνιοι διὰ τοῦτο πολεμήσειαν αὐτοῖς, ὅτι οὐκ ἐθελήσαιεν — οὐδὲ θῦσαι ἐάσαιεν* etc. Theophrast. Char. C. 23. *ὡς πλείω ἢ πέντε τάλαντα γένοιτο αὐτῷ τὰ ἀναλώματα.* Lucian. T. II. p. 706. *ὡς — γένοιτο, — καὶ συμπίνοι.* Miror itaque, cum tam frequentia sint exempla, Virum doctissimum offendisse ad hoc Lysiae de Pop. stat. eu. p. 428. *ὅτε μὲν γὰρ ἀκούοιτε, — ἐπειδὴ δὲ πυνθάνοισθε,* et Maximi Tyr. Diss. XVI. §. 2. p. 175. *ὅτι ἤδη πρότερον γένοιτο.* Koen. Bastius: „Apollonius Dyscolus MS. *περὶ συνδέσμων· οὐκ ἀγνοῶ δὲ, ὅτι παρὰ Ἀττικοῖς καὶ εὐκτικοῖς συντάσσεται (ὁ ὅτι σύνδεσμος)· ἤκουσα ὅτι φιλοπονοίης, καὶ ἥσθην. καὶ δῆλον ὅτι αἱ τοιαῦται φράσεις ἀνθυπαλλαγὰς ἀνεδέξαντο τῶν ὁριστικῶν.*" Sed *διοπτεύοι* nonnullorum librorum in Sophoclis Ai. v. 307. ego quidem non tuear. Schaef.

95) *καὶ γνωριζέσθω σοι*] Ita Voss. et Regg. Vulgo haec tria verba desunt. [Omittit etiam Cod. August. Schaef.] Mox *αὐτίκα ὁ Σ.* Vatic. *ὁ Σ.* Regg. sine *αὐτίκα* et *γάρ.*

Vatic. 141. ad calcem voluminis reperi [hac epigraphe: *Τοῦ Κορίνθου εἰς τὴν περὶ μεθόδου δεινότητος ἐξήγησις.*] Gregorius noster antestatur *τὸν Μεταφραστὴν* p. 963. ed. R. Vtroque loco intelligendus, puto, *Simeon Metaphrasta*, de quo etiam Reiskius l. c. cogitauit. Sic enim ille: „Deest nomen a Simeone Metaphrasta probri et deridiculi ergo Domitiano impositum." [Add. Reisk. p. 879. Schaef.] Quale illud nomen sit, docet Codex Hermogenis 1983. vbi manus recentissima margini hoc Scholion alleuit: *καὶ ὁ Θεολόγος τὸν Ἰουλιανὸν Εἰδωλιανὸν, καὶ τὸν Δομετιανὸν Δαιμονιανὸν ὁ Μεταφραστής.* Ita Codex, non, vt Reiskius, *Μεταφράστης.* Bast.

τέρα· „ἀλλ' αἵ τε[96]) ἐςβολαὶ εἰς τὴν Ἀττικὴν Πελοποννησίων οὐδὲν μᾶλλον τοὺς Ἀθηναίους ἀπανίστασαν.“ ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀπανίστασαν.

[Quae hic deleri iussit Koenius, adscripsimus supra p. 2. not. 4. Rectius seruasset, vt docent quae Bastius ex Codicibus Regiis nobiscum communicauit. Cod. A. ἀντὶ τοῦ οὐ, Cod. B. ἀντὶ τῆς οὐ (Bastius: „Id si placet, subaudi ἀποφάσεως.“) ἀττικόν ἐστι, καὶ γνωριζέσθω σοι Γεώρ (Bastius: „id est Γεώργιε, non Γεώργιος.“). ὁ συγγραφεὺς κ. τ. λ. Itaque, vt recte a Koenio monitum, ambo omittunt voces αὐτίκα γάρ. In Cod. A. corrector vocatiuum Γεώργιε (sic scriptum, i. e. litteris integris, non compendiose,) deleuit, phrasinque atramento saturatiore ita refinxit: καὶ γνωριζέτω σοι ὁ συγγραφεύς. Codd. a. et b. ἀντὶ τοῦ οὐ, τῆς ἀττ. ἐστὶ διαλέκτου χαρακτήρ. Mox ambo γάρ omittunt. Denique Cod. c. χαρακτὴρ γνωριζέσθω σοι. SCHAEF.] Ad Thucydidea ex L. II. C. 70. vid. Clariss. Dukerus. Οὐδέν τι μᾶλλον in Eurip. Hecub. vs. 817. Scholiastes quoque interpretatur οὐδαμῶς. De Scepticorum οὐδὲν μᾶλλον exposuit Sext. Empiricus Pyrrh. Hyp. L. I. C. 19. KOEN. Steinbrychelius ad locum Euripideum in Mus. Turic. I. 2. p. 292. s.: „Bene Schol. οὐδαμῶς, atque ita Gregor. de Dialect. vbi et Koen. v. p. 24. Atticos οὐδὲν μᾶλλον pro οὐ simplici adhibere obseruat. Cuius obseruationis neglectus apud Plat. de Rep. VI. in loco pulcherrimo παρερμηνείας caussa fuit, siue Ficino, siue Masseyo verba, ἐπεὶ τόγε ἀληθὲς οὐδέν τι μᾶλλον ταύτῃ ἔχειν, vertenti: *quandoquidem verum nihilo magis hic sit quam illic.* Non enim id dicitur, *a neutra parte* veritatem esse existimari ab iis, qui conclusionum contortarum in se continuationi iam non habeant quod reponant: sed, persuadere nihilo secius eos sibi, quanquam obmutescentes, a parte philosophi verum *neutiquam* esse. v. Ed. Cantabr. T. II. p. 11. 12.“ Plato Phaedr. p. 297. s. ed. Heind. Τὸ δ' οὖν μέγα λέγω, ὡς ἄνευ ἐμοῦ τῷ τὸ ὄντα εἰδότι οὐδέν τι μᾶλλον ἔσται πείθειν τέχνῃ. SCHAEF.

96) αἵ τε] Cod. b. αἵ γε. Cod. August. ἔτι. Mox Codd. a. et b. πελοπονησίων, uno ν. Scholiastes ad Philostrati Heroica p. 541. Πελοπόννησος καὶ Χεῤῥόννησος (conf. Bois-

§. XIX. Ὅτι τὸ δένδρος λέγεται αὐτοῖς. ὡς Θουκυδίδης[97]· „καὶ πρῶτα μὲν περιεσταύρωσαν αὐτοὺς

---

sonad. p. 318.), καὶ ὅσα τῷ νῆσος συντίθενται, τὸ ν φιλοῦσι διπλασιάζειν· ὅθεν καὶ (l. κἀν. v. not. ad Dionys. Halic. de Compos. Verbor. p. 112. In eiusdem Antiquit. Rom. VI. c. 36. T. II. p. 1123. pro καὶ τῷ βιαιοτέρῳ τίθεμεν τὸ δικαιότατον Codex Vatic. bene habet κἀν τῷ βιαιοτέρῳ τ. τ. δ.) βίβλοις παλαιαῖς εὖ καὶ ὑγιῶς γραφείσαις διὰ β ν̄ αἱ τοιαῦται συνθέσεις εὑρίσκονται. Ἐν ϛ', φησὶ καὶ ὁ γεωγράφος Στράβων, ἐς ἔθος τὴν αἰτίαν ἀναφέρων, ὅπερ ὅρμηται (l. ὥρμηται) ἀπὸ τῶν μέτρων· πολλὴ γὰρ ἄδεια τοῖς μέτροις καὶ προστιθέναι καὶ ἀφαιρεῖν ϛοιχεῖα. V. Strabo T. V. p. 433. s. coll. editoris nota T. IV. p. 230. Schaef.

97) ὡς Θουκυδίδης] L. II. C. 75. vnde δένδρεσιν excitarunt Thomas M. et Moeris. Paulo ante editt. Ἔτι τὸ δ. λ. παρ' αὐτοῖς, ὡς ὁ Θ. [Ἔτι etiam Cod. August. habet. Cod. c. Τὸ δένδρον δένδρος λέγουσιν αὐτοί, ὡς Θ. Schaef.] Pro περιεσταύρωσαν autem male Voss. et Regg. περιέστρωσαν. [Codd. A. et B. πρῶτον μὲν περιέστρωσαν *) αὐτοὺς (sic) κ. τ. λ. Cod. c. item πρῶτον. Codd. a. b. et August. habent simplex ἐϛαύρωσαν. Schaef.] Vitii origo nemini dubia erit, qui conferat notas ad Hesych. V. Ἀπέστρωσαν. Δενδρέῳ ἐφεζόμενοι est ex Il. Γ. vs. 152. vbi Eustathius p. 396, 21. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τῷ Αἰλίου Διονυσίου λεξικῷ φέρεται, ὅτι λέγεται οὐ μόνον δένδρον, ἀλλὰ καὶ δένδρεον καὶ δένδρος· φησὶ γοῦν, ὅτι δένδρον μᾶλλον ἢ δένδρος, καὶ δένδρα μᾶλλον ἢ δένδρη, καὶ αἱ πτώσεις δένδρου καὶ δένδρῳ μᾶλλον ἢ δένδρει καὶ δένδρους. Ξενοφῶν δέ, φησίν, ἐκείνως μᾶλλον ὀνομάζει, δένδρος καὶ δένδρει, καὶ δένδρεσι καὶ δένδρη, καὶ δένδρεα. Ὅμηρος δὲ ἔνθα μὲν δένδρεα λέγει, ἔνθα δὲ δενδρέῳ ἐφ. Conf. Ste-

*) Lineolâ syllabae στρω impositâ foret i. q. περιεσταύρωσαν. Tum vero etiam accentus non super ε, sed super στρ poni debuit, sic: περιεστρ́ωσαν. Quamquam interdum, vt in aliis vocibus per compendia scriptis, accentus plane omittitur. E. c. in eodem Codice 2662. fol. 38. verso, θάνατον στρωσει (sic) ὑπέμεινε δεῖ λέγεσθαι, καὶ οὐ στρωσιν θανάτου, pro σταυρώσει et σταύρωσιν. Bast.

τοῖς δένδρεσιν, ἃ ἔκοψαν, τοῦ [98]) μηδένα ἔτι ἐξιέναι.“ καὶ παρ' Ὁμήρῳ·

Δενδρέῳ ἐφεζόμενοι. — — —

τούτου γὰρ ἡ εὐθεῖα τὸ δένδρος, καὶ κλίνεται δένδρεος [99]), καὶ ἡ δοτικὴ τῷ δένδρεϊ, καὶ κατὰ μεταπλασμὸν δενδρέῳ.

§. XX. Καὶ ἐπὶ τῶν θηλυκῶν, ἀρσενικῶν ὀνομάτων κέχρηνται καταλήξεσιν [1]). ὡς παρ' Ὁμήρῳ·

— — — κλυτὸς Ἱπποδάμεια.

---

phan. et Viri Clariss. ad Herodot. p. 474, 27. Τῷ δένδρει et τῷ δενδρέῳ, δένδρα et δένδρεα, δένδρων et δενδρέων Hippocrates vsurpauit: etiam δένδρεσι p. 245, 24. Δένδρος infra de Dial. Dor. §. 80. et Doriensibus tribuitur, vt δένδρεον Aeolibus §. 13. de Dial. Aeol. Koen. Boissonadus: „Cf. notas ad Philostr. Her. p. 369. 660.“ In Codice A. corrector huic articulo in margine haec adscripsit: Οὐ τοῖς δένδροις, ἀλλὰ τοῖς δένδρεσι, ὅπερ ἐπεκράτησε καὶ παρ' ἡμῖν. ὡςαύτως καὶ τὸ κρίνον, τοῖς κρίνεσι, οὐ τοῖς κρίνοις, ἡμεῖς δὲ τοῖς κρίνοις. Ex Codicibus δένδρη redde Diodoro Siculo III. c. 24. 67. IV. c. 25. (vbi Wesselingius: „δένδρη Coisl. Reg. satis bene.“) δένδρεσι XVII. c. 50. Schaef.

98) τοῦ] Omittunt articulum Codd. a. b. et August. Mox iidem καὶ Ὅμηρος. Cod. c. καὶ παρ' Ἡσιόδῳ· δενδρέῳ ἐφεζόμενος λιγυρὴν ἐπιχεύετ' ἀοιδήν. τούτου κ. τ. λ. Bastius: „Memorabilis haec scripturae diuersitas. Conf. Ἔργ. κ. Ἡμ. v. 544. ed. Br.“ Schaef.

99) καὶ κλίνεται δένδρεος] Cod. a. καὶ ἐγκλίνεται δένδρεος. Cod. b. καὶ κλίνεται τοῦ δένδρεος. Codd. c. et August. καὶ κλίνεται τοῦ δένδρεος, ἡ δοτικὴ κ. τ. λ. Deinde Cod. a. κατὰ πλεονασμόν. Bastius: „male.“ Post Cod. August. δένδρῳ καὶ δενδρέῳ. Schaef.

1) καταλήξεσιν] Sic praeter Voss. unde Stephanus produxit, Regii ambo, pro λέξεσι, [quod habet etiam Meerm.] et restitui debet Schol. ad Aristoph. Nub. vs. 53. Vitiosa lectione vsus est Io. Clericus Praef. ad Philarg. Cantab. Emend. in Menandr. p. 46. [Cod. August. κέχρηνται λέξεσιν. Ὅμηρος· Codd. a. et b. κέχρηνται λέξεσι. καὶ Ὅμηρος· In Cod. c. articulus sic incipit: Ἀττικόν ἐστι ἐπὶ θηλυκῶν ὀνομάτων καταλήξεσι χρῆσθαι ἀρσενι-

κῶν, ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ· Schaef.] Homeri exemplum petitum ex Il. *B*, vs. 742. Ex Euripideis prius exstat in Hecub. vs. 591. alterum, ex Voss. receptum, ibid. vs. 296. seq. vbi vulgatur: *Οὐκ ἔστιν οὕτω στ.* In Reg. A. tantum est: *κλυτὸς Ἰ. καὶ τὸ, τίς οὕτω στ. ἀ. φ. παρ' Εὐριπίδῃ, καὶ τὸ ἀργὸς γυνή.* In Reg. B. *κλυτὸς Ἰ. καὶ Εὐριπίδης, ἀγγελθεῖσά μοι γ. καὶ τὸ, τίς οὕτω στ. ἀ. φ. καὶ τὸ ἀργὸς γυνὴ*, quorum auctoritate munitum *ἀργὸς γυνὴ* spernendum non erat. Thomas M. *Ἀργὸς ἡμέρα, καὶ ἀργὸς γυνὴ, κρεῖττον ἢ ἀργή. Στρατιὰν ἀργὸν* dixit Xenophon Cyrop. L. I. pag. 30. B. *ἀργὸν γῆν* L. III. p. 73. E. In Aeliano de N. A. L. I. Cap. 10. jure e MS. a Clariss. A. Gronovio receptae *ἀργοὶ μέλιτται*, quae sunt etiam in Xenophontis Oecon. VII, 33. Vid. Io. Aug. Bachius ad IV, 8. [et editor Philostr. Her. p. 295. 336. Boisson.] Quod attinet ad variam lectionem in postremo Euripidis loco, nullus dubito, quin genuinum sit, quod hic MSS. magno consensu praebent, *Τίς οὕτω* etc. Idem Tragicus, quem Eruditi obseruarunt diuersis in fabulis eosdem interdum senarios repetere, in Aeolo apud Stobaeum S. CXIII. p. 584, 53. *Οἴμοι. τίς ἀλγεῖν οὐκ ἐπίσταται κακοῖς; Τίς ἂν κλύων τῶνδ' οὐκ ἂν ἐκβάλοι δάκρυ;* Praeterea magnam vim habet in similibus interrogatio. Virgil. Aen. II, 6. *Quis — Temperet a lacrimis?* Liban. Or. VI. p. 205. B. *τίς οὕτω κρείττων δακρύων, ὃς οὐκ ἔπεσεν εἰς δάκρυα;* qui Sophista illud *πίπτειν εἰς δάκρυα* ab Herodoto sumsit mutuum L. VI. C. 21. vbi *ἐς δάκρυα ἔπεσε τὸ θέητρον.* Facilis iam est emendatio in eiusdem Liban. Or. XI. p. 362. D. *ἔπεσε μὲν ὁ δῆμος δάκρυα. Ἐπέχεε* pro *ἔπεσε* coniicit Morellus; sed sola, quae excidit, praepositio restituenda est. Koen. Bastius: „Aelianus N. A. IV. 42. p. 129. *εἰς δάκρυά τε ἄσχετα καὶ πένθος ἄτλητον ἐκπεσεῖν.* Argum. Medeae Eurip. p. II. ed. Pors. *πεσεῖν εἰς δάκρυα.* Posteriorem Libanii locum (Vol. I. p. 323. Reisk.) eodem modo, quo Koenius, correxit Toupius ad Longin. p. 329. Adde Liban. Vol. IV. p. 842. v. 19. *οἶμαι δὲ καὶ ὑμῶν πολλοὺς εἰς δάκρυα πεσεῖσθαι.*" Dionysius Halic. Antiquit. Rom. III. c. 18. T. I. p. 455. *ὥστε εἰς δάκρυα προσπεσεῖν ἅπαντας.* Henr. Stephanus Annotat. p. 14. a.: „Non immerito fortasse quis miretur cur non potius dictum sit, *ὥστε δάκρυα προσπεσεῖν ἅπασι.*" Lego *προπεσεῖν*, in quod etiam Reiskius incidit. Diodo-

καὶ παρ᾽ Εὐριπίδῃ ἐν Ἑκάβῃ[2])·

Τὸ δ᾽ αὖ λίαν παρεῖλες ἀγγελθεῖσά μοι
Γενναῖος. ———

ἀντὶ τοῦ γενναία. καὶ τό·

Τίς —— οὕτω στεῤῥὸς ἀνθρώπου φύσις,
Ἥτις γόων σῶν καὶ μακρῶν ὀδυρμάτων
Κλύουσα θρήνους, οὐκ ἂν ἐκβάλοι δάκρυ;

καὶ τὸ ἀργὸς γυνή.

§. XXI. Τὸ ὅσαι ἡμέραι ὁσημέραι λέγουσι, ὅσαι δὲ ὧραι διαλελυμένως[3]) προφέρουσιν.

---

rus Sicul. XX. c. 88. θρασύτερον τοῦ καθήκοντος προέπιπτον εἰς τὸν κίνδυνον. vbi al. προσέπιπτον. Schaef.

2) καὶ παρ᾽ — Ἑκάβῃ] Meerm. καὶ παρ᾽ Εὐριπίδῃ ἐν τῷ δράματι Ἑκάβης. Koen. Cod. August. omittit verba, ἐν Ἑκάβῃ· Τὸ δ᾽ αὖ λίαν παρεῖλες. Mox in eodem, itemque in a. b. et c. desunt omnia quae sequuntur post γενναία. De Codice c. v. infra ad §. XLIX. Schaef.

3) ὅσαι δὲ ὧραι δ.] Additamentum hoc Regii subministrarunt, nisi quod διαλελυμένως desit in Reg. A. [Non solum διαλελυμένως, sed etiam προφέρουσιν deest. Schaef.] Pertinet huc Thomas M. Ὅσαι ἡμέραι καὶ ὁσημέραι λέγε, ὅσαι δὲ ὧραι μόνον. Ὁσημέραι καὶ ὅσαι ὧραι iunxit Themist. Or. XIII. p. 174. B. XVIII. p. 219. D. ὅσαι ἡμέραι καὶ ὅσαι ὧραι Or. XIII. p. 178. B. et XV. p. 194. D. Collisionem tamen, quae in ὁσημέραι apud Atticos obtinuit, in his etiam voculis admittit Etymologus Leidensis MS. Ὁσημέραι, καθ᾽ ἑκάστην, ὅσαι ἡμέραι. οὕτως καὶ ὁσῶραι. Est autem ὅσαι ἡμέραι, quod plene Horatius dixit L. II. Od. 14, 5. *quotquot eunt dies.* Similia sunt, praeter ὅσαι ὧραι, ὅσαι νύκτες apud Lucian. T. III. p. 45. Heliodor. Aeth. L. IX. p. 438. ὅσα ἔτη apud Aristoph. in Thesm. vs. 631. Philostrat. Heroic. C. XIX. p. 741. [vbi Schol. p. 627. novae edit. ἀντὶ τοῦ ἀνὰ πᾶν ἔτος. Boisson.] Arrian. de Exp. Alex. I, 28. p. 55. IV, 8. p. 161. et alios. Etiam ὅσοι μῆνες occurrere in lege Solonis, monuit me Vir quidam Clarissimus. Koen. Cod. August. Τὸ ὁσημέραι ὁσημέραι λέγουσι, καὶ τὸ μόλις μόγις. Codd. a. et b. τὸ ὅσαι ἡμέραι ὁσημέραι λέγουσι, καὶ τὸ μόλις μόγις. Denique Cod. c. articulum hunc sic habet: Τὸ ὅσαι ἡμέραι ὁσημέραι λέγουσιν. ἐστὶ δὲ ἐπίῤ-

§. XXII. *Τὸ μόλις μόγις ἐκφέρουσιν*[4]).
§. XXIII. *Ἀντὶ δοτικῆς πολλάκις*[5]) *τὴν αἰτιατικὴν*

ῥῆμα, καὶ σημαίνει τὸ πάντοτε. Bastius: „Phrynichus MS. *Προπαρ. Σοφιστ. Ὁσημέραι. ἐπὶ τῆς παρεσχάτης ἐῦ-ρον τὴν ὀξεῖαν κειμένην.*" vnde in Lexica infer *παρέσχατος.* Isidorus III. 31. citatus a Bernardo ad Thom. Mag. p. 141. a. *ὁ πρωτότοκος, εἰ μὲν ἡ δευτέρα ὀξύνοιτο συλλαβὴ, τὸν τεχθέντα πρῶτον, εἰ δὲ ἡ παρεσχάτη, τὸν πρῶτον τεκόντα μηνύει.* Eustathius ad Homer. Il. p. 712. 15. Rom. *παρέσχατος γὰρ ὁ ἐννέα ἐν μοναδικοῖς ἀριθμοῖς.* — Achilles Tatius Isag. in Phaenom. Arati p. 96. (T. III. Doctr. Temp. D. Petavii ed. Antw.) *ὁσημέραι καὶ ὧραι.* Sturzio Annotat. ad Empedocl. Carm. p. 544. scribendum videtur *ὅσαι ἡμέραι καὶ ὧραι.* Non opus, vt opinor. Etiam in Aristophanis Thesm. v. 624. Br. scribam coniuncte *ὁσέτη.* (V. 625. sic distinguo: MN. *ἡ δεῖν' ἔμοιγ'. οἴ μοι τάλας. ΚΛ. οὐδὲν λέγεις.* Mnesilochi erat *τὸ οἰμώζειν,* non Clisthenis.) Schaef.

4) *μόγις ἐκφ.*] Regg. *μ. λέγουσιν.* Vid. Nostri memor Clariss. Hemsterh. ad Lucian. T. I. p. 86. In Xenophonte Ephes. L. II. p. 34. mallem: *τῆς νεὼς διαῤῥαγείσης μόλις ἐν σανίδι τινὶ σωθέντες ἐπ' αἰγιαλοῦ τινες ἦλθον,* pro *ἐπ' αἰγιαλοῦ τινός.* Koen. Boissonadus: „Addatur hoc exemplum multis aliis, quae de *μόλις σώζεσθαι* in marinis praesertim periculis collegit Pricaei diligentia ad A. A. 27. 7. et ad Apul. p. 96. 713." — Cod. c. §. XXII. ita habet: *Παρὰ Ἀττικοῖς καὶ τὸ λ̄ εἰς γ̄ τρέπεται· τὸ γὰρ μόλις ἐπίῤῥημα μόγις λέγουσιν.* Euripides Phoeniss. v. 319. *μόλις φανείς.* Porsonus: „*μόγις* K. R. quod magis Atticum. Sed in his nihil certi." Sane perpetua est fluctuatio librariorum inter has formas. In compositis tamen, quod sciam, solum γ̄ obtinet. Schaef.

5) *πολλάκις*] Addunt hoc vocabulum Voss. Regg. [Cod. August. *Ἀντὶ δοτικῆς ἠγαπήκασιν τὴν αἰτιατικὴν, ὡς ὁ Θ.* Codd. a. et b. *ἀντὶ δοτικῆς ἠγαπήκασι τὴν αἰτιατικὴν, ὡς Θ.* Cod. c. *Ἀντὶ δοτ. πτώσεως πολλ. τῇ αἰτιατικῇ χρῶνται οἱ Ἀττικοί· ὡς καὶ Θ.* Schaef.] Thucydidis locus reperitur L. I. C. 128. [In Thucydideo loco pro *τι* Cod. August. habet *τις,* et pro *θάλασσαν* Codd. a. et b. *θάλατταν.* Post *ἐπὶ θάλασσαν* Cod. c. addit: *ἀντὶ τοῦ εἰ*

οὖν τι σοι τούτων ἀρέσκει, καὶ Εὐρ. Schaef.] Sophoclis in Ai. Flag. vs. 585. quare *Σοφοκλῆς* cum prius editis retinui, vt recte etiam vulgatur in Schol. ad Aristoph. Plut. vs. 69. cui, monente ad Lesbonact. p. 182. Cl. Valckenaerio, haec debentur. MSS. mei omnes perperam habent *Εὐριπίδης*. [Inter Parisinos Codd. b. solus habet *καὶ Σοφοκλῆς*. Cod. August. *ὡς Σοφοκλῆς*. In Sophoclis versu Koeniana male: *Οὐ γὰρ μ' —*. Recte Cod. b. *οὐ γάρ μ' —*. Schaef.] Eadem horum Tragicorum immutatione in Herodian. *περὶ μεγάλου ῥήματος* MS. Euripidi tribuitur versus *οἴχωκα, καὶ ὄλωλα, διαπεπόρθημαι, φίλε*, qui in Sophoclis Ai. Flag. est 911. sic partim rectius scriptus: *οἴχωκ', ὄλωλα, διαπεπόρθημαι, φίλοι.* Idem, sine nomine Poëtae, a Moschopulo ad Il. *B*, 219. mendosissime citatur: *Οἴχω κόλωλα.* [Nomina *Εὐριπίδης* et *Σοφοκλῆς* perpetuo confunduntur. V. Hemsterhus. ad Schol. in Aristoph. Plut. v. 524. Koen. infra ad §. LXXVIII. Brunck. ad Sophocl. Fragm. Ter. III. Phaedr. IV. [Erechth.] Incert. Tragoed. LII. Porson. ad Euripid. Phoeniss. v. 28. Schaef.] Deinde pro *ἀντὶ τοῦ, οὐ γάρ μοι* Schol. Aristoph. l. c. *οὐ γάρ με*, et in fine articuli editt. *καὶ ἄλλα εὕροις ἂν μ.* [Koeniana etiam hîc male: *οὐ γὰρ μοι*, pro quo Codd. a. et b. recte *οὐ γάρ μοι.* Pro *ἀντὶ τοῦ οὐ γάρ μοι* Codd. A. et B. *ἀντὶ τοῦ σοὶ καὶ ἐμοί.* Cod. c., vulgatam servans, post *μοι* addit *ἀρέσκει.* Deinde Cod. August. *καὶ ἄλλα εὕροις ἂν μυρία τῶν λεγομένων παραδείγματα.* Cod. b. *καὶ ὅλως μυρία ἂν τῶν λεγομένων ευρησεις παραδείγματα.* Cod. c. *καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν μυρία εὑρήσεις ἄν.* Cod. A. *μυρία εὑρήσεις τῶν λ. τ. π.* Cod. B. *μ. εὑρήσεις τὰ παρ. τῶν λεγ.* Bastius: „Omissio particulae *ἂν* post verbum *εὑρήσεις* probabilis adeoque necessaria est." Omittas, an retineas, ad sensum, opinor, vix quidquam intererit. Recte autem iungitur *ἂν* futuro indicativi. V. Markland. ad Euripid. Iphig. Taur. v. 894. Brunck. ad Theognid. v. 1015. ad Sophocl. Philoct. v. 1089. ad Aristophan. Nub. v. 465. 1157. Locell. ad Xenophont. Ephes. p. 229. Heindorfius ad Platon. Phaedr. p. 268.: „*ἂν* futuro iunctum non adeo rarum est apud optimos scriptores." E scriptoribus non optimis, quorum hoc loco maior etiam auctoritas, nunc cito Charitonem p. 64, 18. et Orpheum, qui dicitur, de terrae motib. v. 20. Schaef.] — Atticam verbi *ἀρέσκειν* structuram illustravit Berglerus ad Alciphr. p. 392. Adde Aristoph. Lys.

ἠγαπήκασιν. ὡς ὁ Θουκυδίδης· „εἰ οὖν τί σε τούτων ἀρέσκει, πέμπε ἄνδρα πιστὸν ἐπὶ θάλασσαν.“ καὶ6) Σοφοκλῆς·

Οὐ γάρ μ' ἀρέσκει γλῶσσά σου τεθηγμένη.

ἀντὶ τοῦ οὐ γάρ μοι. καὶ ὅλως μυρία εὑρήσεις ἂν τῶν λεγομένων τὰ παραδείγματα, καὶ παρ' Ὁμήρῳ καὶ παρὰ πᾶσι τοῖς Ἀττικισταῖς7).

§. XXIV. Τῆς νηὸς, ἧς ἡ εὐθεῖα ἡ ναῦς, τὸ η εἰς ε τρέποντες, καὶ τὸ ο μικρὸν εἰς ω μέγα8) ἐκτείνοντες, νεὼς γράφουσί τε καὶ φθέγγονται.

§. XXV. Τῶν ἀπὸ τῶν εἰς ευς εὐθειῶν κλινομένων9) διὰ τοῦ εος γενικῶν τὸ ο ἐκτείνουσιν Ἀττικοὶ, Πηλέως καὶ Οἰνέως λέγοντες. τὸ δὲ

---

vs. 509. Antiphan. apud Athen. L. XV. p. 691. D. Aelian. V. H. L. VII. C. 12. Σοὶ ταῦτ' ἀρέσκει in Sophoclis Antig. vs. 216. Librariis acceptum fero. Conf. Moeris V. Ἤρεσέ με. Quando vero Grammaticus sic iungit καὶ παρ' Ὁμήρῳ καὶ παρὰ πᾶσι τοῖς Ἀττικισταῖς, merito Stephani censuram incurrit App. de D. A. p. 239. qui de Atticistis docte disputat p. 245 — 247. Classicus est locus Iamblichi de V. Pythag. S. 80. Alios Pythagoreos appellavit Pythagoras, alios Pythagoristas, ὥςπερ Ἀττικοὺς τινὰς ὀνομάζομεν, ἑτέρους δὲ Ἀττικιστάς. διελὼν οὕτω πρεπόντως τὰ ὀνόματα, τοὺς μὲν γνησίους εἶναι ἐνεστήσατο, τοὺς δὲ ζηλωτὰς τούτων δηλοῦσθαι ἐνομοθέτησε. Koen.

6) καὶ] Non legitur in Meerm. Koen.

7) καὶ παρ' Ὁμήρῳ —— Ἀττικισταῖς] Cod. c. καὶ παρ' Ὁμήρῳ καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ καὶ πᾶσι τοῖς σοφισταῖς τοῖς ἀττικοῖς. Schaef.

8) τὸ ο μ. εἰς ω μ.] Voss. τὸ ο εἰς ω μακρόν. Pro γ. τε καὶ φθέγγονται Regg. tantum λέγουσι. [Ambo hi Codd. ita habent: ἡ ναῦς, τρέποντες τὸ η εἰς ε, καὶ τὸ ο μικρὸν εἰς ω μέγα, νεὼς λέγουσι. Cod. a. τὸ ο εἰς ω μακρὸν ἐκτ., νεὼς καὶ γρ. τε καὶ φθ. Cod. c. τρέποντες οἱ Ἀττικοὶ, καὶ τὸ κ. τ. λ. et deinde pariter καὶ γρ. τε καὶ φθ. Schaef.] Νεὼς pro νηὸς nonnunquam praebent MSS. vt in Polyaeno L. III. C. 4. §. 3. Achille Tatio L. I. pag. 45. L. III. pag. 136. L. VI. pag. 379. Koen.

9) κλινομ.] Editt. γινομένων, et postea τὸ ος ἐκτ. vt

Vatic. Deest autem vulgo *καὶ Τυδέος υἱὲ* et deinde *καὶ γραφόμενον*, iam a Stephano e MS. prolatum. In Regg. articulus hoc pacto scribebatur: *Τῶν —— εὐθειῶν γενικῶν κλιν. διὰ τοῦ εος, διὰ τοῦ ω μεγάλου ταῦτα προφέρουσι.* [Non *ταῦτα* habent, sed *ταύτας*. SCHAEF.] *Ὦ Ἀ.* etc. legitur in Homeri Il. *Π*, vs. 21. et alibi: *Τυδέος υἱὲ* Il. *Ε*, vs. 277. etc. unde quis suspicetur, Nostrum scripsisse *παρὰ τῷ Ποιητῇ*. De Homero Velleius Pat. I, 5. *magnitudine operis, et fulgore carminum, solus appellari Poëta meruit.* KOEN. Cod. August. pro *κλινομένων* habet *γινομένων*, statimque post legit *διὰ τοῦ εως γενικῶν τὸ ως κ. τ. λ.* Cod. c. *ἐκτείνουσιν οἱ Ἀττ.* In versu Homerico Cod. August. omittit *μέγα*. In eodem, itemque in Codd. a. et b. desunt verba *καὶ Τυδ. υἱὲ, διὰ τοῦ ō μικροῦ*. Deinde Cod. August. *παρὰ ποιηταῖς*. Cod. c. *παρὰ τῷ ποιητῇ καὶ γραφόμενον καὶ ἐκφερόμενον, τῆς κοινῆς ἐ. δ.* Itaque, quod iam Koenius coniecerat, probante etiam Bastio, dedi *παρὰ τῷ ποιητῇ* pro vulgata scriptura *παρὰ τοῖς ποιηταῖς* *). Verba *καὶ γραφόμε-*

*) Vox *ποιητής* plerumque hoc compendio scribitur, $\overset{\text{Τ}}{\text{ΠΟΙΗ}}$: quod vt recte expleas, attendendus est qui praecedit articulus nexusque orationis. Hoc compendium etsi paene singulis paginis Scholiorum Venetorum Homeri occurrit, tamen Villoisonus in eo legendo passim lapsus est. E. c. Il. *Δ*, 27. ad verba *ἱδρῶθ', ὃν ἵδρωσα*, haec dedit: *τὸ ἵδρωσα οὐκ ἀναγκαῖον συστέλλειν. δύναται γὰρ* (Cod. addit *καὶ* solenni scriptum nota [v. Tab. aen. III. SCHAEF.], cuius inferior ductus tam alte hîc adscendit, vt litteram ō videre tibi videaris. Pro hac, opinor, habens Villoisonus voculam plane neglexit. Conf. Koen. ad Dial. Dor. §. CVI. Theoni Sophistae pro *καὶ* reddentem ō.) *ἐκτείνεσθαι, καὶ μηδὲν λυμαίνεσθαι τῷ μέτρῳ. ἔφαμεν δὲ τὴν ποιότητα ἀδιαφόρως καὶ φυλάσσειν τὸν χρόνον τῶν παρῳχημένων καὶ ἀποβάλλειν.* Quid h. l. sibi volunt verba *τὴν ποιότητα*? Satis apparet, legendum esse *τὸν Ποιητήν*: atque hoc ipsum habet Codex, hoc quidem compendio scriptum: $\text{Τ'}\overset{\text{Τ}}{\text{ΠΟΙΗ}}$. Verba *ἔφαμεν δὲ* autem spectant Scholium ad Il. *Δ*, v. 3. super *νέκταρ ἐῳνοχόει*. Quod Scholium cum vitiosissime excusum legatur, age, totum apponam: *Κατ' ἔνια τῶν ὑπομνημάτων ἐνῳνοχόει φέρεται· οἱ δέ φασιν τὴν* (Cod. $\hat{\tau}$, vbi punctum significat, voculam legi non debere: v. *Lettre Critique* p. 16. s.) *Ζηνοδότειον εἶναι τὴν γραφὴν, ἐν μέντοι ταῖς ἐκδόσεσι χωρὶς τοῦ ν̄*

Ὦ Ἀχιλεῦ, Πηλέος υἱὲ, μέγα φέρτατ' Ἀχαιῶν,
καὶ

— — — *Τυδέος υἱὲ,*

διὰ τοῦ ο μικροῦ παρὰ τῷ ποιητῇ ἐκφερόμενον καὶ γραφόμενον, τῆς κοινῆς ἐςι διαλέκτου.

§. XXVI. *Οἱ Ἀττικοὶ* [10]) τὸ ἀνύειν ἀνύτειν φασίν [11]). ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Ὄρνισι·

νον omissa sunt in Codd. a. b. et August. Denique pro Koeniana *τονώσει, κοινῆς ἔςι,* Cod. a. habet *κοινῆς ἐςὶ,* Cod. b. *κοινῆς ἐςι.* Posteriorem rationem secutus sum. SCHAEF.

10) *Οἱ Ἀττικοὶ*] Omittit haec verba Cod. August. Mox Cod. c. *ὡς καὶ Ἀριστ. ἐν Ὄρνισι.* In poëtae verbis Cod. a. habet *σὴν ὁδὸν.* Deinde Cod. c. *καὶ ὁ Θουκυδίδης.* Et

εὕραμεν. (Post hoc verbum Villoisonus totum versum omisit. Inserenda enim sunt haec: *Διαφόρους δὲ δόξας ἐκτίθεται τῇ προσῳδίᾳ ὁ Ἡρωδιανός· ᾗ δὲ ἀρέσκεται, αὕτη ἐστίν·*
T
ἔθος ἐστὶ τῷ ΠΟΙΗ (i. e. *Ποιητῇ*) *ἀποβάλλειν πολλάκις τὸ κατ' ἀρχὴν ε ἐπὶ τῶν παρῳχημένων. ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ πλεονάζει· πρόδηλοι δὲ αἱ χρήσεις. στῆσε δ' ἐν Ἀμνισῷ* (Od. *T*, 188.) *καὶ* (Hoc *καὶ* Codex omittit. V. me infra ad Dial. Att. §. LXXXVIII.) *σκῆπτρον μέν τοι δῶκε* (Il. *I*, 38.). *τὸ γὰρ ἐντελὲς, τῷ δ' ἕτερον μὲν ἔδωκεν* (Il. *Π*, 250.). *οὕτως οὖν καὶ ἐκ τοῦ ἐναντίου· τὸ μὲν γὰρ ἀκόλουθόν ἐστι κίνημα ἀπὸ τοῦ οἴγω, ᾦγεν κατὰ παρατατικόν· τὴν δ' οὐ θεὸς ἄλλον* (Cod. *ἄλλως.* l. *ἄλλος.*) *ἀνῷγεν* (Il. *Ξ*, 168.)· *ἀλλὰ τὸ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ε, χηλοῦ δ' ἀπὸ πῶμ' ἀνέῳγεν* (Il. *Π*, 221.). *καὶ ἀπὸ τοῦ ἀνδάνω ἥνδανε, ἀλλ' οὐκ Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι ἥνδανε* (Il. *A*, 24.)· *τὸ δὲ κατὰ πλεονασμόν· οὐδ' Ἀγαμέμνονι πάμπαν ἑήνδανε* (Od. *Γ*, 143.), *καὶ πάλιν, ἕσσυτο* (Cod. recte *ἕσσατο*) *δ' ἔκτοσθεν* (Il. *K*, 334.), *ὅτι*
τ
(Cod. q, i. e. *εἶτα,* non *ὅτι*) *ἐν ἑτέροις, ἑέσσατο δέρμα* (Il. *K*, 177.). *ἀπὸ δὲ τοῦ ὤθω βαρυτόνου τὸ ὦσα παρὲξ* (Od. *I*, 488.), *καὶ ὦσε τὸ τρίτον, ὃ ἔνπλεον* (sic, quae vox
ε
nihili: Cod. *ἐνπλ*, i. e. *ἐν πλεονασμῷ*) *φησί· κὰδ δ' ἄρ' ἐπὶ στόμ' ἔωσεν* (Il. *Π*, 410.). *οὕτως οὖν καὶ ἐπὶ τούτου· ἐν ἑτέροις γάρ φησι· ᾠνοχόει δ' υἱὸς Μενελάου* (Od. *O*, 141.), *ὅπερ μετὰ* (sic Cod. corrig. *κατὰ*) *πλεονασμὸν τοῦ ε ἀκολούθως πάλιν ἀπεφήνατο, νέκταρ ἐῳνοχόει.* BAST.

in historici verbis Codd. A. et B. *μέλλομεν βαλλόμενον.* Schaef.

11) *ἀνύτειν φ.*] Sic vtriusque Curionis et Valderi editt. cum Vatic. ceterae cum Voss. *ἀνύττειν,* quae corrupta apud plerosque Grammaticos, Diog. Laert. I, 63. et alios huius verbi est scriptura, quam hic cavet Reg. A. *ἀνύτειν λέγουσι δι' ἑνὸς τ,* et B. *ἀνύτειν φασὶ δι' ἑνὸς τ.* [*Ἀνύττειν* barbarum dicit Porsonus in Append. ad Toupii Emendat. in Suid. p. 497. Conf. Fischer. ad Aeschin. Socrat. p. 152. s. Schaef.] Eadem ratio in *ἀρύτειν* et compositis. *Ἀναρύττειν* habet Suidas, *διαρυπτεῖν* Hesych. pro *διαρύττειν,* vt est in Etymol. edito p. 270, 3. Sed optimus Leidensis MS. *Διαρύτειν, διαρύειν, διαντλεῖν. ὡς ἀνύειν καὶ ἀρύτειν* [L. *ἀνύτειν*] *τὸ τελειοῦν. ἔστι δὲ ἡ λέξις τῶν Ἀττικῶν.* Quae in eodem p. 115, 14. leguntur, in MS. diuersam a priori notam ita constituunt: *Ἀνύτω. ἰστέον, ὅτι τὸ ἀνύτω καὶ ἀρύτω Ἀττικά εἰσι ἀντὶ τοῦ ἀνύω καὶ ἀρύω, γενόμενα κατὰ πλεονασμὸν τοῦ τ.* Pro *ἀνύττειν* p. 821, 18. MS. iterum *ἀνύτειν.* Cypriis etiam tribuit Herodian. in Aldi *K. Ἀμαλθ.* p. 409. vbi MS. Leidens. *κατὰ Ἀττικοὺς καὶ Κυπρίους πλεονάζει τὸ τ, καὶ γίνεται ἀνύτω, καὶ ἀρύτω. οὕτω* [L. *οὗτοι*] *γὰρ ἐπὶ τῶν ὀνομάτων καὶ τῶν ῥημάτων πλεονάζουσι τὸ τ,* etc. et Heraclid. apud Eustath. ad Hom. Il. *Α,* p. 32, 37. et Il. *Λ,* p. 842, 62. *Ἀνύτειν* Sophocles in Antig. vs. 816. Aristid. T. II. p. 301. e var. lect. reponendum T. I. p. 97. Themist. Or. XXIII. p. 284. A. Liban. Or. XI. p. 359. C. *Ἀρύτεσθε* reddi debet Aristophani Nub. vs. 271. pro *ἀρύεσθε,* ex Suida V. *Ἀρύτεσθαι.* In Hesych. *Ἀρύει, ἀντιλέγει, βοᾷ,* vltimum recte ad *γαρύει* refertur; sed *ἀντιλέγει* in *ἀντλεῖ* commutarim. Conf. Pierson. ad Moerin p. 37. — Quae tanquam ex Aristoph. adduntur *μάτην ἄρα τὴν ὁδὸν ἀνύτομεν,* frustra in Comico quaesiui. Similis sententiae sunt in Auibus versus 3. et 4. *Τί ἄνω κάτω πλανύττομεν; Ἀπολούμεθ' ἄλλως τὴν ὁδὸν προφορουμένω.* Thucydidis locus est L. II. C. 75. Koen. Bastius: „Alciphron Epist. ined. *ἔλαθε δ' ἡμᾶς ἡ ὁ δ ὸ ς διὰ τὴν παιδιὰν, ὡς οὐδ' ᾠήθημεν ταχέως ἀ ν υ σ θ ε ῖ σ α.* Lucianus Vol. III. p. 271. *ἀναπαύσασθαι, εἶτα οὕτως ἀναστάντας πορεύεσθαι, καὶ ἀνύειν τὸ λοιπὸν* (annotatur: „subaudi *τῆς ὁδοῦ.*“) *ἐς τὸ ἄστυ.* Codd. Vat. 87. et 90.

— — μάτην ἄρα τὴν ὁδὸν ἀνύτομεν.
καὶ Θουκυδίδης· „καὶ εἴτι ἄλλο ἀνύτειν μέλλοι ἐπιβαλλόμενον.“

§. XXVII. 12) Ἔθος αὐτοῖς μὴ ἀποδιδόναι τὴν σύνταξιν 13) πρὸς τὴν φωνὴν, ἀλλὰ πρὸς τὸ σημαι-

---

verba πορεύεσθαι καὶ omittunt. — Alium Atticismum verbi ἀνύειν Phrynichus MS. Προπαρ. Σοφιστ. commemorat. Sic ille: Ἀνύειν. δασύνουσιν οἱ Ἀττικοὶ, καὶ δῆλον ἐκ τῆς συναλοιφῆς. καθήνυσαν γάρ. Conf. Hemsterh. ad Aristophan. Plut. p. 200.“ Moeris p. 179. Ἤνυσα, δασέως, Ἀττικῶς. ψιλῶς, Ἑλληνικῶς. vbi v. Pierson. Et sic nuper Porsonus in Euripide dedit. V. not. ad Hecub. v. 1157. ad Phoeniss. v. 463. Obiter Lexicis adde adiectivum ἀνυτικός. V. Fischer. ad Weller. I. p. 209. et Zeun. ad Xenophont. Cyropaed. p. 122. Schaef.

12) Codd. b. et August. hunc articulum plane omittunt. Cod. a. non habet nisi verba, ἐν τῇ τρίτῃ (sic, non τῷ τρίτῳ,) τῆς συγγραφῆς vsque ad ὄντας. Bastius: „Alia exempla fluctuationis librariorum inter τῇ τρίτῃ et τῷ τρίτῳ reperies infra ad §. XLVI. et L. Haec autem scripturae diuersitas inde repetenda, quod, cum in vetustis libris scriptum esset ἐν γ̄, alii aliter notam numeralem interpretati sunt.“ Schaef.

13) μὴ ἀ. τὴν φωνὴν] Regg. μὴ ἀ. τὴν σύνταξιν πρὸς τὴν φωνήν. [Boissonadus: „Lectio Codd. forte recipienda. Cf. infra §. XXXIX.“ Bastius: „Non displicet horum librorum scriptura. Sic §. XXXIX. οὐ πρὸς τὴν φωνὴν ἀποδιδόντες, ἀλλὰ πρὸς τὰ σημαινόμενον.“ Itaque sic edidi. Koeniana habet μὴ ἀ. τὴν φωνὴν πρὸς τὴν σύνταξιν. Ceterum iidem Codd. in Thucydidis loco pro ἐπέπλεον dant ἀπέπλεον. Schaef.] In editt. et Vatic. hic articulus admodum corruptus est: emendatiorem e suo Cod. protulit et Stephanus. Exemplum Thucydidis est ex L. III. c. 79. desumtum, vbi Schol. κατὰ τῆς πόλεως, ἤγουν τῶν πολιτῶν. Philostratea sunt ἡ Αἴγυπτος μεστοὶ θεολογίας ὄντες, ἡ Ἑλλὰς ἀμελοῦντες, νεότης σοφίας ἐρῶντες. Ἡ Ἑλλὰς ἀφέντες τὸν πατέρα Nicephori Sophist. in L. Allatii Excerpt. Rhetor. p. 137. Sed satius est nihil notare post Cl. D'Oruillii curam ad Charit. p. 353. Koen.

νόμενον. Θουκυδίδης ἐν τῷ τρίτῳ τῆς συγγραφῆς· „τῇ δ' ὑστεραίᾳ ἐπὶ μὲν τὴν πόλιν οὐδὲν μᾶλλον ἐπέπλεον, καίπερ ἐν πολλῇ ταραχῇ καὶ φόβῳ ὄντας."

§. XXVIII. Τὸ ι ἐν τισὶ τῶν λέξεων προςτιθέασιν [14]), οἷον τουτονὶ, οὑτοσὶ, νυνί.

---

14) προςτιθ.] Voss. et Reg. A. προτιθ. et deinde Reg. B. οὑτωσὶ, τουτωνὶ, ν. Vatic. τουτωνὶ, superscripto ο, et οὗτοσὶ, superscripto ω. Editt. τουτοῒ, τουτονί. Vid. Suidas Vv. Αὑτηῒ, Ταυτηῒ, Ταυτηνὶ, Ταυτὶ et Τοιαυτί. Timaeus Lex. Plat. Νυνὶ, ἐν τῷ ἐνεστῶτι χρόνῳ, lucem accipit ab Ammon. p. 99. Koen. Cod. a. τουτονί, οὗτοσὶ, νυνί. Cod. c. προςτιθέασιν οἱ Ἀττικοὶ, οἷον οὗτοσὶ, νυνί. Cod. August. οἷον τουτοῒ, τουτονὶ, καὶ οὗτοσὶ, καὶ νυνί. Bastius: „Apollonius Dyscolus MS. περὶ ἀντωνυμιῶν· Δεικτικότεραι (δεικτικώτεραι) γινόμεναι προςλαμβάνουσι τὸ ῑ, οὑτοσὶ, ὁδὶ, ἐκεινοσί· σπανίως γὰρ ἐπ' ἀναφορᾶς, ὡς παρὰ Δημοσθένει· Σάτυρος οὑτοσί. οἰκεία ἡ κατὰ τὸ τέλος ὀξεῖα ἐπὶ τούτων, εἴγε τὰ δικτικότερα (δεικτικώτερα) μᾶλλον τοῖς τέλεσι τὴν ὀξεῖαν προςνέμει. Itaque cum αὐτὸς non ponatur δεικτικῶς, dici nequit αὐτοσί. Maittairius quidem de Dial. p. 48. ed. Sturz. *) ex Aristophan. Nub. v. 214. citat αὑτηΐ: sed corruptum hoc est, legendumque cum Brunckio αὑτηΐ. Etiam in loco ibidem citato Phauorini v. οὗτος, id quod per se intelligitur, αὑτηῒ excudi debuit. Apollonius l.

*) Bastius: „Eiusdem editionis libri Maittairiani p. 49. legas haec: „τοῦτον πέλαγος Pausan. 8, 54. p. 281. l. 34." Ex hoc exemplo, opinor, colligere iubemur, τοῦτον esse etiam neutrius generis dicique pro τοῦτο, quemadmodum Graeci promiscue vsurpant τοιοῦτο et τοιοῦτον, τοσοῦτο et τοσοῦτον. Ego vero neutrum τοῦτον neque vsquam legi, neque vnquam fando audiui. Pausaniae quidem verba perperam citata sunt. Editiones Kuhnii et Facii recte habent τοῦτο πέλαγος." In Pausania malim τοῦτο τὸ πέλαγος. Ceterum vbicunque mihi neutrum τοῦτον occurrit, tam sublestae fidei est, nemo vt tueri illud facile sustineat. Aristophanes Thesmophor. v. 880. Θεσμοφόριον τουτογί. Brunckius: „Sic bene Iuntina et exinde quatuor editt. vett. In Frobeniana τουτονὶ, vt mendose scriptum in cod. ex facili permutatione literarum ν et γ. —" In Diodoro Siculo IV. c. 2. recte editum: τοῦτο δὲ διδάξαι κ. τ. λ. Codex perperam τοῦτον δ. δ. Schaef.

§. XXIX. [15]) *Καὶ τὸ εἶναι παρέλκειν παρ᾽ αὐτοῖς ἐγνωρίσαμεν, ὡς καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ, πάντων μὲν μάλιστα* [16]) *ἐν τῇ ὀγδόῃ. οἷόν ἐστι κἀκεῖνο·* „*καὶ*

---

c. alibi diserte sic: *ἔτι δεικτικότεραι* (*δεικτικώτεραι*) *γινόμεναι διὰ τοῦ ι ἐπεκτείνονται, οὑτοσὶ, ὁδὶ, ἀλλ᾽ οὐκέτι ἡ αὐτός· οὐδὲ γὰρ δεικτική.* Formas *οὑτοσὶν, ἐκεινοσὶν* idem Grammaticus commemorat s. v. *τὶν*, quod pronomen dicit nonnullos a *τὲ* (dor. pro *σὲ*) deriuare voluisse: *ἵνα ἐκ τῆς ΤΕ παρὰ Δωριεῦσι διὰ τοῦ τ γραφομένης ᾖ ἐσχηματισμένη, μεταθέσει τοῦ ε εἰς τὸ ι, ὅπερ σύνηθες, προσειληφυῖά τε τὸ ν, ὁμοίως τῷ ἐκεινοσὶν, οὑτοσίν· ἀλλὰ ἀντίκειται τὸ μόνον ἐν τρίτοις τὸ ν προσέρχεσθαι.* — Obitur moneo, in Moeride Attic. v. *ὧδε* (p. 427. ed. Piers.) *οὕτως* scribendum esse pro *οὑτωσί.* Codex SGerm. 345. articulum sic recte habet: *Ὧδε, κοινὸν, Ἰώνων, Ἀττικῶν· οὕτως, Ἕλληνες.*" Etiam in Fischeri Animaduers. ad Weller. I. p. 74. ex Aristophan. Acharn. v. 193. vitiose citatur *αὑταιΐ.* Ammonius p. 106. ed. Valck. *Οὗτος καὶ Οὑτοσὶ διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Οὑτοσὶ, δεικτικὸν μόνον· τὸ δὲ Οὗτος, δεικτικὸν καὶ ἀναφορικόν.* De *νυνὶ* add. F. A. Wolf. ad Demosth. Leptin. p. 242. SCHAEF.

15) Cod. c. *Καὶ τὸν και σύνδεσμον* (sic) *παρέλκοντα εἶναι παρ᾽ αὐτοῖς κ. τ. λ.* Codd. A. et B. *παρέλκον* pro *παρέλκειν.* SCHAEF.

16) *Θ. πάντων μὲν μ.*] Stephanus e Cod. *πανταχοῦ μὲν, μάλιστα δὲ* excitat: Regg. *πανταχῇ μὲν, μάλιστα δέ.* Editt. et Vatic. [it. August. SCHAEF.] tantum *Θ. ἐν τῇ ὀγδόῃ.* Locus est L. VIII. C. 48. vbi *ἄκριτοι ἄν.* Pro *βιαιότερον* hic Regg. et Voss. *βιαιότεροι.* [Ita etiam Codd. a. b. c. et August. SCHAEF.] Schol. ad l. c. *τὸ εἶναι περιττὸν*, quem pleonasmum, in *ἑκὼν εἶναι, τὸ τήμερον εἶναι* et *τὸ νῦν εἶναι* inprimis obtinentem, adstruit Cl. Dukerus ad L. IV. C. 28. Adde Bachium ad Xenophontis Hieron. VII, 11. KOEN. Codd. A. et B. *τὸ ἐπ᾽ ἐκείνοις εἶναι, ἄκριτον καὶ βιαιότερον* (sic, non *βιαιότεροι*). Codd. a. et b. *ὡς καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ ἐν τῇ ὀγδόῃ. καὶ τὸ μὲν ἐπ᾽ ἐκείνοις —.* Cod. c. *ὡς καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ· εὑρίσκεται καὶ γὰρ πανταχοῦ, μάλιστα δὲ ἐν τῇ ὀγδόῃ, οἷον —.* Bastius:

τὸ μὲν ἐπ᾽ ἐκείνοις εἶναι καὶ ἄκριτοι καὶ βιαιότερον ἀποθνήσκοιεν."

„Satis hîc notabile est, particulas *καὶ γὰρ* postponi. Hunc ordinem passim vidi in Violario Eudociae, c. c. p. 334. v. 5. *οὗτος καὶ γὰρ σιδηροῦν ποιήσας*, p. 419. v. 16. *οὗτος καὶ γὰρ ποιεῖ*, p. 341. v. 25. *Ποσειδῶν καὶ γάρ ἐστιν* *), p. 290. v. 19. *ηὔξατο καὶ γὰρ τοῖς θεοῖς* **). P. 118. v. paenult. legimus *καὶ γὰρ αὐτὸς περί που κ. τ. λ.* Ordinem verborum Villoisonus temere invertit: nam Codex, vnde Violarium transscripsit, habet *αὐτὸς καὶ γὰρ περί που κ. τ. λ.* Paraphrast. Dionys. Perieg. apud Boissonad. ad Eunap. p. 173. v. 2. *πλουσιώτατοι καὶ γὰρ ἐκεῖνοι τῶν ποταμῶν.* Conf. item v. 11. eiusdem paginae huius ad Eunapium commentarii." — Boissonadus: „De pleonasmo in *ἑκὼν εἶναι* vide Thomam Mag. p. 290. cum interpp. Scholiasten Platonis Ruhnk. p. 168. Budaeum Comm. L. G. p. 395. Hemsterhusium ad Lucian. Bip. t. 1. p. 321. Toupium Em. t. 3. p. 61." Add. Reizius ad Viger. p. 738. sq. Schneiderus praefat. ad Xenoph. Anab. p. XXVIII. et Hermannus Mus. Antiquit. Stud. I. 1. p. 210. sqq. Schaef.

*) Locus hic sumtus est ex Cornuti cap. 4. vbi tamen *καὶ γὰρ* non legitur. Bast.

**) Haec vnde Eudocia hauserit, vix dicas, nisi libros manu scriptos triveris. Fontem enim detexi in narrationibus nondum editis Nonni, quas tenet Cod. Paris. 2551. ita inscriptas: *Τοῦ ἀββᾶ Νόννου συναγωγὴ καὶ ἐξήγησις τῶν ἑλληνικῶν ἱστοριῶν, ὧν ἐμνήσθη ὁ πάνσοφος καὶ ἐν ἁγίοις μέγας Γρηγόριος ὁ Θεολόγος εἰς τὸν ἐπιτάφιον τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν καὶ μεγάλου Βασιλείου.* Conf. Biblioth. Crit. Vol. III. P. IV. p. 58. Decima harum narrationum agit *περὶ τοῦ χρυσομανοῦς Μίδου*, atque hanc exscripsit Eudocia p. 290. inde a verbis *Μίδας, βασ. ὧν* — vsque ad *ἐκλήθη Ἄγκυρα.* In Codice tamen Paris. 2551. non legitur *ηὔξατο καὶ γάρ*, sed *ηὔξατο οὖν. Καὶ γὰρ* hic, vt alibi, ab ipsa Eudocia profectum est, cui haec phrasis videtur placuisse. — Nuper, nescio quis, spem fecit typis repetendae Nonni collectionis et expositionis historiarum, quam Rich. Montacutius Etonae 1610. 4. euulgauit. Quod si nouus editor operae pretium facere velit, ineditas eiusdem Nonni historias adiungere debet. Hac penes me omnes sunt. Bast.

§. XXX. *Αἱ ἐξαιρέσεις τοῦ ῑ*[17]*) Ἀττικῶν μὲν ἴδιαι, ἑτᾶρον γὰρ φασὶν ἀντὶ τοῦ ἑταῖρον*[18]*). εὗρον δ' ἐγὼ,*

---

17) *τοῦ ῑ*] Haec in Codd. A. et B. omissa sunt. Codd. a. et b. *αἱ ἐξαιρέσεις τῶν ἀττικῶν εἰσὶν* (Cod. b. *εἰσιν*) *ἴδιαι· ἑτάρων γάρ φασιν ἀντὶ τοῦ ἑταίρων, εὗρον δὲ ἐγὼ ὅτι καὶ — εἰσίν.* Cetera desunt. Cod. c. *αἱ ἐξαιρ. τοῦ ῑ Ἀττικῶν εἰσιν ἴδιαι, ἑτᾶρον γάρ φασιν κ. τ. λ.* deinde *ὡς καὶ Δωρ. καὶ Αἰολέων,* ceteris omissis. Cod. August. *ἑτάρων γ. φ. ἀ. τ. ἑταίρων.* Pro *Αἰολέων εἰσίν* idem *ἄλλων εἰσί,* sequentia omittens. SCHAEF.

18) *ἑταῖρον*] Sic Reg. B. et paulo ante *ἑτᾶρον*, pro *ἑταίρων* et *ἑτάρων* [quae leguntur in Cod. A. SCHAEF.], quod Atticis tribui, merito aegre tulit Stephan. ad Io. Grammat. p. 14. *Ἑτάρα* Sappho apud Etymol. p. 250, 10. *ἀνδρὶ ἑτάρῳ* Herodot. V, 95. Conf. qui Nostri meminit, Ez. Spanhem. ad Callim. H. in Pallad. vs. 58. Quae ab *ἀλλὰ καὶ τὸ χρ. τῷ δὲ* — sequuntur, absunt a priscis editt. quae superioribus addunt *καὶ ἀντὶ τοῦ κλαίειν κλάειν λέγουσι, καὶ τὸ ποίημα πόημα.* De *κλάειν, κάειν* et sim. docte egit ad Moerin p. 231. Piersonus. Quando autem Attico *κλάειν, plorare,* iota subiungunt Viri eruditi, ne cum *κλάειν, κλᾷν, frangere,* confundatur, iste quidem metus iustus non est; siquidem *κλάειν* pro *κλᾷν* non Atticorum est, sed Ionum, formas non contractas sectantium. *Πόημα* vero, sicubi reperiretur, Doriensium potius esset; quorum fuisse *ποέω,* docet Ed. Chishull. ad Inscript. Sigeam p. 40. in qua *ΕΠΟΕΙΣΕΝ,* diphthongo *ΕΙ* pro *Η* posita, vt in *ΔΕΕΙΣΗΙ* pro *δεήσῃ* in Testamento Dorico apud Gruter. Thes. Inscript. p. CCXIX. Col. II. vs. 6. quod non animaduersum obfuit Rich. Dawesio in Misc. Crit. p. 121. *ΕΠΟΗΣΕ* dabit Inscriptio Corcyrea XIII. in Montefalconii Diario Italico p. 425. et alia apud Gruter. p. MLXXXIX, 4. [Bastius: „*Ποέω* habent etiam Codd. Theocriti. V. Interpretes ad Idyll. VIII. v. 18. Codex Paris. 2758. dat *ἐςορεῦσα ποεῦντα* Idyll. VI. v. 31." Add. Eckhel. Doctr. Num. Vet. I, 1. p. LXXX. a. Atticorum esse hanc formam negat Scholiastes ad Aristophan. Plut. v. 11. p. 16. ed. Hemst. assentiente Brunckio ad Aristophan. Lysistr. v. 128., ait Her-

ὡς καὶ Δωριέων καὶ Αἰολέων εἰσίν. ἀλλὰ καὶ τὸ χρᾶσθαι τῷ δὲ ἀντὶ τοῦ δὴ κοινόν ἐστι τῶν Ἀττικῶν καὶ Δωριέων καὶ Αἰολέων.

§. XXXI. Καὶ τὸ ὡς παρ' αὐτοῖς[19]) παρέλκειν νενόμισται, ὡς ἐν τῇ ὀγδόῃ πεποιηκὼς Θουκυδίδης εὑρίσκεται· „καὶ γὰρ ὡς αὐτοῖς οὐδὲν ἔμελλε χρήσεσθαι." ἀντὶ τοῦ αὐτοῖς.

---

mannus praefat. ad Euripid. Hecub. p. XXV. Schaef.] *ΕΥΝΟΑ* est pro εὐνοίᾳ in Inscript. Aeolica, quam edidit generosissimus Comes Caylusius Recueil d'Antiq. T. II. tab. LVI. v. 18 et 43. Notum est nomen ancillae bene ominatum in Theocriti Eid. XV. —— In Regg. quod paene omiseram notare, pro κοινόν ἐστι τῶν Ἀ. — erat καὶ Ἀττικὸν, καὶ Δωρικὸν, καὶ Αἰολικόν ἐστι. Nostro vsus est etiam Bisetus in not. ad Aristoph. Lysistr. vs. 94. et 1320. Koen.

19) παρ' αὐτοῖς] Omittit binas voculas Vatic. Mox Reg. A. ὡς ἐν τῇ ὀγδόῃ Θουκυδίδου, cuius citata verba leguntur L. VIII. C. 87. [Codd. A. et B. pro παρέλκειν habent παρέλκον. Cod. c. καὶ τὸ ὡς παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς παρ. κ. τ. λ. Deinde idem ἔμελλε χρήσεσθαι, ἀντὶ τοῦ αὐτοῖς οὐδὲν ἔμελλε χρήσεσθαι. Pro χρήσεσθαι Codex August. χρήσασθαι. Schaef.] Ὡς autem eum locum saepe tenere, quem sine orationis detrimento facile possit relinquere, monitum est summi Hemsterhusii ad Lucian. T. I. p. 394. Iure huc retulit ὡς ἀληθῶς, ὡς ἑτέρως et similia Stephan. in Thes. L. G. T. IV. p. 805. nec ὡς ἐπαφροδίτως sollicitandum in inscriptione Ep. XV. L. I. Aristaeneti. [In Aristaeneto legendum, vt Codex Vindob. habet a manu secunda, ὃς ἐπαφροδίτως ἐκμανεὶς αὐτῇ. Bast.] Conf. St. Bergler. ad Alciphr. p. 126. Ceteris missis, elegantem huius particulae vsum notabo, quo participiorum futuris comitem se praebet, quae, si abesset, non multum desideraretur. Euripid. Suppl. vs. 724. οὐ γὰρ ὡς πέρσων πόλιν Μολεῖν ἔφασκεν, ἀλλ' ἀπαιτήσων νεκρούς. Xenophon Hist. Gr. L. I. p. 435. D. Ἱπποκράτης — ἐξήγαγε τοὺς στρατιώτας ὡς μαχούμενος. Heliodor. Aeth. L. II. p. 68. ἀνέδραμεν ὡς τὰς δᾷδας ἀναψόμενος. Longus Pastor. L. III. p. 91.

§. XXXII. * Τὴν εἰς πρόθεσιν 20) ἐς λέγουσιν,
Ἐς Χρύσην, — — —
ἐς πατρίδα προφέροντες.

ταχὺ δὲ [L. ταχύνει δὲ] ἐπὶ τὴν πόλιν αὐτὴν, ὡς ἐπιπεσούμενος ἀφρουρήτοις ταῖς πύλαις. In Polyaeno L. IV. C. 11. §. 1. male editur παρήγαγεν αὐτὸν εἴς τινα τῶν πλησίον οἰκιῶν, ὡς — διαλεγόμενος, pro διαλεξόμενος vel διαλεγούμενος [Hanc futuri formam non noui. Schaef.], et L. I. C. 29. §. 1. ἀντιπαρῆγον, ὡς — κωλύοντες pro κωλύσοντες, quod alteri recte Maasuicius ex MSS. substituit L. V. C. 16. §. 1. Thucyd. L. I. p. 42, 93. ἀντιπαρετάξαντο, ως κωλύσοντες. Isocrat. Paneg. p. 114. τῶν συμμάχων ὀλίγους παραλαβόντες, ὡς ἐν τοῖς στενοῖς κωλύσοντες αὐτοὺς περαιτέρω προελθεῖν. In horum plerisque *tanquam, veluti,* ab Interpretibus saepe liberaliter addita, in versione locum non inueniunt. Sine ὡς Polyaen. L. I. C. 39. §. 1. ἐπεὶ δὲ ἐπηύγαζεν, ὡς πάλιν αὖ φανερῶς ἐπέπλευσεν. οἱ μὲν Κορίνθιοι σπουδῇ ἐκβοηθοῦντες ἔθεον, κωλύσοντες ἐκβαίνειν. Eum locum prae aliis adduxi, vt duplici menda liberarem. Nemo dubitet, quin Polyaenus scripserit: ἐπεὶ δὲ ὑπηύγαζεν ἕως, πάλιν αὖ φ. ἑ. *posteaquam dies illuxerat.* ὑπαυγαζούσης ἕω est L. VII. C. 8. §. 2. et L. VIII. C. 3. §. 2. Conf. Clar. Abresch. ad Cattierii Meth. Adm. pag. 92. Koen.

20) * *Τ. εἰς π.*] Abest hic articulus et sequens ab omnibus MSS. si Vaticanum excipias. Meerm. habet articulum XXXII. sed sequentem cum ceteris MSS. omittit. [Sequentem omittunt etiam Codd. a. b. et c. Vtrumque Cod. August. Schaef.] Helladius in Chrestom. tradit, ὅτι οἱ Ἀττικοὶ, κατά τι πάτριον ἔθος, οὐ χρῶνται τῇ ει διφθόγγῳ ἐν τῷ λέγειν ἐς κόρακας, ἢ ἐς μακαρίαν, in reliquis autem promiscue nunc εἰς, nunc ἐς adhibuisse. Inde intelligendus Thomas M. V. Ἐς κόρακας. *Εἰς* κόρακας tamen est apud Suid. Ἐς Doriensium quoque dicitur §. 118. de Dial. Dor. et Ionum §. 13. de Dial. Ion. Ἐς Χρύσην est ex Homeri Il. *A,* 100. Prior. edd. male ἐς χρύσαν. Koen. Cod. c. Τὴν εις πρ. ες λέγουσιν οἱ Ἀττικοὶ, ἐς Χρύσαν, ἐς π. πρ. Etiam Cod. a. Χρύσαν habet. Schaef.

§. XXXIII. *Καὶ ἀντὶ τοῦ πρὸς τῷ ὡς χρῶνται, ὡς τὸν θεὸν[21]) λέγοντες, καὶ ὡς τὸν διδάσκαλον, ἀντὶ τοῦ πρὸς τὸν θεὸν, καὶ πρὸς τὸν διδάσκαλον.

§. XXXIV. Τῷ δὲ ἀντὶ τοῦ δὴ πολλάκις χρῶνται[22]). ὡς ἐν τῇ ὀγδόῃ· „κεφαλαιοῦντες ἐκ πολλῶν

---

21) ὡς τὸν θεὸν] In Libanii Or. II. p. 383. Opusc. Iuris Min. I. Gothofredi, nihil est caussae, cur sollicitetur ἀπιστία τοὺς ἄλλοθεν ὡς ἡμᾶς ἐρχομένους ἔχει. In Socratic. Ep. I. p. 3. εἰκὸς, φίλους μὲν ὄντας πολλὰ καὶ τῶν ἰδίων ὡς ἡμῖν προέσθαι, vbi ὡς ἡμᾶς legit L. Allatius, praestat ὡς, ex proxima syllaba ortum, delere. Raro voculam sic regionum vrbiumue nominibus adiunctam reperiri, obseruat Hemsterh. Obs. Misc. V, 3. p. 56. adstipulante Cl. Valcken. ad Eurip. Phoen. vs. 1409. [Boissonadus: „Eadem est doctrina Wyttenbachii ad Iulian. Or. I. p. 168. et Corayi ad Heliodor. p. 295." Porsonus ad Euripid. Phoeniss. v. 1415.: „Non vsurpatur ὡς pro εἰς vel πρὸς, nisi de personis." Conf. Thom. Mag. p. 933. SCHAEF.] Scite Lucian. T. II. p. 789. ἐς τὸν Τάρταρον ὡς τοὺς Γίγαντας. In Sophoclis Trach. vs. 369. δόμους ὡς τούσδε non tulit Ier. Markland. ad Euripid. Suppl. vs. 321. ὡς Ἐκβάτανα editur in Arriani Exped. Alex. L. III, 19. p. 132. sed ἐς Ἐκβάτανα praebent duo MSS. Sic et in Heliod. Aeth. L. IX. p. 440. vulgatur ὡς τὴν πόλιν· εἰς praeter Palat. et Xyl. habet Scaligerana Cod. Vaticani collatio in Biblioth. Leidensi: nisi, id quod ex lectionum consensu tantum non perpetuo suspicor, ex eodem fluxerit Cod. Xylandri collatio minus accurata, et accuratior Scaligeri. KOEN.

22) χρῶνται] κέχρηνται Vat. cum editt. [Sic etiam Codd. a. b. et August. Cod. c. sic: Τῷ δὲ συνδέσμῳ ἀντὶ τοῦ δὴ π. χρ. οἱ Ἀττικοὶ, ὡς —. In Thucydidis verbis Codd. a. et b. κεφαλαιοῦντες, μάλιστα δὲ ὡς ἐξῄει. Iidem deinde bis πελοπονησίων. Pro καταγάγουσι Cod. c. κατάγουσι. In Cod. August. omissa sunt κεφαλαιοῦντες ἐκ πολλῶν: post pro ἐξείη legitur ἐξῄει. SCHAEF.] Thucydidis locus est ex L. VIII. C. 53. vbi δὲ ante περιγίνεσθαι desideratur, hinc restituendum. In fine editt. tantum ἀντὶ τοῦ δὴ παρελ. ἐν τῷ Θουκυδίδῃ. Vatic. ἐν τῷ Θ.

μάλιστα δὲ ὡς ἐξείη αὐτοῖς τὸν Ἀλκιβιάδην καταγαγοῦσι καὶ μὴ τὸν αὐτὸν τρόπον δημοκρατουμένοις βασιλέα τε ξύμμαχον ἔχειν καὶ Πελοποννησίων δὲ περιγίνεσθαι.“ ἐνταῦθα γὰρ τὸ μάλιστα δὲ, καὶ τὸ Πελοποννησίων δὲ ἀντὶ τοῦ δὴ παρελήφθησαν, ὡς ἐν σχολίοις τοῖς εἰς Θουκυδίδην Μαρκέλλου εὑρήκαμεν.

§. XXXV. Οὗτοι καὶ[23]) τῇ αἰτιατικῇ καὶ τῇ εὐθείᾳ χρῶνται ἀντὶ πλαγίας συντάξεως. ὡς ἐν τῇ ὀγδόῃ Θουκυδίδου[24])· „ἀλλήλοις γὰρ ἅπαντες οἱ τοῦ

Μάρκελλον εὑρήκαμεν. Meerm. *ὡς χιλίοις τοῖς ἐν Θουκυδίδῃ Μάρκελον εὑρήσαμεν.* [Cod. a. *παρελήφθησαν ἐν τῷ Θουκυδίδῃ, μάρκελλον εὑρήκαμεν* (sic). Cod. c. *ὡς ἐν σχ. τ. εἰς Θουκ. Μάρκελλον εὑρήκαμεν λέγοντα.* Sed in Codd. b. et August. *ὡς — εὑρήκαμεν* plane desunt. Schaef.] Pleniorem sui Codicis lectionem iam dedit Stephanus. In Regiis autem hic articulus deest. Ad Thucyd. l. c. Schol. quem Marcellum vocat Noster, forte cum Marcellino confundens [vid. Io. Alb. Fabricii Bibliotheca Gr. Vol. I. p. 872.] *ὁ δὲ σύνδεσμος ἀντὶ τοῦ δὴ κεῖται.* Vid. Cl. D'Oruillius ad Charit. p. 461. [Hoc numero pagina illa notata. Sed debebat esse 459. Monuit etiam G. Hermannus. Schaef.] In App. de D. A. p. 188. Stephanus contulit Latinorum *vero,* de quo vide Interpp. ad Ciceron. de Offic. L. I. C. 41. Koen.

23) *Οὗτοι καὶ*] Cod. A. haec omittit. Sed Cod. c. articulum sic orditur: *Οἱ Ἀττικοὶ καὶ τῇ εὐθείᾳ χρ. ἀ. πλ. σ.* Mox in Cod. a. deest particula *ὡς* post *συντάξεως.* Schaef.

24) *Θουκυδίδου*] *Θουκυδίδης* Editt. [Item Codd. B. a. b. c. et August. Sed Cod. A. *ἐν τῇ η̄ Θουκυδ́.* (δ) Bastius: „Hoc compendio significatur tam nominatiuus quam genitiuus.“ Schaef.] Vide huius L. VIII. C. 66. vbi *γιγνομένων.* Schol. *μετέχοντα* accipit pro *μετέχοντι,* vt cum *ἀλλήλοις* conueniat. Frequenter autem sequi accusatiuum, tametsi alius casus praecessit, docent Duker. ad Thucyd. L. IV. p. 238, 31. et Io. Taylor. Ind. Attico Lysiae. Koen.

δήμου ὑπόπτως[25]) προσῄεσαν, ὡς μετέχοντά τινα τῶν γεγενημένων." ἀντὶ τοῦ ὡς μετέχοντος τινος τῶν γε-

---

25) ὑπόπτως] In Cod. August. erasum est. Deinde Cod. a., plenus ille notis tachygraphicis, pro προσῄεσαν habet προσῄεσο. Bastius: „Exemplum, quod librarius sequebatur, sic videtur habuisse: προσῄεσ6. Scilicet syllaba αν hoc compendio scribi solet: 6*). Conf. Villoison. Apollon. Lex. tab. VII. Quod compendium si litterae σ continuo ductu adnectitur, (extremarum enim syllabarum compendia passim non superscribuntur, sed cum litteris antecedentibus vna serie cohaerent,) nascitur nota, quam cum σο facile confundas. Moneo haec, vt appareat, vnde hîc orta sit commutatio illa syllabarum αν et ο, cuius rationem vix intelligas, nisi libros manu scriptos versaueris. En aliud exemplum huius commutationis. Aristides Rhet. l. II. (vol. II. p. 489. ed. Iebb.) ἡ δὲ ἑξῆς διαφορὰ περὶ τὴν μεταχείρισίν**) ἐστιν· ὥσπερ γὰρ ἐν τῷ πολιτικῷ λόγῳ ἐστί τις μεταχείρισις, οὕτω καὶ ἐν τῷ ἀφελεῖ λόγῳ. ἡ δὲ διαφορὰ τῶν μεταχειρίσεων αὕτη ἐστί· ἐν μὲν τῷ πολιτικῷ λόγῳ διαφορὰ εἶναι· οὕτω γὰρ †) πολιτικῶς προάγοιτο ὁ λόγος, εἰ παρακολουθοῖεν οἱ ἀκούοντες τοῖς ζητήμασιν· ἐν δὲ τῷ ἀφελεῖ οὐ τοῦτό ἐστιν, ἀλλὰ κεκρυμμέναι ἐνίοτε εἰσὶν αἱ ζητήσεις κ. τ. λ. Quid faciemus corrupto διαφορὰ εἶναι? Cod. 1741. dat δεῖ φανερὰ εἶναι. Corrigo igitur δεῖ φανερὰν εἶναι. Sic autem scripsisse Rhetorem, docet oppositum κεκρυμμέναι." Post Codd. A. et B. τινα τῶν γεγενημένων, ἀντὶ τοῦ τινός. ἐν δὲ τῇ τρ. etc. Cod. a. ὡς μετέχον-

*) Sic e. c. πάντα scribitur π6τ. Bast.

**) Sic in toto Rhetoris loco, praeeunte eximio illo Codice Paris. 1741., legendum est, non μεταχείρησιν. Conf. quae verissime monuit Schaeferus Meletem. Crit. p. 58. Idem tenendum de voce διαχείρησις. E. c. Libanius vol. IV. p. 740. καὶ εὐκρινῆ τὴν ὅλην διαχείρησιν γίγνεσθαι. Leg. διαχείρισιν. In Aristide II. p. 477. legitur: οὗ δὲ εὕρεσις, ἐνταῦθα ἡ διαχείρωσις. Cod. 1741. hoc loco habet διαχείρησις. Leg. διαχείρισις. Bast.

†) Particula ἂν videtur deesse. Schaef.

γενημένων. ἐν δὲ τῇ τρίτῃ[26]) τῇ εὐθείᾳ ἀντὶ γενι-

τές τινα τῶν γινομένων, ἀντὶ τοῦ, ὡς μετέχοντές τινος τῶν γεγενημένων. Cod. b. ὡς μετέχοντές τινα τῶν γεγενημένων, ἀντὶ τοῦ, ὡς μετέχοντές τινος τῶν γεγενημένων. Cod. c. ὡς μετέχοντά τινα τῶν γινομένων· ἐν δὲ τῇ γ̄ etc. omittens ἀντὶ τοῦ ὡς μ. τ. τ. γεγ. Denique Cod. August. ὡς μετέχοντες τινὰ τῶν γεγενημένων. ἀντὶ τοῦ ὡς μετέχουσι τινὸς τ. γ. SCHAEF.

26) τρίτῃ] C. 4. καὶ οἱ Ἀθηναῖοι οὐ πολλῷ ὕ. vbi Schol. ἀντίπτωσις, ἀντὶ τοῦ Ἀθηναίων. Verum casum primum pendere ab ἑώρων, contra Grammaticos recte monet Stephanus. Qua ratione isti accipiunt Ἀθηναῖοι καταπλεύσαντες, nominatiuus alibi non raro vsurpatur. Duo e Polyaeno opportuna exempla dabit Casauboni nota ad L. I. C. 18. Nihil mutandum censeo in personato Orpheo de Lapid. Neur. vs. 2.—τόνπερ ἔχοντες Ἄνθρωποι, θυέων τε καὶ ἀράων ἀΐουσιν Οὐρανίδαι, nec in Apollodori Biblioth. L. III. p. 170. καὶ συνιόντες εἰς αὐτὸ πολλάκις, ἐζήτει τί τὸ λεγόμενόν ἐστιν. in quibus hic συνιόντων coniicit Galeus, illic ἔχοντος Ἀνθρώπου Piersonus Verisim. II. 6. p. 211. Conf. Ier. Marklandus ad Eurip. Supplic. vs. 1190. KOEN. In Apollodoro (p. 274. ed. Heyn.) συνιόντες εἰς αὐτὸ (f. ταυτὸ) πολλάκις, ἐζήτει nullo modo ferri potest, sed corrigendum ἐζήτουν, quod etiam Heynio placuit. De commutatione syllabarum ει et ουν infra ad §. L. Dial. Att. disputabitur. Datâ hac occasione videamus Scholia Platonica p. 181. in. (ed. Ruhnk.) ἄτοπον δὲ ἡγοῦντο ἐξονυχίζειν κ. τ. λ. Ita Scholiastes non scripsit; nam Ruhnkenii apographum (transscriptum ex Codice Paris. 1807.) hîc quoque, vt multis aliis locis, vitiosum est. Parum mirer, si cui, commutationem illam reputanti, corrigendum videatur ἡγεῖται: atque hoc memini viro cuidam docto placuisse. Sed aliud suadet praestantissimus Codex 1807. (seculi noni), Scholia scripta habens litteris quas vnciales vulgo dicimus. Hunc cum nuper inspicerem, videbar mihi legere ἩΓΉΟΤΟ. Mox intellexi, quod Ruhnkenius, aut is qui Codicem 1807. in illius vsum transscripsit, pro Ọ (ουν) habuit, nihil es-

se aliud quam *C* cum hamulo significante $\overline{\alpha\iota}$*), (conf. Villoison. Apollon. tab. VI. l. 5.) *῾ΗΓΉC$_s$ΤΟ*, i. e. ἡγήσαιτο. Discas ex hoc loco, notam $\overset{-}{\underset{s}{o}}$ etiam cum syllaba $\overline{\sigma\alpha\iota}$ confusam esse.**) Idem Codex in Scholiis p. 137. Ruhnk. habet ῥαψῳδῆc$_s$ et φλυαρῆc$_s$ (i. e. ῥαψῳδῆσαι et φλυαρῆσαι), item p. 189. v. penult. δορυφοροῦc$_s$ (i. e. δορυφοροῦσαι), quo omnis, si qua forte superest, de scriptura ἡγήσαιτο dubitatio tollitur. ***) Vltimo loco Codex 1807. pro κατισχύουσι habet κατισχύσουσι, initioque Scholii ὁ νοῦς οὕτως pro οὗτος. Vtrumque re-

*) E. c. καὶ scribi solet κ$_s$. Idem ille hamulus significat etiam $\overline{\varepsilon\nu}$. V. Villoison. l. c. tab. VIII. Hinc orta confusio syllabarum $\overline{\alpha\iota}$ et $\overline{\varepsilon\nu}$. V. *Lettre Critique* p. 237. vbi ἀράμενον in ἀράμαιον corruptum esse docui. Timaeus Lex. Platon. init. *Τίμαιος Γεντιανῷ.* Ita Ruhnkenius. Sed Codex SG. γαιατιανῷ. (Toupius IV. p. 411. corrigit γεντιλιάνῳ, h. e. *Γεντιλιανῷ.*) Bast.

**) Etiam $\overline{\alpha\iota}$ et $\overline{o\upsilon\nu}$ passim commutantur. Etymologicus Sorbonicus MS. *Πώποτε· πω ἀπὸ τοῦ που γίνεται, κατὰ τροπὴν δωρικήν. τὸ γὰρ* $\overline{\beta\alpha\iota}$ (sic plene, neque per compendium) *βῶν λέγουσι, νόμισαι βῶν.* Corrig. *τὸ γὰρ βοῦν βῶν λέγουσι, νωμῆσαι βῶν* (Il. *H*, 328.). (Scilicet $\mu_s = \overline{\beta\alpha\iota}$, sed $\underset{s}{\mu o} = \overline{\beta o\upsilon\nu}$.) Iam non miraberis, etiam $\overline{\alpha\iota}$ et $\bar{\rho}$ interdum confundi, inprimis post litteram $\bar{\delta}$, cui $\overline{\alpha\iota}$ aut $\bar{\rho}$ ductu continuo adnectitur. Itaque nemo dubitabit, verisimillimâ coniecturâ ductum Koenium p. 149. [ad §: CXXXVI. Dial. Dor.] haec scripsisse: „Adderem Hesychii Ἀδαιὸν, δαψιλὲς, nisi ex ἁδρὸν distortum videretur.“ Nimirum librarius cum perperam legisset ἁδρὸν, barbarum illud ἀδαιὸν exarauit. Bast.

***) P. 205. v. 7. compendium illud perperam habitum est pro syllaba $\overline{\sigma\alpha\varsigma}$. Corrigendum, vt habet Codex 1807., ὁ δὲ οὐκ ἄλλως ὑπακοῦσαι κατένευσεν, εἰ μὴ κ. τ. λ. Praeterea notandum, idem compendium simile esse notae numerali, quae dicitur κόππα. Hinc factum est, vt alio loco Scholiorum Platonicorum pro κόππα, non quidem $\overline{\sigma\alpha\iota}$, sed tamen $\overline{\sigma\iota}$ (210) legeretur. Locus est p. 195. v. penult. ἔγραψε δὲ εἰς αὐτὸν (*Πρωταγόραν*) ὁ *Πλάτων διάλογον.* πλέοντος δ᾽ αὐτοῦ εἰς Σικελίαν (quinque his vocibus, quas habet Codex 1807., editio Ruhnkeniana caret) ἐτελεύτησε ναυαγήσας ἐτῶν $\overline{\sigma\iota}$ (sic: ponendum erat κόππα, i. e. ἐννενήκοντα:), σοφιστεύσας ἔτη μ. Bast.

κῆς οὕτως ἐχρήσατο[27]) „οἱ δὲ Ἀθηναῖοι οὐ πολὺ ὕστερον καταπλεύσαντες, ὡς ἑώρων, ἀπήγγειλαν μὲν οἱ στρατηγοί." ἀντὶ τοῦ Ἀθηναίων δὲ καταπλευσάντων. καὶ Ὅμηρος[28])·

---

cte habet: sic enim Grammatici solent. Itaque non laudo, Ruhnkenium, aut hominem, cuius opera in transscribendo Codice vsus est, οὕτως hic aliisque locis (e. c. p. 166. v. 14.) repudiasse. Apollonius Lex. Homer. p. 798. v. 15. ἡ δὲ διάνοια οὕτως. Ibid. v. 9. καὶ κατὰ μὲν Ἀρχίαν, ἡ διάνοια ταύτῃ (sic leg. pro ταύτη). Vbique subaudiendum ἐστὶ, cum nunc satis constet, verbum εἰμὶ aduerbiis saepius iungi. Sic dicitur ὀρθῶς ἐστι pro ὀρθόν ἐστι. Conf. Schaefer. ad Dionys. Hal. de C. V. p. 76.*) et van Heusde Specim. Critic. p. 6. Bast.

27) ἐχρήσατο] Post hoc verbum Cod. c. inserit Θουκυδίδης. Mox Cod. August. pro οὐ πολὺ habet ἐπὶ π. Idem omittit ὡς ἑώρων. Deinde Cod. a. ἀντὶ τοῦ τῶν Ἀθηναίων μὲν καταπλευσάντων. Cod. b. et c. ἀντὶ τοῦ τῶν Ἀθηναίων καταπλευσάντων. Cod. August. ἀντὶ τοῦ Ἀθηναίων καταπλευσάντων. Schaef.

28) Ὅμηρος] Od. M. vs. 73. [Cod. August. particulam καὶ ante Ὅμηρος omittit, itemque δὲ ante δύω, pro quo, vti et Codd. a. b. et c., δύο habet. Schaef.] Nominatiui huius, in distributione frequentati, vsum in Homero saepe obseruantis Eustathii loca dedit Cl. Valcken. ad Eurip. Phoen. vs. 951. Sic autem si capiatur, vt capi debet, Antonin. Liberal. Metam. C. XI. in fine: Ἀηδὼν δὲ καὶ Χελιδονὶς, ἡ μὲν παρὰ ποταμοὺς καὶ λόχμας τὸν παῖδα τὸν Ἴτυν θρηνεῖ· Χελιδονὶς δ' ἐγένετο σύνοικος ἀνθρώποις, necesse non erit, cum Thom. Munckero statuamus, plura post Ἀηδὼν δὲ καὶ Χελιδονὶς intercidisse. Liban. Or. IV. p. 182. A. φόβος δὲ καὶ τιμῆς ἐλπὶς, ἡ μὲν ἐπεγείρει πρὸς ἀρετὴν, ὁ δὲ εἴργει πονηρευμάτων. In Aeliano V. H. L. X. C. 16. Ἐπεὶ ὁ Ἀντισθένης πολλοὺς προὔτρεπεν ἐπὶ φιλοσοφίαν, οἱ δὲ οὐδεὶς αὐτῷ προςεῖχον, doctiss. Henr. Hogeuenius ad Franc. Vigeri Idiot. L. Gr. p. 4. accipit pro τῶν δὲ οὐδεὶς προςεῖχεν. Fieri

*) Quem illic citaui locum ex Platonis Euthyphrone, rectius interpretatur Aug. Matthiae in *Ausführl. Griech. Grammatik* p. 427. Schaef.

non potest, quin vitium aliquod inoleuerit. Pro *προςεῖχον* e Codice enotatur *προςεῖχεν*. Igitur corrige: *οἱ δὲ οὐδεὶς προςεῖχεν*. *Αὐτῷ*, quod eieci, pronominis *οἱ, ipsi*, saepe ab Interpretibus non intellecti, hic quidem Glossa videtur, cum alibi Aelianus *οἱ* satis frequentet. Exemplum vero pronominis *αὐτῷ*, alteri voculae explicandae additi a scribis, est apud Arrian. Exped. Alex. IV. 13. p. 170. vbi, pro *οὐ βιωτόν οἱ ἐστι,* Codex praebet *οἱ αὐτῷ*· tametsi et hoc defendi possit e notatis a Cl. Abreschio in Dilucid. Thucyd. pag. 714. In Hegesippi certe Epigrammate Dorico necesse non est, vt *ἐφάνη γάρ οἱ αὐτᾷ Ἴστου παρὰ κρόκαισιν ὡς αὐγὰ πυρὸς,* commutetur in *οἱ αὐτὰ* cum doctiss. Toupio Em. in Suid. II. p. 137. *Οἱ αὐτᾷ* satis tuetur Homerus Il. *I*. vs. 324. *κακῶς δ' ἄρα οἱ πέλει αὐτῇ*. [Boissonadus: „Conf. Iacobs ad Anthol. t. 6. p. 171." Imo t. 7. s. Commentar. I. 2. SCHAEF.] Datiuus est *οἱ*, mea sententia, etiam in Orpheo de Lapid. Iasp. vs. 3. Sed iuuat eos versus emendatiores, quam vulgo leguntur, adscribere: *Καὶ γλαφυρὸν κομίσας ἀερόχροον* [ita pro *ἐαρόχροον* rescripsit Salmasius Exerc. Plin. p. 143.] *αἴκεν Ἴασπιν Ἱερὰ ῥέξοι τις, μακάρων ἰαίνεται ἦτορ, Καί οἱ καρφαλέας νεφέλαι κορέσουσιν ἀρούρας. Ἠδὲ καὶ αὐχμηρῇσιν ἄγοις πολὺν ὄμβρον ἀρούραις,* etc. Postremo versu cum seqq. Poëta ipsum lapidem alloquitur. KOEN. Bastius: „Vt *οἱ αὐτῷ*, sic Graeci dixerunt *ἕο δ' αὐτοῦ, ἕε δ' αὐτὸν, μὶν αὐτὸν, σφέας αὐτοὺς,* de quibus Apollonius Dysc. pluribus locis. Sed inprimis compares cum illo Hesiodeum *ἶν αὐτῷ,* quod commemorat Apollonius in Excerptis a Sturzio nuper repetitis p. 556. qui locus, sumtus ille ex libro Grammatici *περὶ ἀντωνυμιῶν*, sic legendus est*): *τῇ τὶν σύζυγος ἡ ἶν, τοῦ τ ἀρθέντος. Ἡσίοδος·*

ἶν δ' αὐτῷ θανάτου ταμίης.

ἔστι καὶ ἡ ἑῒν, ἀπὸ τῆς τεῒν, παρὰ Ἀντιμάχῳ καὶ Κορίννῃ, ἐπὶ δοτικῆς ἔσθ' ὅτε παραλαμβανομένη. Ἶν δ' αὐτῷ pro scriptura Codicis *ην δ' αυτω* iam Ruhnkenius correxit Epist. Crit. p. 114. „Hoc fragmentum, inquit, „de Endymione, mortis suae arbitro, intelligendum esse, „discimus ex scholiaste Apoll. Rhod. IV. 57. *Τὸν Ἐνδυ-*

*) Codex, vt satis notum est, accentibus fere caret, vocesque saepissime continuo ductu scriptas habet. Itaque textum ipse effingas oportet. BAST.

„μίωνα Ἡσίοδος μὲν Ἀεθλίου τοῦ Διὸς καὶ Καλύκης παῖ-
„δα λέγει, παρὰ Διὸς εἰληφότα δῶρον, *αὐτὸν ταμίαν*
„*εἶναι θανάτου, ὅτε θέλοι ὀλέσθαι.*" Codex Paris. Scholiastae Apoll. Rhod. Num. 2727. pro *αὐτὸν ταμίαν* dat *ἐν αὐτῷ*, quod ex *ἶν αὐτῷ* corruptum est. Apparet, Scholiastam poëtae verba maximam partem seruasse. Etiam *ὀλέσθαι* Hesiodeum videtur. Fortasse integer versus huiusmodi fuit:

ἶν δ' αὐτῷ θυνάτου ταμίης, ὅτε μέλλοι ὀλέσθαι.
Similiter Hesiodus alibi: *ἤμελλε τεκέσθαι.* Verba quidem *θέλειν* et *μέλλειν* commutari facile potuerunt.*) Obiter moneo, Hermannum formam *ἶν* Pindaro aliquoties vindicare voluisse, etsi, qua illam auctoritate tueretur, non haberet. V. eius Comment. de metris Pind. Vol. IV. p. 274. et Epistol. Vol. V. p. 399. ed. Heyn. Priori loco haec monet: „Nata mihi coniectura, quemadmo-„dum Dorienses pro *ἐμοὶ, τοὶ, ἐμὶν, τὶν* et *τεῒν* dixere, „ita eos simili comparatione pro *οἷ* et *ἑοῖ* etiam *ἶν* et *ἑῒν* „vsurpasse. Quod etsi nullo cuiuspiam grammatici testi-„monio firmare possum, non dubito tamen, quin rem acu, „quod aiunt, tetigerim." Villoisonus in notis ineditis ad Pindarum Hermanni *ἶν* dicit „*une conjecture gratuite et sans fondement,*" additque: „*il est impossible que les grammairiens n'ayent pas parlé de cette forme, si elle avoit existé.*" Non meminerat Hermannus Excerptorum Apollonii**), quorum auctoritate coniecturas suas in Pindaro (non infelices, opinor,) firmare potuisset. Sed an *ἶν* pro *ἶν* scribendum sit, fateor me ignorare." Referendum huc, quod nunc ipsum Hermannus***) me monuit,

*) In Luciano Vol. I. p. 15. Hemsterhusius pro *τὰ δέοντα* scribendum esse coniicit *τὰ μέλλοντα.* Vere coniecisse Virum Summum, docet Codex Vat. Num. 87., in quo hoc ipsum reperi. BAST.

**) Neque Brunckius, quod miror, illis vsus est. BAST.

***) Ista iam scripseram, cum vir amicissimus haec in cumulum ad me transmisit: „De illo *ἶν* rectius, quam in Comment. de metris Pindari, dixi ad Orph. Arg. 781. et de dial. Pind. p. XIV. Vtroque loco vsus sum leni spiritu, quod hanc formam tueretur auctoritas Apollonii et Hesychii v. *εἶν, ἶν,* et *ἶν αὐτῷ.* Nam quod habet *γὶν* Hesychius, frustra sit qui eo abutatur ad asperum spiritum tuendum. Sic dicuntur *γισχὺς* aliaque id genus, vbi nemo de spiritu aspero cogitabit. Temere autem, vt solet, Fischerus ad Weller. II. p. 212. *νὶν* datiuum esse dicit. Ceterum aduertit animum, quod

Οἱ δὲ δύω σκόπελοι, ὁ μὲν οὐρανὸν ἀμφὶς ἱκάνει. καὶ ὁ Φιλόστρατος [29]) ἐν τοῖς βίοις τῶν Σοφιστῶν·

Hesychii *Γὶν, σοί.* Ceterum Abreschii notatis de *οἷ αὐτῷ* adde Perizoniana Respons. ad nuper. notit. de var. Aeliani aliorumque auctor. loc. p. 103. Itaque non erat cur in Moschi Idyll. I. v. 22. *οἷ αὐτῷ* me offenderet. Addam quae Hermannus de hoc poëtae loco ad me nuper perscripsit: „Non debebat codicis lectio *ἔνι αὐτῷ* recipi, quae nullum prorsus sensum praebet. Recte vulgo, modo recte scribatur, *πολὺ πλεῖον δὲ, οἷ αὐτῷ βαιὰ λαμπὰς ἐοῖσα. τὸν ἅλιον αὐτὸν ἀναίθει. Οἷ αὐτῷ*, vt idem et *μὶν αὐτὸν* non semel apud Homerum, abundante secundo pronomine. Quem vsum tetigit Apollonius Dyscolus de syntaxi.“ Insolentiori etiam pleonasmo Apollonius Rhodius I. v. 362. *οὗ ἕθεν.* SCHAEF.

29) *ὁ Φιλόστρ.*] Imo Pollux apud Philostrat. V. Soph. L. II. p. 593. Cl. Valckenaerii indicio ad Lesbon. p. 184. In Voss. pro *Ἑλληνικὸν* est *Ὁμηρικὸν*, sed illo superscripto. Etiam Meerm. *Ὁμηρικὸν* pro *Ἑλληνικόν*. [Item Codd. A. B. et c. Bastius: „Male. Facile autem haec confundi potuerunt. V. Tab. aen. V.“ SCHAEF.] Alter locus exstat Icon. L. I. p. 773. *Αἱ δὲ μετέωροι δαίμονες, Ἠὼς ἐπὶ τῷ παιδὶ πενθοῦσα κατηφῆ ποιεῖ τὸν Ἥλιον.* Quae praecedunt *ἀντὶ τοῦ Πρωτέος — καὶ πάλιν ὁ Φιλ. ἐν ταῖς Εἰκ.* desunt in prior. editt. Confundit vero manifesto

accusatiuus *τὶν*, quem tetigi de dial. Pind. p. XIV., quique respondet accusatiuo *ἶν* apud Hesychium, in vno Theocriti carmine ter, in ceteris omnibus nunquam legitur: ac peruelim leges erui, quibus tales formarum diuersitates (cuiusmodi sunt etiam *Μοῖσα, Μῶσα*, etc.) in vno eodemque scriptore reguntur. Valckenarius quidem et Brunckius in Theocriteis non fecerunt operae pretium. Prior, quod mireris, passim incredibiliter lapsus est, e. c. ad I. 85. (in Decem Eidyll.) vbi agit de formis *εὗσα* et *οἶσα*: item ad IV. 21. vbi duplex *ὄκκα* videtur confudisse. Omnino nemo adhuc, quod meminerim, obseruauit, *ὄκκα, α* correpto, dici pro *ὅτε*, perinde vt *ὄκα*, quod, si recte obseruaui, *α* semper breue habet; sed *ὄκκα, α* producto (Theocr. VIII. 68.), poni pro *ὅτε κε*, quippe contractum ex *ὄκα κα.* Itaque puto, XI. 23. legendum esse *ἰοῖσ', ὄκκα —*, quemadmodum v. 22. legitur.“ *α* in *ὄκκα* produci negans Wakefieldius Theocritea VIII. 68. infeliciter tentat ad Virgil. Georg. II. v. 202. p. 57. SCHAEF.

„ὁ Πρωτεὺς ὁ Φάριος [30]), τὸ θαῦμα τὸ Ἑλληνικὸν, πολλαὶ μὲν αὐτοῦ καὶ πολυειδεῖς αἱ μορφαί.“ ἀντὶ τοῦ Πρωτέος τοῦ Φαρίου, τοῦ θαύματος τοῦ Ἑλληνικοῦ. καὶ πάλιν ὁ Φιλόστρατος ἐν ταῖς Εἰκόσι· „δαίμονες δὲ αἱ μετέωροι, ἡμέρα ἐπὶ τῷ πάθει τοῦ υἱοῦ πενθοῦσα.“ ἀντὶ τοῦ τῶν δὲ μετεώρων δαιμόνων.

§. XXXVI. Καὶ ἀντὶ τῶν μετοχῶν [31]) Ἀττικοὶ τοῖς ῥήμασι κέχρηνται, καὶ ἀντὶ ῥημάτων ἐναλλὰξ μετοχαῖς. ὡς ὁ Θουκυδίδης· „ὁ δὲ χρηματίσαιτο ἀφείς.“ ἀντὶ τοῦ ὁ δὲ ἀφῆκε χρηματισάμενος [32]).

Grammaticus nominatiuum, qui dicitur *in partitione*, cum soluto, Latine per *quod attinet* exprimendo. Egregie rem omnem declarauit Vir Clariss. ad Eurip. Phoen. vs. 292. Philostrat. Icon. L. I. p. 792. *ἡ μὲν δὴ ἱερὰ ναῦς, βακχεύει ἐν αὐτῇ ὁ Διόνυσος.* Interpres Iobi XIX. 15. *Γείτονες οἰκίας, θεράπαιναί τε μοῦ, ἀλλογενὴς ἤμην ἐναντίον αὐτῶν.* Lectiora exempla praebet summi Hemsterhusii nota ad Lucian. T. I. p. 493. Koen. Cod. b. *αὐτῷ καὶ πολυειδεῖς.* Quae sequuntur *ἀντὶ τοῦ Πρωτέος — Εἰκόσι,* omittunt Codd. a. b. et August. Post in Philostrati loco Codd. a. et b. *ἡμέρας*, b. *ἐν τῷ πάθει:* August. *οἱ μετέωροι, ἡμέρας — πενθοῦσιν.* Sed Cod. c. haec omnia sic dat: *πολ. αἱ μορφαί· καὶ ἐν ταῖς εἰκόσι πάλιν ὁ αὐτὸς φησί· δαίμ. δὲ μετέωροι, ἡμέρα ἐπεὶ ἐπὶ* (sic) *τῷ π. τ. υ. πενθοῦσιν, ἀντὶ μετεώρων δαιμόνων.* Schaef.

30) *Φάριος*] Meerm. *Φαλάριος.* Paulo ante *καὶ ὁ Φ. ἐν τοῖς β. τῶν Σ. τῇ εὐθείᾳ ἀντὶ γενικῆς ἐχρήσατο.* Koen.

31) *ἀντὶ τῶν μ.*] *τῶν* deest in MSS. [Codd. A. B. c. et August. *ἀντὶ μετοχῶν.* Deinde Cod. c. *οἱ Ἀττικοί.* Schaef.] Locus Thucydidis est e L. VIII. C. 87. *οἱ δὲ, ἵνα — ἐκχρηματίσαιτο ἀφείς.* Pro *ἀφῆκε* igitur Noster, propter *ἵνα,* scribere debuerat *ἀφείη,* vt Stephanus obseruat. De Hypallage, Atticis non magis sollemni, quam ceteris omnibus, nonnulla dederunt Stephan. in App. de D. A. p. 168. G. Raphel. Annot. Philol. T. I. p. 367. Abreschius ad Aeschyl. p. 480. Koen.

32) In Codice A. manus secunda margini haec adscripsit: *μᾶλλον ἵνα χρηματίσαιτο. τὸ γὰρ ἀφῆκε ἀπαρεμφάτῳ συντάσσεται.* Schaef.

§. XXXVII. Τὸ ἀλλὰ ἀντὶ παρακελευσματικοῦ[33]) πολλάκις τιθέασιν. ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ[34])·

---

33) παρακελευσματικοῦ] Cod. a. παρακελευστικοῦ, „quomodo (Bastii verba sunt) non raro variatur in vocibus Technicorum propriis. Simili ratione commutantur, maxime in Codicibus Apollonii Dyscoli, ἐπιτακτικὸς et ἐπιταγματικὸς, διηγητικὸς et διηγηματικός. Item προςφωνητικὸς et προςφωνηματικός. Sic qui in nostris Libanii editionibus inscribitur Προςφωνητικὸς Ἰουλιανῷ, in Codice Veneto 445. Lutetiam nuper allato hanc habet epigraphen: Λόγος προςφωνηματικὸς Ἰουλιανῷ δυσσεβεῖ. Forma ατικος in Technicorum vocibus, quas dixi, melior et vsitatior est. E. c. nusquam reperi παραπληρωτικὸς pro παραπληρωματικός. Ἀναπληρωτικὸς, quo Lexica carent, habet Nicephorus Blemmid. Epit. Phys. p. 87." Carent eadem aduerbiis κελευσματικῶς (Eustath. ad Hom. Il. p. 1080, 63. Rom.) et παρακελευστικῶς (Apollon. Lexic. Homer. p. 28. Vill.). SCHAEF.

34) παρ' Ὁμήρῳ] Tum alibi, tum Il. N. vs. 296. sed vbi Ἀλλ' ἄγε, vt et in Schol. Thucyd. ad L. VIII. p. 559, 68. Vid. Stephani Thes. T. I. p. 335. Ἀλλάγε λέγε Alexis apud Athen. L. IV. p. 170. A. vbi ἀλλ' ἄγε praefert Casaubonus, vt ἀλλ' ἄγε δὴ μετάβηθι in Theophyl. Simoc. pro ἀλλάγε δὴ μ. doctiss. I. S. Bernard ad Pallad. de Febrib. p. 3. Cum pronunciatione vix differant ἀλλάγε et ἀλλ' ἄγε, rem omnem librariorum arbitratu stetisse existimo. Nec tamen ante imperatiua displicet ἀλλάγε, Hesychio reddendum pro Ἀλλάτε, ἀλλὰ δή. *Quem enim fugit elegans ille particulae* ἀλλὰ *vsus, quando imperatiuis iuncta nunc obsecrandi, alias hortandi, saepe vtraque simul vi pollet?* Verba sunt incomparabilis Hemsterhusii ad Aristophanis Plut. p. 439. quem vide et ad Lucian. T. I. p. 303. item Raphel. in Annot. Philol. T. I. p. 396. T. II. p. 392. Ἀλλὰ, sic positum, cum *quare* contulerat Matth. Deuarius de Partic. p. 3. ante L. Bosium Observ. Crit. C. XIX. p. 91. 92. Cum ἀλλ' ἄγε propius conuenit *immo age* in Virgilii Aen. I. vs. 753. — In edd. [it. in Codd. a. b. et August. SCHAEF.] hic articulus sequenti postponitur. KOEN. Cod. A. ἀλλ' ἄγε, B. ἀλλά γε. Cod. c. πολλ. τιθέασιν οἱ Ἀττικοί· ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ·

Ἀλλά γε μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα — —

§. XXXVIII. *Τὸ ἢ παρέλκει πολλάκις* 35) *παρὰ Ἀττικοῖς, ὡς ἐν τῇ ὀγδόῃ Θουκυδίδου εὑρίσκεται* 36).

ἀλλ' ἄγε μηκ. Pro *λεγώμεθα* Cod. August. *λεγώμεσθα.* SCHAEF.

35) *π. πολλάκις*] Sic Voss. Editt. prior. *Καὶ τὸ ἢ π. ἐν τοῖς Ἀ.* Regg. *παρ' Ἀττικοῖς.* Vatic. *παρὰ τοῖς Ἀ.* [Codd. a. et b. *καὶ τὸ ἢ παρέλκει παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς.* Cod. c. *Καὶ τὸ ἢ παρέλκον ἐστὶ παρ' Ἀττικοῖς.* Cod. Aug. *καὶ τὸ ἢ παρέλκει ἐν τοῖς Ἀττικοῖς.* SCHAEF.] Thucydidis verba, quae Ios. Wasse latuerunt in Ind. Thucyd. V. *πρὸς*, sunt ex L. VIII. C. 94. ab Eruditis Viris varie tentata. Vid. Clariss. D'Oruillius ad Charit. p. 494. Nihil superesset difficultatis, si legere liceret: *ὡς μείζονος, ἢ τοῦ ἰδίου, πολέμου ἀπὸ πολεμίων — ὄντος*, et locum haberet Grammatici obseruatio, particulam *ἢ* vacare dicentis; quae reuera sic post comparatiua nonnunquam otiosa est. Recte Vir doctus in Obs. Misc. III. p. 429. tuetur *μακρότερον ἢ χειρὸς* in Xenophontis Hist. Gr. L. II. p. 454. C. vt L. III. p. 490. B. *ἔνθα ἦν — λίμνη πλέον ἢ σταδίου.* Ita et Cl. Taylorus p. 470. accepit in Lysia *πλέον ἢ πεντήκοντα ταλάντων.* Aeschylus Suppl. vs. 520. ex vera Stanleii emendatione: *Ἀλλ' ἢ δρακόντων δυσφρόνων ἐχθίοσιν.* Nec solorum Atticorum id fuit. Theocrit. XX. vs. 27. *Ἔῤῥεέ μοι φωνὰ γλυκερωτέρα ἢ μελικήρω.* Ad Graecorum imitationem dictum videri possit a Virgilio Aen. IV. vs. 502. *grauiora timet, quam morte Sichaei.* KOEN. Herodotus VII. c. 26. *ἵνα πηγαὶ ἀναδιδοῦσι Μαιάνδρου ποταμοῦ, καὶ ἑτέρου οὐκ ἐλάσσονος ἢ Μαιάνδρου.* vbi non opus cum Abreschio scribere *ἐλάσσονες.* SCHAEF.

36) *ὡς — εὑρίσκεται*] Cod. A. *ὡς ἐν τῇ ὀγδόῃ Θουκυ*^δίδ^ (sic, sine *εὑρίσκεται*). Cod. B. Koenii scripturam seruat. Codd. b. et August. *ὡς ἐν τῇ ὀγδόῃ Θουκυδίδης* (sic) *εὑρίσκεται.* Bastius: „Huiusmodi errores inde originem traxerunt, quod in libro, quem scriba sequeretur, scriptum esset *Θουκυ*^δ^ aut aliud compendium, omissis syllabis ex-

„ὡς τοῦ ἰδίου πολέμου μείζονος, ἢ ἀπὸ τῶν πολεμίων οὐχ ἑκὰς, ἀλλὰ πρὸς τῷ λιμένι ὄντος.“ ἀντὶ τοῦ ἰδίου πολέμου μείζονος ἀπὸ τῶν πολεμίων.

§. XXXIX. Καὶ θηλυκῶς[37]) τι λέγειν εἰώθασιν, εἶτα ἐπάγειν οὐδέτερον, οὐ πρὸς τὴν φωνὴν ἀποδι-

---

tremis. Talia compendia passim librarii, non attendentes seriem orationis, perperam expleuerunt.“ In ipsis Thucydidis verbis Cod. c. ἀπὸ omittit. Deinde verbis ἀντὶ τοῦ —— πολεμίων carent Codd. a. b. c. et August. SCHAEF.

37) θηλυκῶς] Reg. B. θηλυστὶ, quod Graece dici non potuit, neque enim in vsu fuit θηλύζειν, vnde formari debuerat. [Cod. A. λιμένι ὄντος. τι λέγειν — intermediis omissis. Sed Cod. B. plane congruit textui Koeniano. Bastius: „Quod inde Koenius affert θηλυστί τι, falsissimum est. Ruhnkenius locum minus accurate inspexerat. Scilicet nota tachygraphica syllabae ως, adhaerens illa, vt assolet, litterae κ, cum minus clare distincteque appareat, factum est, vt vir egregius ς videre sibi videretur. V. Tab. aen. VI. Discas vel ex hoc exemplo, voces nihili haud raro inde ortas esse, quod editores libros manu scriptos perperam legissent.“ Cod. c. Καὶ θηλυκῶς λέγειν εἰώθασιν οἱ Ἀττικοὶ, εἶτα ἐπάγειν οὐδέτερα, οὐ πρὸς κ. τ. λ. SCHAEF.] Ab Ἰάζειν notissimum est Ἰαστὶ, a Δωρίζειν Δωριστὶ, qua in voce Comica venustate lusit Aristoph. Equit. vs. 985. Περσίζειν, vnde Περσιστὶ, reddendum forte Aeliano V. H. L. I. C. 21. vbi ista ἔλεγε δὲ ταῦτα ΠΑΙΖΩΝ δι᾽ ἑρμηνέως multis modis corrigunt Homines Eruditi: optimo sensu legeretur ἔλεγε δὲ ταῦτα ΠΕΡΣΙΖΩΝ δι᾽ ἑρμηνέως.*) Etenim de Ti-

*) In περσίζων inciderunt etiam Coraius ad Heliodor. p. 277. et Iacobsius Obss. in Aeliani Histor. Animal. [p. 17. SCHAEF.] Sed idem Iacobsius, postea recensum agens Aeliani a Coraio editi (*Hall. Allgem. Literat. Zeit.* 1806. 2. Sept. p. 436.), „Quanquam concedo,“ inquit, „hanc coniecturam admodum probabilem videri, fieri tamen potuisse aio, vt Aelianus, semper captans Atticismos, πατριάζων scriberet. Id compendiose scriptum in παίζων facillime corrumpi potuit.“ [Cogitauit vir doctissimus compendium πριάζων.] „πατριάζειν δὲ (vt Pollux docet) ἔλεγον οἱ Ἀθηναῖοι τὸ πράττειν τι ἐκ τῶν

thrausta Persa res est, qui per interpretem cum Ismenia Thebano colloquebatur. *Παίζειν*, quod Aeliano exeminus, recipiat Philostratus V. Soph. L. II. p. 559. vbi simultatum inter Herodem et Quintilios initium fecisse dicuntur *τὰ πταισθέντα περὶ αὐτῶν Ἡρώδῃ πρὸς Μάρκον.* Praestat legere: *τὰ παιχθέντα, quae de illis apud Marcum Herodes iocatus fuerat.* Communicata nuper hac emendatione cum Cl. Ruhnkenio, rescripsit Vir amicissimus, fauere nonnihil coniectori Codicem Paris. optimae notae, *παισθέντα* exhibentem. [Cod. 1696. quo Ruhnkenium vsum fuisse puto, *παισθέντα* non habet in textu, sed ad marginem cum notula *γράφεται.* Wyttenbachius Bibl. Crit. T. I. P. 3. p. 47. *παίζειν* et *πταίειν* permutare docuit temporum nonnulla. Boisson.] *Παίζειν* adstructione non indiget. Inde deriuatum *παιδιὰ* potius hac opera reducam in Socraticor. Epist. XII. p. 28. *ἔσται δὲ ὁ*

πατρίων ἐθῶν. Tithraustes igitur, *patrium seruans morem,* per interpretem cum Ismenia locutus est. Neque tamen valde repugnem, si quis *περσίζων* praeferendum censeat." Mihi vero fateor *περσίζων* magis probari. In Codice quidem Hermogenis 1983. hoc verbum sic scriptum reperi: *πσίζ''* (σ superscript) (*περσίζειν*). Quod si compendium significans *ερ* (v. supra ad Gregor. p. 5.) euanuit aut ob atramentum dilutius minus apparet, quae restant litterae, cum verbo *παίζειν* facillime confunduntur. Ceterum de aduerbiis in *στι* addam locum Apollonii *περὶ ἐπιῤῥημάτων* MS.: *Τὰ διὰ τοῦ στι ἐκφερόμενα (ἐπιῤῥήματα) ἄμεινον ἡγητέον ἀπὸ ῥημάτων παρῆχθαι, ἢ καὶ συνυπάρχειν τὰ ῥήματα, καὶ ταῦτα πάντα εἰς ζω περατούμενα, καὶ καθὼς ἀπὸ μιᾶς συζυγίας τῶν ῥημάτων μία σχεδὸν καὶ ἡ συζυγία τῶν ἐπιῤῥημάτων. εὔλογόν τε καὶ τὸ διηλλαγμένον τοῦ ἐπιῤῥήματος συνδιηλλάχθαι τῷ πρωτοτύπῳ. οὐ γὰρ πιθανὸν παρὰ τὸ Ἕλλην τὸ ἑλληνιστὶ, μᾶλλον δὲ παρὰ τὸ ἑλληνίζω. παρὰ γοῦν τὸ Θρᾴξ* (Cod. *τω δραξ*), *πάλιν διάφορον κατὰ τὴν κατάληξιν ὂν, οὐκ ἂν τὸ αὐτὸ παρακολουθήσειεν θρᾳκιστὶ, παρὰ δὲ τὸ θρᾳκίζω τῆς αὐτῆς πάλιν ἐχόμενον συζυγίας. οὕτως ἔχει παρὰ τὸ δωρίζω δωριστὶ, καὶ αἰολιστὶ, βαρβαριστὶ, μηδιστὶ, συριστὶ, σκυθιστὶ, καὶ ἐπεὶ ἅπαξ τὸ ἰάζω συνεκόπη ἐκ τοῦ ἰωνίζω, ἦν καὶ τὸ συνὸν ἐπίῤῥημα συμμετειληφὸς τοῦ πάθους ἰαστὶ, καὶ σαφὲς ὅτι πάλιν τὸ ἰωνιστὶ τῷ ἰωνίζω παρέκειτο.* Sic a *πελοποννησίζω* deriuatur *πελοποννησιστὶ*, et dorice *πελοποννασιστί.* Quae praeterea huius aduerbii formae ferantur, spurias esse, verissime iudicauit Valckenarius ad Theocr. Adon. p. 385. Bast.

σωφρονιστὴς τῶν ἀφρόνων ὑμῶν παίδων Ἀντισθένης; γράφεις γὰρ αὐτῷ κωμῳδῶν ἡμῶν τὰς διατριβάς. Multum erigetur sententia vnius literae adiectione: *τῶν ἀφρόνων ὑμῶν παιδιῶν.* Respicit enim Simon Coriarius Aristippi Epistolam IX. *iocis* refertissimam, etiam in ipsum Simonem; et fallitur adeo L. Allatius, qui putat innui Epistolam XI. nisi feras ad ipsum Antisthenem scriptum p. 27. *ταῦτα δὲ Ἀντισθένει μὴ λέξῃς.* — Sed tandem ad institutum reuertor. *Εἰπεῖν βοϊστὶ*, pro *bouina lingua loqui*, dixerunt Iamblich. et Porphyr. de V. Pythag. *Διαστὶ διαλέγεσθαι*, pro *Iouis lingua vti*, venuste Dion Chrysost. Or. XI. p. 157. B. *ὡς ἐξὸν αὐτῷ* [Homero] *μὴ μόνον τὰς τῶν Ἑλλήνων φωνὰς μιγνύειν, μηδὲ τοῖς σφόδρα ἀρχαίοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς δαιμονίοις χρῆσθαι ὀνόμασι, καὶ ποτὲ μὲν Αἰολίζοντα, ποτὲ δὲ Δωρίζοντα, πάλιν δὲ Ἰάζοντα, ἀλλὰ καὶ Διαστὶ διαλέγεσθαι.* De Deorum dialecto, quam a ceteris diuersam finxerunt, Homeri praeëuntis exemplo, Epicharmus apud Athen. L. III. p. 85. Philoxenus Cyther. L. XIV. p. 643. A. Sannyrion *ἐν Γέλωτι* apud Harpocration. V. *Πέλανος*, aliique, [Cf. Lakemacherum Obss. Philol. p. 3. obs. 4. Boisson.] insignis est locus Platonis Phaedro p. 347. B. *τοῦτο δὴ τὸ πάθος ἄνθρωποι μὲν ἔρωτα ὀνομάζουσι· θεοὶ δὲ ὃ καλοῦσιν ἀκούσας, εἰκότως διὰ νεότητα γελάσειας. λέγουσι δὲ, οἶμαι, τινὲς Ὁμηρίδων, ἐκ τῶν ἀποθέτων ἐπῶν δύο ἔπη εἰς τὸν Ἔρωτα· ὧν τὸ ἕτερον πάνυ ὑβριστικὸν, καὶ οὐ σφόδρα τοι ἔμμετρον. ὑμνοῦσι δὲ ὧδε·*

Τὸν δ᾽ ἤτοι θνητοὶ μὲν Ἔρωτα καλοῦσι ποτηνὸν,
*Ἀθάνατοι δὲ Πτέρωτα διὰ πτερόφοιτον ἀνάγκην.**)

Elegans quoque est Dionis locus Or. X. p. 149. B. *τί δὲ, νομίζεις τὸν Ἀπόλλωνα Ἀττικίζειν, ἢ Δωρίζειν; ἢ τὴν αὐτὴν εἶναι διάλεκτον ἀνθρώπων καὶ θεῶν; ἀλλὰ τοσοῦτον*

*) Bastius: „In loco hoc Phaedri Platonici Codex vetustus Vindobon. 54. dat *γελάσῃ* (sine *ἂν*), quod Heindorfio (p. 268.) placuit pro *γελάσειας*. Praeterea Codices Vindobon. omnes habent *τινὲς Ὁμηριδῶν* (Heind. *Ὁμηρίδαι*) — *οὐ σφόδρα τι ἔμμετρον*, quod Heindorfius iure recepit pro *τοι*, denique *τὸν δὴ τοὶ θνητοὶ* pro *τὸν δ᾽ ἤτοι θνητοί.*" *Γελάσῃ* verum puto. Xenophon Conuiu. I. 16. *ὡς αὖθις γελασόμενοι.* Lucianus T. I. p. 539. *τοῦ μὲν γελασομένου τὴν ἄνοιαν αὐτῶν.* T. II. p. 15. *μάλα ἡδὺ καὶ ἐς κόρον γελάσονται.* T. III. p. 189. *ἴσως ἤδη καὶ ταῦτα γελάσῃ.* *Ὁμηριδῶν* item praeferendum Koeniano *Ὁμηρίδων*, qui foret genitiuus nominis *Ὁμηρίς*. V. Lobeck. ad Sophocl. Aiac. p. 368. Schaef.

δόντες, ἀλλὰ πρὸς τὸ σημαινόμενον. Ὅμηρος[38]·

——— νεφέλη δέ μιν ἀμφιβέβηκε
Κυανέη, τὸ μὲν οὔποτε λήγει. — —

διαφέρει, ὥστε τὸν ποταμὸν τὸν ἐν Τροίᾳ, Σκάμανδρον, Ξάνθον παρ' ἐκείνοις καλεῖσθαι, καὶ τὴν Κύμινδιν ὄρνεον, Χαλκίδα, καὶ τόπον τινὰ πρὸ τῆς πόλεως, ὃν οἱ Τρῶες ἐκάλουν Βατίειαν, τοὺς θεοὺς σῆμα Μυρίνης ὀνομάζειν. Quae luxata erant, praeëunte Interprete, facili opera redintegraui ex Homeri Il. *Υ.* vs. 74. *Ξ.* vs. 291. et *Β.* vs. 813. Vid. Clem. Alex. Strom. I. p. 404. et R. Fabrett. ad Tabell. Iliad. p. 331. — In prior. editt. tres sequentes articuli huic, qui in Vatic. [a. b. et August. SCHAEF.] deest, praemittuntur. KOEN.

38) *Ὅμηρος*] Od. *Π.* vs. 74. [Imo Od. *Μ.* v. 74. quod monuit Hermannus. Legitur ibi *τὸ μὲν οὔποτ' ἐρωεῖ.* In poëtae verbis Cod. c. habet *ἀμφιβεβήκει.* SCHAEF.] Pro *ὡς πρὸς ν. γὰρ ἀ.* Voss. *πρὸς γὰρ τὸ νέφος ἀ.* ceteri quod MSS. omittunt; sed est etiam in Schol. ad Thucydidis L. II. p. 127, 52. qui locus hic citatur. In fine editt. negligunt *εἶπεν.* [Verba *Ὅμηρος — πρὸς τὸ νόσημα* Cod. A. omittit. Cod. B. *πρὸς γὰρ τὸ νέφος ἀπήντησε.* Idem pro *γίνεσθαι* in Thucydidis loco habet Atticam formam *γίγνεσθαι.* Cod. c. *σημαινόμενον, ὡς καὶ Ὅμηρος —.* Bastius: „*ὡς καὶ* propterea placet, quia ante de Atticis sermo est, inter quos Homerus referri nequit.“ Deinde Cod. c. *ὡς πρὸς τὸ νέφος γ. ἀπ. καὶ ὁ Θουκυδίδης δὲ φησίν· ἡ νόσ.* Idem pro *Λῆμνον* habet *λοῖμον.* SCHAEF.] — Eodem vero iure scribere potuisset Grammaticus: *καὶ οὐδετέρως τι λέγειν εἰώθασιν, εἶτα ἐπάγειν θηλυκὸν, ἢ καὶ ἀρσενικόν.* Exempla collegit, praeter alios, Stephanus App. de D. A. p. 131 — 134. Vnum addo Heliodori Aeth. L. I. p. 63. qui cum scripsisset: *οἱ δὲ ὑπόλοιποι πρὸς τὸ νησίον ἐτράπησαν, ὡς τὰ ἐπιζητούμενα κειμήλια καὶ σκῦλα κατ' αὐτὸν* [L. *αὐτὸ*] *εὑρήσοντες,* subiungit: *Ὡς δὲ πᾶσαν ἐπιδραμόντες* etc. quasi *τὴν νῆσον* ante posuisset; quod ipsum e Vat. Codice Ios. Scaliger suo libro adscripsit, a Librario profectum, qui ignorabat, talia multa veteres vsurpasse, *vel per incogitantiam oblata, vel variandae orationis ergo studio quaesita,* vt praeclare monet *ὁ πάνυ* ad Lucian. T. I. p. 400. In

ὡς πρὸς νέφος γὰρ ἀπήντησε. καὶ ὁ Θουκυδίδης· „ἡ νόσος πρῶτον ἤρξατο γίνεσθαι τοῖς Ἀθηναίοις, λεγόμενον μὲν καὶ πρότερον πολλαχόσε ἐγκατασκῆψαι, καὶ περὶ Λῆμνον, καὶ ἐν ἄλλοις χωρίοις.“ λεγόμενον γὰρ εἶπεν ἀπηντηκὼς πρὸς τὸ νόσημα.

§. XL. Τὸ παραλαμβάνειν τὰς αἰτιατικὰς [39]) πτώσεις ἀντὶ γενικῶν Ἀττικῶν ἐστιν ἴδιον. οἷον·

Μήτε σὺ τόνδ', ἀγαθός περ ἐὼν, ἀποαίρεο κούρην [40]).

ἀντὶ τοῦ ἀπὸ τούτου.

Latinis scriptoribus similia passim Viri docti obseruarunt: vid. Ob. Gifanius Ind. Lucretii in *Generis mutatio.* Koen. Boissonadus: „*πρὸς τὸ σημαινόμενον*] Quod non fit solummodo in neutro post femininum, sed in cuiuslibet generis vocibus, vbi relatio non ad vocem quae praecessit, sed ad sensum trahenda est. Synesius Prou. I. p. 107. C. a neutro transit ad masculinum genus: *παιδάριά τε ἀκολαστότερα τότε δὴ καὶ πλείους μᾶλλον εἰς τὴν οἰκίαν εἰςήῤῥησαν:* vbi Schol. Cod. 1038. *δέον εἰπεῖν πλείω, πλείους εἶπε πρὸς τὸ σημαινόμενον.* — *Εἰςήῤῥησαν* firmare potest locus eiusdem de Regno p. 24. C. *στρατεύματα . . . εἰς τὴν Ῥωμαίων ἡγεμονίαν εἰςεῤῥυηκότα.* Sed Cod. 1038. ad marginem habet: *γρ. εἰςηῤῥηκότα.*“ Bastius: „V. Addenda ad Epistol. Critic. p. 282. ed. lat.“ Schaef.

39) *τὰς αἰτιατικὰς*] Cod. August. articulum omittit. Deinde Cod. c. *ἀντὶ τῶν γενικῶν*. Alterum vtrum probandum. Schaef.

40) *ἀποαίρεο κ.*] Il. *Α.* vs. 275. Eadem structura Euripid. Hecub. vs. 285. Androm. vs. 613. Iphig. T. vs. 1267. Sophocles Philoct. vs. 388. 961. Aristoph. Acharn. vs. 463. Xenophon Hist. Gr. L. IV. p. 510. C. L. VII. p. 631. D. Isocrat. Or. ad Phil. p. 212. Lysias c. Philon. p. 493. Dion Chrysost. Or. XXXI. p. 318. A. Aristid. Or. T. I. p. 164. Arrian. de Exp. Alex. L. III. p. 106. Conf. Clariss. Valcken. ad Herodot. p. 620, 38. Frequenter *ἀφαιρεῖσθαι* etiam cum genitiuo personae construitur. Apollodor. apud Stob. S. CIII. p. 563, 11. *Ὁ καιρὸς ὁ τυχὼν τοῖς μὲν οὐ κεκτημένοις Ἔδωκε, τῶν κεκτημένων*

δ' ἀφείλετο. Pluribus exemplis abstineo. In Nostro itaque cum Stephano malim ex Io. Grammatico ἀντὶ τοῦ τούτου, non ἀπὸ τούτου. [Cod. c. κούρην. Εἴρηκε δὲ τὸ τόνδε ἀντὶ τοῦ τοῦδε ἤγουν τούτου. SCHAEF.] Duplicem structuram adnotat Suidas V. Ἀφαιροῦμαι, γενικῇ, ἔστι δὲ [L. ἔτι δὲ, vel ἔσθ' ὅτε] καὶ αἰτιατικῇ. [Boissonadus: „Suidas non sollicitandus est. Eunapius init. ἐν λόγοις, ἔστι τε καὶ ἐν γράμμασι. quae similia sunt.“ Bastius: „Si ἔστι δὲ καὶ, vt Boissonado videtur, recte habet, fortasse etiam in Harpocratione et Suida v. ἐξηγηταὶ defendi potest, vbi Hemsterhusius (v. Ruhnken. ad Tim. p. 112.) ἔτι δὲ καὶ τὰ corrigendum censuit. τὰ quidem, vtcunque de ceteris statuas, necessarium est.“ Ἔτι si in Harpocratione et Suida reiicitur, non perspicio, quî τὰ probari possit. Itaque huc inclino, vt Hemsterhusio assentiar. Ceterum satis frequens est commutatio vocum ἔτι et ἔστι. Thomas Mag. p. 316. loco inprimis apposito: ἔστι δὲ τὸ ἐνταῦθα καὶ ἀντὶ τοῦ τότε. ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ εἰς τοῦτο. Oudendorpius: „Pro ἔτι — ἔστι Oxon.“ Conf. Brunck. ad Aristophan. Lysistr. v. 598. et Bast. Epistol. Crit. p. 256. ed. Lips. SCHAEF.] Est et vbi cum genitiuo rei iungitur. Antonin. Liber. C. XXXVI. τὸν Κρόνον ἀφείλετο τῆς ἀρχῆς. Nolim mihi succenseant Viri eruditi, si loco forte non valde opportuno grauem maculam ex eo Capite Antonini hic eluam. Editur: Τάνταλον δὲ, ἐπεὶ τὸν ὅρκον ἐψεύσατο, κατέβαλε [Iupiter] καὶ ΠΕΡΙ' αὐτὸν ὑπὲρ κεφαλῆς τὸν Σίπυλον. Emendo: καὶ 'ΕΠΗΙΩΡΕΙ αὐτῷ ὑπὲρ κεφαλῆς τὸν Σίπυλον. [Haec Koenii coniectura mihi quidem nunquam probari potuit. BAST.] Alcaeus et Alcman apud Schol. Pindari in Olymp. I. 97. λίθον φασὶν ἐπαιωρεῖσθαι τῷ Ταντάλῳ. *Saxum super caput eius ingens pendet*, Hygin. Fab. 82. De verbo ἀφαιρεῖσθαι cum genitiuo rei plura exempla dedit Cl. Abresch. L. III. An. ad Aeschyl. p. 116. In Lysia p. 407. non mouerim πρόςοδος δέ μοι οὐκ ἔστιν ἄλλη πλὴν ταύτης, ἧς ἂν ἀφέλησθέ με etc. qui vel propter vicinum ταυτης secundo casu vsus videtur. Hesychii Ἀμφαιρήσεται, περισχισθήσεται, vbi in not. ἀφαιρήσεται coniicitur, corruptum est ex Ἀμφιρήξεται. Ionicum ἀρηρημένος reddendum Eusebio Philosopho apud Stob. S. XLIV. p. 309, 9. pro vulgato παρηρημένος. KOEN.

§. XLI. *Καὶ τὸ ἐκφέρειν ἐπὶ κλητικῆς*[41]) *τὰς εὐθείας,*

— — — *νεφεληγερέτα Ζεὺς,*

ἀντὶ τοῦ νεφεληγερέτης, καὶ

— — — *ἱππότα Νέστωρ,*

ἀντὶ τοῦ ἱππότης, καὶ

— — — *εὐρυόπα Ζεὺς,*

καὶ μητιέτα, ἀντὶ τοῦ εὐρυόπης καὶ μητιέτης, Ἀττικῶν ἐστι.

---

41) *ἐπὶ κλητικῆς*] Editt. *καὶ ἐ. τὰς κλητικὰς ἀντὶ εὐθειῶν.* [Cod. b. *κ. τὸ ἐκφ. τὰς κλητικὰς ἀντὶ εὐθειῶν:* Cod. c. *κ. τὸ ἐκφ. ἐπὶ κλητικῶν τὰς εὐθ. Ἀττικῶν ἐστιν ἴδιον, οἷον νεφ.* etc. Schaef.] Quae a *νεφεληγερέτης* sequuntur, addidi ex Voss. [Omissa sunt in Codd. a. b. et August. Codd. A. et B. dant *ἀντὶ τοῦ νεφεληγερέτης, τῶν ἀττικῶν ἐστί,* omissis mediis. In fine articuli Cod. c. *εὐρυόπα Ζεὺς, ἀντὶ τοῦ εὐρυόπης,* omissis ceteris. Schaef.] *Νεφεληγερέτα, ἱππότα, εὐρυόπα* et *μητιέτα* Homero frequentantur. Sunt autem casus primi flexu Aeolico. Vid. Stephan. ad Io. Grammat. p. 15. Quia inedita est, adscribam Etymologi MS. Leidensis notam V. *Μητιέτα· ἔστι γὰρ καὶ ἐπ' εὐθείας ὁ μητιέτα, κατὰ μετασχηματισμὸν Βοιωτῶν καὶ Αἰολέων. οἷον, αὐτὰρ ὁ αὖτε Θυέστα* [Il. *B.* vs. 102.] *ἀντὶ τοῦ ὁ Θυέστης, καὶ ἱππηλάτα, ἀντὶ τοῦ ἱππηλάτης, καὶ νεφεληγερέτα ἀντὶ τοῦ νεφεληγερέτης, καὶ κυανοχαίτα ἀντὶ τοῦ κυανοχαίτης. Ἔστι δὲ καὶ Ἀττικῆς τοῦτο διαλέκτου ἰδίωμα, ἀντὶ γὰρ εὐθείας οἱ Ἀττικοὶ τῇ κλητικῇ χρῶνται.* [Cf. Herodianum ap. Villois. Diatr. p. 88. Boisson.] *παρ' ἡμῖν δὲ οὐδὲν ἀρσενικὸν ὄνομα ἐπὶ τῆς εὐθείας εἰς α λήγει.* Atticis tribuitur is flexus et §. 25. de Dial. Aeol. *Κρονίδα Ζεὺς* est apud Euripid. Bacch. vs. 95. sed in Choro. Koen. Bastius: „De hac nominatiuorum forma Villoisonus passim disputat, comparans rationem Graecorum recentiorum. E. c. in notis ineditis ad Pindarum (Olymp. VIII. v. 64.) haec habet: „Les scholies disent qu'ici *Ὀρσοτριαίνα* est mis pour *Ὀρσοτριαίνης,* et que c'est un *vocatif.* „Mais c'est une forme *dorique* ou *éolique,* qui se retrouve „encore chez les Tzaconiens, descendans des Lacedémo„niens. Ils disent aujourdhuy *ναύτα* pour *ναύτης, ἐρημί-*

„τα pour ἐρημίτης, τεχνίτα, χωριάτα, προφήτα, et ἄξιε, „φίλε, πικρὲ, γυμνὲ, ἄρρωστε, παλαιὲ, ἄγγελε, ἀετὲ, χο-„ρὲ, σιδηρὲ, οὐρανὲ, καπνὲ, δυνατὲ, παρθένε, et πάθε, βαρε, „δακρυε, εἴδωλε, et καλε pour καλον, bois, tandis que „les autres grecs disent ξύλον. C'est ainsi que les latins „qui ont tiré en partie leur langue de la grande Grèce, „disent *poëta, cometa, planeta.*" Ceterum locus a Koenio allatus Etymologi MS. Leidensis partim reperitur etiam in Scholiis Venetis ad Il. *A.* 175. vbi pro παροξυτονομενα et προπαροξυτονομενα cum Codice A. legendum παροξυνόμενα et προπαροξυτονούμενα. Alius Scholiastae Homerici locus de his nominibus in ης desinentibus legitur ad Il. *A.* 540. (Conf. Wagner *Die Lehre von dem Accent* etc. p. 140.) Qui cum aliquot vitiis contaminatus sit, haec data occasione tollam. Sic autem editum legimus: Προπερισπαστέον τὸ δολομῆτα, ὁμοίως τῷ· σχέτλιε, ποικιλομῆτα (Odyss. N. 293.). καὶ καθόλου τὰ εἰς ης (Cod. Ven. A. της) λήγοντα βαρύτονα [Etym. M. p. 282, 43. addit τῷ η παραληγόμενα, igitur nomina in ητης], ὅτε ἐπὶ κλητικῆς εἰς α λήγει, προπερισπᾶται· ἀλῆτα, πλανῆτα, νικῆτα, παιδῖτα, Σαλωνῖτα. ἔνθεν οὖν σημειωτέον τὸ ἀκάκητα. Ex his παιδῖτα graecum esse, non dixerim. Itaque cum Etymol. M. l. c. lego πεδῆτα, et pro Σαλωνῖτα, item corrupto, cuius loco Codex Ven. A. σαμνῖτα dat, αἰσυμνῆτα." Addam Reizii nostri annotationem de accentu istorum nominativorum, quam secum communicatam Fr. Aug. Wolfius in notis ad Hesiodi Theogon. v. 914. publici iuris fecit. „Scribendum vtique est μητιέτα, non μητίετα, vt alibi recte νεφεληγερέτα, non νεφεληγέρετα. Haud quidem negem, Aeoles in hac forma nonnumquam accentum retraxisse, vt, ὁ Μύριλλα αντι του ὁ Μυρίλλης: ὁ Κόπαινα αντι του ὁ Κοπαίνης. Sed dubito, an id in omnibus nominibus fecerint; nec vni Aeoles hac forma vsi sunt, sed etiam veteres Attici, qui accentum in ea non retraxerunt. Magnum auctorem habes Eustathium, qui ad Il. α, 175. p. 57. 4. *Εστι δε κατα τους παλαιους Βοιωτων και Αιολεων ὁ τοιουτος τυπος του σχηματισμου· διο και τινα εκ των τοιουτων προπαροξυνονται· ὡς ενταυθα το, μητίετα Ζευς. — και εκ του ακακήτης το ακάκη-*

§. XLII. Τὸ λαμβάνειν τὰς δύο[42]) ἀποφάσεις ἀντὶ μιᾶς καταφάσεως Ἀττικόν ἐστι. Θουκυδίδης ἐν τῇ τρίτῃ[43]) τῆς συγγραφῆς· „ξύμμαχοι μέντοι ἐγενόμεθα οὐκ ἐπὶ καταδουλώσει τῶν Ἑλλήνων.“ ἀντὶ

τα. — προπαροξυντικοι γαρ εισιν οἱ Αιολεις εν πολλοις, ὡς δηλοι και το δύνατος παρ᾽ αυτοις προπαροξυνομενον. Putaui et ego, non omnia huius formae nomina solitos Aeoles fuisse προπαροξυνειν; sed idem tamen putaui, nomina omnia generis eiusdem apud Aeoles προπαροξυτονα fuisse aut non fuisse: κυρια μεν, προπαροξυτονα· προσηγορικα δε, ου. Si μητίετα et ακάκητα dixerunt, cur dixerunt iidem νεφεληγερέτα, ἱππότα, ἱππηλάτα, ευρυόπα, ηπύτα, τοξότα? Sin haec sunt, vt suspicor, Attica potius, vt sane αιχμητὰ Λυκαων (Il. ε, 197.) Atticum est: nam Aeoles βαρυνται fuerunt, nec vllum nomen acuerunt: num est credibile, Homerum in eadem forma, in qua sequutus est in plerisque nominibus Atticos, vnum et alterum nomen accentu Aeolico vsurpare maluisse?“ SCHAEF.

42) τὰς δύο] Cod. A. τὰς ante δύο omittit. Deinde Cod. c. habet καταφάσεως Ἀττικῶν ἐστιν, ὡς Θουκυδ. Et in verbis Thucydidis Cod. b. μέντοι γινόμεθα οὐκ ἐπὶ τῇ καταδουλώσει. Cod. August. γενώμεθα. SCHAEF.

43) Θουκυδίδης ἐν τῇ τρίτῃ] C. 10. sed infeliciter in λιτότητος exemplum hic locus succedit, quum sequatur ἀλλ᾽ ἐπ᾽ ἐλευθερώσει ἀπὸ τοῦ Μήδου τοῖς Ἕλλησι, vt post Stephan. monet Cl. Dukerus ad Thucydideum τὴν τῶν γεφυρῶν οὐ διάλυσιν L. II. p. 89, 58. Tale foret ἡ οὐ καταδούλωσις. Democrit. apud Stob. S. XLII. p. 278, 52. κατὰ δὲ ζώων φόνου καὶ μὴ φόνου. Similia sunt in Hippocrate de Loc. in hom. p. 422, 9. τὰ εἴδεα καὶ τὰ μὴ εἴδεα. p. 423, 11. τὰ φάρμακα et τὰ μὴ φάρμακα. Idem de Alim. p. 381, 35. τροφὴ, οὐ τροφὴ, et de vsu Liquidor. p. 425, 3. memorat aquae τὰς βλάβας et οὐκ ὠφελείας. Τοῦ φόρου ἡ οὐκ ἀπόδοσις est in Lucian. T. II. p. 100. *Veri non dissimulator amoris* in Ouidii Metam. L. V. vs. 61. Praeclara notantur ad Scholiasten Euripidis in Phoen. p. 599. — Homeri ἐπεὶ οὔ μιν ἀφαυρότατος β. Ἀ. est ex Il. Ο. vs. 11. cui geminum Σοφιστὴς

τοῦ ἐπ' ἐλευθερίᾳ[44]). εἰ γὰρ καὶ μία ἐστὶν ἡ ἀπόφασις ἡ οὒ, ἀλλὰ καὶ ἡ καταδούλωσις τρόπον τινὰ ἀπόφασίς ἐστι, στέρησις τῆς ἐλευθερίας τυγχάνουσα καὶ ἐναντιουμένη τῷ τῆς ἐλευθερίας ἀξιώματι. ὡς καὶ Ὅμηρος·

— — ἐπεὶ οὔ μιν ἀφαυρότατος βάλ' Ἀχαιῶν.

ἀντὶ τοῦ ἀνδρεῖος. καὶ ὁ Θεολόγος· „ἔστι δὲ οὐκ ἄδηλον τοῦτο, ὅπῃ τὸ πνεῦμα τετάξεται."

§. XLIII. [45]) Τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ευς εἰς εις πληθυν-

οὐ τῶν ἀγεννῶν in Aristid. Or. T. I. p. 311. τις τῶν ὀλίγῳ πρότερον φιλοσόφων οὐ φαύλων in Dion. Chrysost. Or. XLIX. p. 539. D. γυνὴ τῶν οὐκ ἀφανῶν in Philostrat. V. A. L. V. p. 197. *Consiliis habitus non futilis auctor* in Virgil. Aen. L. XI. vs. 339. Vid. Conr. Rittersh. ad Oppian. Hal. p. 283. Gataker. Aduers. Misc. L. I. C. 7. et Cl. Valckenaerius ad Herodot. p. 324, 95. — Greg. Nazianzeni verba addita sunt de MSS. Pro ὅπῃ Vatic. ὅτι, ὅποι Regg. quod et in Voss. alteri superscriptum. Koen. Cod. c. καὶ ὁ θεολόγος Γρηγόριος· ἐστὶ γὰρ οὐκ ἄδηλον τοῦτο, ὅπῃ τὸ πνα (i. e. πνεῦμα) τετάξεται. Cod. a. τοῦτο, ὅτι τὸ πνα τετέξεται. In Cod. b. omittitur Theologi locus, „qui vbi legatur," Bastius inquit, „indicari mihi velim." E Codd. Regg. solus B. pro ὅπῃ habet ὅποι. In A. corrector margini iuxta ὅπῃ haec adleuit: (η ὅπῃ ἄριστον ἀντὶ τοῦ ὅ π ω ς. Cod. August. ὅτι. Schaef.

44) ἀντὶ τοῦ ἐπ' ἐλευθερίᾳ] Cod. b. ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τῇ ἐλευθερίᾳ. Deinde Codd. a. et b. ἡ ου. Cod. c. ἐστὶν ἀπόφασις ἡ ου, ἀλλὰ ἡ καταδ. Post Codd. a. b. et August. τυγχάνουσα. καὶ Ὅμηρος, mediis omissis. Codd. A. B. et c. ἐναντιουμένη, quod recepi pro Koeniano ἐναντιούμενον. Schaef.

45) Hunc articulum Cod. a. sic habet: τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ευς εὐθειῶν εἰς εις πληθυντικὰς, διὰ τοῦ η γράφουσι, ἱππῆς, βασιλῆς, καὶ τρέπουσι δὲ — εἰς η, καὶ ἔστιν ὅτε καὶ τὸ ι προσγράφουσι, κλεῖδα, κληΐδα, ποσείδεον, ποσειδήϊον, φοινικοπάρηος. Cod. b. sic: τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ευς εὐθειῶν εἰς εις πληθυντικὰς αἰτιατικὰς, διὰ τοῦ η γράφουσι, ἱππῆς, βασιλῆς, καὶ τρέπουσι δὲ — εἰς η, καὶ

τικὰς εὐθείας[46]) διὰ τοῦ η γράφουσιν, ἱππῆς, βασιλῆς, Πλαταιῆς, καὶ τρέπουσι δὲ τῆς ει διφθόγγου ἐν πολλοῖς τὸ ε εἰς η, καὶ τὸ ι ἔστιν ὅτε προσγράφουσιν, ἔστι δ' ὅτε οὔ· οἷον κλεῖδα, κλεΐδα, κληΐδα,

---

ἔστιν ὅτε προσγράφουσι καὶ τὸ ι· κλεῖδα, κληΐδα, ποσειδεῖον, ποσειδήϊον, φοινικοπάρηος. Cod. c. sic: τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ευς εἰς εις πληθυντικὰς (omisso εὐθείας) διὰ τοῦ η γράφουσιν οἱ Ἀττικοὶ, ἱππῆς,—τὸ ε εἰς η, τὸ δὲ ι προσγράφουσιν ἔμπροσθεν (sic), ὡς τὸ κλεῖδα κλεΐδα, καὶ Ποσείδειον Ποσειδήϊον, ἀχρεῖος, ἀχρέϊος καὶ ἀχρήϊος, φοινικοπάρειος, φοινικοπαρέϊος καὶ φοινικοπαρήϊος, κατὰ τροπὴν τοῦ ε εἰς η, μένοντος καὶ τοῦ ι προσγεγραμμένου· ὁμοίως γίνεται καὶ τὸ μιλτοπάρηος (sic). Denique Cod. August. sic: Τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ευς εὐθειῶν εἰς εις πληθυντικὰς διὰ τοῦ η γράφουσιν, [ab eadem manu in margine adscripta: προσγράφοντες καὶ τὸ ι] κλεῖδα, κληΐδα, Ποσείδαον, Ποσηΐδαον, sequentia omittens. Cod. A. οἷον κλεΐδα. Corrector addidit ποιητικὸν, quod superscriptum est. SCHAEF.

46) εὐθείας] Editt. prior. Τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ευς εὐθειῶν εἰς εις πληθ. διὰ τοῦ η γ. ἱππῆς, β. καὶ τρέπουσι τῆς ευ δ: [Voss. modo καὶ τρ. δὲ ἐν πολλοῖς] τὸ ε εἰς η. ἐνίοτε καὶ τὸ ι προσγρ. οἷον κλεῖδα κληΐδα, Ποσείδαον Ποσηΐδαον. In βασιλῆς, ἱππῆς et eiusmodi pluralibus eo fidelius Atticam formam Codices obseruare, quo sint antiquiores, statuit T. H. ad Aristoph. Plut. p. 274. Χαλκῆς, κεραμῆς, σκυτῆς, βαλανῆς, κναφῆς iunctim praebet Comicus Eccles. vs. 415. Adde Markland. ad Supplic. Euripid. vs. 666. Quod ad κληΐδα attinet, Suidas V. Κληΐδα, οὕτω καὶ οἱ Τραγικοὶ, καὶ Θουκυδίδης. Euripidea tractauit Cl. Valckenaerius ad Phoen. vs. 268. In Thucydide vero, quantum memini, non κληΐδα inuenies, sed eiusdem tamen generis κληϊστὸν L. II. p. 109, 31. vbi Stephan. praefert κληστὸν, κλειστὸν l. c. Valcken. Ἄκλειστος est recte L. II. p. 160, 25. κλείσει p. 161, 70. ἀποκλείσει L. IV. p. 287, 68. κατέκλεισαν L. V. p. 367, 68. in quibus singulis MSS. praebent η, vt κλήσειν quoque editur L. IV. p. 242, 34. vbi Thucydides sine dubio κλείσειν

Ποσείδειον, Ποσειδέϊον, Ποσειδήϊον[47]), *φοινικοπάρηος, μιλτοπάρηος.*

§. XLIV. *Καὶ τὴν οὐ ἀπόφασιν Ἀττικοὶ*[48]) *περιτ-*

---

scripserat. Videlicet cum, Ionum exemplo, literam *η* in Alphabetum Attici tandem etiam recepissent, suarum esse partium crediderunt descriptores Grammatici, veterum loca ad recentiorem scribendi rationem conformare. Koen. Sunt qui iota illi nominatiuorum formae recte subscribi negent. Lobeckius ad Sophocl. Ai. p. 247.: „Triclinio assentior *οἱ βασιλῆς, οἱ ἱππῆς* scribenti, ex *βασιλῆες* contractum." Notabilis autem scriptura Codicis b., quomodo si ipse Gregorius scripsit, frustra sunt viri docti, qui formam hanc nominatiuorum propriam dicentes testimonio Grammatici nostri vtuntur. Sophocles Ai. v. 389. s. *τούς τε δισσάρχας ὀλέσσας βασιλεῖς.* Brunckius ad h. l.: „*βασιλεῖς.* Sic bene Aldus et codd. omnes antiqui, quod Gregorii in libello de Dialectis canonem confirmat. Triclinius dedit *βασιλῆς.* Vide Lexicon in *ΗΣ.*" vbi vir doctissimus haec habet: „*ΗΣ,* terminatio accusatiui pluralis. *ἡ αἰτιατικὴ εἰς ΕΑΣ συνεσταλμένως καὶ ΕΙΣ κατὰ κρᾶσιν, καὶ εἰς ΗΑΣ καὶ ΗΣ, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ·* (Ai. 390.) *Τούς τε δισάρχας ὀλέσας βασιλῆς. Draco Stratonicensis περὶ μέτρων.* Verius, opinor, Gregorius de Dialectis: *Τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ΕΥΣ εἰς ΕΙΣ πληθυντικὰς εὐθείας, διὰ τοῦ Η γράφουσιν, ἱππῆς, βασιλῆς, Πλαταιῆς.* —" Xenophon Hellen. III, 4, 14. *ταχὺ δώδεκα μὲν ἱππῆς, δύο δὲ ἵππους ἀπέκτειναν.* Fr. Aug. Wolfius p. 120. in Addend. ed. Schneid.: „*Ἱππῆς,* forma Attica, non nisi nominatiui est, vt recte praecipiunt veteres magistri. Scrib. ergo hic quoque *ἱππέας,* —." Schaef.

47) *Ποσειδήϊον*] Bastius: „V. Eustath. ad Dionys. Perieg. v. 915. (p. 162.) coll. Schneideri Anal. Crit. p. 27. ss. vbi locus correctior legitur." Add. Heyn. ad Homer. Il. T. IV. p. 299. s. Schaef.

48) *Καὶ — Ἀττικοὶ*] Codd. a. b. et August. *καὶ τὴν ου ἀπόφασιν περιττὴν,* omisso v. *Ἀττικοί.* Cod. c. *καὶ τὴν ου ἀπόφασιν οἱ Ἀττικοὶ περ.* Deinde Codd. c. et August. *ὡς Θουκυδίδης,* omisso articulo. Cod. B. *ἐν τῷ τρίτῳ τ.*

τὴν πολλάκις λαμβάνουσιν. ὡς ὁ Θουκυδίδης[49]) ἐν τῇ τρίτῃ τῆς συγγραφῆς· „ὠμὸν τὸ βούλευμα καὶ μέ-

---

σ. Sed Cod. A. has quinque voces omittit. Cod. c. ἐν τρίτῃ τ. σ. Mox idem in Thucydideis μέγα πόλιν ἀφανίσαι ἢ τοὺς αἰτίους. SCHAEF.

49) Θουκυδίδης] L. III. C. 36. ὠμὸν τὸ βούλευμα καὶ μέγα ἐγνῶσθαι, πόλιν ὅλην διαφθεῖραι μᾶλλον, ἢ οὐ τοὺς αἰτίους, vbi simillima ex Dionys. Halic. exempla dedit Dukerus, Vir eximius. [Itaque plane non erat, cur Reiskius de duplici scriptura in Dionysio Halic. confusa cogitaret T. II. p. 1304. a. Herodotus IV. c. 118. ἥκει γὰρ ὁ Πέρσης οὐδέν τι μᾶλλον ἐπ᾽ ἡμέας, ἢ οὐ καὶ ἐπ᾽ ὑμέας. L. V. c. 94. ἀποδεικνύντες τε λόγῳ οὐδὲν μᾶλλον Αἰολεῦσι μετεὸν τῆς Ἰλιάδος χώρης, ἢ οὐ καί σφι καὶ τοῖσι ἄλλοισι, κ. τ. λ. L. VII. c. 16, 3. φανῆναι δὲ οὐδὲν μᾶλλόν μοι ὀφείλει ἔχοντι τὴν σὴν ἐσθῆτα, ἢ οὐκὶ (l. οὐ καὶ) τὴν ἐμήν· οὐδέ τι μᾶλλον ἐν κοίτῃ τῇ σῇ ἀναπαυομένῳ, ἢ οὐ καὶ ἐν τῇ ἐμῇ. quibus locis nunc video iam vsum esse Abreschium Dilucid. Thucyd. p. 250. s. Conf. Wyttenbach. Select. p. 367. 451. ed. alter. Bastius: „In loco Thucydidis μᾶλλον ἢ οὐ negligentior est modus scribendi, vsu scriptorum tanquam sancitus, in quem Critico nihil licet. Μᾶλλον ἢ οὐ legitur etiam in Demosthene, e. c. πρὸς Τιμόθεον p. 1198. v. 14. et p. 1200. v. 12. In oratione πρὸς Πολυκλέα p. 1226. v. 22. s. Hier. Wolfius οὐχ in καὶ mutare voluit. Iniuria. Vide omnino Reiskii Adnot. Vol. XI. p. 1560. Simili ratione defendas Aristaen. I. 21. in epigraphe περὶ γυναικὸς πάντα πλὴν μίξεως οὐκ ἐπιτρεπούσης τῷ ἐραστῇ, vbi non defuerunt qui οὐκ delere vellent. Item in Conone cap. XI. ὃς, ἐπεὶ τροφὰς ᾔτει Ἡρακλῆς ὑπὲρ Ὕλλου τοῦ παιδὸς . . ., ἀντὶ τοῦ μὴ παρασχεῖν, καὶ προσύβρισεν. Kannius ad h. l.: „Exspectas ἀντὶ τοῦ παρασχεῖν, καὶ προς. „At verosimilius quam sic legebatur olim αὐτῷ τε μὴ „παρέσχεν, καὶ προσύβρισεν.“ Neutrum mihi verum videtur.“ Add. Sophocl. Oed. R. v. 57. SCHAEF.] Pro παρὸ τοὺς αἰτίους, vt recte Regg. Ald. et Scotus, ceterae editiones et Voss. praue παρὰ τοὺς αἰτ. In Vatic. [it. in Codd. a. b. et August. SCHAEF.] ista ἀντὶ τοῦ π. τ. αἰτ. desunt. Παρὸ, vel παρ᾽ ὅ, et-

γα· πόλιν ὅλην διαφθεῖραι, ἢ οὐ τοὺς αἰτίους." ἀντὶ τοῦ παρὸ τοὺς αἰτίους. καὶ Ὅμηρος·

Οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα Διῒ φίλον — —

καί·

Μή νύ τοι οὐ χραίσμῃ σκῆπτρον [50]) — —

---

iam pro *παρὰ* bene restituit Cl. I. M. Gesnerus Luciano T. II. p. 364. *τὸ Λιβύων μαντήϊον τοῦ Ἄμμωνος, καὶ τοῦτο ἐς τὸν ἠέρα καὶ ἐς τὴν τούτου σοφίην εἴρητο* [L. *εὕρητο*]· *παρ᾽ ὃ τὸν Ἄμμωνα καὶ οὗτοι κριοπρόσωπον ποιέονται.* Koen. Restituendum etiam Scholiastae Platonico pro *παρ᾽ οὗ* in his p. 151. *παρ[ὸ] οὗ καὶ ἀπὸ τοῦδε τοῦ κόμμεως λέγονται (κομμώτριαι), καὶ ἡ τέχνη κομμωτική.* Sic p. 153. v. vlt. *παρὸ καὶ ἤδε τὸ πρὶν τρυγῳδία κοινῶς ἐλέγετο.* Bast.

50) *σκῆπτρον*] Leguntur ista Il. *A*, vs. 86. et 28. [In priori poëtae versu Codd. a. b. et c. omittunt *Διῒ φίλον.* In posteriori Codd. c. et August. post *σκῆπτρον* addunt *καὶ στέμμα θεοῖο.* Schaef.] In posteriori autem exemplo vim suam exserere negationem, neque *παρέλκειν*, iure contendit Stephanus; ad cuius mentem e Schol. Thucyd. ad L. III. C. 36. vocem *παρελκούσαις*, Grammatici instituto necessariam, adieci. [Hanc vocem omittunt Codd. a. b. c. et August. Item, vt opinor, Codd. A. et B. etsi Bastius de his nihil monuit. Schaef.] *Ἀπαγορεύω σοι μὴ ποιεῖν* videri possit desumtum ex Aristoph. Acharn. vs. 168. *Ἀλλ᾽ ἀπαγορεύω μὴ ποιεῖν ἐκκλησίαν.* Herodot. L. III. C. 128. *Δαρεῖος ἀπαγορεύει ὑμῖν μὴ δορυφορέειν Ὀροίτεα.* Xenophon Hist. Gr. L. VII. p. 631. A. *ἠρνοῦντο μὴ αὐτόχειρες γενέσθαι.* Aristid. Or. T. II. p. 218. *τοῖς φύλαξιν ἀπεῖπε μὴ κτᾶσθαι χρυσίον.* Attigerunt e recentioribus complures: e multis vid. St. Bergler. ad Alciphr. p. 215. Raphel. Annot. Philol. T. I. p. 570. [Add. notam ad Philostr. Her. p. 611. Gailium V. Cl. ad Thucyd. I. c. 10. Boisson.] In Iamblicho de V. Pyth. S. 214. *μὴ θεμιστεύειν τούτοις ἀπαγορεύων* iure tuetur Cl. Iac. de Rhoer Ot. Dauentr. p. 325. — In Theologi, siue Nazianzeni loco MSS. [etiam Meerm.] non habent *καὶ τὰ παλαίσματα.* Koen. Omittunt Codd. A. B. a. b. c. et August. Paullo ante Cod. c. non ineleganter

κἀν τῇ συνηθείᾳ δὲ πολλάκις [παρελκούσαις] ἀποφάσεσι χρώμεθα, ὡς τὸ ἀπαγορεύω σοι μὴ ποιεῖν, ἀντὶ τοῦ ἀπαγορεύω σοι ποιεῖν. καὶ ὁ Θεολόγος· „ὃν οὐ προδώσομεν, οὐδὲ καθυβρίσομεν, οὐ μὰ τοὺς ὑπὲρ ἀρετῆς τοῦ ἀνδρὸς ἀγῶνας καὶ τὰ παλαίσματα.“

§. XLV. Ὅτι καὶ ἡ πρὸς παρέλκειν παρὰ τούτοις νενόμισται [51]. ὡς ὁ Θουκυδίδης· „καὶ πρὸς αὐτῶν τῶν Ἀθηναίων ἐγένετο [52].“ ἀντὶ τοῦ αὐτῶν τῶν Ἀ-

---

habet καὶ ὁ τῆς θεολογίας ἐπώνυμος· ὃν κ. τ. λ. — Bastius: „Μὴ post ἀπαγορεύω et similia verba interdum a primis editoribus, offensis, vt videtur, hoc vsu particulae, omissum est, e. c. a Leone Allatio in Narrationibus Libanii (vol. IV. p. 1100. Reisk.): τὴν δὲ Ἀθηνᾶν αὐτῷ φέρουσαν ἀθανασίαν, τοῦτο ἐκώλυσεν ἐκδοῦναι. Πολυνείκει δὲ συγκατενεχθεὶς τῷ ἀδελφῷ, ταφῆς καὶ ἀπεστέρητο μὲν παρὰ τοῦ Κρέοντος, ἐτύγχανε δὲ παρὰ τῆς ἀδελφῆς. Ita habent editiones. Sed vnicus Codex (Vat. 305.), vnde Leo Allatius has Narrationes petiit, clare dat ἐκώλυσε μὴ δοῦναι, quod restituendum est. Praeterea e Codice corrigendum: Πολυνείκης δὲ συγκ. τ. ἀ., ταφῆς ἀπεστερεῖτο μὲν παρὰ κ. τ. λ.“ Schaef.

51) Ὅτι καὶ — νενόμ.] Codd. a. b. et August. καὶ ἡ προς παρέλκειν τούτοις νενόμισται. Cod. c. Καὶ ἡ προς πρόθεσις τοῖς ἀττικοῖς παρέλκειν νενόμισται. Schaef.

52) ἐγένετο] Vatic. καὶ πρὸς αὐτῶν τῶν Ἀ. sine ἐγένετο, pro quo περιεγένοντο praebent Voss. et Regg. quod parum abest, quin genuinum credam: sensus tum enasceretur a Grammatici mente multum diuersus, *et praeterea ipsos Athenienses superarunt.* In Historici lectione ista me praeterierunt, si tamen in eo inueniuntur. [Codd. a. b. et c. τῶν Ἀθηναίων ἐγένοντο. Bastius: „In Thucydideis περιεγένοντο an ἐγένετο s. ἐγένοντο legendum sit, nemo facile dicat, nisi ipse locus historici repertus fuerit. Vt nunc verba se habent, interpreter, quemadmodum vulgo intelligimus phrasin εἶναι, γίνεσθαι πρός τινος, *secuti sunt partes Atheniensium, ils se mirent du côté des Athéniens.*“ Schaef.] Non felicius Nostro succedit Aphthonii exemplum, desumtum ex eius Progymn.

p. 29, 20. ed. Heins. in quo *πρὸς βίαν* a vulgari, quo pollet, significatu non recedere, e sequentibus patet, sic scribendis: *καὶ πόνων χωρὶς ἀρετὴν οὐχ ὑπάρχει λαβεῖν, ὅθεν ἐπόνει ποθῶν, καὶ πονῶν οὐ κατείληφε.* pro *καὶ ποθῶν·* haec enim in talibus est gradatio, vt p. 20. *ὁ δὲ ἐρῶν μὲν ἐδίωκε, διώκων δὲ οὐχ ᾕρει.* Pro *τοιαῦτα* autem, vt in Aphthonio editur, MSS. et editt. omnes magno consensu hic praebent *τοιαῦται,* sed *αἱ* ante *ἀρεταὶ* deest in impressis. Vulgatam Franc. Scobarius Latine vertit: *sic enim habent virtutes, vi corporis atque animi vt comparentur;* qua in versione est, quod minus probes. [Bastius: ,,Aphthonii locum vellem Koenius accuratius tractasset. Parum enim apparet, vtrum praetulerit, *τοιαῦτα* an *τοιαῦται.* Praeterea, si displicuit ei versio Scobarii, cur non dedit meliorem? Quantum ex singulis istis verbis (nam Aphthonius integer nunc ad manus non est) colligere licet, hic loci sensus est: *τοιαῦται γάρ (εἰσιν) αἱ ἀρεταὶ, πρὸς βίαν (βιαίως) κτώμεναι* (passiue) *ἔχουσιν (ὑπὸ τῶν ἀρετὴν ἐχόντων), καὶ πόνων χωρὶς ἀρετὴν οὐχ ὑπάρχει λαβεῖν.* Sed fortasse fallor.*)" Sic

*) Inspexi locum in egregiis Codicibus Paris. 1983. et 2977. (seculi decimi). Quam supra dedi verborum illorum explicationem, vera mihi videtur. Etiam Codd. dant *τοιαῦται.* [It. editiones Camerarii Lips. 1570. et Harbarti. SCHAEF.] Paullo ante editiones habent: *παῖς γὰρ εἴ τι καλὸν ἐν γῇ πολιτεύεται, προῆλθε θεῶν.* Codd. dant *πᾶν γὰρ εἴ τι,* quod nemo dubitabit rectius esse. Vitium ortum ex inclinatione litterarum vncialium. [*πᾶν* legitur in editt. Camerarii et Harbarti. SCHAEF.] Deinde editt. *ἃ γὰρ οἱ θεοὶ δωροῦνται, στέργουσιν ἅπαντες.* Codd. melius *ἃ γὰρ θεοὶ* —. Conf. Schaeferi Melet. Crit. p. 4. Ad voces *πρὸς βίαν* in margine Codicum legitur Scholium, nondum, opinor, editum: *Οὐδὲν γὰρ τῶν ἀγαθῶν εὔκολον, ἀλλὰ βίᾳ κτᾶται. ᾗ φησι καὶ ὁ ποιητής* [v. 265. ed. Br.]· *τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν· μακρὸς δὲ ὁ* (sic) *ὄρθιος οἶμος ἐς* (sic) *αὐτὴν, καὶ τρηχὺς τὸ πρῶτον, ἐπὴν δ' εἰς ἄκρον ἵκηται, ῥηϊδίη δ' ἔπειτα πέλει, χαλεπή περ ἐοῦσα. Βία δὲ δύο δηλοῖ, νῦν μὲν τὴν σωματικὴν ῥώμην, ὡς τό· οὐ γάρ τίς με βίῃ γε ἑκὼν ἀέκοντα δίηται* [Il. *Η.* 197.], *νῦν δὲ τὴν ἐπέλευσιν, καὶ μετὰ σφοδρότητος ἐπιφορὰν, ὡς τό· βίαν ἐπενεγκὼν τῇ παρθένῳ, ἐξ οὗ καὶ βιάζομαι ῥῆμα· Αἴας δ' οὐκέτ' ἔμιμνε, βιάζετο γὰρ βελέεσσι* [Il. *Ο.* 727.]. *Κατὰ τοῦτο οὖν τὸ σημαινόμενον νοεῖται καὶ τὸ πρὸς βίαν ἔχουσιν, οἷον ὅτι αἱ ἀρεταὶ πόνῳ καὶ βίᾳ καὶ ἐπιμονῇ κτῶνται.* Coniecturam Koenii *καὶ πονῶν* pro *καὶ ποθῶν* Codices non firmant. BAST.

Θηναίων. καὶ ὁ Ἀφθόνιος· „τοιαῦται γὰρ αἱ ἀρεταὶ πρὸς βίαν ἔχουσι κτώμεναι.“ ἀντὶ τοῦ βίαν ἔχουσι. καὶ Ἀριστοφάνης·

Πρὸς ἀνδρὸς οὐδὲν ὑγιές ἐστ᾽ εἰργασμένου.

ἀντὶ τοῦ ἀνδρός ἐστιν 53).

§. XLVI. 54) *Ὅτι περιττὸς καὶ ὁ καὶ* 55) *παρὰ*

---

participium *ἔχουσι*, opinor, desiderat articulum *τοῖς*. Ceterum in editione Aphthonii Latina, quam dederunt Elzeuirii Amsterodami 1655., locus p. 138. sic vertitur: *sic enim res habet: Virtutes non sine labore comparantur.* Ita etiam in editione Graeco-Latina Burchardi Harbarti Lips. 1629. In Aphthonii autem verbis Codd. a. b. et c. habent *τοιαῦται γὰρ ἀρεταί.* Cod. August. pro *ἔχουσι κτωμεναι* habet *ἐπικτώμεναι.* SCHAEF.] Aristophanis versus, quem soli Regg. dederunt, est in Pluto 355. vbi Schol. *ἡ πρὸς ἐνταῦθα οὔτε περισσή ἐστιν, οὔτε ἀντὶ τῆς ὑπὸ κεῖται, ἀλλὰ τὸ καθῆκον σημαίνει.* Herodot. p. 62, 21. *ἀποστάντες ἀπ᾽ ἐκείνου, καὶ γενόμενοι πρὸς σέο.* Xenophon Hist. Gr. L. VII. p. 616. E. *πρὸς Θηβαίων μᾶλλον ἢ πρὸς ἑαυτῶν.* Arrian. de Exp. Alex. L. II. 18. p. 91. *καὶ τὰ ἀπὸ θαλάσσης πρὸς τῶν Τυρίων μᾶλλόν τι ἐν τῷ τότε ἐφαίνετο,* vbi vid. Gronov. et inprimis Cl. Valcken. ad Schol. in Eurip. Phoen. p. 786. Atticis *πρός τινος λέγειν* est *e re alicuius dicere*: vid. Lucian. T. I. p. 661, 7. Aristid. Or. T. II. p. 18. p. 129. et Celeb. Hemsterhus. ad Lucian. T. I. p. 254. KOEN.

53) *ἔχουσι. καὶ Ἀριστοφ. — ἀνδρός ἐστιν*] Haec omnia omittunt Codd. a. b. c. et August. SCHAEF.

54) Codd. a. et b. *περιττὸς καὶ ὁ καὶ παρὰ σφίσι. καὶ τούτου μυρία παραδείγματα ἔστιν εὑρεῖν. αὐτίκα ἐν τῇ τρίτῃ* (Cod. b. *τῷ τρίτῳ*) *ἔστιν ἰδεῖν τὸν συγγραφέα τούτῳ χρώμενον.* Cod. c. *Περιττὸς καὶ ὁ καὶ σύνδεσμος παρ᾽ αὐτοῖς. καὶ τούτου μυρία παραδείγματά ἐστιν εὑρεῖν καὶ ἰδεῖν. αὐτίκα γὰρ ἐν τῇ τρίτῃ συγγραφῇ Θουκυδίδης φησί.* Cod. August. *περιττὸς καὶ ὁ καὶ σύνδεσμος παρὰ σφίσι. καὶ τούτου μυρία ἐστὶν εὑρεῖν παραδείγματα. αὐτίκα ἐν τῇ τρίτῃ ἐστὶν ἰδεῖν τὸν συγγραφέα τούτῳ χρώμενον,* omissis *φησὶ γάρ.* SCHAEF.

55) *ὁ καὶ*] Editt. *Περιττὸς δὲ καὶ ὁ καὶ σύνδεσμος.*

σφίσι. καὶ τούτου μυρία παραδείγματά ἐστιν εὑρεῖν. αὐτίκα ἐστὶν ἰδεῖν ἐν τῇ τρίτῃ τὸν Συγγραφέα χρώμενον τούτῳ, φησὶ γάρ· „οἱ δὲ πολλῷ θορύβῳ καὶ πεφοβημένοι, τά τ' ἐν τῇ πόλει καὶ τὸν ἀπόπλουν παρεσκευάζοντό τε ἅμα ἑξήκοντα ναῦς.“ ἀντὶ τοῦ πεφοβημένοι. καὶ ἐν τῇ ἕκτῃ· „οἵτινες αὐτερέται κομισθέντες, καὶ ὁπλιτεύουσιν εὐθύς.“ ἀντὶ τοῦ κομισθέντες ὁπλιτεύουσιν εὐθύς [56]).

Mox Regg. μύρια [imo μυρία. Iidem deinde habent αὐτίκα ἐν τῇ γ ἐστὶν ἰδεῖν τὸν συγγραφέα χρ. τούτῳ (omissis vocibus φησὶ γάρ)· οἱ δὲ etc. SCHAEF.] τὰ παραδείγματα, vnde μύρι' ἄττα faciebam, quo vsus Longin. π. ὕ. S. XXXII. §. 8. Lucian. T. II. p. 794. sed nihil potius mutandum. Prior Thucydidis locus exstat L. III. C. 77. In eo τά τ', ἀπόπλουν et ναῦς Voss. et Regg. praebuerunt pro τά τε, ἐπίπλουν et νῆες. [Imo Codd. A. et B. habent ἐπίπλουν: deinde ἀνὰ ἑξήκ. ναῦς. Codd. a. et b. οἱ δέ, φόβῳ πολλῷ καὶ πεφοβ., τά τε ἐν — ἑξήκ. νῆες, omissis ceteris usque ad εὐθύς. Cod. c. τά τε ἐν τῇ πόλει καὶ τὸν ἐπιπὰξ (sic) παρασκευάζοντα ἅμα —. Cod. August. οἱ δὲ φόβῳ πολλῷ πεφοβημένοι, τά τε ἐν — ἑξήκ. νῆες, item omissis ceteris omnibus. SCHAEF.] Alter, quo carent prior. editt. et Vatic. L. VI. C. 91. [In altero Thucydidis loco Cod. A. clare habet ἀντερέτται pro αὐτερέται, quod legitur in Cod. B. Bastius: „ἀντερέτου legitur etiam in Fragmentis Callimachi p. 578. de quo loco mihi cum Ruhnkenio fatendum, *Non expedio.*“ Cod. c. ὅτινες αὐθερέται. SCHAEF.] Verum hic copulam exponi posse per *etiam*, illic vi sollemni gaudere, merito censuit Stephanus, complura egregie de pleonasmo disputans p. 33. In Isocratis tamen Panath. p. 513. ἅπερ αὐτοῖς καὶ συνέβαινεν non video, cur καί, *etiam*, magis abundare dicendum sit, quam in τὰ δὴ καὶ ἐγένετο apud Herodot. L. IX. C. 55. et alibi. Conf. Bergler. ad Alciphr. p. 83. Raphel. Annot. Philol. T. II. p. 330. — ἀντὶ τοῦ πεφοβημένοι est e Reg. B. KOEN.

56) εὐθύς] Post h. v. Cod. c. addit haec: ὁ δὲ καὶ σύνδεσμος ἐναπολέλειπται περιττός. Fort. ἐναπολέληπται. SCHAEF.

§. XLVII. Ἀττικῶν καὶ τὸ τὰ κτητικὰ λαμβάνειν ἀντὶ πρωτοτύπων [57]), ὡς τὸ παρθενικὴ ἡ παρθένος. καὶ αὖ τὰ πρωτότυπα ἀντὶ κτητικῶν, ὡς τό·

---

57) ἀντὶ πρωτοτ.] Voss. et Regg. Ἀ. καὶ τὸ τὰ πρωτότυπα λ. ἀντὶ τῶν κτητικῶν, ὡς τὸ γυναῖκα etc. [Cod. A. ἀττικὸν καὶ τὸ τὰ πρωτότυπα λαμβάνειν ἀντὶ κτητικῶν (Cod. B. ἀττικὸν καὶ τὸ τὰ πρ. λ. ἀντὶ κλητικῶν) ὡς τὸ γυναῖκα τιθήσατο (Cod. B. τεθήσατο) —. Deinde iidem libri ἐθήλαζε μ. Cod. a. ἀττικὸν καὶ τὸ τὰ κτητικὰ λαμβάνειν ἀντὶ πρωτοτύπων, ὡς τὸ γυναῖκα τὲ θήσατο. Cod. b. ἀττικῶν καὶ τὸ τὰ πρωτότυπα λαμβάνειν ἀντὶ κλητικῶν (sic), ὡς τὸ γυναῖκα τὲ θηλάσατο μ. Cod. c. ἀττικὸν καὶ τὸ τὰ κτητικὰ ἀντὶ πρωτοτύπων λαμβάνειν ὡς τὰ γυναῖκα τεθηλασατο (sic) μαζὸν, ἀντὶ τ. γ. ἐθήλαζε μαζόν. Cod. August. Ἀττικῶν καὶ τὸ κτητικὰ λ. — et deinde καὶ αὖ τὰ πρωτότυπα —. Schaef.] Vatic. Ἀττικὸν καὶ τὸ τὰ κτητικὰ λ. ἀντὶ πρωτοτύπων, ὡς τὸ γ. etc. Γυναῖκα τ. μ. est ex Homeri Il. Ω, vs. 58. vbi editur τε θήσατο. Apud Hesych. et Τεθήσατο est, et Ἐθήσατο, vt fuerit etiam τ' ἐθήσατο. Vid. Kuster. ad V. Ἐθήσατο. Aliter accepit γυναῖκα μαζὸν Eustath. pag. 1339, 10. cuius sententiae firmandae idonea quaedam dedit Vir doctus in Obs. Misc. I. p. 119. Atticum et aliorum morem, quo πρωτότυπα ponuntur ἀντὶ κτητικῶν, [nam alterum illud mere poëticum est,] complures illustrarunt. Vid. Clariss. Albertius ad Hesych. T. I. p. 143. n. 1. Μῦθον Ἀρκάδα habet Philostrat. de V. A. L. I. p. 19. πατέρα μῦθον Achill. Tat. L. II. p. 67. In Theophyl. Bulg. Ep. 18. p. 28. pro ἡμῖν δὲ συνεύχου, τὸ μὴ καὶ τὸ ἔπληνα φθόγγον ἀποβαλεῖν, Meursii dicitur coniectura ἔπλυνα, et ipsa deprauata pro Ἕλληνα φθόγγον, vt habet MS. Leid. Nostri meminerunt Hemsterh. ad Polluc. X. 165. Valcken. ad Lesbonact. p. 183. Koen. Bastius: „Theophilus Comicus (*Lettre Critique* p. 111.) νόμους Ἕλληνας. Vid. omnino Wernsdorf. ad Himer. p. 158. Lexicon SG. MS. ἄλλος ἀλφάβητος inscriptum: Ἕλλην γυνή. Φιλήμων παιδαρίῳ. (Conf. Ἕλλην στολὴ in Euripide.) Ἑλλάς, ὁ ἀνήρ. Σοφοκλῆς Αἴαντι Λοκρῷ. Posteriorem locum etiam Brunckius citauit Lex. Sophocl. v. Ἑλλάς.“ Add. Lobeck. ad Sophocl. Aiac. p. 272. Schaef.

— — — γυναῖκα τεθήσατο μαζόν.
ἀντὶ τοῦ γυναικεῖον ἐθήλασε μαζόν.

§. XLVIII. [58]) Καὶ τὸ τὰς αἰτιατικὰς ἀντὶ γενικῆς παραλαμβάνειν. ὡς Ἡσίοδος [59])·

"Οντε διὰ — — —

ἀντὶ τοῦ δι' οὗ. καὶ ὁ Θεολόγος· „ὁ θυμὸς ἔστω σοι κατὰ μόνου τοῦ ὄφεως, δι' ὃν ἐξέπεσες." ἀντὶ τοῦ δι' οὗ [60]).

§. XLIX. Εἰώθασιν ἐν ταῖς αὐξήσεσι καὶ ἑτέρας αὐξήσεις ἐπάγειν [61]). οἷον, ἐβουλόμην ἠβουλόμην,

---

58) Articulus XLVIII. sic habet in Meerm. Ἀττικὸν καὶ τὸ τὰς αἰτιατικὰς λαμβάνειν ἀντὶ γενικῶν· ὡς Ἡσ. "Οντε διὰ βροτοὶ ἄνδρες ὁμῶς ἄφατίτε· ἀντὶ τοῦ δι' οὗ· καὶ ὁ Θ. ὁ θ. ἔστω σοι κατὰ νομον ὄφεως, δι' ὃν ἐξέπεσας. Koen. Codd. A. et B. Καὶ τὸ τὰς αἰτ. ἀντὶ γενικῶν παραλαμβάνεσθαι, ὡς etc. Codd. a. b. et August. ordine verborum inuerso παραλαμβάνειν ἀντὶ γενικῆς. Cod. c. Ἴδιόν ἐστι τῶν ἀττικῶν καὶ τὸ τὰς αἰτιατικὰς πτώσεις λαμβάνειν ἀντὶ γενικῶν, ὡς καὶ Ἡσίοδός φησιν ὁ σοφός· ὅν τε διὰ βροτοὶ ἄνδρες ὁμῶς ἄφατοί τε φατοί τε, ἀντὶ τοῦ etc. Schaef.

59) Ἡσίοδος] Opp. et Dier. vs. 3. Auctor vitae Hom. p. 311. ὁμοίως καὶ προθέσει πτῶσιν ὀνόματος οὐκ οἰκείαν ἐπιφέρει, ὡς ἐν τούτῳ· Μήπως καὶ διὰ νύκτα μενοινήσωσι μάχεσθαι, [Il. K, vs. 101.] ἀντὶ τοῦ, διὰ νυκτός. Conf. Schol. ad Il. Θ, vs. 510. Quaedam dedit in Obs. Misc. III. p. 99. Cl. Albertius. Koen.

60) δι' ὃν — δι' οὗ] Codd. a. et b. δι' ὃν ἐξέπεσας, ἀντὶ τοῦ δι' οὗ τινος ἐξέπεσας. Similiter Cod. August. pro δι' οὗ habet δι' οὗτινος ἐξέπεσες. Sed Cod. c. verba δι' ὃν — δι' οὗ plane omittit. Schaef.

61) ἐπάγειν] Sic MSS. In editt. ἐπεισάγειν. Vid. Moeris in Ἤμελλον pag. 175. Nostrum respicit Cl. Valcken. ad Grammat. π. Βαρβ. p. 195. Koen. Codd. A. et B. εἰώθασι καὶ ἐν τ. αὐξήσεσι ἑτέρας ἐπαγειν αὐξήσεις. Ad articuli finem Cod. A. in margine haec habet: ἐνοχλῶ ἠνώχλουν, ἀνορθῶ ἠνώρθουν, παροινῶ ἐπαρῴνουν καὶ ἀνέχομαι ἠνειχόμην. Etiam Codd. a. et b. εἰώθασι καὶ ἐν τ. αὐξήσεσι ἑτέρας. Cod. c. εἰώθασιν οἱ Ἀττικοὶ ἐν

ἐδυνάμην ἠδυνάμην, παρῴνηκα πεπαρῴνηκα [62]).

§. L. Τὰ συγκριτικὰ ἀντὶ τῶν ἁπλῶν παραλαμβάνουσι. Θουκυδίδης [63]) ἐν τῇ τρίτῃ τῆς συγγραφῆς·

ταῖς αὐξήσεσι. Tum idem sic pergit: ἐδυνάμην ἠδυνάμην, ὦκται, ἔωκται, ἀνέωκται καὶ ἠνέωκται, παροινῶ, παρῴνηκα, καὶ ἑτέρᾳ αὐξήσει τῇ ἀπὸ τοῦ ἀναδιπλασιασμοῦ, πεπαρῴνηκα. Cod. August. Εἰώθασι καὶ ἐν ταῖς αὐξήσεσιν ἑτέρας αὐξήσεις ἐπειςάγειν. Boissonadus: „Heliodorus I. 27. p. 44. ἐδυνάμην. Cod. Venetus 409. ἠδυνάμην. Cf. not. ad Eunap. p. ." SCHAEF.

62) Inter articulos XLIX. et L. Cod. c. haec inserit (conf. supra §. XX.): Τὸ τοῖς ἀρσενικοῖς ἀντὶ θηλυκῶν χρᾶσθαι, καὶ τοῖς θηλυκοῖς ἀντὶ ἀρσενικῶν ἀττικῶν ἐστι, ὡς τὸ κλυτὸς Ἱπποδάμεια, καὶ παρ' Αἰσχύλῳ· οὐκ ἐστὶν οὕτω στεῤῥὸς ἀνθρώπου φύσις, ὅςτις Προμηθεῦ σοῖσιν οὐ συνασχαλᾷ κακοῖς, ἀντὶ τοῦ στεῤῥά. (Conf. Prom. Vinct. v. 242. s. Confusa sunt Aeschylea cum Euripideis.) καὶ Εὐριπίδης· οὐκ ἐστὶν οὕτω στεῤῥὸς ἀνθρώπου φύσις, ἥτις γόων σῶν καὶ μακρῶν ὀδυρμάτων κλύουσα γόων, οὐκ ἂν ἐκβάλῃ δάκρυ. ὡςαύτως καὶ τό· ἤ τοι Ἀθηναίη ἀκέων ἦν. SCHAEF.

63) Θουκυδίδης] ὡς ὁ Θ. editt. καὶ ὁ Θ. Regg. [Imo habent hi Codd. παραλαμβάνουσιν, καὶ Θουκυδ. Cod. a. initio articuli τὰ συγκριτὰ (sic distincte)*). Cod. c.

*) Hoc quoque vitium hinc natum, quod scriba compendium libri sui non attenderet. Ideo toties commutata adiectiua in ος et ικος, de qua commutatione Schaeferus ad L. Bosium p. 257. [In Hesychio T. II. c. 868. παραμυθητοὶ et παραμυθητοῖς mutanda in παραμυθητικοὶ et παραμυθητικοῖς. Add. Lobeck. ad Sophocl. Aiac. p. 319. SCHAEF.] Ceterum librarius Codicis nostri ipse vtitur tachygraphica nota syllabae ικ (v. Tab. aen. VII.), quae in posteriorum temporum Codicibus, vbi litterae ι bina semper puncta imposita sunt, hoc tanquam indicio facile proditur. Quod si haec puncta desunt, syllabasque τικος scriba, vt saepe factum est, (omisso compendio finali) sic exarauit: αἰσθη (τξ), facilius etiam errari potest, siquidem verbum αἴσθηται (excepto accentu, cuius ratio inprimis habenda in compendiis legendis) eadem ratione scribitur. [Obiter moneo, αἰσθη (τξ) significare omnes

τὰ συγκριτικὰ ἀντὶ ἁπλῶν παραλαμβάνουσιν οἱ Ἀττικοί, ὡς Θουκυδίδης. Cod. August. *παραλαμβάνουσιν, ως ὁ Θ.* Tum Cod. b. *ἐν τῷ τρίτῳ τῆς συγγραφῆς.* Cod. August. *ἐν τῷ γ´ τ. σ.* In Thucydidis verbis Codd. a. b. et c. *ἐν τοῖς πολεμίοις:* Codd. A. a. b. et August. *ἀπολιπόντας:* Codd. a. et August. *καθόσον ὠφελεῖται**) *μὲν ἐν ἡδ.*, Cod.

casus et genera, quorum est grauis accentus. Vt igitur syllabam finalem recte expleas, expendenda series orationis. Hoc sicubi nobis negotium facessat, non mirandum est: sed Graecis lectoribus, quorum in vsus librarii Codices scripserunt, nihil negotii facessiuit.] Exemplum, vbi compendium $\overline{\xi}$ (ita Reiskius ad Constantin. Porphyrog. p. 47.) cum *αι* confusum est, habet Wernsdorfius ad Himer. p. 584. s. In Aristaeneto I. 4. *ἡ δὲ τὴν σύννευσιν ἐ ν δ ο τ έ ρ ω καὶ θέλουσιν ὀφθαλμοῖς ἐπιχαρίτως ἐδήλου*, Sambucus compendium Codicis Vindobonensis $\overset{\text{τξς}}{\text{ἐνδο}}$ habuit pro voce *ἐνδοτέρω*, cum legere debuisset *ἐνδοτικοῖς*, quod restituendum est. Non minus vitiose I. 10. in epigraphe *ὡς ἐν ἐπιστολῇ τὸ κατὰ Ἀκόντιον καὶ Κυδίππην ἐ ρ ώ τ ω ν διήγημα* legit pro *ἐ ρ ω τ ι κ ὸ ν διήγημα*, et in ipsa epistola (p. 23. v. 7. Abr.) *ἔδει γὰρ τὸν καλὸν .... μιᾶς ἀκίδος ἐ ρ ώ τ ω ν πειραθῆναι ποτὲ*, pro *ἐ ρ ω τ ι κ ῆ ς.* E contrario in Libanio IV. p. 74. v. 14. *ἧκεν ἐπὶ τοὺς ὁμόρους ἀγγελοῦσα (ἀγγέλλουσα) τὸ κάλλος ἡ φήμη, καὶ μέχρι τῶν βασιλείων ἀπελθοῦσα, πρὸς αὐτὸν ἀνέβη τὸν τύραννον, ἐνέβαλέ τε σπινθῆρα λαμπρὸν ἐ ρ ω τ ι κ ῶ ς* perperam legitur pro *ἔ ρ ω τ ο ς.* Sunt item Codices, vbi compendium $\overline{\xi}$ (vt cum Reiskio loquar) passim non valet $\overline{ικ}$, sed solum $\overline{κ}$. E. c. in Codice Hermogenis 1983. fol. 173. vers. legitur *τ(ε)περ(ι)στ(α)τιξ*, h. e. *τὰ περιστατικά.* Aduerbium *ἰακῶς* saepissime sic scribitur: *ἰαξ.* Huius compendii significationem quod Villoisonus, Iliade transscribenda occupatus, ignoraret, perperam dedit *ἴσως* ad Il. *Β.* v. 205. *ᾧ ἔδωκε*] *τὸ δῶκε, ἴ σ ω ς, οὕτως Ἀρίσταρχος.* Corrig. *ἰακῶς.* Simile Scholium, a Villoisono plane omissum, exstat ad Il. *Γ.* v. 415. *ἔκπαγλ᾽ ἐφίλησα*] *Ἀρίσταρχος ἰακῶς, ἔκπαγλα φίλησα.* Bast.

*) Compendium male lectum hunc etiam errorem peperit, vt scriba daret *ὠφελεῖται* pro genuino *ὠφελοῦνται.* Cum semel stadium palaeographicum ingressus sim, nonnulla huius generis addam. $\overline{ουν}$ scribitur hac nota: ǫ. Conf. Montefalcon. Palaeogr. Gr. tab. ad p. 344. col. 1. l. 7. Ad hunc ductum accedit tam littera $\overline{ρ}$, quam nota diphthongi $\overline{ει}$ a librario Codicis nostri vsurpata (v. Tab. aen. VIII.). Ac syllabarum quidem $\overline{ει}$ et $\overline{ουν}$ commutationis exempla haud rara

b. καθόσον ὠφελοῦνται μὲν ἐν ἡδ.: denique Codd. a. et August. νομίζοντας. Postea Codd. a. b. et August. ὡς ante καὶ Ὅμηρος omittunt. SCHAEF.] Locus est L. III. C. 9. sed vbi comparatiuum consueta potestate pollere, censet Cl. Dukerus, secutus Stephanum, qui p. 37. docte de comparatiuorum vsu disputat, et Homeri versum 365. ex Il. Γ. iniuria huc referri ostendit. Noster suos habuit auctores: in Thucydide Scholiasten; in Homero,

sunt. Nunc sufficiant haec. Boissonadus ad Eunap. p. 127. citat Synesium Prov. I. p. 95. D. ἅπας δέ τις ἠπίστατο καὶ ἐστύγουν αὐτόν τε καὶ τὴν ἐπίνοιαν, additque: „Cod. 1038. „ἐστύγει, quod fere malim, nam vix placet ista numeri su- „bita mutatio." Sine vlla dubitatione legendum ἐστύγει, errorisque ratio petenda e fonte palaeographico. Porphyrius περὶ προσῳδίας (Villoison. Anecdd. Gr. II. p. 104. v. 6. s.): ἐπειδὴ εἰ καὶ ἄναρθροί εἰσι φωναὶ τάσιν ἔχουσαι, ὡς αἱ ἀπὸ σιδήρων καὶ ξύλων, διὰ τοῦτο προσέθηκεν (scil. ὁ Διονύσιος) ἐγγραμμάτου. Εἰ post ἐπειδὴ sensu plane caret. Legendum ἐπειδὴ οὖν, quod in Codice Vat. 14. clare exstat, quodque ipse conieceram, antequam Codicis inspiciendi copia mihi facta esset. Add. quae supra p. 81. monui. Exempla confusionis litterae ϱ et syllabae ουν eximius Codex SGerm. 345. in Apollonio Soph. habet. Pag. 26. ed. Villois. legitur versus:

Καί ϱ᾽ οἵπερ τὸ πάρος γε νεῶν ἐν ἀγῶνι μένεσκον.

Sed Codex distincte, omnibus litteris clare scriptis, καὶ οὖν οἵπερ etc. Apparet, scribam ϱ̃ libri quem sequeretur, habuisse pro nota syllabae ουν. E contrario p. 40. legitur versus:

Ἡ δ᾽ ἐπεὶ οὖν ἄμπνυτο etc.

Sed Codex non minus distincte ἡ δ᾽ ἐπεί ϱ᾽ ἄμπν. Villoisonum, opinor, piguit scripturam Codicis enotare, quod manifesto falsa esset ac plane nihil iuuaret poëtae orationem. Sed huiusmodi vitia librariorum, si palaeographiae rationem habeas, vsu suo non carent. Hesychius: Ζωάνηρές· ἀνὴρ πρὸς ζωήν. Comparatione facta aliorum Lexicographorum verissime correxerunt: Ζωαρκές· ἀρκοῦν πρὸς ζωήν. In idem ego incidi argumentis ductus palaeographicis. Etenim ex ἀρκοῦν facillime fit ἀνήρ. Scilicet perpetuo confunduntur μ et ϱ; nec minus η et κ (adeo similia in Codicibus seculorum noni, decimi undecimique, vt saepius sola orationis series doceat, vtra littera scripta sit: conf. e. c. Porson. ad Odyss. Ξ, v. 206. vbi agitur de confusione syllabarum ην et κυ, Wesseling. et Valckenar. ad Herodot. p. 602. de ἠτενιζομένους et κτενιζομένους, etc.); idemque valet, vt modo vidimus, in ϱ et ουν. BAST.

„τοὺς γὰρ ἀφισταμένους ἐν τοῖς πολέμοις, καὶ ξυμμαχίαν τὴν πρὶν ἀπολείποντας, οἱ δεξάμενοι, καθ' ὅσον μὲν ὠφελοῦνται, ἐν ἡδονῇ ἔχουσι, νομίζοντες δὲ εἶναι προδότας τῶν προτοῦ φίλων, χείρους ἡγοῦνται.“ ἐνταῦθα γὰρ τὸ χείρους ἀντὶ τοῦ κακοὺς, ὡς καὶ Ὅμηρος·

Ζεῦ πάτερ, οὔτις σεῖο θεῶν ὀλοώτερος ἄλλων.
ἀντὶ τοῦ ὀλοὸς ἐκ τῶν ἄλλων θεῶν οὐκ ἔστι. καὶ ὁ Θεολόγος ἐν τῷ εἰς τὴν Χριστοῦ γέννησιν λόγῳ· „καὶ ὥσπερ ἐκ τῶν χρηστοτέρων ἦλθε τὰ λυπηρὰ, οὕτως ἐκ τῶν λυπηρῶν ἐπανελθεῖν τὰ χρηστότερα.“ ἀπὸ γὰρ τῶν χρηστῶν ἦλθε τὰ λυπηρά.

§. LI. *Χρῶνται δὲ καὶ ὑπερθετικοῖς ἀντὶ συγκριτικῶν πολλάκις* [64]*), ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰπεῖν θηριωδέστερος πάντων, θηριωδέστατος πάντων λέγουσι.*

---

praeter Eustath. p. 424, 33. etiam Etymologum M. pag. 622, 48. *ἔστι δὲ τὸ συγκριτικὸν ἀντὶ ἁπλοῦ, τὸ γὰρ δικαιότερον καὶ ὀλοώτερον συγκριτικοῦ ὄντα τύπου, ἀντὶ ἁπλῶν λαμβάνεται τῷ Ποιητῇ.* Sic MS. Leidensis. Vid. Hesych. in *Δεξιώτερον* et *Νεώτερον.* Suidas in *Νεώτερος, Σαώτερος* et *Τάχιον.* — Verba *ἀντὶ τοῦ ὁ. ἐκ τῶν ἄλλων θ. οὐκ ἔστι* dedit Voss. et Regg. in quorum altero mox deest *λόγῳ.* Koen. Verba *ἀντὶ τοῦ* vsque ad *οὐκ ἔστι* in Codd. a. b. et August. desunt. Sed Cod. c. omittit verba *ἐκ τῶν ἄλλων* vsque ad finem articuli. Deinde Codd. a. et b. habent *εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ.* In Gregorii loco Cod. a. *οὕτω καὶ ἐκ τῶν λυπηρῶν.* Cod. August. omittit *οὕτως ἐκ τῶν λυπηρῶν — ἦλθε τὰ λυπηρά.* Schaef.

64) *πολλάκις*] In alia omnia abeunt Regii: B. *χρῶνται καὶ ὑ. ἀ. σ. οὐ πανταχοῦ, ἀλλ' ὅταν κατὰ πάντων λέγηται. ὡς, σοφώτατος πάντων ἐστὶν εἰπεῖν, οὐ μὲν δὲ σοφώτερος πάντων, ἀλλ' ἑνός.* Sic fere et A. addens, *καὶ νεώτατος Πριαμιδῶν, καὶ θηριωδέστατον πάντων.* Totum articulum, ex Io. Grammatico fideliter descriptum, praetermittit Vatic. Koen. Bastius: „Quae Koenius de Codicibus Regg. monuit, vera sunt, nisi quod ambo habent *οὐ μὴν δὲ* pro *οὐ μὲν δέ.* In Cod. A. corrector voces *οὐ πανταχοῦ, ἀλλ'* deleuit. Idem liber ad finem articuli habet *θηριωδέστατος,* non *θηριωδέστατον.*“ Boissonadus: „Conf. not. ad Philostr. Her. p.

§. LII. 65) Τῷ ου ἀντὶ τοῦ οε χρῶνται, ὡς ὅταν λέ-

---

492. Hinc forte explicandus Tibulli locus difficillimus III. 5. 3.

Nunc autem sacris Baiarum maxima lymphis.

maxima id est *maior*, praestantior, celebrior. Graecismum in Tibullo lector eruditus facile feret. [Hanc explicandi Tibulli rationem repudiauit Wunderlichius p. 140. s. Schaef.] Vice versa comparatiuus pro superlatiuo ponitur. Conf. Philostr. edit. l. c. Iulianus Or. II. p. 53. C. τήν γε μὴν ἱππικὴν καὶ τὴν ἐν τοῖς δρόμοις κουφότητα, ἆρά σοι παραβαλεῖν ἄξιον τῶν πρόσθεν τοὺς ἀραμένους ὄνομα καὶ δόξαν μείζονα; id est μεγίστην." Ceterum hunc articulum Cod. c. ita scriptum habet: Καὶ τὸ χρᾶσθαι ὑπερθετικοῖς ἀντὶ συγκριτικῶν τῶν ἀττικῶν ἐστιν ἴδιον· ἀντὶ γὰρ etc. Sed Codd. a. b. et August. omittunt. Schaef.

65) §. LII.] Sic est in Meerm. Τῷ ου ἀντὶ τοῦ εο χ. ὡς ὅ. λέγωσι τοὔνομα, τοὔγκλημα· ὤφειλον γὰρ εἰπεῖν τὸ ὄνομα, τὸ ἔγκλημα. Koen. In Codd. A. et B. τῷ ου ἀντὶ τοῦ οε χρῶνται, ὡς ὅταν λέγῃς, τοὔλαιον, τοὔγκλημα, τοὖπος, τοὖργον, τοὔνδυμα. In Codd. a. b. et August. Τῷ ου — χρῶνται, ὡς ὅταν λέγῃ (August. λέγωσι) τοὔνδυμα, τοὔγκλημα, τοὔμπαλιν, ceteris omissis. In Cod. c. Ἀττικόν ἐστι καὶ τὸ λέγειν τὸ ου ἀντὶ τοῦ οε, ὡς ὅταν λέγῃ τις, τοὔλαιον, τοὖπος, τοὔνομα, τοὔνδυμα, τοὔγκλημα, ἀντὶ τοῦ τὸ ἔλαιον, τὸ ἔπος, τὸ ὄνομα, τὸ ἔνδυμα, τὸ ἔγκλημα. In hac diuersitate scripturae aduertendus accentus in τοὖπος, τοὖργον, cuiusmodi voces vulgo προπερισπῶνται. Acutum accentum nuper praetulit Erfurdtius in altera Antigones editione (e. c. v. 279. 424. 533. 925. 1163.), quam rationem iam praeiuerat editio Etonensis a. 1786. 4. Bastius: „Scripturae varietates, λέγωσι, λέγῃς, λέγῃ, λέγῃ τις, (τις addidit librarius, cui solum verbum suspectum videretur,) inde oriundae, quod in exemplis, e quibus nostri Codices transscripti sunt, λε aut λ, legeretur. Hoc compendium significat non mo-

do λέγει, λέγεται et λέγουσι, vt Villoisonus ad Apollon. tab. III. et p. 700. ait, sed omnes omnino personas ac tempora verbi λέγειν, quae a litteris λεγ incipiunt accentumque litterae ε impositum habent. Ex solo verborum contextu disci potest, quomodo compendium explendum sit. E. c. vbi, vt in Apollonio p. 676. v. 1. et 19., ἡμεῖς antecedit, per se intelligitur, λέγομεν legendum esse. Id cum parum attendisset Villoisonus, factum est, vt in Apollonio sexagies amplius pro scriptura Codicis ὅτ' ἂν λ (e. c. p. 28. 34. 40. 58. etc.) ederet ὅτ' ἂν λέγει, cum ὅταν λέγῃ debuisset, siquidem particula ὅταν coniunctivum poscit*). Tantummodo ibi, vbi λέγῃ a librario plene scriptum viderat, coniunctiuum edidit, e. c. p. 292. et alibi. P. 712. v. 14. Codex dat ὡς ὅτι λ. Villoisonus, semper sui similis, in nota adiecta: „Legerem ὅταν λέγει.“ Restituo, non ὅτε λέγει, sed ὅταν λέγῃ, nam librarius etiam alibi ι ponit pro compendio syllabae αν, formamque iota finalis, qua ipse vtitur, interdum vix distinguas a syllaba αν. Conf. ἰῶτα vltimum in tab. I. cum tab. VII. v. 14. Alio loco p. 278. excusum est: Διαπλήσσοντες, διασχίζοντες. ἐὰν δὲ σὺν τῷ ρ̄ γράφεται, ἔσται διαβαίνοντες. Codex habet compendium simile his litteris γφ, quod etsi γράφεται significare potest, tamen, cum ἐὰν praecedat, legi oportet γράφηται, quod restituendum est. Alter editor Apollonii, Herm. Tollius, cui copia fuit Codicis SGerm. inspiciendi, hos Villoisoni errores corrigere, certe in notis suis indicare debebat. Feliciter is pag. 700. pro corrupto: Ῥεῖθρον· τὸ ῥεῦμα. ὁ διῃρημένος, ῥέεθρον λέγεται. λέγουσι δὲ οὕτως καὶ ὁ ἐν Ἰθάκῃ λιμήν. sic legit: Ῥεῖθρον· τὸ ῥεῦμα, ὃ διῃρημένως ῥέεθρον λέγουσι. λέ-

*) Simul apparet, cur tot adhuc locis, inprimis Scholiastarum, ὅταν, ἐὰν etc. indicatiuo iuncta reperiantur. Nata haec vitia omnia hinc, quod qui primi Codices legebant, vltimas verborum syllabas perperam explerent. Dixi *inprimis Scholiastarum*: nam in Scholiis scribendis librarios cogebant marginum quibus allinebantur angustiae, vt notis tachygraphicis plus etiam quam alibi vterentur. Bast.

γωσι 66) τοὔλαιον, τοὔγκλημα, τοὖπος, τοὔνδυμα, ἀντὶ τοῦ τὸ ἔλαιον, τὸ ἔγκλημα, τὸ ἔνδυμα, τὸ ἔπος.

§. LIII. *Τὰς εὐθείας καὶ τὰς κλητικὰς ἐπίσης ἐκ-*

γεται δὲ οὕτως etc. Praeterea moneo, in compendio λ, lineolam litterae λ̄ subtus adiectam non pertinere ad λ̄, sed notam esse compendii propriam, h. e. indicare vocem compendiose scriptam. E. c. λ̃ (sine lineola) est λέων, sed λ̃, (cum lineola) λέγων. Haec vox exstat in Codice e. c. p. 664. v. 10. τροπικῶς λέγων, vbi Villoisonus perperam τροπικῶς λέγει scripsit. Hinc apparet, signum λ, non referendum fuisse in tab. I. v. 11. Idem valet ibid. v. 10. in signa K, et κ,, quae sunt non solae litterae κ̄, sed κ̄ cum signo compendii." Add. quae Bastius paullo post ad §. LIX. monuit. SCHAEF.

66) λέγωσι] λέγῃ Voss. λέγῃς Regg. in quibus post τοὖπος additur τοὖργον, sed mox deest ἀντὶ τοῦ τὸ ἔλ. — De synaloephe vid. Sylburg. in Clenardi Instit. p. 155, 27. Eam in verbis quoque locum habuisse, notissimum est, et docte demonstratum a Piersono ad Moerin p. 302. Προὐκαλέσαντο pro προεκαλέσαντο praebet Cod. Cantab. in Polyaeno L. V. C. 14. vt προὔτρεπεν Palat. pro προέτρεπεν in Heliod. Aeth. L. VII. p. 311. Προὐσήμαινον restituendum, pro προσεσήμαινον, in Antonin. Liber. C. XXVII. quemadmodum προὐτίθεσαν habet C. XLI. Missis aliis, Heliodori locum, in quo προὐβάλετο sic positum, sanabo L. X. p. 519. αὐτίκα γοῦν ὀλίγον ὅσον ἐκ τῆς ΓΗΣ κραδανθεὶς πλέον ὡς εἶχεν ἀλγεῖν ἐσκήπτετο, καὶ τοῦ αὐχένος θάτερον μέρος ἔκδοτον εἰς τὸ παίεσθαι προὐβάλετο. Vertit Interpres priora Latine, vt potuit corrupta, *cum paululum tantum a terra commotus esset.* Nemo, semel monitus, de vera lectione dubitabit: ὀλίγον ὅσον ἐκ τῆς ΠΛΗΓΗΣ κραδανθεὶς, *tantillum modo a plaga concussus*; lucta scilicet narratur Aethiopis et Theagenis. KOEN. In loco Heliodori Coraius p. 434. πλέον ἢ ὡς εἶχεν ex coniectura dedit pro πλέον ως εἶχεν. Hanc coniecturam firmat Codex Ven. 409., quem vir egregius nollem neglexisset. BAST.

φέρουσιν. οἷον, ὦ οὗτος, ὦ φίλος, ἀντὶ τοῦ ὦ φίλε. ὡς καὶ Σοφοκλῆς 67)·

---

67) Σοφοκλῆς] Ai. Flag. vs. 89. Sed vbi Ὦ οὗτος Αἴαν, δ. σ. π. editur: Αἴας inuenit et Eustathius; vid. Cl. Valckenaerius ad Euripid. Phoen. vs. 1332. [Cod. A. ὦ φίλος, καὶ Σοφοκλῆς· ὦ Αἴας. Sic etiam Cod. B., nisi quod ὦ οὗτος Αἴας dat. Cod. c. totum articulum sic legit: Τὸ τὰς εὐθ. κ. τ. κλ. ἐπ. ἐκφέρειν τῶν ἀττικῶν ἐστιν, οἷον, ὦ οὗτος, ὦ φίλος, ὦ Αἴας, ὡς καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ εὕρηται λέγοντι· Αἴας, δεῦτ. σε προσκαλῶ. Codd. a. b. et August. articulum omittunt. Schaef.] Leue vitium Cratini fragmento eximendum ἐν Δραπετίσιν [Ita MS. non ἀνδραπέτισιν] [Scribendum προπαροξυτόνως Δραπέτισιν. Schaef.] apud Apollon. Dysc. in Excerpt. p. 433. Οὗτος, καθεύδεις οὐκ ἀναστήσεις βοτῶν. Lege: Οὗτος, καθεύδεις; alius respondet: οὐκ ἀναστήσεις βοῶν, non tu clamando illi somnum excuties. Paullo post in Apollonii MS. Parisiis est: ἴσως δὲ καὶ Ἀττικῷ ἔθει εἰς ος ἔληξεν ἐπὶ κλητικῆς, ὁμοίως τῷ δὸς φίλος. [Sumta haec ex Apollonii libro περὶ ἀντωνυμίας. Koenii coniecturam βοῶν pro βότων commemorat Ruhnkenius ad Tim. p. 280. sic tamen, vt de ea neutram in partem iudicet. Dolendum est, eximium illum Apollonii Codicem tot vitiis scatere, de quorum certa emendatione desperandum videatur. Quod nisi esset, Apollonium dudum typis descriptum haberemus. Δὸς φίλος est ex Odyss. P. 415. Bast.] Φίλος sic posuit Aristoph. Nub. vs. 1169. Tragici, et eorum exemplo Heliodorus Aeth. L. II. p. 116. Caue aliter accipias Orpheum de Lapide Crystallo vs. 16. Πρὸς δ' ἔτι σοι καὶ τοῦτο, φίλος, μέγα θαῦμα πιφαύσκω. vbi Interpres pro nominatiuo habuit. Vocandi casu vsurpauit etiam Theocritus, vt monet l. c. Cl. Valcken. Epicharmus apud Stobaeum S. XXXVIII. p. 222, 54. Τίς γενέσθαι ἐγκαλοίη μὴ φθονούμενος, φίλος, Δῆλον ὡς ἀνὴρ γὰρ οὐδεὶς ἔσθ' ὁ μὴ φθονούμενος. Vulgatur, cum versus trochaici detrimento, Τίς ἐγκαλοίη γενέσθαι, pro quo τίς ἂν βουλοίη γ. coniiciebat Gesnerus: melius τίς δὲ βουλοίη γ. Grotius in Florilegio Stob. p. 151. [Barbarum est illud βουλοίη. Schaef.] Sequens Epicharmi versus apud Stobaeum, Τυφλὸν ἠλέησ' ἰδών τις, ἐφθόνησε δ'

Ὦ οὗτος Αἴας, δεύτερόν σε προςκαλῶ.

§. LIV. Ἀττικῶν καὶ τὸ λέγειν [68]) ὧν ἔπαθεν [69]) ὀργὴν ἔχει, ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ ὧν ἔπαθεν. εἴρηται γὰρ, ὅτι παρ' αὐτοῖς αἱ προθέσεις ἔξωθεν λαμβάνονται.

§. LV. Ἀττικῶς ἐκφέρεται διὰ τῆς ει διφθόγγου

οὐδὲ εἷς, alius cuiusdam erat in praecedens dictum δῆλον ὡς etc. exceptio; vt adeo locum minus recte ceperit Lucas Holstenius ad Porphyr. de V. Pyth. p. 18. primum versum sic scribens: Τίς δὲ βουλοίη γ. μὴ φθονουμένοις φίλος, videlicet vt instituto, quemadmodum fieri solet, accommodaret. — In ante editis intermedia inter ὦ οὗτος et versum Sophocleum desunt. KOEN.

68) Ἀττικῶν καὶ τὸ λέγειν] Codd. A. et B. ἀττικὸν καὶ τὸ λ. Codd. a. b. et c. ἀττικὸν καὶ τὸ — ὑπὲρ ὧν ἔπαθεν, ceteris omissis. SCHAEF.

69) ὧν ἔπαθεν] Credo, Grammaticum ob oculos habuisse Aristophanis ῥῆσιν in Pace vs. 658. Ὀργὴν γὰρ αὐτοῖς, ὧν ἔπαθε, πολλὴν ἔχει, quae structura huic verbo veluti propria fuisse videtur. Thucyd. L. I. p. 63, 59. ἀμύνεσθαι ὧν ἔπαθον. Alciphron p. 382. ἐγὼ δὲ ὧν ἔπαθον, μισθὸν οὐκ ἀπηνεγκάμην ἄξιον. Liban. Or. Parent. in Fabricii Bibl. Gr. VII. p. 258. ἀλλ' ἡγούμενος τὸ μὲν πεπραγμένον εἶναι τῇ σφῶν αὐτῶν βοηθούντων ἀνθρώπων· δεῖν δὲ τοὺς ἀγαθοὺς καὶ τιμωρίαν ὧν πεπόνθασι λαμβάνειν, ἦγεν ἐπὶ τὴν πολεμίων, *duxit in hosticum.* Pusilla menda ἐπὶ τῶν πολεμίων Interpretem fefellit. [Meliorem scripturam ἐπὶ τὴν τῶν πολεμίων Reiskius in textum recepit Vol. I. p. 544. BAST.] In eodem Libanio Opp. T. II. p. 464. A. δίκην οὐχ ὧν αὐτὸς ἠδίκει διδοὺς, absurde Morellus coniicit ἐξ ὧν. Xenophon Hist. Gr. L. VI. p. 598. B. ὡς νῦν ἐξείη Λακεδαιμονίους πάντων, ὧν ἐπεποιήκεσαν αὐτοὺς, τιμωρήσασθαι. Lysias p. 221. ὧν ἐποίησαν, ὀργίζεσθε. ὑπὲρ in talibus subaudiatur, an ἕνεκα, perinde est. — Pro εἴρηται γὰρ etc. editt. priores ἔξωθεν λαμβανομένης τῆς ὑπὲρ προθέσεως. KOEN. Etiam Cod. August. pro illis verbis habet ἔξωθεν λαμβανομένης τῆς ὑπέρ. SCHAEF.

τῶν παθητικῶν ὁριστικῶν[70]) *τὰ δεύτερα πρόσωπα. ὡς τὸ „ζηλωτὸς ἔσει." ἀντὶ τοῦ ἔσῃ.*

---

70) *ὁριστικῶν*] Voculam adieci de MSS. qui in fine non habent *ἀντὶ τοῦ ἔσῃ*. [Tria haec verba Codd. A. et B. omittunt. Sed Codd. a. et b. omittunt *ὁριστικῶν*. Tum iidem *ὡς τὸ ζηλωτὸς ἔσῃ*. Cod. c. *τῶν παθητικῶν δεύτερα πρόσωπα, ὡς τὸ ζηλότυπος ἔσει*. Cod. August. omittit et *ὁριστικῶν* et *ἀντὶ τοῦ ἔσῃ*. Schaef.] *Ζηλωτὸς ἔσει* vnde sit desumtum, nunc non commemini. Veterem Atticorum morem non aliunde quis accuratius discat, quam ex docta magni Valckenaerii nota ad Eurip. Phoen. vs. 576. [In vetustissimis Codicibus Platonis fere vbique reperitur *ει* pro *η*. Quapropter fortasse Fischero accedendum, qui formam *ει* Philosopho vbiuis vindicandam censuit. Sed in recentioris aetatis scriptoribus Atticis hanc rationem probare nolim. Reiskius ad Liban. Vol. I. p. 437.: „*ἡγήσει* ferri posset, si constaret Libanium „Atticismum affectare." Bast.] Eum in Aristophane saepe obseruant Scholia, velut ad Pluti vs. 40. Nub. vs. 490. Ran. vs. 472. 649. Vesp. vs. 937. etc. In Pac. vs. 1295. recte eruditiss. Rich. Dawesius Misc. Crit. p. 290. reposuit *Οὐ πράγματ' ᾄσει,* pro *ᾄσεις*, nam *ς* ex sequenti voce *σώφρονος* adhaesit. In Vesp. vs. 1223. pro *Τουτὶ σὺ δράσεις,* Vir quidam Clariss. coniicit *τουτὶ σὺ δ' ᾄσεις;* sed qui futurum medium *ᾄσομαι* posuerat vs. 1226. eum loco tam vicino *ᾄσεις* scripsisse, probabile non est. Non displiceret: *τουτὶ σύ γ' ᾄδεις;* quoniam praesens tempus est et vs. 1220. *Ἄιδω δὲ πρῶτος —*. Recentioris aetatis Scriptores Attica forma raro vsos fuisse, obseruat in minimis etiam admirabilis Hemsterhusius ad Lucian. T. I. p. 428. [Apud Philostr. Her. p. 658. Codices duo pro *τεύξῃ* habent *τεύξει*. Conf. ibi notam. Boisson.] *Ὄψει, οἴει* et *βούλει* ex veteri Atticorum vsu in communem venerunt. In Libanii Or. XIX. p. 495. B. *κτείνοντα ὄψει τὸν Ἥρω* Morellus ridicule interpretatur *perimentem obtutu Heroem*. Commodior locus dari non poterat emendandi Polyaen. L. I. C. 26. *ὁ δὲ Βίας, τί δ' ἄλλο, ἔφη, κᾀκείνους εὔχεσθαι Διΐ, ἢ ὅπως Κροῖσον τὸν ἠπειρώτην ἐν θαλάττῃ λάβοιεν;* Verbum, quod manifesto deest, in *Διΐ*

§. LVI. Ἀττικὸν καὶ τὸ λέγειν ἀντὶ τοῦ νῦν, τανῦν [71]).

---

latet; rescribendum quippe: τί δ' ἄλλο — κἀκείνους εὔχεσθαι ΟΓ' ΕΙ, ἢ ὅπως etc. Herodotus in eadem historia I. 27. νησιώτας δὲ τί δοκέεις εὔχεσθαι ἄλλο; Literas Δ et Ο Scribae lippientes aliquando permutarunt: vid. not. ad Hesych. V. Γερηΐδάρες et Ἰδυλιτρίχες. Δρώμενα, pro ὁρώμενα, est in Heliodori Codicibus L. I. p. 57, 29. Koen. Porsonus Praefat. ad Euripid. Hecub. p. IV.: „Brunckius secundas futuri passiui indicatiui personas in ει semper, non in η, terminauit; secundas etiam praesentis ego ad eandem formam reduxi. Analogia nempe postulat, vt vocalis corripiatur in indicatiuo, producatur in subiunctiuo, τύπτομαι, τύπτει, τύπτεται, τύπτωμαι, τύπτῃ, τύπτηται. Neque causae quicquam est, quare codicum auctoritas obiiciatur. In his enim rebus nulla est codicum auctoritas. Satis constanter ει pro η praebent Aristophanis editiones. Pauca tamen loca sunt, vbi altera terminatio in aliquo MS. non exstet. Contra apud Tragicos non raro diphthongum ει pro η offerunt MSS.“ Post in Supplemento haec addidit: „Esto, vt τύπτεαι in τύπτῃ ac τύπτει pari iure contrahere potuerint Attici, vtram contractionem putas praelaturos? Certe eam quae modos diuersos distingueret.“ Schaef.

71) τανῦν] Subministrauit haec Voss. nec tamen a Stephano commemorata. Habet etiam Meerm. Regg. Ἀ. καὶ τὸ λ. τανῦν, ἀντὶ τοῦ νῦν. A Vatic. [it. a. b. August. Schaef.] et editis absunt. Τανῦν obuium est apud Euripid. Orest. vs. 436. 659. Med. vs. 494. Sophocl. Elect. vs. 423. Aristoph. Pac. vs. 858. etc. Saepe etiam, separatis voculis, τὰ νῦν. In Sophoclis Oed. Col. vs. 859. scribendum — οὔτε γὰρ τὰ νῦν Δίκαια πράσσεις, οὔτε πρόσθεν εἴργασαι, pro οὐθ' ἃ π. εἴργασαι, vt vs. 900. οὔτε νῦν καλὰ Δρᾷς, οὔτε πρόσθεν εἰργάσω. Aliquando etiam, inserto γε, τά γε νῦν, vt apud Themist. Or. XV. p. 194. C. Similiter vsurpantur τονῦν, τὸ νῦν et τό γε νῦν. Τὸ νυνὶ e Palat. Cod. legendum in Heliodori Aeth. L. VII. p. 332. vel saltem εὐτελεστέρως τὸ νῦν πράττειν δοκούντων, pro τῶν νῦν. Koen. Bastius: „Τὰ νῦν pro τε νῦν dat Codex Palat. 398. in Themistoclis Epist. XX.

§. LVII. *Καὶ τὸ λαβὲ* [72]) *Ἀττικόν ἐστι.*

§. LVIII. *Καὶ τὸ ᾔδειν* [73]) *ἀντὶ τοῦ ᾔδει, καὶ ἐτετύφειν ἀντὶ τοῦ ἐτετύφει Ἀττικόν· χρῶνται γὰρ ἐπὶ τῶν ὑπερσυντελικῶν τοῖς πρώτοις προσώποις ἀντὶ τῶν τρίτων.*

εἰς Πύδναν τὰ νῦν ὥρμητο ἡ ναῦς." Dicitur etiam *τὰ νῦν τάδε*, item *τὰ νῦν ταῦτα*. Euripides Heracl. v. 641. Barn. *εὐτυχεῖς τὰ νῦν τάδε.* Interpres, phrasin non intelligens, perperam: *nunc felix es ob haec.* Herodotus VII. c. 104. *ὡς ἐγὼ τυγχάνω τὰ νῦν τάδε ἐστοργὼς ἐκείνους.* Alciphron III. ep. 58. *τὰ νῦν δὲ ταῦτα.* Ibid. ep. 72. *τὰ νῦν δὴ ταῦτα.* Schaef.

72) *Καὶ τὸ λαβὲ*] Sic MSS. [Meerm. *Καὶ τὸ λαβὲ καὶ ἰδὲ τῶν Ἀττικῶν ἐστι.*] Editt. tantum: *καὶ τὸ λαβὲ ἀντὶ τοῦ λάβε.* Vid. Stephanus p. 44. et in App. de D. A. p. 194. Piersonus ad Moerin p. 103. Koen. Cod. c. *καὶ τὸ λαβὲ ἀντὶ τοῦ λάβε λέγειν ἀττ. ἐστί.* Bastius: „Schol. Ven. ad Il. *Α*, 85. *Τρία εἰσὶ τὰ ἐν τῇ κοινῇ ὀξυνόμενα, ἐλθὲ, εὑρὲ, εἰπέ. ἰδίως δὲ καὶ μακρᾷ* [sub. *συλλαβῇ.* Similiter legitur *βραχείᾳ.* Minus recte habet *μακρὰ* ap. Pierson. ad Moer. p. 193.] *παραλήγοντα. Ἀττικοὶ δὲ καὶ ἐπὶ βραχυκαταλήκτων ὀξύνουσι τὸ εἶλε* (sic) *καὶ λαβέ.* Ita textus Villoisoni. Emendatiorem dat locum Codex. Habet is *παραλήγ'τs*, i. e. *παραλήγονται· ἀττικοὶ δὲ καὶ ἐπὶ τῶν βραχυπαραλήκτων ὀξύνουσι τὸ εἰδὲ* (sic Codex: sed vel tacente me quiuis intelligit, *ἰδὲ*, non *εἶλε* corrigendum fuisse:) *καὶ λαβέ.*" Obiter Lexicis adde aduerbium *βραχυπαραλήκτως.* Scholiastes ad Aristophan. Plut. v. 253. *οὐδετέρως δὲ τὸ θύμον λέγεται, καὶ βραχυπαραλήκτως, καὶ βαρυτόνως.* Idem ad v. 1057. (et inde Suidas T. III. p. 66.) *Παιδιάν. Οὕτως Ἀττικοὶ βραχυκαταλήκτως καὶ ὀξυτόνως ἐπὶ τοῦ παιγνίου.* Recte Interpres Suidae: *Attici penultimam huius vocis corripiunt.* Nam corrigendum *βραχυπαραλήκτως.* Schaef.

73) *Καὶ τὸ ᾔδειν*] Editt. *Ἀττικῶν ἐστι καὶ τὸ ᾔδ.* omisso mox *Ἀττικόν.* Dein Vatic. *ἀντὶ τοῦ τρίτου.* [Ad v. *ᾔδειν* corrector Codicis A. adscripsit *ποιητῶν.* Deinde Codd. A. et B. *παροξυτόνως* dant *ὑπερσυντελίκων.* Codd. a. et b. *ἐπὶ ὑπερσυντελίκων* (sic) *τοῖς πρ. πρ. ἀντὶ τοῦ*

τρίτου. Cod. c. ἐπὶ γὰρ τῶν ὑπερσυντελίκων (sic) χρῶνται τοῖς πρώτοις etc. Cod. August. pro ἐτετύφειν habet ἐτυφειν, deinde ἐπὶ ὑπερσυντελικῶν, denique ἀντὶ τρίτων. Schaef.] Ionum istam et Atticorum veterum in tertia pers. plusquamperfecti formam abunde Viri eruditi illustrarunt. Conf. vnus Hemsterh. ad Aristoph. Plut. vs. 696. Recentiores Attici et tertias personas, et primas, in η terminari maluerunt. Vid. ad Moerin p. 173. 174. Cl. Piersonus. Suidam V. Ἐπεπόνθη, ἀντὶ τοῦ ἐπεπόνθει, καὶ ἑωρακη, ἀντὶ τοῦ ἑωράκει, καὶ ᾔδη, ἀντὶ τοῦ ᾔδει, crediderim scripsisse: Ἐπεπόνθη, ἀντὶ τοῦ ἐπεπόνθειν, καὶ ἑ. ἀντὶ τοῦ ἑωράκειν, καὶ ᾔδη, ἀντὶ τοῦ ᾔδειν, atque adeo ἐπεπόνθη in suo exemplari legisse in Comici Eccles. vs. 646. vbi ἐπεπόνθειν hodie editur: ᾔδη ᾽γὼ e MS. Vatic. Kusterus dedit Av. vs. 511. Iones ex Atticis istis formasse ηδεα, ἐπεποιήκεα, notauit etiam Apollonius Dysc. in Grammatica inedita: τὸ ᾔδειν παρ᾽ Ἴωσιν λεγόμενον ᾔδεα, ἐπεποιήκειν ἐπεποιήκεα, καὶ πάντα τὰ τούτοις ὅμοια. Paulo rariora sunt ἐπιτετελέκεια, ἑστάκεια, συναγαγόχεια in Dorico Testamento apud Gruter. Thes. Inscript. p. CCXVI. Col. I. vs. 25. 26. Plura huc spectantia dedit Cl. Valcken. ad Homeri Il. X, vs. 280. Koen.

Bastius: „V. inprimis Dawesii Miscellan. Crit. p. 231. et 295. vnde apparet (quod ad primum oculorum obtutum vix perspicitur), quomodo *prima* persona in litteram η, *tertia* in syllabam ειν exire possit. Suidae locus, vti a Koenio correctus est, ita legitur in editione Mediolanensi, id quod iam Brunckius ad Aristophan. Ἐκκλ. 650. monuit. Ceterum quod Koenius, Apollonii Dyscoli testimonio vtens, *Grammaticam* eius *ineditam* citare solet, multos mouit, vt talem Grammatici librum superesse opinarentur. Falso. Nihil inediti habemus nisi libros eius περὶ συνδέσμων, περὶ ἀντωνυμίας et περὶ ἐπιῤῥημάτων. Ex libro περὶ ἐπιῤῥημάτων sumtus est locus, quem Koenius hac in nota citauit. In eo Codex dat πεποιήκειν ἐπεποιήκεα. Piersonus ad Moer. l. c. duos Platonis locos indicauit, vbi ᾔδη pro ᾔδειν legendum est. Tertius huiusmodi locus exstat Sympos. cap. 20. §. 9. ed. Wolf. ἀλλὰ γὰρ ἐγὼ οὐκ ᾔδειν ἄρα τὸν τρόπον τοῦ ἐπαίνου, vbi ᾔδη reuocandum ex pluribus Codd. Paris. adeoque ex vetusto illo Vindob. 54., quod in iis quae de Symposio Platonico olim scripsi, p. 137. notare oblitus sum.“ Iisdem for-

§. LIX. 74) Ἀντὶ τῆς αἰτιατικῆς γενικὴν παραλαμβάνουσιν 75) ἐπὶ τῶν ἐπὶ μέρους. ὡς Ἀριστοφάνης·

---

mis Xenophon videtur vsus esse. Oeconom. XV. 5. ἠκηκόειν ἄν. Schneiderus: „Paris. C. a prima manu ἠκηκόην habet scriptum." Corrigendum igitur ἠκηκόη. Schaef.

74) Articulos LIX. LX. LXI. LXII. Codd. a. b. et August. omittunt. Schaef.

75) παραλαμβ.] προςλ. Voss. Mox recepi, quod commode Regg. offerebant, ἐπὶ τῶν ἐπὶ μέρους, ea enim potestas in talibus saepenumero satis est perspicua. [Codd. A. et B. ἐπὶ τῶν ἐπὶ μέρους· ἕως ξυνετρ. τῆς κεφαλῆς, Ἀριστοφάνης. Cod. c. Ἀντὶ αἰτιατικῶν γενικὰς προςλαμβάνουσιν, ὡς Ἀρ. Idem post ἀντὶ τοῦ τὴν κεφαλὴν addit haec: καὶ τὸ ἐπὶ κεφαλῆς πεσεῖν ἀντὶ τοῦ ἐπὶ κεφαλήν. Schaef.] Atticae constructionis rationem sequuntur κατεαγῆναι κεφαλῆς, φαγεῖν κρέως, ἄρτου, πιεῖν οἴνου aliaque: vid. H. Stephan. h. l. et Pierson. ad Moer. p. 165. et 233. [In talibus noli subaudire ἐκ, quod L. Bosio placuit p. 686. s. (Heteroclitis illic congestis addatur πλόες Photii Lex. c. 320.) Schaef.] Philostrat. V. A. L. II. p. 90. ὁ ἱερεὺς ὕδατος, ἀλλ' οὐχὶ οἴνου σπάσας. Negligitur ista proprietas in Appian. apud Suid. V. Ἄδην· Οἱ δὲ ἄδην καὶ ἀπείρως σπῶσι τοῦ οἴνου, et alibi nonnunquam. Venuste suauissimus Heliodor. Aethiop. L. II. p. 103. ἐπεῤῥόφουν ὁ μὲν τοῦ ὕδατος, ὁ δὲ καὶ οἶνον ὁ Κνήμων, *aliquantulum aquae sumebat Calasiris, integrum vini scyphum educebat Cnemon.* Nostro vsus est Cl. Hemsterhus. ad Schol. in Aristoph. Plut. p. 289. Koen. Boissonadus: „De hoc genitiui vsu Attico agens editor Philostr. Her. p. 404. non memor Koenii, locum Heliodori tentat, legens οἴνου. Nec ipsum nunc coniecturae poenitet." Bastius: „Scholiastes Luciani Vol. I. p. 496. συντριβέντες τῶν κρανίων] ἀττικὴ ἡ σύνταξις κ.τ.λ. Extremo Scholio legitur: ἀλλ' ἐπειδὴ φιλοῦσιν Ἀθηναῖοι τὸ ἐπὶ μέρους, λέγεται ὡς τὸ, ἔφαγον τοῦ ἄρτου, ἔπιον τοῦ οἴνου, οὕτω κἀνταῦθα, συντρ. τ. κρανίων. Codex 2662., tenens ille duo Gregorii Cor. apographa a Ruhnkenio collata, complectitur etiam fragmenta aliquot Scholiastae Lucianei. Ibi hunc locum Scholii sic scriptum

Ἕως ξυνετρίβη τῆς κεφαλῆς.
ἀντὶ τοῦ τὴν κεφαλήν.

§. LX. Τὸ ἐπὶ κεφαλὴν πεσεῖν κατωκάρα[76]) λέγουσιν Ἀττικοὶ, οὐ διῃρημένως, ἀλλ' ὑφ' ἕν. καὶ Πίνδαρος·

---

legas: ἀλλ' ἐπειδὴ φιλ. Ἀθηναῖοι τὸ ἐπὶ μέρους λέγειν, ὥς τὸ . . . . οἴνου, οὕτω κἀνταῦθα etc. Conf. Vol. I. p. 161. Commemoro hanc scripturae diuersitatem propter ea, quae paullo ante ad §. LII. monui. Scilicet compendium λ, vetustiorum librorum alii scribae λέγεται, alii λέγειν significare videbatur. — Aristophanis locum a Gregorio citatum Koenius non indicauit. Est Εἰρ. v. 71. ed. Br." Schaef.

76) *Κατωκάρα*] Ita MSS. [praeter Meerm. in quo est κατακάρα] pro κατακάρα, quorum hoc est *per caput*, illud *capite deorsum*, pro quo *capiteiorsum* e vetustissimo Martyrologio produxit Ios. Scaliger ad Manil. p. 400. [Codd. A. et B. Τὸ ἐπὶ κ. πεσεῖν κατωκάρα, mox omittentes ἀλλ' ὑφ' ἕν. Cod. c. Κάτω κάρα (sic) λέγουσιν οἱ Ἀττικοὶ etc. Idem etiam in Pindari loco habet κάτω κάρα. Schaef.] Eustath. ad Homeri Od. Ω, p. 1960, 39. τὸ δὲ κάτω ἔχων κεφαλὴν οὐ ταὐτόν ἐστι τῷ ὕστερον παρ' Ἀττικοῖς κάτω κάρα, ἢ συνθέτως κατώκαρα, ἐκεῖνο γὰρ ἐπὶ τῶν κατὰ κεφαλὴν κρεμαμένων ἢ βυθιζομένων λέγεται. Suidas V. Κατωκάρα. οἱ Ἀττικοὶ ὑφ' ἓν ἀναγινώσκουσι. Πίνδαρος· Οἱ μὲν κ. δ. δ. Quae Kusterus ibi molitur, nostri Grammatici cum Suida consensu destruuntur: vterque pleniora inuenit Scholia ad Aristoph. Pac. vs. 152. et Acharn. vs. 944. Adde not. ad Pollucem II. 41. Κατωκάρα fere diceres latere apud Proclum in Platonis Tim. III. p. 175. εἰκῇ τε ζῶμεν, καὶ κατὰ τὸ προστυχὸν, καὶ ὅ φασιν, κάτω καρυποιούμεθα τὴν τῶν ὄντων κρίσιν. [In loco Procli citato (p. 175. ed. 1534.) non legitur κάτω καρυποιούμεθα, sed κάτω + (sic) καραυποιούμεθα, idque errore typothetae, pro eo quod habent Codices Parisini 1838. et 1839. κάτω κάραν ποιούμεθα. Satis prope accedit hoc ad Koenii coniecturam κατωκάρα, quam ipse postea repudiauit. Ceterum idem huius locutionis sensus, qui phrasis Platonicae ἄνω κάτω. Bast.]

Sed magis placet Cl. Ruhnkenii emendatio, *βάτα κάρας* legentis, idemque prouerbium restituentis Ioanni Siceliotae Scholiis ineditis in Hermogenem: *Καὶ Διονύσιος ὁ Ἁλικαρνασεὺς καὶ Σμυρναῖος ὁ Ἀριστείδης περὶ ἰδεῶν τε καὶ τέχνης γράψαντες βατα κάρας ἡ παροιμία φησί.* In MS. erat *βουτα καρας.* [Conf. Ruhnken. Dissert. Philolog. de Longino §. X. p. 26. ed. Toup. SCHAEF.] *Βάτα κάρας ποιεῖσθαί τι,* vel *γράφειν,* est quod Latini dicunt *crassa Minerua.* De ipso prouerbio Appendix Prouerb. Vaticana: *Βατα Καρας. ἐπὶ τῶν παχέων λέγεται τοῦτο. τινὲς οὖν ἐνόμισαν ἓν ὄνομα τοῦτο εἶναι, καὶ ἐχρήσαντο τῇ παροιμίᾳ ἐπὶ τῶν παχέων. ἔστι δὲ υἱὸς ὁ Κάρας τοῦ Βατα, ὡς ἐν τῷ Ἡραίῳ τῷ Σαμίῳ ἐπιγέγραπται.* Suidas: *Βατα Καρας. ἐπὶ τῶν παχέων καὶ δυνατῶν·* [*ἀδυνατων* Pantinus bene corrigit ex Apostolio] *κατὰ διαστολὴν δὲ ἀναγνωστέον.* Huc etiam pertinet locus Hesychii: *Βάστα Καρας. δύο ταῦτα ὀνόματα. ἐπιγέγραπται δὲ ἐπὶ ἀναθήματος ἐν Σάμῳ ἐν τῷ τῆς Ἥρας ἱερῷ οὕτω· Βάστα Κάρας Σάμιος τηνδ' Ἥρῃ θήραν ἔθηκε.* qui versus satis docet, Hesychium, aliosque Grammaticos, qui Βάστα *Κάρας* pro duobus nominibus acceperint, grauiter errare. Etenim si Caras est Bastae filius, *Βαστα* est genitiuus Doricus, qui, optime obseruante Cl. Ruhnkenio, non corripi debebat, sed ex perpetua Poëtarum consuetudine produci. Est igitur *Βαστακαρας*, saltem apud Hesychium, vnum nomen. Pro *κατακάρα*, vt tandem pergam, dicitur etiam *κατάκαρ*, vt *ἄνακαρ* et *ἐπίκαρ*, et *κατὰ κράς.* Conf. Tollius ad Longin. *π. ὕ.* S. XLIII. §. 13. Eiusdem cum *κατωκαρα* compositionis est *κατώβλεψ* Archelai apud Athen. L. IX. p. 409. C. — In fine MSS. omittunt verba *ἀντὶ τοῦ ἐπὶ κεφαλήν.* KOEN. Omittunt Codd. A. B. et c. Bastius: „Ad prouerbium *βάτα καρας* magis illustrandum ex Codice SGerm 177. hunc locum, nondum, opinor, publici iuris factum, afferam: *Βάτα Κάρας· ἐπὶ τῶν παχέων καὶ δυνατῶν* (sic, non *ἀδυνάτων*), *ἢ ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων. εἴρηται δὲ ἀπὸ ἐπιγραφῆς οὔσης ἐν Σάμῳ ἐν τῷ Ἡραίῳ, καταπλανησάσης*) ὑπ' ἀγνοίας τοὺς ἀναγνόντας. ἐπέγραφον γὰρ πατρόθεν προτάσσοντες τὸν πατέρα, καὶ ἔστι τὸ μὲν Βάτα γενικὴ πτῶσις, τὸ δὲ Κάρας ὀρθή, ἵνα ᾖ· Κάρας ὁ*

*) Compositum *καταπλανάω* adde Lexicis. BAST.

Οἱ μὲν κατωκάρα δεσμοῖσι δέδενται.
ἀντὶ τοῦ ἐπὶ κεφαλήν.

§. LXI. *Καὶ τὸ τὰ πληθυντικὰ ἑνικῶς* 77) *ἐκφέρειν*

Βάτα υἱὸς, ἤγουν ὁ υἱὸς τοῦ Βάτα. ὑφ' ἓν δὲ ἐξενεχθὲν, ἐπλάνησε πολλούς. ὅθεν καί φασιν ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων εἰρῆσθαι τὴν παροιμίαν. In versu citato ab Hesychio *θήρα*, nisi fallor, dictum est pro *θήραμα*, *praeda*, quae significatio in H. Stephani Thesauro auctoritate caret. V. Villoison. Anecdd. Gr. Vol. II. p. 54. Sic etiam Galli dicunt, *je Vous enverrai de ma chasse*, *je Vous apporte ma chasse.* Conf. Iungermann. ad Polluc. p. 480." Sophocles Philoct. v. 1146. *ὦ πταναὶ θῆραι.* Euripides Bacch. v. 1161. Br. *μακαρίαν θήραν.* vbi al. ex glossemate *μακάριον θήραμ'.* Longus Pastor. p. 74. Vill. *πολὺ περιττοτέραν τῆς χθιζῆς θήραν κομίζοντες.* In transcursu moneo, nihil causae fuisse, cur Heynius ad Apollodor. p. 827. (T. I. p. 355. ed. alt.) plurali numero huius nominis offenderetur. Longinus XLIV. 9. p. 156. Weisk. *ἀλλοτρίων θῆραι θανάτων.* Schaef.

77) *ἑνικῶς*] Editt. prior. *Ἀττικῶν δὲ καὶ τὰ π. ἑ. ἐ.* Mox *καὶ τοὺς Ἀργείους τὸν Ἀ.* de MSS. adsumsi, et *ἀλλὰ μὴν τόν γε Π. καὶ Ἰλλύριον*, vt habet etiam Scholiastes Aristoph. ad Acharn. vs. 337. pro *ἀλλὰ μὴν τόν γε Π. ἀντὶ τοῦ τοὺς Παίονας.* Attigit loquendi genus Markland. ad Supplic. Euripidis vs. 659. Xenophon in *Κύρου παιδείᾳ* dixit *τὸν Ἀρμένιον, τὸν Ἀσσύριον, τὸν Ἰνδὸν, τὸν Καδούσιον, τὸν Ὑρκάνιον*, reges Armeniorum, Assyriorum, Indorum etc. vid. Stephan. App. de D. A. p. 130. indicato Demosthenis loco, quo Noster et Schol. Aristoph. l. c. vtuntur. De Herodoto suo idem monuit Cel. Wesselingius ad p. 573, 53. Koen. Conf. Zeun. ad Xenophont. Cyrop. p. 6. Bastius: „Nihil notius vsuque tritius locutione *ὁ Μῆδος.* Sic nos dicimus *der Türke* et, qui terribilior etiam factus est, *der Franzose.* Non indignum, opinor, notatu, eodem modo loqui Grammaticos. Phrynichus Eclog. Att. p. 22. *Ὁ φάρυγξ ἀρσενικῶς μὲν Ἐπίχαρμος λέγει, ὁ δὲ Ἀττικὸς ἡ φάρυγξ*, quod nullo modo solicitandum, etsi Codex Paris. 2650. *Ἀττικοὶ δὲ*, et Codex 2662. *ἀττικὸν δὲ* offerunt. Ibid. p. 134. *Νίτρον, τοῦτο Αἰολεύς. . ., Ἀθηναῖος δὲ διὰ*

Ἀττικόν. οἷον [78]) ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν τοὺς Λακεδαιμονίους λέγειν τὸν Λακεδαίμονα [79]), καὶ τοὺς Ἀργείους τὸν Ἀργεῖον. ὡς ὁ Ῥήτωρ ἐν τοῖς Φιλιππικοῖς· „ἀλλὰ μὴν τόν γε Παίονα καὶ Ἰλλύριον [80]).“

§. LXII. Καὶ τὸ ἀντὶ τοῦ λέγειν [81]) περὶ τοῦδε εἰπὲ,

τοῦ λ, λίτρον. P. 78. Λαγὼς ὁ Ἀττικὸς . . λαγὸς ὁ Ἴων. In Codice 2662. articulus γογγυσμὸς (p. 158.) sic habet: Γογγυσμὸς καὶ γογγύζειν ἰακά, πλὴν δόκιμα· ὁ δὲ Ἀττικὸς τονθρυσμὸς καὶ τονθρύζω, ἢ σὺν τῷ ο̄ τονθορυσμός. Apollonius MS. περὶ συνδέσμων· καὶ ὁ Δωριεὺς τοὺς μέλλοντας περισπῶν, οὐκέτι ἐπὶ τῆςδε τῆς συντάξεως περιέσπασεν. Phavorinus v. μῆνιν· Δωριεὺς δὲ . . . . εἴποι ἄν.“ Schaef.

78) Ἀττικόν. οἷον] Cod. c. ἀττικόν ἐστιν, οἷον. Mox Codd. A. et B. λέγειν omittunt. Schaef.

79) τὸν Λακεδαίμονα] Satis insolenter dictum pro τὸν Λακεδαιμόνιον. Sic etiam Diodorus Sic. XV. c. 83. vbi Interpretes offenderunt. Schaef.

80) καὶ Ἰλλύριον] Meerm. καὶ Ἰλλυρικόν· ἀντὶ τοῦ τοὺς Παίονας. Koen. Codd. A. B. et c. ὀξυτόνως dant Ἰλλυριόν. Secunda manus Codicis A. margini alleuit ἤγουν τοὺς Παίονας καὶ Ἰλλυριούς. Schaef.

81) ἀ. τοῦ λέγειν] Ald. Scot. Gorm. Ἀττικῶν καὶ τὸ εἰπεῖν περὶ τοῦδε etc. Uterque Curio et Vald. Ἀττικῶν καὶ τὸ εἰπεῖν θέλοντα —. [Cod. c. καὶ ἀντὶ τ. λ. π. τ. εἰπὲ, σχηματίζουσιν οὕτως. In loco Aristophanis omittit ὅτι — φίλον. Deinde habet cum Codd. A. et B. ἤγουν περὶ τῶν Λακεδαιμονίων αὐτῶν. Schaef.] Latissime patet iste accusatiui vsus, ex vtriusque linguae scriptoribus illustratus ab H. Stephano p. 51. Conf. Gronou. ad Arrian. de Exp. Alex. L. III. 1. p. 104. Obs. Misc. VII. 2. p. 230. et Misc. Nou. III. p. 4. Parthenius Erot. C. 17. p. 379. ὡς δὲ ἐκ τούτου οὐκ ἀνίει φοιτῶσα πρὸς τὸν παῖδα, καί τις ἔρως ἐπῄει τὸν Περίανδρον ἤδη, σπουδὴν ἐτίθετο γνωρίσαι τὴν ἄνθρωπον, ἥτις ἦν, quae vulgo minus emendate leguntur *). In Palaephato π. ἀ. C. 25. restituta,

*) In Parthenio Teucherus dedit: ὡς δὲ τοῦτο οὐκ ἀγνοιῇ (?), φοιτῶσα κ. τ. λ. Ex Epistola mea Critica p. 195. ed. Gall. sequitur, ipsum huius scriptoris Codicem, qui vnicus superest, ad Koenii coniecturam δ' ἐκ τούτου rectâ ducere, quam non dubito Heynium, si eius meminisset, recepturum fuisse. Bast.

quae excidit, vocula scribe: *Γηρυόνην φασὶν, ὅτι τρικέφαλος ἦν. ἀδύνατον δὲ ἓν σῶμα τρεῖς κεφαλὰς ἔχειν,* pro *ἀδύνατον δὲ σῶμα τ. κ. ἕ.* Sic C. 29. *θηρίον, τρεῖς ἔχον κεφαλὰς, σῶμα δὲ ἓν,* et C. 39. *ὄφις, ἔχων πεντήκοντα κεφαλὰς, σῶμα δὲ ἓν,* saltem in MSS. quorum vbique minorem, quam decuerat, rationem habuit Th. Gale. Est vero structura eiusmodi non Atticorum magis, quam ceterorum. De Herodoto vid. Celeb. Wesseling. ad p. 78, 87. Ecphant. Pythagoricus apud Stobaeum S. XLVI. p. 333, 29. *βασιλῆα δὲ τὸν ὁμιλήσαντα φύσιός τε ἀχράντω δεῖ μετέχεν, ἐπιστᾶμέν τε ἑωὔτὸν, ὅσῳ τῶν ἄλλων ἐντὶ θηότερος, ὅσα τε ἄτερα* [L. *ὅσῳ τε ἄτεροι*] *αὐτῶ.* — Aristophanis locus est ex Acharn. vs. 337. Koen.

Bastius: „Si quid video, Koenius hunc libelli nostri articulum plane non intellexit, adeoque in nota adiecta rem tractat, de qua Gregorius hîc ne per somnium quidem cogitauit. Nimirum in loco Aristophaneo *ὅτι* videtur pro coniunctione (germanice *daſs*) habuisse, sensumque eius perinde cepisse, vt si scriptum esset: *λέγε, ὅτι ὁ Λακεδαιμόνιος αὐτὸς τῷ τρόπῳ σοῦ ἐστι φίλος.* Sic, vt exemplo vtar verbi *εἰπεῖν,* Aeschines contra Timarch. (Orat. Gr. Vol. III. p. 66.) *ἵνα μή μέ τις εἴπῃ, ὡς ἄρα λίαν ἀκριβολογοῦμαι ἅπαντα,* pro *εἴπῃ, ὡς ἐγὼ . . . . ἀκριβολογοῦμαι.* Hanc struendae orationis rationem, qua Graeci scriptores saepissime vtuntur, explicant viri docti a Koenio citati, quibus addi potest, qui rem copiosissime tractat, Taylorus Ind. Lys. (Orat. Gr. Vol. VI. p. 916—918.) Sed Gregorium, vt iam dixi, de re longe diuersa loqui, colligas ex ipso loco Aristophanis, vbi cum Brunckio *ὅ,τι* scribendum est, quemque Scholiastes recte sic interpretatur: *ἀντὶ τοῦ· εἰπὲ, τί σου τῷ τρόπῳ φίλον ἐστὶ περὶ Λακεδαιμονίων.* Scilicet sermo est de Attica constructione verbi *λέγειν, εἰπεῖν,* cum duplici accusatiuo. Wolfius (*Vermischte Schriften und Aufsätze in lateinischer und deutscher Sprache* p. 100.): „Ita illi „(Attici) saepissime, *λέγειν τινά τι, aliquid dicere de ali-„quo;* alterum contra, *λέγειν τὶ περί τινος,* prope inso-„lentiae vitio laborat . . . Itaque Schol. a Villoisonio „editus ad Il. VI, 480. recte multoque doctius Eustathio, „haec notat: *καί ποτε τὶς εἴποι ἐκ πολέμου ἀνιόντα. Οὐ „λείπει τὸ ἰδὼν, ἀλλ᾽ ἐστὶ συνήθης Ἀττικοῖς ἡ φράσις,* „quamquam is locus, ni fallimur, sui generis prope vni-

σχηματίζειν οὕτως· εἰπὲ τόνδε, ἀντὶ τοῦ περὶ τοῦδε. ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Ἀχαρνεῦσιν·

> Ἀλλὰ νῦν λέγ', εἴ σοι δοκεῖ, τὸν Λακεδαιμόνιον αὐτὸν, ὅτι τῷ τρόπῳ σοῦ 'στι φίλον.

ἤγουν περὶ τοῦ Λακεδαιμονίου αὐτοῦ.

„cus est apud Homerum. Tanto crebrior eiusmodi vsus „exstat apud Atticos. Aristoph. Acharn. 593. ταυτὶ λέγεις „σὺ τὸν στρατηγὸν, πτωχὸς ὤν. Plato Men. p. 77. A. „Steph. πολλὰ ποιῶν ἐκ τοῦ ἑνὸς, ὅπερ φασὶ τοὺς συντρίβοντάς τι etc. Xenophon Mem. Socr. II, 2, 9. ὅταν „ἀλλήλους τὰ ἔσχατα λέγωσιν.“ [Conf. Porson. ad Euripid. Phoen. v. 208.: „ἀλλήλας λέγουσιν, *dicunt altera de altera*.“] „Pertinet huc etiam illud, κακὰ λέγειν τινὰ, „cum similibus multis.“ Igitur in phrasi postrema noli cogitare de ellipsi praepositionis εἰς, ad quam inclinat Schwebelius, perdite amans ille ellipses, ad L. Bos. pag. 680. Ipse Gregorius Corinth. vtitur phrasi εἰπεῖν τινα pro περί τινος initio commentarii ad Hermogenem περὶ μεθόδου δεινότητος (Orat. Gr. Vol. VIII. p. 883.): τὸ δεινὸν σημαίνει καὶ . . . . τὸ ἀκριβὲς καὶ ἐπιτήδειον, ὡς ὁ Θεόκριτος εἶπε τὸν Σιμωνίδην, οὕτω λέγων· εἰ μὴ δεινὸς ἀοιδὸς ὁ Κήϊος, αἰόλα φωνέων. Sic Codex Vatic. 141. Reiskius edidit ὡς ὁ Θ. λέγει περὶ τοῦ Σιμωνίδου, εἰ μὴ etc. De eadem constructione vbi agit Valckenarius ad Theocriti Adoniaz. p. 304. s., citat versum Euripidis [Androm. v. 671.]: τοιαῦτα λάσκεις τοὺς ἀναγκαίους φίλους. In hoc versu fateor Etymologicum Paris. MS. v. λάσκω dare datiuum: sed idem v. λαλῶ habet, perinde vt Orion Theb., rectiorem accusatiuum. Ex posteriore Etymolog. M. v. λαλῶ partim suppleri potest. Sic enim Orion: Λαλῶ. λῶ, ἀναδιπλασιασμῷ λαλῶ. παράγωγον τοῦ λῶ λάσω καὶ λάσκω. Τοιαῦτα λάσκεις τοὺς ἀναγκαίους φίλους. Τὸ δὲ λῶ δηλοῖ τὸ θέλω· ὃ δὲ θέλει τις, καὶ φθέγγεται. προϋπάρχει γὰρ τοῦ λόγου ἡ ψυχικὴ διάθεσις. Οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ τῆς Ἰάδος διαλέκτου.“ Tetigi hanc structuram ad L. Bos. p. 199., vberius tractaui ad Theocrit. p. 225. Schaef.

§. LXIII.[82]) *Ἀττικῶν καὶ τὸ λέγειν βαδιστέα καὶ ἀνυστέα*[83]), *ἀντὶ τοῦ βαδιστέον καὶ ἀνυστέον.*

---

82) Codd. a. et b. *ἀττικὸν καὶ τὸ λέγειν βαδιστέα, ἀνυστέα, ἀντὶ τοῦ βαδιστέον καὶ ἀνυστέον.* Cod. c. *ἀττικὸν τὸ λέγειν βαδιστέα, ἀνυστέα ἀντὶ τοῦ βαδ. καὶ ἀνυστ.* Schaef.

83) *β. καὶ ἀνυστέα*] Ex ordine, quo succedunt proximi aliquot articuli, manifestum est, Nostrum sequi Scholiasten ad Aristoph. Acharn. vs. 393. Atticam consuetudinem, praeter Stephanum h. l. et in App. de D. A. p. 150. attigerunt viri summi, T. H. ad Aristoph. Plut. vs. 1086. et Valcken. ad Herodot. p. 227, 22. Conf. Suidas in *Ἀπιτέα, Ἀποπορευτέα* et *Ἀπτέα.**) Proxime ad istum vsum alius accedit, quo *ἀδύνατα* teritur pro *ἀδύνατον*, et similia alia. *Ἀδύνατα* sic est in Thucyd. L. I. p. 40, 13. Herodot. p. 46, 80. p. 487, 37. habetque Stephani margo p. 444, 73. Sine variatione Codicum *ἀδύνατον* est p. 739, 68. Idem Herodot. *βιώσιμα* p. 252, 77. *χαλεπὰ* p. 692, 21. Euripidea sunt *ἀχθεινὰ* Hecub. vs. 1240. *ἄσημα* Hipp. vs. 269. vbi vid. Schol. *συγγνωστὰ* Hecub. vs. 1107. Med. vs. 491. 703. Phoen. vs. 1001. Androm. vs. 955. quod ab Euripide, cuius est studiosissimus, accepit Heliodorus Aeth. L. VII. p. 332, 25. Sophocles eadem ratione posuit *δεδογμένα, αἰσχρὰ, δεινὰ, δίκαια* in Antig. vs. 583. Philoct. vs. 539. 645. 1147. et 1280. Graecorum imitatione Virgil. Aen. I. vs. 667. *Frater vt Aeneas pelago tuus omnia circum Litora iactetur odiis Iunonis iniquae, Nota tibi.* Haec in iuniorum gratiam. *Δίκαια* Is. Casaubonus, Vir maximus, sic Dioni Chrysost. restituendum iudicabat Or. XXXI. p. 313. D. *νὴ Δία ἀλλ' οὐχ ὅμοιον τὸ παραβαίνειν τὰ πρὸς θεοὺς,*

*) Bastius: „Philostratus Vit. Soph. p. 483. s. *καὶ Δημοσθένης μὲν ἐπὶ τῷ Αἰσχίνῃ πρὸς τοὺς γνωρίμους ἐκόμπαζεν, ὡς κ. τ. λ.* Pro *ἐπὶ τῷ Αἰσχίνῃ* Codex Paris. 1696. a manu secunda, plures egregias lectiones offerente, habet *εἰ πειστέα Αἰσχίνῃ.*— Notanda hac occasione phrasis Platonica *ταῦτα ἀδύνατον.* V. Heindorf. ad Parmen. p. 280. et ad Gorg. p. 212.“ Compares phrasin non minus anomalam *δᾴξαν ταῦτα*, de qua Schneiderus ad Xenophont. Anab. p. 193. Schaef.

ἢ*) τὰ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους; οὐδ' ἐγώ φημι. παραβαίνειν δὲ ὅμως ἐστὶν ἕκαστα πρὸς τούτους, ὅταν τις αὐτοῖς μὴ ὑγιῶς προσφέρηται — pro ἐστὶν ἕκαστα πρὸς τούτους scribendo ἐστὶ δίκαια τὰ πρὸς τ. Sed facilior correctio in promtu est: ἐστὶν εἰκὸς τὰ πρὸς τούτους. Duae voculae, quae separari debuerant, videntur coaluisse. Obiter insigni menda liberabo indidem deprauatum Xenophontem Ephes. L. II. p. 30. Δέσποτα, εἶπεν, εἰς Συρίαν ἌΓΟΜΑΙ δῶρον δοθεῖσα τῇ Μαντοῖ καὶ εἰς χεῖρας τῆς ζηλοτυπούσης ἌΓΟΜΑΙ. Repetitum hoc modo ἄγομαι iure displicuit optimo harum rerum iudici in Obs. Misc. IV. 2. p. 289. Castigandum: εἰς Συρίαν ἘΓΩ ΜῈΝ — ἌΓΟΜΑΙ. Correctionem stabiliunt moxoppositae voculae σὺ δὲ —. Koen. Koeniana correctio Xenophontis Ephesii etiam palaeographicis rationibus commendatur. Etenim syllabae αι et εν eodem scribuntur compendio, vt iam supra p. 82. docui. Praeterea αγ et εγ adeo similia sunt, vix vt dici possit, quoties a librariis commutata sint. Quid e. c. frequentius fluctuatione librorum inter ἀγείρειν et ἐγείρειν? In Obseruatt. Miscell. Vol. IX. p. 122. haec legas: „Ut autem notas τῆς αγ et εγ „bene distinguamus, sciendum in prima nota literam alpha „plerumque seiunctius adparere ad latus τοῦ γ, vel du„ctum sinisteriorem τῆς γ in accuratis membranis produ„ci aliquantum supra semilunulam, quae adhaeret lateri „τῆς γ, et cornu quasi facere versus sinistram; in alte„ta nota e contrario, illam semilunulam artius fere co„haerere, vel in accuratis membranis, ductum semilunu„lae protendi supra partem sinisteriorem τῆς γ versus „dextram, et ibi quasi cornu efficere, superiori contra„rium. Fatendum tamen, facilem in hisce esse lapsum.“ Mihi quidem parum placent huiusmodi descriptiones notarum tachygraphicarum, quippe lectorem discere cu-

*) Aduertenda obiter constructio οὐχ ὅμοιον — ἢ —. Lucianus T. III. p. 465. οὐ γὰρ ὁμοίην συμφορὴν ἔμμεναι, γαμετὴν, ἢ παῖδα ὀλέσαι. Phalaris Epist. 138. p. 362. 64. Lenn. καὶ οὐχ ὅμοιον, τοῦ μετ' ὀλίγον ἥξοντος ἀφαιρεῖσθαι ἀνδρὸς, ἢ οὗ μήπω πεῖράν τις ἔσχηκε. Ita etiam aduerbium. Pausanias IX, 11, 1. οὐδέν τι ὁμοίως τὰ ἐς τὸν θάνατον λέγοντες, ἢ Στησίχορος ὁ Ἱμεραῖος καὶ Πανύασις ἐν τοῖς ἔπεσιν ἐποίησαν. Schaef.

§. LXIV. *Καὶ τὰ προςτακτικὰ δὲ* [84]) *παρ' αὐτοῖς λείπει. ὡς παρ' Ἀριστοφάνει* [85]) *ἐν Ἀχαρνεῦσιν* [86])·

---

pidum fere destituunt. Huic vt satisfiat, compendia aeri accuratissime (i. e. multo accuratius, quam hucusque factum est,) incidenda sunt. Conf. Tab. aen. IX. Expressae ibi notae vocum *τραγικὸν* et *μεγέθει* seculi sunt decimi: vocum *πρᾶγμα* et *ἐγχειρεῖ*, item *τραγικὰ* — *γέγονε*, vndecimi. Eadem ratio scribendi posterioribus temporibus obtinuit. Ceterum commutatio quam dixi, locum non habet, nisi vbi gamma sic scribitur: γ̄. Nam vbi vsus est formarum Γ' et ſ, quod praecedit ᾱ aut ε̄, raro per compendium scribitur. Quamquam in Codicibus seculi decimi tertii quartiue interdum tales notae syllabarum αγ̄ et εγ̄ occurrunt, quales in vocibus *ἀναγκάζεται, λέγων* et *λέγει* Tab. aen. IX. cernere licet. Bast.

84) *δὲ*] Omittunt Codd. A. B. a. b. c. et August. Schaef.

85) *ὡς παρ' Ἀριστοφάνει*] Codd. a. et August. *ὡς καὶ παρ' Ἀρ.* Deinde Codd. a. et b. omittunt *ἐν Ἀχαρνεῦσιν*: Cod. August. non tantum haec, sed omnia quae sequuntur vsque ad finem articuli, post *Ἀριστοφάνει* relinquens vacuum spatium non integrae lineae. In altero Aristophanis versu Codd. a. et b. *ἐσκευάσασθαι*. Cod. c. *ἐσκελάσασθαι*, tum omittens *μ' οἷον ἀθλιώτατον*. Schaef.

86) *Α. ἐν Ἀχαρν.*] vs. 434. vbi Schol. *λείπει τὸ ποίησον*. Aliter *ἐνσκευάσασθαι* accepit St. Berglerus: sed adsentior Stephano, infinitiuum optatiui loco positum censenti, nisi tamen a suppresso quodam verbo infinitivus pendeat. Conuenit in Acharn. vs. 816. *Ἑρμ' ἐμπολαῖε, τὰν γυναῖκα τὰν ἐμὰν Οὕτω μ' ἀποδόσθαι, τάν τ' ἐμαυτοῦ ματέρα.* Scholiastes ibi *γένοιτο* supplet. Adposita quaedam dabunt Cl. Valcken. ad Herodot. p. 430, 19. Markland. ad Supplic. Eurip. vs. 2. Retulit huc nuper doctiss. Eldikius in Suspicionum Specim. p. 7. Sophoclea ex Oed. Tyr. vs. 1525 — 28. sic a se emendata: *Σφῷν δ', ὦ τέκν', εἰ μὲν εἰχέτην ἤδη φρένας, Πόλλ' ἂν παρήνουν· νῦν δ' ἔτ' οὔτ' ἔξεστί μοι· Εὖ καιρὸν αἰεὶ ζῆν, βίου δὲ λῴονος Ὑμᾶς κυρῆσαι τοῦ φυτεύσαντος πατρός.* Quod vulgatur, *νῦν δὲ τοῦτ' ΕΥΧΕΣΘΕ ΜΟΙ*, nescio an probabilius, certe propius ad literarum ductum, ten-

Ὦ Ζεῦ διόπτα καὶ κατόπτα πανταχῇ,
Ἐνσκευάσασθαί μ' οἷον ἀθλιώτατον.
λείπει γὰρ τὸ ποίησον.

§. LXV. 87) *Βόλιτον οἱ Ἀττικοὶ χωρὶς τοῦ β λέγουσιν, ὅπερ ἡμεῖς λέγομεν βόλβιτον, ἤγουν τὴν κόπρον* 88).

---

tabam *νῦν δὲ τοῦτ' ΕΥΧΗ 'ΣΤΙ ΜΟΙ.* Plato VIII. de LL. p. 841. C. *ταῦτα δή, καθάπερ ἴσως ἐν μύθῳ τανῦν λεγόμεν', ἐστὶν εὐχαί.* Lucian. T. I. p. 736. *καὶ ἔστιν εὐχὴ τὸ πρᾶγμα.* Quinctilian. Instit. Orat. L. XII. pag. 1070. *Sed hoc votum est et rara felicitas.* Conf. Dauis. ad Ciceron. Tuscul. p. 149. Koen. Boissonadus: „Isocrates Pan. §. 48. *ἐξὸν ἡμῖν εὐχῆς ἄξια διαπράξασθαι.* ad Philipp. §. 7. *οὐκ ἐλάττω τὴν βασιλείαν πεποίηκεν, ἀλλ' εὐχῆς ἄξια διαπέπρακται.* §. 49. *περιβαλέσθαι μὲν τῇ διανοίᾳ τὰς πράξεις δυνατὰς μέν, εὐχῇ δ' ὁμοίας.*" Add. Reitzius ad Lucian. T. I. p. 660. Solanus ibid. pag. 668. Schaef.

87) Articulos LXV. LXVI. LXVII. LXVIII. omittunt Codd. a. b. et August. Schaef.

88) *ἤγουν τὴν κόπρον*] Absunt ista a MSS. meis. [Omittunt Codd. A. et B. Schaef.] Corrupta lectio Aldinae ed. primae *ἤγουν τὸ σκῆπτρον* valde exercuit Nunnesium ad Phrynich. p. 156. quem in ordinem redigere potuerat Scholiastes Aristoph. ad Equit. vs. 655. et Acharn. vs. 1025. [Cod. c. *ὅπερ ἡμεῖς βόλβιτον λέγομεν, ἤγουν τὸ σκῆπτρον.* Schaef.] De *βόλιτον* vid. Piersonus ad Moerin p. 95. *βόλβιτον* Cratinus apud Schol. Aristoph. ad Lysistr. vs. 575. *βόλιτον* in Hippocrate aliquoties MSS. praebent, agnitum a Galeno in Exegesi. Cyrilli Glossae: *Βόλιτον, ἤγουν βόλβιτον, κόπρος, fimus.* Hoc vocabulum eximendum videtur Quinctiliano Declam. XIII. p. 275. *iuuabat — hiantes rimas tenaci linere fimo.* Ex obseruata Virgilii imitatione, quam studiose captat istius Declamationis Auctor, Georg. L. IV. vs. 45. *Tu tamen e leui rimosa cubilia limo Ungue, fouens circum,* dudum correxeram *limo*: deinde Cl. Io. Schraderi et Piersoni, *τοῦ μακαρίτου,* me confirmauit consensus. Pro *et arcere parua dictu animalia,* quod in Quinctil. l. c. sequitur, legi debet: *et arcere parua* [vel *praua* e MS. et Servio ad

§. LXVI.[89]) *Καὶ τὸ λέγειν ταυταγὶ*[90]), *ἀντὶ τοῦ ταῦτα. ὡς παρ᾽ Ἀριστοφάνει ἐν Ὄρνισιν·*

Ὄμνυμ᾽ ἐπὶ τούτοις πᾶσι νικᾶν τοῖς κριταῖς,
Καὶ τοῖς θεαταῖς πᾶσιν. Ἔσται ταυταγί.

καὶ πάλιν ἐν τῷ αὐτῷ·

Ἄκουε λεώ. τοὺς ὁπλίτας νυνμενί[91]).

G. IV. vs. 241.] *aditu animalia.* — *Νὴ τὸν Ποσειδῶ καὶ βολίτινον θάτερον* in Etymol. M. p. 204, 29. male a Sylburgio accipi, docebit Aristophanes, cuius est versus in Ranis 297. Conf. Athenaeus L. XIII. p. 566. F. KOEN.

89) Cod. c. *Ἀττικὸν καὶ τὸ λέγειν ταυτὶ ἀντὶ τοῦ ταῦτα, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Ὄρνισιν,* sequentia omittens. SCHAEF.

90) *ταυταγὶ*] Regg. *ταυταΐ*, et *Ἔσται ταυταΐ* in Aristophanis versu ex Auib. 445. [Imo hîc et in versu Aristophanis Cod. A. *ταυταΐ*, sed B. *ταυταγί.* SCHAEF.] in quo *ἐπὶ τούτῳ* Regg. et Voss. sed rectum est *ταυταγὶ*, obuium etiam vs. 955. et Eccles. vs. 189. Suidas V. *Ταυταγί. παρ᾽ Ἀριστοφάνει ἐν Ὄρνισιν·* [vs. 171.] *Εὖγε μωμᾷ ταυταγί.* *Τουτοΐ* est in Thesm. vs. 887. sed parum abest, quin *τουτογὶ* malim, vt vulgatur in Vesp. vs. 778. Lysistr. vs. 147. 780. et 941. Hoc certe debet redire in Eccles. vs. 714. pro *τοῦτο τί.* *Τουτοδὶ* est in Pace vs. 330. vt *ὁδὶ, ἐνθαδὶ,* et similia. KOEN. Porsonus ad Euripid. Hecub. v. 1214.: „In Nub. — 189. *τοῦτ᾽ ἔτι φροντίζετε* mendose edidit [Brunckius] pro *τοῦτό γε φ.* Debebat saltem, *τοῦτό γ᾽ ἔτι φροντίζετε,* sed verum est *τουτογὶ,* quod nunc in *τοῦτό γε,* nunc in *τοῦτο τί* corruptum, his turbis ortum dedit." SCHAEF.

91) *νυνμενί*] Regg. *νῦν μενὶ,* [Imo Cod. A. *νῦν μεν* ... (vacuo spatio relicto): sed B. *νῦν μενί.* Brunckius ad Aristophan. Av. v. 448.: „*νυνμενὶ,* vna voce: male vulgo diuisim *νῦν μενί.*" SCHAEF.] vt in Aristophane editur in Av. vs. 448. vbi et *ἀκούετε,* sed *νυνμενὶ* praeter Georgium Technicum apud Eustath. ad Hom. Il. *A,* p. 54, 3. inuenit etiam Suidas V. *Νυνμενί. ἀντὶ τοῦ νῦν μέν. πολλαχοῦ δὲ οὕτω χρῆται.* In Schol. ad Aristophanis l. c. est *π. δὲ τούτῳ χρῶνται.* Cum *νυνμενὶ* conuenit *νυνγαρὶ* apud Eustathium d. l. — In editt. et Vatic. hic articulus

§. LXVII. Ἀττικὸν καὶ τὸ θέλει ἀντὶ τοῦ δύναται [92]). ὡς Πλάτων· „τὰ χωρία οὐδέν με θέλει διδάσκειν." ἀντὶ τοῦ δύναται.

---

desideratur. Agnoscit et Meerm. sed omisso altero Aristophanis loco. Koen.

92) *ἀντὶ τοῦ δύναται*] Voss. *ἀντὶ τοῦ οὐ δύναται*, non male. [Referenda, opinor, haec libri Vossiani scriptura ad voces *ἀντὶ τοῦ δύναται*, quae leguntur extremo articulo. Certe Codd. A. et c. illic, non hîc, pro *ἀντὶ τοῦ δύναται* habent *ἀντὶ τοῦ οὐ δύναται*. Bastius: „Scriptura *ἀντὶ τοῦ οὐ δύναται* mihi quoque magis probatur, quam vulgata." Schaef.] Platonis verba reperiuntur in Phaedro T. III. p. 230. D. *τὰ μὲν οὖν χωρία καὶ τὰ δένδρα οὐδέν μ' ἐθέλει διδάσκειν, οἱ δ' ἐν τῷ ἄστει ἄνθρωποι.* quae transsumsit Theophylactus Bulg. Ep. 11. p. 27. Eodem allusisse Libanium Ep. 564. *Σοὶ δ' εἰ μὲν ἀνθ' ἡμῶν ἀρκεῖ τὰ δένδρα, σκόπει πρὸς σεαυτὸν, εἰ καλῶς ἀρκεῖ*, putat Io. Christoph. Wolfius. De expositione dicti Philosophici conuenit Nostro cum Hermogene de Form. Or. p. 403. *ἴδιόν τι σημαινόμενον ἔχει ἡ λέξις ἡ ἐθέλει. τάχα οὖν εἴποι τις ἂν ἀλληγορεῖσθαι αὐτὸ, ἀντὶ τοῦ οὐδέν με δύναται διδάσκειν τοῦ οὐδέν μ' ἐθέλει ῥηθέντος.* *) Habet reuera verbum *ἐθέλειν* eam aliquando potestatem, quae proxime per *δύνασθαι* et *posse* exprimatur. Vid. Aristoph. Av. vs. 582. et Schol. Suidas V. *Θέλειν* et *Οὐ θελήσῃ*, G. D'Arnaud Anim. Crit. p. 168. et D'Oruillius ad Charit. p. 429. Xenophon Hist. Gr. L. V. p. 577. D. Gerasium quidem adpulerant *πλοῖα σιταγωγὰ* Attica, *ἐκεῖθεν δ' οὐκέτι ἤθελε παραπλεῖν, τοῦ ναυτικοῦ ὄντος τῶν Λακεδαιμονίων περί τε Αἴγιναν, καὶ Κέω, καὶ Ἄνδρον.* [Boissonadus: „Conf. Coray ad Isocrat. p. 244." Basti-

*) In loco Hermogenis (p. 120. ed. Ald.) vetusti Codices 1983. et 2977. *ἠλληγορῆσθαι* pro *ἀλληγορεῖσθαι* dant. Scholiastes ineditus de verbo *ἐθέλει* notat: *τροπικῶς κεῖται τὸ ἐθέλει. εἴληπται γὰρ ἀπὸ τῶν προαιρετικῶν ἐπὶ τὰ ἀπροαίρετα.* aliusque dicit: *καὶ γὰρ ἡ ἔννοια πολλῆς γέμει τῆς γλυκύτητος, μεταφορικῶς προσενεχθεῖσα.* [l. *προσενεχθ.* Schaef.] *ὥςπερ ἀνθρώπων γὰρ ἔφη τῶν δένδρων τὸ θέλει, καὶ ἡ λέξις πολλὴν ἐνδείκνυται τὴν ἀφέλειαν.* Pro *ὥςπερ ἀνθρώπων* scribendum puto *ὡς περὶ ἀνθρώπων.* Conf. Schaefer. ad Iulian. p. XIX. s. Bast.

§. LXVIII. *Καὶ τὸ ἀντὶ εὐθείας αἰτιατικὴν πα-*

---

us: „Buttmannus in Addend. ad Platon. Charmid. p. 60. Heind. notat, *θέλειν* pro *μέλλειν* s. *δύνασθαι* dici tantummodo *de rebus inanimis neque nisi addita negatione.*" Schaef.] Contrarium vsum verbi *δύνασθαι,* post Stephanum aliosque, attigit Vir Graecae linguae peritissimus G. Raphelius Adnot. Philol. T. I. p. 629. Homeri versum ex Od. *N,* 331. *Τῷ σε καὶ οὐ δύναμαι προλιπεῖν, δύστηνον ἐόντα,* expressit Virgilius Aen. II. vs. 657. *Mene efferre pedem, genitor, te posse relicto Sperasti?* Nisus in Aen. IX. vs. 425. cum Euryalum stricto ense peti videret, *nec se celare tenebris Amplius, aut tantum potuit perferre dolorem.* Quinctilian. Declam. I. p. 36. *Pater, qui filio sub nouerca adsignat secretam domus partem, confitetur vxori, se abdicare non posse.* Pariter acceperim Aristaenetum L. I. Ep. 16. *οὐ δύναμαι γὰρ οὐδὲ γυναιξὶν, οὐρανὲ, τοὐμὸν ἀφηγήσασθαι πάθος.* Haec merito suspecta fuerunt elegantissimo homini, Iosiae Mercero, *οὐδὲ γυναιξὶν οὐδ᾽ ἀνδράσι* coniicienti. Magnum sine dubio monstrum alitur, quod vide num recte sic profligemus: *οὐ δύναμαι γὰρ ΟΥΔΕ ΓΗι ΟΥΔΕ ΟΥΡΑΝΩι τοὐμὸν ἀφηγήσασθαι πάθος.* Notum est amatorum *inane studium,* quod dicit Virgilius; sed Aristaenetus cogitabat hoc Euripidis in Medea vs. 57. *Ὥσθ᾽ ἵμερός μ᾽ ὑπῆλθε γῇ τε κοὐρανῷ Λέξαι — Μηδείας τύχας.* vbi vid. Scholiast. et Barnes. Euripideis, ad risum captandum, abusus est Philemon Comicus in Milite apud Athen. L. VII. p. 288. D. *Ὡς* [L. *Ὥσθ᾽*] *ἵμερός μ᾽ ὑπῆλθε γῇ τε κοὐρανῷ Λέξαι μολόντι τοὔψον ὡς ἐσκεύασα.* Alio sensu Theognetus Comicus apud Athen. L. XV. p. 671. C. dixit: *πεφιλοσόφηκας γῇ τε κοὐρανῷ λαλῶν.* Koen. Boissonadus: „Quae possunt conferri cum his Lucianeis Tim. c. 6. *τῇ ἐρημίᾳ καὶ τῇ δικέλλῃ προσφιλοσοφῶν.*" Bastius: „In Aristaeneti loco displicet Koenii coniectura. Melius Euripidem imitatus est Voltarius:

> *Nos peuples, nos tyrans, tous ont su que je t'aime,*
> *Je l'ai dit à la terre, au ciel, à Gusman même.*"

Plane sic, vt Koenius, in Aristaeneto legendum esse coniecit Erfurdtius ad Valckenarii Opusc. T. II. p. 171. Schaef.

ϱαλαμβάνειν. ὡς Ἀϱιστοφάνης ἐν Ὄϱνισιν [93])·

> Δεινόν γε τὸν κήϱυκα, τὸν παϱὰ τοὺς βϱοτοὺς
> Οἰχόμενον, εἰ μηδέποτε νοστήσει πάλιν.

ἀντὶ τοῦ ὁ κήϱυξ ὁ παϱὰ τοὺς βϱοτοὺς οἰχόμενος.

§. LXIX. Τὴν κϱάμβην κοϱάμβλην [94]) λέγουσι. τοῦτο δὲ εἰκότως [95]). φασὶ γὰϱ ἐκ ταύτης τὰς κόϱας ἀμβλύνεσθαι.

§. LXX. Ἀττικὸν καὶ τὸ λέγειν τοῦ θϱάσους [96]),

---

93) ὡς Ἀ. ἐν Ὄϱνισιν] Cum vtroque Reg. deleui voculas ὡς τὸ post Ὄϱνισιν, quae, mea quidem sententia, vbi ὡς Ἀ. iam praecessit, ferri nequeunt. Comici versus est ex Auib. 1269. vbi vid. Schol. In fine editt. ἀντὶ τοῦ δεινόν γε, εἰ μὴ νοστήσει πάλιν ὁ κ. etc. Koen. Cod. c. παϱαλαμβάνειν ἀττικόν ἐστι, ὡς Ἀϱ. etc. Schaef.

94) κοϱάμβλην] MSS. [etiam Meerm.] et editt. omnes κοϱάμβην. [Cod. A. τὴν κϱάμβην κοϱάμβην. Cod. B. τὴν κϱαμβὴν κοϱαμβὴν. Etiam Codd. a. b. et August. κοϱάμβην. Cod. c. κοϱάμβην λέγουσιν οἱ Ἀττικοὶ, qui deinde dat φ. γὰϱ τὰς κόϱας διὰ ταύτης ἀμβλύνεσθαι. Schaef.] Recepi Stephani correctionem κοϱάμβλην, firmatam a Schol. Aristophanis ad Equit. vs. 536. et Suida V. Κϱάμβη. In Etymologo M. p. 534, 45. e MS. Leidensi scribendum: Κϱάμβη, τινὲς κοϱάμβλη λέγουσι, ἡ ἀμβλύνουσα τὰς κόϱας, pro κοϱάμβη. Grammaticus MS. Florentin. τὴν κϱάμβην οἱ Ἀθηναῖοι κοϱάμβην [L. κοϱάμβλην] καλοῦσιν, ὡς Ἀϱιστοφάνης παϱὰ τῷ τῶν Ἀχαϱναιῶν [sic], ἣν ἐξ ἐτυμολογίας ἀποδιδόασιν οὕτω ἀπὸ τοῦ ἀμβλύνειν τὴν κόϱην, ὅθεν καὶ παϱοιμία δὶς κϱάμβη θάνατος. In Aristophane κοϱάμβην et κοϱάμβλην frustra quaesiueris: Athenaeus etiam L. IX. p. 370. plurima Atticorum et aliorum, de κϱάμβη agentium, loca excitans, ignorauit, nec mirum, vocabulum propter notationem a Grammaticis confictum. Conf. Salmas. de Homon. H. I. Cap. 30. Koen.

95) τοῦτο δὲ εἰκότως] Meerm. καὶ εἰκότως. Koen.

96) τοῦ θϱάσους] Editt. τοῦ θ. καὶ τῆς ἀναιδείας, ἀντὶ τοῦ ὢ τοῦ θ. καὶ φεῦ τῆς ἀν. Postremum et Regg. habent. [Codd. A. et B. τοῦ θϱάσους ἀντὶ τοῦ ὢ τοῦ θϱάσους, καὶ τῆς ἀναιδείας, φεῦ τῆς ἀναιδείας: post quae statim sequitur καὶ τὸ χϱῆσθαι μετοχαῖς etc. In Cod. a.

ἀντὶ τοῦ ὢ τοῦ θράσους, καὶ τῆς ἀναιδείας, ἀντὶ τοῦ ὢ τῆς ἀναιδείας. καὶ παρ' Ἀριστοφάνει·

Ὦ Ζεῦ — τῆς λεπτότητος τῶν φρενῶν.

§. LXXI. 97) *Καὶ τὸ χρῆσθαι* 98) *ταῖς μετοχαῖς ἀντὶ ὀνομάτων, ὡς ἐν Βατράχοις Ἀριστοφάνης·*

---

articulus finitur verbis *ὢ τοῦ θράσους.* Cod. b. dat *ὢ τοῦ θράσους, καὶ παρ' Ἀριστοφάνει, ὢ Ζεῦ τῆς λ. τ. φρ.* Verba *καὶ παρ' Ἀριστ.* vsque ad *φρενῶν* omittit etiam Cod. c. Denique Cod. August. haec sola habet: *Ἀττικῶν καὶ τὸ λέγειν καὶ τὸ θράσος, ἀντὶ τοῦ θάρσους.* Schaef.] Aristophaneum *ὢ Ζεῦ βασιλεῦ, τῆς λεπτότητος τῶν φ.* ex Nub. vs. 153. hinc alienum est: atque verba *καὶ παρ' Ἀ. Ὦ Ζεῦ — τῆς λ. τῶν φ.* desunt in Meerm. Potuerat ex eodem Comico Noster adferre *τῶν ἀλαζονευμάτων* ex Acharn. vs. 87. *τῆς μωρίας* ex Nub. vs. 816. et Eccles. vs. 782. Stephano huius generis vnicum exemplum ad manus erat, *τῆς τύχης,* e Xenophontis Cyrop. L. II. p. 45. D. Addo, praeter iam notata, Euripid. Troas. vs. 579. *τῶνδ' ἀλγέων — καὶ συμφορᾶς.* Philostrat. L. I. Icon. p. 847. et 849. *ἀλλὰ τοῦ θράσους,* quae loca forte Nostro obuersabantur, nam et §. XXXV. Philostratea excitauit. Alia dedit St. Berglerus ad Alciphr. p. 184. Solis Atticis talem interiectionis omissionem in vsu fuisse, ne credamus, vetat Theocriti *χρηστοῦ κ' οἰκτίρμονος ἀνδρὸς* Eid. XV. vs. 75. *εἰρωνικῶς* dictum. [Imo ex animi sententia Praxinoë Theocritea hoc dicit. Schaef.] Ex serioris aetatis scriptoribus nemini magis placuit, quam quidem Eumathio in libello de Ismeniae et Ismenes Amoribus; cuius Interpres eruditus male accepit L. III. p. 90. *τῆς ἐξουσίας σου, βασιλεῦ.* et L. VI. p. 222. *τῆς τοῦ Διὸς προμηθείας. τῆς τούτου φιλανθρωπίας.* Nicephorus Soph. in Excerpt. Rhetor. Allatii p. 211. *τῆς ἀνοχῆς σου, Χριστὲ βασιλεῦ.* Ponuntur autem istiusmodi genitiui non tantum post *φεῦ* [Philostratus Her. p. 40. *φεῦ τῶν ὀφθαλμῶν!* vbi conf. not. p. 376. Boisson.] et *ὢ,* sed et, apud Tragicos inprimis, post *οἴμοι,* recti, secundum Grammaticos, ab *ἕνεκα* suppresso. Vid. T. H. ad Schol. in Aristoph. Plut. vs. 1127. *Foederis heu taciti!* ex Propertio IV, 7, 23. contulit F. Taubmannus in Plauti Mostell. III, 3, 9. Koen. Conf. Lobeck. ad Sophocl. Aiac. p. 379. Schaef.

97) Cod. c. *Ἀττικόν ἐστι καὶ τὸ χρ. τ. μ. ἀντὶ τῶν ὀνομάτων*, in sequentibus omittens *καὶ οἱ θεώμ. ἀ. τ. θεαταί*. Eadem vna cum verbis *καὶ Ὅμηρος* Codd. a. et b. omittunt. In Aristophaneis pro *εἴπω τι* in Cod. August. spatium horum verborum vacuum. Post in eodem desunt *καὶ οἱ θεώμ. — ἀντὶ τοῦ πινυτός*. SCHAEF.

98) *χρῆσθαι*] Vatic. *κεχρῆσθαι*. Aristophanis versus est primus in Ran. *Οἱ θεωμενοι* ibid. est vs. 2. *Ἐφ' οἷς ἀεὶ γελῶσιν οἱ θεώμενοι*, quare sic rescripsi pro *ὦ θεώμ.* vt habent Regg. e quibus ista vna cum addita expositione *ἀντὶ τοῦ θεαταὶ*, recepi, nam a ceteris MSS. et editt. absunt. Grammaticus MS. Florentin. Atticorum dicit esse *ἰδίωμα, τὸ τὴν μετοχὴν ἀντὶ ὀνομάτων λαμβάνειν, θεώμενος ὁ θεατὴς, εἰωθότα τὰ ἔθιμα. καὶ ὁ Κωμικός· ἀλλ' ἐρῶ τὰ εἰωθότα. καί· ὦ θεώμενοι.* *Θεατῶν* scribere malim in Libanio T. II. p. 676. D.*) pro *θεῶν τῶν*, quod in *θεωρούντων* mutabat, sensu egregie perspecto, doctiss. Pierson. Veris. II. 10. p. 258. Homeri *τὸν δ' αὖ Τ. π. ἀ. ηὔδα* in Odyssea saepe recurrit, prima vice positum Od. *Α*, vs. 213. De participiis, loco nominum vsurpatis, actum non agam. Nostri meminit Cl. D'Oruillius ad Charit. p. 383. KOEN. Notandum, participia, sic loco nominum vsurpata, non raro asciscere genitiuum. Huius constructionis exempla largà manu congessit Lobeckius ad Sophocl. Aiac. p. 277. s. Philostratus Her. pag. 198. *μετεκόσμησε δὲ πολλὰ ἐς τὸ ξυμφέρον τοῦ λόγου, ὃν ὑπέθετο.* pro quo vulgo dicitur *τῷ λόγῳ*. V. Lennep. ad Phalar. p. 10. s. Simul intelligitur, cur talia participia pronominibus possessiuis iungi possint. Aristophanes Con-

*) *Θεατῶν* in Libanii loco Codices Parisini confirmant, Reiskiusque recepit Vol. II. p. 275. Phrasis *τὰ εἰωθότα* in memoriam mihi reuocat alium Libanii locum Vol. I. pag. 487. *τὸ μὲν γὰρ* (euersio vrbis per vim hostium) *ὁ τοῦ πολέμου νόμος οἶδε, καὶ τῶν εἰωθότων τὸ πλῆθος· τοῦ δὲ* (huius scil., Reiskius inquit, vt Imperator ipse vrbem imperii sui euersione dignam iudicet) *οὐ πολλὰ τὰ παραδείγματα.* Reiskius pro *εἰωθότων* malit *πεπονθότων*, quod probare non possum. *Ὁ νόμος* et *τὰ εἰωθότα* sibi vicissim respondent. Sic prisca Franco-Gallorum iurisprudentia norat *les lois* et *la coutume*. Eadem distinctio Vol. IV. p. 474. *πᾶσι δ' ἂν ἦν εὐπρόσωπος ὁ λόγος, ὡς οὐκ ἔννομα ταῦτα, οὐδὲ εἰωθότα.* Ceterum phrasis *ὁ νόμος οἶδε* legitur etiam Vol. IV. p. 608. *καὶ τὸ ἐντεῦθεν, ὡς ὁ νόμος* (sic leg. pro *ὡς νόμος*) *οἶδεν, ἐπράττετο.* BAST.

Εἴπω τι τῶν εἰωθότων, ὦ δέσποτα.
ἀντὶ τοῦ τῶν ἐθίμων. καί·
— — — οἱ θεώμενοι.
ἀντὶ τοῦ θεαταί. καὶ Ὅμηρος·
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα.
ἀντὶ τοῦ πινυτός.

§. LXXII. 99) *Ἀττικὸν καὶ τὸ πλεῖν ἀντὶ τοῦ πλέον, δεῖν* 1) *ἀντὶ τοῦ δέον.*

---

cion. v. 1126. *τῆς ἐμῆς κεκτημένης.* V. Lobeck. l. c. SCHAEF.

99) Articulus LXXII. desideratur in Meerm. KOEN. Codd. A. et B. *τὸ πλεῖν ἀντὶ τοῦ πλέον, καὶ τὸ δεῖν ἀ. τ. δέον.* Cod. c. *Ἀττικὸν καὶ τὸ λέγειν πλὴν* (sic) *ἀντὶ τοῦ περίσσοτέρως.* Codd. a. et b. verba *δεῖν ἀντὶ τοῦ δέον* omittunt. Cod. August. *Ἀττικῶν δὲ καὶ τὸ πλεῖν ἀντὶ τοῦ πλέον,* ceteris omissis. SCHAEF.

1) *δεῖν*] Posteriora haec desunt in prioribus editt. quae tantum habent: *Ἀττικῶν καὶ τὸ πλεῖν ἀντὶ τοῦ πλέον. Πλεῖν* Aristophani frequens est, ex cuius Ran. vs. 103. *Καὶ μάλα πλεῖν ἢ μαίνομαι* Suidas redintegrandus V. *Σὲ δὲ ταῦτ' ἀρέσκει.* *Πλὴν* corrupte pro *πλεῖν* editur in Themist. Or. VIII. p. 110. A. [Emendationem hanc firmat Cod. Themistii a Valesio collatus, cuius excerpta penes me sunt. BOISSON.] et Aristid. Or. T. II. p. 132. [Add. Wyttenbach. Epist. Crit. p. 239. ed. Lips. Eodem vitio corruptus liber Rauennas in Aristophan. Ran. v. 18. vbi, vt multis aliis locis, gratulor Inuernizio, quod Comicum *post* Brunckium edidit. SCH.] *Δεῖν* magno Grammaticorum consensu Atticis quoque adseritur: vid. Etymol. p. 189, 34. Moschopul. *π. σχ.* p. 80. Apollonius Dysc. in Grammatica inedita: *τὸ δεῖν, ἐκ μετοχικοῦ τοῦ δέον συνηρημένον, Ἀττικώτερον. καθὸ καὶ τὸ πλέον πλεῖν φασίν.* [Bastius: „Sumtus hic locus ex libro Apollonii *περὶ ἐπιῤῥημάτων.*" Obiter Lexicis adde aduerbium *μετοχικῶς*, quo vtitur Apollonius Lex. Hom. p. 766. Vill. SCHAEF.] Hesychius *Τὸ δεῖν, τὸ δέον,* quem, cum V. *Δεῖν* habet *καὶ δέον καὶ δέησιν, δεῖν* et *δείαν* confudisse arbitror. *Δεῖν,* quod credibile est in Atticorum scriptis saepe ab indoctis librariis obliteratum fuisse, H. Stephanus in App. de D. A. p. 160. produxit ex Lysia Or. c. Alcib. p. 276. *δεῖν ἕ-*

§. LXXIII. 2) *Καὶ τὸ κάταντες* 3) *Ἀττικὴν εἶναι λέξιν λέγουσι, καὶ τὸ πώμαλα* 4), *καὶ τὸ ἦ δ' ὅς* 5).

καστον μετὰ τῶν ὁπλιτῶν κινδυνεύειν, ἱππεύειν εἵλετο· recte enim sic corrigitur pro *πολιτῶν·* quod vitium, frequenter obuium, *ὁδοῦ πάρεργον* eluam Polyaeno L. II. C. 2. §. 7. p. 146. *τῶν πολιτῶν ἀνηγμένων.* Genuinum est *τῶν ὁπλιτῶν ἀ.* *armatis in altum prouectis.* Etenim praecessit *συνεβούλευσε πάντας τοὺς ἱππέας καὶ τοὺς ὁπλίτας ἐπιβῆναι τῶν νεῶν.* Koen. Conf. not. ad L. Bos. de Ellips. p. 401. Sic *ὁπλιτικῶν* et *πολιτικῶν* confusa in Xenoph. de Republ. Laced. XI. 4. Schaef.

2) §. LXXIII.] Sic est in Meerm. *Καὶ τὸ κάταντες Ἀ. εἶναι λ. λέγουσιν οἱ παλαιοί, καὶ τὸ π. καὶ τὸ ἦδ ὅς.* Koen. Cod. A. omittit *καὶ τὸ ἦ δ' ὅς.* Codd. a. et b. articulum sic habent: *καὶ τὸ κάταντες, καὶ τὸ πώμαλα, καὶ τὸ ἦδ' ὅς.* Cod. c. sic: *Καὶ τὸ κάτ. ἀττικὴν λέξιν λέγουσιν οἱ παλαιοί. Ἀττικόν ἐστι καὶ τὸ πώμαλα ἐπίῤῥημα, ὃ σημαίνει τὸ οὐδαμῶς. Τῶν ἀττικῶν ἐστι καὶ τὸ λέγειν εἶδος τὸ ὄφελος, καὶ τὸ ἀντὶ τοῦ τιθεκέναι* (sic) *λέγειν τιθέμεναι ἴδιόν ἐστι τῶν ἀττικῶν.* Cod. August. non habet nisi haec: *Καὶ τὸ κάταντες, καὶ τὸ πώμαλα.* Schaef.

3) *Κάταντες*] Ald. Scot. Gorm. *καὶ τὸ κάταντες, καὶ πώμαλα, καὶ τὸ ἦδ' ὅς.* *Κᾶτα* dedit V. Curio: *κατὰ* Valder. quem alter Curio, vt etiam in manifestis erroribus solet, secutus est. *Κάταντες* recte omnes MSS. mei. Moeris p. 207. *Κάταντες, τὴν πρώτην ὀξυτόνως, Ἀττικῶς· τὴν τελευταίαν ὀξέως, Ἑλληνικῶς.* Koen.

4) *πώμαλα*] Non protrita obseruat Etymologus M. p. 698, 40. *τὰ τῷ ō παραληγόμενα ἐπιῤῥήματα ἀποκοπῇ τῆς θεν, καὶ ἐκτάσει τοῦ ō εἰς ω, γίνεται παρὰ Δωριεῦσι. οἷον αὐτόθεν αὐτῶ, τουτόθεν τουτῶ, οὕτως καὶ πόθεν πῶ. ὡς παρὰ Σώφρονι· πῶ τις ὄνον* [ita et Apollonii Dysc. Grammatica inedita, et Phauorin. apud Valcken. ad Ammon. p. 122. Sed Etymologus MS. Leid. *οἶνον*] *ὠνάσηται; ἀντὶ τοῦ πόθεν; τὸ δὲ πώμαλα παρὰ Ἀττικοῖς ἐν προςλήψει τοῦ μάλα γίνεται.—τὸ δὲ πόθεν ἐπὶ τῆς οὐ ἀρνήσεως λέγεται, οἷον· ἔγραψε, πόθεν; ἀντὶ τοῦ οὔ. καὶ κατὰ τοιαύτην σημασίαν τὸ πώμαλα παρὰ Ἀττικοῖς σημαίνει τὸ οὐδαμῶς.* [Totus hic Etymologi M. locus sum-

tus est ex Apollonii Dyscoli libro MS. περὶ ἐπιῤῥημάτων, Etymologumque rursus exscripsit Phauorinus Camers v. πῶ, quod fugit Valckenarium ad Ammon. l. c. Quamquam Koenius infra ad §. CLV. de Dial. Dor. verborum Apollonii, quae Etymologus M. ante oculos habuit, partem attulit, integrum tamen Grammatici locum, vt mihi videtur legendus accentibusque notandus, hoc loco apponam. Τὰ τῷ ō παρεδρευόμενα *) παρὰ Δωριεῦσι τῶν ἐπιῤῥημάτων ἀπειράκις ἐν ἀποκοπῇ γίνεται τοῦ θεν, καὶ ἐν μεταθέσει τοῦ ō εἰς ω, καθὼς προείπομεν, αὐτόθεν αὐτῶ· αὐτῶ ὁρῇς Φύσκα **), τουτόθεν τουτῶ· τουτῶ θάμεθα ***). τῇδε εἶχε καὶ τὸ πόθεν, λεγόμενον οὕτως πῶ· πῶ τις ὄνον ὠνασεῖται †). καὶ τὸ πώμαλα δὲ παρὰ Ἀττικοῖς ἐν παρολκῇ ††) τοῦ

*) I. e. in quibus littera ō syllabam θεν praecedit. Schneiderus citauit ex Athenaeo T. III. p. 447. ὅταν τῷ ῡ παρεδρεύηται. Interpres: *praecedente vocali v.* SCHAEF.

**) Tria prima exempla aliunde nouimus Sophronis esse. De verbis αὐτῶ ὁρῇς Φύσκα v. Valckenar. ad Theocr. Adon. p. 305. C. BAST.

***) θάμεθα. Ita Codex, non δάμεθα, quomodo Koenius infra l. c. habet. Ceterum scribendum τουτῶ, non τούτω, etsi Sturzius p. 553. not. 4. τούτω scribere malit, quia Valckenarius ad Adon. p. 367. B. Koeniusque infra hoc accentu vtantur. Sed Koenius et nostro loco et vero etiam altero illo, paullo post, rectius scribit τουτῶ, praetereaque ipse Apollonius (ap. Sturz. l. c.) clare distincteque sic tradit: παρ' οἷς (Δωριεῦσι) τὸ τουτῶ περισπώμενον, ἐπιῤῥήματός ἐστι παραστατικόν· τουτῶ (sic, non τουτῷ, iota subscripto) θάμεθα, Σώφρων. In loco qui praecedit, τῆς ἐκεῖνος καὶ οὗτος αἱ γενικαὶ παρὰ Δωριεῦσι διὰ τοῦ ω, τηνῶ καὶ τουτῶ, Sturzius iterum perperam posuit accentum. Scribendum enim τήνω καὶ τούτω. Apollonius distinguit τούτω et τουτῶ. Τούτω est genitiuus doricus pro τούτου, vti τήνω pro ἐκείνου: e contrario τουτῶ est aduerbium doricum. BAST.

†) Sic locus legendus est. Koenius infra l. c. hoc modo dedit: τῇδε εἶχεν καὶ τὸ πόθεν, λεγόμενον οὕτως. πῶ, πότισον ὄνων ἀσεῖται. Apparet ex hoc exemplo, nonnihil laboris subeundum esse, vt orationem Codicis recte interpungas verbaque, vt oportet, distinguas. Scribo autem πῶ τις, non πώ τις, vt Koenius h. l. et infra, partim ob analogiam, partim quia Ammonius p. 121. diserte tradit: τὸ δὲ πῶ τὴν ἐκ τόπου (σημασίαν δηλοῖ). Conf. Hesychium, quem Phauorinus exscripsit: πῶ· ποῦ, ὅθεν, ὁπόθεν. Δωριεῖς. BAST.

††) In Etymol. minus bene ἐν προςλήψει τοῦ μάλα, pro quo Phauorinus male προςλήψει τοῦ λα. BAST.

μαλα οὕτως ἐγένετο, καθάπερ καὶ τὸ ἦ μάλα δὴ τέθνηκεν*), ἦ μάλ' ἐλαφρὸς ἀνὴρ, ὃς ῥεῖα κυβιστᾷ**). τοῦ δὲ πόθεν συνεχέστερον καὶ οὕτως λεγομένου· ἔγραψας; πόθεν;***) ὅπερ κατὰ τὴν ****) τοιαύτην σημασίαν τὸ πώμαλα ἐστὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. Bast.] Addit his optimus Codex Leidensis: καὶ ἔστιν ὑφ' ἓν ἀναγινωσκόμενον. ὡς μέν τινες φασὶ Σικελῶν, κομισάντων τῶν ἐκεῖθεν φυγάδων. ἰσοδυναμεῖ τῷ κατ' οὐδένα τρόπον, καὶ τῷ οὐδ' ὅλως. quae totidem verbis leguntur apud Ulpianum ad Demosthen. p. 100. B. In Hesych. Πώμαλα redditur τρόπον τινά. Forte legendum τίνα τρόπον; Certe in Grammatico MS. quo vsus est Cl. Albertius T. II. p. 1091. n. 12. Πώμαλα, ἐπὶ τοῦ πάνυ,

Hunc vsum vocis παρολκὴ pro πλεονασμὸς, satis frequentem illum in scriptis Grammaticorum, Lexicographi nostri, vt plurima alia huius generis, praeterierunt. Tamen iam H. Stephanus Thes. I. c. 1195. C.: „Παρολκὴ —. Item redundantia apud Etymologisten." Loca excitauit Sylburgii diligentia Ind. in Etymolog. p. 116. b. Add. eiusd. Ind. in Apollon. p. 415. a. Schaef.

*) Iliad. Σ, 12. Bast.

**) Iliad. Π, 745. Codex dat ὅς, non ὥς. Bast.

***) Etymol. M. ἔγραψε, quod fortasse ex ἔγραψεν fecerunt, cum liber a typotheta describeretur. Varietas autem ἔγραψεν pro ἔγραψας inde orta, quod compendium syllabae vltimae parum distincte scriptum esset. Etenim tachygraphi εν sic exarabant: ι, ας sic: ◡. Iam cum, si celeriter scribas, angulosa facile fiant rotunda, saepe accidit, vt εν ab ας non possit distingui. Quapropter toties confusae ambae syllabae, e. c. in Codice SGerm. 345. Conf. Apollon. Villois. tab. VII. v. 12. cum tab. VI. v. 11. et 12. Addam duo huius confusionis exempla. Alterum dat Codex Ven. A., cuius ductus in Scholiis marginum exteriorum cum scriptura celeberrimi illius Codicis SGerm. prorsus congruunt, ad Il. Β, 183. βῆ δὲ θέειν] ἀφείλετο τὴν ἀπόκρισιν ἡ ἔπειξις τοῦ καιροῦ. ἔστι δὲ, ὥρμησας (sic) ἐπὶ τὸ θέειν, ἢ ἀττικῶς λείπει τὸ ὥστε· ἢ (Cod. addit τὸ) ἀπαρέμφατον ἀντὶ μετοχῆς. Codex habet ὥρμησ, quod legendum ὥρμησεν, non ὥρμησας. Alterum Aristides Vol. II. p. 456. περιβολὴν δὲ ποιεῖς, καὶ ὅταν εἰσάγων τι περί του (sic leg. pro παρ' αὐτοῦ), οἷον, Κόνων ὑμᾶς τοσαῦτα εὐεργέτησε (Cod. Paris. 1741. ηὐεργέτησε), μὴ εὐθὺς εἴπῃς τί ἐποίησας. Cod. Paris. clare ἐποίησεν, vt Iebbius coniecit. Bast.

****) Etymol. τὴν omittit. ὁ τοιοῦτος pro οὗτος Apollonius centies vsurpat. V. etiam Sylburg. ad librum περὶ συντάξεως in Ind. v. τὸ τοιοῦτο. Bast.

inserenda est negatio: ἐπὶ τοῦ οὐ πάνυ. Πόθεν; vero, quocum erudite Etymologus πώμαλα comparauit, quique Etymologo praeiuerat, Apollonius Dysc. in Grammatica inedita, πόθεν γάρ; et πῶς γάρ; habere apud Atticos vim fortius negandi, ostendit Vir multae doctrinae Th. Gatakerus de S. N. I. Cap. XI. p. 73. post quem haec docte tractauit Clariss. Valckenaer. ad Euripid. Phoen. vs. 1614. Quia tum inest orationi aliqua ὑπόκρισις, ad λόγον ἐνδιάθετον retulit Hermogenes de Form. Or. p. 440. quam ὑπόκρισιν, vel sine Hermogene, animaduertit perspicacissimus Hemsterhus. ad Lucian. T. I. p. 115. Turpe glossema tollam ex Aristide, in quo πόθεν; saepe numero Interpretes delusit, vt et in Dione Chrysost. et aliis, Or. T. I. p. 366. Si quis Syracusanis deditionis auctor esset, εἶτ' ἔπεισεν, ἔσθ' ὅπως ἂν ἢ Γύλιππος ἦλθεν αὐτοῖς πρῶτον, ἢ νὴ Δί' ἐπελθὼν εἶχεν ὅ ποιοίη; καὶ πῶς ἄν; Quod additur, οὐδαμῶς, mihi quidem alterius καὶ πῶς ἄν; videtur interpretamentum. Koen.

5) ἦ δ' ὅς] Aristoph. Vesp. vs. 791. vbi vid. Schol. Cratin. apud Athen. L. III. p. 94. F. et, Platonem secuti, Atticistae. Apollonius Dysc. in Grammatica inedita, de ὅς· καὶ ἴσον τῷ οὗτος παρὰ Ἀττικοῖς. ὡς Πλάτων, ἦ δ' ὅς, ἀντὶ τοῦ ἔφη δὲ οὗτος. In Heliod. Aeth. L. II. p. 98. veram iudico duorum MSS. lectionem: οὐκοῦν, ἦ δ' ὅς, — ὄχθας μὲν Νείλου τάσδε καὶ Νεῖλον ἀπολίπωμεν *), et sic Scaligeri collatio: vulgatam οὐκ ὄνειδος, nescio qua specie, tuetur Cl. D'Oruillius ad Charit. p. 217. Ad obscuritatem omnem euitandam interdum dicentis nomen additur: a Dione Chrysost. Or. II. p. 21. B. ἦ δ' ὃς ὁ Ἀλέξανδρος. A Philostrato V. A. Lib. VII. p. 305. ἦ δ' ὃς ὁ Δάμις. Vt affectata ridet ista Lucianus in Lexiphane T. II. p. 319. ἦ δ' ὃς ὁ Καλλικλῆς. p. 326. ἦ δ' ὃς ὁ Φιλῖνος, etc. Ipse tamen in Conuiu. T. III. p. 424. et 443. ἦ δ' ὃς ὁ Ζηνόθεμις, et p. 440. ἦ δ' ὃς ὁ Κλεόδημος. [It. T. I. p. 864. ἦ δ' ὃς ὁ Ἀνάχαρσις. vbi v. Graeu. Schaef.] Pro his ἦ δ' ὁ Ἀπολλώνιος, ἦ δ' ὁ Νεῖλος, ἦ δ' ὁ Δημήτριος, ὁ Διονύσιος, ὁ Μάρκος, et similia frequentauit Philostratus in V. A. et Sophist. Koen. Bastius: „Ap-

*) Koeniana ἀπολιπῶμεν, quod corrigendum esse etiam Bastius monuit. Saepe hac ratione peccatur in accentu huius modi ponendo. V. not. ad Sophocl. Aiac. v. 468. ad Electr. v. 1061. Schaef.

§. LXXIV. *Καὶ τὸ τιθέναι τὸ εἶτα* 6) *περισσόν. ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις·*

---

pend. Vatic. p. 282. inter media prouerbia legitur hic articulus: *Ἦ δ' ὅς· τίθεται ἡ λέξις ἐπὶ πλήθους, καὶ ἐπὶ θηλειῶν, οὐ μόνον δὲ ἀντὶ τοῦ ἔφη, ἀλλὰ ἀντὶ τοῦ ἔφησαν* (Cod. Paris. 1773. *ἔφασαν*)· *ὁ δὲ Κράτης μὴ δασύνειν λέγει τὸ ὅς.* Etiam Scholiastes Platon. p. 9. Ruhnk. de hac formula: *τάττεται δὲ ἐπὶ παντὸς προσωπου καὶ ἀριθμοῦ.*" H. Stephanus Animaduers. in Lib. de Dial. p. 54.: „*Ἦ δ' ὅς* — particulae sunt iis praesertim qui dialogos scribunt vsitatae: vt Platoni frequentes eas esse videmus." Similiter Lucianus T. II. p. 118. *καὶ εἶπεν ὅς.* Ceterum Koenius et in textu et in nota scripserat *ἦδ'*, pro quo dedi *ἦ δ'*. Schaef.

6) *εἶτα*] Ita manifesto pro *ἢ*, vt habet Vat. et adhuc editum est, Regg. et Voss. quem, olim suum, cum non inspexisset Stephanus, immerito Grammaticum reprehendit. Meerm. deprauate *καὶ τὸ τ. ει δίφθογγον περισσήν. ὡς Ἀ. ἐν Β. ἢ τοὺς μισθοὺς — ἀποτρώγει.* Aristophanis versus sunt ex Ran. 368. seq. Nazianzeni locum dedit Reg. B. [Cod. A. *καὶ τὸ τιθέναι τὸ εἶτα περισσόν:* post quae statim sequitur *καὶ τὸ ληρεῖς* etc. Cod. B. *καὶ τὸ τιθ. τὸ εἶτα περισσὸν, ὡς παρ' Ἀριστοφάνει πολλαχοῦ· καὶ δὴ καὶ ὁ θεολόγος· οἶμαι* etc. vsque ad *περισσόν.* Codd. a. et b. *καὶ τὸ τιθέναι τὸ η̄ περισσόν,* post locum Aristophanicum omittentes *ὡς δὴ καὶ — περισσόν.* Cod. c. *τὸ η̄ περισσὸν ἀττικόν ἐστι, ὡς παρ' Ἀρ. ἐν βατρ.*, mox omittens *τινὰ πείθει* vsque ad finem articuli. In Cod. August. totus deest articulus. Schaef.]— Particulas autem *εἶτα* et *ἔπειτα* reuera multi participiis sic iunxerunt, vt nunc vacare dicendae sint, nunc per *tamen* vertendae. Andocides Or. p. 18, 5. *ἔχοντες μὲν τὸ σῶμα τοὐμὸν, κρατοῦντες δὲ τοῦ βίου**) *καὶ τῆς οὐσίας τῆς ἐμῆς, εἶτα ἔσωζον.* Aristid. Or. T. I. p. 246. *μὴ θαυμάσητε, εἰ μηδὲν ἔχων ἐπιτιμᾶν, εἶτα παραινεῖν ἀξιῶ.* Geminus

*) Koeniana male *βιοῦ.* Monuit etiam Bastius. Diuersissimae significationis voces *βιὸς* et *βίος*, etsi fortasse origine satis contiguae. Conf. Reiz. de Accent. Inclin. p. 115. Facete ludens Heraclitus (Eustath. ad Hom. Il. p. 31, 6. Bas.): *τοῦ βιοῦ τὸ μὲν ὄνομα βίος, τὸ δὲ ἔργον θάνατος.* Schaef.

Ἢ χρήματα ταῖς τῶν ἀντιπάλων ναυσὶν παρέχειν τινὰ πείθει·
Ἢ κατατιλᾷ τῶν Ἑκαταίων, κυκλίοισι χοροῖσιν ὑπᾴδων·
Ἢ τοὺς μισθοὺς τῶν ποιητῶν, ῥήτωρ ὢν, εἶτ' ἀποτρώγει.

ὡς δὴ καὶ ὁ Θεολόγος· „οἶμαι γὰρ, εἴ τις τῆς ἐν λόγοις δυνάμεως πεῖραν ποιούμενος, ἔπειτα πρὸς μέτρον ταύτην κρῖναι θελήσειεν.“ ἐνταῦθα γὰρ τὸ ἔπειτα περισσόν.

§. LXXV. *Καὶ τὸ ληρεῖς ἔχων, καὶ τὸ παίζεις ἔχων, καὶ τό·*

Τί κυπτάζεις ἔχων 7) *περὶ τὴν θύραν;*

---

locus est Choricii in Fabricii Biblioth. Gr. VIII. p. 841. *ἴσως μὲν ἄλογόν τι δόξω ποιεῖν, εἰ ψυχαγωγίας αὐτὸς ἑκάστου μᾶλλον δεόμενος, εἶτα τοὺς ἄλλους παραμυθεῖσθαι πειρῶμαι.* Themist. Or. X. p. 134. D. *ἀλλ' ὅμως καταβαλὼν, εἶτα ἀνίστη.* Conf. A. Gronouius ad Aelian. V. H. L. I. C. 1. p. 4. Metro coactus Aristophanes *εἶτα* ante participium collocauit in Lysistr. vs. 655. *ἐπεὶ Τὸν ἔρανον τὸν λεγόμενον παππῷον ἐκ τῶν Μηδικῶν Εἶτ' ἀναλώσαντες οὐκ ἀντεισφέρετε τὰς εἰσφορὰς,* nam naturalis ordo est *τὸν ἔρανον ἀναλώσαντες, εἶτα* —. [Vid. Hermann. ad Aristophan. Nub. p. 140. et conf. Meletem. Crit. in Dionys. Hal. I. p. 124. Schaef.] Vid. Acharn. vs. 290. Av. vs. 359. Philemon apud Stobaeum S. XCVI. p. 530, 24. *Χ' οἱ μὲν πλέοντες ἐνίοθ' ἡμέραν μίαν Ἢ νύκτα χειμασθέντες, εἶτ' ἐκ τοῦ κακοῦ Σωτηρίας ἐπέτυχον· ἢ τὸ πνεῦμα γὰρ Αὐτοὺς τὸ σῶζον ἦκεν, ἢ ἐφάνη λιμήν.* Sic legendum arbitror pro *Α. τὸ σῶζον ἢ μένη ἐφ. λ.* cum literae *μ* et *κ* saepissime confundantur: vid. not. ad Hesych. V. *Ἐπιλήκητος.* Similiter in Libanio Or. XXXII. p. 665. D. *ἦμεν εἰς φῶς ἀνάπηρα* mutandum in *ἦκεν εἰς φῶς ἂν ἄπηρα.* Koen. In Libanii loco *ἦκεν εἰς φῶς ἀνάπηρα* dudum Reiskius ex Codd. recepit Vol. I. p. 231. Bast.

7) *κυπτάζεις ἔχων*] Editt. prior. et Vatic. *Καὶ τὸ λ. ἔ. καὶ τὸ π. ἔ. Ἀττικὸν,* ceteris neglectis. [Articulus in Codd. a. et b. sic scriptus legitur: *καὶ τὸ ληρεῖς ἔχων, καὶ τὸ παίζεις ἔχων.* Cod. c. dat *τὸ π. ἔχων ἀττικόν ἐστι ἀν-*

Ἀττικόν. Σοφοκλῆς·

— — — καὶ μέν', ὡς κυρεῖς ἔχων.

ἢ τοῦ ἔχων παρέλκοντος, ἢ τοῦ ῥήματος ἀντὶ μετοχῆς καὶ τῆς μετοχῆς ἀντὶ ῥήματος λαμβανομένων, ὡς ἀνωτέρω εἰρήκαμεν, ἀντὶ τοῦ ἔχεις καὶ ὑπάρχεις ληρῶν, ὃ καὶ αὐτὸ Ἀττικὸν ἀντὶ τοῦ ληρεῖς ἐστιν [8]).

§. LXXVI. Οἱ Ἀττικοὶ καὶ τὸν πνεύμονα πλεύμο-

τὶ τοῦ ληρεῖς καὶ παίζεις, omittens verba καὶ τὸ τί κυπτάζεις vsque ad finem articuli. Denique in Cod. August. totus articulus sic habet: Καὶ τὸ ληρεῖς ἔχων, καὶ τὸ παίζεις ἔχων Ἀττικόν. SCHAEF.] Aristophanis versus in Nub. 509. abest etiam a Voss. qui in reliquis cum Regg. hic conspirat. Sophocleum καὶ μέν', ὡς κυρεῖς ἔχων legitur in Ai. Flag. vs. 87. quod cum seqq. Stephanus quoque produxit, non animaduertens, istis, ὡς ἀνωτέρω εἰρήκαμεν, respici supra dicta de Hypallag. §. XXXVI. Atticae formulae plurima exempla dederunt Viri docti, quos laudat ad Moerin p. 391. Piersonus. Παίζεις ἔχων restituendum censeo Libanio Ep. XIV. pro edito παίζεις ἑκών. Ceteri Grammatici in talibus dicunt ἔχων per pleonasmum addi: Nostri, ληρεῖς ἔχων pro ὑπάρχεις ληρῶν accipientis, sententia meruit Clariss. Valckenaerii adsensum ad Euripid. Phoen. vs. 712. Eam quoque iuuat verbum τυγχάνω, cum ἔχω commutatum in τυγχάνεις διεξιὼν, τυγχάνεις πράττων, et simil. Vid. Aeschin. Socrat. Dial. II. C. 33. Lucian. T. II. p. 788. etc. KOEN. Bastius: „Imo Lucian. T. II. p. 780. vbi Scholiastes ad verba παίζεις ἔχων· Τὸ ἔχων φράσεως ἕνεκα κεῖται, μηδὲν σημαίνων. Scrib. μηδὲν σημαῖνον, quomodo habet Cod. SGerm. 345. Ceterum de v. ἔχων v. Ruhnken. ad Tim. p. 258." Notanda in Scholio ad Lucianum locutio φράσεως ἕνεκα, qua vtuntur Grammatici ad pleonasmos, quos dicunt, significandos. Conf. Lobeck. ad Sophocl. Aiac. p. 227. Similiter Moeris p. 66. — περιττὸν — κόσμου χάριν παραλαμβανόμενον. SCHAEF.

8) ἢ τοῦ ἔχων παρέλκοντος, — ἀντὶ τοῦ ληρεῖς ἐστιν] Absunt haec a Meerm. KOEN. Codd. A. et B. ληρεῖς ἐστίν (sic, cum acuto). SCHAEF.

να[9]) λέγουσι, καὶ τὸ νίτρον λίτρον, καὶ τὴν σπογγίαν σπογγιάν.

§. LXXVII. Ἀττικὸν καὶ [10]) τὸ ἐκθλίβειν ἅμα καὶ κιρνᾷν, ὡς τὸ „οὐ γὰρ μοὔστὶν" ἀντὶ τοῦ οὐ γάρ μοί ἐστιν [11]). ἐκθλίβεται [12]) γὰρ τὸ ῑ, καὶ κιρ-

---

9) πλεύμονα] Editt. sine οἱ Ἀττικοὶ, Τὸν πν. etc. Vid. Moeris p. 246. et 309. Pro καὶ τὴν σπογγίαν σπογγιὰν Reg. A. καὶ τὴν σπογγίαν σπολιάν. Reg. B. σπογγὴν σπογγιάν. [Cod. A. καὶ τὴν σπογγιὰν σπολιάν: B. κ. τ. σπογγὴν σπογγιάν. SCHAEF.] A Meerm. absunt verba καὶ τὴν σπ. σπογγιάν. [Codd. a. et b. Ἀττικοὶ sine articulo: deinde καὶ τὴν σπογγιὰν σπογγίαν. Cod. c. Ἀττικὸν καὶ τὸν πν. πλ. λέγειν, καὶ τὸ νίτρον λίτρον, omissis ceteris. Cod. August. habet tantum haec: Τὸν πνεύμονα πλεύμονα λέγουσι, καὶ τὸ νίτρον λίτρον. SCHAEF.] Erudite Piersonus ad Moerin p. 361. corrigendum existimabat καὶ τὴν σπογγίαν, σφογγίαν, quae ratio in adfini σφόγγος satis est manifesta: *Sphongias* etiam aut *Sphongeas* praeferunt MSS. in Suetonii Aug. Cap. LXXV. Sed in Grammatico praestat nihil mutare, qui diuersam accentum ponendi consuetudinem notauit. Suidas V. Σπογγιά· ὀξυτόνως Ἀττικοί. Σπογγίην habet Hippocrat. p. 466, 17. etc. Aretaeus Cappadox p. 75. E. p. 103. A. quam rationem in Ionico scriptore praefero, secus ac fecit Vir doctus in Append. Indicis in Aret. V. Σπόγγοισι. Σπόγγος hac occasione eximendum Luciano T. II. p. 103, 71. vbi in admirabili illa pugna insulari ἔβαλλον μέντοι, καὶ ἐτίτρωσκον ὀστρέοις τε ἁμαξοπληθέσι, καὶ σπόγγοις πλεθριαίοις. Miror Solanum, qui senserat corruptam esse vocem σπόγγοις, non correxisse eadem opera: καὶ κόγχοις πλεθριαίοις. KOEN. In Luciano cur σπόγγοις pro corrupto habeatur, parum intelligo. SCHAEF.

10) Ἀττικὸν καὶ] Cod. c. Ἀττικόν ἐστι καὶ etc. SCHAEF.

11) ἀντὶ τοῦ — ἐστιν] Accentus encliticarum aliter positi in Codd. a. et b., qui sic dant: ἀντὶ τοῦ οὐ γάρ μοι ἐστίν. SCHAEF.

12) ἐκθλίβεται] ἐκθλίβει, et mox κιρνᾷ, Vatic. [it. Codd. a. b. c. et August. SCHAEF.] et prior. editt. a quibus in fine ista, ἐκθλίβοντες τὸ ε, absunt. *Μοὔστὶν* apud

νᾶται τὸ ο καὶ ε εἰς τὴν ου δίφθογγον, ὡς τὸ ἐχούσοες ἐχούσους. ὡσαύτως τὸ [13]) ποῦ ἐστι ποῦ 'στι λέγουσιν, ἐκθλίβοντες τὸ ε.

§. LXXVIII. Τὸ ἤνεγκα διχῶς λέγουσι, καὶ ἤ-

Aristophanem occurrit Eccles. vs. 780. et aliis locis, indicatis a Tib. Hemsterh. ad Pluti vs. 829. Σοὐστὶν, pro σοί ἐστιν, legitur in Acharn. vs. 338. et Pac. vs. 126. Οὔμοὶ λόγοι in Euripid. Hecub. vs. 334. [Porsonus ad h. l.: „οὔμοὶ Ald. pro quo οἱ 'μοὶ Brunckius, et ita Harl. neque in re leuis momenti refragatus sum. Sed vtrumque rectum puto, hoc per elisionem fieri, hoc per crasin." Schaef.] Conf. accuratissimus Markland. ad Supplic. Euripid. vs. 109. Aristophanea sunt ἀστέον μοὐγκώμιον Nub. vs. 1207. μοὐδόκει Vesp. vs. 34. σοὐξηρήσατο Thesmoph. vs. 768. Quaecunque huius generis dantur plura, hinc facile possunt aestimari. Per θλίψιν solam μοὶ 'στὶ est in Aristophanis Proagone apud Athen. L. X. p. 422. F. οἱ 'ν μέσῳ in Euripidis Medea vs. 819. Ἐμοὐποδύνει pro ἐμοὶ ὑποδύνει ex Tryphone περὶ παθῶν enotarunt Stephanus ad Lib. de Dial. p. 64. et Hemsterh. l. c. Quid? si corruptum sit ex ἐπούπ' ὀδύνῃ, pro ἐμοὶ ἐπ' ὀδύνῃ, quando cum reliquis conueniet: certe Is. Tzetzes, qui Tryphonis scrinia compilauit ad initium Alex. Lycophronis, ἔκθλιψις καὶ συναίρεσις, ὡς τὸ ἐμ' οὔπ' ὀδύνῃ. sed res tanti non est, vt nos diutius moretur. Ποῦ 'στι, de quo Noster, exemplo non indiget: ὁμοῦ 'στι Hesychius habet ex Aristoph. Pac. vs. 512. Koen. Hoc loco mihi in mentem venit Scholii Lucianei Vol. II. p. 684., quod in Gallica editione Epistolae Criticae p. 61. emendaui. In Latina dedi p. 97. ὁποῖον τὸ ἀληθινὰ 'γὼ καὶ τὸ etc. pro vulgato ἀληθινώ. Scilicet Cod. Ven. 445. habet ἀληθινάγω (sic). Num forte magis placet scribi ἀληθίν' ἂ 'γώ? Vnde haec verba sumta sint, ignoro. Cod. Vatic. 90. illis caret: quapropter in Gallica Epistolae editione plane omisi. Bast.

13) ὡσαύτως τὸ] Codd. A. et B. ὡσαύτως καὶ τὸ. Codd. a. b. et c. ὡσαύτως καὶ — λέγουσι, omissis ἐκθλ. τὸ ε. Cod. August. pro ὡσαύτως habet καὶ, ac deinde λέγουσι, itemque omittit ἐκθλ. τὸ ε. Schaef.

νεγκον, καὶ ἤνεγκα [14]).

§. LXXIX. *Καὶ τὸ ἐλλειπτικῶς* [15]) *ὀμνύειν, μὰ τὸν, μὴ προστιθέντας θεὸν* [16]), *Ἀττικόν ἐστι.*

---

14) *καὶ ἤνεγκα*] Sic Reg. A. ceteri et editt. duas postremas voces omittunt. [Omittunt Codd. a. et b. Codex c. articulum sic scriptum habet: *τὸ ἦν. διχ. λέγουσιν οἱ Ἀττικοί· λέγουσι γὰρ τοῦτο καὶ ἤνεγκον.* Cod. August. totum omittit. Schaef.] Schol. Aristoph. ad Ran. vs. 1334. qui Nostro praeiuit, *διχῶς**) *ἔλεγον, ἤνεγκον μὲν ἀπὸ τοῦ ἐνέγκω· ἤνεγκα δὲ ἀπὸ τοῦ ἐνείκω.* Suidas: *Ἤνεγκον ἀπὸ τοῦ ἐνέγκω, ἐνέγκας δὲ ἀπὸ τοῦ ἤνεγκας.* Horum emendatio petenda est ex Phrynichi Apparatu Sophist. Biblioth. Coislin. p. 466. Lexicon Coislin. p. 482. *Ἤνεγκον, ἐπὶ πρώτου προσώπου. Σοφοκλῆς Τυροῖ, Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις.* nimirum vs. 749. Eustath. ad Hom. Od. *B*, p. 1435, 63. *Ἰστέον δὲ, ὅτι καθάπερ εἶπον καὶ εἶπα, οὕτω καὶ ἤνεγκα καὶ ἤνεγκον, καὶ μᾶλλον τοῦτο. ὡς ὁ Κωμικὸς ἐν Λυσιστράτῃ·* [vs. 943.] *τάλαιν' ἐγώ· τὸ Ῥόδιον ἤνεγκον μύρον. τοῦ δὲ ἑτέρου χρῆσις παρ' Εὐριπίδῃ· ἤνεγκα, κἀξέσωσα. Παρ' Εὐριπίδῃ* scripsit pro *παρὰ Σοφοκλεῖ.* Vid. huius Elect. vs. 13. Koen.

15) *ἐλλειπτικῶς*] Codd. A. et B. *ἐλλιπῶς.* Schaef.

16) *μὴ π. θεὸν*] Dedi Vossiani lectionem: Regg. *μὴ προστιθ. τὸν ὀμνύμενον θεὸν ἢ ἄνθρωπον,* omissis istis *Ἀττικόν ἐστι,* quae desunt et in editt. et Vatic. [Cod. B. habet sic, vt in Koenii nota indicatum est. Sed Cod. A. dat *μὴ προστιθέντα τὸν ὀμνύμενον θεὸν ἢ ἄνθρωπον, ἀττικόν. Ἀττικὸν καὶ* etc. Cod. a. *μὴ προστιθέντας* (Cod. b. vt vulg.) *θεόν:* cetera ambo omittunt. Cod. c. *προστιθέντας.* In Cod. August. articulus ita habet: *Καὶ τὸ ὀμνύειν ἐλλειπτικῶς, ὄμνυμι τὸν, μὴ προστιθέντες θεόν,* omissis *Ἀττικόν ἐστι.* Edidi *προστιθέντας* pro Koeniano *προστιθέντες,* quod soloecum est. Sch.] — De religiosa iurisiurandi formula vid. illustris Ez. Spanhem. ad Aristoph. Ran. vs. 1241. *Οὐ μὰ τὸν* est in Epigrammate apud Diog. Laërt. V, 68. *Ναὶ μὰ τὸν* et in Aelian. de N. A. L. III. C. 19. IV. C. 29 et ex Callimachi Hecale citat Suidas. Philonis Iudaei locum, quem Clariss. Valckenaerio

*) Koeniana perperam *δίχως.* Monuit Bastius. Schaef.

§. LXXX. *Ἀττικὸν καὶ τὸ ἀντὶ πλαγίας χρῆσθαι τῇ εὐθείᾳ. ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις* [17])·

Εἴ τις πτερώσας Κλεόκριτον Κινησίᾳ,
Αἴροιεν αὖραι πελαγίαν ὑπὲρ πλάκα.

ἀντὶ τοῦ τινὸς πτερώσαντος.

---

debeo acceptum, p. 770. A. *εἰώθασιν ἀναφθεγξάμενοι τοσοῦτον, νὴ τὸν, ἢ μὰ τὸν, μηδὲν προςλαμβάνοντες, προφάσει τῆς ἀποκοπῆς, τρανοῦν ὅρκον οὐ γενόμενον**), nihil magis illuminat, quam venustum Stratonis Epigramma in Anthologia inedita**): *Εἰ μὴ νῦν Κλεόνικος ἐλεύσεται, οὐκ ἔτ' ἐκεῖνον Δέξομ' ἐγὼ μελάθροις, οὐ μὰ τόν· οὐκ ὀμόσω. Εἰ γὰρ ὄνειρον ἰδὼν οὐκ ἤλυθεν, εἶτα παρείη Αὔριον, οὐ παρὰ τὴν σήμερον ὀλλύμεθα.* Per Deam iurantes dicebant *μὰ τὴν* et *νὴ τήν*. Vid. Suidas V. *Νὴ τὴν*, vbi et *νὴ τὰς* et *ναὶ μὰ τὰς*, pro *ναὶ μὰ τὰς Χάριτας*. Confer notam summi Hemsterh. ad Schol. in Aristoph. Plut. p. 120. quam non videtur legisse Vir doctus ad Thomam M. p. 628. Koen.

17) *Ἀ. ἐν Βατράχ.*] vs. 1485. sed, vt multae Thomae M. aliorumque obseruationes, haec etiam tota nititur corrupta lectione *πτερώσας*, recte emendata *πτερώσαι* a St. Berglero: *πτερώσει* dederat iam Casaubonus, hoc vsus loco Comici, ad Athen. L. XII. C. 13. p. 857. —— In editt. hic artic. qui a Vatic. [it. Codd. a. b. et August. Schaef.] abest, legitur post §. LXXXIV. Nostro vtitur

*) Citauit hunc Philonis locum etiam Spanhemius ad Aristophan. Ran. v. 1422. p. 317. vertitque sic: *solent enim quidam hoc solum proferre* PER . . . *parum sollicitі, an ex eo quod reticuerunt, illud pro vero iuramento habeatur, nec ne.* Hanc versionem iure reprehendens Reizius de Accent. Inclin. p. 14. s., „Philo Iudaeus," inquit, „a Spanhemio ad Aristophanem laudatus, ait, qui hoc tantum dixissent, *νὴ τὸν, μὰ τὸν*, eos nihil addendo, *προφάσει τῆς ἀποκοπῆς τρανοῦν ὅρκον οὐ γενόμενον*, i. e. *per abruptionem et reticentiam declarare iusiurandum factum non esse.* Haec vera est horum verborum interpretatio, non quam dat Spanhemius. Et sane Strato in Epigr. 5. quod etiam a Gregorii editore allatum est, postquam dixerat, *οὐ μὰ τὸν*, omissa dei appellatione subiecit, *οὐκ ὀμόσω*. — Alii ob numinis reuerentiam; alii, ne poeniteret iurasse, nomen suppresserunt." Schaef.

**) Ante Koenium hoc carmen ediderat Klotzius inter Stratonis Epigrammata p. 50. Monuit Censor Gregorii Koeniani in Klotzii Actis Litterar. T. IV. p. 324. Schaef.

§. LXXXI. *Καὶ τὸ προςλαμβάνειν ἔξωθεν* 18) *τὸ ἐστί. καὶ Ὅμηρος* 19)·

Εἰ δ' ἤδη τεθνᾶσι, καὶ εἰν ἀΐδαο δόμοισι.

λείπει γὰρ τὸ εἰσί.

L. Kusterus ad Pluti vs. 277. minus opportune. Koen. Cod. c. *Καὶ τὸ ἀντὶ πλαγ. χρ. τῇ εὐθείᾳ ἀττικὸν ἴσθι, ὡς καὶ Ἀρ.* etc. In priore versu Aristophanis idem habet *λεώκριτον:* posteriorem plane omittit. Ceterum Gregorii rationem vnice probat Brunckius, retinens ille vulgatam scripturam *πτερωσας*, 1437. Schaef.

18) *Καὶ τὸ — ἔξωθεν*] Codd. a. et b. *καὶ τὸ προςλ. δὲ ἔξωθεν* etc. Cod. c. *καὶ τὸ προςλ. ἔξ. τὸ εἰσὶν ἀττικόν ἐστι, ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ· οἵ δ' ἤδη* etc. In Cod. August. pro verbis *καὶ εἰν ἀΐδαο δομοισι* vacuum spatium relictum: deinde omissa *λείπει γὰρ τὸ εἰσί.* Koenius in poëtae loco male dederat *Εἴδ'*. Schaef.

19) *Ὅμηρος*] Iliad. *X*, vs. 52. et alibi. De ellipsi verbi substantiui eadem monuerat Schol. Aristoph. ad Ran. vs. 1547. Attica an sit, dubitat Stephanus: in multis tamen Atticos, concinnae breuitatis studiosos, omittere verbum *ἐστὶ*, praeter alios docuit F. Vigerus de Idiot. L. Gr. Cap. V. 6. §. 3. Conf. G. Raphelius Annot. Philol. T. II. p. 176. Pertinet illuc et *οἷόν τε.* Xenophon Cyrop. L. VI. p. 149. A. *ἀντέλεγον Γαδάτᾳ, ὡς οὐχ οἷόν τέ σοι μένειν.* Arrian. de Exp. Alex. L. I. 14. p. 30. *ὅτι οὐχ οἷόν τε ἐν μετωπῳ διὰ τοῦ ποταμοῦ ἄγειν,* ne plura accumulem. Iubebat Aristoxenus apud Stob. S. XCIX. p. 543, 4. *μήτε τρυφῆς, μήτε μέθης πληρη ταῖς γυναιξὶν εἰς τὸ γεννᾷν ὁμιλεῖν· οὐ γὰρ (οἱ ταῖς) ἐκ φαύλης καὶ ἀσυμφώνου καὶ ταραχώδους κράσεως εὔρυθμα καὶ καλὰ —— γίνεται.* Puto scribendum: *οὐ γὰρ οἷόν τε ἐκ φ. —— εὔρυθμα καὶ καλὰ —— γίνεσθαι. Οἶμαι* coniiciebat doct. Eldikius Suspicion. Spec. p. 14. Koen. Frequentissima ellipsis verbi substantiui; etiam, quod fortasse insolens videatur, ibi, vbi *εἰμὶ* supplendum alii verbo respondet. Sic in Homerico loco, quo Gregorius vtitur. Homerus Il. XI. v. 477. *ὄφρ' αἷμα λιαρὸν, καὶ γούνατ' ὀρώρῃ.* Heynius T. VI. p. 203.: „Durius autem omissum *ὄφρα ἐστίν.* [imo *ᾖ.*]" Sophocles Electr. v. 999. s. *δαίμων δὲ τοῖς μὲν εὐτυχὴς καθ' ἡμέραν, Ἡμῖν δ' ἀποῤ-*

§. LXXXII. 20) Τῷ σ ἀντὶ τοῦ ρ χρῶνται, τὸ θαῤῥαλέον θαρσαλέον λέγοντες, καὶ τὸ ἄῤῥεν ἄρσεν 21),

---

ῥεῖ κἀπὶ μηδὲν ἔρχεται. Theocritus Idyll. V. v. 94. s. αἱ μὲν ἔχοντι Λεπρὸν ἀπὸ πρίνοιο λεπύριον, αἱ δὲ μελιχραί. Plato Phaedr. p. 269. Heind. ὅσοι δὲ Ἄρεός τε θεραπευταὶ καὶ μετ᾽ ἐκείνου περιεπόλουν. Plutarchus V. Alex. c. 30. Εἰ μὴ καὶ σὺ μετὰ τῆς Περσῶν — τύχης μακεδονίζεις, ἀλλ᾽ ἔτι σοὶ δεσπότης ἐγὼ Δαρεῖος. Ceterum v. L. Bosii Ellips. p. 604. sqq. vbi quae congessi, poterunt, si res tanti videatur, his augeri. Plato Comicus ap. Plutarch. V. Themistocl. extr. χὠπόταν ἅμιλλα τῶν νεῶν, θεάσεται. Subaud. ᾖ. Xenophon Anab. I. 2. 18. Τῶν δὲ βαρβάρων φόβος πολὺς καὶ ἄλλοις, κ. τ. λ. Subaud. ἦν. Homerus Il. XIII. v. 95. Αἰδὼς, Ἀργεῖοι. Heynius T. VI. p. 387.: „Schol. A. λείπει τὸ ἔσω. leg. τὸ ἔστω." Adiectiuis, ad quae dixi non raro subaudiendum esse hoc verbum, adde αἴτιος. V. Doruill. ad Chariton. p. 520. Amstel. SCHAEF.

20) Articulos LXXXII — LXXXV. Codd. a. et b. hoc modo scriptos habent: Τὰς μυρίνας μυρσίνας λέγουσι, καὶ τὸ συρίζειν συρίττειν, καὶ τὴν ἐνδελέχειαν ἐντελέχειαν, καὶ τὴν κολοκύνθην κολοκύντην, καὶ τὸ κναφεῖον γναφεῖον, καὶ τὴν κεφαλαργίαν κεφαλαλγίαν. In Cod. c. noster ita scriptus est: Τὰς μυρίνας μυρσίνας λέγουσιν οἱ Ἀττικοί. In Cod. August. Τῷ σ ἀντὶ — ἄρσεν leguntur post §. XCIII. [conf. not. ad §. XCIII.]: καὶ τὸ Τ. — μυρσίνη plane omissa sunt. Ad finem articuli Codd. A. et B. habent καὶ τὰς μυῤῥίνας μυρσίνας. In eodem versu margini Codicis A. secunda manus adscripsit: θαῤῥῶ καὶ θαρσῶ γράφεται. SCHAEF.

21) ἄρσεν] Prior. editt. hoc loco tantum τὰς μυῤῥίνας μ. λέγουσι, sed deinde post §. 91. τῷ σ ἀντὶ τοῦ ρ χρῶνται, τὸ θαῤῥαλέον θαρσαλέον λέγοντες, καὶ τὸ ἄῤῥεν ἄρσεν. Atticos dum dicit Grammaticus ρσ pro ρρ ponere, Attici intelligendi sunt veteres, Thucydides et Tragici: vide Celeb. Valckenaerium ad Eurip. Phoen. vs. 55. et, rem minutam docte pertractantem, Hemsterhusium in Add. ad Thom. M. p. 535, 6. Iones, quorum dialectus cum Attica veteri aut eadem erat, aut ab ea perparum

καὶ τὸ Τυῤῥηνὸς Τυρσηνὸς [22]), *καὶ τὸ ταῤῥὸς ταρσὸς, καὶ τὸ μυῤῥίνη μυρσίνη.*

§. LXXXIII. *Τὸ συρίζειν συρίττειν, καὶ τὸ ἁρμόζειν ἁρμόττειν, καὶ τὸ σταλάζειν σταλάττειν* [23]).

---

distabat, antiquum morem retinuerunt. Semel *ἐθάῤῥησαν* Herodotus p. 702, 89. vbi *ἐθάρσησαν* Cod. Passion. bene custodiuit, vt p. 45, 30. p. 393, 62. 533, 30. 737, 84. Hippocrat. p. 402, 2. 419, 50. Lucian. Dea Syr. T. III. Opp. p. 470, 56. Arrian. in Indic. C. 30. p. 345. etc. Mirum, ni Coluthus de Raptu Helen. vs. 259. et 298. scripserit: *Ὀψὲ δὲ θαρσήσασα τόσην ἀνενείκατο φωνὴν,* pro *θαμβήσασα.* Arrian. de Exp. Alex. L. V. 27. p. 231. *Ὀψὲ δέ ποτε θαρσήσας Κοῖνος ὁ Πολεμοκράτους ἔλεξε τοιάδε.* Virgil. Aen. L. III. vs. 612. *Ille haec, deposita tandem formidine, fatur.* Multa dari possent similia. — Apud Aristoph. semper legi *μυῤῥίνην*, monuit Vir laudatissimus ad Lucian. T. I. p. 95. KOEN.

22) *Τυῤῥηνὸς Τυρσηνὸς*] Koeniana *Τύῤῥηνος Τύρσηνος.* SCHAEF.

23) *σταλάττειν*] Omissis reliquis, quae ex Regg. recepi, editt. *τὸ συρίζειν συρίττειν.* [Hic articulus in Cod. c. sic scriptus legitur: *τὸ συρίζειν οἱ Ἀττικοὶ συρίττειν λέγουσι.* Cod. August. habet: *Τὰς μυῤῥίνας μυρσίνας λέγουσι, καὶ τὸ συρίζειν συρίττειν,* ceteris omissis. SCHAEF.] *Σταλάττειν* autem scripsi pro *στολάττειν*, quod erat in Regg. Similia sunt *οἰμώττειν*, *ὀνειρώττειν* etc. Alias Boeotorum propriae erant istiusmodi formae, vnde *Ἐπιχαρίττειν* Boeoto tribuit Aristophanes in Acharn. vs. 884. *Ἀγκυρίττει* Hesychius Cretensibus adscribit, ex quo *Αὐχάττειν*, *Ἀφοπλίττονται*, aliaque dabit summus Hemsterh. ad V. *Ὀρκίδδει.* Conf. Clariss. Valcken. in docta ad Roeuerum Epist. p. 76. Verbi *σταλάττειν* communis forma *σταλάζειν*, vel simplicior *στάζειν*, restituenda Philostrato Icon. L. I. p. 781. *φεῦ τῶν δακρύων, — καὶ τὸ μὲν πλημμῦρον ἐν τῇ τῶν ὀφθαλμῶν ἕδρᾳ, χαροπαῖς ἐπαυγάζει ταῖς κόραις, — τὸ δὲ ταῖς παρειαῖς ἐντυγχάνον, μαρμαίρει περὶ τὸ ἐκείνων ἔρευθος· τὰ δὲ στεγάζοντα κατὰ τοῦ στέρνου, χρυσὸς ἤδη.* Vertitur: *quae lacrymae in pectore consistunt.* L. *τὰ δὲ στάζοντα κατὰ τοῦ στέρ-*

§. LXXXIV. [24]) *Καὶ τὴν ἐνδελέχειαν ἐντελέχειαν ἀξιοῦσι λέγεσθαι* [25]), *καὶ κολοκύντην τὴν κολόκυν-*

νου, quae in pectus decidunt. [Eamdem emendationem proponit Wyttenbachius Ep. Crit. p. 61. hancque amplectitur Iacobsius Il. Exerc. p. 82. Consentit Codex optimus 1696. Boisson.] Xenophon in Cyrop. L. V. p. 115. B. *δῆλα δ' ἦν αὐτῇ καὶ τὰ δάκρυα καταστάζοντα, τὰ μὲν κατὰ τῶν πέπλων, τὰ δὲ καὶ ἐπὶ τοὺς πόδας.* Koen.

24) Cod. A. sic distinguit: *καὶ τὴν ἐνδελέχειαν ἐντελέχειαν. Ἀξιοῦσι λέγεσθαι καὶ κολόκυνταν τὴν κολοκύνθην.* Cod. B. *ἐντελέχειαν ἀξιοῦσι λ. καὶ κολόκυνταν κολόκυνθαν.* Cod. c. *Εἰώθασιν οἱ Ἀττικοὶ χρᾶσθαι ἀντὶ τοῦ δ τῷ τ· τὴν γὰρ ἐνδελ. ἐντελ. λέγουσιν.* Deinde idem: *Παρ' ἀττικοῖς καὶ ἀντὶ τοῦ θ τὸ τ λαμβάνεται· τὴν γὰρ κολόκυνθαν κολόκυνταν λέγουσιν,* ceteris omissis. Cod. August. *Καὶ τὴν ἐνδελέχειαν ἐντελέχειαν, καὶ κολοκύνταν τὴν κολόκυνθαν,* item omissis ceteris. Schaef.

25) *ἀξιοῦσι λέγεσθαι*] Ita MSS. phrasi Lucianea e *Δίκ. φων.* T. I. p. 95. *ἀφείλετό μου τὴν ἐνδελέχειαν, ἐντελέχειαν ἀξιοῦν λέγεσθαι.**) Obiter de hoc verbo bene mereri co-

*) Eadem phrasi plerumque vtitur Grammaticus SGerm. in Lexico, quod epigraphen *Ἄλλος ἀλφάβητος* habet, et hoc consilio scriptum est, vt certas quasdam voces phrasesque ab Atticistis repudiatas auctoritate veterum scriptorum tueatur. [Idem de hoc Grammatico iudicium Ruhnkenii Hist. Crit. Orat. Gr. p. LXXXIX.: „Grammaticus ille non nisi vetu„stissimos et classicos, quos vocamus, scriptores laudat, vt „eorum auctoritate vindicet voces et loquendi formulas, quas „Atticistae temere damnassent."] Expromam h. l. aliquot eius articulos.

Γῆν· ἀξιοῦσιν ἀεὶ λέγειν ἑνικῶς, μηδέποτε δὲ πληθυντικῶς. Ἡρόδοτος α. Fortasse legendum *Ἡρόδοτος δ*, si Valckenarius vere dicit, Herodotum *semel* plurali vsum esse. Perfacilis autem commutatio litterarum *α* et *δ* etiam in minusculo alphabeto. V. Tab. aen. X. Ceterum hoc Grammatici articulo vti potuisset Schaeferus in Melet. Crit. I. p. 15. vbi quod in Hesychio scribendum censet *Γῶν ὁρίσματα*, idem mihi in mentem dudum venerat.

Δεῖγμα (cf. Pollux p. 999.) *ἀξιοῦσι λέγειν τὸ τοῦ λιμένος, οὐ τὸ ὑπόδειγμα.*

Ἐπίτοκον οὐκ ἀξιοῦσι λέγειν, ἀλλ' ἐπίτοκα. Ita Codex: sed, nisi multum fallor, legendum *ἐπίτεκα.* - Conf. Hemsterhus. ad Thom. Mag. p. 357. *Ἐπίτεξ* occurrit etiam

in Libanio Tom. IV. p. 149. et in Alciphrone Tom. II. p. 218. Wagn.

Θανατήριον ἀξιοῦσιν, οὐ θανάσιμον λέγειν. Πλάτων πολιτικῶν δευτέρῳ, Εὐριπίδης Μηδείᾳ. Sic articulum citat Porsonus ad Euripid. Med. v. 852., referens ille, vt videtur, auctoritatem Euripidis ad vocem *θανατήριος:* nam in Euripide *θράσος θανατηρὸν* corrigit. Ego vero, perpenso Lexicographi nostri more, auctoritatem et Platonis et Euripidis ad vocem *θανάσιμος* referendam censeo. [Euripid. Med. v. 377. *θανασίμους ὁδούς.*] Sic e. c. in articulo *Γῆν* locus Herodoteus spectat vocem *πληθυντικῶς.* Platonicus locus in Codice SGerm. hoc modo indicatur: *πολιτ. β̄,* pro quo Montefalconius (Bibl. Coisl. l. c.) scripsit *πολιτικῶν β̄.* Sed scribendum aut *πολιτειῶν* aut *πολιτείας.* In Phrynicho MS. eiusdem Codicis SGerm. interdum legitur plene scriptum *ἐν πολιτείᾳ.* [A Montefalconio deceptus etiam Piersonus ad Moer. p. 120. credidit, Codicem Coisl. (s. SGerm. 345., qui idem est,) dare *πολιτικῶν γ̄:* is vero dat *πολι^τ γ* (sic); pro quo Hudsonus *πολιτείων* (*πολιτειῶν*) legebat. Conf. Moer. v. *κομψοὺς* p. 206. (vbi Montefalconius rursus *πολιτικῶν γ̄* dat) et v. *ἴκταρ* p. 190., vbi *Πλάτων Πολιτείᾳ* legerunt. Codex SGerm. ibi et priorem vocem compendiose scriptam habet, et posteriorem hac fere nota tachygraphica exaratam: *πς^ο.*] Cum autem in *secundo* libro Reipublicae Platonicae vox *θανάσιμος* nusquam, quod meminerim, reperiatur, suspicor, male positum esse *β̄* (*u*), ponendumque eius loco *ῑ* (Vol. VII. p. 315. Bip.), vbi *θανάσιμος* saepius legitur. Iam *θανατήριον* mihi, perinde vt Porsono, vox nihili videtur. Corrigo autem, non, quod illi placuit, *θανατηρὸν*, vtpote cuius fides non minus sublesta sit, sed *θανατηγὸν*, quae vox non modo satis nota est, sed etiam h. l. rationibus palaeographicis commendatur. Etenim librarii litteras *ρ̄* et *ῑ* passim continuo ductu scripserunt; vnde ortum compendium, quod litterae *γ̄* satis simile esset. Quis igitur miretur, commutata ess *γ̄* et *ρι*? Ceterum in adiectivis desinentibus in *ηγος* etiam alibi offensum est. Sic, vt hoc vtar, non assentior Schneidero (*Griech. Wörterb.* p. 183.) in Parthenio magis probanti *ἁρματηρῶν τροχῶν*, quam *ἁρματηγῶν τρ.* Quae cum ita sint, Grammaticus noster articulum istum sic videtur scripsisse: *Θανατηγὸν ἀξιοῦσιν, οὐ θανάσιμον λέγειν. Πλάτων πολιτείας ῑ, Εὐριπίδης Μηδείᾳ,* Porsonique coniectura in Euripide *θανατηρὸν* legentis pro *ἢ φρενὸς ἢ* non referenda inter viri egregii *κατορθώματα.* [Rarissima vox adiectiuum *θανατηγὸς*, vtpote repertum (a Dan. Scotto) tantummodo in versu Comici,

ϑαν [26]). Ἀριστοφάνης·

---

nabor. In Perictyones fragmento, quod, plurimis mendis obsitum, Stobaeus conseruauit S. LXXXIII. p. 488, 51. scribendum videtur: *καὶ οἷς ἐκεῖνος ἄξιοῖ ξυγγενέσι τε καὶ φίλοισι ξυνομαρτέουσα,* non *αὔξει,* et in Iamblicho de V. Pyth. S. 41. *εἶτα προετρέπετο, θεωρεῖν ἀξιῶν, ὅτι* etc. pro *ἄξιον,* quod, sanequam orationi permolestum, delet Kusterus. Sed ea quidem vis est. Vlpianus ad Demosth. p. 34. C. *ἀξιῶ δ' ὑμᾶς] ἀντὶ τοῦ ἄξιον νομίζω, οὐ γὰρ εὑρίσκεται παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, εἰ μὴ σπανίως, τὸ ἀξιῶ ἐπὶ τοῦ παρακαλῶ.* Ea ratio, credo, impulit Virum doctiss. vt in Lysia p. 486. sollicitaret *οὐκ ἠθελήσαμεν ὑπὸ τούτων ἀξιούμενοι πεισθῆναι.* Sed idem Lysias in Areop. p. 142. *ὑμᾶς δ' οὐκ ἀξιῶ τὴν αὐτὴν τούτῳ γνώμην ἔχειν.* — Vnum Nostrum *ἐνδελέχειαν* et *ἐντελέχειαν* solo dialecti discrimine separasse, putat T. H. ad Luciani l. c. monens simul, sequi hanc sententiam Ios. Scaligerum Anim. ad Euseb. p. 1186. KOEN.

26) *τὴν κολόκυνθαν*] Percommode articulum *τὴν* interserunt Regg. et Voss. In impressis *καὶ κολόκυνταν κολοκύνθαν,* quando *καὶ κολόκυνθαν κολοκύντην* scribendum fuisset cum Hemsterhusio ad Lucian. T. I. p. 96. Excerpta Veteris Gloss. *Cucurbita, κολοκύνθη.* Lege: *κολοκύντη.* Est haec scribendi ratio de veteri ducta Atticismo, et Ionibus proinde cum Atticis communis: vid. Hippocrat. p. 487, 30. 526, 30. Per literam *ϑ* male est

eoque mutilo et alioqui fortasse corrupto (Athenae. T. III. p. 509.): vt parum probabile videatur, Atticistas talem vocem praetulisse. SCHAEF.]

Θηρία ἀξιοῦσι τὰ ἄγρια λέγεσθαι, ἵππον δὲ ἢ ἡμίονον πολιτικά (sic). *Εὔπολις Δήμοις.*

Κλεῖν ἀξιοῦσι λέγειν, οὐ κλεῖδα. Δίφιλος Εὐνούχῳ.

Μυκτῆρα. Οἱ μὲν ἀξιοῦσιν οὕτως ὅλην τὴν ῥῖνα λέγεσθαι, οἱ δὲ ταύτην μὲν ῥῖνα, μυκτῆρας δὲ τὰ ἑκατέρωθεν τρήματα.

Pro *ἀξιοῦσι* Grammaticus interdum dicit *δικαιοῦσι,* e. c. *Κόκκους οὐ δικαιοῦσι λέγειν ῥόας ἢ σταφυλῆς, ἀλλὰ ῥάγας.*

Denique quod attinet illam significationem verbi *ἀξιοῦν,* qua dicitur pro *παρακαλεῖν,* eiusdem mentionem facit Grammaticus SGerm. hoc in articulo: *Ἀξιούμενος, παρακαλούμενος, καὶ ἀξίωμα ἀντὶ τοῦ παράκλησις.* BAST.

— — *εἰ μὴ λημᾷς κολοκύνταις* [27]).

§. LXXXV. [28]) *Τὸ γναφεῖον κναφεῖον* [29]) *λέγουσι, καὶ τὴν κεφαλαργίαν κεφαλαλγίαν.*

§. LXXXVI. *Τὰ εἰς ως ἐπιῤῥήματα τῆς μεσότητος εἰς ον περατοῦσι* [30]), *δέον λέγοντες, καὶ πρέπον, καὶ προσῆκον* [31]), *ἀντὶ τοῦ δεόντως, καὶ πρεπόντως, καὶ προσηκόντως. ὀνόμασι γὰρ ἀντὶ ἐπιῤῥημάτων χρῶνται.*

---

p. 477, 55. 485, 5 et 45.— *Εἰ μὴ λημᾷς κ.* legitur in Aristophanis Nub. vs. 326. Koen.

27) *καὶ κολ. τὴν κ. — κολοκύνταις*] Omittit Meerm. Koen.

28) Cod. c. articulum hunc sic scriptum habet: *Τῶν ἀττικῶν καὶ τὸ λαμβάνειν τὸ γ ἀντὶ τοῦ κ· τὸ γὰρ κναφεῖον γναφεῖον λέγεται παρ' αὐτοῖς, καὶ ὁ κναφεὺς γναφεύς. Ἀττικόν ἐστι καὶ τὸ χρᾶσθαι ἀντὶ τοῦ ρ τῷ λ· ἡ γὰρ κεφαλαργία κεφαλαλγία λέγεται παρ' αὐτῶν.* Schaef.

29) *Τὸ γν. κναφεῖον*] Inuerti ordinem ad sententiam Clar. Hemsterhusii ad Lucian. T. I. p. 86. quam confirmat Reg. A. [Scilicet a correctoris manu. Schaef.] In ante editis, Voss. et Reg. B. [it. August. Schaef.] est: *τὸ κναφεῖον γναφεῖον λέγουσι.* Deinde e MSS. recepi *καὶ τὴν κεφαλαργίαν κεφαλαλγίαν* pro *καὶ τὴν κεφαλαλγίαν κεφαλαργ. Γλωσσαλγίαν* habet Euripid. in Med. vs. 525. et Androm. vs. 689. *Γλωτταργίαν*, tanquam *κακόζηλον*, Lexiphani tribuit Lucianus T. II. p. 340. In Theophylacti Bulg. Epist. 58. p. 92. *κεφαλαλγὲς προπαλαίων* deprauate editur, pro *κεφαλαλγὴς πρόπαλαι ὤν.* Koen.

30) *περατοῦσι*] Codd. A. et B. *ἐκφέρουσιν*, omittentes extremo articulo *ὀνόμασι — χρῶνται.* Cod. c. *περατοῦσιν οἱ Ἀττικοὶ, δέον* etc., deinde item omittens *ὀνόμασι — χρῶνται.* Schaef.

31) *καὶ προσῆκον*] Vatic. a quo praecedentes duo articuli et 6 proxime sequentes absunt, *τὰ εἰς ως ἐ. τῆς μ. εἰς ον π. δέον λέγοντες, καὶ πρέπον ἀντὶ τοῦ δεόντως καὶ πρεπόντως.* [Plane sic Codd. a. b. et August. Schaef.]

§. LXXXVII. [32]) *Τὰς εἰς ες ληγούσας εὐθείας πληθυντικὰς τῶν συγκριτικῶν ὀνομάτων, καὶ τὰς εἰς*

Cum Voss. faciunt Regg. sed vltima, *ὀνόμασι γὰρ ἀ. ἐ. χ.* hinc auulsa, male reponunt in §. XCII. Hausit sua Noster ex Io. Grammatico. Poni autem ab Atticis *δέον*, cum *προσῆκον, παρὸν, ἐξὸν, ἐνὸν*, et sim. participiis, non quidem pro *δεόντως, προσηκόντως*, vt illi nugantur, sed pro *δέοντος, προσήκοντος*, etc. docte, praeter alios, ostendit Stephanus in App. de D. A. p. 159. 160. In Polyaeno L. I. Cap. 45. §. 4. legendum: *δέον συγγνώμην ἔχειν, — καὶ θαῤῥεῖν αὐτοὺς προσῆκον*, non *προσῆκεν*. *Δέον* Alciphroni indubitata emendatione restituit Cl. Valckenaerius ad Euripid. Phoen. p. 549. [Conf. *Lettre Critique* p. 237. Bast.] at in Cornuto de N. D. Cap. XVI. p. 168. vbi Gyraldus legit: *ὡς αὐτῷ δέον εἰς πᾶσαν πρᾶξιν ἡγεμόνι χρῆσθαι*, cum MS. praeferat *δέοντες*, *δέοντος* genuinum videtur. Credibile est, Grammaticos alicubi *δέον, πρέπον* et *προσῆκον* per *δεόντως, πρεπόντως, προσηκόντως* exposita inuenisse; nimirum corrupte scripta pro *δέοντος, πρέποντος, προσήκοντος*. Certe in Cornuti libello de N. D. *δέοντος* a Librariis vbique, quasi de compacto, in *δεόντως* mutatum est. Cap. XV. p. 162. vt vnico exemplo defungar, adiuuante partim MS. corrigendum: *πρὸς ἄλλην δὲ ἔμφασιν γυμναὶ παρεισάγονται [αἱ Χάριτες], ὡς καὶ τῶν μηδὲν κτῆμα ἐχόντων ὑπουργεῖν τινὰ καὶ ὠφελίμως χαρίζεσθαι πολλὰ δυναμένων, καὶ οὐ περιουσιάζεσθαι πάντως, ἵνα τις εὐεργετικὸς ᾖ, δέοντος. neque ad id, vt beneficus quis sit, immensis diuitiis omnino opus esse.* In caussis comminiscendis, cur nudae dicerentur Gratiae, valde ingenio indulserunt veteres: vid. Suidas V. *Χάριτες*, et Th. Munckerus ad Fulgentii Mythol. L. II. Cap. 4. Koen.

32) Articulos LXXXVII — XCII. Codd. a. b. et August. omittunt. In Cod. c. noster sic scriptus legitur: *τὰς εἰς ες ληγ. εὐθ. τῶν πληθυντικῶν συγκριτικῶν ὀνομάτων εἰς ους περ. οἱ ἀττικοὶ, οἷον μείζους, χείρους, καλλίους, ἐλάττους, ἀντὶ τοῦ μείζονες, χείρονες, καλλίονες, ἐλάττονες.* Schaef.

ας αἰτιατικὰς [33]) εἰς ους περατοῦσιν Ἀττικοὶ, μείζους, καὶ χείρους, καὶ καλλίους λέγοντες, ἀντὶ τοῦ μείζονες, καὶ χείρονες, καὶ καλλίονες.

§. LXXXVIII. [34]) * Ἴδιον δὲ αὐτῶν καὶ τὰς εἰς α καθαρὸν ληγούσας αἰτιατικὰς ἀρσενικὰς, τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ευς εὐθειῶν γινομένας, διὰ τοῦ η προφέρεσθαι [35]), Εὐρυσθέα Εὐρυσθῆ [36]), Τυδέα Τυδῆ.

---

33) καὶ τὰς εἰς ας αἰτιατικὰς] Ita Regg. quorum auctoritate nituntur, quae hic mutata sunt. [Codd. A. et B. vocem ὀνομάτων omittunt: deinde habent ἐκφέρουσιν pro περατοῦσιν. Denique Cod. A. omittit ἀντὶ τοῦ μείζονες — καλλίονες. SCHAEF.] Cetera omnia huius Cap. de Dial. Att. Aldus omisit: MSS. etiam ignorant §. LXXXVIII — XCII. Ex Io. Grammatici collatione recentiores hic illic non pauca Nostro videntur admiscuisse. De contractione in μείζους et similibus vid. Thomas M. V. Ἧττους. KOEN.

34) Articulos LXXXVIII — XCII. Codd. A. B. et c. omittunt. SCHAEF.

35) Ἴδιον δὲ αὐτῶν — προφέρεσθαι] Προφέρεσθαι h. l. positum credo pro actiuo προφέρειν, cuius usus sane multo frequentior. Neque tamen desunt exempla, vbi etiam medium hoc sensu vsurpatum reperiatur. Suidas v. καλλίου· πιθήκου. τὰ δυσχερῆ γὰρ τῶν ὀνομάτων εὐφημότερον εἰώθασιν οἱ Ἀττικοὶ προφέρεσθαι. Schol. Aristoph. Acharn. v. 338. τὸ δὲ ἑνικὸν ἀντὶ τοῦ πληθυντικοῦ προηνέγκατο. Etymol. MS. Reg. v. Πηληιάδεω (v. Fragm. Callim. p. 578.)· τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ης εὐθειῶν γενικὰς (sic corrigit Toupius Cur. post. in Theocrit. p. 40. pro τὰ — ἑνικῶν) οἱ ποιηταὶ οὐ προσφέρονται εἰς ου. Legendum προφέρονται*): [Etiam in loco Phrynichi Προπ. Σοφ. MS. citato ad Thom. Mag. p. 132. προσφέρεται mutandum in προφ. SCHAEF.] nam quod placuit Toupio, προφέρουσιν, haudquaquam necessarium est. Orion Theb. Etymol. MS. Γεγωνεῖν· τὸ

*) Correctio haec firmatur auctoritate Etymologici Sorbon. MS. nunc ipsum reperti. BAST.

θέμα γνωῶ, μεταθέσει τοῦ ν γονῶ (sic: Codex vitiis scatet: leg. γωνῶ), διπλασιασμὸς γεγωνώς (scrib. διπλασιασμῷ*) γεγωνῶ)· οἱ γὰρ Ἴωνες, ὡς ἀπὸ προπερισπωμένου (scrib. ἀπὸ περισπωμένου) προφέρονται, γεγωνηκότες λέγοντες καὶ γεγωνεῖν. Apollonius Lex. Hom. p. 814. Vill. v. ὑπέρμορον .... ὁ Ἡλιόδωρος ὡς δύο μέρη λόγου ὄντα προφέρεται, καὶ φησὶν, ὑπὲρ τὸ καθῆκον. Sed inprimis Scholia Veneta ad Homerum hac forma vtuntur. E. c. ad Il. *A*, 231. ὑφ' ἓν ἡμῶν (Cod. addit ὅλον) προφερομένων τὸν στίχον. Ibid. v. 532. τάχα δ' ὅπερ μᾶλλον (Cod. ὅπερ καὶ **) μᾶλλον), ἐπεὶ τὸ α καταλῆγον εἰς λ, ἐπιφερομένου στοιχείου ἑνὸς τοῦ (Cod. recte τῶν) τῆς τρίτης συζυγίας, ψιλοῦται, ὡς, λήϊον ἀλδήσκοντος· καὶ ***) ἄλθετο χείρ. [Sic Villoisonus. E

*) Cum μεταθέσει praecedat, etiam διπλασιασμῷ scribendum est. In libris manu scriptis omnes huiusmodi voces per com-

π θ θ

pendia sic exarantur: τρο (i. e. τροπῇ), μετα, προσ, quod

θ α

significat tam προςθήκη quam προςθέσει, ὑπερ, διπλασι,

λ λ

et simplicius etiam διπ, ἀναδιπ, κ. τ. λ. In his compendiis quomodo syllabas finales expleri oporteat, singulis locis docet series orationis. Bast.

Addam nonnulla ex litteris excerpta, quas Bastius, cum Dionysium de Compos. Verb. a me editum inspexisset, ad me scripsit. „Integrum Caput XIV. Dionysii περὶ συνθέσεως ὀνομάτων p. 154—176. tuae editionis ante paucos dies in Scholiis eximii Codicis Hermogenis 1983. reperi. Hic Codex eo loco, de quo nunc loquor, Dionysium citat sic: περὶ συνθήκης ὀνομάτων. Alibi legitur compendiose scriptum

ε θ νν

π σύν οο (sic), quod compendium significare potest et συνθέσεως et συνθήκης, vnde nata est ista varietas scripturae. In Apollonio Villoisoni v. ἀεσιφροσύνησιν p. 54. leguntur haec: γίνεται δὲ ἐκ τοῦ ἀέσαι καὶ τῶν φρενῶν συνθεὶς τὴν λέξιν.

'θ<

Ita legit Villoisonus. Codex habet συν (sic fere), quod aliter, opinor, explendum. Quid enim h. l. γίνεται συνθείς? et

θ

quis ille συνθείς? In Codice SGerm. συν plerumque signi-

θ

ficat σύνθετον, vti ἐπι ἐπίθετον." Schaef.

**) De phrasi καὶ μᾶλλον v. quae supra p. 51. notaui, it. Schaefer. ad Dionys. Halic. de Compos. Verbor. p. 333. Add. Wyttenbach. ad Plutarch. de ser. num. vind. p. 13. Bast.

***) Villoisonus, quoties Scholiastes duos aut plures Homeri

Codice scrib. *ψιλοῦται*, *Ἄλτεω, ὃς Λελέγεσσιν* (Il. *Φ*, 86.), *λη̈ΐου ἀλδήσκοντος* (Il. *Ψ*, 599.), *ἄλθετο χείρ* (Il. *E*, 417.).] *ἔνθεν τινὲς καὶ τό, ὃς τοῦτον τὸν ἄναλτον* (Od. *Σ*, 113.) *ψιλῶς προφέρονται*. multisque aliis locis. Pro notiore *προενεκτέον* [V. not. ad L. Bos. Ellips. p. 605. SCHAEF.] idem Scholiastes dicit etiam *προοιστέον*, e. c. ad Il. *B*, 469. Rarissimum est Lexicisque addendum *προοιστός*. Apollonius Dysc. MS. *περὶ ἐπιῤῥημάτων*· *ἔστι δὲ ὅπου καὶ τὸ μη παραλαμβανόμενον οὐ μόνον κατὰ ἀπαγόρευσιν, ἀλλὰ καὶ κατὰ διαπόρησιν τοῖς κατ' ἐρώτησιν προοιστοῖς συντάσσεται· μὴ ἔγραψας; μὴ ἐλάλησας;* Idem *περὶ ἀντωνυμίας*, v. *ἐγώ*· *ἄλλως τε αἱ ἐγκλινόμεναι τῶν ἀντωνυμιῶν οὐδέποτε προοῖς τε* (sic Cod. MS. leg. *προοισταί*) *εἰσι κατ' ἰδίαν, καθάπερ αἱ ὀρθοτονούμεναι, ἀλλ' ἀεὶ μετά τινος μέρους λόγου παρατίθενται*. BAST.

36) *Εὐρυσθῆ*] In Hesiodi Scut. Herc. v. 91. intulit

locos deinceps citat, toties copulam *καὶ* inserit. Id fecit contra fidem Codicis, nulla ad id coactus necessitate. Etiam alii grammatici, e. c. Apollonius Dyscolus, scriptorum locos tali modo citare solent, particulae istius vsu abstinentes. V. quae ex Apollonii libro *περὶ ἐπιῤῥημάτων* supra p. 143. attuli. E contrario idem *καὶ* millies omisit, aut eius loco aliud quid posuit, vbi haec vocula, vt in Scholio supra citato ad Il. *A*, 532., compendiose sic (ѕ̀) scripta litteraeque vltimae vocis praecedentis de more tachygraphorum annexa esset. E. c. ad Il. *A*, 153. *δύναται δ' ἴσως τις λέγειν, ὧσ̀ς* (i. e. *ὡς καὶ*) *τὴν ἐν τόπῳ σχέσιν δηλοῖ*. Pro hoc Villoisonus male dedit *ὡς ἄν*. Ibid. v. 189. *σημαίνει δὲ τοῖς θερμοῖς*. Codex habet *δὲ̀ς*, i. e. *δὲ καί*. Ibid. v. 317. *ὡς τῷ Πορφυρίῳ δοκεῖ*. In Codice legitur *ὡσ̀ς*, i. e. *ὡς καί*. Hoc *καὶ* exstat etiam in Etymol. M. v. *κνίσα*, vbi Scholiastes Homericus exscriptus est. Ad Il. *B*, 311. *ὥσπερ τὸ ἀγαθὸς βοηθός*. Cod.
θ̀s
ἀγα, i. e. *ἀγαθὸς καί*. Ibid. p. 75. v. 28. *αὕτη μεταξὺ κεῖ-*
Δ̀s
ται Φωκιδως (sic) *Δελφῶν*. Cod. *φωκι*, i. e. *Φωκίδος καί*. etc. etc. Harum omissionum aut mutationum haec, opinor, causa fuit, quod Villoisonus illud s̄ pro compendio syllabae *αι* haberet, quam fateor locis citatis obtinere non posse. Omnino facillime commutantur *αι* et *καὶ*, aut *καὶ* et *αι*: ac nemo non videt, cur in Menandro de Encom. *δήμους καὶ λίγειαι* pro *δὴ μοῦσαι λίγειαι* scribi potuerit. Scilicet Codex habebat *δη μσς λίγ.* V. Heeren. ad p. 34. not. e. BAST.

§. LXXXIX. *Ἀττικῶν δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ εὐφυῆ, ὑγιῆ, εὐφυᾶ [37]) καὶ ὑγιᾶ λέγειν.

§. XC. * Καὶ ἀντὶ τοῦ Εὐβοέα, Πειραιέα, Εὐβοᾶ καὶ Πειραιᾶ [38]) λέγειν.

Heynius ad Hom. Il. T. VII. p. 632. palmariâ coniecturâ, quam etiam Heinrichius commemorauit, merito celebrauit egregius Censor Britannus Homeri Oxoniensis in *Critical Review* Vol. I. April. 1804. p. 449. In eandem dudum inciderat magnus Bentleius. V. Censor ibid. Vol. III. Nov. p. 348. In Simonidae Epigr. XLIX. (LV.) v. 7. et Leonidae Tarent. Epigr. XXXVII. v. 7. scribo *Μεγιστῆ*, vt editum est in Antipatri Sidon. Epigr. LXXIII. v. 5. Schaef.

37) εὐφυᾶ] Philostrat. V. A. Lib. III. p. 103. Lib. V. p. 218. Lucian. T. II. p. 48. 213. 308. etc. Eadem est ratio in ceteris compositis ξυμφυᾶ, προςφυᾶ, ὑπερφυᾶ. Ὑγιᾶ habet Thucyd. L. III. p. 186, 69. Lysias c. Andoc. p. 109. Philostrat. V. A. Lib. I. p. 12. Conf. doctiss. Piersonus ad Moerin p. 375. Apud Philostrat. Heroic. Cap. X. p. 708. τὸν δὲ λόγον — οὔ φησιν ὑγιᾶ εἶναι in versione Interpres debuerat coniungere, vt recte fecerat, loco vsus, Kuhnius ad Aelian. V. H. L. XIII. Cap. 12. [Cf. ibi notam p. 525. nouae editionis. Boisson.] λόγον ὑγιᾶ Aristides Or. T. II. p. 95. λόγον οὐκ ὑγιέα Herodot. p. 5, 28. quae possunt admoueri illustrando loco sacro Ep. Paulinae ad Tit. Cap. II. vs. 8. Koen. Bastius: „In Λεξικῷ τῆς γραμματικῆς Codicis SGerm. 345. extremi articuli hi sunt: Εὐφυᾶ, εὐφυῆ· εὐκλεᾶ, ἔνδοξον· νηλέα, ἀνηλεῆ. Sic vox vltima scribenda, non ἀνελεῆ, vt Montefalconius Bibl. Coisl. p. 495. dedit. V. Boeckh. ad Platon. Min. p. 188." Scholiastes ad Sophocl. Oed. T. v. 12. ΔΥΣΑΛΓΗΤΟΣ. σκληρὸς, δυςμετάκλαστος, ἀναλγὴς, ἀπαθὴς, ἀνελεής. Erfurdtius ad h. l. p. 142. s.: „E Suida v. ἀνάλγητος scribendum ἀνηλεής: nam ἀνελεὴς vox est nihili. Vid. Boeckh. in Platon. Minoem pag. 188." Obiter adde Lexicis ἀνηλεήμων. Ruhnkenius ad Homer. Hymn. in Cerer. v. 283.: „Lexicon Sangerm. MS. Ἀνελήμων καὶ ἀνελεήμων φασίν. Νικόχαρις δὲ ἀνηλεήμων λέγει. Et ἀνήλης [imo ἀνηλὴς] pro ἀνηλεής. Vide Dorvill. ad Chariton. p. 724." Schaef.

38) Πειραιᾶ] Dinarchus c. Demosth. p. 94. D. Ando-

§. XCI. *Φιλοῦσι δ' ὡς τὰ πολλὰ καὶ τὰς συγκοπὰς, Ἀπόλλω [39]) τὸν Ἀπόλλωνα λέγοντες, καὶ ἀμείνω τὸν ἀμείνονα, καὶ κρείττω τὸν κρείττονα, καὶ τὰ ὅμοια.

---

cid. Or. p. 22, 21. et multi alii. In Alciphrone p. 56. scripserim: ἔστι δὲ ἡ παῖς, ἧς ἐρῶ, τὸ τῶν μετοίκων θυγάτριον τῶν ἐξ Ἑρμιόνης οὐκ οἶδ' ὅπως εἰς Πειραιᾶ φθαρέντων, pro ἔρωτα, vt est in MS. De contractione in Πειραιᾶ plura dabit doctiss. Pierson. ad Moer. p. 6. De Εὐβοᾶ Stephanus h. l. addubitat: Εὐβοέα Philostrat. V. Soph. L. I. p. 487. De Εὐβοᾶς Apollonius Dysc. in Excerpt. p. 431. B. ἡμέας, καὶ Ἀττικῶς ἡμᾶς, ὡς Εὐβοέας Εὐβοᾶς. vbi pro τὸ σ καὶ τὸ α συναιροῦσιν, re ipsa suadente, scribe τὸ ε καὶ τὸ α σ. et e MS. οὔτε ἡ ἡμεῖς ὁμοία τῇ ταχεῖς. Koen. Sumta haec ex libro Apollonii περὶ ἀντωνυμίας voce ἡμᾶς. Integer Grammatici locus sic habet: Ἡ μ ᾶ ς· ταύτης ὁλοκληροτέραν φασὶ τὴν παρὰ τοῖς Ἴωσι διῃρημένην, λέγω δὲ τὴν ἡ μ έ α ς. ὃν γὰρ τρόπον παρὰ τὸ τ α χ ε ῖ ς τ α χ έ α ς, οὕτως ἡ μ ε ῖ ς ἡ μ έ α ς, καὶ ἀττικῶς ἡ μ ᾶ ς, ὡς Εὐ β ο έ α ς Εὐ β ο ᾶ ς. ἀλλ' οὔτε ἡ ἡ μ ε ῖ ς ὁμοία τῇ τ α χ ε ῖ ς, ὡς ἀπεδείχθη, οὔτε οἱ Ἀττικοὶ τὸ ε̄ καὶ τὸ ᾱ συναιροῦσιν, ὅτε μὴ καθαρεύοι τὸ ε̄, ὡς ἐπὶ τοῦ ἰ έ α σ ι ν ἰ ᾶ σ ι ν (sic legendum, non, vt Sturzius p. 564. dedit, Ἰ έ α σ ι ν, Ἴ α σ ι ν, quae vox nihil significat nisi *sanationem*), οὐ γὰρ ἔτι ἐπὶ τοῦ τ ι θ έ α σ ι ν. καὶ Εὐ β ο ᾶ ς φασιν, ἀλλ' οὐκέτι τ α χ ᾶ ς. Τό· μηδ' ἡ μ ᾶ ς ὑ π ε κ φ ύ γ ο ι (Odyss. *Π*, 372.) Ἰώνων ἔθει φασὶ συνεστάλθαι κατὰ τὴν ἀπόλυτον σημασίαν. Ἀ μ ὲ Δωριεῖς κ. τ. λ. Bast.

39) Ἀπόλλω] Herodian. Philet. post Moerin p. 439. Τὸν Ἥρω, τὸν Μίνω, τὸν Ἀπόλλω, τὸν Ποσειδῶ ἄνευ τοῦ ν οἱ Ἀττικοί. τὸν λαγὼν, καὶ τὸν νεὼν, τὸν νεὼ καὶ τὸν λαγὼ ἄνευ τοῦ ν, ἢ σὺν τῷ ν. vbi consule doctiss. Piersonum, qui non meminerat, se νεὼ accusatiuum legisse in Aristid. Or. T. I. p. 240. Lucian. T. II. p. 221. Xenophonte Ephes. L. V. p. 69, 18. Achille Tat. L. V. pag. 279. et L. VIII. p. 461. [Bastius: „V. Epistol. Crit. ad Boissonad. p. 176. *)" Ter Codices dant νεὼ pro vul-

*) Citat ibi Bastius Locellam ad Xenophont. Ephes. p. 269. Is,

§. XCII. * Τῶν αὐτῶν δὲ καὶ τὸ εἰς Ἀθήνας Ἀθή-

gato νεὼν in Diodoro Sic. XVI. c. 58. Dionysius Halic. Antiquit. Rom. IV. c. 26. T. II. p. 705. τὸν τῆς Ἀρτέμιδος ναόν. Eximius ille Vaticanus liber νεώ. SCHAEF.] Λεὼ, quod e Dionysio Halic. protulit Maittairius, et in Herodoto praebent tres Codices p. 165, 72. Λαγὼ accusativus, apud Xenophont. Cyrop. L. I. p. 36. A. p. 59. D. Dion. Chrysost. Or. VII. p. 112. C. p. 113. B. et alios frequenter obuius, restituendus est Philostrato V. A. Lib. III. p. 129. τὸν ἄνδρα ἐκέλευσεν, ἐπειδὴ τίκτῃ ἡ γυνὴ, — περιελθόντα αὐτὴν ἀφεῖναι ὁμοῦ τὸν λαγώ. [Boissonadus: „Conf. not. ad Philostr. Her. p. 477." Praeterea in Philostrato corrig. ἐπειδὰν. Perpetua confusio harum particularum. V. Ernest. ad Xenophont. Memor. I, 2, 35. Fischer. ad Palaeph. p. 156. Brunck. ad Aristoph. Acharn. v. 637. Boissonad. ad Philostr. Her. p. 304. 318. 329. s. 349. 390. 416. 449. 491. Not. ad L. Bos. Ellips. p. 377. 457. SCHAEF.] Vulgatur τῷ λαγῷ. [Xenophontem accusatiuum scripsisse περισπωμένως λαγῶ, auctor est Athenaeus T. III. p. 479. V. Zeun. ad Cyneget. III, 3. ad Cyropaed. I, 6, 40. II, 4, 19. De accentu genitiui harum formarum v. idem ad Cyropaed. I, 6, 40. et Heyn. ad Apollodor. p. 204. (p. 96. ed. sec.) Conf. Wesseling. ad Diodor. Sic. XV. c. 3. T. II. p. 6, 29. SCHAEF.] Ἀπόλλω, pro Ἀπόλλωνα, in Iamblicho de V. Pyth. p. 149. praebet Cod. Cizensis, cuius collationem, a Celeb. Hemsterhusio institutam, Cl. Valckenaerio debeo. In Apollodori Biblioth. L. III. p. 197. καὶ φασὶν ἐρασθῆναι ταύτης Ἀπόλλω· τὴν δὲ καὶ εὐθέως συνελθεῖν, Galeus τῇδε corrigit, forte quod ad συνελθεῖν, de femina vsurpatum, offendebat; sed idem Apollodorus de Clio p. 8. συνελθοῦσα ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ παῖδα, et de Cassandra p. 211. ἡ δὲ μαθοῦσα, οὐ συνῆλθεν. KOEN.

„Inusitatum prorsus est," inquit, „modo genuinum sit, apud Dion. Halic. A. R. lib. I. c. 38. p. 95. χώραν ἔκπλεω." Ex Codice Vat. enotatum ἐκπλέων [l. ἔκπλεων]. Phalaris Epist. V. p. 24. Lenn. πάσης μὲν ὠμότητος ἀνάπλεω φόνον. Sed ibi etiam ἀνάπλεων rescripsit Porsonus ad Euripid. Med. v. 139. l. p. 17. Cant. (p. 403. ed. Lips. alt.) Obiter Lexicis adde σύμπλεως, quod Codices aliquot dant in Xenophont. Anab. I, 2, 22. SCHAEF.

ναζε 40) πορεύομαι λέγειν, καὶ ἐν Ἀθήναις Ἀθήνησι

40) Ἀθήναζε] Pro Ἀθήναζε passim legas Ἀθήναζεν: quod quoties occurrit, pro vitioso habendum inque Ἀθήναζε mutandum est. Vitiosa forma exstat e. c. in Eudociae Viol. p. 242. ἐλθὼν Ἀθήναζεν *). [Locum hunc Eudocia sumsit ex Nonno I. 68., vbi Rich. Montacutii editio ἐλθὼν ἐν Ἀθήναις**) habet.] Item in Cononis Narrat. cap. 27. Ἀθήναζεν ἀφικόμενος. Vere Heynius ad h. l. p. 177. ed. Kann.: „Mox est Ἀθήναζε, non Ἀθήναζεν." minus recte addens: „contra Ἀθήνηθεν est, non Ἀθήνηθε." Etenim pro Ἀθήνηθεν passim dicitur Ἀθήνηθε: estque omnino haec forma inprimis in poëtarum scriptis obuia. In Callimachi Fragm. 217. bene legitur: Κυπρόθε Σιδόνιός με κατήγαγεν ἐνθάδε γαῦλος, pro Κυπρόθεν, quomodo habet Scholiastes ad Aristophan. Av. v. 599., vnde Fragmentum illud sumtum est.***) Sic dicitur ἔνερθε et ἔνερθεν, ὄπισθε et ὄπισθεν, πάροιθε†) et πάροιθεν, prout consonans aut vocalis sequitur. V. Etymol. M. v. ἑτέρωθεν. — In Ety-

*) Librarius Codicis, quem Villoisonus euulgauit, ν̄ illud deleuerat. Nihilo minus Villoisonus vitiosam litteram retinuit, semper solitus ille, quae deleta aut lineis subtus notata sunt, pro veris ac genuinis habere. In Eudocia p. 228. Codex habet Θαλῆς τῶν ἑπτὰ φιλοσοφῶν (sic) εἷς γέγονεν. i. e. σοφῶν. Villoisonus, accentu mutato, scripsit φιλοσόφων. Bast.

**) Pausanias III, 3, 6. κατάγουσιν Ἀθήναζε. Cod. Vind. ἐς Ἀθήνας. Schaef.

***) Epigr. adesp. CCLI. v. 1. Ἀμφότεροι Θήβηθε. Σικυωνόθε legitur in Pindari Nem. X. v. 80. — Lexicis adde Ἀθηνόθεν, qua forma vtitur Cerealius Epigr. III. v. 3. Schaef.

†) Antimachus:

οἱ δὲ πάροιθε (MS. πάροιθεν) πόνοιο νενεύκασιν ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ.

Versum hunc, quem in Schellenbergii Sylloge frustra quaeras, seruauit Draco MS. voce γεγράφασι. (Conf. Belin de Ballu ad Oppian. de venat. II. 50. p. 190.) Idem inserendus est in Hermanni Regul. prosod. p. 445. v. 3. post verba παρ' Ἀντιμάχῳ, quo loco plura etiam omissa sunt. Hermannus l. c.: „Corripi tertiam pluralis perfecti falso, vt multa alia, tradit." Tamen Antimachi versus non videtur corruptus esse. Draco MS. alio loco (περὶ χρόνου τῶν εἰς ω ῥημάτων) fol. 78. verso: πάντα τὰ εἰς ασι λήγοντα ῥήματα τὸ πρὸ

mol. M. v. *χαμᾶζε* dicitur *θύραζε* esse i. q. *ἐκ τῆς θύρας*, *ἔραζε* i. q. *ἐκ τῆς ἔρας*, et *Ἀθήναζε* i. q. *ἐπ' Ἀθήνας*. Sylburgius: „Analogia postulat *ἀπὸ Ἀθηνῶν*.“ Fallitur. Si quid in vocibus *ἐπ' Ἀθήνας* mutandum, pro *ἐπ'* cum Gregorio Corinth. scribi potest *εἰς*. E contrario explicationes istae, *ἐκ τῆς θύρας*, *ἐκ τῆς ἔρας*, falsissimae sunt et ab homine imperitissimo adscriptae *), quamquam etiam alibi similium vestigia explicationum apparent. V. Pierson. ad Moer. p. 27. Apollonius, grauissimus talium rerum auctor, in libro *περὶ ἐπιῤῥημάτων* sic diserte tradit: *Μόνως τὰ διὰ τοῦ ζε (ἐπιῤῥήματα) τὴν εἰς τόπον σχέσιν σημαίνει, ἔραζε, θύραζε, Ἀφίδναζε, Θήβαζε, οὐκ ἀπιθάνως, τοῦ ζ καὶ τοῦ δ ἰσοδυναμοῦντος σχεδὸν, κλύζω κλύδων, κνίζων κνίδης* (corrig. *κνίζω κνίδη*), *ἕζω ἕδος*. Scholiastes Venetus ad Il. Γ, 29. de aduerbio *χαμᾶζε* haec habet: *προπερισπᾶται. ἐχρῆν δὲ πρὸς τὸν χαρακτῆρα τρίτην ἀπὸ τέλους εἶναι τὴν ὀξεῖαν, συστελλομένου τοῦ α, ὥσπερ τὸ Ἀθήναζε* (Cod. habet *ἀφίδναζε*), *Θήβαζε, ἔραζε. χωρὶς εἰ μή* (Cod. addit *ἐστιν*) *ἀφορμὴ, ὅτι ταῦτα ἀπὸ ὀνομάτων, τοῦτο δὲ ἀπὸ ἐπιῤῥήματος τοῦ χαμαί. τὸ δὲ μέταζε χρονικὸν παρὰ προθέσεως παρῆκται.* Cod. habet *προ* with θ above, i. e. *πρόθεσιν*, non *προθέσεως*: dicitur enim, non *παρά τινος*, sed *παρά τι παράγεσθαι* **). Bast.

τέλους δίχρονον θέλει ἐκτείνειν, οἷον ἑστήκασι καὶ τὰ ὅμοια· τὰ δ' ἄλλως εὑρισκόμενα ποιητικῇ ἀδείᾳ συστέλλονται. Bast.

*) Nisi forte error ex compendiis perperam intellectis originem traxit. Scilicet *εις θύρ*, *εις ἔρ* (with τ, σ above) (i. e. *εἰς τὴν θύραν, εἰς τὴν ἔραν*) facile potuerunt confundi cum *εκ θύρ*, *εκ ἔρ* (with τ, c above) (i. e. *ἐκ τῆς θύρας*, *ἐκ τῆς ἔρας*). V. de *κ* not. ad Dial. Dor. §. LVII. et de *εις* (with τ above) not. ad Dial. Ion. §. LIII. vbi Grammaticus de *ἐπεκτάσει* disputat. Bast.

**) Bastium meum illud *προ* (with θ above) recte legisse quamquam non dubito, tamen non negem *παράγεσθαι παρά τινος* recte dici. Certe similia sunt haec. Gregorius Cor. de Dial. Ion. §. IX. *ἀπὸ ῥημάτων παρήχθησαν — ἀπὸ ῥήματος παραχθέν*. Etymolog. M. c. 73, 39. *παράγεται δὲ ἀπὸ τούτου κ. τ. λ.* c. 232, 15. *καὶ τὰ παραγόμενα ἀπὸ μέλλοντος κ. τ. λ.* Idem

σοφιστεύω, καὶ τὸ ἐξ Ἀθηνῶν Ἀθήνηθεν [41]) *ἔρχομαι, καὶ τὸ εἰς οἶκον οἴκαδε* [42]), *ἐξ οἴκου οἴκοθεν, ἐν οἴκῳ οἴκοι* [43]).

§. XCIII. [44]) *Καὶ ταῖς συναλοιφαῖς ἀεὶ κατακόρως* [45]) *χρῶνται, τὸ γὰρ ἱμάτιον θοιμάτιον λέγουσι,*

---

41) *Ἀθήνηθεν*] Syllabae paenultimae talium vocum nonnulli iota subscripserunt. Schol. Ven. ad Il. VIII. v. 304. *Ἀρίσταρχος, Αἰσύμηθεν, καὶ ἡ Ζηνοδότου, καὶ ἡ Ἀριστοφάνους.* repugnante Heynio T. V. p. 469. Schaef.

42) *οἴκαδε*] Inter rariora referendum Apollonii Rhod. IV. v. 135. *Καυκασίην ἅλαδε. Ἀναλογώτερον* enim foret *Καυκασίηνδε ἅλαδε.* Schaef.

43) *οἴκοι*] Plane respondet illi *Ἀθήνησι:* nam et ipsum est datiuus. V. not. ad L. Bos. Ellips. p. 699. Fallitur Apollonius MS. in loco, quem citauit Koenius ad Dial. Dor. §. CLXXV. Schaef.

44) Codd. a. et b. *Ταῖς συναλοιφαῖς κατὰ κόρον* (Cod. b. *κατακόρως*) *χρῶνται,* finientes hunc articulum verbis *ἀντὶ τοῦ ὁ ἄνθρωπος,* post quae addunt hunc: *Τῷ ῥ ἀντὶ τοῦ σ χρῶνται, τὸ θαρσαλέον θαῤῥαλέον λέγοντες, καὶ τὸ ἄρσεν ἄῤῥεν.* Cod. c. *Ταῖς συναλοιφαῖς ἀεὶ κατακόρως χρῶνται οἱ ἀττικοί· ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰπεῖν τὸ ἱμάτιον θοιμάτιον λέγουσιν· ὁμοίως καὶ τὸ ἔλαιον τοὔλαιον, τὸ ὦ 'ναξ ἀντὶ τοῦ ὦ ἄναξ, καὶ ὦ 'νθρωπος ἀντὶ τοῦ ὦ ἄνθρωπος, καὶ ὦ 'ριστος ἀντὶ τοῦ ὦ ἄριστος:* post quae addit: *Οἱ Ἀττικοὶ τὸ ρ ἀντὶ τοῦ σ λαμβάνοντες, θαῤῥαλέον λέγουσιν ἀντὶ τοῦ θαρσαλέον, καὶ τὸ ἄρσεν ἄῤῥεν.* Cod. August. *Ταῖς συναλοιφαῖς κατακόρως χρῶνται, τὸ ἱμάτιον θοιμάτιον λέγουσι, καὶ ὦ 'ναξ ἀντὶ τοῦ ὦ ἄναξ, καὶ ὤνθρωπος* (sic) *ἀντὶ τοῦ ὁ ἄνθρωπος,* omissis ceteris: postea quae addat, iam supra ad §. LXXXII. indicatum est. Schaef.

45) *ἀεὶ κατακόρως*] Priorem voculam de MSS. ad-

c. 131, 51. *ἐκ τῶν ὀνομάτων παράγονται τὰ ῥήματα,* et aliquoties in sequentibus. Eustathius ad Homer. Il. p. 524, 9. Rom. *κἂν ἐκ τοῦ ἵππος παράγωνται.* p. 783, 6. *ἄμφω γὰρ παρῆκται, τὸ μὲν ἐκ τοῦ οἰδῶ, τὸ δὲ ἐκ τοῦ πιμπλῶ.* Schol. MS. ad Aristophan. Nub. v. 51. (ap. Brunck.) *ὅθεν παράγεται καὶ ὁ λαφυγμός.* Stephani Fragm. de Vrbib. et Pop. p. 751. Pin. *τῶν ἐντεῦθεν παρηγμένων.* Schaef.

ieci *), et habet Io. Grammat. qui et alibi ea**) vtitur.

*) Bastius: „Vellem Koenius alia exempla huius locutionis citasset. Quae si recte habet, quod non negem, comparari potest cum *ἴσως τυχὸν* similibusque locutionibus pleonasticis. Grammaticus quidem Leidensis de Dial. Att. §. III., item Meermannianus de Dial. Att. §. X. dicunt modo *κατακόρως*, non *ἀεὶ κατακόρως*. In Aristide Vol. II. p. 436. reperi coniuncta *ἀεὶ συνεχῶς*, quamquam praeferam, quod habet bonae notae Codex Paris. 3018., *ἀεὶ καὶ συνεχῶς*. Nam Aristides duo aduerbia similis significationis per copulam *καὶ* coniungere solet. Sic e. c. Vol. I. p. 293. *διεσώθημεν ἀγαπητῶς καὶ μόλις*. Hanc phrasin si meminisset Gronouius ad Aelian. N. A. XVI, 12., in his, *ἐκ τοῦ ὀλίγου ὕδατος ἀγαπητῶς καὶ μόλις ἀποζῶντας*, non suspicatus esset legendum *οὐκ ἀγαπητῶς*. Schneiderum miror hanc coniecturam non confutasse. Ceterum *κατακόρως* in Grammaticorum scriptis satis frequenter reperias. Etymol. Paris. MS. *Ἀτέχνως, σημαίνει τὸ ἀπλάστως. εἴρηται δὲ παρὰ πᾶσι τοῖς κακοῖς κατακόρως. κακοῖς* corruptum est. Etymol. Sorbon. dat *κωμικοῖς*, quomodo legendum.“ Photius Lex. c. 42. *Ξενοφῶν δὲ ἠὼς λέγει ποιητικῶς κατακόρως ἐν Κύρου παιδείᾳ*. Neque soli Grammatici, sed etiam Philosophi et Rhetores hoc aduerbium frequentarunt. Proclus ad Platon. Tim. p. 19. *Πλάτωνα δὲ ἐν μὲν τῇ χρήσει τῶν ὀνομάτων ᾐτιάσαντό τινες, ὡς μεταφοραῖς χρώμενον*. Ruhnkenius Dissert. de Longino §. VI. p. 15. Oxon.: „Verbum, quod excidit, sic reuocandum videtur: *ὡς μεταφοραῖς κατακόρως χρώμενον*. Dionys. Halic. de Thucyd. p. 161. *ὅταν μὲν αὐτῇ χρήσηται κατακόρως*. Io. Siceliota Commentario MS. in Hermogenem, de Procopio Gazaeo: *ἀκαίρως μὲν καὶ κατακόρως χρώμενος ταῖς τροπαῖς καὶ ἐπιθέτοις ἐν τοῖς λόγοις*. Rhetor MS. in Bibl. Medicea: *οὐ δεῖ κατακόρως ταῖς γνωμολογίαις κεχρῆσθαι*.“ Ceterum de *κατακόρως* et *ἀεὶ κατακόρως* add. H. Stephan. Animadvers. in Lib. de Dialectis p. 16. et 58. In Aristide autem siue scribas, quod ediderunt, *ἀεὶ συνεχῶς*, siue, quod Codex Paris. habet, *ἀεὶ καὶ συνεχῶς*, perinde est. Herodotus I. c. 67. in. *Κατὰ μὲν δὴ τὸν πρότερον πόλεμον συνεχέως αἰεὶ κακῶς ἀέθλεον πρὸς τοὺς Τεγεήτας*. Iam Homerus Odyss. IX. v. 74. s. *ἔνθα δύω νύκτας, δύο τ' ἤματα συνεχὲς αἰεὶ Κείμεθ'*. Eiusdemmodi sunt formulae hae: Herodotus IX. c. 38. extr. *λέγων, ὡς ἐπιῤῥέουσι οἱ Ἕλληνες αἰεὶ ἀνὰ πᾶσαν ἡμέρην*. Similiter, sed copulâ interpositâ, Xenophon Ephes. init. *οὗτος ὁ Ἁβροκόμης ἀεὶ μὲν καὶ καθ' ἡμέραν εἰς κάλλος ηὔξετο*. vbi non opus cum Hemsterhusio *καὶ* delere. Aristophanes Nub. v. 1279. s. *πότερα νομίζεις καινὸν αἰεὶ τὸν Δία Ὕειν ὕδωρ ἑκάστοτ'*. Ibid. v. 1458. *ἀεὶ ποιοῦμεν ταῦθ' ἑκάστοτ'*. coll. Porsono ad Euripid. Hecub. v. 1175. Homerus Il. XIII. v. 517. *δὴ γάρ οἱ ἔχεν κότον ἐμμενὲς αἰεί*. Il. IX. v. 317. *μάρνασθαι δηΐοισιν ἐπ' ἀνδράσι νωλεμὲς αἰεί*. Porsonus ad Euripid.

Κατακόρως saepe est, ita vsurpatum etiam ab Heraclito †) Alleg. Hom. p. 413. *κατακόρως ἐν ταῖς ἀλληγορίαις ὁ νησιώτης θαλασσεύει,* a Theone Progymn. p. 29. p. 47. Hesych. V. *Ἐρετριέων ῥῶ,* etc. Vid. T. H. ad Schol. Aristoph. in Plut. p. 140. *Θοιμάτιον* reponit doctiss. Markland. in Lysia c. Agorat. p. 246. vbi editur *μέλαν τε ἱμάτιον ἠμφιεσμένη,* sed mallem simpliciter *μέλαν τὸ ἱμάτιον,* cum *E* et *O* saepissime confundantur; etiam in hac vocula apud Heliodor. Aeth. L. I. p. 35. *ἡ δὲ περιέβαλέ τε, καὶ ἔπραττεν ὡς ἐκέλευσεν.* Bene Interpres *illa autem amiciebat sese,* sed huic interpretationi vt Graeca respondeant, scribendum: *ἡ δὲ περιεβάλετο καὶ ἔπ.* [Cod. Venet. Heliodori 409. pro *περιέβαλε* habet *περιέβαλλεν,* minima et inutili mutatione. Boisson.] Forte Doctis in Lucian. Dial. Mar. VIII. T. I. Opp. p. 309. non displicebit *ἐγὼ δὲ ὑπολαβὼν καὶ ἀναθέμενος αὐτὸν, ἐξενηξάμην ὀχῶν εἰς Ταίναρον,* pro vulgato *ἔχων.* De Arione loquitur Delphin. In re simili Aelian. de N. A. VIII. 3. *ἐξενήξαντο ὀχοῦντες αὐτόν.* Philostrat. Icon. L. I. p. 704. *ὀχήσεται γοῦν μικρὸν ὕστερον Παλαίμων ἐπὶ δελφῖνος.* Ipse Lucian. T. II. p. 133. *ἐπὶ δελφίνων ὀχούμενοι.* Koen.

Phoen. v. 1422.: „— Dum de crasibus loquimur, non abs re fortasse erit monere, *καὶ* nunquam cum *ἀεὶ* crasin facere, quod cum ignorabat Piersonus, ad Moerin p. 105. in Pherecratis versu apud Harpocrat. v. *βωμολόχος.* *Ἔπειθ', ἵνα μὴ πρὸς τοῖσι βωμοῖς πανταχοῦ Ἀεὶ λοχῶντες βωμολόχοι καλώμεθα,* dupliciter peccauit, legendo *Κἀεὶ,* primo ob caussam, quam dixi; deinde, quia huiusmodi pleonasmos semper sine copula adhibent Attici, vt *πανταχοῦ ἀεὶ* Hec. 839. Aristophan. Eq. 565. [568.] *διαπαντὸς ἀεὶ* Pac. 397. *ἐνδελεχῶς ἀεὶ* Menand. apud Ammon. v. *ἦς.*" *Semper* copulam omitti, non dixerim. Sic reperitur et *ἀεὶ μᾶλλον,* et *ἀεὶ καὶ μᾶλλον.* Denique cum formula *ἀγαπητῶς καὶ μόλις* conferas simillimam *ἀκριβῶς καὶ μόλις,* qua vtitur Plutarchus V. Alex. c. 16. *τὸ δὲ κράνος πρὸς τὴν πληγὴν ἀκριβῶς καὶ μόλις ἀντέσχεν.* Male Interpres: *probe quidem, sed aegre tamen.* Rectius Vigerus de Idiot. p. 376. s. Vertas: *vix ac ne vix quidem.* Schaef.

**) *ea* quomodo intelligendum? Voluitne Koenius intelligi vocem *ἀεί?* an totam phrasin *ἀεὶ κατακόρως?* Bast.

†) Imo *Heraclide.* Bast.

Heynius ad Homer. Il. T. VI. p. 564. s.: „Laudatur in eodem Porphyrii Scholio (ap. Scholiast. Venet. ad XIV. v. 200.) *Heraclitus,* qui est auctor Allegoriae Homericae: nam in c. 47. libelli habentur ea, ad quae auctor respicit: vt adeo hinc quoque nomen auctoris vindicetur contra vulgarem scripturam *Heraclidis.*" Schaef.

καὶ ὦ 'ναξ ἀντὶ τοῦ ὦ ἄναξ, καὶ ὤ'νθρωπος ἀντὶ τοῦ ὁ ἄνθρωπος, καὶ ὥ 'ριστος [46]) ἀντὶ τοῦ ὁ ἄριστος, τῷ ἐμῷ τῷ 'μῷ, ἡ ἐμὴ ἡ 'μὴ, ἔρχομαι ἔχων ἔρχομ' ἔχων.

§. XCIV. Τοῖς παθητικοῖς ῥήμασιν [47]) ἀντὶ ἐνερ-

---

46) ὥ 'ριστος] Debentur ista MSStis, a Stephano quoque excitata, qui de Synaloephe multa disputat p. 58—64. [Cod. A. sic habet: ὡ'ʺνθρωπος, et: ὡ 'ριστος. Bastius: „Haec ratio magis probanda." SCHAEF.] Atticis non licuisse vllam diphthongum elidere, R. Dawesii sententia est in Misc. Crit. p. 269. at γράψομαι ἐγὼ et sim. eos contraxisse in γράψομἄγω, vt in κἀγὼ et κἄπειτα obtinet. Sed quid fiet de δέομ' οὐδὲ in Aristoph. Vesp. vs. 1417. et τηροῦμ' ὑπὸ τῶνδε vs. 318. quae talem contractionem recusant? Et γράψομαι 'γὼ et γράψομ' ἐγὼ probum videtur, cum similibus; prout nempe metri ratio postulat. Οἴμ' est in Tragicis et Aristoph. pro οἴμοι, sed non nisi sequente ω. Σ' pro σοι, et μ' pro μοι poni in Iambis Tragicorum, sibi nondum liquere, scribit accuratiss. Marklandus ad Euripid. Suppl. vs. 327. — Ἔρχομ' ἔχων Grammaticus habet ex Homeri Il. Α. vs. 168. Ἔρχομ' ἐς ἀκρώρειαν metrum poscit in Orphei de Lapid. ὑποθέσει vs. 65. Postremum distichon Epigrammatis Asclepiadae, vnde ἐνεσκληκὼς ἀνίαις citauit Cl. Albertius ad Hesych. V. Ἀπεσκληκὼς, quodque integrum dedit doctiss. Piersonus ad Moerin p. 50. sic ex coniectura restituo: Ναὶ, ναὶ βάλλετ', Ἔρωτες· ἐνεσκληκὼς γὰρ ἀνίαις, Εἰ μεῖζον τούτων ἔστ' ἔτι, βούλομ' ἔχειν, pro Ἐξ ὑμέων τούτων εἰςέτι β. ἔ. Praecedit Τοῦτ' ἔτι μοι λοιπὸν ψυχῆς ὅ,τι δήποτ', Ἔρωτες, Τοῦτό γ' ἔχειν πρὸς θεῶν ἡσυχίην ἄφετε. Εἰ μή. [vt Pierson. coniicit] Ναὶ τόξοις μὴ βάλλετέ μ', ἀλλὰ κεραυνοῖς· Ναὶ πάντως τέφρην θέσθε με κ' ἀνθρακίην, in quibus pro τοῦτό τ' vs. 2. scripsi τοῦτό γ', quo prius Τοῦτο resumitur, et ita plane apographum Ruhnkenianum; quo eximio munere me sibi deuincire voluit Piersoni, τοῦ μακαρίτου, Pater, apud Harlinganos meos diuinae mentis Interpres dignissimus. KOEN.

47) ῥήμασιν] Hoc vocabulo Nostrum e MSS. auctiorem feci, et est etiam apud Io. Grammat. [Omittunt hoc

γητικῶν χρῶνται, ἀντὶ τοῦ γράφω γράφομαι λέγοντες, καὶ ποιοῦμαι ἀντὶ τοῦ ποιῶ [48]).

§. XCV. Καὶ ποιείσθων καὶ νοείσθων ἀντὶ τοῦ ποιείτωσαν καὶ νοείτωσαν [49]). Σοφοκλῆς·

Θανόντος ἤδη τἄμ' ἀφαιρείαθων ὅπλα.

ἀντὶ τοῦ ἀφαιρείτωσαν.

---

vocabulum Codd. a. b. et August. Schaef.] De verbo γράφομαι multa disserit ad h. l. Stephanus, cui iunge Thomam M. in V. Koen.

48) καὶ ποιοῦμαι ἀντὶ τοῦ ποιῶ] Meerm. auctius καὶ ἀντὶ τοῦ ποιῶ ποιοῦμαι, καὶ ἀντὶ τοῦ πέζω πέζομαι. pro παίζω et παίζομαι. Koen. Cod. c. χρῶνται οἱ Ἀττικοὶ, ἀντὶ τοῦ γράφω γράφομαι λέγουσι, καὶ ἀντὶ τοῦ ποιῶ ποιοῦμαι. Cod. August. καὶ τὸ ποιοῦμαι ἀντὶ τοῦ ποιῶ: post quae statim addit καὶ τὸ ποιείσθω ἀντὶ τοῦ ποιείτω, καὶ νοείσθω ἀντὶ τοῦ νοείτω, omittens articulos XCV. XCVI. et XCVII. Schaef.

49) ποιείτωσαν καὶ νοείτωσαν] Ita etiam in Io. Grammatico editur: ποιείσθων καὶ νοείσθων λέγειν ἀντὶ τοῦ ποιείτωσαν καὶ νοείτωσαν, qui vel ἀντὶ τοῦ ποιείσθωσαν καὶ νοείσθωσαν scripsit, vel turpiter ipse lapsus est, secumque Nostrum in grauem errorem traxit. Meerm. Ποιέσθων καὶ νοήσθων ἀντὶ τοῦ ποιείσθωσαν (sic, sed superscripto τω) καὶ νοήτωσαν. [Cod. c. καὶ τὸ ποιείσθων καὶ τὸ νοείσθ. ἀ. τ. π. καὶ νοείτωσαν τῶν ἀττικῶν ἐστιν ἴδιον, omittens cetera vna cum articulo XCVI. Codd. a. et b. item omittunt verba Σοφοκλῆς — ἀφαιρείτωσαν ac deinde articulos XCVI. et XCVII. Ambo hi articuli desunt etiam in Cod. A.: in Cod. B. solus XCVI. Ceterum noster articulus, si argumentum spectes, arcte cohaeret cum antecedente: vt Ioannes cum Gregorio neque aliter scripsisse, nec (si quidem verum est, τοὺς Ἀττικοὺς τοῖς παθητικοῖς ῥήμασιν ἀντὶ ἐνεργητικῶν χρῆσθαι) turpiter lapsi videantur. Schaef.] Notus est flexus σθων pro σθωσαν. Ad Luciani ἐπαιρέσθων T. I. p. 511. docta est Celeb. P. Wesselingii obseruatio Obs. L. I. Cap. 14. p. 50. [Bastius: „V. Thom. Mag. v. Χρήσθων, et Moeris p. 415. Χρεὼν, ἀττικῶς, χρείη, χρῆναι, χρήσθων, πάντα ἀττικῶς. Prius ἀττικῶς in Moeridis hoc loco delendum est: omittitque Codex SGerm. 345." Xeno-

§. XCVI. * *Τοὺς παρὰ τὸ ιζω μέλλοντας ἐκβάλλοντες τὸ σ περισπῶσιν, ὀνειδιῶ γὰρ λέγουσιν ἀντὶ τοῦ ὀνειδίσω, καὶ βαδιῶ ἀντὶ τοῦ βαδίσω, καὶ τὰ παραπλήσια* 50).

---

phon Anab. III, 2, 37. *τῶν δὲ πλευρῶν ἑκατέρων δύο τῶν πρεσβυτάτων στρατηγὼ ἐπιμελοίσθην.* Suspicor *δύο τῶν πρεσβυτάτων στρατηγῶν ἐπιμελείσθων.* Sic paullo ante Schneiderus ex Aldina edidit *Χειρίσοφος μὲν ἡγείσθω* pro vulgato *Χ. μ. ἡγοῖτο.* Add. Wesseling. ad Diodor. Sic. XIII. c. 29. SCHAEF.] In Aristid. Or. T. I. pag. 174. *παυσάσθων* genuinum videtur, vt *κεκλήσθων* pag. 228. *γενέσθων* p. 443. *ἀναινέσθων* et *εὑρισκέσθων* p. 464. Herodoti sunt *χράσθων, κτεινέσθων, ἑλέσθων* et *μαχέσθων.* Arriani in Indic. C. I. p. 314. *ἐξηγείσθων.* Conf. Cl. Valcken. ad Herodot. p. 514, 6. In Doricis monumentis lapideis reperiri, monuit Hemsterh. ad Lucian. T. I. p. 364. *Ἐπελάσθω,* demta litera, est in Tab. Heracl. I, 79. *Μισθούσθω, κρινέσθω, γενέσθω,* aliaque id genus ante innotuerant ex Inscriptione Corcyrea apud Montefalcon. in Diario Ital. p. 418. 419. 420. — Sophoclis versus est in Ai. Flag. 100. Pro *ἀφαιρείτωσαν* Voss. *λαμβανέτωσαν.* Sequens articulus a MSS. abest, ad quem confer doctiss. Piersonum ad Moer. p. 124. et 146. KOEN.

50) *ὀνειδιῶ — παραπλήσια*] Bastius: „De verbis in *ιζω* Phauorinus v. *κομίζω* tradit, quae legisse non poeniteat. Exscripsit autem Lexicon Anonymi, quod tenet Codex Paris. 2562. Ex hoc Lexico locum adscribam: *Ἰστέον ὅτι τῶν διὰ τοῦ ιζω ῥημάτων τοὺς μέλλοντας τῶν ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, διὰ καθαροῦ τοῦ ω προφέρουσιν Ἀττικοὶ μετὰ περισπωμένου τοῦ τόνου, οἷον κομίζω, ὁ μέλλων κομιῶ, οὐ κομίσω, (τὸ γὰρ κομίσω κοινὸν,) ὡς καὶ παρὰ Λιβανίῳ· γράψαι δὲ βουληθεὶς, τοῦ κομιοῦντος ἠπόρουν, Λακωνίζω Λακωνιῶ, κιθαρίζω κιθαριῶ. ὁμοίως καὶ τὰ παθητικῶς μὲν ἐκφερόμενα, ἐνέργειαν δὲ δηλοῦντα, οἷον ἀγωνίζομαι, ἀγωνιοῦμαι, ὡς καὶ Ἀριστείδης· ἀφικόμεθα μὲν, οὐ λόγῳ πρὸς Φίλιππον ἀγωνιούμενοι. πρόσκειται δὲ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, διὰ τὸ πρίζω, κτίζω*

§. XCVII. Ταῖς γενικαῖς τῶν πληθυντικῶν μετοχῶν ἀντὶ πληθυντικῶν τρίτων προσώπων προστακτικῶν χρῶνται, ἀντὶ τοῦ ποιείτωσαν καὶ λεγέτωσαν ποιούντων [51]) καὶ λεγόντων ἐκφέροντες. καὶ ὁ Θεολόγος ἐν

καὶ σχίζω· ταῦτα γὰρ ὁμοίως κατὰ τὸν μέλλοντα βαρυτόνως ἐκφέρονται. ἀπὸ δὲ τοῦ δανείζω δανειῶ οὐκ ἔστιν, οὐδὲ δανειοῦμαι, (Conf. quae Suidas v. θεριῶ narrat) ἀλλὰ δανείσω καὶ δανείσομαι, οὔτε ἀπὸ τοῦ βαδίζω βαδιῶ, ἀλλὰ βαδιοῦμαι ἀττικῶς, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης· βαδιοῦμαι γὰρ ἐπὶ τὴν Πνύκα. Βαδιῶ non memini legere in scriptoribus vetustissimis. Praeter Gregorium Corinth. nostro loco, commemorat Suidas v. θεριῶ: it. Phauorinus: βαδιῶ, περιπατήσω ἐπὶ μέλλοντος. Reiskius ad Liban. Vol. IV. p. 319.: „Βαδιῇ] sic recte B. Nam in futuro non vsurpatur acti„vum βαδιῶ, sed medium βαδιοῦμαι. Morell. dat βαδι„εῖς." In Philostrato Vit. Apollon. p. 205. legitur ὀλίγα ἐς ἀγορὰν βαδιοῦμεν, sed Codex Paris. 1696. melius habet βαδιοῦμαι. Conf. Boissonad. ad Her. pag. 317. En rursus exemplum commutationis compendiorum $\overline{ευ}$ et $\overline{αι}$, de qua supra p. 82. egimus." Βαδιῶ habet etiam Photius Lex. c. 68., quem totum Patriarchae articulum Suidas transscripsit: item Zonaras Lex. c. 377., vnde Phauorinus hausit. Sed Moeris nouit tantum βαδιοῦμαι p. 106. Ceterum de his futurorum formis conf. Schol. Ven. ad Homer. Il. Α. v. 454. Schaef.

51) ποιούντων] Fidem secutus sum Codicis Voss. ab editis et Reg. B. [nam in Reg. A. et Vat. ista non legebantur,] multum diuersi; nisi quod ὁ Θεολ. dederim, pro Θεολόγος, vt est in MS. neque enim articuli absentiam in talibus ferat Graeci sermonis indoles. [Meerm. οἷον ποιούντων καὶ λεγόντων ἀντὶ τοῦ ποιήτωσαν καὶ λεγέτωσαν.] [Cod. B. ταῖς γενικαῖς τῶν πληθυντικῶν χρῶνται ἀντὶ τρίτων πληθυντικῶν προστακτικῶν, ποιούντων καὶ λεγόντων ἀντὶ τοῦ ποιείτωσαν καὶ λεγέτωσαν. Cod. c. Τὸ ταῖς γενικαῖς — προστακτικῶν χρᾶσθαι τῶν ἀττικῶν ἐστιν, οἷον ποιούντων ἀντὶ τοῦ ποιείτωσαν, καὶ λεγόντων ἀντὶ τοῦ λεγέτωσαν, omissis ceteris. Schaef.] Eundem Gr. Nazianzeni locum habet Etymolog. Leidensis MS. V. Ἀγγελ-

τῷ εἰς τὴν Χριστοῦ βάπτισιν πρώτῳ λόγῳ· „ἀλλὰ ταῦτα μὲν παιζόντων Ἑλλήνων παῖδες." *ἀντὶ τοῦ παιζέτωσαν.*

λόντων — λεγόντων ἀντὶ τοῦ λεγέτωσαν, καὶ ὁ Θεολόγος Γρηγόριος· ἀλλὰ τ. μ. π. Ἑ. π. ἀντὶ τοῦ παιζέτωσαν. Plurima Veterum exempla collegit doctiss. Pierson. ad Moerin p. 15. *Ἀναγραφόντων, ἐκτιθέντων, παραδιδόντων* iungit Andocides Or. p. 11, 27. et 28. Attica tractans Pollux ex Atticorum consuetudine posuit *καθηράντων* On. L. VI. p. 622. et *προςτιθέντων* L. X. p. 1217. Conf. Suidas V. *Δρώντων, Ἐῤῥόντων, Ἐχόντων, Ποιούντων* et *Φρονούντων.* In Hesych. pro, *Ἀγγελλόντων καὶ ἀγγελλέτωσαν*, scripserim: *Ἀγγελλόντων, Ἀττικοί. ἀγγελλέτωσαν.**) nam Atticis hanc imperatiui formam Grammatici potissimum vindicant, tametsi, cum grauis admodum videretur et sonans, a Doriensibus quoque fuit frequentata, saepe hic etiam *ν* finale omittentibus; quod in *amanto* et cet. imitati sunt Latini, vt ante Mazoch. ad Tab. Heracl. p. 220. docuit Maittairius in vtilissimo de Dialect. opere p. 227. Iones quoque non abstinuerunt. Herodoti sunt *λεγόντων, πασχόντων, φοβεόντων.* Hippocratis *κωλυόντων, ἐμούντων, πινόντων.* Koen. Bastius: „Adde *διδέντων* apud Hesychium: *Διδέντων, δεσμευόντων,* de quo loco videndus Porsonus ad Odyss. *M.* 54. Cumque Maittairius p. 84. nulla exempla verborum in *όω* desinentium dederit, accedat *ἐκδειματούντων* in Platonis Republ. II. (Vol. VI. p. 256. Bip.). *Ἐκδειματοῦν* frequentatur ab Heliodoro. V. Abresch. ad

*) *Ἀγγελλόντων Ἀττικοί, ἀγγελλέτωσαν* in Hesychio pro *ἀγγελλόντων καὶ ἀγγελλέτωσαν* recte dicas mutationem temerariam, cuiusmodi coniecturas Koenius raro propinat. *Ἀττικὸς* quidem a librariis plerumque compendiose scribitur: sed non sic, vt cum *καὶ* confundi possit. In Moeride, vbi hanc vocem singuli articuli habent, Codices dant ἀ$^{\tau\tau}$, ac saepius etiam solum ἀ$^{\tau}$. Prior nota facile confundi potest cum ἀν$^{\tau\tau}$, i. e. cum *ἀντὶ τοῦ.* V. supra p. 38. Itaque Ruhnkenii correctio in Moeride p. 264. legentis *Μεριμνᾷν ἀντὶ τοῦ φροντίζειν, Ξενοφῶν,* pro vulgata scriptura *Μεριμνᾷν ἀττικῶς φροντίζειν, Ξενοφῶν,* admodum verisimilis est. Bast.

§. XCVIII.[52]) Τὰ εἰς ῑς προσηγορικὰ, διὰ τοῦ ῑος κλινόμενα, διὰ τοῦ εως ἐκφέρουσι[53]), τρέποντες τὸ

Aeschyl. p. 489. In Suida legas: Δειμάτων, φόβων (corr. ex Lex. rhetorico-sophistico MS. SGerm. δειματῶν, φοβῶν), καὶ δειματοῦται, φοβεῖται. Kusterus ad voc. δειματοῦται: „Sic MSS. Paris.; at priores editt. „corrupte exhibent δειμᾷ τοῦτον.“ Similiter in Io. Chrysostomo T. XII. p. 343. A. legitur: καὶ γὰρ ἐξέδειμα τοῦτο φοβερὰς ὄψεις ὁρῶν ἐπὶ τῆς νυκτός, pro quo cum Segaario Animadu. in Daniel. p. 38. corrigendum ἐξεδειματοῦτο.“ Vitium hoc passim obuium. Herodotus VI. c. 3. extr. ἐδειμάτου τοὺς Ἴωνας. Ibi Cod. Arch. dat ἐδειμᾶτο. Obiter moneo, ex Lexicis expellendum esse verbum δειμᾷν. Habet quidem Hesychius, quem Lexicographi citant, T. I. c. 904. Δειμᾶσθαι. φοβεῖσθαι. Sed vere Abreschius Animaduers. ad Aeschyl. L. III. p. 80.: „Apud Hesychium Δειμᾶσθαι ferri nequit, quia analogiae repugnat, nec, vnde deduci ac formari possit, inuenit. Error est scribae, scripturae compendium haud assecuti. Leg. δειματοῦσθαι, φοβεῖσθαι.“ Schaef.

52) Hunc articulum Codd. A. et B. habent vsque ad μεταβάλλοντες, pro quo participio Cod. B. dat μεταβάλλουσι. Sequentem ambo omittunt. Codd. a. et b. τὰ εἰς ῑς etc. vsque ad μεταβάλλοντες, omittentes cetera et articulum sequentem. Cod. c. Τὰ εἰς ῑς — διὰ τοῦ εως προφέρουσιν οἱ Ἀττικοὶ, τρέποντες — μεταβάλλοντες, item omittens cetera cum articulo sequente, sed addens hunc: Τὸ εἰπεῖν ἀντὶ τοῦ αὐτὸν νὶν τῶν ἀττικῶν ἐστιν ἴδιον. Denique Cod. August. Τὰ εἰς ῑς — διὰ τοῦ εως προφέρουσι, τρέποντες — μεταβάλλοντες, omissis ceteris cum articulo sequente. — Τὰ εἰς ῑς dedi pro scriptura Koeniana Τὰς εἰς ῑς, quam mutassem, etiamsi nullus Codicum addixisset. Schaef.

53) ἐκφ.] προφ. editt. prior. Mox Regg. τὸ ō μικρὸν εἰς ω̄ μέγα, qualia nescio an enotari operae sit pretium. In fine ignorant MSS. οἷον ὄ. ὄφιος etc. Koen.

ὸ εἰς ῶ, καὶ τὰ παραλήγοντα τῶν φωνηέντων εἰς ε μεταβάλλοντες. οἷον ὄφις ὄφιος κοινῶς, καὶ ὄφεως Ἀττικῶς.

§. XCIX. Ἀδιαιρέτως [54]) τινὰς τῶν λέξεων προφέρουσι. οἷον πατρῷος ἀντὶ τοῦ πατρώϊος.

---

54) Ἀδιαιρέτως] MS. Voss. qui solus haec subministravit, ὑδιαιρέτους. ἀδιαιρέτως dedi ex Io. Grammatico: erunt fortasse, qui οὐ διαιρέτους praeferant. [Aduerbium ἀδιαιρέτως, a Lexicographis nostris neglectum, habent etiam Moeris p. 402. et Phrynichus p. 194. Pauw. Schaef.] De Attica, quae in πατρῷος et similibus locum habet, contractione plenissime egit Piersonus ad Moerin p. 300. Boeoti πατροῖος et ἡροῖος pronunciabant, teste Etymol. M. p. 224, 37. Quaeritur, quid sit πρώτη φωνὴ in Philostrat. V. A. Lib. III. p. 127. Ἐπαινεσάντων δὲ καὶ τῶν ἄλλων ΠΡΩΤΗι φωνῇ τὰ εἰρημένα. Mihi auctor omnino scripsisse videtur ΠΑΤΡΩιΑι φωνῇ, *patria lingua:* videlicet Graeca lingua cum Apollonio locutus fuerat Iarchas, patriâ dicta probarunt ceteri Magi. [Minus feliciter hunc locum tentabat Valckenar. ad Io. Chrysost. p. 36. legens λαμπρᾷ τῇ φωνῇ. Boisson.] Eandem mutationem, e scribendi compendio non intellecto ortam, obseruaui in Glossario Nomico V. ἡ Ἰνοφφικίοσο τεσταμέντο, — vbi querela inofficiosi testamenti dicitur dari τοῖς παισὶ κατὰ τῆς ΠΡΩΤΗΣ διαθήκης, καὶ τοῖς γονεῦσι κατὰ τῆς διαθήκης τῶν παίδων. Emenda: κατὰ τῆς ΠΑΤΡΩιΑΣ διαθήκης. Quod huc etiam pertinet, Atticum verbum ᾄττειν, praeclare illustratum Cl. Valckenaerii cura ad Euripid. Phoen. vs. 1388. *) solitam corruptelam subiit in Themistii loco apud Stob. S. CXIX. p. 604, 10. καθαπερεὶ καμπῆς τινὸς ἀνείσης, οἷον ἘΞΑΠΤΕΙΝ — τὴν ψυχὴν, ἀποπνέοντος τοῦ σώματος ἀναπνέουσαν αὐτὴν καὶ ἀναψύχουσαν. Repone: οἷον ἘΞΑιΤΤΕΙΝ. Sic διάπτοντας praebet Codex Cantabr. pro διάττοντος in Diog. Laërt. II, 9. ἅπτει primae edd. in Pollucis fragmento de Proteo, apud Philostrat. V. Soph. L. II. p. 593. pro καὶ ἐς πάρ-

*) Conf. not. ad Philostr. Her. p. 600. Onosander I. p. 13. ὀξὺν γὰρ εἶναι δεῖ τὸν στρατηγὸν ἐπὶ πᾶν ᾄττοντα δι᾽ ὠκύτητος ψυχῆς. vbi vide Schwebel. Boisson.

ΠΕΡΙ ΔΩΡΙΔΟΣ [55].

§. I. Τὸ εο εἰς τὴν ευ δίφθογγον κιρνῶσιν [56]), ὡς τὸ ἐδοκέομεν ἐδοκεῦμεν παρὰ Θεοκρίτῳ, Πηλέος Πηλεῦς. καὶ Ὅμηρος·

— —Ἰδομενεῦς κύσε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ.

τοῦτο καὶ Ἰωνικόν.

δαλιν ἅττει, quem locum imitatus est M. Psellus de Oper. Daemon. p. 115. ὡς λέων τε θυμοῦται, καὶ ὡς πάρδαλις ἅλλεται, καὶ ὥσπερ σῦς ἄγριος ἐφορμᾷ. Koen.

55) Codd. A. a. et c. περὶ τῆς δωρίδος διαλέκτου. Cod. B. περὶ τῆς δωρικῆς διαλέκτου. Cod. b. περὶ δωρίδος διαλέκτου. Haec nomina passim ἐλλιπῶς dicuntur. Suidas T. III. p. 508. ἡ δὲ παλαιὰ Ἀτθίς — ἡ δὲ νέα Ἀτθίς —. Multa huius ellipsis exempla habet Fischerus ad Weller. I. p. 34. sqq., sed partim talia citans, quae non sint vere elliptica, e. c. e Iamblicho de Vita Pythag. c. 34. Ceterum auge L. Bosii Syllogen voce Διάλεκτος. Nam quae v. Γλῶσσα leguntur, nimis tenuia sunt. Schaef.

56) δ. κιρνῶσιν] In hanc lectionem MSS. fere consentiunt: priores edd. Οἱ δὲ Δωριεῖς τὸ ε καὶ ο εἰς τὴν ευ δ. κ. ὡς παρὰ Θ. Πηλέος Πηλεῦς, Ἰδομενέος Ἰδομενεῦς, καὶ Ὅ. Meerm. Τὸ εο εἰς τὴν ευ δ. κ. οἱ Δωριεῖς, ὡς τὸ ἐδ. ἐ. παρὰ τῷ Θ. Π. Π. καὶ Ὅ. Ἰ. δ. κ. χ. ἐπὶ κ. ἀντὶ τοῦ Ἰδομενέως. τοῦτο καὶ Ἰ. [Cod. A. τὸ ε καὶ ο εἰς τ. ευ δίφθ. κιρνῶσιν, οἷον ἐδοκέομεν etc. Etiam Cod. B. οἷον ἐδοκ. habet. Cod. a. τὸ εο εἰς τὴν ευ etc. Cod. b. τὸ ε καὶ ο εἰς τὴν ευ etc. Deinde ambo omittunt verba τὸ ἐδοκέομεν ἐδοκεῦμεν et τοῦτο καὶ ἰωνικόν. Cod. c. ἐστὶ (sic) τῆς δωρίδος ἰδίωμα φράσεως τὸ κιρνᾷν τὸ ε καὶ ο εἰς τὴν ευ δίφθογγον, ὡς τὸ ἐδοκ. etc., et ad finem articuli τοῦτο δὲ καὶ ἰωνικόν. vbi notetur locutio τῆς δωρίδος φράσεως. Denique Cod. August. omittit τὸ ἐδοκέομεν ἐδοκεῦμεν, et post Πηλεῦς addit Ἰδομενέος, Ἰδομενεῦς. Schaef.] In Homerici versus particula Ἰδομενεῦς, quod MSS. omnes mordicus retinent, per ipsius Grammatici ἁμάρτημα μνημονικὸν, vt videtur, positum est pro Ὀ-

§. II. *Τὰ πρῶτα πρόσωπα* [57]) *τῶν πληθυντικῶν ἐνεργητικῶν, οἷον τύπτομεν, ποιοῦμεν, τύπτομες καὶ ποιοῦμες λέγουσι.*

δυσεῦς· vid. Odyss. *Ω*, vs. 397. Theocriti *ἐδοκεῦμεν*, vel *ἐδοκεῦμες*, legitur Eid. XIII. vs. 1. — Fit ista Doriensium crasis et Ionum in *ευ*, vel ex *εο* vel ex *ου*. Nonnunquam tamen homines eruditi ex *ου* facta censent, quae ex *εο* potius orta videantur: qualia sunt Hesychii *Ἐμεῦ, Εὖ, Ποιεῦμεν*, ex *ἐμέο, ἕο, ποιέομεν*, et pleraque doctiss. Maittairii de G. L. Dialect. p. 211. C. *ΝΕΥΜΗΝΙΑι* habet Arcadum decretum in Antiquit. Asiat. p. 119, 2. *Γευλόφα* Hesych. Nomina *Θευκράτης, Θευφραστος* Noster §. CLXII. de Dor. Dial. *Θεύφιλις* Nossidis Epigramma in Io. Christian. Wolfii fragm. Poëtriar. p. 86. *Θεύδοτος* Anytae p. 96. *Θεύδωρος* Inscriptio Corcyrea apud Montefalcon. Diar. Ital. Cap. XXVIII. p. 414, 10. *μάρτυρες Μολώτας Γλαύκου, Σώσανδρος Θευδώρου, Προμαχίδας Μυρτίλου.* Sic legendum. [Conf. Ruhnken. ad Mall. Theodor. p. 2. Boisson.] Huc adde notas ad Hesychii *Θευξένια*, et mirum accidet, eruditissimam Dacieriam ad *θεῦν* offendisse in Dorice scripto Callimachi Hymno in Cer. vs. 58. Koen. Vt *εο* mutatum in *ευ*, sic *αο* in *αυ*. Inscriptio Smyrnensis apud Buherium (*Explication de quelques marbres antiques* p. 3.):

πΟΠΛΙΟΣ ΔΕΙΔΙΟΣ ΠΟΛΥΒΙΟΣ ΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΕΝ ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΕΑΥΤ♀ ΚΑΙ ΔΕΙΔΙΑ ΛΑΥΔΙΚΗ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΙ - - - - - - -

Λαυδίκη, vt putat Buherius, est pro *Λαοδίκη*. Boisson.

57) *πρόσωπα*] Abest vocabulum ab editt. vt et mox iterum *ἐνεργητικῶν*. [Cod. B. *ἐνεργητικῶν, τύπτομεν ποιοῦμεν, τύπτομες ποιοῦμες λέγουσι.* Cod. A. hunc et sequentem articulum sic iungit: *ἐνεργητικῶν, τύπτομεν, ποιοῦμεν, τύπτομες, ποιοῦμες λέγουσιν, ὡς Θεόκριτος· θνητοὶ πελόμεθα* etc. Cod. c. *οἷον τύπτομεν καὶ π., τ. καὶ ποιοῦμες λέγουσιν οἱ Δωριεῖς.* Cod. August. *Τὰ πρῶτα τῶν πληθυντικῶν, οἷον τύπτομεν, — λέγουσι.* Schaef.] — Quae in *τύπτομες* et sim. est ratio, Latinis imitantibus, eadem in particula *μὲς* pro *μὲν*, secundum Nostrum infra §. CLXXI. in *ἧς* pro *ἦν* §. LXXII. et *ἧμες* pro *ἦμεν*. Formas Doricas in *μες*, in aliis Inscriptionibus raro obuias,

§. III. [58]) *Τῶν παρατατικῶν παθητικῶν ὁριστικῶν καὶ τῶν ἐνεστώτων τὰ πρῶτα πρόσωπα τῶν πληθυντικῶν, οἷον τυπτόμεθα, ποιούμεθα, ἐτυπτόμεθα,*

---

diligenter saepe custodiuit vtraque tabula Heracleënsis; quae egregia priscae Antiquitatis monumenta ante hos decem annos cum orbe erudito communicauit Doctiss. A. S. Mazochius. Incertum Sophistam Diss. Dorica V. p. 728. collectionis Mythol. Galei, admodum probabile est, scripsisse: *οὕτω μανθάνομες τὰ ὀνύματα, καὶ τὼς διδασκάλως οὐκὶ ἀκούομες. Ἤλεγκταί μοι ὁ λόγος* etc. pro *οὐκὶ ἅμες. οὐ λέλεκται* — sic vulgatis etiam in Fabricii Bibl. Gr. XII. p. 632. *Ἤλεγκται* saltem dubio vacat. — Nostri obseruatio referenda ad Theocriti Eid. XIII. 1. vel 4. Koen.

58) Cod. B. *τῶν παρατ. παθητ. καὶ τῶν ἐνεστώτων τὰ πρ. πρ. τῶν πληθυντικῶν, τυπτόμεθα ἐποιούμεθα ἐτυπτόμεθα ἐποιούμεθα, ἐτυπτόμεσθα ἐποιούμεσθα λέγουσιν, ὡς θεόκρ. θνατοὶ πελόμεθα* etc. ac deinde cum Codd. a. et b. *τ. ἐστὶ κ. ἰωνικόν,* non *ἔστι.* Cod. A. haec quatuor verba omittit. Codd. a. et b. *τῶν παρατατικῶν παθητικῶν τὰ πρῶτα πρόσωπα καὶ τῶν ἐνεστώτων, οἷον ποιούμεθα καὶ ἐποιούμεθα, ποιούμεσθα καὶ ἐποιούμεσθα λέγουσι, καὶ Θεόκριτος·* etc. Cod. c. *τὰ πρῶτα πρόσωπα τῶν παθητικῶν παρατατικῶν, ἤτοι τὸ ἐτυπτόμεθα καὶ τὸ ἐποιούμεθα ἐπίσης τοῖς πρώτοις προσώποις τῶν παθητικῶν ἐνεστώτων προφέρουσιν οἱ Αἰολεῖς· τῇ γὰρ ἀναυξησίᾳ προσκείμενοι**) *τὸ ἐτυπτόμεθα τυπτόμεθα λέγουσιν, καὶ τὸ ἐποιούμεθα ποιούμεθα καὶ τὸ ἐπελόμεθα πελόμεθα ἀναυξήτως, ὡς ὁ θεόκριτος, οἱ θνατοὶ* etc. ac deinde *ἐστὶ δὲ καὶ τοῦτο ἰωνικόν.* Cod. August. *Τῶν παρατατικῶν παθητικῶν ὁριστικῶν καὶ τῶν ἐνεστώτων τὰ πρῶτα πρόσωπα, οἷον τὸ ἐποιούμεθα, ποιούμεθα, ἐποιούμεσθα καὶ ποιούμεσθα λέγουσι. Θεόκριτος·* etc. ac deinde *τοῦτο δέ ἐστι καὶ Ἰωνικόν.* Schaef.

*) Bastius: „De locutione *προσκείμενοι* v. Boissonad. ad Philostrat. Her. p. 294." Longus p. 78. Vill. *πάνυ γὰρ ἑώρα προσκείμενον αὐτὸν τῇ κόρῃ.* Dionysius Hal. Ant. Rom. VI. c. 65. *οἱ δὲ τῆς εἰρήνης ἐπιθυμοῦντες τῇ Μενινίου τε καὶ Οὐαλερίου γνώμῃ προσετίθεντο.* Cod. Vat. *προσέκειντο,* quod praeferam. Ceterum auge Lexica aduerbio *ἀναυξήτως.* Schaef.

ἐποιούμεθα, ποιούμεσθα λέγουσι [59]) καὶ τυπτόμεσθα, καὶ ἐποιούμεσθα, ἐτυπτόμεσθα. ὡς Θεόκριτος·

Οἱ θνατοὶ πελόμεσθα, τὸ δ' αὔριον οὐκ ἐσορῶμες.

τοῦτο ἔστι καὶ Ἰωνικόν.

---

59) *ποιούμεσθα λέγ.*] Cum ante editis Vatic. — *τὰ πρῶτα πρόσωπα τὸ ἐποιούμ. καὶ ποι. ἐποιούμεσθα καὶ ποιούμεσθα λέγ. καὶ Θεόκ.* etc. In Reg. A. Theocriti versus, qui est ex Eid. XIII. 4. praecedenti articulo sic iungebatur — *τύπτομες καὶ ποιοῦμες λέγουσι. Θεόκρ. Οἱ θνατοὶ* etc. Intermedia proculdubio Librarius ob idem verbum *λέγουσι* vtrimque occurrens, praetermisit: quo de corruptelae genere, saepe Nostri Codicem Vatic. inficiente, [vid. infra §. XXXVIII. XLIII. CXL. CXLVII.] monuit Cl. Valckenaerius ad Euripid. Phoen. p. 129. *) Xenophontis Ephesii locus L. II. p. 35. in quo lacunam, hinc ortam, e MS. supplet Cl. D'Oruillius in Charit. p. 553. sanitatem recuperabit, ni fallor, ita scriptus: *ἐλθὼν οὖν ἐν τῷ ἀγρῷ, ἔνθα μετὰ τοῦ αἰπόλου ἡ Ἀνθία διέτριβεν, κατάγεται δὴ παρὰ τὸν αἰπόλον Λάμπωνα, — ἐδεῖτο δὲ τοῦ Λάμπωνος εἰπεῖν* etc. Verbum *κατάγεται*, *diuertitur*, praeclare illustrauit, in Xenophonte etiam Ephes. occupatus, Vir summus in Misc. Obs. VI. p. 350. Ob vocabulum *χάριτας* bis positum quae exciderant in

*) Bastius: „Plura huius generis exempla in Epistola Critica ad Boissonadum congessi. V. Ind. v. *Ὁμοιοτέλευτα.* Accedat illis aliud. In Heraclid. Allegor. Hom. p. 105. Schow. nunc legitur: *γένοιτο δ' ἂν ἡμῖν τοῦτο σαφὲς ἐκ τοῦ λέγειν αὐτὸν μαινόμενον, τυκτὸν κακὸν, ἀλλοπρόσαλλον. ἑτέρωθί που διὰ πλειόνων ἐξηγεῖται, λέγων.* Pro his ex Codice egregio Vatic. 871. sic legendum est: *τυκτὸν κακὸν, ἀλλοπρόσαλλον. ἐπιθέτοις γὰρ ἁρμόζουσι πολέμῳ κέχρηται μᾶλλον ἢ θεῷ· μανίας γάρ εἰσι πλήρεις ἅπαντες οἱ μαχόμενοι, πρὸς τὸν κατ' ἀλλήλων φόνον ἐνθουσιαστικῶς ζέσαντες, καὶ τὸ ἀλλοπρόσαλλον ἑτέρωθί που διὰ πλειόνων ἐξηγεῖται, λέγων κ. τ. λ.* Etiam in Longini Fragm. IV. p. 185. ed. Toup. lacunam ex eadem causa ortam Weiskio nuper indicaui." V. edit. Longini Weisk. p. 630. Eodem modo saepissime errare operas officinarum typographicarum, monui ad Dionys. Halic. de Compos. Verb. p. 157. SCHAEF.

§. IV. Τὸ η εἰς α μακρὸν τρέπουσι, τὴν σελήνην σελάναν λέγοντες 60), καὶ τὸν ἥλιον ἅλιον, καὶ τὸ σήμερον σάμερον.

Theophylacti Bulg. Epistola XVI. e Vossiana collatione MS. resarciit P. Bondamus, Vir Clarissimus, Var. Lect. Lib. II. Cap. 8. p. 216. Levis menda, quae illis insidet, hac ratione poterit elui: ὅσον ὁ Θεοφύλακτος ἐξήρηταί σοι τῶν λοιπῶν εἰς φιλίαν, τοσαύτας ὀφείλεις ἰδίᾳ τῷ ἀδελφῷ χάριτας. ἵνα δέ σοι καὶ ἀντιστρέψω, ὅσας καταθήσεις τῷ ἐμῷ μελήματι τὰς λογικὰς χάριτας, τοσοῦτον ἀγαπώμενόν σοι δείξεις ὑπὲρ τοὺς ἄλλους τὸν Θεοφύλακτον. *Μέλημα* suum fratrem amanter et ex affectu vocat, more loquendi satis vsitato. Iulian. Ep. XVIII. p. 386. C. ἵνα σε, τὸ μέλημα τοὐμὸν, ὥς φησιν ἡ Σαπφὼ, περιπτύξωμαι. Heliodor. Aeth. L. III. p. 135. τὸ μέλημα τὸ ἐμὸν Θεαγένης *). Latini *curam* pariter dicunt, vt est in Anthologia Latina T. I. p. 17. *Intonsi sum cura Dei Peneïa virgo.* et saepius apud alios. Παρέμπτωσις in ποιούμεσθα et sim. Doriensibus cum priscis Atticis et Ionibus, sed Poëtis, communis est. Ad Theocriteum autem τὸ δ' αὔριον οὐκ ἐσορῶμες accedit Palladae in Anthologia inedita τὸ γὰρ αὔριον οὐκέτι δῆλον. Koen.

60) λέγοντες] Haec MSS. Regg. est lectio: editt. et Vatic. — τρέπουσι καὶ — λέγουσι. Voss. — τρέπουσι, οἷον τὴν σ. σ. λέγουσι. Vltima καὶ τὸ σ. σάμερον absunt a Vat. et edd. [Codd. a. et August. τρέπουσι καὶ τὴν σελ. σελ. λέγουσι, καὶ τὸν ἥλιον ἅλιον. Cod. b. τρέπουσι, τὴν σελ. σελ. καὶ τὸν ἥλ. ἅλ. λέγοντες. Cod. c. τρέπουσιν οἱ Δωριεῖς vsque ad ἅλιον. Omnes hi Codd. omittunt verba καὶ τὸ σήμερον σάμερον. Schaef.] Σάμερον e Dorico Lexico recepit etiam Hesychius. — Ex-

*) Boissonadus: „III. 3. p. 111. vbi vide Corayum. Pindarus Fr. p. 28. σεμνῶν Χαρίτων μέλημα τερπνόν. Lucianus Rh. pr. 14. ὦ Κλητίου μέλημα: vbi cf. Solan." Bastius: „Adde Aristaen. II. 5. ἆρα ὁ νέος τοὐμὸν μέλημα διεμνημόνευσέ μου;" Aristophanes Eccles. v. 904. s. Br. τῷ θανάτῳ μέλημα. Kusterus ad h. l. p. 214. b.: „Eleganter sic dicitur vetula, et iam decrepita mulier: quasi dicas, *cura et delicium mortis.* Nam puellae dici solent μελήματα νεανιῶν, *curae iuuenum*: quo lepide allusit Aristophanes." Add. Fischer. ad Anacr. p. 26. Schaef.

emplorum aceruum, quem alii struxerunt, noua accessione augere animus non est: operae pretium tamen facturus mihi videor, si adfecto vni et alteri Veterum loco hinc medicinam petiuero. Antistheni Philosopho, qui scripserat Epist. Socratic. VIII. p. 24. *σὺ δὲ οἴει ταύτην εἶναι πλεονεξίαν τοῦ σπουδαίου, τὸ δύνασθαι μὲν κτᾶσθαι χρήματα πολλά.* — hunc in modum acerbe rescribit Aristippus Ep. IX. p. 25. *τῶν τε ἰσχάδων ἀποτίθεσο, ὧν ἔχεις, εἰς τὸ χεῖμα, καὶ τῶν ἀλφίτων ἔχε* [lege *ἔχου* cum L. Allatio, aut, syllaba repetita, *τῶν ἔχεις*] *τῶν Κρητικῶν· ταῦτα γὰρ δοκέει ἀμείνω τοῦ ΧΡΑΜΑΤΟΣ εἶναι, ista enim vobis,* qui Socratem sectemini, *pecunia et opibus potiora videntur:* quo pacto legendum esse pro *χρωματος**), nemo in dubium vocabit, qui vel contulerit in eiusdem Aristippi Epist. XI. p. 28. ironice dictum *τοῦτο γὰρ οὐκ ἔστι χρᾶμα.* Socratem statuisse omnia, *ἀφ᾽ ὧν τις ὠφελεῖσθαι δύναται, χρήματα εἶναι,* notum est ex Xenophontis Oecon. p. 820. B. Philostrati Apollonius L. I. p. 48. *σοὶ ταῦτα, ἔφη, ὦ βασιλεῦ, χρήματα, ἐμοὶ δὲ ἄχυρα.* Singularem autem numerum *χρῆμα* pro *ἀργύριον* ex Herodoto citat Lexicon in Biblioth. Coislin. p. 484. Locus est p. 214, 20. 25. quo respiciebat etiam Pollux IX. 87. *χρῆμα* Ionibus tribuens *ἐπὶ χρημάτων.* Adde Cel. Wesselingium ad Diodor. Sicul. T. I. pag. 623.**) — Pro communi *πηδάω* Dorienses *παδῶ* pro-

*) Bastius: „*Χράματος* pro *χρώματος* egregia est emendatio. *ω* et *α* centies confunduntur. Scilicet librarii vtentes notis tachygraphicis scribebant *χρώματος* sic: *χρ̄μτ*, *χράματος* sic: *χρμτ*. Iam facillimum fuit, circumflexum, quo indicatur *ω*, confundere cum lineola significante *α*. Quapropter non raro commutata sunt e. c. *χαρίζεσθαι* et *χωρίζεσθαι*, Alciphr. II. 3. (T. I. p. 301. Wagn.) et alibi. In Longini Fragm. VIII. (p. 205. ed. Toup.) exstat *λογισμοὶ τοῦ πιθανοῦ χ ω ρ ί ο υ.* Hermogenis Codex 1983., quo continetur illud ipsum Longini fragmentum, pro *χωρίου* dat *χ ά ρ ι ν.* Scriba enim *χρί* cum *χρι* (*χάριν*) confudit. Conferantur quae super hoc fragmento ad Weiskium scripsi." V. edit. Longini Weisk. p. 651. Etiam vulgaris forma *χρῆμα* cum voce *χρῶμα* saepius confusa est. V. not. ad Dionys. Hal. de Compos. Verb. pag. 130. Schaef.

**) Bastius: „Ad ea, quae Koenius de *χρῆμα* et *χρήματα* notavit, etiam Piersonus ad Moer. p. 411. citari potuisset. Lo-

nunciarunt: Sophron in Excerpt. Apollonii Dysc. *) p. 424. A. et 425. B. ἔτι μέθεν ἁ καρδία παδῇ, ita enim ista facile scribi potuerant: ὑπερπαδῆτε Theocrit. Eid. V. vs. 108. Demta litera superflua conueniet Aristophanis Chorus Laconicus in Lysistr. vs. 1314. Ταὶ δὲ κόμαι

cus Moeridis v. Χρήματα, quem Piersonus expedire se non posse fassus est, mihi quidem non videtur perdifficilis. Moeris enim Atticistas sequitur, qui χρῆμα et χρήματα vsurpata pro ἀργύρια damnarunt, etsi non desunt loca optimorum scriptorum, vbi χρήματα hac significatione positum reperitur. Falsa ista opinio Atticistarum a Scholiasta Thucydidis (VII. 25.) his verbis traditur: ἐπὶ τῶν τυχόντων πραγμάτων τὰ χρήματα λαμβάνεται, καὶ οὐχ, ὥςπερ νῦν ἀδοκίμως, ἐπὶ χρυσοῦ κ. τ. λ. Lexicon Ἄλλος ἀλφάβητος, citatum et Piersono et Koenio, tuetur vsum vocis χρῆμα pro ἀργύριον, vtpote ab Atticistis explosum. Adde quod Lexicon SG. rhetorico-sophist. MS. diserte notat: Χρῆμα· πρᾶγμα, κτῆμα, πλοῦτος, οὐσία, λῆμμα (Initium huius articuli cum Suida congruit)· παρὰ δὲ ἀττικοῖς χρῆμα μόνον τὸ πρᾶγμα λέγεται, alioque loco: Χρῆμα οὐ τὸ ἀργύριον λέγεται, ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα. Plane idem placet Atticistae Moeridi. Verissime Abreschius Dilucid. Thuc. p. 677.: „qui (Moeris) si quod Schol. (Thucydidis) docere voluisset, „scripsisset inuerso verborum ordine, μόνως δὲ τὰ πράγμα-„τα χρήματα ἀττικῶς.“ Sed hic ipse inuersus verborum ordo exstat in optimis Codicibus, velut in Cod. SG., eorumque auctoritate a Piersono in textum recipi debuit. Neque enim, nisi multum fallor, hoc Moeris vult, πράγματα ab Atticis pro χρήματα, i. e. ἀργύρια, vsurpari. Ceterum Codex SG. l. Moeridis c. ad finem articuli habet ατ. Hoc compendium in tali verborum serie, praecedentibus verbis λέγουσιν Ἕλληνες, non ἀττικῶς, sed ἀττικοὶ legi oportebat. Idem valet de multis aliis huius Grammatici locis.“ Herodotus VII. c. 190. ἄλλα τε χρύσεα ἄφατα χρήματα περιεβάλετο. Citans h. l. Plutarchus T. IV. p. 471. Wytt. habet ἄφατα καὶ χρήματα. Fortasse leg. ἄφατα ὅσα χρήματα. ὅσα quidem per particulam ὡς, cum qua saepe confunditur, in καὶ facillime transire potuit. Diodorus Sicul. XIX. c. 48. πλῆθος χρημάτων. Cod. Venet. πλ. χρυσοῦ, ex glossemate, opinor. Ex hac voce sic vsurpata descendit χρηματίτης, quo miror Lexica etiamnunc carere. V. Wesseling. ad Diodor. Sicul. IV. c. 14. in. et Hemsterhus. ad Thom. Mag. p. 810. SCHAEF.

*) Apollonii Dyscoli locus sumtus est ex libro περὶ ἀντωνυμίας. In iis quae sequuntur p. 552. ed. Sturz. ὅτι καὶ τὸ αἰολικὸν δίγαμμα ταῖς κατὰ τὸ τρίτον πρόςωπον προςνέμησαν pro corrupto προςνέμησαν cum MS. legendum est προςνέμεται. Salmasius hoc verbum et ipse perperam legit: nam excerpta eius habent προςνεμήθη. BAST.

σείοντ' [i. e. *σείονται*] *ἇπερ Βακχᾶν Θυρσαδδωᾶν καὶ ΠΑΔΩΑΝ*, aut, quod magis arridet, *Τὰν δὲ κόμαν σείοντ'* [i. e. *σείοντι*, Dorice pro *σείουσι*] *ἇπερ Βάκχαι, Θυρσαδδῶαι καὶ ΠΑΔΩΑΙ, crinem rotant* [*ταὶ κόραι* vs. 1310.] *instar Baccharum, thyrsos gerentes et salientes;* vt ipsae puellae *τὰν κόμαν σείειν* dicantur, velut Bacchae, quas *mouere* et *rotare crines* Latini dicunt: vid. elegantissimae Vir doctrinae Ian. Broukhus. ad Tibull. II, 5, 66. *Πάδδη* in eodem Choro quoque litera liberandum est vs. 1320. (*πᾶ δὴ* habent nonnullae editiones:) vt *πάδη* imperatiuus sit Laconicus et vere Doricus a *πηδάω*, vel *παδάω*, qualis *ἐρώτη* ab *ἐρωτάω* in Acharn. vs. 800. *ὅρη* ab *ὁράω* apud Theocrit. Eid. VIII. 50. XV. 2. et 12. Apud Hesych. V. *Σίγη, θίγγανε, Λάκωνες.* nihil mutandum videtur. — *Ἀπήνη* sine controversia ore Dorico *ἀπάνα* erat: hoc cum alicubi ita scriptum inuenisset Hesychius, vt *Π* literam *Γ* referret, continuo Lexico suo intulit: *"ΑΓΑΝΝΑ, ἅμαξα.* Suo loco recte est: *Ἀπήνη, ἅμαξα,* et Laconicum *Ἀμάναν, ἅμαξαν.* Istarum literarum similitudo scribis non raro imposuit. Temere Muratorius in Firmi Caes. Epist. 3. edidit. *ἀλλὰ τοῦτο μὲν αὐταρκῶς* *) *ἔχει, καὶ ἤρκεσεν εἰς θεραπείαν τῶν προλαβόντων*, recidens, quae in MS. sequebantur, *τὰ πράγματα.* Corrigendum potius fuerat: *καὶ ἤρκεσεν εἰς θ. τῶν προλαβόντων τὰ γράμματα.* Sic in Ep. 2. *ἀρκεῖ γράμμα τῆς σῆς λογιότητος καὶ λύπην κοιμίσαι καὶ θεραπεῦσαι ψυχήν* **). Contrarius error erratus est in Ep. 37. vbi lege: *Τὰ μὲν ὅσα περὶ τῆς τῶν πραγμάτων ἐστὶ διηγήσεως, οἶδα* etc. ***) *Γράμματα*

*) Imo *αὐτάρκως.* SCHAEF.

**) Bastius: „De phrasi *ἀρκεῖ κοιμίσαι* v. quae notaui in *Lettre Critique* p. 106." [p. 144. ed. Lat.] Epigr. adesp. XXXII. v. 3. 4. *δρέπανον δέ σοι οὐδὲ τὸ Περσέως Ἀρκεῖ ἀποτμῆξαι δίκτυον, ᾧ δέδεσαι.* SCHAEF.

***) Bastius: „*Γράμματα* et *πράγματα* commutantur etiam in Aristide Vol. II. p. 442. *καλὸν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καλὸν ἡ τῶν δημοσίων πραγμάτων φυλακὴ*, pro quo Codex Paris. 1741. melius dat *γραμμάτων φυλ.* Locus est ex Aeschine *κατὰ Κτησιφ.* p. 465. ed. Reisk., vbi vid. VV. DD. Libanius IV. p. 957. *εἰδότες, ὡς οὐχ οὕτω πολλὰ δώσουσιν οἱ πολέμιοι, δι' ἃ προήσονται τὸ τῶν γραμμάτων συμφέρον.* Reiskius: „Probo Morelli *πραγμάτων*, nisi ma„lumus *τῶν ἐκπεμψάντων.*" *πραγμάτων* clare legitur in Codice Paris. 2918. Add. Reisk. ad Liban. IV. p. 297. quaeque

§. V. [61]) *Τὸ ποτὲ πόκα λέγουσι, ὡςαύτως καὶ τὸ πότε* [62]). *Θεόκριτος·*

Πῆ πόκ' ἄρ' ἦσθ', ὅκα Δάφνις ἐτάκετο; πῆ πόκα, νύμφαι;

---

in Aeliano de H. A. L. IX. C. 62. varie tentauit Cl. Abresch. L. III. Anim. ad Aeschyl. p. 69. Cum e MS. *τραύματα* *) enotatum viderem, veram lectionem haud difficulter sic eruebam: *φαρμακοτρίβης ἀνὴρ καὶ τῶν τοὺς ὄφεις ἐς τὰ ΘΑΥΜΑΤΑ τρεφόντων*, memor eorum, quae de hac voce praeclare scripsit Ruhnkenius, V. C. ad Timaeum p. 102. Deinde vero animaduerti, *θαύματα* dudum praecepisse Is. Vossium, qui ad Hesych. V. *Θαύματα* notat: *Aeliano redde hoc vocabulum Hist. Anim. ὄφεις ἐς τὰ θαύματα.* Itaque Vossio omnem emendati Aeliani gloriam, vt par est, cedo. Koen.

61) In Meerm. alius est articulorum ordo; nam post §. IV. sequitur §. VI. tum VIII. V. VII. Quod si Theocriti ordinem in his secutus esset Gregorius, post §. VI. collocasset §. VII. tum V. et VIII. Koen. Articuli V. nihil est in Codd. a. b. et August. nisi verba *τὸ ποτὲ πόκα λέγουσι* (August. *λέγουσιν*). Sed Cod. c. habet: *τὸ ποτὲ πόκα λέγουσιν οἱ Δωριεῖς, ὡς τό· πῆ πόκ'* etc. vsque ad *πῆ πόκα νύμφαι* (sic). Itaque dedi *νύμφ αι* pro Koeniano *νύμφ α.* Ceterum doricam formam, vbi ponitur pro *ποτὲ*, scribam *ποκὰ*, non, vt Koenius cum aliis, *πόκα*, quod est pro *πότε.* Monui ad Theocrit. Idyll. I. v. 36. Ita etiam Sturzius ad Maittair. p. 326. Schaef.

62) *ὡςαύτως καὶ τὸ πότε*] Debetur accessio Codicibus Voss. et Regg. Mox in Theocriti versu ex Eid. I. 66. rectius editur *πᾶ — πᾶ — νύμφαι;* Et *νύμφαι* habet

ego scripsi super Platonis Symposio p. 132." Solennis haec commutatio. Xenophon Cyrop. VIII. 2. 17. *διὰ τὰ σὰ γράμματα.* Edit. Iunt. *πράγματα.* Plato Phileb. c. 7. *ἐν τοῖς γράμμασιν.* Al. *πράγμασιν.* v. Fischer. p. 14. Diodorus Sic. I. c. 9. *τῶν γραμμάτων.* Al. *τ. πραγμάτων.* v. ad h. l. Wesseling. [Ibid. c. 8. corrig. *ἐκ δὲ τοῦ κατ' ὀλίγον κ. τ. λ.* V. not. ad Dionys. Halic. de Compos. Verb. p. 119.] Lucianus T. I. p. 719. *τὸ πρᾶγμα.* Al. *τὸ γράμμα.* Cerealius Epigr. II. v. 5. *τοῖς γράμμασι.* Al. *τοῖς πράγμασι.* Add. Fischer. ad Aeschin. Socrat. p. 72. a. Schaef.

*) *Γράμματα* et *τραύματα* confunduntur in Libanio Orat. XVI. p. 445. A. ed. Morell. Bast.

Meerm. — Vt πόκα, sic ὅκα, ἄλλοκα et τόκα, Doriensibus propria, Noster enotauit §. LV. LXX. et CLXXIII. Ἔστοκα Tarentinis tribuit Hesych. Ποτὰ, ὁτὰ, ἄλλοτα Aeolica dicit pro πότε, ὅτε, ἄλλοτε Apollonius Dysc. in Grammatica inedita *), addens: διαφέρει δὲ πάλιν τὰ

*) Locus Apollonii citatus est ex libro περὶ ἐπιῤῥημάτων. Sed pro ποτὰ, ὁτὰ scribendum βαρυτόνως, πότα, ὅτα. Sic autem Grammaticus praecipit: Non omnia aduerbia desinentia in ε aut εν apud Dores et Aeoles ε in α mutant, sed tantum illa, quae in θε aut θεν exeunt; item quae in τε. τὰ γὰρ μὴ τῇδε ἔχοντα τὸ ε φυλάσσει. εἴρηται μὲν οὖν περὶ τῶν εἰς θεν, λέγω περὶ τοῦ ὕπησθα (sic Cod. Corrig. ὕπισθα, aeolice pro ὄπισθεν.) καὶ ὕπερθα καὶ τῶν τοιούτων. ἔστι δὲ καὶ ὑποδείγματα (H. l. nonnulla in Cod. situm passa legi non possunt. Fortasse scripserat Apollonius: τοιαῦτα τῶν διὰ) τοῦ τε, τὸ πότε πότα, ὅτε ὅτα, ἑτέρωτε ἑτέρωτα (Sic legendum pro ἑτέρωθεν ἑτέρωθα. Cum enim Grammaticus de aduerbiis in θεν et θα desinentibus iam antea egerit, non potuit h. l. eiusdemmodi exempla ponere. Veramque esse correctionem, apparet ex alio loco ap. Sturz. p. 568. Sappho (εἰς Ἀφροδίτην) v. 5.: κἀτερῶτα (malim προπαροξυτόνως, κἀτέρωτα) pro καὶ ἑτέρωτε. In Hesychiana glossa, Κατέροτα, καὶ ἄλλοτε, tantummodo ο in ω mutandum, scribendumque Κἀτέρωτα. Circumflexus quidem, quem, ab Is. Vossio commendatum, Brunckius retinuit, in huiusmodi aduerbiis ab analogia prorsus repudiari videtur.), ἄλλοτε ἄλλοτα. διαφέρει δὲ πάλιν τὰ Αἰολικὰ τοῦ Δωρικοῦ, ᾗ τὸ μὲν Δωρικὸν τὸ τ εἰς κ μεταλαμβάνει, ὅτε τὸ πότε πόκα ἐστὶν, τὸ ἄλλοτε ἄλλοκα, ὅτε ὅκα, καὶ μετὰ περισσοῦ τοῦ κ, ὅκκα δὴ γυνὴ, οὐ μὴν ἐπὶ τοῦ κυκλόσε ἢ ἔραζε ἢ τῶν προκατειλεγμένων. Ὄκκα δὴ γυνὴ verba sunt poëtae mihi adhuc incogniti. Alio loco libri περὶ ἐπιῤῥημάτων Apollonius tradit, non omnia aduerbia in θεν exeuntia apud Dores et Aeoles syllabâ θα finiri: οὐχ ἐφικτὴ πᾶσα μετάθεσις τῶν εἰς θεν ληγόντων τοπικῶν εἰς τὸ α, οὐ γὰρ τὸ οὐρανόθεν οὐρανόθα φασὶν, οὐδὲ τὸ ἄλλοθεν ἄλλοθα, τὸ δὲ ἔμπροσθεν ἔμπροσθα, ἔνερθεν ἔνερθα, ὄπισθεν ὄπισθα· ὁ δ' ἐξύπισθα κασταθεὶς, πρόσθε πρόσθα. καὶ παρ' Ἀλκμᾶνι οὕτω δεκτέον τὴν συναλοιφὴν προσαπολλωνοσλυκηω. Ita Codex. Lego: πρόσθ' (pro πρόσθα) Ἀπόλλωνος Λυκήω pro Λυκείου. Conf. Etymol. M. p. 52. τὸ ὄρηος καὶ λύκηος Λακωνικά. Ὁ δ' ἐξύπισθα κασταθεὶς item sunt verba poëtae mihi incogniti. κασταθεὶς non videtur corruptum, sed per syncopen posi-

Αἰολικὰ τοῦ Δωρικοῦ, ᾗ τὸ μὲν Δωρικὸν τὸ τ εἰς κ μεταλαμβάνει, ὅτε τὸ πότε πόκα ἐστὶν, τὸ ἄλλοτε ἄλλοκα, ὅτε ὅκα, καὶ μετὰ περισσοῦ τοῦ κ· ὅκκα δὴ γυνή. In foedere inter Hierapytnenses et Priansios in Antiq. Asiat. Edm. Chishulli p. 131, 40. *οἱ ΤΟΚΑΕΙ κοσμόντες* memorantur: *οἱ ΤΟΚΑΔΕΙ* in Istrioniorum decreto pag. 111, 19. et Sybritiorum p. 113, 12. pro *τόκ' ἀεὶ*, et *τόκα ἀεὶ*, quod non monuissem, nisi Pricaeus, Chishullus et M. etiam Maittairius de Dialect. Dor. p. 248. B. aliter statuissent: *οἱ ἑκαστάκις ἐόντες ἄρχοντες* dicuntur in Inscript. Corcyrea apud Montefalcon. Diar. Ital. p. 413, 12. Quam in Epicharmi versu apud Athen. L. XIV. p. 628. B. *οὐκ ἔστι* [L. *ἔσσι**)] *διθύραμβος, οὐχ ὕδωρ πίῃς*, subiit corruptelam particula Dorica: vere enim *ὄκχ'* emendavit Casaubonus: eandem passa est in Bionis Epithal. Adon. vs. 96. *Καὶ Μοῖσαι τὸν Ἄδωνιν ἀνακλαίουσιν Ἄδωνιν, Καί μιν ἐπαείδουσιν· ὁ δὲ σφίσιν οὐκ ἐπακούει· Οὐ μὰν ΟΥΚ ἐθέλει. Μοῖσαι* scripsi, pro *Μοῖραι*, ex egregia emendatione E. G. Higtii, quem et ipsum, summum Poëtam, *Μοῖσαι ἀνακλαίουσιν* ante diem defunctum. Sed pro *Οὐ μὰν οὐκ ἐθέλει* insuper lege: *οὐ μὰν ὌΚΚ' ἐθέλει.***) Eandem particulam Epicharmo apud Athen. L. VI. p. 236. B. — *καὶ τὰ μὲν πρῶτ' οὐ κοῦ Ἃς καμῶν ἄκρατος οἶνος ἀμφέπῃ φρένας*, restituendam iudicarunt magnus Casaub. et Medicus Frisius doctissimus, Adr. Heringa Obs. Cap. XXXII. p. 299. Tanquam e fuga retrahenda est vocula vere Dorica, in vtilissimo de Dialectis opere a Maittairio praetermissa, *Ἃς κα μεῦ* ——. *Quamdiu* —. Hesychius: *Ἃς, ἕως, ὅπως, μέχρις οὗ. ἍΣ ΚΑ*, quod Epicharmo iure redditum arbitrabuntur Docti, praebet Tabula Heracleënsis prior vs. 52. Pindari loco ex Olymp. X. vs. 61. *ἇς Οἰνόμαος ἄρχε*, quem solum dedit Mazochius et Hesychii Interpretes, addendus alter Aristophanis in Lysistr. vs. 173. vbi quum in se recepisset Lysistrata, se Atheniensibus suis persuasuram,

tum pro *κ α τ α σταθεὶς*, quemadmodum Odyss. *P*, 32. *καστορνῦσα* pro *καταστορνῦσα*, et in Hesychio *κάστρωμα* pro *κατάστρωμα* legitur. Denique inter aduerbia huius formae referendum etiam *ἄ ν ω θ α* pro *ἄνωθεν* in Tabb. Heracl. ed. Maz. p. 157. Bast.

*) Conf. Schweigh. Anim. ad Athen. XIV. c. 24. p. 421. Boiss.

**) Conf. quae de h. l. monui in Mansonis editione p. 232. s. Schaef.

§. VI. *Αἱ ἐπαναδιπλώσεις τῶν μετοχῶν τῶν δευτέρων ἀορίστων τῶν Ἰώνων εἰσὶ, καὶ τῶν Δωριέων δὲ, ὡς Θεόκριτος* 63)·

— — τὰν γὰρ ἀοιδὰν
Οὔτι πω εἰς Ἀΐδαν γε τὸν ἐκλελάθοντα φυλαξεῖς.
ἤγουν τὸν λήθοντα καὶ τὸν λήθην ποιοῦντα.

---

vt a bello tandem bona fide desisterent, Lacaena excipit Lampito: *Οὐχ, ἇς σποδάς γ' ἔχωντι ταὶ τριήρεες, Καὶ τἀργύριον τὤβυσσον ᾖ πὰρ τᾷ Σιῷ,* quemadmodum legendum puto, *non persuadebis, quamdiu saltem triremes instruantur, aut pecuniae affatim sit in Mineruae arce.* Sensu ab hoc multum diuerso ista vulgo accipiuntur. Koen. Boissonadus: „Conf. Toup. Emend. T. III. p. 12.“ Item eiusdem Addenda in Theocrit. p. 406. et Cur. Poster. in Theocrit. p. 2. et 26. Brunckius in Aristophan. Lysistr. v. 173. ex aliquot Codd. *ἁς* sine accentu dedit: quod non imiter. Schaef.

63) *Θεόκρ.*] Eid. I. vs. 62. 63. In MSS. deest *πω* post *οὔτι*, pro quo *οὔτοι* Vatic. *οὔτ'* Regg. Mox dedi lectionem vtriusque Regii: Voss. *ἤτοι τὸν λήθην ποιοῦντα,* sed superscripto *λήθοντα.* Meerm. haec sic legit: — *ἀορίστων οὐ τῶν Ἰώνων ἐστὶ, τῶν Δωριέων δὲ, ὡς Θ. τὰν γὰρ ἀ. Οὔτι περ εἰς Ἀ. γε τὸν ἐ. φυλαξῇς. ἀντὶ τοῦ λήθοντα ἤτοι τὸν λήθην π.* [Codd. A. et B. *ἀορίστων Ἰώνων εἰσὶ καὶ Δωριέων δὲ, ὡς Θ.* Codd. a. et b. *αἱ ἐπαναδιπλώσεις τῶν δευτέρων ἀορίστων τῶν δωριέων εἰσὶν, ὡς Θεόκριτος* etc. In versu altero poëtae Cod. a. habet *οὔτι π α* *). Deinde ambo *ἀντὶ τοῦ τὸν λήθην ποιοῦντα.* Cod. c. *αἱ ἐπαν. τῶν δευτέρων ἀορίστων οὐ τῶν Ἰώνων εἰσὶν, ἀλλὰ τῶν Δωριέων, ὡς καὶ Θεόκριτος* etc. Post idem *ἀντὶ* (Bastius: „add. *τοῦ*“ **)) *τὸν λήθοντα, ἤτοι τὸν λήθ. ποιοῦντα.* Cod. August. *Αἱ ἐπαν. τῶν δευτέρων ἀορίστων Δωριέων εἰσὶν, ὡς Θ.* Deinde idem *ἀντὶ τοῦ λήθην ποιοῦντα.* Schaef.] — A *λέλαθα* Siculos nouum verbum fecisse

*) Sophocles Oed. R. v. 1130. similiter iunxit *τὶ* et *πω.* De *οὔτι πω* v. Zeun. ad Xenophont. Cyrop. I. 5. 11. et Brunck. ad Sophocl. Oed. Col. v. 972. Herodotus VI. c. 110. *οὔτι κω.* vbi al. *οὔκω τι.* Schaef.

**) Idem vitium in Glossa ad Euripid. Hippol. v. 1039. Br. et in var. lect. ad v. 1303. Schaef.

§. VII. Τὸ κιρνᾷν τὸ ō ἄρθρον μεθ' ἑτέρου φωνήεντος, ἤγουν, τοῦ ᾱ ἢ τοῦ ε̄, εἰς ω̄ μέγα καὶ τῶν Ἰώνων καὶ τῶν Δωριέων ἐστίν. ὡς Θεόκριτος·
Θύρσις ὅδ' ὡξ Αἴτνας, καὶ Θύρσιος ἅδε ἁ φωνά [64]).

λελάθω, constans Grammaticorum obseruatio est, πεποιήκω comparantium, a πεποίηκα formatum. In δεδοίκω vera ratio Nostrum latuit §. CXXXVIII. Similia sunt πεποίθω, πεπόνθω, πεφύκω, Theocrito vsurpata Eid. V. 28. X. 1. XI. 1. quibus plura non addam. Attigerunt, praeter ceteros, Sylburg. ad Clenardi Inst. p. 353. et Is. Vossius in Melam I. 8. In Lysidis Tarentini ad Hipparchum Epistola apud Iamblich. de V. Pyth. p. 65, 5. ἐξεβλάστησαν editur: ἐκβεβλαστάκοντι produxit Cl. Valckenaerius Epist. ad Roever. p. 64. e Cod. Franequerano, quocum in eandem lectionem egregiam conspirat optimi Cod. Cizensis collatio. Koen. Sic editur Lysis p. 738. Opusc. Gal.: τᾶς μὲν οὖν ἀκρασίας ἐξεβλάστησαν ἄθεσμοι καὶ μέθαι καὶ φθοραὶ καὶ παρὰ φύσιν ἡδοναί. Codex Parisinus 1038. legit ἐξεβλάστασαν, et ὦν pro οὖν, et ἁδοναί pro ἡδοναί: inseritque optime γάμοι post ἄθεσμοι. Inueni quoque ἄθεσμοι γάμοι et ἁδοναί in Codice 1810. Boisson.

64) Θύρσιος ἅδε ἁ φωνά] In Theocrito Eid. I. vs. 65. est Θύρσιδος ἁδέα φωνά. Primo Θύρσιος, vt hic Voss., pro quo Θύρσεω Regg., e dialecto positum videri queat, de qua infra §. CXXI. Deinde Nostri ἅδε ἁ φωνὰ ducit ad ἅδ' ἁ φωνὰ, quod, Heinsio probatum, in decem inveniri Codd. monuit Cl. D'Oruillius in Charit. p. 4. Hesychii Ἅδ' αὔρα, αὕτη ἡ πνοὴ, vt scribendum, est ex Euripidis Choro in Hippol. vs. 165. — In prior. editt. hic articulus sequenti postponitur. Koen. Cod. A. καὶ θύρσεω ἁδέα φωνά. Cod. B. καὶ θύρσιο ἅδε ἁ φωνά (sic). Ante ambo μετὰ ἑτέρου φ. Codd. a. b. et c. etiam μετὰ ἑτέρου φ. Cod. a. omittit verba ἤγουν τοῦ ᾱ ἢ τοῦ ε̄: tum habet ὡς ὁ Θεόκριτος: deinde καὶ θύρσιδος ἅδε αἱ φωναί (sic). Bastius: „Vitium inde natum, quod litterae ᾱ interdum hamulus adhaeret, qui facile potest pro ῑ haberi, inprimis in fine verborum. V. Tab. aen. in Epistola Critica ad Boissonadum (v. ἀπό) quaeque super

§. VIII.[65]) Ἀντὶ γενικῆς τῶν ἑνικῶν τῆς εἰς ου ληγούσης ἀπὸ τῆς εἰς ος εὐθείας τῇ δοτικῇ αὐτῶν χρῶνται [66]). ὡς Θεόκριτος·
"Η κατὰ Πηνειῶ καλὰ τέμπεα, ἢ κατὰ Πίνδω.

Antigoni Caryst. c. 55. p. 99. (ibid. p. 87. ed. Lips.) scripsi, vbi primus editor ποιοῦνται pro ποιοῦντα legit. Ideo passim confusa α et αι etiam in mediis vocibus. E. c. in Lexico περὶ πνευμάτων (quod omnino scatet vitiis) p. 217. pro ἔναιτος καὶ ἐναίτη (quae voces sunt nihili) legendum est: ἔνατος καὶ ἐνάτη, ἐννέα καὶ ἐννενήκοντα κ. τ. λ." Cod. c. καὶ θύρσιδος ἅδε φωνά (sic). Cod. August., in quo hic articulus post §. VIII. legitur, Θύρσιδος ἅδεα φωνά. SCHAEF.

65) Codd. A. et B. ἀπὸ τῶν εἰς ος εὐθειῶν. Codd. a. b. et August. χρῶνται οἱ Δωριεῖς, ὡς Θεόκρ. Cod. c. ἑνικῶν τῆς ἀπὸ τῆς ος εὐθείας ληγούσας εἰς ου τῇ δοτ. ac deinde χρῶνται, ὡς ὁ Θεόκρ. Pro Πίνδω Cod. August. Πινδῶ. Obiter Lexicis (misere laborantibus penuria vocum geographicarum) adde aduerbium Πινδόθεν, quo vtitur Pindarus Pyth. I. v. 126. SCHAEF.

66) τῇ δοτικῇ — χρῶνται] Rectius dixisset, vt in μῶσα, ὠρανὸς, et similibus; vt in accusatiuis plur. in ως· ita et in eiusmodi genitiuis ω pro ου ponere consueuisse Dorienses. Eius rei caussa a veterum consuetudine, literam ο ου pronunciantium, probabiliter repetenda est: conf. doctiss. Chishull. ad Inscript. Sigeam p. 9. et 32. R. Dawesius Misc. Crit. p. 122. Posteaquam in Alphabetum recepta fuisset litera ω, huic altera in istis fere cessit; sed ita cessit, vt in Doricis monumentis lapideis frequentia supersint antiqui moris vestigia. Aeoles, qui, tenacissimi Antiquitatis, in ὄρα et ὀτειλὰ etiam priscum ο retinuerunt secundum Grammaticos, mirum non est, pro βουλὴ, quod βωλὰ pronunciabatur Doriensibus, [vid. decretum Byzantinorum apud Demosth. pag. 325. C.] βολὰ dixisse vel ΒΟΛΛΑ, quod seruauit Inscriptio Aeolica ap. Gruter. Thes. Inscript. p. MXCI, 4. Cumea, publici nuper iuris facta per Comitem Caylus. *Recueil d'Antiquités* T. II. Tab. LVI. vs. 26. et Marmor

ineditum, quod nescio quorum decretum in honorem Lampsacenorum et Democreontis cuiusdam continet, a Cl. P. Burmanno, eximii marmoris possessore, benigne mecum communicatum: *ὑπάρχειν δὲ τῷ δικαστᾷ καὶ προξενίαμ παρὰ τᾷ πόλει καὶ ἔφοδον ἐπὶ τὰμ βόλλαν καὶ δᾶμομ μετὰ τὸγ χρηματισμὸν τὸμ περὶ τῶν ἱρῶν.* [Valckenarius ad Theocr. Adon. p. 363. C.: „Dorienses quidam et Aeoles ex diphthongis alteram vocalium in sequentem liquidam transmutabant: huc pertinent *Ἐρεβεννός· Ἀργεννός· Φαεννός· Δεννάζειν· Μέλλιχος· Βολλά·* etc. vltimum illud, aliquoties in marmoribus antiquis obuium, legitur etiam in Plutarchi Quaest. Rom. p. 288. B. vbi scribi debet *τῆς βουλῆς ὑπὸ Αἰολέων Βολλᾶς προσαγορευομένης.*" Rectius *βαρυτόνως, βόλλας,* quomodo edidit Wyttenbachius T. II. p. 177. Toupius Addend. in Theocr. Idyll. XXVIII. v. 15.: „*ἐβαλλόμαν.* Ed. Rom. et Flor. *ἐβολλάμαν.* Ed. Commel. *ἐβολλόμαν.* Quod verum et egregium. Idem *ἐβολλόμαν* et *ἐβουλόμην.* vt *βουλὴ* et *βολὰ* siue *βόλλα.* de quo antiquissimo scribendi more vir doctissimus ad Corinth. de Dialect. p. 82. [i. e. nostro loco.] Dicebatur autem *βόλεσθαι* et *βόλλεσθαι.* Hesych. *Ἐβόλοντο, ἐβούλοντο, ἐβουλεύσαντο.* Respexit lexicographus ad Homer. Odyss. *Α.* 234.

Νῦν δ' ἑτέρως ΕΒΟΛΟΝΤΟ θεοὶ, κακὰ μητιόωντες.

Vbi hodie male legitur, *ἐβάλοντο.* Atque ad hanc normam corrigendus Homerus Odyss. *Π.* 387.

Εἰ δ' ὑμῖν ὅδε μῦθος ἀφανδάνει, ἀλλὰ ΒΟΛΕΣΘΕ
Αὐτόν τε ζώειν καὶ ἔχειν πατρώϊα πάντα.

Ita legendus iste locus ex libris MSS. Huc facit Monumentum antiquissimum Teiorum apud Cl. Chishul Antiq. Asiat. p. 98. *Ὃς ἂν ἢ κιξαλλεύοι, ἢ κιξάλλας ὑποδέχοιτο, ἢ ληΐζοιτο, ἢ ληϊστὰς ὑποδέχοιτο, εἰδὼς, ἐκ γῆς τῆς Τηΐης ἢ θαλάττης φέροντας, ἢ τὸ κακὸν ΒΟΛΕΥΟΙ περὶ Τηΐων τοῦ ξυνοῦ, εἰδὼς, ἢ πρὸς Ἕλληνας, ἢ πρὸς βαρβάρους, ἀπόλλυσθαι καὶ αὐτὸν, καὶ γένος τὸ ἐκείνου.* Verbum autem *βόλλεσθαι* deprehendisse videor apud Dium Pythagoreum, cuius fragmentum nobis conseruauit Ioan. Stobaeus p. 563. *Τούτως οὖν εὐδαίμονας οἶδα ὡς ἔμμεν δοκοῦντι τοῖς τὰν ὥραν αὐτῶν ΒΟΛΛΟΜΕΝΟΙΣ ὀπωρίξασθαι.* Ita scribendus est iste locus, cuius structuram minus perspectam habuerunt viri eruditissimi. Vulgo nullo sensu legitur, *βαλλομένοις.*" Schaef.]

§. IX. 67) *Τὸ πρόσαγε καὶ πρόσεχε πόταγε καὶ πότεχε λέγουσι. Θεόκριτος* 68)·

Πραξινόα, πόταγ' ὧδε.

Pro *οὐρανὸς, ὠρανὸς* dicebant Dores ceteri, *ὀρανὸς* Aeoles: vid. Clariss. Hemsterh. ad Pollucis Onom. X. 124. p. 1304. Aeolicum est, licet paulo diuersi generis, quod Hesychius habet, *Ὄλακες, αὔλακες·* ceteris enim Doriensibus *ὤλακες* dicebantur, teste Etymologo M. p. 625, 27. Verum praestiterit forte haec intacta reliquisse, vtpote ad Grammaticum parum pertinentia. Genitiuum Doricum puto latere in Sophronis fragmento apud Apollon. Dysc. in Excerpt. p. 424. B. *ἀλλὰ μὴν τῇ ἐμοῦς Δωριέων* [adde *ἀκόλουθος* e p. 425. C.] *ἡ τέους. Ἡρακλῆς τέους καρώνην. Σώφρων.* *) Scripserim: *Ἡράκλεις τέους κάρω νῦν, quantus tuus iam stupor est!* Notum est, *Ἡράκλεις* et *Δάματερ* cum secundo casu *ἐπὶ θαυμασμοῦ* sic vsurpari. Apud Athenaeum legitur L. III. p. 113. D. *Δάματερ σοφίας.* Plato Comicus apud eundem L. VII. p. 287. E. *Ἡράκλεις τῶν βεμβράδων.* — Ceterum Theocriti *Ἦ κατὰ Πηνειῶ* etc. legitur Eid. I. vs. 67. Koen.

67) Codd. A. et B. testimonium Theocriteum omittunt. Neque in Codd. a. et b. voces *Θεόκριτος* vsque ad *ὧδε* leguntur. Cod. c. *λέγουσιν οἱ Δωριεῖς,* omissis reliquis. Cod. August. *Τὸ πρόσαγε καὶ πρόσεχε πρόταγε καὶ πρότεχε λέγουσι,* item omissis reliquis. Schaef.

68) *Θεόκριτος*] Eid. XV. 78. sed exemplum, quod in omnibus MSS. desideratur, ab alio videtur adiectum. Noster, vt ex qualicunque ordine, quem in his digerendis secutus est, liquet, cogitauit Eid. I. 62. *πόταγ', ὦ 'γαθέ. Πότεχε* est Eid. XV. 67. *Ποτέχει* singulari stru-

*) Bastius: „In hoc Apollonii loco Codex habet *Δωρίῳ,* non *Δωριέων.* Scilicet *σύζυγος,* quod Valckenarius ad Theocr. Adon. p. 302. ex antecedentibus recte suppleuit. Valckenarianis vsus Sturzius p. 550. etiam *κάῤῥων ἦν* praetulit infelici Koenii commento, *κάρω νῦν.* Cur autem Valckenarius primum *τεοῦς,* deinde bis *τέους* scripserit, ignoro: nisi forte Ruhnkenii Apographum, vbi accentus temere positi videntur, ita secutus est, vt ab eo ne in talibus quidem recedendum putaret. Cum scribatur *ἐμοῦς* et *ἑοῦς,* mihi quidem *τεοῦς,* vtpote *ἀναλογώτερον,* rectius videtur. Ceterum cum verbis, *Ἡρακλῆς τεοῦς κάῤῥων ἦν,* conf. Photii Biblioth. p. 716. (ed. 1653.) *Ἡρακλῆς κάῤῥων Σέλευκε*

ctura occurrit in Tab. Heracleënsi I. 73. *ἐν τῷ πέμπτῳ καὶ δεκάτῳ ἔτει ἀπὸ τῶ ποτέχει ἔτεος*, pro *ἀπὸ τῶ ἔτεος τὸ ποτέχει* per attractionem: quod vt monere necesse habeam, facit Vir doctus, qui *ποτέχει* aduerbialiter sumit et verbo *ἀπέχει* Marci XIV. 41. egregie abutitur. — Doctis non displicituram meam qualemcunque operam arbitror, si, oblata occasione, Doricum *ποτὶ*, a Librariis passim male habitum, aliquoties suam in sedem reduxero. Tria esse rerum principia, disputat Archytas Philosophus apud Stobaeum Eclog. Phys. p. 81, 12. *τόν τε θεὸν, καὶ τὰν ἐστὼ τῶν πραγμάτων, καὶ τὰν μορφώ.* deinde Deum, primum principium, esse *τὸν κινέοντα·* principium secundum, *τὰν ἐστὼ*, esse *τὰν ὕλαν καὶ τὸ κινούμενον·* tertium denique, nempe *τὰν μορφὼ*, esse *τὰν τέχναν καὶ ΠΟΘΕΝ κινέεται ὑπὸ τοῦ κινέοντος ἁ ἐστὼ*, *vnde mouetur a motore substantia* Interpreti Cantero: sed legendum esse *ΠΟΘ' ἍΝ κινέεται*, *ad quam mouetur*, vel e vs. 23. patet, vbi recurrit *ἐστὼ* — *κιναθεῖσα ποτὶ τὰν μορφώ.* — Ad Apollonii Dysc. Excerpt. p. 424. B. indigna Is. Vossio memoratur coniectura in Corinnae fragmento: *περὶ τεοῦς Ἑρμᾶς πότα ῥεῦα πουκτεύει*, pro *π. τ. Ἑ. ποτ' ἄρ' εὐαπουκτευϊ*, deterius vulgatis a Io. Christ. Wolfio in Corinnae fragm. n. XXX. Dederat Vir magnus, quemadmodum certe scribendum est, *Ἑρμᾶς ποτ' Ἄρευα π.* *Mercurius contra Martem congreditur.* *) *Ἄρευα* quartus casus Aeolicus est ab *Ἄρευς*. Theocriti *Ὕς ποτ' Ἀθηναίαν* ibidem in nota pessime pro *ποτὲ* sumitur, in quam voculam degenerauit Doricum *ποτὶ* in Aristaei fragmento apud Stobaeum Eclog. Phys. p. 45, 39. *ἑτέρω γάρ τινος ποτὲ δεηθήσεται τῶ σώζοντος αὐτὰν καὶ κινήσαντος*, et in Muiae Epistola

κάῤῥων δὲ ὁ ἰσχυρότερος παρὰ Δωριεῦσιν, vbi iam Hoeschelius de voce *κάῤῥων* nonnulla notauit." It. Plutarch. V. Pyrrhi T. II. p. 782. Reisk. *Αἰ μὲν ἐσσὶ τύ γε* (l. *γα*) *θεὸς, οὐδὲν μὴ* (haec non solicitanda) *πάθωμεν· οὐ γὰρ ἀδικεῦμεν· αἰ δ' ἄνθρωπος, ἔσεται καὶ τεῦ κάῤῥων ἄλλος.* de q. l. H. Stephanus etiam in Dedicat. Comment. de Att. Dial. Schaef.

*) Pro *Ἄρευα* Valckenarius l. c. malit *Ἄρηα*, quod item notauit Sturzius p. 551. Ibidem Codex dat *ἠγητέον*, non *κτητέον*. Negligenter librum legentes confuderunt *ηγ* et *κτ*, quarum litterarum persimiles esse ductus, alia occasione monui. Bast.

in Wolfii fragm. Mulierum Graecar. Pros. p. 134. *θεῶ δὲ συλλαμβάνοντος, ὑπὲρ τᾶς ἀγωγᾶς τῶ παιδὸς αὖθις τὰς ἐνδεχομένας καὶ ποτε οἰκείας κομιοῦμες ὑπομνάσεις.* nam istuc quidem in dubitationem non cadit, corrigi debere illic *ποτιδεηθήσεται*, hic *ΠΟΤΕΟΙΚΥΙΑΣ — ὑπομνάσεις. ἐν τῷ ποτεοικότι καιρῷ* est in eadem Epistola pag. 132. — Maius vulnus inflictum est egregio Diotogenis Pythagorici loco apud Stob. Serm. XLVI. p. 331, 39. Ita rex se gerat, *ὥςτε τὼς ποτ᾽ αὐτὰς μὲν ὡς αὐτὸν κατακοσμηθῆμεν, καταπεπλαγμένως αἰδοῖ καὶ σωφροσύνᾳ τε καὶ διαθέσει τε* [L. *τᾷ*] *περὶ τὰν ἐπιπρέπειαν. Περὶ αὐτὸν*, vel *πλατίον*, pro *ποτ᾽ αὐτὰς μὲν ὡς αὐτὸν* coniicit Gesnerus: lenissima est correctio *τὼς ΠΟΤΑΥΓΑΣΜΕΝΩΣ αὐτὸν, qui ipsum intueantur,* quam certam praestant sequentia, sic concinnanda: *οὐ γὰρ μεῖον αὐλῶ καὶ ἁρμονίας ἁ τῶ ἀγαθῶ βασιλέως ποταύγασις ὀφείλει τρέπεν τὰς ψυχὰς τῶν ποταυγασμένων αὐτόν.* Ex perperam instituta vocum et literarum separatione infiniti supersunt errores. Inscriptionem a se erutam, ANIA L. INGRATIVS HOMINE NVLLVM EST, *Annia Liberta* exponit Montefalconius Diar. Ital. Cap. VIII. p. 111. Iunctis literis ANIAL legendum est, i. e. *animal.* In Philostrato Icon. L. I. p. 779. commode legi potest: *ἄγαλμα ἥδιστον καὶ προσεχέστατον τῇ λύρᾳ, ornamentum gratissimum et proximum lyrae.* Vulgatur *πρὸς ἔσχατον.* *) Nihil vnquam corruptius vidi Themistoclis Epistola II. quae quinta est in edit. Caryophili, non longe ab initio: *ἀπολύσομέν σε τῆς ἐκπλήξεως, φήσαντες οἵοις καὶ ἡμᾶς ἀπέλυσεν ῾ΕΙΣ ᾽ΑΥΤΟΣ ἀνὴρ ἐλθὼν ᾽ΟΙΜΑΙ ΓΗΣ.* Nihili est Caryophili coniectura *οἵας καὶ ἡμᾶς ἀπ. εἷς αὐτόθεν ἀνὴρ ἐλθὼν οἰμωγῆς.* Ipsa res postulat, vt scribatur: *οἵοις καὶ ἡμᾶς ἀπέλυσεν ῾ΕΙΛΩΤΗΣ ἀνὴρ ἐλθὼν ΜΟΙ ΜΗΝΥΤΗΣ.* **) Si quibus *μηνυτὴς* forte non satisfecerit, iidem tamen, quin vere correxerim *εἱλώτης ἀνὴρ,* non dubitabunt. In fine eiusdem Epistolae, post narratum Pausaniae casum, *καί σοι ἀπο-*

*) Eadem emendatio fuit ab Heynio proposita in Iacobsii Exerc. II. p. 42. Boisson.

**) Pro *οἵοις* legendum, ni fallor, *οἵας:* ac fortasse ipse Koenius sic scripsit; vt *οἵοις* h. l. a typotheta aberrante profectum videatur. Sed *μοι μηνυτὴς* pro *οἶμαι γῆς* (quomodo etiam Codex Palat. 398. habet) mihi non placet. Bast.

§. X. Τὸ πρῶτος πρᾶτος [69]) λέγουσι, καὶ τὸ πρώτιστον πράτιστον. ὡς Θεόκριτος·

Ἦνθ' Ἑρμᾶς πράτιστος ἀπ' ὤρεος, εἶπέ τε, Δάφνι,
Τίς τυ κατατρύχει;

δέδωκα πάντα τὸν λόγον τοῦ εἱλώτου ἀνδρός. — Resta. Cleobuli Epistola ad Solonem, in qua Doricum ποτὶ homines eruditos fefellit, apud Diog. Laërt. I. 93. Φαμὶ δὲ ἐγὼν ποτνιωτάταν ἐσεῖσθαι Σόλωνι τὰν Λίνδον δαμοκρατευμέναν. καὶ ἁ νᾶσος πελαγία, ἔνθα οἰκέοντι οὐδὲν δεινὸν ἐκ Πεισιστράτου. MSS. ποτανιώταταν, ποτ' ἀνανιωτάταν Casaubonus corrigit, ποθεινοτάταν Portus, Menagius, Kusterus. Nuperrime etiam attigit doctiss. Io. Toup. Em. in Suid. II. p. 98. cui ποτνιωτάταν placet. Conferri omnino debuerat Thaletis ad eundem Solonem Epistola I. 44. Σὺ δὲ, εἰ προσηνέστερόν τοι τὸ Πριηνέων ἄστυ, κεῖθι οἰκέειν, vnde iam commode legi potest ΠΟΤΑΝΕΣΤΑΤΑΝ, Dorice pro προσηνεστάτην, aut, si quis ita velit, ποτανωτάταν, ad formam Sophronei ὑγιώτερος. Προσηνέστατος habet Heliodor. Aeth. L. II. pag. 113. Glossae: προσηνέστερον, *gratius*. KOEN.

69) πρᾶτος] Priora ista dedi e Voss. et Regg. Deinde Meerm. καὶ τὸ πρώτιστος πράτιστος. quod vulgatae praefero. Tum idem Ἦνθ' Ἑ. πράτιστος ἀπ' ὤρεος. [Codd. A. et B. καὶ τὸν πρώτιστον πράτιστον, ὡς etc. Codd. a. et b. omittunt ὡς Θεόκριτος vsque ad κατατρύχει. Cod. c. Παρὰ τοῖς Δωριεῦσιν ὁ πρῶτος πρᾶτος λέγεται, καὶ τὸ πρώτιστος πράτιστος, ὡς ὁ Θεόκριτος vsque ad ἀπ' οὔρεος. Cod. August. Τὸ πρῶτος πρᾶτος καὶ τὸ πρώτιστον πράτιστον, ceteris omnibus omissis. SCHAEF.] Theocriti versus est Eid. I. 77. — Literam ω in α commutabant Dorienses etiam in plurimis aliis. De genitivis plur. in ᾶν quaedam Noster §. XXXVII. de participiorum flexu γελᾶν, σιγᾶν §. CXXIV. Ἆτα et Γατάλαι, pro ὦτα et ὠτειλαὶ, seruauit Hesych. ad cuius Θάξαι videndi docti Commentatores. Ἀξιάσει, pro ἀξιώσει, est in Marmore Dorico inedito penes Clariss. Burmannum. Ad dialectum etiam malim referre Alcaei ἀσάμενοι apud Athen. L. X. p. 430. B. quam ἀσώμενοι corrigere cum doctiss. D'Arnaud Anim. Gr. p. 162. quique illud dudum

§. XI. Τὸ ἦλθεν ἦνθεν λέγουσιν [70]), ὡς Θεόκριτος·
Ἦνθον τοὶ βοῦται, τοὶ ποιμένες, ᾡπόλοι ἦνθον.

---

praeceperat, R. Bentleio ad Horatium p. 146. praesertim cum vocales αο, a ceteris in ω contractas, in α longam contraxerint Dorienses. Vid. Schol. ad Theocrit. IV. 28. Ab antiquo θεάω secundum legitimam analogiae consuetudinem formatum θεάορος in θεωρὸς flectebant ceteri, in θεαρὸς Dorienses. Epicharmi Siculi deperditae fabulae titulus fuit Θεαροὶ, citante Athenaeo L. III. p. 106. F. In Epicharmi fabularum titulis, Grammaticis conniventibus, Dorismus aliquando remansit: in Apollonii Dysc. Excerpt. p. 424. C. citatur Ἐπίχαρμος ἐν Κωμασταῖς ἢ Ἀφαίστῳ, quod minime in Ἡφαίστῳ mutarim.— Πρᾶτον, in Doricis Inscriptionibus frequens, etiam MS. Cizensis habet, pro πρῶτον, in Lysidis Tarentini Epistola apud Iamblich. de V. Pyth. p. 65, 22. In Byzantinorum decreto apud Demosth. p. 325. C. feliciter Vir doctus in Misc. Obs. II. p. 356. πράτοις reposuit, pro παρὰ τοῖς, pro quo πρώτοις coniecerat H. Valesius Emend. L. IV. C. 9. In Aristaeneti Ep. XV. Lib. I. ἀλλ' εἰς γῆν ἑώρας, τὸ πρόσωπον ὥςπερ τι συννοουμένη· εἶτα ἔφης ἐπιχαρίτως πεφοινιγμένη τὰς παρειὰς, καὶ τὸ πρόσωπον ἐξ αἰδοῦς ἀποκλίνασα etc. prae aliorum et Cl. Abreschii coniectura, in Add. ad Diluc. Thucyd. p. 835. proposita, placet ἀλλ' εἰς γῆν ἑώρας τὸ ΠΡΩΤΟΝ, ὥςπερ τι συννοουμένη· εἶτα ἔφης etc. [Vehementer placet Koenii correctio. Codex Vindob. a manu secunda habet τῷ προςώπῳ. Bast.] Quum paulo post sequeretur πρόςωπον, huc delabente, inter describendum, festinantis Librarii oculo, πρῶτον facile labem contrahere potuit. In Liban. Or. XI. p. 365. C. pro τὰ πρώτων Πυλῶν quiuis corrigat τὰ πρὸ τῶν πυλῶν. Koen.

70) τὸ ἦλθεν ἦνθεν λ.] Sic Voss. pro Τὸ ἦλθον ἦνθον, tametsi hoc, non illud, legitur in addito exemplo ex Theocriti Eid. I. 77. Τὸ ἦλθεν ἦνθεν etiam Meerm. sed tum modo Ἦνθον τοι βοῦται. [Codd. A. et B. τὸ ἦλθεν ἦνθε λέγ. Cod. A. caret testimonio poëtae. Codd. a. et b. καὶ τὸ ἦλθον ἦνθον λέγουσι, καὶ Θεόκριτος (Cod. a. καὶ ὁ Θ.). Cod. c. τὸ ἦλθεν ἦνθεν λέγουσιν οἱ Δωριεῖς, ὡς ὁ Θ. In loco Theocriti idem ᾡπόλοι τ' ἦνθον.

Cod. August. *καὶ τὸ ἦλθον ἦνθον. Θεόκριτος· Ἦνθον τοὶ βοῦται, ποιμένες, αἰπόλοι ἦνθον.* SCHAEF.] — *Ἐνθεῖν* est quoque in incerti Sophistae Diss. *περὶ καλοῦ καὶ αἰσχροῦ* Collect. Galei Mythol. p. 716. *Λέγοντι δὲ, ὡς αἴ τινες τὰ αἰσχρὰ ἐκ τῶν ἐθνέων πάντοθεν συνενείκαιεν, ἔπειτα συγκαλέοντες κελεύοιεν, ἅ τις καλὰ νομίζει, λαμβάνεν, πάντα καὶ ἐν καλῷ ἀπενεγθῆμεν* *) · *ἐγὼν θαυμάζω, αἰ τὰ αἰσχρὰ, συνενεχθέντα, καλὰ ἐσσεῖται, καὶ οὐχ οἷάπερ ἦνθεν. Dicunt — omnia etiam pro honestis ablatum iri.* Hac ratione si ista scribantur, Io. Northi, aliquid deesse arbitrati, supplemento facile carebimus. Nutricem iubet Muia in Epistola ad Phyllidem in Wolfii fragm. Mulierum Graec. p. 132. *τὸν τιτθόν τε καὶ μαζὸν* **) *καὶ τροφὰν δόμεν, μὴ καττὸ ἐπενθὸν, ἀλλὰ μετά τινος προνοίας.* Recte doctus Interpres exponit *cum in mentem venit:* vid. Lucian. T. II. p. 6. [it. p. 255. SCH.] Plene Philostrat. V. A. Lib. V. p. 219. *τὸ ἐπὶ νοῦν ἐλθόν.* Pro *quidquid primum in buccam venit* posuit *τὸ ἐπελθὸν* suauissimus scriptor Heliodor. Aeth. L. IV. p. 177. et Liban. Or. XV. p. 437. A. Proxime accedit *τὸ ἐπιὸν*, simili fere virtute praeditum apud Dionem Chrysostom. Or. XXII. p. 276. A. In Hermogene p. 352. verba *οὐκ ἀγεννῶς εἰρῆσθαι τὸ ἐπιὸν τῷ ῥήτορι* male vertuntur *nec ignauiter sequentia dicta fuisse ab illo oratore.* [Add. Heindorf. ad Platon. Phaedr. p. 308. coll. p. 225. SCHAEF.] Sed nolo nimium deuiare. In Hipparchi Pythagorici fragmento *περὶ εὐθυμίας* p. 669. dictae collect. *καὶ πρῶτόν γε πενθῶμεν ἐπὶ τὰ συμβαίνοντα περὶ τὸ σῶμα*, verissima est Valckenaerii mei correctio *καὶ πρῶτόν Γ' ἘΠΕΝΘΩΜΕΝ.* In Hesych. pro *Ἀέθω, ἐπέλθω,* scribendum *Ἀέθλῳ, ἐπάθλῳ.* KOEN. In Scholio ad Theocritum, quod citat Maittairius p. 193. Sturz., scribendum, vt puto, *αὐτῷ τὸ θ̄* pro *αὐτὸ τὸ θ̄.* Ceterum de

*) Bastius: „*ἀπενεγθῆμεν* vitium typotheticum videtur.“ In Galeana Sylloge legitur *ἀπενειχθῆμεν*, quod non mutandum. V. Maittair. de Dial. p. 482. extr. Sturz. et Fischer. ad Weller. III. 1. p. 190. s. SCHAEF.

**) Interpres: *Papillam mammamque.* Mihi *καὶ μαζὸν*, profecta illa a glossatore, delenda videntur. Scholiastes ad Theocr. I. v. 45. *Τυτθὸν κυρίως, τὸ ἐπιτίτθιον βρέφος· παρὰ τὸν τυτθὸν, ὃ σημαίνει τὸν μαζόν.* Toupius ad h. l. pag. 209. a.: „Scribe *παρὰ τὸν ΤΙΤΘΟΝ.* Hesychius, *Μαζὸς, μαστὸς, ΤΙΤΘΟΣ.*“ SCHAEF.

§. XII.[71]) Τὸ οι ἄρθρον τῶν πληθυντικῶν, ἔχον τὴν ἑξῆς λέξιν ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένην, διὰ τοῦ ω μεγάλου προφέρουσιν, ἐκθλίβοντες πρότερον τὸ ι τοῦ οι ἄρθρου. οἷον οἱ αἰπόλοι[72]). ἐκθλίβουσι γὰρ τὸ ι καὶ κιρνῶσι τὸ ο καὶ α εἰς ω μέγα, προσγράφον-

---

vsu dorico litterae ν pro littera λ consulendae Valckenarii adnotationes ad Theocr. Adon. p. 412., sed maxime quae, Philologis, vt videtur, parum cognita, Vir Summus monuit ad Lennepii Phalarin p. XXIII. s. Bast.

71) Cod. c. τὸ οἱ ἄρθρον τῆς εὐθείας τῶν πληθ. etc. Etiam Cod. August. Τὸ οἱ ἄρθρον: itemque post τοῦ οἱ ἄρθρου. Vtroque modo talia scribuntur. Deinde Cod. c. προφέρουσιν οἱ Δωριεῖς, ἐκθλίβοντες πρότερον etc. Codd. a. et b. ἐκθλίβοντες πρῶτον τὸ ι. Post Cod. a. οἷον ὠπόλοι, quod vulgatae praestat, dummodo tres postremas voces huius articuli, omissas in Codd. a. b. c. et August., deleas. Pro προσγράφοντες δὲ καὶ, quomodo habet Koeniana, Codd. a. b. et c. προσγράφουσι δὲ καὶ, August. προσγράφοντες καὶ. Altero vtro modo scribendum. Mihi placuit ratio Augustani libri. Schaef.

72) οἷον οἱ αἰπόλοι] Regg. οἷον οἱ αἰπόλοι ὁ αἰπόλοι, [hoc abest a Reg. A.] ᾡπόλοι, κράσει τοῦ ο καὶ α εἰς ω μέγα, καὶ συναιρέσει τοῦ ε. [Imo Cod. A. τοῦ ι, B. τοῦ ἰῶτα. Schaef.] Ab ᾡπόλοι vel ᾤπόλοι, vtraque enim scriptura suos patronos nacta est, parum recedunt ὤρνες Theocriti VIII. 70. τὤνδρες, pro τοὶ ἄνδρες, Aristoph. Lysistr. vs. 1262. vbi non recte cepit Berglerus, et Ep. Lacon. apud Xenophont. Hist. Gr. L. I. p. 430. E. ὕμμες ὦττικοὶ [Mira haec ratio accentus. Athenaei editiones habent ὦ 'ττικοὶ, cui Schweighaeuserus in notis T. IV. p. 421. recte praefert Ὠ'ττικοὶ. Schaef.] Strattidis apud Athen. L. VII. p. 323. B. Ὦνδρες etiam sunt apud Herodot. p. 339, 44. ὤνθρωποι p. 515, 44. et saepius ὦλλοι, vel ὧλλοι· sed L. VIII. p. 649, 89. ferri nequit οἱ μὲν δὴ ὦλλοι. Koen. Reuocaui in hoc Herodoti loco priorum scripturam editorum, οἱ — ἄλλοι, quam video etiam Schulzio placuisse. Schaef.

τες καὶ τὸ ι τῆς αι διφθόγγου, καὶ ᾠπόλοι ἐκφέρουσι.

§. XIII.[73]) Ἦν δὲ ὁ διπλασιασμὸς οὐ μόνον τῶν Ἰώνων, ὡς εἴρηται, ἀλλὰ καὶ τῶν Δωριέων καὶ Αἰολέων. ἔστι δὲ ὁ διπλασιασμὸς τοῦ αὐτοῦ συμφώνου προςθήκη κατὰ τὸ μέσον οὐκ ἀποτελοῦντος συλλαβήν[74]). οἷον τόσον τόσσον, μέσον μέσσον, ἄδην ἄδδην.

§. XIV.[75]) Τὸ καὶ εἶπα κῆφα λέγουσιν, ἐκθλί-

---

73) Cod. A. ὁ διπλασ. οὐ μόνον τῶν ἰώνων ἦν, ἀλλὰ καὶ etc. Cod. c. τῷ διπλασιασμῷ χρῶνται οἱ Δωριεῖς. ἐστὶ δὲ διπλασιασμὸς ἡ τοῦ αὐτοῦ συμφώνου προςθήκη — συλλαβὴν, οἷον ἄδδην, μέσον μέσσον, τόσον τόσσον. ἐστὶ δὲ ὁ διπλασιασμὸς οὐ μόνον τῶν Δωριέων, ἀλλὰ καὶ τῶν ἰώνων. Codd. a. b. et August. omittunt voces καὶ Αἰολέων: August. etiam articulum ὁ post ἔστι δὲ. Deinde Codd. a. et b. habent οἷον μέσον μέσσον, τόσον τόσσον, ἀσώματος ἀσσώματος. Cod. August. οἷον μέσον μέσσον, τόσον τόσσον, ἀσώμι ἀσσώμι (ος superscr.). Schaef.

74) οὐκ ἀποτελοῦντος συλλαβήν] Exsulant haec verba a Voss. et Regg. e quibus in fine ἄδην ἄδδην recepi, in editis neglecta: eorum loco Vatic. ἀσώματος ἀσσώματος. Nostro huius obseruationis occasionem dedisse videtur Theocriteum τίνος, ὦ 'γαθὲ, τόσσον ἔρασσαι; Eid. I. 78. Infra §. CXIV. sunt ὅττι, ὁππόθεν, ὅσσον, qualia Aristophani non licuisse adhibere, nisi forte vbi Boeotus aut Laco in scenam prodiret, cum doctiss. Rich. Dawesio in Misc. Crit. p. 279. censeo, nedum vt in Tragico Euripide extra Chorum feram in Troas. vs. 764. Φόνου τε, Θανάτου*) θ', ὅσσα γῆ τρέφει κακά. Castigari potest: Φόνου τε, Θανάτου τε, χ' ὅσα γῆ τ. κ. In Choro ὅσσα ponere licuit Sophocli in Philoct. vs. 523. Koen. In Euripide Musgrauius (v. 770.) ex Codicibus dedit ὅσα τε γῆ τρέφει κακά. De Sophocleo diplasiasmo vocis ὅσος in melicis, plane assentitur Koenio doctissimus Lobeckius ad Aiac. p. 327. Conf. idem p. 246. Schaef.

75) Codd. A. et B. κ. κ. τὸ α καὶ ε εἰς η. In Cod. A.

*) Koeniana bis vitiose Θανατοῦ. Monuit Bastius. Schaef.

βοντες τὸ ι τῆς αι διφθόγγου[76]), καὶ κιρνῶντες τὸ α

testimonium Theocriti deest: B. in eo habet κώρα πάσας ἀνὰ κράνας. Cod. b. pro κῆφα habet κῆφα: recte, si ipsum per se spectes, sed non conuenienter deriuationi quamuis falsae a καὶ εἶπα: quapropter circumflexum reliqui. Codd. a. et b. λέγουσι, τῆς αι (non καὶ) διφθόγγου τὸ ι ἐκθλίβοντες, καὶ κιρνῶντες τὸ α καὶ ε εἰς η, τὸ δὲ ψιλὸν εἰς δασὺ τρέποντες, καὶ (Cod. b. ὡς*)) Θεόκριτος. Deinceps Cod. b. κῆφα, Δ. τ., τί τὺ τάκεαι; ἅ δέ τοι κώρα (Cod. a. κάρα). Post Codd. a. et b. πάσας ἀνὰ κράνας, π. ἄ. ποτιφορεῖται. Cod. c. Τὸ καὶ εἶπα κῆφα λέγουσιν οἱ Δωριεῖς, τῆς αι διφθόγγου τὸ ι ἐκθλίβοντες: tum κ. κιρνῶντες τὸ α καὶ ε: post ὡς ὁ Θεόκριτος: denique πάσας ἀνὰ κράνας, omissis iis quae sequuntur. Cod. August., inuerso verborum ordine, τῆς και διφθόγγου τὸ ι ἐκθλίβοντες, et εἰς δασὺ τρέποντες, post quae dat καὶ Θεόκριτος. In eodem alter poëtae versus sic scriptus legitur: Πᾶσας ἀνὰ κράνας ἀνὰ πάντ᾽ ἄλσεα ποτὶ φορεῖται. Horum librorum auctoritate dedi τῆς αι διφθόγγου pro τῆς και διφθόγγου: τὸ α καὶ ε εἰς η pro τὸ αε εἰς η (conf. §. XII. quamquam altera etiam ratione Grammaticus vtitur): τὺ pro τυ, qui casus nunquam potest accentus inclinationem pati (conf. not. ad Mosch. p. 234.): denique κώρα Πᾶσας (sic, non Πάσας: conf. not. ad Bion. p. 231.) ἀνὰ κράνας pro κῶρα Πᾶσαν ἀνὰ κράναν. SCHAEF.

76) Τῆς και διφθ.] Alio ordine editt. τῆς και δ. τὸ ι

*) Καὶ et ὡς confunduntur etiam in Menandro de encom. p. 49. Heer. Codex a., non contemnendum tenens Menandrei libelli apographum, locum hunc sic scriptum habet: Ἀρετὴ δὲ ἑρμηνείας ἐν τοῖς τοιούτοις, καθαρότης καὶ (vulg. ὡς) τὸ ἀπροςκορές, γένοιτ᾽ ἂν ἐν ποιήσει ἐκ συμμετρίας τῶν περιφράσεων, ἐν δὲ τῇ συγγραφῇ, ἐκ τῆς ποικιλίας τῶν κώλων. Παρέσχετο δὲ τὴν μὲν ἐν ποιήσει ἀρετὴν Ἡσίοδος, καὶ γνοίη τις ἂν μᾶλλον, εἰ τοῖς Ὀρφέως παραθείη· τὴν δὲ ἐν τῇ συγγραφῇ πολλαχοῦ μὲν Πλάτων, πολλαχοῦ δὲ καὶ Ἡρόδοτος ἐν τοῖς Αἰγυπτιακοῖς. BAST.

Omnes hae scripturae varietates probandae: inprimisque placet παρέσχετο, quandoquidem medii vsus in talibus solennis est. SCHAEF.

ἐκθλίβοντες. Vt ceteras varietates momenti perexigui, si tamen vllius, missas faciam, in Theocriti loco ex Eid. I. vs. 82. et 83. vbi τε editur, etiam τε pleraeque Nostri editiones praeferunt, τοι Aldina, MSS. Voss. et Reg. B. solito scribarum errore pro τυ, quod habet, quo se commendet. [Id cuiusmodi sit, non intelligo. Vnice tenendum ἅ δέ τε κώρα. SCHAEF.] Dein πᾶσας ἀνὰ κράνας Reg. B. — Κῆφα vero non ex καὶ εἶπα, sed ex καὶ ἔφα, vt recte Theocriti Scholiastes, ab Heinsio emendatus, sollemni Doriensibus more, coaluit: idem nonnemo animaduertens libro suo adposuerit βελτίον [Scrib. βέλτιον. SCHAEF.] δὲ, οἶμαι, ἀπὸ τοῦ καὶ ἔφη, καὶ ῥᾷον, quod sola habet Scoti editio. ΚΗΣ et ΚΗΠΙ, pro καὶ ἐς et καὶ ἐπὶ, sunt in Finibus Ciuitatis Latiorum Antiq. Asiat. p. 135. posterius et in Alcmanis fragmento apud Athen. L. IV. p. 140. C. Κῆν, [Scrib. Κἠν. SCHAEF.] pro καὶ ἐν, in Aristoclis versu apud Aelian. de N. A. L. XI. 4. non debuerat sollicitari. Κἠγὼν ex Sophrone habet Demetrius Phal. π. ἑ. §. CLI. Κἠκεκρατηρίχημες pulchra emendatione eidem Sophroni restituit Cl. Valckenaerius in doctissima ad Roeuerum Epistola pag. 59. ΚΗΠΑΙΝΕΟΜΕΝ praebet Eleuthernaeorum decretum in Antiq. Asiat. p. 108. Quae ideo potissimum congessi, vt hoc magis pateret, κηκελήσατο in Epicharmeis apud Athen. L. VII. p. 282. E. a Casaubono in καὶ κελεύσατο mutatum, nihil aliud esse, quam καὶ ἐκελήσατο, pro ἐκελεύσατο positum; quo facit Hesych. Ἐκέλησεν, ἐκέλευσεν. Corruptissimi fragmenti finis ita videtur constituendus: — κἠκελήσατο Παρθέμεναι αὐτόν τέ οἱ, καὶ τᾷ δάμαρτι θάτερα, pro κατθέμεν, quod sensum et versum, qui trochaicus est, vitiat. In Aristoph. Acharn. vs. 884. vbi editur κἠπιχάριττα τῷ ξένῳ, bene doctiss. Eldikius Suspicionum Spec. p. 19. mutat verbi terminationem κἠπιχαρίττεν τῷ ξ. i. e. καὶ ἐπιχαρίζου. Nihil praeterea mutandum. — Particula καὶ qua ratione apud Atticos cum vocabulis ab ε vel α incipientibus coalescat, nemini, qui vel obiter has literas attigerit, ignotum est. Flagitiose corrupta circumfertur Hesychii Glossa ΚΑΥΠΙΝα, καὶ εἰς τοὐπίσω, cui forte nullus esset emendandae, nisi alibi legeretur Ἀνόπιν, εἰς τοὐπίσω. Nunc non difficilis est emendatio ΚΑιΝΟΠΙΝ, κἀνόπιν, καὶ εἰς τοὐπίσω. Genuinam esse in Heliod. Aeth. L. I. p. 16. Codicum

καὶ ε εἰς η, τὸ δὲ ψιλὸν τρέποντες εἰς δασύ. Θεόκριτος·

Κῆφα, Δάφνι τάλαν, τί τὺ τάκεαι; ἁ δέ τοι κώρα
Πᾶσας ἀνὰ κράνας, πάντ' ἄλσεα ποσσὶ φορεῖται.

§. XV. Τὸ ἐγένετο ἔγεντο λέγουσι, συγκόπτοντες τὴν συλλαβήν[77]. Θεόκριτος·

MSS. lectionem τί ταῦτα κινεῖς κἀναμοχλεύεις; *) τοῦτο δὴ τῶν τραγῳδῶν, docebit Euripides in Med. vs. 1317. Τί τάσδε κινεῖς κἀναμοχλεύεις πύλας; Alia multa ex Euripide, cuius ante alios erat studiosissimus, Heliodor. habet, et ἀλλ' ὅπως ἀνὴρ ἔσῃ [καταλαβών] Lib. I. pag. 23. ex Cyclopis vs. 591. quo proxime accedit ὅπως ἄνδρες ἀγαθοὶ ἐν τοῖς κινδύνοις ἔσεσθε Luciani T. III. pag. 272. vbi illud ἀγαθοὶ, sine vllo sensus detrimento, omittere potuisset. *Cura vt vir sis* Lentulus in Ep. ad Catilinam apud Ciceron. Catil. III. 5. pro quo est *memineris te virum esse* apud Sallust. de B. C. cap. 44. Koen. Boissonadus: „Conf. de hoc sensu emphatico τοῦ *vir* Pricaeus ad Apul. p. 101. Philostratus V. A. I. 21. εἴπῃ καὶ ἄκοντες ἄνδρες γένοισθε. Mox θίγων [malim θιγὼν, vt et in Xenophont. Cyrop. VI, 4, 9. Schaef.] ἀνδρός, vbi conf. Olear. Adde Moschop. Eclog. v. ἀνήρ, Klotz. ad Tyrt. p. 9. Brunck. ad Oed. Col. v. 193." Philostratus Her. p. 170. Boiss. τὸ μὲν γὰρ ἀποκτείνειν, ἀνδρὸς εἶναι. vbi Scholiastes (p. 563.) interpretatur γενναίου. Quod autem Koenius in Lucianeo loco ἄνδρες ἀγαθοὶ, vt locutionem pleonasmo laborantem, ac fortasse a glossatore profectam, improbare videtur, non meminerat vir egregius, sic Graecos saepius loqui. Diodorus Sic. XV. c. 32. extr. συναναγκάζειν τοὺς ἐναντίους ἄνδρας ἀγαθοὺς γίνεσθαι. vbi v. Wesseling. Schaef.

77) σ. τὴν συλλαβήν] Ita MSS. omnes pro σ. τῆς νε συλλαβῆς τὸ ε, et ὀφθαλμοὺς, pro — ὡς, in Theocriti versu 87. Eid. I. in quo et Voss. et Regg. ὅττι, οἷα Vatic. cum editt. vt in edito Theocr. Pro ὄκκ' in Meerm. perperam οὐκ. Verba ἀντὶ τοῦ ἐγένετο a Voss. et Regg. ab-

*) Verba, τί ταῦτα κινεῖς κἀναμοχλεύεις, legi etiam in scriptione nondum edita, quae epigraphen habet Τιμαρίων, iam monui in *Lettre Critique* p. 147. [p. 184. ed. Lat.] Bast.

Ὡιπόλος, ὄκκ' ἐσορῇ τὰς μηκάδας, οἷα βατεῦνται,
Τάκεται ὀφθαλμὼς, ὅτι οὐ τράγος αὐτὸς ἔγεντο.
ἀντὶ τοῦ ἐγένετο.

§. XVI. Ἐπὶ τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων τὰ τρίτα πρόσωπα τῶν πληθυντικῶν ἐνεργητικῶν ὁριστικῶν ἐνεστώτων [78]), τὸ βοῶσι, γελῶσιν, ἀ-

---

sunt. Occurrit ἔγεντο etiam Eid. XIII. 9. XIV. 27. Koen. Cod. A. rursus caret Theocriteis, in quibus Cod. B. habet ὅττι βατεῦνται. Cod. c. λέγουσιν οἱ Δωριεῖς, συγκόπτοντες. Deinde Codd. a. b. et c. συλλαβὴν, ὡς Θεόκριτος. In Theocriti loco Cod. a. ὅτε βατεῦνται, deinde cum Cod. b. ὀφθαλμὼς omittens. Cod. August. συγκόπτοντες τῆς νε συλλαβῆς τὸ ε, ὡς Θεόκριτος: et in Theocriti loco ὄκ' pro ὄκκ', et ὅτε pro οἷα: postremo omittens ἀντὶ τοῦ ἐγένετο. Schaef.

78) ὁριστικῶν ἐν.] Duo vocabula de MSS. Voss. et Regg. adieci, ceteris ex Regg. constitutis: Voss. τὸ βοῶσι καὶ γελῶσι καὶ ἀγαπῶσι, καὶ γελῶντι καὶ βοῶντι λέγουσιν, ὁμοίως etc. Editt. τὸ βοῶσι καὶ γελῶσι γελῶντι καὶ β. λ. vt et Vatic. qui reliqua omittit. [Codd. a. b. et August. ἐνεργητικῶν τὸ βοῶσι καὶ γελῶσι, βοῶντι καὶ γελῶντι λέγουσι, ceteris omissis. Cod. c. πληθυντικῶν, ἤγουν τὸ βοῶσι, γελῶσι, ἀγαπῶσι, βοῶντι, γελῶντι καὶ ἀγαπῶντι λέγουσιν, ὁμοίως etc. Schaef.] In allato Pindari loco ex Olymp. I. vs. 45—47. hic Voss. δαιδαλμένοι, δεδμημένοι Reg. B. e quibus et ποικίλοις recepi, nam Reg. A. omnia post τῶν ἰδίων μετοχῶν negligit. Theocritea ex Eid. I. 90. vbi ὀφθαλμὼς et ταῖσι, solus dedit Voss. — Dorica terminatio ωντι in iis omnibus obtinet, in quibus ceteri Graeci ωσι efferunt. Ἀποδινῶντι in Tabula Heraclëensi I. 54. est pro ἀποδινῶσι ab ἀποδινέω, de quo verbo vid. Cl. Valcken. ab Herod. p. 110, 31. Iungi autem debent ista in Tabula καἴκ' ἔμπροσθα ἀποδινῶντι, ἀπάξοντι ἐς τὸν δαμόσιον ῥογὸν etc. *et, si quando maturius fruges in area excusserint,* non *tametsi.* Facilis correctio est in Inscriptione Corcyrea in Montefalconii Diario Ital. p. 416, 21. Ἐπεὶ δέ κα γένωνται τοκιζόμεναι μναῖ ἑκατὸν ὀγδοήκοντα, καὶ ἐγδανεισόωντι αἱ ἑκατὸν ὀγδοήκοντα μναῖ. L. Ἐγδανεισθῶντι, vt p. 412, 17. Descriptoris est vitium, *O* et *Θ* non distin-

γαπῶσι, βοῶντι λέγουσιν, ἀγαπῶντι, γελῶντι, ὁμοίως τῇ δοτικῇ τῶν ἑνικῶν τῶν ἰδίων μετοχῶν. Πίνδαρος [79]·

> Ὑπὲρ τὸν ἀληθῆ λόγον
> Δεδαιδαλμένοι ψεύδεσι ποικίλοις
> Ἐξαπατῶντι μῦθοι.

ἀντὶ τοῦ, ἐξαπατῶσι. καὶ Θεόκριτος·

> Καὶ τὺ δ', ἐπεί κ' ἐσορῇς τὰς παρθένος, οἷα γελῶντι,
> Τάκεαι ὀφθαλμὼς, ὅτι οὐ μετὰ τῇσι χορεύεις.

§. XVII. Τὸ εἶναι ἔμμεναι λέγουσι, πρὸ τῆς ναι τιθέντες τὴν με, καὶ γίνεται εἴμεναι [80]), καὶ ἀντὶ τοῦ ι ἐπεντιθέντες τὸ μ, καὶ γίνεται ἔμμεναι.

---

guentis. Iuuat harum literarum permutationem indicare in insigni Hieroclis loco apud Stob. S. LXXVII. p. 462, 50. Gratum est parentibus, καὶ τὸ τῶν ΝΟΗΤΙΚΩΤΕΡΩΝ εἶναι δοκούντων ὑπηρετημάτων ἅπτεσθαι ποτὲ τοὺς παῖδας, ὥστε καὶ πόδας ὑπονίψαι etc. Sententiam adsecutus est Conr. Gesnerus, qui τῶν δουλικωτέρων — ὑπηρετημάτων coniicit: ipse Philosophus, ni fallor, scripserat καὶ τὸ τῶν ΘΗΤΙΚΩΤΕΡΩΝ εἶναι δοκούντων ὑπηρετημάτων, *officia quae videntur esse* τῶν θήτων [scrib. θητῶν. Schaef.]. Θῆτες qui dicantur, vid. apud Clariss. Valcken. Anim. ad Ammon. II. 4. p. 98. Huc inprimis facit Horatii illud Sat. II. 6. vs. 108. — *vernaliter ipsis Fungitur officiis.* vbi vetus Schol. Cruquii: *vernaliter, more vernarum et seruorum.* Koen.

79) Cod. A. caret Pindaricis et Theocriteis: B. solis Theocriteis, in Pindaricis habens δεδαλμένοι. In iisdem Cod. c. μῦθον: in Theocriteis ὀφθαλμὼς, quod asciui pro vulgato ὀφθαλμοὺς. Dedi etiam τὺ δ', pro quo Koeniana male habet τύδ'. Schaef.

80) καὶ γίνεται εἴμεναι] Recepi e Voss. et mox ἐπεντιθέντες pro ἐντιθ. Regg. καὶ ἀντὶ τοῦ ι ἐπεντίθενται τὴν μ. Quod est in fine καὶ γ. ἔ. deest in edd. et Vatic. [Codd. A. et B. omittunt καὶ γίνεται εἴμεναι. Deinde Cod. A. habet καὶ ἀντὶ τοῦ ι, ἐπιτιθέντες τὸ μ, καὶ etc. Cod. B. πρὸ τῆς αι τιθέντες τὴν μεν συλλαβὴν, καὶ ἀντὶ

τοῦ ῑ ἐπεντιθέντες μ̄, καὶ etc. Cod. b. καὶ τὸ εἶναι — tum Codd. a. b. et August. πρὸ τῆς ναι τιθέντες τὸ μ̄ε, καὶ ἀντὶ τοῦ ῑ ἐντιθέντες τὸ μ, ceteris omissis. Cod. c. πρὸ τοῦ ναι τιθ. τὸ μ̄ε, καὶ ἀντὶ τοῦ ῑ ἐπεντιθέντες τὸ μ̄, ceteris item omissis. SCHAEF.] — Εἴμεναι infra adducit Grammaticus §. XXXIX. respiciens Acharnenses Aristophanis vs. 775. vbi ἤμεναι editur: [Brunckius ad h. l.: „ἤμεναι. In tribus codd. scriptum εἴμεναι, quod ob illorum consensum recipi debebat. εἶμεν, ἦμεν, εἴμεναι, ἤμεναι, formae sunt infinitiui communis εἶναι, quibus promiscue vtuntur Dorici poëtae.“ SCHAEF.] hic, quod ordo manifestat, animo obuersabatur Pindari ἔμμεναι ex Olymp. I. vs. 52. [Conf. Schol. Oppian. Hal. I. 77. BOISSON.] Εἶμεν et ἦμεν obuia sunt, vtrumque etiam in Inscriptionibus Doricis. Ἦμεν pro ἡμῶν reddendum Archytae apud Stob. Eclog. Phys. p. 80, 58. Post eximiam operam in Laconico foedere apud Thucydidem L. V. 77. nauatam a Cl. Valckenaerio Ep. ad Roever. p. 73. 74. vix operae pretium iudicabitur, addidisse, e Codicis Basil. lectione συματώσειμεν infinitiuum Doricum sic posse extundi: περὶ δὲ τῶ τῶ Σιῶ σύματος εἶμεν λῆν τοῖς Ἐπιδαυρίοις ὅρκον, quae per dialectum posita sunt pro περὶ δὲ τοῦ τοῦ Θεοῦ θύματος εἶναι ἐθέλειν τοῖς Ἐ. ὅρκον. Εἶμεν in eo foedere, vbi ἦμεν vulgatur, aliquoties praeferunt Codices MSS. quemadmodum et in Theocrito saepe MSS. εἶμεν praeferre, vbi ἦμεν editur, monuit Cl. D' Oruillius in Vanno Crit. p. 28. Communis forma εἶναι eximenda est Aristoxeni fragmento apud Stobaeum Serm. XCIX. p. 542, 53. πολλὰ δὲ εἶναι ἐν τῷ [βίῳ forte addendum,] ἐν οἷς ἡ ὀψιμαθία ἐστὶ βελτίων, οἷον καὶ τὸ τοῦ ἀφροδισιάζειν πρᾶγμα. δέον οὖν ἐστι παῖδας οὕτως ἄγεσθαι διὰ τῶν ἀσωμάτων [ἀσκημάτων eleganter coniicit Eldikius Suspic. Specim. p. 14. tametsi vulgata sic satis defendi potest: etenim notum, quae sint ἀσώματα Philosophis.] ἀσχόλους, ὥςτε μὴ μόνον μὴ ζητεῖν, ἀλλ', εἰ δυνατὸν, μηδὲ εἶναι τὴν τοιαύτην συνουσίαν. Vna syllaba interposita scribe: μηδὲ εἰδέναι τὴν τ. σ. quod verbum latet forte et in Anonymi fragmento apud Suid. V. Ὠνητή· — Καὶ τὴν χώραν ἐπιτρέπειν Τραϊανῷ Αὔγαρον, καίπερ ὅτι ὠνητὴν ἐκ Πακόρου ἔχει λαβὼν πολλῶν χρημάτων. Eximie Toupius Em. in Suid. II. p. 186.

§. XVIII. [81]) *Τὴν ἀνὰ ἀντὶ τῆς σὺν λαμβάνουσιν. ὡς Ὅμηρος·*

Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ.

Καὶ Πίνδαρος·

Χρυσέαις [82]) *ἀν᾽ ἵπποις.*

§. XIX. *Τὴν σοῦ γενικὴν σέθεν λέγουσι, καὶ Πίνδαρος* [83])·

Τραπέζαισί τ᾽ ἀμφὶ δεύτατα κρεῶν
Σέθεν διεδάσαντο, καὶ φάγον.

καίπερ ἐγνωκότι, ὅτι etc. Si tamen scribatur *καίπερ εἰδότι, ὅτι ὠνητὴν — ἔχει,* caussa magis liquet, cur *εἰδότι* exciderit. Koen.

81) Cod. c. *τὴν ἀνα πρόθεσιν ἀντὶ τῆς συν λαμβάνουσιν οἱ Δωριεῖς, ὡς καὶ Ὅμ.* Idem deinde *Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ καὶ ἐλίσσετο πάντας ἀχαιούς· καὶ Πίνδ.* Codd. a. et b. *λαμβάνουσι, καὶ Ὅμηρος.* Cod. August. *ἀντὶ τοῦ* (Hermannus: „per compendium idem quo *ἀντὶ τοῦ*") *σὺν λαμβάνουσιν. καὶ Ὅμ.* Schaef.

82) *Χρυσέαις*] Sic Vatic. et editt. priores: *χρυσέοις* Voss. et Reg. B. nam in A. exemplum, vt in sequenti articulo et saepe, omissum est. In Pindaro Olymp. I. vs. 66. *χρυσέαισιν* editur, quod, ob aequales in Strophe numeros, requiritur. Simillimum est Euripideum *Ἵπποις ἂν πτεροέσσαις* in Electrae vs. 466. Homeri *χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ,* hinc diuersum, legitur Il. *Α.* vs. 15. Koen.

83) *Πίνδαρος*] Olymp. I. vs. 80. 81. Reg. B. *τραπέζῃ οἴτε κρεῶν σ. δεδάσαντο καὶ φ.* pro *τραπέζῃσί τε.* [Imo Cod. B. habet *λέγουσι. Πίνδαρος· τραπέζῃσί τε ἀμφὶ δεύτατα κρεῶν σέθεν διεδάσαντο καὶ φ.* Codd. a. b. et August. *καὶ τὴν σοῦ γ. σ. λέγουσι. Πίνδαρος* etc. Cod. c. *λέγουσιν οἱ Δωριεῖς, ὡς ὁ Πίνδαρος, σέθεν διεδάσαντο, καὶ Ὅμηρος, σέθεν δ᾽ ἐγὼ οὐκ ἀγελίζω* (sic enotauit Bast.) *οὐδ᾽ ὄθομαι κοτέοντος* (Bastius: „Il. *Α.* v. 180. s."). In loco Pindarico Cod. August. pro *ἀμφὶ* habet *ἄμφω,* omittitque *καὶ φάγον.* Schaef.] *Ἄτερ γέθεν* ex Alcaeo habet Apollon. Dysc. in Excerpt. p. 425. B. *ἐμέθεν* quoque p. 424. A. Sophronis *μέθεν,* quod ibid. est et p. 425. B. e Dorico Lexico transsumpsit Hesychius V. *Μέθεν, ἢ Ἐμέθεν, ἐμοῦ.* In Iambo Tragico *ἐμέθεν* nun-

§. XX. [84]) *Τὴν παρὰ πρόθεσιν συγκόπτουσι συμφώνου ἐπιφερομένου. Πίνδαρος·*

Πὰρ ποσὶ [85]) *σχεδὸν φάνη.*

Ὅμηρος·

Οἱ δὲ θεοὶ πὰρ Ζηνὶ καθήμενοι ἠγορόωντο.

---

quam reperiri, putat accuratissimus Criticus, Ier. Markland. in Explic. veterum aliquot post Suppl. Euripid. p. 251. — Pindarica citat Athenaeus L. XIV. p. 641. D. ad quae vid. Casaubonus in Animadu. p. 912. Koen.

84) Codd. a. et b. *ἐπιφερομένου· καὶ Ὅμηρος, οἱ δὲ θεοὶ πὰρ Ζηνί,* omisso exemplo Pindarico, quod omittit etiam Augustanus liber. Cod. c. *συγκόπτουσιν οἱ Δωριεῖς, συμφ. ἐπιφ. ὡς Πίνδαρος.* Post idem *καὶ Ὅμηρος· οἱ δὲ θεοὶ πὰρ ζηνὶ καθήμενοι, καὶ ἀλλαχοῦ πάλιν, πὰρ δέ οἱ.* Schaef.

85) *Πὰρ ποσὶ*] Ol. I. vs. 118. Voss. *παρὰ ποδὶ σχ. φάναι.* Meerm. *Πὰρ ποδὶ σχ. φ.* omisso exemplo Homerico. [Quod deest etiam in Cod. A. Schaef.] In editt. et Vatic. Pindari nomen et versus omittitur, quo tamen hanc obseruationem pertinere, attentus Lector vel ex ordine facile animaduertisset. Homeri *οἱ δὲ θεοὶ* — est initium Iliadis *Δ.* —— Hesychii *Παρσουλάκηρ, τὸν τρίβωνα, ὅταν γένηται ὡς θύλακος,* cui nescio cur defectus nota adpingatur, in *παρασυλάκιρ* mutandum esse coniiciens doctissimus Sopingius, nec Dorici *πὰρ* meminerat, nec Laconum consuetudinis, *ου* pro *υ* *) vsurpantium: vid. not. ad VV. *Γέλουτρον* et *Κάρουα.* Vt *πὰρ* pro *παρὰ*, sic *ἂν* pro *ἀνὰ* Doriensibus in vsu erat, de quo §. LXII. Koen. Bastius: „In epistola Archytae ad Dionysium (Diogen. Laërt. III. 15. p. 188. ed. Lips.) vulgo legitur: *ἀγάπας ἐκ τήνω τῶ χρόνω, ὡς οὐδένα τῶν π α ρ ὰ τίν.* Codex Vatic. 1353., scriptus manu Lascaris, dat *π ὰ ρ τίν.* Sic legendum etiam initio epistolae, vbi editiones habent *καττὰν π α ρ ὰ τὶν γενομέναν ὁμολογίαν.*" Ex hac Archytae epistola iam Maittairius in vtilissimo libro p. 335. Sturz. *π ὰ ρ τὶν* citauit. Scilicet editio Diogenis Stephanica a. 1594., qua vsus est vir optimus, [it. illa P. Stephani 1616.] habet p. 200. *ὡς οὐ-*

*) Koeniana errore typothetae: *ου pro ο.* Monuerunt Bastius et Hermannus. Schaef.

§. XXI. Τὴν κλητικὴν τοῦ Ποσειδῶνος οἱ μὲν Αἰολεῖς ὦ Πόσειδον λέγουσιν, οἱ δὲ Δωριεῖς Ποσείδαον [86]).

δένα τῶν πὰρ τίν. Sed initio epistolae p. 199. παρὰ τὶν. Stephanicas editiones sequitur Londinensis (1664.) p. 75. Aeschylus Eumen. v. 224. in trimetro πὰρ Διὸς θρόνοις. SCHAEF.

86) Ποσειδάον] Sic Voss. Vatic. et pleraeque editiones: Valderiana et H. Curionis Ποσείδαων. Ποσειδᾶ Regg. [Codd. a. b. et c. Αἰολεῖς Πόσειδον, omisso ὦ. Cod. August. οἱ μὲν Δωριεῖς (sed erasum est h. v.) Πόσειδον λ. SCHAEF.] Respicitur Pindari Ol. I. vs. 121. vbi Πόσειδον. De Dorico Ποσειδὰν, ex Ποσειδάων contracto, otium fecit Cl. Valcken. ad Euripid. Phoen. p. 65. Ποτειδὰν praeclare restituens in Epicharmeis apud Athen. L. VII. p. 320. C. quorum priora certissimis Viri magni coniecturis adiutus sic tentabam: Αὐτὸς ὁ Ποτειδὰν ἄγων γαυλοῖσιν ἐν Φοινικικοῖς Ἧκε κάλλιστον τάγηνον. Πότειδαν vocandi casu est in celebri Nautae Rhodii dicto apud Aristid. Or. T. I. p. 542, 12. ἀλλ', ὦ Πότειδαν, ἴσθι ὅτι ὀρθὰν τὰν ναῦν καταδύσω*), quod Teles innuit Stobaei S. CVI. p. 577, 53. καλῶς τὸ τοῦ κυβερνήτου· ἀλλ' οὖν γε, ὦ Πόσειδον, ὀρθήν. οὕτω καὶ ἀνὴρ ἀγαθὸς πρὸς τὴν τύχην· ἀλλ' οὖν γε ἄνδρα καὶ οὐ βλάκα. Quum non animaduerterent Viri doctissimi Dauisius et Marklandus, eodem allusisse Maximum Tyr. Diss. XL. §. 5. p. 477. vera illos latuit loci elegantis scriptura: ἐὰν δὲ χειμὼν ἐπιγένηται, καὶ μένῃ μὲν ἡ ναῦς, μένῃ δὲ ὁ κυβερνήτης, ἐλπὶς σωτηρίας. κἂν οἴχηται ἡ ναῦς, ὀρθὴ γοῦν καταδύσεται διὰ τῆς τέχνης. Huc ducit Cod. Har-

*) Valckenarius ad Euripid. Hippol. p. 196.: „— Hic Rhodii gubernatoris dictum egregium, quod attigit Clar. G. Koenius ad Gregor. de Dialect. p. 93., restitui poterit, sic apud Aristiden vulgatum in Orat. I. Rhod. T. II. p. 346. C. ἴσθι ὅτι ὀρθὰν τὰν ναῦν καταδύσω. adscriptum fuisse videtur ὅτι — καταδύσεις, velut interpretamentum, sed dixisse Rhodius in media tempestate, 'Ἀλλ', ὦ Πότειδαν, ἴσθι ὀρθὰν τὰν ναῦν καταδύσων. *Sed tu, Neptune, scito, non hanc nauem te nisi rectam demersurum:* hoc non animaduerterant G. Canter. N. L. VII. c. XXVI. aut Io. Meursius in Rhodo I. c. XVII." Hesychii (T. II. c. 188.) καταδυστὴς Lexica ignorant. SCHAEF.

§. XXII. *Ταῖς μετοχαῖς τῶν ἀορίστων προστιθέασι τὸ ῑ. Πίνδαρος·*

Ἐπεὶ τρεῖς τε καὶ δέκ' ἄνδρας ὀλέσαις 87)
Μνηστῆρας, ἀναβάλλεται γάμον.

---

leianus, in quo a secunda manu est *οὐ καταδύσεται*, pro vulgato *ἢ καταδύσηται*. Dedit nonnulla huc spectantia Gul. Canterus Nou. Lect. VII. 26. nam Meursius in Rhodo I. 17. p. 55. solo Aristidis loco vtitur. Koen.

87) *ὀλέσαις*] Sic editt. prior. et Regii: *ὀλέσσαις* Voss. [Cod. A. voces *μνηστῆρας, ἀναβ. γάμον* omittit. Cod. c. *τὸ ῑ, ὡς Πίνδαρος:* et in poëtae loco *ὀλέσᾱς ἀναβάλλεται γάμον*. Schaef.] In Pindaro editur Olymp. I. 127. *ὀλέσας* et *γε*, et *ἐρῶντας* vs. 128. pro *τε* et *μνηστῆρας*. Hoc alterius vocis *ἐρῶντας*, quam versus ratio tuetur, glossema et interpretatio habendum est, in *μαστῆρας* commutandum ex elegantissima Cl. Valckenaerii emendatione in Eratosthenis Catast. C. XXXI. *πολλοὺς ὁ Ποσειδῶν ἐξέπεμψε μνηστῆρας.* *) *Μαστὴρ* exemplis munitum est a St. Berglero ad Alciphr. p. 44. Addo Themistoclis Ep. IX. *καὶ μαστῆρες Ἀθηναίων εἰς Ἄργος ἴασιν καὶ πάντες.* L. *πάντοσε.* **) — *Ὀλέσαις* genuinum est et Dorum Aeolumue consuetudini consentaneum, *αι* pro *α* vsurpantium vel maxime etiam in eiusmodi participiis. In Epistolae Periandri initio apud Diogenem Laërt. I. 100. *ποιήσαις*, pro *ποιήσας* positum, Viri docti non animaduerterunt. *Ἀμῖν μὲν ἀκούσιον τᾶς δάμαρτος τὸ ἄγος· τὺ δὲ ἑκὼν, τῷ παιδί με ἀπὸ θυμοῦ ποιήσαις, ἀδικεῖς, qui pueri animum a me abalienasti.* †) Hoc

*) Conf. Koppiers. Obss. phil. p. 124. Bast.

**) In Themistoclis loco correctione Koenii facile caremus. Codex enim Palat. 398. dat: *αὐτοῦ γε τούτου εἵνεκα* (pro *ἕνεκα*), *καὶ μαστῆρες Ἀθηναίων εἰς Ἄργος ἴασιν, καὶ πάντες ἕπονται δὲ αὐτοῖς, καὶ Λακεδαιμόνιοι.* Bast.

†) In Periandri epistola pro *ἀπὸ θυμοῦ ποιήσαις* scribo *ἄπο θ. π.* Conf. Schaeferi Melet. Crit. I. p. 51. In Suida v. *ἀπὸ θυμοῦ* item scribendum *ἄπο θυμοῦ*, vt iam H. Stephanus Thes. Vol. I. p. 492. F. fecit. In Apollonio Lex. Hom. pag. 188. Villoisonus bene dedit *ἄπο σκοποῦ* pro scriptura Codicis (conf. Append. p. 886.) *ἀποσκοποῦ*. Sed eadem in pagina debebat corruptum *ἀποδώξης* mutare in *ἄπο δόξης*. Grammaticus respexit ad Il. *Κ*. 324.:

edita lectione *ἦν ἀπὸ θυμοῦ ποιήσαις* multo aptius esse, fatebuntur Eruditi; praecipue cum nec in illa pronomen possit abesse. *Κατακαύσαις* in eadem Epistola optime expediuit magnus Casaubonus; qui nollem adsinis Aeolismi *κἠπὶ ταῖς συναικλείαις* in Alcmanis fragmento apud Athen. L. IV. p. 140. C. in *κἠπὶ τὰς συναικλείας* commutandum iudicasset. Praeter caetera *ΤΑΙΣ ΤΕΙΜΑΙΣ,* pro *τὰς τιμὰς,* praebet Aeolica Inscriptio Cu-

— — *σκοπὸς ἔσσομαι, οὐδ' ἄπο δόξης.*
aut Odyss. *Λ.* 343.:
— *οὐ μὰν ὔμμιν ἄπο σκοποῖ οὐδ' ἄπο δόξης.*
Conf. Hesych. v. *ἀπὸ* (scr. *ἄπο*) *δόξης*, ibique Albert. In Scholiis Platonicis p. 166. leguntur haec: *Ἀπὸ τρόπου*] *Ἀπὸ τρόπου, τὸ αἰτίας χωρίς· πρὸς τρόπου δὲ, τὸ κατ' αἰτίαν.* In ipso Platonis textu vetus Codex 1807. bene dat *ἄπο τρόπου:* in Scholio margini adscripto $\overset{\Pi}{Α}$ *τρό*$\overset{\upsilon}{π}$, quod eodem modo legendum. In compendio $\overset{\Pi}{Α}$, siue significet *ἀπὸ*, siue *ἄπο*, scribae accentum spiritumque omittere solent. De *ἄπο τῆς ᾠδῆς* dixi nonnulla in Append. ad Epistol. Crit. p. 42. quibus nunc haec accedant. Alio loco Codicis 2551. legitur articulus *ἀπῳδὸς, ἄπηχος,* cui manus paullo recentior adscripsit *ἔξηχος.* Non commemorarem eum, absque voce *ἔξηχος* (*absonus, absurdus*) esset, quam Lexica nostra ignorant, sed qua vtitur inprimis Graecitas citerior. Etymol. M. p. 696, 39. *Πυκνὰ, τὰ συνεχῆ καὶ συνετά. ἡ γὰρ φρόνιμος διάνοια πεπυκνωμένη ἐστὶν, ὥσπερ ἡ ἔξηχος, ἠραιωμένη.* Voci *φρόνιμος* opponitur *ἔξηχος*, et sic bene vertit etiam Ducangius Glossar. p. 402. *ἔξηχος stultus, amens.* Conf. locos ab eo citatos. Hesychius: *Ἀφραδίησιν, μωρίαις, ἀνοίαις, εὐηθείαις.* Postrema vox est coniectura Musuri. Auctore Schowio p. 162. Codex habet *ἐξηχίαις:* atque ita (nisi malis *ἐξηχείαις*, ex analogia vocis *ἀπήχεια*, quamquam illam alteram formam vox *πολυηχία* recte tuetur,) in Hesychio legendum est. Nec Musurus, nec Schowius nomen *ἐξηχία*, quo Lexica carent, videtur intellexisse. *Magno literarum bono*, vt cum praestantissimo Porsono (ad Euripid. Phoen. 463.) loquar, Codex Hesychii a Schowio iterum excussus est. Hoc vnum doleas, Schowium eius bonis, quae plurima et maxima sunt, non melius vsum esse. Obiter moneo, in Dani notis inprimis desiderari scientiam rerum palaeographicarum, quae quanti sit momenti ad vitia Codicis illius emendanda, si locus hic pateretur, magno numero exemplorum demonstrarem. Sed spero mihi fortunam fore tam propitiam, vt eximium hunc librum ipse tractare possim. Quod si mihi contigerit, operae me pretium facturum non dubito, vt qui certo sciam, in Codice plurima repertum iri, quorum nulla in Schowii editione vestigia appareant. Bast.

§. XXIII. [88]) *Τὸ τί τά λέγουσι. Πίνδαρος·*
Τά κέ τις [89]) *ἀνώνυμον γῆρας ἐν σκότῳ*
Καθήμενος ἕψοι μάταν;

§. XXIV. *Τὸ δίδου δίδοι λέγουσι* [90]), *καὶ ἄλλα, ὁμοίως τοῖς τρίτοις προσώποις τῶν εὐκτικῶν τὰ δεύτερα πρόσωπα τῶν εἰς ου προστακτικῶν ἐκφέροντες. Πίνδαρος·*

---

mea vs. 7. *Recueil d'Antiq.* T. II. Tab. LVI. *ΕΙΚΟΝΑΣ ΧΡΥΣΙΑΙΣ* vs. 8. *ΤΑΙΣ ΥΠΑΡΚΟΙΣΑΙΣ — ΚΤΗΣΙΑΣ* vs. 41. Marmor Doricum ineditum penes Cl. Burmannum *ταῖς δίκαις ἐδίκασσε ταῖςδε.* Alia dedit Iac. Tollius ad Longin. *π. ὕ.* p. 76. De *μέλαις, τάλαις* etc. Noster agit §. XXIV. de Dial. Aeol. — In editt. hic articulus cum proximo, qui a Vatic. absunt, [absunt etiam a Codd. a. b. et August. Schaef.] ponuntur inter §. XXX. et XXXI. inuito ordine; sed cuius tamen in seqq. saepe exigua ratio habetur. Koen.

88) Cod. A. *τὸ τὶ τὰ λέγουσι· τά κε τις ἀνώνυμον,* ceteris omissis. Cod. B. *λέγουσι. Πίνδαρος* vsque ad *γῆρας,* ceteris omissis. Cod. c. *λέγουσιν, ὡς Πίνδαρος — ἕψη μάτην, ἁπάντων καλῶν ἄμορος.* Schaef.

89) *Τά κέ τις*] Pindarica, quibus vtitur ob verbum *καθῆσθαι, otiosum esse, desidere,* St. Berglerus ad Alciphr. p. 102. leguntur Olymp. I. vs. 132. 133. sed vbi est *Τί κέ τις* etc. Videtur *τά,* nescio an ab alio praeter Nostrum pro *τί* obseruatum, antiquum quiddam referre et Glossematicum, quale fere est in *σά μάν;* pro *τί μήν;* Conf. §. L. *τὰ* pro *τινὰ* Doriensibus tribuit Etymol. *M.* p. 167, 37. Hesych. *Ἄντυ, ἄν τινα, Ῥόδιοι.* Koen.

90) *Τὸ δ. δίδοι λέγουσι*] *λέγουσι* in vulgatis editt. deest, quae mox cum Vatic. *καὶ τὰ ἄλλα ὁ. τοῖς τ. π. τῶν εὐκτικῶν ἐκφέρουσι, καὶ Πίνδ.* In Pindari loco ex Ol. I. vs. 135. 136. hic, pro *τὺ,* perperam Vatic. *τῷ, τὴν* Reg. B. *τοῦ* Valderi et H. Curionis editiones, quarum alterutra vsus fuerit D. Heinsius in Lect. Theocrit. Cap. IV. p. 306. *Δίδου* Moschus Eid. VII. vs. 5. Koen. Cod. A. *τὰ δεύτερα* vsque ad *δίδοι* omittit. Codd. a. et b. *καὶ τὰ ἄλλα ὁμοίως —:* tum *εὐκτικῶν ἐκφέρουσι, καὶ Πίνδαρος — φίλην.* Cod. c. *λέγουσιν οἱ Δωριεῖς καὶ τὰ ὅμοια, ὁμοίως —:* tum *τὰ δεύτ. πρόσωπα ἐκφέροντες, ὡς Πίν-*

— — — τὺ δὲ
Πρᾶξιν φίλαν δίδοι.

§. XXV. Τὸ ἐσθλὸν ἐσλὸν λέγουσι. Πίνδαρος·
Ἐσλῶν γὰρ ὑπὸ χαρμάτων [91])
Πῆμα θνάσκει παλίγκοτον δαμασθέν.

§. XXVI. [92]) Τὸ πάντη περισπῶσι παντᾶ [93]) λέγοντες. Πίνδαρος·

δαρος· τὺ δὲ πρᾶξιν φίλα δίδοι. In Cod. August. nihil huius articuli legitur nisi hoc: Τὸ δίδου δίδοι, καὶ ἄλλα, ὁμοίως τοῖς τρίτοις προσώποις τῶν εὐκτικῶν ἐκφέρουσι. Schaef.

91) Ἐσλῶν γὰρ ὑπὸ χ.] Olymp. II. vs. 35. 36. qui posterior versus, certe ad Grammatici institutum non necessarius, a Regg. et Meerm. abest. Ibi autem ἐσθλῶν editur: alterum e Dialecto est et Pindari etiam vsu. vid. Cl. Albertius ad Hesych. T. I. p. 1461, 9. Koen. Cod. A. λέγουσιν. ἐσλῶν γὰρ ὑπὸ χαρμάτων. Cod. B. λέγουσι. Πίνδαρος· ἐσλὸν (sic) γὰρ ὑπὸ χαρμάτων. Cod. c. ἐσλὸν λέγεται τοῖς Δωριεῦσιν, ὡς Πίνδαρος· etc. In Pindari loco Cod. August. ἀπὸ et θνήσκει habet pro ὑπὸ et θνάσκει. Schaef.

92) Cod. a. τὸ π. π. παντῆ λέγοντες. Cod. c. περισπῶσιν οἱ Δωριεῖς παντᾶ: tum in loco Pindarico πρόφατον σοφίαν. Schaef.

93) παντᾶ] Ita Voss. Regg. et editio Gormont. ceterae fere παντᾷ cum Vatic. eadem variatione, qua πάντη et πάντῃ scripta inueniuntur. ΠΑΝΤΑΙ, quod pro παντᾷ facit, dabit Tabula Heracleënsis I. vs. 93. et decretum Agrigentinorum apud Gruter. Thes. Inscr. pag. CCCCI. si vera est Cl. D'Oruillii suspicio: vid. not. ad Syllogen Inscript. Vett. in Siculorum P. II. p. 514, 4. Accentum quod attinet, cum is in compluribus vocabulis a Doriensibus transferretur a penultima in vltimam; [etiam in παντῶς et παντῶν, vid. §. CXXII. et CXXVIII.] παντᾷ quoque elatum oportuit pro πάντᾳ, quod a πάντῃ proxime oriretur. [V. Brunck. ad Aristophan. Lysistr. v. 169. et 180. Schaef.] Huic similia ἁμᾶ et κρυφᾶ Scholiastes Pindari adnotauit ad Ol. I. vs. 75. Pyth. III. vs. 65. ἁμᾷ etiam Noster §. LXVI. Ἄλλᾳ editur in Theocriti Eid. II. vs. 127. ad ἀλλᾷ ducit Cod. Toletani

lectio *ἀλλᾶ* apud A. Schottum Obs. Hum. II. 46. qua ratione pro *παντᾷ* in Nostro hoc ipso loco Aldina editio habet *παντά*. Accedit Apollonius Dysc. in Grammatica inedita *): *τούτῳ γὰρ τῷ λόγῳ καὶ Δωριεῖς πάντᾳ φασὶν, ὅτι καὶ τὸ ἐπίῤῥημα πάντως, καὶ ἄλλα, ὅτι καὶ ἄλλως*, quem scripsisse *παντᾷ — ὅτι καὶ — παντῶς, καὶ ἀλλᾷ, ὅτι καὶ ἀλλῶς*, abunde patebit ex iis, quae ex eodem dabimus ad §. CXXII. — Doricum *παντᾷ*, *omnino, vndique*, dum pro *πάντα* acciperent, saepissime Librarios et Interpretes elusit. In Dorica terminorum tabula apud Gruter. Thes. Inscript. pag. CCX. 8. *ΠΕΡΙΣΤΑΣΙΝ ΑΦΗΣΕΙ* |ο| *Ο ΠΑΝΤΑ, ΤΑ ΔΕ ΔΕΝΔΡΕΑ ΚΑΡΠΕΥΣΕΙΤΑΙ,* vt legendum existimo, est *circuitum relinquito quaquauersum pedum LX, arboribus autem vtitor fruitor.* De *καρπευσεῖται* vid. §. XCVII. In eadem tabula p. CCXI. 13. *ΠΑΝΤΑ* bene accepit, Interprete castigato, Gruterus. In Poëtis, sicubi ista permutata sint, de vera lectione vel propter metrum dubitari nequit. Aristophanis versus in Lysistr. 180. non potest non graui vitio laborare. Ibi, cum futurum dixisset Lysistrata, vt arx a mulieribus occuparetur, Lampito respondet: *Πάντα κ' ἔχοι, καὶ τάδε ΓΑΡ λέγεις καλῶς. Παντᾷ*, et *τᾷδε* corrigendum esse, alii perspexerunt: particulam *γὰρ* nemo suspectam habuit. Sed si iungantur *λέγεις καλῶς*, verbum *ἔχοι* omni fulcro destitutum erit, quod accedet scribendo: *Παντᾷ κ' ἔχοι ΚΑ ΤΑΙΔΕ, ΤΑΙ λέγεις, καλῶς, profecto ista via, qua tu dicis, bene habebit res.* [Brunckius, non memor Koenianae coniecturae, dedit *παντᾶ κ' ἔχοι, καὶ τᾷδε γὰρ λέγεις καλῶς*. Si *παντᾶ* hîc mutes in *πάντ' εὖ*, nihil praeterea requirendum videatur. Schaef.] Haec quoque deprauatio ex illo fonte orta est, quem aperuit doctiss. Piersonus in Praef.

*) Locus Apollonii sumtus est ex libro *περὶ ἐπιῤῥημάτων*, vbi haec legas: *φαμὲν γὰρ πάντη, ὅτι καὶ πάντως, καὶ ἄλλη, ὅτι καὶ ἄλλως· ἄλλη μὲν γὰρ ἔγωγε καὶ ἄλλως* (locus scriptoris cuiusdam) [Grammaticus videtur scripsisse: *ἄλλη μὲν γὰρ ἔγωγε* (Homer. Il. XIII. v. 49.) *καὶ ἀλλ' ἄλλως* (Odyss. XIV. v. 124.). Schaef.], *οὐδαμῆ δὲ, ὅτι καὶ οὐδαμῶς, διχῆ τε καὶ τριχῆ, ὅτι καὶ διχῶς καὶ τριχῶς. τούτῳ γὰρ τῷ λόγῳ καὶ Δωριεῖς παντᾷ φασιν, ὅτι καὶ τὸ ἐπίῤῥημα παντῶς, καὶ ἀλλᾷ* (Cod. habet *ἄλλαι*), *ὅτι καὶ ἀλλῶς*. Sic accentus ponendi. Perperam positi sunt in Ruhnkenii apographo. Bast.

— — προφαντον σοφίᾳ καθ' Ἑλ-
λανας ἐόντα παντᾶ.

§. XXVII. Αἱμακουρίας 94) εἰώθασι λέγειν τὰ τῶν νεκρῶν ἐναγίσματα.

---

ad Moer. p. XXI.*) — Λέγουσι pro λέγοντες e Voss. recepi. [Fort. scribere voluit: „Λέγοντες pro λέγουσι e Voss. recepi.“ Schaef.] Pindari locus exstat Ol. I. vs. 187. 188. vbi est σοφίαν. In eo hic iterum παντᾶ Voss. et Regg. παντᾳ Vatic. cum quibusdam editt. Koen.

94) Αἱμακουρίας] Μακουρίας Vatic. et in margine ση, i. e. σημειοῦ vel σημείωσαι. **) vid. Celeb. Hemster-

*) Ex eodem illo fonte medicina fortasse petenda Xenophonti Ephesio p. 54, 1., de quo loco Bastius meus haec nuper ad me scripsit: „καὶ τὰ πρῶτά γε τοῦ ἔρωτος ὁ δ ο ι π ο ρ ε ῖ φιλήματα, καὶ ψαύσματα, καὶ πολλὰ παρ' ἐμοῦ δάκρυα. Locella vertit: *Primi quidem amoris v i a e d u c e s f u e r e oscula, contactus et multae meae lacrymae.* At ὁ δ ο ι π ο ρ έ ω non significat, quod sciam, *viae dux sum*, sed *iter facio*. Praeterea vnde regitur genitiuus? Saluinus, sensum loci secutus, satis laxe interpretatur: *e 'l primo i n c a m m i n a m e n t o dello amore furono baci, e abbracciati, e molte lacrime.* Ego quidem pro ὁδοιπορεῖ legam ὁ δ ο ι π ό ρ ο ι, eodem sensu, quo haec vox ab Homero vsurpatur, i. e. pro σ υ ν ο δ ο ι π ό ρ ο ι. (V. H. Stephan. Thes.) Igitur sic vertam: *Et primum quidem amoris c o m i t e s fuere oscula, contactus et multae lacrimae.* Gallice dicas optime: *Mon amour fut a c c o m p a g n é de* etc. Vt verbum substantiuum addatur, haudquaquam opus est: nam huius ellipsis non pauca in Xenophonte Ephesio exempla reperiuntur. Conf. Meletemata tua p. 44. Ceterum ψαῦσμα addendum Lexicis.“ Mihi in mentem venit ὁδοιπο ι εῖ. *Et primum quidem amoris stadium m u n i u n t oscula, contactus lacrimaeque largiter a me profusae.* De commutatione litterarum ι et ρ videndi, praeter Piersonum l. c. et ad Moer. p. 128. a., Bentleius ad Callimachi Fragm. CXIII. p. 484. s., Wesselingius ad Diodor. Sic. T. I. p. 218, 31. p. 320, 1. (vbi, quod inprimis huc facit, ὀστρακοπο ρ οὶ scriptum pro ὀστρακοπο ι οί:) et T. II. p. 231, 1., Valckenarius ad Euripid. Phoeniss. v. 1469. et ad Herodot. p. 433, 8. (coll. Callimach. Elegiar. Fragm. p. 70.), Musgrauius ad Euripid. Heracl. v. 395., Brunckius ad Sophoclis Vitam et ad Trachin. v. 379., Schweighaeuserus Emend. et Obseru. in Suid. p. 27. (Opusc. Acad. II. p. 154.), Ilgenius ad Homer. Hymn. p. 610., Heynius ad Homer. Il. T. IV. p. 309. Schaef.

**) ση [aut potius [μ, (μ, interdumque (μ,] etiam σημειωτέον

significat. Sed quantumuis frequenter hoc compendium in marginibus librorum manu scriptorum reperiatur, tamen non semper recte intellectum adeoque passim pro particula ἢ habitum est, e. c. in Scholiis Platonicis p. 203. vbi miror, Ruhnkenium Σαΐς] ἢ ὅτι τὴν Σαΐν ἀκίνητόν φησι ὑπὸ σεισμῶν edidisse. Pro ἢ ὅτι secundum Codicem Parisinum,

T

quod vel sine Codice videas, legendum (Η Ο, i. e. σημειωτέον ὅτι. Alio loco eorundem Scholiorum p. 151. leguntur haec: Συβωτῶν] Σημαίνηται, ὅτι τὰς ὗς ἀναγορεύει (scrib. secundum Cod. Paris. 1807. τὰς σῦς ἀπαγορεύει) Πλάτων τοῦ ἐσθίεσθαι (Cod. idem addit ἐν) τῇ ἀρίστῃ πολιτείᾳ. [Eodem modo p. 71. v. 14. p. 73. v. 1. p. 116. v. vlt. p. 144. v. 8. p. 150. v. 6. vt satis superque appareat, hominem, cuius opera Ruhnkenius vsus est, notam (Η non intellexisse. In superioribus p. 64. et 67. recte editum est σημείωσαι.] Pro illo σημαίνηται erit fortasse qui σημαίνεται scribendum censeat: sed quid, quaeso, in talibus significet σημαίνεται? Sine vlla dubitatione legendum σημείωσαι, σημειοῦ s. σημειωτέον. Quod si Ruhnkenius hoc Scholium sua ipsius manu e Codice exscripsisset, nunquam commissurus erat, vt vitiosum illud σημαίνηται typis vulgaretur. Inspice notam Hemsterhusii ad Plut. p. 146. s. a Koenio citatam, neque dubitabis, Scholium Platonicum vere me correxisse. Hemsterhusius: „Pro σημειοῦ vel σημείωσαι *descriptores ignari* saepe σημαίνει „vel σημαίνεται dederunt: ita non raro peccatum est in Sui„da, Scholiaste Luciani aliisque.“ Verissime haec moneri, docet etiam Phauorinus: Συγχωρῶ, τὸ ἐπιτρέπω. καὶ τὸ μὲν ἐπιτρέπω δοτικῇ, ὁμοίως τῷ συγχωρῶ, προτρέπω δὲ αἰτιατικῇ. Σημαίνει δὲ τὸ ἀφίημι. τὸ συγχωρῶ, τὸ ἐπιτρέπω, τὸ ἐνδίδωμι. ταῦτα καὶ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ, καὶ πρὸς ἀπαρέμφατον ἀποδίδομεν. Hic Lexicographi articulus quid sibi velit, nemo facile dicat. Exscripsit eum Phavorinus ex Lexico, cuius fragmenta aliquot euulgauit Hermannus de emend. rat. gr. gr. p. 353. sqq. Conf. quae notavi ad Schoellii *Repertoire* p. 414. Locus secundum Codicem 2562. sic legendus est: Σημείωσαι δὲ, ὅτι τὸ ἀφίημι, τὸ συγχωρῶ, τὸ ἐῶ, τὸ ἐπιτρέπω καὶ τὸ ἐνδίδωμι ταῦτα καὶ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ, καὶ πρὸς ἀπαρέμφατον ἀττικῶς ἀποδιδόμενα. Quemadmodum h. l. ταῦτα καὶ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ, sic ibid. v. συγχεῖ (qui articulus ex eodem Lexico sumtus est) legitur ταῦτα πάντα ὡς ἓν καὶ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ. Ἓν καὶ τὸ αὐτὸ locutio est inter vsitatissimas referenda. E. c. Lucianus Vol. III. p. 405. τὸν οἶνον . . . . ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν εἶναι. Conf. Schaeferi Melet. Crit. I. p. 54. [Add. Diodor. Sic. XI. c. 47. ὑφ' ἕνα δὲ καὶ τὸν αὐτὸν καιρόν. quod satis superque tuetur scripturam in altero illo Diodori loco, quem in Melet. Crit. citaui. Pro εἷς καὶ ὁ αὐτὸς dicitur etiam simplex εἷς. Euripides Phoen. v. 11. Κρέων τ' ἀδελφὸς μητρὸς ἐκ μιᾶς ἔφυ. Ibid. v. 157. s. ποῦ ποῦ δ' ὃς ἐμοὶ μιᾶς ἐγένετ' ἐκ ματέ-

§. XXVIII. [95]) Ἐκφέρουσι δὲ καὶ τὰ τρίτα πρόσωπα τῶν πληθυντικῶν ὁμοίως ταῖς δοτικαῖς τῶν ἰδίων μετοχῶν. Πίνδαρος·

> Ὅρμοισι τῶν χέρας ἀναπλέκοντι [96]) καὶ στεφάνοις.

---

hus. ad Schol. Aristoph. Plut. p. 146. Noster autem descripsit Scholia Pindari ad Olymp. I. vs. 146. quibus iunge notas ad Hesych. in V. Koen. Cod. a. μακουρίας pro αἱμακ. Cod. b. articulum plane omittit. Cod. August. item μακουρίας, litterâ μ̄ minio pictâ, ac si initialis sit. Schaef.

95) Codd. A. et B. ἐκφέρουσι δὲ τὰ τρίτα etc. Iidem cum August. in loco Pindarico habent τὰς χεῖρας (sic, non χέρας): et B. ἀντιπλέκοντι. Cod. b. ὁμοίως τῇ δοτικῇ. Deinde Cod. c. ὡς Πίνδαρος. In poëtae loco Codd. a. b. et c. χεῖρας. Post στεφάνοις iidem cum August. addunt ἀντὶ τοῦ ἀναπλέκουσι. Schaef.

96) ἀναπλέκοντι] Olymp. II. vs. 130. 131. Τὰς χέρας hic Regg. cum Aldina: ὅρμισι Voss. cum Valderi et H. Curionis editionibus, quae et ἀναπλέκονται habent; qui error in Dorico isto tertiae personae verborum flexu est longe frequentissimus. [V. ad §. LXIX. Rarior est error contrarius. Conf. Append. ad Bastii Epistol. Crit. p. 28. Sch.] In Theocrito Eid. XV. 115. videtur scribendum: Εἴδατά θ', ὅσσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθάνῃ πονέοντι, pro πονέονται, et

ρος. vbi aduerte constructionem huius vocis cum datiuo. Plutarchus V. Alex. c. 22. ὡς ἀπὸ μιᾶς ἐγγινόμενον ἀσθενείας τῇ φύσει καὶ τὸ πονοῦν καὶ τὸ ἡδόμενον. quae ob vsum participiorum τὸ πονοῦν et τὸ ἡδόμενον citaui Ind. Verb. ad Dionys. Halic. de Comp. V. p. 153. a. Illius vsus, de quo v. not. ad Dionys. p. 205., nunc obiter addam exempla haec. Dionysius Hal. Ant. Rom. VI. c. 22. ὡς ἔτι τὸ τιμώμενον εἶχε παρὰ πάντων ὅμοιον. vt ex Codice Vatic. scribendum. Lucianus T. I. p. 38. ἡ ἀμαθία μὲν θρασεῖς, ὀκνηροὺς δὲ τὸ λελογισμένον ἀπεργάζεται. vbi v. Hemsterhus. In Diogene Laërt. X. 139. 140. τὸ ἀλγοῦν, τὸ ἡδόμενον, τὸ λυπούμενον Interpres perperam vertit. Ceterum de compendio tachygraphico ση conf. not. ad L. Bosii Ellips. p. 399. Schaef.] Denique sciendum, perfectum σεσημείωται interdum scribi hoc compendio: σσ̄ (ε η superscr.). Bast.

§. XXIX. *Τὸν ὄρνιθα ὄρνιχα λέγουσιν. Πίνδαρος* 97).

Διὸς πρὸς ὄρνιχα θεῖον.

§. XXX. 98) *Τὰ πληθυντικὰ πολλάκις ὁμοφώνως τοῖς δυϊκοῖς προφέρουσι* 99). *Πίνδαρος·*

Μαθόντες δὲ, λάβροι
Παγγλωσσίαι κόρακες ὣς,
Ἄκραντα γαρύετον
Διὸς πρὸς ὄρνιχα θεῖον.

---

in Dissertationibus Doricis Collect. Mythol. Galei p. 721, 18. *ἐπάγοντι* pro *ἐπάγονται*, vt et p. 717, 9. *ποιητὰς δὲ μάρτυρας ἐπάγοντι, τοὶ* [haec vocula excidit] *ποτὶ ἀδονὰν, οὐ ποτ᾽ ἀλάθειαν ποιοῦντι.* Ibid. p. 724, 14. *τοίτινες λέγοντι*, i. e. *οἵτινες λέγουσι*, male in *τοίτινες λέγοντες* abiit. Plura non congero. Koen.

97) *ὄρνιχα λ. Π.*] Vera posset iudicari Vossiani Codicis lectio *τὸν ὄρνιθα ὄρνιχα* [sic] *λ. Διὸς π. ὄ. θ. ὁ Πίνδαρος λέγει*, nisi a prius edita starent Regg. et Vatic. Litera *θ* cum *χ* per dialectum permutata est etiam in Hesychii *Ἐξεύχομαι* et *Ἴχματα*. De *ἔξεχα* praeclara summi Viri est obseruatio ad V. *Ἐξεχέμεναι.* Koen. Codd. a. et b. *λέγουσι. Πίνδαρος.* Cod. c. *λέγουσιν οἱ Δωριεῖς; καὶ Πίνδαρος.* In Cod. August. postrema syllaba *χα* vocis *ὄρνιχα* ante *λέγουσιν* aut omissa fuit a librario, aut euanuit. Poëtae locum Codd. a. b. et c. hoc verborum ordine dant: *πρὸς Διὸς ὄ. θ.* Cod. August. omittit *Πίνδαρος — θεῖον.* De forma Dorica *ὄρνιξ* v. vtilissimae virum industriae, Fischer. ad Weller. I. pag. 172. s. Schaef.

98) Codd. A. et B. articulum hunc omittere, iam Koenius monuit. Cod. August. pro *προφέρουσι* habet *ἐκφέρουσι*, solenni in his variatione. Cod. c. *καὶ Πίνδαρος.* In Pindari loco Codd. a. b. et c. *λαῦροι* pro *λάβροι.* „Similes in codicibus ductus literarum *υ* et *β*.“ Brunckius ad Aeschyli Pers. v. 964. In Cod. August. loco verborum *γαρύετον — θεῖον* vacuum spatium relictum. Schaef.

99) *προφ.*] *ἐκφ.* Vatic. cum editis. Pindarica ex Ol. II. vs. 156. et seqq. Valderum secutus H. Curio hoc pacto distinguebat: *Μαθόντες — κόρακες Ὡς — θεῖον.* In iis *παγγλωσσίαι* habet Voss. cum in Regiis desit articu-

§. XXXI. [1]) *Αἶτος εἰώθασι λέγειν τὸ τέμενος* [2]). *Πίνδαρος·*

---

lus: *παγγλωσσίᾳ* pleraeque editt. *παγγλωσσία* ceterae cum Vatic. *Παγγλωσσίαι* habet et Meerm. sed omittit *Μαθόντες δὲ*, et *Δ. πρὸς ὅ. ϑ.* In edito Pindaro est *παγγλωσσίᾳ*, *παγγλωσσίαι* citante etiam Aristide Or. T. II. p. 28. et 378. alteri praelatum a G. Cantero Nou. Lect. II. 5. dum *παγγλωσσίᾳ* tuetur Pauwius in not. ad Pind. p. 17. Ambiguam reddidit lectionem veterum consuetudo, qua litera *ι*, nunc subscribi solita, ad latus vocabulorum ponebatur. Hesychii *Ἀγκύλαι, τῷ ἀκοντίῳ*, est pro *ἀγκύλᾳ*. In Corcyrea inscriptione Montefalconius Diar. Ital. p. 419, 12. *δότω προστάται προβουλῶν, οἱ δὲ εἰς τὰ δικαστήρια φερέτω*, perperam dedit pro *δ. προστάτᾳ π. ὁ δὲ — φερέτω*. Quae ibi sequuntur corruptissima, manum mea peritiorem exspectant. — Ceterum dualis *γαρύετον*, qui, post *μαθόντες* positus, in Scholiastae censuram incurrit, adeo displicuit Rich. Dawesio in Misc. Crit. p. 49. vt *γαρυέμεν* putarit reponendum: vanam fuisse Viri doctissimi religionem, docebunt vel huius Enallages exempla a Cl. Ernestio ad Homeri Il. *Α.* vs. 566. prolata; quae forte etiam satisfacient Viro docto ad Lucian. T. II. p. 231. Conf. Gesner. ad Orphei Argon. vs. 818. *Γαρύετον*, praeter Aristid. citat etiam Theophylactus Bulg. Ep. VI. p. 12. Koen.

1) Cod. A. *ἄλτος εἰώθασι* et *διὸς ἄλτει πανδ. ἤγουν τῷ ἐνδ.* Cod. B. *τοῦτος* (sic) *εἰώθασι* et *διὸς αἴτει π. ἤγουν τῷ ἐνδ.* Cod. c. *τὸ τέμενος οἱ Δωριεῖς, ὡς Πίνδαρος.* Cod. August. omittit *Πίνδαρος*, it. *τῷ* post *ἤτοι*. Schaef.

2) *Αἶτος — τὸ τέμενος*] *Τοῦτος* vitiose Reg. B. *Αἶτος*, adductis iisdem Pindari verbis, habet et Eustathius ad Homeri Il. *Γ.* p. 381, 26. *Μ.* p. 907, 61. per *ἐνδιαίτημα* quoque explicans. In ipso quidem Poëta Olymp. III. 30. — *ὅγε Πιστὰ φρονέων Διὸς αἰτεῖ πανδόκῳ Ἄλσει σκιαρόν τε φύτευμα, Ξυνὸν ἀνθρώποις, στέφανόν τ' ἀρετᾶς.* verbum est *αἰτεῖ*, *ᾔτησε* Scholiastae recentiori; nec dubito tamen, quin abstrusius quid lateat. Egregiam hic operam nauat alter MS. Regius, qui pro *Αἶτος* praebet *ἄλτος*, et *ἄλτει* in subiecto Pindari loco pro *αἴτει*.

— — Διὸς αἴτει πανδόκῳ·
ἤτοι τῷ ἐνδιαιτήματι 3).

§. XXXII. 4) Τὸ ἐπεντιθέναι τὸ ι τῷ ο τῶν Δωριέων ἐστί. τὴν πνοὴν γὰρ πνοιήν φασι, καὶ τὴν χρόαν χροιὰν, καὶ τὴν ψόαν ψοιὰν, καὶ τὴν ῥόαν ῥοιὰν 5), καὶ τὴν πόαν ποιάν. Πίνδαρος·
Πνοιᾶς ὄπιθεν Βορέα.

Antiquissima versus Pindarici lectio videtur fuisse Διὸς — πανδόκῳ Ἄλτει, cuius ἄλσει mera est expositio. Ἄλτις [eiusdem sine dubio cum ἄλσος originis, ab ἄω, ἄλω, *alo*, vnde ἀλδέω, ἀλδήσκω, aliaque germinarunt] eximie *lucus* dicebatur Ioui Olympio sacer; etiam Pindaro Ol. X. vs. 55. περὶ δὲ πάξας — Ἄλτιν — διέκρινε. Pausaniae locum e V. 10. dudum Viri eruditi contulerunt: inprimis videri meretur Cl. D'Oruillius in Siculis Cap. V. p. 74. 75. Est eius mentio et in Xenophontis Hist. Gr. L. VII. p. 639. A. Arcades Eleis ad fluuium Cladaum παρετάξαντο, ὃς παρὰ ἄλτην [L. Ἄλτιν] καταῤῥέων εἰς τὸν Ἀλφειὸν ἐμβάλλει. Quod ibi in margine notatur, tanquam diuersa lectio, αἴτιν, ostendit, quam pronus fuerit in Pindari loco Grammaticorum lapsus. Koen.

3) ἤτοι τῷ ἐνδιαιτήματι] Desunt Meerm. vt et mox in §. XXXII. verba καὶ τὴν χροὰν etc. et totus §. XXXIII. et dein §. XXXIX. L. Koen.

4) Codd. A. B. a. b. et c. καὶ τὴν χρόαν χροιὰν etc. Bastius: „recte." Et sic dedi pro Koeniano, quod accentu peccat, κ. τ. χροὰν χ. Conf. Reiz. de Accent. Inclinat. p. 121. Cod. b. πνοιὴν λέγουσι. Deinde Codd. a. b. c. et August. omittunt καὶ τὴν ψόαν — ῥοιάν. Tum Codd. a. b. et c. καὶ τὴν πόαν ποίαν, post quae Cod. c. habet καὶ Πίνδαρος. In loco Pindarico Codd. A. et B. πνοιαῖς ὄπιθεν βορέαο. Cod. a. πνοαῖς ὄπιθεν βορέα. Cod. b. πνοιῆς ὄπισθεν βορέαο. Cod. c. πνοιαῖς ὄπισθεν βορέα. Cod. August. omittit Πίνδαρος — Βορέα. Schaef.

5) καὶ τὴν ψ. ψ. καὶ τὴν ῥ. ῥ.] Haec de Voss. et Regg. adieci. In Pindari versu, qui adfertur, Olymp. III. 56. legitur πνοιᾶς ὄπισθεν Βορέα. Priores edd. hic πνοιῆς ὄπισθεν Βορέαο, MSS. πνοιαῖς ὄπιθεν Βορεάο, praeter Voss. qui Βορέα. Quod praebent MSS. omnes,

§. XXXIII. Ἦν ἄρα καὶ τῶν Δωριέων ἡ ἄρσις ἡ ἐναντία [6]) τῇ ἀναδιπλώσει. Πίνδαρος·
Ὀλύμπια μὲν γὰρ αὐτὸς
Γέρα ἔδεκτο. — —

ὄπιθεν, data opera a Nostro §. XXXV. adsertum, propter eosdem in Antistrophe numeros Pindaro omnino restituendum est. — Diphthongum οι in similibus voculis ἀναλογώτερον iudicat Helladius in Chrestom. Ὅτι ἀναλογώτερον ἡ χροιὰ, κατὰ πάθος δὲ ἐλλειπτικὸν ἡ χρόα, καὶ ἡ βοτάνη ποία μᾶλλον ἢ πoὰ λεγομένη. In Libanii Or. XVI. p. 446. B. leuem mendam praeteruidit Morellus. Nam vbi editur ἐν τῷ θεάτρῳ ποτὲ συμβὰν, οἶμαί, τι *) τὸν δῆμον ἄφωνον ἐκάθισε. τοῦθ' οὗτος ἡγήσατο συμφορὰν, ἄλλοις τε πολλοῖς τοῦτο δηλῶν, καὶ τῇ χώρᾳ, scribendum est καὶ τῇ χρόᾳ. Koen. Χρόᾳ pro χώρᾳ in Libanio etiam libri manu scripti confirmant. V. Reiskium Vol. II. p. 246. — Ceterum bene Gregorius ῥόαν, non ῥοάν. V. Append. ad Epist. Crit. p. 31. Hic addere iuvat, vocem ῥόα in omnibus Lexicis, quotquot noui, inde a Stephanico Thesauro (T. IV. P. II. [imo Indic. P. II.] p. 9. A.) vsque ad alteram editionem Schneideriani Lexici, falso accentu notari. In Schneideriano haec legas: „Ῥοὰ, ἡ, *Granatapfel* —." et: „Ῥοιὰ, ἡ *statt* ῥοὰ, *Granatbaum oder Frucht*." insigni documento, eundem errorem per aliquot annorum centurias propagatum esse, quod alter alterum securus transscriberet. Bast.

6) ἡ ἄρσις ἡ ἐν.] αἱ ἄρσεις αἱ ἐναντίαι Regg. [Cod. A. ἦσαν ἄρα κ. τ. Δ. αἱ ἄρσεις αἱ ἐναντίαι. Cod. B. cum vulgata consentit. Cod. c. ἐστὶ δ' ἄρα καὶ etc.: deinde ὡς Πίνδαρος. In poëtae verbis Codd. a. b. et c. γέρας ἔδεκτο, post quae verba Codd. a. b. et August. addunt ἀντὶ τοῦ ἐδέδεκτο. Schaef.] Mox Ὀλύμπια MSS. omnes cum plerisque editt. et γέρα Regg. γέρεα Voss. Nempe perperam opinabatur Grammaticus, Ὀλύμπια γέρα iungenda esse: Ὀλυμπίᾳ solus dedit Scotus, e Pindaro Ol. II. vs. 87. 88. Ὀλυμπίᾳ μὲν γὰρ αὐτὸς Γέρας ἔδεκτο. —

*) Mira haec aut interpunctio, aut accentus positio. Scribe, aut συμβὰν οἶμαί τι κ. τ. λ., aut συμβὰν, οἶμαι, τὶ κ. τ. λ. Vis enim ncliticae nequit vltra comma extendi. Conf. Reizii praefat. ad Herodot. p. VIII. Schaef.

§. XXXIV. *Αἱ ἐπεκτάσεις καὶ τῶν Δωριέων* [7]) *εἰσί. κενὸς κενεός.*

§. XXXV.[8]) *Τὸ ὄπισθεν ὄπιθεν λέγουσι, καὶ τὸ πρόσθεν πρόθεν*[9]), *τὸ σ̄ ἐκθλίβοντες.*

§. XXXVI. *Τὸ θεᾶσθε θᾶσθε* [10]) *λέγουσι.*

Cum *κενεὸς*, de quo in sequenti §. conuenit Ionum *ἀδελφεὸς*, et Laconum *κίττεορ*, pro *κιττὸς*, apud Hesych. *Κενεὸς* eximendum videtur Orpheo de Lapid. IX. 15. vbi de Solis gemmis: *Εἶδος δέ σφι λίθων ἄλλο. τὸ μέν τε νοήσεις Κρύσταλλον κενεήν· ὁ δὲ χρυσολίθῳ δέμας ἄντην Εἴκελος εἰςιδέειν.* Velim mihi explicari, ne de metro querar, quid sit *κρύσταλλος κενεή*. Corrigo: *Εἶδος δέ σφι λίθων ἄλλων. ὁ μὲν, εἴγε νοήσεις, κρύσταλλός κεν ἔην.* — Firmat emendationem, quod sequitur, *εἰ δ' οὐκ ἔχεν οὐδ' ὅγ' ἐθείρας, χρυσόλιθός κεν ἔην.* vt adeo mirer, hanc mendam in nuperrima editione relictam fuisse. Omnes autem isti versus a vs. 10. *Δοιὼ δ' ἠελίου χρυσότριχε λᾶε πέλονται,* ad lapidem Opallium nihil faciunt. KOEN.

7) *καὶ τῶν Δωριέων*] Cod. b. *καὶ* omittit. Deinde Cod. c. dat *εἰσὶν, ὡς τὸ κενὸς κενεός.* SCHAEF.

8) Cod. b. *ὁμοίως τὸ ὄπισθεν* etc. Cod. c. *οἱ Δωριεῖς τὸ ὄπισθεν ὄπιθεν λέγουσι, τὸ σ̄ ἐκθλίβοντες.* Etiam Codd. a. b. et August. verba *καὶ τὸ πρόσθεν πρόθεν* omittunt: recte, opinor. Deinde Cod. August., ordine verborum inuerso, *ἐκθλίβοντες τὸ σ̄.* SCHAEF.

9) *καὶ τὸ π. πρόθεν*] Sic Voss. nam in Vat. et prior. editt. haec desunt, vt totus articulus in Regiis, referendus ad Pindari Ol. III. vs. 56. Vid. §. XXXII. Poëticum *ὄπιθεν* ferri nequit in Alciphrone p. 398. KOEN. In loco Alciphronis III. 53. *ὁρῶ προσιόντα τῶν ἀπὸ τῆς Τιλίας τινὰ νεανίσκων, καὶ δείσας τὰ μὲν βρώματα ὄπιθεν ἀπεθέμην,* Codex Paris. 2720. dat *ὄπισθεν* et *προσιόντας τῶν ἀπὸ τῆς τηλίας* (vt Berglerus coniecit) *τινὰς νεανίσκων,* et infra *αὐτοὺς* pro *αὐτὸν ἄλλην ὁδὸν ἔτρεψαν.* BAST.

10) *θᾶσθε*] Debetur articulus MSStis, [Meerm. *Τὸ θεᾶσθαι λέγουσι θᾶσθαι.*] [Codd. A. B. a. et b. *τὸ θεᾶσθαι θᾶσθαι λέγουσι.* Cod. c. *παρὰ τοῖς Δωριεῦσι τὸ*

θεᾶσθαι θᾶσθαι λέγεται. Cod. August. articulum omittit. Schaef.] qui eo magis a Nostro profectus videtur, quod, dum, omisso Pindaro, Aristophanea quaedam ex Acharn. iam hinc tractat Grammaticus, θᾶσθε in ea fabula legitur vs. 770. Θᾶσαι iterum tangit §. LXXV. Antiquissima verbi facies fuit θάω, vnde θαέω et θεάω familiam duxerunt. Θάω et θάομαι retinuerunt priscarum formarum studiosissimi Dorienses; a θαέω, θηέω, θηέομαι vel θηεῦμαι in Ionia sedem fixit; tandem θεάομαι, a θεάω, in vsum transiit communem. In his facem praetulit Cl. Valckenaerius ad Herodot. p. 571, 88. et eximia summi Viri adnotatio ad Hesychii Θαοντα, — θεωροῦντα, vnde apud eundem Lexicographum Διαθόντα, διαθρήσαντα, διϊδόντα, vnica adiecta litera persanaveris *). Τεθεαμένον reponendum Libanio Or. XIV. p. 429. A. pro τεθαμμένον **), quod in τεθαμένον insulse mutat Morellus. Θᾶσαι imperatiuus Doricus, praeterquam apud Theocritum, superest in Epicharmi Siculi fragmento apud Athen. L. III. p. 86. A. in Sophronis apud eundem L. III. pag. 106. E. et Demetrium Phal. π. ἑ. §. CXLVII. θάεο in Nossidis Epigrammate et Anytae, in Wolfii fragm. Poëtriarum p. 90. et 114. Θάμεθα e Sophrone citat Apollonius Dysc. in Excerpt. pag. 425. C. quae exempla euincunt, non aliter accipiendum esse in Inscriptione Heracleënsi I. vs. 70. θασάμενοι τὰν γᾶν ποττὰν τῶν ἐπιχωρίων. Cl. Editor θασάμενοι iniuria ad verbum τίθημι retulit p. 226. quem si nihil aliud, Doriensium saltem consuetudo reprimere potuerat, literam

*) Et facillima et verissima Hesychii correctio διαθόντα (i. e. διαθάοντα) pro διαθόντα. Millies lineolam, qua α significatur, librarii neglexerunt. Si Schowio p. 210. fides habenda, Codex dat διάθονται. Sed fortasse ipse habuit pro diphthongo αι, quod est simplex α. Conf. quae de figura litterae α supra p. 190. s. notaui. Omnino magni ad Hesychium emendandum momenti est probe nosse ductus litterarum scribendique compendia, quibus librarii decimo seculo vsi sunt. Quoties enim vitia inde nata sunt, quod voces perperam legerentur, ista palaeographiae scientia ad verum reperiendum te rectâ viâ saepius perducet. Bast.

**) Τεθεαμένος et τεθαμμένος confunduntur etiam in Polemone Soph. p. 11. ed. Poss. ταύταις καὶ Πολύζηλος ἠκολούθησε μὴ τεθεαμένος, vbi Codex Paris. 3017. male dat τεθαμμένος. Bast.

η in verbi *τίθημι* temporibus in latum illud α nunquam mutantium: forte nec in deriuatis a *τίθημι*, nam *συνθήκα* est in Tabula Heracleënsi I. 46. et passim, non *συνθάκα*. De *τέθηκα* totidem verbis id testatur peritissimus Grammaticus Herodianus in Aldi Hortis Adon. pag. 418. fin. neque id de ceteris temporibus, si melioribus Codicibus fides habeatur, minus verum est. *Θήσει*, vel *θησεῖ* potius, dabit Alcaeus*) in Apollonii Dysc. Excerptis p. 431. C. e duobus MSS. sine haesitatione reddendum Callimacho in Dorico H. in Cer. vs. 55. vt optimo exemplo *θησῶ* reduxit Cl. Ernestius in H. in L. P. vs. 121. quod plus semel est apud Theocrit. et Pindarum, quin et in aenea Tabula Heracleënsi I. vs. 88. *οὐδὲ ΓΑΙΩΝΑΣ ΘΗΣΕΙ πὰρ τὼς ὑπάρχοντας*, tametsi *θήσει* Vir doctissimus *pascet* interpretatur, posteaquam in animum induxerat, *γαιῶνας* seruos esse *terriuenales* vel *adscriptitios*. *Θησεῖ* a *τίθημι* est, et *γαιῶνες* vi formae, quae collectiua est, significare debuerunt *terrae collectiones quasdam*, siue *grumos* **): cuiuscunque tandem vsus

*) Vellem, Criticus totum illud Alcaei fragmentum nobis expediret. Codex quidem cum textu, qualem Sturzius p. 564. dedit, plane consentit. Pro *ἄφυτον* fortasse scribendum *ἄφυκτον*. Num forte *θήσει* mutandum in *Θησεῖ* (*Theseo*)? Sed nihil extundo, quod satisfaciat. Bast.

**) *Γαιὼν* hoc sensu, vt sit *sepes terrea*, Toupius (in Suid. Vol. II. p. 482.) restituit Hesychio v. *Χόρτος*, pro vulgata, *δηλοῖ δὲ καὶ . . . τὸν ὅρον ἐκ γαίων*, coniiciens, *τὸν ὅρον ἐκ τῶν γαιώνων* [in Cod. sic scriptum: *γαιῶν*, vbi compendium syllabae *ων* pro circumflexo habitum (v. Append. ad Epist. crit. p. 22.) ob viciniam acuti plane neglexerunt]. Haec coniectura mihi perplacet, cum Hesychius *γαιῶν* (a *γῆ*) scripsisse vix videatur: malim tamen *τὸν ὅρον τὸν ἐκ γαιώνων*. Conf. Schow. p. 788. Sed hoc vtut est, melior est haec Toupii coniectura alterâ (Vol. IV. p. 276.): *τὸν οἶκον ἐκ* (aut *ἐν*) *γειτόνων*. — De nominibus in *ων* desinentibus Pseudo-Herodianus in *ἐπιμερισμοῖς* MSS. haec tradit: *Τὰ ἐπὶ τέλους ἔχοντα τὸν τόνον εἰς ων ὀνόματα, εἰ μέν εἰσι περιεκτικὰ, διὰ τοῦ ω μεγάλου κλίνονται, οἷον ξενὼν ξενῶνος, ἀνδρὼν ἀνδρῶνος*, [In Lexico SG. *ἄλλος ἀλφάβητος* legitur: *Ἀνδρών· ἐπὶ τοῦ μεγάλου οἴκου. Ἡρόδοτος α.*] *παρθενὼν παρθενῶνος. περιέχει γὰρ ὁ ξενὼν τοὺς ξένους, ὁ ἀνδρὼν τοὺς ἄνδρας, ὁ παρθενὼν τὰς παρθένους. οὕτω καὶ δαφνὼν δαφνῶνος, κοιτὼν κοιτῶνος, νυμφὼν, ἱππὼν, φυτὼν καὶ τὰ ὅμοια. Φυτὼν* Lexica no-

§. XXXVII.[11]) Τὰς γενικὰς τῶν πληθυντικῶν τὰς

---

fuerint: quorum plures, quam initio adfuerant, *ponere* agri conductor vetatur. Maiore luce homines eruditi illos γαιῶνας aliquando adfundent ex Sicula terminorum tabula apud Gruter. Thes. Inscr. pag. CCXIII. vbi *ΡΟΕΙΔΙΟΝ* memoratur *ΡΕΟΝ ΑΝΑ ΜΕΣΟΝ ΤΩΝ ΓΑΕΩΝΩΝ.* Vbi, nisi malis credere vitium esse in *ΓΑΕΩΝΩΝ*, altera forma potest obseruari γαεὼν, qualis est in βολεὼν, a Phrynicho in Eclog. p. 66. reiecta in ἱστεὼν, καλαμεὼν, ἱππεὼν, et ἀνδρεών. Suspicatur autem ex Sicula ista inscriptione in Add. Mazochius, γαιῶνα loci fuisse nomen, inde dicti, *quod in eo venalicii isti degerent, aut olim habitauerint.* Credo, ἐργατώνων aliquid menti obuersabatur. Hesych. Ἐργάτωνες*), οἱ ἐν τοῖς ἀγροῖς τόποι, ἔνθα οἱ οἰκέται κοιμῶνται. Sed in γαιὼν nulla est vocis ὤνιος compositio. Ignotum Lexicis nomen collectiuum *ΕΡΕΙΠΙΩΝΑΣ* praebent Fines Latiorum Ciuitatis in Antiq. Asiat. p. 135, 5. pro *loco, vbi multae sunt parietinae,* ab ἐρείπια, quibus, praeter ceteros, vtuntur Abydenus apud Eusebium Praep. Euang. p. 416. B. Lucian. T. II. p. 44. Leui menda Hesychius liberandus est V. Ναύων, νεωρίων. Scribe: Ναυὼν, νεώριον. De similibus collectiuis videtur egisse Nicander ἐν τρίτῃ Ἀττικῆς διαλέκτου, citatus Harpocrationi V. Βολεῶνες. Koen.

11) Codd. A. B. a. b. et c. articulum τὰς ante εἰς ων stra ignorant. [Hinc nomen proprium Φύτων, vt ab ἀνδρὼν dicitur Ἄνδρων. Conf. Wesseling. ad Diodor. Sic. XIV. c. 108. Obiter Lexicis adde φυτοσπορία, quo nomine vtitur Manetho IV. v. 432. Schaef.] Alio loco idem Pseudo-Herodianus commemorat voces ἀμπελὼν, δρυμὼν, κλαυθμὼν (Schneidero sine causa visum dubiae fidei), πλατανὼν, πυξὼν (pro quo Glossae Steph. πυξεὼν dant), χαραδρεὼν et λαμεών. Vltimum si recte habet, deducendum est a λάμος, *gula.* De φελλεὼν v. Ruhnken. ad Tim. p. 270. Βοὼν, quod Schneiderus ex tab. Heracl. asciuit, a Phrynicho in Προπαρ. Σοφιστ. MS. sic explicatur: Βοῶν (leg. βοὼν), ἡ τῶν βοῶν στάσις· καὶ ἵππων (l. ἱππὼν), ἡ τῶν ἵππων. Etymol. M. p. 203, 9. Ἄρνη . . . . τεκοῦσα αὐτὸν, λαθεῖν βουλομένη τὸν πατέρα, ἔῤῥιψεν εἰς βοῶνα. Bast.

*) Scribendum ἐργατῶνες: nec magis hic vlla vocis ὤνιος compositio. Schaef.

εἰς ων ληγούσας[12]), *διὰ τοῦ αν προφέρουσιν, ἀντὶ τοῦ λέγειν μουσῶν καὶ πασῶν μουσᾶν καὶ πασᾶν λέγοντες.*

§. XXXVIII.[13]) *Τὸ μὴ ἐστὶ μή 'στι*[14]) *λέγουσι, κιρνῶντες τὸ η καὶ ε εἰς η. ὡς Ἀριστοφάνης·*

Αἰ μή 'στιν οὗτος χοῖρος — —

ὥςπερ καὶ τῇ ἐμῇ τῇ 'μῇ, ὡς καὶ οἱ Ἀττικοί.

---

omittunt. Cod. B. desinit in vocibus *διὰ τοῦ αν προφέρουσιν.* Ad finem articuli in Cod. A. *λέγοντες* deest. Cod. b. post *ληγούσας* addit *καὶ περισπωμένας.* Deinde Codd. a. b. et August. *προφέρουσι* (August. *προφέρουσιν*), *καὶ ἀντὶ τοῦ λέγειν μουσῶν μουσᾶν λέγουσι.* Cod. c. *προφέρουσιν οἱ Δωριεῖς, μουσᾶν λέγοντες ἀντὶ τοῦ μουσῶν, ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν Αἴαντι· Ἁλιαδᾶν, καὶ Εὐριπίδης· κακᾶν βίων διαγωγὴν, ἀντὶ τοῦ ἁλιαδῶν καὶ κακῶν βίων* (sic). SCHAEF.

12) *εἰς ων ληγούσας*] *εἰς ων λ. καὶ περισπωμένας* editt. vulgatae, inuitis MSS. quibus morem gessi. Vltima e Voss. constitui, consentientibus fere Regiis, quorum B. in his desinit. Vulgo — *προφέρουσι, καὶ ἀντὶ τοῦ λ. μουσῶν μουσᾶν λέγουσι.* Doriensium iste mos notior est, quam vt operosa adsertione indigeat. Vbi in Aristophanis Nub. vs. 338. editur *κρέατ' ὀρνίθειά γε κιχλᾶν,* priscam lectionem, praeter Athenaeum L. II. p. 64. F. et Eustathium ad Hom. Od. X. p. 1934, 17. conseruauit optimum Etymologicum MS. Leidense: *Κιχήλας, κίχλας, πλεονασμῷ τοῦ η κιχήλας· Ἀριστοφάνης· κρέατ' ὀρνίθεια κιχηλᾶν, Δωρικῶς ἀντὶ τοῦ κιχηλῶν ἤγουν κιχλῶν.* In Dorica Lysidis Tarentini Epistola apud Iamblich. de V. P. p. 64, 1. pro *οἱ πολλοὶ τῶν σοφιστῶν,* MS. Cizensis genuinam praefert lectionem *τοὶ πολλοὶ τῶν σοφιστᾶν.* — Ceterum ex ordine patet, hanc Nostri obseruationem pertinere ad Aristoph. Acharn. vs. 772. vbi *θυμιτᾶν ἁλῶν* Schol. reddit *θυμιτῶν.* KOEN.

13) Articulos XXXVIII — XLI. Codd. a. et b. omittunt. Cod. c. *λέγουσιν οἱ Δωριεῖς, κιρνῶντες* etc.: deinde *ὡς καὶ Ἀριστ.*: post *ὥςπερ καὶ τῇ 'μῇ ἀντὶ τοῦ τῇ ἐμῇ,* ceteris omissis. Cod. August. non habet *λέγουσι,* deinde

§. XXXIX. Τὸ εἶναι εἴμεναι [15]) λέγουσι, πρὸ τῆς ναι τιθέντες τὴν με.

---

dans ὥςπερ καὶ Ἀριστοφάνης, omittensque Αἲ -- οἱ Ἀττικοί. Idem post hunc articulum habet haec: Τὸ διψᾷν διψῆν λέγουσι, τὰ ἀπαρέμφατα τῆς β τῶν περισπωμένων συζυγίας διὰ τοῦ η ἐκφέροντες. καὶ τὸ σιγᾷν σιγῆν, καὶ τὸ πεινᾷν πεινῆν. Schaef.

14) μή 'στι] μῆστι editi, qui mox habent ὥςπερ καὶ Ἀ. μῆστιν οὗτος χ. ceteris omissis. Reg. A. Τὸ μὴ ἐστὶ μὴ 'στι λέγουσιν, ὥςπερ καὶ τῇ ἐμῇ τῇ 'μῇ οἱ Ἀττικοί, nec male. Τᾷ 'μᾷ est in Anytae Epigrammate, in Wolfii fragm. Poëtriar. p. 110. τῇ 'μῇ in Euripidis Hecub. vs. 584. cui geminum vnicum enotabo *ΕΝ ΤΗΠΑΡΗΙ*, i. e. ἐν τῇ ἐπάρῃ, e Teïorum Diris Antiq. Asiat. p. 98, 34. vbi et vs. 36. est *ΗΠΑΡΗ* pro ἡ ἐπάρη. In Tragicis et Comicis praesertim Atticis post literam η sic solet ε ψιλὸν elidi: vid. Cl. Valckenaerius ad Eurip. Phoen. vs. 408. e cuius Tragici Med. vs. 1312. ἐντὸς, ἢ 'ξωθεν δόμων fluxisse videtur Hesychianum: Ξῶθεν, ἔξωθεν. Post α Doricum idem obtinet in Αὕτα 'στὶ χοῖρος in Aristoph. Acharn. vs. 781. vbi addenda est nota interrogandi. Ab his paulo diuersam Synaloephen Doricam non animadverterunt Homines Eruditi in Allariotarum decreto Antiq. Asiat. p. 137, 3. οὓς ἀπεστείλατε πρεσβεύσοντας περὶ *ΤΩΣΥΛΩ* ποθ' ἀμέ. i. e. περὶ τῶ ἀσύλω, quapropter necesse non est, vt [α] cum doctiss. Chishullo addatur: *ΚΑΘΗΜΕΝΟ ΤΩΓΩΝΟΣ* pro καθημένω τῶ ἀγῶνος ostentant Teïorum Dirae p. 98, 32. Fuit tamen, cum in Allariotarum decreto coniicerem *ΠΕΡΙ ΤΩ ΞΥΝΩ*, i. e. *magnai reipublicai gratia*, vt ait Plautus Mil. Glorios. II. 1. 25. nam *ΣΥΜΩ* exhibet Montefalcon. Diar. Ital. C. V. p. 72. — Αἲ μή 'στιν οὗτος χ. legitur in Acharn. vs. 773. MS. Vatic. ob Aristophanis nomen, hic et §. XLI. occurrens, intermedia praetermittit. Koen.

15) εἴμεναι] Editt. prior. tantummodo Τὸ εἶναι εἴμεναι, et post §. sequentem. Dixi ad §. XVII. pertinere ad Acharn. vs. 775. vbi ἥμεναι editur, εἴμεναι Noster videtur inuenisse in suo exemplari, quod pari ratione est ab εἶμεν, qua alterum ab ἦμεν. Koen. Cod. c. παρὰ

§. XL. Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν αὐτὸν νιν [16]) λέγουσι.

§. XLI. Τὸ χρὴ χρῆσθα [17]), καὶ τὸ σιγᾷν σιγῆν λέγουσιν. ὡς παρ' Ἀριστοφάνει·

Οὐ χρῆσθα σιγῆν [18]) — —

ἀντὶ τοῦ, οὐ χρὴ σιγᾷν. οὕτω τὸ διψᾷν διψῆν, καὶ τὸ πεινᾷν πεινῆν.

τοῖς Δωριεῦσι τὸ εἶναι εἴμεναι λέγεται. Cod. August. articulos XXXIX — XLI. omittit. SCHAEF.

16) νιν] νιν λέγουσιν οἱ Δωριεῖς editi. Respicit Grammaticus Acharn. vs. 775. σὺ δὲ νιν ἦμεναι τίνος δοκεῖς; Ἦ λῆς ἀκοῦσαι φθεγγομένας; vbi φθεγγομένας secundus casus est Doricus singularis, non, quod Interpres putauit, quartus pluralis. In venustissimis Ibyci versibus, quos e Schol. Platonis edidit Fulu. Vrsinus in 7 Lyricor. carm. p. 115. pro Ἦ μὰν τρομέων ἶν ἐπερχόμενον, repone Ἦ μὰν τρομέω νιν ἐπ. Cognatae autem videntur voculae νιν, μιν et veterum Latinorum *im*. In Hesychio pro Εἵ μιν, ἑαυτὸν, legerim Εἵ μιν, εἰ αὐτὸν, vt Εἰ σφῶϊν, εἰ ὑμῶν. KOEN. Cod. c. hunc articulum omittit. SCHAEF.

17) χρῆσθα] Meerm. χρῆστα, omisso Comici loco. KOEN. Cod. A. verba λέγουσιν, ὡς παρ' vsque ad οὐ χρὴ σιγᾷν omittit: deinde dat οὕτω καὶ τὸ διψᾷν διψῆν etc. Cod. c. Τὸ χρῆσθαι χρᾶσθαι εἴωθεν λέγεσθαι παρ' αὐτῶν: post quae dat hunc articulum: Οἱ Δωριεῖς τὸ σιγᾶν σιγῆν λέγουσι, τὸ πεινᾶν πεινῆν, καὶ τὸ διψᾶν διψῆν, ὡς παρ' Ἀριστοφάνει εὕρηται, λέγοντι, οὐ χρή σε σιγῆν. SCHAEF.

18) Οὐ χρῆσθα σιγῆν] Insignis haec est lectionis discrepantia; nam in Aristophane vs. 778. vulgatur οὐ χρῆσθα σιγᾶς. Σιγῆν ego non temere reiiciendum arbitror, siquidem χρῆσθα speciem habet secundae personae verbi agentis; quales sunt ἦσθα, ἔφησθα, et sim. de quibus Noster §. VI. de Dial. Aeol. quando infinitiuus σιγῆν per erit commodus. Praeterea haec infinitiui forma, Atticis et Ionibus non infrequens, Doriensibus quoque valde fuit vsitata, αι in multis in η contrahentibus: vid. Etymologus M. p. 201, 54. p. 352, 7. etc. Conf. infra §. XLV. LXXIX. Πεινῆν est in Dorica Aristippi Epistola Ep. Socratic. IX. p. 26. Διψῆν, διψᾷν, Hesychio

reddendum arbitror pro *Δίψην, δίψαν.* *Ἀγαπῆν* habet Callicratidas apud Stob. S. LXXXIII. p. 486, 42. *ὁρῆν* Laco in Aristoph. Lysistr. vs. 1079. Rarissimum est *Ῥογκιῆν, ῥέγκειν,* Epicharmi apud Hesych. et *πλαδδιῆν* in Comici Lysistr. v. 171. ita enim scribendum esse pro *πλαδδικῶ* *), praesertim cum *πλαδδιεῖν* habeat Suidas in V. et in *Ῥυχάχετον*, forma verbi monstrat, quae de vere Doricis est, hac occasione nonnullis illuminanda. Nempe vsitata est verborum forma in *έω*, in *ῶ* vulgo contracta: hanc per *ιάω, ιῶ,* efferre inprimis erat Laconum, Siculorum et Italiotarum. **) *Ἐπαινιῶ* Laconi tribuit, gentis morem obseruans, Aristophanes in Lysistr. vs. 198. pro *ἐπαινέω.* *Ἀδικιῶ* et *μετριῶ,* quae *ἀδικέω* et *μετρέω* enunciat vulgus Graecorum, debentur tabulae Heracleënsi I. vs. 90. II. vs. 18. et 45. In *μογίομες* et *λυχνοφορίοντες* in Aristoph. Lysistr. vs. 1001. et 1002. a *μογέω* et *λυχνοφορέω*, lenem medelam metrum non recusat. Pertinent huc Hesychianae Glossae *Πονιῶμεν, πονῶμεν,* et *Παμμωχιῶν, κεκτημένος.* Prius est a *πονιάω, ῶ,* pro *πονέω,* alterum a *παμμωχιῶ* vel *παμωχιῶ, dominus sum, possideo,* pro *παμωχέω* a *πάμωχος,* [ὁ *κύριος* Hesychio]. Idem verbum *παμωχιῶ* ad posteritatem tra-

*) *Πλαδδικῶ* illud inde natum, quod verum *πλαδδιῆν,* compendiose scriptum, perperam legeretur. Scilicet *η* habuerunt pro *κ*, (quod ob harum litterarum in antiqua scriptura similitudinem facillime fieri potuit,) lineolamque finalem, quae significat *ν*, confuderunt cum hoc signo (˜), quae nota est tachygraphica litterae *ω*. Bast.

**) Verbis in *έω, ῶ,* desinentibus, pro quibus Lacones etc. dixerunt *ιάω, ιῶ,* fortasse adnumerandum *φλοιδεῖν* et *φλοιδιᾶν.* Posteriorem formam nouimus ex Hesychio, qui interpretatur *πεπρῆσθαι:* priorem ex Lycophronis v. 35., vbi legitur *φλοιδούμενος*, quod malim cum Reichardo (Ind. Lycophr.) a *φλοιδέω*, quam cum Schneidero (Lex.) a *φλοιδόω* deriuare. Codex SG. 345., qui etiam Scholia ad Lycophronem tenet, *φλοιδούμενος* interpretatur verbis *φλογιζόμενος, φλεγόμενος.* — Ceterum verba haec in *ιᾶν* desinentia, si vim earum et significationem respicias, probe discernenda a verbis desideratiuis, quorum aliquot item terminantur syllabis *ιᾶν.* Huiusmodi sunt e. c. *κουριᾶν*, i. e. *ὀρέγεσθαι κουρεύεσθαι* (Liban. IV. p. 625.), siue, vt Grammaticus Hermann. p. 398. ait: *κοριῶ* (corr. *κουριῶ*) *κουρᾶς δέομαι*, it. *ξυριᾶν*, multaque alia, de quibus v. ckenaer. in N. T. p. 344. Bast.

§. XLII. [19]) Τὸ οἴκαδε οἴκαδες [20]) φασί.

misit Heracleënsis Tabula I. vs. 120. inde praeclare a doctissimo Mazochio erutum in eiusdem Tabulae fragmento Britannico vs. 14. Epicharmi quoque ῥογκιῆν est a ῥόγκος, ῥογκέω, ῥογκιάω, ῶ. Etsi autem in talibus is flexus frequentior fuerit, [in vsum communem receptus in ἀκηδιῶ ab ἀκηδέω, et κατηφιῶ a κατηφέω, vid. Eustath. ad Homeri Il. Ψ. p. 1288, 16. Γειτονιᾷν pro γειτονεῖν tribuit Theopompo Lexicon in Biblioth. Coisl. p. 482.] in aliis tamen etiam verborum formis videtur locum inuenisse: saltem a communi πλάσσω, quod πλάζω erat Tarentinis, πλάσδω ceteris Doriensibus, πλάδδω Laconibus, originem traxisse πλαδδιῶ, *nugor, delicias facio.* Hinc πλαδδιῆν eadem ratione nascetur, qua ab ἀγαπάω ἀγαπῆν, ab ὁράω ὁρῆν, et imperatiuus πλαδδίη in Comici Lysistr. vs. 989. μηδ' αὖ πλαδδίη, *noli nugari,* quales imperatiuos Doricos alios, πάδη, ἐρώτη, ὅρη supra attigi ad §. IV. πλαδδίη in eo loco vulgo aliter accipitur, et tertiae personae esse creditur, etiam ab Hesychio V. Πλαδίη, sed iusta analogia contra quaeuis Grammaticorum somnia facile tenet. Vbi in Hesychio praeclare Is. Vossius, Vir magnus, emendat Ἀμπίτταρ, [i. e. ἀμφιστὰς,] παρατάττόμενος, vulgatum Ἀμπίτιαρ, siue Ἀμπίττιαρ praeferatur, ad parem classem verborum in ιῶ pertineat. Futurum auguror, vt ex adfini idiomate illustrent Viri docti in Tabula Heracleënsi I. vs. 104. αἰ δέ χ' ὑπὸ πολέμω ἐγ⊏ηληθιῶντι, ὥςτε μὴ ἐξῆμεν τὼς μεμισθωμένως καρπεύεσθαι, ἀνεῶσθαι τὰν μίσθωσιν. et δένδρεα ἐνδεδιωκότα in eiusdem Tabulae I. vs. 73. Istroniorum decretum in Antiq. Asiat. praebet futura πραξιόμεν, χαριξιόμεθα, συνδιαφυλαξιόμεθα p. 110, 14. 15. et p. 111, 13. Συνδιαφυλαξιόμεν vulgauit, parte istius decreti mendosissime edita, Franc. Hesselius in Appendice Praef. ad M. Gudii Inscript. n. VII. Ἐμμενιῶ, βοαθησιῶ et προλειψιῶ sunt in iureiurando Latiorum pag. 136. Koen.

19) Cod. c. τὸ οἴκαδε οἴκαδες λέγουσιν οἱ Δωριεῖς. Schaef.

20) οἴκαδες] οἴκαδι Regius, forte pro οἴκαδις, vt Megarensis pronunciat in Acharn. vs. 779. Sed οἴκαδες

§. XLIII. [21] Τὸ τὺ ἀντὶ τοῦ σὺ καὶ σὲ λέγουσι. ὡς τό·

Πάλιν τύ γ' ἀποισῶ [22]) — —

ἀντὶ τοῦ, σὲ ἀποκομίσω.

---

est vs. 742. praeterquam in Farrei ed. quae et ibi οἴκαδις habet, monitore Berglero. [Hoc etiam loco οἴκαδις dedit Brunckius e tribus Codd. et primariis editionibus. SCHAEF.] Οἴκαδες Doriensibus tribuit Etymologus M. p. 617, 24. et iterum tangit Noster §. CLXIX. felici coniectura a doctissimo A. Heringa Obs. Cap. XXXII. p. 300. restitutum in Epicharmi Siculi fragmento apud Athen. L. VI. p. 236. A. Ἐπεὶ δὲ χ' ἧκον οἴκαδες καταφθαρεὶς Ἄστρωτος εὕδω, nam Ἄστρωτος εὕδω, *sine stragulis dormio,* illic egregie Cl. Valckenaerius emendat, pro vulgato Ἄτρωτος εὕδω. [Conf. Toupii Addenda in Theocrit. p. 406. b. SCHAEF.] Vtrumque autem, et οἴκαδες et οἴκαδις, dici potuit, vt χαμάδες et χαμάδις. KOEN.

21) Codd. a. et b. τὸ σὲ τὺ λέγουσι, καὶ πάλιν τύγ' ἀποισῶ. Cod. c. Λέγεται παρὰ τῶν Δωριέων καὶ τὸ σὲ τὺ, ὡς τὸ πάλιν etc. Cod. August. καὶ τὸ σύ τύ. ὡς τὸ τύ δ' ἀποισῶ. SCHAEF.

22) ὡς τό· Π. τύ γ' ἀπ.] Sic Reg. nisi quod omittit πάλιν, in editis et Voss. (qui et τὺ γὰρ ἀπ.) male ad praecedentia relatum; est enim πάλιν τύ γ' ἀποισῶ in Acharn. vs. 779. In Vatic. propter idem verbum λέγουσι, hic et in §. sequenti obuium, intermedia omnia omittuntur. Τὺ quarto casu est in Cleobuli Ep. apud Diog. Laërt. I, 93. καὶ τοὶ ἑταῖροι δὲ ἑκαστόθεν πὰρ τὺ βασοῦνται. Perperam vulgatur πάρ τοι. — Literam σ cum τ in compluribus Dorienses commutabant: nonnulla indicauit Noster §. LIX. LXVII. LXXXII. et LXXXVIII. quibus alia addi possent permulta. Pertinet eo in Hesych. etiam Γελοδυτία, ἡλιοδυσία. Sed Ἐπουτὶς, οὐσία παρὰ Ῥοδίοις an indidem sit accipienda, quod fecit Guietus, equidem nescio: probabile autem videtur, scribi saltem debere Ἐπουτὶς, θυσία παρὰ τοῖς Ῥοδίοις. Non repudiabunt hanc suspicionem, qui meminerint περὶ τῶν ἐν Ῥόδῳ θυσιῶν data opera libros integros composuisse Theognidem et Georgiam: vid. Meursius in Rhodo I. 16. pag. 51. Eandem mendam, saepenumero ab Hominibus

Eruditis sublatam *), occasionem credo dedisse corrumpendo Xenophontis Ephesii loco L. II. p. 36, 11. ἔλαβε δὲ [καὶ] τὴν Ἀνθίαν Περίλαος, καὶ πυθόμενος τὴν μέλλουσαν ἠλέησεν, vbi simplicissima videtur emendatio: καὶ πυθόμενος τὴν μέλλουσαν ΘΥΣΙΑΝ**), [sacrificio nempe destinata erat Anthia, vid. p. 35. l. 21. 23. et 24.] ἠλέησεν, pro quo cum ΟΥΣΙΑΝ sollemni errore scriptum esset, hoc a duabus postremis syllabis vocis μέλΛΟΥΣΑΝ fuit absorptum; quod genus corruptelae plurima Veterum loca infecit, et Inscriptionem Corcyr. VI. in Montefalconii Diario Ital. p. 423. ΠΑΡΜΕΝΙΣΚΟΝ ΛΑΚΙΠΟΥ ΤΟΝ ΕΑΥΤΗΣ ΑΝΔΡΑ ΙΣ ΤΑ ΛΥΣΑΝΙΟΥ. L. — ΑΝΔΡΑ ΑΡΙΣΤΑ ΛΥΣΑΝΙΟΥ. Correctionem certam praestat prior Inscriptionis pars: Η ΠΟΛΙΣ ΑΡΙΣΤΑΝ ΠΑΡΜΕΝΙΣΚΟΥ ΜΕΝ ΓΥΝΑΙΚΑ ΘΥΓΑΤΕΡΑ ΔΕ ΛΥΣΑΝΙΟΥ. Phauorinus apud Stob. S. IV. p. 57, 13. dixisse traditur: τοὺς ἀνθρώπους πῇ μὲν εἶναι γελοίους, πῇ δὲ ἐλεεινοὺς, πῇ δὲ μισητούς· γελοίους μὲν θρασύτητι μειζόνων ὀρεγομένους· μισητοὺς δὲ ἐπιτυχόντας· ἐλεεινοὺς δὲ ἁμαρτάνοντας. Quae his in alio Cod. addi notat Gesnerus, ζηλωτοὺς δέ ποτε, dignam dabunt Philosopho sententiam, duabus syllabis repetitis, ζηλωτοὺς δὲ οὐδέποτε. Perictyones quaedam verba ***), sed emendata, adscribam e Stobaei S. LXXXIII. pag. 488, 35. in quibus cum huius generis menda obtinet, tum θυσίην perperam pro οὐσίην editur: γυνὴ γὰρ ἄνδρα φιλέουσα καὶ τἀνδρὸς πρήσσουσα κοηγύως, ἁρμονίη ὑπάρχει. — ἐπὴν δὲ μὴ φιλέῃ, οὔτε οἶκον, οὔτε παῖδας τοὺς ἑωϋτῆς, οὔτε θεράποντας, οὔτε οὐσίην ἥντιναῶν ἐθέλει σῴαν ἐσιδέειν, φθορὴν δὲ πᾶσαν ἀγέεται, ὡς πολεμίη ἐοῦσα, καὶ τὸν ἄνδρα εὔχεται τεθνᾶναι, ὡς ἐχθρόν. Tum de vxore huic opposita l. 46. οὐ μοῦνον ἐθελήσει τὸν ἄνδρα, ἀλλὰ καὶ παῖδας, καὶ συγγενέας, καὶ δούλους, καὶ τὴν οἰκίην ξύμπασαν [σῴαν]. Postremam vocem dictorum nexus postulat adiectam: notum satis est Horatii illud Sat. I. 1. 84. *Non vxor sal-*

*) Exempla vide apud Kusterum ad Aristophan. pag. 105. b., Wesselingium ad Diodor. Sic. T. I. p. 267, 14. p. 270, 55. et Valckenarium ad Schol. in Euripid. Phoeniss. pag. 627. a. SCHAEF.

**) Pro θυσίαν legendum ex Codice Florent. συμφοράν. BAST.

***) Conf. Iacobs. Animaduers. in Stobaeum p. 286. SCHAEF.

§. XLIV. [23]) Τὴν πρὸς ποτὶ λέγουσιν, εἶτα καὶ τὸ ι ἀποκόπτουσι.

Ποττὰν ματέρα (φησὶν Ἀριστοφάνης) εἰκασθήσεται [24]).

---

vum te vult. Priora Perictyones comparanda ad Euripidis Medeam vs. 112. ὦ κατάρατοι Παῖδες ὄλοισθε στυγερᾶς ματρὸς Σὺν πατρὶ, καὶ πᾶς δόμος ἔῤῥοι. Koen.

23) Codd. a. et August. τὸ πρὸς ποτὶ λ. Tum Codd. a. b. et August. εἶτα καὶ τὸ ι ἀποκόπτουσι, ποττὰν (August. πο τὰν) ματέρα etc. Et sic dedi pro Koeniana scriptura εἶτα καὶ τὸ τι ἀποκόπτουσι. Πο τὰν ματέρα etc. Cod. c. ἀντὶ τῆς προς προθέσεως ποτὶ λέγουσιν οἱ Δωριεῖς, καὶ τὸ ι ἀποκόπτουσιν, ὡς παρ' Ἀριστοφάνει· ποτὰν ματέρα εἰκασθ. Cod. A. omittit verba φησὶν Ἀριστ. εἰκασθ. Schaef.

24) Πο τὰν ματέρα —— εἰκ.] Sic constanter MSS. [nisi quod in Meerm. exemplum deest] et editt. atque ita scripsisse Grammaticum, ostendit illud τὸ τι ἀποκόπτουσι. Ποττὰν ματέρα Megarensis extulit in Aristoph. Acharn. vs. 783. Doriensium more, de quo vid. Cl. Dukerus ad Thucyd. V. p. 363, 29. Vnicum adponam, in quo ποττὰν recte legitur, Ecphantae Pythagorici locum ex Stobaei S. XLVI. p. 332, 46. vt eum turpi menda liberem: συμπνείουσα γὰρ οὕτω καὶ συνδεδεμένα [Natura,] τὰν ἀρίσταν τε ἅμα καὶ ἀναγκαίαν ἀκολουθίαν ὁπηδεῖ, ῥύμα τῷ παντὸς περιαγομένα, ποτί τε τὰν κοινὰν εὐκοσμίαν καὶ ποττὰν ἴδιον ἑκάστῳ διαμονὰν etc. Vulgatur περὶ αὖ γενομένα.*) Simili vitio in eodem verbo laborat Polidicus apud eundem Stob. S. XLI. p. 242, 46. Τὰ κατὰ τὴν πόλιν χρεὼν τῶν λοιπῶν μέγιστα ἡγεῖσθαι, ὅκως αὔξεται εὖ. L. ὅκως ἄξεται εὖ, nam in eodem fragmento l. 49. est πόλις εὖ ἀγομένη. Koen.

*) Bastius: „Ex vulgata scriptura Schaeferus Melet. Crit. I. p. 113. extudit περιαγεομένα, quod verissimum puto." Ἡγεόμενον passiue dictum legas etiam in Herodoto III. c. 14. μαθὼν τὸν παῖδα ἡγεόμενον ἐπὶ θάνατον. vbi tamen alii habent ἀγεόμενον, quod Wesselingius non inepte cum συμβαλλέομαι confert. Schaef.

§. XLV.[25]) Τὸ καὶ ἐκ τοῦ αὐτοῦ κὴκ τοῦ αὐτοῦ φασὶν, ἐκθλίβοντες τὸ ι, εἶτα τὸ ᾱ καὶ ε̄ εἰς η̄ κιρνῶντες[26]), ὡς ἔζαε ἔζη, ἐκίρναε ἐκίρνη, καὶ τὰ παραπλήσια. τοῦτο καὶ Ἀττικόν ἐστι καὶ Ἰωνικόν.

---

25) Cod. A. omittit ἐκίρναε — τὰ παραπλήσια: tum habet ἔστι δὲ τοῦτο καὶ ἀττικὸν καὶ ἰωνικόν. Cod. a. εἶτα τὸ ᾱ καὶ τὸ ε̄ etc. Deinde Codd. a. et b. τοῦτο δὲ καὶ Ἀττικὸν — Cod. b. καὶ ἰωνικὸν ἐστί. Cod. c. omittit καὶ τὰ παραπλήσια, habetque τοῦτο δὲ καὶ ἀ. ἐ. κ. ἰωνικόν. Cod. August. pro κὴκ dat κὰκ: pro εἰς η̄, εἰς α μακρὸν: pro ἔζαε et ἐκίρναε, ἔζαεν et ἐκίρναεν: denique pro τοῦτο καὶ Ἀττικόν, τοῦτο δὲ Ἀττικόν. SCHAEF.

26) εἶτα — κιρνῶντες] καὶ κιρνῶντες τὸ ᾱ καὶ ε̄ εἰς η̄, ὡς ἔζαε ἔζη Reg. Ceterae variationes momenti sunt plane nullius. Quandoquidem vero hic de κὴκ, ex καὶ ἐκ contracto [vid. ad §. XIV.], agitur, et continuo ordine §. seq. τωὐτοῦ sequitur, Doricam saltem lucrabimur lectionem in Aristophanis Acharn. vs. 790. Ὁμοματρία γάρ ἐστι, κὴκ τωὐτοῦ πατρὸς, pro vulgata κὴκ ταὐτοῦ πατρός. [Δωρικώτερον etiam in Brunckiana: κὴκ τωυτῶ πατρός. Brunckius ad h. l.: „τωυτῶ. Vulgo ταυτοῦ. In A. B. τωυτοῦ. Sincerum et ad dialecti normam exactum est, quod dedimus.“ SCHAEF.] Τωὐτοῦ disyllabum est et in Pindari Olymp. XIII. vs. 52. Αἰ γὰρ ἆμιν τωὐτῶ μέλοι Alcman in Apollonii Dysc. Excerpt. p. 430. A.*) nam sic legendum videtur, *si enim nobis eadem res curae sit.* In Dorica Sophistae Anonymi Dissert. V. p. 728, 27. collectionis Mythol. Galei, pro καὶ τἄλλα κατὰ τοῦτο, scribendum est κατὰ τωὗτὸ, et καττωὗτὸ pro τοῦτο Diss. I. p. 707, 2. quemadmodum bene editur Dissert. IV. p. 723, 25. p. 725, 27. Pag. 721, 18. est καὶ τωὐ-

*) Apollonii Codex habet: αι γαρ αμιν τωυτων μελοι, pro quo Koenius et Valckenaerius (ad Theocr. Adon. pag. 237. A.) optime sic legunt: αἰ γὰρ ἅμιν τωὐτῶ μέλοι. Sturzius p. 562. dicit, Koenium scribere ἅμιν: sed in exemplari quo vtor clare legitur ἅμιν. Hermannus de emend. rat. gr. gr. p. 80. corrigit αἰ γὰρ ἅμιν τούτων μέλοι, quae correctio mihi quidem non magis placet, quam alia emendatio Apollonii ibidem expromta. BAST.

§. XLVI. Τοῦ αὐτοῦ τωὖτοῦ λέγουσι [27]).
§. XLVII. Τὸ κρέας κρῆς ὀνομάζουσι [28]).
§. XLVIII. Τὸ ὀβελὸς ὀδελὸς λέγουσι.
§. XLIX. [29]) Περισπῶσι τοὺς μέλλοντας, τὸ ἀποίσω ἀποισῶ λέγοντες, τὸ λήψω λαψῶ [30]). Θεόκριτος·

Αἴκα τῆνος ἕλῃ κεραὸν τράγον, αἶγα τὺ λαψῇ.
τὸ κομίσω κομισῶ, καὶ τοὺς λοιπούς.

τὸ, sed καττωὖτὸ recte vulgauit I. A. Fabricius Biblioth. Gr. XII. p. 627. Koen.

27) Τοῦ αὐτοῦ τ. λ.] Codd. a. et b. pro τωὖτοῦ habent τώὖτοῦ. Cod. c. Τῶν Δωριέων διάλεκτος ἀντὶ (Bastius: „add. τοῦ") εἰπεῖν σεαυτοῦ σωὖτοῦ λέγουσι (Bastius: „corr. λέγει"), καὶ τοῦ αὐτοῦ τώὖτοῦ. Cod. August. τὸ αὐτοῦ ὤὖτοῦ λέγουσι. Schaef.

28) κρῆς ὀνομ.] Deest ὀνομάζουσι in Reg. [Cod. b. καὶ τὸ κρέας etc. Schaef.] Pertinet ad Aristoph. Acharn. vs. 795. Κρῆς, praeterquam eo in loco, et apud Theocrit. Eid. I. vs. 6. vbi in κρέας propendet Heinsius Lect. Theocrit. Cap. II. p. 295. ob versum Bucolicum, est etiam in Sophronis versibus apud Athen. L. III. p. 87. A. — Quod sequitur, Τὸ ὀβελὸς ὀδελὸς λ. ex Acharn. vs. 796. in vulgatis editt. et Vatic. [it. a. b. c. et August. Schaef.] non comparet: proxime conuenit Cretensium Ὀδολκαὶ, pro ὀβολοὶ, apud Hesychium. Koen.

29) Cod. a. περισπ. τ. μ. τὸ ἀπ. ἀπ. λέγοντες, nihil praeterea addens. Eodem modo Cod. August. etiam articulum τὸ omittens. Cod. b. ἔτι περισπ. τοὺς μέλλοντας, ceteris omnibus omissis. Cod. c. παρὰ τῶν Δωριέων περισπῶνται οἱ μέλλοντες ἀποισῶ λεγόντων ἀντὶ τοῦ ἀποισῶ (sic Bastii mei collatio: fortasse scribere voluit ἀποίσω), ὡς καὶ παρὰ τῷ θεοκρίτῳ· μετὰ πάνα τὸ δεύτερον ἆθλον ἀποισεῖ, nihil praeterea habens. Schaef.

30) τὸ λήψω etc.] Editi et Vatic. tantummodo: περισπῶσι τοὺς μ. τὸ ἀ. ἀ. λέγοντες. Regius: π. τ. μ. τὸ ἀπ. ἀπ. λήψω λαψῶ, ceteris, quibus e Voss. Grammaticum auxi, neglectis. Theocriti versus est Eid. I. 4. in quo κεραὸν ἕλῃ hic Voss. Sed referendus est articulus ad ἀποισῶ in Aristophan. Acharn. vs. 779. Doriensium consuetudinem attigit Cl. D'Oruillius in Charit. p. 524. Ab his Aeo-

§. L.[31]) *Τὸ τί μὴν σαμὰν*[32]) *λέγουσι.*

---

les, qui in multis erant *βαρυντικοὶ*, hic diuersi abibant, etiam futura, quae alii circumflectunt, *βαρυτονοῦντες*. Vid. Io. Diaconus ad Hesiodi S. H. vs. 67. Koen.

31) Cod. a. habet *τιμὴν σαμὰν*. Cod. b. articulum omittit. Cod. c. *ὅτι μὴν, σὺ μὰν λέγουσιν οἱ Δωριεῖς*. Cod. August. *Τὸ τιμὴν τιμὰν λέγουσι.* Schaef.

32) *σαμὰν*] Aristoph. Acharn. vs. 784. et 757. vbi Scholiastes etiam dicit esse pro *τί μήν*. [V. 757. Brunckius dedit *σὰ μάν;* sed v. 784. rectius *σά μάν;* Ad priorem locum haec notauit: „*σὰ μάν;* Sic diuisim in membr. et in margine cod. B. cuius in contextu est *τί μάν*. In C. *σὰ μέν*. Auctor Etymol. M. p. 157. l. 48. *σὰ, ὅ ἐστι Μεγαρικὸν, δηλοῦν τὸ τινά*. Vulgo coniunctim *σαμάν;* Schol. *σαμὰν δὲ, ἀντὶ τοῦ τί μήν; τί γὰρ ἄλλο καταλείπεται ἢ τοῦτο;*" Coniuncta scriptura, *σαμάν;* nullo pacto tolerabilis. Schaef.] Patet inde, recte *τί μὴν* et *σαμὰν* me dedisse e Vatic. quocum fere facit Voss. in quo *σαμὲν* superscripto *α*. Priores editt. [nam a Regio haec exsulant] *Τὸ τιμὴν τιμὰν*, ceu accusatiuus Doricus in *αν* duntaxat notatus fuisset. *Τί μὴν* cum ab aliis, tum a Xenophonte fuit frequentatum: vid. Cyrop. L. II. p. 40. A. p. 47. B. et Hist. Gr. L. VI. p. 592. D. E. In Etymologo M. p. 758, 37. e MS. Leidensi legendum: *Τί μήν; τί γάρ; τί οὖν;* etc. Vulgo *τί μὴν* male deest. Conf. Suidas in V. *Τί μὰν* adhibuit Epicharmus apud Eustath. ad Homeri Od. A. p. 1398, 19. Sophron apud Etymol. M. p. 737, 3. [Nicarchus Epigr. XXXI. v. 1. Schaef.] *Quid vero?* Cicero in Catil. III. 9. Voculae Glossematicae *σαμάν;* vel *σά μάν;* potius, illustrandae nihil opportunius est, quam quod e Pindaro enotauit Noster §. XXIII. *τά* pro *τί* positum: nam et *σί* pro *τί* Cypriis tribuit Hesych. V. *Σίβολε*. *Τ* in *σ* eadem ratione migrasse videtur in *σί* et *σά*, qua in Dorico *σᾶτες* pro *τῆτες* apud Hesych. Etymol. M. p. 711, 45. et in Geloorum decreto Siculorum D'Oruillianorum P. II. p. 517, 9. Conf. Kuhn. ad Polluc. VI. 73. Doricum *μὰν* iure Aristophani redonarunt in Lysistr. vs. 144. Viri eruditi: *Χαλεπὰ μὲν, ναὶ τὼ Σιώ, — Ὅμως γα μὰν, δεῖ*

§. LI. [33]) *Καὶ τὸ παρ' ἡμᾶς παρ' ἁμὲ* [34]) *φασίν.*

τᾶς γὰρ εἰράνας μάλ' αὖ. *) quo pacto si distinguatur, et *Ὅμως γα μὰν* gestu adiuuetur: quo non pauca adiuuanda sunt in Comico: ne elegantissima quidem Toupii coniectura, in Em. ad Suid. II. p. 164. proposita, opus videbitur; nam Dawesii *μέλω* pro *μάλ' αὖ* (vid. Misc. Crit. p. 336.) satis refutat ipse Aristoph. qui illud *αὖ* Lacaenae tribuit vs. 91. 94. 171. Laconi vs. 989. 1100. 1268. restituendum in Choro Laconico vs. 1324. *Καὶ τὰν σιὰν δ' αὖ τὰν κρατίσταν,* pro *αὐτάν.* KOEN.

33) Cod. a. *τὸ* (sine *καὶ*) *παρ' ἡμᾶς παρ' ἁμὲς λέγουσιν.* Cod. b. articulum omittit. Cod. c. hunc cum sequente sic dat: *τὸ παρ' ἡμᾶς παρ' ἑμὲς λέγεται παρὰ τῶν Δωριέων: Οἱ αὐτοὶ ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ὑμεῖς ὑμὲς φασί.* Cod. August. *τὸ παρ' ἡμᾶς παρ' ἁμεῦς* (ες superscr.), omissis *καὶ* et *φασίν.* SCHAEF.

34) *παρ' ἁμὲ*] *παρ' ἑμὲς* Voss. *ἁμῆς* Vatic. *ἁμᾶς* Aldina. *Τὸ παρ' ἡμῖν παρὰ μὲ λέγουσι, καὶ τὸ παρ' ἡμᾶς παρ' ἁμᾶς* Reg. *παρ' ἄμμες* Meerm. Componet has turbas Aristophanis *παρ' ἁμὲ* in Acharn. vs. 759. quo pacto, vel *ἄμμε,* in Doriensium reliquiis *τὸ ἡμᾶς* scribi solere, nuper monuit ad Herodot. p. 662, 79. Cl. Valckenaerius **).

*) Eadem distinctio placuit Tyrwhitto, cuius hanc legas notam in Append. ad Toupii Emend. T. IV. p. 420.: „Malim, interpunctione tantum mutata,

Ὅμως γέ μαν· δεῖ τὰς γὰρ εἰράνας μάλ' αὖ."

Sic scripsit, *γέ μαν* et *τὰς:* hoc quidem, vt videtur, calami lapsu pro *τᾶς.* Bastius: „Brunckius, vt satis notum est, Toupii coniecturam praetulit. Mihi aposiopesis post particulas *ὅμως γα μὰν,* vtpote dialogum decens, vehementer placet: sed non fero articulum in phrasi *δεῖ τᾶς γὰρ εἰράνας.* Rursus displicet duplicatum illud *δεῖ.* Fuit cum scribendum mihi videretur:

ὅμως γα μάν τοι· δεῖ γὰρ εἰράνας μάλ' αὖ.

Ἦ μάν τοι Theocritus dicit: *οὐ μάν τοι* Sophron (Apollon. Exc. p. 563. Sturz.)." SCHAEF.

**) Valckenarius ad Herodot. l. c. scribit *ἅμε*, non *ἁμέ.* — In Apollonii loco Koenius, vt videtur, rursus sic posuit accentus, vt in apographo Ruhnkeniano scriptos repererat. Fortasse praestat sic scribere: *Ἁμὲ Δωριεῖς. ἃ δ' ἄρ ἁμὲ λωβῆτο. Σώφρων γυναικείοις. Ἄμμε Αἰολεῖς. ὀπτᾷς ἄμμε. Σαπφὼ α.* Scribo *ἄρ ἁμέ,* vt deinceps in Koenii nota

§. LII. Ἀντὶ τοῦ ὑμεῖς ὑμὲς [35]) ἐκφέρουσι.

§. LIII. Τῷ οι ἄρθρῳ τῆς εὐθείας τῶν πληθυντικῶν καὶ τῷ αι [36]) προστιθέασι τὸ τ, τοὶ θεοὶ λέγοντες, καὶ ταὶ μοῦσαι.

Quae de ἁμὲ ex Apollonio Dysc. dederunt Wolfius in Sapphus fragm. CCXIII. et I. F. Reitzius in Excerpt. pag. 431. B. e MS. pleniora adscribam: ἀμὲ Δωριεῖς· ἀδ' ἄρ' ἀμὲ λωβῆτο. Σώφρων γυναικείοις. ἄμμε Αἰολεῖς. ὀπτᾷς ἄμμε. Σαπφὼ α. Sophronis particulam scripserim: ἅδ' ἄρ' ἀμ' ἐλωβῆτο, *haec nos iniuria adficiebat.* Πὰρ ἁμὲ est in Eleuthernaeorum decreto Antiq. Asiat. p. 108, 3. ποθ' ἁμὲ in Allariotarum p. 137. *ΠΟΡΤΑΜΕ* in Saxiorum p. 115, 10. cuius partem dedit etiam F. Hesselius in Append. Praef. ad M. Gudii Inscript. n. VI. nempe a πρὸς, προσὶ, προτὶ per Doricam literae caninae transpositionem ortum *ΠΟΡΤΙ* in istis Antiquitatum As. monumentis pro πρὸς aliquoties occurrit; vt *ΠΟΡΤΙ ΤΟ ΠΛΑΘΟΣ* p. 111, 2. *ΠΟΡΤΙ ΤΟ ΘΕΙΟΝ* p. 115, 12. etc. Ἀμὲ in ἅμα deprauatum est in Anonymi Sophistae Diss. V. Collect. Mythol. Galei p. 728, 3. αἰ δέ τῳ μὴ πιστὸν ἐντὶ, τὰ ὀνύματα μανθάνεν ἅμα, ἀλλ' ἐπισταμένως ἅμα γίνεσθαι, γνώτω ἐκ τῶνδε. L. τὰ ὀν. μανθάνεν ἁμέ. Koen.

35) Ἀντὶ τοῦ ὑμεῖς ὑμὲς] Meerm. Τὸ ὑμεῖς ὕμμες. Koen. Cod. A. ἀντὶ τοῦ ἡμεῖς ἡμὲς ἐκφέρουσι. Codd. a. et b. ἀντὶ τ. ὑ. ὕμες ἐκφέρουσι. Cod. August. καὶ ἀντὶ τοῦ ἡμεῖς ἡμεῦς ἐκφέρουσι. Schaef.

36) καὶ τῷ αι] Additamentum dedit Voss. [Codd. a. b. et August. omittunt καὶ τῷ αι: deinde habent ordine inuerso τὸ τ προστιθέασι. Cod. c. πληθυντικῶν τὸ τ προστιθέασιν οἱ Δωριεῖς, τοὶ etc. Schaef.] Τοὶ θεοὶ leguntur in Acharn. vs. 759. In Lysidis Epistola apud Iamblich. de V. Pyth. p. 63, 4. κατ' ἰσότατα δὲ ἄδικοι οἱ τοιαῦτα πράξαντες, cum οἱ deleat MS. Cizensis, nec tamen articulus abesse possit, corrigendum videtur ——

legitur πὰρ ἁμέ. Brunckius in Acharn. v. 759. dedit παρ' ἀμὲ, non πὰρ ἁμέ. O quantum est λεπτολογημάτων in nostris litteris! Bast.

§. LIV. *Πάσσακα* [37]) *τὸν πάσσαλον λέγουσι.*

---

*ἄδικοι τοὶ ταῦτα πράξαντες**), et *ἅτε νίκα, ἃ τοὶ Ἕλλανες τὸν Πέρσαν ἐνίκασαν,* pro *ἂν***) *τε Ἕλλανες,* in saepius iam memorati Sophistae Anonymi Diss. I. pag. 707, 13. cuius praecedentia nonnulla sic leniter sunt castiganda: *ἔν τε τῷ πολέμῳ καὶ* [*τὰ νεότατα* ***) *πρῶτον ἐρῶ*] *ἁ τῶν Λακεδαιμονίων νίκα — Λακεδαιμονίοις μὲν ἀγαθόν* etc. Vsus articuli praepositiui pro postpositiuo Ionum quoque est: vid. infra §. VII. de Dial. Ion. ****) Eum vel in Tragicis ferre Virum Clariss. ad Eurip. Suppl. vs. 858. valde miror. Librariis, quidquid huius generis est in Atticis Scriptoribus, libenter cum doctissimis quibusque transscribo. In Sophoclis Oed. Col. vs. 970. pro *Ἄγεις τὰ χρήζεις* bene Eldikius in Suspic. Spec. p. 4. corrigit *ἄγεις θ' ἃ χ.* Koen. Canonem hunc, a Batauis, itemque a Toupio (Emend. in Suid. T. I. p. 186. s. et Addend. in Theocrit. p. 394. a.) plurimi factum, tanquam futile commentum explodit Brunckius ad Aeschyli S. c. Theb. v. 37. Conf. idem ad Pers. v. 776. ad Euripid. Androm. v. 804. ad Hippol. v. 528. ad Sophocl. Oedip. Col. v. 1259. ad Philoct. v. 14. Assentitur Wolfius ad Reiz. de Accent. Inclin. p. 95. (vbi pro „*in iis casibus, qui*" scribe cum Reizio „*in iis terminationibus, quae*".) Euripides Bacch. v. 701. *τὸν θεὸν, τὸν νῦν ψέγεις.* Aristophanem sic solere, negat Brunckius ad Concion. v. 275. Legas quidem Acharn. v. 870. *ἀλλ', εἴ τι βούλει, πρίασο, τῶν ἐγὼ φέρω.* Sed Brunckius ad h. l.: „Articulus praepositivus *τῶν* hic positus pro *ὧν,* quod exemplum obmoueri non debet iis quae dixi ad Conc. 275. Est enim hoc in Boeotii ore." Schaef.

37) *Πάσσακα*] *πάσακα* Vatic. cum plerisque editt. [Cod. A. *πάσσακιν τ. πάσσαλον λ.* Cod. b. hunc articulum omittit. Cod. c. *πάσσακα καὶ τὸ πάσσαλον λέγεται παρὰ τοῖς Δωριεῦσι.* Schaef.] sed per *σσ* est in Acharn. vs.

*) Lenius: *τοὶ τοιαῦτα πρ.* Ceterum Koenius retinuerat mendam typotheticam Kusterianae editionis *ἱτότατα.* Correxi. Schaef.

**) Hoc *ἂν* non mutem. Pausanias X. 10. 2. *ἀπὸ τῆς νίκης, ἥντινα ἐν Οἰνόῃ τῇ Ἀργείᾳ αὐτοί τε καὶ Ἀθηναίων ἐπίκουροι Λακεδαιμονίους ἐνίκησαν.* Schaef.

***) Scribere voluit *νεώτατα.* Schaef.

****) De hoc vsu Gregorius hic non cogitauit. Schaef.

763. quo Hesychius respexerit, modo in eo legatur *Πάσσακι, πασσάλῳ*, vel *τῷ πασσάλῳ*, non *πασσακίῳ*. — Sequens *ὄκκα* [*ὄκα* Reg.] est ex Acharn. vs. 762. pro quo *Οἴκα, ὅπου* vitiose adnotauit Hesych. ad quem male rem gessit Guietus, vsitatissimae Doriensibus particulae immemor. Vid. supra §. V. Koen. Verissime Koenius in Hesychio legit *πάσσακι* (pro *πασσακίῳ*), *πασσάλῳ*. His protinus in eodemque versu iungam, Is. Vossio praeeunte, *πάσσακα* (pro *πάσσακον*), *πάσσαλον*. Sic Gregorius Cor. *Πάσσακα τὸν πάσσαλον λέγουσι.* Scholiastes Aristophanis: *Πάσσακι, ὑποκοριστικῶς, τῷ πασσάλῳ.* Similiter Lex. SG. quod *ἄλλος ἀλφάβητος* inscribitur: *Βῶμαξ, ὑποκοριστικῶς ὁ μῶμος* (corr. *ὁ βωμός*), et: *Νέαξ, ὁ νέος. Νικοφῶν.* Vnus Commentatorum Dionysii Thracis, quos tenet Codex Vat. 14., sic tradit: *Ὁ τρίτος (τῶν ὑποκοριστικῶν τύπος) εἰς ᾱξ, ὡς Ῥόδαξ ὁ Ῥόδιος, καὶ πλούταξ ὁ πλούσιος.* H. Stephanus Thes. III. p. 721. D. commemorat *ῥόδαξ* vt diminutiuum vocis *ῥόδον*, sed idem haec addit: „*ῥόδαξ* an dici possit *parua rosa, rosula,* dubitet forsan quispiam, donec aliquo testimonio vsus diminutiui huius confirmatus fuerit.“ Reperi *ῥόδαξ* etiam in Dracone Stratonicensi *περὶ μέτρων ποιητικῶν*, cuius libri partem iam editam habemus in Regulis de prosodia ab Hermanno euulgatis (de emend. rat. gr. gr. ad calc.). Pro iis quae Hermannus dedit p. 433. §. 63. l. 4. s., Draco habet haec: *ἀδιάφορον ἔχει τὸν χρόνον τοῦ α, οἷον κόραξ, κόλαξ, χάραξ, δόναξ, ῥόδαξ, φύλαξ, ἄναξ, βόαξ, ὄμφαξ, φόρταξ, φένδαξ* (sic, f. *φέναξ*). Item *πλούταξ* reperitur ibid. p. 434. Adscribam locum e Dracone: *ὅσα μέντοι ἔχει τὴν πρὸ τέλους φύσει μακρὰν, ἀρσενικὰ ὄντα, καὶ τὸ ᾱ θέλει ἔχειν ἐκτεταμένον, ὡς ἔχει τὸ Φαίαξ* (sic legendum pro edito *φάλαγξ*), *ἴλαξ* (sic corrupte), *κρώμαξ* (cf. Hesych. *κρώμαξ, σωρὸς λίθων*), *θώραξ, οἴαξ, πλούταξ, βώμαξ, κνώδαξ* (apud Hermann. corrupte *νώδαξ*). Denique huc referenda, quod Gregorius Corinth. de Dial. Aeol. §. LXVI. habet, *ἡ ψῆφος ψάφαξ*, et *σχίδαξ* (a *σχίδη* s. *σχῖδος*), quod Pseudo-Herodianus MS. sic interpretatur: *τὸ κόμμα τοῦ ξύλου, καὶ κλίνεται σχίδακος.*

Monet me hoc *σχίδαξ*, vt vitium emendem, quod in vtraque Lexici Schneideriani editione v. *σχιζίας* reperi.

Schneiderus ibi: „*Nach Photius ὁ τιτανὸς καὶ ἰσχυρὸς bey Cratinus.*" *Τιτανὸς*, hoc accentu notatum, vox est nihili. Lege *ὁ τετανὸς καὶ ἰσχνός.* Similiter vocem *σχιζίας* explicant Scholia MSS. Cod. Moden. in Clement. Alex. *προτρ.* p. 26.: *Σχιζίας, λεπτὸς παρ' Ἀττικοῖς. οὕτω Διογενι. . . .* (sic). Suppl. *Διογενιανός*, non *Διογένης*, quod manus secunda adscripsit. Idem Diogenianus ibid. ad p. 15. in hoc Scholio nondum edito citatur: *Κῶνοι, οἱ στρόβιλοι καὶ οἱ θύρσοι, ὡς Διογενιανὸς, ῥόμβος, δῖνος.* et: *Κῶνος· ξυλάριον οὗ ἐξῆπται τὸ σπαρτίον, καὶ ἐν ταῖς τελεταῖς ἐδονεῖτο, ἵνα ῥοιζῇ. τὸ δὲ αὐτὸ καὶ ῥύμβος ἐκαλεῖτο. οὕτω Διογενιανός.* Porro in Scholio partim inedito Codicis Paris. 1983. ad Hermogenem *περὶ ἰδεῶν*, quocum Phrynichus ap. Pierson. ad Moer. p. 447. comparandus: *Φρύνιχος ἐν τῇ σοφιστικῇ παρασκευῇ παρατίθεται τὸ ὑπόξυλος ῥήτωρ καὶ ποιητής. εἴρηται δέ φησι μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ἐκ ξύλων σκευῶν, οἷς ἐπιπολλῆς* (sic: leg. *ἐπιπολῆς.* In Rhetor. Ald. T. II. p. 391. perperam legitur *ἐπιπολλοῖς.*) *ἐπελήλαται ἄργυρος. κεῖται δὲ ἐπὶ τῶν λαμπρῶν μὲν ἔξωθεν καὶ ἐπιεικῶν, πονηρῶν δὲ τὰ ἔνδον. Αἰσχύλος ἐν Πέρσαις μέμνηται, καὶ Διογενιανὸς ἐν τῇ λέξει τούτου, καὶ Διονύσιος ἐν τῇ ἐκλογῇ τῶν* ΝΝ/οο (i. e. *ὀνομάτων*), *ὅτι Μένανδρος ἐν τῇ Περινθίᾳ φησί· οὐδ' αὐτός εἰμι σὺν θεοῖς ὑπόξυλος, οἷον κίβδηλος καὶ οὐ γνήσιος, οὐδὲ ἀληθής. ἀπὸ τῶν ξυλίνων καὶ περιηργυρωμένων σκευῶν.* Item in Schol. MS. Codicis 1983. ad Hermogenem *περὶ σεμνότητος: Σεσηρέναι, κεχηνέναι. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ γελᾶν, ὥς φησι Διογενιανός.* Denique in Etymol. MS. Paris.: *Ὕδειν, παρὰ τὸ ὑάδειν, κατὰ συγκοπὴν τοῦ α, ὕδειν, ὥς φησι Διογενιανός.* Cum in Etymologico edito verbi *ὕδειν* notationes omissae sint, iuuat addere ex eodem illo Etymol. MS. Paris. hunc articulum: *Ὕδειν, σημαίνει τὸ ὑμνεῖν. ἔστι παρὰ τὸ ὑμνῶ, ἀποβολῇ τοῦ ν ὑμῶ, καὶ τροπῇ τοῦ μ εἰς δ, γίνεται ὕδω κατὰ ἀναβιβασμὸν τοῦ τόνου, καὶ ὕδεις καὶ ὕδει, καὶ τὸ ἀπαρέμφατον ὕδειν·*

ὕδειν ἔοικε τὴν φερέζωον κόρην.

Iambum hunc alibi legere integrum non memini. Suidas enim v. *ὕδω* tantummodo duas primas voces citat. *Ὕδω*, inquit, *τὸ ᾄδω. Ὕδειν ἔοικε, καὶ ὑδέοιμι κ.τ.λ.* Grae-

§. LV. [38]) Τῷ ὄκκα ἀντὶ τοῦ ὁπηνίκα, καὶ ὁπότε, καὶ ὅπου, χρῶνται.

---

ci dixerunt et ὕδω et ὑδῶ. Recte enim habere priorem formam, satis apparet ex verbis Etymol. Paris. κατὰ ἀναβιβασμὸν τοῦ τόνου. Igitur errat Toupius (Emend. III. p. 555.) in Hesychio scribens ὑδεῖν, ὑμνεῖν, pro ὕδειν, ὑμνεῖν. Reuertor ad Diogenianum. In Etymologico M. edito v. ἄνεται p. 104, 39. Sylburgius ambigit, pro corrupto διογενία scribendum sit Διογενιανὸς an Διογένης. Illud praefero, quia nomina in ανος exeuntia a librariis, qui notas tachygraphicas vsurpant, fere sic scribuntur, vt α litterae antecedenti imponatur. Sic

ὰ ὰ ὰ ὰ ὰ ὰ ὰ
ἀππι, ἀῤῥι, λουκι, σωρ, ἡρωδι, ῥι, διογενι, pro Ἀππιανὸς, Ἀῤῥιανὸς, Λουκιανὸς, Σωρανὸς, Ἡρωδιανὸς, Ῥιανὸς, Διογενιανός. Horum compendiorum prima duo inprimis frequenter occurrunt in Lexico SG. περὶ συντάξεως. Ceterum de nostro Diogeniano Suidas agit T. I. p. 591. vbi in editione Kusteriana, perinde vt in Mediolanensi, propter ὁμοιοτέλευτον integer articulus excidit, quem data hac occasione ex Codice Paris. 2625. sic supplebo:

Διογενές· εὐγενέστατον.

Διογενειανός· Ἡρακλείας Πόντου, γραμματικὸς, γεγονὼς ἐπὶ Ἀδριανοῦ βασιλέως.

Διογενειανός· Ἡρακλείας ἑτέρας, οὐ τῆς Πόντου· γραμματικὸς, γεγονὼς καὶ αὐτὸς (hoc αὐτὸς quid sibi velit in Kusteri editione, parum perspicias) ἐπὶ Ἀδριανοῦ βασιλέως. ἐπιστατέον (sic, non ἐπιστητέον) [Bene. ἐπιστητέον enim est *sciendum*, quod hic locum non habet: v. Villoisoni Anecdota T. II. p. 186. not. (1): sed ἐπιστατέον *considerandum, videndum,* idque voluit Lexicographus. SCHAEF.] δὲ, μήποτε etc. Post Cod. Paris. habet ἦν γὰρ οὗτος παντοῖος λόγος, pro quo Toupius Emend. T. I. p. 139. παντοίως λόγιος legit. Brequignius (*Observations sur un MS. du Lexique de Suidas* in *Notices des MSS. de la Biblioth. nation.* T. V. p. 17.) praefert παντοῖος λόγος, quod gallice sic vertit: „*car on en parloit fort diversement.*" BAST.

38) Cod. A. τὸ ὄκα — ὁπότε, ceteris omissis. Codd.

§. LVI. Ἀγλῖθας [39]) λέγουσι τὰς κεφαλὰς τῶν σκορόδων [40]).

§. LVII. Τὸ ὡς τῶς λέγουσιν, ὡς παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Ἀχαρνεῦσιν [41])·

---

a. et b. dant ὁπότα χρῶνται καὶ ὅπου. Cod. c. Οἱ Δωριεῖς τὸ ὁπηνίκα καὶ τὸ ὁπότε καὶ τὸ ὅπου ὄκκα λέγουσιν. Cod. August. τὸ ὄκκα ἀντὶ τοῦ ὁπηνίκα, ceteris omissis. SCHAEF.

39) Ἀγλῖθας] Acharn. vs. 763. vt hic Vatic. Priores editt. [it. Codd. b. c. et August. SCHAEF.] Ἀγλίθας, Αἴγλιθας Voss. Ἀγχλίκας Reg. [Imo ἀνχλίκας. SCHAEF.] Ἄγλιθας Meerm. vt et mox §. LVII. In vocabuli expositione Nostro cum ceteris conuenit: vid. Foesii Oecon. Hippocrat. et notae ad Hesych. T. I. p. 39, 6. cuius Ἀγλίδια, σκόροδα, in Ἀγλίθια mutantibus Viris doctis fauet MS. Leidensis in Etymologo M. p. 11, 4.*) praebens Ἀγλίθια, σκόροδα. Allii capita, siue bulbi, et Γέλγίδες Hesychio, Γέλγιθες sunt Suidae et Mich. Psello in versibus Politicis MSS. Αἱ τῶν σκορόδων κεφαλαὶ Μολίζαι [L. Μώλυζαι] Γέλγιθές τε. Quod ad formam, cum Ἄγλιθες et Ἀγλίθια comparanda Δέλλιθες, [Δέλιθες dicto Psello] σφῆκες, et Δελλίθια, ἀνθρήνια, apud Hesych. KOEN.

40) τῶν σκορόδων] Cod. c. τῶν σκορόδων οἱ Δωριεῖς. Post hunc articulum in Cod. August. sequitur hic: Τὸ φασὶ φαντὶ λέγουσι. Conf. infra §. LIX. SCHAEF.

41) Ἀ. ἐν Ἀχαρν.] vs. 761 — 3. Vatic. hic ὑμμὲς, ὑμεῖς Reg. In Voss. plerisque vocibus, quas explanauit Noster proximis articulis, suae superscriptae legebantur expositiones ὑμεῖς, ὁπότε, πασσάλοις. Per istam consuetudinem credibile est accidisse nonnunquam, vt eiusmodi interpretationes in contextum, quem vocant, sensim se insinuarint, furcillis criticis eiiciendae. Depravatissimum Pempeli fragmentum apud Stob. S. LXXVII. p. 461, 1. eiecto νέοις post αἰζηοῖς, hac possit ratione constitui: τοῖς μὲν ἔμφροσι καὶ κοσμίοις τῶν βροτῶν ἑρμαιον προγενέτορες γηραλέοι ζῶντες μέχρι τᾶς ἐσχάτας βιοτᾶς, καὶ ἀφέρποντες αἰζηοῖς σφόδρα ποθεινοὶ, ῥωμαλέοι ψυχᾷ ἐόντες διὰ τὸ πολλὰ εἰδέμεν. Sequentia

*) Imo p. 11, 40. BAST.

— — — ὑμὲς ὦν ἀεὶ,
Ὄκκ' ἐςβάλητε, τῶς ἀρωραῖοι μύες
Πάσσακι τὰς ἀγλῖθας ἐξορύσσετε [42]).

---

praeclare instaurauit Cl. Valcken. in Eurip. Phoen. pag. 99. Koen.

42) ἐξορύσσετε] Addit Meerm. ἀντὶ τοῦ ὡς ἀρουραῖοι, sed omittit voces ὑμὲς ὦν ἀεὶ, Ὄκκ' ἐ. Koen. Cod. A. πάσσακι τὰς ἀνχλίκας ἐξορ. Codd. a. et b. καὶ παρ' Ἀριστοφάνει. In Aristophanis loco Cod. b. ὕμες: idem cum a. ἀεὶ omittit: denique b. παροξυτόνως dat ἀγλίθας. Cod. c. ἐν Ἀχαρνεῦσιν εὕρηται· τῶς ἀρουραῖοι μύες πάσσακοι τὰς ἀγλίθας ἐξορύσσετε. Cod. August. articulum totum omittit. Ceterum in Cod. A. manus secunda dat πάσσαισι pro πάσσακι. De hac scripturae diuersitate Bastius haec mecum communicauit peregregia: „Corrector cum non intelligeret vocem πάσσακι, κ libri quem transscribebat, habuit pro ισ, quod fieri potest facillime. Etenim littera κ etiam sic scribitur: ıc, ambobus his ductibus nunc se mutuo contingentibus, nunc spatio nonnullo diremtis. E. c. scriptum legas ἄριcτ. Hac voce vtrum *vrsus* (ἄρκτος) significetur, an *vir optimus* (ἄριστος), discas ex solo contextu verborum. Ductus hos (ıc) saepissime vidi in eximio Platonis Codice 1807. Ideo toties confusae praepositiones εἰς et ἐκ. Exemplum huius confusionis ex Etymologico M. supra ad p. 167. citaui. Nunc alia addam. Etymolog. M. v. αὐτὰρ p. 172, 21. κανών ἐστιν ὁ λέγων, ὅτι παρεπόμενόν ἐστι τῇ εἰς τὸ α συνεστώσῃ διφθόγγῳ μετὰ τὴν ἀπόστασιν τοῦ ὑποτακτικοῦ φωνήεντος, ἐκτείνειν τὸ α. Pro εἰς τὸ α συνεστώσῃ Etymol. Paris. et Sorbon. MSS. recte dant ἐκ τοῦ α συνεστώσῃ. Vitium natum inde, quod non intelligerent compendium ειc. Aristides Vol. I. p. 128. οἱ δ' ἀέναοι ποταμοὶ τῶν χειμάῤῥων οὐδὲν ἀλλοιότερον διετέθησαν, μᾶλλον δὲ τοῖς χειμάῤῥοις ἐκ τοὐναντίου περιέστησαν. Ad h. l. notantur haec: „Coll. Nou. Bar. 7. et ed. „Flor. εἰς τοὐναντίον.“ Et sic restituendum est. Conf. quae dixi ad Longinum Weiskii p. 637. Idem va-

let de verbis cum εἰς et ἐκ compositis, in iis quidem temporibus, vbi κ non transit in ξ. Sic confunduntur εἰςπεσεῖν et ἐκπεσεῖν, κ. τ. λ. Videamus exempla. In Erotiano p. 10. ed. Franz. εἰςπονήσαντος aperte falsum est pro ἐκπονήσαντος, quod Codex Stephani habet. Compositum εἰςπονεῖν vereor vt Graeca lingua nouerit. Apollodorus l. II. p. 163. εἰςκρυβῆναι. Priores editiones habent ἐκκρυβῆναι. In Antigono Carystio cap. 25. Xylander edidit ἐκδύεται, quod mutarunt in ἐνδύεται. Sed corrigendum ex Codice εἰςδύεται. Conf. Epist. Crit. p. 85. ed. Lips. Criticumque Tentamen super Platonis Symposio p. 132. vbi εἰςτομαὶ pro ἐκτομαὶ debetur negligentiae librarii perperam legentis quod recte scriptum erat. Scholiastes Thucyd. (Vol. V. p. 385. v. 36. Bip.) κάλλιστον δὲ ἔρανον] καλλίστην συνεκφοράν. Stephanus bene notat: „Potius συνειςφορὰν ab eo scriptum fuisse crediderim.“ Sed etiam alibi vestigia cernuntur huius commutationis illarum litterarum. In Aristophanis Equit. v. 1378. nunc legimus ξυνερκτικός. Suidas v. Φαίαξ dat συνεριστικός, quod ab eadem illa librarii negligentia repetendum est. V. de hoc loco Schneideri Lexicon T. II. p. 709. voce συνερτικός. Apollodorus I. p. 11. Ἄτλας, ὃς ἔχει τοῖς ὤμοις τὸν οὐρανόν. Heynius ad h. l.: „Ita emendatum ab Aegio: in libb. erat „ὃς ἔχει ὤμοκτον, etiam Doru. τοῖς ὄμοκτον. Vitium „ex compendio literarum ortum.“ Non cogitandum hîc de compendio litterarum, sed scriba aliud agens syllabam ισ̄ pro littera κ̄ habuit. Estque hic Apollodori locus documentum inprimis illustre palaeographicae huius obseruationis. Suidae primus articulus, vt iam Ruhnkenius ad Callimach. p. 549. monuit, paene iisdem verbis exscriptus est ex Platonis Scholiasta p. 134. s. Legitur illic hoc fragmentum Archilochi: ἃ δέκα ταύρους (Interpres: *decem magnos tauros*), pro quibus verbis Scholiasta Platonicus cum Phauorino habet ἃ ἔα δ' εἴς τε ταύρους. Hoc quid sibi velit, ignoro: id video, δ' εἴς τε prodiisse ex eodem compendio, quo δέκα significaretur (ΔΕΙ̇C). Fuit enim inter librarios qui κ̄ haberet pro ισ̄, notamque superscriptam ÷, quae valet α, aut, vt in

§. LVIII. 43) Τὴν ου δίφθογγον εἰς ω μέγα τρέπουσιν 44), ὠρανὸν τὸν οὐρανὸν λέγοντες, καὶ τὰς μούσας μώσας, καὶ τὸν κοῦρον κῶρον. Ὡςαύτως

ἔπει, τα, (v. ad §. III. Dial. Ion.) pro τε, cuius syllabae nota tachygraphica huiusmodi est: ⸗, e. c. πο (i. e. πότε), aut huiusmodi: ·|·, e. c. πρό·|·ρ (i. e. πρότερον). Denique haec ipsa figura litterae κ in causa fuit, cur Villoisonus ad Il. *Α.* 467. τοῦ τῆς κρεουργίας πόνου legeret, cum deberet τ. τ. ἱερουργίας π., quomodo ex Cod. A., in quo idem legitur articulus, restituendum est." Schaef.

43) Codd. a. b. et c. τὴν ου δφον εἰς ω τρέπουσι (Cod. c. τρέπουσιν οἱ Δωριεῖς), τὰς μούσας μώσας λέγοντες, καὶ τὸν οὐρανὸν ὠρανὸν, καὶ τὸν κοῦρον κῶρον, ceteris omissis. Cod. August. Τὴν ου δίφθ. εἰς ω τρ., τὰς μούσας μώσας λέγοντες, καὶ τὸν οὐρανὸν ὠρανὸν, καὶ τὸν κ. κ. etc. Schaef.

44) εἰς ω μέγα τ.] εἰς ω μετατρέπ. Reg. [Imo Cod. A. distincte habet εἰς ω μέγα τρέπουσιν, ὡςτὰς μούσ. etc. Schaef.] qui error in μετὰ et μέγα frequentissimus est: vid. Orphei *Λιθ.* Prooem. vs. 32. et XI. 81.*) Εἰς ω τ. Vatic. et editt. in quibus ὡςαύτως χρῶνται etc. desunt. Reg. ὡςαύτως χ. τῇ οι δ. ἀντὶ τῆς ου, μοῖσαν λέγοντες, ἔχοισαν. Vtriusque Dorismi exempla sunt peruulgata. Mich. Psellus in versibus Polit. MSS. Εἰ δέ τις ὀνομάσειε τὰς μούσας μωσας, πάλιν Ὑποδωρίσας **) εἴρηκε Δωρίδι διαλέκτῳ. Ad Etymologum M. p. 589, 46. ἐτυμώτερον δὲ οἱ Δωριεῖς λέγουσι, Μῶσα γε μοῦσα λίγεια,

*) Add. Solan. et Hemsterhus. ad Lucian. T. I. p. 39. Valckenar. ad Euripid. Phoeniss. v. 1576. p. 534. b. Ernest. ad Callim. H. in Dian. v. 150. Iacobs. ad Anthol. Graec. I. 2. p. 242. II. 2. p. 104. Lucianus T. II. p. 64. Μέγα δὲ τὸ προοίμιον κ. τ. λ. Reitzius: „Μετὰ male L." Imo bene. Locus sic corrigendus (nam totus et scripturae et interpunctionis vitiis laborat): Μετὰ δὲ τὸ προοίμιον, ἀνάλογον τοῖς πράγμασιν ἢ μηκυνόμενον ἢ βραχυνόμενον, εὐαφής τε καὶ εὐάγωγος ἔστω ἡ ἐπὶ τὴν διήγησιν μετάβασις. Schaef.

**) Ὑποδωρίζειν non habent Lexica. Schaef.

χρῶνται τῇ οι διφθόγγῳ ἀντὶ τῆς ου, μοῖσαν τὴν μοῦσαν λέγοντες, καὶ τὸ ἔχουσα ἔχοισα.

§. LIX. Τῷ τ ἀντὶ τοῦ σ χρῶνται [45]), τὸ φησὶ φατὶ λέγοντες.

§. LX. [46]) Τὸ γε γα λέγουσιν, ὡς παρ' Ἀριστοφάνει·

Καὶ γίνεταί γα [47]) — — —

---

in notis argutatur F. Sylburgius. Literis quibusdam repetitis corrigendum censeo: ἐτ. δὲ οἱ Δ. λέγουσι μῶσα, ὡς, ἄγε μῶσα λίγεια, vt posteriora in exemplum vocis μῶσα alicunde addita fuerint; forte e Stesichori loco, quem e Strabone habet Fulu. Vrsinus in Lyricor. Carm. p. 79. Ἄγε Μοῦσα λίγεια ἄρξον ἀοιδᾶς. Ἡ μῶσα κέκληγει, ἡ λίγεια σειρὴν citat ex Alcmane Aristid. Or. T. II. p. 377. Μῶσα λιγαῖα Priscianus p. 546. ed. Putsch. quo de vid. ad §. LXII. — Ceterum videntur haec Nostri pertinere ad Aristoph. Acharn. vs. 762. vbi ἀρωραῖοι μύες sunt pro ἀρουραῖοι. Koen.

45) χρῶνται] Sic Voss. et Reg. sed mox φασὶ φατὶ λ. In editt. tantummodo τὸ φασὶ φατὶ λέγουσι. Vatic. τὸ φησὶ φασὶ λ. vnde φησὶ recepi; nam φατὶ tertia est singularis in Comici Acharn. vs. 771. quo haec referenda sunt. Meerm. Τὸ φασὶ φαντὶ λέγουσι. Koen. Codd. a. et b. hunc articulum sic scriptum habent: τὸ φασὶ φατὶ λέγουσι. Cod. c. εἰώθασιν οἱ Δωριεῖς ἀντὶ τοῦ φασὶ φατὶ λέγειν. Cod. August. articulum h. l. omittit. V. not. ad voces τῶν σκορόδων §. LVI. Schaef.

46) Cod. b. τὸ δὲ γε γα etc. Cod. c. παρὰ τῶν Δωριέων τὸ γα ἀντὶ τοῦ γε λαμβάνεται, ὡς παρ' Ἀριστοφάνει etc. Cod. August. Τὸ γῆ γᾶ λέγουσι, ceteris omissis. Schaef.

47) καὶ γίνεταί γα] Acharn. vs. 795. Videtur particula reponenda in Lysistr. vs. 1004. πρίν γα πάντες, pro πρίν γ' ἅπαντες, et in Dii Pythagorici fragmento apud Stob. S. LXIII. p. 408, 54. ὑμεῖς δέ γα, οἱ ὀριγνᾶσθε [haec est Sopingii correctio ad Hesychii Ἀρόχεται] σωματικᾶς ἀδονᾶς etc. Vulgo legitur ὑμεῖς δέ γ' ἃ ὀρίγνεσθ' ἀρωματικᾶς ἀδ. Cod. Parisiensis collatio a Grotio

§. LXI. *Τὸ ἐγὼ ἐγὼν λέγουσιν, ὥς καὶ οἱ Αἰολεῖς* [48]).

---

instituta, quam e Grotii libro in Bibl. Leidensi meam in gratiam descripsit Cl. Ruhnkenius, habet *ὑμεῖς δ' ἀρίγνεσθαι ἀρωμ. ά.* sequentia sic exhibens: *ἐμβαλλόμενοι ῥύπον ἐν ζωᾷ ἀνελευθέρων* [bene Salmas. *ἐν ζωὰν ἐλ.* vid. Maittair. p. 250. D.] *παίδων. Ἐνταῦθο. Ἁ δέ γα εὐμορφία τοῖς ποτοκέλλουσιν ἁδονᾶς* [L. *ἁδονὰς*] *παρέχει ποθερπύζοισα καθάπερ ἄγαλμα ἢ γραφὰν* [L. *γραφὰ*] *ἢ ἅτερον* etc. in quibus pro *Ἐνταῦθο* scribendum censeo *ἐν ταὐτῷ*, vt *eodem in libro* haec reperiri dixerit Stobaeus, qui alibi *ἐν ταὐτῷ* sic saepe adhibuit: e libro *de pulchritudine* haec desumta esse, in margine notauit diuinus Grotius. Pro *ποτοκέλλουσιν* autem eleganter Cl. Ruhnkenius in literis ad me datis *ποτοπτίλλουσιν* coniicit, *adspicientibus:* supra est *κατοπτίλλεται,* de quo verbo Viri docti egerunt ad Hesych. V. *Ὀπτίλοι.* Koen.

48) *ὥς καὶ οἱ Αἰ.*] Hoc ordine MSS. omnes: editt. ante §. praecedentem, recisis vltimis, *καὶ τὸ ἐγὼ ἐγών.* Vatic. *ἐγὼ ἐγὼν λέγουσιν.* [Codd. a. b. et August. articulum sic dant: *τὸ ἐγὼ ἐγὼν λέγουσι,* ceteris omissis. Cod. c. *τὸ ἐγὼ ἐγὼν λέγουσιν. Ὅμηρος· εἰ γὰρ ἐγὼν ἐθέλω.* Schaef.] Vid. Acharn. vs. 764. Ad *ἐγὼν*, Doriensibus et ab Etymologo p. 314, 37. adsertum, comparandum Doricum *δύων* pro *δύω* et *δύο.* Hesych. *Δύων, δύο, Δωριεῖς.* Noster de Dial. Aeol. §. LVII. *ἐμὼν* dicit Aeolum esse pro *ἐμὼ* vel *ἐμῷ*. *Τοῦν*, pro *τοῦ* et *τὺ*, Boeotis adscribit Apollonius Dysc. in Grammatica inedita*), cum *ἐγὼν* comparans, ne quis de *Τούνη* cogitet,

*) Imo in libro *περὶ ἀντωνυμίας*, voce *ἔγωγε.* Locus hic est: *τὸ δὲ ἐγὼν εἰς ον* (scrib. *ν*) *λήγει, τοῦ δευτέρου* (*προσώπου*) *διὰ τοῦ υ ἐκφερομένου, ἔπειτα παρὰ Βοιωτοῖς τὸ λεῖπον ἀνεπληρώθη· ἰδοὺ γὰρ τουν.* Hoc explicatur alio loco, voce *σὺ*, vbi extrema sic habent: *Βοιωτοὶ* (pro *σὺ* dicunt) *τοῦ καὶ τοῦν καὶ τούγα.* Accentus ita recte positos esse, non dicam: neque enim alibi de his formis quicquam traditum legere memini. Fortasse praestiterit *τοὺ*, quomodo *σὺ* et *τὺ* scribimus. Sed vbinam est his diebus, qui nos Boeoticam dialectum doceat? Bast.

quod est apud Hesychium. Vbi nunc in Theocrito edi solet καὶ πόκ' ἐγὼ παρὰ τεῦ τι μαθὼν etc. Eid. V. vs. 39. antiquam lectionem καὶ πόκ' ἐγὼν παρὰ τεῦς τι μ. conseruauit Apollonius Dysc. in Excerpt. p. 424. C.*) Aeolibus ἐγῶν tribuitur infra de Dial. Aeol. §. LVII. quorum fuisse ἔγων rectius tradit Apollon. Dysc. in Exc. p. 421. C.**) vbi nihil est caussae, cur ἔγων excidisse videatur,

*) Bastius: „De Theocriti loco v. Valckenar. ad Adon. p. 302. B." Minus recte ibi Vir Summus dedit παρά τευς. Rectius in editione Theocriti, Bionis et Moschi παρὰ τεῦς: nam ὀρθοτονούμενον requiritur. SCHAEF.

**) Verba Grammatici haec sunt: Αἰολεῖς βαρέως· ἔγων δ' ἐμ' αὔτᾳ (nisi forte malis, vt Αἰολικώτερον, αὔτᾳ: v. Charax ap. Hermann. de emend. rat. gr. gr. p. 84.) τοῦτο σύνοιδα. Σαπφώ. Recte Koenius ἔγων modo semel scribit. Passim enim Apollonius, non praemissa voce, de qua loquitur, statim exemplum ponit. Sic solent etiam alii Grammatici, e. c. Orion Thebanus MS. v. βάζω, quem eius articulum infra ad §. CI. citabo. Legitur in illo: κυφὸν κυβὸν, ὅθεν ἀποβολῇ τοῦ κ, ὕβὸν ἄροτρον, pro hoc: ὅθεν ἀπ. τ. κ, ὕβόν· ὑβὸν ἄροτρον. Ceterum Codex in Sapphicis illis dat εμ' (sic) αυται, pro quo ἐμ' αὔτᾳ scripsi. (Wolfius in Fragm. Sapphus p. 162. perperam dedit ἐμαυτᾶς. Datiuus enim, quem Codex scripturâ ἐμ' αυται indicat, plane necessarius est. Libanius Vol. IV. p. 627. ὅπως μηδείς σοι τοῦτο συνείσεται. Ibid. Vol. III. p. 12. τῷ μηδὲν αὐτῷ συνεῖναι φαῦλον. Reiskius coni. συνειδέναι, quam coniecturam Codex Paris. 3017. firmat. [Confusionis verborum εἶναι et εἰδέναι exemplum vide supra p. 206. extr. Sic in Platonis Phaedro p. 332. Heind. pro εἰδέναι Galeni editiones perperam habent εἶναι. Sed ceteram illarum scripturam praefero in Platone legens: ἢ μηδέν πω εἰδέναι πλέον κ. τ. λ. Ibidem p. 330. extr. corrigam τὸ τί ποιεῖν ἢ παθεῖν ὑπό του πέφυκε. Conf. sect. 122. extr. SCHAEF.] V. Valckenar. praefat. ad Phalar. Epist. p. XI.) Separari autem ἐμ' ab αὔτᾳ, ex alio Apollonii loco (Excerpt. p. 554. Sturz.) clarissime apparet, vbi Grammaticus de αὐτόν μιν Odyss. IV. 244. loquitur, (conf. libr. de Synt. p. 144.) cum eoque comparat ἕο δ' αὐτοῦ, ἕε δ' αὐτόν. Tum ita pergit: καὶ παρὰ τοῖς Αἰολικοῖς δὲ, ὡς ἐν παραθέσει ἀνεγνώσθη· ἐμ' αὔτᾳ τοῦτ' ἐγὼ σύνοιδα, ἐμ' αὔτῷ παλαμάσομαι. Hoc quoque loco in Codice ἐμ' a proximis αὔτᾳ et αὔτῷ per apostrophum seiungitur: seiunctumque velle Apollonium, verba ἐν παραθέσει satis declarant. [Sic Gregorius mox §. LXIV. τὰ σύνθετα opponit τοῖς κατὰ παράθεσιν λεγομένοις. V. ibi Bastium. Eustathius ad Hom. Il. p. 160, 6. Bas. ποτὲ μὲν καταμόνας ἁπλῶς προφερομένη, ποτὲ δὲ κατὰ παράθεσιν. SCHAEF.] Pro παλαμάσομαι Sturzius, parum memor, de exemplo *aeolico* hic agi,

§. LXII.[49]) *Τὸ ἐὰν αἰ λέγουσι*[50]).

modo *ἔγων* scribatur in exemplo subiecto. Similiter Aeoles, in accentuum ratione in alia omnia abeuntes, *φάτι* et *Πῆλευς* efferebant *βαρέως*· vid. Eustath. ad Hom. Od. *I.* p. 1613, 28. Etymol. M. p. 189, 46. et Schol. Theocriti ad Eid. VII. 4. quibus *κάλος* et *πόταμος* e Io. Grammatico, *βούλη* ex Hesych. addi possint; quaeque leguntur de Dial. Aeol. §. XLVII. et XLVIII. Koen.

49) Codd. a. b. c. et August. hunc articulum omittunt. Ceterum Koenius hîc et in sequentibus dederat *αἲ*, quod mutaui. Schaef.

50) *Τὸ ἐὰν αἰ λ.*] Debetur additamentum Voss. et Regio, referendum ad Aristophanis versum, qui sequenti §. laudatur. Eleganter doctiss. Adr. Heringa apud Valcken. in Herodot. p. 350, 21. Hesychium emendauit, pro *Βαῖκαν, Κρῆτες,* legendo *Βαῖκα, ἐὰν, Κρῆτες.* Apud eundem Hesych. *Αἰεωὕτῷ, ἑαυτῷ,* in *Αἰ ἑωυτῷ, εἰ ἑαυτῷ,* quoque commutandum est. Aliquando Doricum *αἰ* in *ἂν* latet; aliquando *καί*, id est *καὶ αἰ,* pro *καὶ* rescribendum: velut in Theocriti Eid. XXIX. 16. et in eiusdem ex Berenice versu apud Athen. L. VII. p. 284. A. In Alcaei fragmento in Apollonii Dysc. Excerpt. p. 430. B. *Αἰ δὲ κἄμμι Ζεὺς τελέσῃ**) *νόημα,* est *si Iupiter*

Aristophanicum *βαλανεύσω* scribere malit. Me quidem non offendunt verba *ἐμαυτῷ παλαμάσομαι.* Sed infelicius etiam idem in iis quae statim sequuntur, *Ἀντίμαχος* coniicit pro *ἐμάχετο.* V. quae infra ad §. XCVII. notabo. Bast.

*) Koenius legit *τελέσῃ.* Sturzius p. 562. dedit *τελέσθῃ.* Sed Codex habet *τελέσσῃ*, quod restituendum est. Apollonius sic pergit: *καὶ ἐπ' ἄλλων μὲν εἴτε ἐπὶ τοῦ ὔμμιν ἀθανάτοιο ἑοῖ νικᾶν. Ἀλκαῖος γ. καὶ ἐπ' ἄλλων πλειόνων.* Ita Codex. Sturzius coniicit *καὶ ἐπ' ἄλλων μὲν τίθεται* (scil. *τὸ ν̄*), *ὡς ἐπὶ τοῦ.* Longe facilius probabiliusque scribas, aut potius distinguas: *καὶ ἐπ' ἄλλων μένει τε* (scilic. *τὸ ν̄*), *ἐπὶ τοῦ ὔμμιν* etc. *καὶ ἐπ' ἄλλων πλ.* Scriba Codicis hunc locum non intellexit. Vocula *μὲν,* etsi accentus in Codice rarissimi apparent, tamen grauem habet, extremoque versu posita est: id quod omnes libri lectores impediuit, quominus de verbo *μένει* cogitarent, quod sic in syllabas singulas dirimendum fuisset: *με - νει.* Sensum verborum Alcaei perspicias, si leni mutatione sic scripseris:

§. LXIII. [51]) *Τὸ λῆς ἀντὶ τοῦ θέλεις* [52]). *ὡς τό·*
— — *Αἰ δὲ λῆς, αὐγάσδεο.*
καὶ Ἀριστοφάνης·

---

nobis cogitata perfecerit. Oritur autem *αἰ* proxime ab *εἰ* communi; neque in hac sola vocula Dorienses literam *ε* cum *α* commutauerunt. Vid. §. CXVII. In diphthongo *ει* inprimis id locum obtinuit. Hesych. V. *Λαίαν, — Δωριεῖς λαῖαν ἐπὶ τῆς λείας.* Cretenses, eodem teste, *ἄναιρον* dicebant pro *ὄνειρον. Κύπαιρον* ex Alcmane habet Eustath. ad Od. *K.* p. 1648, 7. Conf. Etymol. M. p. 28, 36. Inde *κυπαιρίσκος* idem Alcman apud Hephaest. Enchir. p. 44. *Μῶσα λιγαῖα* citat Priscianus p. 546. quod infelicibus auibus in *M. λίγεια* mutat Rich. Dawesius in Misc. Crit. p. 168. KOEN.

51) Codd. a. et b. *λῆς.* Iidem in exemplis quae sequuntur, *αἰ λῆς αὐγάσδεο,* et *αἰ λῆς* etc. Cod. c. *Παρὰ τοῖς Δωριεῦσι τὸ λῆς λέγεται ἀντὶ τοῦ θέλεις, ὡς τό· αἰ δὲ λῆς,* ceteris omissis. Cod. August. *Τὸ λῆς ἀντὶ τοῦ θέλεις, διὰ τοῦ η,* ceteris omissis. SCHAEF.

52) *Τὸ λῆς ἀντὶ τοῦ θ.*] *Καὶ τὸ λ.* Voss. Post ista, quae posui, verba MSS. iubentibus omisi *διὰ τοῦ η,* minime licet incommoda. *Αἰ δὲ λῆς, αὐγάσδεο* [*εἰ κη λᾷς αὐγ.*] e memoria citat Is. Vossius ad Hesych. T. I. p. 1104,

ὔμμιν ἀθανάτοις ἐῶ νικᾷν (s. *νίκαν*). Quamquam, ita poëtam dedisse, pro certo non dicam. Ceterum litterae *ō* et *σ̄* saepe confunduntur, quia ductus superior, qui *σ* ab *ō* distinguit, in membrana passim non apparet. Apollonius Villoisoni p. 34. *Ἀγρονόμοι . . . . ἀκούονται αἱ ἐν ἀγροῖς οἰονέμουσαι, τῆς δὲ δευτέρας (ὀξυτονουμένης), αἱ ἐν ἀγροῖς νεμόμεναι.* Miror, H. Tollium ad vocem *οἰονέμουσαι* prorsus nihil notauisse. Schneiderus in altera Lexici editione: „*Οἰονέμω, davon οἰονέμουσαι, wenn es nicht οἰονομοῦσαι von οἰονόμος heiſsen soll. Schafe weiden,* Apollonii Lexicon, v. *ἀγρονόμοι.*" *Οἰονέμω* vox nihili est, cui locus in Lexicis non concedendus. Codex habet *ἀγροῖονέμουσαι* (sic), pro quo, vt nemo non videt, *ἀγροῖσ* (siue, vt nunc scribimus, *ἀγροῖς*) *νέμουσαι* legi oportet. Figura nunc vsu recepta sigma finalis (ς) non occurrit in Codicibus paullo antiquioribus. [V. Bastii Append. ad Epistol. Crit. p. 12. et 45. SCHAEF.] Conf. Porson. ad Homer. Odyss. *A.* 56. BAST.

Ἄντεινον, αἰ λῇς, ὡς παχεῖα καὶ καλά [53]).

§. LXIV. [54]) *Τὴν ἀνὰ συγκόπτουσι καὶ ἐπὶ τῶν*

22.] legitur in Laconica cantilena apud Plutarch. Tom. II. p. 544. E. et Diogenian. Vid. Io. Meursii Misc. Lacon. II. 10. *Ἄντεινον, αἰ λῇς, ὡς παχεῖα καὶ καλὰ* est e Comici Acharn. vs. 766. sed vbi *ὡς παχεῖαι καὶ καλαὶ* vulgatur: singularem numerum, cum e versu seq. et 789. manifestum sit, Megarensem alteram filiam post alteram Dicaeopoli ostendisse, me non inuito quis praeferat. In vere Doricis *λῇς*, *λῇ* et *λῆτε*, a *λάω*, *λῶ*, legitime natis, arrepta apocope suauiter plerumque nugantur Grammatici. *Λῇς* et sub Euripidis nomine citat Etymol. M. pag. 564, 22. vnde Tragico restituendum putauit in Heracl. vs. 164. Scaliger, in Ion. vs. 1336. Piersonus Veris. pag. 12. ille etiam *λώντων* in Suppl. vs. 221. Media forma, si ab Hesychii *Λάηται*, *βούληται*, discessero, nondum se mihi obtulit praeterquam apud Aristoph. in Lysistr. vs. 1164. *Ἁμές γα λώμεσθ᾽, αἴτις* etc. sed cum *λῶ* posuerit vs. 980. *λῇς* vs. 95. 1190. *λῇ* vs. 1165. *λῆτε* vs. 1107. et ibi *λῶμες*, quod aeque metro congruit, praetulerim. A *λάω* iure *λῆμα* arcessi putem et *λῆσιν*. Hesych. *Λῆσις*, *βούλησις*, *αἵρεσις*. Apud eundem *Λῆϊς*, — *βούλησις*, Laconica glossa videtur; siquidem Lacones literam *σ* inter vocales positam tollebant. Hesych. *Βίωρ*, *ἴσως*. Alibi *Σίαρ*, *θίασος*, *Λάκωνες*. Lege: *Σίαόρ*. Koen. Proclus ineditus in Cratylum c. 178. agens de etymo vocis *Λητώ*: *εἴτ᾽ οὖν ἀπὸ τοῦ ἐθελουσίου Λητὼ κέκληται. λῶ γάρ ἐστι ῥῆμα δηλοῦν τὸ βούλομαι.* Boisson.

53) *καὶ Ἀριστοφάνης — καὶ καλά*] Desiderantur in Meerm. Koen. Verba *ὡς τὸ* vsque ad *καλά* desiderantur in Cod. A. Schaef.

54) Cod. A. *καὶ ἐπὶ τῶν συνθέτων*, articulum finiens voce *ἄντεινον*. Etiam Codd. a. et b. *συνθέτων*. Iidem *ἂν τὴν ἀγορὰν*, quomodo pro Koeniano *ἂν τὴν ἀγοράν* dedi. Cod. c. *τὴν ἀνα συγκόπτουσιν οἱ Δωριεῖς καὶ ἐπὶ τῶν συνθέτων, καὶ ἐπὶ τῶν κατὰ παράθεσιν λεγομένων. ἐπὶ μὲν τῶν συνθέτων, ὡς τὸ ἀνάτεινον ἄντεινον, καὶ ἂν τὴν ἀγορὰν ἀντὶ τοῦ ἀνὰ τ. ἀγ.* Cod. August. *Τὴν ἀνὰ συγκόπτουσιν ἐπὶ τῶν συνθέτων, ὡς τὸ ἀνατείνω ἀντείνω,*

συνθέτων [55]), ὡς τὸ ἀνάτεινον ἄντεινον, καὶ ἐπὶ τῶν κατὰ παράθεσιν λεγομένων, ἂν τὴν ἀγορὰν, ἀντὶ τοῦ ἀνὰ τὴν ἀγοράν.

§. LXV. [56]) Τὸ σφᾶς ψὲ λέγουσιν. ὡς Θεόκριτος [57]).

καὶ ἐπὶ τῶν etc. Bastius: „Koenius solius Codicis Voss. auctoritate συντεθέντων in locum antiquae scripturae συνθέτων substituit. Hoc paene praeferam, cum Grammaticus opponat τῶν κατὰ παράθεσιν λεγομένων. Eodem modo Apollonius MS. περὶ ἀντωνυμίας, voce ἑαυτοῦ: ἀλλ' οὔτε τὰ σύνθετα τὴν αὐτὴν κλίσιν ἀναδέχεται τοῖς κατὰ παράθεσιν." Amici obsecundans monito reuocaui priscum συνθέτων. SCHAEF.

55) συντεθέντων] Ita Voss. pro συνθέτων, et mox ἂν τὴν ἀγορὴν, ἀγορὰν Vatic. cum editt. Ἄντεινον praecedenti §. ex Aristoph. fuit excitatum. *ΑΜ ΠΟΤΑΜΟΝ* et *ΑΝ ΡΑΧΙΝ* sunt in Finibus Latiorum Antiq. Asiat. p. 135, 1. p. 136, 15. et 18. vbi suspicor vs. 5. repetita syllaba legendum ——— *ΝΑΠΑΝ* [*ΑΝ*] *ΤΩΣ ΕΡΕΙΠΙΩΝΑΣ*. Conf. §. XX. — Sequentes hinc articuli loca iterum spectant Theocritea. KOEN.

56) Codd. a. et b. ψὲ λέγουσι. Θεόκριτος etc. Tum iidem ἦ πα ψὲ. Cod. a. vitiose κρύβευσαν pro κρύβδαν. Deinde ambo πάσας bis. Recte hoc posteriore loco, vbi sic edidi pro Koeniano πᾶσας: non item priore, vbi accentus doricus obtinet. Cod. c. ἦ πα ψὲ κρύβδην etc. Post τουτέστιν σφᾶς ἀμέλγεις, ceteris omissis. Cod. August. Τὸ σφᾶς ψὲ λέγουσι. Θεόκριτος etc. Idem in loco Theocriti ἀμέλγεις. Deinde αὐτοὺς, τοὺς β. Ex eodem in Theocriteis Tittmannus enotauit ποθ' ἕσπερα. SCHAEF.

57) ὡς Θεόκριτος] Eid. IV. 3. vbi paulo prudentius Scholiastes τῷ γὰρ ψὲ οἱ Δωριεῖς ἀντὶ τοῦ σφὲ χρῶνται, tametsi σφὲ pro σφᾶς poni a Poëtis, tralatitium est. ψὲ et ψὶν Siculis, et nominatim Syracusanis, tribuunt Grammatici: vid. Apollonii Dysc. Excerpt. p. 429. C. *)

*) In Excerpt. Apollon. p. 429. C. haec verba, ἐπὶ γὰρ τῶν ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ἀμφίβολα τῶν γραφῶν, correctione indigent. Sturzius: „Rescripserim, ἀμφιβολία τῶν ἀπογράφων." Corrigendum ex Codice: ἀμφίβολα τὰ τῶν γραφῶν. Ita solet Apollonius. En alia huius locutionis exempla ex

ⁱἩπά ψε κρύβδαν τὰ ποθέσπερα πᾶσας ἀμέλγες;

---

p. 432. B. *) Etymolog. M. p. 702, 42. Συρακούσιοι δὲ ψὶν λέγουσι· Λάκωνες σφίν. Sylburgii coniecturam, φὶν legentis pro σφὶν, confirmat MS. Leidensis, et Laconum consuetudo, cum Boeotis σ ante φ saepe tollentium. Vid. Hesych. V. Φαιρίδδειν, Φίγα, et not. ad V. Βρύα. Etymologo vsus Io. Meursius Misc. Lacon. III. 5. p. 218. φὶν recte scripsit. KOEN.

eodem Grammatici libro depromta. Voce ἐγώ: ἵνα καὶ τὰ τῆς μεταθέσεως τοῦ ε̄ εἰς ῑ γένηται. Hic etiam fallitur Sturzius p. 545. s. coniiciens διὰ τῆς μεταθ. etc. Voce αὐτός: ἐπεὶ αἰολικωτέρα [L. αἰολικώτερα. SCHAEF.] τὰ τῆς προφορᾶς καθίστατο. Voce ἑαυτοῦ: τὰ γὰρ τῆς χρήσεως ἐπίσης. Voce ἡμῖν: πρῶτον τὰ τῆς γραφῆς διαφέρεται. Anonymus περὶ βαρβαρισμῶν a Valckenario editus p. 194. Διαφέρει δὲ βαρβαρισμὸς σολοικίας· ὅτι ἡ μὲν σολοικία τὴν τάξιν βλάπτει τοῦ λόγου, ὁ δὲ βαρβαρισμὸς τὰ ἔπη τῆς λέξεως. Valckenarius: „Quid sint τὰ ἔπη τῆς λέξεως, fateor me ignorare." Villoisonus (Anecd. Gr. T. II. p. 176.) cum duobus Codicibus Venetis legit τὰ ἐπὶ τῆς λέξεως. Sed cum Codex Paris. 2929. plane omittat τὰ ἔπη, corrigo τὰ τῆς λέξεως. Ceterum conf. de his locutionibus Schaeferi Melet. Crit. I. p. 31. s. BAST.

*) Excerpt. p. 432. B. Apollonius, etiam in Sturzii editione, haec habet: Ψε Συρακούσιοι. Σώφρων· πῶς καὶ ψὲ καὶ γινώσκομεν. Nihil turpius in graeco libro vnquam vidi sex illis punctis supra καὶ totidemque infra positis. Codex haec dat: πῶς και ψε etc., duabus lineis perpendicularibus per α et ι particulae καὶ ductis, quibus nihil aliud significatur, quam καὶ deletum esse, neque, vtpote scribentis παρόραμα, legi oportere. Igitur fragmentum sic habet: πῶς ψε καὶ γινώσκομεν; In Alcaei loco qui sequitur, ὅτ' ἄσφ' ἀπολλυμένους σαωσ, extremae vocis syllaba finalis, quae per compendium scripta erat, euanuit. Scribendum σάωσ, h. e. σάωσεν.— De ψιν Apollonius v. σφός (non σφίν, vt Sturzius p. 563. suspicatur) haec docet: Συρακούσιοι ψιν· αμανι ψιν γενομένα. Nouissimus editor coniicit ἅμιν ἢ ψὶν γεν. In ipso Codice legere mihi videor ἅμαρι, quod significatione fortasse non differebat a particula ὁμοῦ. Hesychius: Ἀμαρία, ὁμοῦ, παραγώγως. vbi v. Albert. BAST.

τουτέστιν, ἤπου αὐτὰς, τὰς βόας, ἐφ' ἑσπέρας πάσας ἀμέλγεις [58]);

§. LXVI. *Τὸ ὁμοῦ ἁμᾶ* [59]) *λέγουσι, τρέποντες τὸ ου εἰς ᾱ, καὶ τὸ ο̄ εἰς α, ὡς ἐν τῷ ἦπα ἀντὶ τοῦ ἤπου* [60]).

§. LXVII. *Τὸ τίθησι, καὶ ὑφίησι, τίθητι καὶ ὑφίητι λέγουσι, τῷ τ̄, ὡς εἴρηται* [61]), *ἀντὶ τοῦ σ̄ χρώμενοι. Θεόκριτος·*

Ἀλλ' ὁ γέρων ὑφίητι τὰ μοσχία, κἠμὲ φυλάσσει.

---

58) *τουτέστιν — ἀμέλγεις*] Omittit Meerm. Koen. Item Cod. A. Schaef.

59) *ἁμᾶ*] Editi et Vatic. post §. LXXVI. tantummodo: *Τὸ ὁμοῦ ἁμᾶ λέγουσιν.* Etiam Meerm. post §. LXXVI. *Τὸ ὁμοῦ ἁμᾶ λέγουσι.* [Eodem ordine etiam Codd. a. b. c. et August. V. not. ad §. LXXVII. Schaef.] Hoc ordine, tametsi *ἁμᾶ* Eid. IX. 4. exstat, e MSS. Voss. et Regio, vnde *καὶ τὸ ο̄ εἰς ᾱ* assumsi, ferri quodammodo ista possunt ob adiectum *ἦπα* ex Eid. IV. 3. De *ἁμᾶ*, siue *ἁμᾷ*, vid. §. XXVI. Hesych. *Ὁμᾶ, ὁμοῦ.* Vbi hanc voculam Cl. Iac. de Rhoer. Ot. Dauentr. p. 322. reponit Iamblicho de V. Pyth. S. 114. legendum potius censeo: *ἔστι δὲ καὶ ὅτε ἄνευ λέξεως μελισμάτων πόνους τε καὶ πάθη καὶ νοσήματά τινα ἀφυγίαζον.* Vulgo *ὅπου τε καὶ πάθη —*. Koen. Boissonadus: „Correctio *πόνους* potest firmari loco Platonici Phaedri, quem adduxi supra p. 41. Plato iunxit *πόνων* et *νόσων:* sicque Euripides Or. 281. allegatus ab Heindorfio ad Phaedr. p. 243. Porphyrius vit. Pl. c. 2. *κοιλιακῇ δὲ νόσῳ πολλάκις καταπονούμενος.*" Add. Lexicis: *Πονημάτιον.* Photius Bibl. c. 321, 5. *βραχὺ πονημάτιον.* — *Πονόεις,* vindicatum a Doruillio ad Chariton. p. 405. Manethoni IV. v. 373. — *Πονοπαίκτωρ.* Vtitur hac voce idem Manetho IV. v. 276. V. Doruill. l. c. p. 666. sq. Schaef.

60) *ὡς ἐν τῷ — ἤπου*] Cod. A. *ὡς ἐν τῷ ῆ πα* (diuise) *ἀντὶ τοῦ ῆ πού.* Schaef.

61) *ὡς εἴρηται*] §. LIX. Desunt *τῷ τ — χρώμενοι* in Vatic. et editis. *Τίθητι* est Eid. III. 48. *Ἀλλ' ὁ γέρων ὑφίητι* — Eid. IV. 4. Koen. Cod. A. *ἀφίησι* et *ἀφίητι.* Idem omittit Theocriti locum. Codd. a. b. et August.

§. LXVIII. [62]) *Τῶν ὑπερσυντελικῶν τὰ τρίτα πρόςωπα διὰ τοῦ η̄ γράφουσιν. ὡς Θεόκριτος·*
Καὶ πόκα τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπη [63]);

---

non habent verba *τῷ τ̄ — χρώμενοι.* Deinde in Theocriteis Codd. a. et August. dant *καί με,* Cod. b. *κῆμὲ.* Cod. c. *τὸ τίθησι καὶ ὑφίησι παρὰ τοῖς Δωριεῦσι τίθητι καὶ ὑφίητι λέγεται, ὡς ὁ Θεόκριτος·* etc.: post in poëtae loco *καί με.* Schaef.

62) Cod. A. *τ̃ υ* [hoc fere compendio: (nam notas tachygraphicas typotheta quî possit sic imitari, vt exemplum suum plane exprimat? interim faciet quantum poterit:) manus secunda superscripsit *ὑπερσυντελίκων*] *τὰ τρίτα πρ. διὰ τοῦ η̄ ἐκφέρουσιν. Θεόκριτος· ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπη,* cum gloss. *εἶδε, ἐθεάσατο.* Cod. b. *τοῦ ὑπερσυντελίκου.* Cod. a. *τοῦ ὑπ/.* Bastius: „Hoc compendium idem significat. V. Apollonius Villoisoni Tab. IV. col. 2. l. 6." Cod. c. *τοῦ ὑπερσυντελίκου τὰ — γράφουσιν οἱ Δωριεῖς, ὡς ὁ Θεόκριτος.* Cod. August. hunc articulum omittit. Bastius: „Quae penes me est editio Gregorii Parisina a. 1521. item habet *παροξυτόνως ὑπερσυντελίκου.* Ita etiam Fischerus ad Weller. P. III. p. 78." Etiam editio Gregorii Veneta Melchioris Sessae a. 1525. quam Tittmannus meus possidet. Eodem accentu scripsit D. Scottus: nam H. Stephanus vocem omisit. In sequentibus Cod. a. *διὰ τοῦ η̄ γράφεται, ὡς* etc. Schaef.

63) *ὀπώπη*] Editur *ὀπώπει* Eid. IV. 7. Sed *ὀπώπη* rescribi iubet in Lection. Theocrit. Cap. VI. Casaubonus; e Nostro, opinor, vel Const. Lascaris Grammatica, vbi est *καὶ οἱ Δωριεῖς τὰ τρίτα πρόςωπα διὰ τοῦ η̄, ὀπώπη παρὰ Θεοκρίτῳ ἀντὶ* [*τοῦ*] *) *ὀπώπει.* *Ἀπολώλη* est in Tabulae Heracleënsis fragmento Britannico vs. 39. pro *ἀπολώλει, ἐπαμώχη* vs. 14. pro *ἐπαμώχει.* — Pro *τῶν ὑπερσυντελικῶν* editt. *τοῦ —— κοῦ,* et pro *γράφουσιν* Reg. *ἐκφέρ.* A Vaticano articulus abest. Koen.

*) Hoc vitium, cuius tot iam exempla vidimus, nunc ipsum deprehendo etiam in Scholiis Codicis Ienensis ad Sophoclis Aiac. v. 33. 34. 47. etc. et in Scholio Codicis Augustani ad eiusd. v. 1382. Erfurdt. Schaef.

§. LXIX. [64]) *Οὐ φασὶν ἡ δάμαλις, ἀλλ' ἡ δαμάλη* [65]). *Θεόκριτος·*

Ταὶ δαμάλαι δ' αὐτὸν μυκώμεναι ὧδε ποθεῦντι.

§. LXX. *Τὸ ἄλλοτε ἄλλοκα λέγουσι* [66]).

§. LXXI. *Τὸ μὰ ἔξωθεν προςλαμβάνουσιν* [67]).

Οὐ γᾶν [68]) — — —

φησὶ Θεόκριτος, ἀντὶ τοῦ οὐ μὰ τὴν γῆν.

§. LXXII. [69]) *Τὸ ἦν ἧς φασί. Θεόκριτος·*

---

64) Cod. A. *Θεόκριτος· ταὶ δαμάλαι αὐτὸν κοιμώμεναι*, iis quae sequuntur omissis. Codd. a. et b. *ἡ δαμαλις οὐ λέγουσιν, ἀλλὰ ἡ δαμάλη.* Cod. c. *Παρὰ τῶν Δωριέων οὐ λέγεται ἡ δάμαλις, ἀλλ' ἡ δαμάλη. καὶ Θεόκριτος.* Cod. August. *δάμαλις οὐ λέγουσιν, ἀλλὰ δαμάλη:* deinde in Theocriti loco *δαμάλαι* (sine *ταὶ*), *μηκωμεναι* et *ποθεῦνται.* Schaef.

65) *Οὐ φ. ἡ δ. ἀλλ' ἡ δαμάλη*] Priores edd. et Vatic. *Ἡ δ. οὐ λέγουσιν, ἀλλὰ δαμάλη.* Grammatici vulgo inter *δάμαλιν* et *δαμάλην* distinguunt: hoc poëticum vocat Schol. ad Theocriti Eid. I. 75. cuius hic citatus versus est Eid. IV. 12. in quo *κοιμώμεναι* Voss. et Reg. — Sequens *ἄλλοκα* pertinet ad Eid. IV. 17. Koen.

66) *Τὸ ἄλλοτε ἄλλοκα λέγουσι*] Hunc articulum cum sequente Cod. A. omittit. Cod. a. *τὸ ἄλλοτε ἄλλοκα σημαίνουσι.* Cod. c. *οἱ Δωριεῖς τὸ ἄλλοτε ἄλλοκα λέγουσιν.* Schaef.

67) *Τὸ μὰ ἔξ. πρ.*] Meerm. *Τὸ μὰ ἐλλειπτικῶς προςλαμβάνουσιν.* quae mera est expositio vulgati *ἔξωθεν π.* Koen. Cod. c. *Παρὰ τοῖς Δωριεῦσι τὸ μὰ ἔξωθεν προςλαμβάνεται, ὡς Θεόκριτος· οὐ γᾶν ἀντὶ τοῦ* etc. Cod. August. *Τὸ μὰ ἔξωθεν λαμβάνουσιν. ὡς Θεόκριτος· οὐ γᾶν ἀντὶ τοῦ* etc. Schaef.

68) *Οὐ γᾶν*] *Οὐ δᾶν* Eid. IV. 17. vbi *μὰ τὴν γῆν* Scholiastes: reliqua Theocritea diligenter persequitur Cl. Valckenaerius in Ep. ad Roeuer. p. 28. Aristophanis sunt in Lysistr. *Οὐ τὸν Δία* vs. 985. *Οὐ τὼ Σιὼ* vs. 1173. Sophoclis Electr. vs. 1069. in Choro *οὐ τὰν Διὸς ἀστραπὰν Καὶ τὰν οὐρανίαν Θέμιν.* Conf. St. Berglerus ad Comici Lysistr. vs. 989. Koen.

69) Sic in Meerm. *Τὸ ἦν ἧς φασίν· ὡς Θ. ἧς ἡμέρα*

Οὐδὲ γὰρ Εὐμάρᾳ τῷ δεσπότῃ ἦς τοι ἐνεύδεν 70). *ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἦν, φησὶν, οὐδὲ τῷ δεσπότῃ σου ἐγκοιμᾶσθαι.*

ἀντὶ τοῦ ἦν ἡμέρα. Koen. Codd. a. et b. post Theocritea omittunt *ἀντὶ τοῦ.* Cod. c. *φασὶν, ὡς ὁ Θεόκριτος* — vsque ad *ἐνεύδεν*, reliqua omittens. Cod. August. in Theocriti versu pro *Εὐμάρα* dat *ἡμέρα:* deinde *τι ἐνεῦδεν.* Ex eodem Tittmannus ibidem pro *δεσπότῃ* enotavit *δεσπότᾳ.* Schaef.

70) *Οὐδὲ γὰρ Εὐμάρᾳ* —] Eid. V. 10. Ceteris praetermissis Reg. tantum: *Τὸ ἦν ἦς φασί.* In fine articuli pleraeque Editiones addunt *ἦς εὐμάρᾳ ἀντὶ τοῦ ἦν εὐμάρᾳ,* Aldi et Gorm. *ἦς εὐμάρα ἀντὶ τοῦ ἦν εὐμάρα* ad eorum mentem, qui *εὐμάρα* in Theocrito per *δέρμα* interpretabantur: vid. Casaubon. Lect. Theocrit. Cap. VI. *Ἦς* pro *ἦν* restituendum Lysidi Tarentino apud Iamblich. de V. Pyth. p. 64, 5. e MS. Cizensis collatione. Alia nonnulla Veterum loca in mundo sunt, in quibus Doricum *ἦς* varias subiit corruptelas; quae si hac occasione excussero, doctorum hominum gratiam me initurum confido. Stobaeanum Philolai fragmentum deprauatissimum *de numero* ex Augustano Codice luci dedit Vir doctus in Misc. Obseru. VII. 2. p. 184. In illo editur vs. 7. *Οὐ γὰρ εἰς δῆλον οὐδενὶ οὐδὲν τῶν πραγμάτων, οὔτε αὐτοῖς ποθ' αὐτὰ, οὔτε ἄλλο πρὸς ἄλλο, εἰ μὴ εἷς ἀριθμὸς, καὶ ἁ τούτοις οὐσία.* Corrige, sodes, *Οὐ γὰρ ἦς δῆλον οὐδενὶ οὐδὲν τῶν π. οὔτε αὐτὰ —, εἰ μὴ ἦς ἀριθμὸς καὶ ἁ τούτω οὐσία,* quae probatione non indigent. Eandem medelam exspectat Aristaeus in Stobaei Eclog. Phys. p. 45, 33. *ἐπεὶ δὲ ἀρχὰ, ἅτε δὴ ἐάσα ἀρχὰ, πρὸ παντός τε ἔντι, καὶ ἀγέννητος, καὶ αὐτοτελής. οὔτε γὰρ εἰ μὲ μεθ' ἐξ θερόντι εἷς, ὑπάρχοι ἂν, ἔτι πρὸ παντὸς, οὔτε* etc. Monstra verborum facile domari possunt scribendo: *οὔτε γὰρ, εἰ μεθ' ἅτερόν τι ἦς, ὑπάρχοι ἂν ἔτι πρὸ παντὸς, οὔτε* etc. ad quae comparanda illa Ciceronis de S. Scipionis Cap. VIII. *ipsum autem* (principium) *nulla ex re alia nasci potest: nec enim id esset principium, quod gigneretur aliunde.* Callimachum H. in L. P. vs. 78. vbi editur — *εἶδε τὰ μὴ θέμιδες,* cum MSS. praebeant *τὰ μὴ θεμιτὰ,* suspicor scripsisse — *εἶδε τὰ μὴ θεμίτ' ἦς,* nem-

pe *ἰδεῖν*, *θεμιτὰ* posito pro *θεμιτόν*. *Ἧς*, *erat*, idem habet H. in Cer. vs. 38. In Anthologia inedita Theodoridae Syracusani exstat Epigramma Doricum: *Μνασάλκεος τὸ σᾶμα τῶ Πλαταΐδα τῶ ᾽λεγειοποιῶ. Ἁ μῶσα δ᾽ αὐτῷ τὰς Σιμωνίδα πλάτας Ἧς ἀποσπάραγμα, καινά τε καὶ γὰρ κ᾽ απιλακυθίστρια Διθυραμβοχάνα. Τέθνακε, μὴ βάλωμες. εἰ δέ κε ζόεν Τύμπανόν γ᾽ ἐφύση.* Tertio et quarto versu scribendum: *Ἁ μῶσα δ᾽ αὐτῶ τᾶς Σιμωνίδα πλάτας Ἧς ἀποσπάραγμα.* Vidit hoc quoque, vt mihi indicauit Cl. Valckenaerius, doctiss. Io. Piersonus, *ὁ μακαρίτης*, in Schedis sequentes versus sic eleganter constituens: *Κενά τε κᾀργὰ κᾀπιλακυθίστρια Δ. Τέθνακε, μὴ βάλωμες· εἰ δέ κε ζόῃ, Τύμπανόν γ᾽ ἒ φαίην*, *si viueret, Tympanum ipsum dicerem.* *Ἐπιληκυθίστρια* est ab *ἐπιληκυθιστὴς*, vt a *ποιητὴς ποήτρια* *),

*) Non *ποήτρια*, credo, sed *ποιήτρια* Koenius scripsit. Haec autem feminina in *τρια* deriuanda sunt a masculinis in *της*: fallitur enim Schneiderus in Lexico hîc illic deriuans a masculinis in *τηρ*, quorum deriuata feminini generis in *τειρα* exeunt. Quae Fischerus ad Weller. II. p. 69. exempla nominum in *τρια* collegit, his augeri possunt: *Κλέπτρια* pro vsitatiori *κλέπτις* (quod Alciphroni III. 22. restituendum est). Lexicon SG. MS. (*ἄλλ. ἀλφάβ.*) *κλέπτρια· Σωτάδης ἐγκλειομένοις.* *Μαιεύτρια.* Idem Lexicon citatum a Brunckio in Lex. Sophocl. v. *μαιεύτριαν.* *Παλεύτρια.* Phrynichus *Προπαρ. Σοφ.* MS. *Παλεύτρια· ἡ ἐξαπατῶσα. τίθεται ἐπὶ τῶν ὀρνίθων τῶν ἐξαπατώντων τὰ ἄλλα ὄρνεα, καὶ μάλιστα ἐπὶ τῶν περιστερῶν.* *Ῥάπτρια* a *ῥάπτης*. [Masculinum *ῥάπτης* restituendum Scholiis ad Dionys. Thrac. (Villois. Anecdd. II. p. 182.): *ἔστι γὰρ* (Vat. Cod. 14. *γάρ τι*) *ῥῆμα ῥῶ, καὶ σημαίνει τὸ ὑγιάζω, ἔνθεν φαμὲν, καὶ ἔῤῥωσο* (Vat. *φαμὲν καὶ τὸ ἔῤῥωσο, ἀντὶ τοῦ ὑγίαινε, καὶ ῥῶσιν, τὴν ὑγιείαν*). *ἀπὸ τοῦ ῥῶ οὖν τούτου γίνεται παράγωγον ῥῆμα τὸ ῥάπτω· ὅθεν καὶ ἕως νῦν ῥωπάς φαμεν* (corrig. ex Vat. *ῥάπτας φαμὲν*) *τοὺς τὰ διεστῶτα καὶ διεῤῥηγμένα ἱμάτια εἰς ἓν συνάγοντας κ. τ. λ.* Ceterum huius vocis compositum, *δικοῤῥάπτης*, Lexica ignorant. Phrynichus *Προπαρ. Σοφ.* MS. *Δικοῤῥάπτης καὶ δικοῤῥάφος· ἀττικὸν ἑκάτερον.*] *Συμπαίκτρια* et *συμπαίστρια*. V. Verheyk. ad Antonin. Liberal. p. 136. s. *Γεννήτρια.* Phrynichus MS. *Δικομήτρα· οἷον μήτηρ καὶ γεννήτρια δικῶν καὶ συκοφαντιῶν.* [*Δικομήτρα* adde Lexicis. Fictum hoc est ad analogiam similium compositorum, *νεφρομήτρα, ὀρτυγομήτρα, ὑλομήτρα*, etc.] *Ψεύστρια* a *ψεύστης*. V. Hemsterhus. ad Aristophan. Plut. p. 339. *Φονεύτρια* a *φονευτής*. Tze-

tzes ad Lycophron. v. 186. *τὴν μαινομένην καρατόμον καὶ φονήτριαν* (corrig. *φονεύτριαν*) *τῶν Ἑλλήνων.* [*Φονεύτριαν* Sebastianus ex libris suis edidit. SCHAEF.] *Μ α υ λ ί σ τ ρ ι α* a *μαυλιστής.* V. Etymolog. M. v. *πυγοστόλος.* *Κ ρ α υ γ ά σ τ ρ ι α* a *κραυγαστής.* V. Hesych. v. *μηκάδες.* *Ὑ λ ά σ τ ρ ι α* ab *ὑλαστής.* V. Etymol. M. et Phot. Lex. *Ἀ ν δ ρ ε ρ ά σ τ ρ ι α.* Phrynichus MS. *Ἀ ν δ ρ ε ρ ά σ τ ε ι α* (corrig. *ἀνδρε-ρ ά σ τ ρ ι α*) *γ υ ν ή· ἡ ἐπιμαινομένη ἀνδράσιν, ἢ ἐρῶσα ἄλ-λον καὶ ἄλλον.* Conf. Aristophan. Thesmoph. v. 392. Ad eandem rationem formatum est *φ ι λ ε ρ ά σ τ ρ ι α,* de quo videndus Huschkius Anal. Crit. pag. 152. *Α ὐ λ ή τ ρ ι α* pro vulgari *αὐλητρίς.* Reperi hanc formam in Codice Paris. 2810. complectente regulas de prosodia ab Hermanno editas. V. hunc pag. 438. num. 77. Textus Codicis Parisini sic habet:

Τὰ εἰς α λήγοντα καθαρὸν συνεσταλμένον, ὁπότ' ἐστὶν ὑ-πὲρ δύο συλλαβάς, τὴν πρὸ (Hermann. *ἀπὸ*) *τέλους ἔχει φύσει μακρὰν, Μήδεια, Θάλεια, Πηνελόπεια, εὔνοια, εὔ-χροια. ὑπεσταλμένων τῶν πρὸ τέλους ἐχόντων τὴν τρι συλλαβὴν* (Hermann. *τὴν τρισυλλαβίαν.* Error natus ex eo, quod Codicis scriptura perperam legeretur. Librarii enim haec sic scribunt: *τ τρι συλλ.*) *διὰ τὰ τοιαῦτα· ποιήτρια, ὀρχήστρια, α ὐ λ ή τ ρ ι α, μαθήτρια.* (Duas has voces Hermannus non habet.) *παράλογος* (Hermann. *παραλόγως*) *οὖν ὁ πρὸ τέλους χρόνος τοῦ πότνια, Ὄμπνια, Πολύμνια, Λά-μνια.* Pro vltima voce lego *Λάμια.* Pseudo-Herodianus in *ἐπιμερισμοῖς* MSS. *Καθόλου τὰ προπαροξύτονα θηλυκὰ διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται, οἷον ἀλήθεια, εὐσέβεια, ἔνδεια . . . καὶ τὰ ὅμοια, πλὴν τῶν παρὰ τὸ μνια καὶ τρια συγκειμένων, οἷον Πολύμνια, ψάλτρια, ἀσκήτρια. ὡσαύτως καὶ Λ ά μ ι α καὶ πότνια, ἡ ἔντιμος.* Ex his vocibus in vtraque Lexici Schneideriani editione frustra quaeras *αὐλή-τρια, γεννήτρια, κραυγάστρια, μαυλίστρια, ὑλάστρια, φο-νεύτρια* et *ψεύστρια.* Sic Lexica carent voce *δ ρ α π έ τ ρ ι α,* qua pro vulgari *δραπέτις* vtitur Ioannes Chrysostomus Vol. XI. p. 113. *λοιδορησαμένη τῇ ἀθλίᾳ καὶ ταλαιπώρῳ, Θεσ-σαλίδα, δ ρ α π έ τ ρ ι α ν, προεστῶσαν καλοῦσα.* Carent etiam voce *δ ο υ λ ε ύ τ ρ ι α,* quam pro vsitatiori *δούλη* s. *δου-λὶς* reperi in Scholiasta Codicis Paris. 2787. ad Aeschyli Prometh. v. 510. *Μοιρῶν καὶ Ἐριννύων, αἱ δ ο υ λ ε ύ τ ρ ι α ι τῆς Ἀνάγκης.* Sed *π α ι δ ε ύ τ ρ ι α* in Libanio Vol. IV. p. 1015. not. 45. perperam legerunt pro *παιδευ τ ή ρ ι α* (*παιδευ.* ^{τρ} Sic scribitur *πο* ^{τρ} pro *ποτήριον, ἀκρω* ^{τρ} pro *ἀκρωτήριον*, etc.), quomodo in Libanio ex auctoritate Codicis Paris. 2918. restituendum est: *λυέσθω μοι τοίνυν τὰ τῆς ἀρετῆς π α ι-δ ε υ τ ή ρ ι α.* Morell. et Reisk. ediderunt *παιδεύ μ α τ α.* Denique coniectura Schaeferi *τ η ρ ή τ ρ ι α* pro Hesychiano *πε-ράτρια* s. *περήτρια* (Melet. Crit. I. p. 128.) mihi videtur multum praeferenda Boettigeri commento *περάντρια:* quod, si

§. LXXIII. *Τὸ κείσομαι κεισοῦμαι λέγουσιν, εἶτα τρέπουσι καὶ τὴν ου δίφθογγον εἰς τὴν ευ* [71]).

Κεισεῦμαι δὲ πεσὼν, καὶ τοὶ λύκοι ὧδέ μ' ἔδονται [72]).

---

a *μαθητὴς μαθήτρια* etc. Hesych. *Αηκυθιστὴς, κοιλόφωνος*, vbi vid. Cl. Albertius, et Bentlei. ad Callimachi Fragm. 319. Pro *πλάτας* Piersonus quoque *σπάθας* coniiciebat. Sed reuocat me *ἦς* Doriensium. In Epicharmi Siculi versu apud Athen. L. VII. p. 312. C. *οὔτε γόγγρων τι παχέων, οὔτε μύραινα νάπης*, Casaubonus corrigit: *οὔτε μυραινᾶντι πᾶ.* Quanto lenior est correctio: *οὔτε μυραινᾶν ἀπῆς*, *nec congri aberant crassae, nec muraenae.* Nihil firmandae emendationi accommodatius Solonis Iambis apud Athen. L. XIV. p. 645. F. — *κεῖθι δ' οὔτε πεμμάτων Ἄπεστιν οὐδέν.* Vterque in lauti conuiuii descriptione occupabatur, cui nihil deerat. *Ἐνῆς* est in Epicharmi trochaïco *Ἧς δ' ὑαινίδες τε, βούγλωσσοί τε, καὶ κίθαρός γ' ἐνῆς*, quem quater mendose citat Athenaeus L. VII. p. 288. B. 306. A. 326. E. 330. B. In Epicharmi versu, quem primo loco emendaui, praeterea, vt ille etiam trochaïcus fiat, *παχήων* scribendum est: *Οὔτε γόγγρων τι παχήων, οὔτε μυραινᾶν ἀπῆς.* Et hoc Doriensium erat, *η* et *ει* permutantium; qua de re, ne haec nota nimis excrescat, alibi dicetur. Vnum addo, pro *πάχηα κἀμίαι* in eiusdem Epicharmi loco apud Athen. L. VII. p. 278. A. *παχῆαί γ' ἀμίαι* potius legendum esse, seruata dialecto, cuius non obscurum vestigium adest, quam *παχεῖαι*. Koen.

71) *εἰς τὴν ευ*] Addit Meerm. *καὶ γίνεται κεισεῦμαι*, sed Theocriti versum praetermittit. Koen. De Theocriteis Cod. A. non habet nisi haec tria verba, *κεισεῦμαι δὲ πεσών*. Cod. c. *λέγουσιν οἱ Δωριεῖς, εἶτα τρέπουσι τὴν ου δίφθ. εἰς ευ:* deinde in poëtae versu *ἔδοντι*. Cod. August. *εἶτα τρέπουσι τὴν ει δίφθογγον εἰς τὴν ευ.* Sch.

72) *ἔδονται*] Sic omnes editt. et MSS. videturque longe praeferendum vulgato *ἔδοντι* in Theocriti Eid. III. 53.

vnquam habuit in lingua Graeca ius ciuitatis, longe alius significationis, quam ille opinatur, fuerit oportet. Bast.

§. LXXIV. * Τοὺς μέλλοντας τῶν εἰς ζω ῥημάτων διὰ τοῦ ξ προφέρουσι, καθίξας ἀντὶ τοῦ καθίσας, καὶ λυγιξεῖν ἀντὶ τοῦ λυγίσειν, καὶ τὰ ὅμοια.

§. LXXV. Τὸ θέασαι θᾶσαι λέγουσι. Θεόκριτος·

— — Θᾶσαι, φίλος, ὡς καλὸν ὄσδει [73]).

καὶ πάλιν·

Θᾶσαι μὰν θυμαλγὲς ἐμὸν ἄχος — —

---

quoniam futurum actiuum vix occurrat. Quod ad Nostri de κεισεῦμαι obseruationem attinet, conuenit, praeter cetera, ἀσεῦμαι in Theocriti Eid. III. 38. Et ipsum tamen κεισοῦμαι Dorica analogia nititur. In Lysidis Epistola apud Iamblich. de V. Pyth. p. 62, 15. vbi χαρήσομαι editur, χαρήσσου με praebet MS. Cizensis; vnde praeclare magnus Hemsterhusius χαρησσοῦμαι elicit. Doricum participium γενησουμέναν p. 63, 15. eiusdem dat Codicis accurate instituta collatio. — Formulam κείσομαι πεσὼν, ab athletis profectam, vt monitum a Viro summo ad Lucian. T. I. p. 50. post Heinsium in Lect. Theocrit. Cap. VII. illustrauit Cl. Abreschius in Lect. Aristaen. p. 224. — Sequentem articulum ignorant MSS. omnes. Koen. Ignorant Codd. A. a. b. c. et August. Schaef.

73) ὄσδει] Eid. I. 148. Alterum exemplum est ex Eid. III. 12. exsulans a Reg. et Meerm. De θᾶσαι nonnulla dixi ad §. XXXVI. Koen. Cod. A. τὸ θέασαι θάσαι λέγουσι. θάσαι φίλος ὡς καλὸν ὄσδει, cetera omittens. In altero Theocriti exemplo Cod. a. θᾶσαι μ' ἂν θυμαλγὲς ὑμῖν ἄχος: Cod. b. θ. μὰν θ. ὑμῖν ἔγχος. Cod. c. Οἱ Δωριεῖς τὸ θ. θ. λέγουσιν, ὡς Θεόκρ. et in altero exemplo θᾶσαι μὰν θυμαλγὲς ἄχος. Cod. August. in primo ὡς καλὸν ἄδει: in altero ἐμὸν ἄλγος. Bastius: „Θᾶσαι perperam interpretatur Scholium ineditum Codicis Hermogen. 1983. Καὶ ὁ Θεολόγος ἀναστάσεως ἡμέρα ἔβαλε συχνὸν τὸ ἄλφα· καὶ γὰρ οἱ Δωριεῖς ἀγαπῶντες τὰς σεμνὰς τῶν λέξεων, τὰς ἐχούσας τὸ ἄλφα, τρέπουσι τὸ η εἰς α, οἷον· Θᾶσαι, Πραξινόα, θᾶσαι, ἀντὶ τοῦ κάθησαι, Πραξινόη. Scholium hoc pertinet ad locum Hermogenis, quem Koenius infra ad §. CXLIII. citauit.“ Schaef.

§. LXXVI. Ὀρομαλίδες [74]) λέγονται παρ' αὐτοῖς τὰ ὄρεια [75]) μῆλα.

§. LXXVII. [76]) Τὸ ἔμπροσθεν ἔμποθεν λέγουσι. Θεόκριτος·

— — — Ἐμὶν δὲ τὺ βωκολιάσδευ [77])
Ἔμποθεν. — — —

---

74) Ὀρομαλίδες] Haec MSS. lectio est: ὀρειμαλίδες praeferunt editt. omnes, praeter Aldinam, quae ὀριμαλίδες habet ex Theocriti Eid. V. 94. vbi ὀρειμαλίδες in metrum peccarent. Ὀρομαλίδες firmantur per Hesychii Ὀροβάδων et Ὀροφοιτῶντα. Koen.

75) ὀρεῖα] Ita Koenius, προπερισπωμένως. Rectius Codd. A. a. b. et c. ὄρεια. Schaef.

76) Cod. A. τὸ ἔμπροσθεν ἔμποσθεν λέγουσιν. ἔνιοι δὲ ἀντὶ τοῦ ποθὲν ἐξελάβοντο τὴν λ. ταύτην, cetera omittens. Codd. a. et b. τὸ ὁμοῦ ἁμᾶ λέγουσι, καὶ ἀντὶ τοῦ ἔμπροσθεν ἔμποσθεν. Θεόκριτος· ἐμὶν δὲ τύμβω κολιάζευ ἔμποσθεν (sic). Tum Cod. a. ποθὲν ἔλαβον τὴν —— Cod. b. ποθὲν ἐλάβοντο τὴν λ. τ. ἢ etc. Cod. c. τὸ ὁμοῦ ἁμᾶ λέγεται παρὰ τῶν Δωριέων. Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ἔμπροσθεν ἔμποσθεν λέγουσιν οἱ Δωριεῖς, omissis reliquis. Cod. August. Τὸ ὁμοῦ ὁμᾶ (sic) λέγουσι. Ἀντὶ τοῦ ἔμπροσθεν ἔμποσθεν λέγουσι. Θεόκριτος· ἔνιοι δὲ βωκολιάζευ [Tittmannus enotauit βουκολιάζευ] ἔμποσθεν, omissis reliquis. Recte autem habet ἐξελάβοντο. Eustathius ad Homer. Il. p. 492, 4. Rom. Σοφοκλῆς ἄλλως τὴν λέξιν ἐκλαβόμενος. Sic dicitur etiam actiuum. Scholiastes Ven. ad Homer. Il. Θ. v. 73. ὁ δὲ διασκευαστὴς ἐξέλαβε πολλάς. Idem ad Μ. v. 346. ὅτι ἔοικεν ἐξειληφέναι τὸ ὧδε. vbi quid Bastius meus in Codice legerit, scire peruelim. Thomas Mag. p. 10. s. Ἀγωγὸς, οἱ ὕστερον ἐπὶ τῶν ὀχετῶν· οἱ δὲ παλαιοὶ, ἐπὶ τοῦ ἡγουμένου ὁδόν τινα ἐκλαμβάνουσι. Passiuum hoc sensu legas in Schol. Cod. Ienens. ad Sophocl. Aiac. v. 34. in Schol. ad Aristoph. Vesp. v. 1021. et in Eustathio ad Homer. Il. pag. 634, 10. Rom. Tacent de talibus Lexicographi nostri, hic quoque parum laudabiliter desciscentes a magno Stephano, cuius vide Thesaurum vere θησαυρὸν T. II. c. 567. A. Schaef.

77) βωκολιάσδευ] βωκολιάζευ Voss. et Vatic. ἡμῖν

ἔνιοι δὲ ἀντὶ τοῦ ποθὲν ἐξελάβοντο τὴν λέξιν ταύτην, ἢ ἓν πρὸς ἓν ᾠδάριον, τουτέστιν ἀμοιβαδίς.

§. LXXVIII.[78]) Ὅταν ὦσι δύο ηη ἀλλεπάλληλα, καὶ ταῦτα εἰς αα τρέπουσιν [79]). ὡς Θεόκριτος·

---

male editt. Ἐμὶν et βωκολιάσδευ Theocrit. Eid. IX. 5. Ἐξελάβοντο et ἀμοιβαδὶς de MSS. sunt pro ἐλάβοντο et ἀμοιβαδόν· ἀμοιβάδιον tamen videtur esse in Voss. Ista ἢ ἓν πρὸς ἓν ᾠδάριον — in Reg. [it. in Meerm. vbi etiam ταύτην deest,] desiderantur, quae monstrant, fuisse, qui in Theocrito olim legerent — ἐμὶν δὲ τὺ βωκολιασδευ Ἓν ποθ᾽ ἕν· quam lectionem suo calculo probavit Is. Vossius ad Catull. p. 240. idem censens cum ἀμοιβαίως et ἀμοιβαδὸν, siue *alternis canere.* Ἓν πρὸς ἓν in comparatione Graecis frequentatur: vid. Cl. Valckenaerius in Herodoti ἓν πρὸς ἓν συμβάλλειν p. 302, 34. Hermogenes p. 34. καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως, ἓν πρὸς ἓν ἀντιτιθέντες, ἐξετάσομεν. Lucian. T. II. p. 3. ἓν ἑνὶ παραβαλεῖν. KOEN. Plutarchus Mor. T. I. p. 422. καὶ τοῦτο ἓν παρ᾽ ἓν ποιεῖν ἀδιαλείπτως. p. 423. ἓν παρ᾽ ἓν ἡμέραν καὶ νύκτα ποιῶν. Similiter Dionysius Hal. Ant. Rom. II. c. 75. ὁπότε ὑπὲρ ἀμαρτύρου συναλλάγματος ἀμφίλογόν τι γένοιτο ἑνὶ πρὸς ἕνα. Ibid. III. c. 12. ex Codice Vat. scribendum, quod et Reiskio placuit praefat. p. XIV. Τύλλος μὲν γὰρ ἐβούλετο ἐν ἐλαχίστοις σώμασι γενέσθαι τὴν τοῦ πολέμου κρίσιν, ἑνὸς Ἀλβανῶν τοῦ λαμπροτάτου πρὸς ἕνα Ῥωμαίων τὸν ἄριστον μονομαχήσαντος. SCHAEF.

78) Cod. A. hunc articulum omittit. Codd. a. et b. καὶ ταῦτα εἰς α τρέπουσιν. Deinde Cod. a. ἀνάσσατοι δὲ γένοντο. Cod. c. δύο ηη ἄλληλα. [Male. Etymolog. M. c. 10, 11. καὶ εἰ μὲν εὑρεθῇ φωνῆεν ἀλλεπάλληλον,— ἐπὰν δὲ μὴ εὑρεθῇ ἀλλεπάλληλον φωνῆεν, κ. τ. λ. c. 576, 3. εἰ γὰρ ἦν Αἴαις, ἀλλεπάλληλος εὑρίσκετο ἡ αι δίφθογγος. vbi praecedit διὰ τὴν ἐπαλληλίαν.] Cod. August. δύο ἦτα; tum — τρέπουσι. Θεόκριτος· Νίκη μὲν ——. SCHAEF.

79) εἰς αα τρέπ.] εἰς α τρ. edd. In Theocriti versu 46. Eid. VI. οὐδ᾽ ἄλλη Voss. οὐδ᾽ ὄχλος corrupte Vatic. Deinde δὲ γίνοντο Voss. et Reg. δὲ γένοντο Vatic. KOEN.

Νίκῃ μὰν οὐδ᾽ ἄλλος, ἀνάσσατοι δ᾽ ἐγένοντο.
ἀντὶ τοῦ [80]) *ἀνήσσητοι.*

§. LXXIX. [81]) *Καὶ τὸ ἐβοᾶτο, καὶ ἐγελᾶτο, καὶ ἐκλᾶτο, καὶ τὰ τοιαῦτα* [82]) *εἰς η τρέπουσιν.*

— — — καὶ γάρ ὅκ᾽ ἥρων
Αὐτᾶς, ἐκνυζῆτο — — —

§. LXXX. [83]) *Ἐπὶ τοῦ δένδρου καὶ αὐτοὶ τὴν εὐθεῖαν δένδρος φασὶ, καὶ οἱ Ἀττικοί* [84]). *Θεόκριτος·*

— — — ταὶ δ᾽ ἐπὶ δένδρον
Ὄρνιθες λαλαγεῦντι. — —

---

80) *ἀντὶ τοῦ*] Meerm. *ἤγουν.* Koen.

81) Cod. A. a secunda manu *καὶ γάρ ὁ κύων* etc. Cod. a. omittit *καὶ τὰ τοιαῦτα:* Cod. b. et haec et *καὶ ἐκλᾶτο.* Verba *καὶ γάρ — ἐκνυζῆτο* in ambobus desunt. Cod. c. *τὸ ἐβοᾶτο καὶ ἐγελᾶτο καὶ ἐκλᾶτο εἰς η τρέπουσιν οἱ Δωριεῖς*, ceteris omissis. Cod. August. consentit cum Cod. a. Schaef.

82) *καὶ τὰ τοιαῦτα*] Inserui haec verba e Voss. et Reg. et in fine e MSS. Theocriti versum Eid. VI. 30. addidi. Reg. *καὶ γάρ ὁ κύων ἀ. ἐκνιζῆτο* *) e glossemate: *ἐκνιζῆτο* habet et Vatic. *ἐκνύξητο* Voss. Quod Theocriti Scholiastes reperit, *ἐκνυζᾶτο*, communis est formae. *Ἐλωβῆτο* est in Sophronis fragm. apud Apollonium Dysc. in Grammatica inedita, quod dedi ad §. LI. De contractione Dorica literarum *αε* in *η* conf. §. XLI. et XLV. Koen.

83) Cod. A. Theocriti testimonio caret. Codd. a. et b. *ταὶ δ᾽ ἐπὶ δένδρει ὄρνιθες.* Cod. c. *ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν λαλαγοῦσι λαλαγεῦντι λέγουσιν. Θεόκριτος· ταὶ δ᾽ ἐπὶ δένδρεα* (sic) *ὄρνιθες λαλ.* Cod. August. omissis verbis *Ἐπὶ τοῦ δένδρου — Θεόκριτος*, dat *τάδ᾽ ἐπὶ δένδρα ὄρν. λαλ.* Edidi *ταὶ δ᾽* pro Koeniana scriptura *ταίδ᾽*. Schaef.

84) *καὶ οἱ Ἀττικοί*] Vid. §. XIX. de Dial. Att. Dedi lectionem Voss. nam ab editt. et Vatic. articulus abest: Reg. *ἐπὶ τοῦ δ. καὶ αὐτοὶ τὴν αἰτιατικὴν εὐθεῖαν φασὶ, τὸ δένδρον λέγοντες.* Theocritea exstant Eid. V. vs. 47. 48. Sed vbi est *ἐπὶ δένδρῳ·* quod restituendum videtur

*) De illa permutatione conf. not. ad Philostr. Her. pag. 301. Boisson.

§. LXXXI. 85) *Τὸ σοὶ καὶ ἐμοὶ τὶν καὶ ἐμὶν λέγουσιν* 86).

---

et Eid. XV. vs. 121. pro *ἐπὶ δένδρων* *). Istae vocum terminationes tum alibi permutantur, tum in Musonio apud Stob. S. LXV. p. 412, 30. *τῶν κατὰ φύσιν ἀνθρώπων προςηκόντων.* L. *ἀνθρώπῳ,* vt p. 414, 3. *μὴ προςήκειν δὲ ἀνθρώπῳ.* Liban. Declam. XXII. p. 547. A. *ἄνθρωπος δὲ τὴν χεῖρα οὐ καθαρὸς ἱερῶν εἴργεται νόμων,* *a sacris arcetur legibus* interpretatur Morellus. L. *ἱερῶν εἴργεται νόμῳ* **). Iamblichi locus de V. Pyth. S. 98. *παρατίθεσθαι δὲ κρέα ζώων θυσίμων ἱερείων· τῶν δὲ θαλασσίων ὄψων σπανίως χρῆσθαι,* in quo multa desiderat Kusterus, *ὄψων* in *ὄψῳ* mutato vniusque voculae transpositione ita sanandus est: *π. δὲ κρέα θυσίμων ἱερείων· τῶν δὲ θαλασσίων ζώων ὄψῳ σπανίως χρῆσθαι.* Koen.

85) Hunc articulum Cod. A. cum duobus sequentibus sic contrahit: *τὸ σοὶ καὶ ἐμοὶ τὶν καὶ ἐμίν: τὸν πλησίον πλατίον: τὸ πρώην πράν.* Cod. a. *τὸ σοὶ καὶ ἐμοὶ τινὲς καὶ ἐμὶν λέγουσιν.* Cod. b. *τὸ σοὶ καὶ ἐμοὶ οὗτοι καὶ ἐμὶν λέγουσιν.* Cod. c. — *ἐμὶν λέγεται παρὰ τῶν Δωριέων.* Cod. August. *Τὸ σοὶ ἐμοὶ τινὲς ἐσὶν καὶ ἐμὶν λέγουσιν.* Schaef.

86) *τὶν καὶ ἐμὶν λ.*] Pertinet ad Eid. V. 49. Pro *τὶν* Vatic. habet *τινὲς*, vt in Cleobuli Epistola ad Solonem apud Diogen. Laërt. I. 93. *Πολλοί μέν τινες εἰσὶν ἑταῖροι,* eleganter Casaubono *τὶν* reponente. In Archytae Tarentini apud eundem Epistola VIII. 80. *περὶ δὲ τῶν ὑπομνημάτων ἐπεμελήθημες· — τὰ μὲν ὦν περὶ νόμω αὐτοί τε ἔχομες, καί τινα ἀπεστάλκαμες,* etiam malim, sensu longe expeditiore: *αὐτοί τε ἔχομες, καὶ τὶν ἀπεστάλκαμες.* Forte et in Periandri Ep. I. 100. docti praeferent: *καὶ γὰρ δὴ καὶ αὐτὸς ποινὰς ἔτισα τὶν τᾷ θυγατρὶ,* pro *τήν τε θυγατρί.* *Sibi patri* ex Plauto, *οἱ πατρὶ* ex Herodoto, aliaque ad eam normam dicta, non ignorantur. Alterum pronomen Doricum latere arbitror in Hesychii *Ἐμήνη, ἐμοῦ.* Emendo *Ἐμίνη, ἐμοί.* Fauet inprimis

*) V. Valckenar. ad Theocr. Adon. p. 400. Bast.

**) Codex Parisinus 3017. clare habet *νόμῳ* pro *νόμων.* Locus in editione Reiskiana legitur Vol. IV. p. 409. Bast.

§. LXXXII. [87]) Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν τὸν πλησίον τὸν πλατίον [88]) λέγουσι.

§. LXXXIII. Τὸ πρώην πράν. Θεόκριτος·
"Εγνων πράν [89]). — — —

Apollonius Dysc. Ἐμίνη Rhinthoni et Tarentinis tribuens in Excerpt. p. 426. C. et in Grammatica inedita etiam memorans τίνη, quod Cleobulo l. c. pro τινὲς restituendum videri posset; praesertim cum H. Stephanus adfirmet, in quibusdam Codicibus τύνη exstare. Pro παράγεμιν κάπιν in Philoxeni Cyth. Coena apud Athen. L. IV. p. 147. C. scribi potest παρά γ' ἐμὶν καὶ τὶν, et mox ἐμίν τε μέλοι καὶ τίν· verum, dum reliqua manent tenebris plusquam Cimmeriis inuoluta, hac quidem machina parum proficitur. In Apollonii Dysc. Excerpt. l. c. pro λέγεται δὲ καὶ τὶν καὶ ἐτιν, μετ' ἐπενθέσεως τοῦ ε τέϊν, scribendum est — τὶν, καὶ ἔτι μετ' ἐπενθέσεως τοῦ ε τ. *) ne quis minus in his exercitatus credat, ἐτὶν quoque Dorienses pronunciasse. "Ετι latet et in Longino π. ὕ. Sect. I. §. 10. εἴγε τὸ μὲν πιθανὸν ὡς τὰ πολλὰ ἐφ' ἡμῖν —: L. ἔτιγε —. Vid. Sect. XLI. §. 1. KOEN.

87) Codd. a. et b. καὶ ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν —. Cod. c. οἱ Δωριεῖς ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν —. Cod. August. καὶ ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν τὸ πλησίον τὸ πλατίον λέγουσι. Tittmannus enotauit πλάτιον, προπαροξυτόνως. SCHAEF.

88) πλατίον] Theocrit. Eid. V. 28. et Epicharm. apud Stob. S. LVI. p. 375, 2. Similiter πλατιάζειν dixit Archytas in Stobaei Eclog. Phys. p. 80, 50. et 55. et τὸν κόρον τῷ πλατιασμῷ Dius Serm. LXIII. p. 409, 2. — Vatic. hic τὸν πλασίον. Reg. tantum: Τὸν πλ. πλατίον. KOEN.

89) ἔγνων πράν] Eid. III. 28. quod exemplum in Reg. deest. In Meerm. desunt Θ. "Εγνων πράν. Pro πρώην Voss. πρώαν. KOEN. Codd. a. et b. τὸ πρώην πρὰν λέγουσι. Θεόκρ. Cod. c. πρὰν λέγεται παρὰ τοῖς Δωριεῦσι, καὶ ὁ Θεόκρ. SCHAEF.

*) Verissime Koenius in Apollonio ἔτι pro ἔτιν scribit. In verbis continuo sequentibus (ap. Sturz. p. 555.), ἰδίως γὰρ ἡ μετάθεσις, ἡ εἰς τὸ τ, τοῦ ε δεικτική ἐστιν, pro δεικτικὴ legendum est δεκτική. BAST.

§. LXXXIV. 90) Τὸ ο ἄρθρον μετὰ φωνήεντος ἑτέρου ἐπαγομένου κιρνώμενον εἰς ω μέγα παρὰ Δωριεῦσιν οὕτως ἐκφέρεται, ὡς καὶ παρ' Ἴωσιν. ὡς Θεόκριτος·

Οὐχ οὕτως ὤδωνις ἐπὶ πλέον ἄγαγε λύσσας.

καὶ ὁ ἕτερος ὥτερος 91).

§. LXXXV. 92) Τὸ σὺ τύγα λέγουσι 93).

---

90) Sic in Meerm. Τῷ ο ἄρθρῳ μ. φ. ἐπαγομένου τὸ ι κιρνῶσι καὶ μεγεθύνουσιν οἱ Δωριεῖς καὶ οἱ Ἴωνες. ὡς Θ. ὁ Ἄδωνις ὤδωνις. ὁ ἕτερος ὥτερος. Koen. Cod. A. λύσσας. ὁ ἕτερος καὶ ὥτερος. Cod. a. κιρνάμενον. Idem cum Cod. b. καὶ omittit ante ὁ ἕτερος. Cod. b. ὁ ἕτερος ἄτερος. Cod. c. παρὰ τοῖς Δωριεῦσιν — Ἴωσιν, ὡς τὸ ὁ ἕτερος ὥτερος. Cod. August. ὡς καὶ Θεόκρ.: deinde pro λύσσας habet λύσας. Idem post Theocritea vt articulum proprium dat: τὸ ἕτερος ἄτερος λέγουσι. Ceterum in poëtae loco Koenius dederat Οὐχ'. Schaef.

91) καὶ ὁ ἕτερος ὥτ.] Nouum articulum ex his editi conficiunt: Τὸ ὁ ἕτερος ὥτερος λέγουσι. Ὥτερος legitur Eid. VIII. 91. et VII. 36. vbi Scholiastae locus ita debet constitui: τάχ' ὥτερος] Δωρικὴ ἡ συναλοιφὴ etc. Οὐχ οὗτος ὤ'δωνίς — est ex Eid. III. 47. Koen.

92) Cod. A. τὸ σὺ τύμα (sic) ἐκφέρουσιν. Cod. b. τὸ σὺ τὺ λέγουσι. Cod. c. καὶ σὺ τύγα λέγεται παρὰ τοῖς Δωριεῦσι. Cod. August. articulum omittit. Schaef.

93) τύγα λ.] Τὸ σὺ τὺ editt. prior. post §. LXXXIX. sed τύγα bene a MSS. huc referri, ordo monstrat; est enim ex Theocriti Eid. V. 69. aut 72. Σύγα Doriensibus adscribit Etymolog. M. 732, 30. vbi MS. Leidensis Αἰολεῖς praefert: τούγα Boeotis Apollonius Dysc. in Grammatica inedita. Vt γα, sic vel η vel νη pronominibus Dorienses iungebant. De ἐμίνη et τίνη vid. ad §. LXXXI. Hesych. Τούνη, σὺ, Λάκωνες. Apollon. Dysc. in Excerpt. p. 421. A. Οἱ αὐτοὶ Δωριεῖς ἐγώνγα καὶ ἐγώνη. Sic enim cum MS.*) scribendum pro ἐγώνγη. Conf. eximia nota ad Hesychii Ἐξεχέμεναι. Koen.

*) Profecto MS. habet ἐγώνη, non ἐγώνγη. Dorienses etiam ἔγωνγα scripsisse προπαροξυτόνως, quod docetur ad Apollonii Excerpta p. 545. ed. Sturz., equidem dubito. In Ari-

§. LXXXVI.[94]) *Καὶ τὸ πλὴν πλάν* [95]).

---

94) Cod. A. hunc articulum cum LXXXVIII. sic iungit: *καὶ τὸ πλὴν πλὰν, καὶ τὸ εἴκοσιν εἴκοτι* (sic), omissis Theocriteis. Cod. August. *τὸ πλὴν πλὰν λέγουσι.* SCHAEF.

95) *πλάν*] Et haec prior. editt. cum §. sequenti post §. LXXXIX. collocant, *λέγουσι* addentes; sed cogitauit Noster Eid. V. 84. Communis particula labem contraxit in Lysiae Oratt. p. 124. *ὁ γοῦν πάντων πονηρότατος Βάτραχος πρὶν τούτου γενόμενος* etc. Etenim, vt optimis Cl. Taylori Latinis, *si hunc vnum excipiatis*, Graeca quoque respondeant, nemo monitus dubitabit, quin scribendum sit *πλὴν τούτου.* *Πρὶν* et *πλὴν* permutantur etiam in Herodoti Codicibus p. 8, 35. et Aretaei Cappad. p. 74, 47. *) nimirum ex sollemni literarum *λ* et *ρ* confusione **); qua animaduersa cum saepius Hesychio aliisque profuisse mihi videar, vnam et alteram istius generis emendationem huc referre animus iubet. In Orphei *Λιθικ.* XI. 50. — *ἔχεν πολὺ μεῖζον ἀκοίμητόν τε νόοιο Δεῖμα Φιλοκτήτης, μεμνημένος αἰὲν ἐχίδνης. Τοὔνεκα ΠΑΛΑΜΗΔΑΟ σαόφρονος οὔποτε νόσφι Ἤθελεν εὔχεσθαι, γουνούμενος, ὄφρά τιν᾽ εἴποι Θαλπωρὴν* ——. Vertitur: *Quamobrem etiam sine prudente Palamede nunquam voluit preces fundere*, etiam in nuperrima editione. Metrum et praecedentia postulant: *Τοὔνεκα ΠΡΙΑΜΙΔΑΟ σαόφρονος* —. Intelligitur autem *Priamides Helenus*, vt ait Ouid. Metam. XIII. 723. Quod sequitur vs. 56. *Εὖτέ με παῖδ᾽ ἐδίδασκεν Ἀκερσεκόμης ἀγορεύειν Μαντοσύνας*, vnice de Heleno vate dici potuit. Conf. vs. 14. et 93. In vs. 12. obiter moneo scribendum esse *τόν ῥα μεθ᾽ ὑσμίνην ἥκειν ποσὶν ἀτρεμέεσσιν Πριαμίδης*

stophanis Lysistr. v. 986. et 990. Brunckius pro Kusteriano *ἐγώγα* (*ἔγωγα* ap. Maittair. p. 258.) ex Codicibus melius dedit *ἐγώνγα.* BAST.

*) Item in Diodori Sic. Codicibus I. c. 50. Add. Schweighaeuser. Emendat. et Obseruat. in Suid. p. 28. (Opusc. Acad. II. p. 155.) SCHAEF.

**) *Πλῆσον* et *πρῆσον* permutantur in Moschi Epigrammate. Conf. Ruhnken. Ep. Crit. p. 26. BOISSON.
Vid. Schweighaeuser. l. c. coll. Bernard. Reliqu. Med. Crit. p. 27. s. SCHAEF.

§. LXXXVII. 96) * Τὸ ἡμέραν ἁμέραν, τὴν πηγὴν παγάν.

§. LXXXVIII. 97) Καὶ τὸ εἴκοσιν εἴκατι. Θεόκριτος 98).

Φεῦ, φεῦ, Λάκων τοι ταλάρως σχεδὸν εἴκατι πληροῖ
Τυρῷ — — —

Πάρις αὐτὸς ἀποθνήσκων περ ἀπίστει, pro Πριαμίδης πάρος, quod quam sit incommodum, ostendit versio. Sed praestat hanc operam Hesychio dicare. Itaque in eo pro ΕΝΔΥΛΩ, ἔνδοθεν, corrigam ΕΝΑΥΡΩ, ἕωθεν. Alibi Ἐναύρω, πρωΐ, Κρῆτες, et mendose Κιναύρα —— τὸ ἅμα ἡμέρᾳ, Κύπριοι. vnde Ἔναυον, ἔνθες, Κύπριοι, in Ἔναυρον, vel — ω, ἕωθεν, Κ. quoque commutarim. Nulla erat caussa, quare elegantissimam coniecturam, ad V. Ἔνδυδαν, ἕωθεν, propositam, desereret vir clariss. ad V. Ἔντεσα. Koen. Elegantissima (?) illa Alberti coniectura est ἐναύραν. Valckenarius ad Theocrit. Adon. p. 365. suspicatur ἐν αὐγάν· ἕωθεν. Bast.

96) Hunc articulum Codd. a. b. et c. omittunt. Schaef.

97) Sic in Meerm. Καὶ τὸ εἴ. εἴκοτι. Θ. τὺ ταλάρους σχ. εἴκοτι πληρεῖν τυρῶ. Koen. Codd. a. et b. φεῦ φεῦ λάκων· τοὶ τ. σ. εἴ. πλ. τυρῶ. Cod. c. εἴκατι. καὶ ὁ Θεόκριτος, ταλάρους σχ. εἴκ. πλ. τυρῶ. Cod. August. τὸ εἰκὸς εἴκατι. Θεόκριτος· Φεῦ, φεῦ, Λάκων, pro ceteris spatio vnius vel duarum syllabarum relicto. Schaef.

98) Θεόκριτος] Eid. V. 86. Βείκατι et Ἴκατι Hesychius, Ϝίκατι, Ϝικατίπεδος et obscurae significationis Ϝικατίδειος praebent Tabulae Heracleënses; in quarum altera vs. 43. 44. καὶ ἐτάμομες κοινὰν πόθοδον ἐκ τῶ Ϝικατιδείω ποττὰν οἰκίαν Ϝικατίπεδον, καὶ ἀπὸ τᾶς οἰκίας — ἄχρι ἐς ποταμὸν ὀκτάπεδον, doctiss. Interpres etiam πόθοδον — Ϝικατίπεδον iungere debuerat: *fecimus communem aditum 20 pedum* ἐκ τῶ Ϝικατιδείω *ad casam, 8 pedum a casa — ad amnem.* Πόθοδον ἑξάπεδον habet Dorica terminorum tabula apud Gruter. Thes. Inscript. p. CCXI, 11. cum Heracleënsibus diligenter comparanda. — Praecedens §. in omnibus MSS. desideratur. Koen.

§. LXXXIX. 99) *Ὁμοίως τοῖς Ἀττικοῖς καὶ αὐτοὶ τὰ ἀπὸ βαρυτόνων περισπώμενα ἐκτείνουσιν, οἷον στρέφω στρωφῶ, νέμω νωμῶ, τρέχω τρωχῶ, τρέπω τρωπῶ, πέλω πωλῶ* 1), *πέτω πωτῶ. Θεόκριτος·*

---

99) Cod. c. articulum sic orditur: *καὶ οἱ Δωριεῖς τὰ* —. Idem cum Codd. a. b. et August. omittit verba *τρέχω τρωχῶ, τρέπω τρωπῶ.* In Theocriti versu Cod. August. dat *παρὰ π.* SCHAEF.

1) *τρέχω — πωλῶ*] Auctarium isthoc dederunt Reg. et Voss. nisi quod *τρέπω τρωπῶ* in hoc desit. Theocriti versus est Eid. VII. 142. in quo *πωτῶνται* Reg. [finiens ille articulum vocibus *πωτῶνται ξουθαί.* SCHAEF.] KOEN. Bastius: „Etymolog. MS. Paris. (Num. 2630.) articulum eiusdem argumenti nondum editum complectitur, quem h. l. cum Philologis communicabo: *Πωλῶ· τὸ πω μ* (i. e. *μέγα.* Sic breuiter loquuntur Grammatici, pro *διὰ τοῦ ω μεγάλου.* Conf. quae de *δίφθογγον* supra p. 34. sqq. notaui.), *ἐξ οὗ καὶ πωλίτης* (corr. *πωλητὴς*) *ὁ πράτης. καταχρηστικῶς δὲ γράφεται τὸ πωλεῖν διὰ τοῦ ω μεγάλου ἐκ τοῦ πώλου. Τὰ ἀπὸ βαρυτόνων ποιητικῷ ἔθει μεταγόμενα εἰς περισπώμενα διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφονται, οἷον νέμω νωμῶ· νώμησαι κινῆ βῶναξ βήρσα ἀλεὴν ξηρά**)*· στρέφω στρωφῶ· Ἕκτωρ δ᾽ ἀμφιπεριστρώφα* (Il. Θ. 348.). *οὕτω καὶ πέλω πωλῶ. πλὴν τοῦ πέπω* (corr. *πέτω*) *ποτῶ· μήτηρ δ᾽ ἀμφεποτᾶτο* (Il. B. 315.). De vltimo Homeri loco Philemon Lex. Technol., quem Phavorinus, vt vbique, exscripsit, haec docet: *Ἀμφεποτᾶτο· περιεπέτατο. ἔχει δέ τι ἄπορον ἐπὶ τῇ γραφῇ τῆς*

*) Plane sic Codex, quem scripserit oportet homo prorsus rudis, idemque negligentissimus ac librorum recte legendorum imperitissimus. Insigne hic locus exemplum est, vnde discas (coll. Koen. ad §. LVII.), qua ratione glossemata in textum venerint. Etenim in libro, quem librarius sequebatur, nemo dubitet haec scripta fuisse: *νωμῆσαι* (*κινῆ*) *βῶν* (*βύρσα*) *ἀζαλέην* (*ξηρά*). Iam quis hoc in exemplo non agnoscat Homerica verba (Il. H. 238.) *νωμῆσαι βῶν ἀζαλέην*, cum interpretatione Grammatici *κινῆσαι βύρσαν ξηράν?* Error in *βῶναξ* natus ex similitudine litterarum ζ et ξ. BAST.

παραληγούσης. εἰ γὰρ πέτω ἐστὶ τὸ πέτομαι, καὶ ἐξ αὐτοῦ ποτὸς ὁ πετόμενος (Phauor. *πετώμενος*), *ὡς δῆλον ἐκ τοῦ ποτὴ θηλυκοῦ ἐν Ὀδυσσείᾳ* (*E.* 337.), *διατί μὴ τὸ ποτῶ ῥῆμα καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ μεγεθύνουσι τὴν πο συλλαβὴν, κατὰ τὸ τρέχω τροχὸς τρωχῶ, καὶ τὰ ὅμοια; αἴτιον γὰρ* (Phauor. *δὲ*) *κἀνταῦθα ἡ σύνθεσις, ὅτι καὶ τὸ ἁπλοῦν* (Phauor. *τὸ γὰρ ἁπλοῦν ποτῶ*) *ἔστιν ὅτε τὴν λήγουσαν ἐκτείνει, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ λίθοι πωτῶντο θαμειαί* (Il. *M.* 287.). Canon a Gregorio Corinthio traditus proprie sic habet: *Verba βαρύτονα, quando in περισπώμενα transeunt, mutant ε̄, si fiunt περισπώμενα secundae coniugationis, in ω̄,* (*στρέφω στρόφος στρωφάω, δέμω δόμος δωμάω, νέμω νόμος νωμάω, τρέπω τρόπος τρωπάω,*) *sin fiunt περισπώμενα primae coniugationis, in ο̄,* (*στρέφω στρόφος στροφέω, δέμω δόμος δομέω, τρέμω τρόμος τρομέω, βρέμω βρόμος βρομέω κ. τ. λ.*). Conf. Phauorin. vv. *τρομεοίατο* et *τρομέονται.* Sed verbum *πέτω* hoc habet peculiare, vt dicatur et *ποτῶμαι* et *πωτῶμαι.* Porsonus ad Euripid. Med. v. 664.: „Solum „*πέτομαι*, quantum scio, et *ποτᾶσθαι* et *πωτᾶσθαι* fa-„cit." Lexicographi post H. Stephanum dederunt etiam *στροφάω.* Sed Stephanus (Thes. T. III. p. 1086. C.): „Verbi *στροφάω* nulla afferuntur exempla, et fortasse „pro eo scribendum *στρωφάω.*" Conf. quae idem monuit de v. *ἀναστροφάω.* In libris manu scriptis saepius occurrit *στροφάω*, sed perperam, corrigendumque est *στρωφάω.* Orion Theb. MS. *Βάβαξ· ὁ λαὸς* (corr. *ὁ λάλος*). *Ἀρχίλοχος·*

κατ' οἶκον ἐστροφᾶτο δυςμενὴς βάβαξ.

ἐκ τοῦ βάζω βάζω (corr. *βάξω*) *βὰξ ὄνομα, διπλασιασμῷ βάβαξ.* Pro *ἐστροφᾶτο* cum edito Etymolog. M. scribendum *ἐστρωφᾶτο.* In hoc versus citatus tribuitur Aristophani. Hinc Brunckius Fragm. Aristophan. incert. C. dedit:

κατ' οἶκον ἐστρωφᾶτο μισητός.

non commemorans, quod miror, Sylburgii coniecturam ad iambum explendum addentis *βάβαξ:* verissime, vt Orion MS. docet." Homerus Il. IX. v. 463. *κατὰ μέγαρα στρωφᾶσθαι.* Eustathius ad h. l. (p. 668, 45. Bas.) *Ἐνταῦθα δὲ σημείωσαι, ὡς εἴπερ κατά τινα τῶν ἀντιγράφων γράφεται κατὰ μέγαρα στροφάασθαι διὰ μι-*

Πωτῶντο ξουθαὶ περὶ πίδακας ἀμφὶ μέλισσαι [2]).

§. XC. *Τὸ τετραετὲς τετράενες* [3]) *λέγουσι. Θεόκριτος·*

Τετράενες δὲ πίθω ἀπολύετο κρατὸς ἄλειφαρ.

§. XCI. *Χρῶνται καὶ τῷ ὦν ἀντὶ τοῦ ουν, ὥσπερ οἱ Ἴωνες. Θεόκριτος·*

κροῦ ὁ, ἔχοι ἂν μεγάλην ἀπορίαν καὶ δύςλυτον ἡ τοιαύτη γραφή. Herodotus II. c. 85. *ἀνὰ τὴν πόλιν στροφώμεναι.* Wesselingius libri Vind. scripturam, *στρωφώμεναι,* non poterat, sed adeo debebat assumere. Eandem scripturam si Doruillius cognitam habuisset, non scripsisset, opinor, quae nunc legimus Animaduers. in Chariton. p. 295. Porsonus ad Euripid. l. c.: „*ἐπιστροφᾷ* Ald. Lasc. *ἐπιστρωφᾷ* A. E. quod et analogia postulat. A *νέμω* enim *νωμᾶν,* a *στρέφω στρωφᾶν,* a *τρέπω τρωπᾶν* formant Graeci.“ *Στροφόωσα* reperi in Nonni Dionys. p. 1270, 10. SCHAEF.

2) *Θεόκριτος· — μέλισσαι*] Omittit Meerm. KOEN.

3) *τετράενες*] *τετρένες* Reg. [Habet is *τὸ τετράετες* (sic) *τετρένες λέγουσι,* omittens ea quae sequuntur. De accentu vocis *τετραετες* et similium v. Valckenar. ad Theocr. Adon. p. 408. A. et Reiz. de Accent. Inclin. p. 110. SCHAEF.] *τετραῖνες* Voss. praetermisso exemplo, [etiam Meerm. *Τὸ τετραετὲς τετραῖνες λ.* ceteris neglectis.] quod est ex Theocriti Eid. VII. 147. vbi *τετράενες δὲ πίθων ἀ. κρ. ἀ.* editur. Scholiasten emendauit, Nostro vsus, Cl. Valckenaerius Anim. ad Ammon. L. III. 9. pag. 197. *Ἔνος, annus,* superest in compositis *Δίενος* et *Ἑπτάενον* apud Hesych. cuius *Γεννὸν, ἀρχαῖον,* praeposita litera *Γ,* hinc commode accipere licet *annosum.* KOEN. Codd. a. b. c. et August. hunc articulum omittunt. Bastius: „Recte Koenius *παροξυτόνως* scripsit *ἔνος.* Falso in Lexico *περὶ πνευμάτων* p. 217. *Ἐνὸς, ἐνιαυτός.* Nec rectius in Schol. Ven. ad Il. *A.* v. 1. *παρὰ τὸ μένω μῆνις, ὡς ἕνος ἧνις* (sic). Corrig. *ὡς ἔνος ἦνις.*“ Nonnullis tamen asper spiritus placuit. V. Valckenar. Anim. ad Ammon. l. c. et Abresch. ad Cattier. Gazophyl. pag. 111. SCHAEF.

Χρήσδεις ὦν ἐσιδεῖν; χρήσδεις καταθεῖναι ἄεθλον [4]);

§. XCII. Τῆς πρώτης συζυγίας τῶν περισπωμένων τοὺς παθητικοὺς ἀορίστους συστέλλουσιν ἐπὶ τῆς παραληγούσης. Θεόκριτος·

— Οὕτω καὶ νύμφα γαμεθεῖσ' ἀκάχοιτο [5]).

§. XCIII. Τὴν σταγόνα τῆς δρόσου πρῶκα λέγει ἡ Δωρίς [6]).

§. XCIV. Τὸ βρενθύεται φριμήσσεται φησί [7]).

---

4) χ. κ. ἄ.] Vltimas tres voces Reg. omittit, et pro καταθεῖναι Vatic. habet καταμαθεῖν. In Eid. VIII. 11. paulo durius vulgatur: χρήσδεις δ' ὦν ἐσιδεῖν —. Koen. Cod. A. ἀντὶ τοῦ οὖν· Χρήσδεις ὦν ἐσιδῆν. Cod. c. οἱ Δωριεῖς, ὁμοίως τοῖς Ἴωσι, χρῶνται τῷ ὦν ἀντὶ τοῦ οὖν, ὡς παρὰ Θεοκρίτῳ. Cod. August. articulum omittit. Schaef.

5) ἀκάχοιτο] Eid. VIII. 91. Voss. hic οὕτω καὶ νύμφη γαμηθεῖσ' ἀκάχοιτο. Reg. omisso Theocriti nomine, καὶ νύμφη γαμηθεῖσα κάλοιτο. Correptum γαμεθεῖσα offendit Ios. Scaligerum, in Emendd. οὕτω, νύμφα γαμηθεῖσ', ὡς ἀκάχοιτο tentantem; sed α latum in νύμφα non debet non produci. *) Citat Nostrum, ob verbum συστέλλειν, G. D'Arnaud Animadu. Crit. Cap. XVIII. p. 100. Koen. Cod. A. παραληγούσης· καὶ νύμφη γαμεθεῖσα (sic, η superscripto a secunda manu) κάχοιτο. Cod. a. οὕτως καὶ νύμφη γαμεθεῖσ' ἀκάχητο. Cod. c. ἐπὶ τῆς παραληγούσης, τὸ ἐποιήθην ἐποιέθην λέγουσι καὶ τὸ ποιηθεῖσα ποιεθεῖσα, καὶ τὸ γαμηθεῖσα γαμεθεῖσα, Θεόκριτος etc. Cod. August. νύμφη γαμευθεῖσ'. Schaef.

6) πρῶκα λ. ἡ Δωρίς] π. λέγουσιν οἱ Δωριεῖς priores editt. et Reg. Pertinet ad Theocriti Eid. IV. 16. Koen. Cod. A. articulum sic finit: πρόκα λέγουσι. Cod. c. sic: λέγουσιν οἱ Δωριεῖς. Schaef.

7) φριμήσσεται φ.] φριμάσεται pleraeque edd. φριμάσσεται Scotina; omnes autem φασί. [Cod. A. τὸ βρ. φιμήσσεται (sic) φασί. Cod. b. καὶ τὸ βρ. φρ. φησίν. Cod. c. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν βρενθύεται, βριθύεται λέγουσιν.

*) Conf. Eichstaedt. Quaest. Philol. p. 57. Boisson.

§. XCV. *Τὸ ἐκάθηρεν ἀντὶ τοῦ ἐμάστιξε λαμβάνει* 8).

§. XCVI. 9) *Τὸ κιγκλίζειν* 10) *ἐπὶ τοῦ κινεῖν τὴν*

Cod. August. vno σ dat *φριμήσεται*. Praeterea pro *φησί* Tittmannus enotauit *φασί*. SCHAEF.] *Φριμάσσεο* legitur in Theocriti Eid. V. 141. vbi Schol. inter alia nonnulla *βρενθύου καὶ ἐναβρύνου* exponit. *Insolescendi* et *superbiendi* significatu teri verbum *φριμάσσομαι*, siue *φρυάττομαι*, ducta ab equis ferocientibus metaphora, docuerunt Nostri memor Cl. Valckenaerius Anim. ad Ammon. L. III. 17. p. 226. et P. Wesselingius ad Diodor. Sic. T. I. p. 318, 29. *Φρύαγμα* et *τύφον* iunxit Aristaenet. L. II. Ep. 12. *ἀλλ' ἡ τοσοῦτον ἐξ ἀρχῆς τὴν τύχην ἐνδεὴς, πάσης ὁμοζύγου πλουσίας φρύαγμα καὶ τύφον πολλῷ τῷ μέσῳ παρῆλθεν*, nam sic scribendum iudico pro *τούτων* *). *Βρενθύεσθαι*, quo *φριμάσσεσθαι* explicat Grammaticus et Schol. Theocriti, accuratam meruit Viri summi curam ad Lucian. T. I. p. 368. seq. KOEN.

8) *λαμβάνει*] *λαμβάνουσι* Reg. cum editt. [Cod. b. *ὡς καὶ τὸ ἐκάθ*. Cod. c. *ἐμάστιξε παρ' αὐτῶν λαμβάνεται*. SCHAEF.] Pertinere ad Theocriti Eid. V. 119. monuit Cl. Albertius ad Hesychium suum in *Καθαρθῆναι, μαστιγωθῆναι*. Simili ratione et alia quaedam verba, corporis ornatui et munditiei curandae propria, in castigandi significatus venuste per *εὐφημίαν* deflectuntur. Talia sunt *πλύνειν, νίπτειν, σμήχειν*. Vid. notata ad Hesych. in *Πλύνεται, Ἔνιπτεν* et *Ἐπισμήχει*. *Λέπειν* quomodo huc pertineat, vide in Cl. Ruhnkenii Ep. Crit. II. p. 60. Notum illud Comici Latini in Heaut. V. 1. 77. *adeo exornatum dabo, Adeo depexum, vt, dum viuat, meminerit semper mei*. Plautus in Rud. III. 4. 25. *Ita hinc ego ornatum amittam, tu ipsus te vt non noueris*. KOEN. Conf. Toup. Emend. in Suid. T. III. p. 174. SCHAEF.

9) Sic in Meerm. *Τὸ κιχλίζειν ἐπὶ τοῦ κ. τὴν ὀφρῦν*.

*) In Aristaeneti loco pro *τούτων* conieci *πλούτων Lettre Critique* p. 106. [Epist. Crit. p. 143.] De plurali vocis *πλοῦτος* nemo dubitabit post ea quae Schaeferus ad Dionys. Halic. de Compos. Verb. p. 365. monuit. BAST.

Add. illis Dionys. Halic. Ant. Rom. VI. c. 27. T. II. pag. 1102. SCHAEF.

ὀσφύν. ὥςπερ γὰρ παρὰ τὸ γνῶ γίγνω, οὕτω καὶ παρὰ τὸ κλῶ κίγκλω.

§. XCVII. [11]) *Τοὺς μέσους μέλλοντας πρώτους προπερισπῶσιν. ὡς Θεόκριτος·*

Μή μευ λωβησεῖσθε τὰς ἀμπέλως [12]) — —

καὶ ἐπὶ τῶν ὑποτακτικῶν διὰ διφθόγγου γράφουσι.

τὸ γνῶ γίγνω λέγουσι, καὶ τὸ κλῶ κιγάλω. Koen. Cod. b. *καὶ τὸ κικλίζειν:* deinde *ὥςπερ γὰρ ἀπὸ τοῦ γνῶ γίγνω, οὕτως καὶ ἀπὸ τοῦ κλῶ κίγκλω.* Cod. c. *οἱ Δωριεῖς τὸ κιγκλίζειν ἀντὶ τοῦ κινεῖν τὴν ὀφρῦν λέγουσιν, ὥςπερ γὰρ τὸ γνῶ γίγνω λέγουσι, οὕτω καὶ τὸ κλῶ κίγκλω.* Cod. August. *Τὸ κιχλίζειν ἐπὶ —:* deinde *ὥςπερ ἀπὸ τοῦ γνῶ γίγνω, οὕτω καὶ παρὰ τὸ κλῶ κίκλω.* Sed pro *κίκλω* Tittmannus enotauit *κιχλῶ.* Schaef.

10) *κιγκλίζειν*] MSS. *κιγχλίζειν,* sed litera *κ* in Voss. imposita. Spectatur Theocriti Eid. V. 117. vbi vid. Schol. notae ad Hesych. in V. et inprimis doctiss. Foësius in Oecon. Hippocrat. V. *Κιγκλισμός.* Koen.

11) Cod. A. *ὡς Θεόκριτος· λωβησεῖσθαι τὰς ἀμπέλους.* Codd. a. et b. *περισπῶσι, καὶ ἐπὶ τῶν ὑποτακτικῶν διὰ διφθόγγου γράφουσιν* (Cod. a. *γρ* with *αι* above and *φ* below. Bastius: „male, perperam expleto compendio *r* ."), *Θεόκριτος* etc. In Theocriteis Cod. b. *λωβασεῖσθε.* Cod. c. *πρώτους προπερισπῶσι, καὶ ἐπὶ τ. ὑπ. δ. διφθ. γράφονται* (sic), *ὡς Θεόκριτος· μή μευ λαβησεῖσθε τ. ἀ.* Eodem ordine Cod. August. *πρώτους περισπῶσι, καὶ ἐπὶ τ. ὑπ. δ. διφθ. γράφουσι. Θεόκριτος* etc. In Theocriteis idem *τὰς ἀμπέλους.* Ex Cod. c. dedi *προπερισπῶσιν* pro Koeniano *περισπῶσιν.* Item alter ille ordo, ex quo Theocritea finiunt articulum, praeferendus videtur vulgato: vt Grammaticus *λωβησεῖσθε* habuerit pro *ὑποτακτικῷ δωριστὶ διὰ διφθόγγου γραφομένῳ.* Schaef.

12) *λωβησεῖσθε τ. ἀ.*] *λωβασεῖσθε* editt. *ληβησεῖσθε* Voss. *λωβησεῖσθαι* Vatic. Reg. et Meerm. *Λωβάσησθε τὰς ἀμπέλος* editur Eid. V. 109. Mihi *λωβησεῖσθε,* siue *λωβασεῖσθε,* praeplacet, vtpote magis Doricum; siquidem *μή* cum futuro etiam recte iungitur. Quum vero futura prima actiua a Doriensibus, secundum constantem

Grammaticorum obseruationem, per circumflexum, syllabae contractae plerumque indicem, efferrentur; media non potuerunt non formari per *σοῦμαι, σεῖται, σούμεθα, σεῖσθε, σοῦνται.* Pro *σοῦμαι* etiam *σεῦμαι* pronunciabant: vid. §. LXXIII. Tertia persona Dorica *σεῖται* reddenda Archytae Philosopho apud Stob. in Eclog. Phys. p. 81, 19. *ἃ καὶ συναρμόσαι δυνασεῖται τὰν ἐστὼ τῶν πραγμάτων ποττὰν μορφώ,* pro vulgato *δυνάσει τε,* quod in *δυνάσηται* mutat Canterus; sed *δυνασεῖται* idem Archytas vsurpauit apud Stob. S. XLIV. p. 314, 17. et Phintis S. LXXII. p. 443, 51. Parem subiit corruptelam simile futurum Doricum in insigni Dii Pythagorici fragmento apud Stob. S. LXIII. p. 408, 45. vnde, cum plura sint deprauata, nonnulla adscribam: *τουτέως οὖν εὐδαίμονας οἶδα ὡς ἔμμεν δοκοῦντι τοῖς τὰν ὥραν αὐτοῖς βαλλομένοις ὀπωρίξασθαι· πόθως ὑπὸ νομοθέταν. τοιόςδε ἅπαντας εἴτε λόγος οὐκ ἀσυφάλως μυθεύμενος· τάδε* etc. A Cod. Parisiensi, quem H. Grotius contulit, cum omittat verba *τοιόςδε ἅπαντας,* in postremis nullum auxilium est; priora sic exhibet: *τ. οὖν εὐδ. οἶδα πῇ ἔμμεν δοκοῦντι* —. Corruptissimum locum, nec vna macula deformem, hoc pacto reficiendum arbitror: *τούτως ὧν εὐδαίμονας οἶδα τῇ ἔμμεν δοκοῦντι τοῖς τὰν ὥραν αὐτῶν δηλομένοις* [ita emendat Cl. Valcken. in Ep. ad Roeu. p. 66. sequentem vocem docte illustrans,] *ὀπωρίξασθαι· ποθ᾽ ὥς, ὑπὸ νομοθέτα, τοιόςδε ἀπαντασεῖται λόγος.* Postrema per dialectum posita sunt pro *πρὸς οὗς, ὑπὸ νομοθέτου, τοιόςδε ἀπαντάσεται *) λόγος, quorum obiectioni, posito arbitro, talis occurret oratio.* Etenim quemadmodum *occurrere alicui* Latinis, sic Graecis *ἀπαντᾷν πρὸς τινὰ,* aut *πρὸς τὶ,* dicuntur, quae sententiae alicuius opponuntur diuersa : vid. H. Stephani Thes. T. I. p. 460. A. **)

*) Cum Dorica Koenius in vulgaria verterit, pro *ἀπαντάσεται,* opinor, *ἀπαντήσεται* scribendum. Bast.

**) Phrasis *ἀπαντᾷν* s. *ὑπαντᾷν πρός τι* respondet Germanicae *auf etwas entgegnen,* i. e. *antworten, erwiedern.* Diuerso sensu (quo poni assolet apud Grammaticos) eadem phrasis legitur supra §. XXXIX. Dial. Att. Eodem modo Apollonius de Syntaxi L. III. p. 199. s. *καθάπερ ἐκεῖ τὸ, νεφέλη δέ μιν ἀμφιβέβηκε κυανέη, τὸ μὲν οὔποτ᾽ ἐρωεῖ* (Odyss. *M.* 75.). *π ρ ὸ ς γ ὰ ρ τ ὸ σ υ ν ώ ν υ μ ο ν τοῦ νέφους ἀ π ή ν τ η σ ε.* Sic vetustus Cod. 2548. vt paullo post legitur *πρὸς γὰρ τὸ συνώνυμον τοῦ οἴκου παρείληπται.* Vulgaris scriptura verbis vberior, non item melior est. Bast. Similiter Thomas

Sextus Empir. adu. Grammat. L. I. 10. p. 263. *ἀλλ' εἰσί τινες οἱ πρὸς τοῦτο γελοίως ἀπαντῶντες, καὶ λέγοντες* —. Apollonius Dysc. in Grammatica inedita *ὑπαντᾶν πρός τι* frequentauit. In Dii fragmento parum distant *ποθ' ὡς τοιόςδε ἀπαντασεῖται λόγος* l. c. et *ποθ' ὃν ὑποβληδὰν**) *φατίζω* p. 409, 15. nam medio, quod suadent literae proditae in corruptis vocibus *ἄπαντας εἴ τε*, aeque vti licuisse suspicor **), atque actiuo; vt aliis in verbis frequenter obtinet. Alioquin *ἀπαντασάτω*, vel *απανταξάτω*, corrigi posset, quae est magni Valckenaerii sententia. Cetera etiam, quae immutaui, possent firmari; verum aduertit me singularis quaedam tertiae eiusmodi personae Doricae forma, obuia in Tabula Heracleensi priore; quae *ἐγδικαξῆται* praebet vs. 81. *ἐσσῆται* et *οἰκοδομησῆται* vs. 90. *καρπευσῆται* vs. 111. 113. 119. *ἐργαξῆται* vs. 120. Huc referebam *ὠνασῆται* Sophronis apud Etymol. M. p. 698, 44. sed *ὠνασεῖται* praefert Apollonius Dysc. in Grammatica inedita bis isto fragmento vsus. In *ἐγδικαξῆται* vero et cet. non litera *η* posita est pro *ε*, vt in Addendis ad p. 228. existimauit eruditiss. Mazochius, sed obtinet vicem diphthongi *ει*, quemadmodum in eadem tabula in *καταλυμακωθῆς* vs. 9. et *οὐδὲ ἧς* vs. 88. pro *καταλυμακωθεὶς* et *οὐδὲ εἷς* sine controuersia positis. Huius quoque generis permulta ab indoctis librariis in Doricis scriptis, quae ad nos perennarunt, obliterata fuisse, nullum est dubium. Vbi in Theocrito Eid. XI. 33. circumfertur *Εἷς δ' ὀφθαλμὸς ἔπεστι*, in margine Codicis MS. Regii, cuius varietates quasdam mecum communicauit Ruhnkenius V. C. *γρ. ἧς διὰ τοῦ η, τροπῇ τοῦ ε εἰς η καὶ προσγραφομένου τοῦ ι.* Genuinum *ἧς*, in antiquis Theocriti Codicibus lectum, adstruit egregie illud *οὐδὲ ἧς*, modo e Tab. Heracl. memoratum. *Γῆμα*, pro *εἷμα*, dabit Hesych. *ΒΑΣΙΛΗΑΝ* Dorica Inscriptio apud Thom. Reinesium Synt. Inscr. p. 347, 125. in qua *ΒΑΣΙΛΕΙΑΝ* exhibentem Blanchinum sequi non debuerat doctiss. Ed. Corsinus in Herculis Expiat. p. XXII. *ΒΑΛΑΝΗΟΝ* et *ΖΜΑΡΑΓΗΟΝ* sunt in marmore Cumeo apud Comitem Caylus. Recueil d'Antiq.

Mag. p. 282. *τοῦτο δὲ ἀπαντᾷ πρὸς τὸ ποῦ ἐρωτηματικόν.* Schaef.

*) Imo *ὑποβλήδαν*. Schaef.

**) V. Doruill. ad Chariton. p. 620. Schaef.

Tab. LVI. vs. 40. 41. quibus alia addere non difficile foret. In Melissae ad Clearetam Epistola in Wolfii fragm. Mulier. p. 130. non displiceret per se spectatum: *εὔμορφον γὰρ τὰν ἐλευθέραν ἁδέσθαι τῷ αὐτᾶς ἀνδρὶ, ἀλλ' οὐ τοῖς ΠΛΗΣΙΟΝ**). Sed praecedentia, *ταῖς ἑταίραις γὰρ τάδε χρήσιμα ποττὰν τῶν πλειόνων θήραν*, suadent isthic vnius literae transpositionem: *τῷ αὐτᾶς ἀνδρὶ, ἀλλ' οὐ τοῖς ΠΛΗΟΣΙΝ.* Hoc Doricum est pro *πλείοσιν*. Etymologicum Reg. Paris. MS. *Ἤπειρος — ἄπερος λέγουσιν οἱ Αἰολεῖς, ὥσπερ κείρω, κερῶ, σπείρω, σπερῶ· ἄπηρος πάλιν φασὶν οἱ Δωριεῖς, τρέποντες τὴν ει εἰς τὸ η, καὶ τὸ η εἰς α, ὥσπερ πλείων πλήων.* In edito etiam Etymol. p. 321, 36. *πλήων* Doricum dicitur. Koen. Dorica dialectus, vt *πλήων* pro *πλείων*, ita *μήων* pro *μείων* dixit. Etymol. Paris. v. *ζήτρειον, διὰ τῆς ει διφθόγγου . . . γίνεται δὲ παρὰ τὸ δεῖν, ὃ σημαίνει τὸ δεσμεύειν, καὶ τὸ τρεῖν, ὃ σημαίνει τὸ φοβεῖσθαι, δείτρειον* (sic etiam in edito Etymologico scribendum pro *δήτρειον*, quemadmodum Sylburgius vere coniecit), *μετατεθέντος τοῦ δ εἰς ζ καὶ τῆς ει εἰς τὸ η, ὥσπερ πλεῖον πλῆον, μείων μήων.* Quem Koenius citauit locum Etymologici Paris. MS., is integer hic est: *Ἤπειρος, διὰ τῆς ει διφθόγγου ἡ παραλήγουσα. ἄπερος γὰρ λέγουσιν οἱ Αἰολεῖς, ὥσπερ κείρω κερῶ, σπείρω σπερῶ. ἄπηρος πάλιν φασὶν οἱ Δωριεῖς, τρέποντες τὴν ει εἰς τὸ η, καὶ τὸ η εἰς α, ὥσπερ πλείων πλήων. ἡ ἐτυμολογία δῆλον* (l. *δηλοῖ*. Conf. Sylburg. ad Etymol. M. p. 356, 43.), *διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεσθαι. ἤπειρος γὰρ λέγεται ἡ γῆ, οἱονεὶ ἄπειρός τις οὖσα, τουτέστιν ἀπέρατος καὶ μὴ ἔχουσα πέρας, ὥς φησιν Εὐριπίδης.* Initium corruptum et sic corrigendum est: *ἄπερρος γὰρ λ. οἱ Αἰολεῖς, ὥσπερ κείρω κέρρω, σπείρω σπέρρω.* Voculam *γὰρ* ante *λέγουσιν* Koenius omittere non debebat. Plane sic Etymol. Paris. (ap. Koen. ad §. XI. Dial. Aeol.) *Εἰλαπίνη . . . διὰ τῆς ει. ἐλλαπίνη γὰρ οἱ Αἰολεῖς.* [V. etiam mox articulum de *Ἀείρω*. Schaef.] Aeolicum *ἄπερρος*

*) Pro *ἀλλ' οὐ τοῖς πλησίον* Cod. Vat. 1353. dat *ἀλλ' οὐ τοῖς πλασίον.* Bast.

§. XCVIII. [13]) *Τὸ ἐντὶ ἀντὶ τοῦ ἐστὶ λέγουσι, καὶ ἐπὶ τοῦ εἰσὶ δὲ λαμβάνουσιν αὐτὸ, ὡς Θεόκριτος·*

---

autem cum analogia prorsus congruit. Sic dicitur aeolice *μάγεῤῥος* pro *μάγειρος*. V. Villois. Anecdd. Gr. II. p. 167. De *κέῤῥω, σπέῤῥω* v. Gregor. de Dial. Aeol. §. XI. XX. etc. Aliud huius Aeolismi exemplum est *ἀέῤῥω* pro *ἀείρω*. Etymol. Paris. MS. *Ἀείρω, ει. ἀέῤῥω γὰρ αἰολικῶς λέγεται.* Apollonius Dysc. Excc. p. 554. ed. Sturz. *ἀλλ' ἐμάχετο τὸν ο :.:.: ἑαυτῷ πάμπαν ἀέῤῥει.* Sturzius vt loco corrupto opem ferat, satis audacter coniicit: *Ἀντίμαχος ὁ Κολοφώνιος· ἐμαυτῷ πάμπαν ἀπέῤῥει.* Nouus fragmentorum Antimachi editor cavebit, ne Syllogen suam hoc loco augeat. Genuinus enim Grammatici textus hic est: *ἀλλ' ἐμάχετο τό· νόον δ' ἑαυτῷ πάμπαν ἀέῤῥει* (pro *ἀείρει*). *Μάχεσθαι* sic vsurpatum, vt significet *contrarium esse*, in aliorum etiam Grammaticorum scriptis satis crebro occurrit. E. c. Regul. de prosod. p. 437. Hermann. *τὸ ἄγυνος ἢ ἀνδρόγυνος οὐ μάχεται. σύνθετα γάρ ἐστίν.* — Quod autem Euripidea illic citata attinet, ex alio articulo eiusdem Etymolog. Paris. super voce *ἤπειρος* discitur, quinam poëtae locus intelligendus sit. Ibi enim haec legas: *Οἱ Δωριεῖς ἄπηρος λέγουσιν. ἀπέρατος γάρ, καὶ Εὐριπίδης φησίν·*

Ἤπειρον εἰς ἄπειρον ἐξεπλεύσαμεν.

ἤπειρος γὰρ λέγεται ἡ ξηρὰ γῆ. τριχῶς δὲ τὸ τῆς ἠπείρου ὄνομα· ἤπειρος κυρίως ἡ πᾶσα γῆ, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῆς θαλάσσης, ἤπειρος καὶ ἡ Ἀσία, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῆς Εὐρώπης, ἤπειρος καὶ ἡ Θεσπρῶτις. Euripidis versus fortasse idem est, quem poëtae editores in Fragmentorum Sylloge s. n. CCX. dederunt, non tamen sine noua scripturae diuersitate. BAST.

13) Cod. A. *τὸ ἐντὶ ἀντὶ τοῦ ἐστὶ καὶ ἀντὶ τοῦ εἰσὶ φασίν*, ceteris omissis. Codd. a. et b. *τὸ ἔντι καὶ ἐπὶ τοῦ εἰσὶ λαμβάνουσι, Θεόκριτος* etc.: post in poëtae loco Cod. a. *ἔντι γὰρ αἶαν* (sic). Cod. c. *τὸ εἰσὶ ἐντὶ λέγουσιν*, ceteris omissis. Cod. August. *Τὸ ἔντι καὶ ἐπὶ τοῦ εἰσὶ λαμβάνουσι*, ceteris omissis. Koeniana in accentuum positione peccans: *Τὸ ἔντι ἀντὶ τοῦ ἐστι* —. SCHAEF.

— — ἐντὶ γὰρ αὖαι [14]).

§. XCIX. Τὸ μικρὸν μικκὸν λέγουσιν. ὡς Θεόκριτος [15])·

---

14) ἐντὶ γὰρ αὖαι] Eid. V. vs. 109. ἐντὶ γὰρ ἆβαι, vbi ἐντὶ παρ' ἅβα olim lectum fuisse, eleganti coniectura suspicatur Cl. Valckenaerius in Ep. ad Roever. pag. 30. Doricum ἐντὶ Ionice scribenti Abydeno apud Euseb. Praep. Euangel. p. 416. B. non debuerat obtrudere doctiss. Franc. Vigerus, potiori iure restituendum Epicharmo Siculo apud Athen. L. II. p. 59. C. Ὑγιέστερον τῆν' ἐντὶ κολοκύντας πολὺ, pro τ' ἦν ἔτι, quod in τῆν' ἐστὶ mutabat H. Grotius in Excerpt. p. 481. Ἐντὶ pro εἰσὶ cum alibi occurrit saepissime, tum in eiusdem etiam Epicharmi fragmento apud Pollucem Onom. L. IX. 79. Ἀλλ' ὅμως καλαί τε πῖοί τ' ἄρνες εὑρήσουσί μοι Δέκα νόμως, πωλατικᾶς γὰρ ἐντὶ τᾶς ματρὸς —. Ita priorem versum et initium secundi, cui in fine duae syllabae desunt, praeclare emendarunt Bentleius Diss. in Phalar. p. 465. et Toupius Em. in Suidam II. p. 158. Pro vulgato autem apud Pollucem πωλατιᾶς γὰρ ἐντὶ τᾶς ματρὸς, puto vere me restituisse: πωλατικᾶς γὰρ ἐντὶ τᾶς ματρὸς, *sunt enim matris vendacis.* Onomasticum vetus: *Vendax*, πωλητικός. Ipsum ἐντὶ bis reponendum est in Dorico Artemidori Epigrammate, nuper edito a Doctiss. Goensio Anim. ad Porphyr. de A. N. p. 88. Βουκολικαὶ Μοῦσαι σποράδες ποκὰ, νῦν δ' ἅμα πᾶσαι Ἐντὶ μιᾶς μάνδρας, ἐντὶ μιᾶς ἀγέλας. — In prior. edd. haec Nostri perperam leguntur post §. CII. Koen.

15) ὡς Θεόκρ.] Vocula ὡς Regio debetur. Theocriti locus exstat Eid. V. vs. 67. citatus et in Etymologico MS. Leidensi V. Μικκὸς, ὁ μικρὸς, ὡς παρὰ Θεοκρίτῳ· ὦ ξένε, μικκὸν ἄκουσον, ἀντὶ τοῦ μικρόν. Ab antiquo verbo μίω formatum μικὸς [vnde μικερὸς μικρὸς] et, geminata consona, μικκὸς in Doricis reliquiis satis frequens est, peperitque *micam* Latinorum. Vid. Vossii Etymol. Huius inprimis instituti est quaedam deriuata diligenter adnotare. In Etymologo M. p. 587, 45. pro Μικκίλος, μικρὸς, ὑποκοριστικῶς, scribe Μικκύλος· est enim haec diminutiui forma Dorica, ad argumentum Pluti Aristoph. egregie illustrata a T. H. Accedit Moschus Eid. I. 13.

— — — Ἴθ', ὦ ξένε, μικκὸν ἄκουσον
Τῆδ' ἐνθών [16]. — —

Μικκύλα μὲν τήνω τὰ χερύδρια. Lacedaemone duorum triumque annorum infans προμικιζόμενος dicebatur et μικιζόμενος, ex verissima Cel. Wesselingii emendatione in Glossario Herodot. p. 177. Parcus et ad rem attentus μίκας dicebatur, Doriensibus videlicet. Hesych. Μίκας, μικρολόγος. In eodem nondum fuit intellectum Μαμμικὸν, μικρόν. Laconica est Glossa pro Πάμμικον. Quod huic vocabulo respondet, πάνσμικρον, Platonis auctoritate muniuit Pollux IV. 163. Laconum ista consuetudo, literas labiales μ et π permutantium, ex aliis Hesychii Glossis abunde elucet; inprimis e collatis v. Δολομὰν, μαστροπὸν, Λάκωνες, et v. Δόλοπα. Pertinet huc in eodem Ἀμαρύκαρ, ἀπ' ἀρχῆς. Praestat legere ἀμ' ἀρκᾶρ, nisi in ἀρύκαρ epenthesis quaedam sit Laconica: est autem ἀμ' ἀρκᾶρ, quod ceteri Dorienses dixerint ἀπ' ἀρχᾶς. Laconica sunt et Ἀμάναν, ἅμαξαν, pro ἀπάναν Dorico, et Ἀμφίμαστα, ψαιστὰ, vel Ἀμφίματτα potius, pro ἀμφίπαστα. Conf. Ματεῖ, et not. ad Μάματα. Ceterum a μικὸς, vel μικκὸς, appellati fuerunt, praeter feminas Μίκκαν et Μικίνην, Μίκων, Μικίων, Μικιάδης, Μικκύλος, Μίκκαλος, Μικκαλίων, Μίκυθος, Μίκινος. Nescio an huc etiam pertineat *Micea*, vel *Micca*, Pater Maximini. Koen. Bastius: „Inter nomina a μικὸς, μικκὸς deriuata desidero ex Luciani Ὀνείρῳ sutorem Μίκυλλος, quae vox non est nisi alia forma deminutiui μικύλος, μικκύλος. V. quae de nominibus in υλος et υλλος scripsi in *Lettre Critique* p. 201 — 204." [Epist. Crit. p. 243. sqq.] V. Wesseling. ad Diodor. Sic. XI. c. 48. T. I. p. 441, 49. et Valckenar. ad Theocrit. Adon. p. 350. vbi etiam de adiectiuo μικκός (aliis μίκκος).

Μικαλίων, vno κ, *male* scribi, non dicam cum Iacobsio ad Anthol. Gr. I. 2. p. 80. Schaef.

16) Τῆδ' ἐνθών] Deest in Meerm. Koen. Cod. A. ὡς Θεόκριτος· ὦ ξένε μικὸν ἄκουσον, omittens cetera poëtae verba. Codd. a. et b. λέγουσι. Θεόκριτος, ἰὼ ξεῖνε. Cod. c. τὸ μικρὸν μικκὸν λέγεται παρ' αὐτῶν, ὡς Θ. ἰὼ ξένε. Cod. August. non habet nisi haec: Τὸ μικρὸν μικκὸν λέγουσι. Schaef.

§. C.[17]) *Τὸ βωστρήσομεν*[18]) *ἐπὶ τοῦ ἐπικαλεσόμεθα λαμβάνουσι.*

---

17) Codd. a. et b. *ἐπὶ τοῦ καλεσόμεθα.* Cod. c. *ἐπὶ τοῦ καλέσομεν λαμβάνουσιν.* Cod. August. articulum plane omittit. Schaef.

18) *βωστρήσομεν*] Auscultandum fuit MSStis: *βωστρήσομες* prior. edd. vt est in Theocriti Eid. V. 64. qui *ἐπιβωστρεῖ* adhibuit XII. 35. *ἐβώστρει* Moschus I. 1. *βωστρεῖν* Aristoph. Lysistr. vs. 686. Formam verbi cum *ἐλαστρεῖν* contulit Eustathius ad Hom. Od. *M.* p. 1717, 15. *Ἐκαλίστρουν* in Demosthene inuenit Harpocration. Herodoti est p. 499, 32. *Ἀλκμαιωνίδαι ἐβώσθησαν ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα.* vbi vid. Valcken. et Wessel. In Libanii Declam. XVI. p. 450. A. dubium non est, quin corrigi debeat: *βεβόηται δὲ καὶ ταῦτα ἐν ὑμῖν,* pro *βεβοήθηται,* quod Latine vertitur: *in his tamen etiam auxiliatum est apud vos.* Idem Liban. Declam. XVIII. p. 484. B. *βεβόηται Μιλτιάδης ἀπὸ τοῦ Μαραθῶνος, Miltiades ob pugnam Marathoniam omnium ore celebratus est.* Theophrast. Charact. Cap. 9. *τὸ πρᾶγμα βοᾶσθαι ἐν τῇ πόλει.* Koen. Bastius: „In priore Libanii loco (IV. p. 297.) etiam Reiskius bene vidit *βεβόηται* pro *βεβοήθηται* scribendum esse. Duo haec verba alibi quoque confusa sunt. Eudocia p. 225.*) *ἰδόντος δὲ τοῦ Πηλέως τὴν Θέτιν βάλ-*

*) Totus ille Eudociae articulus *περὶ τῆς Θέτιδος,* quem etiam Tzetzes ad Lycophr. l. c. habet, misere corruptus est. Item quae proxime antecedunt mendosa sunt. Dedit ibi Villoisonus: *αὐτὴν (τὴν θεογονίαν) γ ρ α μ μ α τ ι κ ῶ ς ἐκτίθεμαι.* Hoc quid sit, Theogoniam *grammatice* explicare, neque ego scio, neque alius quisquam facile dixerit: certe nihil Eudocia grammaticae explicationis addidit. Corrigendum ex Codice, vnde Villoisonus Violarium edidit, *αὐτ. γ ρ α μ μ ι κ ῶ ς ἐκτ.* Iam nihil remanet difficultatis: nam in eodem libro post verbum *ἐκτίθεμαι* sequitur tabula Theogoniae genealogica, duo implens folia, quam Villoisonus ideo videtur omisisse, quod aeri incidenda esset, redemtorque Anecdotorum, vt opinor, sumtus tabulis aeneis impendere recusaret. Huiusmodi tabulas genealogicas Codex plures tenet, quas Villoisonus, lectore, quod sciam, non monito, omnes omisit. Etenim p. 394. (ante *περὶ Τηλέφου*) deest *Τηλεμάχου γενεαλογία:* p. 494. (ante *περὶ τοῦ Τρωΐλου*) deest *Γενεαλογία τῶν Τρώων βασιλέων, καὶ καταγωγὴ τῶν Ῥωμαίων:* deni-

λουσαν αὐτὸν (τὸν Ἀχιλλέα) εἰς πῦρ, καὶ βοηθήσαντος, συνέβη κ. τ. λ. Tzetzes ad Lycophron. v. 178. et Phauorinus v. Θέτις rectius dant βοήσαντος." Conf. Homer. Hymn. in Cerer. v. 245. sqq. Diodorus Sic. XIV. c. 116. ἐκβοήσας ἐπὶ τὸν τόπον. H. Stephanus: „Vereor ne ἐκβοήσας perperam positum sit pro ἐκβοηθήσας." Wesselingius: „Verum est ἐκβοηθήσας, optime H. Stephano animaduertente. — Vitium natum esse ex scribendi compendio, alias monuimus, estque illi geminum germanum in Thucydide L. 1, 107., vbi vide Steph. et Duker." SCHAEF.

que p. 420. deest Φρίξου γενεαλογία καὶ πάντων τῶν ἐξ αὐτῆς τῆς ῥίζης σχεδὸν ἀναβλαστησάντων ἡρώων. — Aduerbium γραμμικῶς (deducendum a γραμμή) Lexica ignorant. Occurrit etiam in Sexto Empir. p. 284. γραμμικῶς αὐτὸ ἀποδεικνῦντος. [Melius scribas ἀποδεικνύντος. Pausanias I. c. 33. p. 81. Kuhn. οἱ δεικνῦντες. Sylburgius: „Scribendum acuta penultima δεικνύντες." Sic minus recte editum in Euripid. Cresphont. Fragm. 1. φῦντα, in Luciano T. II. p. 76. παραμιγνῦντες. Quamquam non ignoro canonem in Regulis prosod. p. 457. Hermann. SCHAEF.] Fabricius ad h. l.: „Ita cum MSS. et interprete legendum pro γραμματικῶς. Idem librariorum error apud Proclum in Timaeum pag. 316. vbi ter legitur γραμματικῶν pro γραμμικῶν, quemadmodum recte excusum p. 317. et p. 341." Γραμμικὸς recte legitur etiam in Theodori Metochitae opere inedito: Ἀστρονομικῆς κατ' ἐπιτομὴν στοιχειώσεως βιβλία τρία, Cod. Vat. 1365. fol. 12. recto, vbi de doctore suo, Manuele Bryennio, haec dicit: καὶ ταῦτ' ἐν ἁπλαῖς αἷςτισιν ἄρ (sic: leg. αἷςτισινοῦν) ἐπαγωγαῖς ἀνὴρ διέξεισι, καὶ γραμμικαῖς ἔστιν οὐ κρατύνει δείξεσι. BAST.

Diogenes Laërt. I. 25. ὅσα γραμμικῆς ἔχεται θεωρίας. Confusionis istius en aliud exemplum. Suidas T. I. p. 529. εἰ καὶ σφόδρα γραμματικῇ θεωρίᾳ πεποίκιλται. Kusterus: „Legerim potius γεωμετρικῇ." Εὐστοχώτερον Toupius Emend. T. I. p. 83. sq.: „Legendum γραμμικῇ θεωρίᾳ. *lineari doctrina.* Quomodo legitur apud Agathiam lib. II. pag. 62. vnde hoc elegans fragmentum descripsit Suidas." in nota subiecta addens: „Pselli Encom. Symeon. p. 230. Edit. Paris. 1664. Μήτε ΓΡΑΜΜΙΚΑΙ ἀποδείξεις μετὰ τῶν φορτικῶν ὀνομάτων, μήτε φιλόσοφοι ἔννοιαι ὑψηλολογοῦσαι τὸ ὑποκείμενον." Iam cum γράμμα et πρᾶγμα toties commutata sint, (v. supra p. 185. sq.) non mirum, γραμμικὸς, prius in γραμματικὸς corruptum, post in πραγματικὸς degenerauisse. Valckenarius Diatr. in Fragm. Euripid. p. 223. C.: „In Marcello Plutarchi p. 305. E. vbi memorantur λογικῆς καὶ πραγματικῆς ἀποδείξεως οὐκ εὐποροῦντα προβλήματα· nemo corrigere dubitabit λογικῆς καὶ γραμμικῆς ἀποδ." SCHAEF.

§. CI. [19]) *Τὸν κυρτὸν καλοῦσιν ὑβόν* [20]).

---

19) Deest in Meerm. Koen.

20) *κ. ὑβόν*] *ὑβὸν καλοῦσιν* editt. *Τὸ κ. ὑβὸν λέγουσι* Reg. [Cod. c. *τὸ κυρτὸν ὑβὸν καλοῦσιν.* Cod. August. *Τὸν κυρτὸν ὑβὸν λέγουσι.* Schaef.] Respexit Grammaticus Theocriti Eid. V. vs. 43. Ex Hippocrate egit de *ὑβὸς* et *ὕβωμα* Foësius in Oecon. Insignis est Seruii locus ad Virgil. Georg. I. 138. docentis, Pleiadas a Graecis *ὕβον* dictas, *petimen;* tauri nimirum, ad quem solent referri. Egregie illuc pertinet, quod ait Eratosthenes Catast. C. 23. *ἐπὶ τῆς ἀποτομῆς τοῦ ταύρου τῆς καλουμένης ῥάχεως ἡ πλειάς ἐστιν·* namque *ὕβωσιν* vocat Etymolog. M. pag. 774, 11. *τὸ κατὰ τὴν κεφαλὴν πρὸ τῆς ῥάχεως πάθος.* Scholiastes Germanici p. 106. Pleiadas collocat *ab excisione Tauri vsque ad Arietis caudam,* ita enim scripserim, pro *vsque ad id quod,* ex Hygini Poët. Astron. C. 20. Koen. Nemo adhuc, quod sciam, monuit, locum Etymolog. M. v. *ὑβὸς* ex Scholiis ad Theocrit. V. 43. sumtum esse: nisi forte Scholiasta Etymologum exscripsit. Alter ex altero corrigi potest. In Scholiasta quidem *κατὰ τὴν κεφαλὴν* legendum pro *μετὰ τ. κ.* Rursus in Etymologo sine vlla dubitatione *ἢ λέδορσις,* quae vox nihili est, e textu eiiciendum. Sylburgio scribendum videbatur *λώδορσις,* quod non magis intelligas. Verum quidem est, Grammaticos etymologica tractantes interdum fingere verba, quibus lingua nunquam vsa est. Enimuero hîc non de etymologia agitur, sed de vocum diuersitate. Igitur e Scholiis Theocriteis corrigo: *ὅθεν καὶ ὕβωσις, ἡ λόρδωσις. Εἰσὶ δὲ πάθη λόρδωσις καὶ ὕβωσις. λόρδωσίς ἐστι τὸ ἔμπροσθεν, ὕβωσις κ. τ. λ.* Orion Thebanus MS. de etymo vocis *ὑβὸς* haec tradit: *Βάζω, ἐκ μεταθέσεως τοῦ φ εἰς β, ὡς φενίκη* (corr. *φερενίκη*) *βερενίκη, κυφὸν κυβὸν, ὅθεν ἀποβολῇ τοῦ κ, ὑβὸν ἄροτρον* (verba haec sunt scriptoris*) mihi ignoti). *φῶ οὖν ἐστὶ τὸ λέγω, οὗ παράγωγον φάζω, ὁ μέλλων φάσκω* (male: leg. *ὁ μέλλων φάσω, καὶ φάσκω,* aut cum Etymol. M. v. *βάζω, ὁ μέλλων φάσω, καὶ πλεονα-*

*) Poëtae: hexametri enim exitus est. Schaef.

§. CII. *Τὸ δὲ ἰδοῦ ἦνιδε* [21]) *φασί. καὶ Συνέσιος τὸ ἦνιδε ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τάττει. Θεόκριτος:*
Ἦνιδέ τοι τὸ δέπας. — —

σμῶ τοῦ κ φάσκω). δύναται δὲ καὶ παρὰ τὴν βοὴν εἶναι βάζω, βοὴ βοάζω, καὶ συγκοπῇ βάζω. Bast.

21) *ἦνιδε*] Reg. *Τὸ ἰδοῦ ἦνιδέ φ. καὶ Συν. ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ λαμβάνει.* [Cod. b. *καὶ τὸ ἰδοὺ ἦνιδε φασὶ, καὶ Συνέσιος δὲ* (ita etiam Cod. a.) *τὸ* etc. Cod. c. *τὸ ἰδοὺ ἦνιδε φασὶν οἱ Δωριεῖς, καὶ Συνέσιος δὲ τὸ* etc. Post idem *τάττει, καὶ ὁ Θεόκριτος.* Cod. August. *Τὸ ἰδοὺ ἦνιδε καλοῦσι. Θεόκριτος·* etc. omittens *καὶ Συνέσιος — τάττει.* Schaef.] Theocriti exemplum exstat Eid. I. 148. vbi editur: *Ἠνὶ δέ τοι τὸ δ.* vt et III. 10. vbi vid. Scholiast. et V. 23. Suidas V. *Ἠνὶ, ἀντὶ τοῦ ἰδοῦ, Δωρικῶς. Ἠνὶ δὲ σιμβλεύει —.* Alibi in Theocrito *ἦνιδε* scribitur, idque in Epigrammatibus satis frequens est; quod, siue *ἣν ἴδε*, prae *ἠνὶ δὲ* praetulerim. Certe non esse in *ἦνιδε* compositionem particulae aduersatiuae *δὲ*, sed imperatiui *ἴδε*, argumento est Atticorum *ἢν ἰδοὺ*, Alciphroni bene restitutum a doctiss. Piersono ad Moerin p. 375.*) Aristophan. in Pace vs. 326. *ἢν ἰδοὺ, καὶ δὴ πέπαυμαι.* Lucian. T. I. p. 374. *ἢν ἰδοῦ, ἀποτίθεμαι.* Conf. p. 618. et Solan. ad T. II. p. 884. De *ἴδε* autem pro *ἰδοὺ* vid.

*) In fragmento illo Alciphronis (T. II. p. 228. Wagn.) cognoscenda tota series orationis, vt rectum de scriptura ista iudicium feras. Series autem verborum talis est: *Ἴωμεν, ἔφη ἡ Μέλισσα, οἴκαδε καὶ κατακλινῶμεν. Μὴ μὲν οὖν* (al. *μημενοῦν*, vt dicitur *οὐμενοῦν*), *πρός γε τῶν Νυμφῶν καὶ τοῦ Πανὸς, εἶπον ἐγὼ, τουτουΐ. ὁρᾷς γὰρ ὡς ἔστιν ἐρωτικός. ἡδέως οὖν ἡμᾶς ἐνταῦθα κραιπαλώσας ἴδοι. ἀλλ' ὑπὸ ταῖς μυῤῥίναις ἦν·* (Scil. *ὁ Πάν.* Monet hoc *ἡ ἐπιστολιογράφος* in legentis gratiam.) *ἰδοὺ τὸ χωρίον ὡς ἔνδροσόν ἐστιν ἐν κύκλῳ, καὶ τρυφεροῖς ἄνθεσι ποικίλον κ. τ. λ.* Ita Codex: quamquam, si quis praeferat *ἢν ἰδοὺ*, non refrager. Bast.

Ego vero vt *ἢν ἰδοὺ* vnice amplectar, moueor inprimis vsu particulae *ἀλλὰ* in hoc membro, *ἀλλ' ὑπὸ ταῖς μυῤῥίναις ἦν:* nonnihilque etiam loco, quem idem membrum in serie orationis obtinet. Quod si monitum esset in gratiam legentis litteras, ceteris membris intersertum per parenthesin, mulier sic, opinor, scripsisset: *Μὴ μὲν οὖν, πρός γε — τουτουΐ. (ὑπὸ δὲ ταῖς μυῤῥίναις ἦν.) ὁρᾷς γὰρ κ. τ. λ.* Schaef.

§. CIII. *Βαίτην τὴν διφθέραν λέγουσι* [22]).

§. CIV.[23]) *Ὄλπις λέγεται παρ' αὐτοῖς ὁ ἁλιεὺς, ὁ τοὺς λεπιδωτοὺς ἀγρεύων ἰχθῦς. ἀπὸ τοῦ λέπω λεπὶς,*

---

not. ad Thom. Mag. p. 468. Lexicon *περὶ πνευμάτων* p. 227. *Ἴδε, ἀντὶ τοῦ θέασαι, καὶ ἀντὶ τοῦ ἰδού.* Clariss. Gesneri sententia, nuper proposita ad Orpheum p. 316. vereor, vt doctorum adsensum ferat. Koen.

22) *Βαίτην — λέγουσι*] *Βαίτην —— φασί* Reg. [Habet is *βαῖταν τὴν διφθ. φασίν.* In Cod. August. hunc articulum omitti, Tittmannus notauit. Schaef.] Respicitur Theocrit. Eid. III. vs. 25. *Βαίτη* et *διφθέρα pelles* erant *pastorum, rhenones, δερμάτινον ἔνδυμα.* Vid. Casaubon. ad Theophrasti Charact. p. 147. et Cl. Lennep. ad Coluth. vs. 105.*) Apud Herodot. L. IV. p. 310, 12. multi Scytharum *ἐκ τῶν ἀποδερμάτων καὶ χλαίνας ἐπείνυσθαι ποιεῦσι, συῤῥάπτοντες κατάπερ βαίτας.* Latini *pellicium* vocabant et *cilicium.* Onomasticum vetus: *Pellicium, βαίτη,* et: *Cilicium, διφθέρα.* Hoc saepe occurrit in Interprete vulgato; vnde in Glossis sacris MSS. Biblioth. Leid. *Cilicium, poenitentiae testimonium.* Koen.

23) Sic in Meerm. *Τὸν ἁλιέα ὄλπιν ἀπὸ τοῦ ἀγρεύειν τοὺς λεπιδωτοὺς ἰχθῦς. ἐτυμολογεῖται δὲ ἀπὸ τοῦ λ. λ. ὑπερθέσει τοῦ ε ἐλπὶς, καὶ τ. τοῦ ε εἰς ο ὄλπις.* Koen. Cod. A. *καὶ ἐν ὑπερθέσει ἔλπις* etc. Codd. a. et b. *καὶ τροπῇ τοῦ βραχέος εἰς βραχὺ ὄλπις.* Cod. c. totum articulum sic habet: *τὸν ἁλιέα ἔλπιν, καὶ τροπῇ τοῦ βραχέος εἰς βραχὺ, ὄλπιν.* Cod. August. ordine inuerso *ἰχθῦς ἀγρεύων:* deinde *καὶ ὑπερθέσει τοῦ ε̄ καὶ τροπῇ τοῦ βραχέος εἰς βραχὺ ὄλπις.* Schaef.

*) De *διφθέρα* conf. Not. ad Her. Philostr. p. 323. Dion Chrys. Or. 72. p. 382. *εἴ τινα ἴδοιεν γεωργοῦ στολὴν ἔχοντα ἢ ποιμένος ἐξωμίδα ἢ διφθέραν ἐνημμένον.* Vltima dixit Aristophanem secutus Nub. 72.

Ὥσπερ ὁ πατήρ σου διφθέραν ἐνημμένος·

vbi Scholiastes videndus de *διφθέρα.* Eumathius 4. p. 125. *διφθέραν ἐνδεδυμένος ἐκ κεφαλῆς ἐς ὀσφύν,* et ibi Gaulminus. Theophylactus Simoc. ep. 11. *ἡ δὲ τοῦ παμφάγου πυρὸς φύσις τὴν ὁρμὴν εἶχεν ἀκόλαστον, καὶ τοῦ ἀγροῦ γείτονος ἄφνω τὸ χωρίον ἀπώλεσεν· ὁ δὲ τὴν διφθέραν ἀφεὶς καὶ τὴν δίκελλαν, πρὸς ἄστυ χωρεῖ.* Repone e Cod. Paris. 2991. A. *τοῦ ἀγρογείτονος,* et nota *διφθέραν* et *δίκελλαν* iuncta, quod aliunde notauit Hemsterh. ad Lucian. T. I. p. 345. Boisson.

καὶ ὑπερθέσει τοῦ ε̄ ἔλπις, καὶ τροπῇ τοῦ ε̄ εἰς ο̄ [24] *ὄλπις.*

§. CV.[25]) *Πέλαν τὴν πορφυρᾶν ὄϊν φασί. τὴν γοῦν μέλαιναν* [26]) *τοῦ σώματος ἐπιφάνειαν, ἡνίκα ἂν δι' ὑποδρομὴν αἵματος μελαίνηται, πελίωμα καλοῦσι.*

---

24) *τροπῇ τοῦ ε̄ εἰς ο̄*] *τ. τοῦ βραχέος εἰς βραχὺ Ὄλπις* Vat. credo pro *τ. τοῦ βραχέος ε εἰς βραχὺ ο ὄλπις,* vt fere edd. *Ὄλπις* piscatoris nomen est in Theocriti Eid. III. 26. Koen.

25) Sic in Meerm. *Π. τὴν π. λέγουσιν ὄϊν τὴν μέλαιναν. τὴν κατ' ἐπιδρομὴν αἵματι μελανθεῖσαν σάρκα πελίωμα κ.* Koen. Codd. a. b. et c. *τὴν μέλαιναν γοῦν.* Tum Codd. a. et b. *δι' ἐκδρομήν.* Cod. c. *ἡνίκ' ἂν δι' ὑποδρ.* In fine Cod. b. *πελίαν καλοῦσι.* Cod. August. hunc articulum omittit. Schaef.

26) *τὴν γοῦν μ.*] *τὴν μέλαιναν γὰρ* prior. edd. *τὴν μ. γοῦν* Vatic. Deinde edd. *δι' ἐκδρομὴν ὕδατος* et *πελίαν,* quae pleraque vel sine auxilio MSS. potuissent corrigi e Schol. Theocriti ad Eid. V. vs. 99. vbi pro *πέλλαμα ἢ πελίδνωμα* scribe *πελίωμα ἢ πελίδνωμα.* De *πέλος, πέλλος,* vnde *πέλιος, πελιδνὸς,* praeter Foësium in Oecon. Hippocr. V. *Πέλιον,* vid. Piersonus ad Moerin p. 325. vbi Alexidis versum apud Athen. L. III. p. 107. D. sic recte constituit: *Αἰσχύνεται γὰρ πελιδνὸν ὂν τῷ χρώματι,* eodem modo adiutum a St. Berglero ad Alciphr. p. 76. Nostri loco, corrupte scripto, vsus est Hier. Columna in Ennii fragm. p. 104. e MS. emendauit Is. Vossius ad Catull. p. 217. 218. Koen. In Scholiis Theocriteis Koenium vere scripsisse *πελίωμα,* nemo facile dubitabit. In Orione Theb. MS. *πελείωμα* reperi: *Ὑπώπια, τὰ ὑπὸ τοὺς ὦπας, ὅ ἐστι τοὺς ὀφθαλμοὺς, πελειωματα.* Corr. *πελιωματα.* Conf. alium eiusdem articulum: *Ὦπες, οἷον ὀπαί τινες οὖσαι τῆς ψυχῆς θεωρηταί.* [Hîc lacuna aliquot verba hausit, quod librarii oculus a priore *τῆς ψυχῆς* ad posterius aberrasset. Supple ex Etymologico et Sorbonico et edito c. 823, 4. (coll. Zonarae Lex. c. 1889. vbi libri inter *πελιδνώματα* et *πελιώματα* fluctuantur): — *τῆς ψυχῆς, δι' ὧν τὸ κατάστημα τῆς*

ψυχῆς θεωρεῖται. SCHAEF.] σώζεται δὲ ἐν συνθέτοις καὶ νῦν παρὰ τῷ βίῳ*) τὸ ὄνομα. ὑπώπια γὰρ λέγεται τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς πελιώματα. ὡς δέ τινες, ὦπες, ὅτι ὀπῇ καὶ τρήματι ἐοίκασιν. Σωρανός. Posteriorem articulum Etymologus Sorbonicus MS. sic transscripsit: Ὦπες. οἱ ὀφθαλμοὶ, οἱονεὶ ὀπαίτινες οὖσαι τῆς ψυχῆς, δι' ὧν τὸ κατάστημα τῆς ψυχῆς θεωρεῖται. σώζεται δὲ ἐν συνθέτοις καὶ νῦν παρὰ τῷ βίῳ τοὔνομα, καὶ ὑπόπια (l. ὑπώπια) δὲ λέγεται τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς πελειώματα (l. πελιώματα), ὅτι ὀπῇ καὶ τρυπήματι ἐοίκασιν. ὅθεν ὀπήτιον τὸ ποιοῦν ὀπήν. γέγονε δὲ κατ' ἐπαύξησιν τοῦ ō εἰς ω̄ μέγα, ὦπες. οὕτω Σωρανός. Citaui totum hunc locum, vt exemplo allato ostenderem, Etymologum Sorbonicum integros Orionis articulos asciuisse; quae res aliis locis aliquantum conferre potest ad vitia, quibus misere scatet Orion, tollenda. Hunc autem Etymologum, qui virorum doctorum notitiam hucusque plane fugit, nuper demum mihi ostendit clarissimus Quatremère, vir linguarum Orientis peritissimus, cum operam daret Catalogo Codicum Sorbonicorum concinnando, rogans me, vt, cuiusmodi Lexicon esset, perquirerem. Feci id, quantum adhuc per otium licuit, vidique, saepius magnam eius editique Etymologici discrepantiam esse. E contrario Etymologicum Parisinum a Ruhnkenio et Koenio citatum (Num. 2630.) in Sorbonico totum inesse suspicor: cumque Parisini et prima et extrema et media pars (in littera *K* desunt tria τετράδια) lacunis hiet, Codex Sorbon. autem, si pauca folia in littera *A* excipias, integerrimus sit, Parisinum e Sorbonico expleri potest. Neque tamen Sorbonicus liber caret articulis peculiaribus sibique propriis; quorum partim, vt ille quem ante citaui, cum Orione consentiunt. Praeterea, quae alia eius dos est, complectitur plerosque Ammonii articulos: vt inde saepius medicina corruptis Grammatici locis peti possit. Hunc Ammonium, sed non nominatum, Etymologicum editum passim citat, e. c. v. ἆρα et

*) De hoc vsu vocis βίος v. Valckenar. ad Ammon. p. 11. Apollonius Lex. Homer. p. 202. ἄρα . . . . παρὰ τοῖς ἄλλοις ἐν τῷ βίῳ, συλλογιστικὸς σύνδεσμος. BAST.
Harpocration p. 161. Blank. (p. 69. Gron.) ὃ λέγομεν ἐν τῷ βίῳ ῥάπισμα. SCHAEF.

§. CVI. *Πύῤῥιχος* 27) ὁ πυῤῥὸς λέγεται παρ' αὐτοῖς 28).

---

v. ἄῤῥωστος, vbi ad finem additur: ζήτει εἰς τὰς διαφοράς. Conf. Valckenar. ad Ammon. p. 23. Bast.

27) *Πύῤῥιχος*] Alio ordine editt. *Π.* λέγεται παρ' αὐτοῖς ὁ πύῤῥος. Pertinet obseruatio Grammatici ad Theocriti Eid. IV. vs. 20. vbi optime Scholiast. ἔστιν ὑποκοριστικὸν, Αἰολικῶς. Eiusdem formae ὄσσιχος mox §. CVIII. refertur; quod vt ab ὄσσος descendit, et πύῤῥιχος a πύῤῥος· ita a Σιμὸς, praeter Σίμυλος*), [*Simulus* Terentio in Adelph. III. 2. 54.] nascitur Σίμιχος. Sic appellatus fuit Theocriti pater, et Σιμιχίδης· vid. Schol. ad Eid. VIII. 21. nempe ex ea consuetudine, qua nomina primitiua et patronymica aliquando promiscue poni, docuit ὁ πάνυ ad Schol. Aristoph. in Plut. p. 325. vnde etiam Μνησαρχίδην patrem Pythagorae vocauit Philostratus de V. A. L. VIII. p. 333. quem Μνήσαρχον nominant complures. Ἀγαθαρχίδην Cnidium et Ἀγάθαρχον dictum tradit Photius Cod. CCXIII. Sed id nunc non ago. Qui in Virgilii Ecloga V. vs. 56. vbi *Stimicon* editur, *Stimichon* praebent MSS. Theocriti patrem intelligendum censebant, notante Seruio, in suis forte Codicibus *Simichon* inuenerunt. Σίμιχος et Σιμίχων idem est nomen flexu duplici, qualem in Λύκος et Λύκων aliisque obseruauit summus Hemsterhus. ad Schol. Aristoph. in Plut. p. 207. Domesticum est exemplum in nominibus Σιμὸς et Σίμων. Suidas V. Σαπφὼ, Σίμωνος — οἱ δὲ Σήμου. Mihi quidem probabile videtur, scribendum esse οἱ δὲ Σιμοῦ**)· vt Sapphus pater ab aliis Σιμὸς, ab aliis Σίμων dictus fuerit. Σίμιχος etiam dictus Κεντοριπίνων τύραννος apud Porphyr. de V. Pythag. p. 30. nam ita pro

*) Boissonadus: „Conf. Iacobs. ad Anthol. T. 7. p. 326." Bastius: „Corrig. Σιμύλος. Sic recte Etymol. Sorbon. MS. Αἰσχύλος ὁ ποιητής. παρὰ τὸ αἶσχος Αἰσχύλος, ὡς σιμὸς Σιμύλος." Idem disertis verbis docet Scholium ad Theocrit. III. v. 7. quo Iacobsius l. c. vtitur: — παροξύνονται δὲ τὰ τοιαῦτα (nomina in υλος) πλὴν τοῦ ὄξυνος (l. Ὄξυλος) καὶ τοῦ Ἴτυλος. παῖδ' ὀλοφυρομένην Ἴτυλον. οἷον ἐρωτύλος, Αἰσχύλος, Ἑρμύλος, Σιμύλος. Schaef.

**) Imo Σίμου, a nominatiuo Σῖμος. Schaef.

edito *Σύμιχος* bene correxit Cel. Wesseling. apud Cl. Burmann. Comment. ad Numism. Sicula p. 437. *Σιμμίχη* feminae nomen est in Luciani Dial. Meretr. IV. geminata labiali; quemadmodum Codex etiam Regius Paris. in Theocrito VII. 21. habet *Σιμμιχίδα*. In aliis etiam compluribus Doricae formae in *ιχος* in nomina propria abierunt. Noti sunt, praeter ceteros, *Ἀμύντιχος, Θυώνιχος, Πύῤῥιχος, Λεόντιχος*, qui et *Λεοντίσκος*, alia diminutivi forma, vt *Θεσσαλίσκος, Λυκίσκος, Σωφρονίσκος, Ταυρίσκος, Φιλίσκος. Βοσπόριχος* memoratur in decreto Byzantinorum apud Demosth. pro Cor. pag. 325. C. *Κόννιχος* est in Automedontis Epigrammate inedito: *Πώγων, λάσιαι μηρῶν τρίχες, ὡς ταχὺ πάντα Ὁ χρόνος ἀλλάσσει, Κόννιχε, τοῦτ' ἐγένου. Κόννις*, vnde illud nomen fluxerit, vt a *Λάμπις Λάμπιχος*, a *Μοῖρις Μοίριχος*, memoratur Theoni Sophistae in Progymn. C. III. p. 29. *καὶ δὴ καὶ Κόννις, καὶ Κίλιξ, καὶ Θοῦρος ὁ Συβαρίτης, καὶ Κυβισσὸς ἐκ Λιβύης, μνημονεύονται ὑπό τινων ὡς μυθοποιοί.* Ne ignoretur, vnde domo fuerit iste Connis, cum ceterorum patria indicetur, scribendum arbitror: *καὶ δὴ καὶ Κόννις ὁ Κίλιξ, καὶ Θ. Κόννον* Musicum aliquoties laudari a Platone *), opportune me monuit Cl. Ruhnkenius, inde iuuans locum incerti scriptoris, qui Censorino subiici solet: *Hos secuti Musici Timotheus, et Connus, et Hyperides, et Phyllis.* Editur *Pondos.* Aliorum de hoc loco sententias dedit Cl. Burmannus ad Henr. Valesii Emend. p. 118. Sapphus frater Suidae V. *Σαπφὼ* corrupte *Λάρυχος* vocatur, Athenaeo L. X. p. 424. F. bene *Λάριχος. Ἐριγύϊος ὁ Λαρίχου* est apud Arrian. Exped. Alex. III. 6. p. 111. et *Λαμπέδων ὁ Λαρίχου* in eiusdem Indicis C. 18. p. 332. In Thucyd. L. I. p. 23, 6. inter duces Corinthios est *Ἀριστεὺς ὁ Πελλίκου·* ex MSS. recipiendum *Πελλίχου. Πέλιχος ὁ Κορίνθιος στρατηγὸς* memoratur in Luciani T. III. p. 46. Eadem nomina sunt *Στρόβιχος* apud Lucian. T. III. p. 255. et, interiecto *μ* ante *β*, *Στρόμβιχος* **), vnde *Στρομβιχίδης* apud Xenophont. Hist. Gr. L. VI. p.

*) Plato Menex. §. 3. *καὶ Κόννον γε τὸν Μητροβίου*, vbi Gottleberus p. 22. Boisson.

**) De nomine *Στρόμβιχος*, pro quo in Aeschine olim legebatur *Στρόμμιχος*, (conf. Reisk. T. I. p. 200.) v. *Lettre Critique* p. 43. [Epist. Crit. p. 57.] Bast.

590. B. item Thucydid. et Lysiam, quorum loca indicavit Valesius ad Harpocrat. p. 324, 3. Pro *Γύννιχος* in Antholog. L. I. 40, 4. scribendum *Τύννιχος* *). *Τύννιχος* Lacon est L. III. 5, 10. Alius *Τύννιχος*, qui Theodosiam cepit, apud Polyaen. L. V. C. 23. Notissimus est hoc nomine Poëta Chalcidensis. Doricam diminutiuorum formam si animaduertisset Mazochius ad Tab. Heracleëns. pag. 175. *κάδδιχος* sine dubio rectius cepisset. Ea in aduerbiis etiam nonnunquam locum inuenit. Hesych. *Ὀψιχὰ, ὀψὲ, Βυζάντιοι.* — Proximi duo articuli referendi sunt ad Theocrit. Eid. IV. 22. et 55. Koen.

Quae Koenius collegit nomina in *ιχος*, augeri possunt his: *Στράτιχος.* Apollodor. L. I. p. 71. — *Σωτήριχος*, notus ille ex Anthologia Graeca. Conf. Phlegon Trall. de Longaeu. p. 122. ed. Franz. — *Ὕλλιχος.* Callimach. Fragm. 77. — *Ὀλύμπιχος.* Wyttenbachius ad Plutarch. de sera num. vind. p. 19.: „Nomen proprium *Ὀλυμπικός***) . . . Forma Dorica *Ὀλυμπιχὸς* occurrit in fragmento Dioxippi ap. Athen. L. XI. p. 502. E. apud Clem. Alex. Protrept. p. 41. vbi scriptor quidam huius nominis laudatur, et in marmore apud Maffeium Mus. Veron. p. 49. *Ὀλυμπιχὸς Σουνιεύς.*“ In Clem. Alex. l. c. rectius editum est *Ὀλύμπιχος, προπαροξυτόνως.* Sic enim accentum ponendum esse, docet Etymolog. M. v. *μείλιχος·*

. . . . *ἀπὸ τοῦ μέλος μελικὸς, καὶ τροπῇ τοῦ κ εἰς χ, καὶ ἀναβιβασμῷ τοῦ τόνου μέλιχος, ὡς Ὀλυμπικὸς Ὀλύμπιχος, καὶ πατρικὸς Πάτριχος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, μείλιχος.* — *Φρύνιχος.* — *Μούνιχος.* Antonin. Liber. c. 14. Nisi *Μούνυχος* legendum est. V. Interpretes. — *Μήτιχος.* V. *Lettre Critique* p. 119. sq. [Epist. Crit. p. 156. sq.] — *Θεοδώριχος.* Suidas T. II. p. 175. Sic dicitur poëta epigrammatographus in Etymologicis Paris. et Sorbon.: *Κυρβασία, τὸ τὴν κεφαλὴν καλύπτον. Θεοδώριχος δὲ ἐν ἐνίοις ἐπιγράμμασι τὰς περικεφαλαίας κυρβασίας λέγει· τάτε σοι κυρβασίαι τε δειοί τε χειτῶνες.* Sic Paris. Sed Sorbon. dat *τάτε σοι κυρβασίαι τε σιδεοί τε*

*) Iacobsius ad Anthol. Gr. II. 3. p. 329.: „Emendationem Koenii Vaticanus Codex confirmat.“ Bast.

**) Tunc scribere praestat *προπαροξυτόνως, Ὀλύμπικος.* Sic scribitur *Θέτταλος*, vbi nomen proprium est. V. Diodor. Sic. Exc. T. II. p. 557, 32. Schaef.

§. CVII. 29) *Καὶ κακοχράσμων ὁ δύςτροπος.*
§. CVIII. 30) *Καὶ τὸ ὀσσίχον ἀντὶ τοῦ ὅσον. Θεόκριτος·*

χιτῶνες. Ex *τάτε σοι* nihil elicio, quod satisfaciat. Fuit cum in mentem veniret *πέτασοι*, tanquam glossema vocis *κυρβασίαι.* Sed hexametri finem sic lego:

κυρβασίαι σ τ ά δ ι ο ί τε χιτῶνες.

Conf. Callimach. Fragm. LIX. *στάδιον ἐπίεστο χιτῶνα.* — Denique in vsum Criticorum, quos iuuat studium palaeographiae, monere libet, librarios decimi quarti et insequentium seculorum nomina in *ιων* interdum confudisse cum nominibus in *ιχος.* E. c. in Alciphrone III. 43. Codex Paris. dat *ἐγὼ καὶ Στρούθ ι χ ο ς* pro *ἐ. κ. Στρουθ ί ω ν.* *Στρούθιχος* manifesto falsum est, natum illud ex compendio perperam intellecto. Etenim nominum in *ιων* in libris MSS. talis ratio est, vt scribatur e. c. *στρουθί, ὡρί,* perque accentum litterae *ῐ* superscriptum ductus trahatur incuruus (~), qui syllabam *ων* indicet. Iam haec syllaba sic scripta per compendium iunctaque acuto satis est similis litterae *χ* superscriptae. Itaque scriba visus sibi est videre *στρούθι*, quod compendium sane valet *στρούθιχος*, quemadmodum in Etymol. Paris. l. c. *θεοδώρι* legitur pro *Θεοδώριχος.* BAST.

28) *Πύρριχος — παρ' αὐτοῖς*] Meerm. *Πύῤῥιχον τὸν πυῤῥόν.* Tum *τὸν δυςτροπον κακοχράσμονα.* et *καὶ τὸ ὅσον ὀσσίχον,* omissis Theocriteis. KOEN. Cod. b. *ὁ πυρὸς λ.* Cod. c. *παρὰ τοῖς Δωριεῦσι πύῤῥιχος ὁ πυῤῥὸς καλεῖται.* Cod. August. hunc articulum omittit. SCHAEF.

29) Cod. c. *παρ' αὐτοῖς κακοχράσμων ὁ δύςτροπος λέγεται.* Cod. August. hunc articulum omittit. SCHAEF.

30) Cod. A. omittit verba *καὶ ἄλικον ἄνδρα δαμάσδει.* Pro *δαμάσδει* Codd. a. et b. dant *δαμάζει.* Cod. c. *οἱ Δωριεῖς τὸ ὅσον ὀσσίχον λέγουσιν, καὶ Θεόκριτος·* etc. Cod. August. ab initio articuli *καὶ* omittit. In eodem voci *τύμμα* spatium vacuum relictum, sed in margine adscriptum *τύμμα* ab recenti manu. Deinde pro *δαμάσδει* habet *δαμάσσει.* SCHAEF.

῾Οσσίχον ἐστὶ τὸ τύμμα, καὶ ἀλίκον ἄνδρα δαμάσδει;

§. CIX.[31]) *Τὸ ἠγνόησεν ἠγνοίησε λέγουσι*[32]).

§. CX.[33]) *Καὶ τὸ δωροῦμαι δωρύττομαι.*

§. CXI.[34]) *Εἰδέναι δὲ δεῖ, ὅτι τῆς Δωρίδος πολλαί εἰσιν ὑποδιαιρέσεις τοπικαί· ἄλλως γὰρ Κρῆτες*

---

31) Codd. a. et b. *ἠγνόησεν ἠγνοίησεν λέγ.* Cod. c. haec sola habet: *τὸ ἠγνόησεν ἠγνοίησεν.* Schaef.

32) *ἠγνοίησε λ.*] *λέγ. ἠγνοίησε* edd. *Ἠγνοίησε* Poëtarum est, Theocriti Eid. VII. 14. quem Noster respexit, Homeri Il. *Α.* vs. 537. *Β.* vs. 807. Hesiodi Theog. vs. 551. aliorum. *Βοηθήσω* ex Smyrnaeorum et Magnetum foedere comparauit doctiss. Chishull. ad Inscript. Sig. p. 40. Par est ratio in poëtico *ἀλοιᾶν* pro *ἀλοᾶν*, paulum diversa in *καταιβάτης, παραιβάτης.* Huc retulerim *Θηβαιγενὴς,* de quo vid. Cl. Valckenaerius An. ad Ammon. II. 4. p. 98. cuius mentem non recte cepit Vir doctus ad Supplic. Euripid. vs. 136. *Θηβαιγενὴς* ne Graecum quidem censens. *Ἰθαιγενὴς* est in Alexandri Aetoli Elegis apud Parthen. Erot. C. XIV. p. 372. idemque p. 384. pro *ἰθαγενὴς* reponit Galeus*). Conf. not. ad Homer. Od. *Ξ.* vs. 203. — In sequenti §. Grammaticus, hoc ordine tangens *δωρύττομαι,* nescio an ita scriptum inuenerit sua aetate in Theocrit. Eid. VII. 43. pro *τάν τοι — κορύναν δωρήσομαι.* Koen.

33) Codd. a. b. et August. *τὸ δωροῦμαι δωρύττομαι.* Cod. c. *τὸ δωροῦμαι δωρύττομαι λέγεται.* Schaef.

34) Post *Λακεδαιμόνιοι* Codd. A. a. b. et c. inserunt *ἑτέρως δὲ Συρακούσιοι καὶ Σικελοί.* Codd. a. et b. *εἰδέναι δεῖ, ὅτι.* Tum Codd. b. et c. *῾Ρόδιοι, καὶ ἄλλως Ἀργεῖοι.* Post Codd. a. et c. *ἰδιότητες αἵ τε προειρ.* Cod. b. *ἰδιότητες αἵδε αἱ προειρ.* Denique Cod. a. *μηπᾶσαι* (sic). In Cod. Aug. hic articulus minio scriptus est. Habet is ab initio item *εἰδέναι δεῖ, ὅτι* ——: deinde *῾Ρόδιοι, καὶ*

*) Bastius: „In Parthenio c. XXI. non opus *ἰθαιγενέος* legi pro *ἰθαγενέος.* V. de hoc loco Epist. Crit. p. 239. ed. Lips." Brunckius ad Aristophan. Equit. v. 41.: „Attica forma est *ἀκράχολος*, secunda producta, vt in *θηβαγενὴς, νοθαγενὴς, ἰθαγενής.*" Schaef.

διαλέγονται, καὶ ἄλλως Ῥόδιοι, ἄλλως Ἀργεῖοι, καὶ ἄλλως Λακεδαιμόνιοι. Καθολικαὶ δὲ ὅμως αὐτῶν ἰδιότητες αἱ προειρημέναι, εἰ καὶ μὴ πᾶσαι [35]*, καὶ ἔτι αὗται* [36].

ἄλλως Ἀργεῖοι: inseritque et ipse post *Λακεδαιμόνιοι, ἑτέρως δὲ Συῤῥακούσιοι* (in Tittmanni collatione vno *ρ, Συρακούσιοι*) *καὶ Σικελοί.* Idem post *μὴ πᾶσαι* nouam incipit sectionem his verbis: *Ὅτι καὶ αὗται.* In his tantum prima littera minio picta et maiuscula est. In margine recentior manus adscripsit *ἅ ἔτι.* Schaef.

35) *μὴ πᾶσαι*] Scripturam Codicis a. *μηπᾶσαι,* vbi *μὴ* accentu caret cumque voce proxima continuo ductu cohaeret, me enotauisse, praeuideo fore qui mirentur. Hi mirari desinent, si hanc notam perlegere non grauati fuerint. Qui scripsit Codicem SGerman. 345., eodem modo particulam *μὴ,* accentu carentem, voci insequenti, si a consona incipit, ductu continuo iungere solet. Hanc consuetudinem cum ignorarent nonnulli ex iis, qui praestantissimum librum euoluerunt, varii errores nati sunt, quorum aliquot hac opportunitate castigabo. In Apollonii Lex. Homer. p. 76. haec leguntur: *Αἰολλή. Πεποικιλμένη.* *) *συμβαίνει γὰρ τὸ ἁπτόμενον διὰ τῆς εὐστροφῆς* **) *ὥσπερ ποικίλλεσθαι ἐπὶ τῆς θέσεως νημένον.* Quid est *νημένον?* Villoisonus: „In *νημένον* desunt priores literae, quas expleo legens, *κεκινημένον.*“ Fallitur. Codex habet *μημένον,* h. e. *μὴ μένον, non manens.* ***) Sic legas p. 80. (ed. Vill.) *μηγνῶναι* pro *μὴ*

*) Corrupta haec sunt. Corr. *αἰόλλη, ποικίλλη.* Scilicet *ποικίλλη* compendiose scriptum erat sic, vt *λ* cum transuersa lineola, quae nota est compendii, vocem finiret. Tale autem *λ̄* simile est compendio syllabae *μεν.* Legerunt igitur *ποικιλμένη*, cumque hoc graecum non sit, correxerunt *πεποικιλμένη.* Bast.

**) Corr. *συστροφῆς.* In idem laetus video Bastium meum incidisse. De commutatione satis frequenti syllabarum *ευ* et *συ* v. Valckenar. Adnotat. Crit. in Nou. Foed. pag. 331. Schaef.

***) Timaeus Lex. Plat. p. 204. *Παλίμβολος . . . ἐπὶ μιᾷ γνώμῃ μὴ μένων.* Tria vltima verba Codex sic scripta habet: $\overset{\omega}{\gamma\nu}$ *μημένων*. Bast.

In Timaeo malim *ἐπὶ μιᾶς γνώμης.* Schaef.

γνῶναι, p. 96. μηκείρεσθαι, p. 100. μηγεννήσαντα, p. 212. τὸ δέον $\overset{\text{σκοπῶν}}{\text{μηνοῶν}}$ (sic), h. e. μὴ σκοπῶν, non μὴ νοῶν, σκοπῶν, vt Villoisonus edidit. Scilicet librarius σκοπῶν superscripsit, vt corrigeret νοῶν, quod perperam scriptum erat.*) „Pro διὰ τῆς εὐστροφῆς," inquit Villoisonus, „substituo εὐστροφίας." Malim legere συστροφῆς. Conf. p. 304. τὸ πῦρ μετὰ συστροφῆς ἀποφέρεσθαι ποιῶν. — Ex Lexico ἄλλος ἀλφάβητος, quod idem ille Codex 345. complectitur, Koppiersius (quocum Ruhnkenius [v. Koppiers. p. 4.] apographum suum communicauerat) hunc citat articulum Obseruat. Philol. p. 15.: Ἤθη πληθυντικῶς, φασι, μηδεὶς λέγει. ἀλλ' Ἀντιφάνης εἶπε πληθυντικῶς. In paucis his verbis duo sunt vitia. Primum enim Codex ante ἀλλ' Ἀντιφάνης inserit verba ἀλλ' ἑνικῶς, quae Ruhnkenius, cum Lexicon Lutetiae transscriberet, plane neglexit. Deinde dat φ^α, μηδ^Λ λ^έ, quod valet φασι μὴ δεῖν**) λέγειν,

*) Similiter Villoisonus errauit p. 726. in his: Σκόπελος, ἀκρωτήριον, ἀφ' ἧς ἐστι περισκέψασθαι, εὖ σκοπῆσαι. Codex habet σκοπῆσαι, puncto imposito litterae η, et in margine: ·εῦ. Id non significat, legendum esse εὖ σκοπῆσαι, sed scriba libri η in ευ mutari iussit: vt legendum sit περισκέψασθαι, σκοπεῦσαι. Bast.

**) De compendio syllabae ειν, quod h. l. videmus, haec addere iuuat. Nota ista tachygraphica in Codice SGerm. tria significare potest: ην, ιν, ειν. Quid igitur quoque loco valeat, ex sola verborum serie intelligitur. E. c. in Lexico ἄλλ. ἀλφάβ. leguntur haec: Νεκρόν τ^Λ γυναῖκα Δίφιλος, i. e. τὴν γ. Δ., et in eodem versu: Νόσον ἔχ^Λ (i. e. ἔχειν)· ἀντὶ τοῦ φαῦλον ἔθος ἔχειν (hic plene scriptum). Εὐρι^π ἀντιο^π (i. e. Εὐριπίδης Ἀντιόπῃ). Hanc autem πολυσημασίαν huius compendii in solo Codice SGerm. reperi. Nam ex vulgari regula nota Λ significat solum ην, e. c. χύδ^Λ, i. e. χύδην. ιν significatur per notam Λ̈, e. c. στάσ^Λ, i. e. στάσιν. V. Porson. ad Homer. Odyss. I. 199. Denique ειν per ΛΛ, e. c. τέμν^ΛΛ, συνάγ^ΛΛ, i. e. τέμνειν, συνάγειν. Sic

non, vt Ruhnkenio visum, φασι, μηδεὶς *) λέγει. Mos particulam μὴ sine accentu scribendi videtur virum egregium fugisse. Rectius articulum legit Montefalconius (Bibl. Coislin. p. 482.), a quo sic editum est: μὴ δεῖν λέγεσθαι. Iam non nego, compendium λ, etiam λέγεσθαι significare posse: v. quae supra p. 114. s. monui: sed cum Grammaticus fere semper vtatur phrasi φασὶ μὴ δεῖν λέγειν, actiuum praefero. De sensu autem articuli, quem Koppiersius se non intelligere fatetur, sciendum est, Lexicon ἀλλ. ἀλφ. Atticistis oppositum esse. Hi docebant, ἤθη (*mores:* hoc enim ἤθη h. l. intelligendum, non alterum illud, de quo Koenius ad §. LXXXIII. Dial. Ion. agit:) in numero plurali a scriptoribus classicis non vsurpari, dicique debere in singulari ἦθος. Tamen, inquit Lexicographus noster, Antiphanes plurali numero vsus est. Atticistarum opinio satis apparet ex hoc loco Phrynichi Eclog. Attic. pag. 160. Χρηστὸς τὰ ἤθη, πληθυντικῶς, φυλάττου. οἱ γὰρ δόκιμοι Χρηστὸς τὸ ἦθος ἑνικῶς φασι, καὶ οὐ τὰ ἤθη. — Etiam in Scholiis Venetis ad Homeri Iliadem particula μὴ, quando littera consonans sequitur, accentu saepe caret. Itaque factum est, vt Villoisonus voculam (haud scio an consulto) hîc illic plane negligeret. Dabo vnum huius neglectus exemplum. Ad Il. *B.* v. 269., vbi de accentu vocis ἀχρεῖος agitur, vir doctissimus haec edidit: Τὰ γὰρ ἐν τῇ α (scrib. πρώτῃ) συλλαβῇ ἔχοντα τὸ α, μὴ καθαρῶν ἐπιφερομένων (corr. τὸ α μὴ καθαρὸν, ἐπιφερομένων) δύο συμφώνων μετὰ τῆς ει διφθόγγου, σημαίνοντος (Cod. μησημαίνον, i. e., vt satis docet series orationis, μὴ σημαίνοντα) μέρος σωματικὸν, περισπᾶται (Cod. recte προπερισπᾶται), ἀνδρεῖος, Ἀργεῖος, οὕτως καὶ ἀχρεῖος. Μὴ nullo pacto

assolebant librarii seculorum decimi, vndecimi, duodecimi: nam posteriorum scribae temporum syllabam ειν interdum duabus lineolis indicabant, e. c. τρέπ", φιλ", i. e. τρέπειν, φιλεῖν. Bast.

*) Ipsum μηδεὶς Ruhnkenium aduertere poterat. Lexicographus enim, si tali modo voluisset scribere, non posuisset μηδεὶς, sed οὐδείς. Schaef.

§. CXII. *Τὸ τρέπειν τὰς εἰς ους ληγούσας γενικὰς, τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ης εὐθειῶν γινομένας, εἰς ευς* 37). *οἷον Διογενὴς, Διογενοῦς, Διογενεῦς.*

---

ante *σημαίνοντα* abesse potest: nam Grammatici docent, adiectiua significantia *μέρος σωματικὸν* accentum in antepaenultima habere. Vide e. c. Etymol. M. v. *αἴγειος, ἅλιος, κ. τ. λ.* — In vniuersum moneo, exempla moris librariorum particulam *μὴ* sine accentu scribendi connectendique cum voce proxime sequente reperisse me in Codicibus tam vetustissimis quam recentissimis. E. c. Draco MS. *) voce *θέμις: τὰ εἰς ις ὀξύτονα θηλυκὰ δισύλλαβα κ. τ. λ. ἐπὶ μὲν τῆς ὀνομαστικῆς τὸ ῐ βραχὺ ἔχουσιν, ἐπὶ δὲ τῶν πλαγίων μακρόν· τὰ δὲ μητοιούτως ἔχοντα, βραχὺ πανταχοῦ ἔχει τὸ ῐ.* Obiter aduerbium *τοιούτως* Lexicis adde. Bast.

36) *καὶ ἔτι αὗται*] Tria haec vocabula cum MSS. huc retuli. Meerm. locum sic legit: *καὶ ἄλλως Δωριεῖς*, (pro *Ῥόδιοι*) *καὶ ἄλλως Συρακούσιοι καὶ Σικελοί. Κ. δὲ ὅμω αὐτῶν ἰ. αἵ τε προειρημέναι, εἰ καὶ μὴ πᾶσαι, καὶ ἔτι αὗται.* In prior. edd. etiam est *ἑτέρως Συρακούσιοι καὶ Σ.* Vsi sunt articulo Bisetus in notis Graecis ad Aristoph. Lysistr. vs. 81. Io. Meursius in Creta IV. 15. p. 255. Misc. Lacon. III. 5. pag. 217. et Salmas. de L. H. p. 460. Sed hic e Io. Grammatico, e cuius superstite libello de Dialectis hinc vsque ad §. CXXXII. pleraque descripta sunt. Koen.

37) *εἰς ευς*] Sic MSS. Edd. *Ὅτι* [*ἔτι* Vald. et vterque Curio] *αὗται τὸ τρέπειν — εἰς ευς ἴδιον ἔχουσι, οἷον Διογενὴς, Διογενεῦς, ἀντὶ τοῦ Διογενοῦς.* Postrema sic sunt et in Io. Grammat. §. III. de Dor. Dial. Vide supra ad §. I. Koen. Cod. a. *Διογένης Διογενεῦς.* Cod. b. *Διογένης, Διογένευς, ἀντὶ τοῦ Διογένους.* Cod. c. *οἷον Διογενὴς, Διογενεὺς ἀντὶ Διογενοῦς* (sic). Hic etiam post *ἀντὶ* inserendum *τοῦ*. Cod. August. *εἰς ευς ἴδιον ἔχουσιν, οἷον Διογενὴς, Διογενεῦς, ἀντὶ τοῦ Διογενοῦς.* Si nomen proprium est, haec omnia *βαρυτόνως* scribenda. V.

*) Scriptus videtur is Codex ineunte seculo decimo sexto. Bast.

§. CXIII. Τῷ η ἀντὶ τῆς ει διφθόγγου χρῶνται. τὸ ἐλθεῖν ἐλθῆν, καὶ τὸ ἰδεῖν ἰδῆν λέγοντες καὶ γράφοντες [38]).

§. CXIV. * Χρῶνται δὲ καὶ διπλασιασμῷ τῶν τριῶν συμφώνων, ὡς οἱ Αἰολεῖς, ὅττι, ὁππόθεν, ὅσσον.

§. CXV. [39]) Τῷ σ ἀντὶ τοῦ θ χρῶνται [40]), τοὺς

Reiz. de Accent. Inclin. p. 116. Diodorus Sic. XVIII. c. 3. recte editum Εὐμένει. Cod. perperam Εὐμενεῖ. Schaef.

38) καὶ τὸ ἰ. ἰδῆν λέγ. καὶ γρ.] τὸ ἐλθεῖν ἐλθῆν γράφοντες Vatic. τὸ ἐ. ἐ. λέγοντες καὶ τὸ ἰδεῖν ἰδῆν Reg. [Imo Cod. A. habet τὸ ἐλθεῖν ἐνθῆν λέγοντες, καὶ τὸ ἰδεῖν ἰδῆν. Schaef.] In Meerm. articulus sic legitur: Τῷ η ἀ. τῆς ει δ. χ. τὸ ἐλθεῖν ἀπαρέμφατον διὰ τοῦ η γράφουσιν. [Codd. a. et b. — τὸ ἐλθεῖν ἐλθῆν γράφοντες, ceteris omissis. Cod. c. χρῶνται, τὸ ἐλθεῖν ἐλθῆν γράφοντες, καὶ ἰδεῖν ἰδῆν, καὶ δραμεῖν δραμῆν. Cod. August. — τὸ ἐλθεῖν ἐλθῆν λέγοντες, item ceteris omissis. Schaef.] — Alias ista infinitiui forma Aeolibus tribuitur, Doriensibus altera in εν, de qua vid. §. CXVIII. *ΑΡΚΕΗΝ, ΕΠΑΙΝΗΗΝ, ΕΧΗΝ, ΚΑΛΗΝ* praebet Inscriptio Cumea in Comitis Caylusii Recueil d'Antiq. T. II. Tab. LVI. 17. 25. 28. 29. Vbi in Theocrito editur Eid. XI. vs. 43. ὀρεχθεῖν, et σφύσδειν vs. 71. Codex Reg. Paris. habet ἐρεχθῆν et σφύζην· ὀρεχθῆν et σφύσδην proinde rescribere nemo dubitet. — Sequens §. a MSS. [etiam Meerm.] abest: vid. §. XIII. Koen. Abest a Codd. a. b. c. et August. Schaef.

39) Cod. A. omittit verba οἱ δὲ Λακεδ. — θεούς. In Codd. a. et b. articulus sic incipit: τοὺς θεοὺς σιοὺς (Cod. b. σεοὺς) λέγουσιν οἱ Λακεδαιμόνιοι, τοὺς etc. Cod. a. eum sic finit: νὴ τὼ σιὼ φασίν. Cod. b. sic: νὴ τὼ σεὼ φασὶ, τουτέστι μὰ τοὺς θεούς. In Cod. c. articulus sic habet: τοὺς θεοὺς σεοὺς λέγουσιν, ὡς τὸ νὴ τὼ σεώ. τοῦτο δέ φασι καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι, τοὺς Διοσκούρους ὀμνύοντες. Denique in Cod. August. sic: Τοὺς θεοὺς διοὺς λέγουσιν οἱ Λακεδαιμόνιοι. τοὺς διοσκούρους ὀμνύοντες νὴ τὼ διώ φασι, τουτέστι μὰ τοὺς θεούς. Tittmanni collatio punctum habet, vt vulgo, post λέγουσιν, οἱ

Λακεδαιμόνιοι iungens sequentibus. Ceterum satis frequens fluctuatio librorum inter *Διόςκοροι* et *Διόςκουροι*. V. Wesselingius ad Diodor. Sic. IV. c. 43. et Porsonus ad Euripid. Hecub. v. 937. Quae scripturae diuersitas vereor ne partim orta sit a fastidio Atticistarum. In Herodoto II. c. 43. editum *Διοςκούρων*. Quod quis in Ionico scriptore non requirat? Tamen al. *Διοςκόρων*. Wesselingius ad h. l.: „*Διοςκόρων* Arch. rectissime ex Phrynichi sententia: sic et VI, 127. idem." Scilicet Phrynichus satis *ἀποτόμως* p. 100. *Διόςκουροι. ὀρθώτερον* [l. *ὀρθότερον*] *Διόςκοροι. γελάσεις οὖν τοὺς σὺν τῷ υ λέγοντας.* Cautius Herodianus p. 445. Piers. *Οἱ Διόςκουροι σὺν τῷ υ, ὅταν πληθυντικῶς λέγονται* [l. *λέγωνται*. v. Bastium supra p. 115.]. *τὼ Διοςκόρω δὲ ἐν τῷ δυϊκῷ ἀριθμῷ, ἄνευ τοῦ υ.* Schaef.

40) *Τῷ σ ἀντὶ τοῦ ϑ χ.*] Omissis, quae posui, prior. edd. et Vatic. *Τοὺς ϑ. σ. λέγουσιν, ὡς* [abest vocula a Vatic.] *οἱ Λ. — τουτέστι μὰ τοὺς ϑεούς.* Meerm. *Τοὺς ϑ. σεοὺς λ. ὡς καὶ Λακεδαιμόνιοι τοὺς Διοςκόρους, νὴ τὼ σεὼ λέγοντες.* *Σεοὺς* habet et Io. Grammat. §. VI. *διοὺς* et *διὼ* hic Vatic. indicio verae lectionis *σιοὺς* et *σιὼ*, quomodo reuera pronunciabant Lacones, vt *διφοῦρα* pro *γέφυρα*· vid. not. ad Hesych. V. *Σιόρ.* In iureiurando Latiorum Th. Reinesius Inscr. Syntagm. p. 501. dedit *ΤΩΣ ΑΛΛΟΣΙΩΣ*, Chishullus *ΤΩΣ ΑΛΛΩΣ ΣΙΩΣ* Antiq. Asiat. p. 136. Sed illud est, vt *ΤΑΣΤΗΛΑΣ* in Teïorum Diris pag. 98, 35. De permutatione literae *ϑ* in *σ*, quam ex Hesychio constat cum Laconibus communem fuisse Carystiis, Cretensibus, Eleis et Paphiis, praeclara notauit, et a paucis exspectanda, Celeb. Valckenaerius in Ep. ad Roeuer. p. 73. seqq. In Etymologico Paris. MS. *σάλασσα* pro *ϑάλασσα* Doriensibus *κατὰ γένος* adscribitur V. *Θάλασσα.* — *ὁ δὲ Ἀριστόνικος δύναται ἀπὸ τοῦ σάλου. καὶ γὰρ οἱ Δωριεῖς σάλασσα λέγουσιν.**) In Hesych. *Ὀρσομένη, διεγειρομένη,* siue

*) Integer Etymologici Paris. MS. locus sic habet: *Θάλασσα, παρὰ τὸ σάλασσα ἢ ϑάνασσα. Ὁ δὲ Ἀριστόνικος· δύναται ἀπὸ τοῦ σάλου. καὶ γὰρ οἱ Δωριεῖς σάλασσα λέγουσιν.* Est cui pro *δύναται*, quod quid sibi velit, parum intelligit, legendum videatur *δῆλον ὅτι*, quas locutiones alibi vidit commutatas. Haec commutatio, nata, credo, e compendio scribendi perperam intellecto, mihi quoque occurrit. E. c. in

ὀρσωμένη est ab ὀρθόω, quemadmodum Σωάδδει, παραληρεῖ, bene a Cl. Albertio instauratum, a ϑοάζω. Suo loco est Θοάζει — μαίνεται. Corrupte in eodem Hesych. legitur Κασέρηνον, καϑελε, Λακωνες. Certa emendatione rescribo: Κασαίρηὸν, i. e. καϑαίρησον. Nota est paulo humanioribus Laconum consuetudo, literam σ inter duas vocales in adspiratam mutantium, ex ὅρμαὸν Aristophanis in Lysistr. vs. 1249. Iam hinc discedam, vbi obseruauero, Σῆνα, ϑυσία, Λακωνες, in Hesych. positum esse per dialectum pro τὰ ϑεῖα, *res diuinae*, vt sacrificium vocat Virgilius Aen. VIII. 306. Videlicet fuerunt e Doriensibus, qui, pro ϑεῖον, ϑεῖνον pronunciarent. ΘΕΙΝΩΝ dabit Allariotarum decretum in Antiq. Asiat. p. 137. et Foedus inter Latios et Olontios pag. 134,

Eustathio ad Dionys. Perieg. Vol. IV. Huds. p. VI. τί μὲν αὐτὴ δύναται, παραστησόμεϑα, Cod. Paris. 2751. dat δηλονότι. Sed nostro loco δύναται vnice tenendum est, dummodo phrasin, a Grammaticis Etymologisque vsu satis crebro tritam, recte intelligas. Obtinet autem hîc ellipsis quaedam. Sylburgius ad Etymolog. M. pag. 56, 54.. „Cum istis δύναται δὲ καὶ αὐτὸ ἀπὸ τοῦ ϑορυβεῖσϑαι subaudiendum παράγεσϑαι seu ἐτυμολογεῖσϑαι, aut simile quid.“ Huius ellipsis, si recte commemini, in libro Bosiano nulla fit mentio. Δύναται, sic dictum κατ᾽ ἔλλειψιν, in Etymologicis, etiam in Orione MS. frequenter legitur: non tamen semper subaudiendum παράγεσϑαι, sed etiam εἰρῆσϑαι, λέγεσϑαι, it. εἶναι. Vltimum verbum e. c. in Etymolog. M. v. βάζω diserte additur: δύναται δὲ εἶναι καὶ παρὰ τὸ βοὴ βοάζω, καὶ συγκοπῇ βάζω. Idemque εἶναι etiam in Etymolog. M. v. αἷμα subaudiri potest, vbi Sylburgio item παράγεσϑαι subaudiendum videtur. Addam aliquot loca, quo magis varius vsus huius locutionis intelligatur. Orion MS. Προμνηστῖνοι· ἀπὸ τοῦ μένω μένιστος (f. μνῶ μνηστὸς) μνηστῖνος. δύναται καὶ μενητὸς μενητῖνος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ μενηστῖνος (add. μνηστῖνος). οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν ἐπιμερισμοῖς. Idem: Λιαρὸς, ἀποβολῇ τοῦ χ, χλιαρὸς γάρ· τὰ δὲ χλιαρὰ προσηνῆ. δύναται δὲ καὶ ἄλλως. Λιλῶ τὸ λίαν ϑέλω. λῶ γὰρ τὸ ϑέλω, καὶ λιλῶ, λιλαίω καὶ λιλαίεται παρ᾽ Ὁμήρῳ. καὶ ὡς μαδῶ μαδαρὸς, πλαδῶ πλαδαρὸς, χαλῶ χαλαρὸς, λιλῶ λιαρὸς (corr. λιλαρὸς. Sic et Etymol. M.), καὶ ἀποβολῇ τοῦ λ, λιαρός. τὰ γὰρ προσηνῆ ϑέλομεν. Etymolog. M. Περάτη. λέγεται ἡ ἀνατολὴ, ὡς τό· Ἐκ περάτης ἀνιοῦσα, διαγλαύσσουσι δ᾽ ἀταρποί (Apollon. Rhod. I. 1281.). δύναται δὲ καὶ ἐπὶ δύσεως καὶ ἐπ᾽ ἄρκτου καὶ μεσημβρίας. λέγεται περάτη καὶ τὸ τέλος. Bast.

Ammonius p. 97. Valck. δύναται δὲ καὶ νεωστὶ ἀλὶ πεπασμένον. Schaef.

θεοὺς σεοὺς λέγοντες. οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι τοὺς Διοςκόρους ὀμνύοντες, νὴ τὼ σεὼ φασὶν, ἀντὶ τοῦ μὰ τοὺς θεούς.

§. CXVI. *Αἱ ἐκτάσεις τῶν διχρόνων ἴδιαι τῆς Δωρίδος. οἷον·*

Ἶσος Ἐνυαλίῳ 41) — — —

§. CXVII. 42) *Τῷ ᾱ ἀντὶ τοῦ ε̄ πολλάκις χρῶνται,*

---

20. A *θεῖνον* Laconice ortum est *σεῖνον* et *σῆνον*. De *η* pro *ει* vide dicta ad §. XCVII. obtinuitque adeo ista permutatio in hoc eodem vocabulo. In Hippodami fragm. collect. Mythol. Galei p. 661. leg. *ἐξήρτηται δὲ τὰ μὲν θνατὰ ἀπὸ τῶν θήων, καὶ τὰ ἐπὶ γῆς ἀπὸ τῶν ὠρανίων.* vbi et paulo post *θήοις* et *θήῳ* scribendum pro *θεοῖς* et *θεῷ*. Cum *θεῖνον* comparari debent apud Hesych. Laconica *Δευτερίναρ* et *Ποινά*. Koen.

41) *Ἶσος Ἐν.*] In Homeri Il. X. vs. 132. A Comicis primam in *ἴσος* corripi, monuit Bentleius in Menandr. p. 108. A Callimacho et aliis nunc corripitur, nunc producitur; vt adeo communis dicenda sit cum Viro docto in Obs. Misc. I. p. 128. Conf. H. Stephan. in App. de D. A. p. 195. Koen. Cod. August. *ἴσος Ἐνυαλίῳ*. V. Etymol. M. c. 477, 17. vbi omnino de vocis *ἴσος* quantitate in variis scriptorum generibus. De scenicis poëtis v. Porson. ad Euripid. Orest. v. 9. coll. Hermann. ad Regul. prosod. p. 443. Schaef.

42) Cod. A. *ἄτ. λέγουσιν* etc. Cod. c. *χρῶνται οἱ Δωριεῖς, τὸ ἕτερος* etc. Bastius: „De *ἅτερος* et *θάτερον* tam multa iam dicta sunt, vix vt operae pretium sit aliquid addere. Id monere libet, Etymologi M. articulum de v. *θάτερον* sumtum esse ex Orione Theb., vbi haec leguntur: *Θάτερον, παρὰ τὸ ἅτερον Δώριον. εἰ γὰρ ἦν παρὰ τὸ ἕτερον, θούτερον* (add. *ἂν**)) *ἦν, ὡς γίνεται τὸ ἔλαιον τοὔλαιον. ἀλλὰ τὸ ἕτερον παρὰ Δωριεῦσιν λέγεται θάτερον, ὡς ἄγαγον* (l. *ἀγαθὸν***)) *τἀγαθόν. ἔμεινε δὲ τὸ τ̄ ἄτρεπτον, ἐπειδὴ ψιλοῦται τὸ ἀγαθὸν, τὸ δὲ ἅτερον δασύνεται* —. Extremo articulo legendum: *διὸ καὶ οὐ λέγεται θάτερος ἐπὶ ἀρσενικοῦ ὀνόματος, ἀλλ' ἅτερος.*

*) Non opus, opinor. V. Melet. Crit. I. p. 55. Schaef.

**) Nisi potius legendum cum articulo *τὸ ἀγαθόν*. Schaef.

Quod ediderunt *θάτερον* in Etymolog. M., itemque in Herodiani Philet. p. 432. (vbi v. Pierson.), natum est ex compendio perperam intellecto. Nam $\overset{\text{ο}}{\text{θάτερ}}$ significare potest tam *θάτερος* quam *θάτερον*. V. supra p. 22. *) Ceterum vt falsum est *θάτερον* in accusat. mascul., sic non ferendum *ταὐτὸν* pro *τὸν αὐτόν*. Tamen hoc Toupio placuit in Timaei Lex. Plat. p. 191. V. eius Emend. Vol. IV. p. 413. et quae ego in Append. ad Epistol. Crit. p. 23. monui. Sed omnino Toupii notae ad Hesychium etc. magnum tenent numerum coniecturarum parum dignarum tanto nomine. Neque dubito, virum praestantissimum, si illas ipse in lucem edere potuisset, haud pauca deleturum aut mutaturum fuisse." Cum Toupiano illo *ταὐτὸν* conferas quod in Sophoclis Philoct. v. 852. Br. fertur *ταυτὰν*, pro *τὰν αὐτάν*. Barnesius ad Euripid. Electr. v. 521.: „Cum olim male scriptum erat *εἰ χρώματ᾽ αὐτῆς*, Canterus leuissima distinctione legebat: *εἰ χρῶμα ταυτῆς*. Et Sophocles *ταυτὰν* pro *τὰν αὐτὰν* dixit, Philoct. v. 848. *Εἰ ταυτὰν τούτῳ γνωμαν ἴσχεις*. Scholiastes: *εἰ τὴν αὐτὴν τῷ Ὀδυσσεῖ γνώμην ἔχεις*. Aemilius Portus duobus locis ex Aristotele citatis huius vocis vsum confirmat." Ad hanc in Sophocle formam nullus, quod sciam, editorum poëtae offendit: mihi tamen permira accidit. Scribendumne, reuocato prisco verborum ordine, (et reuocauit nuper Erfurdtius) *εἴ γ᾽ αὐτὰν* — ? vt *αὐτὰν* positum sit pro *τὰν αὐτάν*. V. Melet. Crit. I. p. 65. **) Schaef.

*) Quae ibi collegi exempla litterae ο ita superscriptae, vt significet *ον*, iis hoc accedat: Timaei Lex. Plat. *Ἀμφιλαφές· πολὺ καὶ* $\overset{\text{ο}}{\text{ἄφθον}}$. Sic Cod. SGerm. pro *ἄφθονον*. Bast.

**) Homerus Odyss. XVI. v. 138. *ἦ καὶ Λαέρτῃ αὐτὴν ὁδὸν ἄγγελος ἔλθω*. Apollonius Lex. Hom. p. 224. *Αὐτὰ κέλευθα. Τὴν αὐτὴν ὁδόν*. Quod si quis hanc formam in Sophocle, vtpote *Ἰακῶς* dictam, paullo aegrius ferat, tenendum est, talia extra Ionismum satis late vagari. V. quae notaui supra p. 57. Plutarchus Mor. T. I. p. 893. *οἱ δὲ ὑπακούσαντες ἐξεκήρυξαν τὸν Μαιάνδριον αὐτῆς ἡμέρας*. vbi si Valckenarius (ad Herodot. p. 273, 70.), vt videtur, maluit *αὐθημερὸν*, nihil habuit causae, cur scripturam vulgatam solicitaret. [Ibid. pro *ψωμοποιὸς* legendum esse *ζωμοποιὸς*, docet comparatus alter locus eiusdem argumenti p. 871. Satis

τὸ ἕτερος ἅτερος λέγοντες, καὶ τὸ Ἄρτεμις Ἄρταμις 43).

---

43) ἅτερος — Ἄρταμις] Haud pauca vocabula in Doricis monumentis reperiuntur, in quibus earundem vocalium ε et α mutatio possit obseruari; quam in diphthongo αι pro ει inprimis obtinuisse, ostendi ad §. LXII. ἼΑΡΟΣ et ΠΑΝΑΜΟΣ mensis, pro ἵερος et Πάνεμος, sunt in Tabulis Heracleënsibus. ΠΑΡΑΙΤΕΡΩ, credo, legendum in Latiorum Finibus Antiq. Asiat. p. 135, 4. pro ΠΑΡΑΤΕΡΩ, vt Doricum sit loco τοῦ περαιτέρω. Apud Hesych. praeter alia, hinc accipi debent Σάρμοι, θερμοὶ, Καρύστιοι, et Τάως, τέως, Κρῆτες. In verbis nonnullis Dorienses cum Ionibus α pro ε posuisse, saepe inculcant Grammatici: vid. Cl. Valckenaer. ad Herodot. p. 171, 56. et 285, 71. In iureiurando Cretensium, in quo Chishullus Antiq. Asiat. p. 133. ΕΠΙΤΡΕΨΩ dedit, ΕΠΙΤΡΑΨΩ dederat Gruterus Thes. Inscript. p. DV, 21. ΤΑΜΝΕΙΝ in Tabulis Heracleënsibus frequens est. A Doriensium et Ionum ista consuetudine plurima ad vsum communem defluxisse, luculenter docuit Vir summus in praeclara obseruatione ad Thom. Mag. p. 862. Iuuat Doricis ἅτερος et Ἄρταμις, quae Noster memorat, aliquantulum operae impendere. Itaque ponam nonnulla Dii Pythagorici verba e Stobaei S. LXIII. p. 409, 8. θέλοιμι ἔγωγε ἅτερον ἔχεν [τὸ κάλλος addit Grotii collatio Codicis Paris.] ἢ αὐτὸς ἦμεν εὔμορφος — καὶ χιλὸν ποτιφέρεσθαι ἀδὺν, καὶ ἀμπέχεσθαι ἀμπεχόναν καλὰν, ἢ ἦμεν αὐτὸς ἡ ἀμπεχόνα. [Collatio MS. ἢ ἦμεν χιλὸς ἡ ἀμπεχόνα. L. ἢ ἦμεν αὐτὸς χιλὸς ἢ ἀμπεχόνα.] ἀλλ' ὑποδραμών τις σχεδὸν φάσει· ἀλλ' ἐγὼ χαίρω ἐπὶ τᾷ ἐμαυτοῦ εὐμορφίᾳ, τῶ καὶ ἈΤΡΕΚΩΣ ἀγάλλεσθαι. Postrema corruptissima esse, nemo sanus diffitebitur: sensum fundent Philosophi instituto appri-

notus Laconum ὁ μέλας λεγόμενος ζωμός, de quo Chaeronensis p. 947. s.] Idem Vit. Alex. c. 47. ταῦτα σχεδὸν αὐτοῖς ὀνόμασιν ἐν τῇ πρὸς Ἀντίπατρον ἐπιστολῇ γέγραπται. iisdem verbis, αὐτολεξεί. Eusebius contra Hieroclem p. 513. A. ταῦτα ῥήμασιν αὐτοῖς Ἱεροκλεῖ — εἴρηται. Marinus V. Procli p. 20. Fabr. ἀπεμνημόνευεν ἐπ' αὐτῶν λέξεων. Eustathius ad Hom. Odyss. p. 1590, 26. Rom. φησὶ γοῦν Αἰλιανὸς αὐταῖς λέξεσιν οὕτω. SCHAEF.

me conuenientem sic scripta: *ἀλλ' ἐγὼν χαίρω ἐπὶ τᾷ ἐμαυτοῦ εὐμορφίᾳ τῷ καὶ ἉΤΕΡΩΣ ἀγάλλεσθαι,* Dorice pro *ἑτέρους· propterea et ipse ob formam meam laetor, quod alii eâ delectantur.* Inter alias rationes, cur ob formae pulchritudinem se efferat, non valde dissimilem promit Critobulus in Xenophontis Conuiuio p. 882. D. *εἰ δ' εἰμί τε τῷ ὄντι καλὸς, καὶ ὑμεῖς τὰ αὐτὰ πρὸς ἐμὲ πάσχετε, οἷάπερ ἐγὼ πρὸς τὸν ἐμοὶ δοκοῦντα καλὸν εἶναι, ὄμνυμι πάντας θεοὺς μὴ ἑλέσθαι ἂν τὴν βασιλέως ἀρχὴν ἀντὶ τοῦ καλὸς εἶναι.* Doricum *ἅτερον* denuo corruptum est in Sophistae Anonymi Diss. in Galei Collect. Mythol. p. 724, 27. *καὶ ἘΠ' ἌΡΤΕΟΣ ὁ λόγος, πότερον οἷον ἐν δέοντι σωφρονοῦντες λέγοντι ἢ τοὶ μαινόμενοι.* Emendo: *καὶ ἜΤΙ ἍΤΕΡΟΣ λόγος, πότερον ἐν δέοντι τοὶ σωφρονοῦντες λέγοντι, ἢ τοὶ μαινόμενοι.* Quid sensus desideraret, vt saepe contingit, vidit Io. Northus in versione, *dein alia oritur quaestio,* in notis veram lectionem coniectando minime adsecutus. Hesychius V. *ἉΤΕΡΟΙΟΝ, τὸ ἑτέρωθεν καὶ χωρὶς,* videtur scripsisse *ἉΤΕΡΩΘΕΝ,* quod cum *ἌΤΕΡΘΕΝ* confudit. —— Alterum, quo vtitur Grammaticus, *Ἄρταμις* aliquoties praebent Marmora Dorica. Euboeae Promontorium, vulgo *Ἀρτεμίσιον* dictum, *Ἀρτεμίτιον* Philisto apud Stephan. Byz. de Vrb. V. *Ἀρταμίτιον* audit in Choro Laconico apud Aristoph. in Lysistr. vs. 1253. vnde credibile est in eodem choro vs. 1264. *Ἄρταμι* a Comici manu venisse, non *Ἄρτεμι.* Mensis etiam Macedonicus *Ἀρτεμίσιος, Ἀρτεμίτιος* dicitur in Inscriptione Corcyrea in Montefalconii Diar. Ital. p. 415, 26. Sed *Ἀρταμίτιος* in Arcadum decreto Antiq. Asiat. p. 118. Eundem mensem Ephesi *Ἀρτεμισιῶνα* appellatum fuisse, ad formam mensium Atticorum *Βοηδρομιῶνος, Ποσειδεῶνος,* et ceterorum, docet nos recte acceptum monumentum Ephesinum, quod corruptissime edidit Franc. Hesselius in Append. Praef. ad Marq. Gudii Inscript. n. XXXIII. emendatius Muratorius Inscr. p. DLXXIX. 1. et Rich. Pocock. Inscr. Ant. p. 34. 35. In eo vs. 7. Hessel. dedit: *ἐπώνυμον αὐτῆς εἶναι μῆνα καλούμενον ΠΑ . . Ν ΜΕΝ ΑΡΤΕΜΙΣΩΝ, παρὰ δὲ Μακεδόσιν καὶ τοῖς λοιποῖς ἔθνεσιν τοῖς Ἑλληνικοῖς καὶ ταῖς ἐν αὐτοῖς πόλεσιν Ἀρτεμίσιον.* Murator. ex emendatione nobilissimi Bimardi — *ΠΑΛΑΙΝ μὲν Ἀρτεμίσων, qui olim Artemison dicebatur.* Rectius supple-

veris: *καλούμενον ΠΑΡ' ΗΜΙΝ ΜΕΝ ΑΡΤΕΜΙΣΙΩΝΑ, qui apud nos Artemision dicitur, sed apud Macedones — Artemisius.* Ἀρτεμισιῶνα bene vs. 18. exhibet Pocock. Verum haec flocci facienda sunt prae eximia Cl. Ruhnkenii emendatione in Dianae nomine, quam ipsis Viri doctissimi verbis subiungam. „Marmor „Laconicum apud Cyriac. Anconitan. Epigr. p. 40. et Mu„rator. Inscript. p. 645, 4. *ΔΑΜΟΚΛΕΙΔΑΣ ΧΑΛΕΑ „ΕΠΙ ΑΛΚΙΠΠΟΥ ΝΕΙΚΑΣΑΣ ΤΟ ΠΑΙΔΙΚΟΝ „ΚΕΛΗΔΑ ΤΡΕΜΙΤΙΟΡΘΕΡΑ.* Muratorius insci„te, vt pleraque, vertit: *Damoclidas Chalea sub Alcip„po vicit in puerili certamine Celedem Tremitiortherum.* „negans, se decernere posse, vtrum duae postremae vo„ces equum, an hominem significent. Plus Muratorio „vidit doctissimus vir, Ed. Corsinus Diss. V. post Not. „Graec. p. 94. Nam *ΧΑΛΕΑ* bene interpretatur *Chaleae „filium,* et *ΚΕΛΗΔΑ,* quamuis nihil mutans, recte ca„pit de *celete* vel *equo singulari.* Sed quod in *ΤΡΕΜΙ„ΤΙΟΡΘΕΡΑ* coniicit *artificis* nomen latere, longissi„me a vero aberrat. Nemo dubitet, quin in marmore „sic scriptum fuerit: *ΔΑΜΟΚΛΕΙΔΑΣ ΧΑΛΕΑ Ε„ΠΙ ΑΛΚΙΠΠΟΥ ΝΙΚΑΞΑΣ ΤΟ ΠΑΙΔΙΚΟΝ „ΚΕΛΗΤΙ ΑΤΡΕΜΙΤΙ ΟΡΘΙΑΙ.* Ἐπὶ Ἀλκίππου, „*sub Alcippo,* Ephoro apud Lacedaemonios ἐπωνύμῳ, „qui suo nomine annum signabat, vt primus Archon A„thenis. Vid. Museum Veronens. p. 15. et ibi Scip. Maf„feum. *Νικάξας* forma est Doribus Laconibusque pro„pria. Mutatione *ΚΕΛΗΔ* in *κέλητι* nihil facilius et „certum magis. Pindari Olymp. Oda I. scripta est Ἱέ„ρωνι Συρακουσίῳ κέλητι, *equo singulari victoriam ad„epto.* De hoc ipso Hierone Epigr. apud Pausan. VIII. „42. *Σόν ποτε νικήσας, Ζεῦ Ὀλύμπιε, σεμνὸν ἀγῶνα „Τεθρίππῳ μὲν ἅπαξ, μουνοκέλητι δὲ δίς.* Asclepiadae „Epigr. apud D'Oruill. ad Charit. p. 158. *Νικήσασα κέ„λητι Φιλαινίδα τὴν πολύχαρμον. Κέλης* a prisco ver„bo *κέλω, moueo,* proprie est *equus celer, velox,* deinde „in certamine equestri *equus singularis, solitarius. E„ques* etiam, tali equo vectus, *κέλης* dicitur: vnde ab „Aeolico *κέληρ Celeres* vocati sunt equites, quos Romu„lus instituit. Vid. Hesych. Suid. Eustath. ad Il. *O.* pag. „1038. H. Vales. ad Sozomen. H. E. VI. init. et in Mauss. „Not. ad Harpocrat. p. 234. vt alios praeteream. Latini

„equitem voce ab eodem *κέλω* vel *cello* ducta, *celsum* ap-
„pellarunt. Erudite Festus: *Celsus, a Graeco κέλης,*
„*eques dictus.* Glossae Philoxeni: *Celsus, ὑψηλὸς, με-*
„*τέωρος, καὶ κέλης.* Sic corruptum *κῆλιν* bene emendat
„Vulcanius. Equum etiam singularem *celsum* dictum
„esse, scribit Vir quidam eruditus, laudans pro hac opi-
„nione Petauium ad Themist. Or. XVIII. p. 482. Sed il-
„le, quae Petauius de *equite* dixerat, perperam de *equo*
„accepit. *Celsi* in genere dicuntur omnes equitantes.
„Statius Theb. VIII. 563. *Nunc pedes ense vago, pren-*
„*sis nunc celsus habenis.* Vetus poëta apud Mallium
„Theod. de Metris p. 30. *Celsus equo, Phoenicia veste*
„*nitens, ibat Arion.* Sed propria quadam ratione sic
„dicuntur equites Romani. Saepe laudatus est Horatius
„A. P. 342. *Celsi praetereunt austera poëmata Ramnes.*
„vbi vid. Lambin. Statius Sylu. I. 4. 42. *Pompeio nec*
„*celsus eques, nec femina Bruto.* Sylu. II. 7. 46. de con-
„iectura sagacissimi Marklandi: *Et celsos equites, et elo-*
„*quente Cantu purpureum trahes Senatum.* Vid. I. Fr.
„Gronou. Diatr. Stat. c. 32. et Drakenb. ad Sil. Ital. XVII.
„126. Satis de *celete.* In *ΑΤΡΕΜΙΤΙ* duplex obser-
„vandus est Laconismus, *Ἀτρέμιτι* pro *Ἀρτέμιτι*, sede
„binarum literarum mutata, et *Ἀρτέμιτι* pro *Ἀρτέμιδι.*
„Eustath. ad Od. *Ι.* p. 1618. *κατὰ τὴν παρὰ Ἡρωδιανῷ*
„*Ἀλκμανικὴν χρῆσιν καὶ Ἀρτέμιδος Ἀρτέμιτος, οἷον·*
„*Ἀρτέμιτος θεράποντα.* Denique notissima est *Ἄρτεμις*
„*Ὀρθία* vel *Ὀρθωσία*, apud Lacedaemonios culta, ad
„cuius aram nudi pueri flagellis, prope ad necem, cae-
„debantur, vt Spartanae nobilitatis in plagis concoquen-
„dis specimen darent. De hac Dea quicquid ex vtrius-
„que linguae scriptoribus collegeram, occuparunt Io.
„Meursius Graec. Feriat. v. *Διαμαστίγωσις*, Th. Muncke-
„rus ad Hygin. Fab. 261. et Io. Grammius in Xenophon-
„teis p. 24. quibus adde Magnum Hemsterhusium ad He-
„sych. v. *Φουαέξιερ.* Apud Sponium Misc. erudit. An-
„tiqu. p. 88. fragmentum est lapidis Thyatireni cum hac
„inscriptione: *ΑΡΤΕΜΙΔΙ ΟΡΕΙΤ.* vbi, ne quis *ΟΡ-*
„*ΘΙΑΙ* restituendum putet, scribendum est *ΟΡΕΙΤΙΔΙ,*
„a feminina forma *ὀρειτὶς* *), i. e. *montanae,* vt Sponius
„etiam exponit. Euripid. Iphig. in Taur. 126. *Ὦ παῖ*

*) Perperam positus accentus, cum scribatur *ὀρείτης.* Bast.

§. CXVIII. [44]) *Τῶν εἰς ειν ἀπαρεμφάτων καὶ τῶν λοιπῶν λέξεων ἀεὶ τὸ ι ὑπεξαιροῦσι, τὸ λαβεῖν λαβὲν λέγοντες, καὶ τὸ ἐλθεῖν ἐλθέν.*

Ἐς Χρύσην [45]) — — —

ἀντὶ τοῦ εἰς Χρύσην. τοῦτο δὲ ἴδιον καὶ Ἀττικῶν καὶ Αἰολέων.

§. CXIX. [46]) *Αἱ ἀποκοπαὶ ἴδιαι αὐτῶν εἰσί. γί-*

„*τᾶς Λατοῦς, Δίκτυνν', οὐρεία. Montium domina* dici-„tur a Catullo XXXIV. 9. aliisque.“ Koen.

44) Codd. a. b. c. et August. hunc articulum omittunt. Schaef.

45) *ἐς Χρύσην*] Homer. Il. *Α.* vs. 100. Voss. *ἐς Χρυσὸν ἀντὶ τοῦ εἰς Χρυσόν.* His omissis Vatic. non secus ac priores edd. articulum post §. CXIII. hunc in modum exhibet: *ὑπεξαιροῦσι δὲ καὶ τῶν ἀπαρεμφάτων τὸ ι, λαβὲν γὰρ ἀντὶ τοῦ λαβεῖν, καὶ ἐλθὲν ἀντὶ τοῦ ἐλθεῖν, καὶ ἐνεύδεν* [Theocrit. Eid. V. 10.] *ἀντὶ τοῦ ἐνεύδειν. Ἀγράθεν* apud Hesych. cuius forma sollicitatur, fuerit e dialecto, vt *Βαρύνθεν* apud eundem et *Τίτθεν. Μελεδαίνεν* in Inscriptione Sigea cur displicuerit Rich. Dawesio in Misc. Crit. p. 120. rationem non exputo. *Φιλοσοφὲν* praebet MS. Cizensis collatio in Lysidis Ep. apud Iamblich. de V. P. p. 62, 4. *ἐμφυτεύεν* p. 65, 27. *Ἀμέλγεν* in Theocriti Eid. V. 27. MS. apud Schottum Obs. Hum. p. 94. *Quae verborum terminatio* (*λέγεν, φέρεν, γράφεν*) *vereor ne primigenia sit ac antiquior illa, quae φέρειν et γράφειν pronuntiat. Haec enim flexio propius accedit ad eam, qua verba Scythica tam in Persica quam in Teutisca dialecto finiuntur. Inde enim originem Graeca quoque traxerunt.* Verba sunt Claud. Salmasii, qui in Dialectorum ratione plus ceteris vidit, de L. H. pag. 66. Koen.

46) Codd. a. et b. omittunt verba *γίνονται δὲ κατὰ τέλος* et *δῶμα δῶ.* Cod. c. *αἱ ἀποκοπαὶ ἴδιαι τῶν Δωριέων εἰσὶ, τὸν Ποσειδῶνα λεγόντων Ποσειδῶ, καὶ τὸν κυκεῶνα κυκεῶ, καὶ τὸ δῶμα δῶ, ὡς ἐν τῷ, Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ, παρ' Ὁμήρῳ.* Bastius: „Il. *Α.* 426.“ Cod. August. *Αἱ ἀποκοπαὶ ἴδιαι αὐτῶν εἰσίν. Ποσειδῶνα, Ποσειδῶ,* ceteris omissis. Schaef.

νονται δὲ κατὰ τέλος [47]), *Ποσειδῶνα Ποσειδῶ, δῶμα δῶ.*

§. CXX. [48]) *Αἱ προθέσεις τῆς $\overline{με}$ συλλαβῆς ἐπὶ τῶν παρ' ἡμῖν εἰς $\overline{ναι}$ ληγόντων ἀπαρεμφάτων* [49]), *οἷον βήμεναι, ἀντὶ τοῦ βῆναι.*

---

47) *κατὰ τέλος*] Editt. *Αἱ α. ἴ. αὐτῶν, οἷον Ποσειδῶνα Π. δ. δῶ, κρίμνον κρί.* Vatic. *Αἱ α. ἴ. αὐτῶν εἰσί. Π. Π. δῶμα δῶ, ὡς καὶ Ἡσίοδος· χρύσεα δῶ.* Insignis Strabonis locus L. VIII. p. 560. saepe a Viris doctis est allegatus. Pertinet huc *βᾶ* pro *βασιλεὺς*, Scaligero monente, in Aeschyli Supplic. vs. 901. Vid. exquisitae eruditionis plenissima nota ad Herodot. p. 307. *Εὐῶ* etiam, quod Grammaticus infra §. CLXI. pro *εὐωχεῖσθαι* positum ait, indidem videtur accipiendum. [Sed v. Bastium ad §. CLX. Schaef.] Nota sunt ex Ausonio et Ennii fragm. *do* pro *domus*, *gau* pro *gaudium*, *cael* pro *caelum*. Festo auctore, *Pa pro parte, et po pro populo positum est in Saliari carmine.* Cum *Ποσειδῶ*, praeter cetera, quae Atticis tribuuntur supra p. 71. [Dial. Att. §. XCI. Schaef.] conuenit *αἰῶ.* Lexicon Sangerm. MS. penes Cl. Ruhnkenium: *Αἰῶ τὸν αἰῶνα κατ' ἀποκοπὴν Αἰσχύλος εἶπεν.* Koen.

48) Cod. a. *αἱ προθέσεις τῆς $\overline{με}$ $\overline{σ\upsilon}^{λλ}$* etc. Cod. c. *ἀπαρεμφάτων ἴδιαι τῶν Δωριέων εἰσὶν, οἷον* etc. Cod. August. — *εἰς ν ληγόντων ἀπαρεμφάτων τῶν Δωριέων εἰσὶν, οἷον* etc. Ex hac scripturae diuersitate rectius puto *προθέσεις*: itaque hoc dedi pro Koeniano *προσθέσεις.* Sic Etymologus M. loco citato a Koenio: *προτιθέναι τὴν $\overline{με}$ συλλαβήν.* Schaef.

49) *ἀπαρεμφάτων*] *α. τῶν Δωριέων εἰσὶν* prior. edd. Quando nihil Nostrum magis illustrat, quam Etymologi M. locus p. 282, 47. eum e MS. Leidensi adponam: *Δόμεναι*] *πρίν γ' ἀπὸ πατρὶ φίλῳ δόμεναι. Δίδωμι, ἔδων, δοὺς, δόντος, τὸ ἀπαρέμφατον δοῦναι. εἰώθασι δὲ οἱ Δωριεῖς ἐπὶ τῶν εἰς $\overline{ναι}$ ἀπαρεμφάτων τοῦ ἀορίστου προτιθέναι**) *τὴν $\overline{με}$ συλλαβὴν, καὶ εἰ μὲν παραλήγεται τὸ*

*) Koeniana perperam *προτίθεσαι.* Monuit Bastius. Schaef.

ἀπαρέμφατον δυσὶ φωνήεσσι, ἀποβάλλειν τὸ ἓν φωνῆεν, δοῦναι δόμεναι, θεῖναι θέμεναι, εἶναι ἔμεναι, καὶ πλεονασμῷ ἑτέρου μ ἔμμεναι· εἰ δὲ ἑνὶ φωνήεντι παραλήγεται, φυλάττειν αὐτὸ, στῆναι στήμεναι, βῆναι βήμεναι, γραφῆναι γραφήμεναι, τυφθῆναι τυφθήμεναι. In *δόμεναι, θέμεναι, ἔμμεναι* plerumque diphthongus finalis abiicitur. *Δόμεν*, quod Interpretem latuit, infinitiuus est in Inscr. Corcyr. in Montefalconii Diar. Ital. p. 421. vt in Testamento Dorico apud Gruter. Thes. Inscr. pag. CCXVI. Col. I, 23. III, 9. in decreto Cnosiorum Antiq. Asiat. p. 121, 22. et alibi. Abiicitur etiam diphthongus in aoristis *γραφήμεναι, τυφθήμεναι. Αὐξηθῆμεν* est in Lysidis Ep. apud Iamblich. de V. Pyth. p. 64, 26. *) *ἐγδανεισθῆμεν, καταχρησθῆμεν* in Inscr. Corcyr. in Montefalc. D. It. pag. 416, 25. 418, 25. 420, 2. *δοθῆμεν* in Arcadum decreto Antiq. As. p. 118, 30. *Στερηθῆμεν* pro *στερηθῆναι* Hesychius videtur adnotasse. Singularis est idem flexus *ῆμεν*, pro *έναι*, in perfecto actiuo: qualia sunt *πεφυτευκῆμεν* et *πεπρωγγνευκῆμεν* in Tabula Heracleënsi priore vs. 94. et 107. Pro *ῆμεν* etiam cum in eiusmodi perfectis, tum vel maxime in aoristis passiuis nonnulli *ῆν* pronunciabant; quae *ἰδιότης* ab iis, qui de dialectis scripserunt, nondum fuit obseruata. *ἘΠΙΤΕΘΕΩΡΗΚΗΝ* occurrit in marmore Cumeo in generosissimi Caylusii Recueil d'Antiq. T. II. Tab. LVI. vs. 19. *ΓΕΝΗΘΗΝ* vs. 11. *ΕΠΙΓΡΑΦΗΝ* (nam sic legendum est) vs. 36. *ΣΤΕΦΑΝΩΘΗΝ* vs. 46. *ΕΙΣΕΝΕΧΘΗΝ* vs. 49. *ΕΝΤΑΦΗΝ* vs. 51. *ΟΝΤΕΘΗΝ* vs. 8. 34. 39. 53. Alcaeum in iis versibus, quos citat Athenaeus L. X. p. 430. B. facile mihi persuadeo, scripsisse: *Οὐ χρὴ κακοῖσιν θυμὸν ἐπιτρέπεν. Προκόψομες γὰρ οὐδὲν ἀσά-*

*) In editione Galei, qua vtor, p. 738. sic locus scribitur: *πᾶν τὸ ἅμερον καὶ πρᾶον καὶ λογιστικὸν ἐπισκιάζουσαι προφανῆμεν αὐξηθέν.* Codex Paris. 1038. *ἐπισκιάζουσαι καὶ κωλύουσαι*, nihil amplius addens. Codex autem 1810. rectius: *ἐπισκιάζουσαι καὶ κωλύουσαι προφανῆμεν αὐξηθέντα.* Sed haec forte optime constituta leguntur in exemplo Kusteriano. Boisson.

Kusteri editio haec dat: *πᾶν τὸ ἅμερον καὶ πρᾶον καὶ λογιστικὸν τᾶς ψυχᾶς ἐπισκιάζουσαι, καὶ κωλύουσαι προφανῶς μὲν αὐξηθῆμεν καὶ προκύψαι τὸ νοητικόν.* Sed omnino insignis est toto isto loco diuersitas scripturae inter Galeanam et Kusterianam. Schaef.

§. CXXI. *Αἱ ὑπεξαιρέσεις τοῦ δ* 50) *ἐπὶ τῶν πλαγίων τῶν ἑνικῶν πτώσεων, τῶν ἀπὸ τῶν εἰς ις εὐθειῶν διὰ τοῦ δος κλινομένων, Δωριέων εἰσίν. οἷον·*
— — Πάριος δὲ θοῶς ἐκ κλῆρος ἔπεσσεν.
ἀντὶ τοῦ Πάριδος· ὁμοίως καὶ τὸ κέραος ἀντὶ τοῦ κέρατος. ταῦτα δὲ καὶ τῶν Ἰώνων εἰσὶν ἰδιώματα.

§. CXXII. 51) *Βαρυτονοῦσιν οἱ Δωριεῖς* 52) *καὶ τὰ*

μενοι, [vid. ad §. X.] *Ὦ Βακχὶ, φάρμακον δ' ἄριστον Οἶνον ἐνεικαμένοις μεθυσθῆν,* non *μεθυσθῆναι,* quod contra versum esse, vidit monuitque rei metricae peritissimus Rich. Bentleius ad Horat. p. 146. ipse *μεθύσθαι* corrigens. Koen.

50) *Αἱ ὑπεξ. τοῦ δ*] Dedi haec auctiora e Voss. cui Reg. fere concinit. Edd. *Αἱ ὑπεξ. τοῦ δ ἐκ τῶν γενικῶν διὰ τοῦ δ κλινομένων, Πάριδος Πάριος, καὶ τὸ κέραος ἀντὶ τοῦ κέρατος τῶν Ἰώνων εἰσὶν ἰδιώματα καὶ τῶν Δωριέων. Πάριος δὲ θοῶς ἐκ κ. ἔπεσσεν* est ex Homeri Il. *Γ*. vs. 325. vbi *ὄρουσεν. Πάριος* pro *Πάριδος* est et in Pindari Pyth. VI. 33. Koen. Cod. A. *οἷον Πάριος· ὁμοίως καὶ τὸ κέρα* (sic) *ἀντὶ τοῦ* etc. Codd. a. et b. *αἱ ὑπεξαιρέσεις τοῦ δ ἐκ τῶν γενικῶν τῶν διὰ τοῦ δ κλινομένων, Πάριδος Πάριος, καὶ τὸ κέραος ἀντὶ τοῦ κέρατος. ταῦτα δὲ καὶ τῶν ἰώνων εἰσὶν ἰδιώματα.* Cod. c. *Καὶ αἱ ὑπεξαιρ. τοῦ δ ἐκ τῶν γεν. τῶν διὰ τοῦ δος κλινομένων, οἷον Πάριος, καὶ τοῦ τ, οἷον κέρατος κέραος καὶ κρέατος κρέαος. ταῦτα δὲ καὶ τῶν ἰώνων εἰσὶν ἰδιώματα.* Quod is addit *καὶ τοῦ τ,* praeferendum, vt magis finitum, nostro *ὁμοίως*. Cod. August. *Αἱ ὑπεξαιρέσεις τοῦ δ ἐκ τῶν γενικῶν διὰ τοῦ δ κλινομένων, Πάριδος Πάριος, καὶ τὸ κέραμος ἀντὶ τοῦ κέρατος, τῶν Ἰώνων εἰσὶν ἰδιώματα καὶ τῶν Δωριέων.* Schaef.

51) Cod. c. *καὶ τὰ μεσότητος δηλωτικὰ ἐπιῤῥήματα — ἅπλως λέγοντες, ἀντὶ τοῦ καλῶς, σοφῶς, κομψῶς, ἁπλῶς.* Hîc finitur articulus, sequiturque continuo nouus hic: *Τὰ παρ' ἡμῶν βαρύτονα ἐπιῤῥήματα περισπῶσιν οἱ Δωριεῖς, οὑτῶς παντῶς αὐτοματῶς, καὶ τὰς εἰς οι ληγούσας*

ποιότητος δηλωτικὰ ἐπιῤῥήματα, κάλως, σόφως, κόμψως, ἅπλως [53]). *τὰ δὲ ὑφ᾽ ἡμῶν βαρυνόμενα περισπῶσιν, οὑτῶς, παντῶς, αὐτοματῶς.*

εὐθείας τῶν πληθυντικῶν ὀνομάτων, ὁμοίως καὶ τῶν μετοχῶν, ὅταν προπαροξύνωνται παρὰ τῆς κοινῆς διαλέκτου, παροξύνουσιν οἱ Δωριεῖς, οἷον φιλοσόφοι, Μενελάοι, πωλουμένοι, δαιρομένοι. Cod. August. — *κάλως, σόφως, ἅπλως λέγοντες. τὰ δὲ παρ᾽ ἡμῖν βαρύτονα περισπῶσιν, οὑτῶς, παντῶς καὶ αὐτοματῶς.* Tittmannus enotauit, non *παρ᾽ ἡμῖν*, sed *παρ᾽ ἡμῶν.* Quod nisi esset, dedissem *τὰ δὲ παρ᾽ ἡμῖν βαρύτονα.* Nunc dedi, partim auctoritate veterum editionum, *τὰ δὲ ὑφ᾽ ἡμῶν βαρυνόμενα* pro Koeniano, quod non puto defendi posse, *τὰ δὲ ὑφ᾽ ἡμῶν βαρύτονα.* SCHAEF.

52) *Βαρυτονοῦσιν οἱ Δωριεῖς*] Meerm. *Βαρυτονοῦσιν οὗτοι* —. KOEN.

53) *κόμψως, ἅπλως*] Addunt *λέγοντες* edd. in quibus deinde *αὐτοματῶς* deest. Pro *βαρυνούμενα* e MSS. recepi *βαρύτονα*, vt vulgatur etiam in Io. Grammat. §. XV. vereor, ne pro *βαρυτονούμεναι* *), nisi *τὰ παρ᾽ ἡμῖν βαρύτονα* placet, [Meerm. *τὰ δὲ ἐφ᾽ ἡμῖν βαρύτονα*] vt est

*) Rarissime in libris MSS. hae voces plene scribuntur. Plerumque indicantur his fere compendiis (nam accurate exprimi figuris typographicis nullo modo possunt): *βαρ*, (υ), *βαρυτ*, (ο), hîc illic etiam *βρ*, (α), *βρ*, (τ), cuiusmodi nota paene in singulis paginis Etymologici Sorbon. apparet. Syllabas igitur finales vt recte expleas, series orationis attendenda est. Nostro quidem loco, cum additum sit *ὑφ᾽ ἡμῶν*, praefero participium. Itaque legam *βαρυτονούμενα* vel *βαρυνόμενα*, pro quo vetustiores Gregorii editiones perperam habent *βαρυνούμενα.* In adiectiuo *βαρύτονος* interdum, sed non semper, syllaba finalis compendiose scripta additur, e. c. *βαρυτόνων* sic scribunt: *β* (αX), aut *β* (τX). Restituendus hic genitiuus in Etymologico M. v. *ἀπίθησεν* p. 122. v. 53. vbi Codex Sorbon. pro verbis *τὰ ἀπὸ βαρυτόνου μεταγόμενα εἰς πλεονασμὸν* melius haec dat: *τὰ ἀπὸ βαρυτόνων μεταγόμενα εἰς περισπώμενα.* Vltima vox per compendium sic scribitur: *π* (ε); sed *πλεονασμὸς*, item *πληθυντικὸς* sic: *π* (λ). Inde orta h. l. vocum istarum confusio. BAST.

in Apollonii Dysc. Grammatica inedita; vnde complura descripsisse operae pretium erit *): *Τὸ παντὸς ὀξύνεται, ἡ δὲ πάντων γενικὴ βαρύνεται. ἔνθεν καὶ τὸ συνὸν ἐπίῤῥημα συμβαρύνεται. καὶ ὅτι τοῦτο αἴτιον, σαφὲς καὶ ἐκ τοῦ Δωριεῖς συμπερισπᾷν* **) *τὸ ἐπίῤῥημα, ὡσεὶ καὶ τὴν γενικὴν παντῶν φασιν. οὕτως ἔχει καὶ τὸ ἀλλῶς καὶ τηνῶς. τοῦτο γὰρ καὶ ἐνίους ἠπάτησεν ἀποφήνασθαι, ὡς τὰ παρ' ἡμῖν βαρύτονα τῶν ἐπιῤῥημάτων περισπῶσι Δωριεῖς. ὅπερ οὐκ ἦν ἀληθές. οὔτε γὰρ τὸ φίλως οὔτε τὰ τοιαῦτα περισπῶσιν. διὰ τί οὖν τὸ παντῶς; ὅτι καὶ τὴν ποιοῦσαν τὸν τόνον γενικὴν περιεσπάκεισαν.* Deinde in Capite *περὶ τοῦ ἄλλος καὶ ἀλλοδαπός· τὴν γενικὴν πληθυντικὴν περισπῶσι Δωριεῖς, ἐπεὶ καὶ τὰς τοιαύτας τῶν ἀντωνυμιῶν, τουτῶν γὰρ καὶ τηνῶν, οἷς ὅμοιον καὶ τὸ ἀλλῶν. Οὑτῶς* in Theocriti Eid. X. 47. inuenit Eustath. ad Hom. Il. Z. p. 630, 29. *Κάλως* in Eid. V. 119. e veteribus Grammaticis, Nostro puta et Io. Grammatico, praetulit Casaubon. Lect. Theocr. C. VII. adducitque ex incerto scriptore Dorico Apollonius Dysc. MS. *Τὰ εἰς ως λήγοντα ἐπιῤῥήματα κοινολεκτούμενα δυσὶν τόνοις ὑποπίπτει· ἢ γὰρ βαρύνεται, ὡς κούφως, φαύλως, μετρίως· ἢ περισπᾶται, ὡς τὸ σεμνῶς καὶ εὐσεβῶς. καὶ ἔτι παρὰ Δωριεῦσιν ἔνια ὀξύνεται, ὥστε κατ' ἔγκλισιν ἀνεγνώσθη· Ἥρα κάλως ἀποκαθάρασα ἔξελε πυρωσεν ὑπερίων.* Videtur olim scriptum fuisse: *Ἥρα κάλως ἀ. ἐξελεπυρίωσεν Ὑπερίονα.* qua sententia, cum fabula incognita sit, non exputo. Koen. In fragmento incerti scriptoris Dorici, quem citat Apollonius Dysc. in libro *περὶ ἐπιῤῥημάτων*, (Sophronem esse vix dubito,) textum Apographi Ruhnkeniani secutus videtur Koenius, cum ederet *Ἥρα* ac deinde *ἔξελε πυρωσεν ὑπερίων.* Haud multo melius est, quod Koenius excogitauit: *Ἥρα κάλως ἀποκαθάρασα*

*) Prior Apollonii Dysc. locus sumtus est ex libro *περὶ ἐπιῤῥημάτων*, posterior ex libro *περὶ ἀντωνυμίας*. Pro *ὡσεὶ καὶ τὴν γενικὴν* Codex recte dat *ἐπεὶ καὶ τ. γ.* Porro *οὕτως ἔχει καὶ τὸ ἀλλῶς καὶ τηνῶς* videtur esse corrigentis Koenii: nam Codex habet *οὕτως ἔχει καὶ τὴν ἀλλῶς καὶ τηνῶς*, aut potius *τηναλλως*. Scribemusne coniunctim *τηναλλῶς?* Denique pro *ἀληθές. οὔτε γὰρ τὸ φίλως* legendum est *ἀληθές· οὔτε γὰρ τὸ κούφως οὔτε τὸ φίλως.* Certe haec Codex habet. Bast.

**) *Συμπερισπᾷν* Lexicis adde. Habet etiam Etymolog. M. c. 171, 39. Schaef.

§. CXXIII. *Τὰ εἰς οι λήγοντα πληθυντικὰ ὀνόματα* [54]), *ὁμοίως δὲ καὶ τὰς μετοχὰς, ὅταν προπαροξύνωνται, αὐτοὶ παροξύνουσιν. οἷον φιλοσόφοι, Μενελάοι, πωλουμένοι, καλουμένοι, δωρουμένοι.*

ἐξελεπυρίωσεν Ὑ π ε ρ ί ο ν α. Qui si sequentia leuiter attendisset, nec de bono Hyperione cogitasset, nec de regina Deorum. Codex haec dat: *ηρακαλωσ αποκαθαρασα εξελε πυρωσεν περι ων και κατα το εξησ ειρησεται.* Haec sic legenda: *ἦ ῥα κ ά λ ω ς ἀ π ο κ α θ ά ρ α σ α ἐ ξ ε λ ε π ύ ρ ω σ ε ν· π ε ρ ὶ ὧν καὶ κατὰ τὸ ἑξῆς εἰρήσεται.* Pro *Ἥρα* lego *ἦ ῥα,* quod etiam alibi non intellexerunt. Conf. Bibl. Crit. Vol. II. 1. p. 113. Fragmentum hoc doricum aut interrogatiue aut affirmatiue capi potest. Valckenarius Epist. ad Roeuer. p. L.: „Theocritus cum ceteris frequenter adhibet *ἦ ῥα*, et vbi formulis interrogandi, sed et vbi sine interrogatione res certa affirmanda est etc.“ Ista, *εξελε πυρωσεν,* contraxi in vnam vocem, *ἐξελεπύρωσεν.* [Egregie omnia. Videtur autem agi de homine, quem mulier omni pecunia probe emunxit. Sic Germani vulgo dicunt *einen ausschälen*. SCHAEF.] A *λέπυρον, cortex, putamen,* recte deriuantur *λεπυρόω, ἐκλεπυρόω,* etsi haec verba in Lexicis frustra quaeras. Hesychius habet *λεπυριῶσαι, ἐξαχυριῶσαι,* quem sequens Koenius *ἐξελεπυρίωσεν* correxit. Haec forma, a *λεπύριον* deriuata, item proba est, quemadmodum *ἐξαχυριῶσαι* nemo negabit dici posse pro *ἐξαχυρῶσαι.* Recentiores quidem Lexicographi tantummodo *ἀχυρόω* habent, non item *ἀχυριόω.**) Denique *περὶ ὧν* pro *Ὑπερίων* tam certum est, vt verbum de eo addere pigeat. BAST.

54) *Τὰ εἰς οι λ. πλ. ὀν.*] *Καὶ τὰ εἰς οι ὀνόματα, ὁμοίως δὲ καὶ μετοχὰς* (*μετοχικὰ* Reg.), *ὅταν προπαροξύνονται, ἀ. π. οἷον φ. Μ. ποθουμένοι, δηλομένοι* edd. atque ita fere Vatic. nisi quod hic habeat *πωλούμενοι, δωρούμενοι.* KOEN. Cod. A. *δωρουμένοι* omittit. Codd.

*) Sic a *ψιμύθιον* vulgo deriuatur *ψιμυθιόω.* Sed in Moeride et Thoma Mag. legitur *ψιμυθόω,* deductum illud a *ψίμυθος,* quod cautior Toupio, qui Emend. T. IV. pag. 408. repudiat, Hemsterhusius ad Thom. Mag. p. 317. damnare non audet. BAST.

§. CXXIV. *Τὰς εἰς ων ληγούσας περισπωμένας μετοχὰς* [55]) *εἰς αν ποιοῦσι λήγειν. γελῶν γελᾶν, σιγῶν σιγᾶν, ἐλῶν ἐλᾶν.*

§. CXXV. *Τὴν ναῦν νᾶν λέγουσι* [56]).

---

a. et b. *τὰ εἰς οι ὀνόματα, ὁμοίως δὲ καὶ τὰς μετοχὰς.* vnde *τὰς*, vulgo omissum, asciui. Deinde Cod. a. *ὅσαι προπαροξύνονται, αὐτοὶ* etc. Idem *πωλουμένοι, δερομένοι.* Cod. b. omittit *καλουμένοι, δωρουμένοι.* Cod. August. totum articulum omittit. SCHAEF.

55) *Τὰς — μετοχὰς*] Vatic. cum olim editis: *Καὶ τὰς μετοχὰς εἰς ων λ. τῶν περισπωμένων,* omisso mox *σιγῶν σιγᾶν.* De Dorica contractione conf. supra §. X. KOEN. Codd. a. et b. *καὶ τὰς μετοχὰς τὰς εἰς ων ληγούσας τῶν περισπωμένων εἰς αν ποιοῦσι λήγειν, γελῶν γελᾶν καὶ ἐλῶν ἐλᾶν.* Cod. c. *τὰς εἰς ων ληγούσας μετοχὰς τὰς ἀπὸ περισπωμένων ῥημάτων γινομένας, εἰς αν π. λ. οἱ Δωριεῖς. ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰπεῖν ὁ γελῶν, ὁ γελᾶν λέγουσιν, ἀντὶ τοῦ ἐλῶν ἐλᾶν.* Cod. August. *καὶ τὰς μετοχὰς τὰς εἰς ων ληγούσας εἰς αν ποιοῦσι. γελῶν, ἐλῶν, γελᾶν, ἐλᾶν.* SCHAEF.

56) *νᾶν λέγουσι*] Sic Voss. Reg. et Meerm. *νᾶν καλοῦσι* Vatic. *νηῦν καλοῦσι* perperam priores edd. tametsi *νᾶν* recte est in Io. Grammatico. [Codd. a. et August. *τὴν ναῦν νᾶν καλοῦσι.* Cod. b. *τὴν ναῦν νηῦν λέγουσι.* Cod. c. *τὴν ναῦν νᾶν καλ. οἱ Δωριεῖς.* SCHAEF.] *Νᾶς* Doriensibus tribuitur et ab Etymologo M. p. 605, 25. vbi MS. Leidensis: *Νῆυς, παρὰ τὸ νέω, τὸ νήχομαι, νῆυς. τοῦ ὀνόματος εὐθεῖαι πολλαὶ, νεῦς, νῆυς, ναῦς, παρὰ Δωριεῦσι δὲ νᾶς.* et a Stephano Byz. V. *Κατάνη,* vrbis Siculae notissimae nomen inde arcessente. Vtroque vsus Salmasius Exerc. Plin. p. 78. C. in Hesychio pro *Καταvᾶ, κατὰ νοῦν,* legit, *κατὰ νᾶν, κατὰ ναῦν,* adplaudente D'Oruillio in Siculorum Cap. XIII. p. 209. sed qui *κατὰ νᾶ* retineri posse suspicatur, cum *νῆα* et *ναῦν* dicatur. Est haec emendatio ex illarum genere, quae, dum per se spectatae multum adblandiuntur, verae crederentur, nisi ex similium comparatione tanquam non necessariae

§. CXXVI. [57]) *Τὰς κλεῖδας κλᾷδας.*

§. CXXVII. *Παροξυτονοῦσι καὶ τὰ τρίτα πρόσωπα* [58]) *τῶν πληθυντικῶν ἐπὶ τῶν ἀορίστων τὰ λήγοντα εἰς ᾱν, ἐστάσαν, ἐφάσαν, ἐλύσαν, ἐδείραν, ἐκράξαν. ὡσαύτως καὶ τὰ εἰς ον λήγοντα παροξυτονοῦσιν, ἐλάβον, ἐφάγον, ἐλέγον, ἐτρέχον.*

---

arguerentur. Vid. Cl. Albertius ad Hesych. T. II. pag. 177, 3. In voce *ναῦς* corruptus est Callicratidas Pythagoricus apud Stobaeum S. LXXXIII. p. 485, 1. *ὅ, τε γὰρ ὀνυμαινόμενος χορὸς σύσταμά τι ἐντὶ κοινωνίας ᾠδικᾶς, καὶ ποτὶ ἕν τι κοινὸν ἐπαμφέρεται, τὰν συνῳδίαν· ἔτι καὶ τὸ σύσταμα τῶ σώματος περὶ τὰν ναῦν ἐκ τινῶν ἀνομοίων καὶ ἐναντίων συνέστακε* etc. Pro vltimis Trincavelli editio, cuius inprimis ratio habenda est futuro Stobaei editori, offert: *ἐν τε ναΐ τὸ σ. τῶ σ. περὶ τὰν νᾶαν·* quae lectio genuina est, modo leuiter adiuuetur: *ἐν τᾷ ναΐ — νᾶν.* Doricum *τᾷ* quoties in communem voculam *τε* mutatum fuerit, credi vix potest. Praeter dialecti difficultatem, caussa fuit frequens admodum error scribarum in *ε* et *αι* permiscendis. *Ἐν τᾷ Ἑλλάδι* scribendum in decreto Byzantinorum apud Demosth. p. 325. C. *ἐν τᾷ δόσει* in Inscr. Corcyrea in Montefalconii Diar. Ital. p. 417, 5. *ἐν τᾷ ἐκτυπώσει* in Aesarae fragmento in Wolfii fragm. Mulier. Graec. p. 6. Plura praetermitto. — Initio sequentis §. voculam *καὶ* cum MSS. meis sustuli. Koen.

57) Cod. A. *τὰς κλείδας κλάδας.* Cod. a. *καὶ τᾶς κλ. κλάδας.* Cod. b. *τὰς κλ. κλώδας* (sic). Cod. c. *τὰς κλεῖδας ἡ τῶν Δωριέων διάλεκτος κλᾷδας λέγει.* Cod. August. *καὶ τὰς κλεῖδας κλάδας.* Schaef.

58) *Π. καὶ τὰ τρίτα π.*] Editt. et Vatic. *π. δὲ καὶ τὰ τ. π. τὰ εἰς ᾱν λήγοντα τῶν ἀορίστων,* et mox, omissis verbis *ἐλύσαν — ὡσαύτως,* in fine: *καὶ τὰ εἰς ον δὲ λήγοντα παροξυνοῦσιν* *), *ἐλάβον, ἐτρέχον, ἐλέγον, ἐφάγον.* Suspiciosior aliquis hinc *ἐστάσαν* scriberet in Theocriti Eid. XXII. 49. —— Ad §. sequentem conf. §. XXVI. et

*) *παροξυνοῦσιν* pro *παροξυτονοῦσιν.* Bast.

§. CXXVIII. *Περισπῶσι δὲ τὰ τοιαῦτα, παιδῶν, Τρωῶν, παντῶν* 59).

CXXII. Koen. Cod. A. *ἐδεῖραν*, extremo articulo omittens *ἐλέγον, ἐτρέχον*. Codd. a. et b. *παροξ. δὲ καί*. Tum Cod. a. *τὰ τρίτα πρόσωπα τῶν εἰς αν ληγόντων ἀορίστων, ἐστάσαν*. Cod. b. *τὰ τρίτα πρόσωπα τὰ εἰς αν λήγοντα τῶν ἀορίστων, ἐστάσαν*. Ambo omittunt *ὡσαύτως*: deinde dant *καὶ τὰ εἰς ον δὲ λήγοντα* etc. Cod. c. *παροξύνουσι καὶ τὰ τρ. πρ. τῶν α'* (litterâ *α* inclusâ circulari lineae, quod scribendi compendium significat *ἀορίστων*) *τὰ παρ' ἡμῖν προπαροξυνόμενα. ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰπεῖν τὸ ἔλυσαν, ἔκραξαν, ἔφθασαν, ἔδηραν, ἐλύσαν, ἐκράξαν, ἐφθάσαν, ἐδήραν λέγουσιν*. Iam nouus incipit articulus: *παροξυτονοῦνται παρὰ τῶν Δωριέων καὶ οἱ λήγοντες εἰς ον παρατατικοὶ, οἱ παρ' ἡμῶν προπαροξυνόμενοι· τὸ γὰρ ἔλεγον, ἔτρεχον, ἔλαβον, ἔφαγον, ἐλέγον, ἐτρέχον, ἐλάβον, ἐφαγον λέγεται παρ' αὐτῶν*. Cod. August. *Παροξυτονοῦσι δὲ καὶ τὰ τρίτα πρόσωπα τὰ εἰς αν λήγοντα τῶν ἀορίστων, ἐστάσαν, ἐφάσαν, καὶ τὰ εἰς ον δὲ λήγοντα παροξύνουσιν, ἐλάβον, ἐφάγον, ἐτρέχον, ἐλέγον*. Schaef.

59) Cod. c. *αἱ παροξυνόμεναι γενικαὶ τῶν πληθυντικῶν περισπῶνται τοῖς Δωριεῦσιν. ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰπεῖν παίδων, τρώων, πάντων, παιδῶν, τρωῶν, παντῶν λέγουσιν*. Cod. August. *παιδῶν* omittit. Bastius: „Dorica dialectus scripsit *παιδῶν*: sed vulgaris forma est *παίδων*. Errat igitur Heynius in Parthen. cap. XI. p. 29. scribens *παιδῶν*. Item in notis ad Canon. p. 178.: „Paullo ante „bis *παιδῶν* pro *παίδων* scribendum est." Etiam Heerenius dedit *παιδῶν* in Menandro de encom. p. 105. *περὶ τὴν τῶν παιδῶν* (imo *παίδων*) *ἀγωγὴν καὶ παρθένων, καὶ γάμων καὶ συνοικίσεων. Συνοικίσεων*, cuius ibi locus, vbi terra dicitur frequentari colonis etc., huc parum quadrat. Legendum cum Codicibus Paris. *συνοικεσίων*, a *τὸ συνοικέσιον*, *connubium, contubernium*." *Παίδων* scribendum esse, iam Wellerus monuit p. 67. Fisch. Schaef.

§. CXXIX. *Καὶ τοὺς μέλλοντας* 60) *τὸ δώσουσι, ποιήσουσι, λέξουσι, δωσοῦντι λέγουσι, καὶ λεξοῦντι, καὶ ποιησοῦντι.*

§. CXXX. 61) *Προπερισπῶσι δὲ καὶ αὐτοὶ τὸ ὁμοῖος, ὡς οἱ Ἀττικοί.*

§. CXXXI. 62) * *Τὰς αἰτιατικὰς πληθυντικὰς ἀρσενικὰς, τὰς εἰς ους ληγούσας, διὰ τοῦ ος ἐκφέρου-*

---

60) *Καὶ τοὺς μέλλοντας*] Desunt haec verba in Reg. qui in ceteris cum Voss. facit. [In Cod. A. articulus sic scriptus legitur: *τὸ δώσουσι, λέξουσι, ποιήσουσι, δωσοῦντι λέγουσι καὶ δοξοῦντι* (sic) *καὶ ποιησοῦντι.* Codd. a. et b. *καὶ τοὺς μέλλοντας, καὶ τὸ δώσουσι λέγουσι δωσοῦντι, καὶ τὸ λέξουσι καὶ ποιήσουσι λεξοῦντι καὶ ποιησοῦντι.* Cod. c. *Ἡ τῶν Δωριέων διάλεκτος καὶ τοὺς μέλλοντας ἤγουν τὸ δώσουσι δωσοῦντι λέγει, καὶ τὸ λέγουσι* (sic) *λεγοῦντι, καὶ τὸ ποιήσουσι ποιησοῦντι καὶ τὸ λέξουσι λεξοῦντι.* Cod. August. *Καὶ τοὺς μέλλοντας διὰ τοῦ ντ ποιοῦσι, τὸ γὰρ δώσουσι δωσοῦντι λέγουσι, καὶ τὸ λέξουσι λεξοῦντι, καὶ τὸ ποιήσουσι ποιησοῦντι προπερισπωμένως.* Schaef.] Edd. *καὶ τοὺς μ. τὸ δώσουσι δωσοῦντι καὶ τὸ λέξουσι λεξοῦντι προπερισπωμένως.* Vatic. *καὶ τ. μ. τὸ δώσουσι λέγουσι δωσοῦντι, καὶ τὸ λέξουσι καὶ ποιήσουσι λεξοῦντι καὶ ποιησοῦντι.* Meerm. *Τῶν μελλόντων τὰ τρίτα πρόςωπα τῶν πληθυντικῶν δωσοῦντι λέγουσι, καὶ λεξοῦντι.* De analogia futurorum Dorica abunde constat. In Aristippi Epist. XI. Socratic. p. 27. MSti lectionem *ἀπολοῦν τι* iure Allatius in *ἀπολοῦντι* mutandam censuit. In Sophronis fragmento apud Athen. L. III. pag. 86. A. *Μελαινίδες γάρ τοι νησοῦν τὶ ἐμὶν ἐκ τοῦ μικροῦ λιμένος,* vbi *νισσοῦνται* vel *νίσσονται* coniiciebat Casaubonus, iungendae duntaxat sunt literae: *νησοῦντι,* a *νέω, νήσω.* — De accentu *τοῦ ὁμοῖος,* de quo §. seq. Noster, vid. §. IV. de Dial. Att. Koen.

61) Codd. a. et b. *προπερισπῶσι καὶ αὐτοὶ τὸ ὁμοῖος, ὡς Ἀττικοί.* Cod. c. *προπερισπῶσι δὲ τοῦτο* (sic) *καὶ ὡς οἱ Ἀττικοὶ, τὸ ὁμοῖος.* Cod. August. *Προπερισπῶσι καὶ αὐτοὶ τὸ ὁμοῖος, ὥςπερ οἱ Ἀττικοί.* Schaef.

62) Deest hic articulus in Codd. A. a. b. c. et August. Schaef.

σι. τὼς καλὸς [63]), τὼς σοφὸς, τὼς ἀνθρώπος, τὼς ἵππος.

---

63) τὼς καλὸς] Deest articulus in tribus MSS. meis, paucis immutatis descriptus e Io. Grammat. §. XXVI. vbi est σοφὼς, ἀνθρώπως, ἵππως, quae Aeolensium dicuntur infra de Dial. Aeol. §. LII. Antiquissimam esse in talibus terminationem ος, litera ω seriori demum aetate recepta, in dubium vocari nequit: vid. §. VIII. Priscum morem, quem saepe praeferunt non modo vetustae Inscriptiones, sed et illae, quae post inductum ω factae sunt: vt hodiedum in publicis instrumentis antiqua scribendi ratio vel maxime solet obseruari: Poëtae Dorici, sicubi metro congrueret magis, in auxilium vocarunt; nam imperioso Scholiastae recentioris decreto ad Pindari Olymp. I. vs. 85. μακρὰ γὰρ ἡ τοιαύτη συλλαβὴ ὀφείλει εἶναι, vel Theocritea refragantur, vltima correpta, παρθένος, λύκος, ἀμπέλος, δασυκέρκος, κανθάρος. Vulgaris forma Dorica ως a Librariis aliquando fuit expulsa. In Aristippi Epist. XIII. Socratic. p. 29. scribendum: πείθων τὼς νέως καὶ ἅπαντας Ἀθηναίως γυμνοποδεῖν, et in fine eiusdem Epistolae περικειμένως· cum hic in MS. pro vulgato περικειμένους sit περικειμένων, illic edatur ἅπαντας Ἀθηναίων. Pariter vbi in Lysidis Epist. apud Iamblich. de V. Pyth. p. 65, 25. pro δεῖ ὦν — ἐκκαθάραντα καὶ εὑρόμενον τὸν λογισμὸν ἐλεύθερον — MS. Cizensis collatio praebet ἐκκαθαίροντας καὶ εὑρομένων, aliae editiones Epistolae ῥυσάμενον, scribendum videtur: ἐκκαθαίροντας καὶ ῥυσαμένως. *) In Tabula Heracleënsi priore vs. 120. doctiss. Editor non expediuit verba: ὁ δὲ ἀνελόμενος ἐργαξῆται τὰ μὲν ἄλλα καττὰν συνθήκαν ΚΑΘΩΣ καὶ τὼς λοιπὼς γέγραπται, Dorice ΚΑΘΩΣ sumendo pro καθ' ὡς i. e. καθ' οὓς. Gemina est structura in Inscriptione Corcyrea Diar. Ital. Montefal-

*) In Galeana p. 739. sic inuenio scripta verba: δεῖ ὦν τό γε πρᾶτον τὰς ὕλας ταῖς ἐνδιαιτῆται ταῦτα τὰ πάθη, πυρὶ καὶ σιδάρῳ καὶ πάσαις μηχαναῖς ἐκκαθάραντα, καὶ ῥυσάμενον τὸν λογισμὸν ἐλεύθερον. Codex 1038. qui ταῦτα omittit, Dorice habet ἐνδιαιτᾶται et μαχαναῖς. In eadem epistola p. 738. pro τοὺς ἀγκῶνας Codex idem τὼς ἀ. mihi obtulit. Boisson.

§. CXXXII. *Τὸν πατέρα ἀπφὺν* 64) *ὀνομάζουσι.*

---

conii p. 419, 22. *οἱ δὲ ἐγδανεισάντω καθὼς καὶ τὸ ἄλλο ἀργύριον γέγραπται.* Hic verbum *ἐκδανεισθῆναι,* illic *ἐργάσασθαι,* vt sententia plena sit, e praecedentibus supplendum relinquitur. In eadem Tabula Heracl. vs. 82. *ὩΣ* non quartus casus Doricus pro *οὖς,* sed communis videtur esse particula, *tanquam.* Koen.

64) *ἀπφὺν*] Redit Grammaticus denuo ad Theocritum, in cuius Eid. XV. 13. ad *ἀπφῦν* Schol. *οὕτω τὸν πατέρα καλοῦσιν, ἀφ᾽ οὗ τις πέφυκεν, λέγεται δὲ ὑποκοριστικῶς, ἤδη δὲ ἀπὸ τούτου καὶ τὸν πρεσβύτην.* Eustath. ad Il. *E.* p. 565, 27. *πατρὸς κλῆσις, ἣν βρέφος ἂν προςείποι πατέρα τὸν ἀφ᾽ οὗ ἔφυ.* Cum *aba*, *abba*, *appa* contulit Anna Fabri ad Callimach. H. in Dian. vs. 6. De *ὑποκοριστικοῖς ἀπφία, ἀπφάριον,* Grammaticorum loca excussit H. Stephan. in App. de D. A. p. 208. Koen. Codd. a. et b. *ἀπφῦν.* Sic etiam in Theocrito editum l. c. vti v. 14. *ἀπφῦς.* Melius scribas *ἀπφὺς, ἀπφύν.* Conf. not. ad Moschum p. 239. Cod. c. hunc articulum sequenti sic iungit: *οἱ Δωριεῖς τὸν πατέρα ἀπφὺν καὶ κυράδας* (sic) *τὰς κουράς* (sic). Bastius: „Pro *ἀπφάριον* dicebant etiam *ἀπφίδιον*, quam vocem diu est cum in Scholiis ad Lucianum (Vol. I. p. 633.) pro *Ἀμφίδιον* ex coniectura substituere volui. Nuper hanc coniecturam auctoritate Codicis 2662. (qui etiam Gregorium Corinthium continet) confirmatam vidi. Scholium illud in hoc Codice sic scriptum est: *Γλυκέριον, οὐδετέρως ἀντὶ τοῦ Γλυκέρας, καὶ Εὐφήμιον ἀντὶ τοῦ Εὐφημίας, καὶ Εὐπράξιον ἀντὶ τοῦ Εὐπραξίας, καὶ ἀπφίδιον, φιλίτιον, ψυχίδιον, στρουθίον, ἐρώτιον, πωλίον, καὶ ὅσα τοιαῦτα ὑποκοριστικὰ, ἀττικά εἰσι. Φιλίτιον* non puto genuinum, legamque pro eo *φιλίστιον.* Valckenarius Epist. ad Roeuer. p. LI.: „Si vel nuspiam in libris „nostris *carissimus* diceretur *φίλιστος,* eo non minus „crederemus, olim fuisse peruulgatum: nomina propria „bene ominata, *Φιλίστος, Φιλιστίων* et muliebria *Φιλί-* „*στη* vel *Φιλίστα* et *Φιλίστιον,* qui tandem in vsum fuis- „sent recepta, nisi a *φίλος* formata *φιλίων* et *φίλιστος* „innotuissent?" Pro edito *πόλιον* Codex 2662. rectius,

puto, habet *πωλίον**), quod, vti *στρουθίον, στρουθάριον*, in sermone meretricum vox est blandientis, Gallicoque *petit*, substantiue vsurpato, respondet. Ducangius Glossar. med. et infim. graecit. p. 1278.: „*Πωλίων* (leg. *πω-* „*λίον*, i. q. *πωλάριον*) Scholiastes Oppiani lib. V. v. „579. vbi de hirundinum pullis: *ὀρταλίχοισι* (*ὀρταλίχοι-* „*σι*), *πωλίοις*." In Theocrito V. v. 34. Codex Paris. 2758. ad vocem *ἀκρίδες* glossam habet: *καταχρηστικῶς τὰ πωλία*. — Alteram Scholium Luciani secundum Codicem Vatic. 90. sic legendum est: *Γλυκέριον, ὑποκοριστικὸν ἀντὶ τῆς Γλυκέρας, Ἀθηναίων ἔθει. οὗτοι γὰρ τὰ θηλυκὰ ὀνόματα οὕτως ὑποκορίζονται κ. τ. λ.* Sic plene Codex pro edito *ὑποκορίζουσι*, quae forma actiua secundum Ruhnkenium ad Tim. p. 267. **) tantum a recentioribus Graecis vsurpatur." SCHAEF.

*) *Πωλίον* corrigit etiam Toupius Emend. Vol. IV. pag. 376. locum tamen aliter, quam ego, intelligens. „Quin et *πώλους*," inquit, „*pullos*, vocabant (*τὰς ἑταίρας*). Hesych. *Πῶλος· ἑταῖρα. πώλους γὰρ αὐτὰς ἔλεγον.* Atque *πώλια*. Schol. ad Lucian. Vol. I. p. 21. [sic] *Γλυκέριον — πόλιον.* Scribe *πώλιον*." BAST.

**) De illo Timaei articulo egi in Append. ad Epistol. Critic. p. 25. Verbis ibi congestis in *οω* et *υνω*, quorum eadem est significatio, hic accedant alia eiusdemmodi. *Ἀδρόω* et *ἀδρύνω*. *Ἱλαρόω* et *ἱλαρύνω*. *Μακρόω* et *μακρύνω*. Priorem formam in vsu fuisse, apparet ex substantiuo *μάκρωσις*, quo Polybius vtitur. Conf. Schweighaeus. Ind. *Μεγεθόω* et *μεγεθύνω*. Priorem formam Lexicographi ignorant: sed reperitur in Apollonii Lex. Homer. p. 514. *μηδέπω ἐκκαχλάζοντι κύματι, ἀρχομένῳ δὲ μεγεθοῦσθαι.* *Σκληρόω* et *σκληρύνω*. *Φαιδρόω* et *φαιδρύνω*. — Eadem Appendicis pagina commemoraui verba aliquot in *γραφεῖν* desinentia. Addo nunc haec: *ἑλικογραφέω, λευκογραφέω, σχολιογραφέω, Τιμαιογραφέω*. Timon Sillographus in Scholiis Platonicis p. 200. Ruhnk.:

Ἔνθεν ἀφορμισθεὶς Τιμαιογράφειν.

Codex 1807. versum explet addendo *ἐπεχείρει*. Praeterea pro *ἀφορμισθεὶς* dat *ἀφορμηθεὶς*, quomodo legendum est. Versum igitur sic scribe:

Ἔνθεν ἀφορμηθεὶς Τιμαιογραφεῖν ἐπεχείρει.

Nam *Τιμαιογράφειν* Graecum non est. Conf. Schaefer. Melet. Crit. I. p. 6. BAST.

In Brunckii Anal. T. II. p. 70. versus Sillographi sic scriptus legitur:

ἔνθεν ἀφορμηθεὶς Τιμαιογραφεῖν ἐδιδάχθης.

Adde *ταχυγραφέω*, quo verbo, vt illo *Τιμαιογραφέω*, Le-

§. CXXXIII. *Καὶ κυνάδας* [65]) *τὰς κουράς.*

§. CXXXIV. [66]) *Τὸ ἴδες Ἰωνικῶς* [67]) *καὶ αὐτοὶ συστέλλουσι. Θεόκριτος ἐν Ἀδωνιαζούσαις·*

Ὧν ἴδες, ὧν εἶπας καὶ ἰδοῖσα τὺ τῷ μὴ ἰδόντι.

---

65) *καὶ κυνάδας*] *Τὰς κούρας κυνάδας* Editt. [Codd. a. et b. omittunt *καὶ* ante *κυνάδας*. In Cod. August. articulus abest. Pro Koeniano *κούρας* dedi ex Cod. c. *κουράς*. V. not. ad §. antecedentem. Schaef.] Sunt vero in Theocriti Eid. XV. 19. vbi *Ἑπταδράχμως κυνάδας, γραιᾶν ἀποτίλματα πηρῶν* reponenti Bentleio ex Aldina ed. pro *Ἑπτὰ δραχμῶν* iure accedit Cel. Wesseling. Diss. Herod. p. 152. Koen. Sed v. Valckenar. ad l. c. p. 171. et 313. Schaef.

66) Cod. A. *τὸ ἴδες ἰωνικῶς αὐτοὶ συστ. καὶ Θεόκριτος* etc. Bastius: „Liber per compendia sic fere scriptum habet: Ἴδ̈ ἴῶ ͵νς. Quae compendia cui videntur *ἴδ' ἰώνων* significare, quod in proxima Koenii nota tanquam scriptura Codicis Reg. affertur, is parum vsu cognitam habeat librariorum rationem oportet." Cod. c. *τὸ ἴδες συστέλλουσι καὶ οἱ Δωριεῖς ὁμοίως τοῖς Ἴωσιν, ὡς καὶ παρὰ Θεοκρίτῳ εὕρηται, λέγοντι ἐν Ἀδων. ὧν ἴδες*, ceteris omissis. Cod. August. articulum omittit. Schaef.

67) *Τὸ ἴδες Ἰ.*] *ἴδ' Ἰώνων* Reg. In Theocrito Eid. XV. vs. 25. editur: *Ὧν εἶδες, χ' ὧν εἶπας ἰδοῖσα τὺ τῷ μὴ ἰδόντι*, quo pacto et hic nonnullae edd. ad vulgatam Theocriti lectionem, vt videtur, exactae: etenim Grammaticum *ἴδες* saltem posuisse, non *εἶδες*, ex praeuia obseruatione *τὸ ἴδες — συστέλλουσι* manifestum est, et hactenus consentiunt MSS. mei. Reg. *Ὃν ἴδ' ὃν εἶπες καὶ ἰδ. τὺ τὸν μὴ ἰδόντα.* Voss. *Ὃν ἴδες, ὃν εἶπας καὶ ἰ. τυ τῷ μὴ ἰ.* Vatic. *ὧν ἴδες ὧν εἶπας*, resectis ceteris. In Nostri lectione versus Theocriteus vulgato est multo numerosior; in quo sensus etiam apertior futurus est, si in *εἶπας* vnica litera addatur: *Ὧν ἴδες, ὧν εἴπαις καὶ ἰδοῖσα τὺ τῷ μὴ ἰδόντι*, quando Scholiastae supplemento *δι-*

xica nostra carent. Eustathius ad Homer. Odyss. p. 323, 36. *οἱ ταχυγραφοῦντες.* Exempla ex Patribus citauit Sallier. ad Thom. Mag. p. 274. Schaef.

§. CXXXV. *Τὸν ἀργὸν κατ' ἐπένθεσιν ἀεργὸν* [68]) *λέγουσι.*

§. CXXXVI. *Τὸ δαψιλὲς ἀδὲς* [69]) *φασι.*

§. CXXXVII. [70]) *Τὸν παῖδα παῖσδα* [71]). *Θεόκριτος·*

ηγήσαιο ἂν non opus erit. *Ἴδον* est in Eid. XXII. 100. Koen.

68) *ἀεργὸν*] Theocriti Eid. XV. vs. 26. *ἀεργοῖς αἰὲν ἑορτά.* Koen. Cod. A. *τὸν ἀργὸν ἀεργὸν λέγουσι κατ' ἐπένθεσιν.* Cod. c. *παρὰ τοῖς Δωριεῦσι κατ' ἐπένθεσιν ὁ ἀργὸς ἀεργὸς λέγεται.* Cod. August. pro *ἀεργὸν* dat *ἄεργον.* Schaef.

69) *T. δ. ἀδές*] *Καὶ τὸ δ.* Edd. [Sic etiam Codd. a. et b. Cod. c. *οἱ Δωριεῖς τὸ δαψιλὲς ἀδδές φασιν.* Cod. August. hunc articulum omittit. Schaef.] Quando vero complura ex Theocriti Eid. XV. ordine Noster tractat, et modo attigit *ἀπφῦν, κυνάδας, ἴδες, ἀεργὸν* e vs. 13. 19. 25. 26. deinde adducens *παῖσδα, δεδοίκω, ἴσαντι* e vs. 42. 58. 64. et cet. illud *ἀδὲς* etiam videri possit legisse in eodem Eidyllio intra vs. 26. et 42. Fortasse vs. 30. pro *Ἀδ' ὡς νᾶμα φέρει* in suo Codice inuenit: *Ἀδδὲς νᾶμα φέρεις·* quae lectio ab iis, qui *νᾶμα* pro *aqua* sumebant, vt facit hic etiam et vs. 27. Latinus Interpres, vtcunque potuit tolerari, si de *ἀδὲς* constaret. Sed *νᾶμα*, pro *νῆμα*, esse *stamen*, docet vs. 28. *Αἱ γαλέαι μαλακῶς χρῄζοντι καθεύδην.* Videlicet iubet ancillam Praxinoa vs. 27. stamen e medio remouere, ne feles lanae molli incubent. Ceterum *ἄδην* et *ἄδδην* per *δαψιλῶς* quoque Grammaticis redditur, vsurpatum et Theocrito Eid. XVII. vs. 10. et in compositione vocabuli *ἀδηφάγον* Eid. XXII. vs. 115. Adderem Hesychii *Ἀδαιὸν, δαψιλὲς,* nisi ex *ἀδρὸν* distortum videretur. Suo loco est *Ἀδρὸν, μέγα, δαψιλὲς, παχύ.* Koen. De hac Hesychii correctione v. quae supra p. 82. monui. Bast.

70) Cod. a. *τὸν παῖδα παῖδε φασί· Θεόκριτος* etc. Cod. b. *τὸν παῖδα παῖδε· Θεόκριτος* etc. Tum ambo *παῖδε λαβοῖσα.* Post Cod. a. *ἔσα* (sic). Cod. c. *ἡ τῶν Δωριέων διάλεκτος τὸν παῖδα παῖδε,* omittens cetera. Cod. August. non habet nisi haec: *Τὸν παῖδα παῖδε φασί.* Schaef.

Ἔρπωμες. Φρυγία, τὸν μικκὸν παῖσδα λαβοῖσα,
Τὰν κύν' ἔσω κάλεσον. — — —

§. CXXXVIII. *Τοῖς ὑποτακτικοῖς χρῶνται ἀντὶ ὁριστικῶν* 72). *Θεόκριτος* 73)·

Ἵππον καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν τὰ μάλιστα δεδοίκω.

§. CXXXIX. 74) *Τὸ ἴσασιν ἴσαντι λέγουσι, καὶ τὸ ἑστήκασιν ἑστήκαντι. Θεόκριτος·*

---

71) *Τὸν π. παῖσδα*] Corrupte adhuc editum fuit: *Τὴν π. παιδέ* [*παιδά* Scoti ed.] *φασι*, ceteris omissis. Vatic. *Τὸν π. παῖδε φασί. Θ. ἕρπωμες φ. τὸν μικρὸν παῖδε λ. τὰν καίνισα κ.* In *παῖσδα* consentit Reg. cum Voss. e quo *παῖσδα* Theocrito Eid. XV. 42. pro *παῖσδε* restituit Cl. Valckenaerius Anim. ad Ammon. L. III. Cap. 5. Dorienses non *παῖδα* scripsisse, sed *παῖσδα*, auctores se habere veteres Grammaticos, Casaubon. scribit Lect. Theocrit. Cap. XI. Koen. Satis notum est, Valckenarium ad Theocr. Adon. p. 349., repudiata illa ratione, *παῖσδε* praetulisse. E contrario Brunckius improbat *παῖσδε*, motus (si Brunckium recte noui) maxime hoc, quod Valckenarius Longepetraei auctoritate vsus est. Haec sane nulla est, cum satis probabile sit, Longepetraeum illud *παῖσδα* ignorasse. Sed Doricum hoc *παῖσδα* genuinum esse vehementer dubito. Itaque legendum aut *παῖσδε*, aut *παῖδα*. Quid Gailio placeat, ignoro, cum eius Theocritus ad manus non sit. Bast.

72) *ὁριστικῶν*] Post *ὁριστικῶν* Meerm. inserit: *καὶ τοῖς ἐνεστῶσιν ἀντὶ παρακειμένων. ὡς Θ.* — *ἀντὶ τοῦ δέδοικα.* Koen. Cod. A. *ἀντὶ ὁριστικῶν. ἵππον κ. τ. ψ. ὄ. τ. μ. δ. ἀντὶ τοῦ δέδοικα.* Etiam Codd. a. b. et c. post *δεδοίκω* addunt *ἀντὶ τοῦ δέδοικα.* Praeterea Cod. c. habet *τοῖς ὑποτ. ἀντὶ ὁριστ. χρῶνται οἱ Δωριεῖς, ὡς ὁ Θεόκρ.* etc. Cod. August. *Τοῖς ὑποτακτικοῖς ἀντὶ ὁριστικῶν χρῶνται, τῷ δεδοίκω ἀντὶ τοῦ δέδοικα χρώμενοι,* omissis ceteris. Schaef.

73) *Θεόκριτος*] Eid. XV. vs. 58. sed vid. supra §. VI. Koen.

74) Cod. c. *ἑστήκαντι, καὶ ὁ Θεόκριτος· ὡς ἔτυμ' ἑστήκαντι*, omissis iis quae sequuntur. Codd. a. et b. *καὶ ὡς ἔτυμ' ἐννεῦντι* (sic), quo verbo articulum finiunt. Sed

Ὡς ἔτυμ᾽ ἑστάκαντι 75), *καὶ ὡς ἔτυμ᾽ ἐνδινεῦντι,*

Codd. A. et August. omittunt testimonium Theocriteum. Toupius Addend. in Theocrit. XVI. v. 77.: „*Ἐῤῥίγασιν.* MSS. nonnulli *ἐῤῥίγαντι.* Quod verum, et vt solent Dores. Noster, I. 43.

Αἱ δέ οἱ ΩΔΗΚΑΝΤΙ κατ᾽ αὐχένα πάντοθεν ἶνες.
Idem, XV. 82.

Ὡς ἔτυμ᾽ ἑστήκαντι. —

Quare Theocrito nostro Dorismus suus restituendus est.“ Bastius: „Mentem nunc subeunt Sophronis verba (ap. Apollon. Dysc. p. 551. Sturz.) *ἐκπέφαντι τέος ταὶ δυςθαλίαι.* Valckenario placet *ἐκπέφανται.* Ego vero adduci non possum, vt Doricam verbi terminationem *αντι* pro corrupta habeam. Fortasse in medio verbo syllaba excidit, legendumque est *ἐκπεφήναντι:* nisi forte Dorica dialectus, quod tamen non affirmem, *ἐκπεφάναντι* novit.“ Fortasse sufficit solum accentum aliter scribere, *ἐκπεφᾶντι*, vt dicitur *βεβᾶσι.* SCHAEF.

75) *ἑστάκαντι*] *ἑστήκαντι* priores edd. vt etiam vulgatur Eid. XV. vs. 82. Duo MSS. Voss. et Vatic. [nam in Reg. tantum erat *Τὸ ἴσασιν ἴ. λ. τὸ ἑστ. ἑστήκαντι:* in Meerm. tantum *Τὸ ἴ. ἴ. λέγουσι.*] *ἑστάκαντι* tuentur, quod et Schol. inuenit. Pro *οὐκ ἐν.* iidem MSS. *οὔκεν ὑφαντά. Ἴσαντι* est ex eodem Eid. XV. vs. 64. Praeter cetera huius generis, *πεφύκαντι* habet Lysis in Ep. apud Iamblich. de V. Pyth. pag. 65, 4. *Εὐρήκαντι* praefero in Philoxeni Cyth. Coena apud Athen. L. IV. p. 147. A. prae *εὑρήκατι*, et *Ἐθώκαντι* in Hesych. cum Cl. Albertio prae *ἐθώκατι. Πεποιήκαντι* e Dorico scriptore notauit Etymol. M. p. 661, 49. Ad *σοφόν τι χρῆμ᾽ ὤνθρωπος* [*ὤνθρωπος* pleraeque edd. *ἄνθρωπος* aliae cum MSS.] in citato Theocriti versu proxime accedit *φύσει μὲν γὰρ ἐπίφθονον χρῆμα ἄνθρωπος* (L. *ὁ ἄνθρωπος*) Philostrati de V. Soph. L. I. p. 515. Hippocrat. de Morb. L. IV. pag. 501, 25. *στερεόν τι χρῆμα καὶ πυκνόν ἐστιν ἡ καρδίη.* p. 514, 9. *ἁπαλὸν καὶ ἀραιὸν χρῆμα ἐστὶν ὁ πλεύμων.* et vs. 14. *ἰσχυρὸν χρῆμα ἡ κοιλίη.* Egregia notauit ad Euripidis Phoen. vs. 206. Cl. Valckenaer. KOEN. Boissonadus: „Philostratus non scripsit *ἄνθρωπος*, sed *ἄν-*

Ἔμψυχ', οὐκ ἐνυφαντά. σοφόν τι χρῆμ' ὤνθρω-
πος.

§. CXL.[76]) Τῶν μετουσιαστικῶν[77]) καὶ αὐτοὶ τὸ ῑ ἀποβάλλουσιν[78]), ἀργύρεος λέγοντες, καὶ χρύσεος.

θρωποι. Debuit ergo Koenius proponere οἱ ἄνθρωποι: sed non omnino necessarium esse articulum puto. Philostratus quidem V. S. I. 25. p. 541. ὡς λάλον χρῆμα ὁ Φαβωρῖνος γένοιτο. Sed Aelianus H. V. I. 3. ab Oleario adductus: σοφόν τι ἄρα χρῆμα ἦν γένος βατράχων. Euripides Or. 70.

ἄπορον χρῆμα δυστυχῶν δόμος.

Andr. 727.

ἀνειμένον τι χρῆμα πρεσβυτῶν γένος.

Caeterum obiter moneo, respexisse Philostratum ad versum 181. eiusdem fabulae:

ἐπίφθονον τὸ χρῆμα θηλειῶν ἔφυ."

In hoc versu malim legere:

ἐπίφθονόν τι χρῆμα θηλειῶν γένος.

Etiam in Phoeniss. v. 205. praefero alteram scripturam:

φιλόψογον δὲ χρῆμα θηλειῶν γένος.

Schaef.

76) In Cod. A. secunda manus voci ἀργύρεος superscripsit ὡς οἱ Ἴωνες. Cod. c. ἀποβάλλουσιν, ἀργύρεος καὶ χρύσεος, καὶ Ἑκτόρεος λέγοντες, ὡς καὶ Ὅμηρος· Νεστορέους μὲν ἔπειθ' ἵππους θεράποντε κομείτην. Bastius: „Il. Θ. 113." In Cod. August. leguntur tantum haec: Τῶν μετουσιαστικῶν καὶ αὐτοὶ τὸ ῑ ἀποβάλλουσι. Schaef.

77) μετουσιαστικῶν] Μετουσιαστικὰ Grammatici Graeci dicunt classem quandam adiectiuorum. V. Fischer. ad Weller. II. p. 8. Gregorius Corinth. Dial. Ion. §. XXXVI., vbi de eodem agitur idiomate, sed vt proprio Dialecti Ionicae: ὡςαύτως καὶ ἐπὶ τῶν μετουσιαστικῶν καὶ κτητικῶν ὑπεξαιροῦσιν αὐτό. Montefalcon. Bibl. Coislin. p. 238, 9. Παίδειος, μετουσιαστικὸν, ὁ τῆς παιδείας. Sed Grammatici commemorant etiam verba μετουσιαστικά. Scholiastes ad Philostrati Her. p. 384. Boisson. ἔχω αἰτιατικῇ· μετέχω γενικῇ, καὶ πάντα τὰ μετουσιαστικὰ γενικῇ. Schaef.

78) ἀποβάλλουσιν] Quoniam idem verbum in sequen-

§. CXLI. [79]) *Τοῦ ὅς ὑποτακτικοῦ ἄρθρου τὸ σ ἀποβάλλουσι. Θεόκριτος·*

Ὁ τριφίλητος [80]) *Ἄδωνις, ὃ κὴν Ἀχέροντι φιλεῖται.*

§. CXLII. [81]) *Τὸ κλείσω κλαξῶ λέγουσι. Θεόκριτος·*

— — — *τὰν αὐλείαν ἀπόκλαξον* [82]).

---

ti articulo occurrit, intermedia omisit, illuc delabente inter scribendum oculo, librarius in Cod. Vatic. De *χρύσεος* et *ἀργύρεος* vid. §. XXXVI. de Dial. Ion. Hic respicitur Theocrit. XV. 84. *ἐπ' ἀργυρέῳ κατάκειται Κλισμῷ.* Koen.

79) Codd. a. et b. *οὐκ ἦν ἀχέροντι φιλῆται.* Cod. c. *ἀποβάλλουσιν, ὡς Θεόκριτος· — ὁ κεῖν ἀχέρ. φιλεῖται.* Cod. August. hunc articulum omittit. Schaef.

80) *τριφίλητος*] *τριφίλατος* editur Eid. XV. vs. 86. Pro *ὃ κὴν* Voss. *ὁκ' ἐιν*, Reg. *ὅ κ' ἐν*, item *φιλῆται* Vatic. et Reg. loco *τοῦ φιλεῖται.* [Imo Cod. A. habet *ὅ κεὶν* (sic) *ἀχ. φιλεῖται.* Schaef.] Ab omnibus vero MSS. meis abest *Θεόκριτος.* Auctor vitae Hom. p. 310. *καὶ τὰ ἄρθρα δὲ ἐναλλάσσει, ἀντὶ τοῦ ὑποτακτικοῦ τοῖς προτακτικοῖς χρώμενος, καὶ τοὐναντίον, οἷον· Τοὺς ἔτεκε ζ. α. ἄ. π. καί· Θωρηχ', ὃ γὰρ ἦν οἱ ἀ. π. ἑ.* Sic legendum. Koen.

81) Cod. A. *τὸ κλείσω κλάξω φασί.* Codd. a. et b. *τὸ κλείσω κλάξω λέγουσι* etc. Cod. c. *τὸ κλείξω* (sic) *κλάξω λέγουσιν, ὡς ὁ Θεόκριτος·* etc. Cod. August. *Τὸ κλείσω κλαξῶ λέγουσι. Θεόκριτος· τὴν αὐλείαν ἀποκλάζων.* Pro vltimo Tittmannus enotauit *ἀπόκλαξον.* Schaef.

82) *τ. ἀ. ἀπόκλαξον*] Eid. XV. vs. 43. Futurum *κλαξῶ* in Eid. VI. vs. 32. vbi *κλασῶ* vulgatur, merito reposuit Casaubon. tulitque Cl. Valckenaerii adsensum in Epist. ad Roeuer. p. 62. quo nemo accuratius in Dorica forma exponenda versatus est. Quod, monente eodem Viro Clariss. pag. 65. MS. Iamblichi Franequer. suppeditat in Lysidis Ep. p. 64, 17. *ἐπαφάνιξεν,* pro *ἠφάνισεν,* MS. etiam Cizensis praebet collatio. Epigramma, quod in Exerc. Plin. p. 73. Salmasius edidit, Leonidae tribuit Tarentino Apographum Ruhnkenianum, et pro communi *διεστήριζεν* Doricum offert *διεστήριξεν.* A *κοιλία, κοι-*

§. CXLIII. [83]) *Τὰ ἐλλειπτικά εἰσι καὶ παρ' αὐτοῖς.* *Θεόκριτος·*

Παύσασθ' ὢ δύστηνοι ἀνήνυτα κωτίλλοισαι.
Τρυγόνες ἐκκναισεῦντι πλατείας δῦσαι [84]) *ἅ-*
παντα.

λιάσδω formatum *κοιλιάξας* restituendum Mythaeco in Opsartytico apud Athen. L. VII. p. 325. F. pro *κοιλίξας.* In Epimenidis Ep. apud Diog. Laërt. I. 113. *ἐλευθεριάξαντας* in *ἐλευθεριάσαντας* commutans Menagius audiendus non est. Hesychii Glossam *ΑΤΑΙΞΑΙ, στασιάσαι, δραμεῖν,* aliquando foede corruptam suspicabar, necdum exemta est suspicio, ex *'ΑΤΤΑΛΙΞΑΙ,* comparando *'Ατταλίζομαι, πλανῶμαι, Σικελοὶ,* et *Διατερίσαι,* vel *Διατελίσαι* potius, *διαδρᾶναι.* Quae de verbo *εἶξαν* argute disputant Viri docti, Maittairius et Mazochius, ad Tabulae Heracleënsis fragmentum Britannicum vs. 10. vereor profecto ne frustra sint. Ediderat Maittairius: *ΚΑΘΑ Ε[Ι]ΞΑΝ ΚΑΙ ΕΤΕΙΜ[ΑΞ]ΑΝ ΚΑΙ ΣΤΝΕΜΕΤΡΗΣΑΝ ΚΑΙ ΕΜΕΡΙ[ΞΑΝ]. ΕΤΕΡΜΑΞΑΝ* optime peruidit Mazochius. Ni ipsum aes, quod in Britannia adseruatur, omnem mutandi conatum plane sedet, corrigendum quoque: *ΚΑΘΑ ΩΡΙΞΑΝ,* i. e. *καθὰ ὤριξαν* ab *ὁρίσδω.* Eadem formula, verbis tantummodo alio ordine positis, occurrit in altera Tabula vs. 8. *ΚΑΘΑ ΩΡΙΞΑΝ ΚΑΙ ΣΤΝΕΜΕΤΡΗΣΑΝ ΚΑΙ ΕΤΕΡΜΑΞΑΝ ΚΑΙ ΕΜΕΡΙΞΑΝ. Εἶξαν* nihil esset aliud, quam *cesserunt.* Vt vero a communi forma verborum in *ίζω* et *όζω* nomina oriuntur in *ιστὴς* et *οστής·* sic a Doricis *ίσδω* et *όσδω* formantur *ίκτας* et *όκτας.* Vid. Cl. Valcken. l. c. pag. 66. In Theocriti Eid. XIV. 5. vbi edd. *Τοιοῦτος πρώαν τις ἀφίκετο Πυθαγοριστὰς,* dialectum seruauit Codex Paris. *Πυθαγορίκτας* praeferens. Koen.

83) Sic in Meerm. *Τὰ ἐλλ. εἰσὶ καὶ παρ' αὐτοῖς,* ceteris omissis. Koen. Cod. a. vocem *Θεόκριτος* omittit. In poëtae loco idem cum b. dat *ὦ δύστανοι ἀνήνυτα κατίλλοισαι.* Post ambo *ἐκναισεῦντι πλατείας δῦσαι,* omittentes *ἅπαντα,* item omnia quae sequuntur. Cod. c. omittit locum Theocriti. Cod. August. totum articulum. Schaef.

84) *πλατείας δῦσαι ἅ.*] Non aliter voluisse Grammaticum, ex addita de MSS. Voss. et Reg. interpretatione, tametsi inficeta, liquet: priores edd. *πλατειάσδοισαι.* Vulgatur in Theocr. Eid. XV. vs. 87. 88. *Π. ὦ δύστανοι ἀνάνυτα κ. Τ. ἐ. πλατυάσδοισαι ἅπαντα. Πλατειάσδοισαι* scribendum esse, primus monuit H. Stephanus in Epistola ad Th. Redingerum, Appendici de D. A. praefixa: conf. Cl. Albertius ad Hesych. in *Πλατειάδδοντες.* De *πλατειασμῷ* Doriensium notissimus est Demetrii Phal. locus *π. ἑ.* Hermogenes p. 283. ad laudatos Theocriti versus respiciens: *ὁ γὰρ Θεόκριτος ἀχθόμενόν τινα πεποίηκε Δωριζούσαις γυναιξὶ, διὰ τὸ πλατύνειν τὴν φωνὴν τῷ ᾱ τὰ πλεῖστα χρωμέναις.* Ad Hermogenem ita commentatur versibus politicis MSS. in Biblioth. Leid. Tzetzes: *Φέρεται* [L. *Φέρει*] *γὰρ ὁ Θεόκριτος ἐνὶ τῶν Εἰδυλλίων, Ὧι κλῆσις Ἀδωνιάζουσαι ἢ Συρακούσιαι,* [*εἴτε Συρακούσιαί γε* MS.] *Δύο γυναῖκας Δωριστὶ λεγούσας πρὸς ἀλλήλας Ταῦτα κατ᾿ ἔπος θῆσαι, Πραξινόα θῆσαι φίλα.* [Sic MS. Fortasse leg. *Τ. κατ᾿ ἔπος· θᾶσαι Πραξ. θᾶσαι φίλα. Θᾶσαι Π.* est in Theocrit. XV. 65.] *Πάλιν ὁμοίως τε· γραΐας ἀποτίλματα πηρᾶν.* [In Theocr. vs. 19. legitur *γραιᾶν ἀ. πηρῶν. πηρᾶν* saltem edito *Δωρικώτερον* est.] *Ὧνπερ ἀκούσας τις φησὶν ὡς ἀχθεσθεὶς ἐκείναις, Ὡς πλατειάζουσαι εἰσὶ καὶ λέγουσαι πλατέως. Ἄμεινον δὲ καὶ τὰ ἔπη τοῦ Θεοκρίτου λέγειν. Παύσασθε* [MS. *Παύσασθ᾿*] *ὦ δύσταναι ἀνάνυτα κωτίλλοισαι. Εἶτα καὶ ὡς πρὸς ἕτερον τὸν λόγον ἐπιφέρει· Τρυγόνες ἐκκναισεῦντι* [MS. *ἐκκνασσεῦντι*] *πλατειάσδοισαι ἅπαντα.* [MS. *πάντα.*] *Ἀντὶ τοῦ διαφθείρουσι, ληροῦσιν ὡς τρυγόνες. Αἱ δὲ πάλιν ἀμείβονται πρός γε τὸν νεανίαν Ἡμεῖς τοιόν δέ τι·* [Ita MS. Sed leg. *νεανίαν Τοῖονδέ τι· Ἡμεῖς*] *Κορίνθιαι ἦμες ἄνωθεν, Ὡς καὶ ὁ Βελλεροφῶν Πελοποννασαστὶ λαλεῦμες.* Corruptissimus est editus Hermogenis Scholiastes p. 391. *Τὰ ἔπη τοῦ Θεοκρίτου ταῦτ᾿ ἔστι· παύσασθ᾿ ὦ δύστανοι ἀνήνυτα κωτύλλοισαι. τρυγόνες ἐκνεσεῦντι πλατυάσδοισαι ἅπαντα· τὸ δὲ ἐκνεσεῖντι τὸ διαλέγονται δηλοῖ. καὶ τῶν Κωμικῶν τις περί τινος ἀλαζόνος στρατιώτου φησί· καὶ γὰρ μετὰ καλὰ γέγονα. καὶ μετ᾿ ἀκμαῖα, καὶ μετὰ νύκτα. καὶ περδίκα πάλιν. καὶ ναίγε μὰ Δία τρίτον ἔτος μετὰ Κινησίαν. ᾱ πρὸς ἑκάστην τὴν τελευτὴν προσθεὶς ἐπέραινεν ὀνόματα*

πλατύτατα ἐξειργασμένος. *) Quid? si scribendum indicetur: *καὶ γὰρ μετὰ Καλλία γέγονα, καὶ μετὰ Νικία, καὶ μετ' Ἀλκέτα καὶ Περδίκκα παλιν, καὶ ναίγε μὰ Δία τρίτον ἔτος μετὰ Κινησία.* Genitiui sunt Dorici. *Ἐκκναισεῦντι* vero in Theocriti versu, Heinsio perperam de vitio suspectum, quando Noster et Tzetzes interpre-

*) Vt emendationem corrupti Scholii, quoquo modo possum, iuuem, addam nonnulla ex vetustis Codd. 1983. et 2977. In ipso Hermogenis textu, quem Koenius supra citauit, Cod. 1983. posteriora sic scripta habet: *διὰ τὸ πλατύνειν, τῷ α̅* (ῆ) *τὰ πλεῖστα χρωμέναις* (ῆ ι), *τὴν φωνὴν* (sic). Ad haec verba in illis Codd. duo haec Scholia leguntur adscripta:

1) *Ἐν γὰρ Συρακούσαις* (sic pro *Συρακουσίαις*) *ἢ ἠδωνιζούσαις* (sic) *δύο γυναικῶν πολλὰ* (Cod. 2977. *πολλῶ*, librarii errore: lineola litteram *α̅* significans notaque tachygraphica litterae *ω* (˜) saepissime confunduntur:) *πρὸς ἀλλήλας λεγομένων* (sic: leg. *διαλεγομένων*, vel *λεγουσῶν*) *δωριστὶ, καὶ πολλὰ τῷ α̅ χρωμένων, οἷον· θᾶσαι Πραξινόα, θᾶσαι φίλα, καί· γραίαν* (sic pro *γραιᾶν*) *ἀποτίλματα πηρὰν* (sic pro *πηρᾶν*), *καί· ἦλθε φέρων ἅλας ἄμμιν ὢν ἦν* (sic, pro *ὡ'νὴρ*, opinor, quocum tamen, si quid video, metrum conciliari nequit,) *τριςκαιδεκάπηχυς, ἔφη τις ἀκούσας αὐτῶν, ὡς πλατειάζουσαι* (Cod. 2977. *πλατιάζουσαι*) *ἔπονται, ὅ ἐστιν πλατέως* (Cod. 2977. *πλατέον*) *λαλοῦσαι· καὶ τῶν κωμικῶν τις περί τινος ἀλαζόνος στρατιώτου φησί· καὶ γὰρ μετὰ κάλα* (sic) *γέγονα* (Cod. 2977. *γέγονε*) *καὶ μεταγμαῖα* (sic), *καὶ μετὰ νύκτα καὶ περδίκκα πάλιν, καὶ ναίγε μὰ Δία τρίτον ἔτος μετὰ κινησίαν, ἄλφα πρὸς ἑκάστην τὴν τελευτὴν προσθεὶς, ἐπέραινεν ὀνόματα πλατύτατα ἐξειλεγμένος.*

2) *Εἰδύλλιόν ἐστι Θεοκρίτου, ὃ ἐπιγέγραπται Συρακόσσιαι* (sic) *ἢ Ἠδωνιάζουσαι, ἐν ᾧ τινα εἰςάγει δυςχεραίνοντα πρὸς τὰς δωριαζούσας γυναῖκας τάδε* (Cod. 2977. addit *τὰ*) *ἔπη· παύσασθ' ὦ δύσταναι, ἀνάνυτα κωτίλλουσαι, εἶτα ἐπιφέρει, ὡς πρὸς ἕτερον λέγων· τρυγόνες ἐκναεσσεῦντι πλασιασδοίσαι* (sic) *ἅπαντα. τὸ δ' ἐκναεσσεῦντι ἀντὶ τοῦ διαφθείρουσιν, ὡς τρυγόνες φλυαροῦσαι. αἱ δὲ πρὸς τὸν νεανίαν φασίν· ὡς εἰδῆς καὶ τοῦτο, Κορίνθιαι ἦμες ἄνωθεν, ὡς καὶ ὁ Βελλεροφῶν πελοποννησιαστὶ* (Cod. 2977. *πελλοποννηστὶ* (α) (sic)) *λαλεῦμες.*

Dolendum est, in loco maxime corrupto, *μετὰ κάλα γέγονα* etc., Codices illos nihil opis afferre. Koenii coniectura, *μετὰ Καλλία* etc., partim satis probabilis est: genitiuique in *α̅* non possunt non hîc scripti fuisse, cum Scholiasten de talibus terminationibus cogitasse luce clarius sit. Bast.

λείπει γὰρ ἐνταῦθα τὸ ὡς, ὡς τρυγόνες διαφθείρουσι καὶ φλυαροῦσιν, ἁπανταχῆ τῆς πλατείας δῦσαι.

§. CXLIV. [85]) *Τὸ Πελοποννησιστὶ Πελοποννανσιστὶ* [86]) *λέγουσιν.*

---

tantur *διαφθείρουσι*, [*διαφθεροῦσι* saltem debuerant,] eodem modo acceperunt, quo alterum eiusdem verbi compositum, *ἀποκναίειν*, frequentatur pro *molestum esse, obtundere.* Theophrast. Cap. 8. *Περὶ λαλιᾶς· ὅταν γε τοὺς καθ' ἕνα ἀποκναίσῃ, δεινὸς καὶ ἐπὶ τοὺς ἀθρόους καὶ συνεστηκότας πορευθῆναι.* Heliodor. Aeth. L. III. p. 140. *καί σε ἀποκναίειν φήθην ἀδολεσχίᾳ τοσαύτῃ.* Praeclara dederunt Cl. Ruhnken. ad Tim. pag. 30. Pierson. ad Moerin p. 73. 74. — De ellipsi particulae *ὡς* nonnulla huc facientia adtulit Cl. Taylorus in Indice Lysiae Attico. Apud Heliodor. Aeth. L. IV. p. 168. Theagenes *βέλος ἐπὶ σκοπὸν ἐφέρετο.* vbi in vno Cod. est *καθάπερ βέλος.* In Longi Pastor. L. III. p. 133. *νῦν δὲ φιλείτωσαν ἀλλήλους ἀδελφοί,* excidisse *ὡς* suspicatur Ampliss. Gisb. Cuperus Obs. I. 8. p. 61. Vulgatam lectionem tuetur vel Achill. Tat. L. VIII. p. 473. *ἀποδημήσαντες γεγόναμεν ἀλλήλων ἀδελφοί.* KOEN.

85) Cod. A. *τὸ πελοποννησίστιον πελοποναυσίστιον* (*ν* illis duobus a manu secunda superscriptis) *λέγουσι.* Cod. a. *τὸ πελοπονησιστὶ πελοποναυστὶ λέγουσι.* Codd. b. et c. *τὸ πελοπονησιστὶ πελοποναυσιστὶ λέγουσι.* In Cod. c. *οἱ Δωριεῖς* additur. Cod. August. *Τὸ Πελοποννησιστὶ Πελοποναυσαστὶ λέγουσι.* Bastius: „*Πελοποννησίστιον* Codicis A. natum inde, quod *πελοποννησιστι* perperam legeretur. Cum enim accentus grauis paullo longius productus non differat a nota tachygraphica syllabae *ον*, haec syllaba nunc male addita est vocibus, nunc, vbi poni debebat, omissa. V. quae supra p. 18. monui, it. Obseruat. Miscell. Vol. IX. p. 107. Addam h. l. alia exempla. In Philostrati Icon. p. 863. *ἥδιον δὲ ἡ ἀναχαιτίζουσα τὴν κόμην*, Iacobsius Exercit. p. 119. felicissime corrigit *ἡδὶ δέ.* In Lexico Octateuchi (Fabricii Bibl. Gr. Vol. X. p. 66. ed. vet.) legitur: *Σκῶλον, ἄκανθι* (sic) *ἐμπαγέν.* Codex SGerm. 345. rectius dat: *σκῶλον, σκόλοπα ἤτοι ἀκάνθιον ἐμπαγέν.*

Ibid. p. 64. exstant haec: *Θήβην, πλέγμα βύβλινον, κοιτίδι ἐμφερὲς τὸ μέγεθος.* Hic Cod. SGerm. male habet *κοιτίδιον.* Menander de Encom. pag. 60. *καὶ εἰ μὲν πάμφορος (ἡ χώρα ἐστὶν), ὅτι γυναικὸς παιδίον ἔοικεν.* Heerenius: „Pro *γυναικὸς παιδίον*, legendum „forsan est *γυναικὶ παιδοτρόφῳ*, nisi quis malit *γυναι-„κὸς τιτθίοις.*" Saepius suspicatus sum, in voce *παιδίον* datiuum latere desinentem in syllabas *παιδι.* Hanc coniecturam, cum Codicem 2423. (nobis in Gregorio Cod. a.) forte inspicerem, confirmatam vidi: hic enim liber dat *γυναικὶ πολὺ παιδίον.* Iam nemo dubitabit mecum scribere *γυναικὶ πολύπαιδι.* In Callimachi Fragm. XLVIII. (p. 432. Ern.) Bentleius legit *χῶρι διατμήγουσιν* pro *χωρίον.* Scaliger corrigit *χῶρον*, Valckenarius *ὦρον ἀποτμ.* Verum vidisse acutissimum Anglum, discas ex Apollon. Dysc. MS. *περὶ ἐπιῤῥημάτων· τούτῳ τῷ λόγῳ καὶ τὸ χωρὶς ἀποβαλὸν τὸ σ, οὐκ ἐφύλαξεν τὴν ἐπὶ τοῦ τέλους ὀξεῖαν, ἀνεβίβαζεν δὲ, οὐχ ὑποπίπτον τῇ ὀξύτητι τῶν εἰς ι ληγόντων ἐπιῤῥημάτων ἐν τῷ χῶρι διατμήγουσιν.* — Ceterum diphthongus *αυ* Codicum et Editionum in voce *πελοποννανσιστὶ* nihil est aliud quam perperam lectum *ᾱ* cum finali ductu longius protracto, adeoque indigna haec scriptura, cui vel tantillum tribuas, quamquam D. Heinsius pro genuina habuit. V. Appendic. ad Epist. Crit. p. 20." Haec verissime monentur. Itaque in Gregorio correxissem *πελοποννασιστὶ*, nisi consensus omnium librorum probabile faceret, ipsum Grammaticum, vitio Codicis sui deceptum, per diphthongum perperam scripsisse. Valckenarius ad Theocr. Adon. p. 349. B.: „— Gregorii istius, recentioris Graeculi, qui saepius vitiata Codicis sui se decipi passus est scriptura, nulla est sine teste loquentis auctoritas." SCHAEF.

86) *Πελοποννανσιστὶ*] Ita MS. Voss. Priores edd. *Τὸ Πελοπονησηστὶ Πελοπονανσαστὶ λ.* Reg. *Τὸ Πελοποννησίστιον Πελοποννανσίστιον λ.* Vatic. *Τὸ Πελοποννησιαστὶ Πελοπονανσιστὶ λ.* Meerm. *Τὸ Πελοποννησιστὶ Πελοπονανσιστὶ λ.* Omnes proinde tum edd. tum MSS. in diphthongo *αυ* in hoc vocabulo propugnanda consentiunt; quam hinc Theocrito Eid. XV. vs. 92. vbi *Πελοποννησιστὶ* editur, restitutam voluit Heinsius Lect. The-

§. CXLV. [87]) Τὰς δοτικὰς τῶν πληθυντικῶν, τὰς ἀπὸ τῶν ε'ς ευς εὐθειῶν, οὐχ οὕτως ἐκφέρουσιν

---

ocrit. Cap. XXI. sed intercedente Iac. Palmerio in Exercit. ad Gr. Auct. p. 806. A νᾶσος, quemadmodum Dorienses pro νῆσος extulerunt, Πελοπόννασος est in Laconico Foedere apud Thucyd. L. V. p. 364. Inde factum Πελοποννασιστὶ in Theocrito genuinum arbitror; atque ita vocem scribit, Theocriteis vsus, D'Oruillius in Charit. p. 603. forte ex Codicum MSS. collationibus, quarum copiam Vir Clarissimus in docto itinere sibi comparauerat. Πελοποννασαστὶ citat Tzetzes MS. ad Hermogen. Vide praecedentem notam. KOEN.

87) Cod. A. ουχ οὕτως προφέρουσιν: deinde ἀλλ' ἐπίσης τοῖς Δημοσθενέεσι καὶ τοῖς ὁμοίοις. (Falsa enim sunt, quae in nota Koenii proxime sequente ex hoc libro enotantur.) ως γαρ ἐκεῖ τ. δ. Δημοσθενέεσι καὶ εὐσεβέεσιν ἐκφέρουσιν etc. Codd. a. et b. τὰς δοτικὰς πληθυντικὰς, τὰς ἀπὸ etc.: deinde ἀλλ' ἐπίσης τῷ Δημοσθένει καὶ τοῖς ὁμοίοις. ως ἐκεῖ γὰρ η Δημοσθένεσι δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν, οὕτω καὶ ἐνταῦθα. Θεόκριτος etc. Cod. c. ἀλλ' ἐπίσης τῇ εὐθείᾳ τῶν πληθυντικῶν τοῦ Δημοσθένους, ἐπεκτάσει τοῦ ι. ὥσπερ γὰρ ἐπὶ τοῦ Δημοσθένους ἐστὶν ἡ δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν τοῖς Δημοσθένεσιν (γίνεται δὲ ἡ δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν τοῦ τοιούτου ὀνόματος, καὶ ἀπὸ τῆς εὐθείας τῶν πληθυντικῶν αὐτῶν, ἐστὶ γὰρ ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν τουτου οἱ Δημοσθένεες, ἐπεκτάσει δὲ τοῦ ι γίνεται ἡ δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν τοῖς Δημοσθένεσιν) οὕτω καὶ ἀπὸ τῆς εὐθείας τῶν πληθυντικῶν τοῦ Πηλέως καὶ βασιλέως, ἐπεκτάσει τοῦ ι γίνεται παρὰ τοῖς Δωριεῦσιν ἡ δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν Πηλέεσι καὶ βασιλέεσι. γράφεται δὲ διὰ δύο σσ, ἔνθα τὸ μέτρον ἀπαιτήσει. Cod. August. post εὐθειῶν addit γινομένας: deinde habet ἀλλ' ἐπίσης τῷ Δημοσθένει, καὶ τοῖς ὁμοίοις. ὡς ἐκεῖ γὰρ ἡ Δημοσθένεσι δοτικὴ τῶν πλαγιῶν (Tittmannus πληθυντικῶν), οὕτω κἀνταῦθα. τοῖς Δωριέσσι λέγοντες (Tittmannus τοῖς Δωριέεσσι λέγουσι) καὶ τοῖς Πηλέεσσι καὶ βασιλέεσσι (Tittmannus βασιλέεσι): cetera omittit. Koenius sic dedit: ἀλλ' ἐπὶ ἴσης τῷ Δημοσθένεϊ, καὶ τοῖς ὁμοίοις. ὡς γὰρ ἐκεῖ τὴν δοτικὴν Δημοσθένεσι

καὶ εὐσέβεσιν ἐκφέρουσιν, οὕτω καὶ ἐνταῦθα. Haec quomodo mutauerim, textus ostendit: cur ita mutauerim, docebit haec nota Bastii: „Textum Koenii bene habere non dicam. Cum Codices suos vir doctissimus secutus sit, sic videtur dare debuisse: *ἀλλ᾽ ἐπίσης τῷ Δημοσθένει* (non *Δημοσθένεϊ*: nam cum de dialecti idiomate hîc non agatur, vulgaris forma ponenda est. *vt vox Demosthenes.* Grammaticus etiam *τῷ Δημοσθένης* in nominatiuo scribere potuisset.) *καὶ τοῖς ὁμοίοις* (h. e. vt nomina in *ης*, quae in datiuo *εσι*, non *ευσι* habent). *ὡς γὰρ ἐκεῖ τὴν δοτικὴν Δημοσθενέεσσι καὶ εὐσεβέεσσι ἐκφέρουσι* (scilic. *οἱ Δωριεῖς*, itemque Ionici poëtae), *οὕτω καὶ ἐνταῦθα.* Ab hac scriptura plurimum discrepat textus vetustiorum editionum Codicumque aliquot a me excussorum. Quid ipse Gregorius scripserit, difficile dictu est. Fortasse ab eo profectum recte dicas, quod paucissimis verbis constat: *ἀλλ᾽ ἐπίσης τῷ Δημοσθενέεσσι καὶ τοῖς ὁμοίοις. Θεόκριτος κ. τ. λ.* In rebus libri manu scripti vetustioresque editiones Gregorii fere congruunt: non item in verbis. Eadem discrepantia deprehenditur e. c. inter editum Scholiasten Apollonii Rhodii eumque quem tenet Codex Paris. 2727. — *Εὐσέβεσιν* in Koenii editione accentu perperam notatum est: nam scribi debebat *εὐσεβέσιν.* Saepissime peccatur in *τονώσει* horum datiuorum. Sunt etiam voces, quarum datiui huius formae aliam habeant significationem *παροξυνόμεναι*, aliam *προπαροξυνόμεναι*, e. c. *ψεύδεσιν* et *ψευδέσιν.* V. Scholiastes Venetus ad Il. *Δ.* 235. cuius verba cum partim ab editore perperam transscripta, partim ob accentuum defectum (quem omnino aegerrime feras) obscura sint, totum Scholium, vt secundum Codicem legendum est, hoc loco apponam: *Οὐ γὰρ ἐπὶ ψευδέσσι πατὴρ Ζεὺς ἔσσετ᾽ ἀγωγός*] *Ἀρίσταρχος ἀναγινώσκει ψευδέσσι ὡς σαφέσσι· τοῦτο γάρ, φησί, θέλει διδοῦν* (sic Cod. et Villoison. Infinitiuum *διδοῦν* pro *διδόναι* non noui, omnium minime in sermone Scholiastae. Sed quis non videat, *δηλοῦν* legendum esse?)· *οὐ γὰρ τοῖς ψεύσταις Τρωσὶ βοηθεῖ ὁ Ζεύς· εἰ δὲ τὸ πρᾶγμα ἠβουλόμεθα παραλαβεῖν, ψεύδεσσιν ἀνέγνωμεν ὡς βέλεσσιν, ἵνα ἀπ᾽ εὐθείας ᾖ ἡ κλίσις· ψεῦδος δ᾽ οὐκ ἐρέει* (Odyss. *Γ.* 20.). *οὕτως δὲ καὶ Πτολεμαῖος ὁ Ἀσκα-*

ὥςπερ ἡμεῖς, Πηλεῦσι καὶ βασιλεῦσιν, ἀλλ' ἐπίσης τῷ Δημοσθένει [88]), καὶ τοῖς ὁμοιοις. ὡς γὰρ ἐκεῖ τὴν δοτικὴν Δημοσθενέεσσι καὶ εὐσεβέεσσι ἐκφέρουσιν, οὕτω καὶ ἐνταῦθα. Θεόκριτος·

Δωρισδεν δ' ἔξεστι, δοκῶ, τοῖς Δωριέεσσι.

λωνίτης, συγκατατίθεται (f. συγκατατιθέ, i. e. συγκατατιθέμενος, aut ὃς συγκατατίθεται *)) Ἀριστάρχῳ. Ὁ μέντοι γε Ἑρμαππίας ἀναγινώσκει ψευδέεσσιν ὡς τείχεσσιν, ἐπεὶ οὐδέποτε, φησὶν, οἶδεν ὁ Ποιητὴς ἁπλοῦν τὸ ψευδής (Villoison. male τὸ ψευδὲς in neutro), ἐν δὲ συνθέτῳ φιλοψευδής (Il. *M* 164.), ἀψευδής (Il. *Σ.* 46.)· ἢ οἶδεν ἑτέρως λεγόμενον, τό· ψεῦσταί τ' ὀρχησταί τε (Il. *Ω.* 261.). συνεχῶς δὲ τὸ ψεῦδος· ὦ γέρον οὔτι ψεῦδος (Il. *I.* 115.), ψεῦδος δ' οὐκ ἐρέει (Od. *Γ.* 20.), ἴσκε ψεύδεα πολλά (Od. *T.* 203.). Τοιαῦτα ὁ Ἡρωδιανὸς, καὶ μᾶλλον πιστέον (leg. πειστέον) Ἀριστάρχῳ, ἢ τῷ Ἑρμαππίᾳ, εἰ καὶ δοκεῖ ἀληθεύειν." Schaef.

88) ἐπὶ ἴσης τῷ Δ.] ἐ. ἴ. τοῖς Δημοσθενέσι καὶ τὰς ὁμοίας Reg. Tum edd. ὡς ἐκεῖ γὰρ ἡ Δημοσθένεσι δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν, οὕτω κἀνταῦθα, vel καὶ ταῦτα. Pro Δημοσθενέσι καὶ εὐσεβέσιν Voss. Δημοσθενέεσσι καὶ εὐσεβέεσσιν. Reg. Δημοσθενέσσι καὶ εὐσεβέσσιν. Theocriti versus est 93. Eidyll. XV. Ἠθέεσι editur in Diotogenis Pythagorici fragmento apud Stob. S. XLI. p. 251, 20. πολίεσι in Foedere Laconico apud Thucydid. L. V. p. 363, 39. θητευόντεσιν praebet Codex Arund. pro communi θητεύουσιν in Epimenidis Epistola apud Diog. Laërt. I. 113. quibus, aliisque, quae vno σ scripta e Doricis auctoribus Maittairius de Dial. p. 368. B. et in Alphabeto Dialectico ad Aretaeum Cappad. p. 515. protulit, e Doriensium consuetudine alterum σ addendum est. Ἐπέεσσι habet Theocritus Eid. I. vs. 35. μερέεσσι Archytas

*) In Villoisoni editione per typothetae errorem excusum συγκατίθεται. Haud raro et librarii et typothetae in hoc verbo mediarum syllabarum vnam omittunt. Scholia Platon. pag. 165. πάντων, ἔφη, μάλιστα] συγκατατικώτερον δοκεῖ μοι. Συγκατατικώτερον vox nihili est. Legendum cum Codice 1807. συγκαταθετικώτερον. Bast.

Συγκαταθετικὸν ἐπίῤῥημα dicit Suidas T. I. pag. 247. Schaef.

§. CXLVI. [89]) *Τὴν φύσιν φυὴν λέγουσι* [90]).

---

apud Stob. S. XLI. pag. 269, 7. *πολίεσσι* dictum Foedus apud Thucyd. p. 364, 83. *ἁρμάτεσσι* Inscriptio Corcyrea in Montefalc. D. It. p. 415, 9. et Incertus apud Hephaestion. in Enchir. p. 47. Sed exemplorum est ὅσα κόνις. *Λεγόντεσσι* rescribendum est in Ocelli Lucani fragmento in Stobaei Eclog. Phys. pag. 45, 19. vbi *λέγοντες* editur. Formam non aliunde notam *ποιόντασσιν, ἔντασσι, πρασσόντασσι* debemus Tabulae Heracleënsi I. vs. 2. 56. 110. — Quae a τῷ *Θεόκριτος* sequuntur vsque ad idem nomen in §. CXLVII. desunt in Vatic. In Meerm. hic deest Theocriti nomen et exemplum. Koen.

89) Cod. A. *τὴν φύσιν φύην λέγουσι.* Schaef.

90) *φυὴν λ.*] Ex ordine, quo Theocritea non pauca ex Eid. XV. Noster persequitur, suspicor haec pertinere ad male intellectum *Μὴ φυῇ* vs. 94. Pro *ἡλικίᾳ* et *μορφῇ* positum est *φυὴ* in Moschi Eid. II. vs. 9. *φυὴν δ' ἔχον οἷα γυναῖκες.* et vs. 45. *φυὴν δ' οὐκ εἶχε γυναικός.* vbi male de *indole* accipitur. Scleriae *ῥῆσιν* apud Stob. S. Cl. p. 552, 12. *φυὰν καλὸν γενέσθαι* Cl. Valckenaer. Anim. ad Ammon. L. II. 2. p. 87. interpretatur *decora pulchritudine gaudere.* Quae sub Scleriae nomine habet Stobaeus d. l. Simonidi tribuit Clemens Alex. Strom. L. III. p. 573. Conf. Solan. ad Lucian. T. I. p. 733, 25. Fuisse etiam, qui Epicharmo tribuerent, notat Scholiastes MS. ad Platonis Gorgiam: *Τὸ σκολιὸν τοῦτο οἱ μὲν Σιμωνίδου φασὶν, οἱ δὲ Ἐπιχάρμου. ἔστι δὲ τοιοῦτον· Ὑγιαίνειν μὲν ἄριστον ἀνδρὶ θνητῷ, δεύτερον δὲ φυὰν καλὸν γενέσθαι, τὸ δὲ τρίτον πλουτεῖν ἀδόλως, τέταρτον δὲ ἡβᾷν μετὰ φίλων.* [alter Cod. *μετὰ τῶν φίλων.*] Hunc quoque Scholiasten aliquando orbis eruditus Cl. Ruhnkenio acceptum feret. *Εὐφυὴς* et *ἀφυὴς* quinam fuerint dicti, erudite l. c. Valcken. ostendit *), cui iunge Holsten. ad Porphyr. de V. Pythag. p. 3. not. 3. In Etymolog. M. p. 801, 50. MS. Leidensis: *Φυὴν, βλάστησιν, αὔξησιν ἡλικίας. σημαίνει καὶ τὴν εὐφυΐαν. παρὰ τὸ φύω ἀμφότερα.* Koen. De voce *φυὴ*, quae cum *φύσις* passim confusa est (v.

*) Conf. Coray ad Isocrat. p. 112. Boisson.

§. CXLVII. *Τὸ βράδισται βάρδισται*[91]) *φασί. Θεόκριτος·*

Epist. Crit. pag. 43.)*), Philemon Lex. Technol. (conf. Phauor. v. *φυὴν*) haec tradit digna lectu: *Φυὴν, τὴν φύσιν, ἐνίοτε μὲν ἐπὶ τῆς ψυχῆς λέγουσιν, ἐνίοτε δὲ ἐπὶ τοῦ σωματος, καὶ ἐπ᾽ ἀμφοτέρων διττῶς. ἐπὶ μὲν γαρ τοῦ σώματος, ἢ τὴν ἀναδρομὴν αὐτοῦ δηλοῦντες ἁπλῶς,* (Phauor. addit *ως ἐν τῷ·*) *οὐ δέμας οὐδὲ φυὴν* (Odyss. *E.* 212.), *ἢ τὴν εὐαρμοστίαν αὐτοῦ καὶ τὸ κάλλος. ἐπὶ δὲ τῆς ψυχῆς, ἢ τὴν δύναμιν τῆς αἰσθήσεως* (Phauor. *τῶν αἰσθήσεων*) *καὶ κινημάτων αὐτῆς, ως παρα Πινδάρῳ, ἐν τουτοις· σοφὸς ὁ πολλὰ εἰδὼς φυᾷ* (Olymp. II. 155.), *ἢ τὴν εὐφυΐαν αὐτῆς καὶ δεξιότητα. φυὴν δὲ καὶ βλάστησιν, αὔξησιν ἡλικίας, παρὰ τὸ φύω. τὸ αὔξω.* Cum his conf. Eustath. ad Homer. Il. p. 172. s. Rom. Iambos vnde Suidas T. III. p. 642. sumserit, velim doceri. Bast.

91) *βαρδισται*] Voss. *Τὸ βράδιστος βάρδιστος φ.* Reg. *Τὸ βράδιστε βάρδιστε, ε* pro *αι* posito. [Cod. A. *τὸ βράδιστε βαρδιστε. βάρδισται* etc. Cod. b. *καὶ τὸ βράδισται* etc. Cod. c. *τὸ βράδιστον βάρδιστον,* omittens cetera cum articulo sequente. In Theocriteis Cod. a. *αἰεί τοι φοροῖσαι.* Cod. August. non habet nisi haec: *Τὸ βράδισται βάρδισται.* Quamquam Tittmanni collatio addit verbum *φασί.* Schaef.] In Theocriti Eid. XV. vs. 105. editur *Βαρδισται —— πάντεσσι βροτοῖσιν ἀεί τι φοροῖσαι. Βροτοῖς αἰεὶ* hic MSS. Quod ad Grammatici institutum attinet, plurima vocabula, in quibus literae *ρ* traiectio obtinet, Ionibus adscripta §. XXXVI. de Dial. Ion. custodiuit Hesychius; quem vide in primis in *Δαρχμὰς* et *Δρίφον.* Ipsum *Ἀτρεμῆ, ὑγιᾶ,* quod a Viris doctis in *Ἀρτεμῆ* mutatur, praestat ea ratione accipere. Proxime accedit *Ἀτρέμιτι,* pro *Ἀρτέμιτι,* ex praeclara Cl. Ruhnkenii emendatione in marmore Laconico, quam retuli ad §. CXVII. In *Δρίφακτος, κράββατος,* nihil mutandum censeo. Etenim primum vocis *δίφραξ* casus secundus *δίφρακος* in nominatiuum abiisse videtur, quem-

*) Add. Fischer. ad Anacreont. p. 201. (coll. Brunck. p. 117. ed. a. 1778.) et Iacobs. ad Anthol. Gr. III. 2. p. 351. Sch.

admodum in *φύλακος*, aliisque euenit: vid. §. XVII. de Dial. Aeol. Deinde transposita fuit litera *ρ*, et addita *τ*, more Macedonum; qui nescio an adhuc ab hominibus eruditis sit obseruatus. Macedonum hoc *ἰδίωμα*, vt multa alia, sine Hesychio ignoraremus, qui seruauit: *Ἀβροῦτες, ὀφρῦς, Μακεδόνες.* et: *Ἀραντίσιν, Ἐριννύσι, Μακεδόνες.* Itaque Macedonicum existimem etiam *Δρωκτάζεις, περιβλέπεις*, transposita quoque canina, pro *δορκάζεις.**) *Τράφος* pro *τάφρος* superest in Tabulis Heracleënsibus I, 82. II, 51. 58. 64. Ab his longe diversam metathesin [qualis fere in *Ἀθέλβεται* et *ἀθλέβεται*, emendante doctiss. Heringa Obs. C. XXIV. p. 202.] putabam obtinere apud Hesych. in *Διασυκᾶσαι, διασκεδᾶσαι, Ταραντῖνοι*, adeoque pro *διασκεδᾶσαι* legendum *διασκευάσαι*, qui error est longe frequentissimus. Quod si in sollicitando Hesych. animo falsus sum, proderit tamen haec opera emaculando Lysiae, in cuius Or. c. Theomn. p. 181. scribendum: *ἀλλ᾽ οὐχ οὗτος ὁ λόγος ἐν τῇ πόλει κατεσκέδασται*, loco vulgati *κατεσκεύασται*, quod in *κατέσπαρται* conuertendum censebat Marklandus, cum *διέσπαρται* sit in Abbreuiatore p. 187. Eandem medicinam veterum aliquot locis feliciter admouit doctiss. Piersonus ad Moerin p. 218. cuius verissimam esse in Polyaeno emendationem L. IV. C. 3. §. 24. *Τὸ τῶν ἐλεφάντων ἄγημα διεσκευασμένον ἐφειστήκει*, osten-

*) Alio loco Hesychius: *δρωντάζειν, ἐμβλέπειν.* Duae hae glossae in memoriam mihi reuocant, quod Apollonius MS. *περὶ ἐπιῤῥημάτων* de etymologia aduerbii *ὑπόδρα* tradit: *Δύναται μὲν καὶ κατὰ φύσιν εἰς ᾱ λήγειν, δύναται δὲ καὶ κατ᾽ ἔλλειψιν τοῦ ξ ἐξενεχθὲν τάσιν ἀνάλογον ἀναδεδέχθαι. ἐντελὲς μὲν οὖν ἐστιν ἐν τῇ ληγούσῃ, εἰ τῇδε εἴη ἐσχηματισμένον. τὸ δρῶ σημαίνει καὶ τὸ ὁρῶ, ἀφ᾽ οὗ καὶ τὸ δρωπάζειν καὶ τὸ δραπέτης, ὁ ἐπιβλέπων τοὺς δεσπότας, καὶ σαφὲς ὅτι ἐγένετο ἐπίῤῥημα εἰς ᾱ περατούμενον, ὅμοιον τῷ ἀντῶ ἄντα, ἠρεμῶ ἠρέμα, ἀφ᾽ οὗ σύνθετον τὸ ὑπόδρα.* Verbum *δρῶ* significare *videre*, dudum noueramus ex Etymolog. M. v. *δράσις* et *ὑπόδρα*: item ex Lexico Reg. MS. quod citauit Albertius ad Hesych. v. *δρωκτάζεις*. Duobus his testibus nunc accedit tertius Apollonius MS. vt de hac significatione nullo modo possit dubitari. Sed tria diuersa verba fuisse, *δρωκτάζειν, δρωντάζειν, δρωπάζειν*, vix mihi persuaderi patiar. Nisi me omnia fallunt, *δρωντάζειν* in Hesychio corruptum est, ac fortasse mutandum in *δρωπάζειν*. Bast.

Βάρδισται μακάρων Ὧραι φίλαι, ἀλλὰ ποθειναὶ
Ἔρχονται πάντεσσι βροτοῖς αἰεί τι φεροῖσαι [92]).

§. CXLVIII. [93]) *Πλάθανον λέγουσιν εἶδος ἀγγείου τινὸς* [94]), *ἐν ᾧ σκευάζουσι τὰ πόπανα.*

§. CXLIX. *Συστέλλουσι καὶ τὰς εἰς ας αἰτιατικὰς* [95]), *οἷον νύμφας, κρήνας. καὶ τὰς μετοχὰς, νοήσας, πράξας* [96]).

---

dit, quem Polyaenus in istis sequebatur auctorem, Phylarchus apud Athen. L. XII. p. 53;). F. Koen. Herodotus VII. c. 91. extr. *τῶν ἐκ Τροίης ἀποσκεδασθέντων.* Wesselingius: „In Steph. margine *ἀποσκευασθέντων.*" Schaef.

92) *Θεόκριτος — φεροῖσαι*] Desunt in Meerm. Koen.

93) Desideratur hic articulus in Meerm. Koen. Cod. August. pro *πλάθανον* habet *πλάθαν.* Idem cum a. et b. *τὰ* ante *πόπανα* omittit. Schaef.

94) *εἶδος ἀγγείου τινὸς*] *εἶδός τι ἀγγείου, ἐν ᾧ κατασκευάζουσι τὰ γλυκύσματα* *). Reg. Ad Theocriti Eid. XV. vs. 116. vbi est *πλαθάνη*, Scholiastes: *πλαθάναι δὲ, ἐν αἷς διαπλάττουσι τοὺς ἄρτους.* Scripseritne Noster *πλαθάνην*, an *ἐπὶ πλαθάνῳ* inuenerit in suo Theocriti exemplari, dubium videri possit: *πλάθανον* attigerunt Interpretes Pollucis X. 112. vbi huius quoque loci meminit Celeb. Hemsterhusius. Koen.

95) *αἰτιατικὰς*] Reg. *Σ. τὰς ἀπὸ τῆς* [Imo *τῶν.* Sch.] *εἰς αι αἰτιατικάς.* Ante *αἰτιατικὰς* addit vocem *πληθυντικὰς* Io. Grammat. §. XXIII. vnde haec et reliqua huius Capitis de Dial. Dor. magnam partem traducta: hanc tamen notam referrem ad Theocriti Eid. XV. vs. 65. *Θᾶσαι, Πραξινόα, περὶ τὰς θύρας ὅσσος ὅμιλος.* Conf. Schol. in Eid. I. vs. 94. quo videtur respexisse Eustath. ad Homer. Il. *E.* p. 558, 22. scribens: *Ἰστέον, ὅτι, ὡς καὶ ἐν τοῖς Θεοκρίτου φαίνεται, αἱ μὲν εἰς αι λήγουσαι*

*) *Γλυκύσματα, bellaria.* In Aristophan. Plut. v. 660. *πόπανα* Glossator Codicis Doruilliani interpretatur *γλυκύσματα:* Auge his Lexica. Schaef.

§. CL. 97) Τὰ προστακτικὰ ῥήματα, τὰ ἐκφερόμενα διὰ τοῦ ε̄ 98), διὰ τοῦ ον̄ προφέρουσι, θίγε θίγον.

εὐθεῖαι τῶν πληθυντικῶν συστέλλουσι τὸ ᾱ τῶν αἰτιατικῶν παρὰ τοῖς Δωριεῦσι. Koen.

96) κρήνας. — νοήσας, πράξας] Cod. August. cum circumflexo κρῆνας, νοῆσας, πρᾶξας. Bastius: „Draco Stratonic. MS. περὶ μέτρων ποιητικῶν fol. 9. rect. Αἴας· τὸ ας̄ μακρόν. τὰ γὰρ εἰς ας ἀρσενικὰ ὀνόματα βαρύτονα, εἴτε ἰσοσύλλαβα, εἴτε περιττοσύλλαβα, ἐκτείνουσι τὸ ᾱ, πλὴν τοῦ μέγας καὶ λάας (conf. Etymol. M. p. 553, 21. sq.), ὅταν ἐπουσιώδη *) ὦσιν. καὶ αἱ εἰς ας̄ μετοχαὶ ἐκτείνουσι. σπανίως εὑρήσεις τὸ ᾱ βραχὺ ἔθει δωρικῷ ἑπομένου φωνήεντος, ὡς παρ' Ἡσιόδῳ ἐν θεογονίᾳ, δήσας ἀλυκτοπέδησι Προμηθέα ποικιλόβουλον, καὶ δουρὶ δὲ ξυστῷ μέμηνεν Αἴας αἱματά τε μίμνων. Ἀλκμάν." Hesiodeus locus est Theog. v. 521. vbi libri habent δῆσε δ' ἀλυκτ. Πρ. π. Schaef.

97) Codd. a. et b. καὶ τὰ προστ. ῥήματα, ἐκφερόμενα διὰ τοῦ ε̄ ψιλοῦ, διὰ τοῦ etc. In Cod. c. hic articulus abest. Cod. August. plane congruit cum a. et b. ac praeterea habet ἐκφέρουσι pro προφέρουσι. Schaef.

98) διὰ τοῦ ε̄] In prioribus edd. ante §. CXXXII. legitur: Τὰ διὰ τοῦ ε̄ ἐκφερόμενα προστακτικὰ ῥήματα διὰ τοῦ ον̄ ἐκφέρουσι, λάβε λάβον, θίγε θίγον· tum hic iterum cum Vatic. καὶ τὰ πρ. ῥ. ἐκφερόμενα διὰ τοῦ ε̄ ψιλοῦ, διὰ τοῦ ον̄ ἐκφ. θίγε θίγον. Reg. Τὰ διὰ τοῦ ε̄ προφερόμενα προστ. ῥ. διὰ τοῦ ον̄ οὗτοι προφ. θ. θ. Λάβον et ἄνελον Syracusanorum dicit Etymolog. M. p. 302, 37. Εἰπὸν adhibuit, praeter ceteros, e Dorice scribentibus Sophista Anonymus in Galei Opusc. Myth. pag. 708, 15. Simonides in Vrsini fragm. Lyricor. pag. 161.

*) Schneiderus in Lexico adiectiuum ἐπουσιώδης pro voce dubiae fidei habet. Satis tuetur illud non tantum Draco, sed etiam Nicephorus Blemmidas Epitom. phys. p. 95. τὰς διαφόρους οὐσιώδεις καὶ ἐπουσιώδεις ποιότητας. Bast.

§. CLI. *Ἰδίως δὲ λέγουσιν οἱ Σικελοὶ* 99) *τὴν χύτραν κύτραν, τὸν χιτῶνα κιτῶνα.*

Theocrit. Eid. XIV. vs. 11. hic etiam *ἄειρον* Eid. XXII. vs. 65. Hesychius: *Ἄγαγον, ἀντὶ τοῦ ἄγαγε.* Koen. *Εἶπον* et *ἄειρον* dubitanter huc referas: nihil enim impedit, quo minus pro imperatiuis aoristi 1. habeantur. Ceterum conf. Maittair. de Dial. p. 293. Sturz. Schaef.

99) *οἱ Σικελοὶ*] *φασὶν οἱ δικελοὶ* Vatic. Deinde editt. *καὶ τὸν χ. κιτῶνα.* Meerm. articulum sic legit: *Καὶ κιλοὶ ἐκφέρουσι τὴν χ. κ. καὶ τὸν χ. κ.* [Cod. A. *ἰδίως δὲ λέγουσι σικελοὶ τὴν χύτραν κύτραν, τὸν χιτῶνα κιθῶνα, καὶ τὴν μήτραν δελφύην.* Cod. b. *ἰδίως λέγουσι* etc. Cod. c. *ἰδίως λέγ. οἱ Σικ. τὴν χύτραν κύτραν.* Post sequitur in eo vt singularis articulus: *Παρὰ τοῖς Δωριεῦσιν ὁ χιτὼν κιτὼν λέγεται.* Quem excipit hic: *παρ' αὐτοῖς καὶ ἡ γυνὴ γανή.* Cod. August. *Ἰδίως δὲ λέγουσι Σικελοὶ τὴν χ. κ., καὶ τὸν χ. κ.* quae continuantur cum articulo sequente. Schaef.] Quando *κύτραν* et *κιτῶνα* nominatim Siculis adscribunt Io. Grammaticus §. XXVIII. et Noster, vel ipsi, vel antiquiores, quos secuti fuerint, Grammatici ita inuenisse possint videri in Siculi Theocriti Eid. II. vs. 73. et XXI. vs. 15. vbi hodie *χιτῶνα* et *χύτραν* legimus. *Χύτρα* editur et in Epicharmi, itidem Siculi, fragmento apud Athen. L. IV. p. 158. C. sed *κιτῶνα* Sophroni tribuere videtur etiam Etymologus M. p. 774, 45. cuius verba nonnulla inprimis digna sunt, quae adponantur: *ζητεῖται* [sic MS. Leidensis] *) *τὸ παρὰ*

*) Non dubito, *ζητεῖται* praeferendum esse Sylburgianae scripturae *ζήτει*. Error ortus ex compendio $\overset{\tau}{\zeta\eta}$, quo vtrumque significatur. *Ζητεῖται* vel $\overset{\tau}{\dot{\epsilon}\zeta\eta}$ (i. e. *ἐζήτηται*), sequente $\overset{\tau}{\rho\eta}$ (i. e. *ῥητέον*, non *ῥητορικῶς*, quomodo librarius Etymologici Leid. compendium expleuit), phrasis est vsitatissima Scholiastis et Lexicographis. V. H. Stephani Proparasc. ad lection. Scholior. graecor. in Thucydiden scriptorum p. 26. ed. Bip. Schol. Ven. ad Il. *Γ.* 237. *ἐζήτηται δὲ, πῶς τοὺς ἀδελφοὺς πρῶτον οὐκ ἐπεζήτει ἡ Ἑλένη; ῥητέον δὲ κ. τ. λ.* Ibid. Il. *Δ.* 379. *ζητεῖται, ποίῳ ἔγχει; ὃ γὰρ εἶχεν, ἐξηκόντισεν. διὸ ἡ διπλῆ. δεκτέον οὖν, ὅτι κ. τ. λ.* Codex dat *λεκτέον*, quomodo etiam sine Codice corrigi opor-

Σώφρονι ὑγιώτερον κολοκύντας, πῶς οὐ λέγει [*λέγεται* MS.] *ὑγιέστερον; ῥητέον οὖν* [*ῥητορικῶς* MS.] *ὅτι ἑκοντὶ ἥμαρτε, τὸ ἄ.* *) *τῆς γυναικείας ἑρμηνείας μιμησάμενος· ὃν τρόπον κἀκεῖ ἐσολοίκισε, τατωμενα* [*τὰ τωμενα* MS.] *τοῦ κιτῶνος, ἀντὶ τοῦ ἐνέχυρα θείς.* [*ἐνέχυρα καὶ θεὶς* **) MS.] — *ὁ τοκος νιν ἀλφθερώκει.* [*ἀλιφερώκει* MS.] Quae tanquam Sophronea adduxit Etymologus, duo videntur fragmenta, ex Mimis eius Muliebribus deriuata, ad hanc vero rationem emendanda: *ὃν τρόπον κἀκεῖ ἐσολοίκισε, τὰ τωμενα* ***) *τοῦ κιτῶνος ἀντὶ τοῦ ἐνέχυρα*

tet. In eodem Scholio pro *ἄνελοι* scribendum *ἀνέλῃ*: item *ἐπόρουσε* pro *ἐπορων* (sic). Ibid. II. *Γ.* 1. *ζητεῖται δέ, πῶς δὴ τὸν αυταρ σύνδεσμον προφέρεσθαι δεῖ; . . . . ῥητέον δὲ ὅτι οὐδεὶς συμπλεκτικὸς ἢ περισπᾶται, ἢ βαρύνεται· πάντες δὲ ὀξύνονται.* Totum Scholium transscriptum legitur in Etymolog. M. p. 172. v. 27—34. Pro vltimis verbis ibi legas *ῥητέον, ὅτι οὐδεὶς συμπλέκεται σύνδεσμος ἢ περισπωμένῃ ἢ βαρείᾳ· πάντες δὲ ὀξύνονται.* En exemplum inprimis illustre syllabarum finalium male expletarum. Scilicet scriba Codicis compendiis vsus haec dederat: *συμπλ, σύν ἢ π ἢ α,.* Quae cum Scholiasta Homerico sic legenda: *συμπλεκτικὸς σύνδεσμος ἢ περισπᾶται ἢ βαρύνεται.* Pro *ἄθαρ* in Etymolog. M., quae vox nihili est, scribendum *εἶθαρ.* Bast.

*) Cum omnia Etymologi verba Koenius plene dederit, miror eum hic scripsisse *τὸ ἄ.* pro *τὸ ἄκακον.* Bast.

Ἄκακος i. q. *ἀφελής, simplex.* V. Valckenar. ad Theocr. Adon p. 202. A. Toup. Emend. T. III. p. 77. et Ruhnken. ad Tim. p. 16. Passim iungitur cum *ἁπλοῦς.* V. Wesseling. ad Diodor. Sic. XIII. c. 76. Obiter Lexicis adde *ἀκακοπαθήτως.* Apollonius Dysc. Histor. Mirab. c. 35. *εὐκόπως καὶ ἀκακοπαθήτως τίκτειν.* Schaef.

**) Corrigendum, opinor, *καταθείς.* Schaef.

***) Etymologici Leid. scriptura Koenium decepit. Valckenarius ad Theocr. Adon. p. 201. corrigit: *τατωμένα τῶ κιθῶνος* (*ἀντὶ τοῦ ἐνέχυρα θεῖσα*) *ὁ τόκος νιν ἀλιφθερώκει.* En ipsa viri praestantissimi verba: „De his bene meritus, Gisb. Koenius partem saltem veri detexit in notis ad libell. Gregorii de Dial. p. 158. vltimum recte, vt arbitror, corrigens ex Hesychio, *Ἀλιφθερώκει, perdiderat*: plurale quidem verbum *Τῆτε, accipite,* velut Sophronis adnotatur in Schol. ad Aristoph. Acharn. vs. 203. quod alteri fauere videtur Koenii coniecturae: sed a participio *Τατωμένα* mutando idem Hesychius retrahere Nostratem debuerat: verbi veteris, a Sophocle, Euripide, Platone, Sophistis, adhibiti, (quod restitui poterit in Epist. XIV. inter Socraticas, p. 35, 16. nam *τητώμενοι* legendum, *priuati*, non *ἡττώμενοι*)

θείς. καὶ· ὁ τόκος νιν ἀλιφθερώκει. Vltimum est *vsura ipsum pessumdedit.* Hesych. V. Ἀλιφθερῶσαι, ἀφανίσαι, ἀπολέσαι. *) quod ipsum ex antiquis forte commentariis fluxit, quibus obscurum Sophronem ab Apollodoro Atheniensi illustratum fuisse, constat. Τὰ τώμενα sunt *pignori capta,* ab antiquo τάω, τῶ, *capio,* vnde τῆ Homericum formatum esse, recte statuebant veteres; vt monet Eustath. ad Il. *A.* p. 157, 17. et saepius alibi. A permutatione adfinium literarum χ et κ, Ionibus alias propria, [vid. §. XVIII. de Dial. Ion.] nec Dorienses abstinuisse, paucae docent Glossae Hesychii; cuius sine auxilio in hac Doricorum scriptorum penuria multa ad eam dialectum pertinentia penitus ignoraremus. In eo pro Μοῦρκορ, μυχὸς, dudum Μοῦκορ scripsit Casaubon. ad Athen. L. VIII. Cap. 11. p. 615. Eadem ratio est in Ἀμ' ἀρκᾶρ vel Ἀμ' ἀρύκαρ, ἀπ' ἀρχῆς, de qua voce vid. supra §. XCIX. et in Ἄγκαλον, ἄνοιξον, modo emendetur Ἀγκάλαον, quod Laconicum pro ἀγχάλασον ab ἀναχαλάω· conf. dicta ad §. CXV. In lapideis quoque monumentis huc facientia quaedam occurrunt; quae dubites tamen, vtrum e dialecto profecta statuas omnia, an lapidarii nonnulla imputanda censeas errori. *ΚΑΚΟΤΕΚΝΗΣΩ* **) exhibuit in iureiurando Cretensium

formam Doricam Sophronis dat Hesych. vbi *Τατωμένα* redditur στερομένη. De illa vero, quae *pignori tunicam posuerat,* dici potuit ab interprete, ἐνέχυρα θεῖσα, et a muliere soloecissante Sophronis: *Τατωμένα τῶ κιθῶνος ὁ τόκος νιν ἀλιφθερώκει. Tunica priuatam usura pessumdederat.*" Sylburgio placet τατώμενος. Id qui probat, sic leget: *Τατώμενος τῶ κιτῶνος* (ἀντὶ τοῦ ἐνέχυρα θεὶς) ὁ τόκος νιν ἀλιφθερώκει. Sed vtrumcunque probes, vnum habemus fragmentum, non duo, quae Koenii opinio fuit, ac soloecismus videtur contineri verbis τατώμενος (s. τατωμένα) νιν. — De alia significatione verbi τητᾶν agit Apollonius Lex. Homer. v. τῆθεα. Cito hunc articulum propterea, quia nondum factus est publici iuris: nam et Villoisonus illum omisit, neque habet Tollius. Inserendus autem est p. 774. inter *ΤΗΝ* et *ΤΗΛΕΔΑΠΟΣ. Τήθεα·* τῶν ἅπαξ εἰρημένων, ὄστρια (sic. [Conf. Moeris p. 285. Schaef.] Scrib. ὄστρεα, vel ὄστρεια). παρὰ τὸ τητᾶν, ὅ ἐστι ζητεῖν. Conf. Etymol. M. p. 757, 55. sqq. Bast.

*) Conf. exquisita nota Lobeckii ad Sophocl. Aiac. v. 804. Schaef.

**) A κακοτεχνεῖν, de cuius verbi varia structura v. Abresch. ad Cattier. Gazophyl. p. 16. Bastius: „Ex Antiatticista SGerm. MS. discimus, Graecos etiam κακοτεχνίζω dixisse. Sic

§. CLII. *Καὶ τὴν μήτραν δελφύαν* [1]).

Gruterus Thes. Inscript. p. DV, 19. *ΚΟΡΑΓΙΑΝ* et *ΥΠΑΡΚΟΙΣΑΣ* praebet Inscriptio Cumea in Comit s Caylusii Recueil d' Antiq. T. II. Tab. LVI. vs. 40. 41. *ΔΕΚΩΝΤΑΙ* aenea Tabula Heracleënsis I. vs. 57. Pro adspirata *φ* etiam tenuem *π* Lacones aliosque Dorienses in quibusdam extulisse, ex Hesychio nouimus, quem vide V. *Ἡερόποιταν*, et not. Praepositio *ἀμπὶ*, ab Etymologo M. p. 94, 19. Aeolibus adscripta, in compositis *Ἀμπέσαι*, *Ἀμπίθυρον*, *Ἀμπίτιαρ* apud Hesych. aetatem tulit; vnde, molliori paulum pronunciatione, *amb* in *ambarualia*, et quibusdam aliis ad Romanos defluxisse, credibile est. Ab *ἀμπὶ* formatum aduerbium *ΑΜΠΕΤΙΞ* et *ΠΕΡΙΑΜΠΕΤΙΞ* superest in Finibus Ciuitatis Latiorum Antiq. Asiat. pag. 135, 3. 6. 7. 17. 20. Koen.

1) *δελφύαν*] Ita MSS. Voss. et Vatic. cum Scoti editione: ceterae *δελφίαν*. *Δελφύην* Reg. quem in hac voce desinere doleo. *Δελφόαν* Meerm. *Δελφύαν* hic praetulit e Io. Grammatico etiam Fred. Sylburgius in Indice Etymologi V. *Δελφίν*. In ipso Etymologo p. 254, 57. MS. Leidensis delet verba *δελφὺς καὶ δελφινία* et in fine notae legit *ὅθεν καὶ ὁμόδελφος* *) *καὶ αὐτάδελφος*. Genuienim ille: *Κακοτεχνίζων, ἀντὶ τοῦ κακοτεχνῶν· Ἀλκαῖος Γανυμήδει.*" Schaef.

*) *Ὁμόδελφυς*, quae forma in edito Etymologico p. 255, 2. legitur, secundum MS. Leidensem pluraque Parisina Lexica, item omittentia *δελφὺς καὶ δελφινία*, mutandum in *ὁμόδελφος*. Conf. Etymolog. M. p. 16, 10. Alio modo corrupta eadem vox in Apollonii Lex. Homer. p. 2. *ὁμοῦ* (*δηλοῖ τὸ ᾱ*) *οἷον ἀδελφὸς ὁμαδελφὸς, καὶ ἀκολουθοῦν τὸ ὁμοκέλευθος*. Lege: *οἷον ἀδελφὸς ὁμόδελφος, καὶ ἀκολουθοῦν τὸ ὁμοκόλευθον*. Sic etiam Burgessius Append. ad Dawes Miscell. Crit. pag. 508. correxit. Hesychius: *Α . . . . τὸ ὁμοῦ, ὡς τὸ ἀδελφός· ὁμόδελφον γὰρ σημαίνομεν. δελφὺς δέ ἐστιν ἡ μήτρα.* Aut, si placet, scribe in Apollonio: *καὶ ἀκολουθῶν τὸ ὁμοκέλευθος*, vt Hesychius dicit *τὸ ἀδελφός*. In Apollonii verbis statim sequentibus: *τὸ δὲ φαῦλον* (*δηλοῖ τὸ ᾱ*), *ἴσον τὸ κακοπρόσωπον, κακοτράχηλον· ὅτ' ἂν φάσκωμεν, ἀπρόσωπον καὶ ἀτράχηλον*, Villoisonus accedere videtur Hemsterhusio ad Aristophan. Plut. p. 338. locum sic transponenti et corrigenti: *τὸ δὲ φαῦ-*

§. CLIII. *Τὴν γυναῖκα γάναν* [2]).
§. CLIV. [3]) *Κρῆτες δὲ τὸ διαπαντὸς αἰές* [4]).

---

num esse *δελφύαν*, vel forma vocis ostendit vere Dorica, quae eadem obtinet in paucis aliis. Hesych. *Ἐγγύαν, ὀψωνίαν, Λάκωνες.* et *Ὀλιννα, ὀλίγη, Ἀργεῖοι.* Eodem pertinet apud eundem *Ἄντυα, τὸ ὑποπόδιον.* et *Ματτύα,* de qua voce erudite notauit Cl. Gesner. ad Lucian. T. III. p. 444. vnde *mattyae* apud Suetonium, dissentientibus Viris doctis, in Calig. Cap. 38. Latinis haec forma in *bellua, ianua, noctua,* aliisque est satis vsitata. —— Pro *μήτραν* Vatic. Vald. et H. Curionis edd. praue *μητέρα.* KOEN. Cod. a. *καὶ τὴν μρα* (sic) *δελφίαν.* Cod. August. *Καὶ τὴν μητέρα δελφίαν.* SCHAEF.

2) *γαναν*] *γύνα* Meerm. [Cod. a. *καὶ τὴν γυναῖκα γαην* (sic). Codd. b. et August. *τ. γυν. γάνην.* SCHAEF.] *γύναν* priores edd. quod eo faceret, vt Siculi accusatiuum *γυνὴν* a recto *γυνὴ* prae aliis frequentasse dicerentur. Pherecratis versus *Ὡς ἄτοπον ἐστὶ* *) *μητέρ᾽ εἶναι καὶ γυνὴν,* quem citat Etymol. M. p. 243, 24. est ex eius Crapatallis: vid. Lexicon in Biblioth. Coislin. pag. 482. Sed vt MSS. ita habet et Io. Grammat. nisi quod in eo sit *γανήν.* Ad Hesych. *Βάννα, γυνὴ, ὑπὸ Βοιωτῶν,* quaedam congessit Cl. Albertii diligentia. Vtilia notauit, et cum aliis vocabulis, ab eadem origine manantibus, comparauit doctiss. H. Cannegieterus de Nomin. Cap. XVI. p. 87. KOEN.

3) Cod. b. articulos CLIV. CLV. CLVI. CLVII. et CLVIII. omittit. Cod. c. *Κρ. δὲ τὸ δ. αἰὲν λέγουσι.* SCHAEF.

4) *Κρῆτες δὲ — αἰές*] Omittit *τὸ δὲ* Vatic. Meerm. *αἰὲν* habet pro *αἰές.* Bonae frugis est obseruatio in Ety-

λον, ὅταν φάσκωμεν ἀπρόςωπον καὶ ἀτράχηλον, ἴσον τῷ κακοπρόςωπον, κακοτράχηλον Herm. Tollius *ἴσον* plane delere malit. Mihi verisimillimum videtur, pro *ἴσον* scribendum esse *οἷον*, locumque interpunctione sic iuuandum: *τὸ δὲ φαῦλον* (*δηλοῖ τὸ α*), *οἷον τὸ κακοπρόσωπον, κακοτράχηλον ὅταν φάσκωμεν ἀπρόςωπον καὶ ἀτράχηλον.* Simili ratione Hermannus de emend. rat. gr. gr. p. 443. Aeschyli fragmentum corrigit, aliisque etiam locis librarii *οἷος* et *ἴσος* commutarunt. BAST.

*) Rectius, puto, *ἄτοπόν ἐστι.* BAST.

mologico Regio Paris. MS. Ἰστέον, ὅτι ιβ φωναί εἰσι τοῦ ἀεί. ἔστι γὰρ αἰεὶ καὶ αἰὲν καὶ αἰὲς ποιητικῶς, καὶ ἀεὶ συνεσταλμένον καὶ ἀεὶ [Sic. Forte ἀῒ *)] παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι καὶ ἀῒν παρ' αὐτοῖς, ἐξ οὗ καὶ ἀΐδιος διὰ τοῦ ῑ, καὶ διὰ τοῦ αι καὶ τοῦ η. οἱ δὲ Ταραντῖνοι ἄποικοί εἰσι τῶν Δωριέων. ἔτι καὶ αἐς παρὰ τοῖς Δωριεῦσι. ταῦτα μὲν ἀπαρένθετα. καὶ ταῦτα ιβ φωνὰς λέγουσιν εἶναι, ἐπειδὴ καὶ τὸ αἐ παρὰ Πεισάνδρῳ. Sed numero quaedam desunt. Ἄε, ἐπὶ τοῦ ἀεὶ, adnotauit etiam Hesych. V. cuius scriptura frustra suspecta est Pauwio ad Pindar. p. 222. Αἰὲς Laconi tribuit Aristoph. in Lysistr. vs. 1269. ΑΕΣ est in Tabula Heracleënsi I. vs. 86. Io. Meursius, hinc tradens in Creta IV. 15. p. 255. Cretenses dixisse διαπαντὸς pro αἰεὶ, ad potestatem articuli τὸ, ante διὰ παντὸς positi, non adtendit. Communis vocula reponenda est in Orphei H. X. vs. 4. Παντοκράτειρα, τετιμένα, πανυπέρτατε πᾶσιν. L. τετιμέν', ἀεὶ π. π. Sic H. VIII. vs. 17. Πιστοφύλαξ, αἰεὶ πανυπέρτατε. Koen. Etymologici Paris. MS. locus, quo Koenius vtitur, in viri doctissimi nota partim vitiose expressus est. Apponam hîc plane sic scriptum, vt in Codice legitur, nonnullasque notas adiungam. Haec igitur Codex habet: Ἀεί. διὰ διφθόγγου γράφεται· εὕρηται γὰρ καὶ χωρὶς τοῦ ῑ, οἷον θεοὶ ἐὲν (αἰ) ἐόντες a), τὰ δὲ παρὰ τὸ ἀεὶ συντεθέντα διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται, οἷον ἀείμνηστος, ἀειπαρθένος, ἀειθαλής. ἰστέον, ὅτι ιβ φωναὶ εἰσὶ τοῦ ἀεί. ἔστιν γὰρ αἰεί b)· καὶ αἰέν c)· καὶ αἰὲς ποιητικῶς·

*) Porsonus praef. ad Euripid. Hecub. p. XVII. probat hanc Koenii coniecturam. Vidi ἀῒ in Inscriptione Ephesi reperta, cuius descriptio est penes V. Cel. Choiseul de Gouffier. Boisson.

a) Iliad. Α. 290. Bast.

b) Ex Grammaticorum regula Attici scriptores vsurpant ἀεί, non item αἰεί. Tamen in eorum scriptis etiam αἰεὶ reperitur. Doruillius ad Chariton. p. 280.: „Αἰεὶ ipsis Platoni, Thucydidi, Isocrati, Luciano II, 925. non infrequens." Sed cum perpetua sit scribarum inter ἀεὶ et αἰεὶ fluctuatio, non mirum, in iis libris, quorum numerosa habemus apographa, vix locum dari, vbi, pluribus Codicibus αἰεὶ tuentibus, huius formae fides auctoritate vnius itemque alterius Codicis ἀεὶ tenentis eleuari nequeat. Itaque editori ἀεὶ vnice pro-

καὶ ἀεὶ συνεσταλμένον d)· καὶ ἀεὶ e) παρὰ τοῖς αἰολεῦσι· καὶ αἶν παρ᾽ αὐτοῖς f)· ἐξ οὗ καὶ ἀΐδιος διὰ τοῦ ῑ· καὶ παρὰ τοῖς βιωτοῖς g) δὲ διὰ τοῦ ῑ καὶ η̄, καὶ παρὰ τοῖς τεραντίνοις h) διὰ τοῦ αι καὶ τοῦ η̄· οἱ δὲ τεραντῖνοι ἄποικοί εἰσι τῶν δωριέων. ἔστι καὶ ἀὲς παρὰ τοῖς δωριεῦσι. ταῦτα μὲν ἀπαρένθετα i)· καὶ ταῦτα ιβ̄ k) φωνὰς λέγουσιν εἶναι· ἐπειδὴ καὶ τὸ ἀὲ παρὰ πεισάνδρῳ l). Bast.

banti vix vnquam deerit liber manu scriptus, cuius testimonio rationem suam comprobet. In Euripide, Porsonus inquit praefat. ad Hecub. p. IV., „ἀεὶ Piersono iubente, Brunckio non nolente, semper sine diphthongo scripsi, idem facturus in ἀετὸς, κλάω et κάω." Contra Porsonum Hermannus praefat. ad Euripid. Hecub. p. XXI. sqq. copiose disputat, certum esse negans, „in ἀεὶ vtramque syllabam produci ab Atticis scriptoribus." E contrario huc videtur inclinare, vt Atticos poëtas, vbi opus sit prioris syllabae productione, αἰεὶ scripsisse putet, antestans „silentium grammaticorum aduerbium ἀεὶ non commemorantium, vbi exempla afferunt producti ᾱ post omissionem coniunctae vocalis." Haec argumentatio non sic, opinor, comparata est, vt legentem assentiri cogat. Certe in Apollonio MS. περὶ ἐπιῤῥημάτων haec reperi: τὰ ἐκ διφθόγγου γινόμενα (ἐπιῤῥήματα) τὸ ληκτικὸν φωνῆεν καταλιμπάνει, τηλοῦ τηλόθεν, αὐτοῦ αὐτόθεν, οἴκου οἴκοθεν. σαφὲς οὖν, ὅτι δεῖ καὶ παρὰ τὸ χάμαιθεν χάμαθεν [f. χαμαὶ χαμάθεν. Schaef.] ἐν βραχεῖ τῷ ᾱ. ἀλλ᾽ ἐκεῖνο ἀληθές ἐστιν, ὡς Ἀθηναῖοι ἐκτετατικοί (sic, leg. ἐκτατικοί) εἰσι τῶν φωνηέντων, καὶ ἔτι ἐκεῖνο ἀληθές ἐστιν, ὡς ἀεὶ ἡ ὑποστολὴ τοῦ ῑ δευτερεύοντος τοῦ φωνήεντος ἔκτασιν ποιεῖται τοῦ ᾱ. οὕτως ἔχει καὶ τὸ ἰθαγενέεσσιν ἐτίμα (Odyss. Ξ. 203.) παρὰ τὸ ἰθαίνω. οὕτως ἔχει καὶ τὸ ἀεί· τὸ γὰρ ἀναλογώτερον ἐν μακρῷ τῷ ᾱ. οὕτως ἔχει καὶ τὸ κλάω παρὰ ἀττικοῖς κ. τ. λ. Obiter ex hoc Grammatici loco adde Lexicis adiectiua ληκτικὸς et ἐκτατικός. Bast.

A posteriore adiectiuo deriuatur aduerbium ἐκτατικῶς, quod, item neglectum Lexicographis, vsurpat Eustathius ad Homer. Odyss. p. 1723, 8. *Ἡ ὑποστολὴ τοῦ ῑ, detractio litterae ῑ.* Regulae de Prosodia p. 438 Herm. (conf. supra ad Gregor. p. 210.) ὑπεσταλμένων τῶν πρὸ τέλους ἐχόντων —, *exceptis.* Etiam de his Lexicographi nostri tacent, quod, H. Stephano satis facundo, vehementer mirandum. Schaef.

c) Etymolog. M. p. 302, 3. ἡ τῶν Ἀργείων διάλεκτος μεταβάλλει τὸ ῑ εἰς ν· καὶ γὰρ τὸ σπείδω σπένδω λέγουσι, καὶ τὸ αἰεὶ αἰέν. Hesychius: *ΑΙΕΝ*, διαπαντὸς, ἐπαισθά-

νεσθαι. Interpretes ad hanc glossam recte monent, vt vox significare possit ἐπαισθάνεσθαι, cogitandum esse de ἄϊεν (dorice pro ἀΐειν). Sic Hesychius non raro solet. Conf. ἀεί· ἀκούει (aut, vt scribendum secundum Schowium p. 21., ἄει· ἀκούει) ἢ διαπαντὸς, scilic. si ὀξυτόνως scribas ἀεί. Homerus tantummodo tres formas aduerbii ἀεί nouit. Etymolog. M. p. 31, 27. τριχῶς δὲ οἶδε τοῦτο ὁ Ποιητὴς, ἀεὶ, αἰεὶ, αἰέν. Bast.

d) Porsonus Supplem. praefat. ad Euripid. Hecub. p. XVII. h. l. inserenda censet καὶ ἀεὶ ἐκτεταμένον. Hanc rationem propterea non probo, quia sic ἀεὶ *bis* numerandum est. Sed ex nota k. satis apparebit, inter duodecim illas φωνὰς, vt in Grammaticorum libris seruatae sunt, formam ἀεὶ modo *semel* numerari. Bast.

e) Koenius corrigit ἀΐ, quod etiam Porsono et Hermanno placet. V. nota k. Bast.

f) Fort. παρὰ τοῖς αὐτοῖς, scil. τοῖς Αἰολεῦσιν. Bast.

g) Scrib. Βοιωτοῖς. Quae h. l. traduntur de formis Boeotiis et Tarentinis, Koenii nota omisit, in qua plus quam vnus versus excidit. Duae hae formae fuerunt ἠΐ et αἰή. V. nota k. Itaque pro διὰ τοῦ ῑ καὶ η legere malim διὰ τοῦ η̄ καὶ ῑ. Bast.

h) Leg. Ταραντίνοις, et paullo post Ταραντῖνοι. Bast.

i) Vox ἀπαρένθετος, nusquam mihi lecta, quid h. l. significet, ignoro. Scribendumne ἀπαράθετα? Παρατίθεμαι in Grammaticorum libris passim significat *scriptoris loco aliquid confirmo.* Igitur ἀπαράθετα, de certis aduerbii ἀεὶ formis dictum, indicaret, has formas non posse firmari scriptorum veterum testimoniis, (quemadmodum formam ἀὲ tueri licet Pindari auctoritate,) sed soli παραδόσει Grammaticorum inniti. Bast.

Conf. Hemsterhus. ad Aristophan. Plut. p. 244. Schaef.

k) Ita etiam editum Etymologicum p. 31, 25. τοῦ δὲ αἰεὶ δώδεκά εἰσιν αἱ φωναὶ, ἃς εὑρήσεις εἰς τὸ ἀκτῖνα. vbi qui citatur articulus ἀκτῖνα, nusquam exstat. Quod Koenius monet: „numero quaedam desunt," verum manet, etiamsi addideris quae, ab illo omissa, ego suppleui. Sed felici casu tria alia Lexica Paris. MSS. (Num. 2640. 2667. et 2668.) duodecim formas aduerbii ἀεὶ omnes seruarunt. [V. Zonar. Lex. c. 75. coll. Tittmanni not. et praefat. p. LVII. sq. Sch.] Sunt autem hae: αἰεὶ, αἰὲν, αἰὲς, ἀεὶ, αἰΐ, αἰῒν, ἀΐν, ἀΐ, ἠΐ, αἰὴ, ἀὲ et ἀές. En ipsa verba Codicum, quorum emendatissimus est 2640.: Ἀΐδιος, ὁ ἀεὶ ὢν (ita Cod. 2668.: ceteri ὁ ἀεὶ διὼν, quod Hasius, V. clar., mutat in ὁ ἀεὶ αἰὼν, i. e. ὁ ἀεὶ χρόνος) [Recte ceteri, it. Zonaras, ὁ ἀεὶ διών, quo clarius appareat origo ac compositio adiectiui ἀΐδιος, quod παρὰ τὸ ἀεὶ σύνθετον esse, paullo post traditur. Vtaris hoc Lexicorum istorum loco ad tuendam vulgarem in Xenophonte scripturam Memorab. II. 1. 24. Schaef.], ὁ μηδέποτε ἀρξάμενος, μηδὲ λήγων. τὰ παρὰ τὸ ἀεὶ (Cod. 2640. male τὰ περὶ ἀεὶ) σύνθετα δίφθογγον ἔχουσιν, οἷον· ἀεί-

μνηστος, ἀείφρουρος (Cod. 2667. male ἀείφουρος, 2668. vocem plane omittit), πλὴν τοῦ ἀΐδιος. δώδεκα δὲ φωναί εἰσι τοῦ ἀεί. ἔστι γὰρ αἰεὶ (Cod. 2668. male ᾳεὶ), καὶ αἰὲν, καὶ αἰὲς (Codd. 2667. et 2668. male ἀὲς), καὶ ἀεὶ (sic clare Cod. 2640. Mendose 2667. ἀεῖεν, et 2668. ἄδεν.), αἰΐ, αἰῒν, καὶ ἀῒν, καὶ ἀῒ (Cod. 2667. male ἀεὶ), ἐξ οὗ τὸ ἀΐδιος (Cod. 2667. ἀΐδιον), καὶ ἠΐ, καὶ αἰή (omittit Cod. 2668.), καὶ ἀὲ, καὶ ἀές. H. Stephanus Thes. Vol. I. p. 112.: „Ἀεὶ pro quo dicitur et αἰεὶ et αἰὲν (nam reliqua illa ἀεὲν, αἰὲς, αἰὶ, αἰὶν, αἰή, ἀὲ, ἀὲς obsoleta sunt) aduerbium temporis etc.“ Quas obsoletas dicit formas, vnde sumserit, ignoro. Suidas v. ἀεί· Τούτου ια̅ φωναί. Kusterus: „Quis sit horum verborum sensus, ignorare me fateor.“ Non ignorasset vir doctissimus, si legisset quae nunc publici iuris facta sunt. Ceterum numerus ια̅ in Suidae Lexico ab errore scribae, opinor, natus est mutandusque in ιβ̅. Nam alpha et beta (u̅) haud raro confunduntur. Etenim si α̅ superne nonnihil hiat, u̅ videre tibi videaris: pariterque, si litterae u̅ prior ductus ad alterum superne iusto propius inclinat, facillime fit, vt quod beta est pro alpha habeatur. Heynius ad Apollodor. III. 5. p. 268.: „βουφορ αίων pro βουφορβίων praue codices.“ In Etymologici Parisini articulo hoc pro α̅ positum β̅ reperi: Ἐνεκότουν μοι, ἐμηνίαζον (μηνιάζω nusquam alibi mihi lectum), ἤχθραινον, ἐμίσουν. ἔστι ῥῆμα κεῖμαι, καὶ τὸ γ̅ (τρίτον, scil. πρόσωπον) κεῖται, καὶ ἐξ αὐτοῦ κότος ἡ ὀργή, καὶ ἐξ αὐτοῦ κοτῶ κοτεῖς κοτεῖ, καὶ ἐγκοτῶ. ὁ παρατατικὸς ἐνεκότουν, καὶ τὸ γ̅ (τρίτον) τῶν π (πληθυντικῶν) ὁμοίως. ἔστι δὲ u̅ συζυΓ τῶν α̅α̅ (duo circumflexi: i. e., quod inprimis notandum, δευτέρα συζυγία τῶν περισπωμένων). Nemo non videt, pro u̅ legendum esse α̅ (πρώτη). Accedat aliud exemplum. Etymologicum Sorbon. MS.: Ἄρουρα, παρὰ τὸ ἀρβιοῦσθαι τὴν γεωργουμένην. Ἀρβιοῦσθαι graecum non est. In Etymologico Paris. MS. legitur ἀρεοῦσθαι τὴν γεωργουμένην γῆν. Editum Etymologicum p. 147, 26. habet: Ἄρουρα, παρὰ τὸ ἀροῦν, ἢ παρὰ τὸ ἀροῦσθαι τὴν γ. γ. Ἀροῦσθαι profectum est ex Sylburgii coniectura. Sic enim vir doctissimus: „Vulg. ἀρνοῦσθαι mendose, vt mihi quidem visum est: nihil enim huc ἀρνοὶ seu ἄρνες faciunt.“ Genuinam scripturam seruauit Orion Theban. MS. hoc in articulo: Ἄρουραν παρὰ τὸ ἀροῦν, ἢ παρὰ τὸ ἀραιοῦσθαι αὐτὴν γεωργουμένην, pro quo scriba Sorbon. ἀρβιοῦσθαι, i. e. β̅ pro α̅ dedit. Bast.

1) Pro πεισάνδρῳ legendum Πινδάρῳ. Ruhnkenius in nota ad Heynii Excurs. I. in Virgil. Aen. l. II. (Vol. II. p. 319. ed. Lips. a. 1803.): „Agit Etymologus (v. κεραυνὸς) hoc, vt

doceat veteres *κέρατι ἀντὶ προχόου* vsos esse. Pro *Πείσανδρος* autem legendum *Πίνδαρος*. Ecce tibi Pindari locum, quo Etymologi glossa pertinet: apud Athenaeum XI. p. 476. A. *ἐξ ἀργυρέων κεράτων πίνοντες ἐπλάζοντο* (v. fragm. Pindari p. 69. cf. Gataker miscell. postum. c. 5. p. 453.). Contrario errore peccatum est in Zenobio VI. 49. *ὥς φησι καὶ Πίνδαρος ὁ ποιητὴς ἐν τοῖς περὶ Ἡρακλέους.* Repone *Πείσανδρος*. Versus, quos respicit Zenobius, seruauit schol. Aristoph. ad Nub. 1047. Idem error apud Etymol. MS. Bibl. Reg. Paris. qui, cum forsan *ἀὲς* pro *ἀεὶ* Doribus tribuisset, statim addit. *ἐπειδὴ καὶ τὸ ἀὲ παρὰ Πεισάνδρῳ*, vbi scribendum *παρὰ Πινδάρῳ*, quem dorice scripsisse scimus. Ad Pindarum igitur referenda Hesychii glossa: *ἀὲ ἐπὶ τοῦ ἀεὶ καὶ ἕως.*" De commutatione vocum *Πίνδαρος* et *Πείσανδρος* v. etiam Koppiers. Obseru. philol p. 110.

Ceterum, cum articulus iste Etymologici Parisini variis laboret difficultatibus, iure doleas, ab Etymologico Sorbonico MS., paene *ἀδελφῷ* Parisini, auxilii plane nihil peti posse. Nam ab initio libri aliquot folia Sorbonico desunt, quae lacuna etiam articulum nostrum hausit. Id nisi esset, quidquid superest dubitationis, fortasse tolli posset. Num quid opis ferant Etymologica MS., quae possident Bibliothecae Traiectina et Leidensis, mox spero me ab amicis Batauis cogniturum esse.

Denique non iniucundum erit intelligere, qua ratione Hermannus praefat. ad Euripid. Hecub. p. XXIII. sq. hunc locum, etsi vsus ille textu mutilo, integrare conatus sit. Sic enim vir doctissimus: „Is locus ita videtur corrigendus: *ἰστέον ὅτι ιβ̄ φωναί . . . . καὶ ἀῒ παρὰ Αἰολεῦσι, καὶ ἀῒν παρὰ Ταραντίνοις (ἐξ οὗ καὶ ἀΐδιος) διὰ τοῦ ῑ, καὶ διὰ τοῦ αι, καὶ διὰ τοῦ η . . . . ἐπειδὴ καὶ τὸ ἀὲ παρὰ Πινδάρῳ.* Pindarus *ἀὲ* habet Pyth. IX. 154. Quod Koenius ait, quaedam deesse numero, non est verum, si illa recte intelligantur, *καὶ διὰ τοῦ αι, καὶ διὰ τοῦ η̄.* Hoc enim dicit grammaticus, formas adverbii eas, quae ῑ in posteriore syllaba habeant, in priori etiam αι et η habere, ita vt istae formae omnes hae sint: *ἀῒ αἰῒ, ἠῒ, ἀῒν, αἰῒν, ἠῒν.* Sic igitur duodecim omnino formas hoc aduerbium habebit, quem numerum etiam commemorat Etym. editum p. 31. l. 24. Suidas: *ἀεί. τούτου εἰσὶν ια̅ φωναί.* Quae verba ex illa Etymologici MS. adnotatione lucem accipiunt. Vndecim enim sunt, si *ἀὲ* Pindaricum excipiatur. quod videntur quidam veterum ignorasse: vnde grammaticus dicit, *ἐπειδὴ καὶ τὸ ἀὲ παρὰ Πινδάρῳ.* Igitur in his duodecim commemoratur *ἀεὶ συνεσταλμένον*, quod grammaticus non fuisset *συνεσταλμένον* vocaturus, si anceps esset: neque vero propterea sic vocat, quia aliud exstet priore syllaba producta, sed quia *ἀεὶ* opponit iis, quae antea memorauerat, *αἰεὶ, αἰὲν, αἰές.*" In his Hermannum recte interpretatum esse

§. CLV.[5]) *Τὸ αὐτοῦ αὐτεῖ*[6]).

---

5) Desideratur hic articulus cum tribus sequentibus in Meerm. Koen. Cod. a. *τὸ αὐτοῦ αὐτεί.* Cod. c. *παρ᾽ αὐτοῖς τὸ αὐτοῦ αὐτοῖ* (sic) *λέγεται, τὸ βέλτιον βέντιον.* Cod. August. *Τὸ αὐτοῦ αὐτοί.* Sed Tittmannus *περισπωμένως* enotauit *αὐτοῖ.* Schaef.

6) *αὐτεῖ*] Sic Voss. vt editur quoque in Io. Grammatico: *αὐτεὶ* Vatic. *αὐτοὶ* edd. priores; sed illa terminatio Creticae Doricaeque voculae magis conuenit, similibus aduerbiis apud Dorienses propria. Apud Hesych. *Κηρούει,* siue *κηνούει, ἐκεῖ,* nominatim Cretensibus adscribitur; Laconibus *Ἔξει,* pro *ἔξω.* Quod apud eundem circumfertur *ἘΝΤΕΙ, ἔνδον, Λάκωνες,* ipsius hominis, quem literarum *Τ* et *Υ* similitudo fefellit, errore positum est pro *ἝΝΤΕΙ.* Vt enim ab *ἕξει* venit *ἕξεσα,* sic ab *ἕντει,* non ab *ἐνύει,* nascitur suo loco obuium *Ἕντεσα.* Ad intelligendam harum particularum analogiam quantiuis pretii est summi Hemsterhusii obseruatio ad V. *Ἐξεχέμεναι.* *Τηνεὶ, ταυτεὶ, πεῖ* attigit Celeb. Valckenaer. in Ep. ad Roeuer. p. 31. Eo facit in Grammatica inedita Apollonius Dysc. *τὸ μέντοι πει παρὰ Δωριεῦσι χρὴ νοεῖν ὅτι οὐ παράκειται**) *τῷ πη καὶ ἔτι τῷ τη ἀνταποδοτικῷ καθὸ τὴν ἐν τόπῳ σχέσιν δηλοῦντι. τῷ πω μᾶλλον καὶ τῷ που ἀντιπαράκειται, τὸ γὰρ εἶτα τῶν χοιράγχαν ἐν ἴσῳ ἐστὶν τῷ ὅπου. καὶ τὸ πεῖ γὰρ ἀσφαλτος ἐν ἴσω τῷ ποῦ. ἄλλωςι τὰ διὰ τοῦ η ἐκφερόμενα τροπὴν μᾶλλον τὴν διὰ τοῦ α παραδέχεται ἢ τὴν διὰ τοῦ ει, πάντη πάντα, ἄλλη ἄλλα.***) Eadem fragmina Dorica

verba, *καὶ διὰ τοῦ αι, καὶ διὰ τοῦ η,* neque ipse, neque alius quisquam mihi persuadebit. Bast.

*) Mox pro eo *ἀντιπαράκειται.* Sic in Schol. ad Apollon. Rhod. I. v. 193. Codices fluctuantur inter *παράκειται* et *ἀντιπαράκειται.* V. Bast. Epist. Crit. p. 160. ed. Lips. Schaef.

**) Verba *τὸ μέντοι πεῖ* vsque ad *ἄλλη ἄλλα* vltima sunt libri *περὶ ἐπιῤῥημάτων.* Post *τὸ μέντοι πεῖ* Codex inserit *καὶ εἶ.* Recte: nam Codex deinde dat, non *δηλοῦντι,* sed *δηλοῦντα.* Hoc autem *δηλοῦντα* referendum ad *πεῖ καὶ εἶ,* quas particulas Grammaticus (vt Ammonius *περὶ διαφ. λέξ.* p. 122.) dicit *τὴν ἐν τόπῳ σχέσιν* significare: sed *ᾗ, τῇ, πῇ, ὅπη, ταύτῃ πορευθῶμεν* paullo ante dicuntur indicare *τὴν εἰς τόπον σχέσιν.* Pro *εἶτα* scribendum *εἶ τὰ* (dorice pro

alio loco in eadem Grammatica paulo emendatiora leguntur: πεῖ γὰρ ἁ ἄσφαλτος καὶ εἶτα τῶν χοιραγχᾶν, et alio ordine, εἶτα τῶν χοραγχᾶν ἐπεὶ γὰρ ἀάσφαλτος αὔτου αυτει. Haec, vt posui, vulgantur in editis etiam Excerpt. p. 428. A. Vltima verba αὐτοῦ, αὐτεῖ, a prioribus separanda sunt, vtpote Grammatici, ad πεῖ et εἶ, pro πῇ et ᾗ, comparantis Doricum αὐτεῖ. Ex ipsis fragmentis alterum πεῖ γὰρ ἁ ἄσφαλτος; *vbi est bitumen?* (nam alterum non ita expeditum est, tametsi εἶτα in εἶ τὰ, i. e. ᾗ τὰ, mutandum videtur) ex Sophronis Mimis fluxisse, suspicor, plenius obuium apud Ammon. p. 122. Πεῖ γὰρ ἄσφαλτος, ποῖος εἴλισκοπεῖται, non sine vitio in εἴλισκοπεῖται. Ex Sophroneis fortasse Theocritus pe-

οὗ τὰ, non pro ᾗ τὰ, vt Koenio ac Sturzio p. 558. placet): porro ἄλλως τε pro ἄλλωσι (conf. Append. ad Epist. Critic. p. 12. sq.): denique postremo articulo πάντῃ παντᾷ, ἄλλῃ ἀλλᾷ. —— Cetera duo ἀποσπασμάτια item ex libro περὶ ἐπιῤῥημάτων sumta sunt. Prius (πεῖ γὰρ ἁ —) legitur fol. 119. verso: posterius fol. 182. verso. In hoc χοραγχᾶν non est nisi typotheticum vitium pro χοιραγχᾶν, et pro ἐπεὶ (de forma πεῖ, qui librum in Ruhnkenii vsum transscripsit, nihil vnquam videtur audiuisse) γὰρ ἀάσφαλτος αὔτου αὔτει, ex Codice legendum: πεῖ γὰρ ἁ ἄσφαλτος, αὐτοῦ αὐτεῖ. Verba εἶ τὰ τῶν χοιραγχᾶν etiam in opere περὶ συντάξεως l. IV. p. 329, 21. citantur, vbi εἶτα τὸν χοιράγχαν editum est. Χοιραγχᾶν (si accentum recte posui) videtur doricus genitiuus nominis χοιράγχη, cuius quae significatio sit, cum nullo alio loco legerim, pro certo non dicam. Ceterum vocem recte formatam puto. Sic dicuntur κυνάγχη, ἀργυράγχη, δεράγχη (Brunck. Analect. Vol. II. p. 10. v. 1.), τραχηλάγχη (Eunap. pag. 64. ed. Boisson. vbi Interpres ἐπιβαλόμενον videtur pro ἐπιλαβόμενον legisse). Quamquam scriptor, nisi fallor, τᾶν χοιραγχᾶν posuisset, si genitiuo vti voluisset. Portus ad Apollon. de Synt. p. 384.: „Hoc exemplum vnde sumptum fuerit, plane ignoro" [Sophronis est, nisi me omnia fallunt] „nec possum diuinare, quid sibi velit vox illa χοιράγχαν." Sylburgius addit: „Herculem fortasse significat, qui porcum Erymanthium strangulauit." Hoc si verum est, oportetque vocem χοιράγχαν a χοιράγχης (*porcorum strangulator*) deriuari, sic fortasse recte distinguas: εἶ τὰ τῶν χοιράγχαν, i. e. οὗ ζητῶν χοιράγχην. V. quae de verbo τητάω dixi p. 343. Simile nomen in αγχης est δεραγχὴς s. δειραγχὴς, quod in Anthologia Graeca aliquoties legitur. V. Brunck. ad Vol. II. p. 213. Sed satis verborum super fragmento trium quatuorue vocum, cuius sensum nemo sic eruet, nihil vt dubitationis remaneat. Bast.

tiit initium Pharmaceutriae: *Πᾷ μοι ταὶ δάφναι; — πᾷ δὲ τὰ φίλτρα;* Vt illuc redeam, *αὐτεῖ* in Theocriti Eid. XI. vs. 14. reponere tentauit Heinsius Lect. Theocr. Cap. XVII. Sed vulgatum *αὐτῶ* Doricum vtique est pro *αὐτοῦ, ibi;* quocum conuenit apud Hesych. *Κηνῶ, ἐκεῖ,* vbi caue aliquid mutes. *Τηνεὶ,* vsurpatum a Theocrito I. 106. V. 33. etiam in Eid. V. vs. 45. Scholiastes inuenit, vbi hodie *τούτω* legimus. Hoc Doriensibus inprimis de motu e loco, vt Grammatice loquar, sollemne erat. In Hesychii *Τοῦτο, ἐντεῦθεν, Λακωνες,* vt saepe, litera *ο* pro *ω* ponitur. Etymologi M. verba p. 698, 42. in quibus haesit doctiss. Sylburgius, manarunt ex Apollonii Dysc. saepius laudata Grammatica inedita *); in qua, *ἔστιν,* inquit, *καὶ παρὰ ἀντωνυμίων παρηγμένα παρὰ Δωριεῦσι, τούτωθεν, ὃ δὴ συνήθως ἀποκόπτοντες τὴν λοιπὴν συλλαβὴν ἐκτείνουσιν εἰς τὸ τω, τούτω θάμεθα.* [Sophronis est, vid. Excerpt. p. 425. C.] *καθὸ καὶ παρὰ τὸ αὐτόθεν, αὐτῶ ορῆς φύσκα.* Sic. *Οὕτως ἔχει καὶ τό· πώ τις ὄνον ὠνασεῖται;* Alibi latius eadem exsequitur: *Τὰ τῷ ο παρεδρευόμενα παρὰ Δωριεῦσιν τῶν ἐπιῤῥημάτων ἀπειράκις ἐν ἀποκοπῇ γίνεται τοῦ θεν, καὶ ἐν μεταθέσει τοῦ ο εἰς ω, καθὼς προείπομεν, αὐτόθεν αὐτῶ. αὐτῶ ὁρῆς φύσκα. τουτόθεν, τουτῶ. τουτῶ θάμεθα.* Sic. *Τῇδε εἶχεν καὶ τὸ πόθεν, λεγόμενον οὕτως. πω, πότισον ὄνων ἀσεῖται.* Sic. *ΤΟΥΤΩ* pro *ἐντεῦθεν* occurrit in Finibus Ciuitatis Latiorum Antiq. Asiat. Vid. p. 135, 9. 10. 31. Ibid. vs. 4. — *ἐς τὰν ἄλλαν πέτραν, ἃ ἁ ταινία, ΠΑΡΑΤΕΡΩ ΚΑΙ ΤΟΥΤΩ ΤΩ ΕΠΙ ΤΑΣ ΚΕΦΑΛΑΣ ΤΑΝ ΝΑΠΑΝ,* syllaba *ΤΩ* post

*) Prior locus Apollonii sumtus est ex libro *περὶ ἐπιῤῥημάτων* fol. 183. rect. Koenius dedit: *ἔστιν καὶ παρὰ ἀντωνυμίων παρηγμένα.* Sed Codex habet *παρὰ ἀντωνυμίαν.* Genitiuus, etiam recto accentu notatus, tamen hîc ferri nequit. *Παρὰ* enim hoc sensu asciscit accusatiuum. [Conf. supra p. 167. sq. Schaef.] Moschopulus Eclog. v. *παρά· Μετὰ δὲ αἰτιατικῆς δηλοῖ . . . καὶ παραγωγήν τινος ἀπό τινος καὶ ἔξέλασιν* (f. *ἐξέλευσιν.* Commutatae hae voces etiam in Suida Vol. II. p. 683.), *οἷον παρὰ τὸ ποοίζεσθαι ὁ ἔμπορος, καὶ παρὰ τὸ δῆμος καὶ τὸ σθένος Δημοσθένης.* — Pro *ἐκτείνουσιν εἰς τὸ τω* Codex habet *ἐκτείνουσιν εἰς τὸ ω.* Cetera huius loci recte habent. — De loco Grammatici posteriore, qui fol. 144. rect. legitur, iam supra pag. 142. sq. quae necessaria viderentur expromsi. Bast.

§. CLVI. Τὸ βέλτιον βέντιον 7).
§. CLVII. * Τὸ ἔα εὔα 8).
§. CLVIII. * Τὸ ἔασον εὔασον.

ΤΟΥΤΩ delenda est, male repetita. Eadem particula Dorica in Farnesiano marmore, quod res gestas Herculis eximie illustrat, frequentius obuia est, a Viris doctis aliquando secus, ac debuerat, accepta. Koen.

7) βέντιον] βέντιον λέγουσι edd. Hinc corrigas Io. Grammat. βέλτιον βέλτειν, ἦλθεν ἦνθεν. Quod si vero βέντιον et ἦνθεν fuerint Cretensium, a ceteris Doriensibus hac in parte non abiissent diuersi: ἦνθεν Noster §. XI. notauit e Theocrito, cuius est et βέντιστος Eid. V. v. 76. Sed vel scripserunt illi βεύτιον et ηὖθεν, vel in corruptam vetustioris Grammatici obseruationem incidit Io. Grammaticus, et Nostrum etiam errori implicuit, quem sequitur Phauorinus. Diserte Hesychius Cretica dicit Αὐκὰν, Αὐκύονα, Αὖμα, Αὖσος, Θεύγεσθαι, pro ἀλκὴν, ἀλκύονα, ἄλμη, ἄλσος, θέλγεσθαι. Conf. notae ad V. Αὐγεῖν et Εὐθεῖ. Koen. Proclus commentario inedito ad Cratylum c. 83. Νουμηνίαν μὲν Ἀττικοὶ φασὶ, νεομηνίαν δὲ Κρῆτες. Alii νεομηνίαν Ionibus tribuunt. Conf. Thomam Magistrum cum interpretibus. Boisson.

8) * Τὸ ἔα εὔα] Haec, vna cum seqq. Τὸ ἑαυτὸν εὐασὸν a MSS. meis absunt. [Absunt a Codd. a. c. et August. Schaef.] Pro ἑαυτὸν scribendum ἔασον, vt recte Io. Grammat. in quo ἔβα et ἔβασον. [Pro Koeniana scriptura Τὸ ἑαυτὸν εὐασόν dedi Τὸ ἔασον εὔασον. Etiam Bastius: „ἑαυτὸν e textu eiiciam substituamque ἔασον.“ Schaef.] Inter εὔα autem et ἔβα, εὔασον et ἔβασον non aliud discrimen intercedit, atque inter Αὔως et ἄβως, siue ἀβὼ, apud Hesych. Tamen ἔβασον praeferunt Grammatici, Hesych. Suidas, et Etymol. M. p. 308, 26. qui Syracusanorum dicit et Laconum. Ἀβέλιον, qua in voce eadem est ratio, Creticum vocat Hesych. quocum conuenit Ἀβηδόνα apud eundem, aliaque, quae peti possunt e praeclara obseruatione τοῦ πάνυ Hemsterhusii ad V. Θάβακον. Huc pertinet luculenta Cl. Ruhnkenii emendatio, in Hesych. pro Ἐντριβάσαι, ἐναντίαν τύψαι, legentis: Ἀντιτριβάσαι. Praestat emendationem ipse

§. CLIX. [9]) Τρέπουσι δὲ οἱ αὐτοὶ τῆς ες προθέσεως τὸ ς εἰς τὸ ν. οἷον ἐς χορὸν ἐν χορὸν, ἐς τὴν ἀγορὰν ἐν τὰν ἀγοράν [10]).

Hesych. Ἀποτριάσαι, vel Ἀποτριάξαι, τρεῖς πληγὰς δοῦναι. vbi quae in nota dicuntur, pleraque occupata sunt a Spanhemio ad Iulian. p. 262. KOEN.

9) Sic in Meerm. T. οὗτοι καὶ τῆς ες — ἐν χορὸν λέγουσι. KOEN. Cod. a. τρέπουσι δὲ αὐτοὶ καὶ τῆς εἰς ες προθ. τὸ σῖγμα εἰς ν. Cod. b. τρέπουσιν οἱ αὐτοὶ καὶ τῆς ες προθ. τὸ σ εἰς ν. Deinde Cod. a. ἐς ἀγορὰν ἐν ἀγοράν. Cod. b. ἐς τ. ἀγ. ἐν τὰν ἀγ. λέγουσι. Cod. c. παρ' αὐτῶν τῆς ες προθέσεως τὸ σ τρέπεται εἰς ν, οἷον ἐς χορὸν etc. Cod. August. Τρέπουσιν οἱ αὐτοὶ καὶ τῆς ες προθ. τὸ σ εἰς ν, ἐς χορὸν — ἀγορὰν λέγοντες. SCH.

10) ἀγοράν] ἀγορὰν λέγουσι priores edd. De ἐν cum quarto casu more inprimis Pindarico multa collegit diligentissimus Maittairius de D. Dor. p. 250. D. Nostri, qui aeque ac Io. Grammat. Cretensibus id tribuit, meminit Sylburgius ad Dionys. Halic. T. II. p. 41, 29. vbi in Pindari dithyrambo occurrit Δεῦτ' ἐν χορὸν Ὀλύμπιοι pro eo quod dixit Aristoph. Equit. vs. 556. Δεῦρ' ἔλθ' ἐς χορόν. Alias Cretensium Argiuorumque dicitur praepositio ἐνς pro εἰς. Herodian. περὶ δυςκλίτων ῥημάτων in Aldi Hortis Adonidis p. 409. ἐκ γοῦν τοῦ σπείδω γέγονε κατὰ Ἀργείους καὶ Κρῆτας ἀφαιρέσει τοῦ ι τῆς ει διφθόγγου καὶ προσόδῳ τοῦ ν, σπένδω· οὗτοι γὰρ πολλάκις ἐξαιροῦντες τὸ ι, τάττουσι τὸ ν, καὶ τὴν μὲν εἰς πρόθεσιν ἐνς λέγουσι, καὶ τὸ τιθεὶς τιθένς. Ita reperi in MS. Leidensi pro vulgatis ἐν et τιθέν. Paria vero ex Heraclide monuit Eustath. ad Hom. Il. Θ. p. 722, 60. Cretica et Argiua participiorum terminatio recepta fuit a Romanis in *docens*, *legens*, et sim. eamque ipsam, vel εντς, vt Marklando placet, in priscis verborum Graecorum participiis obtinuisse, arguunt genitiui τιθέντος, τυπέντος, et cet. KOEN. Marklando id placet in libello *de Graecorum quinta declinatione imparisyllabica*, et inde

§. CLX. Τὸ εἴωθα ἠθῶ [11]).

§. CLXI. [12]) Τὸ εὐωχεῖσθαι εὐῶ [13]).

---

formata Latinorum tertia. Quod Gregorius de Dorico ἐν cum accusatiuo iuncto tradit, Valckenario ad Theocriti Adoniaz. p. 364. C. ex vetere Grammatico sumtum videtur. Ceterum Koenii notae Valckenarius illo loco nonnulla addidit. Bast.

11) *Τὸ εἴωθα ἠθῶ*] Ita cum editionibus omnibus, quas quidem vidi, Io. Grammaticus. *Καὶ τὰ εἴωθα ἠθῶ* Vatic. *τὸ εἴωθεν ἠθῶ* Voss. *Καὶ τὸ εἴωθεν ἠθῶ* Meerm. [Codd. a. b. et August. *καὶ τὸ εἴωθα ἠθῶ*. Cod. c. *οἱ Δωριεῖς τὸ εἴωθεν ἠθῶ λέγουσιν*. Schaef.] Initio putaui, huc facere Etymol. M. p. 306, 50. *οἱ Αἰολεῖς τὸ εἴωθα ἔωθα λέγουσιν·* deinde coepi suspicari, scribendum esse: *Τὸ εἴωθα ἔθωκα,* et videbatur vltima illa syllaba *κα* vel absorpta a sequente particula *καί·* siquidem in prioribus edd. iunguntur *Τὸ εἴωθα ἠθῶ, καὶ τὸ εὐωχεῖσθαι εὐῶ·* vel plane verbum *ἔθωκα* perperam in *ἐθῶ,* aut *ἠθῶ,* et *καὶ* fuisse separatum. Fundus suspicionis est in Hesychio V. *Ἐθώκαντι, εἰώθασιν,* et *Ἐυέθωκεν, εἴωθεν.* Est autem *ἔθωκα* perfectum verbi *ἐθόω, ἐθῶ,* vnde *ἐθώσω, ἔθωκα,* vt ab *ἑόω, ἑῶ,* Dorienses similiter *ἑώσω, ἕωκα* analogice deduxerunt. Suidas V. *Ἀφέωκα, Δωρικόν.* et V. *Ἀφεῖκα· — τὸ δὲ Ἀφέωκα Δώριον.* Meliora adferentem et certiora, lubens sequar. Koen. Duae illae Hesychii glossae mouent me, vt Koenio coniicienti *τὸ εἴωθα ἔθωκα* assentiar. Nec magis ferendum *εὐῶ.* Vide quae statim ad §. CLXI. dicam. Bast.

12) Desideratur hic articulus cum quatuor sequentibus in Meerm. Koen. Cod. a. *τὸ αὐχεῖσθαι εὐῶ.* Cod. b. *καὶ τὸ εὐωχ.* etc. Cod. c. hoc articulo caret. Schaef.

13) *Τὸ εὐωχεῖσθαι εὐῶ*] Priores edd. vt dixi: *Καὶ τὸ εὐωχεῖσθαι εὐῶ.* In *εὐῶ* fortasse maius vlcus latet, quam vt nostra opera sanari posse videatur: qua tamen ratione, donec clarior lux aliunde adfulgeat, *εὐῶ* pro *εὐωχεῖσθαι* positum dici possit, obiter ad §. CXIX. indicaui. *Θωρεῖσθαι* et *θῶσθαι,* significatu *τοῦ εὐωχεῖσθαι,* Doriensibus tribuit Etymol. M. p. 460, 31. 461, 1. a *θῶ* pro *εὐωχοῦμαι.* In Luciano de Dea Syr. vel quisquis

eius libelli auctor est, §. 57. T. III. p. 489. pro vulgato ἐλθὼν δὲ κατ' ἑωϋτὸν θύει τε καὶ εὔχεται, longe convenientius videbatur θύει τε καὶ εὐωχέεται. quae recte etiam iungi, docet Herodot. L. I. p. 15, 80. ὡς ἔθυσάν τε καὶ εὐωχήθησαν. Arrian. de Exped. Alex. L. V. 2. p. 198. θῦσαί τε αὐτοῦ Ἀλέξανδρον τῷ Διονύσῳ, καὶ εὐωχηθῆναι ὁμοῦ τοῖς ἑταίροις *). Koen. Pro εὐωχεῖσθαι Dores εὐῶ per apocopen quandam dixisse, quod Koenius supra p. 309. suspicatus est, nunquam mihi persuaderi patiar. Difficile ac fortasse plane impossibile est, corrupto huic εὐῶ sic mederi, nihil vt dubitationis remaneat. Mihi quidem medicina videtur ex Etymologico M. p. 461, 1. petenda, vbi haec leguntur: θῶσθαι λέγουσιν οἱ Δωριεῖς τὸ εὐωχεῖσθαι, ἀπὸ τοῦ θῶ τὸ εὐωχοῦμαι. Itaque suspicor, in Gregorio nostro scribendum esse τὸ εὐωχεῖσθαι θῶσθαι. Et syllabam quidem finalem σθαι facile fieri potuit vt scribae negligentia omitteret: θ autem et ευ commutari posse, mea me experientia docuit, cum Codicem transcriberem Apollonii Dyscoli (Num. 2548.), in quo libro litterae θ diphthongique ευ ductus sunt persimiles. Quod si in Codice archetypo scriptum erat θῶ . . . ., quis non intelligit, alium scribam, quem nulla aduerteret suspicio lacunae, illud in εὐῶ corrumpere facile potuisse? Quod alterum Etymologici M. locum a Koenio citatum spectat, vbi pag. 460, 31. legas θῶ . . . . ἀφ' οὗ Δωριεῖς θωρεῖσθαι λέγουσι τὸ εὐωχεῖσθαι, obiter moneo, Etymologicorum Parisinorum vnum habere, non θωρεῖσθαι, sed θωρᾶσθαι, quam

*) Haec exempla θύειν καὶ εὐωχεῖσθαι iungi ostendunt, sed θύειν καὶ εὔχεσθαι, quae habet Luciani textus, non minus frequenter copulata reperire est. Philostratus V. A. I. 36. θύσας οὖν καὶ εὐξάμενος ἀπῄει. IV. 19. ἢ θύοι ἢ σπένδοι ἢ εὔχοιτο. Her. p. 240. εὐξάμενοί τε καὶ θύσαντες, vbi vide notam p. 634. Plato Legg. X. p. 885. B. θυσίαις τε καὶ εὐχαῖς παραγομένους. Isocrates Paneg. §. 12. εὐχὰς καὶ θυσίας κοινὰς ποιησαμένους. ad Phil. §. 49. οὔτ' ἐν ταῖς εὐχαῖς οὔτ' ἐν ταῖς θυσίαις τιμωμένους. Plutarchus vit. Cicer. §. 2. οἱ ἄρχοντες εὔχονται καὶ θύουσιν ὑπὲρ τοῦ ἡγεμόνος. Achilles Tat. VIII. 19. παρῆμεν οὖν ὡς καὶ συνθύσοντες αὐτῷ καὶ εὐξόμενοι τοῖς θεοῖς. Triclinius ad Soph. Oed. T. 908. ἀποσοβεῖν δι' εὐχῶν καὶ θυσιῶν τὰ βέλη τῆς ψυχῆς. Ex his abunde declaratur, non esse sollicitandam vulgatam Luciani lectionem θύει καὶ εὔχεται. Boisson.

§. CLXII. *Θευκυδίδης, Θευκράτης, Θεύφραστος, ἀντὶ τοῦ Θουκυδίδης, Θεοκράτης, Θεόφραστος* [14]).

---

formam propter sequens *θωράσασθαι* praetulerim. Hesychius: *Θῶσθαι. δύνασθαι. θωνᾶσθαι. εὐωχεῖσθαι. Αἰσχύλος Δικτυουλκοῖς.* Locum hunc Critici variis modis tentarunt. Etymologici illius Parisini auctoritate corrigendum suspiceris: *Θῶσθαι. θοινᾶσθαι. θωρᾶσθαι. εὐωχεῖσθαι. Αἰσχ. Δικτ.* Sane nihil frequentius commutatione litterarum *ρ* et *ν* (*μ*). *) Bast.

14) *Θευκυδίδης — Θεόφραστος*] Dedi lectionem MSS. pro ante edita: *Τὸ Θουκυδίδης Θευκυδίδης, τὸ Θεοκρ. Θευκρ. τὸ Θεόφρ. Θεύφρ.* Vt in MSS. sic plane est apud Io. Grammaticum. [Cod. c. *οὗτοι καὶ ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν Θουκ. Θεοκρ. Θεόφρ. Θευκ. Θευκρ. Θεύφρ. λέγουσιν.* Cod. August. *τὸ Θουκυδίδης Θευκυδίδης, τὸ Θεοκράτης Θευκράτης, τὸ Θεόφραστος Θεύφραστος.* Schaef.] De crasi Dorica vocalium *εο* in *ευ* vid. supra §. I. CXII. Haec pertinuerint ad Theocrit. Eid. XIV. vs. 13. vbi *Κλεύνικος,* quem ridicule *Clunicum* vocat, in hoc genere nihil intelligens, Palmerius in Exerc. ad Auct. Gr. pag. 805. *Κλεύβοτος* est in Anytae Epigrammate in Wolfii fragm. Poëtriar. p. 110. Attica erat crasis in *ου*, in nomine *Θουκλέους* apud Thucydid. L. III. p. 223, 62. *Θουφράστου* apud Aristoph. Vesp. vs. 1307. aliisque. Mox *Τὸ κρέα κρῆ* Vatic. *καὶ τὸ κρέα κρῆ* edd. priores: conf. §. XLVII. Koen. Boissonadus: „Plura nomina per *Θευ* — pro *Θεο* — exhibet Suidas, et *θεὺς Ἄρης* pro *θεὸς Ἄρης.* Sed conf. Bochartus in Kusteri nota et Olearius ad Suidam.“ V. Callimach. H. in Cerer. v. 58. et 130. et supra pag. 179. Bastius: „De crasi Attica syllabarum *θεο* in *θου* egit etiam Porsonus ad Euripid. Orest. 393.“ Sch.

*) Iacobsius ad Anthol. Gr. II. 3. p. 251.: „In Codd. simillima sibi sunt verba *ἐρεῖς* et *ἐνεὶς*, litera *ρ* minimo apice a *ν* distincta.“ Add. Porson. ad Euripid. Med. v. 937. Quo minus dubitari debet, in Hesiodi Scut. Herc. v. 91. Guietum verissime correxisse *ἀλιτήμερον.* Quod enim de hoc Hesiodi versu supra p. 162. s. scripsi, nunc meliora edoctus *ἀνατίθεμαι.* V. Addenda ad p. 163. Obiter aduerte heroici versus ad formas vocum fingendas summam vim et efficacitatem, qua coacti alter poëtarum *ἠλιτόμηνος,* alter *ἀλιτήμερος* formarunt. Schaef.

§. CLXIII. *Τὰ κρέα κρῆ* 15).
§. CLXIV. *Τὸ ἄκρατον ἄκρητον* 16).

---

15) *Τὰ κρέα κρῆ*] Codd. a. et b. *καὶ τὰ κρέα κρῆ*. Cod. c. hunc articulum cum sequentibus sic coniungit: *παρ' αὐτοῖς τὰ κρέα κρῆ, καὶ τὸ ἄκρατον ἄκρητον, καὶ τὸν κρόκον* (sic) *κίρκον καὶ τὸ κελεύειν κέλεσθαι παρὰ τῶν Δωριέων*. Cod. August. *τὸ κρέας κρῆς*. Schaef.

16) *Τὸ ἄκρατον ἄκρητον*] Desunt ista in Vatic. Ad rem ipsam quod attinet, *ἄκρητον* Ionum quidem est, atque adeo Herodoti L. I. pag. 98, 74. et Hippocratis de Morb. Vulg. IV. p. 1123. D. Quando autem *recte monet Criticorum obseruatio, noua Dorica lingua usum esse Theocritum, quae reuera multos Ionismos amat,* [verba sunt Dan. Heinsii in Lect. Theocrit. C. XIV. pag. 346.] probabile fit, veteres Grammaticos — *ἔδοξ' ἐπιχεῖσθαι ἄκρητον* reperisse, non *ἄκρατον*, in Theocriti Eid. XIV. vs. 18. Qui antiqua Doride scripserunt, Sophron et Epicharmus *ἄκρατον* praetulerunt, quod in vtriusque fragmentis apud Athen. superest: vid. L. II. p. 44. B. L. VI. p. 236. B. Procedente tempore, cum in Ionismum magis magisque Dorismus emolliretur, *ἄκρητον* inualescere potuit, obuium etiam in Dorico Meleagri Epigrammate, quod edidit Bentleius ad Callimachi Epigr. XXXI. Heinsius videtur respexisse antiqui Grammatici obseruationem Aldinae Theocriti editioni praefixam: *κέχρηται δὲ Ἰάδι διαλέκτῳ καὶ Δωρίδι τῇ νέᾳ. δύο γάρ εἰσὶ, καὶ ἡ μὲν παλαιὰ τραχεῖά τίς ἐστι, καὶ ὑπέρογκος, καὶ οὐκ εὐνόητος. ἡ δὲ νέα, ᾗ καὶ Θεόκριτος χρῆται, μαλθακωτέρα παρὰ τὴν Ἐπιχάρμου καὶ Σώφρονος, noua dialectus Dorica, qua et Theocritus vtitur, mollior est prae Epicharmea et Sophronea.* Vitium, quod in postremis verbis haerebat, *παρὰ τοῦ Ἐπιχάρμου καὶ Σ.* exemit Cl. Valckenaerius in Epistola ad Roeuer. p. 59. Quantas turbas vel leuissima saepe menda non obseruata possit excitare, patebit conferenti ad haec Mazochii Diatriben de Tabularum Heracleënsium Dorismo Cap. I. p. 119. Koen. Valckenarius ad Theocriti Adon. p. 209.: „*παρὰ τὴν Ἐπιχάρμου καὶ Σώφρονος*, vt sic scribatur, quod iam olim monui, vel certe *παρὰ τὴν τοῦ Ἐπ. κ. Σ.*, certa postulat linguae ratio." Mihi posterius magis placet, quan-

doquidem librarii, vbi duo articuli deinceps ponuntur, alterum saepius omittunt. *Παρὰ* autem post comparatiuum, item post *ἄλλος*, *ἕτερος κ. τ. λ.* poni pro *ἤ*, iam monitum est in notis ad Vigerum p 645. Eunapius pag. 113. ed. Boisson. *ἕτερόν τινα τοῦτον ἐνόμισαν παρ' ὃν ᾔδεισαν.* Plura exempla collegerunt Schaefer. ad Dionys. Hal. de Compos. Verb. pag. 117. s. quemque citat, Boeckhius ad Platon. Min. p. 120. *) Bast.

17) *Τὸν κρίκον κίρκον*] Sic MSS. *Τὸ κρίκον κίρκον*

*) In transcursu moneo, hunc vsum praepositionis *παρὰ* post *ἄλλος* saepe interpretes Graecorum scriptorum non minus fugisse, quam ellipsin adiectiui *ἄλλος* ante *ἤ* in interrogationibus. Libanius Vol. II. p. 123. *τί ἂν ἀποκρίναιτο* (id est *τί ἂν ἄλλο ἀποκρίναιτο*) *ἢ ὅτι τότε μὲν τὸν πιστεύσαντα οὐκ εἶχε, νῦν δὲ εὗρε.* Morellus perperam vertit: *quidnam responderet? an quod* etc. Melius intellexit ellipsin Vol. IV. p. 1059. *τί οὖν τὸ βούλημα τῆς φύσεως εἶναι νομίζεις, ἤ γε μίξεις καὶ γονὰς καὶ τόκον; quid igitur naturam iubere censes aliud, quam* etc. Conf. Schaefer. ad L. Bos. Ellips. p. 847. s. Eodem modo *ἄλλως* post *πῶς* interdum omittitur. Philostratus V. A. III. 16. p. 107. *πῶς, ἔφη, ὦ Ἀπολλώνιε, περὶ ἡμῶν φρονεῖτε; πῶς, εἶπεν,* (*quo alio modo, respondit*) *ἢ ὡς δηλοῖ τὸ ὑμῶν ἕνεκεν ἥκειν με κ. τ. λ.* Libanius IV. pag. 226. s. *πάντες μὲν στυγηροὶ* (Cod. Paris. 3017. *στυγεροὶ*) *θάνατοι, οἴκτιστον δὲ τὸ λιμώττοντα ἀποθανεῖν.* [Vnice probandum *στυγεροὶ* Codicis Parisini. Respexit autem rhetor Odyss. XII. v. 341. s.

πάντες μὲν στυγεροὶ θάνατοι δειλοῖσι βροτοῖσιν,
λιμῷ δ' οἴκτιστον θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν.

Sententia a multis veterum scriptorum celebrata. Dionysius Halic. Ant. Rom. VI. c. 86. *τῷ κακίστῳ τῶν μόρων — λιμῷ.* V. Casaubon. ad h. l. Schaef.] *τέως δ' ἂν ἐκφύγῃ τις τὸν οἴκτιστον, εἰ τὸ κώνειον τοσοῦτον ἐκπιὼν, μηκέτι δεῖσθαί με τινος παρασκευῆς.* Locus corruptus. Reiskius sic corrigendum suspicatur: *ἡδέως δ' ἂν ἐκφύγῃ τις* (i. e. *ἐκφύγοιμι ἂν ἐγὼ*) *τὸν οἴκτιστον, εἰ τοῦ κωνείου τοσοῦτον ἐκπίω, ὅσον ποιήσειε μηκέτι κ. τ. λ.* Sed Codex Paris. 3017. haec dat haud paullo meliora: *πῶς* (pro *τέως*, quemadmodum Vol. IV. p. 949, 15. *πλείω* pro *τελείω*) *δ' ἂν ἐκφύγοι τις τὸν οἴκτιστον, ἢ τοῦ κωνείου τοσοῦτον ἐκπιὼν,* (adde *ὡς*) *μηκέτι δεῖσθαί τινος παρασκευῆς; Ὡς* etsi in Codice non legitur, tamen mihi videtur necessarium esse, ac propter antecedentem syllabam *ων* facile omitti potuit. Bast.

§. CLXVI. *Τὸ κελεύει κέλεται* [18]).

---

prior. editt. [Codd. a. et b. *τὸ κρίκον κίρκον.* Cod. August. hunc articulum omittit. Schaef.] Vere *κίρκον* Nostri et Io. Grammatici sententia Doriensibus tribui, Romani ostendunt, Doriensium coloni, concessa diminutivo *circulus* ciuitate. [Ipsum *circus* quid aliud est quam Graecum *κίρκος?* Schaef.] De *κρίκος* agens Etymol. M. p. 538, 44. non potuit scribere *ἔστι δ' ὅτε καὶ ἐν ὑπερθέσει γίγνεται κρίκος*, vt editur; sed, quod est in MS. Leidensi, *ἐν ὑπερθέσει γίνεται κίρκος.* Tamen a Dorica consuetudine in communem *κίρκος* venisse videtur. Altero, quod, tanquam poëticum, damnat Pollux I, 94. vtitur Herodotus L. II. p. 120, 8. *τῶν ἱστίων τοὺς κρίκους* *) memorans, et Dorice scribens Bryson apud Stob. S. LXXXIII. p. 484, 25. vbi *τᾶς ἁλύσιος τοὶ κρίκοι* **). De metathesi literae caninae vid. §. CXLVII. Koen.

18) *Τὸ κελεύει κέλεται*] Vulgo *Τὸ κελεύεται κέλεται.* [Sic etiam Cod. August. Schaef.] *κελεύει* recepi e Vatic. neque aliter habet Io. Grammat. forte innuens Pindari Pythion. IV. vs. 283. — *κέλεται γὰρ ἑὰν Ψυχὰν κομίξαι Φρίξος.* Sed *κέλομαι, κέλεαι, κέλεται,* a prisco *κέλω,* a poëtis quibusuis antiquis vsurpantur: bene Schol. ad

*) Scholiastes Luciani Vol. III. p. 250. ad vv. *τῶν κεροιάκων ἐπειλημμένον: Τὰ νῦν κάρια λεγόμενα παρὰ τοῖς ναυτικοῖς, ἃ καὶ κρίκους καλοῦσιν οἱ παλαιοί.* M. Solanus corrigit *κάρυα.* Belin de Ballu in margine exempli editionis Amstelodamensis, quod, instructum ab ipso variis lectionibus Codicum Bibliothecae Regiae Parisinae, nunc mei mancipii est: „Cod. 2956. *τὰ νῦν ἀκρύα.* Lege *ἀκρία.*" Imo scribendum *κάροια.* Conf. Ducang. Glossar. p. 594. et locos ibi citatos. Suidas, quem Phauorinus exscripsit: *Κεροίαξ, τὸ κοινῶς κάβοιον.* Ducangius l. c. corrigit *κάροιον.* In Codice Paris. 2662. fol. 12. hunc legi articulum: *Κεροίαξ, τὸ κοινῶς κάρεον* (sic. Leg. *κάροιον*), *τὸ ποιοῦν τὴν κεραίαν κομίζεσθαι.* — De *κρίκος* v. etiam Ducang. Glossar. p. 755. Ibidem vir doctissimus loquitur de deminutiuo *κρικέλλιον*, quod H. Stephanus Ind. Thes. p. 1296. A. *plane nouum* dicit. Nimirum deducit a *κρὶξ* s. *κρίκος.* Sed *κρικέλλιον* nihil est aliud quam deminutiuum substantiui *κρίκελλος.* In vtraque editione Lexici Schneideriani legitur *κρικίλλιον*, fortasse typothetae culpà, qui *κρικέλλιον* dare debuit. Bast.

**) Suidas: *Ἀγκύλια, οἱ κρίκοι τῶν ἁλύσεων.* Bast.

§. CLXVII. Τὸ καταβαλεῖν καββαλεῖν [19]).

§. CLXVIII. Τοὺς σωροὺς τῶν ἀχύρων ἀχυρμιὰς λέγουσι [20]).

Theocriti Eid. III. vs. 11. κέλομαι ποιητικῶς τὸ κελεύω καὶ προστάττω. Koen.

19) Τὸ καταβαλεῖν καββαλεῖν] Notus contrahendi mos, et a Grammaticis in hac ipsa voce ad fastidium inculcatus. In Hesychio pro Κάσσει, κάθες, scribendum putem Κάσσευ, κατάθες. Est hoc vere Laconicum pro κατάθου. Eadem autem ratione suo loco Ἀπόθου per θὲς explicandum putauit. In Gruteri Thes. Inscript. p. MCXXXVI, 4. vbi commune fatum nonneminem abstulisse dicitur ΚΑΛΛΕΙΨΑΝΤΑΛΟΚΟΝ ΔΗΜΗΤΡΕΙΑΝ ΠΟΛΥΔ ΑΚΡΥΝ, coniicitur καλλείψαντ᾽ οἴκοι Δ. π. Corrigi debuerat: Καλλείψαντ᾽ ἄλοχον Δ. π. Koen. Cod. c. ἡ διάλεκτος τῶν δωριέων τὸ καταβαλεῖν καββαλεῖν λέγει, τοὺς σωρ. τ. ἀχύρων μύχωνας. Schaef.

20) Τοὺς σ. τῶν ἀ. μύχωνας λ.] Sic omnes editt. et MSS. Voss. et Vatic. qui τῶν ἀχύρων negligit. [Pro μύχωνας, quomodo Koenii habet editio, Cod. b. μύλωνας, Cod. August. ἀχυρμιὰς dat. Posterius in textum asciui. Ἡ ἀχυρμιὰς vnde Lexica acceperint, ignoro. Schaef.] Io. Grammaticus etiam σωροὺς ἀχύρων μύχωνας. Diu acquieui in eleganti Viri cuiusdam doctissimi coniectura, θημῶνας emendantis, cui plurima fauere videbantur: tandem vero animaduerti, omnino ista petita esse e commentariis ad Theocriti Eid. VII. vs. 157. vbi de Cerere — ἁ δὲ γελάσαι, Δράγματα καὶ μάκωνας ἐν ἀμφοτέρῃσιν ἔχοισα. Scholiastes: δράγματα τὰ πλεκώματα φησὶ, [μάκωνας] τοὺς σωροὺς ἢ τοὺς θημῶνας· nam vocem μάκωνας sic interserendam esse, pulchre vidit Clariss. Ruhnkenius. Qui huc addiderit corruptam Hesychii Glossam Μύκων, σωρὸς, θημὼν, vbi bene Sopingius Μήκων emendat, non dubitabit, quin in Nostro et Io. etiam Grammatico sit reponendum μήκωνας vel μάκωνας. Erunt tamen fortasse, qui, propter χ in corrupta lectione μύχωνας, malint μάχωνας· neque id a Dorica dialecto plane videtur abhorrere. Orion Thebanus in Etymol. MS. Paris. Ἀτρεκές. ὁ μηδεὶς πα-

ρατρέχει. ὅθεν οἱ Δωριεῖς ἀτρεχὲς λέγουσι. Eodem pertinet *κὴκεκρατηρίχημες,* Sophroni restitutum a Celeb. Valckenaerio in Ep. ad Roeu. p. 59. nisi mendosa *κὴν κρατῆρι χημές* in *κὴκρατηρίχθημες* mutanda censeantur; vt ipsum verbum Sophroneum, demto Dorismo, posuerit Hesychius V. *Ἐκρατηρίσθημεν, ἐμεθύσθημεν.* — Pro sequenti *οἴκαδες,* quod in prior. edd. est post §. CLXXIV. Io. Grammaticus praebet *οἴκαδις.* Vid. §. XLII. Koen. Quod dicit Koenius, *omnino ista petita esse e commentariis ad Theocriti Eid. VII. vs.* 157., solâ nititur Ruhnkenii coniecturâ in Scholio illo interserentis vocem *μάκωνας.* Quid vero, si quis neget hanc addi oportere, verbaque *τοὺς σωροὺς ἢ τοὺς θημῶνας,* perinde ac *τὰ πλεκώματα* *), habeat pro interpretamento vocis *δράγματα?* Huic vix habebis quod recte opponas, quandoquidem *μήκων* s. *μάκων,* nisi multum fallor, de solo *papauere* dicitur, neque vsquam idem est quod *σωρὸς* s. *θημὼν,* quae verba alteri voci *δράγμα* multo melius conueniunt. Glossator Theocriti Parisinus (Cod. 2835.) *μάκωνας* interpretatur *φυτὰ κονδαίας* **). Quod autem antea Koenio placuerat *μύχωνας* mutare in *θημῶνας,* id neque rectum videtur, nec satis elegans. Omnino quo argumento vincas, *μύχωνας* corruptum esse? An quod haec vox fortasse nusquam in scriptoribus ad nostram aetatem propagatis legitur? Haec mihi ratio parum valida videtur. Hesychius enim habet *Μύχων,* addito interpretamento *σωρὸς, θημών.* Ac Koenius

*) *Πλέκωμα* Lexica non habent. Bast.
Conf. Hemsterhus. ad Aristophan. Plut. v. 1083. p. 406. a. Schaef.

**) Vitiose scriptum pro *κονδαίας* s. *κονδέας,* qua voce citerior Graecitas vtitur. Habent eandem edita Scholia ad Idyll. XI. 57. Conf. Ducang. Glossar. p. 725. Doctissimus Coray haec de ea mecum communicauit: „*Κονδέα est un mot altéré de κώδεια Iliad. Ξ. 499. On trouve dans une infinité d'autres mots ce changement d' ω en ου, comme ζουμίον, κονδούνιον, ψουνίζω, ῥουθούνιον, κ. τ. λ. pour ζωμὸς, κώδων, ὀψωνέω, ῥώθων.*" [Sic etiam *λουρίκιον* ap. Etymol. M. p. 460, 18. pro *λωρίκιον, lorica,* et *σιτούνη* in Lex. Paris. MS. 2667. voce *σιπύη* pro *σιτώνη.*] „*Dans mon pays on appelle aujourdhuy toute la plante κουτζουνάδα. Voy. Πρόδρ. Ἑλλην. Βιβλ. de mon édit. p. 354. On peut écrire κονδέα ou κονδαία, puisque la prononciation d' αι ne diffère point de celle d' ε.*" Bast.

§. CLXIX. [21]) *Τὸ οἴκαδε οἴκαδες.*
§. CLXX. *Τὸ στάδιον σπάδιον* [22]).
§. CLXXI. *Τὸ μὲν μές.*
§. CLXXII. [23]) *Καὶ ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ταύτας, τούτας* [24]).

---

quidem, cui semel persuasum esset, Gregorii textum vitio laborare, Sopingio pro *μύκων* legenti *μήκων* assentitur. Sed primum Sopingius Gregorii articulum, opinor, ignorauit: deinde haec eius coniectura repugnat et Codicis auctoritati, et vero etiam seriei litterarum. Itaque *μύχων* et *μύκων*, cum eodem modo explicentur, eandem vocem fuisse arbitror, quae ab aliis *δασέως*, ab aliis *ψιλῶς* pronuntiaretur. Sic dicebatur *χύτρα* et *κύτρα*, *χιτὼν* et *κιτὼν*, ac, quo exemplo ipse Koenius vtitur, *ἀτρεχὲς* et *ἀτρεκές*. Quae cum ita sint, *μύχωνας* in Gregorii textu loco suo non moueam, nec magis quidquam mutem neque in Hesychii Glossa citata neque in Scholio Theocriti. Bast.

21) Desideratur hic articulus cum CLXX. in Meerm. Koen. Item in Cod. August. cum quatuor proxime sequentibus. Schaef.

22) *Τὸ στάδιον σπάδιον*] Hoc et *σπαλεὶς*, pro *σταλεὶς*, infra de Dial. Aeol. §. XLIV. Aeolensibus adscribitur: vid. Hesych. V. *Σπελλάμεναι, Σπολεῖσα*, et inprimis notae ad *Σπάδιον, τὸ στάδιον*, vbi et Nostrum excitat Kusterus. A Doriensibus et Aeolibus *σπολὰς*, vt alia multa, peruenit ad Atticos, Aristoph. Au. vs. 934. Euripid. Xenophont. e quibus vocem notauit Pollux VII, 70. — De *μές*, quo hinc vtitur ad Dionys. Halic. T. II. p. 41, 29. Sylburgius, conf. supra §. II. Koen. Cod. a. pro *σπάδιον* habet *πάδιον*. Cod. c. *καὶ τὸ στάδιον σπάδιον*. Schaef.

23) Desideratur hic articulus in Meerm. Koen. Cod. b. omittit *καὶ* ante *ἀντὶ τοῦ*. Cod. c. *καὶ ἀντὶ τοῦ ταύτας τούτας λέγουσι*. Schaef.

24) *ταύτας, τούτας*] *τ. τούτας λέγουσι* editt. prior. sine alia variatione; sed in Io. Grammatico, vbi vulgo etiam sic legitur, Valderus et Hier. Curio ediderunt *τὸ μὲν τὰς τωύτας*. [Et sic legitur in editione Chaeradami. Boisson.] Pro *τούτας* facit *τουτᾶ*, in Epimenidis Episto-

la apud Diog. Laërt. I, 113. *ἕρπε ἐς Κρήτην ποθ' ἄμμε· τουτᾶ γὰρ οὐκ ἐσεῖταί τοι δεινὸς ὁ μόναρχος*, positum pro communi *ταύτῃ*. *Τουτεὶ* *) in Theocriti Eid. V. vs. 103. etiam est pro *ταύτει* et *ταυτῃ*, vt *πεῖ* pro *πῇ* aliaque, de quibus vid. §. CLV. Hesychii *Τύτη, τὸ αὐτόθι*, fortasse Aeolicum est. Hic notandus est alius vsus Doricus, quo pro *ταύτας* enunciabant *αὔταυτας*. Apollonius Dysc. in Grammatica inedita: *μόνη διπλασιάζεται παρὰ Δωριεῦσιν ἡ αὐτὸς ἐν τῷ αὔταυτος. αἰ δὲ μὴ ἐγὼν μάθον ταῖς αὐταύταις χερσίν. Σώφρων.* Nisi potius iocose sic dixit Sophron pro *αὐταῖς ταύταις*. — Ad sequens *τόκα* confer §. V. Koen. Apollonii Dysc. locus sumtus est ex libro *περὶ ἀντωνυμίας* fol. 167. vers. citaturque etiam a Valckenario ad Theocriti Adon. p. 206. s. cui sic videtur scribendum: *αἰ δὲ μὴ ἐγὼν ἔ μ α τ τ ο ν ταῖς αὐταύταις χερσὶν, nisi vero ego subegissem his ipsis manibus.* Sed etsi phrasis *μανθάνειν ταῖς χερσὶ* vix alibi occurrit, tamen *μάθον* (i. e. *ἔμαθον*) *τ. α. χ.* non caret sensu: cumque seriem orationis ignoremus, temerarium videtur *μάθον* coniectando solicitare. Quem enim eo perducas, vt vere te coniecisse sibi persuadeat? Valckenarius: „Doriensibus tribuere non debebat, quod vnius legerat in Mimo Sophronis, mulieri congruum. *Αὐτὸ τοῦτο* et *αὐτὰ ταῦτα* eleganter (?) **) a Graecis vsurpantur: *αὐταύταις χερσὶν*, vna dixit Sophronea, *ni fallor*, muliercula.“ Habuit vir egregius, cur adderet *ni fallor:* in tanto enim numero scriptorum perditorum summae sit leuitatis de talibus pronuntiare confidentius. Mulierculam Sophronea ista dixisse, non improbabile est: sed potuit etiam vir dicere, nec quidquam est, quod de sola nos muliere cogitare cogat ***). Ceterum cum *αὔταυτος* recte compares Latinum *ipsipsus*, quod in aliquot Plauti Codicibus repertum (v. Gesneri Thesaur.)

*) Suidas: *Τουτὶ, ἐπέκτασις, καὶ τ ο υ τ ε ῖ ο ν, ἐνταῦθα.* Pro *τουτεῖον* legendum *τουτεί:* conf. quae supra p. 331. scripsi: et sic iam Fischerus ad Weller. P. II. p. 215. emendauit. Bast.

**) Iure Bastius hanc notam apposuit. Hoc est cacoëthes Philologorum etiam praestantissimorum. *Elegans* dicunt, quo vti possunt tanquam ansa profundendi *ὅλῳ τῷ θυλάκῳ* thesauros Collectaneorum. Schaef.

***) Maluit, opinor, Valckenarius mulierculae tribuere, quod ei scribendum videretur *ἔματτον*. Schaef.

§. CLXXIII. *Καὶ ἀντὶ τοῦ τότε, τόκα* [25]).
§. CLXXIV. [26]) *Καὶ ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν τῆμος, τᾶμος* [27]).

Graecam illam vocem prorsus exprimit. — Valckenarius l. c. alium etiam Apollonii Dyscoli locum affert, cuius haec sunt vltima verba: *ὡς ἐν Ἀλκυόνι Ἐπίχαρμος· αὐτότερος αὐτῶν.* Nollem omisisset, quae Apollonius de hoc comparatiuo monuit. Sic enim Grammaticus: *ἕνεκα γελοίου ἡ κωμῳδία σχήματά τινα ἔπλασεν, ὥστε οὐ κριτήριον τῆς λέξεως τὸ αὐτότερος, ἐπεὶ καὶ Δαναώτατος ὑπερτίθεται* *) *παρὰ Ἀριστοφάνει, τῶν κυρίων οὐ συγκρινομένων.* Hoc *Δαναώτατος*, quod in Aristophane legere non memini, si descendit a *Δαναοὶ, οἱ Ἕλληνες*, (vt Hesychius habet,) componi potest *Ἰνδικώτατος*, quo vtitur Philostratus V. A. I. c. 10. p. 11. *χρυσίδας ἀνακειμένας δύο, καὶ λίθους ἐν αὐταῖς τῶν Ἰνδικωτάτων καὶ θαυμασίων.* Interpres: *lapides ex praestantissimis Indiae. Ἑλληνικώτατος* habet Menander Rhet. p. 81. ed. Heer. Denique superlatiuum *αὐτότατος* (*ipsissimus*) nouimus ex Aristophanis Plut. v. 83. Bast.

25) Cod. c. *παρὰ τῶν δωριέων τὸ τότε τόκα λέγεται.* Schaef.

26) Codd. a. et b. *καὶ ἀντὶ τοῦ τῆμος ἆμος λέγουσι.* Cod. c. articulum sic scriptum habet: *τὸ τῆμος, τάμος.* Cod. August. *καὶ ἀντὶ τοῦ τῆμος τᾶμος.* Igitur edidi *τᾶμος* pro Koeniano *ἆμος.* Schaef.

27) *Καὶ ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν τ. ἆμος*] Vocem *εἰπεῖν* de MS. Voss. addidi. *Ἆμος* tuentur MSS. et edd. omnes, [praeter Meerm. qui hunc articulum sic legit: *Τὸ τῆμος ἄμα.*] idemque Aldus dederat in prima sua Io. Grammatici editione: *τᾶμος* e secunda eiusdem et reliquis omnino praeferendum est, pro *τῆμος* obuium in Theocriti Eid. XIII. vs. 27. XXIV. 13. *Ἆμος* pro *ἦμος* etiam in Bacchylidis Melici loco apud Stob. S. LIII. p. 367, 32. — *οὐδὲ συλᾶται μελίφρων ὕπνος Ἀπὸ βλεφάρων, ἆμος ὃς θάλπει κέαρ*, pro quo *ἆμον, nostrum*, sine caussa dedit Grotius in Floril. p. 211. Cum Plutarchi lectione con-

*) l. e. *ὑπερθετικῶς* effertur, de qua verbi significatione Lexica nostra tacent. Schaef.

§. CLXXV. [28]) Τὸ ἔνδον ἐνδοῖ [29]). Θεόκριτος ἐν Ἀδωνιαζούσαις·

Ἔνδοῖ Πραξινόα; — — —

---

tulit Stobaeanam P. Leopardus Em. IV. 21. Quod autem in Grammatico particulae Doricae τᾶμος accidit, vt prima litera priuaretur, idem alibi communis τῆμος videtur passa. Apud Orpheum in Argon. vs. 118. Herculem Alcmena dicitur peperisse Ζηνὶ Κρονίωνι μιγεῖσα Ἦμος ὅτι τρισσὴν μὲν ἐλείπετο Σείριος αἴγλην Ἠέλιος. L. Τῆμος, ὅτε — *tum, cum* —. Contra ea Τῆμος in Ἦμος mutarim initio versus 364. et 1244. Koen. Bastius: „Orphicorum Argonauticorum v. 118. Schneiderus Koenii coniecturam in textum recepit. Hermannus: „*Non debebat mutari* ἦμος." Scilicet nec Koenius nec Schneiderus meminerat, iunctim dici posse ἦμος ὅτε. Apollonius Rhod. IV. 452. ἦμος ὅτ' Ἀρτέμιδος νήσῳ ἔνι τήν γ' ἐλίποντο. Ibid. IV. 1310. ἦμος ὅτ' ἐκ πατρὸς κεφαλῆς θόρε παμφαίνουσα." Add. Brunck. ad Apollon. Rhod. IV. v. 267. Marcellus in Brunckii Anal. T. II. p. 302. extr. ἦμος ὅτ' Αἰνείαν πολέμου ἐξῆγεν Ἀχαιῶν. Schaef.

28) Meerm. tantum, Τὸ ἔνδον ἔνδοι, ἀδέμαστον ψ. τὴν νεκρὰν λέγουσιν, ἤγουν τὴν ἔξω τοῦ σ. Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῆς Δωρίδος. ceteris omissis. Koen. Cod. a. καὶ ἔνδον ἔνδοι, ac deinde ἔνδοι Πραξ. Cod. b. καὶ τὸ ἔνδον ἐνδοῖ, et ἐνδοῖ πραξιθέα; Cod. c. παρ' αὐτοῖς τὸ ἔνδον, ἔνδοι, ὡς ὁ Θεόκρ. ἐν ἀδων. ἔνδοι πραξινόα. Cod. August. Τὸ ἔνδον ἔνδοι, omissis ceteris. Schaef.

29) Τὸ ἔνδον ἐνδοῖ] ἔνδοι Vatic. e quo et e Voss. recepi additamentum Θεόκριτος ἐν Ἀδων. [Eid. XV. vs. 1.] Ἐνδοῖ Πραξινόα; Eiusdem analogiae voculas ἐξοῖ, πεδοῖ, ἁρμοῖ contulit Clariss. Valckenaer. in Epist. ad Roever. p. 49. In Hesych. pro Κιδνὸν, ἐνθάδε, Πάφιοι, scriberem Κιδνοῖ vel Κιδνοί. Idem Μοχοὶ, ἐντὸς, Πάφιοι. Paphiorum forte est et Ἔχθοι, ἔξω. In istis omnibus obtinet, quod de ἁρμῷ monuit Etymol. M. pag. 144, 48. vbi, pro οὕτω θέλει ὁ Ἀρτεμίδωρος, MS. Leidensis insigni variatione offert: οὕτω Θέων ὁ τοῦ Ἀρτεμιδώ-

ϱου *). *Μοχοὶ* Paphiorum pro *μυχῷ* positum esse monuit me Cel. Valckenaer. *Ἔχϑοὶ* pro *ἐχσοὶ* accipiens. Praeclare! *Ἔνδοῖ* attingens in Grammatica inedita Apollonius Dysc. **) addit: *τῇδε ἔχει καὶ τὸ ἐπίῤῥημα παρ'*

*) Scripturam *οὕτω Θέων ὁ Ἀρτεμιδώρου* (sic, sine articulo *τοῦ*) vnum etiam Etymologicorum Parisinorum habet: itaque in edito Etymologico restitui oportet pro vulgata *οὕτω ϑέλει ὁ Ἀρτεμίδωρος*, quae ex compendio perperam lecto nata est. *Θέων* enim compendiose sic scribitur, *ϑέ*, ita vt simul per accentum litterae *ε* superscriptum ductus trahatur incuruus, qui syllabam *ων* significet. Conf. quae supra pag. 293. monui. Ibi didicimus, syllabam *ων* sic superscriptam pro littera *χ* habitam esse: hic eandem cum littera *λ* confusam videmus, quomodo labi pronum fuit librariis, vbi accentus nota tam breuis esset, vt linea illa incurua non pertransiret eam, sed superincumberet. Iam *ϑε*, superscriptâ litterâ *λ*, solenne est compendium verbi *ϑέλειν*. Grammaticus autem Theon, Artemidori filius, fortasse idem est, qui in Etymologico M. alibi vt *ὑπομνηματιστὴς* super Callimachi *Αἰτίοις* citatur. Conf. Callimachi fragm. XVII. et XIX. Ceterum data hac occasione de Callimachi fragm. CCCCLIII. (p. 578.) monere lubet, *ἀρτίως* haudquaquam esse vocem, quam Lexicon MS. Bibl. Reg. vt a Callimacho vsurpatam commemoret. Scilicet Lexicon hoc, quod nunc insignitur numero 2667., litteras initiales singulorum articulorum rubro pigmento scriptas habet. Sed passim accidit, vt rubricator errore ductus litteras initiales earum vocum rubricâ notaret, quas Lexicographus glossis vt interpretamenta adscripserat: quod omnino diligenter attendendum in critica Lexicorum Graecorum tractatione. Hinc factum est, vt hic articulus, a Ruhnkenio, opinor, suppeditatus, in Ernestii vsum excerperetur: *Ἀρτίως. νεωστί. οὕτω Καλλίμαχος.* Sed haec cum antecedentibus sic cohaerent: *Ἀρτίως. ὑγιῶς* (sic bene: male in Suida *ὑγειῶς*), *ὁλοκλήρως. λέγεται δὲ καὶ τὸ προμι* . . . (scrib. *πρὸ μικροῦ*), *ἢ ἀντὶ τοῦ νῦν. ἀρμοίπου. Ἀρτίως. νεωστί. οὕτω Καλλίμαχος.* Iam nemo non fatebitur, etsi rubricator alpha vocis *ἀρτίως*, a qua versus forte incipit, rubro pigmento notauerit, tamen nouum articulum sic scribendum esse: *Ἀρμοίπου. ἀρτίως, νεωστί. οὕτω Καλλίμαχος.* Conf. Bentlei. et Ernest. ad fragm. XLIV. Quod si quando Callimachus Ernestianus typis repetetur, fragmentum CCCCLIII. expungendum erit. Bast.

**) Prior Apollonii Dyscoli locus depromtus est e libro *περὶ ἐπιῤῥημάτων* fol. 178. rect. omnique vitio caret. Alter, aliquanto longior, legitur ibidem fol. 198. rect. Pro *τὸ παρὰ τοὺς περὶ τὸν Ἀλκαῖον μέσσοι δηλονότι* Excerpta p. 670. ed. Sturz. dant *τὸ γὰρ παρὰ τὸν Ἀλκαῖον μέσσοι δηλ.*

Αἰολεῦσι τὸ μέσοι, γαίας καὶ νιφόεντος ὠρανῶ μέσοι. Alcaei haec verba esse, ex alio eiusdem Grammaticae loco patet, vbi: *τὸ παρὰ τοὺς περὶ τὸν Ἀλκαῖον μέσσοι δηλονότι κατὰ τὴν ἰδίαν διάλεκτον ἀνάλογον βαρυνθείη ἄν. οὐ γάρ ἐστιν ἐλλειπὴς τῇ ἐν προθέσει, συστελλομένου τοῦ ω εἰς τὸ ο, ὥς τινες ὑπενόησαν, ἐν μέσῳ. ἀλλ' ὃν τρόπον παρὰ τὸ οἶκος τὸ οἴκοι ἐγένετο, σημαῖνον τὸ ἐν οἴκῳ, παρά τε τὸ Πυθὼ Πυθοῖ, καὶ παρὰ τὸ Μέγαρα Μεγαροῖ, σημαῖνον τὸ ἐν Μεγάροις· τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ παρὰ τὸ μέσσος τὸ μέσσοι ἐγένετο, σημαῖνον τὸ ἐν μέσῳ, ὅπερ ἔφην κατὰ τὸ Αἰολικὸν ἔθος βαρύνεσθαι.* Apollonii errorem non coarguam. A *μέσοι*, quomodo ante vsum literae *ω* omnino pro *μέσῳ* scribendum fuit, Aeolicum *μέσυϊ* fluxit. Hesychius V. *Μέσυϊ, ἐν μέσῳ, Αἰολεῖς.* Eodem pertinet apud eundem *Ἴντυιν, ἐν τούτῳ.* De particula *τυΐδε* egregie meritus est laudatissimus Valcken. l. c. p. 32. Haec restituenda videtur Aristophani in Acharn. vs. 884. vbi ex sua dialecto Boeotus: *Πρέσβειρα πεντήκοντα Κωπαΐδων κορᾶν, Ἔκβαθι τῷδε κἠπιχαρίττευ* [vid. supra p. 202.] *τῷ ξένῳ.* Si *τῷδε τῷ ξένῳ* iungi voluisset Comicus, quod facit in versione *huic hospiti* Interpres, alia collocatione vsus fuisset: nunc scripserim *Ἔκβαθι τυΐδε, exi huc;* nisi simplicius legendum videatur *Ἔκβαθι τῶδε,* eadem sententia; videlicet Dorice pro *ὧδε.* Koen.

Sturzius: „Lege *τῷ Ἀλκαίῳ.* Num vero *μέσσοι* verum sit, dubito. Rectius forsan legatur *μέσσον,* h. e. *μεῖζον.*" Rectum esse *μέσσοι,* Sturzius statim vidisset, si hanc Koenii notam habuisset cognitam. Ceterum locus Grammatici vtroque loco vitiose citatur, legendumque est cum ipso Codice: *τὸ γὰρ παρὰ τοῖς περὶ τὸν Ἀλκαῖον μέσσοι δῆλον ὅτι κ. τ. λ.* — Pro *παρὰ τὸ Μέγαρα Μεγαροῖ* Codex habet *π. τὸ Μέγ. τὸ Μεγαροῖ.* Itaque etiam *παρά τε τὸ Πυθὼ τὸ Πυθοῖ* scribendum videtur. Paullo ante Apollonius, vt *ἀνάλογον* aduerbiis *Μεγαροῖ, ἐνταυθοῖ* etc., citat aduerbium *Ἰσθμοῖ,* quod alibi legere non memini. Bast.

Pindarus Olymp. II. v. 90. *Ἰσθμοῖ τε.* Lucianus T. II. p. 888. *Ἰσθμοῖ δὲ ἐκ πίτυος.* Clemens Alexandr. p. 29, 13. Pott. *Ἰσθμοῖ δὲ σκύβαλον προσέπτυσεν ἐλεεινὸν ἡ θάλασσα.* Etymolog. M. c. 338. extr. *ὅτι οὐκ ἐπιδημεῖ Ἰσθμοῖ.* Simonides Epigr. LXV. (LXXI.) habet *ἐν Ἰσθμοῖ:* vt satis appareat, quod vulgo aduerbium dicitur, esse datiuum more prisco scriptum vocis *Ἰσθμός.* Schaef.

§. CLXXVI. *Τὸ κράνιον κράνον λέγουσιν* [30]). *ὡς ὁ αὐτός·*

— — — *δίφρον* — *αὐτῇ*
Ἔμβαλε καὶ ποτίκρανον. — — —

§. CLXXVII. [31]) *Ἀδέματον ψυχὴν* [32]) *τὴν νεκρὰν, ἤγουν τὴν ἔξω τοῦ σώματος.*

---

30) *Τὸ κράνιον κράνον λ.*] Editt. tantum *Τὸ κράνιον κράνον,* omittentes *ὡς ὁ αὐτός. Δ.* — *α. Ἔ. καὶ ποτικράνον,* petita e Theocriti Eid. XV. vs. 3. *Ποτίκρανον* Comicis adscribit, pro *προςκεφάλαιον,* Pollux: vid. Iungermann. ad VI, 9. Koen. Codd. a. et b. *τὸ κρανίον κράνον* etc. Deinde Cod. a. *λέγουσιν, ὡς αὐτός.* Cod. b. *λέγουσι. ϑεόκριτος.* Postea ambo *δίφρον αὐτῇ ἔμβαλε ποτὶ κράνον.* Cod. c. *τὸ κρανίον κράνον λέγουσι καὶ ὁ ϑεόκριτος· δίφρον αὐτῇ ἔμβαλλε ποτὶ κράνον.* Cod. August. non habet nisi haec: *Τὸ κράνιον κράνον λέγουσι.* Dedi *ποτίκρανον* pro Koeniano *ποτικράνον.* Videtur autem Grammaticus in suo Theocriti codice legisse, non, vt oportebat, *ποτίκρανον,* sed distinctis vocibus *ποτὶ κράνον.* Conf. Plato T. VI. p. 148. Schaef.

31) Codd. a. et b. *ἤγουν τὰ ἔξω τοῦ σώματος. καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῆς Δωρίδος.* (Bastius: „Causam non intelligo, cur Koenius haec sex verba a ceteris separauerit.") *διαφέρει δὲ* etc. Cod. c. *ἀδέμ. ψ. τ. νεκρὰν φασὶν οἱ Δωριεῖς, ἤγουν τὴν ἔξω σώματος. δέμας γὰρ τὸ σῶμα. καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῆς δωρίδος.* cetera omittens. Cod. August. omittit et hunc articulum, et cetera omnia quae sequuntur vsque ad Ionicam dialectum. Ceterum *καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῆς Δωρίδος,* quae in Koenii editione, vncialibus litteris scripta, peculiarem explent versum, sequentibus iungere placuit. Schaef.

32) *Ἀδέματον ψυχὴν*] Pertinet ad vulgatum in Theocrit. Eid. XV. 4. *Ὦ τᾶς ἀδεμάτου ψυχᾶς·* vbi *ἀλεμάτου* coniiciebat Scaliger, *ἀδαμάτου* Casaubonus, i. e. *ἀδαμάστου, ἀδμάτου* vtroque multum inferior Portus in Lex. Dor. qui tamen edito *ἀδεμάτου* quendam e dialecto colorem quaerit. Simplicitate sua commendabilis videtur Casauboni emendatio, inprimis cum explicationem *ἤγουν τῆς ἐπιπόνου,* quam vix alio referas, e Scholiis ad Theocritum ineditis excitet. Nostri commentum Hesychio V.

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῆς Δωρίδος. Διαφέρει δὲ ἡ τῶν Κρητῶν διάλεκτος, ᾗπερ Κυψέλας 33) *ἐχρήσατο, καὶ ἡ τῶν Λακώνων, ᾗπερ Ἀλκμὰν καὶ Σώφρων ἐ-*

Δειμάλετα — οἱ δὲ Λάκωνες νεκρὰ, admouit Clariss. Albertius. Similes deliciae adponuntur ab Hesychio V. *Νέκυες, νεκροὶ, οἱ ἐστερημένοι τοῦ κέαρος, ἤγουν τῆς ψυχῆς.* Koen.

33) *Κυψέλας*] Ita Voss. cum Io. Grammatico et plerisque edd. *Κυψέλλας* Vatic. cum aliis. *Cypselas* autem, qui Cretica dialecto scripserit, mihi, et puto aliis, penitus ignotus est. Hinc eius meminit Io. Meursius in Creta L. IV. 15. p. 255. qui et in Misc. Lacon. L. III. 5. pag. 217. e Nostro et Io. Grammat. inter Laconismi auctores *Sophronem* Siculum bona fide recepit. Vix dubito, quin in vtroque vitii aliquid inoleuerit. In Io. Grammatico res ipsa postulare videtur, vt nonnulla hunc in modum suppleantur: *Διαφέρει δὲ ἡ τῶν Κρητῶν διάλεκτος, ᾗ* [*νῦν* addunt pleraeque edd. *)] *κέχρηται Κυψέλας, καὶ ἡ τῶν Λακωνων, ᾗ κέχρηται Ἀλκμὰν,* [*καὶ ἡ τῶν Σικελῶν, ᾗ κέχρηται*] *Σώφρων.* In Nostro ad eandem normam scribi posset: *καὶ ἡ τῶν Λακώνων, ᾗπερ Ἀλκμὰν* [*ἐχρήσατο, καὶ ἡ τῶν Σικελῶν, ᾗπερ*] *Σωφρων ἐχρήσατο,* vel potius *ἐστοίχισεν* penultimo loco vel vltimo pro *ἐχρήσατο,* cum in MS. Voss. sit *ᾗπερ Ἀ. καὶ Σώφρων ἐχρήσαντο,* in Vaticano *ᾗπερ Ἀ. καὶ Σ. ἐστίχισεν. Ἐστίχησεν* habeat quaedam editio, quam mihi oculis vsurpare non contigit, necesse est; sed qua vsus fuerit Fulu. Vrsinus, in notis ad Lyricorum Carm. p. 112. et p. 198. hinc citans — *καὶ ἡ Λακωνων, ᾗπερ Ἀλκαῖος* [pro *Ἀλκμὰν,* vt dedi cum ceteris edd. *Ἀλκμάων* est in Io. Grammat. *ἀκμαίων* hic in Vatic. *Ἀλκμαῖος* in Voss.] *ἐστίχησεν.* Eadem editione vsus Casaubonus, *ἐστίχησε* male pro *ἐστοίχησε* legi, monuit ad Gregor. Nysseni Epist. p. 140. quod didici a Celeb. Hemsterhusio ad Polluc. pag. 790. et Io. Alb. Fabricio ad Sext. Empir. adu. Grammat. p. 255. *Στοιχεῖν* autem pari ratione a Grammatico infra §. LXXV. de Dial. Ionica adhibetur. *Μιᾷ στοιχεῖν, vna vti vxore,* Scholiastae ad Aristoph. Plut. vs. 773. e Suida restituit o

*) Non Chaeradamiana. Boisson.

στοίχησαν [34]). *Ἡ μέντοι Πινδάρου καὶ Σιμωνίδου*

πάνυ. quod aeque putidum esse et ineptum, ac vulgatum *μιᾶς τυχεῖν*, nondum persuadet doctissimus Toupius Em. in Suidam II. p. 89. tametsi ingeniosissima est, quam proponit, coniectura. *Στοιχεῖν, vti,* est apud Eustath. in Il. *Α.* p. 93, 10. *τῇ τοῦ Ζηνοδότου γραφῇ στοιχοῦντες.* in Od. *Α.* p. 441, 3. *στοιχεῖν τοῖς κριθεῖσι.* Vlpian. in Demosth. pag. 168, 29. *στοιχοῦντας τῇ ἐκείνου γνώμῃ. moribus patriis στοιχεῖν* Euseb. Praep. Euang. IV. p. 130. D. Gregor. Nazianz. T. I. p. 804. B. *τῷ αὐτῷ εὐαγγελίῳ στοιχοῦντες* — quae loca nuper per literas mihi indicauit Cl. Valckenaerius. Addo marmor Cumeum apud Comitem Caylus. *Recueil d'Antiq.* T. II. tab. LVI. vs. 13. *ΛΑΒΕΩΝ ΣΤΟΙΧΕΙΣ ΤΟΙΣ ΠΡΟΥΠΑΡΓΜΕΝΟΙΣΙ ΑΥΤΩ, vtens honoribus, qui ante ipsi habiti essent, iisque contentus.* Ista Doctissimus Gallus Belley interpretabatur: *persistant dans les sentimens, qu'il a toûjours eus.* Participium vero illud *στοιχεὶς* alio etiam nomine dignum est, quod notetur; ob terminationem nempe Aeolicam, quae est in eodem marmore vs. 14. in *ΠΡΟΣΜΕΤΡΕΙΣ.* *Ὀρεὶς* e Pittaci Epistola apud Diog. Laërt. I. 81. obseruauit Heins. Lect. Theocrit. Cap. XI. pag. 333. Simile est apud Hesych. *Βρακεὶς* a *βρακεῖν*, quod reddit *συνιέναι.* Koen.

34) *ἡ τῶν Κρητῶν διάλεκτος — Σώφρων ἐστοίχησαν*] Codd. a. et b. *ἡ τῶν Κρητῶν διάλεκτος, ᾗπερ Κυψέλλας ἐχρήσατο, καὶ ἡ Λακώνων, ᾗπερ Ἀλκμαίων καὶ Σώφρων ἐστοίχησαν. ἡ μέντοι Πινδάρου* etc. Hinc primum dedi *Κρητῶν* pro Koeniano *Κρήτων.* Deinde post *Σώφρων* addidi verbum *ἐστοίχησαν* a Koenio neglectum. Conf. Casaubon. ad Dionys. Hal. Ant. Rom. VI. c. 65. T. II. p. 1189. Ceterum librarios inter *Κυψέλας* et *Κυψέλλας* fluctuari non miror: ita enim solent in cognatis vocibus. Herodotus I. c. 14. *Κυψέλου τοῦ Ἠετίωνος.* Al. *Κυψέλλου.* Wesselingius: „*Κυψέλλου,* quod scripti saepe dabunt, dudum proscripserunt viri praeclari, Casaubonus et Menagius ad Diogen. Laërt. 1, 94." Equidem vt simplex *λ* laudo, ita non reprehendo duplicatum. Theognis v. 874. Brunck.:

ὡς κυψελλίζον Ζεὺς ὀλέσειε γένος.

καὶ Βακχυλίδου παντελῶς ἀνεῖται [35]*), διὰ τὸ μὴ Δωριεῖς εἶναι φύσει τοὺς ποιητὰς, ἔχειν δὲ μόνην αὐτοὺς τὴν διάλεξιν.*

Conf. Bergler. ad Alciphron. II. ep. 2. p. 212. et Valckenar. Oration. p. 255. Obiter *κυψελλίζειν* cum aliis verbis, quae duumviri illi ibid. collegerunt, Lexicis adde. Denique de forma *Ἀλκμαίων* pro *Ἀλκμὰν* v. supra p. 6. SCHAEF.

35) *παντελῶς ἀγνοεῖται*] *ἀνεῖται* Vatic. vt prima quoque Io. Grammatici editio Aldina praefert, ceteris *αἰνεῖται* exhibentibus, quod hic est in Voss. *Ἀγνοεῖται* omnes Nostri edd. tuentur; nec dubito, quin genuinum sit, et Io. Grammatico restituendum. Dixerat Grammaticus, Cretensium Dorismo vsum fuisse Cypselam, Laconum Alcmanem, Siculorum Sophronem; Pindari autem, Simonidis et Bacchylidis Dorismum *παντελῶς ἀγνοεῖσθαι, omnino ignorari.* Non quidem ignorabatur, Dorice eos scripsisse: nec tamen constabat, ad quam *ὑποδιαίρεσιν τοπικὴν,* vt illi loquuntur, eorum Dorismus referendus esset, *διὰ τὸ μὴ Δωριεῖς εἶναι φύσει τοὺς ποιητὰς, ἔχειν δὲ μόνην αὐτοὺς* [sic MSS. *αὐτῶν* prior. edd.] *τὴν διάλεξιν.* Plura huc spectantia disputauit Salmasius de L. Hellen. p. 8. et 28. Nostro etiam vsus est Vrsinus ad Lyricor. Carm. p. 112. 198. et 210. — In Voss. vno ductu sequebatur: *Ἀντὶ τοῦ γ τῷ δ χρῶνται, οἷον Δημήτηρ, γημήτηρ,* [imo *Γημήτηρ Δημήτηρ*] *γνόφος δνόφος, γνοφερὸν δνοφερόν.* KOEN. Codd. a. et b. *παντελῶς ἀνεῖται.* Sic edidi pro vulgata scriptura *π. ἀγνοεῖται,* quod quomodo Grammaticus de dorismo illorum poëtarum dicere potuerit, non intelligo: nam Koenii interpretatio mihi quidem non satisfacit. *Παντελῶς ἀνεῖται, prorsus libera est,* h. e. *soluta omni vinculo ἰδιότητος τοπικῆς.* SCHAEF.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΙΑΔΟΣ ΔΙΑΛΕΚΤΟΥ [36].

§. 1. [37]) Τὰς εἰς ας ληγούσας εὐθείας, τὰς ὑπὲρ δύο συλλαβὰς [38]), εἰς ης ἐκφέρουσιν οἱ Ἴωνες, Ἑρμείας Ἑρμείης, Σωσίας Σωσίης. Ἡρόδοτος· „ὁ δὲ Ἀρχίης καὶ Λυκώπης μοῦνοι συμπεσόντες.“

---

36) *ΙΑΔΟΣ Δ.*] Ita Voss. Priores edd. *περὶ τῆς Ἰώνων δ.* Vatic. corrupte *περὶ τῆς Ἴωνος δ.* Koen. Cod. a. *περὶ ἰάδος διαλέκτου.* Cod. b. *περὶ τῆς διαλέκτου τῶν Ἰώνων.* Cod. c. *περὶ τῆς ἰωνικῆς διαλέκτου.* Cod. August. *περὶ ἰάδος.* Schaef.

37) Cod. a. *τὰς εἰς σ ληγούσας.* (Bastius: „Male pro ας, vt Cod. b. recte dat.“) Deinde *ἡρόδοτος γὰρ ἀρχίης καὶ λυκ. μοῦνοι πεσόντες.* Cod. b. verba *τὰς ὑπὲρ δύο συλλαβὰς* omittit. Deinde dat *ἡρόδοτος γὰρ ἀρχίης μοῦνοι πεσόντες.* Cod. c. *ἐκφέρουσιν οἱ ἴωνες, ὡς καὶ Ἡρόδοτος, ὁ δὲ Ἀρχ. καὶ Λυκ. μοῦνοι συμπεσ.* Verba *Ἑρμείας — Σωσίης* desunt in Codd. a. b. et c. Plura etiam omittit Cod. August. non habens huius articuli nisi haec: *Τὰς εἰς ος* (sic) *ληγούσας εὐθείας,* reliqua lineae parte vacua relicta. Schaef.

38) *τὰς ὑπὲρ δύο συλλαβὰς*] A Io. Grammatico, e cuius libello de Dialectis haec fere descripta sunt, negligitur ista cautio. Et vero in disyllabis etiam Iones vocalem α in η mutasse, satis multa sunt quae doceant: sufficiunt, quae apud Herodot. occurrunt, nomina *Μίδης* p. 8, 20. *Βρύης* p. 542, 5. Herodotea, quae citantur, leguntur in nouissima editione p. 223, 18. *Ἀρχίης γὰρ καὶ Λυκώπης μοῦνοι συνεσπεσόντες φεύγουσι ἐς τὸ τεῖχος τοῖσι Σαμίοισι, καὶ ἀποκληϊσθέντες τῆς ὀπίσω ὁδοῦ, ἀπέθανον ἐν τῇ πόλι τῇ Σαμίων.* Plura adscripsi, quod ex eodem loco Noster mox citat *τοῖσι Σαμίοισι* et *κληϊ-*

§. II. 39) *Ταῖς ληγούσαις εἰς οις δοτικαῖς τῶν πληθυντικῶν προστιθέασι τὸ ῑ. Ἡρόδοτος* 40)· „*τοῖσι Σαμίοισι.*"

σθέντες. In Vatic. hic est: *Ἡρόδοτος γάρ· Ἀρχίης — πεσόντες.* In Voss. *Γλυκώπης* et *μόνοι συμπεσόντες. Συμπεσόντες* etiam in omnibus edd. et MS. non ita pridem Collegii Soc. Iesu Paris. nunc penes Ampliss. Ger. Meermannum, qui eum vsibus meis indulsit; vt adeo hinc constet, in adducto Herodoti loco inter *συμπεσόντες* et *συνεςπεσόντες* eadem ratione olim in Codicibus variatum fuisse, qua p. 738, 19. vbi vid. Cl. Valckenaerius. Koen. In talibus compositis librarii praepositionem *εἰς* saepissime omiserunt, quae causa est, cur Critici passim *εἰς,* tacentibus libris manu scriptis, interserant. Conf. e. c. Wyttenbach. Select. p. 434. et Legrand. ad Parthen. p. 18. In Libanio Vol. IV. p. 126, 7. Codex Parisinus dat *καὶ οἶκτος αὐτὸν ὑπῆλθε τῶν λόγων,* quod haudquaquam male habet. V. Valckenar. ad Euripid. Phoeniss. p. 464. Sed in editionibus legitur *ὑπεισῆλθε,* quod compositum reperitur etiam Vol. IV. p. 605, 6. *καὶ οὔτε τῆς παιδὸς ὑπεισῆλθέ τις οἶκτος αὐτὸν,* vbi Codex Parisin. *εἰςῆλθε* habet. Sic Plato Phaedonis initio *παρόντα με — ἔλεος εἰςήει,* et Chariton III. p. 68. ed. Lips. *ταῦτα λέγοντος οἰκτρῶς ἔλεος εἰςῆλθε τὰ πλήθη,* vbi neutiquam opus est cum Abreschio *τῷ πλήθει* legere. Conf. Valckenar. ad Herodot. p. 531. Lucianus Dial. Mer. 12. Vol. III. p. 314. *παραγαγὼν τὸν στροφέα παρῆλθον* (Cod. Vat. 87. *παρεισῆλθον*) *ἀψοφητί.* Bast.

39) Codd. a. b. c. et August. *ταῖς δοτικαῖς τῶν πληθ. ταῖς ληγούσαις εἰς οις προστιθέασι τὸ ῑ.* Post haec Cod. c. *καὶ Ἡρόδοτος· τοῖσι σαμίοισι, καὶ Ὅμηρος· τοῖσι δὲ* (om. *καὶ*) *μετέειπε γερήνιος ἱππότα Νέστωρ.* (Bastius: „Il. II. 336.") Schaef.

40) *Ἡρόδοτος*] Vid. nota praeced. Vatic. Meerm. cum ante editis ordine paulum inuerso: *Ταῖς δοτ. τῶν πληθ. ταῖς ληγ. εἰς οις προστιθέασι τὸ ι.* Ionici moris, quo Attici etiam scriptores, obseruante Cl. D'Oruillio ad Charit. p. 237. parce vsi sunt *), exempla colligere puti-

*) Plura huius Ionismi, qui idem olim Atticismus fuit, exem-

dae foret diligentiae. In valde contaminato Auctoris Ionici, Democritum mentiti, fragmento *περὶ συμπαθειῶν καὶ ἀντιπαθειῶν,* quod edidit Io. Alb. Fabricius Biblioth. Gr. V. p. 333. pro *δυςπορήσεται καὶ δυςκολύσιες ἐπίγνωσιν ἐγκυρήσας πρήγμασι,* sensu commodo corrigi potest: *δυςπόροισί τε καὶ δυςκόλοισι ἐς ἐπίγνωσιν ἐ. π.* Quae ex antiquo Democrito custodiuit Stobaeus in Eclog. Eth. p. 205, 46. duo sunt similis sententiae effata, hac forsitan ratione constituenda: *Ἀνθρώπινα* *) (*Ἀνθρώποισι* citat Stob. S. IV. p. 55, 41.) *κακὰ ἐξ ἀγαθῶν φύεται, ἐπήν τις τἀγαθὰ μὴ ἐπίστηται ποδηγέειν, μηδὲ ὀχεῖν εὐπόρως. Οὐ δίκαιον ἐν κακοῖσι τὰ τοιάδε κρίνειν, ἀλλ' ἐν ἀγαθοῖσι, τοῖσι οἷόν τε χρῆσθαι καὶ πρὸς τὰ κακὰ, εἴ τινι βουλομένῳ ἂν ᾖ. non tam in malis, quam in bonis habenda sunt, quibus, si quis velit, aduersus mala vti possit.* Vulgata, *ἀλλ' ἐν ἀγαθοῖσι ἔντοις τε ἀγαθοῖσι οἷόν τε χρῆσθαι καὶ πρὸς τὰ κακὰ, εἴ τινα βουλομένῳ ἄλην,* vtpote sensu cassa, Canterus in versione praetermisit. *Εἴ τινι βουλομένῳ ἂν ᾖ* elegans est locutio, pluribus ornata ab H. Stephano App. de D. A. p. 130. et Cl. D'Oruillio ad Charit. p. 440. sed cuius venustatem in Libanio Or. VII. p. 218. A. et X. p. 302. B. Morellus non percepit. Herodot. p. 623, 36. *ὅσοισι δὲ καὶ ἡδομένοισι ἦν τὸ γινόμενον.* p. 666, 15. *βουλομένοισί σφι γένοιτ' ἂν ἀπόδεξις.* etc. Heliodor. Aeth. L. VI. pag. 281. *δίκαια τοίνυν ἂν ποιοῖτε, τί ποτε καὶ ὑμῖν βουλομένοις ἐστὶ, κοινούμενοι.* Conf. p. 379. et L. VIII. p. 429. A Graecis similes loquendi modos ad Latinos fluxisse, luculenter ostendit P. Leopardus Em. IV. 23. **) Conf. I. Wasse ad Sallust. p. 443. Koen. Boissonadus: „Conf. Coray ad Heliod. pag. 100. 210. Iulianus Misop. p. 361. B. *ὡς καὶ πλέον ἐπεξελθεῖν τοῖς εἰς τοὺς θεοὺς πλημμελοῦσιν ἢ βουλομένῳ μοι ἦν.* Philostratus V. S. I. 21. §. 7. p. 521. *ὅθεν ἀσμένῳ οἱ ἐγέ-*

pla etiam in prosaicis Atticorum libris reperirentur, nisi vestigia eius scribae fere deleuissent. Plato Phaedr. pag. 230. *ἡδίστοισιν.* Heindorfius: „Pro *ἡδίστοισιν* Vind. et Stob. *ἡδίστοις.*" Xenophon Anab. I. 4. 18. *πλοίοις.* Schneiderus: „Paris. *πλοίοισιν.*" Schaef.

*) Sic dedi pro Koeniano *ἀνθρωπινὰ,* quomodo etiam Canterus edidit. Bastius: „Aut *ἀνθρώπινα,* aut *ἀνθρωπικὰ* corrigendum." Schaef.

**) Imo leg. IV. 24. et conf. Epist. Crit. ad Boissonad. p. 210. Bast.

§. III. Τὸ κλεισθέντες κληΐσθέντες λέγουσι [41]· διαλύουσι γὰρ τὴν ει δίφθογγον εἰς ε καὶ ι, εἶτα

νετο ἡ ἀποδημία τοῦ ἀνδρός: quo loco vsus est Wyttenbachius, quem vide, Ep. Crit. p. 27." In Dionysii Halic. Ant. Rom. VII. c. 13. ex Codice Vatic. ἀσμένῳ praeferam: quamquam altera structura etiam l. VI. c. vlt. legitur. Eadem scripturae diuersitas occurrit Euripid. Phoeniss. v. 1061. Pors. Hinc certe hoc discas, quod Lexica non docent, ἄσμενος significare etiam *iucundus, suauis*, ἡδύς. Conf. Schol. ad Euripid. l. c. pag. 724. ed. Valcken. Parthenius p. 6. ed. Golting. Τῷ δ' ἄρα καὶ αὐτῷ ἦν ἡ μονὴ ἡδομένη. Vir doctissimus: „An ἡδομένῳ?" Si ἡδόμενος, quod suspicor, perinde vt ἄσμενος, bifariam significauit, vulgata in Parthenio scriptura defendi possit. SCHAEF.

41) κλεισθ. κληΐσθέντες λ.] κ. κ. φασὶ Vatic. Τὸ Κλεισθένης κληΐσθένης λ. Voss. Sed Grammatici obseruatio spectat locum Herod. ad §. I. depositum: Clisthenis vero nomen, de quo somniasse videtur librarius, quoties apud Herodot. occurrit, per diphthongum ει scribitur, quae inprimis in verbo κλείω, eiusque deriuatis in ηϊ Ionice soluta est. Vid. p. 14, 65. 19, 4. 71, 21. 73, 96. 78, 13. 86, 1. 90, 70. 143, 53. et cett. Ad eam normam συνέκληον p. 530, 15. συγκεκλημένην p. 561, 56. ἀποκλήει p. 561, 58. περικλήει p. 598, 48. et 62. castiganda sunt. Prorsus neglecta fuit dialectus in Ionico Luciani, vel alius, de Dea S. libello T. III. p. 457, 29. κλεισθέντος τοῦ ἱροῦ. — Post λέγουσι cum tribus MSS. meis omisi καὶ τὸ Πηλειάδεω Πηληΐάδεω, quomodo habent priores edd. neglectis iis, quae in fine articuli post ἱερήϊον e MSS. addidi. Pro ἐκτείνουσι τὴν ε συλλαβὴν Vatic. ἐκτείνοντες τὴν ε σ. Prior. edd. ἐκτείνουσι τὸ ε εἰς τὴν η συλλαβήν. KOEN. Cod. a. τὸ κλεισθένης κληΐσθένης λέγουσι. Postea εἶτα ἐκτείνουσι τὴν ε συλλαβὴν, ὥςπερ τὸ ἱερεῖον ἱερήϊον, καὶ τὸ πηλείδης πηληΐδης, omissis iis quae sequuntur. Cod. b. εἶτα ἐκτείνοντες τὴν ε συλλαβὴν, ὥςπερ τὸ ἱερ. ἱερήϊον, καὶ τὸ πηλείδης πηλεΐδης καὶ πηληΐδης, omissis iis quae sequuntur. Cod. c. τὸ κλεισθέντες κληΐσθέντες παρὰ τοῖς Ἴωσι λέγεται, διαλ. Deinde

articulum sic continuat ac finit: — ε συλλαβὴν, εἰς η τρέποντες. ὥσπερ γὰρ τὸ ἱερεῖον ἱερήϊον, καὶ τὸ πηλείδης πηλεΐδης καὶ πηλήϊδης, οὕτω καὶ τὸ κλεισθέντες κληΐσθέντες. In Cod. August. articulus sic scriptus est: Τὸ κλεισθέντες κληΐσθέντες λέγουσι, καὶ τὸ Πηλειάδεω Πηληϊάδεω. διαλύουσι γὰρ τὴν ει δίφθογγον εἰς ε καὶ ι, καὶ τρέπουσι τὸ ε εἰς η. οὕτω καὶ τὸ ἱερεῖον ἱερήϊον λέγουσι. Bastius: „Scripturae diuersitas Κλεισθένης Κληΐσθένης pro κλεισθέντες κληΐσθέντες non dubito quin repetenda sit inde, quod haec participia in libro archetypo, quo scriba vteretur, sic essent compendiose scripta: κλεισθ' κληϊσθ', quae compendia cum his, κλεισθς κληϊσθς (i. e. Κλεισθένης Κληΐσθένης), facillime confunduntur. Omissio litterae τ in compendio κλεισθ' significante κλεισθέντες (nam accuratius κλεισθτ' scribi debuit) similibusque compendiis talium participiorum satis frequenter occurrit lectoribus librorum manu scriptorum, iisque, quamuis exercitatis, saepe multum facessit negotii: quapropter hoc palaeographiae ἰδίωμα, a nemine adhuc, quod sciam, animaduersum, diligentissime notandum est. *) Sic e. c. in Codice Hermogenis 1983. fol. 137. verso legitur θ' **) pro θέντες, εἰπόν pro εἰπόντες, et

*) Omissio litterae τ passim causa fuit, cur librarii ες per notam tachygraphicam scriptum haberent pro compendio particulae δὲ, (conf. supra p. 48.) ideoque τες et δὲ confunderent. Etymolog. Paris. MS. Ἀθρῶ, τὸ βλέπω, καὶ ἀθρείω, τὸ ἐπιθυμῶ ἰδεῖν, καὶ ἀθρεῖον δέ, ἰδεῖν ἐπιθυμοῦντες. Pro ἀθρεῖον δὲ sine cunctatione scribendum ἀθρείοντες, quod Etymolog. Sorbon. habet. Ceterum formam ἀθρείω alibi commemoratam videre non memini. [Manetho VI. v. 60. καὶ δὲ Κρόνου περάτηθεν ἀθρειομένου ὑπὲρ ὥρης. „vbi nota vocabulum ἀθρέεσθαι. cuius actiuum H. Stephanus excitauit ex Suida in ἀθρεῖ. ἀθρείοντες. ἰδεῖν ἐπιθυμοῦντες." Doruillius ad Chariton. p. 521. Schaef.] — Huc referas etiam ἔπει pro ἔπειτ', h. e. ἔπειτα. Bast.

**) In compendio syllabae ες duo illa puncta nunc scribuntur, nunc omittuntur. Bast.

ἐκτείνουσι τὴν ε συλλαβὴν [42]), τρέποντες εἰς η, ὥσπερ καὶ τὸ ἱερεῖον, [ἱερέϊον,] ἱερήϊον, καὶ τὸ Πηλείδης, Πηλεΐδης, Πηληΐδης, καὶ ὅσα τοιαῦτα.

§. IV. [43]) Τὰς εἰς ων ληγούσας γενικὰς πληθυν-

---

fol. 137. recto ἀνγινώσκ pro ἀναγινώσκοντες. Simili ratione ibidem interdum deest ρ ante syllabam ες in compendio ῥήτ pro ῥήτορες, e. c. fol. 183. recto et alibi." Schaef.

42) τὴν ε συλλαβὴν] Litteram ε a Grammatico συλλαβὴν dici, ne quis miretur, legat quae adscripsi ad L. Bos. Ellips. Gr. p. 452. et ad Dionys. Halic. de Comp. Verb. p. 181. Etiam Longinus τῶν μονογραμμάτων συλλαβῶν mentionem facit Fragm. III. 13. Schaef.

43) Codd. a. et b. τὰς εἰς ων ληγ. γενικὰς τῶν πληθυντικῶν, οἷον ὡρῶν etc. Tum ὥς εἰπὼν, quomodo dedi pro Koeniano ὡς εἰπ. In loco Hippocratis aduerbium μάλιστα omittunt. Postea habent ἀλλὰ καὶ τὰς τῶν ἀρσενικῶν ὁμοίως γενικὰς, τὰς ἐκ τῶν εἰς ης (Cod. a. male ευς) εὐθειῶν γινομένας. Denique καταρχὰς, νησ. sine καί. In fine articuli Cod. b. addit ἀντὶ τοῦ νησιωτῶν. Cod. c. τὰς εἰς ων ληγούσας περισπωμένας γενικὰς τῶν πληθυντικῶν τῶν θηλυκῶν ὀνομάτων, οἷον etc. Deinde λέγουσιν οἱ Ἴωνες, ὡς καὶ Ὅμηρος etc. In eodem post Hippocratis locum nouus incipit articulus hic: Παρὰ τῶν ἰώνων αἱ γενικαὶ τῶν πληθυντικῶν τῶν ἀρσενικῶν ὀνομάτων, ἀπὸ τῶν εἰς ης εὐθειῶν γινόμεναι καὶ περισπώμεναι, διὰ τοῦ εων προφέρονται, Περσέων λεγόντων καὶ νησιωτέων ἀντὶ τοῦ Περσῶν καὶ νησιωτῶν, ὡς καὶ Ἡρόδοτος ἐν τῇ γ καταρχάς· καὶ νησιωτέων ἐπλούτεον. Cod. August. Τὰς εἰς ων ληγούσας γενικὰς τῶν πληθυντικῶν, οἷον ὡρῶν [Tittmann. ὡρῶν] — καὶ πυλέων λέγουσιν. post haec omittens καὶ Ὅμηρος — Ἕκτωρ, itemque καὶ ante Ἱπποκράτης. In Hippocratis loco non habet μάλιστα. Deinde pro πληθυντικῶν habet ὁμοίως: pro

τικὰς θηλυκὰς, οἷον ὡρῶν, Θηβῶν, πυλῶν, ὡρέων καὶ Θηβέων καὶ πυλέων λέγουσι. καὶ Ὅμηρος [44])·

Ὡς εἰπὼν πυλέων ἐξέσσυτο φαίδιμος Ἕκτωρ.

γενομένας, γινομένας: pro εων, εος: pro Περσέων, Περσέος: pro νησιωτέων, νησιωτέος. Denique in Herodoteis particulam καὶ omittit. Schaef.

44) Ὅμηρος] Il. *H.* vs. 1. Hippocratis citata verba leguntur in Aphorism. III. 1. p. 1246. G. Herodoti non initio Libri III. sicut existimasse videtur Grammaticus, sed C. 57. pag. 224, 41. Priores Nostri edd. et MS. Meerm. τὸ κατ' ἀρχὰς ipsis Herodoti verbis ita adtexunt: Ἡρ. ἐν τῇ τρίτῃ· κατ' ἀρχὰς ν. μ. ἐ. Quod ad ceteras lectionum varietates attinet, primo loco in Vatic. Meerm. et edd. pro πληθυντικὰς θηλυκὰς est τῶν πληθυντικῶν θηλυκῶν. deinde ἀλλὰ καὶ τὰς τῶν ἀρσενικῶν ὁμοίως γενικὰς τὰς ἐκ τῶν εἰς ης εὐθ. Ante ea ὀρέων Voss. pro ὡρέων. vbi ὡραίων habet Vatic. et cum Voss. et Meerm. Θηβαίων pro Θηβέων. Est haec librariorum aberratio in similibus genitiuis Ionicis longe frequentissima. Thales in Epist. ad Pherecydem apud Diog. Laërt. I, 44. ὑπαποστὰς ἐξ Ἀθηναίων, δοκέεις ἄν μοι ἁρμοδιώτατα ἐν Μιλήτῳ οἶκον ποιέεσθαι. Scribe: ἐξ Ἀθηνέων. Herodotea cum cura tractauit Cl. Valckenaer. ad p. 106, 4. et 639, 91. Pro Περσέων Voss. πυρσέων. Illud est et in Mich. Pselli Versibus Politicis MSS. Ὡς δὲ τὸ Δημοσθένεος γενικὴ τῆς Ἰάδος, καὶ τὸ Περσέων γενικῶς, ὡς δὲ καὶ τὸ Νυμφέων. Ionica vero διάλυσις latius patet: vid. infra §. XI. remansitque apud Atticos, ob suauitatem, in ἀνθέων, paucisque aliis: vid. doctiss. Pierson. ad Herodiani Excerpta p. 456. Βελέων et ὀρέων Xenophonti adscribit Suidas V. Ἀνθέων. Βελέων est in Aristophan. Vesp. vs. 613. Ὀρέων male fuisse acceptum a Viro docto in Libanii Or. Parent. in Fabricii Biblioth. Gr. VII. p. 295. τότε δὴ μάλιστα διακοπτομένης πολλαχοῦ τῆς τῶν ὀρέων διαδοχῆς, tanquam ab ὄρος, dum interpretatur: *cum vel maxime passim interrupta deprehenderetur superandi montes opportunitatis successio,* declarant sequentia: ὥστ' (L. οἵ τε) ὀρεωκόμοι φεύγοντες ἐν ὀρῶν ἦσαν κορυφαῖς, ἡμίονοι δὲ χαμαί. Interpretare

igitur: *interruptis passim mulorum vicibus*, ab *ὀρεύς*. *) Koen. In Homeri Odyss. III. v. 278. olim edebatur *ἄκρον Ἀθηνῶν*. Wolfius dedit *Ἀθηνέων*. Porsonus ad h. v. p. 14.: „In fine versus *Ἀθηναίων* [in Cod. Harlei.] plane scriptum, vt in omnibus Aristophanis, hunc locum ridentis Nub. 400. editionibus Brunckianam praecedentibus. Ibi quidem *Ἀθηνῶν*, vt postulat metrum, praebent codices non pauci, et Demetrius de Elocut. 150. iamdudum a Spanhemio indicatus, idque edidit Brunckius. Sed cum tres eius MSS. *Ἀθηναίων* dent, ipse etiam Rauennas, vt ex Inuernizii silentio colligere licet, vide annon legendum sit, cum in Homero, tum in Aristophane, Ionica dissolutione, *Ἀθηνέων*. Pleraeque enim omnes crases prius in pronunciando, quam in scribendo exstant. In Herodoto notum est semper scribi, *Θηβέων*, *Ἀθηνέων*, et similia, quae tamen cum solenni vocalis *ε* et diphthongi *αι* permutatione in *Θηβαίων*, *Ἀθηναίων* Codex Mediceus transformaret, Iacobus Gronouius exemplari suo vitiis imitabili deceptus est, et Criticis ludibrium debuit.“ His addit Censor Britannus Homeri Oxoniensis in *Critical Review* 1804. Vol. I. p. 323.: „Cf. Suppl. ad Praef. Eur. P. LVI. *Ἀθηναίων* 5658. *Ἀθηνέων* 6325. Il. *Γ*. 273. *κεφαλέων* Zenodotus, *κεφαλαίων* Etym. M. p. 507. Aeschyl. in Niob. ap. Schol. Lasc. in Soph. El. 139. (f. 47.) *Μόνος θεῶν γὰρ θάνατος οὐ δώρων ἐρᾷ*.

*) Libanii locus legitur in editione Reiskii Vol. I. p. 570. Morellus (T. II. p. 296. B.) et ipse perperam vertit: *quod tunc potissimum interrupta multis in locis esset montium continuatio*. Villoisonus erroris huius, quem dicit *lepidum*, mentionem facit tam in praelectionibus Pindaricis MSS., quam in Collectaneis, quae in Bibliotheca Caesarea nunc servantur. Posteriore loco citat haec Theodoreti de prouidentia orat. V. (T. IV. p. 373. ed. Sirm. Paris. 1642.): *διὰ τούτου γὰρ (τοῦ λόγου) ἄγεις καὶ φέρεις τῶν ἀλόγων τὴν φύσιν, τὰ ποίμνια, τὰ αἰπόλια, τὰ συφόρβια, τῶν ἵππων τὰς ἀγέλας, καμήλους νομάδας ἀχθοφορούσας, τὴν μικτὴν τῶν ὀρνέων καὶ ἡμιόνων φύσιν*, simul annotans, Henricum Valesium pro *ὀρνέων* scripsisse *ὀρέων* (ab *ὀρεὺς*), sibique *καὶ ἡμιόνων* interpretamentum videri genuinae vocis *ὀρέων*. Bast.

Muli in aues mutati etiam in Dione Chrys. T. I. pag. 301. *καὶ οὐ μόνον περὶ κυνῶν καὶ ἵππων ἔχει οὕτως, ἀλλὰ καὶ βοῶν καὶ ὀρνέων*. Vere Reiskius: „imo vero *ὀρέων* ab *ὀρεύς, mulus*.“ Sic correxit etiam Piersonus ad Moer. pag. 274. a. Schaef.

καὶ Ἱπποκράτης· „αἱ μεταβολαὶ τῶν ὡρέων μάλιστα τίκτουσι νοσήματα.“ ἀλλὰ καὶ τὰς τῶν ἀρσενικῶν πληθυντικῶν γενικὰς, τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ης εὐθειῶν γενομένας, διὰ τοῦ εων προφέρουσι, Περσέων λέγοντες καὶ νησιωτέων. Ἡρόδοτος ἐν τῇ τρίτῃ κατ' ἀρχάς· „καὶ νησιωτέων μάλιστα ἐπλούτεον.“

§. V. 45) Ταῖς εἰς αις δοτικαῖς 46) τῶν πληθυντικῶν τῶν θηλυκῶν ὀνομάτων οὐ μόνον τὸ ι προςτιθέ-

---

Edd. Fl. 1. 2. 1544. 1555. δωρέων. H. Steph. δώρων.“ Idem vir doctus Ionicam formam Ἀθηνέων adeo Xenophonti Mem. III. 5. 2. vindicat ibid. 1804. Vol. III. pag. 347., de Xenophontis Ionismis disputans ibid. 1803. Vol. XXXVIII. p. 137. SCHAEF.

45) Codd. a. b. et c. ταῖς δοτικαῖς τῶν etc. omissis vocibus εἰς αις. Deinde Cod. c. προςτιθέασιν pro προςτ. εἰώθασιν. Codd. a. et c. ὡς ταῖς δοτικαῖς, omissis vocibus εἰς οις. Cod. b. ὡς ἐν ταῖς δοτ., iisdem omissis. Post Cod. c. ἀλλὰ καὶ τὸ α τῆς αι διφθόγγου τρέπουσιν εἰς η οἱ Ἴωνες, ὡς καὶ Ἱπποκράτης· — σημεῖον ἀγαθόν, ceteris omissis. In Hippocratis loco Cod. a. λιεντερ. Cod. b. λυεντερ. Ad finem ambo omittunt voces νύμφαις, νύμφης, νύμφησι. Cod. August. hunc articulum, quod scriba eius ob earundem vocum repetitionem plures transsiliisset, misere truncat, non habens nisi haec: ταῖς δοτικαῖς τῶν πληθυντικῶν ἀρσενικῶν ὀνομάτων, ἀλλὰ καὶ τῆς αι διφθόγγου τρέπειν τὸ α εἰς η εἰώθασιν. ἐν τῇσι χρονίῃσι λυεντερίῃσιν ὀξυρεγμίη ἐπιγενομένη, πρόσθεν μὴ γενομένη, σημεῖον ἀγαθόν. SCHAEF.

46) Ταῖς εἰς αις δοτικαῖς] Vatic. Meerm. cum prior. edd. Ταῖς δοτικαῖς τῶν πληθ. Mox ὡς ταῖς ἐν οις δοτικαῖς, sensu exigente, rescripsi pro ὡς ταῖς ἐν αις δ. vt erat in Voss. cum adhuc ederetur: ὡς ἐν ταῖς δ. τῶν πληθ. ἀρσεν. Deinde εἰώθασιν ante verba ὡς Ἱπποκράτης, quippe non necessarium, cum Voss. et Vat. praetermisi. Meerm. — οὐ μόνον τὸ ι προςτιθέασι, ἀλλὰ καὶ — τρέπουσι τὸ α εἰς η. Vltima νύμφαις, νύμφης, νύμφησι solus dedit Voss. in cuius margine eadem manu erat:

ναι εἰώθασιν, ὡς ταῖς εἰς οις δοτικαῖς τῶν πληθυντικῶν τῶν ἀρσενικῶν ὀνομάτων, ἀλλὰ καὶ τῆς αι διφθόγγου τρέπειν τὸ α εἰς η. ὡς Ἱπποκράτης· „ἐν τῇσι χρονίῃσι λειεντερίῃσιν ὀξυρεγμίη ἐπιγενομένη, πρόσθεν μὴ γενομένη, σημεῖον ἀγαθόν.“ νύμφαις, νύμφῃς, νύμφῃσι.

§. VI. [47]) Τὰς εἰς ου ληγούσας γενικὰς, τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ας καὶ εἰς ης εὐθειῶν γινομένας, διὰ τοῦ εω

καὶ Ὅμηρος· [Il. *A*. vs. 205.] Ἧις ὑπεροπλίῃσι. Locus Hippocratis est ex Aphor. VI. 1. p. 1256. D. ἐν τῇσι χρ. λ. ὀ. ἐπιγινομένη, μὴ γινομένη πρότερον, σ. ἀ. — Ionicae formae exempla nemo desiderabit. Eam ab Atticis etiam, Tragicis inprimis, fuisse vsurpatam, patet e notatis a Cl. Valckenaer. ad Euripidis Phoen. vs. 62. In huius Supplic. vs. 498. e Codice recipi potuerat πύλησιν. Ionicam dialectum fere eandem fuisse cum Attica veteri, passim homines eruditi, inuitante occasione, monuerunt. Effugisse eorum acumen videtur Io. Grammatici locus in priori tractatu de Dialectis: Ἰάς ἐστι διάλεκτος, ᾗ κέχρηνται Ἴωνες. δοκεῖ δὲ ἀρχαία εἶναι ΑΥΤΟΙΣ. Necesse non est, vt de loci corruptela moneam: corrige, sodes: δοκεῖ δὲ ἀρχαία εἶναι ΑΤΘΙΣ. Koen. Certissima eademque facillima correctio. Facile enim confunduntur Ο et Θ. Nec difficilior commutatio litterarum α et αυ. „α in libris manu scriptis passim caudam tam prolixam trahit, vt non α, sed αυ legere tibi videaris. Hinc accidit, vt α et αυ commutarentur.“ Bastius Append. ad Epistol. Critic. p. 20. V. supra p. 332. Schaef.

47) Cod. a. prima duo Homeri testimonia omittit; post γεγονότι enim statim sequuntur haec: ἀπὸ τῶν εἰς ης δέ· ἀτρείδεο δαΐφρονος, quibus verbis articulus finitur. Cod. b. τὰς εἰς ου ληγούσας γενικὰς, τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ης γινομένας, ἢ ἀπὸ τῶν εἰς ας, ἀπὸ μὲν τῶν εἰς ης, ὡς τὸ ἀτρείδεω δαΐφρονος, ἀπὸ δὲ τῶν εἰς ης, Ἡρόδοτος, τρίτῳ δὲ ἀπ' ἀρχιέω γεγονότι, ἀντὶ τοῦ ἀπὸ Ἀρχίου, quae

προφέρουσιν· ἀπὸ τῶν εἰς ας μὲν, οἷον Ἡρόδοτος· „τρίτῳ δὲ ἀπ' Ἀρχίεω γεγονότι 48).“ *καὶ Ὅμηρος·*

---

verba articulum finiunt. Cod. c. *προφέρουσιν οἱ Ἴωνες, ἀπὸ τῶν εἰς ας μὲν, ὡς Ἡρόδοτος, τρίτῳ — γεγονότι, ἀπὸ δὲ τῶν εἰς ης, ὡς τὸ ἀτρείδεω δαΐφρονος,* ceteris omnibus omissis. Cod. August. *εἰς ας ἢ* *) *εἰς ης.* Post voces *ἀπὸ τῶν εἰς ας μὲν* vacuum in eo spatium sex ferme syllabarum, post quod statim sequuntur haec: *ἀπὸ δὲ τῶν εἰς ης, οἷον Ἀτρείδης, Ἀτρείδεω,* ceteris omissis. SCHAEF.

48) *τ. δὲ ἀπ' Ἀρχίεω γ.*] *τ. δ' ἀπ' Ἀρχ. γ.* edd. MS. Meerm. Particulam *δὲ* omittit Voss. sed est etiam in Herodoto p. 224, 21. Post haec verba in vulgatis edd. legitur: *ἀντὶ τοῦ ἀπ' Ἀρχίου,* neglectis duobus prioribus Homeri exemplis, petitis ex Il. *E.* vs. 534. et *B.* vs. 461. *Ἀτρείδεω* saepius in eodem recurrit; sed *Ἀτρείδεω δαΐφρονος* ob metrum sic iungi non potuit. *Πηληϊάδεω Ἀ.* quod cum *Πέρσεω, Ξέρξεω* ab edd. Vatic. et Meerm. abest, est ex Il. *A.* vs. 1. Ionum consuetudinem operose persequitur Etymol. M. p. 153, 45. Psellus in Vers. Polit. MSS. *Τὸ μὲν γὰρ Πέρσης Πέρσεω τυγχάνει τῆς Ἰάδος.* Pertinet eo *τοῦ Πιτανήτεω λόχου,* quod in Herodoto reponendum arbitrabar p. 717, 42. pro *Πιτανητέων,* cum ibid. vs. 48. ipse adiectiue extulerit *τὸν λόχον τὸν Πιτανήτην.* Rarior est idem flexus in genitiuis a rectis in *ος. Βάττεω, Κροίσεω, Κλεομβρότεω, Δημοκρίτεω* notauit Cel. Wesseling. ad Herod. pag. 345, 49. quibus adde *Πεισιστράτεω* e Codice Arch. p. 485, 76. *Ὑστάσπεος* p. 233, 25. 40. p. 270, 48. et *Ὀτάνεος* p. 233, 45. ab *Ὑστάσπης* et *Ὀτάνης*, si sana sunt, sunt profecto singularia. KOEN.

*) De frequenti commutatione particularum *ἢ* et *καὶ* v. Bastius infra ad §. XXV. Burgessius Ind. IV. in Dawesii Miscell. Crit. v. *II:* „*η* in *κ*, hoc est, *καὶ* facile transire potuit, cum in nonnullis MSStis vix aliquid differant.“ Itaque in Callimachi H. in Dian. v. 81. probabiliter coniecerunt *Κύκλωπες, καί μοί τι Κυδώνιον, εἰ δ' ἄγε, τόξον κ. τ. λ.* SCHAEF.

Αἰνείεω — — —

καί·

Ἀσίεω ἐν λειμῶνι [49]). — —

ἀπὸ δὲ τῶν εἰς ης·

Ἀτρείδεω δαΐφρονος. — —

— — Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος.

Πέρσεω, Ξέρξεω.

§. VII. [50]) Τοῖς ὑποτακτικοῖς ἄρθροις, τοῖς ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένοις, προςτιθέασι τὸ τ οἱ Ἴωνες [51]). ὡς παρ' Ἡροδότῳ· „αὐτὸς ἐν Πιτάνῃ συνεγενόμην δήμου ταυτοῦ τοῦ ἦν [52]).“ ἀντὶ τοῦ οὗ ἦν. καὶ ἀλλαχοῦ [53])· „τοῖς ἐντέλλετο.“ ἀντὶ τοῦ οἷς.

---

49) Ἀσίεω ἐν λειμῶνι] Il. Β. 461. vbi vetustiores Editt. male dant Ἀσίῳ. V. Etymolog. M. loco a Koenio citato. Schol. Ven. Ἀσίω] ἰωνικὴ γενικὴ παθοῦσα. τὸ γὰρ ὑγιές ἐστιν Ἀσιεω: (sic Villoisonus), ὡς Ἀτρείδεω. δι' ὃ (Cod. addit καὶ) χωρὶς τοῦ ι. Pro Ἀσιεως, vt nemo non videt, scribendum est Ἀσίεω. Et hoc habet Codex Venetus. Bast.

50) Codd. a. et c. omittunt οἱ Ἴωνες. Deinde Cod. a. αὐτὸς μὲν ἐν πιτάνῃ συνεγενόμην δήμου ταυτοῦ· τὸ ἦν ἀντὶ τοῦ οὗ ἦν. Cod. b. αὐτὸς μὲν εὐπιτάνους (sic) συνεγενόμην δήμου ταὐτοῦ. τοῦ ἦν ἀντὶ τοῦ οὗ ἦν, καὶ ἀλλ. etc. Sed Cod. a. caret verbis καὶ ἀλλαχοῦ — οἷς. Cod. c. αὐτὸς ἐν πιτάνῃ συνεγενόμην δήμου ταυτοῦ. τοῦ ἦν ἀντὶ τοῦ οὗ ἦν, καὶ ἀλλαχοῦ τοῖς ἐντέλλεται, omissis iis quae sequuntur. Cod. August. omittit primum ὡς παρ' Ἡροδότῳ - ταυτοῦ, deinde καὶ ἀλλαχοῦ — οἷς. Bastius: „Quod in Herodoteis habet editio Koenii συνεγενόμενος, manifesto vitiosum corrigendumque est.“ Correxi συνεγενόμην. Schaef.

51) Fallitur Gregorius cum aliis multis. V. quae monui ad Dionys. Hal. de Compos. Verb. p. 41. a. Schaef.

52) δήμου ταυτοῦ τοῦ ἦν] Mira est priorum edd. corruptela: αὐτὸς μὲν ἐπὶ τόνους συνεγενόμην δήμου τοῦ ἦν. MS. Vatic. α. μὲν ἐπιτάνους συνεγενόμην δημου ταὐτοῦ, τὸ ἦν ἀντὶ τοῦ οὗ ἦν. Meerm. αὐτὸς ἐπιτάνῃ συνεγενόμην. Dedi lectionem Voss. quam Grammaticum saltem posuisse, ex ipsius obseruatione satis manifestum est.

§. VIII.[54]) Τῷ ε προστιθέασι τὸ ι. ὡς τό· Χρὴ ξεῖνον παρεόντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν [55]).

Apud Herodotum vulgata p. 224, 22. τρίτῳ δὲ ἀπ' Ἀρχίεω τούτου γεγονότι ἄλλῳ Ἀρχίῃ τῷ Σαμίου τοῦ Ἀρχίεω, αὐτὸς ἐν Πιτάνῃ συνεγενόμην· δήμου γὰρ τούτου ἦν, neminem iure morari possunt. Nostrum corrupto Codice vsum fuisse, hoc magis probabile est, quod in verbis δήμου γὰρ τούτου ἦν etiam aliquid turbatur in Schedis Vind. et Arch. δήμου τ' αὐτοῦ ἦν praeferentibus. Proxime accedit in Herodot. p. 726, 63. τούτου τοῦ δήμου ἐὼν ὁ Σωφάνης. Idem ante p. 725, 46. scripserat, puto: Σωφάνης ὁ Εὐτυχίδεω, δήμου Δεκελεῆθεν. vt Codex Arch. habet; vel, addito participio, quod ab vltimis literis nominis Εὐτυχίδεω fuit absorptum, Σ. ὁ Εὐτυχίδεω ἐὼν δήμου Δ. non ἐκ δήμου Δ. Suadet illud, non hoc, vsus Herodoti. Pag. 419, 85. de Eëtione, Echecratidis filio: δήμου μὲν ἐκ Πέτρης ἐών. KOEN.

53) καὶ ἀλλαχοῦ] Desunt haec postrema in Vatic. et Meerm. Pro τοῖς ἐντέλλετο priores edd. τοῖς ἐντέλλετο ἔχουσιν. In Herodoti lectione verba τοῖς ἐντέλλετο ita posita, vt ait Grammaticus, non offendi: forte e memoria citauit quae leguntur p. 24, 3. Τοῖσι δὲ ἄγειν μέλλουσι τῶν Λυδῶν ταῦτα τὰ δῶρα ἐς τὰ ἱρὰ, ἐντέλλετο ὁ Κροῖσος — in quibus tamen multum abest, vt τοῖς pro οἷς positum censeam. KOEN.

54) In Cod. a. absunt verba ἐθέλοντα δὲ πέμπειν. Cod. c. προστ. τὸ ι οἱ ἴωνες, ὡς τὸ χρὴ ξεῖνον περ *) ἐόντα φιλεῖν, καὶ εἰ ξείνια δοίη, omittens quae vulgo sequuntur. Cod. August. προστιθέασιν ἐν τοῖς ὀνόμασι τοῖς ἔχουσι τὸ ε, τὸ ι. ὡς τό· etc. SCHAEF.

55) ἐθέλοντα δὲ π.] Exsulant haec tria verba a Vatic. et Meerm. Versus est ex Homeri Od. Ο. 74. quo respexit Libanius Ep. 156. πλήρου τὰς ὑποσχέσεις, παρόντα μὲν ἡδέως ὁρῶν, ἐκπέμπων δὲ μετὰ σῶν γραμμάτων. Εἰ

*) Perpetua confusio vocularum παρ et περ. V. Musgrau. ad Euripid. Heraclid. v. 136. Brunck. ad Sophocl. Philoct. v. 425. ad Aristophan. Concion. v. 513. Vesp. v. 1050. Equit. v. 333. Wakefield. ad Euripid. Ion. v. 17. SCHAEF.

καί·

— — — *Εἴ μοι ξείνια δοίη.*

καί·

— — — *Εἰνάλιος θήρ.*

ἀντὶ τοῦ ἐνάλιος.

§. IX. [56]) *Τῷ ō ὑπεμβάλλουσι* [57]) *τὸ ῡ, κόρη κού-*

μοι ξείνια (*ξεινήϊα* male Voss.) *δοίη* legitur Od. *I.* vs. 229. *Εἰνάλιος* non apud Ionicos tantum auctores occurrit, sed in Tragicis etiam; saltem in MSS. vid. Cl. Valckenaer. ad Eurip. Phoen. vs. 6. — Nostri de Ionismo in *ξεῖνος* obseruatio referenda est, suadente ordine, ad *ξείνων* in Herodot. p. 224, 24. Koen.

56) Codd. a. et b. *τῷ ō ἐπιβάλλουσι* etc. Post Cod. b. *εἴπῃ τις οὖν.* Deinde ambo *πῶς τὸ πόνος καὶ φόνος οὐ προςλαμβάνουσι* (Cod. b. *προςλαμβάνει τὸ ῡ, οὐ γὰρ λέγουσι ποῦνος, καὶ φοῦνος καὶ στοῦνος. λέγομεν οὖν ὅτι ἀπὸ ῥήματων τοῦ πένω καὶ φένω καὶ στένω παρήχθησαν, τὸ δὲ μόνος καίτοι* etc. Cod. c. *παρὰ τοῖς δωριεῦσι* (sic) *τῷ ō ἐπιβάλλεται τὸ ῡ, οἷον κόρη* etc. Deinde *πῶς τὸ πόνος καὶ φόβος καὶ στόνος καὶ στόλος οὐ προςλαμβάνει τὸ ῡ, οὐ γὰρ λέγεται ποῦνος καὶ φοῦβος καὶ στοῦνος καὶ στόλος. λέγομεν οὖν ὅτι ἀπὸ τοῦ ῥήματος τοῦ πένω γίνεται πόνος, καὶ ἀπὸ τοῦ φένω φόνος, καὶ ἀπὸ τοῦ στένω στόνος, καὶ ἀπὸ τοῦ στέλλω στόλος, τὸ δὲ μόνος* etc. Cod. August. *Τῷ ō ἐπιβάλλουσι* etc. Deinde omittit *καὶ στόνος — καὶ λόγος.* Idem pro *προςλαμβάνουσι* habet *προςλαμβάνει.* Post *οὐ γὰρ λέγουσι ποῦνος, καὶ φοῦνος, καὶ στοῦνος,* omittens *καὶ τὰ ἑξῆς.* Tum, ordine verborum inuerso, *ὅτι ἀπὸ ῥημάτων τοῦ πένω, καὶ στένω, καὶ φένω παρηχθησαν,* omissis *καὶ στέλλω, καὶ λέγω.* Denique pro *προςέλαβε* dat *προςλαμβάνει.* Obiter Lexicis adde verbum *ὑπεμβάλλειν.* Monuit etiam Bastius, qui „Enotaui" inquit „item e Theophylacto T. IV. p. 6." Schaef.

57) *ὑπεμβάλλουσι*] *ἐπιβάλλουσι* edd. et Vatic. Deinceps edd. et Vat. tantum: *πῶς τὸ πόνος, καὶ φ. οὐ προςλαμβάνει τὸ ῡ;* Meerm. *πῶς τὸ* [L. *τῷ*] *φόνος, καὶ πόνος, καὶ στόλος, οὐ προστιθέασι τὸ υ;* addens in margine

ἀπορία, et mox, vbi soluitur proposita quaestio, *λύσις*. Eaedem voces in MS. Vossiani margine leguntur infra §. XLII. et XLVII. in re simili. *Τὰς ἀπορίας καὶ λύσεις* Eulogii Scholastici citat Etymolog. M. p. 638, 32. nam sic MS. Leid. pro *τὴν ἀπορίαν καὶ λύσιν*. Sed pergam. Pro *οὐ γὰρ λέγουσι* etc. Vatic. *οὐ γὰρ λ. ποῦνος, καὶ στοῦνος, καὶ φοῦνος*, et *στένω* pro *τένω*. Tum Meerm. *καὶ λέγομεν, ὅτι — παρ. τοῦ φαίνω, καὶ πένω, καὶ στέλλω*. In lectione Voss. quam exhibui, *καὶ λόγος* addendum fuit ob sequens *καὶ λέγω*. Est vero plena bonae frugis obseruatio, ex vetustis Grammaticis procul dubio hausta: vtitur ea Cl. D'Oruillius ad Charit. pag. 732. Contrario vsu Aeoles et Boeoti *πλεονάζουσι τῷ υ στοιχείῳ τὸ ο, οἷον, κύνες κοῦνες, κῦμα κοῦμα*, quae Etymolog. M. dedit p. 632, 53. In Etymol. Paris. MS. *κουτάλη* Doriensibus tribuitur. V. *Λάβυνος — σημαίνει ἡ λέξις τὴν σκυτάλην, ἣ παρὰ τῶν Δωριέων λέγεται κουτάλη.* *) *Τοῦ, τοῦν, τούγα, οὔμμες* Boeotis adscribit in Grammatica inedita Apollonius Dysc. Docte notat Cl. Albertius ad Hesych. V. *Οὐμαὶ, ὑμέτεραι.* Iste vel scribendi modus, vel pronunciandi potius literam *υ*, metro nihil

*) Quod ex Etymol. Paris. MS. (Num. 2630.) Koenius citauit *Λάβυνος — σημαίνει ἡ λέξις τὴν σκυτάλην*, non mirer, si quis suspicetur, *λάβυνος* dici etiam de *σκυτάλη*. Id vero nemo Graece sciens affirmare sustinebit. Scilicet eiusdemmodi h. l. error obtinet, cuiusmodi supra p. 368. indicauimus. Rubricator enim cum litteram initialem vnius articuli pingere neglexisset, Ruhnkenius, aut is cuius operâ ad locum e Codice excerpendum vsus est, ad *Λάβυνος* retulit quae referenda essent ad vocem non rubricatam. Codicis quidem textus sic habet:

Λάβυνος· ὄνομα ποταμοῦ, τὸ βυ μακ (i. e. *μακρόν*. V. supra p. 111.).

άκτις, ση (i. e. *σημαίνει*) *ἡ λέξις* vsque ad *κουτάλη*.

Λαγόβαρδος κ. τ. λ.

vbi litterae initiales vocum *Λάβυνος* et *Λαγόβαρδος* rubro pigmento scriptae sunt. Iam nemo non videt, pro *άκτις* scribendum esse *Λάκτις*, quae vox etiam in edito Etymologico M. p. 555, 18. alibique per *σκυτάλη* explicatur. V. Albert. ad Hesych. T. II. p. 419. et Ruhnken. Epist. Crit. pag. 184. sq. Alter ille articulus, *Λάβυνος, ὄνομα ποταμοῦ, τὸ βυ μακρὸν*, legitur etiam in Etymolog. Sorbon. Sed fluuium *Λάβυνον* alibi commemoratum reperire nunc quidem, cum haec scriberem, non memineram. BAST.

prorsus nocebat, nec e breui syllaba faciebat longam: vid. Herodian. in Aldi Hortis Adon. p. 211. in. In editis Apollonii excerptis p. 422. A. est *λιγουρὰ*, p. 424. B. *πουκτεύει*, pro *λιγυρὰ* et *πυκτεύει*, in Corinnae fragmentis. Ibid. p. 425. C. ex eadem Poëtria adfertur: *Νικασομεγαλοσθένες ὠ ἀρείων χωραν ταπεοῦς, πᾶσαν ὧν οὐ μηνεν.* Verum est, MS. habere *ὠνούμηνεν*, vt monet Cl. Wolfius in Corinnae fragm. n. XXXI. ibi a se vulgata *Νίκασον μεγαλοσθενὴς, ὦ ἀρείων, χῶραν τὰν ἑοῦς πᾶσαν ὠνουμένην*, interpretans: *Vincas magnam potentiam habens, o praestantior, Regionem tuam omnem emtam.* Priora non tango: postrema sic scribenda videntur: *Χῶραν τ' ἀπ' ἑοῦς πᾶσαν ὠνούμηνεν, Regionemque a se totam denominauit.* Videlicet *ὠνούμηνεν* Boeoticum est et Aeolicum, pro *ὠνόμηνεν*, ab *ὀνομαίνω, ὀνυμαίνω*. Koen. Toupius Cur. Poster. in Theocrit. p. 20.: „Posteriorem partem huius fragmenti feliciter expediuit vir doctissimus ad Corinthum, priorem ego expedio. Locus ita legendus est: *Νίκασ' ὁ μεγαλοσθενὴς ΩΑΡΙΩΝ, χῶραν τ' ἀπ' ἑοῦς πᾶσαν ὠνούμηνεν. Vicit magnanimus Orion, regionemque a se totam denominauit.* — Idem autem *Ὠρίων* et *Ὠαρίων*. Callimachus in Dian. 265.

— — *οὐδὲ γὰρ Ὦτος,*

Οὐδὲ μὲν ΩΑΡΙΩΝ ἀγαθὸν γάμον ἐμνήστευσαν.

Ad quem locum consulendus illustrissimus Spanhemius. Recte autem *μεγαλοσθενὴς Ὠαρίων.* Orion enim viribus et mole corporis praestabat. de quo Diodorus Sic. IV. 85. Scholiastes ad Pindar. Isth. IV. *ὑπερμεγέθη Ὠρίωνα* vocat. Hinc Homer. Il. Σ. 486. — *τό τε ΣΘΕΝΟΣ Ὠρίωνος.*" Valckenarius ad Theocr. Adon. pag. 279. C.: „Corinnae locum egregie restituit Toupius Append. Not. in Theocr. Eid. XI, 25, cuius vltima, prout vir sagacissimus emendauit, *χῶραν τ' ἀπ' ἑοῦς πᾶσαν ὠνούμηνεν*, exhibet Codex Apollonii Alex. MS. ex quo vitiose descripsit ista Is. Vossius." — Ista iam scripseram, cum hanc a Bastio meo notam hîc inserendam accepi: „Totum Corinnae fragmentum Toupius Cur. poster. in Theocrit. p. 20. (conf. Valcken. ad Theocr. Adon. p. 279.) et Emendatt. in Suid. Vol. II. p. 625. sic restituit: *Νίκασ' ὁ μεγασθενὴς (μεγαλοσθενὴς) Ὠαρίων, χῶραν (χώραν) τ' ἀπ' ἑοῦς πᾶσαν ὠνούμηνεν.* Sed Toupius hanc

ρη, νόσος νοῦσος, ὄρος οὖρος [58]), μόνος μοῦνος. Εἴποι τις οὖν, πῶς τὸ πόνος, καὶ φόνος, καὶ στόνος, καὶ στόλος, [καὶ λόγος] οὐ προςλαμβάνουσι τὸ $\bar{υ}$; οὐ γὰρ λέγουσι ποῦνος, φοῦνος, καὶ τὰ ἑξῆς. Λέγομεν οὖν, ὅτι ἀπὸ ῥημάτων παρήχθησαν τοῦ πένω, καὶ στένω, καὶ φένω, καὶ στέλλω, καὶ λέγω. τὸ δὲ μόνος, καίτοι ἀπὸ ῥήματος παραχθὲν, ἐπεὶ τριγενές ἐστι, προςέλαβε τὸ $\bar{υ}$.

§. X. [59]) Τὸ $\bar{α}$ εἰς $\bar{η}$ τρέπουσιν, ἐναντίως τοῖς Δωριεῦσιν, Ἥρα Ἥρη·

---

scripturam non primus excogitauit. Nam Bibliotheca Parisina possidet librum Salmasii manu scriptum (Num. 2550.), qui continet quae Vir Summus e Codice Paris. Apollonii Dyscoli excerpserat. In hoc eandem poëtriae emendationem adscriptam vidi. Salmasius pro ἀπ' ἑοῦς dedit ἀπ' ἑοῦς. Sturzius ad Excerpt. ex Apollon. pag. 553. legendum esse suspicatur νικᾷ σ' ὁ μεγ., *vincit te potentissimus ille.* „Pro σ' tamen" inquit „malim τ' ob „dorismum." Toupii *Oarion* virum doctissimum videtur fugisse." SCHAEF.

58) ὄρος οὖρος] Οὖρος Iones dicunt tam pro ὄρος, quam pro ὅρος (*finis*). Posterioris significationis non memor erat Villoisonus, cum in Schol. Ven. ad Iliad. *A.* 554. ὀρος οὐρος scriberet pro ὅρος οὖρος. Locus sic habet: τὸ $\bar{υ}$ ἐπεντιθέμενον ψιλοῖ τὰ δασυνόμενα φωνήεντα· ὅρος (ita recte Codex) οὖρος, ὅλος οὖλος (Villoisonus male οὗλος). [In iis quae proxime sequuntur, ἡ $\bar{ευ}$ δίφθογγος, ἐπιφερομένου στοιχείου, ψιλοῦται· εὐνὴ, εὐχὴ, εὖρος κ. τ. λ. vox στοιχείου nata est ex mutatione editoris satis arbitraria. Nam Codex clare ac sine compendio habet συμφώνου, quomodo restituendum est.] Glossar. Herod. p. 174. ed. Wessel. Οὖροι. ὁροθεσία. Cod. Par. 2662. προπαροξύνων, ὁροθέσια, quod praefero. Τὸ ὁροθέσιον legitur etiam in Etym. M. p. 632, 39. sq. BAST.

59) Codd. a. et b. τὸ $\bar{α}$ εἰς $\bar{η}$ τρέπουσιν, ἥρα ἥρη, σφαίρα σφαίρη etc. omittentes quae vulgo interponuntur. Cod. c. τὸ $\bar{α}$ εἰς $\bar{η}$ τρέπεται παρὰ τοῖς ἴωσιν, οἷον ἥρα ἥρη, φίλα φίλη, σφαῖρα σφαίρη etc. Cod. August.

— — — *Θεὰ λευκώλενος Ἥρη* [60]).
σφαῖρα σφαίρη, δημοσία δημοσίη, πρᾶγμα πρῆγμα.

§. XI. [61]) *Τὰς εἰς ους ληγούσας γενικὰς, τὰς ἀπὸ τῆς εἰς ης εὐθείας τῶν ἀρσενικῶν ὀνομάτων καὶ θηλυκῶν* [62]), *διὰ τοῦ εος προφέρουσιν, εὐτυχέος, ἀμα-*

---

articulum sic scriptum habet: *Τὸ α τρέπουσιν εἰς η, ὡς δημοσία δημοσίη, πρᾶγμα πρῆγμα.* Schaef.

60) *Θ. λευκώλενος Ἥρη*] Homer. Il. *Α.* vs. 55. Paulo ante de MSS. addidi: *ἐναντίως τοῖς Δωριεῦσιν.* post quae verba Meerm. *οἷον Ἥρα Ἥρη, χώρα χώρη, πρᾶγμα πρῆγμα.* Propter vocabula *δημοσίη* et *πρῆγμα,* et ordinem, quem in his digerendis Grammaticus obseruat, hanc notam referrem ad Herodot. p. 224, 28. *διότι ταφῆναί οἱ τὸν πάππον δημοσίῃ ὑπὸ Σαμίων εὖ,* et vs. 30. vbi est *πρηγμάτων.* — Veteris suae dialecti cum Ionica adfinitatem in huius etiam generis nonnullis Attici ostendunt; id quod a Th. Munckero ad Ouidii Metam. Argum. Fab. XXIX. in *αἴθρη* et *ἀθάρη* monitum, vberius adsertum iuit doctiss. Piersonus ad Moerin p. 184. Koen.

61) Codd. a. et b. hunc articulum sic scriptum dant: *τὰς εἰς ους ληγούσας γενικὰς διὰ τοῦ εος προφέρουσιν, ὡσαύτως καὶ τὰς ἄλλας πτώσεις οὐ συνῃρημένας ἀλλ' ἐντελεῖς ποιοῦσιν, οἷον Δημοσθένεα, Πολυκράτεα.* Pro tribus vltimis verbis Cod. b. habet *πολυκράτεα καὶ δημοσθένεα λέγοντες.* Cod. c. *τὰς εἰς ους ληγούσας γενικὰς διὰ τοῦ εος προφέρει ἡ τῶν ἰώνων διάλεκτος, ὡσαύτως καὶ τ. ἄ. πτ. οὐ σ. ἀλλ' ἐντελεῖς ποιεῖ Πολυκράτεα καὶ Δημοσθένεα λέγουσα,* omissis ceteris. Cod. August. *Τὰς εἰς ους ληγούσας γενικὰς διὰ τοῦ εος προφέρουσιν, ὡσαύτως καὶ τὰς ἄλλας πτώσεις οὐ συνῃρημένας ἀλλὰ διαλελυμένας προφέρουσιν* (Tittmann. *ποιοῦσι*), *Πολυκράτεα* (sic) *καὶ Πολυκράτεα* (Tittmann. *Πολυκράτεα καὶ Δημοκρατέα*) *λέγοντες,* omissis ceteris. Edidi *ἀλλ' ἐντελεῖς ἐκφέρουσιν* pro vulgato *ἀλλ' ἐντελῶς ἐκφ.* Schaef.

62) *θηλυκῶν*] Edd. priores et MS. Meerm. *Τὰς εἰς ους ληγ. γεν. διὰ τοῦ εος προφέρουσιν, ὡσαύτως καὶ τὰς ἄλλας πτώσεις οὐ σ. ἀλλ' ἐντελεῖς ποιοῦσι, Πολυκράτεα καὶ Δημοσθένεα λέγοντες.* A Vatic. ista plane absunt,

θέος, καὶ τὰς ἄλλας πτώσεις οὐ συνηρημένας, ἀλλ' ἐντελεῖς ἐκφέρουσιν, εὐτυχέϊ, Πολυκράτεϊ, Δημοσθένεϊ, εὐτυχέα, Πολυκράτεα, Δημοσθένεα λέγοντες. Ὡσαύτως τὰς εἰς ους ληγούσας γενικὰς [63]), τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ος καὶ εἰς ες οὐδετέρων, διὰ τοῦ εος προφέρουσι, καὶ πάσας πτώσεις τῶν τοιούτων ἐντελεῖς προάγουσιν. οἷον·

---

spectantia Herodot. p. 224, 32. vbi *Πολυκράτεα*. Quando constat, in similibus ab Ionibus non diuersos abiisse Dorienses, proponam coniecturam, quae huc pertinet, super insigni Sthenidae fragmento apud Stob. S. XLVI. p. 332, 30. de Rege: *ἄριστα δὲ καὶ* [L. *δέ κα*] *μιμέοιτο τοῦτον (τὸν πρᾶτον θεὸν), εἰ μεγαλόφρονά τε, καὶ ΑΒΡΟΝ, καὶ ὀλιγοδεέα παρασκευάζει αὐτὸν, πατρικὰν διάθεσιν ἐνδεικνύμενος τοῖς ὑφ' αὐτῷ.* Perspecto in *ἁβρὸν* vitio, *σοφὸν* coniecit Gesnerus, *ἁδρὸν* nuper doctiss. Eldikius in Specimine Suspic. p. 13. His addo tertium, *ΑΒΑΡΕΑ*. In re eadem Diotogenes Pythagoricus apud Stob. p. 332, 9. quo vsus Cl. Wesseling. Diatribe de Iudaeor. Arch. p. 15. *ἀβαρέα δὲ δεῖ ἦμεν ποτὶ πάντας ἀνθρώπως*. Io. Saresberiens. de Nug. Cur. V, 8. de Traiano: *nulli grauis, carus omnibus*. Reges *βαρεῖς καὶ ὑπερόπται* sunt in Lucian. T. I. p. 475. Koen.

63) *Ὡσαύτως τὰς εἰς ους λ. γ.*] Haec proxime praecedentibus hoc ordine iungit MS. Voss. quae in edd. Vatic. et Meerm. post §. XXV. ita leguntur: *Τὰς εἰς ους ληγούσας γενικὰς τῶν οὐδετέρων διὰ τοῦ εος προφέρουσι, καὶ πᾶσαν δὲ πτῶσιν ἐντελῶς προάγουσιν. οἷον τείχεος, βέλεος, καί· Ἕκτορα δ' ἐκ βελέων ὕπαγε Ζεύς.* Versus est ex Il. *Λ*. 163. *Τείχεος ἐντὸς* ex Il. *Μ*. vs. 374. *Ἀσθενέος σώματος*, fortasse ex Hippocrate desumtum, ad superiorem classem nominum in *ης* referri debuerat. Pro *ἐντελῶς* in MS. Meerm. *εὐτελῶς* scribitur. Male hoc quidem; sed tantillum vitium praeteruiderunt Viri docti in Aeliano V. H. L. XII. C. 52. Mihi certe legendum videtur: *ὅμως δὲ μηδένα ἐντελῶς οὕτω παραφρονεῖν, ὡς ὑπομεῖναι ἂν συνοικῆσαι τινὶ αὐτῶν, neminem ita plane desipere, vt* —. Vtar porro hac occasione emendandi

Eusebii Philosophi fragmentum, in quo *ψεύδεος*, qui Ionicus genitiuus esset a *ψεῦδος*, corruptum est, apud Stob. S. XI. pag. 137, 24. *Ψεύδεσθαι ἐν πόλει μηδὲ εἷς νόμος ξυγχωρεέτω μηδενὶ, πλὴν τοῦ φιλαληθέος, καὶ νοήμονος, ἐπισταμένου τε ὁκότε καὶ ὅκως ΟΥ ΦΙΛΕΙ ΨΕΥΔΕΟΣ. τῆς δὲ ἀπὸ τούτου γιγνομένης χρείης ἀναγκαίης, καὶ τοῦτο ποιέειν.* Post *φιλεῖ* aliquid deesse, suspicatur Gesner. et post *χρείης ἀναγκαίης*, quod interpretatur *necessariae commoditatis causa*, addit *ἕνεκα*. Vix videtur dubitari posse, quin ipsa Philosophi manus dederit: *πλὴν τοῦ φιλαληθέος, — ἐπισταμένου τε ὁκότε καὶ ὅκως ᾿ΩΦΕΛΕΕΙ ΨΕΥΔΟΣ. τῆς δὲ ἀπὸ τούτου γιγνομένης χρείης, ἀναγκαίη καὶ τοῦτο ποιέειν.* *qui quo tempore quoque modo mendacium prodesse possit, intelligat: ob vtilitatem vero, inde profluentem, id ipsum fiat necesse est.* In postremis particulam *ἕνεκα*, qui notissima ellipsi subaudiri non posse existimet, post *χρείης* addat, forte a sequenti vocabulo *ἀναγκαίη* (Ionice pro *ἀνάγκη* *), vt *σεληναίη*

*) Bastius: „Conf. Coray ad Hippocrat. T. I. p. 126. et Homer. Odyss. *T.* 73. De his formis Apollonius Dyscolus in libro *περὶ ἐπιῤῥημάτων* fol. 141. rect. sic disputat: *διὰ τοῦτο διαφέρει τὸ δ ί χ α τοῦ δ ι χ ό θ ε ν, ἢ τὸ μὲν δ ί χ α εἰς δύο ἐστὶν, τὸ δὲ δ ι χ ό θ ε ν ἐκ δύο, καθάπερ καὶ ἐπ᾽ ἄλλων παραγωγῶν, μετὰ τοῦ παράγεσθαι τὰς φωνὰς, καὶ τὰ . . . . . . μενα* (suppl. *σημαινόμενα*) *συμμεταπίπτει. καὶ παράγεται μὲν ἡ φωνὴ, οὐ μὴν τὸ σημαινόμενον, ὡς ἐπ᾽ ὀνομάτων ἔχει τὸ ἀ ν α γ κ α ί η γ ὰ ρ ἐ π ε ί γ ε ι* (Odyss. l. c.) *καὶ π α ρ θ ε ν ι κ ῇ ε ἰ κ υ ῖ α* (Odyss. *H.* 20. Conf. Gregor. de Dial. Att. p. 108.) *καὶ τὸ Α ἰ τ ω λ ὸ ς Α ἰ τ ώ λ ι ο ς, κ ά π ρ ο ς κ ά π ρ ι ο ς, ἄ π ε ι ρ ο ς ἀ π ε ί ρ ω ν κ. τ. λ.* Correctionem *Αἰτωλὸς Αἰτώλιος* Sturzius p. 568. *εὐστόχως* reperit. Alio loco eiusdem libri sic Grammaticus: *καθάπερ καὶ ἐπ᾽ ὀνομάτων ἔσθ᾽ ὅτε παραγωγαὶ γίνονται κατὰ τῶν αὐτῶν σημαινομένων, ὡς τὸ ἀ ν α γ κ α ι α ι* (leg. *ἀ ν α γ κ α ί η*) *καὶ τὸ ε ὐ γ α ί α ς* (sic) *ἐ β ά λ ο ν τ ο, καὶ τὸ ἀ π ε ί ρ ω ν, καὶ τὸ π ο μ π ῆ ε ς, καὶ τὸ ᾿Α ϊ δ ω ν ε ὺ ς καὶ ἄλλα πλεῖστα· τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον ἐστὶ καὶ ἐπὶ τῆς*

παραγωνῆς τῆς διὰ τοῦ θεν εὑρέσθαι. Quid *ε ὐ γ α ί α ς ἐβάλοντο* significet, nemo dicat. Vix ac ne vix quidem dubito, pro *εὐγαίας* scribendum esse *ε ὐ ν α ί α ς*, *ancoras*. Hesychius: *Εὐναῖαι, αἱ ἄγκυραι.* Pro *εὐνὴ*, quod ex Homero nouimus, poëtae Ionici etiam *εὐναία* dixerunt. Conf. Etymolog. M. p. 393, 49. *καὶ ε ὐ ν α ί α ς τ᾽ ἐ β ά λ ο ν τ ο*, quae verba Alberto ad Hesych. l. c. videntur ex Apollonio Rhod. IV. 1713. sumta, vbi tamen nostrae editiones *ἔνθ᾽ εὐνὰς ἐβάλοντο* habent.“ Monui de formis his productis, quarum

pro *σελήνῃ* etc.) expulsam. *Ὅκως ὠφελέει ψεῦδος* firmatur alio Eusebii dicto apud Stob. d. l. vs. 11. *ἐὼν δὲ ἐν τοῖς ἑωϋτοῦ ἀψευδέστατος, ὅμως ἔστιν ὅτε καὶ ψεῦδος ἀγαθῷ κεράσας, παρέχεται ἐπ' ὠφελείῃ ἀνθρώπων τῶν τούτου χρηζόντων.* Adpositum Heliodori locum, et alia huc facientia, dedit Celeb. Wesselingius ad Herodot. p. 234, 72. Ab *ὠφελέω* deductum *ὠφέλεια* in Polyaeno rescribendum videtur L. V. C. 6. *οἱ δὲ ζηλώσαντες ΠΟΛΙΑΝ τῶν στρατευομένων, ἐθέλοντες πάντες ἐξῆλθον.* E Codice notatur *τὴν πολιάν*. *Τὸν πλοῦτον* vel *τὸν ὄλβον* coniicit Casaubonus; non deterius censebitur: *ζηλώσαντες τὴν ᾿ΩΦΕΛΕΙΑΝ τῶν στρατευομένων.* *Τὰς ἐκ τῶν στρατειῶν ὠφελείας* memorat idem Polyaen. L. VII. C. 2. §. 2. Conf. eiusdem libri VII. C. 15. §. 1. Congessit quaedam de hac voce laudatiss. Wesseling. ad Diodor. Sicul. T. I. p. 65, 67. KOEN.

vsus Ionicis scriptoribus cum Atticis vetustioribus communis est, ad L. Bos. Ellips. p. 534. s. 577. 849. 923. Euripides Ion. v. 173. s. Musgr. *μῶν ὑπὸ θριγκοὺς εὐναίας Καρφηρὰς θήσων τέκνοις;* Altera significatione Paulus Silent. Epigr. LX. v. 4. *ὥςπερ ἀπ' εὐναίας εἴχετο σᾶς παλάμας*, vt ex prioribus editionibus sine cunctatione restituendum. V. Iulianea nostra p. XIX. s. quaeque illis addidi ad Dionys. Hal. de Comp. Verb. p. 327. s. [Accedat nunc Syrianus Comment. MS. in Aristotelis Metaphysica ap. Ruhnken. ad Longin. pag. 264. *καὶ ὥςπερ ἐκ πυρείων τῶν ἐπιστημονικῶν θεωρημάτων παρατριβομένων φῶς ἀναλάμψαι νοερόν.* Quod autem ad Dionys. Hal. l. c. solicitaui Platonica Euthyphr. c. 1., vulgatam ibi scripturam satis tuentur haec Phaedri p. 280. ed. Heind. *ὥςπερ δὲ ἐν κατόπτρῳ ἐν τῷ ἐρῶντι ἑαυτὸν ὁρῶν λέληθε.*] Eodem referenda haec: *᾿Αθηναία.* Xenophon Anab. VII, 3, 39. *σύνθημα δ' εἶπον ᾿Αθηναῖοι.* Porsonus ad h. l. p. LVII.: „Rem acu tetigisse censeo Binghamum, qui Mineruae nomen tesseram fuisse suspicatur. *᾿Αθηναίαν* enim plane dant MSS. Paris. Eton. Neque obstat forma vocis, quae forsan *ποιητικωτέρα* cui videri posset, quin eam Xenophon vsurparit. Vide supra ad Lib. V. p. 421. l. 1. Sed et Aristophanes hoc vocabulum non dedignatus est Au. 829. *Τί δ' οὐκ ᾿Αθηναίαν ἐῶμεν Πολιάδα;* 1652. *Ἐπίκληρον εἶναι τὴν ᾿Αθηναίαν δοκεῖς.* Eq. 760. *Τῇ μὲν δεσποίνῃ ᾿Αθηναίῃ.* Nec Plato Euthydemo p. 82, 12. ed. Oxon. cui restituendum *᾿Αθηναίῃ* ex Eustathio ad Odyss. *Γ.* p. 1456, 50." Add. Aristophan. Pac. v. 271. *ὦ πότνια δέσποιν' ᾿Αθηναία.* Conf. H. Stephan. Append. de Dial. Att. p. 236. *Θηβαία.* V. Eustath. ad Homer. Il. pag. 458, 8. ed. Bas. *Νικαία.* Photius Lex. c. 219. extr. *Νικαίην. νίκην.* Add. Sturz. de Dial. Maced. et Alexandr. p. 173. vnde discas, huiusmodi formas paragogicas adeo in citeriorem Graecitatem transiisse. SCHAEF.

Τείχεος ἐντός. — — —
„ἀσθενέος σώματος.“ καὶ πάλιν·
Ἕκτορα δ' ἐκ βελέων ὕπαγε Ζεύς.

§. XII. [64]) Τὸ πολλὸν λέγουσι καὶ οὐχὶ τὸ πολὺ [65]), καὶ ὁ πολλὸς, οὐχὶ ὁ πολύς. Ὅμηρος·
Πολλὸς γάρ τις ἔκειτο παρήορος ἔνθα καὶ ἔνθα.

§. XIII. Τὴν εἰς πρόθεσιν ἐς λέγουσιν, ὁμοίως τοῖς Ἀττικοῖς καὶ Δωριεῦσιν [66]).

§. XIV. [67]) Τοῖς παρατατικοῖς καὶ τοῖς ἐνεστῶ-

---

64) Codd. a. et b. *καὶ* ante *οὐχὶ τὸ πολὺ* omittunt. Cod. c. *τὸ πολλὸν λέγουσιν οἱ ἴωνες, καὶ οὐ τὸ πολὺ, καὶ ὁ πολλὸς, οὐχ ὁ πολὺς, καὶ Ὅμηρος.* Cod. August. *Τὸ πολλὸν λέγουσιν, οὐχὶ τὸ πολὺ, καὶ ὁ πολλὸς, οὐχὶ ὁ πολύς,* omittens quae sequuntur. Schaef.

65) *καὶ οὐχὶ τὸ πολὺ*] *οὐχὶ πολὺ* edd. *οὐ τὸ πολὺ* Vatic. In Meerm. *Τὸ πολὺ πολλὸν λέγουσι, καὶ τὸ πολὺς πολλός. Ὅ. π. γάρ τις ἔ.* Homeri versus, qui ab edd. abest, est ex Il. *H.* 156. *Πολλὸς* et *πολλὸν* prae altero Ionismo in iisdem vocabulis, *πουλὺς* et *πουλὺ*, inprimis frequentauit Herodotus, semel posito *πουλὺ* p. 214, 13. et in composito *πουλυπλάνητον* p. 26, 45. Grammatico haec scribenti ad manus erat Herodoti locus p. 224, 33. vbi *πολλὸν, πολὺν* male pag. 225, 48. Koen. *Πολλὸν* et *πολλὸς* etiam in Tragicorum trimetris, etsi rarissime, reperias. V. Erfurdt. ad Sophocl. Antig. v. 86. Sed in Aristophanis Gerytad. Fragm. IX. Brunckium *πολλὸς* edidisse miror. Etiam in prosam scriptorum Atticorum orationem hic ionismus passim fraudulenter irrepsit. V. Wesseling. ad Diodor. Sic. XVIII. c. 44. quaeque nuper monui ad Aesopum Heusingeri typis Sommeri repetitum p. 100. Schaef.

66) *καὶ Δωριεῦσιν*] Adscripta duo vocabula de Voss. assumsi. [Desunt in Codd. a. b. c. et August. Schaef.] Praepositionem *ἐς*, praeterquam Doriensibus, etiam Atticis Noster adscribit: vid. §. XXXII. de Dial. Att. Hic cogitabat, id quod ordo euincit, *ἐς τὴν Ἀσίην* Herodoti p. 224, 35. et *ἐς Σίφνον* ibid. vs. 39. Koen.

67) Cod. c. *ἀνακρεοντίοις.* Deinde idem *ἤδε λαλέει τις,* extremo articulo omittens *καὶ Ἡρόδοτος — ἐπλούτεον.* Cod. b. omittit *τις εἰ θελήσει.* Idem in Oraculo

σιν, ὁμοίως καὶ ταῖς μετοχαῖς τῶν περισπωμένων, καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν πάσαις ἐγκλίσεσιν ἐντελῶς κέχρηνται· ὡς ἐν τοῖς Ἀνακρεοντείοις [68]·

— — — οἷον
Δοκέει, κλύειν γὰρ ἤδε
Λαλέειν τις εἰ θελήσει.

καὶ ἐν τῷ Χρησμῷ·

— — καὶ οὐ λαλέοντος ἀκούω.

καὶ Ἡρόδοτος· „καὶ νησιωτέων μάλιστα ἐπλούτεον."

---

pro ἀκούω habet ἀκούσεις, et in Herodoti loco καὶ omittit ante νησιωτέων. Cod. August. ab initio negligit τοῖς παρατατικοῖς, articulum sic ordiens: καὶ ἐν τοῖς ἐνεστῶσιν, etc. Deinde omittit ἐγκλίσεσιν, vacuo spatio huic voci relicto. In Anacreonticis pro ἤδε — θελήσει item habet vacuum spatium quinque ferme syllabarum. Denique non habet καὶ Ἡρόδοτος — ἐπλούτεον. Schaef.

68) ὡς ἐν τοῖς Ἀνακρεοντ.] Variant nonnihil in Anacreonteis cum edd. tum MSS. Δοκέειν praefert Voss. et Λαλέειν τις ἐθελήσοι. τὶς θελήσει Vatic. Λ. τις εἰ θελήσει Meerm. et edd. pleraeque. εἰ θελήσῃ Gormontiana; quod soloecum est. Οἷον cum Voss. Anacreontis versiculis adtexui, quoniam alias, vbi ὡς proxime praecesserat, locum suum tueri non posse videbatur. [Οἷον non puto a poëta profectum, qui de imagine puellae ad vivum expressa haec videtur cecinisse:

Δοκέει κλύειν γὰρ ἤδε,
Λαλέειν τις εἰ θελήσει.

Schaef.] Cum ante editis omisit Io. Corn. de Pauw in Lyrici fragm. p. 276. Si οἷον δοκέει, *quantum videtur*, ab antecedentibus pependisse statuatur, κλύειν in κλύει foret commutandum. Oraculum, quo Noster vtitur, est apud Herodot. p. 22, 25. vbi legitur: καὶ οὐ φωνεῦντος ἀκούω, Grammaticis aliisque fere alterum citantibus: vid. ibi Celeb. Wesseling. Herodotea καὶ νησιωτέων μάλιστα ἐπλούτεον, in prior. edd. et Meerm. desiderata, exstant p. 224, 41. quo pertinere hanc obseruationem, vel solus ordo, quo Herodotea quaedam tractantur, docere potuisset. Koen.

§. XV. Τὸ ὁράω ὁρέω λέγουσι, καὶ τὸ ἐχράοντο ἐχρέοντο [69]), τὸ ᾱ εἰς ε̄ τρέποντες.

§. XVI. [70]) Τὸ ὢν ἀντὶ τοῦ οὖν λέγουσιν. Ἡρόδοτος· „καὶ ὢν φασι πολέες [71]).“

---

69) *καὶ τὸ ἐ. ἐχρέοντο*] Edd. et Vatic. *Τὸ ὁράω, ὁρέω λ. τὸ α εἰς ε τρέποντες, καὶ τὸ ἐ. ἐ.* [ita etiam Codd. a.b. et August. Cod. c. *τὸ ὁράω ὁρέω λέγουσιν οἱ Ἴωνες, τὰ ᾱ εἰς ε̄ τρέποντες, ὡς τὸ ἐχράοντο ἐχρέοντο.* Schaef.] Credo respici Herodot. p. 225, 47. vbi est deterius *ἐχρέωντο,* neque enim in Ionico verbo literae *ω* locus est; non magis quam in communi *ἐχράοντο.* *) Ionismus aliunde notissimus est, non intellectus tamen in *ὁρέων* apud Herodot. p. 97, 28. ante Valckenaerii monitum ad p. 380, 56. Eiusdem est commatis *φοιτέειν* in Thaletis Ep. apud Diog. Laërt. I, 44. *σκορδινέηται* in Hippocrate de Superfoet. p. 262, 28. *καταμαργέειν* in Herod. p. 678, 95. aliaque, quae dedit in Diss. Herodotea p. 154. Cl. Wesseling. Nostri non oblitus. Quod pag. 199, 22. pro *διεπειρᾶτο* praebet Arch. *διεπειρέατο,* vna litera mutata dabit Ionicum *διεπειρέετο.* In Aretaeo Capp. Ionice scribente plus semel obuium *καταιονεῖν* corruptum videtur ex *καταιονέειν* Ionico, pro *καταιονᾶν* posito; quamquam et altera forma, ab Ionibus accepta, apud alios occurrit: vid. Pierson. ad Moer. p. 73. *Σμέομαι* eleganti coniectura Cl. Valckenaer. restitutum fuit Herodoto p. 603, 95. de Lacedaemoniis: *ἐπεὰν μέλλωσι κινδυνεύειν τῇ ψυχῇ, τότε τὰς κεφαλὰς σμέονται.* E vulgato, *τὰς κεφαλὰς κοσμέονται,* religiosus syllabarum auceps posset elicere : *τὰς κεφαλάς κω σμέονται.* Koen.

70) Cod. c. *τὸ ὢν ἀντὶ τοῦ οὖν λέγουσιν,* omissis ceteris. Cod. August. *Τὸ ὢν ἀντὶ τοῦ οὖν φασίν. Ἡρόδοτος.* loco sequentium verborum vacuum spatium habens. Schaef.

71) *καὶ ὢν φ. πολέες*] Male *ὦν* Voss. Ipsa verba ex Herodoto *παρορασίᾳ* quadam non adnotaui : ex Gram-

*) In Luciano de Dea Syria Vol. III. p. 488. legitur *χρεώμενος,* quod librorum manu scriptorum auctoritate mutandum in *χρεόμενος.* Conf. Coray ad Hippocrat. Vol. I. p. 126. et 160. Bast.

§. XVII. 72) Τὸ ὢν, ὃ σημαίνει τὸ ὑπάρχων, ἐὼν λέγουσι 73). καὶ Ὅμηρος·

Ὃς ἤδη τά τ' ἐόντα, τά τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα.

καὶ Ἡρόδοτος· „εἰ αὐτοῖσι τὰ παρεόντα ἀγαθὰ οἷά τε ἐστι πολὺν χρόνον παραμένειν."

§. XVIII. 74) Τὰ ψιλὰ ἀντὶ τῶν δασέων ἀσπάζον-

---

matici ordine articulus commode referretur ad p. 225, 46. ὅτε ὦν ἐποιεῦντο τὸν θησαυρόν. Pauca dedit de hac vocula Vir doctus ad Auctorem libelli de D. S. T. III. Opp. Lucian. p. 468, 93. vbi est Κόμβαβος μὲν ὦν — *cum varietas moneret vulgatum ibi probare.* Videlicet e Cod. notabatur μὲν νῦν. quae eadem variatio est p. 463, 65. 470, 50. et 474, 72. Genuinum est istis in locis μέν νυν· nam vt ὦν post γὰρ et δὴ, sic νυν post μὲν vsus est inprimis Herodotei. Semel apud Herod. ὁ μὲν ὦν ταῦτα παραίνεε p. 699, 87. Vt vero ὦν pro οὖν, sic γῶν pro γοῦν apud eundem p. 14, 57. et p. 552, 62. Koen.

72) Codd. a. et b. τὸ ὦ, ὃ σημαίνει τὸ ὑπάρχω, ἔω (Cod. a. ἐῶ) λέγουσιν. Tum vterque ἤδει pro ἤδη, et Ἡρόδοτος, εἰ αὐτοῖσι τὰ παρεόντα etc. Cod. c. τὸ ὂν ἀντὶ τοῦ ὑπάρχον, ἐὸν λέγουσι, καὶ Ὅμηρος. Deinde καὶ Ἡρόδ. εἰ αὐτ. etc. Cod. August. Τὸ ὦ, ὃ σημαίνει τὸ ὑπάρχω, ἔω λέγουσι, omittens ea quae sequuntur. Ex Codicibus Parisinis in Herodoti loco pro vulgata scriptura ὡς αὐτοῖσι dedi εἰ αὐτοῖσι. Schaef.

73) Τὸ ὢν — ὑπάρχων, ἐὼν λ.] Ita rectius MSS. Voss. et Meerm. quam ante edd. et Vatic. Τὸ ὦ — ὑπάρχω, ἔω λ. vt liquet ex Homeri subiecto versu ex Il. *A.* 70. in quo ἤδει Voss. pro ἤδη, et Herodoti loco, in quo p. 225, 47. editur: ἐχρέωντο τῷ χρηστηρίῳ, εἰ αὐτοῖσι τὰ παρεόντα ἀγαθὰ οἷά τέ ἐστι πολὺν χρόνον παραμένειν. Apud Herodot. p. 581, 12. δεινοῦ ἐπιόντος οὐδενὸς imprudenter in δεινοῦ ἐπεόντος οὐδενὸς censui mutandum: firmat illud satis Herod. pag. 570, 71. δεινῶν ἐπιόντων. Ad culpam expiandam hic verbum Herodoteum, quod iniuria sollicitaui, reddam Polyaeno L. I. C. 31. Nam vbi, pro τοῦ δὲ Πέρσου διαβάντος, MSS. omnes habent: τοῦ δὲ Πέρσου ΔΙΕΠΙΟΝΤΟΣ, leui opera refingendum: τοῦ δὲ Πέρσου ΔΗ ἘΠΙΟΝΤΟΣ. Koen.

74) Codd. b. et c. ἀντὶ τῶν δασέων, quomodo edidi

ται, ἀπιγμένοι λέγοντες, καὶ ἀπίκοντο, καὶ ἀπηλιώτης [75]), καὶ ἀντ' ᾅδου [76])· οὐ μὴν δὲ ἐν ταῖς συνθέσεσι μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς συναλοιφαῖς. Ἡρόδοτος· „οὐκ' οἷοί τε ἦσαν."

---

pro Koenii scriptura ἀντὶ δασέων. Deinde Cod. c. ἀπιγμένοι λέγοντες ἀντὶ τοῦ ἀφιγμένοι, καὶ ἀπίκοντο ἀντὶ τοῦ ἀφίκοντο, post omittens verba καὶ ἀπηλιώτης, καὶ ἀντ' ᾅδου, quae item desunt in Codd. a. b. et August. Et tria quidem vltima recte desunt, siquidem sequentia docent, Grammaticum hucusque modo συνθέτους voces commemorasse. Denique Cod. c. συναλοιφαῖς, ὡς Ἡρόδοτός φησιν, οὐκ etc. Scripsit autem Grammaticus in Herodoti loco οὐκ', quomodo dedi pro vulgato οὐκ. Conf. Fischer. ad Platon. Euthyphr. p. 44. et 48. it. Heyn. ad Homer. Il. T. VI. p. 68. SCHAEF.

75) ἀπηλιώτης] Bastius: „Haec forma, vt multae aliae, ex Ionica dialecto transiit in communem. Apollonius Dysc. initio libri περὶ ἀντωνυμίας: ἐκφεύγοντάς φασι τὸ Αἰολικὸν, τοὺς περὶ Κομανὸν ἀντονομασίας καλεῖν (τὰς ἀντωνυμίας), εἴγε τὸ μὲν ὄνυμα οὐ κοινὸν, τὸ δὲ ὄνομα. Ναί. ἀλλά φασι καὶ ἄλλα κατὰ τὸ ἔθος ὀθνεῖα παρεισῆλθεν, ὡς Εὔξεινος πόντος, ἰακῶς τὸ ῑ πλεονάσαν, ὅ τε ἀπηλιώτης διὰ ψιλοῦ συναλειφθεὶς, ὅπερ συνεχὲς παρ' Ἴωσι, τό, τε ξενοδοκεῖον καὶ πανδοκεῖον κ. τ. λ." Eiusdem familiae est ἀντήλιος, qua forma Ionica pariter vtuntur Attici scriptores, e. c. Sophocles Aiac. v. 805. vbi alii male scripserunt ἀνθηλίους, Triclinius peius etiam: τὸ ἀντηλίους ἀπὸ τοῦ ἀντολίους γέγονε. V. Lobeck. ad h. v. p. 345. s. SCH.

76) καὶ ἀπηλ. καὶ ἀντ' ᾅδου] Debetur additamentum Codici Voss. Οὐκ οἷοί τε ἦσαν desumtum ex Herodot. p. 225, 57. In prior. edd. et Vat. est οὐκ οἷοι. Sed nota vel ex Herodoto οὐκ ἅπαξ, οὐκ ἥκιστα, οὐκ ὅσιον. Neglecta fuit dialecti ratio apud Herodot. in ἀφ' οὗ p. 125, 73. ἀφελώμεθα p. 155, 92. ὑφελόμενος p. 744, 33. in ἀφῆκεν apud Lucian. de Astrol. T. II. p. 371, 68. μεθέποντα p. 366, 45. vbi μετέποντα e Scholiaste restitui potuisset. Vbi in eodem p. 367, 56. vulgatur οὐκ ἐπιεικτὰ διζήμενος, non ἐπιΐκτὰ, quod est in variis lect. sed ἐπικτὰ

§. XIX. [77]) *Τὰς νῆας νέας λέγουσι, συστέλλοντες τὸ η εἰς ε* [78]).

§. XX. [79]) *Τὰς εἰς ος γενικὰς, τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ευς εὐθειῶν γινομένας, διὰ τοῦ ηος προφέρουσι, βασιληος λέγοντες καὶ Πηλῆος.*

Ionicum est pro *ἐφικτά*. Quem e dialecto *Ἐπιάλτην* vocat Herodotus VII, 213. 214. proditorem Thermopylarum, Interpres non *Epialtem,* sed *Ephialtem* Latine dicere debuerat. *Κατὰ* pro *καθὰ* accipiatur necesse est in vulgatis apud Herod. p. 99, 83. Tomyris *μὲν δὴ ἐξαναχώρεε, κατὰ ὑπέσχετο πρῶτα.* p. 105, 90. *κατὰ ἡμέες διαιρέομεν.* et p. 242, 59. *κατὰ συνεθήκαντο.* quae ratio alibi est in *κατάπερ, κατύπερθε,* et *κατότι* in MS. pag. 138, 1. Sed pro *καθὰ* Herodotus, *τὰ* scribens Ionice pro *ἃ, κατὰ τὰ* frequentius vsurpauit. Sic pag. 353, 6. *κατὰ τὰ ἔταξε,* p. 369, 43. *κατὰ τὰ εἶχε,* p. 416, 100. *κατὰ τὰ εἴρηται,* p. 433, 35. et 479, 96. *κατὰ τὰ συνεθήκαντο,* p. 461, 26. *κατὰ τὰ λέγουσι.* Plura indicauit Cl. Wesseling. ad pag. 148, 43. Ad eam consuetudinem qui tria ista loca, in quibus est nudum *κατὰ,* repetita syllaba velit conformare, me non habebit dissentientem. Koen.

77) Cod. c. *τὰς νῆας νέας λέγουσιν οἱ αὐτοί,* omittens verba *συστέλλοντες τὸ η εἰς ε,* quibus etiam Codd. a. b. et August. carent. Schaef.

78) *σ. τὸ η εἰς ε*] Et isthaec vocabula, quae posui, sunt de MS. Voss. Mira apud Herodot. discordia obtinet in *νηὸς* et *νεὸς, νηῒ* et *νεῒ, νῆα* et *νέα, νῆες* et *νέες, νηῶν* et *νεῶν, νῆας, νέας* et *ναῦς,* ita tamen, vt *τὰ Ἰωνικώτερα* subinde MSS. custodiuerint: vid. pag. 225, 60. (quo Grammaticum puto respexisse) 226, 81. 595, 61. Nostri meminit Cl. Wesseling. ad p. 77, 79. —— Sequens §. a MSS. abest, praeterquam a Meerm. Koen.

79) Cod. August. *Τὰς εἰς ως γεν.* Codd. Parisini tres articulum hoc loco omittunt, sed inserunt post §. XXI. Et in a. et b. quidem sic scriptus est: *τὰς ἐκ τῶν εἰς ευς εὐθειῶν γινομένας γενικὰς, διὰ τοῦ ηος προφέρουσι, πηλῆος καὶ βασιλῆος λέγοντες.* In c. autem sic: *αἱ ἀπὸ*

§. XXI. 80) *Τὰς εἰς ως ληγούσας γενικὰς* 81), *τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ις εὐθειῶν γινομένας, διὰ τοῦ εος προφέρουσιν, ὄφεος λέγοντες διὰ τοῦ ο μικροῦ, καὶ πρέσβεος, καὶ μάντεος, καὶ πόλεος. ὡς ἐν Ὀρέστῃ Εὐριπίδου·*

τῶν εἰς ευς εὐθειῶν γινόμεναι γενικαὶ διὰ τοῦ ηος παρὰ τῶν ἰώνων προφέρονται, βασιλῆος λεγόντων καὶ Πηλῆος. SCHAEF.

80) Codd. a. et b. *τὰς εἰς ος ληγούσας γενικὰς, τὰς ἐκ τῶν εἰς ις — προφέρουσιν, ὄφις ὄφεος λέγοντες διὰ τοῦ ο μικροῦ, καὶ πρέσβις πρέσβεος, καὶ μάντις μάντεος, καὶ πόλις πόλεος, ὡς ἐν Ὀρέστῃ Εὐριπίδης* etc. vsque ad *δάκτυλος,* post quam vocem sequitur *καὶ ἐν ἄλλῳ δράματι, ἔσπειρ' — θέρος,* qua voce articulus finitur. Cod. c. *αἱ εἰς ος λήγουσαι γενικαὶ, αἱ ἀπὸ τῶν εἰς ις εὐθ. γινόμεναι, διὰ τοῦ εο προφέρονται τῇ ἰωνικῇ διαλέκτῳ, ὄφις ὄφεος διὰ τοῦ ο μικροῦ, καὶ πρέσβις πρέσβεος, καὶ μάντις μαντεος, καὶ πόλις πόλεος,* omittens cetera articuli omnia. Cod. August. *Τὰς εἰς ος ληγούσας* etc. Deinde — *προφέρουσιν, ὄφις ὄφεος λέγοντες διὰ τοῦ ο μικροῦ, πρέσβις πρέσβεος, μάντις μάντεος, καὶ πόλις πόλεος.* Idem in Euripideo loco pro *ἀρχαῖσιν* habet *ἀρχαῖς,* mox omittens *καί ἐστιν — ἴαμβος.* Post *καὶ πάλιν ἐν ἄλλῳ δράμ.* Ex eodem Tittmannus enotauit *Εὐριπίδης* pro *Εὐριπίδου,* simul monens, *Φαμὲν οὖν — θανάσιμον* ab eo omitti. SCHAEF.

81) *εἰς ως λ. γ.*] *εἰς ος λ. γ.* Voss. et Meerm. Mox edd. — *προφέρουσιν, ὄφις ὄφεος λ. διὰ τοῦ ο μ. πρέσβις* (*πρέσβυς* vtriusque Curionis edd. et Vald.) *πρέσβεος, μάντις μάντεος, καὶ πόλις πόλεος. ὡς ἐν Ὀ. Εὐριπίδης.* In MS. Meerm. post *μάντεος* additur *καὶ ἄλλα,* ceteris omissis. Verba *ὁ δὲ τέταρτος ἴαμβος* desiderantur in MSS. vt et in Aldi, Scoti et Gorm. edd. Euripidea leguntur in Orest. vs. 895. et Bacch. vs. 1025. Ad postremum locum in margine MS. Voss. eadem manu scribitur: *εὐ-*

Ὅς ἂν δύνηται πόλεος [82]), ἔν τ' ἀρχαῖσιν ᾖ.
καί ἐστιν ὁ τρίτος ποῦς δάκτυλος, ὁ δὲ τέταρτος ἴαμβος. καὶ ἐν ἄλλῳ δράματι·
— ἔσπειρ' ὄφεος ἐν γαίᾳ θέρος.
Φαμὲν οὖν [83]), ὡς Ἰώνων ἐστὶ τὸ γράφειν καὶ λέγειν ὄφεος, πρέσβεος, καὶ τὰ τοιαῦτα· τὸ μὲν γὰρ λέγειν ὄφιος, πόλιος κοινὸν, τὸ δὲ ὄφεως καὶ πόλεως διὰ τοῦ ω μεγάλου Ἀττικὸν, τὸ δὲ ὄφεος καὶ πόλεος διὰ τοῦ ο μικροῦ Ἰώνων. Ἔστι δὲ ὅτε καὶ τῷ κοινῷ χρῶνται, καὶ τούτῳ μάλιστα, ὡς Ὅμηρος·
— ἐξ ἀγροῦ νόσφι πόλιος.

ρον ἁ γαία. In priori πόλιος dedit Barnes. Iure quis miretur ad Ionismum firmandum Tragici loca aduocari; tametsi Poëtae etiam Attici, metro coacti, Ionica flexione prorsus abstinuisse non videntur: ὕβρεος, quod in Aristoph. Plut. vs. 1045. Celeberr. T. H. reduxit, versus etiam ratio postulat in Comici Vesp. vs. 149. pro ὕβρεως. Conf. Markland. ad Supplic. Eurip. vs. 983. Koen.

82) Interpunxi cum Porsono post πόλεος. Koenius, vt vulgo in Euripide factum, interpunxerat post δύνηται, πόλεος iungens sequentibus. Schaef.

83) Φαμὲν οὖν] Quae hinc sequuntur vsque ad finem articuli hoc loco dedit Voss. in prior. edd. post §. XXXVI. sic lecta: Ἐφθάσαμεν εἰπόντες, ὅτι τῶν Ἰώνων ἐστὶ τὸ γράφειν καὶ τὸ λέγειν ὄφεος καὶ πόλεος, νῦν δὲ φαμὲν ὅτι καὶ ταῖς κοιναῖς αὐτῶν γενικαῖς χρῶνται οἱ Ἴωνες, καὶ μάλιστα Ὅμηρος —. Vatic. eodem cum edd. ordine: Ἐφθάσ. — ὡς Ἰώνων ἐστὶ, et ὅτι καὶ τῷ κοινῷ ἔστιν ὅτε χρῶνται οἱ Ἴωνες, καὶ τοῦτο μάλιστα, ὡς Ὅμηρος —. Meerm. Τὸ ὄφεος καὶ πόλεος, Ἰωνικῶς, τὸ ὄφιος καὶ πόλιος, Ἰωνικῶς, τὸ ὄφεως καὶ πόλεως διὰ τοῦ ω μεγάλου, Ἀττικόν. ἔσθ' ὅτε χρῶνται καὶ τῷ κοινῷ οἱ Ἴωνες, ὡς Ὅμηρος· ἐξ ἀγροῦ νόσφι πόλιος. Hippocratis citata verba sunt ex Aphor. IV, 14. p. 1253. D. vbi pro κατεχομένῳ et θανάσιμον est ἐχομένῳ et θανατῶδες. Ἐξ ἀγροῦ νόσφι πόλιος in Homero qui vellet indagare, operam perderet: Homericum est ἐξ ἀγροῦ νόσφι πόληος ex Od. Α. vs. 185. Peperit errorem Grammatici peruersa literae η pronun-

ciatio, e qua plurimae mendae in veterum libris supersunt corrigendae. Vnam et alteram hic eximam. In Perictyones fragm. apud Stob. S. LXXVII. p. 457, 45. vulgatur: *εἰ δέ τις γονέας ὑπερφρονέοιεν, ἰδέῃ κακῶν ταύτῃ καὶ ζώσῃ καὶ θανούσῃ ἁμαρτία παρὰ θεοῖσι γράφεται.* Dederat Perictyone: *εἰ δέ τις γονέας ὑπερφρονέοιεν* *), *ἮΙ ΛΕΓΗΙ κακόν*, nam initio fragmenti, in quo plura sunt deprauata, scribit · *Οὔτε λέξαι δεῖ κακὸν γονέας, οὔτε ἔρξαι, πείθεσθαι δὲ* [addenda est praepositio *ἐν*] *μικροῖσί τε καὶ μεγάλοισι γονεῦσιν.* Bene sit Maasuicio, qui, vbi in Polyaeno L. V. C. 34. editur: *Νίκων Σάμιος κυβερνήτης — ἔπλει παρ' αὐτὰς τὰς πρώρας τῶν πολεμίων τριήρων, ὡς φίλος ὢν αὐταῖς* (hoc praestat prae *ναύταις* **)) *προελθὼν ἐπ' ἐσχατων τῶν ὁρμουσῶν νεῶν ἐξέπλευσε*, notauerit in MSS. pro *ἐξέπλευσε* esse *ἐξέπλησεν* èt *ἐξέπλησσε.* Difficillima alioquin fuisset verae lectionis indagatio: *προελθὼν — ἘΞΕΠΑΙΣΕ, euasit.* Anaxilas Neottide apud Athen. L. XIII. p. 558. C. *ἀλλ' ἐξέπαισε πορθμὶς ἐλατίνῳ πλάτῃ.* Sic enim pro *ἐξέπεσε* correxit magnus Casaubonus; quo vitio et apud Polyaen. L. V. C. 11. legitur: *Γέσκων φυγαδευθεὶς ἐξέπεσε*, pro *ἐξέπαισε.* Conf. not. ad Hesych. V. *Διεκπέσαντες.* ***)

*) Scribendum *ὑπερφρονέοι.* Similiter hoc Perictyones fragmentum tractat Iacobsius Animaduers. in Stobaeum p. 278. SCHAEF.

**) Similis varietas notatur in Heroicis Philostrati p. 633. BOISSON.

***) Boissonadus: „De horum verborum permutatione conf. Porsonum ad Euripid. Hecub. v. 118. notam ad Philostrat. Her. p. 543. Reitz. ad Lucian. T. IX. p. 345." Bastius: „V. Boissonad. ad Philostr. Her. p. 543. qui citat Lucianum Dial. Mer. XV. (Vol. III. p. 322.) *καὶ τὸν κρατῆρα ἐξέχεεν ἐπεισπαίσας*, pro quo Huschkius Anal. Crit. p. 176. *ἐπισείσας* legere malit. Ego vero *ἐπεισπαίσας* non damnem. Sic Lucianus in eodem dialogo p. 323. *καὶ μετὰ μικρὸν ἐπεισέπαισαν ὅσον ὀκτὼ νεανίσκοι μάλα καρτεροί.* Ibid. Conviu. cap. 12 (Vol. III. p. 425.) *ἅμα δὲ ταῦτα Κλεόδημος εἰρήκει, καὶ ἐπεισέπαισεν ὁ Κυνικὸς Ἀλκιδάμας ἄκλητος.* Sic vnus Codicum Vaticanorum pro *ἐπεισέπεσεν*, quod iam Berglerus et Hemsterhusius repudiarunt. V. hunc ad Aristophanis Plutum p. 271." Cum postremo Luciani loco compares hunc Athenaei T. I. p. 28. *ὡς ἀκλήτου ἐπεισπαίοντος εἰς τὰ συμπόσια.* Brunckius ad Euripid. Hecub. v. 114.: „*ξυνέπαισε.* Membr. *ξυνέπεσε.* Vulgo, *συνέπεσε*, mendose, vt e metro liquet. E scholiasta recte emendauit Musgrauius. E praua pronunciatione orta corruptela. Ali-

καὶ Ἱπποκράτης· „ὑπὸ φθίσιος κατεχομένῳ διάῤῥοια ἐπιγενομένη θανάσιμον."

§. XXII. [84]) Τὰς εἰς ου ληγούσας γενικὰς, τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ος εὐθειῶν γινομένας, διὰ τοῦ οιο προφέρουσι, Μενελάου Μενελάοιο, θείου θείοιο, κυδαλίμου κυδαλίμοιο [85]).

§. XXIII. [86]) Εἰώθασι συναρχομένους [87]) ποιεῖν τοὺς παρῳχημένους τοῖς ἰδίοις ἐνεστῶσιν, ἐξ ὧν καὶ ἐγένοντο. οἷον·

Suffragari mihi in ἐξέπαισε reponendo doctiss. Io. Piersonum, qui praeter innumeras emendationes alias istam quoque libri sui margini adscripsit, a Cl. Valckenaerio laetus intellexi. Vocalem *I* in *H* mutando succurras et Artemidoro Oneir. II. 13. p. 101. de dracone: περιπλακεὶς δὲ καὶ ΔΕΙΑΣ τινά. Sensit corruptelam elegantis eruditionis iuuenis R. M. van Goens, Obs. Misc. Philol. Cap. II. p. 12. Legendum: περιπλακεὶς δὲ καὶ ΔΗΣΑΣ τινά. Notum Virgilii illud *spirisque ligant ingentibus* Aen. II. 217. Sed haec forte iam nimia sunt. Koen.

84) Cod. c. προφέρουσι, θεῖος θείου θείοιο, κυδάλυμος κυδαλύμου κυδαλύμοιο, ἀγαθὸς ἀγαθοῦ ἀγαθοῖο. Cod. August. omittit θείου θείοιο. Schaef.

85) κυδαλίμου κυδ.] Addita sunt duo vocabula de MS. Voss. A Grammaticis istiusmodi genitiui Thessalis vulgo adscribuntur: Boeotis ab Apione et Herodoro apud Eustath. ad Il. *Α*. p. 140, 41. Καυκάσοιο duo MSS. praebent in Herodoto p. 247, 19. In Musaeo de Her. et L. vs. 234. pro: Μαρτυρίην λύχνοιο πολυκλαύστοιο δοκεύων, quod pronum expeditumque non est, aliquando tentabam: Μαρτυρίην λύχνοιο πολυκαύστοιο δ. vt syllaba breuis ob caesuram versus producta fuerit. Koen.

86) Cod. c. εἰώθασιν οἱ Ἴωνες ποιεῖν τοὺς παρῳχ. συναριθμουμένους τοῖς ἰδ. ἐν. etc. Deinde idem: τύπτε δ' ἐπιστρ. ἀντὶ τοῦ ἔτυπτε, βῆ δ' ὁ γέρ. ἀντὶ τοῦ ἔβη, θῆκε

bi idem mendum obseruaui. In Rheso v. 82. vbi recte editum:

οὐχ ὧδέ γ' αἰσχρῶς ἔπεσον ἐν τροπῇ δορός.

codex Regius antiquior habet ἔπαισον." In hanc partem librarii multo rarius quam in alteram illam peccarunt. Sch.

δ' ἐπὶ φρ. ϑ. λ. ἦ. ἀντὶ τοῦ *ἔϑηκε. ἔνϑεν τοι καὶ τὸ ὀλέκοντο δὲ λαοὶ καὶ τὸ ἔνϑ' Ὀδυσῆα* etc. Cod. b. pro *ἄορι ϑεῖνε* habet *ἄορι ϑείνων:* vt haec quoque sumta videantur ex Il. *Φ.* v. 21. Tum idem cum a. *ἐκ κεφαλῆς ἕλε τρίχας.* Post Cod. b. *πρὸς δὲ, καὶ νύ κε δεξάμενος.* Sed Cod. a. habet *νύ με* *). Denique Cod. a. pro *ἐνδυκέως* dat *ἐνδικαίως.* Cod. August. *ϑῆκε δ' ἐπὶ φρεσὶ ϑ. λ. Ἡ.* deinde omittens *τοι* post *ἔνϑεν,* et *καὶ τὸ* post *λαοί.* Idem pro *ὄλεσε* dat *ἕλε:* pro *οὕτω, οὔτ':* pro *οὔπω, οὔτε:* pro *γεραρόν, γεραόν:* pro *κ' αὐτόϑ' ὄλοντο, καὶ τόϑ' ἕλοντο:* pro *ἔνϑα με, η με:* pro *ὀνόμηνεν, ὀνόμηνε:* pro *Ὀδυσῆα, Ὀδυσσῆ.* Schaef.

87) *συναρχομένους*] *eodem modo incipientia.* De hoc medio et hoc eius vsu Lexica *οὐδὲ γρύ.* Sic Gregorius infra §. LXXIII. et Herodianus loco citato in proxima Koenii nota. Etymolog. M. c. 23, 44. *οἱ γὰρ ποιηταὶ καὶ οἱ Ἴωνες συνάρχεσϑαι πολλάκις ποιοῦσι τοὺς παρῳχημένους τοῖς ἰδίοις ἐνεστῶσιν.* Idem c. 131. s. *εἰ δὲ περιττοσυλλαβοῦσι τὰ ῥήματα τοῖς ὀνόμασι καὶ συνάρχονται, κ. τ. λ.* Eustathius ad Homer. Il. p. 72. extr. Rom. *Ὅτι οἱ Ἴωνες τὰς μὲν χρονικὰς αὐξήσεις τῶν παρῳχημένων κατασπῶσι, συνάρχεσϑαι τοῖς ἐνεστῶσι ποιοῦντες αὐτούς.* Pro eo mox p. 73. init. *ὡσαύτως καὶ τὰς διὰ τοῦ ἒ αὐξήσεις καϑελόντες, τὴν αὐτὴν ἀρχὴν περιποιοῦνται τοῖς ἐνεστῶσι καὶ τοῖς παρῳχημένοις.* Hinc aduerbium a Lexicographis omissum *συναρχομένως,* quo vtitur Etymolog. M. c. 306, 48. Schaef.

*) Seculo decimo tertio quartoque, ac prius etiam, littera *μ* sic scribebatur, vt litteram *κ* referret, et versa vice. Ideo hîc confusa *με* et *κε.* Indidem repetendae plures eiusdemmodi commutationes, e. c. confusio tam frequens praepositionum *κατὰ* et *μετὰ* etc.: adiectiuorum in *ικος* et *ιμος* (e. c. Conon. pag. 9. l. 11. vbi pro *νομικὸν* cum Codd. Vat. *νόμιμον* legendum) etc.: verborum compositorum cum *εκ* et *εμ* etc. In Scholiis ad Lucianum Vol. I. p. 500 leguntur haec: *φασὶ γὰρ αὐτὸν Πυϑαγόρειον ὄντα μαϑῆσαι μετὰ τῶν ὁμιλητῶν ἐν οἰκίᾳ, ἧς ὑποσάϑρου τινὸς τοῦ στύλου ὄντος κ. τ. λ.* Pro *μαϑῆσαι* Cod. SG. 345. dat *καϑῆσϑαι,* Cod. 2662. *καϑίσαι.* Posterior etiam *τῶν στύλων* habet pro *τοῦ στύλου.* Bast.

Νομικὸς et *νόμιμος* confusa etiam in Xenophont. Memor. I. 2. 41. Sic *οὐκ ἦν γε* corruperunt in *οὐ μήν γε.* V. Porson. ad Euripid. Hecub. v. 403. Schaef.

Τύπτε δ' ἐπιστροφάδην [88]). — —
— — — ἄορι θεῖνε.
Βῆ δ' ὁ γέρων. — — —
— ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη.
ἔνθεν τοι καὶ τό·
— — ὀλέκοντο δὲ λαοί.
καὶ τό·
Ξανθὰς δ' ἐκ κεφαλῆς ὄλεσε τρίχας. — —

---

88) Τύπτε δ' ἐπ.] Homer. Il. Φ. vs. 20. MSS. τίπτε. Ἄορι θεῖνε et βῆ δ' ὁ γέρων alius indicabit; nisi hoc μνημονικῷ ἁμαρτήματι citatum fuerit ex Il. Α. vs. 34. 35. Cetera Homerica, quo ordine adducuntur, exstant Il. Α. vs. 55. vs. 10. Od. Ν. 434. Il. Γ. 199. Π. 847. 848. Ψ. 89. 90. et Od. Τ. 184. Ex his secundum exemplum ἔνθεν τοι καὶ τό· ὀλέκ. δὲ λαοὶ e MSS. fuit receptum: in tertio ὄλεσε e Voss. pro ἕλε, vt Vatic. et ἔλε, vt edd. In quinto πρὸς δὲ καὶ νῆμε δεξάμ. edd. νῦμε δ. Vat. ἐνύμεδ Voss. ἔνθα με rescripsi ex Homero. Tandem, pro πάντες κ' αὐτόθ' ὄλοντο in Poëta editur: Παντες ἂν αὐτόθ' ὄ. — Ionicam augmenta verborum omittendi consuetudinem Grammatici frequenter inculcarunt: vtor vno Herodiano in Aldi Hortis Adon. p. 383. Καὶ διὰ τί οἱ ποιηταὶ καὶ οἱ Ἴωνες οὐκ αὔξανουσι τὴν ἄρχουσαν τοῦ παρατατικοῦ; Ἐπειδὴ συναρχομένους ποιοῦσι τοὺς παρῳχημένους τοῖς ἰδίοις ἐνεστῶσιν, εἴτε ἀπὸ συμφώνου, εἴτε ἀπὸ φωνήεντος ἄρχεται ὁ ἐνεστώς. οἷον· ἄγε δὲ ἐμοῖ ῥα βαρεῖα, (scribe ἆγε δ' ἓ μοῖρα βαρεῖα cum Cl. Ruhnkenio*), qui illud in Apollonio Rhod. sibi legisse videbatur,) ἀντὶ τοῦ ἦγε. καί· ἅψατο δ' ἡμιόνου, ἀντὶ τοῦ ἥψατο. καὶ ἄγεσκεν Ἰωνικὸν ἀντὶ τοῦ ἦγε. Sic MS. Leidensis. Mirum non est in Ionicis scriptoribus ad similia passim adhaesisse librarios. In libello de Dea Syr. in Luciani Opp. T. III. p. 469, 14. pro edito ἠδέετο Florentinus MS.

*) Bastius: „Ruhnkenius verissime corrigit ἆγε δ' ἓ μοῖρα βαρεῖα. Sic Artemidorus l. IV. cap. XLVII. ὅταν αὐτὸν τὸ μοιρίδιον ἄγῃ." Verissime ἓ μοῖρα βαρεῖα: non item cetera, vt ex ipsa disputatione Grammatici hoc vtentis exemplo verbi ἀναυξήτου (nam ἄγε habet αὔξησιν Doricam) satis intelligitur. Scribe ἄγεν δέ ἑ μοῖρα βαρεῖα et confer Etymolog. M. c. 23, 46. SCHAEF.

καὶ τό·
Καλὸν δ᾽ οὕτω ἐγὼν οὔπω ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,
Οὐδ᾽ οὕτω γεραρόν. — — —

---

praebet *ἐδέετο* *). Hoc, ex notissima confusione literae *ε* et vocalis *αι*, in *αἰδέετο* mutatum genuinum videtur. Vbi ibid. p. 471, 74. vulgatur *ἤτεε*, Codicis lectio *αὔτεε*, vna litera leuiter correcta, dabit Ionicum *αἴτεε*, quo vtitur Herodotus p. 193, 6. 7. 12. etc. apud quem latet aliquoties in *αἰτέει*. *Ὄλοντο* reuocandum in eodem libello p. 458, 65. *ἔνεικε* p. 469, 28. pro editis *ὤλοντο* et *ἤνεικε*. *Ὀδύρετο* praebenti MS. pag. 467, 69. auscultandum fuerat; nec tentandum *ὁμολόγεε* p. 482, 56. Apud Herodot. huius generis e MSS. recipi potuerant *παραιτήσατο* p. 299, 2. *ὀρώρυκτο* p. 87, 68. *ὁρέομεν* p. 176, 34. *κατόνοντο* p. 187, 26. *ὀρχέοντο* p. 498, 1. vt recte factum fuit in *ὅρεον* p. 151, 54. Pro *ἐνετέλλετο*, quod saepe est apud Herodotum: vid. p. 202, 11. 207, 57. 209, 33. etc.: *Ἰωνικώτερον* est, quod tanquam ex Herodoto attulit Noster supra §. VII. *ἐντέλλετο*. Koen. In Aenigmate 24. pro *ἐκυρὸν δ᾽ ἔκτανεν* Codex Par. 1409. praebet *ἑκυρὸν ἐμὸν κτάνεν*. Sed integrum adponam cum Scholiis:

Ἄνδρ᾽ ἐμὸν ἔκταν᾽ ἑκυρὸς, ἑκυρὸν ἐμὸν κτάνεν ἀνὴρ,
καὶ δαὴρ ἑκυρὸν καὶ ἑκυρὸς γενέτην.

Schol. *ἄνδρα· Ἕκτορα. — ἑκυρός· Ἀχιλλεύς. — ἑκυρόν· Πρίαμον. — ἀνήρ· Πύῤῥος. — δαήρ· Πάρις. — ἑκυρόν· Ἀχιλλέα. — ἑκυρός· Ἀχιλλεύς. — γενέτην· Ἠετίωνα.* Buttmannus apud Iacobsium iam hoc aenigma solvit. Verba sunt Andromachae. Lemma in Codice: *ὡς ἀπὸ τῆς Ἀνδρονί*[κ]. quasi *Ἀνδρονίκης*: vitiose. Ex eodem Codice liceat promere aliud aenigma:

Ἰουλιανοῦ τοῦ παραβάτου εἰς τὸν παρόντα Ὁμηρικὸν στίχον ἓξ πόδας ἔχοντα, ὧν οἱ τρεῖς εἰσὶ δάκτυλοι.

Κούρη Ἰκαρίοιο περίφρων Πηνελόπεια
ἓξ ποσὶν ἐμβεβαυῖα, τριδάκτυλος ἐξεφαάνθη.

*) Scripturam *ἐδέετο*, itemque alteram illam *αὔτεε*, habet etiam Luciani Codex Vat. 90., qui pag. 484, 5. pro *ἀνεκέατο* (cuius loco videtur Solano scribendum *ἀνεκέετο*) dat *ἀνακέετο*, omisso augmento. De similibus Ionismis in Antonino Liberali v. Epist. Critic. p. 139. Bast.

καὶ τό·

Τοιοῦτοι δ' εἴπερ μοι ἐείκοσιν ἀντεβόλησαν,
Πάντες κ' αὐτόθ' ὄλοντο. — — —

πρὸς δὲ καί·

Ἔνθα με δεξάμενος — — Πηλεὺς,
Ἔτρεφεν ἐνδυκέως, καὶ σὸν θεράποντ' ὀνόμηνεν.

καὶ τό·

Ἔνθ' Ὀδυσῆα ἐγὼν ἰδόμην, καὶ ξείνια δῶκα.

§. XXIV. 89) *Καθόλου εἰπεῖν, αἱ συστολαὶ τῶν Ἰώνων εἰσίν. ὡς τό·*

Idem aenigma, sed anonymum et lemmate carens, dedit Huetius in Huetianis pag. 74. ab Isaaco Vossio acceptum, et recte explicauit. Versum priorem sic laudauit Huetius:

Καλὴ Πηνελόπεια γυνὴ κλεινοῦ Ὀδυσσῆος.
Boisson.

89) Codd. a. et b. *καὶ καθόλου εἰπεῖν.* Deinde Codd. a. et b. *ὥςπερ αἱ ἐπεκτάσεις,* in sequentibus omittentes *καί· Ἕκτωρ* etc. Post Cod. a. omittit *καὶ γράφεται — καὶ εὐωχία.* Tum in Cod. b. deest *τὸ σῶμα.* In Cod. a. *οὕτως* ante *καί.* Cod. b. eius loco habet *ὡς καὶ τὰς* etc. Denique Cod. b. *ἐκτείνουσι ἀττικοί.* Cod. c. item *καὶ καθόλου.* Deinde *καὶ τὸ Ἕκτωρ* etc. Post *οἶμαι δὲ καὶ τὸ εὐωχία — — — ἡ εὖ ἔχουσα καὶ συγκρατοῦσα τὸ σῶμα, ἀπὸ γὰρ τοῦ ἔχω ὀχὴ, καὶ τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ευς εὐθειῶν — ἐκτείνουσιν οἱ ἀττικοὶ, πηλ. οἰν. καὶ Ἀχιλλέως λέγοντες.* Cod. August. *καὶ καθόλου* — haec cum praecedentibus continuans. Idem in sequentibus pro *ἐκτάσεις* habet *ἐπεκτάσεις*: pro *πωλεῖται, πολεῖται*: pro *γέρων, γέρον*: pro *νημερτής, νημερτές*: pro *οἶμαι δὲ, οἶμαι δ'*: omittens *τὸ* ante *Οὐδέποτ',* et *καί· Ἕκτωρ — ἵππους,* et *καὶ εὐωχία,* et *οὕτως καί.* Nam post *συγκρατοῦσα* vt nouum articulum dat haec: *Τὰς* (litterâ initiali huius vocis minio scriptâ) *ἀπὸ τῶν εἰς ευς εὐθειῶν γινομένας γενικὰς διὰ τοῦ ηος προφέρουσι, Πηλῆος, βασιλῆος λέγοντες.* Praeter haec Tittmannus ex eodem enotauit *ἀμφιμελίσσας* pro *ἀμφιελίσσας.* Schaef.

— — — νέας ἀμφιελίσσας [90]).
ἀντὶ τοῦ νῆας, καὶ ὄφεος, καὶ πόλεος· ὥσπερ αἱ ἐκτάσεις τῶν Ἀττικῶν. ὡς τό·
Πωλεῖταί τις δεῦρο γέρων ἅλιος νημερτής.
καὶ τό·
Οὐδέποτ' εἰς ἀγορὴν πωλέσκετο κυδιάνειραν.
καί·
Ἕκτωρ δ' ἀμφιπεριστρώφα καλλίτριχας ἵππους.
οἶμαι δὲ, ὅτι καὶ τὸ εὐωχία Ἀττικῶς ἐκτείνεται καὶ γράφεται διὰ τοῦ ω μεγάλου, ὀχὴ γὰρ λέγεται ἡ τροφὴ, καὶ εὐωχία ἡ εὖ ἔχουσα τὸ σῶμα καὶ συγκρατοῦσα [91]). οὕτως καὶ τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ευς εὐθειῶν γινομένας γενικὰς ἐκτείνουσι, Πηλέως καὶ Οἰνέως λέγοντες.

§. XXV. [92]) Τὰ δεύτερα πρόσωπα τῶν ἑνικῶν

---

90) *νέας ἀμφιελίσσας*] Homer. Il. *P*. vs. 612. Conf. §. XIX. Mox *αἱ ἐπεκτάσεις* edd. Vatic. et Meerm. *Πωλεῖταί τις δ. γ. ἅ. ν.* legitur Od. *Δ*. vs. 384. Duo reliqui versus Il. *A*. vs. 490. et *Θ*. vs. 348. qui postremus ab edd. Vat. et Meerm. abest. Poëtica *ἔκτασις*, qualis in *πωλεῖται* et cet. Doriensium dicitur §. LXXXIX. de Dial. Dor. Koen.

91) *ἡ εὖ ἔχουσα τὸ σ. καὶ σ.*] Totidem verbis MS. Leidensis in Etymologo M. p. 401, 32. *Εὐωχία, παρὰ τὸ εὖ ἔχειν, ὅτε ἐπὶ τὰς τῶν θεῶν παραγίνεται τιμὰς, ἢ ἀπὸ τοῦ τὴν τροφὴν ἡμῖν εὖ ἔχειν, ἡ εὖ ἔχουσα τὸ σῶμα καὶ συγκρατοῦσα. καὶ γὰρ ἡ παροχὴ, ὅτι πολλὴ ὀχὴ πρόσκειται.* Eustathius ad Il. *B*. p. 281, 1. vsus est Athenaeo L. VIII. p. 363. B. ad quem vid. Casaubon. Koen.

92) Codd. a. et b. *καὶ τὰ δεύτ. πρόσωπα τῶν πληθυντικῶν ἐκ τοῦ τρ. πρ.* etc. Tum Cod. b. *παθητικῶν ποιοῦσιν οἱ Ἴωνες καθ' ὑποστ.* Cod. a. *καθ' ὑποστ. μόνου τοῦ το.* (Bastius: „vitiose pro τ" *).) Deinde Cod. b. *τέο*

*) Seculorum decimi tertii quartique et insequentium librariis haec erat consuetudo, vt in exitu linearum interdum pingerent litteras *παραλόγως* grandes, hisque in cumulum adderent, tanquam ornamenta, ductus quosdam aduenticios. E. c. littera τ sic scribi solebat, vt ο illi addita videretur. Inde factum, vt scribae librum transcribentes passim *το* legerent,

παθητικῶν [93]) ἐκ τοῦ τρίτου προςώπου τῶν παθητικῶν ὡςαύτως ποιοῦσι καθ' ὑποστολὴν μόνου τοῦ τ. Ὅμηρος·

μέχρις ὀδυρόμενος, ἀντὶ τοῦ μέχρι τίνος, καὶ εὐωχέων (in margine: Γρ ἀχεύων) τὴν σὴν ἔδεαι κραδίην, ἀντὶ τοῦ ἔδῃ. Cetera quae vulgo sequuntur, ambo Codd. omittunt. Cod. c. καὶ τα δεύτ. πρ. τῶν παθητικῶν ἐκ τοῦ τρ. πρ. τ. παθ. ωςαύτως π. οἱ Ἴωνες καθ' ὑποστ. μόνον (sic) τοῦ τ, καὶ Ὅμηρος· γνώσεαι Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα, cetera huius articuli omittens. Sed Cod. August. integrum articulum omittit. SCHAEF.

93) τῶν ἑνικῶν παθ.] Edd. Καὶ τὰ δ. π. τῶν ἑ. π. ποιοῦσιν ἐκ τοῦ τ. π. τῶν π. καθ' ὑποστολὴν μ. τοῦ τ. In Voss. deest vocabulum ἑνικῶν: in Vatic. pro παθητικῶν scribitur πληθυντικῶν *). Ex Homericis prius legas Il. *K.* vs. 88. alterum Il. *Ω.* vs. 128. In illo pro Γνώσεαι est Εἴσεαι· in hoc Vatic. et edd. Nostri, praeter Scoti, omnes: τὴν σὴν ἔδεαι κρ. Cetera huius articuli, ex

vbi legenda erat sola littera τ. Id hoc loco accidit. Iam ratio intelligitur, cur ο hîc illic extremis vocibus perperam adiunctum legatur. Erotianus p. 48. Ἀλύκη· ἀπορία μετὰ χάσμης. Codex Doruillianus dat μετὰ χάσμησο. Menander de encom. pag. 59. ὁρῶν πεδία περιλαμβανόντων, καὶ τῶν πεδίων ληΐοις κατεστεμμένων. Ita edidit Heerenius, cuius haec legitur nota: „καὶ τῶν dedi pro καὶ δύο, quod vnde profectum sit, et quid aliud sub eo latere possit, non assequor." Ego vero in Codice Parisino reperi καὶ δή, vnde quomodo δύο nasci potuerit, facillimum est ad intelligendum. Cum enim librarius in lineae exitu δή scripsisset ductu productiore, accidit, vt alius scriba, illius sequens librum, δηο legere sibi videretur. Quod cum sensu cassum esset, particulam in δύο mutauit. Quamquam ego quidem non affirmem, καὶ δή ab ipso rhetore scriptum esse. Sed res vtut habet, hoc quidem constat, ab Heerenio perperam interpositum esse articulum. Obiter moneo, hanc ipsam esse causam commutationis particularum ἤ et καὶ, quippe quae propemodum solo spiritu differunt. Omnino litterae η omnium frequentissime ductus illi aduenticii adhaerent. BAST.

*) Alia commutationis harum vocum exempla v. infra Dial. Aeol. §. L. item in Grammat. Meermann. de Dial. Aeol. §. XXXI. (p. 332. ed. Koen.) Conf. Epist. Crit. p. 117. BAST.

edd. transsumta, negligunt MSS. mei. — Secunda isthaec persona Ionica non fit *καθ' ὑποστολὴν τοῦ τ*, sed ex plena et analogica flexione *γνώσεσαι, ἔδεσαι, κατ' ἀποβολὴν τοῦ σ*. Plena sunt admonitionum veterum Grammaticorum scripta. In Etymologo Leidensi ad V. *κάθη* haec est obseruatio inedita: *ἰστέον ὅτι τὸ κάθη καὶ τὸ μέμνη παράλογά εἰσι. παθητικὸν γάρ ἐστιν ἐνεστῶτος τῶν εἰς μι. ὁ δὲ ἀπὸ τῶν εἰς μι ἐνεστὼς παθητικὸς τροπῇ τοῦ τ τοῦ τρίτου προσώπου εἰς σ τὸ δεύτερον ποιεῖ, τίθεται τίθεσαι. οὕτως οὖν ἀπὸ τοῦ κάθηται κάθησαι, καὶ μέμνηται μέμνησαι παθητικοῦ παρακειμένου. πᾶς γὰρ παθητικὸς παρακείμενος τροπῇ τοῦ τ εἰς σ ποιεῖ τὸ δεύτερον, πεποίηται πεποίησαι, μέμνηται μέμνησαι, καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ Ἰωνικῶς μέμνηαι, καὶ κατὰ συστολὴν μέμνεαι, καὶ κράσει μέμνη. Καὶ πάλιν ἀπὸ τοῦ ἕω, τοῦ σημαίνοντος τὸ καθέζομαι, γίνεται παράγωγον ἕημι, ἕεμαι, ἧμαι, καὶ ἐν συνθέσει κάθημαι, κάθησαι, καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ κάθηαι, καὶ συστολῇ κάθεαι, καὶ κράσει κάθη. Οὕτως δύναμαι, δύνασαι, δύνεαι, καὶ κράσει τοῦ ε καὶ α εἰς η δύνη. ἢ ἐκ τοῦ ἕω βαρυτόνου τὸ παθητικὸν ἕομαι, τὸ δεύτερον ἕῃ, καὶ ἐν συνθέσει τῆς προθέσεως καὶ συγκοπῇ αὐτῆς καὶ κράσει τοῦ ε καὶ η καὶ ἀναδόσει τοῦ τόνου* *) *κάθῃ*. Quae in edito Etymol. p. 579, 15. de *μέμφεαι*, tanquam e *μέμφεται* orto, monentur, e MS. Leid. dabo pleniora: *Μέμφεαι. ἀπὸ τῶν παθητικῶν τρίτων προσώπων οἱ Ἴωνες ἀποβολῇ τοῦ τ ποιοῦσι τὰ δεύτερα πρόσωπα. οἷον κέλεται κέλεαι, μέμφεται μέμφεαι. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῶν ὑποτακτικῶν παθητικῶν ποιοῦσιν, ἵκηται ἵκηαι, ὄλληται ὄλληαι. τοῦ δὲ μέμφεαι τὸ ἐνεργητικὸν οὐκ ἔστιν.* In Eusebii Philosophi loco apud Stob. S. XLIV. p. 309, 27. scripserim: *καὶ παρὰ τῶν ξυνεπισταμένων, ὅτι ἔχθρῃ διδοῖς, ἀντὶ τῶν σεμνοτάτων ὀνομάτων, ἀντὶ δικαστοῦ καὶ ἄρχοντος, τὸ ἐνδιαβλητότατον* **) *οὔνομα ἀντιλαβὼν, τῶν δικαζομένων ἐχθρὸς ΚΕΚΛΗΣΕΑΙ*, pro vulgato *ΚΕΚΛΗΣΘΑΙ*. Koen.

*) Lexicis addenda locutio *ἀνάδοσις τοῦ τόνου*. Etymolog. M. c. 739, 22. *ἀναδίδωσι τὸν τόνον*, quod statim repetitur. Sic etiam Schol. Ven. ad Homer. Il. *Γ*. v. 182. vbi mox sequitur idem significans *τὸν τόνον ἀνεβίβασε*, opponiturque *ἐφύλαξε τὸν τόνον*. Add. Eustath. ad Homer. Il. p. 340, 22. Rom. Obiter moneo, vocem *ἀναβιβασμὸς*, tantopere neglectam Lexicographis, legi etiam in Synesio p. 309. C. Petau. Schaef.

**) *Ἐνδιάβλητος* Lexica ignorant: fortasse recte, cum in mar-

Γνώσεαι Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα, τὸν περὶ πάντων
Ζεὺς ἐνέηκε πόνοισι διαμπερές. — —
καὶ αὖθις·
— — *τέο μέχρις ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων*
Σὴν ἔδεαι κραδίην;

* *ὡσαύτως καὶ τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ας εὐθειῶν οὐδετέρων ὀνομάτων, διὰ τοῦ τος κλινομένων, καθ' ὑποστολὴν τοῦ τ, κρέαος, γέραος λέγοντες.*

§. XXVI. [94]) *Τὸ τε πλεονάζει παρ' αὐτοῖς καὶ παρέλκει. Ἡρόδοτος* [95])· „*ἐπεί τε ἐγένοντο ταῦτα.*" *ἀντὶ τοῦ ἐπεὶ ἐγένοντο.*

§. XXVII. [96]) *Τῷ κ ἀντὶ τοῦ π ἐν τοῖς ἐρωτημα-*

---

94) Cod. a. articulum sic finit: *ἐγίνοντο ταῦτα, ἀντὶ τοῦ ἐπεί.* Cod. c. *τὸ τε πλεονάζει παρ' αὐτοῖς, ὡς Ἡρόδοτος· ἐπεί τ' ἐγένετο ταῦτα, ἀντὶ τοῦ ἐπεί.* Cod. August. non habet nisi haec: *Τὸ τε πλεονάζει παρ' αὐτοῖς.* —— Inter §. XXVI. et XXVII. Codd. a. b. et c. hunc inserunt articulum: *τὰς εἰς ους ληγούσας γενικὰς τῶν οὐδετέρων, διὰ τοῦ εος προφέρουσι* (Cod. c. *προφέρουσιν οἱ ἴωνες*), *καὶ πᾶσαν δὲ πτῶσιν τῶν τοιούτων ἐντελῶς προάγουσιν, οἷον τείχεος ἐντός. καὶ πάλιν* (Cod. c. omittit *πάλιν*)· *ἕκτορα δ' ἐκ βελέων ὕπαγε ζεύς.* Eundem habet Cod. August. paullo aliter terminatum: — *ἐντελῶς προφέρουσι. τείχεος, βέλεος, καὶ τἄλλα.* Schaef.

95) *Ἡρόδοτος*] *ὡς Ἡρόδ.* edd. et Meerm. et *ἐπεί τε ἐγένετο τ.* cum Aldo Scotus. Grammaticus *ἐπεί τε ἐγένοντο ταῦτα* forte de memoria citauit: *ἐπεί τε ἐγένοντο*, sine *ταῦτα*, est p. 53, 34. 218, 31. *ἐπεί τε ἐγένετο* p. 27, 71. 150, 15. 152, 72. 374, 46. etc. Nam post *ἐπεὶ* inprimis apud Iones vocula *τε* otiosa est, et apud Abyden. in Eusebii Praep. Euang. p. 414. D. reuocanda e MS. in Herod. p. 427, 7. Post *οἷον*, in *οἷόν τε*, vacantem attigit Cl. D'Oruillius ad Charit. p. 420. qui in aliis ei pleonasmo nimis videtur indulgere. Koen.

96) Cod. a. in extremo articulo habet *καὶ μὴν καὶ ἐν*

gine Stobaei notatum sit *εὐδιαβλητότατον*, quod praefero. Schaef.

τικοῖς καὶ ἀναφορικοῖς κεχρῆσθαι εἰώθασιν [97]). οἷον πόσα κόσα, ὁπόσα ὁκόσα, ὅπως ὅκως. οὐ μὴν καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις.

τ. ἄλλοις pro οὐ μὴν καὶ etc. Cod. c. κεχρῆσθαι εἰώθασιν, οἷον ὁκόσα, ὅκως, ὁκοῖον καὶ τὰ ὅμοια, quibus verbis articulus finitur. Cod. August. pro ὁπόσα ὁκόσα habet ὁπόσος ὁκόσος, mox omittens καὶ post μήν. Millies confusa α et ος. V. Melet. Crit. I. p. 112. Zonaras Lex. T. I. c. 908. Εὐμαρέη. ἀπόπατος. παρὰ Ἡροδότῳ. Sic recte vnus Codicum ab Editore inspectorum. Ceteri ἀπόπατα. Ibid. T. II. c. 1340. τοπικά. Male Cod. vnus τοπικός. Sic confusa εὐάρματος et εὐάρμοστος in fragmento Pindarico. V. Heyn. ad Homer. Il. T. IV. p. 702. Photius Lex. c. 25. Ἔτια, τῶν ὀσπρίων τὸν χυλόν. Leg. Ἔτνος. [Paullo ante: ἐπέτειον, τὸ μὴ μόνον, ἀλλὰ πρὸς ἐνιαυτὸν ἀκμάζον. Leg. μόνιμον.] Idem c. 115. Κένανδρον, κενὸν ἄνδρα. Scribendumne κενὸν ἀνδρός? Hoc si recte conieci, apparet error Suidae T. II. p. 295. scribentis: Κένανδρος. κενὸς ἀνήρ. Qui error, natus, vt videtur, ex vitiato Photii Codice, etiam nuperrimos Lexicographos fefellit. Suidas T. II. p. 302. Κέσκος. ἦν πόλις ἐν Κιλικίᾳ, καὶ παρ' αὐτὴν ποταμὸς Ἄνους ὄνομα. Kustero legere placet ποταμὸς, ᾧ Νοῦς ὄνομα. Imo corrigendum ποταμὸς, Νοῦς ὄνομα. *Α* enim natum ex praegressis ος. Bastius: „Coray ad Hippocrat. T. I. p. 123.: „κότερον. *J'ai ré-„tabli l'ionisme d'après l'analogie d'* ὁκόσα *qu'on trouve „si souvent dans ce traité, et d'après l'usage constant „d' Hérodote.*" In proximo versu Vir Doctissimus ad verba καὶ ἐκ πετρωδέων haec notauit: „*Calvus lit „mieux* ἢ ἐκ π. *Peut-être faudroit-il aussi changer ce „dernier mot en* πετρέων." Nisi fallor, recte habet πετρωδέων, vt quod, maxime in ionico scriptore, pro πετρέων dici posse videatur. Idem, opinor, sequitur ex Apollonio Dyscolo περὶ ἀντωνυμίας init. (coll. Kuster. ad Suid. T. I. p. 284.), vbi Grammaticus haec tradit: Ἀλλὰ μὴν οὐδὲ κατὰ τὸν Τροιζηνίου Διονυσοδώρου λόγον παρονομασίας κλητέον (τὰς ἀντωνυμίας), ἐπεὶ καὶ ἄλλα ἔν τισι παρονομάζεται. πετρώδης τε γὰρ καὶ ἐργατίνης, καὶ ἴσως οὐκ ἄλλαι τινὲς παραληφθήσονται ἢ αἱ κτητικαὶ κ. τ. λ." Schaef.

§. XXVIII. 98) * *Τρέπουσι δὲ καὶ τὰ δασέα εἰς ψιλὰ, καὶ τὰ ψιλὰ εἰς δασέα, οἷον χιτὼν κιθὼν, ἀκάντιον ἀχάντιον* 99), *καὶ βάτραχος βάθρακος, καὶ τὰ ὅμοια.*

---

97) *κεχρῆσθαι εἰώθ.*] *χρῶνται* Meerm. et dein tantum: *πόσα κ. ὅπως ὅκως.* Notissima sunt Ionica *κῶς, κοῦ, κότε, κοῖον,* et similia, a librariis, ob ignorantiam dialecti, passim male habita. In Eusebii philosophi fragmento apud Stob. S. XLIV. p. 309, 6. *καὶ τοῦτο ἐπιφρασθεὶς, οὕτω κυρεέτω, ἐφ᾽ ὁκοτέραν τῶν ὁδῶν — τρέπηται, καὶ ΚΟΙΝΗΝ αὐτέων τῶν μνημέων αὐτῷ ἄμεινον προτιμῆται,* (*προτιμῆσθαι* Trincauelli editio) certam correctionem, *ΚΟΙΗΝ — αὐτῷ ἄμεινον προτιμῆσθαι,* occupauit amicissimus Eldikius Spec. Suspic. p. 14. Comparandum Candaulae dictum apud Herodot. pag. 6, 68. *Νῦν τοὶ δυοῖν ὁδοῖν παρεουσέων, Γύγη, δίδωμι αἵρεσιν, ὁκοτέρην βούλεαι τραπέσθαι.* Idem Eusebius apud Stob. Eclog. Eth. pag. 206, 24. post descriptam virtutis viam, addere non potuit: *καὶ ἥδε μὲν ὧδε ΚΑΚΩΣ ἔχει,* vt editur; potuit: *ὧδέ ΚΩΣ,* i. e. *ὧδέ πως.* Locorum sententiae omnino aduersatur, quod circumfertur in Arriani Indicis, Ionica dialecto scriptis, Cap. 26. p. 341. *φρέατα δὲ ὀρύξαντες, ὕδωρ ΟΥΚ ὀλίγον καὶ πονηρὸν ἀρυσάμενοι* —, et in libello de Dea S. in Luciani Opp. T. III. pag. 481. *λέγει δὲ καὶ τοῦ ἔτεος πέρι (Ἀπόλλων), καὶ τῶν ὡρέων αὐτοῦ πασέων, καὶ ὁκότε ΟΥΚ ἔσονται,* offenditque adeo hoc doctiss. Solanum. Vna fidelia duo parietes videntur dealbandi, illic scribendo: *ὕδωρ ΚΟΥ ὀλίγον καὶ πονηρὸν ἀρυσάμενοι,* cui opponitur pag. 342. *ὕδωρ πολύ τε καὶ καθαρόν·* hic vero: *καὶ ὁκότε ΚΟΥ ἔσονται.* Videlicet *statas temporum vices* ostendebat iste Apollo, vt Babylone Chaldaei: vid. Curtius V, 1, 22. — Hic Nostri locus obuersabatur Th. Galeo in not. ad Cornut. de N. D. pag. 177. Sequens §. in MSS. desideratur. Koen.

98) Omittunt hunc articulum Codd. a. b. c. et August. Schaef.

99) *ἀκάντιον ἀχάντιον*] Quid significat *ἀκάντιον*? Nonne corrigendum *ἀκάνθιον*? Bast.

§. XXIX. [1]) Τῷ ω̄ ἀντὶ τοῦ ᾱ ἔσθ' ὅτε χρῶνται [2]), ὤνθρωπον γὰρ τὸν ἄνθρωπον λέγουσι καὶ τὸν ἄρι-

---

1) Cod. a. ἔσθ' ὅτε χρῆσθαι αὐτούς. λέγουσιν ὤνθρωπον τὸν ἄνον, καὶ τὸν ἄριστον ὤριστον. Cod. b. ἔσθ' ὅτε χρ. αὐτοὺς λέγουσιν, οἷον ὤνθρ. τὸν ἄνον καὶ τὸν ἄρ. ὤρ. λέγοντες. In sequentibus ambo ὥςπερ καὶ οἱ ἀττικοὶ π. Cod. b. ἐπὶ μὲν τῆς κλητ. οὕτω φ. ὤνθρωπος, μὴ κτ. post cum a. omittens ἀντὶ τοῦ ῶ ἄ. Deinde ambo καὶ αὖ ἀλλαχοῦ, et Σοφ. ἀλλὰ γὰρ ὦ 'ναξ οὐδ' ὃς ἂν βλαστῇ νοῦς οὐδ' ὃς μένει τοῖς κακῶς πεπραγόσι, καὶ Ὅμηρος ἐπ' εὐθείας. Post Cod. a. βῶξ, καὶ τὸ ᾱο. Cod. b. βῶξ. ἀλλὰ καὶ τὸ ᾱ καὶ ō. Denique ambo καὶ ἐπειδὴ τὸ ὅ-πλον. Cod. c. τῷ ω̄ μέγα ἀντὶ τοῦ ᾱ χρῶνται, ὤνθρ. τὸν ἄνον λέγοντες καὶ τὸν ἄρ. ὤρ. Tum ποιεῖν αὐτοὺς τοῦτο, καὶ ἐπὶ τ. κλητικῶν, ὥςπερ οἱ Ἀττικοί. καὶ Ἡρόδ. ἐπὶ κλητικῆς ὤνθρωπε, μὴ κτ. Κροῖσον, καὶ Ὅμηρος ἐπὶ εὐθείας. omittens quae vulgo interponuntur. Deinde λοῖσθος ἀνὴρ ὤριστος. τὸ γὰρ ō καὶ ᾱ συγκιρνῶσιν, ὥς-περ βόαξ βῶξ, ωςαύτως καὶ τὸ ᾱ καὶ τὸ ō, τὰ ὅπλα θ'ὅπλα, ἐπεὶ δὲ τὸ ὅπλον δασύνεται etc. vsque ad χαίρου-σι. Cod. August. articulum sic scriptum habet: Τῷ ω̄ ἀντὶ τοῦ ᾱ ἔσθ' ὅτε χρῶνται, ὤνθρωπον τὸν ἄνθρ. λέγον-τες καὶ τὸν ἄρ. ὤρ. οἶμαι δὲ κατὰ συναλοιφὴν ἐπὶ μό-νων — ποιεῖν αὐτοὺς καὶ τῶν κλητικῶν, ὥςπερ καὶ Ἀτ-τικοὶ ποιοῦσιν. ὥςπερ καὶ παρ' Ἡροδότῳ τὸ ὤνθρωποι εὑρίσκεται ἐπὶ εὐθείας τῶν πληθυντικῶν, ἀντὶ τοῦ οἱ ἄνθρωποι. καὶ ὦναξ ἐπὶ κλητικῆς ἀντὶ τοῦ ὦ ἄναξ παρὰ Σοφοκλεῖ, καὶ ὤριστος ἀντὶ τοῦ ὁ ἄριστος, καὶ θὤπλα ἀντὶ τοῦ τὰ ὅπλα, ὃ κατὰ Ἀττικισμὸν ἂν γίνοιτο μᾶλ-λον, ἢ τὴν τῶν Ἰώνων διάλεκτον, ως ἡ τοῦ ψιλοῦ κατά-μειψις εἰς τὸ δασὺ παρίσταται. Pro vltimis Tittmannus enotauit ὡς καὶ τοῦ ψιλοῦ μετάμειψις εἰς τὸ δασὺ πα-ριστᾷ. Μετάμειψις nisi scripsit librarius, certe debuit scribere. Item παριστᾷ praefero. Dionysius Thrax in Fabricii Bibl. Gr. T. VII. p. 31. (ed. a. 1727.) λέξις —— ἐνέργειαν ἢ πάθος παριστῶσα. Etymolog. M. c. 754, 17.

στον ὤριστον. Ἐγὼ δὲ οἶμαι ἐκ συναλοιφῆς ἐπὶ μόνων τῶν εὐθειῶν τοῦτο ποιεῖν αὐτοὺς καὶ ἐπὶ τῶν κλητικῶν, ὡς καὶ οἱ Ἀττικοὶ ποιοῦσιν. Αὐτίκα Ἡρόδοτος [3]) ἐπὶ τῆς κλητικῆς οὕτω φησίν· „ὤνθρω-

---

διάθεσις — ποτὲ μὲν ἐνέργειαν, ποτὲ δὲ πάθος παριστῶσα· καὶ τί παριστᾷ; SCHAEF.

2) ἔσθ' ὅτε χρῶνται] ἔσθ' ὅτε χρῆσθαι αὐτοὺς λέγουσιν edd. prior. et Vatic. Τῷ ω̄ ἀντὶ τοῦ ᾱ χρῶνται Meerm. et ὤνθρωπον τὸν ἄ. λέγοντες. Ὤνθρωπον, pro τὸν ἄνθρωπον, memorat etiam, Doriensibus adscribens, Tzetzes ad Lycophr. Alex. vs. 9. τὸν ὠκινάκην, pro τὸν ἀκινάκην, Suidas V. Ὠκινάκης. Sed in similibus litera ω locum non inuenit, nisi in quibus contractio obtineat τῶν ο et α, vel synaloephe post ὦ vocatiui. Conf. Suid. V. Ὤνθρωπος, et Ὤριστος. De ὦλλοι, ὤνθρωποι, eiusque generis aliis vid. ad §. XII. de Dial. Dor. In Aretaeo Cappad. p. 21, 12. certe ὁ δὲ ὤνθρωπος linguae genio repugnat. KOEN.

3) Αὐτίκα Ἡρόδοτος] Καὶ Ἡρόδοτος MS. Meerm. Sed αὐτίκα, pro *exempli gratia*, vsurpat Grammaticus etiam §. XVIII. et §. XLVI. de Dial. Att. optimorum auctorum exemplo: vid. Clariss. Ruhnken. ad Timaei Lex. Platon. p. 41. Ignorauit eam vocis virtutem Iac. Gronouius ad Arrian. de Exp. Alex. VI, 11. p. 247. vbi Αὐτίκα ἐν Ὀξυδράκαις τὸ πάθημα τοῦτο γενέσθαι Ἀλεξάνδρῳ, ὁ πᾶς λόγος κατέχει, est: *Sic, vt hoc vtar exemplo, hunc casum in Oxydracis Alexandro obtigisse, communis opinio est.* Frequens est eo sensu Hippocrati, in cuius lib. de locis in homine p. 421, 50. ὁκόταν κρατέηται τὸ σῶμα ὑπὸ τῶν προσοισμάτων, θάλλειν ποιέει ταῦτα καὶ κρατέει ἅμα τοῦ σώματος, τά τε ὑπεναντία ποιέουσιν αὐτίκα. τὸ λοῦσθαι θερμῷ — vertuntur vltima *statim contraria efficiunt.* Tu lege: τά τε ὑπεναντία ποιέουσιν. Αὐτίκα τὸ λοῦσθαι θ. — θάλλει. et verte *exempli gratia;* etenim prius generaliter dicta iam exemplo studet confirmare. Pro αὐτίκα Xenophon εὐθὺς non raro adhibuit, αὐτίκα γὰρ et εὐθὺς γὰρ, tanquam ἰσοδυναμοῦντα, ponens in Hierone p. 906. C. E Latinis videtur praeeuntium Graecorum vestigia legisse Virgilius Georg. I,

πε, μὴ κτεῖνε Κροῖσον [4]." ἀντὶ τοῦ ὦ ἄνθρωπε. καὶ ἀλλαχοῦ·

— ὦ̓ναξ Ἡράκλεις. —

ἀντὶ τοῦ ὦ ἄναξ. καὶ Σοφοκλῆς·

Ἀλλὰ γὰρ, ὦ̓ναξ, οὐδ' ὃς ἂν βλαστῇ μένει
Νοῦς τοῖς κακῶς πράττουσιν, ἀλλ' ἐξίσταται.

καὶ Ὅμηρος ἐπὶ εὐθείας·

Λοῖσθος ἀνὴρ ὥριστος ἐλαύνει μώνυχας ἵππους.

ἀντὶ τοῦ ὁ ἄριστος. τὸ γὰρ ō [5]) καὶ τὸ ᾱ [6]) ἐν ταῖς κλητικαῖς σιγκιρνῶνται ἢ συναλείφονται. καὶ τὸ ō

---

356. *Atque haec vt certis possimus discere signis, Aestusque, pluuiasque, et agentis frigora ventos; Ipse Pater statuit, quid menstrua Luna moneret: Quo signo caderent Austri: quid saepe videntes Agricolae, propius stabulis armenta tenerent. Continuo, ventis surgentibus, aut freta ponti Incipiunt agitata tumescere —.* Koen. *Αὐτίκα* hoc vsurpatum sensu Villoisonus restituit Cornuto c. 14. p. 161. *Ἐπίχαρμος αὐτίκα φησὶν*, hac nota adscripta: „E codicibus illud *αὐτίκα*, quod ab editionibus aberat, quodque a librariis minus intellectum et idcirca omissum fuit. Significat autem *verbi gratia*, vt in illo Virgilii Georg. *Continuo ventis surgentibus* etc." Bast.

4) *ὤνθρωπε, μὴ κτ. Κρ.*] Lib. 1. pag. 43, 58. Meerm. MS. hic perperam: *ὤνθρωπε, μὴ κτεῖναι νεκρούς.* Quod mox tanquam ex Herodoto iterum adfertur, *ὦ̓ναξ Ἡράκλεις*, in eo non offendi, sed in Aristophanis Au. vs. 278. Pac. vs. 179. aliisque. Sophoclea ex Antigone vs. 569. 570. in Aldi editione prima et MS. Voss. erant corruptissima: *ἀλλὰ γὰρ ὦναξ οὐδ' ὃς ἂν βλαστῇ νοῦς, οὐδ' ὃς μένει τοῖς καλῶς πεπραγόσιν,* supra *καλῶς* posita litera *κ*. Homeri versus est ex Il. *ψ*. 536. Koen.

5) *τὸ γὰρ ō*] Imo *τὸ γὰρ ω̄*. Schaef.

6) *τὸ γαρ ō καὶ τὸ ᾱ*] Edd. *τὸ γὰρ ω̄ καὶ ᾱ εἰς ω̄ μέγα κιρνᾶται ἢ συναλείφεται· καὶ τὸ ō καὶ τὸ ᾱ εἰς ω μέγα κιρνῶσιν, ὡς τὸ βόαξ βῶξ. καὶ τὸ αο εἰς ω̄ μέγα κιρνᾶται, οἷον τὰ ὅπλα θῶπλα, καὶ ἐπειδὴ τὸ ὅπλον* —.

Meerm. breuius: *τὸ γὰρ ō καὶ ᾱ συγκιρνῶσιν, ὥσπερ βόαξ βῶξ· καὶ τὸ ᾱ καὶ τὸ ō, τὰ ὅπλα θ' ὅπλα, τρέπεται γοῦν τὸ τ̄ εἰς θ Ἀττικῶς, εἰ γὰρ* —. Ex Herodoto huc pertinent *τὠπὸ τούτου* p. 95, 45. 216, 71. *τὤγαλμα* p. 361, 59. *τὠληθὲς* p. 469, 44. 51. *τὠποβαῖνον* p. 141, 2. *τὠρχαῖον* p. 81, 43. 713, 2. *τοαρχαῖον* relictum est p. 329, 66. Non possum ab animo impetrare, quin vltimum obiter reddam suauissimo scriptori Longo in Past. L. II. p. 81. *αὕτη ἡ σύριγξ τὸ ὄργανον οὐκ ἦν ὄργανον, ἀλλὰ παρθένος καλή.* Aude rescribere: *αὕτη ἡ σύριγξ ΤΟ ἈΡΧΑΙΟΝ οὐκ ἦν ὄργανον, ἀλλὰ παρθένος καλή,* et adsentientem habebis Achillem Tat. L. VIII. pag. 477. *Ἦν δὲ ἡ σύριγξ, οὔτε αὐλὸς ἀπ' ἀρχῆς, οὔτε κάλαμος, ἀλλὰ παρθένος εὐειδής.* Koen. Speciosa est Koenii coniectura in Longo *ἡ σύριγξ τὸ ἀρχαῖον οὐκ ἦν ὄργανον* legentis pro *ἡ σύρ., τὸ ὄργανον, οὐκ ἦν ὄργανον,* non tamen sic comparata, vt nemo de ea dubitare posse videatur. Huiusmodi commutationes, frustra sis, si *παλαιογραφικῶς* explicare coneris. Etenim alio dictante haud raro fit, vt audiens, dum minus attendit sensum orationis, dictata auribus perperam excipiat eandemque vocem bis scribat: idemque accidit in transscribendo, quando scriba, exemplar suum inspiciens, aliquot verba aut integrum versum oculis simul complectitur. *) Huiusmodi errores vt corrigas, sensus orationis animaduertendus est: sed ipsa correctio plerumque tam incerta manet, vt perraro gloriari possis, ipsam te scriptoris manum reuocasse. E. c. in Libanio Vol. IV. p. 863. legitur: *τούτου χάριν τὴν πλείστην χάριν ἐντεῦθεν εἰσφέρονται, παιδαγωγοὺς ὡς μάλιστα βελτίστους ἀνερευνᾷν.* Duplex *χάριν* eo quem indicaui modo natum est. Reiskius posterius mutat in *σπουδὴν* s. *ἐπιμέλειαν.* Ad sensum optime. Sed veram vocem dat Co-

*) De fonte hoc errorum plurimorum passim monui, V. Melet. Crit. I. p. 26. 48. 119. et not. ad Dionys. Hal. de Compos. Verb. p. 155. 317. Dionysius Hal. Ant. Rom. VI. c. 30. T. II. p. 1110. *ἔχειν τὴν τοῦ πομπεύειν ἐπὶ καλοῖς τε καὶ εὐτυχέσιν ἔργοις ἐξουσίαν.* Codicis Vaticani librarius, *ἔναυλον* habens *εὐτυχέσιν,* pro *ἐξουσίαν* scripsit *εὐτυχίαν.* [Ibid. mox reuocanda omnium scriptura librorum, *στεφανῶσαι.* Milites *coronabantur:* imperator *se ipse coronabat.*] De Latinis vide Ruhnken. ad Vellei. pag. 197. 288. Schaef.

καὶ α εἰς ω μέγα κιρνῶνται, ὥςπερ τὸ βόαξ βῶξ. καὶ τὸ α καὶ τὸ ο, τὰ ὅπλα θῶπλα, καὶ ἐπεὶ τὸ ὅπλον δασύνεται, τρέπεται τὸ τ εἰς θ. τοῦτο δὲ Ἀττικόν ἐστιν, εἰ γὰρ ἦν Ἰωνικὸν, οὐκ ἂν ἐτράπη, ἐπεὶ τοῖς ψιλοῖς οἱ Ἴωνες χαίρουσιν.

§. XXX. 7) Τῷ ω ἀντὶ τοῦ α ἐν τῇ αυ διφθόγγῳ

---

dex Paris. 2918. vbi locus sic scriptus legitur: *τὴν πλείστην π ρ ό ν ο ι α ν ἐ ν τ α ῦ θ α* (non *ἐντεῦθεν.* conf. Epist. Crit. p. 277.) *εἰςφέρονται.* Ibid. Vol. IV. p. 1030, 5. in his, *οὕτω γὰρ δ υ ν ή σ ε τ α ι, ὡς δ υ ν η θ ῆ ν α ι τὸν λίθον ἐξελεῖν, καὶ* (sic legendum cum Reiskio et Codice Paris. pro *ἢ*) *ἀδεὴς ἡμῖν ἔσται* (*ὁ Κύκλωψ*), *οὐκ ἔχων ὅ,τι χρήσαιτο ἑαυτῷ,* non delenda cum Reiskio *ὡς δυνηθῆναι,* (quo enim argumento demonstres, spuria esse?) sed pro *δ υ ν ή σ ε τ α ι* ex eodem illo Codice Paris. *γ ε ν ή σ ε τ α ι* scribendum. Illud *δυνήσεται* natum est ex proximo *δυνηθῆναι,* cuius primâ syllabâ aures scribae personarent. Eadem ratione in Longo prius *ὄργανον* ex posteriore nasci *potuit:* sed *ἀρχαῖον* esse vocem perperam auditam, hoc minus demonstrari potest, quod vulgata scriptura, *τὸ ὄργανον,* sensu haudquaquam caret. Omnino vt huiusmodi emendationes in textum iure inferri possint, libri manu scripti auctoritas accedat oportet. Itaque laudo Schaeferum, qui in Longo antiquam scripturam reuocauerit. V. eius nota p. 372. Ceterum quod spectat locutionem *τὸ ἀρχαῖον,* obiter moneo, Villoisonum in Schol. ad Iliad. *Α.* 22., compendio perperam lecto, pro *τὸ ἀρχαῖον* (quod in Codice scriptum est hac nota: *ἀρχ's*) male *τὸ ἀρχὴν* edidisse. Ibidem legas haec: *ἰστέον ὅτι τὸ παλαιὸν ἡ Πελοπόννησος κ. τ. λ.* Hîc quoque errauit Villoisonus articulum *τὸ* omittens. Bast.

7) Codd. a. et b. *ἐν τῇ διφθόγγῳ* sine *αυ*, et deinde *ὠϋτὸς* et *θωϋμάσας* *). Post Cod. a. *ἐντεῦθεν λέγω καὶ*

*) In talibus rectius, opinor, puncta omittuntur. Porsonus ad Euripid. Med. v. 1106. in Addend. p. 508. ed. Lips. alter.: „— saepissime fit in MSS. omnium aetatum, vt vocales *I* et *Τ* puncto duplici notentur.“ Fallitur igitur Stoeberus ad Thom. Mag. p. 224. haec notans: „Pro *ἑωυτὸν* scr. *ἑωϋτὸν* ex B. vel sine Cod. MS.“ Quanto melius Heynius ad Homer.

χρῶνται 8), ωὗτὸς λέγοντες ἀντὶ τοῦ αὐτὸς, καὶ θωυμάσας ἀντὶ τοῦ θαυμάσας. ἐντεῦθεν λέγεται καὶ τὸ

τὸ φωριαμός. φωριαμὸς γάρ ἐστιν ἡ τὰ φάρεα ἔχουσα κιβωτός. Cod. b. ἐντ. οἶμαι καὶ τὸ φωριαμὸς ἰωνικῶς οὕτω λέγεσθαι, φαριαμὸς ὂν ἀπὸ τῆς ἐτυμολογίας, φωριαμὸς γάρ ἐστιν ἡ τὰ φάρεα ἔχουσα κιβωτός. Bastius: „Voces diductis litteris expressae in Codice a., nisi multum fallor, propter ὁμοιοτέλευτον interciderunt. Nam scripturam Codicis b. pro genuina habeo.“ Cod. c. τῷ ωυ ἀντὶ τῆς αυ διφθόγγου χρῶνται, ὠὗτὸς λέγοντες, ἀντὶ τοῦ αὐτὸς, ὡς τὸ, δεῖ τὸν βροτὸν τὸ ἑωὗτοῦ σκοπέειν, καὶ θωὔμάσας etc. Tum ἐντεῦθεν λέγω καὶ τὸ φωριαμὸς ἀττικὸν εἶναι, φαριαμὸς γάρ ἐστιν ἡ τὰ φάρεα ἔχουσα κιβωτός. Cod. August. Τῷ ω ἀντὶ τοῦ α ἐπὶ τῆς διφθόγγου χρῶνται. Deinde ἐντεῦθεν λέγω καὶ τὸ φωριαμὸς ἀντὶ τοῦ φαριαμός. ἔστι δὲ φωριαμὸς ἡ τὰ φάρμακα ἄγουσα καὶ ἔχουσα κιβωτός. SCHAEF.

8) Τῷ ω ἀντὶ τοῦ α — χρῶνται] Τῷ ωυ ἀντὶ τῆς αυ χρῶνται Meerm. Duplex fere forma obtinet in θῶμα et θώϋμα, τρῶμα et τρώϋμα, sed vsus voluit, vt ex illis θώϋμα, ex his τρῶμα magis frequentarentur. Nec debet tamen sollicitari aut θῶμα in Hesychio, aut τρώϋμα in Luciano de D. S. T. III. p. 467. In Herodoto p. 180, 79. et p. 360, 27. MSS. inter vtrasque formas variant. De ωὐτὸς pro αὐτὸς dubitat Cl. Wesseling. ad Herod. p. 732, 87. vbi pro αὐτός τε κινδυνεύσει MS. praebet ὠὕτός τε κ. Pro ὁ αὐτὸς ponitur p. 140, 72. ὠὗτοὶ pag. 704, 77. 721, 11. Sed in Aretaeo tamen Cappad. est οἱ ὠὗτοὶ p. 55. D. ἡ ὠὗτὴ p. 61. C. Male ἡ ἑωὗτὴ et τὰ ἑωὗτὰ p. 76. C. pro ἡ ὠὗτὴ et τὰ ὠὗτά. Conf. Maittair. in Alphab. Dialect. De ἑωὗτὸς nullum est dubium. Inserta vocula sic corrigendus est Eusebii philosophi locus apud Stob. S. IV. p. 58, 6. πολλοὶ γοῦν τοῖς πρὸ ἑωὗτῶν ἐναντίας δόξας συστησάμενοι, τὴν γνῶσιν τοῦ ἀληθέος περὶ τῶν ἀναγκαιοτάτων ἀφείλοντο, [τῷ] τὴν πίστιν αὐ-

Il. T. V. p. 78.: „— plerumque, nullo vtique consilio, duo puncta appingunt, ὠὗτὸς, etc.“ In Plutarchi Vita Alex. c. 54. in. ediderunt Στρόιβον. Corrig. Στροῖβον. SCHAEF.

φωριαμὸς [9]), φαριαγμὸς γάρ ἐστιν, ἡ τὰ φάρεα ἄγουσα καὶ ἔχουσα κιβωτός.

τῶν μὴ ἐν βεβαίῳ ἑστᾶναι, ὑπὸ δὲ τοῖ ἀπὸ τῆς προτέρης δόξης περιτρέψαι εἰς τοὐναντίον, λόγον παρασκευάσαντες ἐν τῷ ἀσταθμοτάτῳ αἰωρέεσθαι. Sic integras saepe voces librarii omiserunt, cum similes aliae in contiguo essent. *) Quaedam dedi supra p. 232. In Polyaeno L. VII. C. 42. καὶ παραυτίκα ὑπὸ διαῤῥοίας ἀκρατοῦς ληφθέντες. Κελτοὶ δὲ ἐπελθόντες κειμένους φονεύουσιν. vox Κελτοὶ expulit verbum ἔκειντο· nam sine controuersia scribendum est: ὑπὸ διαῤῥοίας ἀ. ληφθέντες ἔκειντο. Κελτοὶ etc. Ita L. VI. C. 13. ἐκλυθέντες ἔκειντο. Plura dedit de κεῖσθαι hoc vsu Vir Clar. in Misc. Obs. Nou. T. III. p. 27. KOEN.

9) ἐ. λ. καὶ τὸ φωριαμὸς] ἐ. λέγω καὶ τὸ φωριαμὸν Ἀττικὸν, φωρίαμα γάρ ἐστιν ἡ τὰ φ. ἔχουσα κ. Vatic. Meerm. ἐ. λ. καὶ τὸ φωρίαμος Ἀττικὸν εἶναι· φαριαμὸς γάρ ἐστιν, ἤγουν τὰ φάρια ἔχουσα κ. At prior. edd. ἐ. οἶμαι καὶ τὸ φωριαγμὸς Ἰωνικῶς οὕτω λέγεσθαι, φαριαμὸς ὢν ἀπὸ τῆς ἐτυμολογίας, ἡ τὰ φάρεα περιέχουσα κ. In φωριαμὸς a φᾶρος, mutata α in ω, deducendo praeiuit Herodian. apud Etymol. et Suidam; conf. Ios. Scaliger. in Coniect. ad Varron. p. 62. 63. KOEN. Etymologici M. locus a Koenio citatus legitur p. 570. voce

*) Sed interdum etiam syllaba contigua perperam repetita aut bis scripta est. Compares cum loco illo Eusebii hunc Longi Pastor. p. 60, 8. καὶ ἵνα κεκήρωτο, τῷ χαλκῷ πεποίκιλτο. Sic olim edebatur. Sed Schaeferus articulum deleuit, adstipulatorem nactus Brunckium, in cuius notis MSS. ad Longi Pastoralia haec legi: „*Pour peu qu'on entende la langue grecque, on sent que l'article τῷ est de trop, et qu'il faut lire κεκήρωτο, χαλκῷ π. C'est la syllabe précédente qui a été mal-à-propos répetée. C'est comme si on disoit en français, étoit ornée du cuivre, pour ornée de cuivre. On demanderoit, duquel?*" Paullo ante Schaeferi textus habet Φιλητᾶς ὁ βουκόλος pro vulgata olim scriptura ὁ Φιλ. βουκόλος. Etiam hîc, quod obiter moneo, Brunckius Schaefero adstipulatur, ἤθει vere Brunckiano haec notans: „*Il est évident qu'il faut lire ἐφίσταται Φιλητᾶς ὁ βουκόλος. Mr. de Villoison aime par trop les articles. Tous ceux qu'il a déjà* (scilicet vsque ad p. 58. suae editionis) *proposé d'ajouter, rempliroient deux pages. Il trouve, sans doute, son auteur trop court.*" BAST.

§. XXXI. [10]) Τὸ τέμνειν καὶ διαιρεῖν τὰς λέξεις Ἰώνων ἴδιον. ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰπεῖν Πελοπόννησος Πέλοπος νῆσος λέγουσι [11]), καὶ ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ἀγριέ-

---

Λώβη. Transscriptus est ex Schol. Ven. ad Iliad. *B.* v. 242. vnde Etymologici textus corrigi potest. Nam pro πρὸς τὴν Ἶριν (sic coniecit Sylburgius pro πρὸς τὸν Ἶριν) Scholia dant πρὸς τὸν Ἶρον, et ὡς φάρος φαριαμὸς καὶ φωριαμὸς pro ὡς φάρος φωριαμός. Bast.

10) Codd. a. et b. ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰπ. πελοπόνησον. Cod. c. ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰπεῖν πελοπόνησσον (sic) πελ. etc. deinde omittens καὶ ἄγριον αἶγα — σύαγρον. Ex his addidi γὰρ post ἀντὶ vulgo omissum. Cod. August. — λέγουσι, καὶ ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν αἴγαγρον, αἶγα ἄγριον λέγουσι καὶ ἀντὶ τοῦ σύαγρον σῦν ἄγριον. Schaef.

11) Π. νῆσος λέγουσι] Π. νῆσος φασὶν Vatic. Tum Meerm. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ἀ. ἄ. ἔ. λέγοντες, omissis ceteris, receptis a Voss. et Vat. nam in edd. tantum est: καὶ ἀ. τοῦ εἰπεῖν αἴγαγρον αἶγα ἄγριον. Veteres hoc schema appellasse διάλυσιν, vel μετατύπωσιν, notauit Eustath. ad Hom. Il. *Z.* p. 626, 49. cuius obseruatione probe vsus est Galeus ad Herodot. p. 10, 4. Late autem patet ea μετατυπωσις, et cum apud Ionice, tum apud Attice scribentes in plurimis locum inuenit. Pollux III. 16. et IV. 87. πατρὸς πατὴρ, μητρὸς πατὴρ, et ἱερὸς σαλπιγκτὴς meliora censet, hoc est magis Attica, quam πατροπάτωρ, μητροπάτωρ, ἱεροσαλπιγκτής. E Thoma Mag. similium satis magnum catalogum texuit Henr. Stephanus in App. de D. A. p. 201. In verbis quibusdam, qualia sunt δεῖπνον ποιεῖσθαι, σῖτον μετρεῖσθαι, par atque eadem est ratio. *) — Nostrum Grammaticum laudauit Pet. Petitus

*) Idem valet de συνθήκην (συνθήκας) ποιεῖσθαι et συνθηκοποιεῖσθαι. Posterius verbum Schneidero sine iusta causa vox dubiae fidei videtur. Apollonius Lex. Homer. pag. 744. Σύνθεο . . . ἀντὶ τοῦ συνθηκοποίησον. Similiter Hesychius: Σύνθεο, νόησον, συνθηκοποίησαι. Idem Hesychius: Περιδώσομαι, συνθηκοποιήσομαι. pro quo Villoisonus ad Apollon. p. 655. temere suspicatur scribendum συνθήκας ποιήσομαι. Etymolog. M. pag. 663, 51. ἐμέθεν περιδώσομαι, ἀντὶ τοῦ, κατ' ἐμαυτὸν συνθηκοποιήσομαι. Bast.

λαιον ἄγριον ἔλαιον, καὶ ἄγριον αἶγα ἀντὶ τοῦ αἴγαγρον, καὶ σῦν ἄγριον ἀντὶ τοῦ σύαγρον.

§. XXXII. [12]) *Αἱ παραλήψεις τῶν ἀπαρεμφάτων ἀντὶ προστακτικῶν Ἰώνων εἰσί.*

Πάντα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορευέμεν [13]). — —

Comm. ad Aret. Cappad. p. 98, 36. In ipso Aretaeo p. 41. E. vulgari debuerat: ὁ δὲ ἐπὶ τὴν κληΐδα ἠδὲ ἄκρον τὸν ὦμον ἀποτέταται. Sic paulo ante: μέσφι *) κλειδὸς ἢ ἄκρου ὤμου. Koen.

12) Cod. c. ἰώνων εἰσὶν ἴδιαι, ὡς καὶ Ὅμηρος· πάντα μάλ' etc. In sequentibus Cod. a. ἀντὶ τοῦ πεῖρα. Deinde Codd. a. b. et c. omittunt verba καὶ ἀρκεῖσθαι — ἀπέχου. Post iidem libri habent καὶ μυρία δὲ ἄλλα τοιαῦτα, vnde pro Koeniano τοιοῦτα dedi τοιαῦτα, quod vel tacentibus illis libris dedissem. Cod. August. ἀντὶ τῶν προστακτικῶν Ἰώνων εἰσί. Ὅμηρος· Πάντα μάλ' etc. Deinde πειρᾷν δῶκε τρῶας, post omittens voces ὑπερκύδαντας Ἀχαιούς: item καί· Ἀρκεῖσθαι — ἀπέχου: denique παρ' ante Ἡσιόδῳ. Ex eodem libro Tittmannus pro vitioso τοιοῦτα enotauit rectum τοιαῦτα. Schaef.

13) *Π. μ. ἀ. ἀγορευέμεν*] Il. *B*. vs. 10. *Πειρᾷν δ', ὡς κεν Τ. ὑ. Ἀ.* desumtum ex Il. *Δ*. vs. 66. vbi est *Πειρᾷν δ', ὥς κεν* —. Tertius versus, qui ab edd. Vatic. et Meermanniano abest, est in Phocylideis quartus. [Magna in Phocylidis editionibus scripturae diuersitas: nam ibi legitur ἀρκεῖσθαι παρεοῦσι, καὶ ἀλλοτρίων ἀπέχεσθαι. Schaef.] Infinitiuorum hic vsus, a suppresso quodam alius verbi imperatiuo rectus, in Ionum scriptis frequentissimus est; sed et in Atticorum et Doriensium: vid. quos citat Cel. Hemsterh. ad Plut. Aristoph. vs. 598. **) In Lucian. de D. S. T. III. p. 465, 14. e MS. ἐγεῖραι debue-

*) *Μέσφι*, vulgo neglectum Lexicographis, Schneiderus ex Arato attulit, sed, vt videtur, habens pro forma dubiae fidei. Sine causa idonea. V. Ind. Graec. in Aretaeum p. 524. b. ed. L. B. Schaef.

**) Et ad Luciani D. D. 20, 9. Adde Schol. Lucian. Rhet. praec 10. Palairetum Obss. p. 21. Corayum ad Heliod. pag. 142. Boeckh. ad Platon. Min. p. 137. Schwebel. ad Onos. pag. 37. Villebrunium ad Hippocr. Aphor. p. 10. Boisson.

rat recipi pro ἔγειρε, et insuper scribi: *τῷ σὺ μηδαμᾷ ζηλοτυπέων, πένθος ἐγεῖραι πάσῃ βασιληΐῃ, μηδὲ ἰητρὸς ἐὼν, φθόνον προξενέειν ἰητρικῇ.* *) Idem pag. 468, 87. *σὺ δέ μοι ἀσφαλέως ἔχειν.* Democrit. apud Stob. S. XLIV. p. 310, 40. *Μηδέν τι μᾶλλον τοὺς ἀνθρώπους αἰδεῖσθαι ἑωϋτοῦ.* In Heliodoro Aeth. L. IV. p. 175. pro *μόνον ἐμοὶ πείθου καὶ πράττειν ὡς ἂν ὑφηγήσωμαι,* cum Scaligeri collatione legendum: *μόνον ἐμοὶ πείθεσθαι,* cui lectioni sequens infinitiuus *πράττειν* robur addit **), et ipse Heliod. L. VII. p. 329. *σὺ δέ μοι σαυτὴν ἀναλαμβάνειν, καὶ τὸ παρὸν ἡσυχάζειν, μηδὲ δυςθυμοῦσα προαποκάμνειν, ἀλλ' εὔελπις εἶναι.* Dispar est ratio in Polyaeno L. II. 3. §. 10. vbi MSS. lectio *αὐτοὶ δὲ μόνα τὰ δόρατα — ἔχοντες τῷ ἡγεμόνι ἕπεσθαι,* mutanda in *ἕπεσθε.* Ita alibi frequenter ille. L. III. 9. §. 2. *Ἰφικράτης σχέδην*

*) *Ἐγεῖραι* et *προξενέειν* in Luciano de Dea Syria etiam a Schaefero ad L. Bos. pag. 591. iure laudantur. Conf. ibid. Schoettgen. pag. 620. Lefebvre de Villebrune ad Hippocratis Aphorismos, vbi vsus infinitiui pro imperatiuo longe frequentissimus est, haec notauit p. 10. sq.: „Semel hic monebo, voces *δέει, ξυμφέρει* plurimis in locis abesse in antiquis codicibus, quoties Hippocrates infinitiua vsurpat sensu imperandi, quod Ionibus familiare notauerat Corinthus. Sic Homerus, sic hodierni Itali.“ V. etiam scriptores quos citant Wernsdorfius ad Himer. p. 361. et Boeckhius ad Platon. Min. p. 137. Bast.

Homerus Il. IX. v. 279. *νῆα ἅλις χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νηήσασθαι.* Bene Schol. Venet. ad v. *νηήσασθαι: ἀντὶ προςτακτικοῦ.* Heynius: „Scilicet subintell. *κελεύει.*“ Non puto. Schaef.

**) Iunguntur tamen infinitiuus et imperatiuus in eadem sententia. Conf. Schwebel. l. c. Boisson.

Id fit saepissime. Precationis carmen, quo non noui excellentius, inter Epigramm. adesp. CCCCLXVI.

Ζεῦ βασιλεῦ, τὰ μὲν ἐσθλὰ καὶ εὐχομένοις καὶ ἀνεύκτοις ἄμμι δίδου· τὰ δὲ λυγρὰ καὶ εὐχομένων ἀπερύκοις.

Pro vltimis Plato Alcib II. p. 154. Nürnb. *τὰ δὲ δεινὰ καὶ εὐχομένοις ἀπαλέξειν,* e quibus certe infinitiuum *ἀπαλέξειν,* vt *ἀρχαιοπινέστερον* in talibusque formulis solenniorem, praefero. Oraculum in Aeliani Fragm. p. 1017. Gron.

Ὀργὴν οὖν πρηΰνον ἀμειδέα, μηδ' ἐπιτείνειν κωλύων.

Plato Lys. p. 21. s. Heind. *Πειρῶ τοίνυν, ἦν δ' ἐγὼ, ἀπομνημονεῦσαι —· ἐὰν δέ τι αὐτῶν ἐπιλάθῃ, αὖθίς με ἀνέρεσθαι.* Sed in Heliodoro sic deinceps posita *πείθου καὶ πράττειν* scabritiem vix tolerabilem orationi inuehunt. Itaque laudo Coraium, quod edidit *πείθεσθαι.* V. viri egregii *Σημειώσ. Κριτικ.* p. 142. Schaef.

ἀντὶ τοῦ ἀγόρευε. καί·

Πειρᾷν δ', ὥς κεν Τρῶες ὑπερκύδαντας Ἀχαιούς.

ἀντὶ τοῦ πειρῶ [14]. *καί·*

Ἀρκεῖσθαι παρ' ἑοῖς, τῶν δ' ἀλλοτρίων ἀπέχεσθαι.

ἀντὶ τοῦ ἀρκοῦ καὶ ἀπέχου. καὶ μυρία ἄλλα τοιαῦτα καὶ παρ' Ὁμήρῳ καὶ παρ' Ἡσιόδῳ εὑρήσομεν.

§. XXXIII. [15]) *Αἱ παραλήψεις τῶν ἀρσενικῶν ἀντὶ θηλυκῶν Ἰώνων εἰσί* [16]).

ἄγων τὴν φάλαγγα καὶ παραγγέλλων ἔφη· οἱ μὲν ἐλαφροὶ, φυλάττεσθε τὰς ἐνέδρας. Sic ibi legendum pro *σχεδὸν*, pro quo *σχέδη* est in Codice Cant. Infinitiuum *μειλίσσεσθαι* imperatiuo modo accipiens Clariss. Gesnerus in Orphei *Λιθ.* IX. 23. *Τόλμα δ' ἀθανάτους καὶ ἐνηέϊ μειλίσσεσθαι*, non animaduertit, pendere eum infinitiuum a *τόλμα*, *aude*; vt XI. 40. *τόλμα δὲ θεοπροπίην ἐρεείνειν.* Vel sic tamen in *καὶ ἐνηέϊ* quaedam remanet difficultas. Koen.

14) *ἀντὶ τοῦ πειρῶ*] Eodem modo Lesbonax de Schemat. p. 185. in libro quidem manu scripto, quod non erat cur Valckenarius mutaret. Schaef.

15) Cod. b. *θηλυκῶν, τῶν ἰώνων εἰσί.* Cod. c. hunc articulum omittit. Cod. August. post *Ἰώνων εἰσὶ* inserit *ὡς τό.* Idem deinde dat *Τοῖσι τρεπομένοισι κ. τ. λ.*, omissâ particulâ *δέ.* Passim confusa *τέρπειν* et *τρέπειν.* V. Markland. ad Euripid. Supplic. v. 183. et Iacobs. ad Anthol. Graec. III. 1. p. 105. Schaef.

16) *Ἰώνων εἰσί*] *Ἰώνων εἰσὶν, ὡς τό·* prior. edd. *Ἰώνων εἰσὶν, οἷον·* Meerm. Versus, qui citatur, est ex Od. *Α.* 423. *Σ.* 305. Vid. Apollon. Lex. MS. in n. ad Hesych. V. *Ἕσπερος.* Huc referunt *πάθη* et *ποθὴ*, pro *πάθος* et *πόθος*, Ionicis inprimis scriptoribus frequentata: vid. Maittairii Index in Aret. *Ποθὴ* est etiam in Thaletis Epistola ad Pherecydem apud Diog. Laërt. I. 44. *πάθη* in Lucian. de D. S. T. III. p. 469, 27. *Μύθα*, quod Hesych. pro *φωνὴ* Cypriis tribuit, terminatione tantum diuersum est a *μῦθος.* Est apud eundem et *ὑάλη* pro *ὕαλος.* Nonnihil hinc distant *κύκλα, σῖτα, δεσμὰ*, pro *κύκλοι, σῖτοι, δεσμοί.* Koen. Dignus inprimis est, qui cum hoc articulo conferatur, Phauorinus v. *Ἕσπερος*, vbi sic disputat: *Ἕσπερος παρ' Ἴωσιν, ἀντὶ τοῦ ἑσπέρα, οἷον·*

Τοῖσι δὲ τερπομένοισι μέλας ἐπὶ ἕσπερος ἦλθεν.
ἀντὶ τοῦ ἑσπέρα.

§. XXXIV. [17]) *Αἱ διαιρέσεις τῶν εἰς ει ληγόντων ἑνικῶν δοτικῶν Ἰώνων εἰσὶ, βέλεϊ ἀντὶ τοῦ βέλει, ἔγχεϊ ἀντὶ τοῦ ἔγχει. Ὅμηρος·*

Ἔνθ' αὖ Τυδείδῃ Διομήδεϊ Παλλὰς Ἀθήνη
Δῶκε μένος ἠδὲ θάρσος [18]). — —

τοῖσι δὲ τερπομένοισι μέλας ἐπὶ ἕσπερος ἦλθεν, ἀντὶ τοῦ ἑσπέρα. αἱ γὰρ παραλήξεις (Sic ambae Phauorini editiones. Bene graecum quidam est *παράληξις*, etsi neglectum Lexicographis, legiturque in Etymolog. M. p. 397, 28. *): sed h. l. sine cunctatione scribendum, quod habet Gregorius, *παραλήψεις*.) *τῶν ἀρσενικῶν ἀντὶ θηλυκῶν, Ἰώνων εἰσίν. ἢ* **) *λέγεται δὲ ἕσπερος καὶ ἑσπέρα, ὡς βίος καὶ βία, καὶ πόθος καὶ ποθὴ, πύλος καὶ πύλη, κοῖτος καὶ κοίτη, ῥόος καὶ ῥοὴ, γόνος καὶ γονὴ, βόλος καὶ βολὴ, διάλογος καὶ διαλογὴ, ὠνὴ καὶ ὦνος.* Similia habet Eustathius ad Homer. Odyss. p. 69, 40. Huc pertinent etiam *τίμος* ***) *καὶ τιμή.* Conf. Abreschius Animadu. in Aeschyl. p. 513., vbi locutionem *ἄρασθαι τίμον* in Anton. Liber. c. 17. recte tuetur. Bast.

17) Codd. a. et b. *ἰώνων εἰσὶν ἴδιαι, βέλεϊ* etc. Neuter Homerum citat. Cod. c. *αἱ παραλήψεις τῶν ἐντελῶν ἀντὶ συνῃρημένων ἰώνων εἰσὶν ἴδιαι. βέλεϊ γὰρ ἀντὶ τοῦ βέλει λέγουσι, καὶ ἔγχεϊ ἀντὶ τοῦ ἔγχει,* ceteris omissis. Cod. August. — *Ἰώνων εἰσὶν ἴδιαι, οἷον βέλεϊ καὶ ἔγχεϊ ἀντὶ τοῦ βέλει καὶ ἔγχει,* item omissis ceteris. Schaef.

18) *Δῶκε μ. ἠδὲ θάρσος*] *Δ. μ. καὶ θάρσος* vulgatur Il. *E.* vs. 2. Alterum, in *ἰδὲ* mutatum, Homericum videri possit. De Ionica *διαλύσει*, quae hic tangitur, conf.

*) Passim vtitur hac voce Eustathius. V. eum ad Homer. Odyss. p. 1557, 43. 1723, 9. 1907, 50. Reperitur etiam in Commentar. MS. ad Dionys. Thrac. V. Bastii Epist. Crit. pag. 195. Schaef.

**) Dele particulam *ἢ*, manifesto natam ex antecedente *ν*. V. Meletem. Crit. I. p. 11. Schaef.

***) Sic vulgo scribunt, aut *τιμός*. Minus recte hoc: peius etiam illud. Scribendum enim *τῖμος*, vt editum est in Eustathio ad Homer. Odyss. p. 1919, 15. *ἡ δὲ τοιαύτη τιμὴ, καὶ τῖμος λέγεται κωμικώτερον, ὡς Λογγῖνος δηλοῖ, ὁμοίως τῷ, χολὴ χόλος, ὠνὴ ὦνος καὶ τοῖς τοιούτοις.* Schaef.

§. XXXV. [19]) Τὰ εἰς ω λήγοντα θηλυκὰ ἐπὶ τῆς αἰτιατικῆς εἰς ουν περατοῦσι [20]). Λητὼ Λητοῦν, Σαπφὼ Σαπφοῦν, ἠῶ ἠοῦν, αἰδῶ αἰδοῦν.

---

§. XI. Apud Herodot. p. 107, 54. Cel. Wesselingius edidit: εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλοι ποταμοὶ οὐ κατὰ τὸν Νεῖλον ἐόντες μεγάθεα, e Codicibus. Alius Codicis lectio μεγαθέει ducit ad μεγάθεϊ, vt p. 204, 86. τόξα ἐόντα μεγάθεϊ τοσαῦτα. Pariter vulgatum apud Hippocrat. pag. 476, 53. ὀξυβελέει seruat vestigia Ionici ὀξυβελέϊ. Grauissime adfectus est Aretaei Cappad. locus de causs. et sign. morbor. diuturn. II, 7. p. 59. A. quem si pristinae integritati restituero, putabo me elegantium Medicorum gratiam eo nomine non parum demereri posse. Eo loco de affectu agens ventriculi, γέρουσι, inquit, ξύνηθες τὸ κακὸν, καὶ γυναιξὶ μᾶλλον ἢ ἀνδράσι. παιδίοισι δὲ διάῤῥοια μὲν ξυνεχὴς, ἐφημέρῳ ἀκρασίῃ τροφῆς, ἀλλ' οὐ ΚΟΙΛΙΗΣ ΚΥΤΕΪ ἡ νοῦσος. Versiones Latinae, *sed non ventriculi tergoribus morbus aduenit, non ventriculi debilitate morbus aduenit,* nec sensum, qui requiritur, explent, nec Graeco contextui satis respondent. Post Virorum Clarissimorum, quibuscum hanc coniecturam communicaueram, adsensum audacter repono: παιδίοισι δὲ διάῤῥοια μὲν ξυνεχὴς — ἀλλ' οὐ ΚΟΙΛΙΗι 'ΕΝΣΚΗΠΤΕΙ ἡ νοῦσος· *pueris quidem ventris effluuium, ob quotidianam cibi intemperantiam, frequens est; sed ipsum ventriculum morbus non infestat.* Quae posui, aptissima esse, nemo iuerit inficias: congruunt etiam Aretaei stilo. Pag. 52. B. ὁκόσα κύστι καὶ νεφροῖσι ἐνσκήπτει. Pag. 134. B. οὐ γὰρ μέρεϊ ἢ σπλάγχνῳ ἑνὶ, ἢ ἔνδον ἐνσκήπτει μοῦνον, ἢ ἔξω τὸ κακὸν ἕρπει. Koen.

19) Codd. a. b. c. et August. ἐπὶ αἰτιατικῆς sine articulo τῆς. Deinde περατοῦσιν, οἷον ἠὼ ἠοῦν, λητὼ λητοῦν, σαπφὼ σαπφοῦν. Schaef.

20) εἰς ουν περατοῦσι] εἰς ουν λήγουσιν Meerm. duo addens exempla, Ἰὼ Ἰοῦν, et Λητὼ Λητοῦν. Illud Ἰὼ Ἰοῦν MS. Vossiani lectioni ἠῶ ἠοῦν (nam a Vatic. et prior. edd. ἠῶ ἠοῦν et αἰδῶ αἰδοῦν abest) vel propterea praeferendum duco, quod Ἰοῦν habet Herodot. p. 2, 22.

nunquam ἠοῦν, sed vel ἠῶ, vel ἕω, nisi librariorum ea culpa sit; quibus debeatur etiam accusatiuus αἰδῶ p. 5, 30. εἰκῶ p. 541, 80. Ionicum εὐεστοῦν Democrito feliciter reddidit Cl. Valckenaer. ad Herod. p. 42, 43. Koen. Boissonadus: „De ἠοῦν conf. Schweighaeus. ad Athen. XI. c. 45. not. p. 112." Bastius: „Adde inprimis hanc notam Schaeferi Mel. Crit. p. 93. s.: „Schol. Ven. ad Hom. Il. II. v. „461. Ἀσιος υἱος Κοτυος και Μυιους, Λυδων βασιλευς, „ὡς φησι Χριστοδωρος ἐν τοις Λυδιακοις· Κοτυς λευκω- „λενον ἀλλην ἠγετο κουριδιην ὁμοδεμνιον, οὐνομα Μυι- „αν· ἡ δ' Ἀσιην τεκε κουρον. Adscriptis his Christodori „versibus, Heynius: *rescripsi* Μυιῶ *pro* Μυῖαν. Imo „corrigendum erat Μυιοῦν.*) De hac forma accusatiui „propria Ionum vid. Maittair. Dial. p. 110. Valckenar. ad „Herodot. p. 181. a. Koen. ad Gregor. p. 200. Hedylus „II.:

„Ἐξ ἠοῦς εἰς νύκτα, καὶ ἐκ νυκτῶν Πασισωκλῆς
„εἰς ἠῶ πίνει — — — —

„Iacobsius: εἰς ἠοῦν π. *Athen. Emendauit Dalechampius.* „Imo corrupit, reuocandumque ἠοῦν. Sic ἠοῦν ἐξ ἠοῦς „in Epigrammate, quod Iacobsius Commentar. in Anthol. „Gr. I. 2. p. 127. euulgauit. Diodorus Sic. T. 1. p. 312, „99. ἐπέγημε τὴν ὀνομαζομένην Σιδηρώ. Al. Σιδηροῦν. „quod genuinum videtur. Siculus, vt solent compilato- „res τούτου τοῦ κόμματος, formam ionicam scriptoris, „quem ante oculos habebat, retinuit. Idem T. 1. p. 384, „1. καὶ Κοίου μὲν καὶ Φοίβης Λητὼ γενέσθαι. In va- „rietate lectionis notantur Ἀητοῦν, Ἀντοῦν. Igitur cor- „rigendum, ni fallor, Λητοῦν." Equidem non dubito, Λητοῦν corrigendum esse. Ἀντοῦν natum, quod scriba priorem syllabam perperam legisset. Quam similes enim sint ductus litterarum Λ et Α, frustra sim, si doceam. Sed etiam ductus litterarum Η et Ν, (quarum formarum vsus in minusculo quoque alphabeto obtinet,) maxime vbi scribae calamus obtusior dubium fecit, lineola intermedia recta an transuerse porrigatur, tam similes sunt, vt tantummodo sensu vocis probe perspecto internosci possint. Itaque harum litterarum inprimis in

*) Codex Venetus dat Μιοῦς, ac deinde Μιοῦν. Itaque quod spectat syllabam ουν, vere correxisse Schaeferum satis docet. Bast.

nominibus propriis commutatio longe facillima." *) Schaef.

*) Addam h. l. quae aliâ occasione Bastius mihi scripsit peregregia super his Antigoni Carystii cap. 146. τοὺς κολυμβητὰς ἀναφέρειν ἐν δύο ὀργυιαῖς χαλκόν. „Ita" inquit „Meursius ex Pseudo-Aristotele tacitus correxit. Sed Codex habet εν (sic, sine spiritu) δύο ὀργυιάς, vnde malim facere εἰς δύο ὀργυιάς, ad duas vlnas, vti Xylander vertit. Saepe enim confunduntur N et IC (ισ). Sic commutari παῖς et πᾶν, monui ad Gregor. p. 105. Ex eadem causa η et ις confunduntur: nam litterae η et ν formis pictae maiusculis tam similes sunt, vt, nisi sensum vocis consulas, internoscere non possis. Quare passim commutantur η et ν. Schol. Platon. p. 175. οἷός τ' ἔσομαι] Ἐλλιπὴς (Cod. 1807., vnde sumtus est articulus, habet ἐλλειπὴς) ἡ φράσις. τοῦτο δὲ ἔθος ἀττικόν. λείπει γὰρ τὸ, σκοπεῖν τι τοιοῦτο. Perperam lectum pro σκόπει ἤ τι τοιοῦτο. Schol. Ven. ad Iliad. A. 528. Η] ἔφη, εἶπεν. δηλοῖ δὲ πλείονα, καὶ τὸ ἤτις, ὡς ἐπὶ τοῦ ἢ μυρί' ἀχαιοῖς, καὶ τὸ η και συνδεσμον (sic), ὡς ἐπὶ τοῦ· βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι, ἢ ἀπολέσθαι (Il. A. 117.). Pro καὶ το η και συνδ. scribendum καὶ τὸν και σύνδεσμον. Grammaticus dicit, ἢ interdum poni pro καί. Conf. quae habet ad v. 117. ὁ γὰρ η σύνδεσμος ἀντὶ τοῦ και παρείληπται τῷ ποιητῇ. Reuertor ad confusionem litterarum η et ις. Ideo toties confusa participia passiuorum in ημενος et ισμενος, in ηθεις et ισθεις: item adiectiua in ητος et ιστος. E. c. pro ἐμβρόντητος in Hesychio v. κεραύνιος legebatur ἐμβρόντιστος. V. Hemsterhus. ad Lucian. Timon. p. 99." [Eiusdem commatis est δυςοργίστοις in octaua fabularum Aesopicarum a Rochefortio editarum, pro quo δυςοργήτοις legendum esse nuper monui in Additam. ad Aesopum Heusingeri pag. 147.] „Timon Sillographus in Schol. Platon. p. 200.:

ἔνθεν ἀφορμισθεὶς Τιμαιογράφειν (adde ex Cod. 1807. ἐπεχείρει).

Pro ἀφορμισθεὶς (ἀφορμίζομαι vt graecum sit, hic tamen sensu caret) idem Codex dat ἀφορμηθείς, quomodo legendum est. Neque aliter legit Proclus ad Timaeum ab init." De eodem Sillographi fragmento v. supra p. 321. Addo aliud exemplum eiusdem confusionis. Schol. Ined. ad Sophocl. Aiac. v. 633. T. I. p. 81. b. ed. Vauuill. ἰστουργικοῖς ποικίλμασι καὶ ζωγραφίσμασι. Corrig. ζωγραφήμασι. Barbarum enim ζωγράφισμα: bene graecum ζωγράφημα, vox frequentata Grammaticis. Phrynichus MS. ap. Ruhnken. ad Xenoph. Mem. p. 255. Γράμμα, τὸ ζωγράφημα. Hesychius T. I. c. 854. s. Γράμματα, — καὶ τὰ ζωγραφήματα. Schaef.

§. XXXVI. [21]) Τὸ ῑ ὑπεξαιροῦσιν [22]) οἱ Ἴωνες ἐνίοτε τῶν λέξεων, τὸ γὰρ πονεῖσθαι πονέεσθαι φα-

---

21) Codd. a. et b. *τὸ ῑ ἐξαιροῦσιν οἱ ἴωνες ἐν. τ. λ. τὸ γὰρ πονεῖσθαι πονέσθαι φασίν. ἐφθάσαμεν εἰπόντες ὡς ἰώνων ἐστὶ τὸ γράφειν ὄφεος καὶ πόλεος, νῦν δέ φαμεν ὅτι καὶ ταῖς κοιναῖς αὐτῶν γενικαῖς χρῶνται οἱ ἴωνες* (Cod. a. *ὅτι καὶ τῷ κοινῷ ἐστιν ὅτε χρῶνται οἱ ἴωνες*)· *καὶ τοῦτο μάλιστα ὁ Ὅμηρος· ἐξ ἀγροῦ νόσφι πόλιος, καὶ Ἱπποκράτης· ὑπὸ φθίσιος ἐχομένῳ διάῤῥοια ἐπιγενομένη θανάσιμον.* ceteris omnibus omissis. Cod. c. *τὸ ῑ ἐξαιροῦσιν οἱ ἴωνες ἐνίοτε τ. λ. τὸ γὰρ ποιεῖσθαι ποεῖσθαι λέγουσιν, καὶ τὸ ποιέειν ποέειν.* Tum habet hunc articulum: *Παρὰ τῶν ἰώνων διαλελυμένως εἰώθασι προφέρεσθαι τὰ ῥήματα. ἀντὶ τοῦ κλονεῖσθαι κλονέεσθαι λέγουσι, καὶ ἀντὶ τοῦ φοβεῖσθαι φοβέεσθαι.* Postea hunc: *Ἐφθάσαμεν εἰπόντες ὡς ἰώνων ἐστὶ, τὸ γράφειν καὶ λέγειν ὄφεος καὶ πόλεος. τὸ μὲν γὰρ λέγειν ὄφιος καὶ πόλιος κοινόν. τὸ δὲ ὄφεως καὶ πόλεως ἀττικὸν, τὸ δὲ ὄφεος καὶ πόλεος ἰωνικόν. νῦν γὰρ φαμὲν ἡμεῖς ὅτι ἐστὶν ὅτε καὶ τῷ κοινῷ χρῶνται οἱ ἴωνες, καὶ τούτῳ μάλιστα. ὡς καὶ Ὅμηρος· ἐξ ἀ. ν. π. καὶ Ἱπποκράτης· ὑπὸ φθ. ἐχ. δ. ἐπιγενομένη θανάσιμος* (sic). Cod. August. *Τὸ ῑ ὑπεξαιροῦσιν ἐνίοτε τῶν λέξεων, τὸ γὰρ πονεῖσθαι πονέεσθαι φασί.* post quae spatium est trium quatuorue syllabarum. Deinde sequuntur haec: *Ἐφθάσαμεν εἰπόντες τῶν Ἰώνων εἶναι τὸ γράφειν ὄφεος καὶ πόλεος. νῦν δέ φαμεν, ὅτι καὶ τῶν κοινῶν ἐστὶ τὸ γράφεσθαι διὰ τοῦ ῑ, ὡς καὶ Ὅμηρος, ἐξ ἀγροῦ νόσφι πόλιος. καὶ Ἱπποκράτης, ὑπὸ φθίσιος ἐρχομένη διάῤῥοια ἐπειγομένη, θανάσιμος.* De ceteris quae hîc omittuntur, v. infra ad §. XL. Schaef.

22) *ὑπεξαιροῦσιν*] Vat. et edd. prior. *ἐξαιροῦσιν οἱ Ἴ. ἐνίοτε τῶν λ.* Voss. *ὑπ. οἱ Ἴ. ἐνίων ἐνίοτε λ.* Pro *πονέεσθαι* Aldi editio prima et Vatic. MS. habet *πονέσθαι*, quod mihi quidem a Grammatico profectum videtur, secuto Grammaticum MS. Meermannianum de Dial. Ion. *Ἐνίων λέξεων ἐξαιρεῖ τὸ ῑ. τὸ γὰρ πονεῖσθαι πονέσθαι λέγει, καὶ τὸ κλονεῖσθαι κλονέσθαι. Πονέεσθαι* in Nostro et Io. Grammatico ab iis est, qui Grammaticorum errorem corrigere, quam relinquere auctoribus maluerint:

nec enim in hoc, sed in πονέσθαι valeat praemissa ratio, τὸ ι ὑπεξαιροῦσιν οἱ Ἴωνες. Πονέεσθαι et similia rectius retulissent ad διαίρεσιν Ionicam, de qua vid. §. XIV. Eam in talibus cum Ionibus communem habuerunt Dorienses. Vbi Lud. Kusterus dedit in Lysidis Tarentini Epist. apud Iamblich. de V. Pythag. p. 63, 3. διαγεῖσθαι, antea editum διαγενέσθαι, quod est etiam in MS. Cizensi, ducit ad genuinum διαγέεσθαι. Koen. In nonnullis διαίρεσιν illam etiam Attici scriptores videntur cum Ionicis communem habuisse, vt omnino τῆς Ἰάδος aliquanto plura, quam homines credunt, vestigia in dialecto Attica reperiuntur. Sic δέεται, δέεσθαι etc. non ausim cum Phrynicho p. 160. et Thoma Mag. p. 265., quod vulgo faciunt, Atticis scriptoribus plane eripere. Xenophon Anal. VII, 4, 8. δεῖται. Schneiderus: „Vulgatum δέεται, quod Ionibus proprium est, ex Eton. correxit Zeune, probante Porsono. — δέεται tamen reuocauit Weiske." Nec male, opinor. Ibid. VII, 7, 31. διὰ τὸ δεῖσθαι. Idem vir doctus: „Vulgatum δέεσθαι, tanquam Ionicum, non Atticum, mutaui." Dubites, an recte. Adstipulatur nobis vir egregius, Buttmannus, *Griech. Grammat.* p. 341. edit. quint. Xenophon Ephes. p. 53. Loc. ἐδέετο Ἀβροκόμης εἰπεῖν. vbi non offendit doctissimus editor. Sed inprimis Grammatici et Scholiastae sic ἰάζουσιν. Hermias Commentar. MS. in Platon. Phaedr. (v. Siebenkees. Anecd. Gr. p. 20.) μαστίγων δέεται μάλιστα. Schol. ad Aristotel. Rhetor. p. 103. Reiz. (v. Ruhnken. Histor. Crit. Orator. Graec. pag. LXXI. et Toup. ad Longin. pag. 397.) διὰ τὸ ἄρτι ὑμῶν δέεσθαι. Schol. ad Lucian. T. I. p. 525. τὸ γὰρ θεῖον οὐ δέεται θυσιῶν. Hemsterhusius: „Δέεται] Ita V. δεῖται magis vsitatum." Suidas T. I. p. 697. extr. Ἐκουρία. ἐδέετο κουρᾶς. Zonaras Lex. T. I. c. 752. Ἐν τῷ ἐπικαλεῖσθαι. ἐν τῷ δέεσθαι. In aliis causa satis manifesta est, cur formâ solutâ Attici, saltem οἱ ἀκριβέστεροι, vtantur. Aristophanes Nub. v. 74. ἀλλ' ἵππερόν μου κατέχεεν τῶν χρημάτων. Lucianus T. I. pag. 278. καὶ ὅλως οὐδὲν ὅ,τι οὐ ξυνετάραξε καὶ ξυνέχεε. Plutarchus Mor. T. I. p. 618. in. μετρητὸν ἔχει τὸ ποτόν. Wyttenbachius, fortasse dicto audiens Thomae Mag. p. 366.: „ἔχει nolui mutare; licet habeat P. E. ἔχεεν. B. G. marg. A. Anon. T. V. B. ἐνέχεεν." In tali scripturae diuersitate praetulerim Ionicam formam, ce-

σὶ, καὶ τὸ δείξω δέξω [23]), καὶ τὸ ἀποδείξω ἀποδέξω. ὡς καὶ Ἡρόδοτος· „Ἡροδότου Ἁλικαρνασῆος ἱστορίης ἀπόδεξις ἥδε [24]).“ ὡςαύτως καὶ ἐπὶ τῶν μετου-

---

teroqui non solicitans Atticam, vbi Codices nihil variant, vt in Pausan. IX. c. 30, 5. et X. c. 10, 3. SCHAEF.

23) *καὶ τὸ δείξω δέξω*] Quia alibi plerumque obseruaui ordinem MS. Voss. hic quoque ab eo non recessi. Priores edd. cetera post *φασὶν* hic omittentes, post §. XXXIX. praebent: *Τὸ ι ὑπεξαιροῦσι πολλάκις τῶν λέξεων αὐτίκα. Ἡροδότου Ἁλικαρνασῆος ἱστορίης ἀπόδεξις. ἀλλὰ καὶ τὸ ὑπεξαιρεῖν τῶν κτητικῶν τῶν Ἰώνων ἐστίν. οἷον ἀργ. χρύσ. Ὅμηρος. Ἐκτ. τε χιτ. π. στ. δ.* MS. Vatic. haud paulo melius: *Τὸ ι ἐξαιροῦσι τῶν λέξεων. Αὐτίκα Ἡρόδοτος· Ἡροδότου — ἀπόδεξις ἥδε.* De *αὐτίκα* nonnulla adscripsi §. XXIX. Tandem MS. Meerm. *Ὑπεξαιροῦσι τοὶ τῶν κτητικῶν ἀργ. χρύσ. ὡς καὶ Ὅμηρος· Ἐκτ. χιτῶνα.* ceteris omissis. KOEN.

24) *ἀπόδεξις ἥδε*] Sic Musas suas orditur Herodotus. In voce *ἀπόδεξις* litera, quam Ionice tolli ait Grammaticus, perperam adiicitur in fragm. Democriti apud Euseb. Praep. Euang. p. 472. B. et Eusebii philosophi apud Stob. S. XVII. p. 159, 44. Herodoto suo aliquoties opem tulit e MSS. Celeb. Wesseling. *ἐπίδεξιν* rescribens p. 126, 18. *ἐπέδεξε* pag. 265, 84. *προέδεξε* p. 450, 54. Remansit etiamnum *δείξω* p. 318, 73. *δείξειν* p. 359, 8. *δεῖξαι* et *ἐπιδεῖξαι* p. 465, 37. 40. 41. Eadem est ratio in verbo *ἔργω* pro *εἴργω*. Saepe peccatur in Herodoto, et in Lucian. de D. S. T. III. p. 484, 25. Periclitabor coniecturam in Herodot. p. 77, 59. *ἀπείχετό τε τῶν πάντων ἱρῶν τὰ πάντα ἐκ τῆς χώρης ταύτης γινόμενα.* Versio: *et ex omnium templorum vsu remouebantur, quae ex illo agro prouenirent.* Si aliis exemplis edocear, *ἀπέχεσθαι* passiue sic vsurpari, in spongiam ibit suspicio: interim praeferam: *ἈΠΕΡΓΕΤΟ τε τῶν πάντων ἱρῶν τὰ πάντα, arcebantur.* Passiue dixit *ἐξέργομαι* p. 548, 14. 566, 12. Alioquin medium *ἔργεσθαι* Herodoto esse *abstinere,* monuit Cl. Valcken. ad p. 354, 51. *Ἐκ τῶν ἱερῶν ἐξείργειν* dixit Lysias Or. c. Andoc. p. 111. *ἱερῶν εἴργεσθαι* Liban. Declam. XXII. p. 547. A. KOEN.

σιαστικῶν καὶ κτητικῶν ὑπεξαιροῦσιν αὐτὸ, ἀργύρεος καὶ χρύσεος λέγοντες. Ὅμηρος·

Ἑκτόρεον – χιτῶνα [25]) περὶ στήθεσσι δαΐξαι.

τοῦτο καὶ οἱ Δωριεῖς ποιοῦσιν.

§. XXXVII. [26]) Αἱ ἐπαναδιπλώσεις τῶν δευτέρων ἀορίστων Ἰώνων εἰσί.

— — — τετύκοντό τε δαῖτα [27]).

---

25) Ἑκτόρεον — χιτῶνα] Il. *B.* vs. 416. Ἑκτόρεον δὲ χ. Praeter alia huc pertinet Etymol. MS. Leidensis nota V. Μαρμαρέην. ἡ εὐθεῖα μαρμαρέη, ἐκ τοῦ μαρμάρεος. τοῦτο ἐκ τοῦ μαρμάρειος ἀποβολῇ τοῦ ι Ἰωνικῶς· ἐπὶ γὰρ τῶν διὰ τοῦ ειος κτητικῶν ἀποβάλλουσιν οἱ Ἴωνες τὸ ι τῆς ει διφθόγγου, καὶ διὰ τοῦ εος προφέρουσι. φλόγειος φλόγεος, μαρμάρειος μαρμάρεος. Koen.

26) Cod. b. τῶν ἰώνων εἰσι. Deinde Codd. a. et b. τετύκοντό τε δαῖτα. λελάχωσι θανόντα, κέκλυθι δὲ καὶ ἐμεῖο (Cod. a. vitiose ἐμεῖς), omittentes quae vulgo sequuntur. In Cod. c. articulus sic scriptus legitur: — ἀορ. εἰσὶν ἴδιαι τῶν ἰώνων, ὡς καὶ Ὅμηρος· τετύκοντό τε δαῖτα, λελάχ. θαν., κέκλυθι δὴ καὶ ἐμεῖο, ἐπὴν κεκάμω πολεμίζων. In Cod. August. sic: Αἱ ἐπαν. τ. δ. ἀ. Ἰώνων εἰσιν, ὡς τὸ τετύκοντό τε δαῖτα. Schaef.

27) τετύκοντό τε δαῖτα] Il. *A.* vs. 467. Cetera exempla, petita ex Il. *O.* vs. 350. et *K.* vs. 284. vbi est Κέκλυθι νῦν καὶ ἐ. desunt in prior. edd. Meerm. post Ἰώνων εἰσὶ tantum: οἷον λάχωσι λελ. θ. Κέκλυθι δὲ καὶ ἐμοῖο. Sic fere et Vatic. Pro καμὼν, κεκαμὼν, legendum censeo κάμω, κεκάμω, vt respexerit Grammaticus Il. *A.* vs. 168. ἐπὴν κεκάμω πολεμίζων. Ionicum flexum in plurimis aliis obseruare est. Λελάβημαι, quod tanquam ex Herodoto citat Lexicon in Biblioth. Coisl. pag. 482. in eo frustra indagaui *): de λελάβηκε et λελαβήκεε docta est Cl. Valckenaerii adnotatio ad p. 217, 7. Conf. Hesych. V. Ἀναλελάφθαι. Koen.

*) Idem Lexicon (Ἄλλος ἀλφάβ.) etiam hunc habet articulum: Καταλελάβηκεν. Ἡρόδοτος α. Bast.

In primo Herodoti libro non reperi. Ex ceteris libris exempla iam Valckenarius l. c. dedit. Photius Lex. c. 103. Καταλελάβηκεν, τὸ κατείληφεν, Ἡρόδοτος. Schaef.

λάχωσι λελάχωσι.

— — — λελάχωσι θανόντα.

κλῦθι κέκλυθι.

Κέκλυθι δὴ καὶ ἐμεῖο. — — —

καμὼν κεκαμών. εἰσὶ δὲ καὶ Δωρικαί.

§. XXXVIII. Τῇ μεταθέσει τῶν στοιχείων Ἰὰς χρῆται [28]. οἷον καρδία κραδίη, ἀτραπητὸς ἀταρπητὸς, τάφρος τάρφος.

§. XXXIX. [29] Τὸ δισσὸν σ [30] εἰς ξ τρέπουσιν

---

28) Ἰὰς χρῆται] οἱ Ἴωνες χρῶνται Meerm. et tum cum edd. οἷον κραδία ἀντὶ τοῦ καρδία, ἀτράπητος ἀτάρπητος. Vatic. οἷον κραδίη ἀντὶ τοῦ καρδία, ἀτάρπητος ἀντὶ τοῦ ἀτραπητός. Τάφρος τάρφος e Voss. accessit: conf. infra §. LXXV. et §. CXLVII. de Dial. Dor. Koen. Codd. a. et b. οἷον κραδίη ἀντὶ τοῦ καρδία, ἀτραπητὸς ἀντὶ τοῦ ἀταρπητός. Ambo omittunt τάφρος τάρφος, sed b. addit ὁ μὴ τερφθείς (sic). Debebat ὁ μὴ τρεφθείς. Etymolog. M. c. 162, 19. ἐξ ἧς ὁδοῦ οὐκ ἔστι τραπῆναι καὶ ἐκπεσεῖν. Eustathius ad Homer. Il. p. 1170, 4. Basil. στενὴ ὁδὸς μὴ ἔχουσά τινας ἐκτροπὰς ὧδε καὶ ἐκεῖ. Schneiderus Lex. T. II. c. 690. a. comparat ἀτρέπτοιο κελεύθου in Oraculo ap. Schol. ad Eurip. Phoen. 641. Cod. c. τῇ μ. τ. στ. ἡ τῶν ἰώνων χρᾶται διάλεκτος, οἷον κραδίη ἀντὶ τοῦ καρδία, ἀταρπ. ἀντὶ τοῦ ἀτραπητός (sic), omittens cetera. In Cod. August. articulus sic scriptus est: Τὴν κάρδίαν κραδίαν φασὶ, καὶ τὴν ἀτραπὸν ἀταρπόν. Koenius dederat προπαροξυτόνως, ἀτράπητος ἀτάρπητος. Ego accentum promoui in syllabam vltimam. Ceterum formam hanc per η, etsi neglectam Lexicographis nostris, non repudiem. Habet eandem Eustathius l. c. Tzetzes Posthomer. v. 78. οὐδὲ πατεῖν ἐθέλεσκεν ἐπὶ χθονὶ ἀτραπτητόν. Iacobsius: „Haec est corrupta apographi lectio, quam mutare religio fuit. Vix tamen dubito, corrigendum esse: οὐδὲ πατεῖν ἐθέλεσκεν ἐπιχθόνιον ἀτραπητόν.“ Verissime vir egregius, etsi eum fugiebat, vt opinor, corruptelae apographi ratio palaeographica. V. supra ad Gregor. p. 331. s. Schaef.

29) Codd. a. et b. τὸ δὲ διττὸν σῖγμα τρ. οἱ Ἴ. τὰ γὰρ δισσὰ — τριξὰ λέγουσι. Cod. c. τὰ δύο σσ εἰς ξ τρέπου-

οἱ Ἴωνες, δισσὰ διξὰ καὶ τὰ τρισσὰ τριξὰ λέγοντες. [31])

σι, τὰ δισσὰ διξὰ λέγοντες, καὶ τὰ τρισσὰ τριξά. Cod. August. Τὸ διττὸν σ εἰς ξ τρέπουσι, τὰ δισσὰ γὰρ καὶ τρισσὰ διξὰ λέγουσι καὶ τριξά. Schaef.

30) Τὸ δισσὸν σ] Edd. et Vat. Τὸ δὲ διττὸν σσ —— λέγουσι. Meerm. τὰ δύο σσ εἰς ξ τρ. Διξὸς et τριξὸς Portus et Maittairius exemplis munierunt. Siculi inde duorum triumque aereorum nummos διξάντα et τριξάντα dixisse, e Polluce, a Viris doctis recte emendato, constat: vid. Clariss. Hemsterh. ad p. 1057. n. 52. cui hic Nostri locus obuersabatur. Potest eadem literarum σσ in ξ per dialectum mutatio etiam in aliis quibusdam comparando obseruari: certe in κιρσὸς, κρισσὸς, κριξός· de quo, post Stephanum, bene monuit Iungerman. ad Polluc. IV, 196. Κιττάλης Io. Grammaticus de Dial. Ion. de *fure* Ionibus dicit vsurpatum: hoc per duplex σ scriptum κισσάλης, vt θάλασσα et θάλαττα, peperit κιξάλης, vel κιξάλλης, quae vox in Teïorum Diris vs. 19. occurrit; vid. Edm. Chishull. Antiq. Asiat. p. 100. Etiam in Hippocratis ἰξαλῇ rationem non diuersam obtinuisse, ex Ἰσσέλα liquet, et Ἰττέλα, vel Ἰτθέλα, quas formas Hesychius custodiuit: vid. doctiss. Pierson. ad Moerin pag. 445. Ἰσάλην appellasse posteriorem aetatem, e Schol. Aristoph. adnotauit Casaubon. ad Theophrasti Charact. p. 147. Koen. Conf. Kuster. ad Schol. Aristoph. Nub. v. 72. p. 52. b. Ceterum qui ἰξάλη scribunt, παροξυτόνως, falluntur. Schaef.

31) Post articulum XXXIX. Codd. a. et b. haec inserunt [conf. paullo ante §. XXXVI.]: τὸ ῑ ἐξαιροῦσι πολλάκις τῶν λέξεων, αὐτίκα Ἡρόδοτος. Ἡροδότος ἁλικαρνασσῆος (Cod. a. ἁλικαρνασῆος) ἱστορίης ἀπόδεξις ἥδε. καὶ τὸ ὑπεξαιρεῖν τὸ ῑ τῶν κτητικῶν, τῶν ἰώνων ἐστὶ, οἷον ἀργύρεος, χρύσεος. καὶ Ὅμηρος· ἐκτόρεον χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι. Cod. c. haec: Τὸ ῑ ἐξαιροῦσι πολλ. τῶν λέξεων. τὰ γὰρ διὰ τοῦ ειος μετουσιαστικὰ, ἐξαιρέσει τοῦ ι, διὰ τοῦ εος προφέρουσιν, οἷον ἀργύρεος,

§. XL. [32]) Οὗτοι πολλαχῶς ἐκφέρουσι [33]) τὰς εἰς εις ληγούσας εὐθείας τῶν πληθυντικῶν. εἰ μὲν γὰρ ἀπὸ τῶν εἰς ευς εὐθειῶν κλίνονται, διὰ τοῦ ηες γρά-

---

χρύσεος, χάλκεος, ὡς καὶ Ὅμηρος· ἑκτόρ. δὲ χιτ. περὶ στήθ. δαΐξαι. Denique Cod. August. haec: Τὸ ι ὑπεξαιροῦσι πολλάκις τῶν λέξεων. αὐτίκα Ἡρόδοτος ὁ Ἁλικαρνασεὺς, ἱστορίας ἀπόδειξις. ἀλλὰ καὶ τὸ ὑπεξαιρεῖν τῶν κτητικῶν τὸ ι Ἰώνων ἐστὶν, οἷον ἀργύρεος, χρύσεος, Ὅμηρος, Ἑκτόρεον χιτῶνα παρὰ στήθεσι δάϊξον. Schaef.

32) Codd. a. et b. τὰς εἰς ες ληγούσας. Deinde Cod. b. εὐθειῶν γίνονται. Mox ambo (itemque Cod. c.) vocem ἑνικὴν omittunt. Post iidem (cum Cod. c.) διὰ τοῦ ε, οἷον. In sequentibus Cod. a. παρ' ἡμῖν οἱ ἀληθεῖς, ἰωνικῶς ἀληθέες. In poëtae verbis Codd. a. et b. ἠρήσαντο φορέειν (Cod. a. φέρειν) καὶ ὀξέες ἧλοι. Statim ambo διαπορήσειε. Bastius: „In margine Cod. a. hîc scriptum ἀ^{πο/}, quod significat ἀπορία *): post in margine ad ἔστιν οὖν εἰπεῖν, κ. τ. λ., λ^{ῦ}, i. e. λύσις.“ Iam iidem οἷον ὁ αἴας ἡ εὐθεῖα. Deinde verba ἡ Λάχης vsque ad λήγουσαν propter ὁμοιοτέλευτον omittunt. Post iidem libri παραλήγουσαν. ἤγ ἡ ἴση. Bastius: „id est ἤγουν ἡ ἴση (non ἢ γοῦν). De compendio ἤγ, quod valet ἤγουν, non ἤως, vt multi perperam legerunt, singularem Bredowio dissertationem, epistolae forma indutam, misi, quam vir doctissimus inter Epistolas Parisienses publici iuris faciet.“ Tum Codd. a. et b. (it. Cod. c.) ἐπεὶ οὖν. Postea ambo, ordine verborum inuerso, μακρὰν τῆς γενικῆς, et τοῦ κανόνος παραβάσεως, et οὕτω γὰρ ἂν εὑρίσκετο. In sequentibus ambo (it. Cod. c.) καὶ ὁ ὀξὺς (Cod. a. vitiose ὁ ἰξὺς) καὶ τὰ ὅμοια. Denique Cod. b. συνεστ. ἔχει τὸ δίχρονον, ὁ μέγας τὸ μέγα, ὁ ἡδὺς τὸ ἡδύ. Videamus nunc scripturae diuersitatem ex Cod. c.

*) Pro illo vocis ἀπορία compendio passim reperias hoc: ἀ^{..α}_{πο/}, quod imperitus lector in Erotiano p. 48. (v. var. lect. Cod. MS. Doruilliani) legit ἀπέα. Bast.

enotatam, praeter quam antea obiter tetigi. Ab initio articuli habet *παρὰ τῶν ἰώνων πολλαχῶς ἐκφέρονται αἱ εἰς ες λήγουσαι εὐθεῖαι τῶν πληθυντικῶν, εἰ μὲν γὰρ* etc. Deinde *διὰ τοῦ ηες γράφονται*. Postea *ἀληθέες, καὶ πολὺς πολέος, καὶ ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν, οἱ πολέες*. Post haec statim sequitur *ἀπορήσειε δ᾽ ἄν τις*. Ante *ἔστιν οὖν εἰπεῖν* omittit vocem *οἰκῆος*. In sequentibus dat *οἷον ἡ αἴας* ⁝ *τὸ ας* ⁝ (sic) *ἔχει φύσει μακρὰν τὴν λήγουσαν, ἡ δὲ αἴαντος θέσει μακρὰν τὴν παραλήγουσαν*. Bastius: „Puncta illa circumscripta significant, *τὸ ας* non debere legi. Dicitur hoc *περιγράφειν*, i. e. *delere*. V. Porson. ad Homer. Odyss. *Λ*. 524.“ Tum *ὁ λάχης φύσει μακρὰν τὴν λήγουσαν, ἀλλὰ καὶ τὴν λάχητος παραλήγουσαν φύσει μακράν. ἴση γὰρ ὀφείλει* etc. Deinde *τῆς γενικῆς τῆς ληγούσης τῆς εὐθ.*, mox omittens *καὶ λέοντος*. In sequentibus habet *εἶχον τὴν παραλήγουσαν μακράν*. Post rursus *τῆς γενικῆς τῆς ληγούσης τῆς εὐθ.*, statim omittens verba *μὴ οὔσης ἐντ.* vsque ad *τῆς ληγ. τῆς εὐθείας* propter *ὁμοιοτέλευτον*. Tum dat *ἐπεὶ ὁ ἥδυς βρ. ἔχει τὴν παραλήγουσαν*. Articulum finit his verbis: *ὁ ἡδὺς τὸ ἡδὺ, ὁ ὠκὺς τὸ ὠκύ*. Cod. August. *τὰς εἰς ες ληγούσας εὐθ. τ. πλ., εἰ μὲν ἀπὸ τῶν εἰς ευς εὐθειῶν ἑνικῶν γίνονται, κ. τ. λ.*, in sequentibus omittens *ἑνικὴν* ante *γενικήν*. Deinde dat *διὰ τοῦ ε, οἷον ἀληθὴς, ἡ εὐθεῖα τῶν ἑνικῶν, καὶ ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν παρ᾽ ἡμῖν μὲν ἀληθεῖς διὰ τῆς ει διφθόγγου, Ἰωνικῶς δὲ ἀληθέες, κ. τ. λ.*, omittens *καὶ* post *πολέος*, et *καὶ τὸ* post *πολεῖς*. Statim *Ἰωνικῶς πολέες*, post quae continuo dat *καὶ ὀξέες ἀντὶ τοῦ ὀξεῖς*, omittens *οἷον· πολέες — φορέειν*, itemque vocem *ἦλοι*. Pro *ἀπορήσειε* habet *διαπορήσειε*: pro *ὥσπερ βασιλῆος, ὡς βασιλῆος*: pro *ἡ Αἴας εὐθεῖα, Αἴας ἡ εὐθεῖα*. Deinde *θέσει μακρὰν ἔχει τὴν παραλήγουσαν, καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν ἴση θέλει εἶναι ἡ παραλήγουσα*, omissis mediis *ἡ Λάχης — Ἦ γοῦν*. Tum *τῆς γενικῆς τῆς ληγούσης τῆς εὐθείας*. Deinde, inuerso verborum ordine, *τὴν λήγουσαν εἶχον μακρὰν*, et *μακρὰν τῆς γενικῆς*. Rursus *τῆς γενικῆς τῆς ληγούσης τῆς εὐθείας*. Statim *τοῦ κανόνος ἐνταῦθα* (sic) *μὴ οὔσης παραβάσεως*. Mox *οὐκ ἠδύναν-*

φουσι, βασιλῆες, ἱππῆες, διότι καὶ τὴν ἑνικὴν γενικὴν οὕτω προφέρουσιν· εἰ δὲ ἀπὸ τῶν εἰς ης ἢ εἰς υς, διὰ τοῦ εες, οἷον ἀληθὴς, καὶ ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικων παρ' ἡμῖν ἀληθεῖς καὶ Ἰωνικῶς ἀληθέες, καὶ πάλιν πολὺς πολέος, καὶ ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν πολεῖς καὶ τὸ Ἰωνικὸν πολέες, οἷον·

— — — πολέες δέ μιν ἠρήσαντο [34])
— φορέειν. — — —

το ποιῆσαι τὴν γενικὴν διὰ τοῦ ηος, (omissis τοῦ ἡδέος εἰς η,) οὕτω γὰρ ἂν εὑρίσκετο. Pro καὶ τὰ τοιαῦτα habet καὶ τὰ ὅμοια, extremoque articulo addit καὶ τἄλλα. Ex his scripturae differentiis in textum asciui ἐνταῦθα pro vulgato ἐντεῦθεν. Passim confuderunt librarii haec adverbia. V. Wesseling. ad Diodor. Sic. XX. c. 75. Bast. Epist. Crit. p. 277. Erfurdt. ad Schol. Sophocl. Aiac. v. 1195. p. 440. Sed scribas bis ἴση — τῇ ληγούσῃ, an cum Codicibus illis ἴση — τῆς ληγούσης, prorsus nihil interest, quandoquidem ἴσος vtroque modo recte construitur. V. Melet. Crit. I. p. 134. SCHAEF.

33) Οὗτοι π. ἐκφ.] Ita MSS. Voss. et Vatic. sed Meerm. cum prior. edd. Τὰς εἰς εις ληγ. εὐθείας τῶν πληθ. εἰ μὲν ἀπὸ τῶν εἰς ευς γίνονται, διὰ τοῦ ης ἐκφέρουσι, nisi quod Meerm. κλινομένας — γράφουσι. Mox e MS. Voss. dedi: διότι καὶ τὴν ἑνικὴν γενικὴν οὕτω προφέρουσιν, ceteris et edd. vocem ἑνικὴν praetermittentibus. Deinde MSS. Vat. Meerm. cum edd. διὰ τοῦ ε. οἷον ἀληθὲς etiam Meerm. Tum edd. ἡ εὐθεῖα τῶν ἑνικῶν, καὶ ἡ εὐθεῖα τῶν πληθ. παρ' ἡμῖν ἀληθεῖς, διὰ τῆς ει διφθόγγου, quae Meerm. plane omittit. Pro καὶ Ἰωνικῶς ἀληθέες κ. τ. λ. Meerm. Ἰωνικὸν ἀληθέες καὶ πόλις πολέος καὶ ἡ εὐθ. τῶν πλ. αἱ πόλιες. Ἀπορήσεις etc. Edd. Ἰωνικῶς δὲ ἀληθέες. καὶ πάλιν πολὺς, ὡς τό· πολέες —. Conf. Etymol. M. p. 679, 56. KOEN.

34) π. δέ μ. ἠρήσαντο] Il. Δ. vs. 143. πολέες τέ μιν ἠρήσαντο Ἱππῆες φορέειν. Ὀξέες ἧλοι non sunt in Seberi Indice. Ad ἀπορήσειε (διαπορ. Vatic. et edd.) in mar-

καί·

— — — ὀξέες ἧλοι.

Ἀπορήσειε δ' ἄν τις, πῶς τὰς γενικὰς, τὰς ἀπὸ τῶν εἰς υς εὐθειῶν, οὐ προφέρουσι διὰ τοῦ ηος, οἷον ἡδῆος, ὀξῆος, ὥςπερ βασιλῆος, οἰκῆος; ἔστιν οὖν εἰπεῖν, ὅτι οὐδέποτε ἡ παραλήγουσα τῆς γενικῆς μείζων θέλει εἶναι τῆς ληγούσης τῆς εὐθείας ἐπὶ τῶν περιττοσυλλάβως [35]) κλινομένων, οἷον ἡ Αἴας εὐθεῖα τὸ ας ἔχει φύσει μακρὸν, ἡ δὲ Αἴαντος γενικὴ θέσει μακρὰν ἔχει τὴν παραλήγουσαν, ἡ Λάχης φύσει μακρὰν τὴν λήγουσαν [36]), ἀλλὰ καὶ ἡ Λάχητος γενικὴ φύσει μακρὰν ἔχει τὴν παραλήγουσαν. Ἡ γοῦν ἴση ὀφείλει εἶναι ἡ παραλήγουσα τῆς γενικῆς τῇ ληγούσῃ τῆς εὐθείας, ἢ ἐλάττων, ὡς ἐπὶ τοῦ Αἴαντος, καὶ χαρίεντος, καὶ λέοντος, οὐδέποτε δὲ μείζων. Ἐπεὶ γοῦν τὸ Πηλεὺς καὶ τὰ ὅμοια εἶχον τὴν λήγουσαν μακρὰν, ἐποίησαν καὶ οἱ Ἴωνες τὴν παραλήγουσαν τῆς γενικῆς μακρὰν, ἵν' ᾖ ἴση ἡ παραλήγουσα τῆς γενικῆς τῇ ληγούσῃ τῆς εὐθείας, μὴ οὔσης ἐνταῦθα παραβάσεως τοῦ κανόνος. Ἐπὶ δὲ τοῦ ἡδὺς οὐκ ἠδύναντο τρέψαι τὴν γενικὴν τοῦ ἡδέος εἰς η, οὕτω γὰρ ηὑρίσκετ' ἂν μείζων ἡ παραλήγουσα τῆς γενικῆς τῆς ληγούσης τῆς εὐθείας, ἐπεὶ ὁ ἡδὺς βραχεῖαν ἔχει τὴν λήγουσαν, καὶ ὁ ὀξὺς καὶ τὰ τοιαῦτα, τὰ γὰρ εἰς ς

---

gine Voss. adscriptum erat *ἀπορία*, vt *λύσις* ad verba *ἔστιν οὖν εἰπεῖν*. vid. ad §. IX. Koen.

35) *περιττοσυλλάβως*] Primus Schneiderus asciuit, sed nullum nominatim auctorem citans. Vsurpant praeter alios Etymolog. M. c. 465, 10. 575, 48. et Eustathius ad Homer. Il. pag. 648, 29. Rom. Add. D. Scott. Append. T. II. c. 706. Plane carent Lexica cognata voce *ἰσοσυλλαβία*, quam legi in Eustathio ad Il. p. 677, 16. Ceterum si recte habet Grammatici disputatio, quid facies epico *ἐῆος*, siquidem ab *ἐΰς* recte deducitur? Schaef.

36) *Λάχης φ. μ. τὴν λ.*] Haec verba, quae in edd. et Vat. interciderunt, suo loco restitui e MSS. Voss. et Meerm. In reliquis huius §. MSS. iubentibus, vix ab edd. discessi. Koen.

λήγοντα μετὰ διχρόνου ἀποβολῇ τοῦ ς τὸ οὐδέτερον ποιοῦντα, συνεσταλμένον ἔχει τὸ δίχρονον, ὁ ἡδὺς τὸ ἡδύ.

§. XLI. 37) Τῆς θηλείας τὸ ι ἐξαιροῦσι, καὶ ἐπὶ πάσης πτώσεως τοῦτο ποιοῦσιν. Ἡρόδοτος 38)· „τῶν θηλέων ἵππων μίαν, τὴν ὁ Δαρείου ἵππος ἔστεργε μάλιστα.“ καὶ πάλιν· „ἐγχρίμπτων τῇ θηλέῃ.“

---

37) Cod. b. ἵππος ἐς τὰ μάλιστα ἔστεργε. Deinde καὶ πόλιν (Bastius: „sic. conf. Epist. Crit. p. 188.“ *)) ἐγχρίπτων. Cod. c. ποιοῦσιν, ὡς Ἡρόδοτος· τῶν θηλέων ἵππων, omittens quae sequuntur. Cod. August. totum articulum omittit. Schaef.

38) Ἡρόδοτος] ὡς Ἡρόδοτος Meerm. post τῶν θ. ἵππων μίαν cetera negligens. Edd. τῶν θ. ἵ. μ. τὴν ὁ Δαρεῖος ἐς τὰ μάλιστα ἔστεργε. Quod dedi e Voss. et Vat. exstat et in Herodoto p. 241, 54. ybi vs. 57. est alterum: ἐγχρίμπτων (ἐγχρίπτων hic Vat. cum quibusdam edd.) τῇ θηλέῃ. Μορφὴν θηλέην habet Lucian. de D. S. T. III. p. 461. ἐσθῆτα θηλέην pag. 487. Itaque perperam στολῆς θηλείης p. 473. et θήλειαν νοῦσον Herod. p. 53, 47. In Arriani Indicis p. 328. τῇσι θηλέεσιν in τῇσι θηλέαισι, vel θηλέῃσι, debet commutari. Late patens iste Ionismus, quo ε pro ει enunciabatur, in Herodoto saepe per librarios fuit obliteratus: e MSS. restituendus in ἐπέτεον p. 243, 4. εὐμαρέη pag. 119, 85. εὐμενέη p. 126, 1. εὐτελέη p. 144, 23. pro ἐπέτειον, εὐμάρεια, εὐμένεια, εὐτέλεια. Posset cuipiam hinc capiendum videri in Foedere inter Hierapytnios et Priansios Antiq. Asiat. p. 130, 22. Εἰ δέ τι κα ὁ Ἱεραπύτνιος ὑπεχθῆται ἐς Πριάνσιον, ἢ ὁ Πριανσιεὺς ἐς Ἱεραπύτναν ὁτιοῦν, ἈΤΕΛΕΑ ἔστω καὶ

*) Solennis est commutatio vocum πάλιν et πόλιν (interdum etiam πόλει) V. Wesseling. ad Diodor. Sic. Eclog. T. II. p. 534, 6. Valcken. ad Euripid. Phoeniss. v. 732. 1238. 1409. Abresch. Animaduers. ad Aeschyl. Lib. III. p. 4. Markland. ad Euripid. Supplic. v. 460. 1112. Iacobs. ad Anthol. Gr. I. 2. pag. 399. Obiter moneo, Antonini Liberal. locum c. XXXIII. plane sic, vt a Bastio (Epist. Crit. l. c.) et Clauerio, correctum esse a P. Abreschio Paraphras. et Annotatt. in Epistol. ad Hebraeos p. 37. s. quo in libro de aliis etiam Antonini locis, quod Bastium meum fugit, litteratissimus Theologus sollerter disputauit. Schaef.

§. XLII. [39]) Τὸ μὴ ἐκφωνούμενον ῑ ἐκφωνεῖν εἰώθασιν. Ὅμηρος [40])·

ἐσαγομένῳ, καὶ ἐξαγομένῳ αὐτὰ, pro ἀτέλεια. pro qua voce mendose incisum esse ἀτέλεα censet doctissimus Vir p. 132. Sed ἀτελέα ibi Doricum est potius pro ἀτελῆ neutro plurali; transitu facto a numero singulari ad pluralem. Dorismus iste paulo humanioribus notissimus est; e quo etiam in Aristippi Epistola Socraticor. IX. p. 25. scribendum: ἐσθίοντες καὶ πίνοντες εὐτελέα, i. e. εὐτελῆ. Male εὐτέλεια vulgatur. Dum ad manus est eximium Hierapytniorum et Priansiorum decretum, iuuat et alia quaedam ex eo adscribere, in quibus similiter *E* pro *EI* male incisum esse, existimat doctiss. Chishull. p. 132, 67. *Περὶ δὲ τῶ δικαστηρίω, οἱ ἐπιστάμενοι κατ' ἐνιαυτὸν παρ' ἑκατέροις Κόσμοι πόλιν σταννέσθων ἄγ κα ἀμφοτέραις ταῖς πόλεσι δόξῃ. ἘΞΑΣ τὸ ἐπικριτήριον ΤΕΛΕΤΑΙ, καὶ ἐγγύος καθιστάντων.* Pricaeus τελέται pro τελέσαι acceperat. Chishullo pro τελῆται aut τελεῖται male incisum, vt dixi, videtur; qui interpretatur: *Deinceps sacrum ob ineuntes iudices peragatur*, in notis per ἐπικριτήριον intelligens id quod alias vocatur εἰςιτήριον. De sacris εἰςιτηρίοις, quae in munere feliciter auspicando fiebant, pulcherrime egit Io. Pierson. ad Moerin p. 222. Sed ἐπικριτήριον an de iisdem dici potuerit, vehementer dubito. Quidquid hac voce significetur, (forte Iudicum consessus, qui rata haberent acta, vel rescinderent; ab ἐπικρίνω, vnde ἐπίκριμα, in Monum. Aphrodis. p. 151, 13. cum δόγμα iunctum: conf. p. 152, 4.) τέλεται nihil est aliud, quam tertia persona verbi τέλομαι, *fio*. Ἑξᾶς, *deinceps*, in duas voculas ἐξ ἇς, *e qua vrbe*, separandum iudico: *οἱ — Κόσμοι πόλιν σταννέσθων, ἄγ κα ἀμφοτέραις ταῖς πόλεσι δόξῃ, ἐξ ἇς τὸ ἐπικριτήριον τέλεται.* Si quis poëtico τέλεται offendatur in Marmore Dorico, is cogitet, adfine τελέθει esse in Tabula Heracleënsi I. vs. 63. *ὅ, τι κα τελέθει ψαφισθέν.* Koen.

39) Codd. a. et b. *καὶ πατρώϊος γάρ μοι ἐστὶν ἑταῖρος.* Cod. c. *εἰώθασιν, ὡς Ὅμηρος· πατρώϊος γάρ μοι ἐστὶν ἑταῖρος, καὶ Ἡσ.* etc. Cod. August. *εἰώθασιν, ὡς Ὅμη-*

— — — ὑπερώϊον εἰςαναβᾶσα.
καί·
— — — πατρώϊος ἐστὶν ἑταῖρος.
καὶ Ἡσίοδος·
Χρηΐζειν ἀπεόντος. — — — —

§. XLIII. [41]) Αἱ προςθέσεις τοῦ ῑ τῷ ε̄ ἐπιφερομένου φωνήεντος, ἢ τῶν ἀμεταβόλων ἑνὸς, Ἰώνων εἰσίν [42]). οἷον ἕως εἵως, κεινὴ ἀντὶ τοῦ κενὴ, καὶ ξεῖνος ἀντὶ τοῦ ξένος.

ρος· ὑπερώϊον εἰςαναβάς, statim omittens καί· — ἑταῖρος. Deinde pro Ἡσίοδος dat Ἡρόδοτος. SCHAEF.

40) Ὅμηρος] ὡς iterum praefigit Meerm. vt saepius deinceps. Ὑπερώϊον εἰςαναβᾶσα legitur Il. *B*. vs. 514. et alibi. Alterum etiam, quod ab edd. Meerm. et Vat. exsulat, plus semel recurrit in Homero. Hesiodi χρηΐζειν ἀπεόντος est ex Opp. et D. vs. 367. Librariorum incuria hodie in Herodoto πατρῷος, μητρῷος, ἡρῷον, et χρήζειν passim legimus: MSS. custodiuerunt πατρώϊον p. 704, 59. χρηΐζωμεν pag. 386, 32. χρηΐζοντα pag. 721, 79. KOEN.

41) Cod. b. αἱ ἐπενθέσεις τοῦ ῑ. Deinde Codd. a. et b. (it. Cod. c.) ordine verborum inuerso ἢ ἑνὸς τῶν ἀμεταβόλων. Cod. c. αἱ προθέσεις (sic) τοῦ ι τοῦ ω̄ (sic) ἐπιφερομένου, articulum finiens his verbis: ἕως εἵως, κενὴ κεινὴ, καὶ ξένος ξεῖνος. Cod. August. pro τῷ ε̄ item habet τοῦ ω̄, tum altero illo ordine verborum ἢ ἑνὸς τῶν ἀμεταβόλων, postremoque κενὸς κεινὸς, ξενὸς ξεινός. SCHAEF.

42) Ἰώνων εἰσίν] Quia in sequenti articulo eadem haec duo verba recurrunt, librarius in MS. Voss. intermedia transiliit: vid. de hoc mendae genere dicta ad §. III. de Dial. Dor. Cum Scoto, cui accedunt MSS. Vat. et Meerm. ἕως εἵως edidi: ceterae edd. ἕως εἴως, ἕως εὔως, ἕως εὔως, aut ἕως εὔως. KOEN. Ionismum in εἵως pro ἕως, similemque in εἴρια pro ἔρια commemorat etiam Apollonius MS. περὶ ἐπιῤῥημ. hoc in loco: τὸ ῡ καὶ τὸ ῑ πλεονάζοντα μετὰ φωνήεντος εἰς μίαν συλλαβὴν συνδεῖ (i. e. diaeresin non patiuntur), ἕαδε εὔαδε, ἕ-

§. XLIV. [43]) Τὸ ἐναλλάττειν [44]) τὴν οι δίφθογγον εἰς τὴν ες συλλαβὴν Ἰώνων ἐστίν. Ὅμηρος·

κηλος εὔκηλος (conf. Wolf. Proleg. ad Homer. pag. LXV.), καὶ παρὰ Αἰολεῦσιν ναὸς ναυὸς, καὶ παρ' Ἴωσιν νόσος νοῦσος καὶ ἐπὶ τοῦ ἔρια εἴρια, ἕως εἵως. Bast.

43) Cod. a. καὶ ἐναλλάττειν. Cod. b. τὸ μεταλλάττειν. Cod. c. ἀντὶ τοῦ ἐρίηροι, καὶ ἐρυσάρματες. Cod. August. Ἰώνων ἐστίν. ὡς Ὅμηρος. Deinde δίηρες ἑταῖροι ἀντὶ τοῦ δίηροι. Schaef.

44) Τὸ ἐναλλάττειν] Sic MSS. Vatic. et Meerm. pro μεταλλάττειν, vt edd. Ἐρίηρες ἑταῖροι apud Homerum pluribus locis inueniuntur, ἐρυσάρματες ἵπποι Il. Π. vs. 370. Πηλαγόνες et πρωτόθρονες ἕδραι, pro πηλαγόνοι et πρωτόθρονοι ἕ. simili metaplasmo poëtico formata, obseruauit Claud. Salmas. ad dedic. Statuae Reg. pag. 115. etiam citatus in n. ad Hesych. V. Ἐρυσάρματες. Addo σῶες, pro σῶαι, e MS. in Arriani Indicis C. 35. p. 351. Cl. Gronouio vehementer probatum, et insignem locum ex Apollonii Dysc. Grammatica inedita: ὃν τρόπον καὶ ἐπ' ὀνομάτων μεταπλασμοὶ γίνονται, καθάπερ τὸ ἐρυσάρματες, τὸ λῖτα, τὸ παρὰ Σαπφοῖ ἄνα, τὸ πυργοκέρατα παρὰ Βακχυλίδῃ. Λῖτα, pro λιτὸν, attigit etiam Etymol. M. pag. 567, 55. Eustath. ad Il. Θ. pag. 722, 35. Koen. Bastius: „Locus Apollonii Dyscoli ex libro περὶ ἐπιῤῥημάτων sumtus, apographumque nullo hîc vitio foedatum est. Ἄνα Sapphus fortasse dictum est pro ἄνασσα, ac πυργοκέρατα Bacchylidis accusatiuus singularis videtur pro πυργοκέρατον. Sic legitur in Pindari fragmentis (ed. Heyn. Vol. III. P. I. p. 139.) ὑψικέρατα πέτραν, de quo consulendus Schneiderus, memor etiam huius loci Apollonii MS. Phrynichus Προπαρ. Σοφ. MS. Ἀσωτεῖον· σημαίνει τὸν τόπον, ἔνθα οἱ ἄσωτες διατρίβουσιν. Ἄσωτες pro ἄσωτοι alibi legere non memini. De alio metaplasmo in Hesychio v. Ἰωπάτερ v. Koen. infra ad §. LIII." V. omnino Fischer. ad Weller. II. p. 186. sqq. qui quod dicit, *dubitari vix posse videri, quin casus isti nominum omnes, qui ad μεταπλασμὸν referantur, ducti sint a nominatiuis obsoletis et inusitatis,*

— — — — *ἐρίηρες ἑταῖροι.*
ἀντὶ τοῦ ἐρίηροι.
— — — *ἐρυσάρματες — ἵπποι.*
ἀντὶ τοῦ ἐρυσάρματοι.

§. XLV. [45]) *Αἱ ἐναλλαγαὶ τοῦ η̄ εἰς ᾱ βραχὺ Ἰώνων εἰσί. μεμακυῖα ἀντὶ τοῦ μεμηκυῖα, καὶ λελασμέ-*

---

id magnam habet cautionem, ne *Λεννηπιακῶς* confingas quae Graecis auribus inaudita fuerunt. Reizius de Accent. Inclin. p. 122.: „— Quod Grammaticus Marchicus excipit etiam *ἐρίηρ*, aut ille, aut ego turpiter fallimur. Quid hoc *ἐρίηρ* est? Nihil est. At *ἐριήρης* et *ἐρίηρος* nouimus ex Homero. Ac videtur Grammaticus in mente habuisse Homericum illud, *ἐρίηρες ἑταῖροι.* Ex hoc *ἐρίηρες,* quod pro *ἐρίηροι* per metaplasmum, frequentissimam figuram, dictum est, fecit ille temere atque absurde nominatiuum singularis numeri hunc, *ἐρίηρ.*" Cum *ἄσωτες* conferas Pindari Nem. V. 21. *ἀρίγνωτες* *), quod vulgo deriuant ab *ἀριγνὼς,* quomodo scribendum esset *ἀριγνῶτες.* Sed rectius, opinor, Aem. Portus Pindar. Lex. p. 99. a.: „Poet. *κατὰ κλίσεως μεταπλασμὸν,* pro comm. poet. *ἀρίγνωτοι.*" *Ἄσωτες* autem si quis a Grammatico dictum miretur, sciat, sic interdum solere Grammaticos. Ita *πρόβασι* legitur in his Zonarae Lex. T. I. c. 391. *Βληχώδης. πρόβασι τὸν νοῦν ὅμοιος.* pro quo *προβάτοις* Suidas T. I. p. 438. Ceterum formam *ἀσωτιεῖον* adde Lexicis. SCHAEF.

45) Codd. a. et b. *μεμακυῖα ἀντὶ τοῦ μεμηκ.* Deinde particula *πῶς* ante *πῆ* legitur in Cod. a. (it. in c.), sed deest in b. Ad finem articuli Cod. a. post *μεταγενεστέρων* omittit *Ἰώνων.* Deinde dat *ὡς τάδε δὴ ἐς τ. ἀ. ἦκ.* Cod. b. habet haec: *αἳ δὲ ἐναλλαγαὶ — εἰς η̄ τῶν ἰώνων ἔστιν* (sic), *ὡς τάδε δὴ ἐς τὴν ἀλήθειαν* (sic) *ἥκουσιν.*

*) Hoc in memoriam mihi reuocat Philostrati locum Her. p. 254. Boisson. *Καὶ τί ἂν τις ἀριδήλως εἰρημένων αὖθις ἅπτοιτο;* Editor p. 648.: „BEFGH *ἀριζήλως,* cum scholio in B: *καταπολὺ ζηλωτῶς.*" Hoc *ἀριζήλως* a Philostrato scriptum puto, vt qui respexerit Homerica Odyss. *M.* extr.

ἐχθρὸν δέ μοί ἐστιν,
αὖτις ἀριζήλως εἰρημένα μυθολογεύειν.

Aduerbium *ζηλωτῶς* Lexicis adde. SCHAEF.

νος ἀντὶ τοῦ λελησμένος, καὶ ἄλαστος ἀντὶ τοῦ ἄλη-στος. Εἰ δέ τις λέγει [46]), πῶς πῇ μὲν τὸ ᾱ εἰς η̄ τρέπουσιν, ὡς Ἥρα Ἥρη, Τιτὰν Τιτήν· πῇ δὲ τὸ η̄ εἰς ᾱ; ἴστω, ὡς τὸ μὲν ᾱ εἰς η̄ τρέπουσιν, ὅτε ἐστὶ τὸ ᾱ μακρὸν, τὸ δὲ η̄ εἰς ᾱ οὐχ ἁπλῶς, ἀλλ' ὅτε ἐστὶ τὸ

Cod. c. omittit verba *μεμακ. ἀντὶ μεμηκ. καὶ*, et *καὶ ἄλαστος ἀντὶ τοῦ ἄλητος*, et *Τιτὰν Τιτην*. Postremo dat *αἱ δὲ ἐναλλαγαὶ τοῦ ᾱ βραχέος εἰς η̄ τῶν μεταγενεστέρων εἰσίν*, reliquis omissis. Cod. August. pro *πῶς* ante *πῇ μὲν* habet *ὡς*. Post *μεταγενεστέρων* omittit *Ἰώνων*, ac deinde dat *ὡς τάδε* — sine articulo *τό*. Edidi *ἀντὶ τοῦ μεμηκυῖα* pro Koeniana scriptura *ἀντὶ μεμηκυῖα*. Quod vitium quoties occurrat, dici vix potest. Deinde remoui vncos, quibus Koenius particulam *πῶς* ante *πῇ μὲν* incluserat. Neque enim *πῇ* h. l. interrogatiue accipi potest. Imo *πῇ μὲν, πῇ δὲ*, est *nunc, nunc; partim, partim*. Gregorius de Dial. Att. §. V. *Τρέπει ἡ Ἀτθὶς τὸ σ̄ πῇ μὲν εἰς τ̄, πῇ δὲ εἰς ξ̄*. Add. Etymolog. M. c. 100, 27. Eustath. ad Hom. Il. p. 722, 63. Rom. Thom. Mag. p. 709. SCHAEF.

46) *Εἰ δέ τις λέγει*] *Εἰ δέ τινες λέγουσι* MS. Meerm. In Voss. margine hic denuo vox *ἀπορία* adscripta erat, et *λύσις* ad *ἴστω* —. Voculam *πῶς* post *λέγει* MSS. Voss. et Meerm. (nam a Vat. articulus abest) non agnoscunt; neque, si *πῇ* accipiatur interrogatiue, necessaria est. In fine pleraeque edd. — *Ἰωνων εἰσίν· ὡς ταδε δὴ* ——. Cum Voss. post *ὡς τὸ* distinxi; tametsi, Herodotone, an alii debeantur subnexa verba: *τάδε ἐς τὴν ἀληθείην ἥκουσιν*, dicere non habeo. In Io. Grammatico Aldus in Hortis Adonidis edidit: *αἱ ἐναλλαγαὶ τοῦ ᾱ βραχέος εἰς η̄ τῶν μεταγενεστέρων εἰσί· τὰ δὲ δή ἐστιν ἀληθείην*. Vltima in secunda editione mutauit in — *εἰσί. ἀλήθειαν ἀληθείην*. Illa corrupta videntur ex integris, quae Noster habet, *τάδε δὴ ἐς τὴν ἀληθείην*, omisso duntaxat verbo *ἥκουσιν*. De *μεμακυῖα* monuit Etymol. M. p. 501, 4. et e veteribus Grammaticis Eustath. ad Od. *M.* p. 1714, 56. KOEN.

ᾰ βραχύ· αἱ δὲ ἐναλλαγαὶ τοῦ βραχέος ᾰ εἰς η̄ τῶν μεταγενεστέρων Ἰώνων εἰσίν. ὡς τό· „τάδε δὴ ἐς τὴν ἀληθείην ἥκουσιν.“

§. XLVI. [47]) Αἱ ἀφαιρέσεις τῶν κατ᾽ ἀρχὴν συμφώνων Ἰώνων εἰσίν· εἴβειν ἀντὶ τοῦ λείβειν, καὶ αἰνὸς ἀντὶ τοῦ δεινὸς, καὶ αἶα ἀντὶ τοῦ γαῖα [48]).

§. XLVII. [49]) Ἀεὶ τὴν ων συλλαβὴν περισσὴν τιθέασι μεταξὺ τῶν προθέσεων, ἐξ ὧν εἷλον καὶ ἀπ᾽ ὧν ἔδοντο, ἀντὶ τοῦ ἐξεῖλον καὶ ἀπέδοντο [50]). ἢ ἐξωνεῖλον καὶ ἀπωνέδοντο, ἄτονα.

---

47) Codd. a. et b. ἰώνων εἰσὶν, οἷον λείβειν εἴβειν, γαῖα αἶα, δεινὸς αἰνός. Cod. c. αἱ ἀφ. τῶν κατ᾽ ἀρχὰς συμφ. ἰων. εἰσὶν, οἷον λείβειν εἴβειν, γαῖα αἶα, omittens cetera. Neque Cod. August. habet nisi haec: Αἱ ἀφ. τ. κατ᾽ ἀρχὴν σ. Ἰών. εἰσὶν, οἷον λείβειν, εἴβειν, γαῖα, αἶα. SCHAEF.

48) εἴβειν ἀντὶ τοῦ λ. — γαῖα] Prior. edd. οἷον λείβειν εἴβειν, γαῖα αἶα, δεινὸς εἰνός. Sic et MS. Vat. nisi quod in eo αἰνός. Meerm. tantum οἷον λ. εἴβ. γαῖα αἶα. De εἴβειν, αἰνὸς et αἶα frequens est Grammaticorum admonitio. In Etymol. M. pag. 615, 57. pro vulgatis MS. Leidensis praefert: παρὰ τὸν ὄτταβον· οὕτως γὰρ λέγουσιν οἱ Ἴωνες, ὄτταβος, καὶ οὐ κότταβος, ὡς αἶα ἡ γῆ, καὶ οὐ γαῖα. Sequitur tum noua nota in MS. Ὀθόνη, ἡ εὐκίνητος etc. Iones pariter ἤγανον dicebant, pro τήγανον, χωρὶς τοῦ τ στοιχείου. Vid. Athenaeus L. VI. p. 229. B. eoque vsus Eustath. ad Od. *T.* p. 1862, 15. Itaque in Etymol. pag. 743, 49. vbi MS. Τάγηνον· τοῦτο Ἰωνικῶς τήγανον λέγεται· tollenda est litera superflua. Ἤγανον Doriensibus quoque adscribit Eustath. d. l. et saepe alibi. Apud Hesych. Ἄττανα, τήγανα· et Ἀττανίτας, τηγανίτας, si ex Ἄγανα et Ἀγανίτας orta dixero, nescio an doctorum hominum adsensum laturus sim. KOEN.

49) Cod. c. περιττὴν τιθέασι. Deinde Codd. a. b. et c. omittunt verba ἀντὶ τοῦ ἐξεῖλον vsque ad ἄτονα. Cod. August. totum hunc articulum omittit. SCHAEF.

50) ἀντὶ τοῦ ἐξεῖλον καὶ ἀ.] Ita ausus sum rescribere, cum in MS. Voss. vnde est hoc additamentum, verba ἀν-

§. XLVIII. [51]) Ὅτι τὰ πρῶτα φωνήεντα στοιχεῖα τῶν λέξεων ἀφαιροῦνται [52]) οἱ Ἴωνες· ἐκεῖνος κεῖνος, ἐχθὲς χθὲς, ἑορτὴ ὁρτή. [53])

τὶ τοῦ ἐξεῖλον propter maculam quandam legi non possent. Etenim totidem verbis Io. Grammat. Ἀὶεὶ τὴν ων συλλαβὴν περισσὴν τιθέασιν μεταξὺ τῶν προθ. ἐξωνεῖλον καὶ ἀπωνέδοντο, ἀντὶ τοῦ ἐξεῖλον καὶ ἀπέδοντο. In Voss. ἐξ ὧν εἵλοντο et mox ἐξωνείλοντο perperam legebatur; nam ἐξ ὧν εἷλον Herodoti est p. 122, 76. 142, 40. vt ἀπ' ὧν ἔδοντο pag. 122, 61. ad quae loca Grammaticos, cum haec scriberent, respexisse putem. Ἀπ' ὧν ἔβαψε, κατ' ὧν ἔπλασε, κατ' ὧν ἔδησαν, aliaque id genus plura Herodoto perquam sunt familiaria: vid. Clariss. Wessel. ad p. 308, 48. Koen. V. omnino Schaefer. ad Longum p. 417. sqq. Bast.

51) Codd. a. b. c. et August. ab initio omittunt particulam ὅτι. Deinde Codd. a. et b. ἀφαιροῦσιν οἱ ἴωνες, mox cum Cod. c. omittentes ἐχθὲς χθές. Cod. August. τῶν λέξεων ἀφαιροῦσι, τὸ γὰρ ἐκεῖνος κεῖνος λέγουσι, καὶ τὸ ἑορτὴ ὁρτή, item omittens ἐχθὲς χθές. Schaef.

52) ἀφαιροῦνται] ἀφαιροῦσιν edd. et Vatic. Cum vero in praecedenti §. ἀπ' ὧν ἔδοντο ex Herodot. p. 122, 61. citatum fuerit, hunc articulum refero ad eandem p. v. 73. καὶ μεγίστην οἱ ὁρτὴν ἀνάγουσι. Χθὲς Atticis etiam proprium fuit: vid. Pierson. ad Moer. p. 402. In Apollonii Dysc. Grammatica inedita Τρύφων φησὶν ἐν τῷ περὶ ἐπιῤῥημάτων τὸ ἐχθὲς ἐντελέστερον εἶναι τοῦ χθὲς Ἀττικοῦ. Koen. Apollonii Dyscoli locus legitur initio partis secundae libri περὶ ἐπιῤῥημάτων fol. 124. vers. Orion Theban. MS. voce ἐπιμίξ· . . . . χθὲς παρὰ (add. τὸ) ἔχθειν, ὅ ἐστι παρελθεῖν, καὶ ἀναλογώτερον τὸ ἐχθὲς τοῦ χθές. Bast.

53) Inter §. XLVIII. et XLIX. Codd. a. et b. interserunt, quae Koenius in nota ad §. L. ex aliis libris excitauit: τὰ σύνθετα ῥήματα διαλύουσι etc. vsque ad ἀντὶ τοῦ κατήσθιον. Pariter Cod. c. hoc loco dat hunc articulum: τὰ σύνθετα ῥήματα διαλύουσιν οἱ ἴωνες, καὶ μεταξὺ τιθέασι τὰ ὀνόματα, οἷον κατὰ ταῦρον ἐδηδὼς, ἀντὶ τοῦ κατεδηδώς. Sic etiam Cod. August., sed aliquanto copiosius: Τὰ σύνθετα ῥήματα διαλύουσι, καὶ μεταξὺ

§. XLIX. [54]) *Τὸ ἀναστρέφειν τὰς λέξεις Ἰώνων ἐστὶν ἴδιον, οἷον·*

— — — — *ὄρνιθες ὥς* [55]).

καί·

τιθέασιν ὀνόματα, οἷον λέων κατὰ ταῦρον ἐδηδώς. ἀντὶ τοῦ κατεδηδως. καὶ κατὰ δ' ἔκτανεν Ἠετίωνα. ἀντὶ τοῦ κατέκτεινε. καὶ κατὰ βοῦς ὑπερίονος Ἠελίοιο ἤσθιον. ἀντὶ τοῦ κατήσθιον. Schaef.

54) Codd. a. b. et c. *καὶ ᾧ ἔπι* (sic, non *ἐπὶ*) *πολλ' ἐμόγησα,* omittentes quae sequuntur, quibus etiam Cod. August. curat. Dedi *ἔπι* pro Koeniana scriptura *ἐπὶ*. Bastius: „In his Philostrati Heroic. p. 128. *ἐ π ὶ Μασσαγέτας τε καὶ Ἰσσηδόνας,* vellem Boissonadus p. 508. scripturam Codicis 1696. *Μασσ. τε ἔ π ι καὶ Ἰσσηδ.* paullo magis curasset. Mihi quidem videtur praeferenda vulgatae.“ Schaef.

55) *ὄρνιθες ὥς*] In Iliad. *Γ*. vs. 2. vnde habet Matro in venusta parodia apud Athen. L. IV. p. 137. C. et Euripides Bacchis vs. 955. vt *θεὸς ὣς* Iliad. *Γ*. vs. 230. Il. *Ε*. vs. 78. *αἴγειρος ὣς* Il. *Δ*. vs. 482. *λέων ὣς* Il. *Ε*. vs. 299. *κυναγὸς ὣς* Euripid. Iphig. T. vs. 284. *ποταμὸς ὣς* Theocrit. XXV. 201. Plura exempla desideranti dabit Pergerus ad Hesych. v. *Θὴρ ὣς, ὡς θήρ.* Conf. Scholiast. ad Il. *Α*. vs. 162. In Latinis etiam poëtis simillima quaedam obuia sunt. *Lupi ceu* in Virgilii Aen. II. vs. 355. exprimit Homeri *λύκοι ὣς* Il. *Δ*. vs. 471. *Canes vt* in Lucilii versu apud Varron. de L. L. cum *ὄρνιθες ὣς* contulit magnus Ios. Scaliger Coni. in Varr. p. 145. *Captiuus vt, Seruus vt,* ex Horatio et Ouidio dedit Bentleius ad Horat. Sat. II. 3. vs. 215. Notum est, apud Iones in praepositionibus, casui suo postpositis, id inprimis locum inuenire: vid. Suidas v. *Οὐδένων ὕπο.* Leuis macula Hesychio abstergenda V. *Λήμβωνι ἐν σκαφίδι, ἢ ἐν πλοιαρίῳ.* Scribe: *Λήμβῳ ἔνι.* — *Ὧι ἐπὶ πόλλ' ἐμόγησα* legitur Il. *Α*. vs. 162. Koen. Koenius in Hesychio correxit *Λήμβῳ ἔνι.* Voluit, opinor, vir doctissimus *Λέμβῳ ἔνι, ε̄* per vitiosam pronuntiationem corrupto in *η̄*. Nam Graecos dixisse *λῆμβος* pro *λέμβος,* nisi quis certis argumentis demonstrauerit, non credam. Bast.

Ὧι ἔπι πόλλ' ἐμόγησα. — — —
ἀντὶ τοῦ ὡς ὄρνιθες, καὶ ἐπὶ ᾧ πολλὰ ἐμόγησα.

§. L. [56]) *Καὶ τὰ ὑπέρβατα Ἰώνων εἰσίν* [57]). *οἷον·*
Αὐτὰρ ἐπεὶ διά τε σκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν.
ἀντὶ τοῦ διέβησαν. τὰ γὰρ σύνθετα μετὰ προθέσεως ῥήματα διαλύοντες, καὶ μεταξὺ τιθέντες τὰ ὀνόματα, τὰ ὑπέρβατα ποιοῦσιν. ὡς τό·
— — *λέων κατὰ ταῦρον ἐδηδώς.*
ἀντὶ τοῦ κατεδηδώς. καί·

---

56) Codd. a. et b. *τὰ ὑπερβατὰ*, hoc accentu. Deinde Cod. b. *ἰωνικά εἰσιν.* Idem *ἤγουν διέβησαν* pro *ἀντὶ τοῦ διέβησαν.* Cod. c. *καὶ τὰ ὑπερβατὰ* — — *σκόλοπας καὶ τάφρον ἵκοντο* (pro *ἔβησαν*), omittens cetera. Cod. August. *τὰ ὑπέρβατα Ἰώνων εἰσιν.* Post dat *σκότους* pro *σκόλοπας* et omittit *ἀντὶ τοῦ διέβησαν.* De reliquis v. ad §. XLVIII. *Ὑπερβατὸν, ὀξυτόνως,* scribitur etiam in Schol. Lips. ad Homer. Il. *Z.* 445. et in Schol. ad Aristophan. Plut. v. 259. Obiter Lexicis adde *ὑπερβατικὸς*, quo adiectiuo vtitur Marcellinus de Thucyd. p. 8, 28. Duk. Schaef.

57) *Ἰώνων εἰσίν*] *Ἰώνων ἐστὶν* Meerm. In olim editis, Vat. et Meerm. hic articulus in duo diuellitur, et primum ante §. praecedentem legitur: *Τὰ σύνθετα ῥήματα διαλύουσι καὶ μεταξὺ τιθέασι τὰ ὀν. οἷον λ. κ. τ. ἐ. ἀντὶ τοῦ κ. κατὰ δ' ἔκτ. Ἡ. ἀντὶ τοῦ κατέκτεινε.* Deinde hoc eodem ordine: *καὶ τὰ ὑπέρβατα — ἔβησαν, ἤγουν διέβησαν.* Homerica leguntur Il. *Θ.* v. 343. *P.* vs. 542. *Z.* vs. 416. Od. *A.* vs. 8. Ad *κατὰ δ' ἔκτανεν Ἡ.* proxime accedit Euripid. Hippol. vs. 1357. *Διά μ' ἔφθειρας, κατά τ' ἔκτεινας.* Apud Herodot. vocula quadam interiecta, vt *μὲν, τὲ, ὦν*, saepissime verba separantur. *Ἀνά τε λύει* Lucian. de D. S. T. III. p. 485. *Ob vos sacro, sub vos placo* ex antiquis precibus citat Festus. Koen. Boissonadus: „Eunapius hac tmesi non raro vsus est. In Porphyrii Vita dixit *ἀνά τε ἔδραμε*, vbi in noua editione nonnulla adferentur." Idque, vt videtur, *Ἡροδοτείῳ ζήλῳ.* Herodotus I. c. 66. *ἀνά τε ἔδραμον αὐτίκα καὶ εὐθηνήθησαν.* L. VII. c. 156. *ἀνά τ' ἔδραμον καὶ ἔβλαστον.* Schaef.

— — κατὰ δ' ἔκτανεν Ἠετίωνα.
ἀντὶ τοῦ κατέκτανε. καί·
— — κατὰ βοῦς ὑπερίονος Ἠελίοιο
Ἤσθιον. — — — — — —
ἀντὶ τοῦ κατήσθιον.

§. LI. [58]) Αἱ διαιρέσεις τῶν εἰς ως ληγόντων ἐπιῤῥημάτων τῶν ἀπὸ γενικῶν πληθυντικῶν γινομένων[59]),

---

58) Cod. a. τῶν ἀπὸ τῆς γενικῆς τῶν πληθ. γινομένων, ἧς ἡ ἑ. Cod. b. τῶν ἀπὸ γενικῆς γινομένων, ὧν. Mox ambo omittunt καὶ εἰς ες. In sequentibus iidem post εὐσεβέως addunt καὶ ἀσεβέως. Deinde Cod. b. ἐπὶ μέντοι τῶν ὁσίων. τῶν legitur etiam in Cod. a. Cod. c. καὶ αἱ διαιρέσεις — — τῶν ἀπὸ γενικῶν γινομένων, ὧν ἡ εὐθ. εἰς ης περατοῦται, εἰς ους ἐχόντων τὴν γενικὴν τῶν ἑνικῶν, καὶ εἰς ων τὴν γενικὴν τῶν πληθυντικῶν, εἰς ως ἐκφέρουσιν, εὐσεβὴς εὐσεβοῦς, τῶν εὐσεβῶν, καὶ τροπῇ etc. Postea ὁ ἀληθὴς τοῦ ἀληθοῦς, ἡ γ. τ. πλ. τῶν ἀληθῶν. Cod. August. ἀπὸ γενικῶν τῶν πληθυντικῶν. Deinde, omissis καὶ εἰς ες, dat περατοῦται, ἡ δὲ γενικὴ τῶν ἑνικῶν εἰς ους. οἷον εὐσεβὴς etc. Mox post εὐσεβῶς, pro ἀληθὴς ἀληθοῦς — θαυμαστῶς οὐκέτι, habet haec: καὶ τῶν ἄλλων ὁμοίων, Ἰώνων εἰσιν, ἀληθέως λεγόντων, καὶ ἀτρεκέως, ὃ καὶ ἐπὶ τῶν γενικῶν τῶν τοιούτων ὀνομάτων ποιοῦσιν. ἐπὶ τοῦ ὁσίως δὲ καὶ δικαίως καὶ θαυμαστῶς οὐκέτι τοῦτο ποιοῦσι. Denique omittit κατὰ ante τὰ ἐπιῤῥήματα. Schaef.

59) τῶν ἀ. γενικῶν πλ. γ.] Sic MS. Voss. In edd. τῶν ἀπὸ τῆς γενικῆς τῶν πλ. γ. ἧς ἡ εὐθεῖα τῶν ἑνικῶν εἰς ης περατοῦται. Tum Meerm. καὶ εἰς ους ἐχόντων τ. γ. οἷον εὐσεβὴς, εὐσεβεῖς, τῶν εὐσεβῶν, καὶ τροπῇ τοῦ ν εἰς ς εὐσεβῶς. ταῦτα γοῦν καὶ τὰ τοιαῦτα δ. Pro Ἰώνων εἰσὶν edd. quaedam Ἰώνων ἴδιαι, et deinde cum Vat. οἷον εὐσεβὴς, εὐσεβοῦς, ἡ γενικὴ τῶν πλ. εὐσεβῶν. — Ceterae lectionum varietates nullius sunt momenti. Koen. De formatione aduerbiorum in ως conf. Append. ad Epist. Crit. p. 6. Bast.

ῶν ἡ εὐθεῖα εἰς ης καὶ εἰς ες περατοῦται, καὶ εἰς ους ἔχει τὴν γενικὴν τῶν ἑνικῶν, Ἰώνων εἰσίν. οἷον εὐσεβὴς εὐσεβοῦς, καὶ ἡ γενικὴ τῶν πληθυντικῶν εὐσεβῶν, καὶ τροπῇ τοῦ ν εἰς ς εὐσεβῶς. ἀληθὴς ἀληθοῦς, ἡ γενικὴ τῶν πληθυντικῶν ἀληθῶν, καὶ τροπῇ τοῦ ν εἰς ς ἀληθῶς, καὶ τἄλλα ὁμοίως. Ταῦτα οὖν καὶ τὰ τοιαῦτα διαιροῦσιν οἱ Ἴωνες ὁμοίως τοῖς ὀνόμασιν, ἀληθέως λέγοντες, καὶ ἀτρεκέως, καὶ εὐσεβέως. ἐπὶ δὲ τοῦ ὅσιων ὁσίως καὶ δικαίων δικαίως καὶ θαυμαστῶν θαυμαστῶς οὐκέτι. τούτων γὰρ αἱ γενικαὶ οὐκ εἰς ους λήγουσιν, ἵνα ὦσι διῃρημέναι καὶ κατὰ τὰ ὀνόματα, καὶ κατὰ τὰ ἐπιῤῥήματα.

§. LII. 60) Οἱ μὲν Δωριεῖς, ὡς εἴρηται, ἐκτεινομένῳ χρῶνται ἀεὶ 61) τῷ α, τρέποντες τὸ η εἰς αὐτὸ, οἷον ἥλιος ἅλιος, νῆσος νᾶσος, σελήνη σελάνα. οἱ δὲ Ἴωνες συστελλομένῳ χρῶνται τῷ α.

§. LIII. Ἁπλῶς δὲ εἰπεῖν 62), καὶ Προσθέσει καὶ

---

60) Cod. c. omittit νῆσος νᾶσος. Tum habet σελ. σελ. οἱ ἴωνες δὲ συστελλομένῳ, qua voce articulum finit. Schaef.

61) ἀεὶ] Addidi voculam cum tribus MSS. meis. Meerm. Οἱ Δώριεῖς ἐκτειν. χρ. ἀεὶ τῷ α. Mox ab hoc abest σελήνη σελάνα, et a Vatic. οἱ δὲ Ἴωνες συστελλομένῳ χρῶνται τῷ α. De α Ionico correpto quaedam dedit Grammaticus §. XLV. Illud, et α Doricum productum, simul attigit Clariss. Valckenaer. ad Scholiast. Eurip. Phoen. pag. 808. 809. Etiam α Aeolicum corripiebatur. Schol. Hephaestionis pag. 38. συστέλλουσι γὰρ οἱ Αἰολεῖς τὸ α. Koen.

62) Ἁπλῶς δὲ εἰπεῖν] Edd. Καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν καὶ Π. καὶ Ἀφ. καὶ Ἐπ. κέχρηνται καὶ Σ. Meerm. Ἁ. δὲ εἰπεῖν, καὶ Προσθέσεσι καὶ Ἀφαιρέσεσι χρῶνται καὶ Ἐκτάσεσι καὶ Συστολαῖς. Koen. Codd. a. et b. ἁπλῶς εἰπεῖν, sine δέ. Cod. c. ἁπλῶς δὲ εἰπεῖν, καὶ προσθέσεσι καὶ ἀφαιρέσεσι χρῶνται, καὶ ἐπεκτάσεσι καὶ συγκοπαῖς. καὶ πρόσθεσις μέν ἐστιν, ὅταν etc. Cod. August. καὶ ἁ-

Ἀφαιρέσει κέχρηνται, καὶ Ἐπεκτάσει καὶ Συγκοπῇ. ἔστι δὲ ἡ μὲν Πρόσθεσις τῇ Ἀφαιρέσει ἐναντία, ἡ δὲ Ἐπέκτασις τῇ Συγκοπῇ.

Καὶ Πρόσθεσις μέν ἐστιν, ὅταν ἐν τῇ πρώτῃ συλλαβῇ τῆς λέξεως 63) *παραληφθῇ τι στοιχεῖον* 64). *οἷον ἕνεκα εἵνεκα, καί·*

πλῶς εἰπεῖν. Deinde *ἔστι δὲ ἡ μὲν Πρόσθεσις ἐναντία τῇ Ἀφαιρέσει, καὶ ἡ Παρένθεσις τῇ Συγκοπῇ* Etiam in antecedentibus pro *Ἐπεκτάσει* Tittmannus *Παρενθέσει* enotauit. Schaef.

63) *τῆς λέξεως*] Codd. a. b. c. et August. *τοῦ ὀνόματος.* Deinde Cod. c. *εἵνεκα, καὶ εἴσω ἀντὶ τοῦ ἔσω.* Pro vltima voce Cod. August. dat *ἔσωθεν.* Post Codd. a. b. c. et August. omittunt *ὄρος οὖρος.* Mox iidem *ταῦτα δ᾽ ἐγὼ προσθέσεις οὐ λέγω.* Codd. a. et b. *ὡς Ὅμηρος.* Cod. August. *ὡς ἐκεῖνα, ἔννατος εἴνατος, πνέοντι πνείοντι.* Idem in priori poëtae versu *ἦσαν* et *μένκα.* Schaef.

64) *παραληφθῇ τι στοιχ.*] Deprauate MS. Voss. *ἐν τῇ πρώτῃ σ. τῆς λέξεως παραλειφθῇ τὰ στ.* quod correxi e prior. edd. MSS. Vat. et Meerm. in quibus etiam pro *της λέξεως* est *τοῦ ὀνόματος.* Eodem vitio in Polyaeno L. V. 5. §. 1. vulgatur: *οἱ δὲ Μεγαρεῖς καταλαβόμενοι τὴν ἀγορὰν, καὶ τὴν ἀκρόπολιν, ὡπλισμένοι προσέπιπτον τοῖς Σικελοῖς· οἱ δὲ καταλειφθέντες ἄοπλοι τὴν πόλιν ἐκλιπόντες ἔφευγον.* vbi lege: *οἱ δὲ καταληφθέντες ἄοπλοι.* quod genuinum esse, vel solum verbum *καταλαβόμενοι* euincit. Etiam L. III. C. 9. §. 52. legendum censeo *τῶν δὲ στρατιωτῶν ἀόπλων καταληφθέντων,* pro *καταλειφθέντων, militibus sine armis deprehensis.* Quod in eodem L. I. 41. §. 3. inuenit Interpres: *δείσας μὴ πάντες ἀποληφθέντες ἀπόλοιντο,* vertens *veritus ne omnes intercepti* (terrae motu) *perirent,* mihi quoque prae *ἀπολειφθέντες* magis arridet. Koen. Boissonadus: „De hac permutatione egi ad Philostr. Her. p. 496. 504. Dio Cass. 38. 61. *ἐν ὁδοῖς καταλειφθέντες.* Lege *καταληφθέντες.* et latinus interpres habet *deprehensi.* Dio Chrys. Or. 7. p. 220. *καταληφθεὶς δὲ μόνος.* vbi Reiskius apte coniicit *καταλειφθεὶς,* sicque legi scriptum in codice 2958.“ Conf. vir doctissimus ad Philostr. Her. p. 660. Schaef.

— — — Ἴλιον εἴσω [65]).

ἀντὶ τοῦ ἔσω, μόνος μοῦνος, ὄρος οὖρος, ὅλος οὖλος. ἐγὼ δὲ ταῦτα Προςθέσεις οὐχὶ λέγω, ἀλλὰ Παρενθέσεις, ὡς καὶ ἐκεῖνα, ἔνατος εἴνατος, πνέοντες πνείοντες. Ὅμηρος·

Οἱ δ᾽ ἴσαν σιγῇ μένεα πνείοντες Ἀχαιοί.

καί·

Ἡμῖν δ᾽ εἴνατός ἐστι περιτροπέων ἐνιαυτός.

Πρόςθεσιν δὲ λέγω [66]), ὅταν ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου καὶ ἕτερον παραληφθῇ στοιχεῖον, οἷον·

— μοῖνος ἐὼν — — —

---

65) *Ἴλιον εἴσω*] Od. *Τ.* vs. 182. Alias Grammatici in *εἴσω* epectasin statuunt, comparantes *ἔσω, ἔξω, πρόσω*· vid. Etymol. M. p. 306, 10. et H. Stephan. App. de D. A. p. 108. In memoriam redeo loci cuiusdam apud Polyaen. in quo *εἴσω* corrupte legatur L. IV. C. 17. *Ἀνδρόμαχος οὐδέπω μὲν ἔφη τὸ Ἀντιόχου σῶμα εὑρέσθαι. ζητεῖσθαι δὲ πεπτωκὸς εἴσω ἐν τοῖς δεσμοῖς. quaererent interius in vinculis* Interpres. Scribendum censeo, sensu id vnice postulante: *ζητεῖσθαι δὲ ἐν τοῖς πεπτωκόσι καὶ ἐν τοῖς δεσμίοις. quaeri autem inter caesorum cadauera et vinctos captiuos.* Apud Herodotum p. 101, 70. Tomyris *ἐδίζετο ἐν τοῖσι τεθνεῶσι τῶν Περσέων τοῦ Κύρου νέκυν.* — Quae sequuntur Homerica, sunt ex Il. *Γ.* vs. 8. *Β.* vs. 295. *Μοῦνος ἐὼν* ex Il. *Δ.* vs. 388. Koen.

66) *Πρόςθεσιν δὲ λέγω*] Cod. a. *πρόθ* *λ*. Bastius: „Hoc significare potest et *πρόθεσιν λέγω*, et, vti Cod. b. habet, *πρόθεσις* (Cod. b. addit *δὲ*) *λέγεται*. Prius h. l. praestat.“ Mox ambo *καὶ* ante *ἕτερον* omittunt. Deinde Cod. a. *ὧν γὰρ ἦν, εἰλόπ. θειλόπ., σταφὶς ἀσταφὶς, πᾶς ἅπας.* Cod. b. *ὧν γὰρ ἦν, στ. ἀσταφὶς, πᾶς ἅπας. ἔστι* etc. Post ambo *ἐναντία τούτοις. ἔστι δὲ ἐναντία μὲν, ὡς εἴρηται.* Cod. c. *πρόςθεσιν δὲ λέγω, ὅταν ἐν ἀρχῇ τοῦ λ. ἕτερον παραληφθῇ στοιχεῖον, οἷον σταφὶς ἀσταφὶς, πᾶς ἅπας, ἔστι δὲ* etc., intermedia omittens. Deinde *ἀλλὰ καὶ τὰ ἐναντία τούτοις. ἔστι δὲ ἐναντίον* (Bastius: „non male“) *ἡ πρόςθεσις* etc. Cod. August. *πρόςθεσις δὲ λέξεων, ὅταν ἐν ἀρχῇ τ. λ. ἕτερον στοιχεῖον παραληφθῇ.* Postea *ὧν γὰρ ην. εἰλήπεδον θειλήπεδον, σταφὶς ἄσταφις, πᾶς ἅ-*

ὧν γὰρ ἦν. σταφὶς ἄσταφις, πᾶς ἅπας, εἱλόπεδον ϑειλόπεδον [67]). ἔστι δὲ τοῦτο καὶ Ἀττικόν. κᾆν τε

πας. Deinde κᾄν τε οὖν Πρ. ᾖ, κᾄν τε Παρ., οὐκ ἀντίκειται, omittens τῶν Ἰώνων — ἡ δὲ Παρένϑεσις τῇ Ἐλλείψει. Schaef.

67) εἱλόπεδον ϑειλόπεδον] Accesserunt duo vocabula e Voss. Sed in ϑειλόπεδον diuersa est ratio, quam quidem in ἀσταφίς. De illo vid. Etymol. M. pag. 449, 30. Eustath. ad Il. *Α*. p. 43, 38. De ἀσταφὶς Hesych. in v. Suidas v. Ἄσταχυς, quique similia docte contulerunt Casaubon. ad Suetonii Iul. Caes. C. LIII. Pierson. ad Moerin p. 35. Grammatici ἀσταφὶς, ἄσταχυς, cum aliis quibusdam, in quibus α ante σ additur, vulgo Atticis adscribunt. Sunt vero etiam aliorum. Βασκαρίζειν, pro σκαρίζειν Cretensibus tribuit Hesych. id quod ab ἀσκαρίζειν diuersum non est, nisi praefixa litera β ante vocalem; de qua monet Etymol. M. p. 426, 15. Deceptus est adfini literarum ductu Hesychius, quando Lexico suo intulit: ἈΠΑΦΟΥΛΙΣΤΩΡ, σταφυλῖνος, Λάκωνες. Analogiae saltem et Laconum linguae satisfeceris scribendo: ἈΤΤΑΦΟΥΛΙΣΤΩΡ. Videlicet vt σταφὶς et ἄσταφις, sic σταφυλὶς et ἀσταφυλὶς duplici forma olim in vsu fuisse videtur. Ab ἀσταφυλὶς, ἀσταφυλίζω, formatur ἀσταφύλιστος· quod Lacones, qui υ in ου, σ ante τ in alterum τ mutabant, ἀτταφουλίστορ pronunciauerint. *) Laconum eum morem, et aliorum, quo στ mutabatur in ττ, abunde adstruxit Clariss. Valckenaer. ad Eurip. Phoen. p. 561. Eo pertinet, quam Cl. Albertius non expediebat, Hesychii Glossa: Ἰωπάτερ, τὰ ἐν τοῖς ἱματίοις σημεῖα, Λάκωνες. nisi Ἰώπαττερ praeferatur, i. e. Ἰόπαστες, per metaplasmum pro Ἰόπαστα, ab ἴον et πάσσω. *Claui* (vt recte Sopingius animaduertit) intelliguntur *coloris violacei* seu *purpurei;* quales Senatorum Equitumque Romanorum vestibus erant additi. Eadem vero est compositio verbi πάσσω in χρυσόπαστον, ἀργυρόπαστον. In Polyaen. L. IV. C. 16. ὅπλοις ἀργυροπάστοις legendum est, pro vulgato ἀργυροπάρτοις. Τὰ

*) In Hesychio l. c. Valckenarius ad Theocr. Adon. p. 288. C. non, quod Koenio placet, ἀτταφουλίστωρ, sed ἀτταφούλιττορ legendum censet. Bast.

χρυσόπαστα τῶν ἐνδυμάτων sunt in Melissae Epistola Collect. Mythol. Galei p. 749. Ceterum, vt illuc redeam, *Ὀσταφίδας* velut Atticum dat Athenaeus L. III. p. 105. B. et superest *ὀσταφὶς* apud Hesych. et Suidam, cum *ὀδάξασθαι* perite collatum a Piersono ad Moerin p. 40. Dorienses praesertim Aeolesque ad eam rationem in multis vocabulis, quae per *α* reliqui efferebant, *ο* solebant pronuntiare. Aeoles enim (secundum Io. Grammaticum de Dial. Aeol.) *ἔθος ἔχουσιν ἀντὶ τοῦ α τὸ ο τιθέναι, θρασέως θροσέως, στρατὸς στροτὸς, ἄνω ὄνω, ἀνέληται ὀνέληται, ἀνεχώρησεν ὀνεχώρησεν, σταλεὶς στολείς. Κριθὰς κοθαρὰς*, pro *καθαρὰς*, praebet Tabula Heracleënsis I, 55. *ἀντόρως ἀνεπιγρόφως*, pro *ἀνθόρους ἀνεπιγράφους*, vs. 36. Aeolica sunt apud Hesych. praeter cetera, *Βόρταχος*, transposita canina pro *βράταχος· Βρουχέως ἢ βροχέως*, pro *βραχέως· Δόμορτις*, pro *δάμαρ· Σπολεῖσα*, pro *σταλεῖσα*. Aeoles *τοὺς πάρνοπας* dixisse *πόρνοπας*, monuit ad Pausan. p. 58. doctissimus Frid. Sylburgius. *Πέποσχε*, pro *πέπασχε*, Epicharmi est apud Etymolog. M. pag. 662, 13. Eiusdem *μολόχη*, pro *μαλάχη*, teste Athenaeo L. II. pag. 58. E. e quo lacuna in Eustath. ad Od. *Α*. pag. 1406, 58. *Οὕτω δὲ καὶ ἡ μαλάχη, μολόχη, ὡς καὶ ἐν τοῖς τοῦ Ἀθηναίου κεῖται, — καὶ * πάμα, πραότερος* *) *ἔγωγε μολόχης*, hunc in modum facile potest expleri: *καὶ Ἐπίχαρμος, πραΰτερος ἐ. μ. ΟΝΤΕΘΗΝ* praebet marmor

*) Koeniana, negligentiâ typothetae, *παότερος*. Correxi, admonitus a Bastio. SCHAEF.

Porsonus ad Homer. Odyss. *Ν*. 352. in postscripto ad pag. 85. et Addend. ad Euripid. Hecub. p. 81. pro corrupto *πάμα* legit *πάλιν*. Posteriore loco notauit haec: „Duo loca ex Athenaei Epitome II. p. 58. D. citat Eustathius ad Odyss. *Α*. p. 1406, 58 = 41, 40. *Τρώγοντας μολόχης ῥίζαν καὶ * πάμα, πραότερος ἔγωγε μολόχης*. (Sic bene ed. Rom. nam Bas. mendose *πρότερος*.)" [*Πρότερος* et *πραότερος* confunduntur etiam in Themist. Or. XIX. p. 231. B. vbi v. not.] „Koenius ad Gregor. p. 215. ex Athenaeo violenter corrigit, *καὶ Ἐπίχαρμος*. Sed et Antiphanis nomen modo omiserat Eustathius, et millies alias scriptorum nomina supprimit. Notum est *λι* et *λν* ita in MSS. exarari, vt facillime pro *μ* capi possint. Scripserat Eustathii librarius, *πάλῑ*, quod *πάλιν* significat. Linea enim superducta, si vocalis praecedit, ponitur pro *ν*, si consonans, pro *α*." [Hac regula vt recte vtaris, conf. Append. ad Epistol. Critic. p. 39.] „Ergo librarius si pro *λι* per errorem *μ* scripsit; consequitur, vt errare pergat et scribat *πάμα*." BAST.

γοῦν Πρόςθεσις ᾖ, κἄν τε Παρένθεσις, τῶν Ἰώνων ἐστίν. ἀλλὰ καὶ τὰ ἐναντία τούτων. ἔστι δὲ ἐναντία τούτων, ὡς εἴρηται, ἡ Πρόςθεσις τῇ Ἀφαιρέσει, ἡ δὲ Παρένθεσις τῇ Ἐλλείψει.

Ἔστι δὲ Ἀφαίρεσις ἡ κατ' ἀρχὰς ἄρσις, ἐκεῖνος κεῖνος, ἐχθὲς χθὲς, ἐμὲ μὲ [68]), ἐκεῖσε κεῖσε, ἑορτὴ ὀρτή.

Ἔλλειψις δὲ ἀποβολὴ φωνήεντος [69]) κατὰ τὸ μέσον οὐ ποιοῦντος συλλαβὴν, οἷον αἱμύξαι ἀμύξαι, ἑ-

---

Cumeum in Cailusii *Recueil d' Antiq.* T. II. Tab. LV. vs. 8. 34. 39. 53. Hesychius: Ὀσκάπτω, ἀνασκάπτω. et Ὄστασαν, ἀνέστησαν. emollita pronunciatione, pro ὀνσκάπτω et ὄνστασαν. Ab ἀσταφὶς nomen duxit Astaphium ancilla in Plauti Truculento. KOEN.

68) ἐχθὲς χ. ἐμὲ μὲ] Desunt hae voculae in vulgatis edd. et MSS. Meerm. Vatic. vt et deinde ἑταῖρος ἕταρος. Tum Meerm. ἔστι δὲ ταῦτα καὶ Ἀττικά, et mox: ὥςτε ἴδια Ἰώνων —. KOEN. Codd. a. b. c. et August. omittunt ἐχθὲς χθὲς, ἐμὲ μὲ. SCHAEF.

69) Ἔλλειψις δὲ ἀποβολὴ φωνήεντος] Cod. August. συγκοπὴ δέ ἐστιν ἀποβ. φων. In sequentibus pro ἀμύξαι habet ἀμύξαι, statim omittens ἑταῖρος ἕταρος. Deinde pro τοῦτο καὶ dat καὶ τοῦτο. Post ταῦτα οὖν ἴδια etc., omisso importuno μὲν, quod, vulgo ante ἴδια additum, deleui. Denique — καὶ ἡ ἔλλειψις. καὶ συγκοπὴ μέν ἐστιν ἡ ἐναντία τῇ ἐκτάσει. Etiam Codd. a. b. et c. omittunt voces ἑταῖρος ἕταρος. Deinde Cod. c. ἔστι δὲ καὶ ἀττικόν. ταῦτα τε οὖν ἴδια etc. Sed Codd. a. et b. ταῦτα οὖν ἴδια etc. Bastius: „Vox συγκοπὴ in Cod. a. scribitur per compendium συγ$^{κπ'}$ *) aut συγκο$^{π'}$, quemadmodum ἀποβολὴ scribitur ἀπο$^{βλ'}$ aut ἀποβο$^{λ'}$, et συστολὴ συστ$^{λ'}$ aut συστο$^{λ'}$." SCHAEF.

*) Vox συγκοπὴ potest significari etiam hoc compendio: συγκ^{ο}, omisso accentu, perinde vt κατηγορία scribitur κτηγ^{ο}. Schol. Luciani Vol. I. p. 559. παλάθη δέ ἐστι σφαῖρα ἀποσγκὸς σύκων συμπιπτομένη. Ad v. ἀποσγκὸς notantur

ταῖρος ἕταρος. ἔστι δὲ τοῦτο καὶ Ἀττικόν. Ταῦτα γοῦν ἴδια Ἰώνων εἰσὶν, ἥ τε Πρόςθεσις, λέγω, καὶ ἡ Παρένθεσις, καὶ ἡ Ἀφαίρεσις, καὶ ἡ Ἔλλειψις, καὶ ἔτι ἡ Συγκοπὴ, ἥτις ἐστὶν ἐναντία τῇ Ἐπεκτάσει.

Ἔστι δὲ Συγκοπὴ μὲν ἔνδεια μιᾶς συλλαβῆς κατὰ τὸ μέσον τῆς λέξεως· οἷον οἴμημα οἶμα, κακόμορος καμμορος, ἐξαίρετος ἔξαιτος, ἁρμόσαντες ἄρσαντες [70].

---

70) *ἁρμόσαντες ἄρσαντες*] Ista quoque dedit Voss. *Οἶμα, κάμμορος, ἔξαιτος, ἄρσαντες,* suis quaeque locis. attigit Etymol. M. et passim Eustath. in Homer. vt et pau-

haec: „Haec qui descripsit, non potuisse se assequi legendo, in exemplari dixit.“ Hemsterhusius corrigit *σφ. ἀπὸ σύκων*. Sed nunc quidem Vir Summus fallitur. Quale autem compendium lateat in voce *σγκός*, non difficulter eruas, si palaeographiae satis peritus sis. Scribamus vocem sic: *συγκ̂*, ita vt duae primae litterae continuo calami ductu in vnam figuram coalescant. Iam nemo non intelligat, hoc compendium significare *συγκοπῆς*. Scilicet qui primus hoc legit compendium, perperam *κ* habuit pro *κος*, figuramque illam e duobus *στοιχείοις* compositam pro simplici sigma cum ductu aduenticio, non, vt debebat, pro *συ*. Mos iste librariorum litteras augendi ductibus aduenticiis ornatus causa, vix credas, quot errores pepererit. Sic legas *ταυται ται θραι ματερ* in Excerpt. Apollonii Dysc. pag. 569. quibus verbis Sturzius *ne minimum quidem remedium nouerat.* Sed omnia fient luce clariora, si reputaueris, primo editori id, quod post litteram *θ* sequitur, visum esse huiusmodi ductum aduenticium sensuque cassum, cum reuera sit littera *υ*. Legendum enim *ταῦται ταὶ θύραι, μᾶτερ,* dorice pro *αὗται αἱ θύραι, μῆτερ.* Quae verba sunt Sophronis aut alius poëtae dorici. — Illuc reuertor. *ἀπὸ σύκων* *σ υ γ κ ο π ῆ ς* clare manifestoque legitur in Codice SG. 345. Sed in voce postrema melius cessit Hemsterhusio, cum coniiceret *σ υ μ π λ α τ τ ο μ έ ν η.* Haec enim est scriptura eiusdem Codicis. Facillime autem *συμπλαττομένη* in *συμπιπτομένη* transire potuit. Nam si lineola significans *α* super *λ* (i. e. *λ̄*) euanuit, facile fit, vt *λ̄* habeatur pro *ι̅* productiore, legaturque *συμπιπτομένη*. Centies enim confunduntur *ττ* et *πτ*. Bast.

Ad *συγκοπῆς* Scholiastae Luciani vindicandum rectâ ducere poterant etiam Hesychius T. II. c. 842. et Photius Lex. c. 271. Schaef.

Ἐπέκτασις [71]) δὲ, ἡ καὶ Παρέκτασις [72]), πλεονασμὸς μιᾶς συλλαβῆς κατὰ τὸ μέσον. οἷον ἀδελφὸς

---

lo post sequens ἐτήτυμος; pro quo male adhuc ἐτύτημος editum erat. Koen. Cod. c. οἷον οἴμημα οἶμα, σημαίνει δὲ τὸ ὅρμημα· κακόμορος etc., mox omittens cum Codd. a. et b. ἁρμόσαντες ἄρσαντες. Cod. August. Ἔστι δὲ αὕτη ἔνδεια μιᾶς συλλ., in sequentibus omittens οἴμημα οἶμα, item ἁρμόσαντες ἄρσαντες. Schaef.

71) Ἐπέκτασις] Hoc segmentum Codd. a. et b. sic ordiuntur: παρέκτασις πλεονασμὸς etc. Cod. c. (et August.) sic: παρέκτασις δὲ πλεονασμὸς etc. In sequentibus Codd. a. et b. omittunt κενὸς κενεὸς. Mox habent, ordine verborum inuerso, γίνεται δὲ ἔστιν ὅτε, ante locum Homericum omittentes vocem οἷον. Cod. c. ἀδελφὸς ἀδελφειὸς, ἔτυμα (sic) *) ἐτήτυμος. γίνεται δὲ ἐστὶν

*) Causam commutationis litterarum ᾱ et ος Porsonus ad Euripid. Hecub. v. 788. recte indicauit. Conf. Schaeferi Melet. Crit. I. p. 112. In Herennio Philone legitur p. 157. Ἀποκήρυκτος μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἐπ' ἀδικήμασι τισὶ τῆς οἰκίας ἐκβληθείς· ἐκποίητος δὲ, ὁ δοτὸς εἰς ποιητά. Valckenarius: „Scribe potius, ὁ δοθεὶς εἰς ποίησιν.“ Vere mihi videor corrigere, ὁ θετὸς, εἰς ποίητος. In Hesychio olim legebatur: Κυνοδέσμη, δεσμὸς ἀκροπαθίας, quod Interpretes bene mutarunt in ἀκροποσθίας. Ἀκροπαθία enim non magis graecum est, quam ἀκρόπαθος, de quo v. Schaeferi notam ad Dionys. Hal. de Comp. Verb. p. 73. [Agit ibid. de voce τοιουτότροπος. Add. Menander de encom. p. 92. οὐσῶν δὲ τοιούτων αἰτιῶν καὶ τοιούτων τρόπων, εἰδέναι σε χρή. Codices Parisini dant τοιουτοτρόπων.] In Lexico SG. (Ἀλλ. ἀλφάβ. s. Anti-Atticista) exstat hic articulus: Γνωστὸς, ἀντὶ τοῦ γνώριμα. Σοφοκλῆς Ἑρμιόνη. Brunckius Lex. Sophocl. dedit γνώριμος. Sed quis pro certo dicat, γνωστὰ an γνώριμος corrigendum sit? Etymologic. M. v. αἰώρα p. 42. λέγεται Ἠριγόνην . . . ἐλθεῖν Ἀθήναζε, κατηγορήσουσαν Ὀρέστου, ἀπολυθέντα δὲ, ἀναρτήσασαν ἑαυτὴν, προστρόπαιον τοῖς Ἀθηναίοις γενέσθαι. Sylburgius: „Accusatiuus ἀπολυθέντα positus absolute pro genitiuo ἀπολυθέντος.“ Imo scribendum ἀπολυθέντος. Orion Theb. MS. Λακίδες, ἐπισχίσματος ἱματίου, παρὰ τὸ λακεῖν καὶ ψοφεῖν, ἠρέμα ἐνσχίζεσθαι. οὕτως Ἀρίσταρχος ἐν τοῖς σημείοις Ἡσιόδου. Ex Etymolog. edito v. λακίδες corrig. ἐπισχίσματα (qua voce Lexica carent) ἱματίου, π. τ. λ. κ. ψοφεῖν ἠρέμα ἐν τῷ σχίζεσθαι. Vicissim Etymologico M. ex Orione addi

ὅτε καὶ συγκ. Deinde *διαιρέσεσι, ὡς ἤδεε* etc. Cod. August. omittit voces *κενὸς κενεὸς,* mox habens altero illo ordine *γίνεται δὲ ἔστιν ὅτε.* Deinde omittit *δύο* post *Συγκοπῇ,* et *δὲ* post *ταύτῃ,* et *οἷον* post *Διαιρέσεσι.* In poëtae loco dat *ἠδὲ* pro *ἤδεε,* et *ἐπονείατο* pro *ἐπονεῖτο.* Sch.

72) *ἣ καὶ Παρέκτασις*] scil. *καλουμένη* s. *λεγομένη.* V. L. Bos. Ellips. p. 213.*) s. et 885. Schol. ad Sophocl. Aiac. v. 694. *ἡ δὲ Κρητικὴ, ἣ καὶ πυῤῥίχη.* Non opus cum Lobeckio p. 325. scribere *ἢ κ. π.* quamquam etiam hoc recte habet. Eustathius ad Homer. Odyss. p. 1562, 39. *ἀντήλια, τὰ καὶ παρώπια.* Schol. ad Sophocl. Aiac. v. 630. (inter Paralipom.) *τόνος, ὁ κοινῶς ἦχος.* Strabo T. V. p. 328. *τὸ νῦν Ἴλιον.* Schol. ad Aristophan. Equit. v. 673. *τὸ νῦν κολίανδρον.* **) Plene *ἡ δὴ καλουμένη*

potest testimonium Aristarchi. Huiusmodi testimoniis accurate citatis maxime excellit Orion, dignissimus ille, qui tandem in lucem protrahatur. Ceterum non mirum, veram scripturam *ἐν τῷ σχίζεσθαι* deprauatam fuisse in *ἐνσχίζεσθαι.* Scilicet voces *ἐν τῷ* in Codd. MSS., e. c. in Moeride SG., persaepe sic scribuntur, $\overset{\tau}{ἐν}$, quemadmodum $\overset{\tau}{δια}$ scribitur pro *διὰ τοῦ,* item pro *διὰ τὸ, διὰ τὸν,* atque $\overset{\tau}{εἰς}$ pro *εἰς τὸ,* vbi τ superscriptum interdum negligitur. [Sic infra §. LXXIV. Cod. Aug. pro *διὰ τοῦ* dat simplex *διά.* Vicissim idem liber supra §. XXXII. pro vulg. *ἀντὶ* habet *ἀντὶ τῶν.* Sch.] Postremum compendium ($\overset{\tau}{εἰς}$) frequentant inprimis Lexicographi, alium Lexici articulum citantes, nunc additâ, nunc omissâ notâ $\overset{\tau}{ζ,}$, h. e. *ζήτει.* Bast.

*) Eâdem paginâ de verbo *προθύεσθαι* agens, citaui haec Xenophontis Anab. II, 2, 3. *θυομένῳ ἰέναι ἐπὶ βασιλέα, οὐκ ἐγίγνετο τὰ ἱερά.* Haec est vulgaris interpunctio, infinitiuum *ἰέναι* arcte iungens participio *θυομένῳ,* quam non miror Interpretes difficultatibus implicuisse. Ego, commate posito post *θυομένῳ,* refero *ἰέναι ἐπὶ βασιλέα* ad ea quae sequuntur, *οὐκ ἐγίγνετο τὰ ἱερά.* Hanc rationem vnice veram esse, loca ab ipso Schneidero collecta satis arguunt. In Xenophonte quidem paullo post legitur *ἰέναι δὲ παρὰ τοὺς Κύρου φίλους πάνυ καλὰ ἡμῖν τὰ ἱερὰ ἦν.* Ibid. VI, 6, 36. *ἐμοὶ μὲν οὐκ ἐθέλει γενέσθαι τὰ ἱερὰ ἐξάγειν.* Herodotus VI. c. 76. *οὐ γὰρ οὐδαμῶς ἐκαλλιέρει διαβαίνειν μιν.* Idem addito *ὥςτε* IX. c. 38. *οὐκ ἐκαλλιέρει ὥςτε μάχεσθαι.* Sch.

**) Similiter Photius Lex. c. 196. *Μηονία, ἡ Λυδία ὑπὸ Ἰώνων.* Omnino Photio huius verbi ellipsis placuit. *Λέγομεν* subaudiendum c. 19. v. *Ἐρυγγάνειν,* c. 91. v. *Κάβαισος,* c. 166. v. *Λίστριον,* c. 375. v. *Σέρφοι. Λέγουσι* c. 117. v. *Κερ-*

ἀδελφεὸς, κενὸς κενεὸς, ἔτυμος ἐτήτυμος. ἔστι δὲ ὅτε γίνεται καὶ Συγκοπὴ δύο συλλαβῶν· οἷον Δευκαλιωνίδης Δευκαλίδης [73]). *ταύτῃ δὲ τῇ Συγκοπῇ χρῶνται καὶ οἱ Αἰολεῖς, χρῶνται δὲ καὶ ταῖς Διαιρέσεσι. οἷον·*

Ἤιδεε γὰρ κατὰ θυμὸν ἀδελφεὸν, ὡς ἐπονεῖτο. ἡ Διαίρεσις δὲ τῇ Συναλοιφῇ ἐναντία.

Ἔστι δὲ Συναλοιφὴ δύο φωνηέντων συνῃρημένων [74]) *εἰς μίαν συλλαβὴν ἕνωσις. οἷον τὸ ὄνομα τοὔνομα. καὶ ἔστιν ἴδιον τοῦτο τῶν Ἀττικῶν.*

σταθερὰ Grammaticus, cuius interpretamentum Heindorfius recte expulit ex Platonis Phaedro p. 236. Scriptor Clementin. Homil. V. 13. *τῇ καὶ Λήδᾳ ὀνομασθείσῃ*, vt Valckenarius Diatr. Euripid. p. 63. extr. correxit. Schaef.

73) *Δ. Δευκαλίδης*] Ita et Eustath. ad Il. *N.* pag. 933, 51. *κεῖται Δευκαλίδης συγκοπὲν ἐκ τοῦ Δευκαλιωνίδης.* et Etymol. M. pag. 109, 8. *Ἀνθεμιωνίδης, καὶ Ἀνθεμίδης κατὰ συγκοπήν.* Sed haud paulo meliora sunt, quae deinde hic addit: *ἢ ἀπὸ τοῦ Ἄνθεμος Ἀνθεμίδης, ὡς Δεύκαλος Δευκαλίδης.* Nimirum a duplici nominum forma, *Δεύκαλος* et *Δευκαλίων*, *Ἄνθεμος* et *Ἀνθεμίων*, duplicia quoque fluxerunt patronymica *Δευκαλίδης* et *Δευκαλιωνίδης*, *Ἀνθεμίδης* et *Ἀνθεμιωνίδης*. Duplices eiusmodi formas cum ignorarent Grammatici, a *συγκοπῇ*, quod poterant, petiuerunt auxilium. Conferantur docte notata ad Scholiasten Euripid. in Phoeniss. p. 625. n. 17. et Herodot. p. 421, 56. — *Ἤιδεε γὰρ κατὰ θ.* — est versus 409. ex Il. *B.* Is a MSS. Vat. et Meerm. abest. Koen.

74) *συνῃρημένων*] *διῃρημένων* prior. edd. cum MSS. Vatic. et Meerm. Dein Meerm. *καὶ ἔστιν Ἀττικόν.* Paulo post noua exempla *καμὼν κ. παλὼν π.* sunt de MS. Voss. Koen. Codd. a. b. et c. *δύο φωνηέντων διῃρημένων.* Cod. August. omittit vocem *συνῃρημένων.* Sch.

βέριοι, c. 162. v. *Δῆνος*, c. 167. v. *Λιτυέρσης*, c. 171. v. *Λυγιζόμενος*, c. 466. v. *Φάλαγγες.* Sic etiam Hesychius, e. c. T. II. c. 113. v. *Κακκάζειν.* Haec si a me congesta miraris, scito, Casaubonum, nostrum meliorem vtroque, ad talia offendisse. V. not. ad Hesych. T. II. c. 819. Dionysius Halic. Ant. Rom. VI. c. 27. T. II. p. 1102. *καὶ οἱ μὲν ταῦτα.* Subaud. *ἔλεγον.* Schaef.

Ἡ δὲ Ἀναδίπλωσις, ὡς ἔφαμεν, ἰδία τῶν Ἰώνων. οἷον λάχωσι λελάχωσι, καμὼν κεκαμὼν, παλὼν πεπαλών [75]).

Ἀλλὰ καὶ ἡ Ἄρσις αὐτῶν ἐστίν. οἷον [76]) *βεβλημένος βλήμενος. ἔστι δὲ ἡ Ἀναδίπλωσις ἐναντία τῇ Ἄρσει.*

Πάλιν ἡ μὲν [77]) *Συστολὴ τῶν Ἰώνων ἐστίν. οἷον·*

Ῥόχθει δὲ μέγα κῦμα ποτὶ ξερὸν ἠπείροιο [78]).

ἀντὶ τοῦ ξηρόν. καί·

— — — — νέας ἀμφιελίσσας.

ἀντὶ τοῦ νῆας· συνεστάλη γὰρ Ἰωνικῶς τὸ η̄ εἰς ε̄.

Ἡ δὲ Ἔκτασις Ἀττικῶν ἐστιν, τρέπουσα τὰ βραχέα εἰς μακρὰ, τιθέμεναι τιθήμεναι [79]).

---

75) *Ἡ δὲ Ἀναδίπλωσις — πεπαλών*] Cod. August. *ἔφημεν* habet pro *ἔφαμεν*, et *ἴδιον* pro *ἰδία*, deinde omittens cum Codd. a. b. et c. *καμὼν — πεπαλών*. SCHAEF.

76) *ἐστίν. οἷον*] Cod. August. has voces omittit. Edidi autem *βλήμενος* pro Koeniano, quod peccat accentu, *βλημένος*. V. Etymolog. M. c. 200, 10. et Thom. Mag. p. 294. SCHAEF.

77) *Πάλιν ἡ μὲν*] Cod. b. particulam *μὲν* omittit. Deinde Codd. a. b. et c. omittunt *ἀντὶ τοῦ ξηρόν. καί· — τὸ η̄ εἰς ε̄*. Cod. August. Homerica sic dat: *ῥόθεον δὲ μέγα ποτὶ ξηρὸν ἠπείροιο*, item omittens quae sequuntur. SCH.

78) *ἠπείροιο*] Ex Od. *E*. vs. 402. vbi est *Ῥόχθει γὰρ μ. κ.* [Conf. not. ad Dionys. Hal. de Comp. Verb. p. 194. SCH.] Quod sequitur, *νέας ἀμφιελίσσας*, ad §. XXIV. indicaui. Haec cum addita ratione, *συνεστάλη γὰρ Ἰωνικῶς τὸ η εἰς ε*, edd. item MSS. Vat. et Meerm. praetermittunt. Mox iidem cum edd. duntaxat: *ἡ δὲ Ἔκτασις, τιθέμεναι τιθήμεναι, Ἀττικόν*. Postea Meerm. *πάλιν ὁ λεγόμενος Π. περίσσεια* *) *συλλαβῶν κατὰ τὸ τ.* edd. *πάλιν ὁ λ. Προσχηματισμὸς πλεονασμὸς συλλαβῆς κ. τὸ τ.* — *Ἰδρῷ ἀπεψύχοντο* legitur Il. *Λ*. vs. 620. KOEN.

79) *Ἡ δὲ Ἔκτασις — τιθήμεναι*] Codd. a. b. et August. *ἡ δὲ ἔκτασις, οἷον τιθέμεναι τιθήμεναι, ἀττικόν. πάλιν* etc. Similiter Cod. c. *ἡ δὲ ἔκτασις, οἷον τιθέμεναι τιθήμεναι, ἀττικῶν. πάλιν* etc. SCHAEF.

*) Imo *περισσεία*. Vitiosam *τόνωσιν* sequitur etiam Bielius. Ceterum haec vox in Lexicis nondum, quod sciam, enotata e scriptore *τῶν θύραθεν*. SCHAEF.

Πάλιν ὁ μὲν λεγόμενος Προσχηματισμὸς τῶν Ἰώνων ἐστί. ἔστι δὲ ὁ Προσχηματισμὸς 80) *πλεονασμὸς συλλαβῆς κατὰ τὸ τέλος. οἷον θεοῖς θεοῖσι, σοφοῖς σοφοῖσι, Μούσαις Μούσασιν. οὗτος δὲ ἐναντίος ἐστὶ τῇ Ἀποκοπῇ. ἔστι δὲ αὕτη τῶν Δωριέων. οἷον ἱδρῶτα ἱδρῶ. Ὅμηρος·*

— — — ἱδρῶ ἀπεψύχοντο —

κυκεῶνα κυκεῶ.

Πάλιν ἡ Παρέμπτωσις, ἥτις ἦν 81) *ἐναντία τῇ Ἐκθλίψει, τῶν Ἰώνων ἐστίν. οἷον λεγόμεθα λεγόμεσθα. ἔστι δὲ καὶ τῶν Δωριέων* 82).

Ἡ δὲ Ἔκθλιψις τῶν Δωριέων μόνων ἐστίν. οἷον σκῆπτρον σκᾶπτον 83).

Πάλιν καὶ τὸ διπλασιάζειν ἤτοι ὁ Διπλασιασμὸς τῶν Ἰώνων ἐστὶν, ὅς ἐστιν ἐναντίος τῇ Παρελλείψει 84).

---

80) *Πάλιν — Προσχηματισμὸς*] Cod. c. *πάλιν ὁ μ. λ. Προσχ. τῶν ἰώνων καθέστηκεν ἴδιος, ἔστι δὲ ὁ πρ.* Etiam Cod. b. *ἔστι δὲ ὁ πρ.* Vnde articulum *ὁ* ante *Προσχηματισμὸς*, vulgo omissum, asciui. Deinde Cod. c. *οὗτος δὲ ἐναντίος ἐστι τῇ συγκοπῇ* (sic). *εἰσὶ δὲ ταῦτα τῶν δωριέων.* Cod. August. *ἔστι δ' ἐναντίον τῇ ἀποκοπῇ.* Deinde pro *αὕτη* dat *ἡ ἀποκοπὴ*, omittitque *Ὅμηρος· ἱδρῶ ἀπεψύχοντο.* Schol. ad Homer. Il. IV. v. 327. *ἡ γενικὴ τοῦ Πετεῶ, κατὰ προσχηματισμὸν τοῦ ο, γέγονε Πετεῶο.* Schaef.

81) *ἦν*] Cod. c. hoc verbum omittit, post *λεγ. λεγ.* addens *φερόμεθα φερόμεσθα.* Cod. August. omittit articulum *τῶν* ante *Ἰώνων.* Schaef.

82) *ἔστι δὲ καὶ τῶν Δ.*] Expressi lectionem MS. Vatic. Vulgatae edd. haec verba non agnoscunt, nec Meerm. aut Voss. Sed in Voss. mox erat: *ἔστι δὲ καὶ ἡ τῶν Δωριέων μόνων Ἔκθλιψις.* De Dorica Paremptosi egit Grammaticus §. III. de Dial. Dor. Koen.

83) *Ἡ δὲ Ἔκθλιψις — σκᾶπτον*] Hoc *τμῆμα* in Cod. b. sic scriptum legitur: *Ἡ δὲ ἔκθλ. τ. δωρ. μόνον* (sic) *ἐστὶν, οἷον σκηπτροῦχος, σκηπτοῦχος.* Cod. August. — *μόνων ἐστί. σκῆπτρον σκᾶπτον.* Schaef.

84) *Πάλιν — Παρελλείψει*] Codd. a. b. et c. *πάλιν τὸ διπλασιάζειν τῶν ἰώνων ἐστὶν, ἤτοι ὁ διπλασιασμὸς,*

Ἔστι δὲ ὁ Διπλασιασμὸς [85]*, ὅταν τινὶ τῶν συμφώνων τὸ αὐτὸ σύμφωνον προςτεθῇ. οἷον ὅτι ὅττι.*
— — — ὅ,ττι κεν εἴπω [86]*.*
ὅσον ὅσσον, τόσον τόσσον. Ὅμηρος·
— — ὅ,τι τόσσον ἐχώσατω Φοῖβος Ἀπόλλων.
Παρέλλειψις δέ ἐστιν, ὅταν ἕν τι τῶν διπλασιαζομένων παραλειπηται [87]*· οἷον καλλιον κάλιον· καί ἐστι τῶν Δωριέων.*

ὅς ἐστιν ἐναντίος etc. Similiter Cod. August. *πάλιν τὸ διπλασιάζειν τῶν Ἰώνων ἐστὶν, ἔστι δὲ ὁ διπλασιασμὸς ἐναντίος τῇ π.* SCHAEF.

85) *Ἔστι δὲ ὁ Διπλ.*] Cod. August. haec quatuor verba omittit, et mox praepositionem *ἐν* ante *τινι.* Igitur scripsi *ὅταν τινὶ* pro vulgata *ὅταν ἔν τινι,* quae iam Koenio iure displicuerat. Post idem liber ante priorem poëtae locum inserit *ὡς τό.* Cod. c. *οἷον ὅτι ὅττι, καὶ Ὅμηρος· ὅττι κεν εἴπω. ὅσον ὅσσον.* omissis iis quae sequuntur. SCHAEF.

86) *ὅ,ττι κεν εἴπω*] Il. *B.* vs. 361. Alterum, *ὅ,τι τόσσον ἐ. Φ. Ἀ.,* est ex Il. *A.* vs. 64. Paulo ante praeferrem: *ὅταν ἑνί τινι τῶν συμφώνων τὸ αὐτὸ σ. προςτεθῇ,* pro *ὅταν ἔν τινι τ. σ.* KOEN.

87) *τῶν διπλασ. παραλ.*] Cod. a. *τῶν διπλασιαζ. φωνηέντων παραλείπηται.* Cod. b. *τῶν διπλ. συμφώνων παραλίπηται.* Cod. August. *τῶν διπλ. στοιχείων* (superscr. *συμφώνων*) *παραλίπῃ.* Deinde Cod. c. pro *οἷον κάλλιον κάλιον* habet tantum *οἷον κάλιον. Παραλίπηται,* quod etiam scriba Codicis Augustani videtur dare voluisse, non repudiem, vtpote melius respondens superiori, item aoristi temporis, *προςτεθῇ.* Vere Zonaras Lex. T. II. c. 1313. *Λιπόμενος. ὁ ἀπολειφθείς. λειπόμενος δὲ, ὁ ἀπολιμπανόμενος, δίφθογγον.* vbi cum discrimen hoc Tittmannum meum fugisse videam, age, aliquot exempla huius aoristi passiue vsurpati excitabo. Dionysius Hal. Ant. Rom. III. c. 29. *τοὺς ἐν τῇ πόλει καταλιπομένους.* Pausanias X. c. 23, 5. *ὅσοι κατελίποντο κατὰ τοὺς ἀγρούς.* Lucianus T. III. p. 458. *Δευκαλίων δὲ μοῦνος ἀνθρώπων ἐλίπετο.* Ibid. pag. 470. *ὅτι οἱ ἡ ἀπολογίη οἴκοι ἐλίπετο.* Neque paucis locis mala librariorum sedulitas illi videtur nocuisse. Conf. var. lect. ad Diodor. Sic. T. I. p. 723.

§. LIV. 88)"Οτι τῶν Ἰώνων ἴδιον 89) τὸ ἀποβάλλειν τῆς ει διφθόγγου τὸ ῑ. οἷον μείζων μέζων, κρείσσων κρέσσων. ἔστι δὲ τοῦτο Ἔλλειψις. Ἔλλειψις δέ ἐστιν, ὡς προείρηται, ἀποβολὴ φωνήεντος κατὰ τὸ μέσον, οἷον ἐστὶ καὶ τὸ αἱμύξαι ἀμύξαι.

T. II. p. 450. et 456. Ceterum sic iam Homerica poësis. V. Il. III. v. 160. IX. v. 437. XII. v. 14. Odyss. III. v. 196. Apollonius Rhod. III. v. 1187. ὅσοι ὑπὸ δουρὶ λίποντο. Argumentum Metricum Philoct. Sophocl. v. 5. πληγεὶς ὑπ' ἔχεως, ἐλίπετ' ἐν Λήμνῳ νοσῶν. SCHAEF.

88) Codd. a. et b. ἔστι δὲ τῶν ἰώνων ἴδιον καὶ τὸ ἀποβάλλειν. Iidem postremo articulo οἷον ἐστὶ καὶ τὸ αἱμύξαι ἀμύξαι. Cod. c. Καὶ τὸ ἀποβάλλειν τῆς ει δφον τὸ ῑ, οἷον etc. Post omittit ὡς προείρηται, ac deinde dat οἷον ἐστὶ καὶ τὸ αἱμ. ἀμ. Etiam Cod. August. ἔστι δὲ τῶν Ἰώνων ἴδιον etc. Deinde pro μείζων μέζων dat μεῖον μέον, et ad finem articuli οἷον ἔστι καὶ τὸ ἀμύξαι ἀντὶ τοῦ αἱμύξαι. Edidi οἷον ἐστὶ καὶ τὸ αἱμ. ἀμ. pro scriptura vulgata οἷον ἔστι τὸ αἱμ. ἀμ. SCHAEF.

89) "Οτι τῶν Ἰώνων ἴδιον] Edd. et Vatic. Ἔστι δὲ τῶν Ἰ. ἴ. Meerm. Ἴδιον δὲ Ἰώνων καὶ τὸ ἀ. — Ex ordine, quo mox Herodotea quaedam e L. II. tractantur, haec Grammatici obseruatio referenda est ad μέζονα et μέζων p. 136, 32. 34. In κρέσσων corruptus est Aretaeus Cappadox de cur. morb. acut. I. p. 74. B. ἰχθύων οἱ πετραῖοι τῶν ἄλλων εἰς κρέσσον ἔστων· ἐπίπαν δὲ τοὺς ἐν τῇ χώρῃ ἀρίστους αἱρετέον. Doctiss. P. Petitus in Comment. ad h. l. legendum coniicit: ἰχθύων οἱ πετραῖοι κράτιστοι· τῶν ἄλλων εἰς κρέσσον ἔσθων, sumendo ἔσθων pro ἔσθωσαν, *ex aliis autem, vt quisque melior erit, edant.* Quanto lenius, quae diuulsa sunt, coibunt, si corrigas: ἰχθύων οἱ πετραῖοι τῶν ἄλλων εἰσὶ κρέσσονες· ὡς ἐπίπαν δὲ τοὺς ἐν τῇ χώρῃ ἀρίστους αἱρετέον. *ex piscibus saxatiles reliquis praestantiores sunt: in vniuersum vero optimi in quaque regione sumendi.* Ὡς ἐπίπαν similiter iunxit p. 15. B. et latet in fine vocum non raro isthaec particula. In Polyaeno L. I. C. 14. Κλεομένης ὡπλισμένους ἐπαγαγὼν εὐμαρῶς ἀόπλους καὶ γυμνοὺς τοὺς Ἀργείους ἀπέκτεινεν, vbi pro εὐμαρῶς e MS. notatur εὖ μαλ', scribe:

§. LV. 90) Ὅτι τὸ ἐπὰν ἐπεὰν λέγουσιν 91). Ἡρόδοτος· „ἐπεὰν ἐκβῇ ἐς τὴν γῆν ἐκ τοῦ ὕδατος ὁ κροκόδειλος.“

§. LVI. 92) Τὸ ἐνταῦθα ἐνθαῦτά φασιν 93) ἐνηλλαγμένως 94). Ἡρόδοτος· „ἐνθαῦτα ὁ τροχῖλος εἰςδύνων.“ ὡς ἀπὸ τοῦ ἔνθα.

εὖ μάλ', ὡς ἀόπλους —, ἀπέκτεινεν· quo pacto fere Incertus apud Suidam V. Ἀπέσπασε, καὶ μάλα ἀπέκτειναν αὐτούς. Liban. Or. III. pag. 119. C. αἰσχυνόμενος δὲ τῷ παιδὶ πολεμίους καταλιπεῖν προφάσει ὡς ἀόπλους ——. Vulgatur προφάσεως. Koen.

90) Cod. b. οὗτοι καὶ τὸ ἐπὰν ἐπεὰν λέγουσιν. Cod. c. ἔτι τὸ ἐπεὰν ἀντὶ τοῦ ἐπὰν λέγουσιν οἱ Δωριεῖς, ὡς Ἡρόδ. Cod. August. τὸ ἐπὰν ἐπεὰν λέγ. Schaef.

91) Ὅτι τὸ ἐ. ἐ. λ.] Ita Voss. et Vatic. Prior. edd. Οὗτοι καὶ τὸ ἐ. ἐ. λ. MS. Meerm. Ἴδιον δὲ τούτων καὶ τὸ λέγειν τὸ ἐπὰν ἐπαιάν· καὶ Ἡρόδ. ἐπεὰν ἐ. ἐκ τοῦ ὕδ. ὁ κροκ. Locus est p. 136, 45. ἐπεὰν γὰρ ἐς τὴν γῆν ἐκβῇ ἐκ τοῦ ὕδατος ὁ κ. Alibi Herodoto frequens est ἐπεὰν, et Arriano in Indicis: vide hunc p. 327. 328. 329. 340. etc. Lucian. de D. S. T. III. p. 454. 485. 486. Euseb. in Stobaei Eclog. Eth. p. 206, 44. et Serm. XLIV. p. 310, 7. οὐκ ἐπὶ τὸ κατασχεῖν λαμβάνει — τὰ δοθέντα· ἀλλ' ὥςτε φυλάξαι, καὶ ἀποδοῦναι σῶα τῷ αὐτὰ παραθεμένῳ, ἐπεὰν ἀπαιτέηται. Sic scribendum. In Herodoto p. 91, 18. pro ἐπειδὰν e pluribus MSS. Ionicum ἐπεὰν reduxissem. Ἐπὰν remansit p. 281, 28. et in Aretaeo pag. 112. E. pro ἐπεὰν vel ἐπήν. Hoc est apud Herodot. p. 122, 73. 74. p. 339, 52. p. 571, 88. in duobus MSS. p. 389, 31. apud Arrian. Indic. p. 325. aliosque Ionice scribentes. Ex Atticis, quibus ἢν et ἂν teritur, compositam voculam adhibere non dubitarunt Thucydides L. V. pag. 347, 78. Aristophan. Auib. vs. 1355. Herodian. III, 11. pag. 159. Laconi tribuit Aristoph. Lysistr. vs. 1177. In corruptissimo Eusebii fragmento apud Stob. Eclog. Eth. p. 206, 17. ἐπὴν in ἐπ' ἢν separari debet. Koen.

92) Cod. b. pro ἐνθαῦτα habet ἐνθαῦθα. Cod. c. ἐνηλλαγμένως οἱ Ἴωνες, ὡς Ἡρ. ἐνθ. ὁ τρ. εἰςδ. γίνεται δὲ τὸ ἐνθαῦτα ὡς ἀπὸ τοῦ ἔνθα. Cod. August. huius arti-

§. LVII. [95]) *Ζωὴν* [96]) *λέγουσι καὶ τὴν ζῶσαν γυναῖκα, ὡς ἀπὸ τοῦ ζωός.*

§. LVIII. *Τὸ λίαν κάρτα λέγουσι* [97]).

---

culi non habet nisi haec: *Τὸ ἐνταῦθα ἐνθαῦτά φασι.* Schaef.

93) *Τὸ ἐ. ἐνθαῦτά φ.*] *Ὁμοίως καὶ τὸ ἐ. ἐ.* Edd. Pro *ἐνθαῦτα* bis Meerm. *ἐνταῦτα*, sed *ἐνθαῦτα* ipse Grammaticus adserit, addens *ἐνηλλαγμένως*. In fine Voss. perperam *ὡς ἀπὸ τοῦ ἐνταῦθα.* *Ἐνθαῦτα ὁ τροχῖλος ἐςδύνων* legitur in Herodot. p. 136, 48. *Ἐνταῦθα* vulgatur in Hippocrate p. 225, 42. et Eusebii fragmento apud Stob. S. XLIV. p. 310, 24. Cum *ἐνθαῦτα* conuenit *ἐνθεῦτεν*. Koen.

94) *ἐνηλλαγμένως*] Eustathio ad Homer. Il. p. 468, 30. Rom. dicitur *τῶν δασέων καὶ ψιλῶν εἰς τὰ σύστοιχα ἀντιμεταχώρησις*, quo substantiuo Lexica auge. Legi idem in Archiepiscopi *παρεκβολαῖς* ad Odyss. p. 1913, 44. Schaef.

95) Cod. August. pro *ὡς ἀπὸ τοῦ ζωός* dat *καὶ ἐπὶ ἀρσενικοῦ ζωός*. Schaef.

96) *Ζωὴν*] Ante oculos habuit Herodot. pag. 137, 69. *ἔχων δέλφακα ζωὴν, ταύτην τύπτει.* e quo loco *δέλφακα* forte prae *γυναῖκα* hic aliquis praeferat. Est et *ζωὴν* p. 662, 76. *Ζωαὶ* p. 166, 3. ipsum *ζωὸς* p. 555, 62. *ζωὸν* p. 162, 52. Scholiast. Homeri *ζωὴν* Od. *Λ.* vs. 86. interpretatur *ζῶσαν*. Hoc Atticorum erat, a *ζὼς*, quod, in MSS. Herodoti pag. 92, 51. obuium, Homeri est Il. *E.* vs. 887. Koen. V. ad hunc poëtae locum Schol. Cod. Ven. A., quem exscripsit Etymolog. M. p. 413, 30. sqq. Villoisoni textus perperam habet *εἰς ως λῆγον. ἀρσενικὸν γέγονεν ἢ* pro *εἰς ως λῆγον ἀρσενικὸν γεγονὸς ἢ κ. τ. λ.*, quomodo ex Codice restituendum est. Bast.

97) *κάρτα λ.*] Referri debet ad Herodot. pag. 137, 74. *κάρτα εὐπετέως τὰ λοιπὰ χειροῦται.* De formatione Apollonius Dysc. in Grammatica inedita *): *παρὰ τὸ τα-*

*) Apollonii Dyscoli locus in Koenii nota recte habet. Legitur in libro *περὶ ἐπιῤῥημάτων*, vbi Grammaticus de aduerbiis in *ᾱ* exeuntibus disputat. Traditur ibi hic canon: *βαρύνονται*

χύς ἐστιν ὄνομα πληθυντικὸν ταχέα, ἀφ' οὗ ἐπίῤῥημα οὐχ ὁμόφωνον τὸ τάχα, λιγὺς, λιγέα, λίγα, κρατὺς, κρατέα, κράτα, καὶ κάρτα, ὠκὺς, ὠκέα, ὦκα. His vsus est Etymolog. M. Ipsa vocula Ionibus cum priscis Atticis communis fuit, remansitque adeo in Tragicorum fabulis. Ei, haud vno in loco, homines eruditi nimis videntur fauisse. In Orphei Argon. vs. 1254. Fr. Portus coniiciebat: Νῆα δ' ἄρ' αὐτόθι κάρτ' ἔσχεν ῥόος, pro κατέσχεν. Sed metro consulit MS. Voss. Ν. δ' ἄρ' αὐτόθι οἱ κατέσχεν ῥ. quod merito recepit Cl. Gesnerus. In Themistio Or. V. p. 68. B. vbi καὶ τοῦτον οὐ χρημάτων ἀφαίρεσις, οὐ σκόλοπες, οὐ πῦρ κατὰ τὸν νόμον πώποτε ἐβιάσαντο, mutat in οὐ πῦρ κάρτα τὸν ν. π. ἐ. doctiss. Bernard. ad Pallad. de Febr. pag. 17. minori molimine rem confecit Harduinus, verissime πυρκαϊὰ corrigens *). In Arrian. Exp. Alex. VII, 9. p. 284. e lectione MS. πρόβατα κατὰ ὀλίγα, in qua κατὰ e praua syllabarum proximarum repetitione ortum videatur, Cl. Gronouius elicit π. κάρτα ὀλίγα. Bene, si docuisset alibi Arrianum in Expeditione Alexandri vocabulum adhibuisse; nam in Indicis Ἰωνίζει. In Lucian. de Calum. non tem. cred. T. III. p. 128. accedo doctissimo Solano. Alibi nusquam voce vsus Polyaenus, semel in prandii Regis Persarum descriptione L. IV. C. 3. §. 32. p. 355, 16. posuit: κριθαμηνῶν **) δὲ ἀλεύ-

καὶ ὅσα (ἐπιῤῥήματα) οὐκ ἐν ὁμοφωνίᾳ γίγνεται πληθυντικῇ οὐδετέρων ὀνομάτων. παρὰ τὸ ταχύς κ. τ. λ. Post ὦκα sequuntur haec: διὸ καὶ σημειωτέον (add. τὸ θαμὰ, id quod series orationis clarissime docet) παρὰ τὸ θαμύς, ἀφ' οὗ καὶ τὸ θαμέες καὶ πληθυντικὸν τὸ θαμέα, ὡς τὸ ταχέα τάχα. Addendum esse τὸ θαμὰ, apparet etiam ex Etymolog. M. p. 75, 20. vbi haec legas: τὰ εἰς ᾱ λήγοντα δισύλλαβα ἐπιῤῥήματα, ἅπαντα βαρύνεται, οἷον ὦκα, τάχα, σάφα, λίγα, λίπα, χωρὶς τοῦ θαμά. Bast.

*) Πυρκαϊὰ habent Codd. olim ab Henrico Valesio collati, quorum excerpta mecum communicauit possessor doctissimus et humanissimus. Boisson.

Emendationem πυρκαϊὰ pro πῦρ κατὰ in Themistio firmant duo Codices, quos Henr. Valesius olim contulit, quorumque variantes lectiones penes me sunt. Alter horum librorum pro ἐβιάσαντο dat ἐβιάσατο. Bast.

Similiter in Philippi Thessalon. Epigr. LXXX. v. 4. πυρκαϊὴν discerptum in πῦρ καὶ ἦν. Schaef.

**) Imo κριθαμίνων. Illud natum ex errore typothetae. Bast.

Non, opinor, ex typothetae errore, sed quod Maasvicius in

§. LIX. [98]) *Τὸ μέγεθος μέγαθος λέγουσιν* [99]). *Ἡρόδοτος ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν ἱστοριῶν· „πρόςωπον δὲ ἐς τὰ μάλιστα ἐπίγρυπον, μέγαθος ὅσον κρέξ.“*

ρων τῶν κάρτα καθαρῶν διακόσιαι ἀρτάβαι. non aliam ob rationem, me iudice, quam quod Ionicum ibi sequebatur auctorem; id quod ex Ionico flexu in *μάριες* pag. 356, 16. 19. et *καπέτιες* p. 357, 13. etc. abunde testatum esse potest. De Ctesiae, qui Ionice scripsit, Persicis quo minus hoc loco cogitemus, vetat ipse Polyaen. illud prandium columnae inscriptum, et ab Alexandri Macedonis exercitu lectum tradens; nam Ctesias Artaxerxis tempore Cyrique in eum expeditionis vixit. Koen.

98) Codd. c. et August. *τὸ μέγεθος μέγαθος,* cetera omnia omittentes. In Herodoteo loco Codd. a. et b. dant *πρόςωπον δὲ ἐς τὰ μ.,* vnde particulam *δὲ,* vulgo neglectam, asciui. Deinde Cod. b. *ἐπίγνυπτον.* Schaef.

99) *μέγαθος λ.*] Corrupte Meerm. *μέγεσθος λ.* omisso Herodoti loco, qui legitur p. 138, 27. *πρόςωπον δὲ ἐς ταμάλιστα ἐ. μ. ὅ. κρέξ.* Saepe in *μέγαθος* litera Ionica, analogiam propior, per librarios in communem mutata fuit; v. c. in Abydeni fragmento apud Euseb. Praep. Euang. p. 416. B. Aretaeo Capp. pag. 70. D. 86. C. Arrian. Indic. p. 316. 318. 329. 337. etc. Nostro vsus *μέγαθος* iure adseruit Herodoto Cel. Wesseling. ad p. 23, 69. Herodoteum quoque est *οἱ ὄφιες οἱ ὑπερμεγάθεες* p. 365, 94. *τὰ κέρεα ὑπερμεγάθεα* p. 560, 20. Sed *μεγάθεες* recte damnauit Gronouius p. 92, 3. suae editionis. Commune *μεγάλοι* hic commode restituetur in vexato loco p. 302, 5. vbi fluuii memorantur, qui Istrum omnium fluuiorum maximum reddiderint, *διὰ μέν γε Σκυθικῆς χώρης πέντε ΜΕΝ ΟΙ ῥέοντες.* Emendo: *πέντε ΜΕΓΑΛΟΙ ῥέοντες.* Tum nimirum ratio patet, cur p. 303, 16. dicatur: *ἐκ δὲ τοῦ Αἵμου τῶν κορυφέων τρεῖς ΑΛΛΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ῥέοντες πρὸς βορῆν ἄνεμον, ἐςβάλλουσι ἐς αὐτόν.* Comparandum et p. 335, 90. *ποταμοὶ δὲ ἐξ αὐτέων τέσσαρες μεγάλοι ῥέοντες —.* Koen.

Codicibus hanc formam, non probandam illam, reperisset. Sic ibidem ex iisdem dedit *πυραμηνῶν:* non minus vitiose, pro *πυραμίνων,* vt recte habet margo edit. Casaub. Conf. Graeu. ad Lucian. T. II. p. 10. Schaef.

§. LX. [1]) *Τὸ ε̄ καὶ τὸ ο̄ εἰς τὴν ευ δίφθογγον κιρνᾶται παρ᾽ αὐτοῖς. Ἡρόδοτος [2])· „ἐς τοῦτον ὁρέων πῖνέ τε καὶ τέρπευ, ἔσεαι γὰρ ἀποθανὼν τοιοῦτος.“ καὶ πλεῦνας τοὺς πλέονας. „μετὰ τὴν Ἑλένης ἁρπαγὴν — Ἑλλήνων στρατιὰν πολλὴν βοηθεῦσαν Μενελάῳ.“ καὶ οἱ Δωριεῖς δὲ, ὡς εἴρηται, οὕτω ποιοῦσιν.*

§. LXI. [3]) *Τὸ σφίσι σφὶν λέγουσιν. Ὅμηρος [4])·*

---

1) Codd. a. b. c. et August. *τὸ ε̄ καὶ ο̄ εἰς τὴν ευ* etc. Statim Cod. c. *δίφθογγον κιρνῶσιν, ὡς Ἡρόδοτος — τέρπω,* post quae dat vt nouum articulum: *καὶ πλεῦνας τοὺς πλείονας.* In Herodoteis Cod. a. pro *ἔσεαι* habet *ἔσσεαι.* Deinde idem *πλεῦνας τ. πλείονας.* Cod. b. *πλῶνας τ. πλείονας.* Post ambo omittunt *καὶ οἱ Δωριεῖς — ποιοῦσιν.* Cod. August. pro *κιρνᾶται* dat *κιρνῶσιν,* et post hoc verbum habet nomen *Ἡρόδοτος,* linea traducta deletum: deinde *καὶ πλεῦνας τοὺς πλείονας,* cetera huius articuli omnia omittens. Schaef.

2) *κιρνᾶται παρ᾽ αὐτ. Ἡρ.*] *κιρνῶσιν. ὡς Ἡρόδ.* Meerm. Priora Herodotea prostant p. 140, 65. posteriora p. 157, 65. *ἐλθεῖν μὲν γὰρ μετὰ τὴν Ἑλένης ἁρπαγὴν ἐς τὴν Τευκρίδα γῆν Ἑλλήνων στρατιὴν πολλὴν βοηθεῦσαν Μενέλεῳ.* In prior. Nostri edd. et Vat. voces *γὰρ, τῆς* et *Ἑλλήνων* omittuntur. Inter ista loca, post *καὶ πλεῦνας τοὺς πλέονας,* vnum et alterum verbum intercidisse suspicor. *Πλεῦνος* ex Herodoto Suidas excitat in V. In Arriani Indic. p. 344. legendum censeo: *μῆκος τοῦ παράπλου τῶν Ἰχθυοφάγων τῆς χώρης ὀλίγῳ πλεῦν ἢ στάδιοι μύριοι,* pro vulgatis *ὀλίγῳ πλεῦνες στάδιοι μ.* In verbis apud Iones *ευ* pro *εο* frequentissimum est: singularis est ea forma in *πιεζεύμενοι,* pro *πιεζόμενοι,* apud Herodot. Vid. Wesseling. ad p. 688, 11. 700, 36. *φειδεύμενον* Eusebio philosopho praeclare restituit Valcken. ad Herod. p. 623, 30. quem vide. Koen.

3) Codd. a. et b. carent testimonio poëtae. Sed Codd. c. et August. integrum articulum omittunt. Schaef.

4) *Ὅμηρος*] Il. *Α.* vs. 73. A prioribus edd. vt et a MSS. Vat. Meerm. Homeri nomen versusque absunt. Vocula *σφι* e MSS. Herodoto potuisset restitui pag. 372, 14.

Pro σφίσι aliquoties praebet Codex Mediceus: vid. Gronouius ad p. 11, 16. Grammaticus respexit Herod. p. 157, 68. σὺν δέ σφι ἰέναι καὶ αὐτὸν Μενέλεων, vel σφι inuenit p. 140, 81. Koen. Lucianus de Dea Syr. Vol. III. p. 458. ἀλλά σφισι (ἀλλὰ σφίσι*)) μεγάλη διόθεν φιλίη ἐγένετο. Cod. Vat. 90. ἀλλά σφιν. Idem habet Cod. Reg., cuius variantes lectiones Belin de Ballu exemplari quod nunc penes me est, adscripsit. Apollonius MS. περὶ ἀντωνυμίας· Εἰ ὁμόχρονοι αἱ κατὰ τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον (πρόσωπον, σαφὲς ὅτι ἡ σφιν συστελλομένη ὁμολογεῖ ἀπ' ἰακῆς κλίσεως, εἴγε, ὅτε ἐγκλίνουσιν οἱ Ἴωνες, συστέλλουσι τὸ ι. ἡ δὲ μόνως ἐστὶν ἐγκλιτική. ὑπὸ γὰρ Ἡσιόδου ἐν ἀρχῇ τεθεῖσα εὐλόγως ὠρθοτονήθη ἐν τρίτῳ· σφὶν δ' αὐτοῖς μέγα πῆμα**). Sub v. σφίσιν, quae forma ipsi videtur ἐπέκτασις alterius illius, σφιν, monet, nonnullos perperam σφίσι a σφέσι deducere. Οὐχ ὑγιὲς δὲ, inquit (Excerpt. Apollon. p. 563.), πάλιν εἰσηγεῖσθαι τὴν σφισιν ἀπὸ τῆς σφεσι, μεταθέσεως τοῦ ε εἰς ι, βοιωτικῶς ἢ ἰακῶς. Sturzius: „Haud dubie legi debet διὰ μεταθέσεως." Codex habet μεταθέσει. Verbo εἰσηγεῖσθαι Apollonius perlibenter vtitur. Significat autem *expromere sententiam, doctrinam.* Sic Syntax. l. III. pag. 198. αὐτοὶ εἰσηγησάμενοι τὸ καὶ ἐν μιᾷ λέξει καταγίνεσθαι σολοικισμὸν, vbi recte vertitur: *eosdem docuisse, soloecismum etiam in vnica dictione positum.* Excerpt. p. 562. πάλιν τινὲς ἐπιθανεύσαντο εἰσηγούμενοι (i. e. *non sine probabilitate iudicabant, probabiliter docebant*) τὸ ε ἐγκεῖσθαι. Pessime Sturzius: *„Haec pessime corrupta alii restituant. Interim tentaui,* ἐπεσημείωσαν, τῷ εἰς ἡγούμενοι." Omnia sunt integerrima.***) — Lexicon SG. rhet. soph. MS., quod in Suida paene totum latet,

*) Secundum Apollonium, grauissimum talium rerum auctorem, σφίσι non est encliticum. Bast.

**) Hoc hemistichium in Hesiodeis frustra quaeras. Sed simile legitur in Oper. v. 56. σοί τ' αὐτῷ μέγα πῆμα, quae scriptura vehementer vereor ne corrupta sit, locoque cedere debeat illi, quam nunc primum Bastius ex Apollonio feliciter eruit. Conf. ibid. v. 82. Schaef.

***) Hic vsus verbi εἰσηγεῖσθαι scripta Graecorum satis late peruagatur: vt plurimum mirer, virum doctissimum sanissimis illis Apollonii verbis medicinam quaesiuisse. Platonius de Differ. Comoed. οἱ ποιηταὶ διὰ τοῦ χοροῦ ἢ ὑπὲρ ἑαυτῶν

Ὅς σφιν ἐΰφρονέων ἀγορήσατο, καὶ μετέειπεν.

§. LXII. [5]) *Τὸν συμπλεκτικὸν μὲν σύνδεσμον* [6]) *ἀντὶ τοῦ παραπληρωματικοῦ μὴν προςλαμβάνουσιν. ὡς παρ' Ἡροδότῳ· „μὴ μὲν ἔχειν Ἑλένην."*

---

hunc habet articulum: *Εἴ σφιν*, addito interpretamento: *εἰ ἑαυτοῖς*. Pro his Suidas habet: *Εἴσφας* (sic), *εἰς ἑαυτούς*. vnde Phauorinus fecit: *Εἰς σφᾶς, εἰς ἑαυτούς*. Bast.

5) Cod. a. *τὸν συμπλ. σύνδ.* (sine *μὲν*) *ἀντὶ τοῦ μὴν παραπλ. παραλαμβάνουσιν, ὡς π. Ἡρ. μὴ ἔχειν Ἑλένην.* Cod. b. *τὸν μὴ ἀπαγορευτικὸν σύνδ. ἀντὶ τοῦ μὴν παραπλ. παραλαμβάνουσιν, ὡς π. Ἡρ. μὴ ἔχειν Ἑλένην.* Cod. c. *τὸ μὲν, συμπλ. συνδεσμον, ἀντὶ τοῦ μὴν παραλαμβάνουσιν, ὡς παρ' Ἡροδότῳ· μὴ μὲν ἔχουσιν ἑλλήνων.* Cod. August. *Τὸν συμπλεκτικὸν καὶ σύνδεσμον ἀντὶ τοῦ μὴν παραπληρωματικοῦ λαμβάνουσιν*, omittens quae sequuntur. Schaef.

6) *Τὸν συμπλ. μὲν σύνδεσμον*] Debetur loci instauratio verissima MSStis: corruptissime adhuc editum fuit: *Τὸν μὴ ἀπαγορευτικὸν σύνδεσμον ἀντὶ τοῦ μὴν παραπληρωματικοῦ λαμβάνουσιν·* quam lectionem non exagitabo. *Μὴ μὲν ἔχειν Ἑ.* est ex Herodot. p. 157, 73. *τοὺς δὲ Τεύκρους τὸν αὐτὸν λόγον λέγειν —— καὶ ὀμνύντας, καὶ ἀνωμοτὶ, μὴ μὲν ἔχειν Ἑλένην.* A Poëtis non tantum *μὲν* pro *μὴν* ponitur (vid. Scholiast. Pindari Olymp. I. 119. Apollonii Rh. I. 90. etc.) sed ab Ionibus etiam, qui prosaïca oratione vterentur. Vsu Herodoteo inprimis iureiurandi formulis *ἦ μὲν* et *μὴ μὲν*, quibus vel adfirmatur aliquid vel negatur, id proprium fuit, a doctissimis viris saepe non animaduersum. *Ἦ μὲν* recte vulgatur pag. 424, 27. 471, 40. e duobus MSS. reponendum p. 348, 64. pro communi *ἦ μὴν*, quod etiam male obtinet p. 733, 38. Alterum, *μὴ μὲν*, collatis Herodoti locis bene defendit Cel. Valckenaer. ad p. 248, 50. Non longe distat p. 33, 97. *ὑπὸ ἀπιστίης μὴ μὲν γενέσθαι μηδαμᾶ μέζονας ἀνθρώπους τῶν νῦν.* Cum pro *μὴ μὲν* aliquando *μὴ μὴν* in Codicibus scriberetur, hoc, permutata vocali *η* in *ι*, saepe in *μή μιν* male abiisse videtur: cer-

ἀπελογοῦντο, ἢ περὶ δημοσίων πραγμάτων εἰςηγοῦντο. Subaudias *γνώμην*. V. Toup. Emend. T. I. p. 328. Schaef.

§. LXIII. 7) *Ἀντὶ τοῦ ἕως οὗ* 8), *ἐς ὃ λέγουσιν. Ἡρόδοτος· „ἐς ὃ ἐξεῖλον.“*

---

te apud Lucian. de D. S. T. III. p. 490. *Τροιζήνιοι τῇσι παρθένοισι καὶ τοῖσι ἠϊθέοισι νόμον ἐποιήσαντο, μή μιν ἄλλως γάμον ἰέναι,* (coniici posset: *ἀλλήλοισι γάμον εἶναι,*) *πρὶν Ἱππολύτῳ κόμας κείρασθαι.* In var. lect. pro *μιν* est *μὴν*, genuinum, modo leuiter in Ionico scriptore adiuuetur. In Herodoto p. 230, 48. prisca lectio reuocanda est. KOEN.

7) Codd. a. et b. *ἀντὶ τοῦ ἕως οὗ ἐς ὃ λέγουσιν.* Cod. c. *ἐς ὃ λέγουσιν οἱ Ἴωνες, ὡς καὶ Ἡρόδοτος.* Cod. August. totum articulum omittit. Dedi *ἐς ὃ λ.* pro Koeniano *εἰς ὃ λ.* SCHAEF.

8) *Ἀντὶ τοῦ ἕως οὗ*] *Τὸ ἕως οὗ* edd. Tum *ἐς ὃ λ. ὡς Ἡρόδ.* Meerm. *Ἐς ὃ ἐξεῖλον* legitur in Herodot. pag. 157, 77. *οἱ δὲ Ἕλληνες — ἐπολιόρκεον, ἐς ὃ ἐξεῖλον.* *Ἐς ὃ* hoc vsu adhibuit etiam Euseb. apud Stob. S. XXIII. pag. 191, 18. Herodoto prae ceteris familiare. Commune *ἕως οὗ* est p. 174, 40. forte ex interpretatione alicuius Grammatici ortum. Praeter Nostrum *ἐς ὃ* per *ἕως οὗ* reddit Suidas in V. Vulgatur aliquoties et *ἐς οὗ*: vid. Cel. Wesseling. ad p. 33, 80. Sed pro *ἐς οὗ* MSS. *ἐς ὃ* offerunt p. 352, 78. 355, 78. 396, 98. 415, 51. *Ἐς τὸ*, magis Ionicum, legitur p. 181, 15. facile eliciendum p. 286, 5. e MSS. lectione *ἐς τ' ἐσέβαλον*: et e vulgatis apud Lucian. de D. S. T. III. p. 458, 64. *καὶ ἡ θάλασσα ἐπὶ πολλὸν ἀνέβη, ἔστε ὃ πάντα ὕδωρ ἐγένοντο* *). Nam alioqui duntaxat *ἔστε πάντα*, vel *ἔστ' ἂν π.* scribi debuisset. *Ἔστ' ἂν* saepe latet corruptum. Aretaeus Capp. postquam melancholiam descripserat, addit p. 29. D. *τοιοίδε γίγνονται οἱ μελαγχολώδεες, εὖτ' ἂν ὑπὸ τοῦ κακοῦ κτεινέωνται. tales euadunt melancholici, quum ab hoc malo interimuntur.* Scripsit procul dubio: *ἔστ' ἂν ὑπὸ τοῦ κακοῦ κτεινέωνται, donec —.* **) Idem vitium Polyaeno p. 29. exemit Casaubonus: sed in hoc etiam L. II. p. 145. legen-

*) In hoc Luciani loco pro *ἔστε ὃ* Codd. Vat. et Reg. nonnullaeque editt. dant *ἐς ὃ*, in qua scriptura, pariter ionica, acquiescere possumus. V. etiam Belin de Ballu T. V. p. 146. BAST.

**) Alia exempla commutationis particularum *ἔστε* et *εὖτε* dedi in nota ad Dionys. Hal. de Comp. Verb. p. 308. SCHAEF.

§. LXIV. 9) *Τὸ πάλιν, αὖτις* 10) *ἀεὶ λέγουσι, καὶ οὐκ αὖθις.*

§. LXV. 11) *Τοῦ ἐπιτήδειος τὸ ῑ ὑπεξαιροῦσι, καὶ*

---

dum: *συνεβούλευσε πάντας τοὺς ἱππέας, καὶ τοὺς ὁπλίτας ἐπιβῆναι τῶν νεῶν, ὡς ἐπιθησομένους ὄπισθεν τοῖς Θρᾳξί· τοὺς δὲ κυβερνήτας ἀναχθέντας ἐπ᾽ ἀγκυρῶν* *) *σαλεύειν, ἔςτ᾽ ἂν ἴδωσιν αἰρόμενον ὑπ᾽ αὐτοῦ τὸ σημεῖον τῆς μάχης. suasit, vt gubernatores in altum prouecti in salo naues tenerent in ancoris, donec pugnae signum ab ipso sublatum viderent.* Praue editur *ὅταν ἴδωσιν* ——. De alio vsu vocum *ἐς ὅ* bene statuit Wesseling. ad p. 156, 29. Koen.

9) Cod. c. iungens hunc articulum sequenti: *αὖτις ἀεὶ λέγεται παρ᾽ αὐτῶν, καὶ οὐκ αὖθις οὐ ἐπιτήδειος* (sic, omittens rubricâ pictum *τ* ante *οὐ*) *τὸ ι ὑπ. οἱ Ἴωνες, ἐπιτήδεος λέγοντες, καὶ Ἡρ. ἵνα πυνθ. εἶναι ἐνήβητυρία ἐπιτηδεότατος* (sic). Cod. August. *αὖτις λέγουσι τὸ αὖθις.* Schaef.

10) *αὖτις*] Dubium non est, quin Grammaticus in animo habuerit Herodot. p. 162, 67. *καὶ αὖτις ὀπίσω ἐκ τοῦ ἱροῦ ἀπάγειν μιν τοὺς λύκους* —. Male *αὖθις* locum obtinet p. 412, 68. *Αὖτις* pro *αὖθις* restitui potest Oppiano e Schol. Halieut. I. 636. III. 570. e lectione marginis Cyneg. IV. 280. Hal. II. 593. Fuerunt e Grammaticis, qui inter *αὖτις* et *αὖθις* distinguerent: vid. Valckenaer. ad Ammon. p. 27. Koen.

11) Cod. a. *ἵνα πυνθ. εἶναι ἐνηβητήρια ἐπιτηδεώτητα.* Cod. b. *ἵνα πυνθάνοιτο ἐνηβητήρα ἐπιτηδεότης* (sic). **) Cod. August. *Τοῦ ἐπιτήδειος ὑπεξαιροῦσι τὸ ῑ, καὶ ἐπιτήδεος λέγουσιν,* omissis ceteris. Schaef.

*) Koeniana perperam *ἀγκύρων.* Monuit de vitio Bastius. Idem: „Emendationem *ἔςτ᾽ ἂν* in Polyaeno pro *ὅταν* probavit Valckenarius ad Euripid. Hippolyt. pag. 236. recepitque Coray." Schaef.

**) Diuersae istae scripturae, *ἐπιτηδεότης* et *ἐπιτηδεώτητα,* hinc repetendae, quod syllabae finales in libris archetypis compendiose scriptae essent, *ἐπιτηδεό* (with superscript *τ*) et *ἐπιτηδεώ* (with superscript *τ*). Posterius quidem compendium significare potest tam *ἐπιτηδεώτητα,* quam *ἐπιτηδεώτατα.* Vtrum sit intelligendum, ex solo ver-

ἐπιτήδεος λέγουσιν. Ἡρόδοτος· „ἵνα πυνθάνοιτο εἶναι τῆς [12]) ἐνηβητήρια ἐπιτηδεώτατα.“

---

12) ἵνα π. εἶναι τῆς] Ita MS. Voss. A prioribus edd. et MS. Vat. (nam Meerm. tantum: *Τοῦ ε. τὸ ι ἐξαιροῦσιν, ἐπιτηδεος λέγοντες*) vt et ab Herodoto pag. 167, 37. vocula *τῆς* abest; e qua, leuiter mutata, dignam Herodoto lectionem extudit Cel. Valckenaerius: *ἵνα π. εἶναι γῆς ἐνηβητήρια ἐπιτηδεώτατα.* quam ibidem docte vide confirmatam. Pro *ἐπιτηδεώτατα* in edd. hic est *ἐπιτηδεότης, ἐπιτηδεότητος* in Vat. *ἐπιτηδεότητα* in Voss. In *ἐπιτήδεος, ἐπιτηδεώτερος* et *ἐπιτηδεωτατος* dialectus apud Herodot. diligenter fuit obseruata. Semel nocet litera in *ἐπιτήδεια* p. 188, 70. quae rectius *ἐπιτήδεα* sunt pag. 380, 49. Aliorum adiectiuorum in *ειος* eadem est ratio. In Eusebio apud Stob. Eclog. Eth. p. 206, 16. libenter scripserim: *τὸ δὲ μετὰ τοῦτο ἐστὶν ὁδὸς ἰθέη τε καὶ εὐρέη,* pro nihili vocibus *ἐστὶ δὸς θέτε καὶ εὐρέη.* Vbi in Herodoto, quantum ad hanc dialectum, bene vulgatur p. 290, 24. *γῆν νεμόμενοι πᾶσαν δασέην ὝΛΗι παντοίῃ,* ab Herodoti manu venisse existimo: *γῆν ν. π. δασέην ἼΔΗι παντοίῃ.* Sic, *ὕλη* vsus pro *materia* p. 527, 28. solet ille. P. 358, 77. *ὁ δὲ λόφος οὗτος ὁ Χαρίτων δασὺς ἴδῃσί ἐστι.* p. 329, 76. *ἡ δὲ χώρη σφέων πᾶσά ἐστι δασέη ἴδῃσι παντοίῃσι.* Vbi duorum MSS. lectio, *ἴδη δὲ παντοίῃ,* ducere videtur ad *ἴδῃ παντοίῃ.* Permutatione autem *τῶν Λ* et *Δ* nihil est frequentius. In Liban. Or. XI. p. 287. B. *) *οὐχ ἥλιον μὲν ἐν μέσῳ βαδίσαι τῶν ὠνίων, ἢ διὰ μέσων κήπων ἐλθεῖν;* Morellus vertit Latine: *non solem quidem in medio procedere venalium —.* Tu scribe: *οὐχ ἥδιον —.* Koen. Coray ad Hippocr. T. I. pag.

borum sensu consequitur. Ideo toties confusae syllabae finales *τητα* et *τατα*, cuius confusionis exempla multa congerere taedet. In Rhetor. Ald. T. II. p. 591. legitur: *οὗτοι γὰρ (τραγικοὶ) καὶ τὰ τυχόντα πολλάκις τῶν πραγμάτων, ἁδρότητα περιφράζουσιν.* Anonymus in vno exemplorum Bibliothecae Parisinae corrigit *ἁδρότητι.* Sed Codex Hermogenis 1983. dat *ἁδρότατα,* quomodo scribendum est. Bast.

*) Imo p. 387. B., Vol. I. p. 363, 5. ed. Reiskii, qui Koenii emendationem, *ἥδιον,* firmatam auctoritate Codd. suorum, in textum recepit. Bast.

§. LXVI. [13]) Ἡ κρᾶσις τοῦ ῑ καὶ ε̄ εἰς ῑ μακρὸν τῶν Ἰώνων ἐστίν. ἱερεὺς ἱρεὺς, ἱέραξ ἵραξ, καὶ τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς η̄ ἵρηξ, κατὰ τὴν αὐτὴν διάλεκτον. Ἡσίοδος [14])·

Ὧδ' ἵρηξ προςέειπεν ἀηδόνα ποικιλόδειρον.

καὶ ὄφιες ὄφις [15]) Ἰωνικόν.

130.: „Ἐπιτήδεαι. *Cet.* ἐπιτήδειαι. *J'ai rétabli l'ionisme de ce mot qui revient souvent dans ce traité.*" Bast.

13) Cod. c. διάλεκτον. καὶ Ἡσίοδος· ὧδ' ἵρηξ προςέειπεν, omittens cetera huius versus. Deinde dat vt novum articulum: τὸ τρέπειν τὸ ῑ καὶ ε̄ εἰς ῑ μακρὸν, τῶν ἰώνων ἐστὶν, ὡς τὸ ὄφιες ὄφις. Cod. August. omittit κατὰ τὴν αὐτὴν — ποικιλόδειρον, extremoque articulo vocem Ἰωνικόν. Schaef.

14) Ἡσίοδος] Opp. et D. vs. 203. [v. 186. Brunck., qui recte dedit ψιλῶς, ἴρηξ. „Haec est vbique" inquit „scriptura Reg. codicis." V. Ruhnken. ad Homer. Hymn. in Cerer. v. 88. Fischer. ad Weller. T. I. p. 80. s. Heyn. ad Homer. Il. T. VI. p. 382. et 514. Schaef.] Eundem locum excitauit de Ionica crasi agens Etymol. M. p 467, 57. leuiter corrigendus e collata p. 475, 7. De Ionismo non est, cur plura addam. Grammaticus probabiliter respexit Herodot. pag. 169, 89. vbi ἱρέες, vel p. 171, 60. Ἱρὸν si scripsisse credatur Didymus apud Ammon. V. Θηβαῖοι· *Καὶ τὸν τρίποδα ἀπὸ τούτου Θηβαγενεῖς πέμπουσι τὸν χρύσεον εἰς τὸ Ἰσμηνίου ἱερὸν, in Apollinis Ismenii templum,* pro πρῶτον, optimus sensus erit. Koen.

15) καὶ ὄφιες ὄφις] Etymol. MS. Leidensis V. Ὄϊς· πληθυντικῶς, ἀπὸ τοῦ ὄϊες· ἡνίκα γὰρ προηγεῖται τὸ ι τῷ ε, γίνεται ἡ κρᾶσις. καὶ ὄϊες ὄϊς, ὡς ὄφιες ὄφις. Attigit formam Cl. D'Oruillius ad Charit. p. 423. Nostrique memor fuit p. 749. In Hesych. hinc defendi posset Βουβαλὶς, οἱ βούβαλοι. vbi βουβαλεῖς, aut βουβάλιες Docti corrigunt. Idem habet Ὄττις, ὄψεις. vbi vid. Cl. Albertius. In Herodot. p. 578, 19. pro ὠφελίαι τε καὶ ἐπαυρήσιες MS. ἐπάρκεσις praebet: hoc ex Ionico ἐπαυρέσις ortum censeo. Certe pag. 101, 83. pro accusatiuo ἄρδεις restituendum ἄρδις e Suida V. Ἄρδις, πληθυντικῶς

§. LXVII.[16]) *Τὸ τέμνειν τάμνειν λέγουσιν*[17]). *Ἡρόδοτος ἐν δευτέρῳ· „τοὺς ἱερέας τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ συλλέξαντας πάντας μέσους διατάμνειν.“ καὶ Ἱπποκράτης· „φλέβα τάμνειν.“*

— et Glossar. Herodoteo *). *Τὰς πόλις, πανηγύρις, πίστις* habet Herodot. pag. 123, 9. 131, 89. 196, 15. etc. Koen. Bastius: „Lexicographus Hermanni pag. 326, 49. *Ὀρνιθευτὴς λέγεται ὁ τὰς ὄ ρ ν ι ς θηρεύων.* Corrig. *τὰς ὄ ρ ν ε ι ς.* Nam Ionismo hic nullus est locus.“ Sed nonnihil distat *ὄρνις,* quod Ionicae dialecti non sic vindicem, vt Atticis scriptoribus eripiam. Sophocles Oed. R. v. 965. s. *ἢ τοὺς ἄνω κλάζοντας ὄρνις.* Euripides Hippol. v. 1069. s. Br. *τοὺς δ' ὑπὲρ κάρα φοιτῶντας ὄρνις.* Eâdem formâ vtitur Aristophanes. V. Av. v. 411. 717. 1250. 1610. et Brunck. ad hos versus. Itaque ferendum, sicubi haec forma in Grammaticorum scriptis legitur. Hesychius T. II. c. 113. *Κακκάζειν.. τὰς ὄρνις τὰς πρὸς τὸ τίκτειν φθεγγομένας Ἀττικοί.* Schaef.

16) Cod. a. *καὶ τὸ τέμνειν* etc. Deinde *Ἡρόδοτος· τοὺς ἱερέας.* Denique *καὶ Ἱπποκρ. βλέφαρα τάμνειν,* pro *φλέβα τ.* Cod. b. *Ἡρόδ. ἐν δευτέρᾳ· τοὺς ἱ.* Cod. c. *Τὸ τέμνειν τάμνειν λέγουσιν οἱ Ἴωνες,* ceteris omnibus omissis. In Cod. August. totus articulus deest. Schaef.

17) *Τὸ τ. τάμνειν λέγουσιν*] *Τὸ τ. τάμνειν φασὶν* Vatic. In Herodot. p. 171, 60. legitur: *τοὺς ἱρέας τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ συλλέξαντα πάντας, μέσους διαταμέειν.* vbi Nostri loco e MS. Voss. vtitur Cl. Valckenaer. De Ionico *τάμνειν* cum satis constet, vnicum adscribam Luciani locum de D. S. T. III. p. 486. in quo *τάμνει* et *ἔταμε,* vt turpi vitio liberetur. Editur: *ὁ νεηνίης, ὅτῳ τάδε ἀποκέαται, ῥίψας τὰ εἵματα, μεγάλῃ βοῇ ἐς μέσον ἔρχεται, καὶ ξίφος ἀναιρέεται, τὰ δὲ πολλὰ ἜΤΕΑ ἐμοὶ δοκέει, διὰ τοῦτο ἕστηκε. λαβὼν δὲ αὐτίκα τάμνει ἑωϋτὸν, θέει τε διὰ τῆς πόλιος, καὶ τῇσι χερσὶ φέρει τὰ ἔταμε.* Interpretatur Cl. Gesnerus: *tollit gladium, quales a multis inde annis, ob id ipsum puto, praesto sunt.* Sed *πολλὰ ἔτεα* illa nihil in rem praesentem commodi ferre, qui animum aduertit, facile intelligat. Corrige, sodes: *ξί-*

*) Conf. infra §. C. Bast.

§. LXVIII. [18]) *Τοῦ ἐνέγκω ἀφαιροῦντες τὸ γ, καὶ ἀντ' αὐτοῦ ἐπεντιθέμενοι τὸ ι* [19]), *ἐνείκω λέγουσιν. Ἡρόδοτος μυριαχοῦ τούτῳ χρῆται.*

φος ἀναιρέεται, τὰ δὲ πολλὰ ἝΤΟΙΜΑ, ἐμοὶ δοκέει, διὰ τοῦτο ἕστηκε. tollit gladium, quales multi, ob id ipsum, puto, in promptu sunt. — *Φλέβα τάμνειν* in Hippocrate et Aretaeo Capp. plus semel legitur. Koen. In loco Luciani de D. S. quod Koenio placuit, *ἕτοιμα,* vix puto sic confirmari posse, omnis vt dubitatio tollatur: quamquam fateor, vulgatam scripturam, *πολλὰ ἔτεα,* mihi parum probari. Cod. Vatic. pro *διὰ τοῦτο* habet *καὶ διὰ τοῦτο.* Belin de Ballu super eodem loco expromit duas alias coniecturas, *ἀπικνέεται* pro *ἀποκέαται,* et *τὰ αἰδοῖα* pro *αὐτίκα,* quarum vtra peior sit, ambigas. *Ὅτῳ τάδε ἀποκέαται,* si proprium verborum sensum vrgeas, non est, *qui ista de se statuat,* vt Interpres vertit, sed *cui haec sors obtigit,* scilicet vt *μανίᾳ* illa corripiatur. Sic legitur *ἀποκείμενον* e. c. in Schol. ad Theocrit. VII. 83. *εἴθε ἀποκείμενον ἦν εἶναί σε ἐναρίθμιον τοῖς ζῶσιν,* pro quo Glossator Cod. Paris. 2758. ita scripsit: *ὤφελες, ἀποκείμενος ὑπῆρχες* (sic). V. etiam H. Stephan. Thes. v. *ἀποκεῖσθαι.* [Glossator Cod. Lugd. Bat. ad Aristophan. Plut. v. 1157. *δεῖ* interpretatur *ἀπόκειται, ἢ πρέπον ἐστί.* Schaef.] Scriptura *ἀπικνέαται,* quam Belin de Ballu ex Cod. Reg. commemorauit, nata errore librarii parum attenti, cuius aures vocibus modo auditis *ἀπικνέεται* et *ἀπικόμενοι* adhuc personarent. Bast.

18) Cod. b. *ἀφαιροῦνται τὸ γ, καὶ ἀ. ἀ. τὸ ι ἐπεντ. ἐνείκω λέγουσιν.* Cod. a. omittit *ἐπεντ. τὸ ι.* Cod. c. *ἀφαιροῦντες τὸ γ, ἀντ' αὐτοῦ ἐνείκω λέγουσιν. Ἡρόδοτος πολλαχοῦ τούτῳ χρῆται.* In Cod. August. non legas nisi haec: *Τοῦ ἐνέγκω ἀφαιροῦντες τὸ γ, ἐνείκω λέγουσι.* Schaef.

19) *ἐπεντιθέμενοι τὸ ι*] Quae posui, male MS. Voss. praetermittit, adsumta ex edd. quae initio: *Τοῦ ἐ. ἀφαιροῦνται τὸ γ, καὶ ἀντ' αὐτοῦ ἐ.* — Meerm. *Τὸ ἐνέγκω ἐνείκω λέγουσιν, ἀφαιροῦντες τὸ γ, καὶ τὸ ι προστιθέντες.*

§. LXIX. [20]) *Τὸ ἐκπλεύσας ἐκπλώσας λέγουσιν. Ἡρόδοτος· „κατὰ λήϊην ἐκπλώσαντες* [21])."

§. LXX. [22]) *Τὸ σφεῖς καὶ σφᾶς καὶ σφῶν διαιροῦ-*

In Vatic. articulus deest. *Ἐνείκασθαι* est in Abydeni fragmento apud Euseb. Praep. Euang. p. 416. C. Hesychium non *Ἀπένεγκας, ἀπήνεγκας,* scripsisse, sed *Ἀπένεικας,* docet ordo literarum. Idem recenset Ionica *ἐνεῖκαι* et *ἔνεικεν.* Nostro hanc obseruationem suggessit Herodoteum *ἤνεικε* p. 175, 87. vel *ἐξένεικε* pag. 178, 95. KOEN.

20) Cod. c. — *λέγουσιν, καὶ Ὅμηρος* (sic pro *Ἡρόδοτος*) *κατὰ λήϊην ἐκπλώσαντες.* vnde recepi *λήϊην* pro vulg. *λήϊον.* Cod. August. *Τὸ ἐκπλεύσας ἐκπλώσας λέγουσι,* omittens cetera. SCHAEF.

21) *κατὰ λήϊον ἐκπλώσαντες*] Nolui mutare ipsius, vt videtur, hominis errorem; nam sic edd. omnes et MSS. mei, praeter Meerm. in quo exemplum deest. In Herodot. p. 179, 27. habes — *ἄνδρας, κατὰ λήϊην ἐκπλώσαντας. Ἀπέπλωον, πλώοντες,* aliaque reduxit Cel. Wesseling. e Codicibus: vid. p. 492, 5. 591, 13. etc. Supersunt tamen huius quoque generis permulta. Leue vitium tollendum ex Arriani Indicis C. 22. pag. 337. *Ἔνθεν δὲ πλώσαντες, ὁρμίζονται ἐν Σαλάκοισι, τόπῳ ἐρήμῳ· καὶ δὴ ἐκπλώσαντες σκοπέλους δύο — καθορμίζονται ἐν Μοροντοβάροις.* Scribe: *καὶ διεκπλώσαντες* *) *σκοπέλους δύο.* Sic C. 37. p. 353. naues sunt *χαλεπῶς διεκπλώουσαι τὰς ῥηχίας.* Philostrato Icon. II. p. 832. memoratur *Βοσπόρου καὶ Συμπληγάδων ἡ Ἀργὼ διεκπλεύσασα.* Phauorinus apud Stob. S. CIII. p. 564, 12. forte dederat: *δύο πόλεις Ἑλληνίδες ἀπώλοντο, ὡς παραπλέουσαι.* Editur: *ὥςπερ πλέουσαι.* KOEN.

22) Codd. a. et b. *σφέες καὶ σφέας καὶ σφέων.* Cod. c. articulum sic finit: *σφέας, σφέων. ὡς καὶ Ὅμηρος· καὶ σφέας φωνήσας.* (V. Il. IV. v. 284. et alibi, vbi est

*) Koenius apud Arrianum *δὴ* mutat in *δι.* Ego apud Longinum vice versa *δι* mutari velim in *δή.* Sic editur §. IX. p. 39. Toup. *ἀλλὰ γῆρας διηγοῦμαι, γῆρας δ' ὅμως Ὁμήρου.* Forte *δὴ ἡγοῦμαι.* Antonini Liberalis *διακούσας* in *δὴ ἀκούσας* simili modo vertit Schaeferus, vir praestantissimus, ad Dionys. p. 125. BOISSON.

σι καὶ οὕτω προφέρουσι· σφέες, σφέας, σφέων. Ὅμηρος [23]·

Ἀλλά σφεας κρατερὸς Διομήδης ἐξενάριξε.

§. LXXI. [24]) *Καὶ τὸν νοῦν καὶ τὸν ῥοῦν καὶ τὸν*

κατ᾽ ἔγκλισιν, καί σφεας φ.) Cod. August. articulum sic scriptum habet: *Τὸ σφεῖς, σφῶν καὶ σφᾶς διαιροῦσι καὶ οὕτω προφέρουσι· σφέες, καὶ σφέων, καὶ σφέας,* omissis ceteris. SCHAEF.

23) *Ὅμηρος*] In Iliade *E.* vs. 151. Sed ordinem sequens Herodoti Grammaticus, hic peruenerat ad *σφέας* p. 179, 35. Ab hoc loco non alienum erit, missis ceteris, emendare insigne Abydeni fragmentum, quod nobis custodiuit Eusebius Praep. Euang. IX. 41. p. 457. C. In eo loco circa Babylonem omnia antiquitus dicuntur *ὕδωρ εἶναι, θάλασσαν καλεομένην. Βῆλον δέ σφεα παῦσαι, χώρην ἑκάστῳ ἀπονείμαντα, καὶ Βαβυλῶνα τείχει περιβαλεῖν.* Sensui satisfecit Doctiss. Fr. Vigerus, in notis coniiciens: *Βῆλον δέ σφεας τοῦ κατακλυσμοῦ παῦσαι, hanc eluuionem repressisse.* Sed quanto propius ad corruptae lectionis vestigia accedes, si corrigas: *Βῆλον δέ σφεα ἀπαυάναι,* ab *ἀπαυαίνω.* *) Herodot. p. 358, 59. *ὁ δὲ νότος — τὰ ἔλυτρα τῶν ὑδάτων ἐξηύηνε.* Nicander apud Athen. L. IV. pag. 133. D. *Καὶ τὰς μὲν κραύρωσον ἀπαυήνας βορέῃσι.* Ita praeclare hunc versum emendare memini Valckenaerium, cum vulgetur *καὶ τὰς μὲν καύκοσον ἀποβλήνας βορέῃσι.* *Ἠέρι δὲ ξήραινον* eiusdem est apud Athen. L. IX. p. 372. E. KOEN.

24) Codd. a. et b. particulam *καὶ* ante *τὸν νοῦν* omittunt. Deinde dant *διαλύουσι, νόον καὶ ῥόον καὶ χρόα λέγοντες.* Post Cod. b. *ταμ. χρόα ἧκεν.* *Ἡρόδοτος,* omittens vocem *παισίν.* In Cod. a. tineae versus aliquot adeo depauerunt, nihil vt diuersae scripturae possit enotari. In Cod. c. articulus sic scriptus est: *οὗτοι τὸν νοῦν καὶ ῥοῦν καὶ πλοῦν καὶ χροῦν διαλύοντες, νόον λέγουσιν,*

*) Sanus est, si quis alius, locus Abydeni. *Βῆλον δέ σφεα παῦσαι,* scil. *ὕδωρ ἐόντα. Belum autem fecisse, vt non amplius aqua essent.* Ceterum aduerte constructionem anomalam, *ὕδωρ — θάλασσαν καλεομένην,* pro *ὕδωρ — θάλασσαν καλεόμενον.* V. Heindorf. ad Platon. Parmen. pag. 212. SCHAEF.

χροῦν διαλύουσι, καὶ λέγουσι νόον [25]) *καὶ ῥόον καὶ χρόα. Ὅμηρος·*

— — *ταμεσίχροα χαλκὸν* —

καὶ Ἡρόδοτος· „οἳ οὐκ ἐπὶ νόον τρέπουσιν Αἰθιόπων παισίν.“

ῥόον, πλόον καὶ χρόα, omissis ceteris. In Cod. August. sic: *Τὸν ῥοῦν καὶ τὸν χροῦν καὶ τὸν νοῦν διαλύουσι, ῥοὸν καὶ χρόον καὶ νόον λέγοντες,* item omissis ceteris. Edidi autem *ῥόον* pro vulg. *ῥοὸν.* Vicissim *ῥοὸς* (genitiu.) pro *ῥόος* edi oportuisse in Thoma Mag. p. 786., obiter monui ad L. Bos. Ellips. p. 687. vbi quae collecta sunt, possunt augeri his: Photius Lex. c. 320. *οἱ πλόες.* Suidas T. I. p. 696. *ἔξω τοῦ νοός.* Marcellinus de Thucyd. p. 8. med. *τῶν λέξεων οἱ νόες πλείονες.* Add. Ilgen. ad Hom. Hymn. p. 611. SCHAEF.

25) *καὶ λέγουσι νόον*] Paulo aliter edd. *Τὸν νοῦν — διαλύουσι, νόον καὶ ῥοὸν καὶ χρόα λέγοντες. Ταμεσίχροα χ.* est ex Il. Ψ. vs. 803. In Herodoteïs hic edd. *οἳ οὐκ ἐπὶ νόον τρέπουσί πω.* Sed *Αἰθιόπων παισὶν* MS. Voss. et Vatic. vt legitur in ipso Herod. pag. 204, 89. *Ποιῆσαι ἐπὶ νόον* dixit eodem sensu p. 12, 96. *βάλλειν ἐπὶ νόον* Lucian. de D. S. T. III. p. 473. *Νοῦς, ῥοῦς, πλοῦς* cum similibus a Doriensibus, aeque atque ab Ionibus, soluebantur. Archytas apud Stob. Eclog. Phys. p. 81, 28. *τὸ δὲ τοιοῦτον οὐ νόον μόνον εἶμεν δεῖ, ἀλλὰ καὶ νόω τι κρέσσον.* Ita scribendum pro *ὀνόμον,* quod Canterus non animaduertit. Herodot. p. 486, 20. non *εὔνου* dedit, sed *εὐνόου,* ab *εὔνοος,* quod est p. 587, 90. A *νόοι* contractum *νοῖ* e Philemone Comico notauit Etymol. M. pag. 606, 26. In compositis *εὖνοι, κακόνοι* ea contractio apud Atticos per est vulgata: *δύςνοοι* est in Xenophont. H. G. II. p. 453. B. In Lysia Or. c. fam. obtr. pag. 159. *μαρτυρεῖτε, ὡς εὔνους ὄντες ἐμοὶ, τὰ βέλτιστα ἐρεῖτε περὶ ἐμοῦ, ἀλλὰ καὶ νῦν ὑμεῖς με μόνον κακῶς λέγετε,* vel *εὐνοοῦντες* legendum est, vt p. 236, 9. vel *εὖνοι ὄντες,* vt p. 322. 364. In eodem, Or. pro Polystrat. p. 365. pro *κατηγοροῦσι μὲν τῶν τετρακοσίων, ὅτι ἦσαν κακοὶ,* praeferrem: *ὅτι ἦσαν κακόνοι.* Sic in eadem Or. pag. 358. *κατηγοροῦσι δὲ αὐτοῦ, ὡς οὐκ εὔνους ἦν τῷ πλήθει τῷ ὑμετέρῳ.* et pag. 365. *εἰ δέ τινες κακόνοι ἐγένοντο εἰς τὰ*

§. LXXII. 26) Τῇ εἰπὼν οὐ χρῶνται, ἀλλὰ τῇ εἴπας μετοχῇ 27) ἀορίστου πρώτου, προφέροντες ὡς τύψας.

ὑμέτερα πράγματα. De frequenti confusione vocum κακοὶ et κακόνοι docte monuit acutissimus Criticus Ier. Markland. in Coni. ad p. 322, 6.*) Koen. Bastius: „Hesychius nouit etiam formam κακόνος. Κακόνος, inquit, κακονοῶν. Haec forma Ruhnkenio Histor. Crit. Orator. Graec. p. XLIII., vt videtur, non plane displicuit: qua in re viro eximio non assentior.**) Magis probo, quod de nominibus propriis in νοος monuit, triplicem earum formam vsitatam esse, e. c. dici Ἀρχίνοος, Ἀρχίνους, Ἀρχῖνος. Aduerbia ex his adiectiuis deriuata desinunt in νόως aut νως: ita tamen, vt posterior forma circumflexum non admittat***). H. Stephanus Thes. Vol. II. p. 1065. G.: „Budaeus ἀγχινῶς dixit, haud scio quo exem- „plo.“ Scribendum ἀγχίνως (Schol. Platon. pag. 169.), quemadmodum εὔνως, κακόνως, πολύνως, ὀξύνως (ab ὀξίνους Basil. Epist. XLIV. T. III. pag. 131.).“ Ceterum formam solutam horum nominum etiam Atticis scriptoribus priorum aetatum placuisse, satis constat. Minus recte Zeunius ad Xenophont. Cyropaed. V, 2, 17.: „οὔτε τῷ νῷ] Vulgari οὔτε νόῳ praetuli lectionem MS. Guelf. Nam contractio νῷ Attica est —.“ Sine offensa, opinor, legerat ibid. VIII, 2, 1. τοῖς κακονόοις. Vere Lobeckius meus ad Sophocl. Aiac. p. 288.: „Prosaicorum scriptorum editores multum in hoc genere aberrare solent, nulla nec scriptorum nec aetatum ratione habita.“ Schaef.

26) Codd. b. et August. omittunt μετοχῇ — τύψας. In Cod. c. articulus sic scriptus legitur: τῇ εἰπὼν μετοχῇ οὐ χρῶνται, ἀλλὰ τῷ εἴπας. Schaef.

27) τῇ εἴπας μετοχῇ] Edd. cum MS. Meerm. Τῇ εἰ-

*) V. etiam Brunck. ad Aristophan. Pac. v. 496. Schaef.

**) Eandem probauit, me non magis assentiente, (nam Hesychii Glossa mihi, vt aliis, corrupta videtur,) Brunckius ad Aristophan. l. c. grauiore etiam errore ab ea deriuans nominatiuum pluralis κακόνοι, quem eundem errauit Albertus ad Hesychium. Schaef.

***) Cur non admittat, discas e Sylburgii nota in Clenard. et Antesignan. c. 408. Schaef.

§. LXXIII. 28) *Εἰρώτα διὰ διφθόγγου γράφουσι. καὶ οἶμαι διὰ τοῦτο, ἐπεὶ συναρχομένους ποιοῦσι τοὺς παρῳχημένους τοῖς ἰδίοις ἐνεστῶσιν. ἔστι παρ' αὐτοῖς ὁ παρατατικὸς ἐρώτα, καὶ πλεονασμῷ τοῦ*

πῶν οὐ χρῶνται μετοχῇ, ἀλλὰ τῇ εἴπας, omissis quae porro sequuntur. Spectat obseruatio Herodot. pag. 204, 93. *εἰπάντων δὲ τῶν Ἰχθυοφάγων* —. Ad Ionica *εἶπαι, εἶπαν*, Alexandrinae dialecti *ἦλθαν, ἔφυγαν, ἔλαβαν, ἔλιπαν, ἔπεσαν* contulit Valckenaer. ad Herodot. p. 649, 91. Indidem capiatur Hesychii *Ἀγάγας, ἀντὶ τοῦ ἀγαγών*. Koen. Neque *εἴπας, εἶπα* etc. Atticis scriptoribus displicuisse, exemplis demonstraui ad Dionys. Hal. de Compos. Verb. p. 436. In Longino I. 2. mirus Codicum consensus facit vt legendum censeam: *εὖ γὰρ δὴ ὁ ἀποφηνάμενος, τί θεοῖς ὅμοιον ἔχομεν, εὐεργεσίαν εἴπας καὶ ἀλήθειαν*. Conf. Var. Lect. p. 550. Weisk. Ad *εὖ γὰρ δὴ* subaud. *ἔλεγεν* s. *ἔφη*. Schaef.

28) Cod. b. *ἔστι γὰρ παρ' αὐτοῖς*. Mox *ἐρώτα, εἶτα ἐπενθέσει τοῦ ῑ γίνεται εἰρώτα, οὕτω καὶ* —. Extremo articulo *εἴρω καὶ εἰρωτῶ, καὶ τὸ παθητικὸν τοῦ εἴρω, εἴρομαι* etc. Cod. c. articulum sic orditur: *παρ' αὐτοῖς τὸ εἰρώτα διὰ δφου γράφεται, καὶ οἶμαι* etc. Deinde habet *ἐρώτα, εἶτα πλεονασμῷ τοῦ ῑ, εἰρώτα. οὕτω καὶ τὸ ἀνείρετο διὰ διφθόγγου γράφουσι. ἐστὶ γὰρ ἐρωτῶ καὶ ἔρω, καὶ παρενθέσει τοῦ ῑ, εἰρωτῶ καὶ εἴρω*, omittens quae sequuntur. Cod. August. mox ab initio pro *ἐπεὶ* habet *ἐπειδὴ*, omittens *ἰδίοις* ante *ἐνεστῶσιν*. In sequentibus dat *οὕτω* *) *καὶ τὸ ἐπανήρετο*, paullo post omittens *γραφόμενον. ἢ ἀπὸ — ἐρωτῶ καὶ ἔρω*. Nam post vocem *διφθόγγου* statim sequuntur haec: *ἔρω γὰρ τὸ ἐρωτῶ, καὶ παρενθέσει τοῦ ῑ εἴρω, καὶ τὸ παθητικὸν εἴρομαι, καὶ ὁ παρατατικὸς εἰρόμην, εἴρου, εἴρετο*. Sch.

*) Non tulisset hoc Weiskius, cuius permiram de *οὕτω* et *οὕτως* philosophantis disputationem ad Longin. p. 348., perinde vt commentum viri optimi magis etiam mirificum de paragogico *οὐδενὶ* ibid. p. 453., humanitatis est obliuioni tradere. Schaef.

ι [29]) εἰρώτα. οὕτως καὶ τὸ ἐπανείρετο, παρ' αὐτοῖς διὰ τῆς ει διφθόγγου γραφόμενον. ἢ ἀπὸ τοῦ θέματος προςλαμβάνει τὴν ει δίφθογγον. ἔστι γὰρ ἐρωτῶ καὶ ἔρω, καὶ γίνεται παρενθέσει τοῦ ι εἰρωτῶ καὶ εἴρω, καὶ τὸ παθητικὸν εἴρομαι, εἰρόμην, εἴρου, εἴρετο.

§. LXXIV. [30]) Ἔτι οἱ Ἴωνες τὰ τρίτα πρόςωπα

---

29) καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι] Horum loco edd. εἶτα ἐπενθέσει τοῦ ι γίνεται εἰράτα. MS. Vatic. εἶτα πλεον. τοῦ ι γίνεται εἴρωτα. In fine edd. Ἔστι γὰρ τὸ ἐρωτῶ, καὶ ἔρω, καὶ γ. π. τοῦ ι εἴρω εἴρομαι, εἰρόμην, εἴρου, εἴρετο. MS. Meerm. post εἴρομαι interserit: καὶ ὁ παρατατικὸς εἰρόμην —. Grammaticus respicit εἰρώτα Herodoti p. 205, 96. quapropter, cum eadem pag. v. 4. occurrat ἐπείρετο, parum abest, quin Nostrum ita scripsisse putem pro ἐπανείρετο. Koen.

30) Codd. a. et b. ὅτι οἱ ἴωνες τὰ τρ. πρ. τῶν πληθυντικῶν οὕτω ποιοῦσιν. In sequentibus Cod. a. εἰς ἀντίστοιχον δασύ. Deinde ambo (it. Cod. c.) omittunt πᾶν γὰρ — τῶν πληθυντικῶν. Sequitur in vtroque (it. in Cod. c.) εἰ μέντοι εἴη. Post Cod. a. verborum ordine inverso χαρακτηριστικὸν τοῦ μέσου παρακειμένου σύμφωνον. Cod. b. hîc vocem σύμφωνον omittit. Denique ambo (it. Cod. c.) omittunt ἤλευσται — ἤλευθα, extremoque articulo βεβόηται βεβοέαται. Nunc ceteras videamus Codicis c. varietates. Et ab initio quidem omittit voces παθητικῶν παρακειμένων. Deinde dat εἰς τὸ ἀντίστοιχον τὸ δασὺ, ποιοῦντες προςθήκην τοῦ α, οἷον νέν. Postea τότε τὸ ἰωνικὸν sine particula καὶ, et mox τὸ χαρακτ. τοῦ μ. παρακ. σύμφωνον, οἷον πέφρ. Denique (cum Cod. b.) φύσει μακρᾷ παραληγόμενον. Cod. August. articulum sic incipit: Τὰ τρίτα πρόςωπα τῶν πληθυντικῶν οἱ Ἴωνες οὕτω π. omissis vocibus παθητικῶν παρακειμένων. Mox post τῶν ἑνικῶν scriptum in eo videtur ἐκβαλ΄΄, sed linea traducta deletum. Statim omittit τοῖς ἔχουσι — ψιλόν. Deinde dat τὸ ἀντίστοιχον δασὺ, post quae continuo sequuntur haec: καὶ προςθή-

τῶν πληθυντικῶν παθητικῶν [31]) *παρακειμένων οὕτω*

κην προςθῇ τοῦ α· γέγραπται γεγράφαται, omissis intermediis. Pariter omittit quae vulgo sequuntur, *πᾶν γὰρ — τῶν πληθυντικῶν.* Tum habet *εἰ μέντοι εἴη τὸ κοινὸν διὰ σ,* omittens et articulum *τοῦ* et *τ βαρύτονον.* Statim pro vocibus *τότε καὶ* vacuum spatium habet. In sequentibus omittit *ὅτι πέφραδα — ἤλευθα.* Deinde dat *οἱ μέντοι.* Extremo articulo omittit *βεβόηται βεβοέαται.* Iam quid ego nouauerim, indicabo. Initio articuli post *οὕτω ποιοῦσιν* posui punctum, post *ψιλὸν* (ante verbum *τρέπουσι*) comma. Koenius post illud plane non, post hoc plene interpunxerat: quod perperam factum puto. Ad finem ex Codd. Paris. scripsi *εἰ μέντοι — παραληγόμενον.* Repete ex antecedentibus *εἴη τὸ κοινόν.* Koeniana habet *εἰ μέν τοι — παραληγόμενοι:* errore, opinor, typothetae; nam Koenium *παραληγόμενος* dare voluisse, ipsius nota docet. SCHAEF.

31) *παθητικῶν*] Addidi vocabulum ex MS. Voss. In Vatic. et Meerm. (qui *Ὅτι* initio articuli pro *Ἔτι*) etiam alterum, *παρακειμένων,* deest. Mox pro *ἀντιστοιχοῦν* Meerm. *ἀντίστοιχον.* Post *λελέχαται,* pro quo male *λελάχαται* Voss. ex hoc et Vatic. accessit *γέγραπται γεγράφαται. Γεγράφαται* Democriti est apud Stob. S. XLII. p. 279, 6. obuium etiam in Philostrati Icon. I. pag. 776. vnde, vt est imitator Senioris, habet Philostrat. Iunior Icon. II. p. 866. Conf. Olear. ad V. A. T. p. 5. n. 7. Singulare est plane *ΓΕΓΡΑΨΑΤΑΙ* in Tab. Heracleensi I, 73. *ψ* pro *φ* posito, vt in Siculo *ψὶν* pro *σφίν·* nisi in litera *Ψ* superiores ductus vetustate detriti fuerint. KOEN. Bastius: „Ne credas. Ignorauit, vt videtur, vir doctissimus, notam † passim, maxime in numismatibus, vsurpatam esse pro littera *Φ.* Villoisonus Anecd. Graec. Vol. II. p. 165. not. 2.: „Haec figura † apud Haym, *Tesoro* „*Britannico,* To. 1. p. 99. ed. Londin. 1719. in quodam „nummo *ΒΑΣΙΛΕΩΣ †ΙΛΙΠΠΟΥ ΕΠΙ†ΑΝΟΥΣ* „*†ΙΛΑΔΕΛ†ΟΥ,* nec *Ψ,* nec *Χ* repraesentat, sed *τὸ* „*Φ,* quod notandum; vt et ibid. To. 2. p. 37. in duobus „Arsaci nummis, *ΕΠΙ†ΑΝΟΥΣ,* et *†ΙΛΕΛΛΗΝΟΣ.*" — Ceterum adde Clement. Alexandr. Paedag. l. II. pag.

ποιοῦσιν. ἐν τοῖς τρίτοις προσώποις τῶν ἑνικῶν, τοῖς ἔχουσι πρὸ τοῦ τ ψιλὸν, τρέπουσι τὸ ψιλὸν εἰς τὸ ἀντιστοιχοῦν δασὺ, καὶ ποιοῦσι προσθήκην τοῦ α· νένιπται νενίφαται, λέλεκται λελέχαται, γέγραπται γεγράφαται. πᾶν γὰρ τρίτον ἑνικὸν [32]), ἔχον πρὸ τοῦ τ ψιλὸν, τροπῇ τοῦ ψιλοῦ εἰς δασὺ καὶ προσθέσει τοῦ α ποιοῦσιν οἱ Ἴωνες τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν. εἰ δέ τοι εἴη τὸ κοινὸν διὰ τοῦ σ τ βαρύτονον, τότε καὶ

---

224. τὰ τῶν παλαιῶν συμπτώματα . . . . εἰς τὴν ἡμετέραν ἀναγεγράφαται νουθεσίαν, vbi Sylburgius, nescio qua de causa, haec notauit: *potest etiam communiter scribi ἀναγέγραπται.*" Huiusmodi formis etiam Atticos scriptores vti, in vulgus notum est, placuitque hic πῖνος maxime historicis posteriorum temporum. Dio Cass. T. I. p. 177, 31. συνειλόχαται. Vere autem Grammaticus noster docet, has esse formas τῶν πληθυντικῶν. Homer. Hymn. in Apoll. v. 20. olim edebatur: νόμος βεβλήαται ᾠδῆς. Maittairius ad h. l. in Miscell. Carmin. pag. 166.: „Aliquando α etiam tertiae singulari Iones inserunt; vt ἐπανισταίατο Herodot. 175. 2. lege Aem. Port. Lexic. Ionic." Fallitur, ac frustra citat Herodoteum locum (IV. c. 166. extr.), vbi ex Cod. Pass. ἐπανιστέαιτο scribendum. SCHAEF.

32) πᾶν γὰρ τρίτον ἑνικῶν] Haec, vsque ad εἰ δέ τοι εἴη τὸ κοινὸν etc. a prioribus edd. a MSS. etiam Vatic. et Meerm. absunt. Paulo post Meerm. τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ μέσου παρῳχουμένου σύμφωνον. Deinde pro παραληγομένων, vt edd. habent, recepi παραληγόμενος e MSS. Voss. Vat. Hoc in παραλήγοι videtur commutandum. De formis Ionicis diligenter egit Maittairius de Dial. Ion. pag. 128-130. Cum πεποιέαται, βεβοέαται, conuenit μεμετρέαται Hipponactis apud Etymol. M. pag. 573, 44. τετιμέαται Eusebii apud Stob. S. CV. p. 567, 9. cuius est etiam ἀποστερέαται S. XVI. p. 154, 15. vt Hippocratis τεχνέαται p. 17, 55. Huic leuem mendam deme p. 346, 2. qui domos aedificant δίαιταν ἀνθρωπίνην μιμέεται, τὰ μὲν ξηρὰ ὑγραίνοντες —. Scripserat de more Ionico μιμέαται, *imitantur.* KOEN. In Eusebio corrig. ἀπεστερέαται, in Hippocrate τετεχνέαται. SCH.

τὸ Ἰωνικὸν ἔχει πρὸ τοῦ αται τὸ χαρακτηριστικὸν σύμφωνον τοῦ μέσου παρακειμένου, πέφρασται πεφράδαται [33]), ὅτι πέφραδα. ἤλευσται ἠλεύθαται, ὅτι ἤλευθα. εἰ μέντοι ἀπὸ περισπωμένων φύσει μακρᾷ παραληγόμενον, ταύτην συστέλλουσι πρὸ τοῦ αται εἰς τὴν ὀφειλομένην συστολήν. πεποίηται πεποιέαται, βεβόηται βεβοέαται.

§. LXXV. [34]) Ἔτι στοιχοῦσιν οἱ Ἴωνες ἐπὶ τῶν εἰς

---

33) πεφράδαται] Boissonadus: „Dio Cassius 37. §. 16. p. 122. αὐτοὶ Ἰουδαῖοι ὠνομάδαται. et §. 17. κεχωρίδαται δὲ ἀπὸ τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων.“ Κεχωρίδαται habet etiam Interpres Graecus Iulii Caesaris init. Dicas talia reliquias vetustissimi styli historici, quibus, tanquam gemmis, etiam recentissimi συγγραφεῖς narrationem suam distinxerunt. Schaef.

34) Cod. b. ὅτι στοιχοῦσιν. Mox Codd. a. et b. (it. c.) omittunt verba ἐπὶ τῆς γενικῆς. Deinde ambo ὤφειλε γὰρ εἶναι ἡ γενικὴ (a. γυναικὴ) Λαερτίδου, ἐπεὶ τὰ etc. Post ambo μιᾷ συλλαβῇ περιττεύουσι (Bastius: „bene“) τῆς γενικῆς. Mox Cod. b. πηλέως πηλείδου, πρ. πριαμίδου: item λαερτίδου. Extremo articulo Cod. a. ordine verborum inuerso γίνεται πηληϊάδης. Sed Cod. b. omittit γίνεται. Cod. c. Ἀντιστοιχοῦσιν οἱ ἴωνες. In sequentibus ὤφειλε γὰρ εἶναι Λαερτίδου ἡ γενικὴ, καὶ πηλείδου, ἐπεὶ etc. Post μιᾷ συλλαβῇ περιττεύει τῆς γενικῆς. Articulum finit his verbis: προφέρουσι λέγοντες Λαερτιάδης καὶ πηλεϊάδης, εἶτα κατ᾽ ἔκτ. ἀττ. γίνεται πηληϊάδης. Cod. August. item omittit verba ἐπὶ τῆς γενικῆς. Deinde dat ὤφειλε γὰρ εἶναι ἡ γενικὴ Λαερτίδου, ἐπεὶ τὰ etc. Post περιττοσυλλαβοῦσι (Tittmannus enotauit περιττοῦσι *)) τῆς πρωτοτύπου γενικῆς, οἷον Πηλέος Πηλεΐδης, etc. Extremo articulo καὶ Πηλεΐδης, et γίνεται Πηληϊάδης. Ex hoc Cod. dedi, quod ipsa Grammatici regula commendat, Πηλεΐδης pro vulg. trisyllabo Πηλείδης. Iam facile intelligitur, in sequentibus pro vulg. Πηλειά-

*) Si placet, vtere hac scriptura ad augendam fidem verbi περιττόω, quod hucusque sola nominum inde deriuatorum auctoritate tueri licuit. Schaef.

δου ληγόντων ἐπὶ τῆς γενικῆς [35]) πατρωνυμικῶν ταῖς ἐπεκτάσεσι, Πηληϊάδου λέγοντες καὶ Λαερτιαδου.

δης scribendum fuisse Πηλεϊάδης, quod ipsum librarius Augustani libri videtur dare voluisse. SCHAEF.

35) ἐπὶ τῆς γενικῆς] Desunt, quas adscripsi, voces in edd. MSS. Vatic. Meerm. Mox Πηλειάδου edd. cum Meerm. Tum cum Vat. ὤφειλε γὰρ εἶναι ἡ γενικὴ Λαερτίδου, ἐπεὶ τὰ — περιττεύουσι — et deinde: οὕτω καὶ Λαέρτου Λαερτίδου ὤφειλεν εἶναι τὸ πατρωνυμικὸν, in fine verbum γίνεται praetermittentes. Priori huius articuli parte, ob verbum στοιχοῦσιν, vsus est Cel. Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. p. 263. Quantum ad patronymica Πηληϊάδης, Λαερτιάδης attinet, in quibus literam α ex Ionica dialecto Grammaticus repetit, Doctiss. Rich. Dawesii in Misc. Crit. p. 173. obseruatio est, *in formandis patronymicis genitiui terminationem ος vel ου post syllabam breuem in ιδης, post longam vero in ιάδης migrauisse.* Non prorsus ignotam fuisse, quod censet Vir doctiss. antehac eam analogiam, liquet ex Eustath. ad Il. *Α.* p. 13, 11. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι οὐκ ἀεὶ τὸ α ποιητικῶς πλεονάζει ἐν τοῖς διὰ τοῦ ιδης πατρωνυμικοῖς, ἀλλὰ μόνον ἐξ ἀνάγκης, ὅτε πρὸ τοῦ ι μακρά ἐστι συλλαβή. οἷον Τελαμωνίδης Τελαμωνιάδης, Νηληΐδης Νηληϊάδης. οὕτως οὖν καὶ Πηληΐδης Πηληϊάδης. tum addit nonnulla ad Nostri rationem, τὰ εἰς δης πατρωνυμικὰ μιᾷ συλλαβῇ περιττοσυλλαβοῦσι τῆς γενικῆς τοῦ πρωτοτύπου, facientia: Τὰ γὰρ εἰς δης ἀπαθῆ πατρωνυμικὰ — μιᾷ συλλαβῇ πλεονάζει τῆς γεννήτορος πρωτοτύπου γενικῆς, ἀφ' ἧς ἡ πατρωνυμία γίνεται. Literam α accedere in similibus, εἰ λήγει τὸ πρωτότυπον εἰς ος καθαρεῦον, i. e. si ante ος vel ου sit vocalis ι, tradit Herodian. in Aldi Hortis Adon. p. 429, 6. quocum facit Etymol. M. p. 554, 36. propterea, quod et Eustath. l. c. instituit, Λαερτιάδης non a Λαέρτης deducens, sed a Λαέρτιος. Optime. Λαέρτιος pro Λαέρτης ex Sophocle stabiliuit Vir summus ad Aristophan. Plut. vs. 312. [Sophocl. Ai. 1410. σπέρμα Λαρτίου πατρός. BOISSON.] Ceterorum patronymicorum in ιάδης non diuersa videtur ratio fuisse. *Amphitryoniades, Anchisiades*, aliaque sunt apud Virgi-

ὤφειλε γὰρ Λαερτίδου εἶναι ἡ γενικὴ καὶ Πηληΐδου, ἐπειδὴ τὰ εἰς δης πατρωνυμικὰ μιᾷ συλλαβῇ περιττοσυλλαβοῦσι τῆς γενικῆς 36) *τοῦ πρωτοτύπου, οἷον Πηλέως Πηλεΐδης, Πριάμου Πριαμίδης. οὕτω καὶ Λαέρτου Λαερτίδης ὤφειλεν εἶναι τὸ πατρωνυμικόν. ἀλλ' οἱ Ἴωνες ποιοῦσιν ἐπέκτασιν καὶ οὕτω προφέρουσι, Λαερτιάδης λέγοντες καὶ Πηλεϊάδης. εἶτα κατ' ἔκτασιν Ἀττικὴν Πηληϊάδης γίνεται.*

§. LXXVI. 37) *Χρῶνται δὲ καὶ ταῖς μεταθέσεσιν. ἔστι δὲ Μετάθεσις, ὅταν ἢ τὸ πρῶτον στοιχεῖον* 38)

---

lium; apud Ouidium in Metam. *Abantiades, Acrisioniades, Asopiades, Athamantiades,* etc. Koen. Add. Valckenar. Diatrib. Euripid. p. 287. Bast.

36) *περιττοσυλλαβοῦσι τῆς γενικῆς*] Notanda constructio. Sic Etymolog. M. c. 35, 41. *περιττοσυλλαβοῦσα τῆς ἰδίας εὐθείας.* et mox v. 49. *οὐ περιττοσυλλαβεῖ τῆς ἰδίας εὐθείας.* Sed alibi Etymologus iungit datiuo. c. 131. sq. *εἰ δὲ περιττοσυλλαβοῦσι τὰ ῥήματα τοῖς ὀνόμασι.* vbi mox sequitur: *εἰ δὲ περιττοσυλλαβεῖ τὰ ὀνόματα τοῖς ῥήμασι.* Schaef.

37) Codd. a. et b. *ὅταν — γένηται δεύτερον.* Deinde Cod. a. *τοῦ ᾱ στερητικοῦ ἡ ἀτραπητὸς, καὶ ἔστιν ἡ εὐθεῖα ὁδὸς, εἶτα γέγ.* Cod. b. *τοῦ ᾱ στερητ. μορίου, καὶ ἔστιν ἡ εὐθ. ἡ ἀτραπητὸς ἦν ἡ ὁδὸς, εἶτα γέγ.* Cod. c. *Χρῶνται οἱ ἴωνες ταῖς μεταθέσεσι. ἔστι δὲ μετάθεσις, ὅταν τὸ πρῶτον στοιχεῖον τῆς ἰδίας συλλαβῆς γίνηται δεύτερον, οἷον ἀτραπιτὸς ἀταρπιτός. ἐκ γὰρ τοῦ τρέπεσθαι καὶ τοῦ ᾱ στερητικοῦ μορίου, γέγονεν ἡ ἀτραπιτός. σημαίνει δὲ τὴν ὁδόν. εἶτα γέγονεν ἡ μετάθεσις τοῦ στοιχείου καὶ λέγεται ἀταρπιτός. ἢ — κρατερός.* ceteris omissis. Ex hoc libro asciui *γίνηται δεύτερον* pro soloeco *γίνεται δ.* Cod. August. *Χρῶνται καὶ ταῖς* etc. sine particula *δέ.* Deinde *τὸ στοιχεῖον,* omissa voce *πρῶτον.* Postea *γένηται συλλαβῆς δεύτερον.* Post *στερητικοῦ* inserit *ἀτραπητός,* statim omittens *καὶ σημαίνει — ὁδόν.* Denique dat *καὶ τὸ δεύτερον πρῶτον, καρδία κραδία,* etc. Schaef.

38) *τὸ πρῶτον στοιχεῖον*] Postremam vocem, quae a Voss. exsulat, ex prior. edd. et MS. Meerm. assumsi.

τῆς ἰδίας συλλαβῆς γίνηται δεύτερον, οἷον ἀτραπητὸς ἀταρπητός· ἐκ γὰρ τοῦ τρέπεσθαι γέγονε καὶ τοῦ α στερητικοῦ, καὶ σημαίνει τὴν εὐθεῖαν ὁδόν· εἶτα γέγονε μετάθεσις τοῦ πρώτου στοιχείου καὶ λέγεται ἀταρπητός· ἢ τὸ δεύτερον πρότερον, οἷον καρδία κραδία, καρτερὸς κρατερὸς, τέταρτον τέτρατον. Ὅμηρος·

Τέτρατον ἦμαρ ἔην, καὶ τῷ τετέλεστο ἅπαντα.

§. LXXVII. 39) Ἰστέον δὲ, ὡς διαφέρει Μετάθεσις Ὑπερθέσεως. ἡ μὲν γὰρ Μετάθεσις ἐν τῇ αὐτῇ συλλαβῇ γίνεται, ἡ δὲ Ὑπέρθεσις ἐν ἑτέρᾳ 40). ὡς τὸ ὀθνεῖος· ἦν γὰρ νόθος νοθεῖος καὶ καθ' ὑπέρθεσιν ὀθνεῖος. καὶ πάλιν γόνυ γόννος καὶ δόρυ δόρυος, καὶ καθ' ὑπέρθεσιν γουνὸς καὶ δουρός. χρῶνται δὲ καὶ τούτῳ τῷ πάθει οἱ Ἴωνες.

§. LXXVIII. 41) Ἔτι χρῶνται καὶ οὗτοι παραλή-

Meermannianus autem MS. cetera huius §. post — τῆς ἰδίας γένηται συλλαβῆς (nam ita scribit cum edd. et Vat.) non agnoscens, e reliquis, quae ad Ionicam dialectum porro referuntur, perpauca tantum habet; quae suis quaeque locis commemorabimus. Paulo post edd. καὶ τοῦ α στερητικοῦ μορίου, καὶ ἔστιν ἡ εὐθεῖα ἡ ἀτραπητὸς, ἤγουν ἡ ὁδός. Vatic. καὶ τοῦ α στερητικοῦ, ἢ ἀρτάπητος, καὶ ἔστιν ἡ εὐθεῖα ὁδός. De ἀταρπιτὸς (quomodo et ἀτραπιτὸς praestat hic scribere, et supra §. XXXIX.) vid. Cl. Albertius ad Hesych. in V. Sequentia, in quibus πρώτου ab edd. et Vat. abest, sic legam: εἶτα γέγονε μετάθεσις τοῦ πρώτου στοιχείου, καὶ γίνεται ά. Homeri versus est ex Il. Γ. 262. Koen.

39) Cod. August. pro ἐν ἑτέρᾳ habet ἐν ἑκατέρᾳ. Extremo articulo pro Ἴωνες Codd. a. b. et c. [it. edit. Ven. Melchioris Sessae a. 1525.] οἱ Ἴωνες, quod recepi. Quamquam illud, libris tacentibus, non mutassem. Nam etiam sic solet Grammaticus. Schaef.

40) ἐν ἑτέρᾳ] Sic MSS. Voss. et Vat. pro ὑστέρᾳ. Ἐν ἑτέρᾳ recte scribit, loco vsus Grammatici, Valckenaer. ad Grammat. π. Β. p. 194. n. 15. Koen.

41) Codd. a. b. c. et August. hunc articulum omittunt. Schaef.

γουσι [42]) *εὐθειῶν ἀντὶ γενικῶν, ὥςπερ οἱ Ἀττικοί. οἷον·*

Οἱ δὲ δύω σκόπελοι [43]), *ὁ μὲν οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει.*

ἀντὶ τοῦ τῶν δύο σκοπέλων ὁ μὲν τόδε, ὁ δὲ τόδε.

§. LXXIX. [44]) *Εἰδέναι δεῖ* [45]), *ὡς ἡ μὲν ἀρχαία Ἰὰς μετέπεσε παρὰ τὴν τῶν κατοικούντων περιτροπήν. διέμεινε δὲ ἕως ἐκείνου τοῦ καιροῦ, ἐφ᾽ ᾧ ἐποίησαν οἱ Ἴωνες τὰς ἀποικίας, καὶ διεσπάρησαν εἰς τόπους πλείονας.*

---

42) *παραλήγουσι*] Non intelligo. Intelligerem *παραλήψεσι*, quod Gregorium scripsisse suspicor. Supra §. XXXII. *Αἱ παραλήψεις τῶν ἀπαρεμφάτων ἀντὶ προστακτικῶν Ἰώνων εἰσί.* §. XXXIII. *Αἱ παραλήψεις τῶν ἀρσενικῶν ἀντὶ θηλυκῶν Ἰωνων εἰσί.* Lesbonax de Schemat. p. 181. *παραλαμβανομένης δοτικῆς πτώσεως ἀντὶ γενικῆς.* Schaef.

43) *Οἱ δὲ δύω σκόπελοι*] Odyss. *M.* vs. 73. MS. Voss. *ὁ μὲν οὐρανὸν ἀμφὶς εὐρὺν ἱκανει. Ἀμφὶς* dabat etiam §. XXXV. de Dial. Att. vbi de nominatiui huius in distributione vsu pauca adscripsi. Koen.

44) Codd. a. et b. *εἰδέναι δὲ χρὴ*, ac deinde *περιτροπὴν, καὶ διέμεινεν ἕως.* Cod. c. *εἰδέναι δὲ χρὴ*, ac deinde *περιτροπὴν, διέμεινε δὲ ἕως*, et pro *ἐφ᾽ ᾧ, ἐφ᾽ οὗ.* Cod. August. *εἰδέναι χρὴ — περιτροπὴν, καὶ διέμεινεν, ἕως.* Dedi *περιτροπὴν* pro vulg. *παρατροπήν. Περιτροπὴ* est i. q. *ἐξανάστασις, quum quis loco suo deturbatur, sedem suam relinquere cogitur.* Dionysius Halic. Ant. Rom. V. c. 24. T. II. p. 900. *οὓς δὲ τῷ θυρεῷ περιτρέπων.**) Pro *ἐφ᾽ ᾧ* quominus darem *ἐφ᾽ οὗ*, solum *ἐφ᾽ οἷς* obstitit, quod habet Chaeradami editio Ioannis Grammatici. Nam *ἐπὶ* cum *datiuo* tempus significans insolentius videtur quam pro talis styli simplicitate. Pausanias X. c. 9, 2. *ἐπὶ ἡμέρᾳ πάσῃ.* Sed ibid. c. 18, 4. *ἐφ᾽ ἡμέρας πάσης.* Modo praecesserat *ὁσημέραι.* Schaef.

45) *Εἰδέναι δεῖ*] *Εἰδέναι δὲ χρὴ* prior. edd. et mox *περὶ*

*) In Schol. ad Philostr. Her. p. 411. Boiss. non solicitem *περιτρέπων.* Lysias p. 210. Reisk. *ὑμεῖς οὖν μὴ βούλεσθε εἰς ὑμᾶς τὴν αἰτίαν ταύτην περιτρέψαι.* Schaef.

§. LXXX. [46]) *Λέγεται δὲ παρ' αὐτοῖς τὸ μὲν ὑγιαίνειν, οὐλεῖν. ὅθεν καὶ τὰ ὑγιῆ τῶν τραυμάτων* [47]) *οὐλὰς λέγομεν.*

τὴν τῶν κατοικούντων περιτροπὴν, (*μετατροπὴν* MS. Vatic.) *καὶ διέμεινεν ἕως* —. Dein *ἐφ' οὗ* Voss. Io. Grammat. e quo haec fere transscripta, de Dial. Ion. *Ἡ μὲν οὖν ἀρχαία Ἰὰς μετέπεσε παρὰ τὴν τῶν κατοικούντων παρατροπήν. διέμεινε δὲ ἕως ἐκείνων τῶν χρόνων, ὅτι* (L. *ὅτε*) *) *ἐποιήσαντο Ἴωνες τὰς ἀποικίας καὶ διεσπάρησαν εἰς πλείονας τόπους.* De Ionum coloniis, quae Codri filiis ducibus actae, vid. Edw. Simsonii Chronicon Cath. ad ann. 2948. Earum occasione antiquam *Ἰάδα*, quae ab *Ἀτθίδι* antiqua diuersa non erat, cum aliis atque aliis gentibus Iones admiscerentur, varias sensim subiisse mutationes, rationi consentaneum est. Diuersis in vrbibus habitantes Iones *γλῶσσαν οὐ τὴν αὐτὴν νενομίκασι, ἀλλὰ τρόπους τέσσερας παραγωγέων* habebant, teste Herodoto p. 70, 86. Illuc pertinent Dialecti Ionicae quatuor *μεταπτώσεις*, quas memorat Grammaticus MS. Leidensis *περὶ διαλέκτων.* Nostri locus, et Io. Grammatici, Viros doctos, qui Ionum migrationes attigerunt, videtur fugisse. Koen.

46) Cod. c. *τὸ ὑγιαίνειν*, omissa particula *μέν.* Schaef.

47) *τῶν τραυμάτων*] *τῶν πραγμάτων* Vatic. Alterum recte Io. Grammat. cui articulus debetur. *Οὖλος*, pro *ὅλος*, Ionibus tribuitur etiam supra §. LIII. in *Προσθέσει*, et ab aliis Grammaticis. Inde formatum *οὐλὴ caro* est proprie *solidata, solerata;* quae Latina verba et ipsa ab *ὅλος, solus,* et geminata liquida apud Oscos, teste Festo, *sollus,* familiam ducere videntur. Isidori Glossar. V. *solerare, id est solidare, a solus solerus.* Sic malim, pro *a solus soleris.* *Οὐλὴ*, quae vox pro *vulnerum cicatrice* ab Ionum vsu in communem iam olim venit, Ammonio pag. 107. perite redditur *ἡ ὑγιασμένη σὰρξ ἐκ παλαιοῦ τραύματος·* vbi vide Cl. Valckenaerium, Nostri verbis vsum, et perdoctam Gesneri obseruationem ad Orphei Argon. vs. 955. Figurate Philostratus V. A. L. III. pag. 131. *δοκεῖ μοι καὶ τὸν προγνωσόμενον ἄνδρα ὑγιῶς ἑαυ-*

*) Editio Chaeradami non habet *ὅτι*, sed *ἐφ' οἷς*. Boisson.

τοῦ ἔχειν, καὶ μήτε κηλῖδα προςμεμᾶχθαι *) τῇ ψυχῇ μηδεμίαν, μήτε οὐλὰς ἁμαρτημάτων ἐντετυπῶσθαι τῇ γνώμῃ· καθαρῶς δὲ αὐτὸν προφητεύειν, ἑαυτοῦ καὶ τοῦ περὶ τῷ στέρνῳ τρίποδος **) ξυνιέντος· γεγονότερον (L. γεγωνότερον ***)) γὰρ οὕτω καὶ ἀληθέστερον τὰ λόγια ἐκδώσει: quem οὐλὰς ἁμαρτημάτων duxisse e Platonis fonte Gorgia p. 524. monitus agnosco †). Conf. L. II. p. 82. *Οὐλεῖν* et *συνουλεῖν* Latini *cicatricare* dicebant. Onomasticum vetus: *Cicatriso*, *συνουλέω*. L. *Cicatrico*. Vid. Festus in V. Apollo Medicus *Οὐλίου* titulo a quibusdam antiquitus colebatur, vt Diana *Οὐλίας*. De Apolline Strabo L. XIV. p. 942. *Οὔλιον δ' Ἀπόλλωνα καλοῦσι τινὰ καὶ Μιλήσιοι, καὶ Δήλιοι, οἷον ὑγιαστικὸν καὶ παιονικόν. τὸ γὰρ οὐλεῖν, ὑγιαίνειν, ἀφ' οὗ καὶ τὸ οὐλή.* Sine vitii suspicione loco vsus est etiam Corn. Tollius ad Pa-

*) Imo *προςμεμάχθαι*. SCHAEF.

**) *Τὸν περὶ τῷ στέρνῳ τρίποδα* conferas cum *τῇ ἐπὶ τῇ καρδίᾳ τιάρᾳ* Xenophontis Anab. II, 5, 23. vbi nollem vir egregius, deprauatis interpolatisque Stobaei et Senecae locis vsus, diuersissima miscuisset. Ibidem §. 7. reuocanda priorum scriptura editionum: *οὔτ' ἀπὸ ποίου ἂν τάχους φεύγων τις ἀποφύγοι.* Nouissimae enim editionis interpolatio et concinnitatem membrorum periodi turbat, nec satis respondet significationi, qua Xenophon verbum *ἀποφεύγειν* vsurpare solet. Nam *ἀποφεύγειν* illi est *aufugere*, *quod persequens te assequi non potuit*: quo in vsu sola spectatur celeritas fugientis. Conf. I, 4, 8. *οὔτε ἀποπεφεύγασιν· ἔχω γὰρ τριήρεις, ὥςτε ἑλεῖν τὸ ἐκείνων πλοῖον.* vbi velocitas triremis opponitur tarditati nauis onerariae. Obiter moneo, II, 5, 7. *ἀποσταίη* item referendum esse ad *τὸν πόλεμον*. Recte enim dicitur *ἀποστῆναι τὸν πόλεμον εἰς ἐχυρὸν χωρίον*, *euitare bellum recipiendo se in locum munitum.* Sic Xenophon de Venat. III, 3. *αἱ ἄψυχοι δὲ λείπουσι τὰ ἔργα, καὶ ἀφίστανται τὸν ἥλιον ὑπὸ τὰς σκιάς.* vbi quas turbas viri docti, quod hanc constructionem ignorarent, concitauerint, discas e Lexico Xenophonteo T. I. p. 503. b. SCHAEF.

***) Et sic Huetius correxit, cuius vidi notas manuscriptas. BOISSON.

Eàdem mendâ alius Philostrati locus foedatur. V. Boissonad. ad Heroic. pag. 378. et Heringa Obseruat. Crit. pag. 64. BAST.

Sic in Diogene Laërtio confusa *γεγὼς* s. *γεγονὼς* et *γεγωνὼς*, it. *περιγεγονὸς* et *περιγεγωνὼς*, quo composito Lexica carent. V. Doruill. Vann. Crit. p. 151. s. SCHAEF.

†) Conf. Heindorf. ib. p. 269. Platonis locum imitatus est alibi Philostratus. V. A. I. 11. *ὃν δ' ἂν κατεστιγμένον ἴδωσι καὶ διεφθορότα.* Vide Brodaeum Misc. I. c. 4. BOISSON.

§. LXXXI. [48]) Ὁ δὲ λόγος, μῦθος [49]).

§. LXXXII. [50]) Καὶ τὸ μαντεύεσθαι, ἀνελεῖν [51]).

---

laephat. pag. 157. Sed onerat non nihil structuram sic positum τινά. Coniicio itaque olim fuisse: Οὔλιον δ' Ἀπόλλωνα καλοῦσι Τήνιοι, καὶ Μιλήσιοι, καὶ Δήλιοι. Primum, Deliis Tenios iunctos, nemo mirabitur, qui in consilium adhibuerit Herodotum pag. 482, 91. Deinde, Teniis etiam, cur Apollinem Οὔλιον colerent, grauissima erat ratio, ὅτι ἐν τῇ Τήνῳ — ὄφεις καὶ σκορπίοι δεινοὶ ἐγένοντο, vt scribit Scholiastes ad Aristoph. Plut. vs. 718. Vt insulares, cuius me Cl. Valckenaerius opportune commonefecit, Neptunum colebant Medicum. Apud Clementem Alex. Protreptic. p. 26, 9. Φιλόχορος ἐν Τήνῳ Ποσειδῶνα φησὶ τιμᾶσθαι ἰατρόν. Koen.

48) Cod. c. ὁ λόγος μῦθος παρὰ τοῖς ἴωσι λέγεται. Schaef.

49) Ὁ δὲ λόγος, μῦθος] Pariter Io. Grammaticus. Conf. Schol. ad Homeri Il. *Α*. vs. 25. 32. *Θ*. vs. 524. etc. Μύθα pro φωνὴ tribuit Cypriis Hesych. in V. Alias λόγος et μῦθος ita frequenter opponuntur, vt de quauis narratione λόγος, de ficta vero fabula et falsa μῦθος teratur. Max. Tyr. Diss. XXXVI. §. 2. p. 423. Ἐμοὶ δὲ ὁ μῦθος ἀπελθὼν ἐκποδὼν, καὶ γενόμενος ἐκ μύθου αὐτὸ τοῦτο λόγος. Aelian. H. A. IV, 34. Ὁ λόγος δὲ, ὅστις λέγει διαξαίνειν αὐτοὺς τὰς μήτρας, μῦθός ἐστι. Longus Past. II. p. 48. πάνυ ἐτέρφθησαν ὥσπερ μῦθον, οὐ λόγον, ἀκούοντες. Koen. V. Villoison. ad Longi l. c. pag. 90. Schaef.

50) Cod. c. Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν μαντεύεσθαι ἀνελεῖν λέγουσιν. Schaef.

51) καὶ τὸ μαντεύεσθαι, ἀνελεῖν] Hanc Glossam cum multis sequentibus e Lexico Herodoteo, quod secundum ordinem librorum Herodoti legit, tametsi non nunquam ab eo discedit, in suum libellum Grammaticus transtulit. Ionicum dixit ἀνελεῖν, vt plura deinceps, non aliam ob rationem, quam quod in Herodoto legebatur: hic tamen in leuem errorem traxit Menagium ad Diog. Laërt. I, 30. neque enim ἀναιρεῖν, ἐπὶ τοῦ μαντεύειν, (sic Noster rectius scripsisset, vt Psellus Vers. Polit. MSS. ἀναιρεῖν τὸ

§. LXXXIII. [52]) *Καὶ οἱ τόποι, ἐν οἷς ἀναστρέφονται, ἤθη* [53]).

μαντεύειν, cum alterum sit eorum, qui ipsi oraculum consulunt: vid. Graeu. ad Luciani Soloec. T. III. p. 576.) Ionum magis est, quam aliorum. Exempla dederunt Viri docti, quos laudauit ad Schol. Eurip. Phoen. p. 724. Cl. Valckenaerius. In iis ipsis Scholiis mirificam hoc verbum subiit mutationem et in Helenam *μετεμορφώθη* pag. 658. *οὐκ ἂν γὰρ οὐδὲ Ἀπόλλων τὸν τυχόντα Ἑλένην ἐλέσθαι.* Corrige sodes: *οὐ γὰρ ἂν οὐδὲ Ἀπόλλων τὸν τυχόντα γαμβρὸν* [hanc vocem addit Valckenaer.] *ἈΝΕΙΛΕΝ ἑλέσθαι. oraculo iussit.* Euripides verbo *ἔχρησε* in eadem re vsus est vs. 412. In Libanii Or. XI. p. 353. A. loco corruptissimo, Morellus tamen *ἀνελεῖν* non *demere*, sed *indicare oraculo* interpretari debuerat. In Apollodori Biblioth. L. III. p. 236. *ὁ δὲ θεὸς ἀπεῖπεν αὐτοῖς Μίνωϊ διδόναι δίκας, ἃς ἂν αὐτὸς αἱρεῖται* *), non debet *ἀπεῖπεν* in *ἀνεῖλεν* mutari cum Doctiss. Galeo, sed in *ἀνεῖπεν*. Heliodor. Aeth. L. II. p. 128. *Ταῦτα μὲν ὡς ἀνεῖπεν ὁ θεός.* Anton. Liber. C. 1. *Χρωμένῳ δ' Ἑρμοχάρει ὁ θεὸς ἀνεῖπε.* Diog. Laërt. I, 30. etc. Frequentius hoc verbum de praeconum proclamationibus ponitur. Koen. Bastius: „De hoc verbi *ἀνειπεῖν* vsu Coray ad Polyaen. p. 395.: *Εἰπεῖν μὲν γάρ ἐστι τὸ ἁπλῶς λέξαι τι· ἀνειπεῖν δὲ, ἐπὶ κηρύκων κυριολεκτούμενον, τὸ μεγάλῃ τῇ φωνῇ εἰπεῖν. Ἡσύχιος· Ἀνεῖπεν, ἐκήρυξε, διὰ κήρυκος εἶπεν.*“ Add. Ind. Graec. in Thucydid. v. *ἀνειπεῖν* pag. 684. a. et Hemsterhus. ad Lucian. T. I. p. 166. s. Schaef.

52) Codd. a. et b. *καὶ τοὺς τόπους, ἐν οἷς ἀνεστρέφοντο, ἤθη.* Cod. c. *παρ' αὐτοῖς ἤθη οἱ τ. ἐν οἷς ἀναστρέφονται.* Cod. August. *καὶ τοὺς τόπους, ἐν οἷς ἀναστρέφονται, ἤθη.* Schaef.

53) *ἤθη*] Mutato casu priores edd. et Vatic. MS. *καὶ τοὺς τόπους, ἐν οἷς ἀνεστρέφοντο, ἤθη.* In Glossar. Herod. est: *Ἐξ ἠθέων. ἐκ τόπων, ἐν οἷς ἀναστρέφονται* **). ad Herodot. pag. 8, 33. Euripid. Helen. vs. 280.

*) Recte Clauerius *αἱρῆται.* Mireris, turpem soloecismum non prius sublatum esse. Schaef.

**) Cod. SG. 345. etiam Glossarium Herodot. tenens habet *ἐκ τόπων, οἷς συναναστρέφονται.* Bast.

Voluit, opinor, librarius *οἷς ἐναναστρέφονται*, quod com-

§. LXXXIV. [54]) *Καὶ τὸ ἐπιμελῶς, ἀνακῶς.*

Ἔπειτα πατρίδος θεοί μ' ἀφιδρύσαντο γῆς Εἰς βάρβαρ' ἤθη. In Aeliano H. A. L. IV. C. 34. *) *καὶ ἐν τοῖςδε τοῖς ἤθεσι διαιτᾶσθαι ἐθέλει,* Viro docto, coniicienti *ἐν τοῖςδε τοῖς ἕλεσι,* gratiam facimus coniecturae; vid. V, 3. 4. 13. VI, 40. XIII, 13. 14. **) Non protritum est, quod in eodem IX, 9. occurrit, *τῶν μητρῴων καὶ ἠθῶν καὶ ἐθῶν ἐρᾷν.* In Philostrato V. S. L. II. p. 596. *πλεῖστα δὲ ἐπελθὼν ἔθνη, καὶ πλείσταις ἐνομιλήσας πόλεσιν,* praeferrem ego: *πλεῖστα δὲ ἐπελθὼν ἤθη,* ob L. I. pag. 524. *πλείστας δ' ἐπελθὼν πόλεις, καὶ πλείστοις ἐνομιλήσας ἤθεσιν. Ἤθη* pro *ἔθνη* offerentem MS. in Arriani Exp. Alex. IV. p. 173. recto iudicio secutus est Cl. Gronouius; quem vide n. 9. Diuersum abit a Philostrateis hoc Heliodori Aeth. L. II. p. 100. *καὶ πολλαὶ μὲν αἱ* [L. *οἱ*] *πόλεις, πολλῶν τε ἀνθρώπων ἤθη τὲ καὶ νοῦς εἰς πεῖραν ἥκουσιν.* quod ad initium Odysseae exactum. *Ἤθεα* Interpretes saepe *mores* Latine reddunt, vbi debuerant *sedes, domicilia:* vid. Oppian. Halieut. I. 93. V. 337. Nostro vtitur Io. Wigganus in n. ad Aret. Cappad. pag. 502. De *ἀνακῶς,* quod sequitur, vid. Pierson. ad Moerin pag. 43. Koen.

54) Cod. c. *οἱ αὐτοὶ ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ἐπιμελῶς ἀνακῶς λέγουσιν.* Boissonadus: „Inscriptio antiquissima prope positum, si recte conieci, adde Lexicis. Conf. mea in minore Erfurdtii editione Antigones Sophocleae p. 156. et add. Schleusner. ad Photium c. 7. Schaef.

*) Corrig. c. 24. Bast.

**) Adde XVI, 10. XI, 10. *ἔνθα φίλα τὰ ἤθη αὐτῷ καὶ τριβαὶ κεχαρισμέναι.* Pro *φίλα τὰ ἤθη* Codex Vat. 997. habet *φίλτατα ἤθη,* quod mihi videtur melius. Conf. Boissonad. ad Philostr. Her. p. 431. Bast.

Diodor. Sic. Eclog. T. II. p. 532, 5. *Τῶν δὲ στρατιωτῶν πρὸς τὰ οἰκεῖα ἤθη ἀπολυθέντων, κ. τ. λ.* Schol. ad Dion. Chrys. T. II. p. 592. *Ξενοφῶν ὁ Γρύλλου τὴν περὶ Διόπην ὑπολαβὼν στρατιὰν ἐκ μέσης Περσίδος τοῖς Ἑλληνικοῖς διεσώσατο ἤθεσι.* Schneiderus ad Xenophont. Anab. p. 458. corrigit *τὴν περιλοίπην ὑπ. στρ.* Bene, si sensum spectes: secus, si Graecitatem; nam *περιλοίπη,* nisi certa huius feminini exempla videro, non credam Graecos dixisse. Lego *τὴν περιλειπομένην* (aut, si mauis [conf. supra pag. 463.] *περιλιπομένην*) *ὑπ. στρ.* Schaef.

§. LXXXV. [55]) *Ἀντὶ τοῦ ξενίην ἐδωρήσατο, ξενίην συνεθήκατο* [56]).

§. LXXXVI. [57]) *Καὶ ἀντὶ τοῦ ἀπατητικῶς ἢ ἐπιμελῶς, ἐπιστρεφέως* [58]).

Phliuntem reperta, literis *βουστροφηδὸν* inuersis scripta

ΝΑ ϘΞΞΤΑΠ ΟΑΑΤΞ Ο ΖΑΜΑΘΑ
ΑΚΕΟΝΤΟΣ ΤΕΕΜΕΝΟ ΤΟ ΠΕΑΕΟ

Barthelemyus in Memoriis Acad. Inscript. T. 23. p. 409. *ΑΝΑΚΕΟΝΤΟΣ* exponit per *custodis.* Caeterum notandum est, harum inscriptionum Fourmontianarum fidem esse sublestissimam." SCHAEF.

55) Hunc articulum cum sequente Codd. c. et August. omittunt. SCHAEF.

56) *ξενίην συνεθήκατο*] Ter vtitur hac phrasi Herodotus: p. 13, 7. Croesus *τοῖσι τὰς νήσους οἰκημένοισι Ἴωσι ξεινίην συνεθήκατο.* p. 215, 38. Polycrates *ξεινίην Ἀμάσι — συνεθήκατο.* p. 676, 37. *ξεινίην τέ σφι συνθέμενος —.* Valde autem miror, qui Grammatici in his verbum *συντίθεσθαι* per *δωρήσασθαι* explicandum censuerint. Paulo prudentius Suidas et Glossar. Her. *ὡς ξ. ἐδωρήσατο.* KOEN.

57) Codd. a. et b. *καὶ τὸ ἀπατητικῶς ἢ ἐπιμ. ἐπιστρεφέως.* SCHAEF.

58) *ἐπιστρεφέως*] Quaedam edd. pro *ἀπατητικῶς* habent *ἀπατηλῶς* *): illud aliae cum MSS. Voss. Vat. Suida et Glossar. Herod. ad p. 14, 43. *Ἐπιστρεφῶς,* praeterquam apud Aeschinem, e quo citat Thomas M. V. *Ἐπεστραμμένως,* est apud Ephippum Athenaei L. II. p. 65. D. inde restituendum L. IX. p. 370. D. vbi idem locus recurrit, pro *ἐπιστρόφως.* Transit et *ἐπιστρεφῶς* in communem vsum, ab Hesychio vsurpatum ad explicandam vocem *Ἐπικρότως.* Nostro vsus est Doctiss. Bernard. ad Thomam l. c. KOEN. Item Valckenarius ad Ammon. p. 55. b. Herodoteum *ἐπιστρεφέως* l. c. 30. Morus Ind. Graec. ad Xenophont. Hist. Gr. v. *ἐπιστρεφὴς* bene vertit *cum quodam ardore,* similiterque Larcherus *avec vivacité.*

*) Neque *ἀπατηλῶς*, neque *ἀπατητικῶς* Lexica habent, omnino insignem vim aduerbiorum omittentia. *Ἀπατητικῶς* habent etiam Suidas T. III. pag. 25. et Thomas Mag. pag. 680. SCHAEF.

§. LXXXVII. 59) *Τὸ ἡκούσης ἐχούσης λέγουσι* 60).

Quod ibid. c. 31. in. sequitur, *ὡς δὲ τὰ κατὰ τὸν Τέλλον προετρέψατο ὁ Σόλων τὸν Κροῖσον*, ab Interpretibus non puto sic explicatum esse, nulla vt materia dubitandi supersit. Wyttenbachius Select. Princip. Historic. p. 347.: „*προετρέψατο*. Subaudiendum *ἐρωτᾷν*, ex proximo *ἐπηρωτα: incitauit Solon Croesum ad interrogandum*. Ita Wesselingius secundum Abreschium Dilucid. Thucyd. p. 332.“ Eodem modo Larcherus et Iacobsius (*Attika* p. 343.). Aliter Schneiderus Lex. T. II. p. 348. a.: „*überzeugen*, Herodoti 1, 31.“ Bene, opinor, si sensum spectes: nam *προτρέπεσθαι* h. l. suspicor esse *repellere, retundere, reiicere, refutare*. Eodem modo, quod non inuitus video, intellexit Wendlerus olim noster, de his litteris nauiter ac bene meritus, qui Lexico Hederici T. II. c. 1872. haec addidit: „*Προτρέπομαι*, — — — it. amolior quasi respondendo; ap. Herodo.“ Schaef.

59) Codd. a. et b. *καὶ τὸ ἡκούσης ἐχούσης*. Sic etiam Cod. August., quamquam Tittmannus inde pro *ἡκουσης* enotauit *οἰκούσης*. Cod. b. *ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ἐλθούσης ἡκούσης λέγουσιν*. Quod placet, si *ἐλθούσης* mutetur in *ἐχούσης*. Schaef.

60) *Τὸ ἡκούσης ἐχούσης λέγουσι*] Priorum editionum lectio, *καὶ τὸ ἥχουσης, ἐχούσης*, fraudi fuit Viro docto ad Thom. M. pag. 429. n. 4. ista loco minus opportuno adferenti. Vera est, quam praebuit MS. Voss. (aut Vatic. *καὶ τὸ ηκούσης, ἐχούσης*) modo lenis instituatur vocum transpositio: *Τὸ ἐχούσης ἡκουσης λ.* Solent enim in talibus Grammatici articulum *τὸ* suae explicationi adiungere, non voci explicandae. Alia res est in Glossar. Her. *Ἡκουσης, ἐχούσης*, ad Herodot. p. 14, 45. *τῆς πόλιος εὖ ἡκούσης*. Diligenter formulam *εὖ ἥκειν* explanauit Vir Celeberrimus ad p. 577, 96. Cum *φρενῶν εὖ ἥκει* apud Thom. V. *Ἔχω*, comparari potest *ξυνέσεως εὖ ἥκων* apud Suidam V. *Ξυνέσεως*. *Ἀστρονομίας εὖ ἥκων* Eudoxus vocatur Synesio in Dione p. 35. B. *Πόῤῥω ἥκει σοφίας* dixit Themistius Or. XX. p. 238. D. Koen. Herodoteum *τῆς πόλεος εὖ ἡκούσης* displicuit Wyttenbachio, Select. Princip. Historic. p. 346. s. „Haud scio“ inquit „an He-

rodotus ἥκοντι scripserit: vt proxime, τοῦ βίου εὖ ἥκοντι: haec est solemnis forma εὖ ἥκω τινὸς, non item εὖ ἥκει μοί τι. — — Glossae Herodoteae, p. 173, et Corinthus de Dialect. p. 237, ἡκούσης ex hoc loco proferunt: nec vero mouere nos debent.“ Idem placuit Iacobsio (*Attika* p. 342.). Datiuum Τέλλῳ, quem Wyttenbachius etiam ad εὖ ἡκούσης retulit, refero ad solum ἦσαν quod sequitur, et τῆς πόλιος εὖ ἡκούσης puto absolute dictum esse. Recte autem absolute dici, quis neget? Similiter Sophocles Philoct. v. 180. s. οὗτος πρωτογόνων ἴσως Ἡκων οὐδενὸς ὕστερος. Idem Aiac. v. 637. s. ἥκων — ἄριστος *) Πολυπόνων Ἀχαιῶν. Conf. Porson. Append. ad Toupii Emend. p. 458. — Euripides Heracl. v. 214. γένους μὲν ἥκεις ὧδε τοῖςδε. Admouens haec Porsonus Euripideis Phoeniss. v. 372. οὕτω δὲ τάρβους εἰς φόβον τ' ἀφικόμην, „Malim“ inquit „οὕτω δ' ἐτάρβουν.“ Cum ex libris aliquot τάρβος enotatum videam, dedisse poëtam suspicor: οὕτω δὲ τάρβος εἰς φόβον τ' ἀφικόμην, praepositione εἰς etiam ad τάρβος relatâ, cuius figurae notissimae piget exempla congerere. Defungar vno eiusdem poëtae. Iphig. Aul. v. 210. s. αἰγιαλοῖσι Παρά τε κροκάλαις. In Theodoridae Epigr. XV. v. 3. νηΐ τε σὺν φόρτῳ τε, plane non intelligo, cur Lobeckius ad Sophocl. Aiac. p. 283. interpunctionem prauam dicat. Illuc reuertor. Pausanias IV. c. 21, 7. ὡς δυνάμεως ἥκεις. Cinnamus Histor. p. 320. C. Toll. (p. 172. A. Paris.) πεδία — λειότητός τε ἐπὶ πλεῖστον ἥκοντα, καὶ ἀμήχανόν

*) Brunckius: „Elegantius esset ἄριστα, quod e Scholiasta adsumi poterat.“ Videamus Scholion: ὃς ἄνωθεν κατὰ πατρῴας γενεᾶς ἄριστα ἥκων. λείπει γὰρ τὸ ἄριστος. Verbis his recte perpensis, facile intelligitur, Scholiastam etiam priore loco scripsisse ἄριστος: vt nulla hic sit scripturae diuersitas. In transcursu videamus Harpocrationem p. 172. Gron. τοῖς τετελευτηκόσιν ἤγετο ἡ τριακὰς ἡμέρα. Sic Iac. Gronouius, qui, etiam tacente oraculo Mediceo, ἕρμαιον hoc inuenire poterat in Phauorino. Ceteri pro τριακὰς habent τριακάτη. Corrigo τριακοστή. Gronouii quidem scriptura nullo modo ferenda: nam et statim sequitur καὶ ἐλέγετο τριακὰς, et, quod aliquanto grauius est, Graeci dicunt simpliciter ἡ τριακὰς, nunquam, quod meminerim, ἡ τριακὰς ἡμέρα. Video nunc, Kusterum eadem ratione Suidam, qui exscripsit Harpocrationem, emendasse T. III. pag. 499. Adde haec exempla illis, quae Bastius et ego collegimus supra p. 413. et 458. Schaef.

§. LXXXVIII. [61]) *Τὸ θυμωθεὶς καὶ ταραχθεὶς, σπερχθείς* [62]).

τι προφαίνοντα κάλλος. Isocrates Panathen. extr. pag. 290. Cor. *τῶν γὰρ οὕτω διηκόντων διανοίας.* Coray *Σημειώσ.* p. 218. *Σημειούσθω τὸ, Διηκόντων, ἀντὶ τοῦ μᾶλλον ἐν χρήσει ἁπλοῦ, Ἡκόντων.* Wyttenbachius Supplem. Annotat. ad Select. Princip. Historic. pag. 446.: „Scripsisse videtur Orator, *τῶν γὰρ οὑτωσὶ ἡκόντων διανοίας κ. τ. λ.*" Legam *οὕτω δὴ**) *ἡκόντων.* Thomas Mag. p. 665. *Γίνωσκε δὲ, ὅτι ἐὰν μετὰ τοῦ οὕτω τοὶ, ἢ δὴ, ἢ δή τοι θήσεις, ὡραϊσμὸν ἐργάσῃ τοῦ λόγου. — Λιβάνιος· οὕτω δὴ κάλλους ἔχων.* Herodotus IV. c. 77. extr. *οὗτος μέν νυν οὕτω δὴ ἔπρηξε.* vbi al. *οὕτω δή τι,* quod fortasse praeferendum. V. Valckenar. ad pag. 304, 63. Etiam in Philostrati Heroic. pag. 224. Boiss. praeferam, quod tot habent Codices, *οὕτω δή τι.* SCHAEF.

61) Codd. a. et b. *καὶ τὸ θυμωθεὶς.* Cod. c. *τὸ θυμωθεὶς σπερχθεὶς λέγουσι.* Cod. August. *καὶ τὸ θυμωθεὶς ταραχθεὶς καὶ σπερχθείς.* Male. Lexic. Herodot. pag. 173. a. Wessel. *Σπερχθείς. ταραχθεὶς, θυμωθείς.* Ita etiam margo Codicis Passion. ad Herodot. I. c. 32. Vid. Wesseling. in Addend. ad h. l. SCHAEF.

62) *Τὸ θ. καὶ τ. σπερχθείς*] Praefigunt voculam *καὶ* edd. et MS. Vatic. vt saepe deinceps. Verbum *σπερχθῆναι* abunde fuit illustratum ad Herodot. p. 387, 94. et inprimis ad p. 601, 56. Hic in Voss. male erat: *Τὸ θ. καὶ ταραχθεὶς, περχθεὶς,* semel posita litera, quae bis scribi debuerat**). Laborant hoc vitii genere plurima Veterum

*) Conf. Boissonad. supra p. 478. Aesopus Fab. CXXXI. Heusing. *Καὶ δὴ ἐρχόμενος εἴς τινα δρυμῶνα, κ. τ. λ.* Recte: nam sic particulae *καὶ δὴ* in illis Fabulis vsurpari solent, e. c. Fab. VI. VII. VIII. Male Cod. Voss. *καὶ διερχομένου αὐτοῦ εἴς τινα δρ.* Vtramque scripturam coniungens Cod. Florent. *καὶ δὴ διερχομένου αὐτοῦ —.* Ceterum ab ipso Mythographo sic scriptum puto: *καὶ δὴ ἐρχομένου αὐτοῦ εἴς τινα δρ., εὑρίσκει κ. τ. λ.* V. quae de hac constructione nuper monui in Heusingeri Aesopo typis Lipsiensibus repetito ad Fabulas a Rochefortio editas p. 149. SCHAEF.

**) Non improbabilis haec ratio. Quamquam mirum est, etiam in Herodoto l. V. c. 33. libros aliquot pro *ἐσπέρχετο* dare *ἐπέρχετο.* Fortasse hoc natum ex ionico *σπέρχετο.* SCH.

§. LXXXIX. [63]) *Λέγεται παρ' αὐτοῖς ὁ ἔποικος ἐπίστιος* [64]).

---

loca. Apud Polyaen. L. III. C. 4. §. 1. *Φορμίων ἀποβὰς ἐς τὴν Χαλκιδέων, ἁρπάσας οὐκ ὀλίγα τῶν ἐκ τῆς χώρας, Κύρῳ προςέσχε,* sine controuersia legendum est — *χώρας, Σκύρῳ προςέσχε.* Notissima est inter Cycladas insula *Scyrus*, non item *Cyrus*. Valde vexatur locus in Theanus Epistola ad Nicostratam in Wolfii Mul. Graec. Fragm. Pros. pag. 228. *Σὺ δὲ τὴν φιλίαν ἡγῇ τοῦ ἀνδρὸς οὐκ ἐν τῇ καλοκαγαθίᾳ· τοῦτο γὰρ ἡ χάρις τῆς κοινωνίας.* Quantillum erat corrigere: *Σὺ δὲ τὴν φ. ἡγῇ τοῦ ἀνδρός σου ἐν τῇ καλοκαγαθίᾳ* *). Credi vix potest, quoties eiusmodi librariorum negligentia Ionicum *σμικρὸς* de veteri possessione depulerit. Exemplo sit Herodotus pag. 118, 36. *ἄνδρας μικρούς. ἐόντες μικροὶ* p. 138, 6. *ἀνθρώπους μικροὺς* p. 299, 15. *νῆσος μικρὴ* p. 441, 78. Hippocrates p. 133. C. *ἐφιδροῦντες μικρόν. ἀπόληψις μικρὴ* p. 217. D. etc. Aretaeus Capp. p. 52. A. *θέρμανσις μικρὴ,* p. 112. C. *ἱερῆς μικρόν.* Democrit. apud Stob. S. VII. p. 88, 1. *ἄτας μικράς.* Lucian. de D. S. T. III. pag. 463, 68. *ἄνδρας μικρούς.* Koen. Idem de Hippocratis libris monuit Heringa Obseruat. p. 47. „Aliquando" inquit „edi videas *σμικρὸς,* aliquando *μικρὸς,* vt pag. 282. 42. *ἕως μικρὰ ᾖ.* sed ibi manifestum est *τὸ σ* a praecedenti voce absorptum esse, et restituendum tam hic, quam vbique *σμικρά.*" Sophocles Oed. C. v. 443. *ἔπους σμικροῦ χάριν.* Al. *ἔπους μικροῦ χάριν.* Haec quoque forma Ionicis scriptoribus cum Atticis fuit communis. Aristophanes Vesp. v. 5. *σμικρόν.* Brunckius: „Codd. et primariae editt. *μικρόν.* Illud magis est Atticum." In Xenophontis Oeconom. VIII. 11. *σμικροτάτῳ* a Codice oblatum Zeunius, cui poëticum videretur, temere spreuit. Schaef.

63) Codd. a. et b. *καὶ ὁ ἔποικος ἐπίστιος* (b. *ἐπέστιος*). Cod. c. *ἔποικος ὑφέστιος* (sic) *λέγεται.* Cod. August. *καὶ ὁ ἔποικος ἐπίστιος.* Post quae statim sequuntur haec: *καὶ ἀντὶ* (add. *τοῦ*) *ἕτερος μεταξύτερος λέγουσι,* articulo XC. plane omisso. Schaef.

*) In Codice Vat. 1353. manu Lascaris scripto particula *οὐκ,* quam Koenius in *σου* mutat, plane deleta est. Bast.

§. XC. 65) *Καὶ ὁ δυςφορῶν, ἠμεκτέων* 66).

§. XCI. 67) *Καὶ τὸ ἔνιοι, μετεξέτεροί φασι* 68).

---

64) *Λ. παρ' αὐτοῖς ὁ ἐ. ἐπίστιος*] *Καὶ ὁ ἔποικος ἐφέστιος* prior. edd. *'Επίστιος* dedi e MS. Vatic. vt est apud Suid. V. in Glossar. Herod. et poscit dialecti ratio. Schol. Oppiani ad Hal. III. 223. *ἐφέστιον. ὑπὸ τῇ οἰκίᾳ.* L. *ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ.* Vid. Schol. Apoll. Rhod. IV. 747. KOEN. Add. Clark. ad Homer. Odyss. VI. v. 265. vbi miro errore Scholiastes: *'Επίστιον — παρὰ τὸ ἱστίον.* V. H. Stephan. in dedicat. Animaduers. in Libr. de Dial. SCHAEF.

65) Cod. c. *τοῖς ἴωσι ὁ δυςφορῶν ἠμεκτέων ὀνομάζεται.* Rectius, vt puto, *ψιλῶς* habet Lexicon Herodoteum. SCHAEF.

66) *ἠμεκτέων*] In Herodoto p. 20, 68. est *περιημεκτέων τῇ συμφορῇ·* sed eum morem esse Glossatorum, vt praepositiones in talibus saepe praetermittant, obseruat Cel. Wesseling. ad Gloss. Her. V. *'Ημεκτέων.* In vulgatis p. 228, 71. vbi Cambyses, qui Smerdin fratrem, regni, vt putabat, aemulum alias futurum, occiderat, cum falsum se nomine, et a Smerdi Mago periculum imminere audiret, dicitur *περιημεκτήσας τῇ ἀπάσῃ συμφορῇ·* cum ad *ἀπάσῃ*, sic positum, nonnihil offenderem, tentabam: *περιημεκτήσας τῆς ἀπάτης τῇ συμφορῇ*, aut *περιημεκτήσας τῇ ἀπάτῃ τῆς συμφορῆς.* Hoc esset vt *περιημεκτήσας τῇ ἀπάτῃ τοῦ ὅρκου* p. 349, 68. KOEN. *Τῇ ἀπάσῃ συμφορῇ* nuper Dauides Schulzius comparauit cum simili locutione *τοῦ ἅπαντος ἀνδρὸς* Herodot. VII. c. 153. V. eius Animaduers. ad Herodot. p. 129. SCHAEF.

67) Cod. a. *καὶ ἀντὶ τοῦ ἔνιοι δὲ μετεξέτεροι λέγουσι.* Cod. b. *καὶ ἀντὶ τοῦ ἕτεροι δὲ μετ. λέγουσιν.* Cod. c. *καὶ ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ἔνιοι μετεξέτεροι λέγουσιν.* SCHAEF.

68) *μετεξέτεροί φ.*] Sic Voss. nisi quod *φασὶν* e Vat. addidi: ceteroquin in edd. *'Αντὶ τοῦ ἕτεροι δὲ μετεξέτεροι λέγουσιν.* Pro *ἔνιοι*, optimo exemplo, quantumuis ex vno Codice, *μετεξέτεροι* reduxit Wesseling. pag. 544, 99. Multa dabunt vocis exempla desideranti ex Ionicis scriptis, Nostri memores, Foësius in Oecon. Hippocrat. et Maittairius in Indice Aretaei in V. Non exspectaram in Arriani Exped. Alex. VI, 26. p. 266. KOEN.

§. XCII. [69]) *Καὶ ὁ ἡσυχάζων, ἐλιννύων* [70]).

§. XCIII. [71]) *Λέγουσι δὲ καὶ τὰ κατὰ δήμους καὶ ἀριθμὸν τῶν τριακοντα ἀνδρῶν δεῖπνα,* [*τριηκάδας*[72]].

---

69) Codd. a. et b. *καὶ ἀντὶ τοῦ ἡσυχ. εἴλινύων* (b. *εἰλινύων*). Cod. c. *ἡσυχάζων ἐλινύων ἡ τῶν ἰώνων διάλεκτος λέγει.* Cod. August. *Καὶ ἀντὶ τοῦ ἡσυχάζων, εἰρηνεύων.* Schaef.

70) *ἐλιννύων*] Vatic. cum edd. *Καὶ ἀντὶ τοῦ ἡσυχάζων εἴλινυων.* In Gloss. Herod. est *Ἐλινύειν, ἡσυχάζειν.* Non Ionum tantum esse, docent quae Doctiss. Piersonus collegit in Moer. p. 161. cui iunge Paul. Leopard. Em. I. 24. *Ἐλινύειν* scribendum esse, non *ἐλιννύειν,* disputat ad Callimachi H. in Cer. vs. 48. Cl. Ernestius. Vtramque scripturam probarunt alii. In Theocrito X. 50. vbi *ἐλινῦσαι, ἐλινῦσαι* praefert Etymol. M. p. 330, 53. nam perperam *ἐλίνυσε* editur. *Ἐλιννύσας* est in Arriani exped. Al. III. p. 126. *ἐλιννύων* IV. p. 193. *ἐλιννύοντες* in eiusdem Indic. p. 344. 352. *ἐλινύοντι* in Philostrat. V. A. L. II. p. 85. Koen. *Ἐλινύουσιν* in Dionysii Halic. Ant. Rom. I. c. 33. *Ἐλιννύσεις* in Luciani Lexiph. T. II. p. 320. vbi al. *ἐλινύσεις.* Simplex *ν* vnice probat etiam Brunckius. V. Lection. et Emendat. ad Anal. p. 240. (quam viri egregii notam cum aliis vellem seruasset Iacobsius) Not. ad Aeschyli Prometh. v. 53. ad Apollon. Rhod. I. v. 862. et ad Aristophan. Thesmophor. v. 598. Alteram rationem tuetur Toupius Addend. in Theocrit. XXV. v. 63. T. II. p. 404. b. et Emendat. in Suid. T. II. p. 202. Schaef.

71) Codd. a. et b. *λέγ. δὲ καὶ τοὺς καταδήμους* etc., omissa voce *τριηκάδας.* Cod. c. totum articulum omittit. Cod. August. pro *κατὰ δήμους* habet *κατὰ δείπνους* (Tittmannus enotauit *καταδείπνους*). Idem, Tittmanno diserte monente, omittit vocem *τριηκάδας.* Schaef.

72) [*τριηκάδας*]] Vltimum vocabulum, quod ab edd. et MSS. abest perperam, adiectum postulat Glossar. Herodot. *Τριηκάδας, δεῖπνα κατὰ δήμους, καὶ ἀριθμὸς λ' ἀνδρῶν.* et Suidas in V. *Τριηκάδας. παρὰ Ἡροδότῳ, δεῖπνα, ἢ δήμους, ἢ ἀριθμὸν τριάκοντα ἡμερῶν,* e Glossario Nostroque vicissim corrigendus. Censeo autem Grammaticorum expositionis alteram partem, *δεῖπνα*

§. XCIV. [73]) *Καὶ τὸν διανοηθέντα, ἐννώσαντα.*
§. XCV. [74]) *Καὶ τὸ ἀνέπεισεν ἢ ἐδίδαξεν* [75]), *ἀνέγνωσε.*

κατὰ δήμους, pertinere non ad *Τριηκάδας*, sed ad *Συσσίτια*. Etenim cum Herodotus p. 31, 37. iunxisset *τριηκάδας καὶ συσσίτια*, explicationes margini adscriptae, *δεῖπνα κατὰ δήμους*, et *ἀριθμὸν τῶν λ´ ἀνδρῶν*, quarum illa spectabat *συσσίτια*, haec *τριηκάδας*, ad vnam vocem *τριηκάδας* prono lapsu ambae referri potuerunt, et videntur relatae. Notior est de trigesima mensis die *τριακάς*· vt *Καρνείου τριακάδι* in Geloorum Psephismate Siculor. D'Oruillianor. P. II. p. 500, 5. In Foedere inter Latios et Olontios Antiq. Asiat. p. 134, 4. doctiss. Chishullus edidit: *μηνὸς [Διὸς] ἀλλοσίω τρια και Δι*, vertens Latine: *mensis ἀλλοσίου die decima tertia.* Iungendae sunt tantum literae: *τριακάδι, die trigesima.* — Ad sequens *ἐννώσαντα* qui contulerit a Viris Celeberrimis nuper notata ad Herodot. p. 717, 47. plura non desiderabit. Koen.

73) Cod. b. *ἐννόσαντα.* Cod. c. *τὸν διανοηθέντα ἐνοήσαντα λέγουσι.* Cod. August. hunc articulum omittit. Schaef.

74) Cod. c. *τὸ ἀνέπεισεν ἀνέγνωσεν λέγουσι.* Schaef.

75) *ἐδίδαξεν*] In MS. Voss. est *ἐδιδάξαμεν.* Sed *ἐδίδαξεν* habet et Glossar. Herod. De *ἀναγνῶσαι* hoc significatu vide nec Nostri oblitum Doctiss. Bernard. ad Thomam M. p. 47. In Herodot. p. 348, 60. *πείθει τὸν ἄνδρα — ὁ δὲ, ἀναγνωσθεὶς ὑπὸ τῆς γυναικὸς*, versio *ab vxore deceptus* mutari potuerat in *persuasus ab vxore*, praeeunte etiam Suida V. In Etymol. Leidensi haec est nota inedita: *Ἀνάγνωσις. ἡ δευτέρα γνῶσις, ἢ ἡ ἄνωθεν γνῶσις. παρὰ δὲ Θουκυδίδῃ ἡ ἀνάπεισις, καὶ ἀναγινώσκειν τὸ ἀναπείθειν.* Koen. Bastius: „Schol. Dionysii Thracis in Villoisoni Anecdot. Graec. Vol. II. pag. 179. s. *Ἀναγνῶναι δὲ τὸ ἀναπεῖσαί ἐστιν, ὡς καὶ παρ' Ἴωσιν. Ἡρόδοτος οὖν φησιν* (I. p. 44.)· *τίς σε ἀνθρώπων ἀνέγνω ἐπὶ τὴν γῆν* (edit. Wesseling. *ἀνέγνωσεν ἐπὶ γῆν*) *τὴν ἐμὴν στρατευσάμενον; ἀντὶ τοῦ ἀνέπεισεν. ἀνάγνωσις οὖν ἡ ἀνάπεισις· ἀναπείθοντες γὰρ οἱ καλῶς ἀναγινώσκοντες.* Cod. Vat. 14. addit *ἢ περιττή ἐστιν ἡ ανα.*

§. XCVI. [76]) *Καὶ τὰς βαφὰς, φάρμακα* [77]).
§. XCVII. *Καὶ τὰ ἀναλώματα, τέλη* [78]).

γνῶσις γάρ ἐστιν ἡ ἀνάγνωσις. In Lexico SG. "Ἄλλος ἀλφάβ. articulus hic corruptus legitur: Ἀναπεῖσαι· ἀντὶ τοῦ ἀναπεῖσαι. Κάνθαρος Τηρεῖ. Fortasse leg. Ἀναγνῶναι, ἀ. τ. ἀναπ." Imo ἀναγνῶσαι, quomodo item in Scholiaste Dionysii corrigendum, cuius verba citat etiam Bernardus ad Thom. Mag. l. c. vbi quam addit Galeni glossam, eodem vitio laborat. Contrario laborat Lucianus T. I. p. 182. vbi ἀναγνῶσαι mutandum in ἀναγνῶναι. Hemsterhusius: „Ἀναγνῶσαι. Legendi significationem locus postulat; Graeci sermonis vsus ἀναγνῶναι. Contra peccatur in Hesychio: Ἀναγνῶναι, ἀναπεῖσαι. Ionum est, et Herodoti, apud quem saepius hac potestate ἀναγνῶσαι, nunquam ἀναγνῶναι." Idem in Hesychio vitium recurrit T. II. c. 584. vbi corrigendum τὸ ἀναπεῖσαι, ἀναγνῶσαι φασί. Ceterum satis notum est, hunc verbi ἀναγινώσκειν vsum Ionicis scriptoribus cum Atticis fuisse communem. SCHAEF.

76) Cod. c. hunc articulum cum duobus sequentibus omittit. SCHAEF.

77) *φάρμακα*] Thomas M. V. λαμβάνουσι δὲ τὰ φάρμακα καὶ ἐπὶ τῶν χρωμάτων. Conf. Pierson. ad Moer. p. 399. Lucian. T. II. p. 18. οἴονται γὰρ ἄμεινον ἕξειν τὴν ὄψιν, ἣν ὁ γραφεὺς — τὸ λευκὸν ἐγκαταμίξῃ πολὺ τῷ φαρμάκῳ. p. 441. φαρμάκοις ἐρυθαίνειν δυναμένοις — τοὺς πλοκάμους, ἴσα ταῖς τῶν ἐρίων χροιαῖς, ξανθῷ μεταβάπτουσιν ἄνθει. T. III. p. 309. περὶ δὲ τοὺς κροτάφους, ὁπόταν ἀσθενήσῃ τὸ φάρμακον, ᾧ βάπτεται, ὑπολευκαίνεται τὰ πολλά. Achilles Tat. L. II. p. 89. συνῆκεν οὖν τοῦ κόχλου τὴν φύσιν ὁ ποιμὴν, ὅτι φάρμακον ἔχει κάλλους πεφυτευμένον. et mox περιθραύει τὸ τεῖχος τοῦ φαρμάκου, — καὶ θησαυρὸν εὑρίσκει βαφῆς. Virgilianum *Alba neque Assyrio fucatur lana veneno* e Georg. II. 465. contulit H. Stephanus in Thes. L. G. T. IV. p. 45. A. Conf. Salmas. Exerc. Plin. p. 189. fin. KOEN.

78) *Καὶ τὰ ἀ. τέλη*] Ita τέλεσι τοῖς οἰκείοις dixit Thucyd. L. IV. p. 272, 89. vbi vid. Schol. et Thom. Mag. p. 839. ἰδίοις τέλεσι Aristid. Or. T. I. p. 329, 16. Conf. exi-

§. XCVIII. 79) *Λαύρας, τὰς ῥύμας, ἤγουν τὰς ἀμφόδους* 80).

---

mium Porphyrii Scholion ad Il. *K.* v. 56. quod edidit Cl. Valckenaer. post An. ad Ammon. p. 244. Sed ab Herodoti mente eam significationem longissime deflectere, obseruat Wesselingius ad Gloss. Herod. In Herodot. p. 52, 8. vbi Cyaxares primus *ἐλόχισε κατὰ τέλεα τοὺς ἐν τῇ Ἀσίῃ*, sine dubio *στρατιωτικὰ τάγματα* intelliguntur. Arrian. in Indic. C. 18. p. 333. *ἱερεῖα τῇ στρατιῇ πάσῃ κατὰ τέλεα ἐδίδοτο.* Koen.

79) Codd. a. et b. *καὶ λαύρας λέγουσι τὰς ῥύμας, τὰς ἀμφόδους.* Cod. August. *Λαύρας καλοῦσι τὰς ῥύμας, τὰς ἀ.* De vltima voce Hermannus: „Ambiguum, scriptumne sit *ἀφόδους* an *ἀμφόδους.*“ Conf. quae monui in notis ad Fabulas Aesopicas a Rochefortio editas adiunctis Aesopo Heusingeri Lipsiae nuper typis Sommeri repetito p. 149. et add. quae Bastius in nota proxima dixit. Schaef.

80) *ἤγουν τὰς ἀμφόδους*] Priores edd. *Καὶ λαύρας λέγουσι τὰς ῥύμας, τὰς ἀμφόδους.* In MS. Vatic. articulus deest. Mutat autem iam hinc Grammaticus nonnihil ordinem Herodoti, qui manifestus erit comparanti Glossarium Herod. De *λαύρᾳ* pro *ῥύμῃ, στενωπῷ*, vid. inprimis Stephan. in Thes. L. Gr. T. II. p. 543. et Casaubon. ad Athen. XII. 10. Vsus est voce etiam Pindarus Pyth. VIII. 123. Aristaenet. L. I. Ep. 10. *καὶ ἦν ὁρᾶν πρὸς τούτων πληθούσας μὲν ἀγορὰς, στενοχωρουμένας δὲ λαύρας.* Etymolog. Leidens. MS. V. *Οὐδός.* — *λαύρην δὲ φίλην τὴν ῥύμην φησί. καί τινες μὲν ὁδὸν ἀπέδοσαν, τινὲς δὲ τὸν κοπρῶνα.* vbi *φίλην* e pulcherrima Ruhnkenii emendatione in *Φίλων* mutandum est. Philonem Grammaticum saepe laudat Etymologus editus. *Κοπρῶνας* et *λαύρας* iungit Aristoph. Pace vs. 98. Conf. Pierson. ad Moer. pag. 252. *Λάβρα* scribitur, pro *λαύρα*, in Glossario Biblioth. Coislin. p. 473. quod Glossarium idem esse cum alio, recensito p. 503-505. miror non animadvertisse Doctiss. Montefalconium. Ibi etiam p. 504. est *λάβρα.* Koen. In Diction. Hippocrat. Herodoti, quod vulgo dicunt, p. 612. ed. Franz. haec leguntur: *Λαῦραι, ῥῦμαι, ἀ μ φ ό δ ι α.* Cod. Paris. 2662. pro *ἀμφόδια* dat

§. XCIX. [81]) Σαγάρεις, τοὺς πελέκεις [82]), ἢ τὰ ἐκ χειρὸς ὅπλα.

ἄμφοδα. Vtrumque bene Graecum est. Etymolog. M. p. 557, 46. Λαύρας, τὰς ὁδοὺς, ἢ τὰ ἄφοδα. Vltima vox, ni fallor, nata e typothetae negligentia, qui dare debebat ἄμφοδα. *) Sic infra in Gregorio nostro §. CXXIII. legas ἀφιδέας pro ἀμφιδέας. Etymologica Paris. et Sorbon. dant ἢ τὰ ἀμφόδια, extremoque articulo adiungunt haec: λέγεται δὲ καὶ λαῦρα (Paris. male λαῦρος. Conf. Ducang.), ἔνθα ἀσκοῦσι πολλοὶ μοναχοί. Super loco Etymolog. Leidens. MS. a Koenio citato, λαύρην δὲ φίλην τὴν ῥύμην φησί, in Addendis monetur, *φίλην e pulcherrima Ruhnkenii emendatione in Φίλων mutandum esse.* Sed neuter, nec Koenius nec Ruhnkenius, meminerat, eundem locum in edito Etymologico p. 615, 13. legi sine vllo vitio. Sic enim ibi est: λαύρην δὲ Φιλόξενος τὴν ῥύμην φησί. Vitiosum illud φίλην natum est e compendio φ^λ aut φιζ perperam expleto: quod nemo mirabitur, qui nouerit, hoc compendio librarios parum diligentes plurima nomina propria, itemque alia a φιλ incipientia, significasse. Commutationis nominum Φίλων et Φιλόξενος iam Sylburgius in Indice ad Etymolog. M. exempla commemorauit. Bast.

81) Codd. a. et b. σαγάρεις δὲ τοὺς π. Cod. c. σαγγάρεις **) λέγονται παρ᾽ αὐτοῖς οἱ πελ. ἢ τὰ etc. Cod. August. hunc articulum cum duobus sequentibus omittit. Schaef.

*) De hac emendatione, quae mihi quoque in notis ad Aesopum arrisit, vt nunc dubitem, facit quod Grammatici nonnulli λαύραν etiam τὸν κοπρῶνα ἀπέδοσαν. Fortasse igitur recte habet τὰ ἄφοδα: lucrabimurque tria eiusdem significationis substantiua, ἄφοδος, ἄφοδον, ἀφόδιον, quemadmodum trifariam dicitur ἄμφοδος, ἄμφοδον, ἀμφόδιον. Et ἄφοδος quidem Lexica iam habent: ἄφοδον, si recte conieci, nunc demum asciscent: sed ἀφόδιον e fuga retrahent, vtpote quod iam H. Stephanus in ordinem receperit. Vtitur eo Scholiastes Codicis Doruill. ad Aristophan. Plut. v. 1025. ap. Hemsterhus. p. 371. a. Schaef.

**) Sic, duplici γ, haec vox etiam alibi scripta legitur. V. H. Stephan. Ind. in Thesaur. P. II. c. 14. A. B. Ibidem Vir Sum-

§. C. [83]) Ἄρδεις, τὰς φαρέτρας [84]).

---

82) Σαγάρεις, τοὺς πελέκεις] Σ. δὲ τοὺς π. edd. In MS. Voss. verbis ἢ τὰ ἐκ χειρὸς ὅπλα superscriptum ἢ ξίφη. In Glossar. Bibl. Coisl. p. 475. 505. Σάγαρις exponitur κοπὶς ἢ πέλεκυς, vt iungitur κοπὶς ἢ σάγαρις Xenophonti *K. Π.* II. p. 40. B. In Virgilio Aen. IX. 575. *Sagaris* militis Troiani nomen est; quod cum Gallorum *Gaesonibus*, aliisque comparari potest, quae docte tractauit Cl. Henr. Cannegieter ad Monum. Dodwerd. C. III. Vocis originem in Armenorum dialecto reperisse Whistones fratres, notat Wesseling. ad Herod. pag. 101, 83. Koen.

83) Cod. c. ἄρδεις αἱ φάρετραι τοῖς ἴωσι λέγονται. Schaef.

84) Ἄρδεις, τὰς φ.] His in Voss. adscriptum τὰ δόρατα. Glossar. Herod. Ἄρδις, φαρέτρας, βέλη. Suidas V. Ἄρδιν, ἀκίδα βέλους. ἢ τὰ ἐκ χειρὸς ὅπλα. Ἡρόδοτος. καὶ Ἄρδις πληθυντικῶς, ἀντὶ τοῦ φαρέτρας. vbi Herodoti nomen loco mouendum videtur, cuius sunt ἄρδις in plurali p. 101, 83. Ἄρδιν vero non *pharetram* esse, sed *sagittae cuspidem*, docuit ad Herod. l. c. Cl. Wesselingius. Koen. Ipsam *sagittam* significat in Callimachi fragm. CXXX. p. 494. Ern. vbi αὐτὸς ὁ τοξευτὴς non debebat verti *idem sagittarius*. Pro ἀργόποδας κύνας, quod, loco non suo positum, Ernestius ibid. citauit ex Etymolog. Paris. MS., scribendum ἀργίποδας κ. Est haec glossa Homerica (Il. XXIV. v. 211.), quam Etymologus videtur in vicinia explicuisse, vnde in locum alienum aberrauit. Obiter Lexicis adde ἀργιπόδης, quo vtitur Phanias Epigramm. V. extr. V. Iacobs. ad h. l. II. 1. pag. 168. Schaef.

mus: „Item σάγαρις λυσιφλεβὴς, de phlebotomo quo venae secantur, in v. l. ex Suida, quem ex Anthol. epigrammatum verba haec sumpsisse arbitror.“ Verum hoc: sed fallitur de phlebotomo intelligens, qui error etiam Septemviralis est Lexici. Intelligendus enim culter, quo Gallus genitale sibi demessuit. Locus est in Philippi Thessal. Epigr. VI. λυσιφλεβῆ τε σάγαριν ἀμφιθηγέα. ad q. l. vide Iacobsium II. 2. p. 146. de hoc vsu vocis φλὲψ, Lexicographis nostris neglecto, recte praecipientem. Schaef.

§. CI. [85]) *Φάλαρα, τὰ περὶ τὰς γνάθους σκεπάσματα* [86]).
§. CII. [87]) *Ψῆνας δὲ, τὰ ἐν τοῖς ὀλύνθοις γινόμενα ζωΰφια* [88]).
§. CIII. [89]) *Σχοινοτενὲς* [90]) *δὲ, τὸ μακρὸν καὶ ὀρθόν.*

---

85) Cod. c. *τὰ περὶ τ. γν. σκεπ. τῶν ἵππων φάλαρα λέγουσιν.* Schaef.
86) *Φ. τὰ περὶ τὰς γ. σκεπ.*] *Φ. τὰ παρὰ* —— Voss. *Φαλαρας* Aldi editio prima, vt in Achille T. I. p. 49. *φαλάραις ἀργυραῖς:* sed vbi *φαλάροις ἀργυροῖς* in notis bene praetulit Salmas. vt *φάλαρα* sunt L. III. p. 183. in Euripid. Supplic. vs. 586. Xenophont. Hist. Gr. L. IV. p. 512. D. Philostrat. Icon. I. p. 804. etc. Conf. Io. Bourdelot. ad Heliodor. p. 63. Koen.
87) Codd. c. et August. *ψῆνας, τὰ* etc. Schaef.
88) *ζωΰφια*] Gloss. Herodot. *ψῆνες. κωνωπεῖα τὰ ἐν τοῖς ὀ. γινόμενα.* Dedit quaedam huc spectantia Cl. Valckenaer. ad Herodot. p. 92, 29. Conf. Hesych. V. *Ἐρινάξαι.* Reliquam minutorum eiusmodi animalium familiam attigit Casaubonus ad Suetonii Galbam C. 3. vbi *galbae* dicuntur *animalia, quae in aesculis nascuntur.* Koen. In Gloss. Herodot. pro *κωνωπεῖα* scribendum *κωνώπια.* Nam *κωνωπεῖον* est quod etiam Latini scriptores *conopeum* dicunt: sed *κωνώπιον*, paruus *κώνωψ.* Specimen ex MS. Lexico Cyrilli in Matthaei Glossar. Graec. Minor. p. 37. *Ψῆνες· οἱ τῶν φοινίκων καρποί.* Editor: „Addit Lex. A. *καὶ οἱ κλάδοι, καὶ ὄνομα ἰχθύων, καὶ τὰ κωνώπια, τὰ ἐν τοῖς ὀλύνθοις γινόμενα.*"*) Cum *ψὴν* etiam de fructu dicatur, in Zenobii loco, ex diuersis, vt videtur, pannis consuto, Centur. II. 23. leniter corrigas *ἐνδυόμενον γὰρ εἰς τοὺς ψῆνας τὸ θηρίδιον κ. τ. λ.* Aliter Valckenarius ad Herodot. pag. 92, 29. Obiter ex eodem Zenobii articulo infer in Lexica formam *ὀλυνθηφόρος.* Conf. Bastii Epist. Crit. p. 16. Schaef.
89) Codd. a. b. c. et August. *σχοινοτενὲς τὸ μακρὸν* etc. Schaef.

*) Lexicis adde *κωνωπώδης.* Schol. ad Aristoph. Vesp. v. 351. *ζωΰφιον κωνωπῶδες.* Item *Κωνωποσφράντης* ex Alciphrone I. ep. 21. Nam etiam talibus in Lexico locus est dandus. Schaef.

§. CIV. [91]) *Συμψήσας δὲ λαμβάνουσιν ἀντὶ τοῦ συντρίψας* [92]).

---

90) *Σχοινοτενὲς*] Proprie illud est, *quod porrectis funibus et extensis definitur*; deinde *quod in modum funis extenditur.* Priore significatu posuit Herodot. *σχοινοτενέας διώρυχας* p. 89, 32. *σχοινοτενέες διέξοδοι* p. 91, 33. *σχοινοτενὲς ποιησάμενοι* p. 521, 46. posteriore Philostrat. Heroic. C. XIX. p. 747. iungens *ἀποτείνειν τὰ ᾄσματα* et *σχοινοτενῆ ἐργάζεσθαι.* Vid. H. Stephan. Thes. L. G. T. III. p. 1202. Alia dabit Casaub. ad Athen. X. 21. p. 768. *Σχοινοτενῆ φωνήεντα* in Pindari fragmento Viri docti varie exponunt: vid. n. ad Dionys. Halicarnass. T. II. p. 23, 7. Koen. Boissonadus ad Philostrati l. c. p. 646.: „*σχοινοτενῆ.* Sch. *ἐπιμήκη.* — Pindarus fragm. pag. 72. *σχοινοτενὴς ἀοιδὰ* dixit. Hesychius: *σχοινοτενὲς, ὀρθὸν, μακρόν.*" Philippus Thessalon. Epigr. XXII. v. 4. *καὶ δισσὰς σχοινοτενεῖς σπυρίδας.* Iacobsius interpretatur *a fune iunceo suspensas.* Malim Schneidero accedere interpretanti *e iuncis plexas.* [Lexicis adde *σπυριδόν.* Theodosius Grammat. in Schol. MS. ad Dionys. Thrac. (v. Fabricii Bibl. Gr. L. I. c. XXVII. III. T. I. pag. 159. s. ed. a. 1718) *Τῶν ἀρχαίων γὰρ οἱ μὲν σπυριδὸν ἔγραφον. — Σπυριδὸν ἤτοι δίκην σπυρίδος κ. τ. λ.* Item *σπυριδώδης.* Scholiastes ad Aristophan. Acharn. v. 1096. *σπυριδῶδες πλέγμα.*] Schaef.

91) Codd. a. b. et August. *συμψήσας δὲ λαμβάνουσιν ἀντὶ τοῦ συντρίψας.* Cod. c. *συμψῆσαι ἀντὶ τοῦ συντρίψαι λέγουσιν.* Illud reuocaui in locum Koenianae scripturae *Τὸ συμψήσας ἀντὶ τοῦ συντρίψας,* vbi etiam glossa praeter morem habet articulum. Schaef.

92) — *συντρίψας*] MS. Vatic. et prior. edd. *Συμψήσας δὲ λαμβάνουσι ἀντὶ τοῦ συντρίψας.* Cum Herodoti loco pag. 89, 25. vbi de fluuio Gynde, equum abripiente, *ὁ δέ μιν συμψήσας, ὑποβρύχιον οἰχώκεε φέρων,* comparandus Eusebius apud Stob. Eclog. Eth. p. 206, 32. Vitiorum via, *ἡ ἐπὶ τὴν κακίην ἄγουσά, ἐστι* *) *οἵη τὸ μὲν*

*) *ἄγουσά, ἐστι*] *Quod fieri non potest, id haec scriptura fieri postulat, vt et coniungas et disiungas inter se vno tempore haec duo, ἄγουσα,* et *ἐστί.* Vsus sum Reizii verbis

§. CV. [93]) *Αἱμασιὰν δὲ, τὸ ἐκ χαλίκων ᾠκοδομημένον ἄνευ πηλοῦ τειχίον* [94]).

κατ' ἀρχὰς ὀλίγου πάγχυ —, *ἐπὶ παραγωγῇ τῶν προςιόντων, γεῦσαι τοῦ ἡδέος· ὥςτε δὲ μηδενὸς μετὰ ταῦτα ἡγεμόνος εὑρισκομένου, εὐθὺς ἄγει ἐς ὁδὸν σκολιὴν, σκόλοπάς τε ἔχουσαν,* — *καὶ χαράδρας, καὶ κρημνοὺς, κατὰ κεφαλῆς ὠθέοντας τοὺς εὑρισκομένους,* (an *ἁλισκομένους;*) *καὶ τοῦτο συμψήσαντος καὶ παρασυρέοντος τοὺς κατενεχθέντας ἐπ' αὐτὸν ποταμοῦ, βορβόρῳ καὶ λίθοις ῥέοντος. fluuio etiam, qui coeno lapidibusque fluit, contorquente et abripiente qui lapsu in eum deferuntur.* Ita valde contaminata vulgo Philosophi verba, quorum postrema in versione Canterus non attigit, legi posse arbitrer. Notum est illud Virgilii Aen. I. 100. *vbi tot Simoïs conrepta sub vndis Scuta virûm galeasque et fortia corpora voluit.* Eximius est Suidae locus V. *Συμψήσας.* Koen. De illo Eusebii loco v. etiam Iacobsii Animadvers. in Stobaeum p. 305. s. A verbo *συμψάω* deriuatur nomen *σύμψημα,* quo Lexica carent. Vtitur eo Hesychius T. II. c. 1317. Schaef.

93) Cod. a. *ᾠκοδ. καὶ ἄνευ πηλοῦ τειχεῖον.* Cod. b. *ᾠκοδ. καὶ ἄνευ πηλοῦ τοιχεῖον.* Cod. c. *αἱμασιὰ, τὸ τῶν χαλ. ᾠκ. ἄν. π. τειχίδιον.* Cod. August. particulam *δὲ* post *αἱμασιὰν* omittit. Ex Cod. c. Lexica auge voce *τειχίδιον.* Schaef.

94) *ἄνευ πηλοῦ τειχίον*] Sic et Etymolog. Leidens. MS. v. *Αἱμασιὰ, ἠκανθωμένος φραγμὸς ἢ τὸ ἐκ χαλίκων ᾠκοδομημένον τειχίον ἄνευ πηλοῦ·* quae minus plena prostant in edito Etymol. p. 35, 10. Hic edd. *Αἱμασιαὶ δὲ τὸ ἐκ χ. ᾠ. καὶ ἄνευ πηλοῦ τειχεῖον.* Conf. quos laudat Cl. Albertius ad Hesych. T. I. p. 159. n. 5. et 6. *Αἱμασιὴ ἀδαμαντίνη* est in Eusebii fragmento apud Stob. Ecl. Eth. p. 206, 6. Adscribam quaedam, vt emendanda existimo: *Θεοῦ ἐξ ἀρχῆς φήναντος τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων, κατὰ τὰ φωτιζόμενα οὐκ ἐοῦσαι ἀφανέες, ὁδοὶ διφάσιαι προκέαται βίου ψυχαῖς ἀνθρώπων, ἀδαμαντίνῃ αἱμασιῇ παχυτάτῃ, καὶ ἐς πολλὸν ὕψος ἀνηκούσῃ κατὰ τὰ* [*φωτιζόμενα* addendum videtur, vel scribendum *κάρτα,*] *ὑ-*

simile in Herodoto Wesselingiano *τῆς τονώσεως* vitium notantis praefat. p. VIII. Corrig. *ἄγουσα, ἔστι.* Schaef.

πὸ τοῦ ἐξ ἀρχῆς φήναντος ἀπ᾽ ἀλληλέων τὰ πρῶτα διεργόμεναι. Koen. Post vocem τειχίον Glossarium Herodot. addit haec: ὃ νῦν ἑρμακίας καλοῦσιν. Wesselingius ad v. ἑρμακίας: „Voluit ἕρμακας. Hesychius: Ἕρμακες, αἱ ὕφαλοι πέτραι, ἢ αἱμασιαί.“ Falso. Recte enim habet vulgata scriptura, propria illa posterioris Graecitatis, modo cum Codice SG. 345. scribas ὀξυτόνως, ἑρμακιάς. Ducangius Glossar. Append. p. 74.: „Ἑρμακιὰ, *maceria ex lapillis sine luto*, graecis αἱμασιά. Glossae MSS. ad Herod. hist. αἱμασιὰ, τὸ ἐκ χ. ᾠκ. ἀ. π. τ., ἃ νῦν ἑρμακιὰς καλοῦσι.“ Eandem vocem in Glossis Codicis Paris. 2758. ad Theocrit. VII. 22. reperi: certe ex scriptura hac, αἱμασιαῖσι (superscr. ερ, κ) nihil aliud elicere possum, quam ἑρμακιαῖς, interpretamentum vocis αἱμασιαῖσι. — Suidas: Αἱμασιὰ, τὸ ἐκ χαλίκων ᾠκοδομημένον τειχίον ἄνευ πηλοῦ παρὰ Ἡροδότῳ (his duabus vocibus caret Lexicon SG. rhet. soph. MS.), ἥν τινες ἥρπαζον (corr. ex Lex. SG. ἅρπεζον. Conf. Suidas s. h. v. et Valckenar. ad Theocr. Adon. p. 249. C.). καὶ Ἴωνες (Lex. SG. καὶ οἱ Ἴωνες) οὕτω χρῶνται. δηλοῖ δὲ Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ. φαύλως δὲ οἱ πολλοὶ τὸ χωρίον τὸ ὑπὸ (SG. χωρίον αὐτὸ τοῦτο, leg. αὐτὸ τὸ ὑπὸ) αἱμασιῶν περιεχόμενον, αἱμασιὰν καλοῦσιν. Alius Suidae articulus, correctionis indigens, hic est: Αἵμους, τοὺς δρόσους φησὶν ὁ Αἰσχύλος. *) Scribendum τοὺς δρυμούς. Conf. Is. Vossium ad Hesych. v. αἱμασιά. Lexicon SG. rhet. soph. MS. Αἱμοὺς, τοὺς δρυμοὺς Αἰσχύλος. ἴσως ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ, ἀφ᾽ οὗ καὶ ἡ αἱμασιὰ κέκληται. Ex eodem Lexico MS. iuuat haec addere: Αἱμασιολογεῖν. Θεόπομπος· (f. add. ὃς) αἱμασιολογεῖν ἄριστ᾽ ἠπίστατο. Verbum αἱμασιολογεῖν Lexicis adde. Porro: Αἱμασιώδεις. Πλάτων εἶπε περιβόλους αἱμασιώδεις τινὰς, ἢ τοὺς ἐκ λίθων ἄνευ πηλῶν (f. πηλοῦ **)) κατεσκευασμένους, ἢ τοὺς ὑπὸ ἀκανθῶν πε-

*) Paullo propius verum Phauorinus: καὶ αἵμους τοὺς δρόμους Αἰσχύλος λέγει. Vere correxisse Bastium, docet Hesychius T. I. c. 160. Αἱμοί. δρυμοί. Αἰσχύλος Αἰτναίαις. vbi bene Interpretes: „Hinc Αἷμος — Haemus.“ Sic ἴδη, Ἴδη. De confusione nominum δρόμος et δρυμὸς v. etiam Furia ad Aesop. Fab. XLI. Schaef.

**) Pluralem numerum fortasse tuearis. Schweighaeuserus Lex. Polyb. p. 476. a.: „οἱ πηλοὶ, limus, 3, 79, 9 *et* 11.“ Sch.

φραγμένους. Locus Platonis legitur de Legg. III. (vol. VIII. pag. 114. Bip.), ad q. l. Scholiastes p. 225. Ruhnk. haec notauit: *Αἱμασιαὶ, τροχοὶ κυρίως ἠκανθωμένοι*. Notandus hic vsus vocis *τροχοὶ* pro voce *τείχη*. Hesychius: *Τροχὸς, περιβόλαιον, τεῖχος*. Idem: *Κύκλους, καὶ τροχοὺς, τὰ τείχη· τροχὸν δὲ, τὸ τεῖχος*. *Τροχοὶ* iuxta *αἱμασιὰ* corruptum est in Etymolog. M. p. 35, 13. *Αἱμασιά* . . . . *τοὺς σωροὺς τῶν λίθων, ὡς παρὰ Νικάνδρῳ, Τροχοὶ μάλα θ' αἱμασιά τε καὶ ἰλύος ἐρέοντες*. Est versus 143. Theriac., vnde restituendum: *τρόχμαλά θ' αἱμασιάς τε καὶ εἰλυοὺς ἐρέοντες*. Conf. Etymolog. M. p. 809, 54. *λέγονται δὲ οἱ τοιοῦτοι τόποι εἰλυοὶ, καὶ τρόχμαλα, καὶ αἱμασιαί*. Posteriore Etymologi loco vsi sunt Philemon Lex. techn. (v. Apollon. Villois. p. 852.) et Phauorinus: sed vterque male habet *τροχμαιοὶ* pro *τρόχμαλα*. — Etymolog. Paris. MS. *Αἱμασιὰ, τὸ ἐκ χαλ. ᾠκ. τειχίον· κυρίως δὲ αἱμασιὰ λέγεται φραγμὸς ἠκανθωμένος. γίνεται δὲ παρὰ τὸ αἱμάττεσθαι τοὺς δι' αὐτῆς διερχομένους*. Pro *γίνεται δὲ* Etymolog. Sorbon. habet *τινὲς δὲ*, de qua confusione legendus Piersonus ad Moer. pag. 343. Idem Etymolog. Sorbon. alio loco: *Αἱμασιά. ἐκ τοῦ αἱμασ* (θ) (i. e. *αἱμασθῆναι* *)) *ἐν αὐτῇ τοὺς παριόντας*. Denique Lex. rhet. MS. *Αἱμασιά. τὸ αὐτοσχέδιον περιτείχισμα, τὸ ἐν τοῖς ἀγροῖς γιγνόμενον ἔξωθεν τῶν ἀμπέλων, πρὸς τὸ μηδένα τῶν ὁδῷ παριόντων, ῥᾳδίως εἰσιόντα ὀπωρίζεσθαι*. Bast.

*) Notanda haec forma. Vulgo dicitur *αἱμαχθῆναι*. Obiter Lexicis adde haec: *Αἱμαλώδης*. Erotianus Lex. Hippocrat. p. 37. H. St. *ἐν ἐνίοις ἀντιγράφοις εὕρομεν, Οὐρέει αἱματῶδες· ἐν δὲ τοῖς πλείστοις, αἱμαλῶδες. ὃ καὶ αὐτὸ ἐν ἴσῳ κεῖται τῷ αἱματώδει*. — *Αἱματοειδής*. Diodorus Sic. XVII. c. 10. *τῇ δὲ Δίρκῃ κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος αἱματοειδῆ φρίκην ἐπιτρέχειν*. Ibid. c. 41. *οἱ διακλώμενοι τῶν ἄρτων αἱματοειδῆ τὴν πρόσοψιν εἶχον*. Ibid. c. 90. *καὶ ῥύσις ἱδρῶτος αἱματοειδοῦς κατεῖχε*. — *Αἱματώψ*. Euripides Hercul. fur. v. 935. Musgr. *ῥίζας τ' ἐν ὄσσοις αἱματῶπας ἐκβαλών*. Sic legit Porsonus ad Med. v. 1363. facillimâ correctione numeris egregie prospiciens. — *Αἱμόρρυτος*. Epigr. adesp. DCCVII. v. 8. *αἱμορρύτοιο νόσου*. Maximo de Elect. v. 198. (Fabric. Bibl. Gr. Vol. VIII. pag. 426. ed. a. 1729.) *αἱμορρύτοισιν ἐπ' ὠδίνεσσι* certâ emendatione restituit Dorvillius ad Chariton. p. 723. extr. Alteram formam, duplici caninâ, iam Schneiderus excitauit ex Etymologicó M. Ali-

§. CVI. [95]) *Φάρσος, τὸ κλάσμα, τὸ τρύφος, τὸ ἀκρωτήριον* [96]).

---

95) Cod. b. *φάρος* *) *τὸ κλ.* etc. Cod. c. articulum sic scriptum habet: *τρύφος τὸ κλάσμα τοῦ ἄρτου.* Cod. August. hoc ordine: *Φάρσος, τὸ τρύφος, τὸ κλάσμα, τὸ ἀκρωτήριον.* Schaef.

96) *τὸ ἀκρωτήριον*] Aldus vulgauit: *Φάρσος, τὸ τρύφος. Κλάσμα τὸ ἀκρωτήριον.* Haud spernenda esset lectio MS. Voss. *Φάρσος, τὸ κλάσμα. Τρύφος, τὸ ἀκρωτήριον.* vt illud respexerit ad Herodot. pag. 84, 58. vbi *δύο φάρσεα τῆς πόλιος·* hoc ad pag. 360, 51. vbi *τρύφεα ἁλός·* nisi in Glossario etiam Herodoteo et Hesych. *φάρσος* tribus istis vocibus *τρύφος, κλάσμα, ἀκρωτήριον* explicaretur. Ex eis *ἀκρωτήριον* etiam Herodot. vsurpauit p. 676, 54. Koen. Boissonadus: „*Φάρσος* in epigr. 4. Phaniae, vbi conf. not." Iosephus T. I. p. 442. Hau. *σχίσας δ' εἰς δώδεκα φάρση τὸ ἱμάτιον.* V. Toup. Emendat. T. II. p. 332. vbi quae citat verba Etymologici M. c. 175, 38. *φάρος, παρὰ τὸ φάρσαι, ὅ ἐστι σχίσαι· καὶ γὰρ διαφάρους φασὶ χιτῶνας, τοὺς εἰς δύο μέρη κεχωρισμένους,* etsi eadem dat Zonaras Lex. T. I. c. 353., tamen non dubito corrupta esse. Schneidero quidem Lex. Gr. v. *φάρσος* placuit *διαφάρσους,* quomodo duo Codices in Zonara habent. Sed, orationis serie recte perpensa, assentieris mihi corrigenti *διφάρους,* qua voce Lexica augeri poterunt. „Saepissime scribae Codicum *δια* pro *δι* posuerunt." Bastius Append. ad Epist. Crit. p. 19. vbi vir eximius satis exemplorum huius erroris collegit. Schaef.

quanto grauior Aeschylus auctor est, qui in Sisypho dixit *αἱμόῤῥυτοι φλέβες.* V. Kulenkampii Specimen Emendat. et Obseruat. in Etymologic. Magn. p. 37. Schaef.

*) Solennis haec scripturae varietas. V. Iacobs. ad Anthol. Graec. II. 1. p. 166. 169. s. et Tittmann. ad Zonar. T. I. c. 353. not. 81. Iosephus T. I. p. 134. Hau. *ὑπὲρ δὲ τούτου λίνεον ἦν ἰσομέγεθες φάρσος.* vbi al. *φάῤῥος,* al. *φάρος,* quod praetulerit, qui H. Stephano Indic. in Thesaur. P. II. c. 161. C. *φάρσος* interpretanti *integumentum, inuolucrum, velum, velamen,* non assentiatur. Sed Iosephus ibid. paullo antea, idque sine vlla scripturae diuersitate: *ὡραῖον δὲ ἦν τὸ φάρσος.* et p. 159. *φάρση σκεπαστήρια.* Schaef.

§. CVII. 97) *Ταρσοὺς δὲ καλάμων, τὴν τρασιὰν* 98), *οὗ ἐξήραινον τὴν πλίνθον.*

§. CVIII. 99) *Ἔμβολον δὲ, τὸ χάλκωμα τὸ περιτιθέμενον* 1) *κατὰ πρῶραν ταῖς ναυσίν.*

---

97) Codd. a. et b. *τὴν πρασιὰν* etc. Cod. c. *ταρσοὺς καλ. τὴν πραφιὰν οὗ ἐξ. τ. πλ. οἱ ἴωνες λέγουσιν.* Cod. August. hunc articulum omittit. Bastius: „In Dictionario Voc. Hippocrat., quod vulgo Herodoti dicitur, p. 618. Franz. item legitur: *ταρσοὶ καλάμων, πρασιὰ ἐν ῇ ἐξήρανον τὴν πλίνθον.* Sed Cod. Paris. 2662. recte habet *τρασιὰ, ἐν ῇ ἐξήραινον τ. πλ.* Conf. etiam Brunck. Lex. Sophocl. v. *τρασιά.*" Glossator ad Aristoph. Nub. v. 50. *τρασιᾶς* interpretatur *ξύλου ἐν ᾧ τὰς ὀπώρας ἐξήραινον.* Schaef.

98) *τὴν τρασιὰν*] Nolui propagare editionum et MSS. errorem *πρασιὰν*, quem Nostro etiam exemit Doctiss. Bernard. ad Synes. de Febrib. p. 60. cui in ceteris Grammaticis praeiuerat Salmasius Exerc. Plin. p. 869. laudatus etiam Kustero ad Suid. V. *Ταρσοὶ καλάμων*, Galeo ad Herodot. p. 72, 11. Wesselingio ad Gloss. Herod. Quid sit *τρασιὰ*, praeter ceteros Grammaticos, ostendit Scholion in Cod. Mediceo ad Aelian. de N. A. III. 10. In Etymol. M. p. 764, 25. MS. Leid. *Τρασιά. παρὰ τὸ τέρσω τὸ ξηραίνω, τερσιὰ καὶ ταρσιὰ, ὡς παρὰ Σιμωνίδῃ· καὶ ὑπερβιβασμῷ τρασιά. ἔστι δὲ πᾶς τόπος πρὸς τὸ ξηραίνειν τι ἐπιτήδειος.* In Herodot. p. 84, 43. *ταρσοὶ καλάμων* sunt *crates arundinum:* vid. ibi Cl. Wesseling. Schol. Aristoph. ad Nub. vs. 226. vbi *ταῤῥός· Ἀττικῶς τὰ ἐξ οἰσύων πλέγματα οὕτω καλεῖται.* Koen.

99) Codd. a. et b. *τὸ προτιθέμενον.* Cod. c. *ἔμβ. τὸ χάλκ.* etc. omissâ particulâ *δέ.* Cod. August. totum articulum omittit. Schaef.

1) *τὸ περιτιθέμενον*] *τὸ προτιθέμενον* edd. et MS. Vatic. alterum est et in Gloss. Herod. *Ἔμβολος. χάλκωμα περιτ. κ. π. τ. ν.* Nauium *rostra ἐμβόλους* dici et *ἔμβολα*, dudum Viri docti obseruarunt: vid. Cl. D'Oruillius ad Charit. pag. 626. *Ἐμβολαὶ* eo sensu non videntur ab idoneis auctoribus vsurpatae; tametsi Philoxeni Glossae: *Rostra, ἐμβολαὶ, ῥύγχη, χελύνια.* Conf. Cl. Abresch.

§. CIX. [2]) Ἐναγίζειν δὲ, τὸ χοὰς ἐπιφέρειν, ἢ θύειν τοῖς κατοιχομένοις [3]).

§. CX. [4]) Πρόχυσιν [5]), τὸ ἀποσπεῖσαι.

An. ad Aeschyl. I. p. 201. KOEN. Doruillius ad Charit. l. c.: „— ἐμβολὴ tamen apud Thucydidem L. II. 76. mihi significare videtur *trabs, aries, rostrum.* ἡ δὲ μηχανὴ ῥύμῃ ἐμπίπτουσα ἀπεκαύλιζε τὸ προέχον τῆς ἐμβολῆς. et sic hunc locum explicat Suidas in ἐμβολή.“ Dubitat Wesselingius ad Diodor. Sic. XIII. c. 10. non dubitat Schneiderus Lex. Gr. h. v. SCHAEF.

2) Cod. c. ἐναγίζειν λέγουσι τὸ χοὰς ἐπιφέρειν. Cod. August. particulam δὲ omittit. SCHAEF.

3) τοῖς κατοιχομένοις] Gloss. Herod. explicat fusius τὰς χοὰς ἐπιφέρειν, ἢ θύειν τοῖς κατοιχομένοις, ἢ τὸ διὰ πυρὸς δαπανᾶν. Vbi verbum ἐναγίζειν Schol. ad Euripid. Phoen. vs. 281. restituit Cl. Valckenaer. pro τοῖς κάτω ἐρχομένοις hinc etiam τοῖς κατοιχομένοις scribendum videtur. Herodoti locum p. 125, 85. τῷ μὲν, ὡς ἀθανάτῳ — θύουσι· τῷ δ' ἑτέρῳ, ὡς ἥρωϊ, ἐναγίζουσι, imitando expressit Arrian. de Exp. Alex. VII. 14. pag. 293. Ἐναγίζειν τε ὅτι ἀεὶ ὡς ἥρωϊ ἐκέλευεν Ἡφαιστίωνι. — καὶ εἰς Ἄμμωνος ἔπεμψεν, ἐρησομένους τὸν θεὸν, εἰ καὶ ὡς θεῷ θύειν συγχωρεῖ Ἡφαιστίωνι. In Apollodor. Biblioth. II. p. 100. Hercules, cum leonem Nemeaeum oppugnaturus Cleonis apud quendam diuerteretur, iussit hospitem, ἂν μὲν ἀπὸ τῆς θήρας σῶος ἐπανέλθῃ, Διῒ σωτῆρι θύειν· ἐὰν δὲ ἀποθάνῃ, τότε ὡς ἥρωϊ ἐναγίζειν. e quibus verbis liquet, paulo post Apollodorum scribere non potuisse ἐκόμιζεν εἰς Μυκήνας· inprimis, cum paucis interiectis sequatur iterum: Σωτῆρι θύσας Διῒ ἦγεν εἰς Μυκηνὰς τὸν λέοντα. Priori loco εἰς Κλεωνὰς corrigendum est ex Auctore 12 Certam. Herc. in Allatii Excerpt. Rhet. p. 322. Plura notauit Cl. Wesseling. ad Diodor. Sic. T. I. p. 246, 32. et 284, 44. KOEN. Add. Boissonad. ad Philostrat. Her. p. 518. s. Scholiastes ad Lucian. T. I. p. 859. ἐντέμνουσιν interpretatur ἐναγίζουσι. Haec verba alibi iunguntur, e. c. a Philostrato Her. p. 236. 238. Boiss. SCHAEF.

4) Codd. a. et b. πρόχυσιν δὲ τὸ ἀποσπ. Cod. c. hunc

§. CXI. *Ἔπιπλα, τὴν μὴ βαθεῖαν κτῆσιν* [6]), *ἀλλ' ἐξ ἐπιπολῆς.*

---

articulum cum duobus sequentibus omittit. Cod. August. *προχύσαι δὲ τὸ ἀπ.* SCHAEF.

5) *Πρόχυσιν*] Sic MSS. Suid. Glossar. Herod. Vulgo male *πρόχησιν δὲ τὸ ά.* Respicitur Herodot. pag. 77, 58. *οὔτε οὐλὰς κριθῶν πρόχυσιν ἐποιέετο θεῶν οὐδενί. Πρόχυσιν τῆς γῆς* idem habet pag. 105, 88. Conf. p. 108, 90. KOEN.

6) *μὴ βαθεῖαν κτῆσιν*] Gloss. Herodot. *ἡ μὴ ἐγγαῖα* *) *κτῆσις, ἀλλ' ἐπιπόλαιος.* vt e MS. Cl. Wesseling. edidit pro *ἡ μὴ βεβαία κτῆσις.* Suidas V. *Ἔπιπλα. σκεύη, τὰ μὴ ἔγγεια, ἀλλ' οἷον ἐπιπόλαια. οἱ δὲ ἐπίπλοα αὐτά φασιν.* Ita scribendum pro *οἱ δὲ ἐπίπλεα αὐτά φ.* qui error est etiam in Falckenburgii Codice in Polluce X. 10. *Mobilia ἐπίπλοα* dixit Herodot. p. 49, 84. *ἔπιπλα* p. 73, 98. 78, 5. 267, 33. 448, 8. 558, 39. Isocrat. adu. Euthyn. p. 784. *τὰ δ' ἔπιπλα ὡς ἐμὲ ἐκόμισε.* Isaeus pag. 72, 41.

*) *Ἐγγαῖα* ab accentu laborat. Saltem *ἐγγαία* requiras. Cod. SG. dat *ἐγγαῖος*: sed nec hoc recte habet. Omnia enim adiectiua cum nomine *γῆ* composita accentum in syllaba antepenultima habent, quod docet hic locus Pseudo-Herodiani Epimer. MSS.: *Τὰ παρὰ τὸ γέα συγκείμενα, καὶ ποιότητα γῆς δηλοῦντα, διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γράφονται καὶ διὰ τοῦ ω μεγάλου, οἷον εὔγεως, λυπρόγεως, ψαμμόγεως, χρυσόγεως, λεπτόγεως. σὺν τούτοις καὶ μεσόγεως καὶ ὑπόγεως. Διὰ διφθόγγου δὲ καὶ ο μικροῦ ταῦτα· ὑπόγαιος, ἀνάγαιος, κατάγαιος· τούτοις ἠκολούθησε καὶ τὸ ἐνοσίγαιος, ὁμοίως καὶ τὰ τούτων οὐδέτερα. Μεσόγειος δὲ, καὶ λυπρόγειος, ἔγγειος ὁ γήϊνος, καὶ πρόσγειος καὶ τὰ τοιαῦτα διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφονται.* BAST.

Illud *ἐγγαία* Glossarii Herodotei Lobeckio hanc feminini formam pro poëtica habenti ad Sophocl. Aiac. pag. 243. ego quidem non obuerterim; neque enim dubito, quin ex Codice SG. *ἔγγαιος* scribendum sit. Ceterum ex Pseudo-Herodiano in Lexica infer adiectiua *ἀνάγαιος* et *ψαμμόγεως*. De *ἀνάγαιος* v. etiam Sylburg. ad Etymolog. M. p. 5. b. med. Zonaras Lex. T. I. c. 187. extr. *Ἀνάγαια καὶ ἀνάγαιον. οἴκημα.* Vnde simul lucem accipiunt verba Pseudo-Herodiani, si forte, quod tamen non puto, paullo obscuriora videantur: *ὁμοίως καὶ τὰ τούτων οὐδέτερα.* SCHAEF.

§. CXII. 7) *Λεύκην* 8) *δὲ καλοῦσι πάθος τὶ περὶ ὅλον τὸ σῶμα.*

§. CXIII. 9) *Κνυζήματα* 10) *δὲ, τὰ γοερὰ ἀποφθέγματα.*

Xenophon Oecon. III. 2. vbi *ὅταν ὧν ἂν δέωνται*, quod iure adfectum creditur, simplicissima emendatione in *ὅτων ἂν δέωνται* mutandum iudico. Add. Lysias de Arist. bon. p. 342. 343. Dion Chrys. Or. VI. p. 87. D. Aristid. Or. T. I. p. 545, 9. Polyaen. p. 665. *Τὰ ἔπιπλα τῶν σκευῶν* memorantur Artemidoro On. p. 30. 40. Nauim, quae rerum pretiosarum iacturam fecerat in magna tempestate, *τῶν ἐπίπλων γυμνὴν* dicit Achilles Tat. III. pag. 159. Aeschini Socrat. vocem elegantissime restituit Summus Hemsterhusius: vid. not. 16. ad Hesych. T. I. pag. 1376. Koen. Etiam Toupius Emendat. T. III. p. 18. probante, vt videtur, Porsono Append. p. 496. et recte probante: quem enim moueat epicrisis Fischeri, doctissimi viri, sed in talibus miserabiliter ruentis? Schaef.

7) Cod. August. hunc articulum cum tribus sequentibus omittit. Schaef.

8) *Λεύκην*] Vid. de hoc morbo Foës. Oecon. Hippocrat. in V. In Luciani Dial. Meretr. XI. T. III. pag. 309. cum amicam nondum nudam se vidisse affirmasset adolescens, excipit Tryphaena: *εἰκότως· ἠπίστατο γὰρ μυσαχθησόμενόν σε τὰς αὐτῆς λευκάς· ὅλη δὲ ἀπὸ τοῦ αὐχένος ἐς τὰ γόνατα παρδάλει ἔοικεν.* Koen. Boissonadus: „Conf. Belinum a Ballu ibid. t. 4. p. 427. versionis Gallicae. Aeschines ep. 1. *Δήλιοι δὲ ἐνόσουν λοιμώδη τινὰ νόσον, τὰ μὲν πρόσωπα ἐπίμπλαντο λεύκης:* vbi Taylorus Mercurialem indicat V. L. III. c. 18. Adde notas ad Hesychii *λεύκη*.“ Bastius: „In Glossario Herodot. Wessel. perperam scribitur *ὀξυτόνως, λευκή.* Cod. SG. bene *λεύκη.* Etiam in Lucian. l. c. pro *λευκὰς* scribendum *λεύκας.*“ Sic saepius peccant. V. Bernard. ad Theoph. Nonn. T. II. p. 234. et Iacobs. ad Anthol. Gr. II. 3. p. 137. Similiter Huschkius Anal. Crit. p. 270. e *λευκῆς* recte fecit *Λεύκης*, nomen vrbis, de qua v. etiam Wesseling. ad Diodor. Sic. XV. c. 18. et 92. Conf. Etymolog. M. c. 191, 54. et c. 475, 22. Schaef.

9) Cod. c. particulam *δὲ* omittit. Schaef.

§. CXIV. [11]) *Γειωπείνας δὲ, τοὺς γῆς πεινῶντας* [12]), *καὶ ἀπορουμένους.*

---

10) *Κνυζήματα*] Praecedentes glossae ad Herodoti Librum primum pertinent: hic transitus fit ad L. II. vbi p. 104, 28. mentio *ἀσήμων κνυζημάτων* infantum. Venuste de iis Hierocles apud Stob. S. LXXVII. p. 462, 20. *πολλὰ γὰρ αὖ* (parentes) *περὶ ἡμῶν ἐμαντεύσαντο, πολλάκις ἀνάρθροις ἔτι καὶ κλαυθμώδεσι φωναῖς, ὅτι μὲν δεόμεθα τινῶν, σημηνάντων, τίνα δ' ἐστὶν ὧν δεόμεθα, διασαφῆσαι μὴ δυνηθέντων.* Alia forma *κνυζησμὸς* vel *κνυζηθμὸς* dicebatur: vid. Agathocles apud Athen. L. IX. p. 376. A. et inprimis Cl. Valckenaer. in Ep. ad Roeuer. p. 43. Koen.

11) Cod. c. hunc articulum cum proximo omittit. Schaef.

12) *τοὺς γῆς πεινῶντας*] Male edd. praeter Aldinam omnes: *τοὺς ἐπὶ γῆς π.* Herodoti loca dedit, et alia, ad Timaei L. Plat. p. 49. Cl. Ruhnkenius. Koen. In Herodoto, in Glossario Herodot. itemque in Codicibus huius Glossarii a me inspectis legitur *γεωπείνας* pro *γειωπείνας,* cui formae quod componam plane non habeo: nam vocis *γειώρης,* i. e. *ὁ τὴν γῆν φυλάσσων,* (neglectae, nescio qua causa, a Schneidero, non item a prioribus Lexicographis,) diuersa est ratio. Pseudo-Herodianus Epimer. MSS. *Τὰ παρὰ τὸ γέα συγκείμενα, καὶ μέσον ἔχοντα τὸ ω̄, διὰ τοῦ ω̄ μεγάλου γράφονται, οἷον γεωμέτρης, γεωγράφος, γεωπείνης, γεωμόρος, ὁ περὶ τὴν γῆν κοπιῶν, γεωγραφία, γεωμορία, γεωργὸς, γεωργία, Γεώργιος, γεώλοφος, γεώπεδον* *) *καὶ τὰ ὅμοια. Σημείωσαι τὸ γειόλοφος καὶ γειομόρος καὶ γαιοδότης* (f. *γαιοδάτης*). Quod

*) *Γεώπεδον* adde Lexicis. Vtitur hoc nomine Herodotus VII. c. 28. extr. vbi al. *γεωπεδίων.* Eadem carent formâ *γειόλοφος,* quam in Lexica sic infer, vt comites adiungas *γειοτόρος,* quod adiectiuum habet Codex Guelferb. in Apollon. Rhod. IV. v. 1453. (v. Brunck. Append. p. 243.), et *γειοφόρος,* quod usurpat Phanias Epigr. IV. v. 6. Ceterum pro *γαιοδότης* etiam Schneidero placet *γαιοδάτης.* Illud tuentur Zonaras T. I. c. 417. et Lex. MS. Coisl. quod Tittmannus ad Zonar. citauit. Schaef.

§. CXV. [13]) *Τὸ δὲ ἱκανώσας ἀποσὰς* [14]), *ὡς καὶ Ἡρόδοτος ἐν τῇ δευτέρᾳ.*

Schneiderus affert *γαιωτρεφὴς*, analogiae aduersatur, mutandumque est, nisi multum fallor, in *γαιοτρεφής*. Probam hanc formam reperias etiam in Obseruat. Miscell. Vol. VI. 1. p. 183. In Etymolog. M. p. 223, 31. sq. *Γεωπεῖναι . . . οἱονεὶ πεινῶντες γῆν* (sic citat etiam Ruhnken. ad Tim. pag. 68.) Codices Paris. rectius dant *γῆς*: neque aliter habent Gregorius et Lexicon Herodoteum. Etymolog. Sorbon. alio loco: *Γεωπεῖναι, παρὰ τὸ γῆς πένεσθαι. ὀλίγην γὰρ γῆν εἶχον, ὥς φησιν Ἡρόδοτος.* Bast.

13) Cod. a. *ἱκαν. ἀποίσας.* Cod. b. *ἱκαν. ἀπώσας.* Schaef.

14) *Τὸ δὲ ἱκανώσας ἀποσὰς*] Sic MS. Voss. In edd. est *τὸ δὲ ἱκανώσας ἀπώσας.* Glossar. Herodot. *Ἀπίσας, ἱκανώσας.* Locus Herodoti, a Wesselingio indicatus, ad quem glossa probabiliter referri debet, est pag. 104, 8. vbi in viarum a mari versus Heliopolin in Aegypto, et Athenis versus Pisam in Attica comparatione: *σμικρόν τι τὸ διάφορον εὕροι τις ἂν λογιζόμενος τῶν οὐδῶν τουτέων τὸ μὴ ἴσας μῆκος εἶναι, οὐ πλέον πεντεκαίδεκα σταδίων.* Ibi pro *ἴσας* olim *ἀπίσας* legisse Scholiasten, suspicatur Vir Clariss. probans Abreschii coniecturam, *ἱκανώσας* in *ἱκανῶς ἴσας* mutantis. Seposito paulisper Herodoti loco, nihil videbitur conuenientius, quam vt e collatis diuersis lectionibus *ἀπίσας* et *ἀπώσας* formetur tertia *ἀπισώσας*· cui coniecturae hoc magis fidebam, quod eadem in mentem venerat Valckenaerio, inprimis posteaquam magni Hemsterhusii accederet auctoritas, adfirmantis verbum *ἱκανῶσαι* sensu technico, qualis hic ad *ἀπισῶσαι* explicandum requiritur, in Historiae Byzantinae Scriptoribus occurrere. *Ἀπισῶσαι*, praeter ceteros, adhibet Lucian. T. II. p. 491. ipse etiam Herodot. p. 367, 66. Vel sic tamen *ἀπίσας*, vbi Herodotea denuo contemplor, vix ausim sollicitare, quod per *ἱκανῶς ἴσας* commode reddi potuit: eam virtutem praepositionis in quibusdam compositis inesse, ostendit Cl. Abreschius in Auct. Diluc. Thucyd. p. 226. Koen. Cod. SG. habet *Ἀπόσας· ἱκανώσας.* Bast.

§. CXVI. [15]) Τὸ δὲ μέτριον καὶ καλῶς ἔχον ἐπιεικέστατόν φασι [16]).

§. CXVII. [17]) Τὸ ἀποδεχόμενοι, κάμπτοντες [18]).

---

15) Codd. a. et b. omittunt φασι. In Codd. c. et August. articulus sic scriptus est: τὸ μέτρ. κ. κ. ἔ. ἐπιεικέστατον. Schaef.

16) ἐπιεικέστατόν φασι] Accessit φασὶ e Voss. Τῶν ἰδιωτῶν τοὺς ἐπιεικεστάτους dixit Isocrat. Or. ad Philipp. p. 214. τοὺς ἐπιεικεστάτους τῶν πολιτῶν Isaeus p. 40, 6. τοὺς ἐπιεικεστάτους τῶν τριηράρχων Xenophon Hist. Gr. I. p. 431. E. Schol. Luciani ad T. II. p. 737. Τὸ ἐπιεικὲς τρία δηλοῖ, τὸ τὸν τρόπον ἀγαθὸν, — καὶ τὸ σύμμετρον, — καὶ τὸ πάνυ. Conf. Muncker. ad Anton. Liber. C. 16. vbi iungitur τῶν πολιτῶν ἐνὶ μετρίῳ καὶ ἐπιεικεῖ. Iunxit et Dion Chrysost. Or. XXX. p. 308. C. Aristid. T. I. pag. 419. Lucian. T. II. p. 188. Alciphron pag. 390. 400. *) Nostri meminit in Oec. Hippocr. Foësius. Koen. Scholiastes ad Philostr. Her. pag. 296. Boiss. Ἐπιεικὴς ὁ τὸ ἔλαττον τῶν ἀνηκόντων αὐτῷ ἐπιφερόμενος. Corrig. ἀποφερόμενος. Schaef.

17) Codd. a. et b. τὸ δὲ ἀποδεχ. κάμπτ. φασί. Codd. c. et August. hunc articulum omittunt. Schaef.

18) καμπτοντες] κάμπτοντές φασι MS. Vat. et edd. In Gloss. Herod. rectius est κάπτοντες. ἀνακάπτουσι in Herodot. p. 145, 49. ἡγέονται δὲ οἱ ἔρσενες, ἀποῤῥαίνοντες τοῦ θοροῦ· αἱ δὲ, ἑπόμεναι ἀνακάπτουσι, καὶ ἐξ αὐτοῦ κυΐσκονται. vbi vid. Cel. Wesseling. Λάπτουσιν in re pari Oppian. posuit Halieut. I. 493. Ἔνθ' οἱ μὲν σφετέρας περὶ γαστέρας ἀλλήλοισι Τριβόμενοι θορὸν ὑγρὸν ἀποῤῥαίνουσιν ὄπισθεν· Αἱ δ' οἴστρῳ μεμαυῖαι ἐπαΐγδην στομάτεσσι Λάπτουσιν. vbi fieri potuit, vt minus notum κάπτουσιν in sibi notius λάπτουσιν mutarint Librarii: quemadmodum ad Herodoti l. c. etiam e Codice ἀναλάμπτουσι notatur. Koen. Vix dubito, Gregorium scripsisse κάπτοντες. De confusione verborum κάμπτειν et κάπτειν v., praeter Wesseling. et Valckenar. ad Herodot. l.

*) Iungunt et Philostratus V. A. I. 38. p. 47. Athenaeus XIII. 93. p. 214. Herodianus I. 2. 4. Marcellinus V. Thucyd. pag. XIV. t. 1. Bip. Suidas in ἀπράγμων. Conf. et Scholia Platonis p. 89. et Philostrat. Her. p. 500. Boisson.

§. CXVIII. [19]) *Κορύνην δὲ λέγουσιν ἐπικαμπές τι ξύλον.*

§. CXIX. [20]) *Εὐμαρέην* [21]) *δὲ, τὴν ἀπόπατον.*

---

c., Doruill. ad Chariton. p. 442. Heyn. ad Homer. Il. T. V. p. 490. et Schneider. ad Aristotel. Hist. Animal. V, 4, 5.*) p. 270. Schaef.

19) Cod. a. *κορύνην δὲ λέγ. τὸ ἐπικ. ξ.* Cod. b. *κόρμην λέγουσι* etc. Cod. c. *κορύνην, ἐπικαμπές τι ξύλον:* post quem articulum sequuntur hi: *βάρεις, τὰς ναῦς: ἤλυσιν, τὴν πορίαν καὶ ἔφοδον: ἀφηλικέστερον, τὸ πρεσβύτερον: τὸ φανερὸν, ἐπάϊστον,* omissis omnibus intermediis. Cod. August. omittit particulam *δέ.* Ceterum hic vsus vocis *κορύνη* Ionibus cum Doribus communis fuit. V. Ruhnken. ad Timaei Lexic. p. 213. s. Schaef.

20) Cod. August. hunc articulum omittit. Schaef.

21) *Εὐμαρέην*] In Herod. p. 119, 85. *εὐμαρίη* editur; sed illud commatis est Ionici, etiam in Codd. custoditum: conf. dicta ad §. XLI. Verecundas loquendi formas, quibus *τὸ ἀποπατῆσαι* a veteribus honeste fuit expressum, dabit Cl. Valckenaer. ad Herodot. pag. 330, 24. Koen. Toupius Cur. Poster. in Theocrit. p. 43.: „Notanda vox *ἀλάθεα,* quae Dorico-Ionica est. Dicitur autem *Ἀληθέη,* vt *Εὐμαρέη, Εὐμενέη, Εὐτελέη,* et si quae alia *τούτου τοῦ κόμματος.* de quibus viri docti ad Herodotum et Corinthum.“ Schneiderum laudo, quod *εὐμάρεια* Xenophonti restituit Oecon. V. 9. V. Plato Lys. p. 6. Heind. Ceterum notatu dignum, *ἀπόπατος* a Gregorio dici *θηλυκῶς.* Schaef.

*) Ibidem c. 5, 1. Schneiderus ex coniectura edidit *ἅπαν τ' εἰςαφιέναι εἰς τὸν μυκτῆρα τῆς θηλείας.* Camus ediderat: *ὃ πᾶν ἐμπιφράναι εἰς τὸν μυκτῆρα τῆς θηλείας,* hac nota adscripta: *Dans le MS. M. on lit ἅπαν ἦν ἐμπιφράναι, ou ἐνπιφράναι, ou εἰςπιφράναι.* Verbum quidem *ἐμπιφράναι* (seu malis *εἰςπιφράναι*), quod etiam Veneti libri auctoritas tuetur, et ipse Schneiderus in Lexicon Graec. Germ. iure asciuit, nullo modo tentari debebat: tam bene graecum est, tamque accommodatum loco Philosophi. Ceterum hinc lucrabitur Thesaurus Gr. L. verbum *πίφρημι* cum aliquot eius compositis, quorum radicem esse *φράω,* non *φρέω,* docet forma illa infinitiui. Schaef.

§. CXX. [22]) *Τὰ δὲ ὀπτώμενα, πεσσόμενα* [23]).

§. CXXI. [24]) *Βάρεις* [25]) *δὲ, τὰς ναῦς.*

§. CXXII. [26]) *Ὄσιριν* [27]) *δὲ καλοῦσι τὸν Διόνυσον.*

---

22) Codd. a. et b. *τὰ δὲ ὀπτόμενα πεσόμενα* (sic). Cod. August. *Τὰ ὀπτόμενα, πεσσόμενα.* Schaef.

23) *πεσσόμενα*] Herodot. pag. 121, 31. *σιτία σφί ἐστι ἱρὰ πεσσόμενα.* p. 77, 59. *οὔτε πέμματα ἐπέσσετο.* Praeter alios figurate Heliodor. Aeth. II. p. 116. *τῆς λίαν ἀλγηδόνος τῷ χρόνῳ πεττομένης.* Koen. Herodotus VIII. c. 137. *ἡ δὲ γυνὴ τοῦ βασιλῆος αὐτὴ τὰ σιτία σφι ἔπεσσε. ὅκως δὲ ὀπτῷτο ὁ ἄρτος κ. τ. λ.* vbi v. Valckenar. Schaef.

24) Cod. b. *βάρις δὲ τὰς ν.* Satis *Ἰακῶς.* Cod. August. particulam *δὲ* omittit. Schaef.

25) *Βάρεις*] Aegyptiacae *baridos* meminerunt, praeter Herodot., Porphyr. apud Euseb. Praep. Eu. pag. 198. B. Synesius de Prou. I. p. 96. A. Themist. Or. IV. p. 49. B. quique citantur plures in n. ad Hesych. T. I. p. 695, 1. Ionicum fere vocant, pari cum Nostro errore, ICti, vocem *auariam* inde repetentes. Koen. Adde Wesseling. ad Diodor. Sic. I. c. 96. vbi, vt vulgo fit, scribitur *βάρις.* Rectius scribi *βᾶρις,* docent loca poëtarum. Bastius: „Lex. SG. (*Ἄλλος ἀλφάβ.*) *Βάρις· κατ' οἰκίας καὶ πλοίου. Σοφοκλῆς ἐν ποιμέσι βαρίβαν λέγει τὸν ναυτην, ἢ τὸν τῆς βάρεως ἐπιβεβηκότα.* Brunckius in Lex. Sophocl. correxit *βαρίδαν.* Iurene, ignoro." Ex ista Brunckii scriptura in Schneideri Lexico noua deprauatione factum *βαρίτης.* Mihi enim *βαρίβας* (*ὁ τῆς βάρεως ἐπιβεβηκώς*) vnice verum videtur. Compares vulgare *ναυβάτης.* Schaef.

26) Cod. August. omittit *δὲ καλοῦσι,* cetera sic scripta habens, vix vt legi possint. Schaef.

27) *Ὄσιριν*] Rectius dixisset, quem *Διόνυσον* vocabant Graeci, *Ὄσιριν* Aegyptiis appellatum fuisse: de Aegyptiis Herodot. p. 123, 17. — *Ὀσίριος, τὸν δὴ Διόνυσον εἶναι λέγουσι.* In Etymol. M. p. 209, 32. MS. Leid. *Ὄσιρις, ὁ Διόνυσος, παρ' Αἰγυπτίοις,* praefert; vt coniecit Doctiss. Sylburgius. Conf. VV. CC. Wesseling. ad

§. CXXIII. [28]) *Τὰς δὲ ἀλύσεις, ἀφιδέας* [29])· *οἱ δὲ τὰ ψέλλια.*

Diodor. Sic. T. I. pag. 14, 27. Valckenaer. ad Euripid. Phoen. p. 250. Koen.

28) Cod. a. *ἀλύσεις.* quod suspicor Bastium meum propterea enotasse, quia in suo Gregorii Koeniani exemplo *ἁλύσεις* legere sibi visus esset. In meo, tribusque aliis, quae ad manus sunt, spiritus asper paullo ille quidem obtusius, ceterum ita expressus est, vt nihil de eo dubitationis nasci possit. Quamquam negari nequit, hanc vocem etiam *ψιλοῦσθαι.* V. H. Stephan. Ind. in Thesaur. P. I. c. 365. G. H. Cod. August. omittit particulam *δὲ,* et pro *ψέλλια* habet *ψέλια.* Schaef.

29) *ἀφιδέας*] *ἀμφιδέας* scribendum est, vt habent Gloss. Herod. Hesych. Suidas V. *Ἀμφιδέας. ἁλύσεις παρ' Ἡροδότῳ. οἱ δὲ ψέλλια. ἀμφιδέαι περισκελίδες* etc. Sic distinguendum. Idem: *Ἀμφίδεα, ψέλλια.* vbi *ἀμφιδέαι* corrigit Kusterus: *ἀμφίδεα* tamen et Etymolog. M. agnoscit. Quando, de *ἀμφιδέαις* quod proferam, nihil habeo noui, subiungam locum ex Aristaeneti L. I. Ep. 15. in quo vocem *ψέλλια,* quo *ἀμφιδέας* reddunt Grammatici, Pauwius restituendum censuit. Editur: *Σὲ δὲ, ὦ πασῶν ὑπερφέρουσα γυναικῶν καὶ κάλλει καὶ γνώμῃ, τῆς εὔφρονος οὐ παρήγαγεν εὐβουλίας οὐχ ὅρμος, οὐχ ἑλικτῆρες, οὐ ΠΟΛΕΩΝ τὸ πολύτιμον.* Pauwius, vt dixi, *ψελίων* coniiciebat, seu *ψελλίων,* quae sunt L. I. Ep. 4. Alii alias coniecturas proposuerunt: *ὄφεων* Doctiss. Pierson. ad Moerin p. 288. Sua se simplicitate commendabit: *οὐ ΠΕΔΩΝ τὸ πολύτιμον.* Inter mundum muliebrem Pollux VII. 96. refert *ὅρμους, πέδας* et *ἑλικτῆρας. Χρυσαῖ πέδαι* sunt in Philostrati Epist. XL. Koen. Philemon apud Clement. Alex. paedag. l. II. p. 244. *ἱμάτια διαφαίνοντα καὶ πέδην τινὰ χρυσῆν.* Codex Vindob. vnicus Aristaeneti *), perinde vt editiones, habet *οὐ πόλεων τὸ πολύτιμον.* Corrupta vox *πόλεων* quomodo corri-

*) Obiter moneo, non esse hunc Codicem in illis, qui Bibliothecae Vindobonensi nuper ablati Lutetiam die tertio Ianuarii 1810. venerunt. Nouam hanc Bibliothecae Parisinae accessionem perlustrans in plures incidi libros, quibuscum olim mihi intercesserat nonnihil familiaritatis. Bast.

§. CXXIV. 30) *Τὸ δὲ καθαίρειν πόματι* 31) *ἐκ ζειῶν καὶ ὕδατος, συρμαΐζειν.*

§. CXXV. 32) *Λῖνον δὲ, ᾠδῆς ὄνομα, ἢ λύρας χορδήν.*

---

genda sit, non ausim pro certo dicere. Etenim vitii in πολ latentis non ea, opinor, origo est, vt paleographiae scientia viam muniat ad verum detegendum: siquidem ex voce quae statim sequitur, *πολύτιμον*, illa ratione natum esse puto, quam supra p. 418. satis declarare memini. Koenii quidem coniectura, *πεδῶν*, non caret probabilitate. Graeco cuidam, cui locum Epistolographi Vindobonae ostenderam, placebat legere *περονῶν* s. *πορπῶν*, *fibularum.* Pollux l. c. *περόνας, ἀμφιδέας, ὅρμους, πέδας.* Bast.

30) Cod. b. non habet voces *τὸ δέ.* Pro *πόμα* edidi *πόματι.* Bastius: „Iure corrigitur *πόματι.* Nec minus recte in Franzii editione p. 616. *πόματι τῷ ἐκ ζ.* Vitiosum *πόμα*, quod etiam Codex SG. habet, hinc natum est, quod perperam legeretur *πό*$\overset{\alpha}{\mu}$, significans in tali verborum constructione *πόματι.* V. quae in Append. ad Epistol. Crit. p. 16. sq. de scriptura compendiosa substantiuorum in μα desinentium disputaui. Vitiosus Apollodori textus I, 9. p. 78. Heyn. *διὰ τοῦτο τὸν θάλαμον ἀνοίξας, εὗρε δρακόντων σπείραμα πεπληρωμένον*, nemini palaeographiae non ignaro negotium facesset. Scriptum fuit *σπειρά*$\overset{\alpha}{\mu}$, h. e., in tali quidem orationis serie, *σπειράμασι*, vt Heynius, etsi non commemorans rationem palaeographicam, verissime coniecit.“ Schaef.

31) *πόμα*] Imo *πόματι*, vt est in Glossar. Herod. Suid. neque aliter scripto loco Grammatici vtitur Foësius in Oecon. Hippocr. v. *Συρμαίη.* De *συρμαίᾳ* et *συρμαΐζειν* fuse disputauit Mars. Cagnatus Var. Obs. II. 18. cui iunge Cl. Wesselingium ad Diodor. Sic. T. I. pag. 73, 64. Qui de *Lino* egerint, excitantur complures ad Hesych. T. II. p. 482, 26. Koen. Conf. Larcherum ad Herodoti locum; Burettium Acad. Inscript. t. X. pag. 196. Boisson.

32) Cod. a. *χορδή.* Cod. August. hunc articulum omittit. Schaef.

§. CXXVI. 33) Θυσάνους 34) δὲ, τοὺς κροσσούς.

§. CXXVII. 35) Ἀποφορὰν δὲ, τὴν τελουμένην 36) παρὰ τῶν δούλων τοῖς δεσπόταις.

---

33) Cod. a. φυσάνους. Cod. b. φυσσάνους. Cod. August. particulam δὲ omittit. Ex eodem Tittmannus enotauit θυσσάνους. Schaef.

34) Θυσάνους] Sic Voss. Vulgo Θυσσάνους, aut corrupte φυσσάνους. Θύσανοι sunt in Herodot. p. 364, 63. Achilles Tat. V. pag. 343. ἔτυχον γὰρ αὐτὴν (epistolam) εἴσω τοῦ χιτωνίσκου προσδεδεμένην ἐκ τῶν τῆς ὀθόνης θυσάνων ἔχων. Koen. Conf. Iacobs. Anth. t. 7. p. 251. Boisson.

35) Cod. August. particulam δὲ omittit. Schaef.

36) τὴν τελουμένην] Non aliter Suidas in Ἀποφορᾶν, cui eadem medicina admouenda videtur, quam in Nostro instituit Cl. Valckenaerius ad Ammon. pag. 21, 4. vt post τὴν τελουμένην e Glossar. Herod. interseras τιμήν. Ἀποφορὰν, de *mercede, quae heris a seruis praestabatur*, multis exemplis muniuit Valesius ad Harpocrat. [Boissonadus: „Philostr. Her. pag. 14. ἐπὶ δούλοις γὰρ ἦν τὰ γεωργούμενα· οἱ δ' ἀπέφερον ἡμῖν οὐδέν. vbi vide notam p. 522." Plutarchus V. Lycurg. c. 24. οἱ δ' εἵλωτες αὐτοῖς εἰργάζοντο τὴν γῆν, ἀποφορὰν τὴν εἰρημένην τελοῦντες. Add. Coraius ad Theophrasti Charact. p. 337. Schaef.] Alterius vocabuli locum tenet in Aristide Or. T. II. p. 262, 8. ὦ πᾶσι τοῖς ὁμοφύλοις ἐναγισμάτων ἡμέρα, ὦ κοινὴ τοῖς Ἕλλησιν ἀποφορά. Recipi debuerat e var. lect. ἀποφρὰς, quod versio, *o dies-nefastus*, exprimit. Vid. Hesych. in Ἀποφράδες et not. In Philostrato V. A. L. VIII. pag. 363. obiter pristina lectio reuocanda est: τῶν ἱερέων — πλαττομένων ἀποφράδας καὶ οὐ καθαρὰς χρῆσαι, *cum sacerdotes dies nefastos praetexerent, quibus oraculum consulere non liceret.* Cl. Olearius, καθαρὰς in καθαροὺς mutato, vertit *cum sacerdotes dicerent, homines nefarios tantum et impuros oraculum consulere.* Koen. Boissonadus: „Ante Koenium Hemsterhusius ad Lucian. t. 2. Bip. p. 411. καθαρὰς Philostrato reddiderat et recte fuerat interpretatus. Codex Parisinus 1696. habet καθαράς. Notandum Huetium quoque coniecisse καθαρούς." Bastius: „De hoc loco

§. CXXVIII. [37]) Ἤλυσιν [38]) δὲ, τὴν πορείαν καὶ ἔφοδον.

§. CXXIX. Συρνέη [39]) δὲ παρ' αὐτοῖς ὀνομάζεται λάχανόν τι σελίνῳ ἐοικὸς, ἢ βρῶμα διὰ στέατος καὶ μέλιτος.

Philostrati V. A. v. etiam Hemsterhus. ad Lucian. Vol. I. p. 339. sq." Schaef.

37) Codd. a. b. et August. pro Ἤλυσιν habent λύσιν. Bastius: „Litteram vocis initialem rubricator pingere neglexit. V. supra p. 388." Schaef.

38) Ἤλυσιν] Vna litera minus MS. Vatic. et edd. Λύσιν δὲ τὴν π. καὶ ἔφοδον. Ἤλυσιν, quemadmodum recte est in Gloss. Herod., e MS. Voss. restitui. Herodotus περιήλυσιν posuit p. 163, 79. ἐξήλυσιν p. 256, 80. 428, 55. 561, 87. Suid. V. Κατήλυσις, ἡ πόρνη. Lege: ἡ πορεία. Simplex ἤλυσις est apud Euripidem: vid. not. ad Hesych. T. I. p. 1627, 8. Koen.

39) Συρνέη] Sic citat et Foës. Oecon. Hippocr. V. Συρμαίη. Si συρμέη scripseris cum Viro summo ad Pollucem VII, 199. propius accedes genuinum συρμαίη quod est in Glossar. Herod. Turbas hic dedit confusio diphthongi αι et vocalis ε, e qua si Doctiss. Maittairius de Dial. Ion. p. 100. D. correxisset ὑστερέη in Hippocrat. p. 339, 43. apud quem legitur ὑστεραίη p. 362, 15. 375, 7. 389, 14. 390, 17. 420, 24. cet. in ὑστερέη nullam peculiarem dialectum sibi reperisse visus esset. Leni medela iuuandus Iamblichus apud Stob. S. LXXIX. p. 472, 17. Πασῶν (τῶν κατὰ φιλοσοφίαν διατριβῶν) πρῶταί εἰσιν αἱ πρὸς ἀνάμνησιν ἀναγόμεναι· ταύτας δὴ οὖν καὶ ὁ Σωκράτης ἐπιδεικνύει τῷ Μένωνι διὰ τοῦ καλῶς ἐρωτᾷν ὁρῶμεν ἐκφαινόμεναι. Gesnero ὁρῶμεν abundare videtur; mihi scribendum: ὁρώμεναι καὶ φαινόμεναι. Koen. Photius Lex. c. 45. Ζηλωτὸς, μακαριστὸς, ἐπαινετός. Vir doctissimus ad hanc Glossam c. 9.: „Scribe: ἐπαινεταῖος, vt legitur in Cyrilli Lex. MS." Cyrillus aut scripsit, aut scribere debuit ἐπαινετέος. Ceterum bene habet Photii (it. Suidae T. II. p. 7.) ἐπαινετὸς, vt quod formà suà ceteris adiectiuis melius etiam respondeat. Polybius T. III. p. 189. Schw. ἀγνοοῦντες, ὅτι τὸ μὲν ἐπαινετὸν, τὸ δὲ μακαριστὸν εἶναι συμβαίνει τῶν προειρημέ-

§. CXXX. *Ἐνηβητήρια δὲ, τὰ εὐωχητήρια* [40]).

§. CXXXI. [41]) *Τριφάσιοι* [42]) *δὲ παρ' αὐτοῖς λέγονται οἱ τριπλάσιοι, τρίφωνοι.*

νων. De quo discrimine vocum *ἐπαινετὸς* et *μακαριστὸς* v. Wyttenbach. in Bibl. Crit. III. 1. p. 55. Obiter Lexicis adde aduerbium *ἐπαινουμένως.* Diodorus Sic. XVI. c. 88. *τὰς προσόδους τῆς πόλεως διοικήσας ἐπαινουμένως.* SCHAEF.

40) *εὐωχητήρια*] *ἐνευωχήματα* Voss. vnde *ἐνευωχητήρια* elici potest, quod habet Glossar. Herodoteum. Voces *ἡβητήρια* et *ἐνηβητηρια* optime explanarunt VV. CC. ad Herodot. pag. 167, 37. Grammatico vsus est Hemsterhus. ad Polluc. IX. 8. KOEN. Vocem *εὐωχητηριον* Lexicographi nostri ignorant. SCHAEF.

41) Cod. b. *οἱ τριπλάσιοι, οἱ τρίφωνοι.* Cod. August. pro *τριπλάσιοι* dat *διπλάσιοι.* Conf. Brunck. ad Sophocl. Oed. R. v. 716. Etiam *τρίφωνος* Lexicis adde. SCH.

42) *Τριφάσιοι*] Herodot. p. 49, 97. 111, 81. 113, 27. 180, 93. *διφάσιοι* pag. 34, 44. 111, 89. 120, 14. Euseb. apud Stob. Eclog. Eth. pag. 206, 5. cet. KOEN. Bastius: „Pro *τριπλάσιοι* Cod. Paris. 2662. dat *τριπλάκιοι,* quod mihi non graecum videtur.“ Pro — *πλάσιος* Graeci videntur etiam — *πλάδιος* dixisse. Certe *ἔσθος διπλαδιον,* satis munitum optimorum auctoritate librorum, legas in Antipatri Sidon. Epigr. LXI. V. Iacobs. ad h. l. T. II. P. I. p. 58. Quod si antepenultima in talibus producenda esset, dicebatur, vt opinor, — *πλήδιος.* Certe Herodianus Philet. p. 446. *Διπλήδιον, τὸ διπλοῦν ἱμάτιον.* vbi falli videtur Piersonus haec notans: „Nisi contractum sit ex *διπληΐδιον, διπληδιον,* scribendum *διπλοίδιον.*“ Hoc me ducit ad Eratosthenis Epigr. III. in.

Εἰ κύβον ἐξ ὀλίγου διπλάσιον, ὦ 'γαθὲ, τεύχειν
φράζεαι, — — — — —

Cur malumus hic, vt syllaba breuis producatur, dubiam arseos fidem implorare, quam Codicis Florentini scripturam, *διπλήσιον,* amplecti? At, inquit vir egregius, *διπλήσιος* forma est alibi non obuia. Herodotus VI. c. 57. *διπλήσια νέμοντας ἑκατέρῳ τὰ πάντα ἢ τοῖσι ἄλλοισι δαιτυμόνεσι.* Idem V. c. 45. *δοθῆναι ἂν οἱ πολλαπλήσια ἢ Καλλίῃ.* L. VIII. c. 143. *πολλαπλησίη ἐστὶ τῷ Μή-*

§. CXXXII. [43]) Ἀπεματάϊσε [44]) δὲ τὸ ἐμώρανε [45]) σημαίνει.

§. CXXXIII. [46]) Ἀποτιμοτέρους [47]) δὲ τοὺς ἀτιμοτέρους λέγουσιν.

δῳ δύναμις ἤπερ ἡμῖν. quibus locis obiter aduerte vsum particulae ἢ post ista numeralia. Ceterum haec similiaque non inepte conferes ad defectus sarciendos Lexicorum. SCHAEF.

43) Cod. a. ἀπεμ. δὲ τὸ ἐμώρανεν, omittens verbum σημαίνει. Cod. b. τὸ ἐμώρανε σημαίνει παρ' αὐτοῖς. Cod. August. Ἀπ. δὲ τὸ ἐμ. λέγουσι. SCHAEF.

44) Ἀπεματάϊσε] Addunt in fine articuli edd. παρ' αὐτοῖς. Ἀπεματάϊσε est in Herodot. pag. 184, 10. Vide de hoc verbo Cl. Wesselingio ibidem laudatos, et Sylburg. ad Clenardi Inst. ad p. 378, 43. Occurrere autem ματάζω, ματαιάζω et ματαΐζω, monuit Cl. Hemsterhus. ad Schol. in Aristoph. Plut. vs. 575. Est et Ματαΐσσει apud Hesych. qui Ματαιΐζω habet ad explicandum V. Ἀλεόσσω· vt multa enim alia verba, de rarioribus etiam, hoc quoque in Grammaticorum possessionem venit, in *irrito conatu, quique hominis est parum sapientis,* significando propriam vim exserens. KOEN. Palaephatus XI. in. ὃς δ' ὑπολαμβάνει ἄτρωτον ἀπὸ (al. melius ὑπὸ) σιδήρου ἄνθρωπον, εὐήθης ἐστίν. Al. pro εὐήθης ἐστὶν habent ματαιάζει. SCHAEF.

45) ἐμώρανε] Adde Lexicis μωροποιῶ, quod legi in Labbaei Glossar. Lat. Graec. p. 38. c. SCHAEF.

46) Cod. August. omittit verbum λέγουσιν. SCHAEF.

47) Ἀποτιμοτέρους] Herodot. p. 185, 61. Ἀπότιμος est in Artemidoro On. IV. 29. p. 219. In aliis etiam vocabulis compositis compluribus praepositio ἀπὸ priuationem significat, τῆς ἀπὸ προθέσεως ἀντὶ τῆς α στερήσεως κειμένης, vt ait Etymol. M. p. 131, 29. in Ἀπότριχες. Sophocles, e cuius Oed. T. vs. 223. ἀπότιμον *) θεὸν quoque enotauit Suidas, ἀπόθεα etiam dixit pro ἄθεα in deperdita Tragoedia Thyeste: vid. Hesych. in Ἀπόθεα. Idem Tragicus, teste eodem Lexicographo, contrario vsu

*) Quod non debebat Ilgenius ad Hom. Hymn. p. 364. sollicitare. V. Musgrauii notam. SCHAEF.

§. CXXXIV. [48]) Ἀφηλικέστερον δὲ, τὸν πρεσβύτερον [49]).

---

in Tympanistis ἄδημον vocauit τὸν οὐκ ἔνδημον ὄντα, quique adeo vulgo ἀπόδημος dicebatur. Par est ratio in Ἄθεστος et Ἀπόθεστος apud Hesych. quorum illud, ἄθεστος Ἐριννῦς *), olim forte in fine versus hexametri locum habuit. Plura peti possunt e notatis a Cl. Abreschio ad Cattieri Meth. Adm. p. 69. Pertinebit ad eandem classem et in Hippocrat. p. 478, 5. ἢν δὲ ἄπυρος ᾖ, si MSS. Regiorum lectio ἀπὸ πύρος in vnum vocabulum ἀπόπυρος coëat. In Athenaeo L. III. p. 84. E. pro, ad bestias damnatos ἔδει — ἅπασι τοῖς ζώοις παραβληθῆναι, refingendum ἀποσίτοις τοῖς ζώοις, quod monuit me Cl. Valckenaerius. In Polyaen. VIII. 46. p. 791. Tyrannus pueros παρέβαλε θηρίοις πεινῶσι. Iustin. L. XLIV. 4. §. 5. *canibus — ieiunis et multorum dierum abstinentia cruciatis obiecit.* Koen. Toupius ad Longin. Sect. XLII. p. 367. Oxon.: „— Idem autem ἀπόψυχος et ἄψυχος, vt ἀπόδειπνος et ἄδειπνος, ἀπόμισθος et ἄμισθος, ἀπόσιτος et ἄσιτος, ἀπότιμος et ἄτιμος. de quibus Hesychius, Harpocratio, et vir doctissimus ad Gregorium.“ Schaef.

48) Codd. a. et b. τὸ πρεσβύτερον. Cod. August. particulam δὲ omittit. Schaef.

49) τὸν πρεσβύτερον] τὸ πρεσβ. MS. Vatic. cum prius editis. Haec autem Glossa ex iis, quae ad Lib. III. Herodoti referuntur, prima est, spectatque ἄνδρα ἀπηλικέστερον p. 200, 43. Themist. Or. XXVI. p. 328. A. ὡς ἡμεῖς τε [l. γε. Sch.] δυςμαθέστεροι ἴσως καὶ ἀφηλικέστεροι ἤδη τῆς ὑψηλοτέρας σοφίας. Cf. Piers. ad Moer. p. 82, 2. Koen. Boissonadus: „Eunapius pag. 32. ὁ δὲ ἕτερος ἦν ἀφηλικέστερος: vbi conf. notam.“ Herodianus Piersoni p. 475. Ἀφηλικέστερος, ὁ τὴν ἡλικίαν προβεβηκώς. Homer. Hymn. in Cerer. v. 140. οἷα γυναικὸς ἀφήλικος ἔργα τέτυκται. Qui locus probe notandus, cum Phrynichus MS.

*) Imo ὀξυτόνως, Ἐριννύς. Pausanias X. c. 31. pag. 874. ὡς Ἐριννῦς καταρῶν ἀκοῦσαι τῶν Ἀλθαίας. Sylburgius: „Rectius Ἐριννὺς, cum Etymologo, Hesychio, Suida. nam ἐριννῦς pluraliter potius vsurpatur pro ἐριννύες.“ Conf. Adnotat. ad Moschum p. 239. extr. Schaef.

§. CXXXV. [50]) *Τὸν φανερὸν, ἐπάϊστον* [51]).

ἀμαθεστάτους dicat *τοὺς ἀπολελυμένως λέγοντας ἀφῆλιξ, ἀφήλικες.* V. Bastii Epist. Crit. p. 132. SCHAEF.

50) Codd. a. et b. *τὸν δὲ φαν. ἐπ.* Cod. August. integrum articulum omittit. SCHAEF.

51) *Τὸν φ. ἐπάϊστον*] *Τὸ φ. ἐ.* MS. Meerm. hanc glossam, praetermissis intermediis, articulo LXXVI. subiungens. *Τὸν δὲ φ. ἐ.* edd. *Ἐπάϊστος* in Herodoto aliquoties recurrit: vid. p. 158, 90. 202, 88. 471, 34. 571, 77. 679, 34. 47. Antonin. Liberal. Metam. C. 34. ex Ionico forte scriptore, quem in Smyrnae narratione sequebatur, vocem hausit. Ionicae certe dialecti vestigia in Antonino occurrunt; id quod docenti Salmasio in *παῖς κοῦρος* C. 17. *Πολυδώρης* C. 32. *Τιτῆνας* C. 36. *Οὔρεσκεν* *) C. 41. obloqui non debuerat Th. Munckerus ad Ouid. Metam. L. VII. argum. Fab. XXIX. **) Addi possunt Ionica *πόρτιας* e C. 23. *ἱρὸν* e C. 40. *αὖτις* e C. 17. 24. 35. 37. 38. cum semel sit *αὖθις* C. 23. Conf. Cl. D'Oruillius ad Charit. p. 67. Ceterum *ἐπάϊστος* adhibuit etiam Auctor Anonymus de Incred. in Galei Collect. Mythol. pag. 87. Pasiphaë *ξυνῆν τῷ ἐρωμένῳ, ὥςτε* (L. *ἔςτε*) ***) *ἐπάϊστος ἐγένετο. ἀνεπάϊστος* Agathocles Babyl. apud Athen. L. IX. p. 376. A. KOEN. Discant tirones, Ionicum *ἐπάϊστος γίγνομαι*, perinde vt *κοινὰ* illa, *δῆλος* (s. *ἔνδηλος*) *γίγνομαι, φανερὸς γίγνομαι,* etc. iungi cum participio. He-

*) Conf. Epist. Crit. p. 203. BAST.

**) Formae ionicae, quas habet Antoninus Liberalis, debentur poëmatibus ionicis, e quibus homo librum Metamorphoseon maximam partem consarcinauit. Sic solent compilatores temporum et antiquorum et recentium: scriptorum quos exscribunt, ipsa verba, ipsas phrases retinent. [De Polyaeno v. Koenium supra pag. 468. De Diodoro Siculo v. Meletem. Crit. I. p. 94. SCHAEF.] In Antonino quidem Liber. ipsorum versuum, quos ante oculos habebat, vestigia reperiuntur. Conf. Epistol. Crit. p. 191. vbi hexametrum paene integrum detexi. Frustra sis, si alios Ionismi fontes in Antonino Liber. quaeras, de cuius dialectis quem Verheykius Excursum editioni suae adiecit, multa tenet quae consideratius scripta velles. BAST.

***) Verissime Koenius. Nam *ἔςτε* pro *ὥςτε* clare legitur in Codice Vatic. 305., e quo Leo Allatius Anonymum illum primus exscripsit. BAST.

§. CXXXVI. [52]) Φρενήρη, τὸν σώφρονα [53])· λαμβάνουσι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐναντίου.

---

rodotus II. c. 119. ὡς ἐπάϊστος ἐγένετο ταῦτα ἐργασμένος. L. VIII. c. 128. ἐπάϊστος δὲ ἐγένετο ὁ Τιμόξεινος προδιδοὺς τὴν Ποτίδαιαν. V. Valckenar. p. 234, 84. Paullo rarior in talibus est vsus particulae ὡς cum verbo finito. Plato Euthyphr. 17. Ἀλλὰ γὰρ, ὡς οὐ πρόθυμός με εἶ διδάξαι, δῆλος εἶ. *) Diodorus Sic. XI. c. 27. πᾶσιν ἐγένοντο καταφανεῖς, ὡς τοῖς Λακεδαιμονίοις ἀμφισβητήσοντες τῆς κατὰ θάλατταν ἡγεμονίας. Wesselingius: „ἀμφισβητήσουσι Clar. Reg. 2. Venet." Hoc a Diodoro scriptum esse suspicor. Schaef.

52) Codd. a. et b. φρενήρη δὲ τὸν σώφρ. Deinde Cod. b. λαμβ. δὲ τοῦτο καὶ ἐπὶ τοῦ ἐναντίου. Cod. c. hunc articulum cum sequente omittit. Schaef.

53) Φρενήρη τὸν σ.] Thales in Ep. apud Diog. Laërt. I, 43. ἢ γὰρ ἂν οὐ φρενήρεες εἴημεν. Arrian. de Exped. Alex. III. 22. pag. 137. Darium vocat ἄνδρα τὰ μὲν πολέμια — μαλθακόν τε καὶ οὐ φρενήρη. Luciano T. III. p. 128. Ptolemaeus audit καὶ τὰ ἄλλ' οὐ πάνυ φρενήρης τις ὤν, ἀλλ' ἐν κολακείᾳ δεσποτικῇ τεθραμμένος. Chariton L. VI. pag. 106, 7. γυνὴ πεπαιδευμένη καὶ φρενήρης. Ad Lucian. indicauit Herodoti loca Cl. Gesnerus; qui Suidae, dicenti etiam poni pro παράφρων, suum errorem rectius reliquisset, cum et Noster addat: λαμβάνουσι δὲ [τοῦτο edd.] καὶ ἐπὶ τοῦ ἐναντίου: quae tamen verba a MS. Vaticano absunt. Etymol. etiam p. 799, 40. φρενήρης, φρόνιμος, ἢ παράφρων. Conf. Cl. Wesseling. ad Glossar. Herod. Koen. Cyrillus Alex. Lex. in Matthaei Glossar. Graec. minor. p. 20. Φρενήρης· ὁ φρόνιμος. vbi Cod. alter addit καὶ ὁ παράφρων. Add. Zonar. Lex. T.

*) Fischerus ad h. l.: „In Cod. Tub. perperam omissa est particula ὡς. ante verba οὐ πρόθυμος. nam eam abesse vetant verba δῆλος εἶ, quod dictum est pro δῆλόν ἐστι." Fallitur: tantum enim abest, vt perperam omissam putem, vt etiam rectius ac sermoni accommodatius omitti credam. Aristophanes Lysistr. v. 919. ἤ τοι γυνὴ φιλεῖ με, δήλη 'στὶν, καλῶς. Sic vulgo interpungunt, καλῶς referentes ad φιλεῖ. Perperam. Iunge δήλη 'στὶν καλῶς. Sophocles Oed. R. v. 1008. ὦ παῖ, καλῶς εἶ δῆλος οὐκ εἰδὼς τί δρᾷς. vbi Glossator Augustanus καλῶς recte interpretatur πάνυ. Schaef.

§ CXXXVII. [54]) *Καταπροΐξασθαι* [55]) *λέγεται τὸ προῖκα ποιῆσαι.*

§. CXXXVIII. [56]) *Καὶ τὸν καταφανῆ, ἐπίλαμπον* [57]).

II. c. 1822. Vnus locorum Herodoti, V. c. 42. *ἦν τε οὐ φρενήρης, ἀκρομανής τε,* facit vt recorder huius tantopere vexati ab Interpretibus l. c. 73. *ἦν γὰρ, ὡς διέδεξε, ὀργὴν οὐκ ἄκρος.* Particulam negantem delendam esse, viri doctissimi mihi persuaserant, antequam intelligerem, *οὐκ* in vno Codicum Parisinorum non legi. Quo magis miratus sum, perspicacissimum Criticum huius particulae patrocinium suscepisse. At, cedo, vnde natum est *οὐκ,* quod tot libri tuentur? Scilicet ex litteris proxime sequentibus *ακ,* quarum prior quoties cum *ου* confusa sit, in vulgus notum est. V. Melet. Crit. I. pag. 93. Aristophanis Grammatici Argument. Euripid. Med. *ἐχωρίσθη δ' Ἰάσονος, Αἰγεῖ συνοικήσασα.* Sic recentiores editiones. Vetustiores rectius *συνοικήσουσα.* Schaef.

54) Cod. August. pro *λέγεται* habet *λέγουσι.* Reuocavi Codicis Vossiani scripturam *καταπροΐξασθαι* in locum Koenianae *καταπροΐξεσθαι.* Aoristi enim infinitiuo melius respondet qui sequitur *ποιῆσαι.* Plutarchus Mor. T. I. pag. 35. *Οὐ μὴν ἐκεῖνός γε παντελῶς κατεπροΐξατο.* Schaef.

55) *Καταπροΐξεσθαι*] *Καταπροΐξεσθαι δὲ λ.* edd. et MS. Vatic. E *καταπροΐξασθαι,* quod in Voss. est, feci *καταπροΐξεσθαι* cum Glossar. Herod. iuxta Herod. pag. 213, 93. *ἐκείνους μέντοι τοὺς περιποιήσαντας οὐ καταπροΐξεσθαι.* vbi docta a Cl. Valckenaerio adscripta sunt. Themistocles Epistola XV. p. 29. *οὔτε τοὺς θεοὺς ἀσεβῶν λήσεις, ὦ Φιλοστέφανε, οὔτε ἐμὲ ἀδικῶν καταπροΐξῃ.* Koen.

56) Cod. c. *τὸν καταφανῆ, ἐπίλαμπον.* Schaef.

57) *ἐπίλαμπον*] Pertinet ad corruptum *ἐπίλαμπος δὲ ἀφάσσουσα ἔσται* in Herodoto p. 232, 4. optime e MSS. in *ἐπίλαμπτος* mutatum. In sequentibus spreuit Herodoti ordinem Grammaticus. Koen. Sophocles Antig. v. 406. *καὶ πῶς ὁρᾶται, κἀπίληπτος εὑρέθη;* Aldinae scriptura

ηὑρέθη ducere videtur ad *ἡρέθη*, quod a poëtae manu profectum suspicor. Firmat suspicionem Scholiastae interpretatio: *ποίῳ τρόπῳ αὐτὴν συνελάβεσθε καὶ κατειλήφατε;* Ceterum locutio *ἐπίληπτον αἱρεῖσθαι* neminem offendet, qui morem poetarum Graecorum cognouerit. Hesiodus Op. et D. v. 540. *μηδ' ὀρθαὶ φρίσσωσιν ἀειρόμεναι κατὰ σῶμα.* vbi quae Moschopulus egregia notauit, adscribam paullo pleniora, quam dedit Lobeckius ad Sophocl. Aiac. pag. 299. (quem vide etiam p. 353.): *μὴ δὲ αἰρόμεναι ὀρθαὶ κατὰ σῶμα γίνωνται ὤφειλεν. ὁ δέ φησι φρίσσωσιν, ὃ καὶ μόνον, τὸ τὰς τρίχας ὀρθίας γίνεσθαι δηλοῖ, καὶ Εὐριπίδης ὅμοιόν τι ποιεῖ ἐν τούτοις· μὴ τελεσφόρους Εὐχὰς θεοὶ κραίνωσιν. ὀφείλων γὰρ εἰπεῖν μὴ τελεσφόρους ποιήσωσιν, ὁ δὲ φησὶ τελεσφόρους κραίνωσιν ἐκ παραλλήλου, ὡς πετρώματι λευσίμῳ ἐν ἄλλοις, ἤγουν λιθοβολισίμῳ* *). *καὶ ἁπλῶς πολὺ παρὰ τούτοις τὸ τοιοῦτον.* Phanocles Eleg. v. 8. *εὐήκη φάσγανα θηξάμεναι.* Bene Ruhnkenius p. 301.: „Trincauellus et Gesnerus *εὐμήκη* ediderunt. At alii libri, in his Leidensis, rectius *εὐήκη* praebent.“ Alterum illud, *εὐμήκη*, nuper praetulit Io. Gottl. Kreyssigius, Lycei Annaemontani Rector, in Particula II. Symbolarum ad Bielii Thesaurum Philologicum augendum atque emendandum, p. 17. *quod vocabulis εὐήκης et θήγεσθαι frigida quaedam ταυτολογία insit.* Frigida si est, acrius etiam frigus feriit haec Homeri Il. XIV. v. 6. s. *εἰόκε θερμὰ λοετρὰ ἐϋπλόκαμος Ἑκαμήδη Θερμήνῃ.* Schaef.

*) Sic habet editio et Heinsii et Trincaueli. Corrigo *λιθοβολησίμῳ.* Vt enim a *ναυπηγεῖν* deriuatur *ναυπηγήσιμος*, (omninoque adiectiua in *σιμος* deriuantur a primis futuris, e. c. *ἀνύσιμος, ἀράσιμος,*) sic a *λιθοβολεῖν* descendit *λιθοβολήσιμος*, quod adiectiuum Lexicis addes vna cum *λιθοβόλητος*, quo vtuntur Hesychius T. II. c. 458. et Photius Lex. c. 163. Accedant item haec: *Λιθοβολεύω.* V. Schol. ad Lucian. T. I. p. 578. — *Λιθόβολος.* Notauit Schol. Ven. ad Homer. Il. III. v. 354. V. Valckenar. ad Euripid. Phoen. v. 1069. et Porson. ad eund. loc. (v. 1076.) — *Λιθοκονία.* Habet Hesychius T. II. c. 1269. Conf. Toup. ap. Warton. ad Theocrit. XXII. v. 38. — *Λιθολογία.* Reperitur in Moeride pag. 53. vbi tamen conf. Pierson. — *Λιθοτομική.* Vsurpat Cyrillus c. Iulian. pag. 208. A. — *Λιθωδῶς.* V. Casaubon. ad Athen. II. c. 7. p. 93, 25. — *Λιθωτός.* V. var. lect. ad Herodot. II. c. 69. Schaef.

§. CXXXIX.[58]) *Λᾶξιν*[59]) *δὲ τὸν μερισμὸν, ἢ τὸν κλῆρον.*

§. CXL.[60]) *Τὸν καταπεπονημένον τετρυμένον*[61]) *λέγουσι.*

---

58) Cod. c. *λάξην τὸν μερ. ἢ τ. κλῆρον.* Cod. August. *Λάξιν λέγουσι τὸν μερ. ἢ τ. κλῆρον.* Dedi *Λᾶξιν.* Koenius dederat *Λάξιν.* Recte *προπερισπᾶ* Ruhnken. ad Homer. Hymn. in Cerer. v. 328. et in Epist. Crit. p. 129. SCHAEF.

59) *Λάξιν*] *Λῆξιν* Aldi prima editio: idem si a MSS. fuisset oblatum, potuissent iungi *Λάξιν, λῆξιν, τὸν μερισμὸν, ἢ τὸν κλ.* vt iunguntur in Glossar. Herod. et Suida emendato. Pro *μερισμῷ* occurrit *λάξις* in Herodot. pag. 290, 23. *ὑπεροικέουσι δὲ τουτέων δευτέρην λάξιν ἔχοντες Βουδῖνοι.* atque ita capienda sunt haec Philostrati V. A. III. pag. 98. *τὴν δὲ γῆν ταύτην ἀρίστην φασὶ τῆς Ἰνδικῆς εἶναι, καὶ μεγίστην τῶν ἐκεῖ λήξεων.* Aelian. de N. A. XVII. 27. *ἔθνος — διευτυχοῦν τῆς εὐνόμου μάλα καὶ εὐδαίμονος ναὶ μὰ Δία λήξεως.* Pro *κλήρῳ*, quando *κλῆρος sortem, μοῖραν,* significat, praeter alios posuit Heliodor. Aeth. II. p. 106. *ταύτης εἰς τὴν ἑτέραν λῆξιν ἀναλυθείσης*:* vbi praecedentia, *ἐμοὶ πόλις Μέμφις· πατὴρ δὲ καὶ ὄνομα Καλάσιρις,* commodius procedent ita scripta: *ἐμοὶ πόλις Μέμφις πατρὶς, καὶ ὄνομα Καλάσιρις.* Sic L. III. pag. 154. *καὶ πατρὶς ἔστω τῷ σοφῷ πᾶσα πόλις. Τὴν περίγειον λῆξιν sortem terrenam* dixit Synesius de Prouid. p. 89. C. Apud Aelian. N. A. XII. 7. Empedocles censebat *τὴν ἀρίστην εἶναι μετοίκησιν τὴν τοῦ ἀνθρώπου, εἰ μὲν εἰς ζῶον ἡ λῆξις αὐτὴν* (l. *αὐτὸν*) *μετάγοι, λέοντα γίνεσθαι· εἰ δὲ εἰς φυτὸν, δάφνην.* KOEN.

60) Codd. a. b. et August. *τετρυγημένον λ.* Sed Cod. c. habet *τετρυμένον.* SCHAEF.

61) *τετρυμένον*] Consentit in hac lectione MS. Meerm. cum Voss. Perperam Vatic. et prior. edit. *τετρυγημένον·* nam pertinet ad *λεὼν τετρυμένον* in Herodot. p. 165, 73. Eidem Iones p. 443, 50. dicuntur *τετρυμένοι ταλαιπωρίῃσί τε καὶ ἠελίῳ.* Ad vtrumque locum Cel. Wesselingius nonnulla adscripsit. In Antholog. VI, 7, 14. pro, *Αὔλακι καὶ γήρᾳ τετριμμένον ἐργατίνην βοῦν,* e Suida in voce reuocandum censeo rarius *τετρυμμένον·* secus atque in-

§. CXLI. 62) Τὸ πολεμεῖν, ἀντιάζειν 63).
§. CXLII. 64) Τὰ αἰδοῖα, μέζεα. Ἡσίοδος 65)·
— — οὐρὰς δ᾽ ὑπὸ μέζε᾽ ἔθεντο.
§. CXLIII. 66) Τὸ καταπαιχθεὶς καὶ γελασθεὶς διαβεβλημένος λέγουσιν. Ἡρόδοτος 67· „ὦ βασιλεῦ, διαβεβλημένος ὑπὸ Ἀμάσιος οὐ μανθάνεις."

---

stituit Kusterus: conf. Suidas V. Τετρύσθαι, et Albertius ad Hesych. T. II. pag. 1374, 28. Koen. Add. Iacobs. ad Anthol. Gr. II. 2. p. 231. Perperam autem Koenius duplicato μ scribit τετρυμμένον. Brunckius ad Apollon. Rhod. I. v. 1174.: „τετρυμένα. Perperam vulgo τετρυμμένα. υ longum est. In C. τετρεμένα. Tres τετριμμένα." Schaef.

62) Codd. a. et b. τὸ πολ. ἀντ. λέγουσι. Cod. c. hunc articulum omittit. Schaef.

63) ἀντιάζειν] ἀντιάζειν λέγουσι MS. Vatic. cum edd. Putem innui Herodotea ἀντιάζωμεν τὸν ἐπιόντα e p. 332, 96. in quibus tamen ἀντιάζειν a consueta significandi potestate non deflectit. Saepius Herodotus verbo ἀντιοῦσθαι vsus est: vid. p. 511, 95. 12. 694, 2. 703, 41. Monstrat is vsus, recte p. 583, 90. Codicem ἀντιοῦσθαι pro ἐναντιοῦσθαι seruasse. Koen.

64) Cod. c. τὰ αἰδοῖα, μύρνα (sic). Cod. August. ὡς Ἡσίοδος, et in poëtae versu μάζεα pro μέζε᾽. Schaef.

65) Ἡσίοδος] Opp. et D. vs. 512. vnde emendandus Etymol. M. p. 575, 12. Hesych. Εὐμέζεος, vt bene corrigit Pergerus, εὐφυὴς τοῖς αἰδοίοις. In Herodoto μέζεα frustra quaeras. Koen. Bastius: „Orion Theb. MS., quem Etymolog. M. exscripsit: Μήδεα, τὰ αἰδοῖα, παρὰ τὸ μέδειν καὶ ἄρχειν τῆς γενέσεως· μέζεα δὲ, κατὰ μετάθεσιν τοῦ δ εἰς ζ." Εὐμέζεος adde Lexicis. Sch.

66) Cod. c. hunc articulum omittit. Schaef.

67) Ἡρόδοτος] P. 194, 28. De διαβάλλειν, notione *decipiendi*, vid. quos laudat Cel. Wesseling. ad Herod. p. 396, 77. et Albertius ad Hesych. in Διεβλήθη, ἐξηπάθη· quomodo pro ἐξηπατήθη debuerat corrigi. Koen. Quid sibi voluerit Koenius solicitans Hesychii ἐξηπατήθη, plane non intelligo. Hesychius paullo ante: Διεβάλλοντο. ἐξηπάτησαν. Medium commemorat etiam Zonaras Lex.

§. CXLIV. [68]) *Τὸ καλλωπίσας ἀσκήσας λέγουσιν.* „ὅς ἐμέ σοι κόσμῳ ἀσκήσας ἀπέπεμψε, ὡς ἑωϋτοῦ θυγατέρα [69]).“

T. I. c. 528. V. Brunck. ad Aristoph. Thesmophor. v. 1214. Add. Heringa Obseruat. p. 108. Schaef.

68) Cod. a. *ἐπέπεμψε.* Cod. c. non habet nisi haec: *τὸ καλλωπίσας, ἀσκήσας.* Eadem Cod. August., aucta tantummodo voce *λέγουσι.* Schaef.

69) *ὡς ἑ. θυγατέρα*] Herodot. pag. 194, 29. *Ἀσκεῖν commune verbum est earum omnium artium, quae ad curam et cultum, qua corporis, qua animi pertinent:* verba sunt magni Casauboni Diatr. in Dion. Chrysost. pag. 31. De corporis ornatu, vt Herodot., sic adhibuit Euripid. Troas. 1023. Ione vs. 326. Alcest. vs. 159. Aeschyl. Pers. vs. 182. aliique complures. Ea significatio sine dubio antiquior est, ad animum deinde eiusque dotes excolendas translata. Isaeus pro Apoll. her. p. 64, 37. *Ἀπολλοδώρῳ γὰρ ἦν υἱὸς, ὃν ἐκεῖνος καὶ ἤσκει καὶ δι' ἐπιμελείας εἶχεν.* In Philostrato V. A. L. VI. p. 243. si pro: *καί μοι ἔδοξεν* (*ἡ φιλοσοφία*) *ἀνδρῶν εἶναι περιττῶν τὰ θεῖα, ψυχήν τε ἄριστα ἐσκεμμένων,* legatur: *ψυχήν τε ἄριστα ἠσκημένων,* haud leue pondus sententiae accedet. *) *Ἀσκεῖν τὴν ψυχὴν* dixit Xenophon Memor. pag. 714. B. Achilles Tat. L. VIII. p. 495. vbi perperam *τῇ ψυχῇ* vulgatur. Plura dedit H. Stephanus in Thes. L. Gr. T. I. p. 587. E. Obuium est verbum pro *exercere* in Xenophontis Hist. Gr. III. p. 499. C. *ἀσκῆσαι δ' αὐτὸ* (*τὸ στράτευμα*) *βουλόμενος, ἆθλα προὔθηκε·* quae repetuntur in Agesilao p. 655. A. Polyaen. IV. 2. §. 10. *Φίλιππος ἤσκει τοὺς Μακεδόνας τρόπῳ κινδύνων.* Latet idem verbum flagitiose corruptum in huius L. II. 7. *Ἀλκέτας Λακεδαιμόνιος ἀπὸ τῆς Ἱστιαίας ὁρμώμενος, βουλόμενος λαθεῖν*

*) Conf. notam ad Philostr. Her. p. 482. Boisson.

Sic iam Huetius emendauit. V. Boissonad. ad Philostr. Her. p. 482. Eadem commutatio alibi reperitur. Eudocia Villois. p. 251. *περὶ Κέκροπος . . . ἐκαλεῖτο δὲ διφυὴς, ὅτι δύο φωνὰς ἦν ἠσκημένος.* Nonnus MS. in epitaph. Basil. M., vnde Eudocia articulum sumsit, habet *ἐσκεμμένος.* Bast.

Obiter Lexicis adde *σκεπτοσύνη*, quod legitur in Timonis Phliasii Fragm. XXIII. (Brunckii Anal. II. p. 72.) Schaef.

§. CXLV. 70) Ἐνάριες 71) οἱ ὁπλῖται παρ' αὐτοῖς ὀνομάζονται.

πεπληρωκὼς αὖς πολλὰς, καθελκύσας τριήρη μίαν, καὶ ἐς ταύτην (ἀνὰ) μέρος ἐμβιβάζων τοὺς στρατιώτας, ἵνα δοκοίη τοῖς πολεμίοις ἓν σκάφος ἔχειν, ῞ΗΝ ΚΑΙ` τριῶν ἁπασῶν τὰ πληρώματα. In vltimis, quae mutila pronunciarunt Casaubonus ad h. l. et Sam. Tennulius ad Frontin. IV. 7. 19. MS. Cant. praebet ἢ καὶ τῶν τριηρῶν πληρ. Sine haesitatione emendandum: ῎ΗΣΚΕΙ τριηρῶν ἁπασῶν τὰ πληρώματα. Operae pretium erit versionem addidisse: *Alcetas Lacedaemonius ab Histiaea soluens, cum vellet clam multas naues implere, vna triremi deducta, inque eam per vices militibus impositis, vt videretur hostibus vnam omnino triremem habere, exercebat triremium omnium classiarios.* Frontinus d. l. *vicibus in ea remigem exercebat.* Koen. Bastius: „Phrynichus MS. Ἀσκεῖν καὶ ἀσκηταὶ καὶ ἀσκητικῶς *). τὸ ἀγωνιστικῶς ἐπιμελείας τυγχάνειν ἀσκεῖν ἐστιν. Εὔπολις· ἵππον κέλητ' ἀσκοῦντα θὲς, οἷον ἀγωνιστήν. σημαίνει καὶ τὸ μετ' ἐπιμελείας τι κατασκευάζειν. Lexicon Rhetor. MS. Ἀσκεῖν· οἱ ῥήτορες χρῶνται μὲν καὶ ἐπὶ τὸν (l. τῶν) ἄλλο τι ἔργον σκοπούντων, τιθέασι δὲ καὶ ἐπὶ ἀνδρὶ ἀγαθῷ λόγων ἄσκησιν ποιουμένῳ. ὅταν δ' αὐτὸ καθ' αὑτὸ τάξωσι τὸ ἀσκεῖν, εἰδέναι χρὴ τότε, ὅτι τῇ λέξει ἐχρήσαντο ἐπὶ τῶν ἀγωνιζομένων τοὺς στεφανίτας, τουτέστιν ἐπὶ τῶν ἀθλητῶν." Μετ' ἐπιμελείας τι κατασκευάζειν significat, vbi cum genitiuo materiae iungitur. Plutarchus V. Alex. c. 20. πάντα χρυσοῦ ἠσκημένα περιττῶς. Recte Interpres: *ex auro fabrefacta omnia:* ne de χρυσῷ cogites. Schaef.

70) Cod. a. ἐνάριες ὁπλῖται ὀνομ. π. αὐτοῖς. Cod. b. ἐνάρεες οἱ ὁπλῖται ὀνομ. π. αὐτοῖς. Cod. c. ἄναριας (sic) τοὺς ὁπλίτας. Cod. August. hunc articulum et sequentem omittit. Schaef.

71) Ἐνάριες] Ἐνάριας τοὺς ὁπλίτας Meerm. omissis verbis παρ' αὐτοῖς ὀ. Frustra a Grammaticis Scythicam vocem ex Graecorum ἐνάροις et ἐναρίζειν arcessi, com-

*) Hoc aduerbio Lexica carent. Quamquam mirum, Phrynichum commemorare aduerbium, non commemorare adiectivum: vt ἀσκητικὸς legendum videatur. Schaef.

§. CXLVI. *Διάσφαγες δὲ, αἱ διεστῶσαι πέτραι* [72]).

---

monuit ad Glossar. Herodot. Wesselingius, quem vide et ad Herodot. p. 52, 50. De *διάσφαγες* adi Valckenaerio laudatos ad Schol. in Eurip. Phoen. p. 600. Koen. *Ἐνάρεες* habet Lexicon Herodot. habebantque priores Herodoti editiones: *ἐνάρεες*, quam formam dat Cod. b., edidit Wesselingius. Schaef.

72) *Διάσφαγες — πέτραι*] Cod. a. *διασφάγες δὲ* etc. Cod. b. *διαῤῥῶγες δὲ αἱ δ. π.* Cod. c. *διασφάγας, τὰς διεστώσας πέτρας*. Bastius: „Accentus huius glossae tot diuersis modis ponitur, quot excogitari possunt. Glossarium quidem Herodot. Wesseling. habet, vt Gregorius Corinthius, *διάσφαγες*. Franzii editio p. 606. dat *διασφᾶγες*, quod Albertum ad Hesych. T. I. p. 969. videtur offendisse. In Herodoto, Luciano, Hesychio, Etymologico M., Suida, aliis, legitur *διασφάγες*. Denique Schneiderus, priores sequens Lexicographos, dat *διασφὰξ*, *διασφαγός*. Ita etiam Schol. MS. SG. 345. ad Lycophron. v. 317. *Διασφαγός· τοῦ χάσματος. σφὰξ γὰρ πᾶν χάσμα γῆς.* et v. 1062. vbi *διασφὰξ* adiectiue intelligit. Legit enim: *κρύψουσι κοίλης* (non *κοίλοις*) *ἐν μυχοῖς διασφαγὸς*, vltimamque vocem interpretatur *βαθείας καὶ κοίλης. διασφὰξ γαρ ἡ εὐθεῖα.* H. Stephanus Thes. T. III. p. 1159. scribit *διασφάγες, ὑποσφάγες*, quanquam addens: *Videntur obliqui potius circumflecti debere, quam acui.* Ego vero vnice probo *διασφάγες*. Circumflexus enim in obliquis casibus propterea locum non habet, quia $\bar{\alpha}$ penultimae corripitur. Nam canon hic est: Omnia nomina in $\overline{\alpha\xi}$, quae feminini sunt generis, (male Reichardus Ind. Lycophr. *ὁ διασφὰξ*,) $\bar{\alpha}$ breue habent. V. Etymolog. M. p. 109, 45. aut p. 460, 55. sqq. —— Pseudo-Herodianus Epimer. MSS. *Διασφαλξ* (sic), *τὸ σχῆμα τῆς γῆς*. Corr. *Διασφάξ· τὸ σχίσμα τῆς γῆς*.“ Adde hoc exemplum confusionis litterarum $\bar{\eta}$ et $\overline{\iota\varsigma}$ illis, quae supra p. 429. congessimus, et vide paullo post not. ad §. CL. Schaef.

§. CXLVII. [73]) *Γνωσιμαχεῖν* [74]), τὸ γνῶναι τὴν ἑαυτοῦ ἀσθένειαν, τήν τε τῶν ἐναντίων ἰσχύν.

---

73) Cod. c. hunc articulum cum tribus sequentibus omittit. SCHAEF.

74) *Γνωσιμαχεῖν*] *Γνωσιμαχεῖν δὲ* edd. priores. Exemplis, quae ad Thomam M. Viri docti dederunt, accedat hoc, significatu τοῦ μετανοῆσαι, Scholiastae ad Pindari Nem. V. 1. *Φασὶν, ὅτι οἱ οἰκεῖοι τοῦ Πυθεοῦ* *) *ἦλθον πρὸς αὐτὸν, παρακαλοῦντες ὅπως γράψῃ ἐπίνικον* **). *Πινδάρου δὲ αἰτήσαντος τρεῖς* (*τριακοσίας* verisimiliter emendat in notis MSS. Scaliger.) *δραχμὰς, ἔφασαν ἐκεῖνοι — χρόνῳ δὲ ὕστερον γνωσιμαχήσαντες, ἦλθον τὸ αὐτὸ διδόντες*. KOEN. Bastius: „Lexicon Rhet. MS. interpretationi Gregorii haec addit: *οἱ δὲ τὸν* (leg. *τὸ*) *γνόντα ὅτι πρὸς κρείσσονας ἔσοιτο αὐτῷ ἡ μάχη, ἡσυχάσαι*, quae etiam in Etymolog. M. leguntur. Phrynichus *Προπ. Σοφ.* MS. *Γνωσιμαχῆσαι· τὸ μεταγινώσκειν καὶ συνιέναι τοῦ ἁμαρτήματος, οἷον τῇ προτέρᾳ γνώμῃ ἣν ἔσχεν, μάχεσθαι*. Maioris momenti propter auctorem, cuius affertur testimonium, est hic articulus Lexici SG. *περὶ συντάξεως· Γνωσιμαχῶ· ἅπαξ ἐχρήσατο τῇ λέξει Ἀρριανὸς ἐν πάσῃ τῇ πράξει* †) *αὐτοῦ, ἐν β τῇ μεταλέξαν* (i. e. *ἐν τῇ δευτέρᾳ τῇ μετ' Ἀλέξανδρον* ††)) *· οἱ δὲ γνω-*

*) Scrib. *Πυθέου*. BAST.

**) *Ἐπίνικον* habent editiones P. Brubacchii 1542. et P. Stephani 1599. Heyniana mutauit in vulgarem formam *ἐπινίκιον*, haud scio an sine causa idonea. Certe Thomas Mag. p. 350. s. *Οὐ μόνον ἐπινίκιος, ἀλλὰ καὶ ἐπίνικος. ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ μὲν ἐπινίκιος, καὶ μετὰ προςθήκης, καὶ χωρὶς προςθήκης λέγεται. οἷον, ἐπινίκιος λόγος, καὶ ἁπλῶς ἐπινίκιος. τὸ δὲ ἐπίνικος, οὐδέποτε μετὰ προςθήκης. Ἀριστείδης ἐν τῷ περὶ τοῦ παραφθέγματος· ὥσπερ αὐτῷ τὸν ἐπίνικον ποιῶν. Λιβάνιος ἐν τῷ εἰς τὸν Ἰουλιανὸν ἐπιταφίῳ· καθήμενον ἐπὶ τοῦ βασιλείου θρόνου, δέχεσθαι τοὺς ἐπινίκους* [sic scripsit Thomas: non *ἐπινικίους*, quod non debebat laudari in Addend. ad h. l.]. vbi Oudendorpio *ἐπίνικος* aspernanti non magis ausim assentiri, quam Schneidero, cui haec forma dubiae videtur fidei. SCHAEF.

†) Rarus hic vsus vocis *πρᾶξις* pro v. *πραγματεία*. SCHAEF.

††) V. de hoc Arriani libro Fabricii Bibl. Gr. vol. V. pag. 103. ed. Harl. BAST.

σιμαχήσαντες, ὑπέδυσαν τὰ ἐπαγγελλόμενα. Omnino hoc Lexicon non pauca complectitur fragmenta lectu perdigna historicorum, quorum libri iniuria temporum perierunt. Itaque gratum fore puto Viris Doctis nuntium, clarissimum nostrum Hasium edendo illi vacaturum esse, simulac recensum Codicum Graecorum ex Italia Lutetiam aduectorum peregerit.“ Dionysius Halic. Ant. Rom. III. c. 57. in. Σαβῖνοι μὲν οὖν ἐγνωσιμάχησαν ἀπὸ τῆς τότε συμφορᾶς βιασθέντες. Pausanias IX. c. 7, 4. ἐγνωσιμάχησάν τε αὐτίκα καὶ ἐτράποντο αὖθις ἐς τὴν Ῥωμαίων φιλίαν. Ibid. §. 2. editum est ἐπλήθη γὰρ ὑδέρῳ. Corrigo ἐπλήσθη. SCHAEF.

75) Codd. a. et b. σισύρα δὲ βαρβ. χιτ. SCHAEF.

76) Σισύρνα] Ita*) Voss. pro σισύρα, vt adhuc editum fuit, et vulgatur etiam in Gloss. Herod. Inprimis vid. Valckenaer. Anim. ad Ammon. III. 11. pag. 205. KOEN. Etymolog. M. pag. 714, 24. Σισύρα, αἴγειον στέγαστρον, τετριχωμένον δέρμα. Ruhnkenius ad Tim. p. 232. commemorat diuersam scripturam σκέπαστρον pro στέγαστρον, nescio vnde petitam. Cito Etymolog. Paris. MS., quia correctionis indiget. Sic enim ille: Σισύρα, ἤγουν αἴγειον. στέγαστρον τετραχωμένον τουτέστι βάκος ὅ ἐστι δέρμα. Ex ἤγουν caue facias ἤγουν, (notior enim haec particula est, quam vt librarius eius et spiritum et accentum corrumpat,) sed corrige ἡ γοῦνα. Ducangius Gloss. p. 261. sq.: „Γοῦνα, γοῦννα, *vestis pellicea, guna, gunna.*“ τετραχωμένον perperam scriptum est pro τετριχωμένον, verbaque τουτέστι βάκος ὅ ἐστι δέρμα, perinde vt ἡ γοῦνα, a manu glossatoris interpolatrice profecta sunt. Sed hoc quoque additamentum vitio laborat: nam βάκος, vox nihili, in νάκος, vt nemo non videt, mutari debet. Ammonii articulus super vocibus σισύρα et σισύρνα item latet in Etymolog. Paris. et Sorbon. (v. quae supra p. 289. monui), sed multis vitiis corruptus. Scilicet articulum sic scriptum habent: Σισύρα καὶ σίσυρμα (sic) διαφέρουσι. σισύρα μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐξ αἰ-

*) Koeniana in textu habet Σισύρα, inuito, vt satis apparet, Koenio, cui scriptura libri Vossiani placuit. Ego idem consulto retinui, cum non esset sat grauis causa mutandi. SCH.

γείων δερμάτων τετρυχομένον (Sorb. rectius *τετριχωμένον*, addens *στέγαστρον*)· *σίσυρμα δὲ τὸ ἐκ τῶν βοκυδίων κώδιον* (Sorb. *τὸ ἐκ τῶν κιρκυδίων*) *ῥαπτόμενον ἀμπεχόνιον*. Vltima quomodo corrigenda sint, dubius haereas, nisi in consilium adhibeas Ammonii textum, *τὸ ἐκ τῶν κροκύδων ῥαπτόμενον ἀμπεχόνιον*. Haec enim mihi videntur satis emendata, neque opus est pro *κροκύδων* scribere *κροκίδων* *). V. Schneideri Lexic. v. *κροκύς*. Quamquam non multum repugnem, si quis *τὸ ἐκ τῶν κωδίων ῥ. ἀ.* legere malit. At, inquit, *βοκύδιον* fortasse vox est propria citerioris Graecitatis. Ducangius quidem hoc docet; nam in Glossario habet haec: „*βοκύδιον*, *bucula*. Suidas in Etymologico,“ (Sic Ducangius Suidam saepius citat, interdum significans editum Suidae Lexicon: sed h. l. quale Lexicon intelligendum sit, pro certo non dixerim.) „*τὸ ἐκ τῶν βοκυδίων κώδιον ῥαπτόμενον*“ (sic, omissa voce *ἀμπεχόνιον*). Sed cum alio testimonio non vtatur, vix mihi persuaderi patiar, vocem *βοκυδιον*, quae vnde deriuari debeat, difficulter dicas, a quoquam vsurpatam esse. Idem placet doctissimo Coraio, quem cum de voce *βοκύδιον* nuper consuluissem, haec mecum vir egregius communicauit: „*Le mot βοκυδίων n'apartient ni à l'ancien grec, ni que je sache au moderne. Ainsi dans le texte du lexique, τὸ ἐκ τῶν βοκυδίων κώδιον ῥαπτόμενον ἀμπεχόνιον, il faut lire avec Ammonius,*

*) *Κροκίδων* placuit Valckenario. E contrario in Antipatri Thessal. Epigr. XXXII. v. 2. *κροκίδων* repudiat Brunckius, vnice probans *κροκύδων*. *Κροκὺς* legas in Aristophan. Fragm. incert. LVIII., sed *κροκὶς* ibid. LXXXV. quamquam etiam h. l. Porsonus Supplem. praefat. ad Euripid. Hec. p. XLI. extr. alteram formam praetulit: recte, vt opinor. H. Stephanus Thes. T. II. c. 441. G. notauit etiam formam *κροκύη*, etsi auctoritate perquam dubia. Mirum tamen, Huschkium eandem reperisse in anecdoto Antipatri Epigrammate, vbi *κροκύαι* recte mutat in *κροκὺς*, quemadmodum in Herodoto III. c. 8. pro *κροκύην* ediderunt *κροκύδα*. V. viri doctissimi Anal. Crit. p. 236. Ceterum vt libri inter *κροκὶς* et *κροκὺς*, sic variant inter *πηλαμὶς* et *πηλαμύς*. Alciphron I. ep. 17. *ὡς πλήθους ὅλου προσιόντος θύννων ἢ πηλαμίδων*. Berglerus p. 65.: „Apud Oppianum I. Hal. v. 113. *πηλαμύδας* per *υ*. vtraque autem scriptio obtinet.“ Altera illa per *ι*, iam repudiata a Grammaticis Graecis, nunc parum probatur. V. Schweighaeuser. Animadu. in Athen. T. II. pag. 314. T. IV. p. 241. s. 389. et Schneider. Adnotat. in Aristotel. Histor. Animal. p. 286. SCHAEF.

§. CXLIX. Ὑβρίζειν, τὸ σκιρτᾷν [77]).

§. CL. [78]) Οἰσύπη [79]) δὲ, τὸ τῶν ῥυπαρῶν προβάτων ἔριον, καὶ τὸ διαχώρημα τοῦ προβάτου.

τὸ ἐκ τῶν κροκύδων ῥ. ἀ., ou bien corriger l'un et l'autre, en lisant: τὸ ἐκ τῶν κωδίων ῥ. ἀ. Cette dernière correction me paroît la plus simple; car je présume que ce βοκυδίων, ou κροκύδων, n'est qu'une repetition vicieuse du mot κωδίων. Il est possible aussi, pour ne rien dissimuler, que le lexicographe ait écrit τὸ ἐκ τῶν ῥακιδίων (pour ῥακίων ou ῥακίδων) κωδίων κ. τ. λ. cousu ensemble des lambeaux ou des pièces de peaux de brébis. Quoiqu' il en soit, le βουκυδίων est du nombre des mots fautifs qu'on trouve souvent dans le glossaire de Ducange, et qui ne sont dûs qu' à la distraction ou à l'ignorance des copistes. Tel me paroit, par exemple, celui que je viens d'y voir à la page 1280. Ἡμισυράκιον . . . . τὸ συῤῥαπτόμενον εἰς τὸ κατώτερον τῆς στολῆς ἐκ πορφύρας ἩΜΙΣΥΡΑ'ΚΙΟΝ. Ou je me trompe fort, ou il faut lire . . . . ἐκ πορφύρας, Ἢ ΒΥ'ΣΣΟΥ, ῬΑ'ΚΙΟΝ." Obiter moneo, adiectiuum *ἀναποίητος**), quo Ammonius vtitur in his, *τὸ ἐκ τῶν τετριχωμένων δερμάτων ἀναποίητον στέγαστρον,* in Lexicis nostris frustra quaeri. Bast.

77) *Ὑβρίζειν, τὸ σκιρτᾷν*] Sic ceperunt Grammatici in Herodot. p. 337, 85. *ὑβρίζοντες ὦν οἱ ὄνοι ἐτάρασσον τὴν ἵππον τῶν Σκυθέων:* iure in eo loco obnitente Cl. Wesselingio. Ad Nostri mentem *ὑβρίζειν* et *σκιρτᾷν* de elephantis lasciuientibus iunxit Aelianus de N. A. X. 10. de equis XII. 44. *ὕβριν* et *σκίρτημα* XI. 18. Philostrat. V. A. L. VI. p. 267. *ὑβρίζει τις ἐνταῦθα Σάτυρος. — ὅν γε ἡμεῖς οἱ Γυμνοὶ, χρόνῳ ἤδη ὑβρίζοντα, μήπω μετεστήσαμεν τοῦ σκιρτᾷν.* Koen.

78) Codd. a. et b. *σινύπη* etc. Idem habet Cod. Aug., statim omittens particulam *δέ.* Schaef.

79) *Οἰσύπη*] Vulgo *Σινύπη·* sed *Οἰσύπη,* vt corrigen-

*) De verbo *ἀναποιεῖν* v. Schneiderum in Lex. Gr. Germ. s. v. cuius Collectaneis accedat hic locus Scholiastae ad Aristophan. Plut. v. 1064. *οἱ κάπηλοι χρίειν καὶ ἀναποιεῖν τὰ ἱμάτια εἰώθασι.* Schaef.

dum monuit Foësius in Oecon. Hippocrat. e MS. Voss. restitui. Michael Psellus: *Οἰσυπηρὸς ὁ ῥυπαρὸς, οἰσύπη γὰρ ὁ ῥύπος.* In Gloss. Herodot. est *Οἴσπη, ῥυπαρῶν προβάτων ἔρια.* Quae his in Nostro accedunt, *καὶ τὸ διαχώρημα τοῦ προβάτου,* non de suo adiecit Grammaticus, sed Erotianum auctorem secutus. Aristophani *fimus ouillus οἰσπώτη* dicitur: vid. Cl. Alberti ad Hesych. T. II. pag. 733, 15. vnde in Etymol. M. pag. 619, 10. pro *Οἰσπώτη, ὀπλὴ προβάτου,* legendum videtur *κοπρος προβάτου·* tametsi *οπλὴ* etiam propugnat MS. Codex Leidensis, quem innuit *veteris sui Lexici* appellatione H. Stephanus in Thes. L. Gr. T. II. p. 1250. C. De *οἰσύπη,* vel *οἴσπη, lana succida,* quaedam notauit Cl. Wesselingius ad Herodot. p. 363, 42. Koen. Franzius p. 612. edidit *Οἰσύπη· ῥυπαρὰ προβάτων ἔρια.* Koenii coniectura in Etymolog. M. *κόπρος* pro *ὀπλὴ* legentis mihi non videtur probabilis. Scilicet Etymologicum duas dat diuersas interpretationes vocis *ὀϊσπώτη, ὀπλὴ προβάτου* et *τὸ τοῦ προβατου διαχώρημα.* Priorem cur conuincas falsitatis, factaque correctione sic mutes, vt posteriori congruat, non puto causam satis grauem esse. Secundum Valckenarium ad Ammon. p. 128. H. Stephanus per *vetus Lexicon suum* interdum etiam Ammonium intelligit. Causa haec est, quod Etymologicum Leidense, pariter vt Sorbonicum et Parisinum, plurimos Ammonii articulos complectitur. V. quae supra p. 289. paulloque ante ad glossam *σισύρα* monui. —— De v. *διαχώρημα* conf. Schaefer. Melet. Crit. I. p. 95.*) qui quod in Luciano Vol. II. p. 136. praetulit *διαχωρίσματα,* idem confirmatur auctoritate Codicis Vatic. 90. vbi legitur *γενόμενα διαχωρ$\overset{\text{ισ}}{\text{ή}}$ματα*. Litterae *H* et *IC* saepissime commutantur, in primis in syllabis finalibus *ημα* et *ισμα* (conf. paullo ante ad §. CXLVI.), *ημενος* et *ισμενος,*

*) Dixi ibi: „In solis hucusque Grammaticis *διαχώρημα* de interuallo passim dictum reperi. Vid. Suidas T. 1. p. 559. 572." Nunc, palaeographicis motus rationibus, non dubito, vbicunque *διαχώρημα* hoc sensu legatur, corrigendum esse *διαχώρισμα.* E. c. in Suidae priore loco legendum *Διάλειμμα.* — *διαχωρίσματα.* Sic, quo minus dubites, statim sequitur *Διαλείμματος, διαχωρισμοῦ.* Schaef.

§. CLI. 80) *Νεοχμῶσαι* 81), *τὸ νεωστὶ κινῆσαί τι.*

ηθεις et *ισθεις* (v. pag. 321.), *ητος* et *ιστος* (v. pag. 429.). Bast.

80) Codd. a. et b. *νεοχμῶσαι δὲ τὸ νεωστὶ κ. τι.* Cod. c. *νεωχμῆσαι, τὸ νεωστὶ κινῆσαί τι.* Cod. August. *νεοχμάσαι, τὸ ν. κ. τ.* Schaef.

81) *Νεοχμῶσαι*] Glossar. Herod. N. *νεωστὶ κινῆσαι,* pro *νέον τι* e Cl. Wesselingii opinione. Scribi hoc verbum *νεοχμῶσαι* et *νεωχμῶσαι,* praeter Stephan. in Thesauro T. II. p. 1033. A. monuerunt, Nostri etiam memores, Foësius in Oecon. Hippocrat. Maittairius Indice Aretaei in *Νεόχμωσιν.* Theophylact. Bulg. Epist. 16. *τοῦτο μὲν οὐδ' ὑπὸ τῶν καιρῶν ἐνεωχμώθη, οὔτ' αὐτὸς πέπονθας.* Male *ἀνεωχμώθη* editur. Ad sequens *φερέγγυος* confer. Wesseling. ad Herodot. p. 533, 8. Koen. Illum qui Glossas Herodoteas primum congessit, *νέον τι* voluisse pro *νεωστὶ,* non credo. Etenim *νεωστὶ* significat non tantum *nuper, recens,* sed etiam *noue* (*καινῶς*), poniturque pro aduerbio parum vsitato *νέως.* Apollonius MS. *περὶ ἐπιῤῥημάτων* tria adverbia in *ωστι* desinentia commemorat: *τὰ δὲ ὡς ἠλογημένα**) *ἀπὸ ἐπιῤῥημάτων παρῆχθαι τῶν εἰς ως περατουμένων, ὥςτε ἐν προςθέσει τοῦ τι ἀποτελεῖσθαι, μεγάλως μεγαλωστὶ, νέως νεωστὶ, ἱερῶς ἱερωστί.* et ionice *ἱρωστὶ,* vt paullo ante legitur (conf. §. LXVI. de Dial. Ion.). Ibidem: *ὁ Τρύφων ἐζήτει περὶ τοῦ μεγαλωστὶ, ἱερωστὶ παρὰ Ἀνακρέοντι* **), *καὶ ἔτι τοῦ παρὰ Ἀθηναίοις νεωστὶ,*

*) De hoc vsu verbi *ἀλογεῖν,* non raro illo in Grammaticorum scriptis, Lexica nostra tacent. Idem Apollonius de Synt. p. 158. extr. *ὡς εἰ μὴ ἦν τὰ τῆς ἐναλλαγῆς, τάχα καὶ ὁ στίχος ἠλογεῖτο.* Interpres: *quod nisi esset enallage, versus etiam ille fortasse culpa non careret.* Ibid. p. 199. extr. *καὶ οὐδὲ οὕτω τὰ τοῦ λόγου ἠλόγηται.* Interpres: *ac ne sic quidem oratio vitiosa est.* Sylburgius Ind. in Etymolog. M. p. 55. c.: „*ἀλογεῖσθαι,* contra rationis regulam vsurpari 405, 34. sic *ἠλογημένον* 790, 43. 48." Obiter illa Apollonii, *τὰ τῆς ἐναλλαγῆς, τὰ τοῦ λόγου,* adde iis quae Bastius supra p. 253. sq. collegit. Schaef.

**) Auge hac voce Syllogen Fischerianam Fragmentorum Ana-

§. CLII. [82]) Φερέγγυος, ὁ βεβαιωτής.

ὅπερ οὐκ ἀπιθάνως τῇ παρὰ Ἀθηναίοις συνήθει ἐπεκτάσει ἐξέτεινεν τὸ ῖ. Grammaticus Hermanni p. 448, 122. affert etiam δημιωστὶ, aliunde mihi non cognitum. — Etymolog. M. pag. 600, 48. Νεοχμοῦντες (Etymolog. Paris. male νεοχμοῦνται), μετακοσμοῦντες, καὶ νεόχμωσιν (Paris. νεοχμησιν *)) τὴν νεοκίνησιν (vox a Grammaticis conficta ad declarandam analogiam compositionis), καὶ νεοχμὸς, ἄκοπος, ἄπονος ἢ ἄπειρος (duae vltimae voces desunt in Etymolog. Paris.), νεωστὶ εἰργασμένος. Bast.

82) Cod. c. hunc articulum cum duobus sequentibus omittit. Codd. a. b. et August. ὁ βεβαιωτής. Et sic dedi pro Koeniana scriptura ὁ βεβαιώτης. Bastius: „βεβαιωτης habet etiam Glossar. Herod. Wesseling. Sed in Franzii editione p. 618. et in Codice SG. recte ὀξυτόνως scribitur βεβαιωτής. Nomina enim in ωτης, deriuata a verbis περισπωμένοις, accentum habent in syllaba vltima. Pseudo-Herodianus Epimer. MSS. Τὰ διὰ τοῦ ωτης (ὀξύτονα) ἅπαντα διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφονται, οἷον ζηλωτὴς, χρυσωτὴς, σταυρωτὴς, στεφανωτὴς (quo nomine Lexica carent), καὶ ἁπλῶς ὅσα ἀπὸ περισπωμένων γίνονται. καὶ γὰρ ἐκ τοῦ χρυσόω χρυσῶ, χρυσώσω, χρυσωτὴς, ζηλόω ζηλώσω, ζηλωτὴς, καὶ τὰ λοιπὰ ὡσαύτως. Τὰ διὰ τοῦ ωτης (παροξύτονα), εἰ μὲν καθαριεύει τὸ ο, ἅπαντα διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφονται, οἷον ταξεώτης, ἰδιώτης, Σικελιώτης, κ. τ. λ. εἰ δὲ μὴ καθαριεύει τὸ ο, μικρογραφοῦνται, οἷον τοξότης, δεσπότης, ἱππότης,

creontis. De alio poëtae Teïi Fragmento, item omisso in illa Sylloge, Hermannus ante plures annos haec mihi scripsit: „In noua Anacreontis editione Fischerus omisit Fragmentum hoc ap. Schol. ad Aeschyli Prometh. 128. οὐδ᾽ αὖ ἐάσεις με μεθύοντ᾽ οἴκαδ᾽ ἀπελθεῖν. Quae Scholiastes ibi de metro dicit, arguunt sic scribendum esse: οὐδ᾽ αὖ μ᾽ ἐάσεις μεθύοντ᾽ οἴκαδ᾽ ἀπελθεῖν." Schaef.

*) A verbo νεοχμεῖν, quod hac ipsa substantiui forma, Lexicographis neglecta, magis confirmatur, vicissim confirmans formam substantiui per η. Schaef.

§. CLIII. Ἔφεδρος [83]), ὁ ἐπίκληρος.

§. CLIV. [84]) Ἀγηλατεύειν [85]), τὸ διώκειν.

ἀγρότης, δημότης, κ. τ. λ. πλὴν τοῦ δεσμώτης, θιασώτης, ἠπειρωτης, μονωτης καὶ ἀσκαλαβώτης. τα δὲ θήλυκα ἅπαντα διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφονται, οἷον φιλότης, νεότης, ὁσιότης, κ. τ. λ.“ Schaef.

83) Ἔφεδρος] Herodot. pag. 391, 18. ἔφεδρον βασιλέα (Cleomenem) Σπαρτιήτῃσι ἀπέφαινε· vbi vide Wesselingium, aduersus Grammaticos etiam ad Gloss. Herodot. monentem. Koen.

84) Cod. August. pro ἀγηλατεύειν dat ἐγκλητεύειν. Schaef.

85) Ἀγηλατεύειν] Sic MSS. Voss. et Vatic. pro vitiosa priorum edd. lectione Ἐγκατεύειν. Vna litera deleta ἀγηλατέειν, Ionici commatis, conueniet cum Glossar. Herod. et ipso Herodot. pag. 407, 24. Leuis menda eximi poterit Etymologo M. pag. 10, 35. Ἀγηλατίζειν, διώκειν, φυγαδεύειν, ἐπιτάσσειν· οἱ δὲ ἀττικίζειν, vltimam vocem mutando in αἰκίζειν· nam ἀγηλατέειν etiam per ὑβρίζειν exponunt Glossae Herod. Hesychius autem Αἰκίζεται, μαστίζεται, ὑβρίζεται. Koen. Bastius: „Pro ἀττικίζειν, quod in Etymolog. M. legitur, Cod. Paris. 2740. habet τ7 ἀττυβίζειν, quod fortasse ex ἀν (i. e. ἀντὶ τοῦ. conf. pag. 38.) ὑβρίζειν per negligentiam librarii ortum est. Lex. SG. rhet. soph. MS. Ἀγηλατῶν· ἀντὶ τοῦ διώκων, φυγαδεύων. οὕτω Νικόμαχος.“ Sophocles Oed. R. v. 401. s. κλαίων δοκεῖς μοι καὶ σὺ, χὠ ξυνθεὶς ταδε, Ἁγηλατήσειν. Sic cum aspero spiritu Brunckius, qui haec notat: „ἁγηλατήσειν. gl. ἐμὲ δηλονότι, ὃν λέγεις φονέα εἶναι. Plerisque in codd. vt in Aldina edit. tenui spiritu notatur. At melius asperatur. Eustathius ad Odyss. Λ. pag. 1704. τὸ ἀγηλατεῖν παρὰ Σοφοκλεῖ. ἐκεῖνο μέντοι καὶ δασύνεται παρὰ τὸ ἄγος.“ Tenuem tuetur Schneiderus, aliud verbi etymon statuens: in quo falli videtur vir egregius. Ruhnkenius, recte cum ceteris ab ἄγος deriuans, ad Tim. p. 13. a.: „Iustinus VIII. 2. Graecum ἀγηλατεῖν Latine reddidit *piaculum exigere*.“ Schaef.

§. CLV. 86) *Τετραπτερυλλίδες* 87) *λέγονται παρὰ Ἴωσιν αἱ ἀκρίδες, παρὰ τὸ τέσσαρα ἔχειν πτερὰ, δύο μὲν ἔξω μείζω, ἐλάσσω δὲ ἔντοσθεν ἕτερα δύο.*

§. CLVI. 88) *Τὸ οὐκ ἱκνεομένως* 89) *ἀντὶ τοῦ οὐ προσηκόντως, οὐ καθηκόντως.*

---

86) Codd. a. et b. *τετραπελυρίδες.* Deinde Cod. a. *ἔξωθεν μείζω.* Cod. c. *τετραπτερυγίδας, τὰς ἀκρίδας, παρὰ τὸ τ. ἔ. πτ., δύο μὲν ἔξωθεν μείζω, καὶ ἔνδοθεν ἕτερα δύο μικρά.* Cod. August., vt a. et b., *τετραπελυρίδες* *): deinde pro *παρὰ τὸ* habet *ἀπὸ τοῦ:* denique extremo articulo *καὶ δύο ἔντος* (sic: leg. *ἐντὸς,* coll. Brunck. ad Aristophan. Pac. v. 1298.) *ἐλάσσω.* SCHAEF.

87) *Τετραπτερυλλίδες*] *Τετραπτερυλίδες* Voss. omissis verbis *λ. π. Ἴωσιν.* Peius Vat. cum prior. edd. *Τετραπτελυρίδες.* Meerm. *Τετραπτερυλίδας, τὰς ἀκρίδας, διὰ τὸ τέσσαρα ἔχειν πτερὰ, δύο μὲν ἔξωθεν μείζω, καὶ ἔνδοθεν ἕτερα δύο μικρά.* Herodoteis hanc Grammaticus interposuit Glossam e Scholiaste Aristoph. in Acharn. vs. 871. *τετραπτερυλλίδων* reddente *τῶν ἀκρίδων, παρὰ τὸ δ ἔχειν πτερά.* Conf. vs. 1081. cum Bergleri nota. Apud Suidam, praeter rectum *Τετραπτερυλλίδων,* exstat etiam decurtatum *Πτερυλλίδων.* Vulgatam in Nostro scripturam innuebat Stephanus, cum in Thesauro T. III. pag. 1419. A. notaret, *alicubi transpositis literis legi τετραπτελυρίδες, pro τετραπτερυλλίδες.* Proxime accedunt *formicae τετράπτεροι* in Sophoclis fragmento apud Etymol. M. p. 385, 3. quam lectionem vel ob Aristophanis *τετραπτερυλλίδας* praeferrem Photianae *τετράπεζοι·* vid. not. ad Hesych. in *Ἐσφηκωμένον.* Superest in isto fragmento, in quo ingenium exerceant homines acutiores. KOEN.

88) Codd. a. et b. *τὸ οὐκ ἱκν. ἀντὶ τοῦ προσηκ.* Bastius: „vitiose pro *ἀντὶ τοῦ οὐ προσηκ.*“ Deinde iidem *οὐ καθ. παρ' αὐτοῖς λαμβάνεται.* Codd. c. et August. hunc articulum omittunt. Post *ἱκνεομένως* addidi voces *ἀντὶ τοῦ,* quibus Koeniana caret. SCHAEF.

*) Simili vitio laborat haec Hesychii glossa T. I. c. 438. *Ἀπεπόμην. ἀπεχώρησα. ἀπεπήδησα.* Wakefieldius Animaduers. in Mosch. II. v. 109.: „Rescribo: *ΑΠΕΠΗΔΑΜΗΝ· απεχωρησα, απεπηδησα.*“ Quanto lenius corrigas: *Ἀπεπτόμην. ἀ. ἀ.* SCHAEF.

§. CLVII. 90) *Τὸ ἀπεπλίξατο* 91) *ἀντὶ τοῦ ἀπέφυγε. πλὶξ γὰρ τὸ βῆμα, ἐξ οὗ καὶ πλίγματα τὰ πηδήματα. ἔνθεν καὶ τὸ περιβάδην ἀμφιπλὶξ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Τριπτολέμῳ. καὶ Ὅμηρος·*

Αἱ δ' εὖ μὲν τρώχων, εὖ δὲ πλίσσοντο πόδεσσιν.

---

89) *Τὸ οὐκ ἱκνεομένως*] Prior. edd. *Τὸ οὐκ ἱ. ἀντὶ τοῦ προςηκόντως, οὐ καθηκόντως, παρ' αὐτοῖς λαμβάνεται,* male neglecta ante *προςηκόντως* negatione. In Glossar. Herod. est *οὐχ ἱκνευμένως· οὐκ ἱκνεομένως* in Herodot. p. 467, 96. *ἐν χρόνῳ ἱκνευμένῳ* p. 477, 23. vbi vid. Wesseling. *Κατὰ χρόνον τὸν ἱκνούμενον* Antonin. Liber. C. 3. et 27. Herodotus p. 703, 43. scripsisse videtur: *τοῦ δὲ ἑτέρου (κέρεος) φαμὲν ἐς ἡμέας ἱκνέεσθαι ἡγεμονεύειν.* Deest in impressis praepositio ante *ἡμέας·* sed additur in simili structura p. 463, 68. *ἐς τὸν ἱκνέεται ἔχειν.* Conf. Valckenaer. ad p. 120, 95. Koen. Demosthenes T. II. p. 1072. *ἐν ἱκνουμένᾳ ἁμέρᾳ.* quo pro mox dixit *ἐν ταῖς καθηκούσαις ἡμέραις.* Dionysius Hal. Ant. Rom. I. c. 66. *ἐν τοῖς ἱκνουμένοις χρόνοις.* vbi miror Stephanum haec notantem: „Suspectum est vocabulum *ἱκνουμένοις.*" Bene Reiskius p. 612. b.: „*ἱκνουμένοις* bene habet. *tempore fatali.* quo fatum decreuerat id euenire." Plutarchus Mor. T. I. p. 20. *Σκέψις δ' οὐκ ἐᾷ τῆς ἱκνουμένης συμμετρίας τὸν λόγον ἐκπίπτειν.* vt locus scribendus. Schaef.

90) Codd. a. et b. *ἀπουπλίξατο.* Deinde iidem *ἐξ οὗ πλίγματα,* omisso *καί.* In versu poëtae Cod. a. *τρόχων,* b. *τρέχον.* Cod. c. *ἀπεπλίξατο* (omisso articulo *τὸ*) *ἀ. τ. ἀ.* — — *πηδήματα, καὶ Ὅμηρος· εὖ δὲ πλίσσοντο πόδεσσιν.* ceteris omnibus omissis. In Cod. August. articulus sic scriptus est: *Τὸ ἀπεπλίξας ἀντὶ τοῦ ἀποφυγών. πλὶξ τὸ βῆμα, καὶ πλίγματα τὰ ὑποδήματα.* reliquis omissis. Schaef.

91) *Τὸ ἀπεπλίξατο*] Haec iterum e Comici Scholiaste huc relata sunt, qui totidem fere verbis Aristophanis *ἀπεπλίξατο* Acharn. vs. 217. ornauit, Suida aemulo in V. vbi Kusterus indicauit Homeri versum ex Od. *Ζ.* 318. Sophoclis versum e Triptolemo, quem respiciunt Grammatici, seruauit Etymol. M. p. 395, 13. vbi MS. Leiden-

§. CLVIII. [92]) *Καὶ τὸ ψῶσαν* [93]) *ἀντὶ τοῦ θάλπουσαν. ἔστι δὲ παρ' αὐτοῖς καὶ τὸ ψῶ ἀγροικικὸν προςφώνημα.*

§. CLIX. [94]) *Κόλλιξ δέ ἐστιν* [95]) *εἶδος ἄρτου περιφεροῦς, ἐξ οὗ τὰ παρ' ἡμῖν κολλίκια.*

---

sis, *Σοφοκλῆς*, *οἷον*. *Δράκοντα δ' αἶρον ἀμφιπλὶξ εἰληφότε*, pro edito *εἰληφότες*. Illud propius abest a Pollucis lectione II. 173. *θαιρὸν ἀμφιπλὶξ εἰληφότα·* vnde et *θαιρὸν* Etymologo bene restituit Kusterus ad Suid. in *Περιβάδην*, et ante Kusterum Iungermannus ad Polluc. III. 90. Sed verior Sophoclis lectio est apud Ruf. Ephes. de Partib. Homin. p. 32. *Δράκοντε θαιρὸν ἀ. εἰληφότε.* Verbum *πλίσσεσθαι*, tantum non semper cum *πλήσσεσθαι* confusum (*δ' ἐπλήσσοντο* in Homeri versu Meerm.) accuratam meruit Eruditorum curam: vide laudatos ad Hesych. in *Διαπέπλιχε* et Hemsterhus. ad *Διαπεπλίχθαι*. In explicando Homeri *πλίσσοντο* diuersam a Grammaticis et linguae etiam genio, ni fallor, rationem secutus est Th. Bentleius: vid. Cl. Ernesti ad Callimach. H. in Dian. vs. 243. Ab *ἀμφιπλὶξ* cum origine, tum significandi potestate, multum differt *ἀμφιπλήξ·* de quo Critici ad Sophoclis Oed. T. vs. 425. Koen.

92) Cod. August. hunc articulum omittit. Schaef.

93) *ψῶσαν*] Glossar. Herodot. et Suidas: *ψῶσαν*, *θάλπουσαν*, ad Herodot. p. 465, 42. vbi *καταψῶσαν*. Philostrat. V. A. L. II. p. 51. *καὶ χεῖρα ἠνέσχετο ἐπαφωμένην τε καὶ καταψῶσαν.* Nostro vsus est Sylburgius ad Clenardi Institut. p. 379, 5. Verbi nequam *ψῶ*, a Callia apud Athen. L. X. p. 454. A. tribus senariis descripti, expositionem in Animadu. Casauboni modestia detrectauit. Koen. Boissonadus: „Verbi *καταψῶ* testis excitatur Philostratus in nota ad Her. p. 347. 348." Homerus Il. I. v. 361. *χειρί τέ μιν κατέρεξεν.* Paraphrastes Wassenb. *καὶ τῇ χειρὶ αὐτὸν κατέψησε.* Schol. *καταρέζειν — ὅπερ ἐστὶ καταψῆν καὶ ἅπτεσθαι ἠρέμα καὶ κολακευτικῶς.* Sch.

94) Cod. b. *ἐξ οὗ καὶ τὰ π. ἡ. κολλίκια.* In Cod. c. articulus sic scriptus est: *Κόλλιξ παρ' αὐτοῖς τὸ παρ' ἡμῖν κολλίκιον.* Cod. August. omittit voces *δέ ἐστιν:* postea habet *ἐξ οὗ καὶ τὰ —*. Schaef.

95) *Κόλλιξ δέ ἐ.*] MS. Meerm. *Κόλλιξ παρ' αὐτοῖς τὸ*

παρ' ἡμῖν κολλίκιον. In Voss. *δὲ* post *Κόλλιξ* omittitur. Grammaticus sequitur Schol. Aristophanis ad Acharn. vs. 872. *Κόλιξ. εἶδος ἄρτου περιφεροῦς.* Suidas in V. videtur scripsisse: *Κόλιξ, ὁ ἄρτος, ὅθεν καὶ κολούριον ἐπὶ τοῦ κολλάβου.* Athen. L. III. p. 112. F. *Τῶν δὲ κολλικίων ἄρτων, οἱ αὐτοὶ δ' εἰσὶ τοῖς κολλάβοις, —.* Conf. Suid. in *Κολλάβους.* Koen. Erotianus Lex. Hippocrat. p. 29. H. Steph. *Κόλλικες. ἀρτίσκων εἶδος, ὡς πλακούντων, ὧν καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ἀχαρνεῦσι μέμνηται, λέγων, ὦ χαῖρε κολλιφάγε. τινὲς δὲ τὰ ἠτρία* (*ἴτρια* corrigit Piersonus ad Moer. p. 203. a.) *ἐνόμισαν.* H. Stephanus ad h. l. p. 136.: „Apud Hippocratem scriptum habetur *κόλληκες* per *η*: sed non solum ex hoc Erotiani loco et ex Galeno, verum etiam ex Aristophane per *ι* potius scribi debet, simulque reponendum hîc *κολλικοφάγε.* Ita enim legitur apud Aristophanem in Acharnensibus, *ὦ χαῖρε κολλικοφάγε βοιωτίδιον.* Vbi et scholiastes ait esse *εἶδος ἄρτου περιφεροῦς.* At Galenus *κόλλικας* exponit apud Hippocratem *τοὺς τροχίσκους,* sed apud Aristophanem *μικροὺς ἀρτίσκους* esse dicit. Hippocr. Epidem. 2, *τρίψαντα λίτρον αἰγύπτιον καὶ κορίανον καὶ κύμινον, κόλληκας ποιοῦντα προςτιθέναι ἐν τῷ αἰδοίῳ.* Idem in libro qui *περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν* inscribitur, *καὶ φακῶν καὶ ὀρόβων πεφρυγμένων ἄλφιτα καθάρας ὁκόσον ἡμιχοίνικον ἑκατέρων, ξυμφυρῆσαι ταῦτα μέλιτι καὶ ὄξει, εἶτα πλάσαι κόλληκας ἑξήκοντα.* Quibus locis optime conuenire prior illa Galeni expositio videtur. Scripsi autem in vtroque *κόλληκας* per *η*, sicut in Aldino exemplari habetur, quum alioqui *ι* pro *η* reponi debeat, vti modo dictum est." Etiam vno *λ* scribi, Lexicographi tradunt citantes Aristophan. Ran. v. 576. *ὦ τοὺς κόλικας κατέσπασας,* quo loco vtitur etiam Thomas Mag. pag. 570. in cuius libris insignis obtinet diuersitas scripturae, alio dante *κώληκας,* alio *κόληκας,* alio (v. Addend.) *κολύκας.* Sed recte habere illum Comici locum non ita demonstratum vidi, omnis vt mihi materia dubitandi exemta sit: suspicorque corrigendum esse *ὦ τοὺς* (aut, si malis, *τὰς*) *χόλικας κατέσπασας.* Scholiastes: *ἢ ἄρτους, ἢ ἔντερα.* Mecum facere video Schweighaeuserum Animaduers. in Athen. T. VII. p. 540. Vulgatam scripturam tuetur Piersonus ad Moer. p. 405. b. Schaef.

§. CLX. 96) *Σχοίνων δὲ συμβολεῖς* 97) *οἱ ψιαθοπλόκοι.*

§. CLXI. 98) *Καὶ ἰθαγενεῖς* 99) *οἱ γνήσιοι παῖδες.*

---

96) Cod. a. *σχοίνου δὲ συμβ.* Codd. c. et August. hunc articulum omittunt. Schaef.

97) *Σχοίνων δὲ σ.*] *Σχοίνου συμβολεῖς, οἱ ψιαθοπλόκοι, καὶ σχοῖνος ὁ ψίαθος* Glossar. Herodot. vbi docta est Celeb. Wesselingii adnotatio. Koen. Glossarium Herodot. Wessel. et Codex SG. habent *ἡ ψίαθος.* Bast.

98) Cod. c. hunc articulum omittit. Cod. August. omittit copulam *καὶ* et pro *ἰθαγενεῖς* dat *εἰθαγενεῖς.* Sch.

99) *Καὶ ἰθαγενεῖς*] Pariter Glossar. Herodot. ad Herodot. p. 461, 26. vbi *Αἰγύπτιοι ἰθαγενέες, indigenae,* quos alii *αὐθιγενεῖς* potius dixissent. *Πέρσης αὐθιγενὴς* est in Anthol. III, 13, 4. Sed solent sic ista commutari. *Οὐκ ἰθαγενέα στόματα, ἀλλ' ὀρυκτὰ,* sunt in Herodoto pag. 112, 92. at *ὕδωρ αὐθιγενὲς* p. 177, 63. et in Aelian. Hist. A. XII. 41. Hesychii *Βαρθειγενῶν, ἰθαγενῶν,* corruptum censeo ex *Βαυθειγενῶν,* praeposita tantummodo e dialecto litera *Β*, vt in *Βαγὸς, Βαλικιώτης,* aliisque plurimis. Etenim suo loco Hesych. *Αὐθιγενής. — ἰθαγενής.* Conf. Foës. Oecon. Hippocr. V. *Ἰθαγενές.* Est et *Ἐθαγενὴς* apud Hesych. et Suidam. Koen. Bastius: „Phrynichus *Προπαρ. Σοφ.* MS. *Αὐθιγενής. Ὅμηρος ἰθαγενής. σημαίνει δὲ τὸν γνήσιον, καὶ μὴ ἀλλοδαπὸν* *), *μηδὲ νόθον.*“ Eustathius ad Homer. Odyss. pag. 1861, 7. iungit *ἰθαγενεῖς, γνήσιοι τῆς χώρας.* quemadmodum Hippodamus Stobaei S. XLI. p. 250, 25. *τὸ γνάσιον καὶ τὸ αὐθιγενές.* *Ἰθαιγενὴς,* de qua forma v. supra pag. 294., habet Codex in Herodot. II. c. 17. extr. Agatharchides in Geogr. Graec. minor. T. I. p. 34. *λοιπὸν εἰπεῖν, ὡς αὐθιγενεῖς εἰσι, — ἀεὶ δὲ ὑπάρχοντες.* Dionysius Halic. Ant. Rom. l. c. 15. *λίμνη — αὐθιγενοῦς πλήρης νάματος ἀποῤῥέοντος ἀεί.* In Herodoto IV. c. 48. extr. nonnihil miror *αὐτιγενέες ποταμοί.* vbi tamen al. *αὐθηγενέες,* al. *αὐθιγενέες.* Vulgatâ formâ tuearis *αὐτι,* reiectum illud

*) Cod. habet *μηαλλοδαπ'*, quod propterea noto, quia supra p. 295. dixi, *μὴ* in Cod. SG. accentu carere, si vox insequens *a consona* incipiat. Bast.

§. CLXII. [1]) *Πρόξενοι δὲ οἱ προστάται τῶν πόλεων καὶ οἱ φροντισταὶ καὶ ξενίαις* [2]) *ὑποδεχομενοι.*

§. CLXIII. [3]) *Σπαργᾷ* [4]), *τὸ ὀρέγεται καὶ ἐπιθυμεῖ.*

---

a Criticis nostris in Homer. (v. Clark. et Heyn. ad Il. IX. v. 427. coll. Heyn. ad Il. v. 435.), sed iam agnitum Etymologo M. c. 169, 26. Schaef.

1) Codd. a. et b. *καὶ ξενίας ὑποδεχόμενοι.* Cod. c. non habet nisi haec: *πρόξενοι, οἱ προστάται τῶν πόλεων.* Cod. August. totum articulum omittit. *ξενίαις* a Gregorio scriptum non puto: tam insolens est in hac similibusque locutionibus vsus pluralis. Diuersum est quod H. Stephanus Thes. T. II. c. 1126. B. ex Isocrate citat, *ἀνανεώσασθαι τὰς παλαιὰς ξενίας.* Schaef.

2) *καὶ ξενίαις*] *καὶ ξενίας* MS. Vatic. cum ante editis; duplicis forte lectionis vestigio, vel *ξενίας ἐπιμελούμενοι,* vel *ξένους ὑποδεχόμενοι·* quarum haec est in Glossar. Herodot. vtraque in Hesychio: tertia, *εἰς ξενίαν ὑποδ.*, in Erotiano. De *προξένοις* multa Cl. Valckenaerius Anim. ad Ammon. L. III. 10. et ad Herodot. pag. 462, 67. longe accuratius disputauit, quam A. van Dale in Diss. IX. ad Marmora Vet. p. 773. 774. Atheniensium *πρόξενον* memorat Herodot. p. 684, 76. 689, 42. Alexandrum Macedonem, Amyntae filium; Lacedaemoniorum, Miltiadem Andocides p. 23, 43. Ciuitatis alicuius *προξενίαν* a parente in filium posterosque aliquando deuolutam fuisse, etiam Calliae exemplo testatum esse potest; qui apud Xenophont. Hist. Graec. L. VI. p. 590. D. *Ὦ ἄνδρες Λακεδαιμόνιοι, τὴν μὲν προξενίαν ὑμῶν οὐκ ἐγὼ μόνος, ἀλλὰ καὶ πατρὸς πατὴρ πατρῴαν ἔχων παρεδίδου τῷ γένει.* quo in loco nescio an pronomen *ἐγὼ* expulerit adfinis pronunciationis verbum *ἔχω.* Koen.

3) Codd. a. et b. *σπ. δὲ τὸ ὀρέγ.* Cod. c. articulum sic scriptum habet: *ἀσπερσᾶν* (sic) *τὸ ὀρέγεσθαι.* Cod. August. omittit. Schaef.

4) *Σπαργᾷ*] *Σπερᾶν τὸ ὀρέγεσθαι* Meerm. corrupte pro *σπαργᾶν· σπαργᾷ* habet etiam Erotianus, e cuius Lexico Hippocratico hanc glossam, quaeque in hoc Capite sequuntur plerasque Grammaticus hausit. Pertinet *σπαργᾷ,* Foësio in Oecon. obseruante, ad Hippocrat. E-

§. CLXIV. [5]) *Κορδίνημα* [6]), *τὸ καρηβαρεῖν. γράφεται δὲ καὶ σκορδίνημα.*

---

pid. II. pag. 1053. G. *ἢν τὰ ἄνω χωρία σπαργᾷ.* Docta dedit Clar. Ruhnkenius ad Timaeum p. 167. *Τὰ σπαργῶντα ἤδη τῶν σπερμάτων* dixit Theophyl. Coryd. Rhet. Expos. §. 1. Koen.

5) Codd. a. et b. *κορδίνημα δὲ παρ' αὐτοῖς τὸ καρηβ.* Cod. c. articulum sic scriptum habet: *κορδινῆσαι, τὸ καρηβαριᾷν.* Cod. August. sic: *κορδύναμαι, τὸ καρηβαρῶ.* Bastius: „*Καρηβαριᾷν* verbum est bene graecum, de qua re Koenius videtur dubitasse.“ Legitur in Aristophan. Fragment. ex Incert. Comoed. XVII. Schaef.

6) *Κορδίνημα*] *Κορδίνημαι* et mox *σκορδίνημαι* MS. Voss. cum edd. plerisque: Vatic. *Κορδίνημα δὲ παρ' αὐτοῖς τὸ κ.* *Κορδίνημα* et *σκορδίνημα* e MS. Vatic. et editione Gormont. praetuli ob Erotian. V. *Κορδίνημα. γράφεται καὶ σκορδίνημα. καρηβαρίαν δὲ σημαίνει.* vnde pro *τὸ καρηβαρεῖν* Nostro *καρηβαρίαν* restituendum arbitrarer, fauente praecipue MS. Meerm. in quo, *Κορδινῆσαι, τὸ καρυβαριᾷν·* nisi *καρηβαρεῖν* haberet etiam Erotian. in *Σκορδίνημα. Πταρμὸς, σκορδίνημα,* est in Hippocrate Epid. II. p. 1020. E. pro quo *πταρμὸς, κορδίνημα,* etiam in antiquis Codicibus, exaratum fuisse videtur; qua ratione inter *σκαρδαμύσσειν* et *καρδαμύσσειν* variatum notauit idem Erotianus *): Hesych. *Σκόρδυλα, — ἔνιοι Κορδύλη·* vbi vid. Cl. Alberti: *κουτάλη* pro *σκυτάλη* Doriensibus tribuit Etymol. Paris. MS. Locum dedimus supra p. 388. Contra ea *σκορακίζειν* et *σκυρίττω* exstant apud Suidam. De *σκορδινᾶσθαι* e Grammaticis egit Doctiss. Io. Piersonus ad Moerin p. 342. Quod Hesychio V. *Σκορδινᾶσθαι, τὸ παρὰ φύσιν τὰ μέλη ἐκτείνειν καὶ στρέφεσθαι μετὰ χάσμης. γίνεται δὲ τοῦτο περὶ ἐγειρομένους ἐξ ὕπνου, ὅτε* **) *χασμώδεις ὄντες, ἐκτείνωσι τὰς χεῖρας. ὅπερ καὶ περὶ τοὺς ἄλλους πῶς βασανιζομέ-*

*) Sic dicebant etiam *σκάπετος* et *κάπετος, σκέραφος* et *κέραφος.* Bast.

**) Corrigo *ὅταν,* vt habent Etymolog. M. c. 719, 12. et Zonaras Lex. T. II. c. 1658. Vicissim in Dionys. Hal. Ant. Rom. IV. c. 6. T. II. p. 650, 3. lego *ὅτε ὁ πατὴρ αὐτῶν ἀπέθνησκεν.* Schaef.

§. CLXV. 7) Ἶξις δὲ ἡ εὐθυωρία 8).

§. CLXVI. 9) Ῥοικὸν, τὸ εἴσω νεῦον 10) καὶ στραβὸν, ὃ καὶ ῥοιβὸν λέγεται.

νους — γίνεται. restituit L. Bos Anim. p. 134. ὅπερ καὶ περὶ τοὺς ἄλλως πως β. etiam in Etymol. M. p. 719, 13. praebet MS. Leidensis. Koen.

7) Codd. c. et August. hunc articulum omittunt. Insignis est in accentu spirituque huius vocis varietas librorum. Hesychius T. II. c. 51. habet Ἶξις: H. Stephanus Ind. Thesaur. c. 1087. F., vt in Gregorio editur, Ἶξις: Piersonus Verisim. p. 118. ἴξις: Toupius Emendat. T. I. p. 265. ἶξις. Schaef.

8) Ἶξις δὲ ἡ εὐθυωρία] Vocis vsum copiose ex Hippocrate illustrauit in Oecon. Foësius, nec Nostri loci oblitus, quo vtitur etiam Maittairius Indice Aretaei Cappad. V. Ἶξιν. Turpe glossema occupat Aretaeum pag. 12. A. ἢν δὲ νέρθεν ἀνίῃ (τὸ αἷμα) ἀπὸ θώρηκος καὶ τῶν τῇδε σπλάγχνων, — ἡ ἀπὸ τουτέων φορὴ, οὐ πτύσις, ἀλλ' ἀναγωγὴ καλέεται, τῆς ἄνω ἴξιος τῆς ὁδοῦ τοὔνομα ἔχουσα. quo sublato, scribe: τῆς ἄνω ἴξιος τοὔνομα ἔχουσα. Deinceps iterum Aretaeus p. 104. C. οἶνος ὠκὺς ἐς τὴν ἄνω ἴξιν. quibus in locis ἴξις manifesto ponitur pro φορά· quam significationem attigit Galenus: vid. Foës. Oecon. Hippocrat. in Ἶξις. Koen.

9) Cod. a. non habet nisi haec: ῥοικὸν δὲ τὸ ἔσω νεῦον. Cod. b haec: ῥοικὸν δὲ τὸ εἴσω νεῦον καὶ στραβόν. Cod. c. haec: ῥοικὸν, τὸ στραβόν. Cod. August. totum articulum omittit. Schaef.

10) Ῥοικὸν, τὸ εἴσω ν.] Sic scriptum locum adhibuerunt Vossius ad Hesych. in Ῥοικὸν, et Io. Wigganus in not. ad var. lect. Aretaei Cappad. ad p. xxxvii, 11. In Voss. MS. erat Ῥυκὸν τὸ ἔξω ν. superposito σω super ἔξω, et οι super Ῥυκόν. Ad ῥυκὸν nonnihil faceret MS. Leidensis, in Etymol. M. p. 242, 2. praebens: ῥυκὸς γάρ ἐστι τὸ ἐπικαμπὲς παρὰ τοῖς Ἴωσιν, ἤτοι ῥαιβὸν, καὶ τροπῇ τοῦ κ εἰς π, καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ, γρυπός. vbi editur, ῥυβὸν γὰρ τὸ ἐ. παρὰ τοῖς Αἰολεῦσιν. Est et tertia lectio, ῥεικὸν, in Meermanniano, qui cum Voss. vltima verba, ὃ καὶ ῥοιβὸν λέγεται, praetermittit. De ῥοικὸς

§. CLXVII. [11]) *Σαπρὸν, τὸ σεσηπός* [12]).
§. CLXVIII. [13]) *Τὸ δὲ ἐπιπάσσων, παλύνων* [14]).

---

vid. Stephan. in Indice Thes. Erotianus V. *Ῥοικώδη, ἁπλᾶ καὶ γαῦσα καὶ στρεβλὰ ἐκάλεσαν·* quae si Noster hic secutus fuerit, *στρεβλὸν* pro *στραβὸν* scribendum esse videri posset. In Hippocrate de Articul. pag. 810, 13. et Mochl. p. 842, 21. vbi *ῥοβοειδέα* vulgatur et *ῥομβοειδέστατον,* iam olim dubiam fuisse lectionem, et vel emendandum *ῥαιβοειδέα* vel *ῥοικοειδέα* etc. Galeno praeeunte, monuit Foësius. Conf. Wigganus l. c. *Ῥεβοειδέα* aut *ῥεβοειδέστατον,* vt Viri doctissimi etiam reponi posse censent, mihi quidem nihil videtur aliud, quam corrupta genuinarum vocum *ῥαιβοειδέα* et *ῥαιβοειδέστατον* scriptura; ad quam rationem ipsa quoque Galeni loca, quibus eam in rem abutitur Foësius, omnino conformanda iudicem. Koen. *Ῥοικοειδὴς* et *ῥοικώδης* hinc possunt Lexicis inferri. Schaef.

11) Codd. a. et b. *σαπρὸν δὲ τὸ σεσηπός.* Cod. c. hunc articulum omittit. Schaef.

12) *Σαπρὸν, τὸ σ.*] Erotianus: *Σαπρὰ, σεσηπότα·* quod referendum esse ad Hippocrat. Epid. V. p. 1142. G. *οἰδέουσα (ἡ γνάθος) σαπρὴ ἐγένετο ξηρῇ σηπεδόνι,* docuit Vir elegantissimus, Adr. Heringa, Obseruat. C. XIV. p. 114. Etymol. M. p. 708, 18. *Σαπρὸς, ὁ σεσηπὼς καὶ παλαιός·* de posteriori significatu Piersonus ad Moerin p. 353. Koen. Disputat ibi Piersonus de *οἴνῳ σαπρῷ,* quam loquendi rationem imitati scriptores Latini dixerunt *virum marcidum, poculum marcens.* V. Ruhnken. ad Rutil. Lup. p. 102. s. Thomas Mag. p. 790. *Σαπρὸς οἶνός ἐστιν, ὁ πρὸς τῷ τέλει ὑλώδης.* vbi caue solicites *ὑλώδης,* quod fecit Trillerus ad p. 472. *Ὕλη* enim vocesque inde derivatae recte dicuntur de vini partibus faeculentis. V. Hemsterhus. ad Aristophan. Plut. p. 408. s. Obiter Lexicis adde verbum *σαπρόω.* Thomas Mag. p. 790. *Σαπέρδης, τὸ σεσαπρωμένον τάριχος.* Aristophanes Plut. v. 1087. *σαπρά.* Glossator Cod. Lugd. Bat. interpretatur *σεσαπρωμένη.* Schaef.

13) Codd. a. et b. *παλλύνων φασί.* Cod. c. *τὸ ἐπιπ. παλύνων.* Cod. August. hunc articulum omittit. Schaef.

14) *Τὸ δὲ ἐπιπάσσων, παλύνων*] *ἐπιπάσσω* et *παλύνω*

§. CLXIX. [15]) *Καὶ τὸ περιτεταμένον, περιτενές* [16]).

§. CLXX. [17]) *Τὰ δὲ πρόσφατα, ποταίνια* [18]).

§. CLXXI. [19]) *Βλακὸν, τὸ τρυφερόν* [20]).

---

quaedam edd. Alterum praeferunt MSS. Voss. et Meerm. cum Erotiano; quem in Hippocrat. de Morb. Mul. I. p. 623, 52. *ἄλφιτα παλύνων* legisse, obseruauit in Oecon. Foësius, fauente Erotiani ordine: vid. Heringa Obseru. p. 12. Ad eundem Hippocratis locum Foësius retulit Galeni *Ἐπιπαλύνων, ἐπιπάσσων·* fieri tamen etiam potest, vt hic *ἄλφιτα ἐπιπαλυνων* inuenerit in consimili loco de Nat. Mul. p. 572, 12. pro edito *ἄλφιτα ἐπιβαλών*. Praeiuerat Hippocrati Homerus Od. *K.* vs. 520. *ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκα παλυνειν.* Conf. Hesych. in *Παλύνας*. Koen.

15) Codd. a. b. c. et August. hunc articulum omittunt. Schaef.

16) *περιτενές*] Accedit hoc auctarium e solo Voss. Erotian. *Περιτενὲς, περιτεταμένον·* vbi Foësius *Περιτενοῦς, περιτεταμένου*, coniicit ob locum Hippocrat. de Artic. p. 812. C. *ὀδυνῶνται, περιτενέος γινομένου ταύτῃ τοῦ δέρματος.* Koen.

17) Cod. c. *τὰ πρόσφατα ποταίνια.* Cod. August. hunc articulum omittit. Schaef.

18) *ποταίνια*] Michael Psellus: *Ποταίνιον, τὸ πρόσφατον.* In Etymol. M. p. 685, 8. e MS. Leidensi, pro *Ποταίνιον, τὸ ξένιον* *), *τὸ πρόσφατον*, praestat legere *τὸ ξένον·* quod Suidae etiam restituerunt Portus et Kusterus. Eustathii, de *ποταίνιον* agentis, loca indicarunt Cl. Abreschius An. ad Aeschyl. II. pag. 531. et Hesychii Interpretes. Praeter ceteros, hac vsus est voce Sophocles Oed. T. vs. 865. Nulla caussa erat, cur in eiusdem Tragici fragmento apud Stobaeum S. LXII. p. 399. relicta vera Ill. Scaligeri emendatione *ἡδονὰς ποταινίους*, vulgatum *ποτ' ἐνίους* alia ratione tentaret Vir magnus in Florileg. Stobaeano p. 263. Koen.

19) Codd. a. et b. *τὸ δὲ βλ. τρυφ.* Cod. August. hunc articulum omittit. Schaef.

*) *Ξείνιος* pro *ξεῖνος*, sed de *hospite*, dicit Herodotus V. c. 63. nisi forte etiam h. l. altera forma restituenda. Schaef.

§. CLXXII. 21) *Τοὺς δὲ φρυγανώδεις ἄνθρακας, μαριλινούς. μᾶλλον δὲ ἡ θερμὴ σποδιὰ* 22) *μαρίλη λέγεται.*

---

20) *Βλακὸν, τὸ τρυφερόν*] Multa notat Erotianus in *Βλακεύειν·* sed in *tardandi negligendique* tantummodo occupatus notione, qua apud Hippocratem verbum occurrit: vid. Foës. in Oecon. Ad Grammaticum facit Thomas M. *Βλὰξ, καὶ ὁ τρυφῇ χαίρων.* vbi Xenophontis et aliorum loca dedit Stoeberus, Nostro etiam ad partes vocato. Plura Cl. Ruhnken. ad Timaeum p. 45. *Θρύπτεσθαι* et *βλακῶδες βαίνειν* iunxit Heliodor. Aeth. IV. pag. 175. *ἐθρύπτετο καὶ ἐπεγέλα βλακῶδες* L. X. p. 518. quod male vertitur *stolide sibi arridebat.* Aduerbialiter his in locis sumptum *βλακῶδες,* in H. Stephani Thesauro omissum, vix dubito, quin Polluci sit restituendum III. 123. *Τὰ δ' ἐπιῤῥήματα, βλακωδῶς, βλακωδέστερον. Εἰ δὲ ἐπιμένοις βλακευόμενος* in Heliod. VII. p. 368. est *si perrexeris delicias facere,* idem quod *θρυπτόμενος, σεμνυνόμενος.* Koen.

21) Cod. a. extremo articulo *μαρῖλα λέγεται.* In Cod. c. articulus sic scriptus est: *τοὺς φρυγ. ἄ. μαριληνοὺς, μᾶλλον δὲ τὴν θερμοσποδιὰν μαρίλην.* Cod. August. totum articulum omittit. Schaef.

22) *μᾶλλον δὲ ἡ θ. σπ.*] Corruptissime ista in prioribus editionibus circumferuntur: *Μάλη δὲ ἡ θέρμη. Ἡ σποδιὰ δὲ μαρίλη λέγεται.* In MS. Vat. articulus cum proximis aliquot deest. Meerm. *Μᾶλλον δὲ τὴν θερμοσποδιὰν μαρίλαν.* Voss. *Μᾶλλον δὲ ἡ θέρμη. Σποδιὰ μαρήλη λέγεται·* quam lectionem, leuiter mutatam, in contextum inferre non dubitaui propter Erotian. V. *Μαριλῆνοι*] *οἱ φρυγανώδεις καὶ μικροὶ ἄνθρακες οὕτως ὑπό τινων καλοῦνται. μᾶλλον δὲ ἡ θερμοσποδιὰ, μαρίλη λέγεται.* Dudum emendasset Grammaticum e MS. suo Is. Vossius, si notas suas Hesychianas, quarum primas duntaxat lineas duxerat, perfecisset: vide eum ad Hesych. in *Μαρίλη.* Etymologo Leidensi MS. *Μαρίλη* dicitur *ἡ γινομένη τῷ σβέννυσθαι τοὺς κάρβωνας·* Cyrillo in Lexico MS. *τὸ λεπτὸν τῶν ἀνθράκων.* Conf. Foësius in Oecon. Erotiani notam, in qua recte *Μαρίλην* emendat pro *Μαριλῆνοι,* (Noster corruptam lectionem secu-

§. CLXXIII. [23]) *Μελεδανθέων* [24]) *δὲ ἀντὶ τοῦ μεριμνῶν, θεραπειῶν. μελεδαίνειν γὰρ λέγεται τὸ μεριμνᾷν.*

---

tus est) referens ad Hippocrat. de Morb. Mul. II. p. 648, 55. Koen. Boissonadus: „De discrimine inter *τέφρα* et *σποδιὰ* vel *μαρίλη* conf. Corayum ad Heliod. p. 55. Vide et Iacobsium ad Anth. t. 12. p. 108. et quae dicuntur Scaligerana Prima p. 98.“ Bastius: „In Etymol. Leid. MS. v. *μαρίλη* ad verba *ἡ γινομένη* substantiuum desidero. Sarcias defectum ex Etymol. et Paris. et Sorbon., vbi articulus sic scriptus legitur: *Μαρίλη· σημαίνει τὴν κόνιν τὴν γινομένην ἐκ τοῦ κατασβέννυσθαι τοὺς κάρβωνας.*“ De v. *κάρβων* v. Ducang. Glossar. c. 591. vbi etiam *καρβουνον*, idem significans, commemoratur. Grammaticus MS. ap. Bentlei. ad Callimach. T. I. p. 432. *Τὰ κάρβουνα τὰ ἐπικείμενα τοῖς λύχνοις.* Schaef.

23) Cod. a. vocem *θεραπειῶν* omittit. Cod. c. omittit totum articulum. Cod. August. *Μελ. τῶν μεριμνῶν, τῶν θεραπειῶν. μελεδαίνειν* etc. Schaef.

24) *Μελεδανθέων*] Iterum sequitur deprauatam Erotiani scripturam V. *Μελεδανθέων, μεριμνῶν, θεραπειῶν. μελεδαίνειν γὰρ λέγεται τὸ μεριμνᾷν καὶ θεραπεύειν.* Vtriusque meminit Is. Vossius ad Hesych. V. *Μελεδαίνει.* Dederat fortasse Erotian. *Μελεδώνων ἀντὶ τοῦ μεριμνῶν, θ.* etc. qui genitiuus esset plur. nominis *μελεδώνη·* vel *Μελεδαίνων, μεριμνῶν, θεραπεύων.* etc. Conf. Foës. in Oecon. et de *Μελεδαίνειν* H. Stephan. in Indice Thesauri. Obuium est verbum etiam in Theocrito X. 52. et in Sigea Inscriptione. Koen. Bastius: „Koenius: *Μελεδώνων — qui genitiuus esset plur. nominis μελεδώνη.* Nisi multum fallor, *μελεδώνων* est genitiuus nominis *μελεδῶνες,* qui nominatiuus in Hesychio v. *μελαιδῆνος,* ex Musuri quidem correctione, legitur. Sed Codex Ven. (Schow. p. 526.) dat *μελεδῶναι* (quod legas e. c. Odyss. *Τ.* 517. quodque Musurus non debebat repudiare) a *μελεδώνη,* cuius genitiuus plur. scribendus est *περισπωμένως, μελεδωνῶν.* Sic *κορώνη, κορῶναι, κορωνῶν.* Vocis *μελεδων* genitiuus apud Schneiderum aliosque Lexicographos in *ονος* desinit, secundum hunc, opinor, canonem:

§. CLXXIV. [25]) *Μιστύλην δὲ τὸν κοῖλον ἄρτον λέγουσι* [26]).

τὰ εἰς δων ὀξύτονα διὰ τοῦ ο μικροῦ κλίνονται. Sed sunt huiusmodi voces, quas oporteat excipi: interque has Pseudo-Herodianus Epimer. MSS. diserte refert *μελεδὼν μελεδῶνος θηλυκόν.*" Decepit, vt puto, Schneiderum ceterosque Lexicographos vulgata in Simonide XIII. v. 2. (Anal. Brunck. T. I. p. 123.) scriptura, *ἄπρακτοι δὲ μελεδόνες.* Sed vere Brunckius in Lection. ad h. l. p. 18.: „Apud Plutarchum Mor. p. 107. legitur v. 2. *μεληδόνες,* quod reponendum. Hesychius *μεληδὼν, φροντίς. μεληδόνες, φροντίδες.* Metri gratia poëtae *μελεδὼν,* et *μελεδῶνες,* vbi altera huius vocabuli forma versui non aptatur. Miror itaque Hesychii interpretes priorem pro mendosa habuisse. Huius affertur aliud exemplum ex Manethonis Apotelesm. III. 103. *αἰὲν ὑπ' ἀλλήκτησι μεληδόσι μητιόωντες.*" Quam Brunckii notam lectu perdignam miror ac doleo a Iacobsio omissam esse. Ceterum ex hoc etiam exemplo discas, quanta vis metri fuerit ad formas vocum variandas. SCHAEF.

25) Codd. a. et b. *μιστύλλην τὸν κ.* Cod. c. non habet nisi haec: *μιστύλλην, τὸν κοῖλ. ἄρτον.* Cod. August. totum articulum omittit. SCHAEF.

26) *Μιστύλην δὲ τὸν κ. ἄ. λ.*] *Μιστύλλην* — *λ.* MS. Vatic. cum editis: *Μυστύλην δὲ τὸν κοινῶς ἄρτον* Meerm. pro *Μυστίλην,* vt malunt scribere Grammatici reliqui; vid. Cel. Hemsterhus. ad Schol. in Aristoph. Plut. p. 210. Pherecrates *Μεταλλεῦσι* apud Athen. L. VI. pag. 268. F. *Ποταμοὶ μὲν ἀθάρης καὶ μέλανος ζωμοῦ πλέοι Διὰ τῶν στενωπῶν τονθορυγοῦντες ἔῤῥεον Αὐταῖσι μυστίλαισι.* Medela, quam valde deprauatum Etymologi locum ab integris membranis exspectare iure scribit l. c. Hemsterhusius, a MS. Leidensi speranda non est. Is, ceteris, quae in edito Etymologico leguntur, omissis, initium notae sic exhibet: *Μύστριον, ἀπὸ τοῦ μυστίλλεσθαι, καὶ μικρὰ ἐπαίρειν.* Tum proxime subiecta in edd. *καὶ μύστλον, τὸ κοίλῳ τῷ ἄρτῳ ἐσθίειν. μυστίλλας δὲ ἔλεγον,* mutatis vocibus *μυστίλλας δὲ* in vnam *μυστιλᾶσθαι,* sic puto emendanda: *Μύστρον — καὶ μύστλον. τὸ κοίλῳ ἄρτῳ ἐσθίειν μυστιλᾶσθαι ἔλεγον.* Aelius Dionysius apud

§. CLXXV. 27) *Τὸ μυδῶσα, ἐκρέουσα* 28).

Eustath. quo vtitur Vir laudatissimus, *αἱ δέ γε μυστίλαι — ψωμοὶ εἰσὶ κοῖλοι, — καὶ μυστιλᾶσθαι, φησὶ, τὸ οὕτως ἐσθίειν.* Verbum *μυστιλᾶσθαι*, recentioribus Sophistis vsu tritum, ridet in Lexiphane Lucianus T. II. p. 329. l. 20. Koen.

27) Codd. a. et b. *καὶ τὸ μυδῶσα ἐκρέουσα.* Cod. August. hunc articulum omittit. Schaef.

28) *Τὸ μυδῶσα, ἐκρέουσα*] Male *ἐκκρεμῶσα* prima Aldi editio, *ἐκκρέουσα* aliae cum Meerm. Scribi autem debuerat: *Μυδῶσα, τὸ ἐκρέουσα.* Hesych. *Μεμυδότος, ῥέοντος·* quod, ex *μεμυδηκότος* contractum, vt *ἑστὼς* ex *ἑστηκὼς*, minime sollicitandum est *). Idem rectius: *Μαδᾷ, ἐκρεῖ·* nam de *pilorum defluuio* inprimis *μαδᾷν* dicitur, vt de *putredine* et *foetore μυδᾷν. Γυνὴ μαδῶσα* Longus Past. III. p. 134. *μυδᾷν* Aelian. Hist. An. XV. 8. 18. Lucian. T. III. p. 39. l. 56. Philostrat. Icon. II. pag. 842. Vide vtriusque verbi vsum praeclare exponentem

*) *Μεμυδότος* altero illo, *ἑστὼς*, tueri nolim: nam nonnihil intercedit diuersitatis. Albertus: „Legendum videtur, *Μεμυδηκότος*, a *μυδάω*." Non male, opinor. Qui enim Codicem Hesychii scripsit, saepius in polysyllabis vocibus intermediarum syllabarum vnam omisit. Omnes quidem librarii sic peccant: vnde toties accidit, vt in Codicibus postmodum diligenter correctis syllabae mediis vocibus superscriptae legantur. Sed inprimis in Hesychio huiusmodi defectus frequentes sunt. Plurimos iam primus editor, vt Schowii liber docet, Criticique expleuerunt. Sic, vt hoc vtar, p. 529. Schow. e Codice enotatum legas *Μενέκτυπος, ὁ μηψοδεής* (sic, particulâ *μη* iunctâ voci sequenti). Musurus egregie correxit *ὁ μὴ ψοφοδεής.* Inter praeclaras huius generis emendationes item referendum *δειματοῦσθαι* pro *δειμᾶσθαι*, de quo supra p. 176. Sed tenendum, in huiusmodi vitiis scribas non ideo errauisse, quod scripturae compendia non assequerentur. Videamus alium Hesychii articulum. *Καρωθείς· τὴν κεφαλὴν σεισθεὶς, μεθυσθεὶς ἢ βιασθείς.* Ita editiones Grammatici ex Musuri correctione. Schowius p. 407. monuit, ipsum Codicem habere *βασθεὶς*, quod in *βαρηθεὶς* mutandum esse suspicatur. Mihi in mentem venit *βαπτισθείς.* Plato Sympos. c. IV. *καὶ γὰρ καὶ αὐτός εἰμι τῶν χθὲς βεβαπτισμένων.* Lucianus Vol. III. p. 81. *καρηβαροῦντι καὶ βεβαπτισμένῳ ἔοικεν.* Libanius Vol. IV. p. 167. *βεβαπτισμένων δ' ἤδη τῶν δαιτυμόνων.* Bast.

§. CLXXVI. 29) *Καὶ τὸ δημόσιον, ἐπιδήμιον* 30).

Ruhnkenium ad Timaei Lex. Platon. p. 132. Leuis macula abstergenda est Scholiastae Aristoph. ad Plut. vs. 266. *μυδῶντα μὲν, ἀντὶ τοῦ δυςώδη ἀποπέμποντα· μαδῶντα δὲ, ἀντὶ τοῦ κόμην μὴ ἔχοντα.* Scribe: *ἀντὶ τοῦ δυςωδίαν ἀποπέμποντα.* Locutionem *δυςοσμίαν ἀποπέμπειν* habet Suidas V. *Κινναβρώντων αἰγῶν. ἐκπέμπειν* Alciphron p. 336. Koen. Boissonadus: „Moschopulus Eclog. in *παρα: ἀπὸ τῶν ἀνθέων πέμποντι τὴν ευωδίαν.* Schol. Aristophan. Plut. v. 39. *ἀφρὸν ἐκ τοῦ στόματος ἀποπέμπουσα.*“ Koenium iam citauerat Bastius Epist. Crit. p. 165. nunc hanc notam addens: „Add. Suidas v. *Μαξιμῖνος· τοσαυτην δυςωδίαν ἐξέπεμπεν, ὡς οὐδὲν τῶν ἐν τάφοις διαλυθέντων διαφέρειν.* Moschopulus apud Boissonad. ad Philostr. Her. p. 315. *ἀπὸ τῶν ἀνθέων πέμποντι τὴν εὐωδίαν.* Pro *δυςώδη* in Schol. Aristoph. librarii compendio vsi scripserant *δυσω,* quod compendium alii non intelligentes, cum *δυςωδίαν* dare deberent, dederunt vitiosum illud *δυςώδη.* Ex simili errore in Porphyrio de prosod. pag. 116. nata diuersitas scripturae *χασμῶδες* et *χασμωδία.* Conf. Append. ad Epist. Crit. pag. 6. Similiter, quod Valckenarius in Lexico *περὶ πνευματων* p. 232. asterisco notauit *φρίκωδος,* vox nihili, ortum est ex compendio perperam intellecto syllabae postremae. Nam pro *ὀκριόεις, ὁ φρίκωδος καὶ ὁ ταχὺς* e Codice Paris. 1270. restituendum *ὀκριόεις, ὁ φρικωδης καὶ τραχύς.*“ Schaef.

29) Cod. b. *καὶ τον δημόσιον ἐπιδήμιον.* Cod. c. *τὸ δημόσιον ἐπιδημιον.* Cod. August. hunc articulum omittit. Schaef.

30) *Καὶ τὸ δ. ἐπιδήμιον*] Sic quoque exponunt *ἐπιδήμιον* Hesych. Suidas, Etymol. Simplex etiam *δημιος* prima significandi notione nihil est aliud, quam Latinorum *publicus.* Hesych. *Δήμιον, κοινὸν, δημοσιον, πολιτικόν.* Nulla vrget ratio, quare in eodem *Γράμμα δήμιον, ἡ διαθηκη,* cum Maussaco in *Γραμμα δημοσιον* mutaretur. Euphemismus Atticus voluit, vt *seruus publicus,* tortor vel carnifex, eximie *δήμιος* diceretur. Salmasius ad A-

§. CLXXVII. [31]) *Καὶ τὸ ἐκθλίβειν, βλιμάζειν* [32]).

---

chill. Tat. p. 682. Medicis *νόσος ἐπίδημος*, aut *ἐπιδήμιος*, *morbus* est *populariter grassans*. Foësius in Oeconomia Hippocrat. Koen.

31) Cod. b. *λιμάζειν*. Cod. c. *τὸ ἐκθλίβειν βλιμάζειν*. Cod. August. hunc articulum omittit. Schaef.

32) *βλιμάζειν*] Vid. quos laudat ad Timaeum pag. 45. Cl. Ruhnkenius. In Hesychio V. *Βλιμάζειν, τὸ τιτθολαβεῖν, οἱονεὶ θλίβειν ἢ βαστάζειν*, scribi malim *οἱονεὶ θλιβομάζειν* e Scholiaste Aristoph. ad Av. vs. 530. Koen. Etymolog M. p. 200, 37. *Βλιμάζειν, τὸ τιτθολαβεῖν, ἤγουν ψηλαφᾷν τὰ στήθη, καὶ τοὺς μαστοὺς καταλαμβάνειν τῇ ἀφῇ*. Etymolog. Paris. MS. dat *στηθολαβεῖν* *) pro *τιτθολαβεῖν* (quo verbo vtitur etiam Aristaenetus II. 16. **)) et *καταμανθάνειν* (an *recognoscere?* ***)) pro *καταλαμβάνειν*. Addit *ἢ τὸ ψηλαφᾷν τὰς ὄρνεις διὰ τὰ ὠά*. In loco Lexici Rhet. MS. citato ad Timaeum pag. 62. (ed. alt.) Ruhnkenius correxit *τοὺς τιτθοὺς* et *οἱ τῇ κλίμακι διαστρέφονται*, pro *τὰς τιτθοὺς* et *οἱ τῇ κλίμα διατρέφονται*, quemadmodum Codex habet. Et *τῇ κλίμα* quidem scriba libri SG. quo toties errore lapsus dedit, cum non intellexisset compendium *τῇ κλίμ^α,*, h. e. *τῇ κλίμακι*. Sed pro *οἱ* malim legere *οἷον* †), hoc modo: *οἷον, τῇ κλίμακι διαστρέ-*

*) Verbum *στηθολαβεῖν* Lexicis adde vna cum substantiuis *στηθοδέσμη* et *στηθοδέσμιον*, quibus vocibus vtitur Etymol. M. c. 749, 44. 40., et cum adiectiuo *στηθομελής*. Valckenarius ad Theocriti Decem Eidyll. p. 121.: „Vt hic *Τέττιγες*, dicuntur et *λαλαγεῦντες* a Gregorio Nazianz. in Carm. T. II. p. 86. *οἱ δ' ἐπὶ δένδρων Στηθομελεῖς, λιγυροὶ, ἠελίοιο φίλοι, Τέττιγες λαλαγεῦντες ὅλον κατεφώνεον ἄλσος.* sic vulgata, *ἀπὸ δένδρων Στηλομελεῖς*, corrigi debent: ipse Gregor. Or. XXXIV. p. 553. D. *τίς ὁ δοὺς τέττιγι τὴν ἐπὶ στήθους μαγάδα, καὶ τὰ ἐπὶ τῶν κλάδων ᾄσματά τε καὶ τερετίσματα;*" Schaef.

**) V. Abresch. Lect. Aristaen. p. 322. Schaef.

***) Verissime. *Καταμανθάνειν* enim passim significat *explorare*. V. Melet. Crit. I. p. 116. Schaef.

†) Contrario modo peccatum in Photii Lex. c. 144. *Κωλακρέται, ταμίαι τοῦ δικαστικοῦ, οἷον καὶ τὰ εἰς θεοὺς ἀναλισκόμενα παρεῖχον.* Recte Theologus litteratissimus Animaduers. ad Photii Lexic. c. 31.: „Loco *οἷον* scribendum est

§. CLXXVIII. 33) *Καὶ τὸ ἐστέναξεν, ἔμυξε* 34).

§. CLXXIX. 35) *Καὶ τὰ τὴν κατω κοιλίαν καθαίροντα* 36) *φάρμακα, ἐλατήρια.*

§. CLXXX. 37) *Τὸ ἐνέδησεν, ἐνεκρίκωσε* 38).

§. CLXXXI. 39) *Τὸ εἰς δύο διῃρεθῃ, ἐδικραιώθη* 40).

φονται ο ῖ τὰ μέλη στρεβλούμενοι. In Etymolog. M. l. c. leguntur haec: *οἶον, Τῇ κλίμακι διαστρέφονται: —— οἶον, τὰ μέλη στρεβλουμενοι.* Bast.

33) Codd. c. et August. hunc articulum omittunt. Schaef.

34) *ἔμυξε*] Habet Grammaticus ex Erotiano; cuius notam ad Hippocrat. Epid. V. p. 1143. A. *ἥκιστα ἔμυζε,* vbi *ἔμυξε* in MSS., referentem Foësium iuuat A. Heringae obseruatio Obs. pag. 112. De *μύζειν* adposita quaedam notauit, cum Nostri etiam mentione, Doctiss. Kusterus ad Hesych. V. *Ἀμύξαι — στενάξαι.* Koen.

35) Cod. c. hunc articulum omittit. In Cod. August. sic scriptus est: *Ἐλατήρια φασὶ τὰ τὴν κάτω κοιλίαν καθαίροντα φάρμακα.* Schaef.

36) *καθαίροντα*] *θεραπεύοντα* MS. Voss. Illud adserit Erotianus, qui respexit Epid. V. p. 1143. G. *φάρμακον ἔπιεν ἐλατήριον,* notantibus Foësio et Heringa Obs. p. 112. De ipsa voce videri possunt Hesychii Interpretes ad V. *Ἐλατήριον.* Aristides Or. T. I. p. 305. l. 5. *πιὼν ἐλατήριον, εἰς δύο ἡμέρας ἐκαθαιρόμην.* Koen.

37) Codd. c. et August. hunc articulum omittunt. Schaef.

38) *ἐνεκρίκωσε*] *ἐκρίνωσε* MS. Vatic. Editionum nonnullarum errorem *ἐνεκρίνωσε* (nam aliae recte *ἐνεκρίκωσε* exhibent) corrigendum monuerat Foësius in Oecon. Hippocr. V. *Κρίκος,* indicato Hippocratis loco e Lib. de Ossium Nat. p. 279, 54. quo iure vocem referri, Erotiani ordo commonstrat: vid. Heringa Obs. p. 106. Nostro vsus est etiam Kusterus ad Hesych. V. *Ἐνεκρίκωσεν, ἐνέδησεν.* Koen.

39) Codd. a. b. et August. *τὸ εἰς δύο διαιρεθῆναι ἐδικαιώθη φασί.* Cod. c. hunc articulum omittit. Schaef.

οἶ." Scilicet accentum habuerunt pro nota tachygraphica syllabae *ον.* Schaef.

§. CLXXXII. [41]) *Καὶ ἡ εὐθύτης, εὐθυωρία* [42]).

---

40) *ἐδικραιώθη*] *Τὸ εἰς δύο διαιρεθῆναι ἐδικαιώθη φασὶ* ediderunt Aldus, Gorm. et Scotus: *Τὸ εἰς δύο διαιρεθῆναι ἐδιχώθη φασὶ* cum vtroque Curione Valderus; vt citat Cl. Albertius ad Hesych. T. I. p. 1084, 20. Pertineret ex his *ἐδιχώθη* ad vulgatam lectionem in Hippocr. Lib. de Oss. Nat. p. 276,43. *παρὰ τὰς ἐσχάτας δύο πλευρὰς ἐδιχώθη*. Sed cum in MS. Voss. manifesto legeretur *ἐδικρώθη*, (Codices Vatic. et Meerm. hic deficiunt) in Erotiano autem *ἐδικραιώθη*, sine temeritatis inuidia genuinum *ἐδικραιώθη* Grammatico restituere me posse censebam; quod a *δίκρος δίκραιος, δικραιόω,* analogice propagatum, egregia luce collustrauit, et Medicorum Parenti reddendum docuit Cl. Adr. Heringa Obseru. C. XIII. p. 106. Quod in Aretaeo Cappad. p. 7, 4. pro *δικρόα* e MSS. notatur, *δίκρεα,* permutata vocali *ε* cum diphthongo *αι*, videtur esse pro *δικραία*. Koen.

41) Cod. c. hunc articulum omittit. Cod. August. post *εὐθυωρία* addit *παρ' αὐτοῖς*. Schaef.

42) *Καὶ ἡ εὐθύτης εὐθυωρία*] Praecedentes edd. *Καὶ ἡ εὐθυώτης εὐθυωρία*. Erotian. *Εὐθυωρίαν, εὐθύτητα.* Saepe voce vtitur Hippocrates in Lib. de Fract. Vid. Foësius in Oeconom. V. *Ἰθυωρίη*. Achilles Tat. V. pag. 275. *Ὅσος γὰρ κιόνων ὄρχατος ἐς τὴν εὐθυωρίαν, τοσοῦτος ἕτερος εἰς τὰ ἐγκάρσια.* *) In Tabula Heracleënsi I, 17. et 24. habes *ἀνθόρους* et *μεσόρους ὁμολόγους πάντας ἀν' εὐθυωρείαν·* vbi multus est Interpres, vt euincat, huic voci *ἐγκεῖσθαι* compositionem verbi *ὠρέω·* quam litem meam non facio. *Εὐθύωρον* est apud Aelianum Hist. An. XI. 16. *ἄγει δὲ αὐτὰς* (*τὰς παρθένους*) *εὐθύωρον ἐπὶ τὴν κοίτην τοῦ δράκοντος πνεῦμα θεῖον.* Koen. Eodem modo Xenophon Anab. II, 2, 16. *εὐθύωρον ἄγων*. Plutar-

*) Ista Achillis Tatii faciunt, vt meminerim Herodoti I. c. 180. *τὸ δὲ ἄστυ — κατατέτμηται τὰς ὁδοὺς ἰθείας, τάς τε ἄλλας καὶ τὰς ἐπικαρσίας τὰς ἐπὶ τὸν ποταμὸν ἐχούσας.* Sensus verborum: *Omnes Babylonis viae rectae erant, tum ceterae, tum transuersae quae ad fluuium pertinebant. Ceterae* sunt, *quae fluuio παραλλήλως porrigebantur.* Itaque fallitur Valckenarius locum et aliter interpretans et, vt fit, pro corrupto habens. Partem veri Larcherus vidit. Schaef.

§. CLXXXIII. 43) *Τὸ ἐτυλώθη, ἐμυλώθη* 44).
§. CLXXXIV. 45) *Τὸ ἐγχρίπτει, ἐμπηδᾷ* 46).

---

chus Mor. T. I. p. 6. *οἱ δ' ἁρμάτειοι τροχοὶ πόνῳ καμφθέντες, οὐδ' ἄν, εἴ τι γένοιτο, τὴν ἐξ ἀρχῆς δύναιντο ἀναλαβεῖν εὐθυωρίαν.* vbi aduerte *εἴ τι γένοιτο*, locutionem infrequentiorem simili illà, *εἴ τι πάθοιμι.* Euripides Phoen. v. 638. Pors. *κἄν τι σοί, πόλις, γένηται.* Sch.

43) Cod. b. *καὶ τὸ ἐτυλ.* Cod. c. hunc articulum omittit. Cod. August. pro *ἐμυλώθη* habet *ἐστομυλωθη* (Tittmann. *ἐστομολώθη*). Schaef.

44) *ἐμυλώθη*] Eodem modo Erotian. addens: *Μύλον γὰρ καλοῦσιν οἱ ἰατροὶ τὸν ἐν τῇ ὑστέρᾳ γινόμενον σκίρρον.* *Ἐμυλώθη* legisse Erotianum, pro vulgato *ἐμυκώθη*, in Lib. de M. Mul. I. p. 607, 6. vel ordo ipsius argumento est; nam ordine recenset glossas *Ἐκλάψας, Ἐμυλώθη, Εὔλων,* referendas ad p. 605, 40. 607, 6. 612, 26. A *μυλόω* ortum *μεμυλωμένους* in Libro de Aëre Loc. et Aq. p. 283, 47. loco editi *μεμυωμένους*, reponendum coniicit Cl. Heringa Obs. C. VI. p. 45. Koen. Doctissimus Coray tuetur vulgatam scripturam *μεμυωμένους*. V. quae copiose notauit ad Hippocrat. l. c. vol. II. p. 95. sqq. Bast.

45) Codd. b. et August. *τὸ ἐγχρίμπτει.* Cod. c. hunc articulum omittit. Schaef.

46) *Τὸ ἐγχρίπτει, ἐμπηδᾷ*] Sic MS. Vatic. cum prior. editis: in Voss. legi videbatur *ἐχρίμπτει, ἐμπηδεῖ.* Erotiani *Ἐγχρίμπτειν, ἐμπηδᾷν*, docet, in Nostro mutato voculae ordine saltem scribendum esse: *ἐγχρίπτει τὸ ἐμπηδᾷ·* solent enim in talibus Grammatici articulum explicationi praefigere. Ceterum Erotiani glossam Foësius in Oecon. alligauit Hippocrati de M. Mul. II. p. 654, 23. Koen. Lexicis non male, opinor, addes *ἔγχριμμα*, quod substantiuum Critici hîc illic ex vitioso textu scriptorum eruerunt. Ruhnkenius ad Timaei Lex. p. 105. b.: „Nihil — verius emendatione Kusteri ad Hesych. T. I. pag. 1215. qua in Philostrato Seniore Lib. II. Icon. 12. p. 830. pro *τὰ κέντρα ἀνέλκουσαι δέει ἐγχειρήματος* ingeniose legit, *τ. κ. ἀ. δέει τοῦ ἐγχρίμματος.* Ibi Cod. Parisinus habet, *δέει τοῦ ἐγχειρῆσαι*, pro, *δέει τοῦ ἐγχρίσαι.*“ Plu-

§. CLXXXV. [47]) *Τὸ ἐκτρόπως καὶ παραδόξως, ἐκπατίως* [48]).

---

tarchus Mor. T. I. p. 314. *τὰ περὶ τὸν βίον ἐγχρέμματα.* Wyttenbachius: „Malim *ἐγχρίμματα*, cum Reiskio, *vulnera, vlcera, offensiones.*" Possis etiam *ἔγχριμα, παρὰ τὸ ἐγχρίειν.* Simplex *χρῖμα* (sic scribendum, non *χρίμα*) habet Callimachus H. in Lau. Pallad. v. 26. SCHAEF.

47) Cod. b. *τὸ ἐκτόπως κ. παρ. ἐκτοπίως.* Cod. c. hunc articulum omittit. Cod. August. *τὸ ἐκτόπως κ. παρ. ἐκποτίως.* SCHAEF.

48) *Τὸ ἐκτρόπως* —— *ἐκπατίως*] Pro *ἐκτρόπως* vna litera minus *ἐκτόπως* exhibent edd. priores, *ἐκπρῶτος* MS. Vatic. Vltimum vocabulum sic clare legitur in Voss. et Vatic. pro *ἐκτοπίως*, vt adhuc editum fuit. Erotianus: *Ἐκπατίη*] *ἐκτρόπως, καὶ ὁδοὺς ἀγνοοῦντες. ἔνιοι δὲ γράφουσιν ἐκπάγλως.* Merito suspectus habetur is locus Foesio in Oecon. in quo restituendo a quibusdam sedulam operam nauatam ait. *Ἐκπάτιοι, ἐκτρεπόμενοι* — coniicit Henr. Stephanus ad Aeschyli Agamemn. vs. 49. Temere sollicitari vocem *ἐκτρόπως*, Noster Grammaticus docet, qui in suo Erotiani exemplo etiam *ἐκπατίως* pro *ἐκπατίη* inuenit. Quid? si is scripsit: *Ἐκπατίως*] *ἐκτρόπως καὶ ἔξω ὁδοῦ, ὃ δὴ ἀγνοοῦντες ἔνιοι γράφουσιν ἐκπάγλως·* vt significarit, fuisse, qui, cum rariorem vocem *ἐκπατίως* non intelligerent, notiorem *ἐκπάγλως* ei substituerint. In hodiernis Hippocratis exemplaribus nusquam obuium *ἐκπατίως* quo loco inuenerit Erotianus, huius ordinem attendenti dubium esse nequit. Videlicet ordine posuit *Ἐπηλυγάζονται τὰ ἐπιμήνια, Ἐπαφάσῃ τῷ δακτύλῳ, Ἐκπατίη, Ἐχῖνον καινόν.* Ex his *Ἐπηλυγάζονται τὰ ἐπιμήνια* legitur L. de M. Mul. II. pag. 658, 55. *Ἐπαφήσῃ τῷ δακτύλῳ* p. 661, 25. *Ἐχῖνον καινὸν* p. 663, 41. Itaque, ni fallor, p. 663, 19. vbi vulgatur: *ἢν δέ τι σφακελίζῃ (ἡ μήτρη) καὶ παλιγκοταίνῃ, πῦρ ἔχει ὀξὺ καὶ μέγα, καὶ φρίκῃ σκληρῇ* (*σκληρὰ* legit Foësius) *τὰ ἀμφὶ τὰ αἰδοῖα, ἐκπάγλως τε αἴσθεται, καὶ δάκνεται, καὶ ὀρμᾷ·* antiquitus lectum fuit: *ἐκπατίως τε αἴθεται, praeter modum ardet. Dolores vehementes, quique modum superabant, ἄλγεα ἐκπάτια* dixit Aeschylus l. c. vbi vocis originem pandit Scholiastes: *Ἐκπατίοις,*

§. CLXXXVI. [49]) *Τὸ εὐφορώτερον, ἐπιτροχώτερον* [50]).

τοῖς ἔξω ὁδοῦ. Πάτος γὰρ ἡ ὁδός. Conf. Hesychii Interpretes, hoc Scholiastae loco iam vsi, ad V. Ἐκπάτιον, τὸ ἔξω πάτου. Themistium Or. XXIV. p. 301. D. rectius non sollicitasset Vir doctus ad Synes. de Febrib. p. 208. Koen. In Erotiano, antequam correctionem Koenii legissem, sic scribendum conieceram: Ἐκπατίως· ἐκτόπως, ὃ δὴ ἀγνοοῦντες ἔνιοι γρ. ἐ. Koenius coniiciens ἔξω ὁδοῦ (quibus verbis interpreteris ἔξω πάτου) cogitabat glossae etymon: quod si probandum censeas, non multum repuguem. Ego, vnice sensum consectans, ex prioribus Gregorii editionibus ἐκτόπως praetuleram, quod iuxta παραδόξως positum non improbabile videtur, alterique illi scripturae ἐκπάγλως satis congruit. Sed quid Erotianus vere scripserit, nemo dicet, nisi qui meliores libros inspexerit. Parisini quidem Codices dant ἐκπατίως· ἐκτρόπως καὶ ὁδοῦ (non ὁδοὺς) ἀγνοοῦντες· ἔνιοι γρ. ἐκπ. Vnus eorum habet ἀτρόπως, vitiose pro ἐκτρόπως, quo aduerbio Lexica nostra carent. Saepius commutata sunt α et εκ. Conf. Epist. Crit. p. 179. vbi ἀβροτησίου Alciphronis III. 66. mutaui in ἐκ Βρεντησίου. Prouerb. e Vat. App. II. 49. εἴρηται ἐπὶ τῶν ἐκτενῶς πρὸς ὁτιοῦν βλεπόντων καὶ καταπλησίον τι δοκούντων ὁρᾷν. Brunckius ad Sophocl. Fragm. pag. 410. legit, consentiente Codice Paris. 1773., καταπληκτικὸν pro καταπλησίον (quod falleretur si quis huius auctoritate loci nitens in Lexica inferret) et ἀτενῶς pro ἐκτενῶς. Vtrumque, vt puto, ex Suida v. Ἀργείους sumsit. Libanius Vol. IV. p. 433, 24. ὁ γὰρ ἀτόπως ἐρῶν, φορητὸν ἡγεῖται τὴν ἔνδειαν. Cod. Paris. 3017. ὁ γὰρ ἐκτόπως ἐρῶν, κ. τ. λ. Conf. Abresch. Lectt. Aristaen. p. 261. — Ceterum ἐκπατίῃ, quod habet Erotianus Franzii, scribae errori debetur sic legentis quod legendum erat ἐκπατίως. V. Ind. palaeograph. s. ως. Bast.

49) Cod. c. hunc articulum omittit. Schaef.

50) ἐπιτροχώτερον] Perperam ἐπιστοχώτερον edd. priores. Ἐπιτροχώτερον et Erotiano hinc restituendum

§. CLXXXVII. [51]) Τὸν μύλωνα, ζώτειον [52]).

§. CLXXXVIII. [53]) Τὸ ὡμοιωμένον, ἠδελφισμένον [54]).

---

est pro Ἐπιτυχώτερον· quod subodoratus Foësius in Oeconom. retulit ad Hippocrat. de Artic. p. 792. B. Lucian. T. III. p. 249. l. 47. ἐφθέγγετο ἐπισεσυρμένον τι, καὶ συνεχὲς, καὶ ἐπίτροχον. Aelian. Hist. An. VII. 7. Κόραξ ταχέως καὶ ἐπιτρόχως φθεγγόμενος. Conf. Indic. Aretaei V. Ἐπίτροχοι· Hesych. V. Εὐκατάτροχος, εὐκατάφορος. Koen. Boissonadus: „Eunapius p. 30. ὡς ἡμέρως καὶ ἀλύπως διαλεγομένου τῆς φωνῆς ἤκουσε καὶ τῶν ἐπιτρεχουσῶν κοσμίως καὶ εὐκόλως ἀποδείξεων. vbi conf. notam." Bastius: „Erotianus Codicis Paris. 2651. dat, vt Koenius corrigit, ἐπιτροχώτερον, εὐφορωτερον. In Cod. 2177. textus quidem habet ἐπιτυχώτερον, εὐφορωτερον, sed margini haec adscripta sunt: γράφεται, ἐπιτροχώτερον, ἐμφορώτερον (sic)." Hesychius T. II. c. 476. Λιγύς. — ἐπιτρόχαλος. Schaef.

51) Cod. a. τὸν μυλῶνα. (Inde ab hoc loco Cod. a. foraminibus adeo hiat, vt pauci sima legi possint.) Cod. b. τ. μύλωνα ζώτιον. Codd. c. et August. hunc articulum omittunt. In accentu vocis μυλων non minus variant Codices Pollucis T. I. p. 52. Μυλώνιον, quod Schneiderus e Glossario H. Stephani asciuit, legitur in Sozomeni Hist. Eccles. p. 333, 34. Read. Schaef.

52) Τὸν μύλωνα, ζωτειον] Τὸ μύλωνα Aldi et Gormontii edd. Ζώτειον recepi e MSS. Voss. et Vat. pro nihili voce ζώπειον. In Voss. margine notabatur εὗρον ζώντιον. Quod inuenerat alicubi librarius, ζώντιον, praebet Hesychius, et in Etymologo M. p. 414, 40. pro edito ζωτειον, MS. Leidensis, Ζώντιον, προπαροξυτόνως ὁ μύλων· παρὰ τὰς ζέας, αἳ καὶ ζειαὶ καλοῦνται· ὅπου αἱ ζειαὶ ἐκόπτοντο, ζεόντιον καὶ ζωντιον. οἱ δὲ τόπου ὄνομα, ὅπου ἐκολάζοντο. Syllabae τι in vocibus ζώντιον, ζεόντιον et ζώντιον diphthongus ει adscripta est eo in libro: add. Kuster. ad Suid. in Ζώντειον, κολαστήριον οἰκετῶν, et Hesychii Interpretes, qui Nostrum quoque ad partes vocant. Koen.

53) Cod. a. hunc articulum sequenti sic iungit: ἠδελφ. φασὶν, ὡς καὶ τὸν π. Cod. b. sic: ἠδελφ. φασί. καὶ τὸν

§. CLXXXIX. [55]) *Τὸν πυρετὸν, θερμωλήν* [56]).

π. Cod. c. *τὸ ὁμοιωμένον ἀδελφισμένον.* Cod. August. *Τὸ ὡμοιωμένον δελφιωμένον φασί.* SCHAEF.

54) *Τὸ ὡμοιωμ. ἠδελφισμένον*] Corrupte editt. pleraeque: *Τὸ ὁμοιωμ. δελφυωμένον,* notatae Is. Vossio ad Hesych. V. *Ἀδελφιξίας, κοινωνίας.* Pro *ἠδελφισμένον* in MS. Meerm. exstat *ἀδελφισμόν.* Frequenter Graeci *res geminas, atque inter se similes, quales decet esse sorores,* *ἀδελφὰς* vocant. Philostrat. V. A. L. I. p. 3. *ἀδελφὰ γὰρ τούτοις ἐπιτηδεύσαντα Ἀπολλώνιον —.* Synesius de Prouid. I. p. 100. B. *καὶ ὅσα ἀδελφὰ τούτων.* Venuste Isocrates in Helen. laud. pag. 408. Hercules et Theseus, *ἐξ ἀδελφῶν γεγονότες, ἀδελφὰς καὶ τὰς ἐπιθυμίας ἔσχον.* Plura dederunt Viri docti ad Aelianum V. H. II. 18. quo magis mirandum est, in eodem Aelian. X. 18. *βοῦς, ἀδελφὰς τῶν Ἡλίου,* Latine verti *boues, sorores boum Solis.* Simili virtute Hippocrati tritum *ἠδελφισμένον* exemplis muniuit in Oecon. Foesius. KOEN. Boissonadus: „Conf. notam Ruhnkenii ad Tim. p. 3. Lexicon in Codice Parisino 1720. *Ἀδελφά· ὅμοια, παραπλήσια.*" Bastius: „Plato Phileb. cap. 10. *τοῦ φρονεῖν καὶ νοεῖν . . . καὶ ὅσα τούτων ἀδελφά.* Phaedon. c. 57. *ἢ ἄλλα ἄττα τοιαῦτα εἰργασμένην, ἃ τούτων ἀδελφά τε, καὶ ἀδελφῶν ἔργα.* vbi vide Fischerum." Add. Phaedr. p. 346. Heind. *ἑτέροις τε, ὅσα τούτων ἀδελφά.* Cum datiuo Dionysius Hal. I. c. 23. *ἀδελφὰ δὲ τούτοις ἐγίνετο κ. τ. λ.* Conf. Valckenarii Callimachea p. 160. s. Nonnihil discrepat hoc alterum Dionysii ibid. c. 85. *αὐτοί τε* (Romulus et Remus) *οὐκ ἔτι μίαν γνώμην ἔχοντες, οὐδὲ ἀδελφὰ διανοεῖσθαι ἀξιοῦντες, κ. τ. λ.* Interpres: *et ipsi quoque non amplius concordes, neque fraterna mente praediti,* etc. SCHAEF.

55) Cod. c. hunc articulum omittit. Cod. August. pro *θερμωλήν* habet *θερμωλόν.* SCHAEF.

56) *Τὸν π. θερμωλήν*] *Ὡς καὶ τὸν π. θ.* edd. Apud Suidam est *Θερμέλη, ἡ θέρμη.* Lege: *Θερμωλὴ,* vt *ἁμαρτωλὴ, παυσωλὴ, τερπωλὴ,* et cett. nam et ipsum *θέρμη* pro *febri* sic solet vsurpari. Arrian. de Exp. Alex. II. 4. p. 66. *Σπασμῷ τε οὖν ἔχεσθαι Ἀλέξανδρον, καὶ θέρ-*

§. CXC. [57]) *Θαλάμας* [58]), *τὰς καταδύσεις.*

μαις ἰσχυραῖς. Ruhnkenius ad Timaeum pag. 101. De *θερμωλὴ* Foesius in Oeconomia. Haec Glossa cum duabus sequentibus ab Erotiano eodem ordine in litera *Θ* recensentur. Koen. Koenius inter nomina in *ωλη* desinentia etiam *αμαρτωλὴ* (nisi fallor, i. q. *ἁμαρτία*) commemorat. Velim doceri, vbi legerit *). Equidem formam hanc non noui: noui *ἁμαρτωλία* ex Erotiano pag. 48. et Etymologo M. p. 78, 8. vbi haec leguntur: *ἁμαρτωλία, ὃ καὶ ἁμαρτία καὶ ἁμάρτημα.* **) Alia nomina in *ωλη*, omnia deriuanda a verbis (*τὰ ἀπὸ ῥήματων γινόμενα*, vt ait Pseudo-Herodianus Epimer. MSS.) sunt *γαμψωλὴ, ἐπειγωλὴ, εὐχωλὴ, μεμφωλὴ, μεταπαυσωλὴ, κ.τ.λ. Ἐργώλη*, quod dicitur esse i. q. *ἡ ἀπώλεια τοῦ ἔργου*, iam Brunckius ad Apollon. Rhod. p. 49. vt vocem nihili exagitauit, eiusque loco scripsit *ἐριώλη* ***). Hesychius: *Ἀδμωλή· ἀπορία, ὀλιγωρία, ἄγνοια, ἡσυχία.* Albertus: „Arcadius, grammaticus ineditus, *Ἀδμώλη, ἡ ἄγνοια.*" Accentus perperam positus est. Integer Arcadii articulus (Cod. Paris. 2102. fol. 167. rect.) sic habet: *Τὰ διὰ τοῦ ωλη ὑπερδισύλλαβα (ὀνόματα) ὀξύνεται, παυσωλὴ, τερπωλὴ, εὐχωλὴ, ἀ δ μ ω λ ὴ ἡ ἄγνοια, τὸ δὲ ἐρυμώλη* (sic), *ἡ μεγάλη πνοὴ, ἀπὸ τοῦ ερι καὶ τοῦ ἄω τὸ πνέω, βαρύνεται.* Pro *ἐρυμώλη* legendum esse *ἐριώλη*, nemo non videt. De Arcadio v. quae infra ad §. IV. Dial. Aeol. dicentur. Bast.

57) Cod. a. *καὶ θαλάμας*. Cod. b. *καὶ θαλάμους*. Cod. c. hunc articulum omittit. Schaef.

58) *Θαλάμας*] *Καὶ θ.* MS. Vatic. cum edd. Hesych. *Θαλάμη, — κατάδυσις·* vbi vid. Interpretes. In Oppiano Halieut. I. 445. *Οἱ δ' αὐτοῦ θαλάμοισιν ἐν οἰκείοισι*

*) Videtur legisse in Rhiano Stobaei (Analect. Brunck. T. I. p. 479. v. 12.). Ex Aretaeo citauit Schneiderus Lex. Gr. Germ. in Addend. T. II. p. 686. a. Schaef.

**) Conf. Brunck. ad Aristophan. Pac. v. 415. Schaef.

***) Brunckius l. c. scripsit *ὀξυτόνως, ἐριωλή.* Sed *παροξυτόνως, ἐριώλη*, ad Aristophan. Vesp. v. 1148. et Equit. v. 511. Vtroque modo ad Aristophan. Acharn. v. 1177. Schaef.

§. CXCI. [59]) *Καὶ θρίσσειν, τὸ κατὰ ψυχὴν ἐξίστασθαι, ἤτοι τὸ μαίνεσθαι* [60]).

μένουσι, vera est marginis lectio *θαλάμησιν ἐν οἰκείησι μ.* Sic I. 264. *οὐ φατὸν, οἷον ἔρωτα Οἰκείης θαλάμης κεύθει φρεσίν.* Conf. II. 243. 332. V. 604. et Cl. Valckenaerius ad Euripid. Phoen. vs. 938. Koen. Boissonadus: „Conf. Iacobs. ad Anthol. t. 7. p. 156.“ Bastius: „Adde Iacobs. ad Anthol. animadu. Vol. III. P. 2. p. 441.“ It. Hemsterhus. ad Lucian. T. I. p. 90. a. et Musgrau. ad Euripid. Cyclop. v. 57. Schaef.

59) Codd. a. et b. *ἢ τὸ μαίνεσθαι.* Cod. c. hunc articulum omittit. Cod. August. *θρίσσειν, τὸ κ. ψ. ἐ., ἤγουν μαίνεσθαι.* Schaef.

60) *ἤτοι τὸ μαίνεσθαι*] *ἢ τὸ μ.* edd. et MS. Vatic. Erotianus V. *Θράσσει — Θράσσειν, μαίνεσθαι, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικός. Θρίσσειν δέ φασι τὸ κατὰ ψυχὴν ἐξίστασθαι.* vbi paulo aliter Noster legisse videtur. *Θρίσσειν* vel Grammaticorum ingenio, vel errori librariorum debetur: de *θράσσειν* et *θράττειν*, praeter Piersono laudatos ad Moerin p. 186. adi Foësium in Oecon. Hippocratis. Koen.

ΠΕΡΙ ΑΙΟΛΙΔΟΣ [61]).

§. I. [62]) *Οἱ Αἰολεῖς τὸ β̄ τῷ ρ̄ προςνέμουσιν* [63]), *ὅταν τῷ ρ ἐπιφέρηται τ̄, ἢ κ̄, ἢ δ̄. οἷον βρυτὴρ ἀντὶ τοῦ ῥυτὴρ, βράκος ἀντὶ τοῦ ῥάκος, βρόδον ἀντὶ τοῦ ῥόδον.*

---

61) *Π. ΑΙΟΛΙΔΟΣ*] Sic MS. Vatic. cum quibusdam editionibus: aliae cum Voss. *περὶ τῆς Αἰολίδος.* KOEN. Codd. a. b. c. et August. *περὶ Αἰολίδος.* SCHAEF.

62) Cod. b. articulum sic incipit: *οἱ δὲ αἰολεῖς.* Cod. c. sic: *Τὸ β̄ τῷ ρ̄ προςνέμουσιν.* Deinde Codd. a. b. et c. *ἐπιφέρηται κ̄ ἢ τ̄ ἢ δ̄. βρυτὴρ,* omissa voce *οἷον.* Post Cod. a. *βράκος ἀντὶ τοῦ ῥάκα.* Cod. August. articulum sic scriptum habet: *Τὸ β̄ τῷ ρ̄ προςνέμουσιν, ὅταν ἐπιφέρηται τὸ ρ ἢ κ̄, ἢ τ̄, ἢ δ̄. οἷον βράκος ἀντὶ τοῦ ῥάκος, βρυτὴρ ἀντὶ τοῦ ῥυτὴρ, βρόδον ἀντὶ τοῦ ῥόδον.* SCHAEF.

63) *Οἱ Α.* —— *προςνέμουσιν*] *Τὸ β τῷ ρ προςνέμει* MS. Meerm. repetens nimirum cum Io. Grammatico vocem *Αἰολὶς* ex inscriptione huius Capitis. Tum idem cum Vat. et edd. *ὅταν τῷ* (male *τὸ* Vatic. Valder. et H. Cur.) *ρ ἐπιφ. καὶ, ἢ τ, ἢ δ.* Addere potuisset Grammaticus *ἢ ζ.* vid. Eustath. ad Hom. Il. *Β.* p. 222, 5. Apollonius Dysc. in Excerpt. pag. 435. C. Aeolismum, cuius ex Hesychio complura exempla dedit Cl. Alberti ad vocem *Βραδανίζει*, etiam Michaël Psellus in Versibus Politicis MSS. attigit: *Ἡ δ' Αἰολὶς διάλεκτος τὸ ῥω* (lege *τῷ ῥω*) *βῆτα προςνέμει, Βράκος τὸ ῥάκος λέγουσα, βρυτῆρα τὸν ῥυτῆρα. Βρόδον* Sapphus auctoritate firmat Orion Thebanus in Etymologico Reg. MS. V. *Ῥύμβος. ῥύω ἐστὶ ῥῆμα, ἀφ' οὗ ῥύσις καὶ ῥυτὸς καὶ ῥυγμὸς, καὶ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ ῥήματος ἐλλείψει τοῦ σ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ β, ῥύμ-*

βος κατὰ Αἰολέας. πεφύκασι γὰρ πλεονάζειν τὸ β. Σαπφώ, ῥοδον βρόδον. Koen. Quem Koenius locum Apollonii Dyscoli in Excerptis citat, is in libro *περὶ ἐπιῤῥημάτων* legitur. Integrum apponam nonnullisque notis augebo. Disputat Grammaticus de vocula *ῥὰ* eiusque apocope e *ῥαδιον* vel *ῥαδίως*. Conf. Etymolog. M. p. 700, 26. sqq. qui ex Apollonio hausit. A verbis *Ἑξῆς ῥητέον ἔτι* (Cod. *ἐστὶ*) *καὶ περὶ τοῦ ῥὰ* (in Sturzii editione p. 572.) Grammatici incipit disputatio. Scilicet is cui debentur edita *ἀποσπασμάτια* Apollonii, e libro *περὶ ἐπιῤῥημάτων* sua, quod multum mireris, non sic excerpsit, vt, initio a primis articulis facto, naturalem libri ordinem sequeretur, sed sic, vt primo postrema decerperet ac deinceps ad priora se referret. Haec igitur atque hoc ordine Apollonius: *Παρὰ τὸ ῥέα* a) *ἦν τι ῥεΐδιος, ὃ παρὰ τοῖς Ἴωσιν ἐγένετο ῥηΐδιος, ἀφ' οὗ καὶ ἐπίῤῥημα ῥηϊδίως, ὡς μαψιδίως, ἀφ' οὗ ἔπιπτεν ἐκ μεταθέσεως τοῦ η εἰς τὸ α, ῥαΐδιος καὶ ῥαϊδίως, ἀφ' οὗ κατὰ συναίρεσιν τὸ ῥᾳδίως, καθὰ καὶ ἐν ὀνόμασι τὸ ῥᾴδιος καὶ ῥᾷος, καὶ λώϊος καὶ λῷος. καὶ ὃν τρόπον ἦν τι πάλιν ὄνομα τὸ λήϊος, ἀφ' οὗ λάϊος καὶ*

a) Alio loco libri *περὶ ἐπιῤῥημάτων* Grammaticus haec tradit: *Τὰ εἰς α λήγοντα ἐπιῤῥήματα . . . . πρωτότυπα μόνως βαρύνεται . . . καὶ ὅσα παρ' ἐνεστῶτος τῶν ῥημάτων ἀποτελεῖται, ἠρεμῶ ἠρέμα, μίσγω μίσγα* [f. *μίγω μίγα.* Schaef.], *ἀντῶ ἄντα, μινύθω μίνυθα καὶ μετὰ περισσοῦ τοῦ ν μίννυθα, ῥέω ῥέα. τὰ γὰρ εὐχερῶς γινόμενα ῥύσει ἔοικε* (conf. Etymolog. M. p. 700, 56. et 703, 6.), *καὶ σαφὲς ὅτι τὸ ῥέα μὲν γὰρ βριάει* (Hesiod. *Ἔργ.* v. 5. ed. Loesn.) *ὁλόκληρον, τὸ δὲ ῥεῖα ἐν πλεονασμῷ ἐστι τοῦ ι.* Codex post vocem *ὁλόκληρον* inserit syllabas *γερον* (sic), quas omisi, vtpote male repetitas ex praecedentibus *ηρον.* Nam comparatiuus *ὁλοκληρότερον*, de quo fortasse cogites, nostro loco parum accommodatus est. In edito Etymologico p. 703, 4. sqq. testimonium Hesiodi, qui dicitur, omissum est. Etymologus Paris. haec habet: *Ῥεῖα, ῥαδίως. ἐκ τοῦ ῥέω ῥέα καὶ ῥεῖα, ἐκ πλεονασ*^μ (i. e. *ἐκ πλεονασμοῦ.* Sorbon. melius *ἐν πλεονασ*^μ, i. e. *ἐν πλεονασμῷ*) *τοῦ ι, ῥεῖα μὲν γὰρ βριάει καὶ ῥεῖα* (sic) *τὸ γὰρ εὐχερὲς γινόμενον, ῥεύσει ἔοικεν, ὡς παρὰ τὸ ἠρεμῶ ἠρέμα* H. Stephanus Thes. T. III. p. 666. B. in Hesiodo l. c. praefert *ῥέα*, non *ῥεῖα.* Idem tuetur Codex Apollonii. Bast.

λαῖον b) καὶ λαῖα, καὶ ἐν συναιρέσει πάλιν τοῦ αι, λᾷα· Τίς μοι τὰ λᾷα ἐκτίλλει, Σώφρων, καὶ σὺν τῷ ῑ γράφεται· τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον καὶ τὸ προκείμενον σχῆμα ἦν τὸ αὐτὸ πάθος ἀναδεδεγμένον, ἀφ᾽ οὗ τὸ κατὰ ἀποκοπὴν ῥᾷ ἐγένετο, καθὸ καὶ τὸ βριθὺ, ὡς μὲν ἐντελὲς παρακείμενον τῷ βριθὺς, καὶ ἐν ἀποκοπῇ βρῖ c). ὅτι γὰρ καὶ δύο συλλαβῶν ἀποκοπαὶ γίνονται, ἐν τῷ περὶ παθῶν d) ἐδείχθη. τό,τε γὰρ πρόπαρ e) οὕτως ἔχει, καὶ τὸ μάκαρ f), πηδὰ καὶ τὸ ὑμὲν παρὰ

b) Cod. *λαιον και λαια*, et deinde *λαια τισμοιταλαια*, quae sic legenda accentibusque notanda, vt a me factum est. In Excerptis p. 571. dederunt *λάϊον καὶ λάϊα*. Agitur de duplici synaeresi. Prima gignit *λαῖον, λαῖα:* altera (aduerte voculam *πάλιν*) *λᾷον, λᾷα*. Posterius Sturzius recte vidit. De voce *λαῖον* v. Schol. ad Theocr. X. 3. In eo legas: *Λαιοτομεῖς . . . . γίνεται ἀπὸ τοῦ λήϊον (τὸ χωράφιον), τροπῇ τοῦ η εἰς α, καὶ συναιρέσει τοῦ ι, λαῖον, καὶ τοῦ τέμνω, καὶ γίνεται λαιοτομῶ, δηλονότι τὸ λήϊον τέμνω.* Bast.

c) Pro his Excerpta dant: „A *ῥαιὸς κατ᾽ ἀποκοπὴν* fit *ῥαὶ*, quemadmodum a *βριθὺς, κατ᾽ ἀποκοπὴν βρί.*" Discant lectores ex hoc exemplo, quam parum accurate *ἀποσπασμάτια* illa Grammatici excerpta sint. Nusquam Apollonius dicit, *ῥᾷ* e *ῥαιὸς* per apocopen natum esse. Sturzius, primum *ῥᾷ* pro *ῥαὶ* reponens, mox addit: „Potest tamen *ῥαὶ* seruandum videri. Nam Hesychius: *ῥαῖ· ῥαῖστον, ῥᾳδίως.*" Fallitur. *Ῥαὶ* non seruandum, etsi Codex Apollonii item *ραι* pro *ῥᾷ*, vt antea *λαια* pro *λᾷα*, habet. Corrige in Hesychio: *Ῥᾷ· ῥᾷστον, ῥᾳδίως.* Iota enim quod subscriptum dicimus, in vetustis Codicibus non subscribebatur, sed ad latus litterae, cuius proprium erat, ponebatur (conf. Epist. Crit. p. 145.); ideoque librarii scribebant *ῥαὶ, ῥαῖστον* pro *ῥᾷ, ῥᾷστον.* Sed nostro tempore, quo mos ille obsoleuit, iota subscribendum est. Vere Salmasius ad Hesychium: „*Ῥαὶ*, hoc est *ῥὰ* [scilic. *ῥᾷ*], vnde aeolicum *βρά.*" Strabo l. VIII. (T. III. pag. 185. Tzsch.) *Σοφοκλῆς δὲ καὶ Ἴων τὸ ῥᾴδιον, ῥᾷ.* Brunckius articulum *ῥᾷ* in Lexico Sophocleo omisit. Bast.

d) Apollonii *τὸ περὶ παθῶν*, quod ipse in libris nondum editis saepius citat (conf. Suidas T. I. p. 285.), magno litterarum nostrarum damno iniuriâ temporum periit. Bast.

e) Pro *προπάροιθεν*. Hesiod. Theog. v. 518. Conf. Etymol. M. p. 700, 38. Bast.

f) Pro *μακάριος*. Dicebatur etiam *μάκαρς*, quod nolim cum Schneidero (Lex. Gr.) pro forma habere, non ab ipsis scriptoribus vsurpata, sed a solis Grammaticis conficta. Orioni Thebano MS. *μάκαρς* e *μακάριος* per syncopen natum videtur. Sic enim Grammaticus: *Μάκαρ, ἀποκοπὴ τοῦ μακάριος. οὕτω δὲ ἐγένετο. κὴρ κηρὸς, καρὸς κατὰ συστολὴν,*

Καλλιμάχῳ g). καὶ τούτῳ γε τῷ λόγῳ καὶ τὰ τοῦ τόνου εὐκατάστατα γίνεται, καὶ ἔτι τὰ τῆς γραφῆς, καὶ ἔτι τὸ

κτητικῷ τύπῳ κάριος, καὶ κατὰ στέρησιν ἀκάριος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ, μακάριος, ὡς ἴα μία, ἀποκοπῇ δὲ δύο συλλαβῶν μάκαρ, ἐν δὲ συγκοπῇ μ ά κ α ρ ς ἀπὸ τοῦ μακάριος, ὅθεν ἔμεινε τὸ σ. Μ ά κ α ρ ς legitur e. c. in Hephaestione pag. 2.

Κἀκεῖνος ἐν σάλεσιν ἥμενος μ ά κ α ρ ς ἀ ν ή ρ.

Initium huius versus citant etiam Excerpta Apollonii Dyscoli p. 549., vbi sic ediderunt: καὶ κεῖνος (Cod. κῆνος. Schneiderus Lex. Gr. T. II. pag. 382. legit τῆνος: non consulto, vt videtur, sed per errorem. Cum enim Apollonius modo dixerit σπανίως διὰ τοῦ κ, apparet, κ tenendum esse.) ἐν σαλέσι (σάλεσι) πολλοῖς ἥμενος. Simul monetur, verba esse Alcmanis. In iisdem Apollonii Excerptis pag. 548. s. artic. ἐκεῖνος haec legimus: Ἀλλὰ καὶ Ἀλκμάν· ἅμα καρσ᾽ ἐκεῖνος, φησίν. quae quid significent, nemo nos docuit. In Codice haec verba continuis litteris scripta sunt. Itaque non dubito sic distinguere: ἆ μ ά κ α ρ ς ἐ κ ε ῖ ν ο ς. De particula ἆ conf. Anthologiae Graecae Epigr. adesp. DCCL. v. 7. ἆ μ ά κ α ρ, ὃν καὶ δῆμος κ. τ. λ. Peruersa illorum verborum distinctio in memoriam mihi reuocat locum pari modo vitiatum Porphyrii de prosod. (Villoison. Anecdd. II. p. 116.): τὸ γὰρ ι, καὶ τὸ α, καὶ τὸ η, καὶ τὸ ω, οἷον αἱ ἀντικοχλία, Πέρση, Μενελάω, καταλήξεις εἰσὶ τῆς δοτικῆς. Nec puto, ἀντικοχλίας graecam vocem esse, neque intelligo, quid αἱ ἀντικοχλία in hac orationis serie significet. Sine cunctatione scribendum: οἷον Α ἴ α ν τ ι, κ ο χ λ ί ᾳ, Πέρσῃ, κ.τ.λ. Quod Villoisonum non vidisse, satis mirari nequeo. Bast.

g) Conf. Callimachus ed. Ern. p. 580. Ibi haec Hemsterhusius: „Πήδα [scr. πηδὰ] pro πηδάλιον [voluit, opinor, πηδάλια], quamquam ex Etymologico forte refingi quis debere cogitet καὶ ῥά, Ὑμὲν vel Ὑμὴν apud Callimachum pro Ὑμέναιος." Suspicio καὶ ῥὰ legentis pro πηδὰ, propterea quod Etymologicum hac voce caret, vanissima est: ac vir summus, sat scio, ab ea abstinuisset, si integrum Apollonii locum cognitum habuisset. De πηδὰ v. Casaubon. ad Strabon. VIII. p. 560. ed. Almel., vbi etiam scriptura τὸν ἥ λ ο ν λέγει ἧ λ alteri illi, τὸν ἥ λ ι ο ν λέγει ἥ λ ι, recte praefertur. Apollonius περὶ ἀντωνυμ. s. v. νῶϊ· εἰ δὲ ἀπεκόπη (ἡ νῶϊ), τὸ μὲν ι οὐχ ἕξει, τὸν δὲ τόνον περισπάσει, καθὸ καὶ ἀπὸ τοῦ δ ῶ μ α δ ῶ, καὶ ἀπὸ τοῦ ἧ λ ο ς ἧ λ. Hic spiritus scribendus: non ψιλῶς, ἧ λ ο ς ἧ λ. Conf. Lexic. περὶ πνευμάτων pag. 223. τὸ η πρὸ τοῦ λ ψιλοῦται . . . πλὴν τοῦ ἧ λ ο ς, τὸ καρφίον . . . ἡ λ ῶ τὸ προσπαρφῶ (sic) κ. τ. λ. Valckenarius corrupto προσπαρφῶ asteriscum apposuit. Citerioris graecitatis periti statim vident, corrigendum esse προςκαρφῶ. Conf. Ducang. Glossar. v. καρφὶ, p. 598. Bast.

ἠπορημένον πρὸς τῶν Αἰολέων h). *μὴ γὰρ ἄλλοτε οἱ Αἰολεῖς προστίθενται* i) *τὸ β τῷ ρ, εἰ μὴ τὸ δ* k) *ἐπιφέροιτο κατὰ τὴν ἑξῆς συλλαβὴν, ἢ τὸ συγγενὲς ζ, ἢ τὸ συμπαθέστερον* l) *τ. ἅπαξ γὰρ τοῦ κ* m) *ἐπιφερομένου, ἡ πρόθεσις ἐγίνετο. διὰ τοῦτο βρόδον φασὶ, καὶ βρίζα, καὶ βρυτῆρες, οὐ μὴν τὸ ῥέω ἔτι βρέω φασὶν, οὐδὲ ἄλλο τι τῶν τοιούτων. Πρόδηλον οὖν, ὡς ὁμόλογος ἥ τε ἀποκοπή· οὐ γὰρ ἡ πρόθεσις παρείπετο, εἰ μὴ δυνάμει ἐπεφέρετο τὸ δ, εἴγε καὶ* n) *ἀποκοπαὶ ὑπομνήσεις ἔχουσι τῶν ἀποκεκομμένων συλλαβῶν, οὐδέν τε ἐμπόδιον ἐπιγινόμενον, τοῦ βρᾳδίως* o) *τὴν ἀποκοπὴν γενέσθαι.* Bast.

h) Totus locus lucem mutuatur ab Etymolog. M. p. 700, 27. sq. Bast.

Praepositio *πρὸς*, quae quid h. l. sibi velit, non perspicio, mutanda in vocem Aeolicam *βρά*. Vnde quomodo natum sit *πρὸς*, vel tacente me intelligitur. Schaef.

i) In Codice deest articulus *οἱ*. Excerpta habent *προτίθενται*: Etymolog. l. c. *προστιθέασι*. Bast.

k) Etymolog. plenius *τὸ κ ἢ τὸ δ*. Bast.

l) Excerpta Apollonii minus recte *συγγενέστερον* pro *συμπαθέστερον*. Bast.

m) Ibid. *τοῦ β ἐπιφερομένου*. Bast.

n) Leg. *καὶ αἱ ἀποκοπαί*. Bast.

o) Cod. *επιγινομηου του βραιδιως*, vnde feci quod supra scritum est. *μη* et *μεν* librarii saepius commutarunt. V. Indic. palaeograph. s. *εν*. Orion Theb. MS. *Ἀβρὸς, ὁ κοῦφος* (l. *κούφως*) *βαίνων, κατὰ στέρησιν τοῦ βάρους. οὕτως ἐν ὑπομνήματι Ἀνακρέοντος εὗρον. Ὅμηρος, παρὰ τὸ τῇ ἅμεν* (sic) *αἵρεσθαι καὶ ὀρύττεσθαι. οὕτως εὗρον ἐν ὑπομνήματι Σαπφοῦς.* Pro *ἅμεν* legendum *ἅμη. Ὅμηρος* autem, quam vocem Codex versus initio sic scriptam habet, vt spatium vacuum litterae rubrae relictum videatur, muto in *Ἀμάρα*, quod initium sit noui articuli. Certe vox *ἀμάρα* inserenda est, etiamsi *Ὅμηρος*, collato nomine *ἀμάρης* Il. Φ. 259., retinendum censeas. Sic Etymolog M p. 77, 13. *Ἀμάρα, ὁ ὀχετὸς . . . ἢ τάφρος, ἢ ὑδρορῤοή* (Sorbon. *ἢ ὑδρορῤόης*) . . . . . *παρὰ τὸ τῇ ἅμῃ αἵρεσθαι.* — Schol. Ven. ad Il. *A.* 418. *λέγεται τὴν Θέτιν παρὰ Διὸς μαθεῖν τὰ περὶ Ἀχιλλέως, ὅτι εἰ μη μεινη* (Cod. *εἰ μὲν μείνει*. Corrigo *εἰ μὲν μείνειεν*.) *ἐν τῇ Φθίᾳ . . ., πολλὴ μὲν ἔσται αὐτῷ ἡ ζωὴ, ἄδοξος δέ· εἰ δὲ συνανέλθοι αὐτοῖς, ἔστιν* (sic) *ὀλιγοχρόνιος μὲν, ἀλλ' ἀοίδιμος.* Pro hoc *ἔστιν* necessario cum Codice legendum *ἔσται*. Eundem errauit

§. II. [64]) *Τὰς ἀπὸ τῶν εἰς αι εὐθειῶν γενικὰς διαιροῦσιν οἱ Αἰολεῖς* [65]), *καὶ διὰ τοῦ αων προφέρουσιν.*

---

64) Cod. b. *τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ων* (sic) *εὐθ.* Deinde omittit, vt Cod. c., *οἷον.* Quae post *παρθενικάων* sequuntur, omnia desunt in Codd. a. b. et c. Cod. August. *προφέρουσι. Νύμφαι Νυμφάων, παρθενικαὶ παρθενικάων.* item omissis iis quae sequuntur. Koeniana habet *Ἀτλαγενάων* simplici *ν.* Sed in Corrigendis Koenius: „In Hesiodi versu pro *Ἀτλαγενάων* l. *Ἀτλαγεννάων.*" Itaque sic edidi. Compares *θεογεννὴς* Sophoclis Antig. v. 834. Schaef.

65) *δ. οἱ Αἰολεῖς*] *διαιροῦσι* Voss. omissis verbis *οἱ Αἰολεῖς.* Quae a vocibus *παρθενικαὶ παρθενικάων* sequuntur, in MSS. Vat. Meerm. et prior. edd. omissa, praebuit idem MS. Voss. paucisque mutatis habet Io. Grammaticus. *Μελισσάων — ἐρχομενάων* sumtum ex Homeri Il. *B.* vs. 87. 88. vbi, et ad vs. 117. *ἐπέκτασιν* Aeolicam, in qua *α μακρὸν ὄγκον ποιεῖ φωνῆς πρεπούσης μεγαλοφωνίᾳ ποιητικῇ, διὰ τὴν χασμῳδίαν τὴν ἐκ τοῦ α καὶ ω,* (quemadmodum Eustathius scribit p. 178, 21.) ad Iones perperam retulit Scholiastes. De diuerso Aeolum Ionumque in his genitiuis efferendis more passim Grammatici monuerunt. Etymol. M. p. 40, 56. *Τὰς εἰς ων γενικὰς, τὰς ἀπὸ τῶν εἰς αι εὐθειῶν γινομένας, οἱ Αἰολεῖς διὰ τοῦ αων προφέρουσιν· οἷον μέλισσαι μελισσάων, μέλαιναι μελαινάων. οἱ δὲ Ἴωνες διὰ τοῦ εων.* Sic enim bene corrigit vulgatum, *οἱ δὲ Δωριεῖς διὰ τοῦ εων,* Doctiss. Frid. Sylburgius, estque etiam vox *Ἴωνες* in Lei-

errorem Villoisonus in Apollonio p. 626. *εἰ μὲν βαρυτονοῖμεν, ἔστι μεταφορικῶς τὸ λεγόμενον.* Codex recte habet *ἔσται.* Sic statim sequitur: *εἰ δὲ ὀξυτονοῖντο ὀχοὶ, ἔσονται κ. τ. λ.* Ibid. p. 432. *ἐὰν μὲν δασέως ἀναγνῶμεν, ἐπὶ τὸν ποταμὸν ἀκουώμεθα.* Ita Villoisonus perperam legit quod legere debebat *ἀκουσόμεθα,* quomodo restituendum est. — Si *μὴ οὐ* in Apollonio Dyscolo tueri malis, lege *οὐδέν τε ἐμπόδιον ἐπιγινόμενον, τὸ μὴ οὐ τοῦ βρ. κ. τ. λ.* De *μὴ οὐ* v. Epist. Crit. pag. 84., vbi etiam commutationis particularum *μὴ* et *μὲν* exemplum reperies. Bast.

In Apollonio legam *οὐδέν τε ἐμπόδιον ἐπιγέγονε μὴ οὐ τοῦ βρ. κ. τ. λ.* Schaef.

οἷον Νύμφαι Νυμφάων, παρθενικαὶ παρθενικάων, θυράων, μελισσάων, ἐρχομενάων, πυλάων. Ἡσίοδος·
Πληϊάδων Ἀτλαγεννάων ἐπιτελλομενάων [66].

§. III. [67]) *Αἱ κατὰ τὸ μέσον γινόμεναι* [68]) *συγκοπαὶ Αἰολέων εἰσὶν ἴδιαι. οἷον ὦρσεν ἀντὶ τοῦ ὥρμησεν, ἄρσας ἀντὶ τοῦ ἁρμόσας, ἄλλος ὁ ἄλαλος.*

---

densi MS. alteri superposita *). Michael Psellus, cum Ionicum dixisset *Νυμφέων*, addit: *Εἰ δέ τις μεταλλάξειε, καὶ λέξειε Νυμφάων, Αἰολικὴν διάλεκτον εἶπεν, οὐ τὴν Ἰάδα.* Rariora sunt *νησάων*, *ψηφάων*, a rectis *νῆσος*, *ψῆφος*· de quibus adi Cl. Ernesti ad Callimach. H. in Del. vs. 66. Koen.

66) *Ἀτλαγεννάων ἐ.*] In Hesiodo Opp. et D. vs. 383. editur: *Πληϊάδων Ἀτλαγενέων ἐπιτελλομενάων*· neque aliter citant M. Tyrius Diss. XXX. §. 6. p. 363. Athenaeus L. XI. p. 489. F. Quod si secunda in *Ἀτλαγενὴς* corripi posse censeatur, veram scripturam Grammaticus videri queat custodiuisse; inprimis cum *Ἀτλαγενάων* agnoscat, praeter Aeschyli Scholiasten ad Prometh. Vinct. vs. 428. etiam Schol. Homeri ad Il. Σ. vs. 486. Koen.

67) Codd. a. b. c. et August. omittunt participium *γινόμενα.* Deinde Cod. b. *συγκοπαὶ τῶν αἰολέων εἰσίν.* Post Codd. a. et b. *ὥρμησεν, ὦ'λλος ὁ ἄλλος, τοὖλλο τὸ ἄλλο,* omittentes quae vulgo interseruntur. Similiter Cod. c. articulum claudit his: *ὦρσεν ἀντὶ τοῦ ὥρμησεν, ὦλλος ὁ ἄλλος.* Item Cod. August. (qui etiam *ἴδιαι* omittit): —— *ὥρμησεν, ὦλλος ἀντὶ τοῦ ὁ ἄλλος, τοὖλλον, τὸ ἄλλο.* Schaef.

68) *γινόμεναι*] Deest hoc vocabulum in edd. et MSS. Vat. Meerm. vt mox *ἴδιαι.* Pro *ἄρσας* — *ἄλαλος* edd. cum iisdem MSS. *ὦλλος*, aut *ὤλλος, ὁ ἄλλος, τοὖλλο τὸ ἄλλο*· quae hinc aliena sunt: *ἄλλα* pro *ἀλάλη* in Sapphus Ode ita deprehendisse sibi visus est Is. Vossius ad Catull. p. 115. In *ἄρσας* et *ὦρσε* statuerunt *συγκοπὴν* Aeolicam

*) Veram scripturam habent etiam Etymologica Paris. et Sorbon. Posterius pro *προφέρουσιν* dat *προφέρονται* (v. p. 160. s.): prius male *προςφέρουσιν.* Vtraque scripturae diuersitas nata ex compendio *προφ,* (with ο and ερ written above), quod vt ne perperam intelligas, series orationis consulenda est. Bast.

§. IV. 69) Τὸ π καὶ οὗτοι 70), ὡς καὶ οἱ Ἴωνες, κ προφέρουσι, τὸ ποῖον κοῖον λέγοντες. Ἔστι δ᾽ ὅτε

Grammatici plures, intercedentibus aliis. Optime Lexicon περὶ πνευμάτων, Ammonio subiectum, p. 229. Τινὲς δὲ παραλόγως ψιλοῦσι τὰ τοιαῦτα, (ἱρὸς, ἱρεῖον, ἵρηξ,) λέγοντες ὅτι τὰ συγκοπέντα κατὰ Αἰολεῖς ψιλοῦνται. οἷον ὥρμησεν, ὦρσεν*), ἁρμόσας, ἄρσας. πρὸς οὓς ἐστιν εἰπεῖν, ὅτι οὔτε τὸ ὥρμησεν ἐγένετο κατὰ συγκοπὴν ὦρσεν, οὔτε τὸ ἁρμόσας, ἄρσας. ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ ὄρω, τὸ διεγείρω, ὁ μέλλων ὀρῶ, καὶ Αἰολικῶς ὄρσω· καὶ ἄρω, τὸ ἁρμόζω, ἀρῶ, καὶ Αἰολικῶς ἄρσω. Γήρας in Homero Il. *P.* vs. 197. pro γηράσας positum veteres arbitrati sunt κατὰ συγκοπήν. Vid. Alberti ad Hesych. Idem Hesych. Ἀπέσχας, ἀπεσχάσας. De Herodoteo φύσας p. 418, 52. docti Commentatores nuper monuerunt. KOEN. Totus hic articulus parui est pretii: neque credam Grammatico, Aeoles pro ἄλαλος, *mutus*, per syncopen ἄλλος dixisse. Sed fortasse voces ἄλλος ὁ ἄλαλος non sunt a manu eius, qui priora articuli scripsit. Quamquam non ignoro, nonnullos Grammaticos, somniis indulgentes, ἄλλος ab ἄλαλος per syncopen ortum habuisse. Etymolog. Sorbon. MS. Ἄλλος, παρὰ τὸ ἄλαλος, κατὰ συγκοπὴν ἄλλος. τὸ δὲ ἄλαλος παρὰ τὸ λαλῶ λάλος, καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ ᾱ, καὶ προσθέσει ἑτέρου λ̄, ἄλλος. σημαίνει δὲ ὄνομα ἀόριστον καὶ ξένον. Conf. Etymolog. M. p. 66, 54. sqq. BAST.

69) Codd. a. b. et August. huius articuli non habent nisi haec pauca: τὸ ποῖον κοῖον λέγουσι. Cod. c. totum articulum omittit. SCHAEF.

70) καὶ οὗτοι] Articulum, in edd. et MSS. Vatic. Meerm. sic conceptum: Τὸ ποῖον κοῖον λέγουσι, pleniorem e Voss. exhibui. Ionum vsum literae κ pro π in quibusdam Grammaticus supra attigit §. XXVII. de Dial. Ion. Aeolensibus tribuit etiam Etymol. M. p. 523, 49. Schol. Hesiodi ad Theog. vs. 134. leuiter maculatus. In Hesych. V. Ὁκοῖον, ὁποῖον, Ἀττικῶς, Αἰολικῶς potius quam Ἰωνικῶς corrigendum videtur. Mutatio literae π in κ, quae secundum Nostrum l. c. apud Iones obtinet

*) Scrib. ὦρσεν. BAST.

καὶ ἀντὶ τοῦ μ̄ χρῶνται αὐτῷ· τὰ γὰρ ὄμματα ὄππατα [71]) λέγουσι.

---

duntaxat ἐν τοῖς ἐρωτηματικοῖς καὶ ἀναφορικοῖς, apud Aeoles forte latius patuit. Pertinet huc Ὄκταλλος Boeotorum. Arcadii Grammatici Glossae MSS. quas Cel. Petro Burmanno Secundo debeo acceptas: Ὄκταλλος, ὁ ὀφθαλμὸς παρὰ Βοιωτοῖς. Ceteri enim Dorienses *oculos* Ὀπτίλους vocabant: adeatur Cl. Alberti ad Hesych. V. Ὀπτίλοι, ὀφθαλμοὶ, et V. Ὄκκον, ὀφθαλμόν. Animalculum, quod ceteri ἶπα vocant, Alcmani ἶκα esse ex Dialecto, censuit Sam. Bochartus; cuius sententiae calculum adiecit Valckenaerius An. ad Ammon. Il. 5. p. 103. Koen. Glossae MSS. Arcadii, de quibus Koenius loquitur, idem sunt liber, quem Bibliothecae Parisinae Codex 2102. aliique tenent hoc titulo inscriptum: Ἀρκαδίου περὶ τόνου τῶν ὀκτὼ μερῶν τοῦ λόγου κ. τ. λ. Nonnulla ex eo excerpta Villoisonus in Epistol. Vinar. p. 115. sqq. euulgauit. Perexigui est pretii, interdum tamen, perinde vt Epimerismi Pseudo-Herodiani, nonnullius vtilitatis. Locus a Koenio citatus reperitur in libro sexto περὶ τῶν εἰς β̄ος, εἰς γ̄ος καὶ τῶν καθεξῆς μέχρι τῶν εἰς μος. Ibi haec legas: Τὰ εἰς αλλος τρισύλλαβα μὴ ἐθνικὰ προπαροξύνεται, κρύσταλλος, κίαλλος (sic), ὄκταλλος ὁ ὀφθαλμὸς παρὰ Βοιωτοῖς. τὸ δὲ Τριβαλλὸς ἐθνικὸν, καὶ τὸ προβαλλὸς, ἡ ἀσπὶς (Hesychius: πρόβαλος, ἀσπὶς) ὀξυνόμενον. Idem Arcadius, qui dicitur, commemorat etiam vocem ὀπτίλος aut potius ὀπτίλλος. In eodem enim libro haec tradit: Τὰ εἰς λ̄λος πολυσύλλαβα, ὁποίῳ φωνήεντι παραλήγει πλὴν τοῦ ᾱ, προπαροξύνεται, Μάρκελλος, Κυριλλος, Σόφιλλος, Δόριλλος· τὸ δὲ ὀπτίλλος παροξυνεται, καὶ τὸ νεογιλλὸς ἔχει θηλυκόν. Postrema si recte intelligo, loquitur Grammaticus de adiectiuo νεογιλλὸς, νεογιλλὴ, νεογιλλόν. V. de νεογιλλὸς aut potius νεογιλὸς, praeter Hemsterhusium ad Lucian. Vol. I. pag. 180., Pierson. Verisim. pag. 234. Eadem vox vindicanda Alciphroni I. 27. τί γὰρ οὐ τῶν ἐμῶν λαβοῦσα ἔχεις; οὐ σῦκα; οὐ τυρὸν ἐκ ταλάρων; οὐκ ἀλεκτορίδων ζεῦγος κ. τ. λ. Post ταλάρων enim e Codicibus Parisinis inserendum: οὐκ ἔριφον νεογιλόν; Bast.

§. V. [72]) *Τὸ κ ὑπεξαιροῦσι τῶν εἰς κως ληγόντων μετοχῶν* [72*]), *πεποιηὼς, καὶ τεθνηὼς, καὶ τετιηὼς, καὶ πεποιηυῖα, καὶ τεθνηυῖα, καὶ τετιηυῖα προφέροντες.*

§. VI. [73]) *Αἱ προσθέσεις τῆς θα συλλαβῆς ἐπὶ τῶν ὑποτακτικῶν ἐνεργητικῶν ἑνικῶν δευτέρων προσώπων* [74]) *Αἰολέων εἰσιν. εἴπῃσθα ἀντὶ τοῦ εἴπῃς, εὕδῃσθα ἀντὶ τοῦ εὕδῃς, ἴδῃσθα ἀντὶ τοῦ ἴδῃς.*

---

71) *ὄππατα*] Priores edd. post §. XVII. *Τῷ π ἀντὶ τοῦ μ χρῶνται, ὄππατα ἀντὶ τοῦ ὄμματα λέγοντες, καὶ πετ' ἐποῦ, ἀντὶ τοῦ μετ' ἐμοῦ.* Eodem ordine MSS. Vatic. et Meerm. *Τῷ π ἀντὶ τοῦ μ χ. ὄππατα ἀντὶ τοῦ ὄ.* In Etymol. M. p. 624, 19. *ὄπτα* Aeolicum dicitur; sed e MS. Leidensi castigandum: *Ὄππατα. — Αἰολικῶς δὲ ὄππατα, παρὰ τὰς ὀπάς.* Pro *ὄμματα* Aeoles etiam *Ὄθματα*, teste Hesychio, pronunciabant; quocum *Στέθματα, τὰ στέμματα*, apud eundem perite contulit in Auctar. Em. Ruhnkenius, V. Cl. Cum *ὄππατα* conuenit *ἄλιππα*, pro *ἄλειμμα*, apud Etymol. M. pag. 64, 41. Conf. Cl. Alberti ad Hesych. V. *Ἀπαλεῖν, ἀμελεῖν.* Koen.

72) Codd. a. et b. hunc articulum sic scriptum habent: *τεθνηὼς καὶ τεθνηυῖα, ἀντὶ τοῦ τεθνηκὼς καὶ τεθνηκυῖα.* ceteris omissis. Cod. c. sic: *τεθνηὼς τεθνηυῖα, ἀντὶ τοῦ τεθνηκώς.* Cod. August. sic: *Τεθνηὼς ἀντὶ τοῦ τεθνηκώς. Τεθνῆσα, ἡ τεθνεῶσα.* Schaef.

72*) *Τὸ κ ὑ. τῶν εἰς κως λ. μ.*] Horum loco edd. et MSS. Vatic. Meerm. *Τεθνηὼς καὶ τεθνηυῖα ἀντὶ τοῦ τεθνηκώς.* Alias eam formam Grammatici Ionibus fere tribuunt, saepe in Poëtis obliteratam: vid. Cl. Ernestius ad Callimach. H. in Dian. vs. 177. Koen.

73) Codd. a. b. et c. hunc articulum sic scriptum habent: *αἱ προσθέσεις τῆς θα συλλαβῆς τῶν αἰολέων εἰσὶν, οἷον εἴπησθα.* Cod. August. sic: *Αἱ προσθέσεις τῆς θα συλλαβῆς τῶν Αἰολέων εἰσίν. οἷον εἰπομεσθα ἀντὶ τοῦ εἴπομεν.* Koeniana habet *εἴπησθα, εἴπης, εὕδησθα, εὕδης, ἴδησθα, ἴδης,* sine iota subscripto. Schaef.

74) *ἐπὶ τῶν ὑ. ἐ. ἑνικῶν δ. π.*] Sic e MS. Voss. edidi, cum priores edd. tantummodo darent: *Αἱ προσθέσεις τῆς θα σ. τῶν Αἰολέων εἰσίν. οἷον εἴπησθα.* Cum edd. faciunt MS. Vatic. Meerm. nisi quod Vatic. *οἷον εἴπησθα, ἦσθα. Ἦσθα* Corinnae est apud Hephaest. Enchir. p. 9.

§. VII. [75]) Τὰ εἰς αις μονοσύλλαβα ὀνόματα διαιροῦσι, πάϊς λέγοντες καὶ δάϊς τὸ παῖς καὶ δαῖς [76]).

---

sed et Xenophontis, (vid. G. Raphelius Annot. Philol. T. I. p. 341.) Luciani T. I. p. 679. l. 32. p. 754. l. 33. aliorumque, qui Attice scripserunt, vt et ἔφησθα, ᾔδεισθα, cett. Conf. Phrynich. Eclog. p. 54. *) 100. Moeris pag. 171. 175. 283. H. Stephanus App. de D. A. p. 146. Koen. Bene Fischerus ad Weller. P. II. p. 339. **): „Non tantum subiunctiui, sed etiam indicatiui atque optatiui, temporum personae secundae singulari, Aeoles.... syllabam θα adiiciunt." Grammaticos, vt hoc fere de coniunctiuo traderent, videtur mouisse littera η, quae plerumque ante σθα legitur. Sed parum, opinor, meminerant Aeolicae formae verborum in μι, de qua v. Gregorius infra §. LV. Fischerus l. c. p. 340. e Sapphus Fragmentis, Wolfii coniecturam sequens ***), citat ἔχεσθα, quod in ἔχησθα mutandum videatur. At enim Excerpta Apollonii p. 549. dant, quod etiam Codex habet: Ἐμέθεν δ' ἔχεισθα λάθαν, ἤ τινα ἄλλον ἀνθρώπων ἐμέθεν †) φίλησθα, vbi φίλησθα secunda persona verbi φίλημι est. Bast.

75) Codd. b. et c. διαιροῦσιν, παῖς πάϊς, δαῖς δάϊς. Eodem modo Cod. August., nisi quod habet διαιροῦσι sine littera paragogica. Δαῖς, περισπωμένως, scribitur

*) Corrig. p. 58. Bast.

**) Add. ibid. p. 496. Schaef.

***) Nam Lacrozius in nota subiecta: „MStum habet ἔχεις θαλαθαν." Wolfii scripturam sequitur Fischerus etiam pag. 204. etsi Apollonii Excerpta citans. Schaef.

†) Wolfius: *alium — prae me.* Rectius: *alium — quam me.* Sic Toupius Emend. in Suid. T. II. p. 450. Satis notus hic vsus adiectiui ἄλλος cum genitiuo. V. Bentleii Emend. in Menandr. et Philem. p. 120. Interpretes ad Xenophont. Memor. I, 2, 37. et Buttmann. Ind. ad Platon. Dial. IV. a Biestero editos p. 179. L. Bosius, hic etiam ad ellipsin confugiens, subaudit praepositionem ἀπό, p. 671. s. Qui vti poterat testimonio Timonis Phliasii XXIII. T. II. Analect. p. 73. ἄλλον ἀπ' ἀνθρώπων θεὸν ἐπλάσατ', si vera est coniectura Ios. Scaligeri, quam Brunckius secutus est: nam fallitur Fabricius ad Sext. Empir. p. 59. a. H. Stephanum dicens sic coniecisse. Passim additur praepositio ἀντί. Sophocles Oed. C. v. 488. κεἴ τις ἄλλος ἀντὶ σοῦ. Aristophanus Nub. v. 653. τίς ἄλλος ἀντὶ τουτουῒ τοῦ δακτύλου; Schaef.

etiam in Etymolog. M. c. 244, 51. Vt autem in accusatiuo πάϊν, (v. Belin. ad Oppian. p. 330. In Epigramm. anecd. ap. Iacobs. Exercit. Crit. T. II. pag. 172. Heynius vere correxit οὐχ ὑπέδεξο πάϊν, nec debebat cogitari de barbaro παῖν.) sic δάϊν dicitur. Callimachus Fragm. Bentl. CCXLIII. p. 528. Ern. ἐς δάϊν ἐρχομένων. Theaetetus Scholast. III. v. 4. ἔδραμον αἰχματᾶν ἐς δάϊν Ἀσσυρίων. Schaef.

76) πάϊς λ. καὶ δ. τὸ π. καὶ δ.] παῖς πάϊς, δαῖς δάϊς edd. πάϊς, δάϊς MSS. Vat. et Meerm. In plurisyllabis etiam apud Aeoles diphthongorum αι, ει et οι, quando digamma non inserebatur, eadem erat ratio. Arcadii Grammatici Glossae MSS. Πλοῖον, περισπᾶται ὡς πάσχον διαίρεσιν, Αἰολικῶς γὰρ πλοῖον πλόϊον.*) In Etymologico Leidensi haec est nota inedita: Μανίειν, ἀντὶ τοῦ ζητεῖν. μαίω τὸ ζητῶ. οἷον· μαιομένη κευθμῶνα. ἀπὸ τούτου τοῦ μαίειν Αἰολικῶς μαΐειν, καὶ ὥσπερ τὸ κλαίειν Αἰολικῶς διῄρηται, καὶ γράφεται κλαΐειν δάκρυσι (malim: καὶ γράφεται κλαΐειν, κλαΐειν δάκρυσι **),) οὕτως

*) In his Arcadii nemo dubitet scribere προπερισπᾶται pro περισπᾶται. Atque sic habet etiam Codex Paris. 2102., vbi haec leguntur: Τὰ εἰς ον δισύλλαβα, παραληγόμενα τῇ οι διφθόγγῳ, ὀξύνεται, κλοιὸν ὄρος, βοιὸν, μοιὸν τὸ αἰδοῖον, τὸ δὲ πλοῖον προπερισπᾶται ὡς πάσχον διαίρεσιν. αἰολικῶς γὰρ πλόϊον λέγεται. Bast.

**) Correctio Koenii legentis κλαΐειν, κλαΐειν δάκρυσι, prorsus inutilis est. Grammatici enim, inprimisque Apollonius Dyscolus, hac vtuntur breuiloquentia, vt vocem de qua disputant non praemittentes, statim exemplum vocis ponant. Sic e. c. Apollonius l. c. supra p. 573. not. a): καὶ σαφὲς ὅτι τὸ ῥέα μὲν γὰρ βριάει ὁλόκληρον. Accuratius scripsisset hoc modo: καὶ σαφὲς ὅτι τὸ ῥέα ἐν τῷ· ῥέα μὲν γὰρ βριάει, ὁλόκληρον. Conf. quae pag. 249. diximus. Phrasin κλαίειν δάκρυσι affert etiam Suidas T. I. pag. 650.: Αἵματι κλαίειν, καθ' ὑπερβολὴν, οὐ δάκρυσιν. ἐφ' ὧν μὴ δύναιντο πεῖσαι πάντα πράττοντες. οὕτως ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι. Οὐκ ἂν πείσῃ (Lex. SG. rhet. soph. πείσειας) αὐτὸν, οὐδ' αἵματι (Lex. SG. αἵμασι) κλαίων. Pluralis αἵμασι est etiam in Diogeniano et Zenobio, vbi primum perperam αἵματα pro αἵματι legitur. Verba μαιομένη κευθμῶνα vnde depromta sint, nondum potui intelligere. (Hesiodus Ἔργ. v. 502. Brunck. haec habet: οἳ σκέπα μαιόμενοι πυκινοὺς κευθμῶνας ἔχουσι.) Eadem citat Orion Theb. MS. in hoc articulo: Μαιμώωσα, πλεονασμῷ τοῦ μ, οἷον αἰμώωσα, αἵματος ἐπιθυμοῦσα (Schol.

§. VIII. [77]) Τῷ ω̄ στοιχείῳ ἀντὶ τῆς ου̅ διφθόγγου [78]) χρῶνται, ὡς καὶ οἱ Δωριεῖς, τὴν Μοῦσαν Μῶσαν λέγοντες, καὶ τὸ λιποῦσαι λιπῶσαι.

§. IX. [79]) Τῷ ῡ στοιχείῳ ἀντὶ τοῦ ο̄ χρῶνται· τὸ γὰρ

μαΐειν, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν μανίειν. Plura dabit Stephanus Byz. de Vrb. V. *Καρία*, et Doctiss. Chishullus ad Inscript. Sigeam p. 15. et 46. Koen. Bastius: „Pro κλαῖς (i. q. κλεὶς) Aeolica dialectus dicebat κλάϊς, et in accusatiuo κλάϊν. Hoc diserte dicit Etymologus Sorbon., haec docens: Κλεὶς, κλειδὸς, καὶ διαλύσει κληΐδος, τὴν κλεῖδα καὶ κλεῖν. οἱ δὲ Δωριεῖς κλαῖδα, οἱ δὲ Αἰολεῖς κλάϊν, οἱ δὲ Ἴωνες κληΐδα, οἱ δὲ Ἀττικοὶ κλῆδα. Conf. Valckenar. Epist. ad Roeuer. p. LXII.“ Add. idem Valckenarius ad Theocriti Adoniaz. p. 334. C. Nuper in Theocrito dedi ἀνδρεΐαν, αὐλεΐαις, Ἀχιλλέϊοι. V. Adnotat. p. 228. et conf. infra §. XXVII. Schaef.

77) Codd. a. et b. τῷ ω̄ στοιχ. ἀντὶ τοῦ ου̅ χρῶνται, μῶσαι μοῦσαι, λείπωσαι λείπουσαι (Cod. a. μῶσα μοῦσα, λείπωσα λείπουσα). Cod. c. plane sic, vt b. Cod. August. hunc articulum omittit. Schaef.

78) ἀντὶ τῆς ου̅ δ.] ἀντὶ τοῦ ου χρῶνται, μῶσαι μοῦσαι, λείπωσα λείπουσα edd. cum MS. Vatic. Pariter MS. Meerm. sed λείπωσαι λείπουσαι. Conferantur adscripta ad §. VIII. de Dial. Dorica. Koen.

79) Cod. b. τῷ ῡ ἀντὶ τοῦ ο̄ χρῶνται· τὸ ὄνομα ὄνυμα, καὶ τὸ ὅμοιον ὕμοιον λέγοντες. Cod. c. breuius etiam: τῷ ῡ ἀντὶ τοῦ ο̄ χρῶνται, ὕμοιον ὅμοιον λέγοντες. Cod. August. Τῷ ῡ στοιχείῳ ἀντὶ τοῦ ο̄ χρῶνται· ὕμοιον τὸ ὅμοιον λέγοντες, τὸ ὄνομα ὄνυμα, τὸ στόμα στύμα, καὶ τὰ λοιπά. Schaef.

Ven. ad Il. *Ε.* 661. τοῦ αἵματος γευστικῶς ἔχουσα. Adverbio γευστικῶς Lexica carent.), ἀπὸ τῶν ἐμψύχων ἡ μεταφορά. δύναται δὲ καὶ παρὰ τὸ μῶ, διπλασιασμὸς μαιμῶ. μῶ δὲ τὸ ζητῶ, ἀπὸ τοῦ μῶ μῶμα (corr. μῶμος. Commutatio litterarum α̅ et ο̅ς frequentissima est in Codice Orionis.), ἀπὸ δὲ τοῦ μαίμω (corr. μαιμῶ) μαίμησε δέ οἱ φίλον ἦτορ (Il. *Ε.* 670.), παρὰ δὲ τὸ μῶ μαίω, μαιομένη κευθμῶνα, γίνεται. Bast.

ὅμοιον ὕμοιον λέγουσι, καὶ τὸ ὄνομα ὄνυμα, καὶ τὸ στομα στύμα [80]).

---

80) στόμα στύμα] Dedi lectionem Voss. a qua multum discrepant ceteri MSS. et editiones vulgatae. MSS. Vatic. et Meerm. praebent: Τῷ υ ἀντὶ τοῦ ο χ. ὕμοιον τὸ ὅμοιον λέγοντες· pleraeque edd. Τῷ υ ἀντὶ τοῦ ο χ. τὸ ὄνομα ὄνυμα καὶ τὸ ὅμοιον ὕμοιον λέγοντες. Ἐνίοτε δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ε, (ἀντὶ τοῦ ο, ε Valder. et H. Cur.) πρόσσε πρεσσέ. καὶ ἀντὶ τοῦ ω μεγάλου, (melius καὶ ἀντὶ τοῦ ο, τῷ ω μεγάλῳ Vald. et H. Curio) ὄσσα ὤσσα. Quae in istis de ὤσσα, Aeolico scilicet pro ὄσσα, traduntur, procul dubio falsa sunt; neque enim Aeoles literam ω unquam recepisse videntur. Πρέσσε etiam habet Io. Grammaticus: περσὲ Hesychius V. Περσὲ, πρός σε. Hoc per metathesin literae caninae e πρές σε ortum est. Alterutrum posuerit Sappho fragm. Cl. Wolfii n. XXIV. Οὐκέτι ἥξω περσὲ (vel πρέσσε), οὐκέτι ἥξω, non vero πρός σε. —— Alteram Aeolensium consuetudinem, qua in multis υ pro ο solebant efferre, attigit Hemsterhusius ad Hesych. V. Ἄρτεμις Ἀρμενίη. Praeter ὕμοιον Io. Grammaticus de Dial. Aeol. in hunc censum redegit μύγις et ὐμφαλὸς, pro μόγις et ὀμφαλός· ὕρνιν, pro ὄρνιν, Tzetzes in Hesiod. p. 147. *) Pro Κατέροτα, καὶ ἄλλοτε, in Hesychio

*) Adde ὔπισθα, ἐξύπισθα pro ὄπισθεν, ἐξόπισθεν. V. supra p. 187. ὔσδος pro ὄζος. Schol. Hermogen. ed. Ald. II. p. 407. δι' ὔσδων (Cod. Paris. 1983. rectius ὔσδων) μαλίνων, τουτέστιν ὄζων καὶ κλάδων μηλίνων. οἱ γὰρ Αἰολεῖς τρέπουσι τὸ ο εἰς υ, ὡς ὄνομα ὄνυμα κ. τ. λ. ἄγυρις pro ἀγορίς. Orion Theb. MS. Ἄγυρις, τὸ ἄθροισμα καὶ ἡ ἐκκλησία. παρὰ δὲ τὸ ἀγορῶ, ἀφ' οὗ καὶ ἀγορητὴς, θηλυκὸν ὄνομα ἀγορὶς, καὶ τροπῇ τοῦ ο εἰς υ κατ' Αἰολέας, ἄγυρις καὶ πανήγυρις. Pro ὕρνιν scribendum ὔρνιν. Cum enim Aeoles omnes voces ab υ incipientes, quibus vulgo aspiratur, priuent spiritu, quis credat, eos aspirasse iis, quae in ceteris dialectis ψιλῶς pronuntiantur? Porphyrius de prosod. p. 114. Villois. ἡ Αἰολὶς γλῶττα ψιλοῦν τὰ στοιχεῖα φιλεῖ· ὥσπερ καὶ τὸ υ πάσης λέξεως ἄρχον, πάντες μὲν δασύνουσιν, οἱ δὲ Αἰολεῖς ψιλοῦσιν. αὐτίκα τὸ ὔρχας καὶ τὸ ὔμμες αἰολικὸν ὂν ψιλοῦται (sic cum Cod. Vat. 14. legendum). τὸ δὲ ὔρχας σημαίνει τὴν ἐπὶ τοῦ τείχους ἀναῤῥίχησιν. Bast.

Ἀναῤῥίχησις adde Lexicis. Schaef.

ex literarum serie emendandum *Κατέρυτα·* ponitur enim post vocem *Κατέρυκεν.* *) Sappho *χελύνη* dixit, pro *χελώνη*, teste Orione Thebano in Etymologico Regio MS. V. *Ἀμύμων, παρὰ τοῦ ἀμώμων, τροπῇ τοῦ ω εἰς υ, ὡς παρὰ Σαπφοῖ, χελώνη χελύνη.* **) In eiusdem Poëtriae fragmento apud Athenaeum L. XV. p. 674. E. e corruptae lectionis vestigiis, *δαπυστρέφονται*, non *ἀποστρέφονται*, sed Aeolicum potius *ἀπυστρέφονται* elici debet. *ΑΠΥΔΕΔΟΣΘΑΙ* est in Marmore Cumeo Caylusii *Recueil d'Antiq.* T. II. Tab. LVII. vs. 24. *ΑΠΥΔΟΧΑ* ibidem vs. 29. Conf. Kusterus ad Hesych. V. *Ἀπυθύσσομεν.* In Quinctiliano Inst. Orat. I. 4. pag. 45. cum Philandro, qui Nostri meminit, genuinum arbitrer: *Sic Ὀδυσσεὺς, quem Ὑδυσσέα fecerunt Aeoles, ad Vlyssem deductus est. Funtes* et *frundes* per *u* scribebant Romani veteres, pro *fontes* et *frondes:* vid. Ob. Gifanii Index in Lucret. V. *Cumes.* Koen. *Ὕμοιος* et *στύμα* reperias in *Παιδικοῖς*, quae inter Theocritea (Idyll. XXIX.) leguntur. Quod Alcaei carmen esse, nuper suspicatus est Philippus Wehnertus (v. Iacobs. ad Theocrit. p. 245. ed. a. 1808.), demonstrare studuit Fridericus Thierschius (Specimen Editionis Symposii Platonis. Inest et quaestio, qua Alcaeo carmen vindicatur, quod vulgo Theocriti putauerunt. Gotting. 1808. 4.); non improbante Schneidero in litte-

*) Huic emendationi aduersatur, opinor, Apollonius Dyscolus. V. supra p. 187. Bast.

**) Integer Orionis articulus sic habet: *Ἀμύμων, παρὰ τὸ μύω, μύσω, μύμων, ἀμύμων, ὁ μὴ τεταπεινωμένος, μὴ δὲ ἀνακυκαμμυμένος* (scribendum, vt puto, *μηδὲ ἀνακεκαμμυμένος*, ab *ἀνακαμμύω.* [Hoc composito Lexica carent. De *καμμύειν* v. not. ad L. Bos. Ellips. p. 368., quibus nunc addo Hesych. T. II. c. 795. *καμμύσουσι τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ συγκλείσουσιν.* Schaef.] In edito Etymol. pag. 87, 31., qui Orionem exscripsit, legitur *ὁ μὴ κεκαμμυμένος.*). *οἱ δὲ παρὰ τὸν μῶμον, ἄμωμος, ἀμώμων παρασύνθετον* [V. Fischer. ad Weller. II. p. 2. 243. 292. 294. Schaef.], *καὶ τροπῇ τοῦ ω̄ εἰς ῡ, ἀμύμων. τροπὴ δὲ τοῦ ω̄ εἰς ῡ, ὡς παρὰ Σαπφοῖ, χελώνη χελύνη.* Etymolog. Sorbon. MS. *Χελύνη, ἡ χελώνη, κατὰ γλῶσσαν*, i. e. *κατὰ διάλεκτον.* Conf. Sylburg. ind. Etymolog. v. *γλῶσσα.* Similem mutationem litterae *ω̄* in litteram *ῡ* commemorat Arcadius MS. in libro supra aliquoties citato, haec tradens: *τὰ εἰς ῡν λήγοντα βαρύνεται ἐξαιρέτως παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι, φόρκυν, πόλτυν, γόρτυν, τέκτυν, ὁ τέκτων.* Bast.

§. X. [81]) Τῷ η ἀντὶ τῆς ει διφθόγγου χρῶνται, [ὡς] καὶ οἱ Δωριεῖς· τὸ γὰρ ἐλθεῖν [82]), καὶ λαβεῖν, καὶ ἰδεῖν, ἐλθῆν, καὶ λαβῆν, καὶ ἰδῆν διὰ τοῦ η προφέρουσι.

§. XI. [82a]) Τὰ ἀμετάβολα διπλασιάζουσι [82b]), καὶ τὸ σ. οἷον ἐγειρω ἐγέῤῥω, φθείρω φθέῤῥω, ἐγείνατο ἐ-

---

ris ad me datis, plane assentiente Boeckhio in *Museum der Alterthums-Wissenschaft* II. 2. p. 175. Schaef.

81) Cod. b. χρῶνται, ἐλθῆν γὰρ λέγουσι καὶ λαβῆν διὰ τοῦ η, ceteris omissis. Cod. c. articulum sic scriptum habet: τῷ η ἀντὶ τοῦ ει χρῶνται, ἐλθῆν γὰρ καὶ λαβῆν διὰ τοῦ η. Cod. August. sic: Τῷ η ἀντὶ τῆς ει διφθόγγου χρῶνται, ἐλθῆν λέγοντες ἀντὶ τοῦ ἐλθεῖν. Schaef.

82) τὸ γὰρ ἐλθεῖν] Omissis verbis ὡς καὶ οἱ Δωριεῖς, MSS. Vat. et Meerm. ἐλθὴν γὰρ λέγουσι καὶ λαβῆν διὰ τοῦ η· Edd. ἐλθῆν γὰρ λ. καὶ λ. διὰ τοῦ η, ἀντὶ τοῦ ἐλθεῖν καὶ λαβεῖν. Conf. §. CXIII. de Dial. Dor. Koen.

82a) In Cod. b. articulus sic scriptus legitur: Τὰ ἀμετάβολα διπλασιάζουσι, καὶ τὸ σ καὶ τὸ π, ἐγέρρω λέγοντες, ἐννέπω *), ἐννείματο, τοσσοῦτον, ὄππη, ὄππως. In Cod. c. sic: Τὰ ἀμετάβολα διπλασιάζουσι καὶ τὸ σ. ἐγέννατο. ἐνέμμετο. τοσσοῦτον. ὄππη. ὄππως. In Cod. August. sic: Τὰ ἀμετάβολα διπλασιάζουσιν, ἔτι δὲ καὶ τὸ σ. ἐγέῤῥω λέγοντες, ἐγέννατο, ἐννέματο (sic), τοσσοῦτον. ἀλλὰ καὶ τὸ π, ὄππη γὰρ φασὶ καὶ ὄππως. Schaef.

82b) Τὰ ἀ. διπλασιάζουσι] Sic MSS. mei omnes. Tum Vatic. et Meerm. καὶ τὸ σ, ἐγέρρω λέγοντες, ἐγέννατο, ἐνέμοντο, (ἐνέμματο Vatic.) τοσσοῦτον, ὄππη, ὄππου. In alia omnia abeunt edd. priores: Ὅσα διὰ τῆς ει διφθόγγου παρ' ἡμῖν λέγεται, διὰ μόνου τοῦ ε προφέρουσι, πολυπλασιάζοντες τὰ ἀμετάβολα. ἱμείρων ἱμέῤῥων, ὠτειλὰς ὠτελλὰς, εἵματα ἔμματα, ὑμεῖς ὕμμες. διπλασιάζουσι δὲ καὶ τὸ σ, καὶ τὸ π, καὶ τὸ τ. τοσσοῦτον, ὄππως, ὄττι. A Voss. lectione propius abest Io. Grammaticus. De Aeo-

*) Cum hac forma compares ἐννοχλεῖς in Παιδικοῖς inter Theocritea v. 36. ex correctione Hermanni. Schaef.

γέννατο, κτείνω κτέννω, πενθούσης πενθούσσης, τόσον τόσσον, τοσοῦτον τοσσοῦτον· τὸ ὅππη καὶ ὅππως κοινόν ἐστι. ἡ γὰρ κοινὴ τὰ ἀναφορικὰ διπλασιάζει. οἷον ὁποῖος ὁπποῖος, ὁπόσος ὁππόσος, ὅσος ὅσσος.

---

lismo in *φθέῤῥω* et sim. praeter ceteros conferri potest Etymol. M. p. 90, 11. *ἔθος ἔχουσιν οἱ Αἰολεῖς τὸ ι τρέπειν πρὸς τὸ ἐπιφερόμενον σύμφωνον. οἷον εἴρω ἔῤῥω, φθείρω φθέῤῥω.* *) In talibus vtrumque *ρ* spiritu leni notandum esse, *κέῤῥω, φθέῤῥω, σπέῤῥω*, obseruauit Herodianus in Aldi Hortis Adonidis p. 384. idque Aeolum, in aliis etiam vocabulis literam *ρ*, a ceteris adspiratam, leniter efferentium consuetudini congruit. Vid. Porphyrius *περὶ Προσῳδίας*, quo MS. vtitur Cl. Alberti ad Hesych. T. II. p. 1103. **) Ad literas istas, quas *ἀμετάβολας* ***) vocat Grammaticus, praeter *μ* (vid. §. XX.) etiam *λ* pertinet. Etymol. M. p. 582, 42. *μείλιχος — διπλασιασμῷ τῶν συμφώνων (τοῦ συμφώνου) Αἰολικῶς γίνεται μέλλιχος.* Etymologicum Reg. MS. V. *Εἰλαπίνη. σημαίνει τὴν εὐωχίαν, διὰ τῆς ει. ἐλλαπίνη γὰρ οἱ Αἰολεῖς.* Geminabatur etiam *λ*, vbi in vulgari vsu diphthongus *ει* non praecedebat; quo pertinent *βόλλα* pro *βουλή· ὄκταλλος* pro *ὄπταλος* vel *ὄπτιλος·* vid. p. 191. sq. et 580. Denuo Etymologicum Reg. MS. *Χαλινός. διὰ τοῦ ι γράφεται, ἐπειδὴ οἱ Αἰολεῖς χάλλινος λέγουσιν, ὥσπερ ὅμιλλος. Σελλάνα* habet Io. Grammaticus de Dial. Aeolica pro *σελήνη*. Duplex est Aeolismus in Hesychii *Ἐξ ὑμάλλων*, posito pro *ἐξ ὁμαλῶν·* quorum alterum tollit Is. Vossius scribendo: *Ἐξ ὑμαλῶν*. Cf. deinde §. XXXIV. et de *τόσσον* similibusque §. XIII. de Dial. Dorica. *Ὀππόταν* pro *ὁπόταν* rescribendum e versus Sapphici ratione in Sapphus Fragm. Wolfii n. XXVI. *Ὀππόταν πλήθοισα μάλιστα λάμπῃ / Γᾶν* ⏑ ⏑ — —. Koen.

*) Eiusdemmodi est *ἀείρω, ἀέῤῥω*, de quo v. supra p. 280. Bast.

**) Porphyrii ille locus nunc editus est in Villoisoni Anecd. Gr. II. p. 114. Bast.

***) Scrib. *ἀμεταβόλους*, si ad *literas* referre placet, aut *ἀμετάβολα στοιχεῖα*. Bast.

§. XII. [83]) Τὸ σ εἰς δ τρέπουσι [84]), τοῦ μ ἐπιφερομένου. τὸ γὰρ ἴσμεν ἴδμεν, καὶ τὴν ὀσμὴν ὀδμὴν λέγουσι.

§. XIII. [85]) Τὸ δένδρον, δένδρεον [86]).

§. XIV. [87]) Τὸ ἱερὸν, ἵρον [88]).

---

83) Codd. b. et August. non habent nisi haec: *τὴν ὀσμὴν ὀδμὴν λέγουσι.* Cod. c. haec: *τὴν ὀσμὴν ὀσδήν* (sic). Schaef.

84) *εἰς δ τρέπουσι*] Pleniorem articulum dedit MS. Voss. Prioribus edd. *Τὴν ὀσμὴν ὀδμὴν λέγουσιν* tantum exhibentibus adstipulantur MSS. Vatic. et Meerm. Ionicum Aeolicumue *ὀδμὴν* Xenophon aliique Attici etiam nonnunquam vsurparunt: vid. Ier. Markland. ad Max. Tyr. Diss. XVII. §. 7. pag. 683. et VV. DD. ad Thomam. Ab *ἴδμεν* tamen iidem religiose abstinuerunt. *) In Herodoto saepe *ἴδμεν*, semel *ἴσμεν* male legitur p. 348, 33. In Polluce II. 75. *καὶ ὀσμὴ δὲ ἐρεῖς — καὶ εὔπνοια, εὐοσμία, εὐοδμία, δυςοσμία, δύςοσμον, δυςωδία, — ἡ δὲ ὀδμὴ καὶ εὐοδμία — ποιητικὰ*, vel delendum est prius *εὐοδμία*, vel scribendum *εὐωδία*. Koen.

85) Cod. b. *τὸ δ. δ. λέγουσι.* Schaef.

86) *Τὸ δ. δένδρεον*] Desunt ista in prior. edd. Praeter MS. Voss. habent Vatic. Meerm. Conf. §. XIX. de Dial. Attica. Koen.

87) Cod. b. hunc articulum omittit. Schaef.

88) *ἵρον*] Est hoc proprium Ionibus, vel ipso Grammatico fatente §. LXVI. de Dial. Ion. Huc tamen inprimis facit, quod e Marmore Aeolico Cl. Burmanni supra enotauimus p. 192. *μετὰ τὸγ χρηματισμὸν τὸμ περὶ τῶν ʽΙΡΩΝ. ʼΑΝΙΡΩΝΤΑΙ* exstat in Dorico Arcadum Decreto Antiqq. Asiat. Chishulli p. 118, 22. Singulare est in Cumeo Marmore Comitis Caylusii *Recueil d'Antiq.* T. II. Tab. LVI. vs. 16. *ΚΑΤΕΙΡΩΣΙΣ*, pro *καθιέρωσις*· (vt *εἴρακες*, et, praeposita *β*, *βείρακες* apud Hesychium pro *ἱέρακες*) et *ΚΑΤΕΙΡΩΝ*, pro *καθιεροῦν*, vs. 6. *ΤΩ ΔΑ (ΜΩ) — ΠΑΣΣΤΔΙΑΣΑΝΤΟΣ — ΚΑΙ ΝΑΤΩ*

*) Conf. Lobeck., V. doct., ad Sophocl. Aiac. v. 23., vbi monet, *ἴδμεν* per editorum negligentiam in Aeschyli Agamemnone aliquoties relictum esse. Bast.

§. XV. [89]) *Τὸ ἀνεκφώνητον ῑ* [90]) *ἐκφωνεῖν εἰώθασιν ἐπὶ δευτέρου καὶ τρίτου προςώπου. οἷον βοᾷς βοάϊς, γελᾷ γελάϊ.*

(f. *ΝΑΥΟΝ*) *ΕΝ ΤΩ ΓΥΜΝΑΣΙΩ ΚΑΤΕΙΡΩΝ ΠΡΟΑΓΡΗΜΜΕΝΩ.* vbi vltimam vocem caue cum Viro docto p. 183. accipias per metathesin pro *ΠΡΟΗΓΕΡΜΕΝΩ,* tanquam iungerentur *ΝΑΥΩ — ΠΡΟΗΓΕΡΜΕΝΩ.* Genitiuus *ΠΡΟΑΓΡΗΜΜΕΝΩ* pendet a *ΤΩ ΔΑΜΩ* vs. 3. poniturque Aeolice pro *ΠΡΟΑΙΡΗΜΕΝΩ.* Communi vsu diceretur: *τοῦ δήμου — ναὸν — καθιεροῦν προαιρουμένου, S. P. Q. C. templum ipsi dedicare aequum censente:* vt *προαιρούμενοι οὖν ἐμ πᾶσιν εὐχαριστεῖν* in Istroniorum Decreto Antiqq. Asiat. p. 112, 20. De Aeolico *ἀγρεῖν* pro *αἱρεῖν* vid. VV. DD. ad Hesych. V. *Ἀγρεῖται.* Koen. Secundum Etymolog. Sorbon. scribendum est *ἴρον.* Sic enim tradit: *Ἱρὸς, σημαίνει τὸν ἱερὸν, ἀπὸ τοῦ εἴρω τὸ λέγω, ἢ παρὰ τὸ ἱερὸς, ἱρὸς καὶ κράσει* (del. *καὶ,* aut scrib. *κατὰ κράσιν* *)) *τοῦ ῑ καὶ ε̄ εἰς ῑ μακρὸν, αἰολικῶς ἴρος.* Nonnulli etiam in Ionica dialecto scribunt *ἰρὸς,* sed improbante Grammatico, qui scripsit Lexicon *περὶ πνευμ.* p. 229. Hic probat etiam *ἴρηξ,* repudiat *ἵρηξ* (pro *ἱέραξ*). In vetustissimis quidem Codicibus literae iota, vbi est vocum initialis, bina puncta superscripta, et plerumque spiritus, interdum etiam accentus omissus est. Posteriobus temporibus, cum spiritus apponerentur, librarii illos arbitrio suo satisque temere addiderunt: vnde tanta in libris manu scriptis orta diuersitas. In Codice Homeri (Ven. A.) vbique reperitur *ἴρηξ,* tantum duobus locis exceptis, vbi necessarium videretur spiritum apponere, Il. *N.* 62. *ὥςτ' ἴρηξ,* et Il. *Φ.* 494. *ὑπ' ἴρηκος.* Wolfius vbique, et quidem iure, vt opinor, lenem tuetur spiritum: eademque ratio in Hesiodeis Brunckio placuit, qui ad v. 186. *Ἔργ.* citatum Gregorio §. LXVI. Dial. Ion.: „*ἴρηξ* cum spiritu tenui, vt Ionibus efferre moris erat. Haec est vbique scriptura Reg. codicis." Bast.

89) Codd. b. c. et August. hunc articulum omittunt. Reuocaui scripturam priorum editionum, quam Codd.

*) Rectius *κρᾶσιν.* Item pro *ἴρος* malim *ἶρος.* Schaef.

§. XVI. [91]) *Αἱ προςθέσεις τοῦ υ, ἐπιφερομένου φωνήεντος, Αἰολέων εἰσίν. οἷον χεύαντες* [92]) *ἀντὶ τοῦ χέαντες.*

§. XVII. [93]) *Τὰ ὀνοματικὰ* [94]) *ὁ μάρτυρος καὶ ὁ φύλακος κλίνουσι.*

Vatic. et Meerm. confirmant. Koenius Codicem Vossianum, vt solet, secutus, dederat: *Τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων τὸ ι ἀνεκφώνητον ἔχουσιν, ὃ παρὰ ταῖς ἄλλαις διαλέκτοις ἐκφωνεῖται, οἷον βοάις τὸ βοᾷς.* quae, vt ipse fatetur, emendationis indigent. Schaef.

90) *τὸ ι ἀνεκφώνητον*] In vulgatis edd. et MSS. Vatic. Meerm. ista post §. XXXVI. sic leguntur: *Τὸ ἀνεκφώνητον ι ἐκφωνεῖν εἰώθασιν ἐπὶ δευτέρου καὶ τρίτου προςώπου. οἷον βοᾷς βοάϊς, γελᾷ γελάϊ.* Io. Grammaticus: *Τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν π. τὸ ι ἐπὶ δευτέρου καὶ τρίτου προςώπου ἀνεκφώνητον ὂν παρὰ ταῖς ἄλλαις δ. ἐκφωνεῖται· οἷον βοάϊς βοάϊ·* vnde in Nostro lectio Codicis Voss., deleto verbo *ἔχουσιν,* ita emendari possit: —— *τὸ ι, ἀνεκφώνητον ὂν παρὰ ταῖς ἄλλαις διαλέκτοις, ἐκφωνεῖται· οἷον βοάϊς, βοάϊ.* Grammaticus MS. Meerm. de Dial. Aeol. *Τὸ ἀνεκφώνητον ι ἐκφωνεῖν εἰώθασιν ἐπὶ δευτέρου καὶ τρίτου προςώπου· οἷον βοάϊς, βοάϊ· γελάϊς, γελάϊ.* Herodian. in Hortis Adonidis p. 413. fin. *οἱ Αἰολεῖς τᾶν δευτέρων προςώπων τὸ σ ἀποβάλλοντες ποιοῦσι τὰ τρίτα· οἷον γέλαις, γέλαι.* L. *οἷον γελάϊς, γελάϊ.* Vbi *ἐλάϊς* legi posse censet in Herodis Inscriptione Salmasius p. 17. Is. Vossius *ἱλάεις,* et *ἱλαῆς,* libro suo, qui Leidae seruatur, adscripsit. Koen.

91) Codd. b. c. et August. hunc articulum omittunt. Schaef.

92) *χεύαντες*] Auxi Grammaticum articulo e MS. Voss. *Χεύαντες* Il. *Ψ.* vs. 257. et alibi apud Homerum legitur. Grammaticus MS. Meerm. *Τὸ υ τῷ ε ἐπιφέρει* (*ἡ Αἰολίς*). *οἷον χέαντες χεύαντες, ἔαδον εὔαδον.* Conf. Io. Grammat. et Eustath. ad Od. *Π.* p. 1792, 57. Contra ea *ΕΠΙΣΚΕΑΣΑΝΤΑ* est in Marmore Cumeo Caylusii vs. 42. pro *ἐπισκευάσαντα.* Cretenses, vt auctor est Hesychius, pro *ἄρκευθος* pronunciabant *Ἄργετος.* Koen.

93) Cod. b. *τὰς γενικὰς εἰς εὐθείας μετάγοντες, ὁ μάρ-*

τυρος κλίνουσι τοῦ μαρτύρου, καὶ ὁ φύλακος τοῦ φυλάκου. Post quae sequuntur haec: τῷ π ἀντὶ τοῦ μ χρῶνται, ὄππατα ἀντὶ τοῦ ὄμματα λέγοντες. eademque ratio Codicis a. Cod. c. τὰ ὀνοματικὰ ὁ μάρτυρος κλίνεται καὶ ὁ φύλακος. statimque post: τῷ π ἀντὶ τοῦ μ χρῶνται, ὄππατα ἀντὶ τοῦ ὄμματα. Cod. August. Τὰ ὀνοματικὰ εἰς ες λήγοντα ἐπὶ εὐθείας τῶν πληθυντικῶν εἰς ος ἐκφέρουσιν, ὁ μάρτυρος λέγοντες ἀντὶ τοῦ ὁ μάρτυς, καὶ ὁ φύλακος. statimque post: Τῷ π ἀντὶ τοῦ μ χρῶνται. ὄππατα ἀντὶ τοῦ ὄμματα. SCHAEF.

94) *Τὰ ὀνοματικὰ*] Priores edd. *Τὰς γενικὰς εἰς εὐθείας μετάγοντες ὁ μάρτυρος κλίνουσι τοῦ μαρτύρου, καὶ ὁ φύλακος τοῦ φυλάκου.* Vt Voss. MS. sic et Vat. habet, transposito duntaxat verbo *κλίνουσι* post *ὁ μάρτυρος*. Meerm. *Τὰ ὀν. ὁ μάρτυρος καλέουσι καὶ ὁ φ.* Etymologus Leidensis MS. V. *Μάρτυροι δύο ἐπιδέχεται γενικὰς, ὡς γὰρ ψίθυρ ψίθυρος, ψίθυρος ψιθύρου, οὕτως μάρτυς μάρτυρος, μάρτυρος μαρτύρου.* Aeolicum est, et ab Alcaeo vsurpatum, *ἄγωνος*, pro *ἀγών*· vid. not. ad Hesych. V. *Ἄγωνον*, et Io. Grammatic. vel alius in priori tractatu de Dial. Aeolica. *Γέροντος*, pro *γέρων*, Aetolis adscribit Aristophanes Grammaticus apud Eustath. ad Homer. Il. *B*. pag. 279, 39. Similis est *σχηματισμὸς* in aliis longe plurimis: *τρίβακος* et *ἱέρακος*, pro *τρίβαξ* et *ἱέραξ*, praebet Etymol. M. p. 765. l. 48. et 54. *κηρυκος* p. 775, 26. *ἄνακος* pag. 96, 34. Vsus *θύλακος* probauit prae *θύλαξ*. Ad recentiores transiit *ἅρπαγος* et *γλαῦκος*, pro *ἅρπαξ* et *γλαύξ*· quorum hoc notauit in Zenodoti tractatu *περὶ φωνῶν ζώων* Anim. ad Ammon. III. 18. p. 230. Cl. Valckenaerius; illud in scholio ad Aristoph. Plut. vs. 800. magnus Hemsterhusius, cuius egregia est obseruatio ad Lucian. T. I. p. 433. Vt *φύλακος*, sic huius etiam formae alia quaedam nomina propria reperire licet, eaque, quod ad Grammaticum inprimis facit, genuina Aeolica vel Dorica. *Ἀλώπεκος* Metapontinus, philosophus Pythagoricus, memoratur Iamblicho de V. Pythag. S. 267. pag. 215. *Ἄνακος*, tibicen Phigalensis, in Amphionis versu apud Athenaeum L. XIV. pag. 629. A. Laconicum nomen *Ἄρακος*, plus semel obuium in Xenophontis Hist. Graeca, ad eandem classem pertinere, docet nos Hesychius V. *Ἄρακος, ἱέραξ, Τυῤῥηνοί*· cum qua

glossa homines docti vtiliter contulissent V. *Βάρβαξ, ἱέραξ, παρὰ Λίβυσι,* quod est per dialectum pro *ἄραξ*. Quod ad *ἄρακος* proxime accedit, Suidae *Ἀείρακος, ἡ ἔλαφος παρὰ Κρησὶ,* cum fructu admouebitur Hesychio V. *Βεῖριξ, ἔλαφος,* et V. *Βέρκιος,* (sic e Phauorino scribendum, idque per metathesin literae ῥ, Laconibus propriam, pro *Βείρικος* ponitur, hoc autem pro *Βεῖριξ·*) *ἔλαφος ὑπὸ Λακώνων.* In Suida *ἀείρικος,* quod ob Hesychium forte nonnulli restituendum censeant, literarum series non admittit. Ceterum notum est, Romanis etiam antiquitus *mentis, vomeris,* aliaque eius generis recto casu vsurpata fuisse: vid. Gifanii Index in Lucret. V. *Sanguinis.* KOEN. Aeolicus nominatiuus *ἄγωνος,* quem Koenii egregia nota commemorat, facit vt meminerim vocis *λεοντάγχωνος* in Callimachi Epigrammate XXXVI.

> *Τίν με, λεοντάγχωνε, συοκτόνε, φήγινον ὄζον*
> *θῆκε . . . τίς; Ἀρχῖνος. ποῖος; ὁ Κρής. δέχομαι.*

Iam Ernestius *λεοντάγχωνος* pro monstro verbi habuit, probans, perinde vt Iacobsius, Valckenarii coniecturam *λεόνταγχ' ὧδε.* Sed in hac *ὧδε,* inter duos positum vocatiuos, ex meo sensu tam durum est, vt nullo modo possim assentiri. Ab amicissimo Boissonado excitatus, vt meam de hoc Callimachi loco sententiam expromerem, memor facilis commutationis litterarum $\overline{\chi}$ et $\overline{\lambda}$, $\overline{\omega}$ et $\overline{\alpha\iota}$, statim incidi in *λεοντόχλαινε,* quod Herculis epitheton etiam in Analectis Brunckii T. II. pag. 99. legitur. Quod cum Boissonado meo indicassem, is me monuit, eandem coniecturam secum ab Amstelodamensi Critico, Dauide Iacobo van Lennep, perdocto editore Heroidum Ouidii, communicatam esse. Ab eodem paullo post accepit notam ineditam Hemsterhusii, qua vulgata Callimachi scriptura defenditur. Hanc, veniam nactus, publici iuris faciam. Sic igitur Vir Summus: „Videri possit debuisse per $\overline{o}$ scribi *λεοντάγχονε,* quippe quod primum oriri videatur ex *λέων λέοντος* et *ἀγχόνη.* Veruntamen analogiae hîc est diuersa ratio. Primum *ἄγχων,* participium verbi *ἄγχω,* mutatur in nomen vel adiectiuum vel proprium. *ἄγχων* hoc pacto adiectiuum quidem genitiuum habet *ἄγχοντος,* sed proprium nomen formam genitiui aliam adsciuit *ἄγχωνος.* Iam *λεοντάγχων* notat

leonis strangulatorem, in genitiuo per ω habens λεοντάγχωνος. Hic genitiuus conuertitur in alterius declinationis nominatiuum, quod saepe in graeca lingua fit, vt μαρτυρ μάρτυρος, ὁ μάρτυρος, ου. φύλαξ, ακος, ὁ φύλακος. Pari modo ἄγχων in genitiuo ἄγχωνος; hinc adiectiuum exsistit ἄγχωνος et λεοντάγχωνος. Itaque non est mutatum ο in ω." Quod Hemsterhusius de Λεοντάγχων, gen. Λεοντάγχωνος, vt nomine proprio, dixit, verum est. Sic legitur in Alciphrone III. 67. Διψοφαπαυσίλυπος (corr. ex Cod. Paris. 1696. Διψαναπαυσίλυπος) Πλακουντομύωνι, etsi Epistolographus dicit etiam Ζωμεκπνέοντι (III. 7.), Τραπεζοχάροντι (III. 46.) et Πατελλοχάροντι (III. 54), vbi Eustathius a Berglero citatus vtitur accusatiuo Πατελλοχάρωνα. Sed Callimachum e genitiuo λεοντάγχωνος nouum fecisse nominatiuum, totidem illum litteris scriptum, vt mihi persuaderi patiar, tantum abest, vt hunc nominatiuum inter voces barbaras referendum censeam. Voces quidem μάρτυρ et φύλαξ, quas antestatur Hemsterhusius, nego esse analogas. Etenim syllabae υρ et ακ (φύλαξ nihil est aliud quam φύλακς) non merae sunt καταλήξεις, sed radicum sunt propriae, in omnibusque harum vocum deriuatis comparent. Nec magis analoga sunt adiectiua γοργὼψ, γοργωπὸς, ἄζυξ, ἄζυγος, γαμψώνυξ, γαμψώνυχος, alia, siquidem syllabae ωπ, υγ et υχ item sunt propriae radicum. Lingua Graeca numerum habet satis magnum vocabulorum in ος desinentium, quae sic immutari possunt, vt finalis syllaba fiat ων. E. c. εὔσχημος, εὐσχήμων, ἄναιμος, ἀναίμων, ἄπειρος, ἀπείρων, ἄριστος, Ἀρίστων. Simili ratione dici possit λεόνταγχος, λεοντάγχων. Priorem formam, quam reuera Valckenarius in Callimachi Epigrammate poni iussit, tueri videtur analogia vocis σύαγχος. Neque reiiculum sit λεονταγχὴς, cum Graeca lingua norit δειραγχὴς, χοιραγχὴς nomenque proprium Χοιράγχης. V. supra p. 352. Sed qui syllabam mere καταληκτικὴν ων opinatur augeri posse noua καταλήξει ος, vt e. c. ab Ἀρίστων Ἀρίστωνος oriatur nouus nominatiuus ὁ Ἀρίστωνος, is alium sibi quaerat fideiussorem quam Io. Langium, qui in Nicephori Callist. Hist. Eccles. T. I.

§. XVIII. 95) Τὰς κλητικὰς τῶν εἰς ων ληγόντων

---

p. 24. καθά φησιν ὁ Ἀρίστωνος (*Plato*) sic vertit: *quemadmodum inquit Aristonus.* Suidae T. III. pag. 638. *Φρύνωνος, ὄνομα κύρι ν,* iam interpres habuit pro genitiuo nominis proprii *Φρύνων.* In Harpocratione, vnde Lexicographus articulum sumsit, pro *Φρυνωνος* legitur *Φρύνων:* et sic etiam in Suida auctoritate Codicis Vat. 375. corrigendum. Sed de formatione vocum in *ωνος* et *ωνη* desinentium, ne haec nota nimis excrescat, alio loco *) agam. Nunc nihil addam nisi articulum Arcadii MS., quo plura nomina in *ωνος* exeuntia continentur: *Τὰ εἰς ωνος ἁπλᾶ ὑπερδισύλλαβα ὀξύνεται, κοινωνὸς, οἰωνὸς, Γελωνός· τὰ δὲ συνθετα προπαροξυνεται, τετράγωνος, ἄφωνος, ἄγωνος. τὸ δὲ Κόρωνος κύριον, τὸ δὲ κορωνὸς προσηγορικόν.* Pseudo-Herodianus Epimer. addit: *κολωνὸς ὁ ὑψηλὸς τόπος, μελεδωνὸς ὁ φροντιστὴς, Τιθωνὸς κυριον, υἱωνὸς ὁ ἔγγονος, καὶ τὰ προπαροξύτονα εὔωνος καὶ δύςωνος* **) *ἐκ τοῦ ὠνῶ, τὸ ἀγοράζω.* Compositum *ἄγωνος, carens angulo* ***), in Lexicis nostris frustra quaeras. De v. *Κόρωνος* consuli potest e. c. Verheyk. ad Antonin. Liberal. p. 116. Bast.

95) Cod. b. — *συστέλλουσιν· χελιδὼν χελιδὸν, ἀηδὼν ἀηδὸν, σαρπηδὼν σαρπηδόν.* Cod. c. *τὰς κλητικὰς τὰς* (sic) *εἰς ων ληγόντων ἑνικῶν συστέλλουσι, χελιδὼν χελιδόν,* ceteris omissis. Cod. August. *Τὰς κλητικὰς τῶν εἰς ων ληγόντων ἑνικῶν συστέλλουσιν. χελιδὼν, χελιδὸν, τρυγὼν, τρυγόν.* Schaef.

*) Ibi Bastius meus etiam has Hesychii glossas expendet, quibus fateor me nonnihil perturbari. T. II. c. 563. *Μελεδών. φροντιστὴς, μεριμνητής.* Mox c. 564. *Μελεδωνοί. φροντισταί. Μελεδών. ὁ βασιλεύς.* Quae si vitio carent, quid aliud significant, quam syllabam *καταληκτικὴν ων* in nonnullis vocibus augeri posse noua *καταλήξει ος?* Schaef.

**) *Δύςωνος* adde Lexicis. Schaef.

***) Scilicet a *γῶνος, angulus,* pro *γωνία.* Valckenarius ad Herodot. p. 327. a.: „*Angulus* non *γωνία* tantum sed et *γῶνος* dici potuit: Hesych. *Γῶνορ, γωνία, Λάκωνες.*" Sch.

ἑνικῶν συστέλλουσιν. οἷον χελιδὼν, ὦ χελιδὸν, Μακεδὼν, ὦ Μακεδόν [96]).

§. XIX. [97]) *Ἀεὶ* [98]) *τῶν αι διφθόγγων τὸ ι ἐκβάλλουσιν, ὅταν αὐταῖς μὴ σύμφωνον ἐπιφέρηται. οἷον Ἀλκαῖος Ἄλκάος, καὶ ἀρχαῖος ἀρχάος.*

---

96) *Μ. ὦ Μακεδόν*] Pro vltimis, quae e Voss. adposui, in Vatic. Meerm. omissa, priores edd. *ἀηδὼν ἀηδὸν, Σαρπηδὼν Σαρπηδόν.* In Io. Grammatico est *χελιδὼν χελιδὸν, Μακεδὼν Μακεδὸν, Ἀπόλλων Ἄπολλον·* in Grammatico Meermanniano MS. *χ. χ. τρυγὼν τρυγόν.* Ad Sapphus versum in Hephaestionis Enchir. p. 39. *Τί με Πανδιονὶς, ὠράνα χελιδὼν,* Is. Vossius in margine libri sui, qui cum MSS. collatus exstat in Bibliotheca Leidensi, *χελιδὸν* correxit, et *ὠραννὰ* i. e. *ὦ ἐραννά.* Minus recte vulgo *ὡραία* Viri docti emendant, quod in textum recepit Wolfius in Sapphus fragm. n. XXXIII. Koen.

97) Codd. a. et b. aduerbium *ἀεὶ* omittunt. Cod. c. *τῶν αι διφθόγγων τὸ ῑ ἐκβάλλουσιν, ὅταν αὐτῇ μὲν* *) *σύμφωνον ἐπιφέρηται, οἷον ἀλκαῖος ἄλκάος καὶ ἀρχάος.* post quae leguntur haec: *Τέλος τῶν διαλέκτων.* nam Cod. c., perinde vt Meerm., in hoc articulo desinit. Cod. August. *Τῶν διὰ τοῦ αιος διφθόγγου τὸ ι ἀποβάλλουσιν, ὅταν μὴ σύμφωνον ἐπιφέρηται. οἷον Ἀλκαῖος Ἀλκάος, ἀρχαῖος ἀρχάος, καὶ τἄλλα* (Tittmann. *καὶ τὰ ἄλλα*). Sch.

98) *Ἀεὶ*] Accedit vocula e Voss. eandemque habet Io. Grammaticus, in quo concinnius legitur: *Αἰεὶ τῆς αι διφθόγγου* — et *ὅταν αὐτῇ ἐπιφέρηται σύμφωνον.* Grammaticus Meerm. MS. *Τὸ ι τῆς αι διφθόγγου ἀποβάλλει (ἡ Αἰολὶς), ὅταν αὐτῷ ἐπιφέρηται σύμφωνον.* Itaque Nostrum ad Io. Grammaticum correxerim, inprimis cum *ὅταν αὐτῇ* sit in MS. Meerm. qui in hoc articulo desinit. Dialectum notauit, praeter ceteros, Etymol. M. p. 66, 25. Conf. §. XXX. de Dial. Attica. Huius loci meminit F. Oudinus Misc. Obs. Nou. V. pag. 431. Koen. Sic etiam *παλαιὸς, πάλαος.* Coray ad Isocrat. p. 61.: *Ἐκ τοῦ Παλαιὸς, ὅπερ Αἰολεῖς μονοφθογγοῦντες καὶ προπαροξύ-*

*) En rursus confusa *μὴ* et *μέν.* V. Bastius supra p. 576. not. υ). Schaef.

§. XX. [99]) Τὸ εἷμα, γραφόμενον διὰ τῆς ει διφθόγγου, ἔμμα λέγουσι [1]), τρέποντες τὸ ι εἰς τὸ ἀμετάβολον, ὡς ἐν τῷ φθείρω φθέῤῥω, κτείνω κτέννω, καὶ ἕτερα.

§. XXI. [2]) Τὸ η καὶ οὗτοι εἰς α τρέπουσι· τὸ γὰρ Μίλητος, διὰ τοῦ η γραφόμενον, Μίλατος λέγουσι, διὰ τοῦ α προφέροντες [3]).

§. XXII. [4]) Τὸ ο εἰς ε τρέπουσιν, ἐπαγομένου τοῦ δ. τοὺς γὰρ ὀδόντας ἔδοντας λέγουσι, καὶ τὰς ὀδύνας ἐδύνας [5]).

νοντες προέφερον, Πάλαος, ὥς φησιν Εὐστάθιος (Ἰλ. Α, σελ. 28.) παρέπλασεν ἡ παρ' ἡμῖν συνήθεια τὸ Παλαβὸς, ἢ, Παλαυός. Bast.

99) Cod. b. — ἔμμα λέγουσι, καὶ τὴν ὀδύνην ἐδύνην καὶ τοὺς ὀδόντας ἐδόντας. In Cod. August. articulus sic scriptus est: Τὸ αἷμα, γραφόμενον διὰ τῆς αι διφθόγγου, ἆμα γράφουσι. Schaef.

1) ἔμμα λέγουσι] Quae ab his vocibus sequuntur in hoc articulo, de solo Voss. adiecta sunt. Edd. Τὸ εἷμα — ἔμμα λέγουσι, καὶ τὴν ὀδύνην ἐδύνην, καὶ τοὺς ὀδόντας ἐδόντας· postrema cum MSS. ad §. XXII. retuli. De ἔμμα adeantur VV. DD. ad Hesych. V. Γέμματα, ἱμάτια. Proxime accedit ἐμμὶ Aeolicum pro εἰμί. Conf. supra §. XI. infra §. LXIV. Koen.

2) Codd. a. et b. τὸ μίλητος, διὰ τοῦ η γραφόμενον, διὰ τοῦ α ἐκφέρουσι, μίλατος λέγοντες. Cod. August. τὸ Μίλητος διὰ τοῦ α γρά (Hermannus: „f. γράφουσι.“ Tittmann. diserte γράφουσι.), Μίλατος λέγοντες. Schaef.

3) διὰ τοῦ α προφ.] Vatic. MS. et priores edd. Τὸ Μίλητος διὰ τοῦ η γραφόμενον διὰ τοῦ α ἐκφέρουσι, Μίλατος λέγοντες. Μίλητος est in Anytae Epigrammate in Wolfii fragm. n. XXIII. Koen.

4) Cod. b. hunc articulum omittit. Cod. August. non habet nisi haec: τοὺς ἔδοντας λέγουσι, καὶ τὴν ὀδύνην ἐδύνην. Apparet, librarium ante ἔδοντας omisisse ὀδόντας. Schaef.

§. XXIII. 6) *Πλανηθέντες δὲ κατά τινα προφορὰν* 7) *λέγουσι τὸν ζυγὸν σδυγὸν, καὶ τὸ ξίφος σκίφος, καὶ τὸ ψέλλιον σπέλλιον* 8).

---

5) *ἐδύνας*] MS. Vatic. eodem hoc ordine, sed breuius: *Τοὺς ὀδόντας φασὶν ἐδόντας, καὶ τὴν ὀδύνην ἐδύνην.* Editionum lectionem dedi ad §. XX. Grammaticis fere, cum *τῶν ὀδόντων* notationem tangunt, *ὀδόντες* dicti censentur *οἷον ἐδοντές τινες ὄντες*, ab *ἔδω*· vid. not. ad Hesych. V. *Ἔδειν.* Ad dialectum pertinet apud eundem *Βρενταὶ, βρονταί· Τέτα, λίαν, καρτά·* si hoc cum Is. Vossio pro *τόσα* accipiatur. *ἙΒΔΕΜΗΚΟΝΤΑ*, pro *ἑβδομήκοντα*, in Tabulae Heracliensis Prioris fragmento Britannico vs. 23. *ἜΝΤΕΣ*, pro *ὄντες*, eadem Tabula aliquoties suppeditat. Alia occupauit Maittairius de Dial. Dor. p. 152. D. Koen. Proclus in comment. inedito ad Platon. Cratylum c. 83. *τοὺς γὰρ ὀδόντας ἔ δ ο ν τ α ς καλοῦσιν Αἰολεῖς.* Boisson.

6) Cod. b. post *σπέλλιον* addit *καὶ τὴν ψαλίδα σπαλίδα.* Cod. August. dat, probante Hermanno de Gr. Gr. p. 55., *δυγὸν* pro *σδυγὸν*, et *σπάλιον* pro *σπέλλιον.* Sch.

7) *κατά τινα προφορὰν*] Hermannus de Gr. Gr. p. 55. corrigit *κατὰ τὴν προφ.* Bast.

8) *σπέλλιον*] Quod addunt praeterea edd. *καὶ τὴν ψαλίδα σπαλίδα*, MSS. iubentibus omisi. *Σκίφος*, vel *κσίφος*, *σκένος* vel *κσένος*, *σπέλλιον* vel *πσέλλιον*, *Σδεὺς*, aliaque id genus, priusquam repertae fuissent literae ξ, ψ, ζ, Graeci vniuersi omnes procul dubio scripserunt. Eum morem Aeoles, vt fuerunt antiquitatis valde studiosi, etiam cum reliqui istas literas recepissent, in plerisque custodiuerunt, a Grammaticis propterea notatum. Conf. infra §. XL. Aeolica sunt, Viris doctis etiam monentibus, apud Hesych. *Σκιφίας, Σκιφίζει, Σκίφος, Σκιφύδρια.* *Ἀγίσδεο* et *Μελισδόμεναι* Alcmanis apud Etymol. M. p. 22, 33. 486, 40. Apud Hesychium, ne plura congeram, supersunt *Δίσδημαι*, et *Λασδοίατο*· sed pro vltimo, quod post *Λάδας* ponitur, dubium non est, quin e serie Laconica forma *Λαδδοίατο* reponi debeat. In litera *Α* post *Ἀβριστὴν* *) apud eundem sequitur *ἈΒΡΙ-*

*) De h. v. conf. Ducang. Glossar. p. 221. v. *βούνευρον.* Bast.

§. XXIV. [9]) *Τοῖς εἰς ας λήγουσι ὀνόμασι προστιθέασι τὸ ι, τὸ Θόας Θόαις λέγοντες, καὶ τὸ τάλας τάλαις, καὶ τὸ μέλας μέλαις* [10]). *τὸ δὲ Αἴας Αἴαις οὐ λέγουσι διά τε τὴν ἐπαλληλίαν τῶν φωνηέντων τῆς αι*

ἌΧΕΤΑΙ, κοσμεῖται, θρύπτεται. Ex ordine literarum Is. Vossius *ἀβρίσχεται* correxit: genuinum praestare audeo *ἉΒΡΙΣΔΕΤΑΙ*, Dorice pro *ἀβρίζεται.**) Suo loco Hesych. *Ἀβρίζεσθαι, ἀβρύνεσθαι, καλλωπίζεσθαι·* Suidas: *Ἀβρύνεται, κοσμεῖται, θρύπτεται, καυχᾶται.* Pro ζ etiam simplex δ Aeoles frequentasse videntur: vid. Hesych. in *Δεύς*, et not. ad V. *Δαλόν.* Koen.

9) Codd. a. et b. articulum sic incipiunt: *τὸ θόας θόαις λέγουσι, καὶ τὸ μέλας μέλαις, καὶ τὸ τάλας τάλαις. τὸ δὲ αἴας* etc. Deinde habent *διὰ τὴν ἐπαλλ. τ. φων. καὶ τῆς διφθόγγου, διότι ἔμελλε κακόφωνος* (Cod. a. *κακόφωνον*) *εἶναι, καὶ διὰ τοῦτο ἐν τοῖς εἰς ας, ἔχουσι τὸ α μακρὸν*, etc. In sequentibus Cod. a. *ἅμα δὲ καὶ τῇ τῶν βρ. συλλαβῇ, τὸ πηλεὺς πήλευς λέγ.* Cod. b. *τὸ πηλεὺς πηλὲς λέγ.* Postea ambo *καὶ τὸ φθείρω φθέρω.* Mox Cod. c. *ἐπεὶ καὶ τὸ α τὸ φύσει μακρὸν μεῖζον.* In ambobus articulus finitur voce *ἐκείνων.* Cod. August. articulum sic scriptum habet: *Τὸ θόας θόαις λέγουσι, καὶ τὸ μέλας μέλαις, τὸ τάλας τάλαις. τὸ δὲ Αἴας Αἴαις. καὶ ἁπλῶς ἐν πᾶσι τοῖς τὸ ας μακρὸν ἔχουσιν ὀνόμασι προστιθέασι τὸ ι, διὰ τὴν ἐκ τῆς ἐπαλληλίας τοῦ α κακοφωνίαν. χαίρουσιν ἔστιν ὅτε καὶ ταῖς βραχυτέραις συλλαβαῖς. διὸ καὶ τὸ Πηλεὺς Παλεὺς λέγουσι, καὶ τὸ φθείρω φθέῤῥω, εἰς θετικὴν τὴν φυσικὴν μεταβάλλοντες ἔκτασιν.* ceteris omnibus omissis. Ceterum edidi *Θόας* et *Θόαις* maiusculis initialibus. Schaef.

10) *καὶ τὸ μέλας μέλαις*] Priores edd. *Τὸ θόας θόαις λέγουσι, καὶ τὸ μέλας μέλαις, καὶ τὸ τάλας τάλαις.* Pariter MS. Vatic. nisi quod vltima, *καὶ τὸ τ. τάλαις*, negligat. Tum eaedem cum Vat. *τὸ δὲ Αἴας Αἴαις οὐ λ. διὰ τὴν ἐπ. τῶν φ. τῆς αι δ. διότι ἔμελλε κακόφωνος εἶναι,*

*) Schneiderus Lex. Gr. v. *Ἀβρίζομαι* in Hesychio videtur *ἀβρίσχεται*, pro *ἀβρίσκεται*, vti addit, praeferre. Bast.

καὶ διὰ τοῦτο (*διὰ τί* ediderunt cum Valdero vterque Curio) *ἐν τοῖς* etc. Deinde *Πηλεὺς Πήλευς* e MSS. recepi pro *Πηλεὺς Πάλευς*, vt edd. quas vidi, habent omnes; quae mox praeferunt *ἐπεὶ καὶ τὸ α τὸ φύσει μακρὸν μεῖζόν ἐστι τῆς αι δ.* praetermissis in fine articuli verbis *χρῶνται τῇ αι διφθόγγῳ.* Quae Noster in hac obseruatione tradit, ex antiquiori haud dubie Grammatico hausta sunt; fortasse ex eodem, vnde sua deriuauit Etymol. M. p. 575, 53. Quando locus huc inprimis facit, eum e MS. Leidensi V. *Μέλαις* hic describere non grauabor: *Μέλαις καὶ τάλαις πλεονασμῷ τοῦ ι Αἰολικῶς. ἐπὶ δὲ τοῦ Αἴας οὐκέτι, διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῆς αι διφθόγγου. εἰ γὰρ ἦν Αἴαις, ἀλλεπάλληλος εὑρίσκετο ἡ αι δίφθογγος, καὶ ἦν κακόφωνον. Διὰ τοῦτο δὲ οἱ Αἰολεῖς προστιθέασι τὸ ι ἐπὶ τῶν εἰς ας, μακρὸν ἐχόντων τὸ α, ἐπειδὴ χαίρουσι τῇ βαρείᾳ τάσει, ὡς τὸ Πηλεὺς Πήλευς. Ἔτι δὲ χαίρουσι τῇ βαρυτέρᾳ συλλαβῇ, τὸ γὰρ κείρω κέῤῥω λέγουσι. τούτου χάριν προστιθέασι καὶ ὧδε τὸ ι, ἵνα βραχυτέραν τὴν συλλαβὴν ποιήσωσι. τὸ γὰρ μακρὸν α μεῖζόν ἐστι τῆς ἐχούσης αι διφθόγγου τὸ ι ἐκφωνούμενον.* In Etymologo edito pro, *χαίρουσι τῇ βαρυτέρᾳ συλλαβῇ*, legitur *χαίρουσι καὶ τῇ βραχυτέρᾳ συστολῇ.* Ex vtriusque lectionis comparatione in Etymol. corrigendum arbitror: *χαίρουσι τῇ τῶν βαρυτέρων συστολῇ·* in Nostro autem: *ἅμα δὲ καὶ ταῖς τῶν βαρυτέρων συστολαῖς·* vel etiam *τῇ τῶν β. συστολῇ·* cum in MS. Vaticano sit *τῇ τῶν βραχυτέρων συλλαβῇ.* Tum in Grammatico malim *ἡ γὰρ τάσει μακρὰ ἐλάττων ἐστὶ τῆς φύσει μακρᾶς*, pro *θέσει.* Verba quoque, quae paulo ante reperiuntur, *ἔμελλε γὰρ κακόφωνον εἶναι*, aptius, me iudice, parenthesi inclusa collocarentur post *διά τε τὴν ἐπαλληλίαν τῶν φωνηέντων.* — Ceterum de dialecto, qua *αις* pro *ας* in plurimis ab Aeolensibus efferebatur, vide quae supra notauimus pag. 210. sqq. Pauca per saturam addere iuuat. *Ὀνίαις παρέχειν* pro *ἀνίας* dixit Alcaeus in Apollonii Dysc. Excerpt. p. 429. B. *) Eodem pertinebit Sapphus

*) Integer poëtae locus in Excerptis (p. 560. Sturz.) sic habet: *Μηδ' ὀνίαις τοι πλέας ὑμέων παρέχειν.* Pro *τοι* Codex habet *τοῖς*, littera huius voculae finali (σ) cohaerente cum proxime sequente π (Append. ad Epist. Crit. p. 12. sq.): quare factum, vt illa littera in Excerptis concinnandis neglige-

fragmentum apud Athen. L. XV. p. 674. D. *Καὶ πολλαῖς ὑποθυμιάδες πλέκταις ἄντια παλαιδέραι*, modo e literarum vestigiis eruatur obuium: *καὶ πολλαῖς ὑποθυμιάδαις πλέκταις ἀνήτω ἀπαλαὶ δέραι*, vt verbum, puta *ἐχόντων*, absit. Alcaei locum, quo emendatio egregie confirmatur, ibidem habet Athenaeus: *ἀλλ' ἀννήτω μὲν περὶ ταῖς δέραις παρθέτω πλέκτας ὑποθυμιάδας*. Rarius est *ΠΑΙΣΑΣ*, pro *πάσης*, in Cumea Inscriptione in Comitis Caylusii *Recueil d'Antiq*. T. II. Tab. LVII. vs. 25. *ΑΑΒΕΩΝΑ ΠΑΙΣΑΣ ΕΟΝΤΑ ΤΕΙΜΑΣ ΑΞΙΟΝ.* Koen. Etymologici Leidensis articulus neque in Etymolog. Sorbon. neque in Paris. reperitur. Quando Koenii Gregorium emendantis ratio non omni ex parte satisfacit, quid mihi videatur, aperiam. Hoc quidem apparet, in Gregorii verbis, *ὅτι τάσει χαίρουσιν*, ad plenum sensum aliquid requiri. Quid enim significat *τάσει χαίρειν?* Sylburgius Ind. ad Apollonium: *Τάσις et τόνος idem.* Igitur Grammaticus dixerit oportet, quemnam *τόνον* velit intelligi. Iam in vulgus notum est, Aeoles *φεύγειν τὴν ὀξεῖαν τάσιν*. Itaque arbitror, cum Etymologicis edito et Leidensi legendum esse *ὅτι τῇ βαρείᾳ τάσει χαίρουσι*, h. e. *βαρυτόνως* efferre solere oxytona, e. c. *Πήλευς* pro *Πηλεύς*, *βράδυς* pro *βραδύς*, *κ. τ. λ.* Propterea Aeoles a Grammaticis *βαρυντικοὶ* dicti sunt. V. Etymolog. M. pag. 548, 19. 752, 13. Alterum Aeolicae dialecti *ἰδίωμα* hoc dicit Gregorius: *ἅμα δὲ καὶ χαίρουσι ταῖς τῶν βραχυτέρων συλλαβαῖς*. Haec plane non intelligo. Ac Koenius quidem *συστολῇ* iure praefert vulgato *συλλαβαῖς* *). Sed quod *βραχυτέρων* mutat in *βαρυτέρων*, fateor, neutrum comparatiuum mihi admodum placere, ac quomodocunque intelligam illud *βαρυτέρων*, haec tam parum aperte definiteque dicta videri, vt non possim non aliam loco affecto medicinam quaerere. Nisi multum fallor, loco vocis *βαρυτέρᾳ* (pro qua Etymolog. M. ex commutatione satis frequenti adiectiuorum *βαρὺς* et *βραχὺς* dat *βραχυτέρᾳ*) in eo libro, vnde transscriptum est Etymologicum Leidense, legebatur compendium

retur. *πλέας* Hasius, V. cl., in *πέλας* mutandum censet. Bast.

*) Scilicet librarii confuderunt compendia σν with λλ above, et σν with ςλ above. Bast.

διφθόγγου, καὶ ἵνα μὴ ταῖς αἴαις, ἤτοι γαίαις, συνεμπέσῃ. ἔμελλε γὰρ κακόφωνον εἶναι. Ἀλλ' ἐρεῖ τις· καὶ διὰ τί ἐν τοῖς εἰς ας, τοῖς ἔχουσι τὸ α μακρὸν, προστιθέασι τὸ ι, ὡς ἐν τῷ Θόας καὶ τοῖς λοιποῖς; καὶ ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι τάσει χαίρουσιν, ἅμα δὲ καὶ ταῖς τῶν βραχυτέρων συλλαβαῖς. τὸ Πηλεὺς Πήλευς λέγουσι, καὶ τὸ φθείρω φθέῤῥω. ἡ γὰρ θέσει μακρὰ ἐλάττων ἐστὶ τῆς φυσει μακρᾶς. ἐπεὶ οὖν τὸ φύσει μακρὸν α μεῖζόν ἐστι τῆς αι διφθόγγου, τῆς ἐχούσης τὸ ι ἐκφωνούμενον, (ὁ γὰρ ποιῶν ἔργον δύο στρατιωτῶν, ἰσχυρότερός ἐστιν ἐκείνων,) χρῶνται τῇ αι διφθόγγῳ.

τ'
βαρυ. Hoc autem compendio non tantum comparatiuus adiectiui βαρὺς, sed etiam βαρύτονος significatur. Itaque suspicor corrigendum esse: ἅμα δὲ καὶ (χαίρουσι) τῇ τῶν βαρυτόνων (scil. ῥημάτων) συστολῇ. Quaenam Grammaticus intelligat verba βαρύτονα, satis docet exemplum additum φθείρω φθέῤῥω (aut κτείνω κτέννω), in quo ει in ε corripitur. Certe sic sensus loci fit manifestus et definitus. Post φθείρω φθέῤῥω Gregorius addit: ἡ γὰρ θέσει μακρὰ ἐλάττων ἐστὶ τῆς φυσει μακρᾶς, quae verba nulla difficultate laborant. Scilicet duplici ρ, quod breue erat ε, θέσει (*positione*) producitur: sed syllaba solà positione producta quasi minus ponderis ac virium habet, quam quae φύσει longa est. Vnde passim fit, vt syllabae, quas ob positionem pro longis habeas, breuium loco ponantur. Itaque Koenius, vt mihi quidem videtur, toto coelo errat θέσει mutans in τάσει. Vellem hoc τάσει explicasset. Grammatici distinguunt συλλαβὰς φύσει μακρὰς a συλλαβαῖς θέσει μακραῖς. Cf. Hephaestion eiusque Scholiast., aut Draco Stratonicensis. Grammaticus Hermann., item citans nomen proprium Θόας, p. 422, 3. ἂν δὲ ἡ γενικὴ τὴν φύσει μακρὰν τῆς εὐθείας εἰς θέσιν μεταποιῇ, ὡς τὸ Θόας, Θόαντος. Ibid. p. 442, 102. τὰ εἰς ρος λήγοντα ὀξύτονα ὅτε ἔχει τὴν τρίτην ἀπὸ τέλους ἤτοι θέσει μακρὰν ἢ φύσει κ. τ. λ. Bast.

§. XXV. [11]) Οἱ αὐτοὶ πολλάκις εἰς ᾱ ποιοῦσι τὰς εὐθείας. ὁ Ἀρχύτα γὰρ λέγουσιν ἀντὶ τοῦ ὁ Ἀρχύτης, ὁ Ὑβραγόρα ἀντὶ τοῦ ὁ Ὑβραγόρας, ὡς καὶ οἱ Ἀττικοὶ [12]), τὰς εἰς ᾱ κλητικὰς εἰς εὐθεῖαν μετάγοντες.

---

11) Codd. a. et b. — *εὐθείας, ἀρχύτα γὰρ λέγουσιν ἀντὶ τοῦ ἀρχύτης.* Cod. b. post *ὁ ὑβραγόρας* *) addit haec: *γέρων ἱππηλάτα πηλεὺς, ἀντὶ τοῦ ὁ ἱππηλάτης παρ' Ὁμήρῳ, καὶ ἱππότα νέστωρ.* ceteris omissis. In Cod. August. articulus sic scriptus est: *Μεταποιοῦσι πολλάκις τὰς εὐθείας, ὁ Ἀρχύτα λέγοντες ἀντὶ τοῦ Ἀρχύτης, καὶ ὁ Ὑβραγόρα ἀντὶ τοῦ Ὑβραγόρας.* ceteris omissis. Schaef.

12) *ὡς καὶ οἱ Ἀττικοὶ*] In prior. edd. missis quae post *ὁ Ὑβραγόρας* e MS. Voss. addidi, eorum loco legitur: *Γέρων ἱππηλάτα Πηλεὺς, ἀντὶ τοῦ ὁ ἱππηλάτης, παρ' Ὁμήρῳ μὲν ἱππότα Νέστωρ.* Nomen proprium *Ὑβραγόρας* aliunde mihi nondum innotuit; innotuerunt eiusdem compositionis *Ἀγησαγόρας, Ἀρισταγόρας, Εὐαγόρας, Ἰσαγόρας, Κριναγόρας, Λεωγόρας, Ὀρθαγόρας, Πνυταγόρας, Πρωταγόρας,* aliaque. De Aeolismo conf. §. XLI. de Dial. Attic. Koen. Pseudo - Herodianus Epimer. MS. *Τὰ διὰ τοῦ ορας ἐκφερόμενα (ὀνόματα) διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφονται, οἷον Πυθαγόρας* (al. *Πρωταγόρας*: optime feceris, si ambo nomina iungas:) *Κλεαγόρας, κ. τ. λ., πλὴν τοῦ γειώρας γεωργὸς, καὶ Γειώρας κύριον παρὰ τῷ Ἰωσήπῳ ἐν ταῖς ἱστορίαις.* De commutatione nominum propriorum *Pythagoras* et *Protagoras* v. Creuzer. Histor. Gr. Fragm. p. 7. Etiam in Themistio p. 317. B. Henr. Valesius *Πρωταγόρας* pro *Πυθαγόρας* legendum censet. Alia nomina in *αγορας* desinentia sunt *Ἀναξαγόρας, Διαγόρας, Πραξαγόρας, Θεμισταγόρας* (Alciphr. III. 55.), *Κλειταγόρας* (Etymolog. M. p. 517, 50.). Bast.

*) Lexicis adde *ὑβρίγελως*, quo nomine vtitur Manetho IV. v. 446. Item *ὑβρισμός*, i. q. *ὕβρισμα*. Thomas M. p. 863. *Ὕβρις λέγε, καὶ μὴ ὑβρισμός.* vbi Oudendorpius: „Sic tamen Aeschylus apud Athenaeum Lib. XV. cap. 2. *ὕβριζ' ὑβρισμούς.*" Item *ὑβριστὴρ*, quod legas in Meleagri Epigr. CXIX. v. 7. Eandem formam Codex Lips. in Homeri Il. XIII. v. 633. habet. Schaef.

§. XXVI. [13]) Τὰ εὐκτικὰ τοῦ ἐνεργητικοῦ τοῦ πρώτου ἀορίστου διὰ τοῦ εια προφέρουσι, τύψαιμι τύψεια, ποιήσαιμι ποιήσεια, λέξαιμι λέξεια [14]). καὶ

---

13) Codd. a. et b. τὰ εὐκτ. τοῦ πρ. ἀορ. τοῦ ἐνεργ. διὰ τοῦ εια προφέρουσιν, οἷον τύψ. τ., π. π., ὑποστρέψαιμι ὑποστρέψεια, καὶ τῷ μὲν etc. Deinde οἱ ἀθην. οἷον τύψειας etc. Cod. August. Τὰ εὐκτικὰ τοῦ ἐνεργητικοῦ ἀορίστου διὰ τοῦ εια προφέρουσιν, οἷον τύψαιμι τύψειαν, π. π., ὑποστρέψαιμι ὑποστρέψεια. καὶ τῷ μὲν etc. Deinde τύψειας, τύψειεν καὶ τύψειαν etc. SCHAEF.

14) λέξαιμι λέξεια] Pro hoc exemplo, quod ab edd. abest, MS. Vatic. habet ὑποστρέψαιμι ὑποστρέψεια. Quod de Atticis ait Grammaticus, praeter ceteros confirmat Etymologus Leidensis MS. V. Τίσειαν, εὐκτικὸν Αἰολικὸν τρίτου προσώπου τῶν πληθυντικῶν· ἐκεῖνοι γὰρ τὸ τύψεια τύψεια λέγουσι· ὡσαύτως τὸ τύψαις τύψειας, τὸ τύψαι τύψειε. καὶ τῷ μὲν πρώτῳ προσώπῳ χρῶνται οἱ Αἰολεῖς· τοῖς δὲ λοιποῖς προσώποις ἡ κοινὴ καὶ ἡ τῶν Ἀθηναίων συνήθεια καὶ διάλεκτος. Ista paulo aliter, neglecta τῶν Ἀθηναίων mentione, vulgantur in Etymol. edito p. 760, 16. Conf. Thom. Munckerus ad Ouidii Metam. L. VII. Argum. Fab. XXIX. et Maittairius in Alphabeto Dialect. ad Aretaeum Cappad. p. 515. KOEN. Bastius: „Etymologica Paris. et Sorbon. in articulo τίσειαν congruunt cum Etymologico edito, nisi quod extrema articuli breuius etiam sic scripta habent: τοῖς δὲ λοιποῖς ἡ κοινὴ διάλεκτος. Aeolicum hunc optatiuum librarii passim vitiarunt. Sic supra p. 576. not. o) ex Scholiis Homericis exemplum attuli, vbi pro μείνει (aut μείνῃ) corrigendum μείνειεν. In Libanio IV. p. 1103. editum legimus: ὁ μὲν οὖν ἐδίωκεν, ὡς ἀποκτηνείων· αἱ δὲ ἔφευγον. Verbum ἀποκτηνείω barbarum est. Restituendum ἀποκτείνειεν, vt habet Cod. Vat. 305., cuius scripturam Leo Allatius secus quam oportebat intellexit.“ Adde Bastii notam supra p. 583. In Dionysii Hal. Ant. Rom. III. c. 26. pro ἐπιχειρήσαιεν e Cod. Vat. scribendum ἐπιχειρήσειαν. Ibid. I. c. 80. idem liber seruauit genuinum δράσειαν. SCHAEF.

τῷ μὲν πρώτῳ προσώπῳ οὗτοι μόνοι κέχρηνται, τῷ δὲ δευτέρῳ καὶ τρίτῳ οἱ Ἀθηναῖοι, τύψειας, τύψειε, τύψειαν τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν.

§. XXVII. [15]) Διαιροῦσι καὶ συναιροῦσιν [16]) ἔσθ' ὅτε τὴν ει δίφθογγον. ἀντὶ γὰρ τοῦ Ἀργεῖοι Ἀργέϊοι [17]) λέγουσι, καὶ ἀντὶ τοῦ βασιλέϊ βασιλεῖ.

§. XXVIII. Οὗτοι τρέπουσι τὴν ει δίφθογγον εἰς τὴν οι δίφθογγον, ὡς ἐπὶ τοῦ [18]) ὄνειρος ὄνοιρος.

---

15) Codd. a. et b. τούτων εἰσὶ καὶ αἱ διαιρέσεις, ἀντὶ τοῦ ἀργεῖοι ἀργέϊοι λέγουσι, καὶ αἱ συναιρέσεις τῶν αὐτῶν, βασιλέϊ βασιλεῖ. Eodem modo Cod. August., nisi quod particulam γὰρ post ἀντὶ addit. SCHAEF.

16) Δ. καὶ συναιροῦσιν] Longe aliter MS. Vat. et prior. edd. Τούτων εἰσὶ καὶ αἱ διαιρέσεις, ἀντὶ γὰρ τοῦ Ἀργεῖοι Ἀργέϊοι λέγουσιν. καὶ αἱ συναιρέσεις τῶν αὐτῶν, βασιλέϊ βασιλεῖ. KOEN.

17) Ἀργέϊοι] V. supra p. 584. et Koen. infra ad §. XL. SCHAEF.

18) ἐπὶ τοῦ] Duae voculae, quas posui, de MS. accesserunt. Ὄνοιρον Aeolensibus adscribunt etiam Io. Grammaticus et Etymol. M. p. 660, 53. Ἄναιρον Cretensibus Hesychius. Ὄρπετον amorem Sappho vocauit apud Hephaest. in Ench. p. 24. pro ἕρπετον. Vid. D'Oruill. in Vanno Crit. p. 523. KOEN. Aeolicam mutationem diphthongi ει in diphthongum οι commemorat etiam Etymol. Paris. in hoc articulo: Ἀλείτης, ὄνομα, τὸ λει δίφθογγον. τὰ διὰ τοῦ ιτης παρώνυμα διὰ τοῦ ι γράφεται, πλὴν τοῦ ἀλείτης *) καὶ τὰ ὅμοια. τοῦτο δὲ, ἐπειδὴ ἀντιπαράκειται αὐτῷ τὸ ο, ἀλοίτης, σημαίνει δὲ καὶ αὐτὸ τὸν ἁμαρτωλόν. καθόλου δὲ τὰ ἔχοντα τὸ ο ἀντιπαρακείμενον, ἔχουσι τὸ ε ἐγκείμενον — ἢ ὅτι κατὰ διάλεκτον αἰολικήν· (suppl. ex Cod. Sorb. οἱ γὰρ Αἰολεῖς) τὴν ει δί-

*) Compositum huius vocis, quo Lexica carent, διαλείτης, habet Scholiastes Ven. ad Homer. Il. T. 90. interpretans ὁ διόλου ἁμαρτωλός. In Cod. Ven. A. perperam legitur διηλίτης: nec rectius in Scholio a Valckenario Animaduers. ad Ammon. p. 249. edito διαλίτης. De hoc Scholio v. quae infra ad §. LXV. Dial. Aeol. dicentur. BAST.

§. XXIX. [19]) *Τοῖς δυϊκοῖς ἀριθμοῖς οὗτοι οὐ κέχρηνται* [20]), *καθὰ δὴ καὶ οἱ Ῥωμαῖοι, τούτων ὄντες ἄποικοι.*

§. XXX. *Οὗτοι ταῖς εἰς ω ληγούσαις δοτικαῖς οὐ προςγράφουσι τὸ ῖ, ὡς τῷ Ὁμήρῳ, καὶ τῷ σοφῷ* [21]).

φθογγον εἰς οι τρέπουσι. τὸ γὰρ ὄνειρον ὄνοιρον, καὶ τὸ ἐπείγω ἐποίγω. Pro *μάγειρος* supra p. 280. monui Aeoles dixisse *μάγερρος*. Postmodum in Etymologico Sorbon. haec mihi oblata sunt: *Μάγειρος· ὡς ὄνειρος, πέπειρος, αἴγειρος, καί φασι γενέσθαι παρὰ τὸ μασσειν. Ἀλεξίων δέ φησι, ἤτοι ὅτι μαγεία τίς ἐστιν ἡ ἄρτυσις τῶν ἐψημάτων* (f. *ὀψημάτων* *): conf. Schneider. Lex. Gr. v. *ὄψημα*:), *ἢ ἐπεὶ εἰς μεῖον αὐτὰ συγκόπτουσι. ῥηματικὸς γάρ ἐστιν ὁ χαρακτὴρ, καὶ ἁρμόσσει τῷ μάσσω ῥήματι. Φιλόξενος δὲ λέγει, ὅτι παρ' Αἰολεῦσιν ἡ γραφὴ διὰ τοῦ ι ἐστὶ, μάγοιρος* (sic). Postremum an recte tradatur, pro certo non dicam. Bast.

19) Cod. b. *τ. δ. ἀρ. οὗτοι κέχρηνται οὐδαμῶς, καθὰ δὴ* etc. Cod. August. pro *καθὰ* habet *καθὸ*. Schaef.

20) *οὐ κέχρηνται*] *κέχρηνται οὐδαμῶς* edd. Vel ex Aeolum consuetudine, duali non vtentium, liquet eum numerum non antiquissimum esse, sed postmodum inventum atque a ceteris Graecis adoptatum. Propterea *τὰ δυϊκὰ* vocat *ὑστερογενῆ* Herodianus in Aldi Hortis Adonidis p. 382. *Διὰ τί τὰ δυϊκὰ ἐκ τῶν πληθυντικῶν κανονίζονται ὕστερα ὄντα; ἐπειδὴ τὰ δυϊκὰ ὑστερογενῆ ἐγένοντο, καὶ οὔτε παρὰ πάσαις ταῖς διαλέκτοις εὑρίσκονται, παρὰ γὰρ τοῖς Αἰολεῦσιν οὐχ εὑρίσκονται, οὐδὲ ἡ κοινὴ διάλεκτος κέχρηται αὐτοῖς. καὶ διὰ τοῦτο ἀπὸ τῶν πληθυντικῶν κανονίζονται τὰ δυϊκά.* Ita locum exhibet MS Leidensis. Latinos carere duali, disputat Quinctilianus Instit. Or. I. 5. p. 63. Koen.

21) *ὡς τῷ Ὁμ. καὶ τῷ σοφῷ*] Desunt haec exempla in

---

*) *Ὄψημα*, Schneidero visum dubiae fidei esse, habet etiam Longus Pastor. p. 69, 3. Villois. Ceterum *ἐψημάτων* in Etymol. Sorb. vix solicitem. Diodorus Sic. I. c. 80. *ἐψήματα γὰρ αὐτοῖς χορηγοῦσιν κ. τ. λ.* Ibid. l. III. c. 53. *τούτους διατρέφειν αὐτὰ γάλακτι καὶ ἄλλοις τισὶν ἐψήμασιν.* Schaef.

§. XXXI. 22) Ἄρεος διὰ τοῦ ō μικροῦ κλίνουσιν, ὡς παρ' Ὁμήρῳ εὕρηται καὶ Σοφοκλεῖ 23).

Voss. quia tamen a Vatic. etiam offerebantur, recipienda duxi. Ἰῶτα illud, nunc subscribi solitum, olim ad latus vocabulorum adpositum, negligitur vbique in Marmore Aeolico Clariss. Burmanni, quod praebet bis, casu tertio, *ΧΡΥΣΕΩ ΣΤΕΦΑΝΩ ΤΩ ΕΝΝΟΜΩ, ΕΝ ΤΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑ,* paucaque alia; eademque est ratio in Comitis Caylusii Marmore Cumeo *Recueil d'Antiq.* T. II. Tab. LVI. seqq. vt *ΕΝ ΤΩ ΓΥΜΝΑΣΙΩ* vs. 6. 11. 36. *ΤΑ ΒΟΛΛΑ ΚΑΙ ΤΩ ΔΑΜΩ* vs. 25. *ΕΝ ΤΑ ΚΑΛΛΙΣΤΑ ΔΙΑΛΛΑΜΨΕΙ ΤΕ ΚΑΙ ΑΠΥΔΟΧΑ* vs. 28. *ΕΝ ΟΠΛΩ ΕΝΧΡΥΣΩ* (sic iunctim legendum, i. e. ἐν ὅπλῳ ἐγχρύσῳ·) vs. 35. cett. Deest etiam in talibus litera ι in duabus Inscriptionibus Aphrodisiensibus et Monumento Stratonicensi, tametsi communi dialecto conceptis, Antiqq. Asiat. Chishulli p. 150-160. quod in Graecis e Latino factis facilius euenisse, censet Vir doctissimus p. 152. Aeolensium dialectus, vt omnis antiquitatis erant rigidi obseruatores Aeoles, egregie fauet eorum opinioni, qui antiquissimis temporibus ἰῶτα illud ab vniuersis Graecis omissum putant. Adeantur notata Clar. Io. Alb. Fabricio ad Sext. Empiricum adu. Grammat. p. 252. n. D. Koen.

22) Cod. b. non habet nisi haec: ἄρεος τὸ ōς διὰ τοῦ ō μικροῦ κλίνουσιν. Cod. August. tantum haec: Ἄρεος τὸ ōς μικρογραφοῦσιν. Schaef.

23) ὡς παρ' Ὁ. εὕρ. καὶ Σοφοκλεῖ] His omissis priores edd. tantummodo habent: Ἄρεος τὸ ος διὰ τοῦ ο μικροῦ κλίνουσιν. MS. Vatic. Τὸ ἄερος μικρογραφοῦσιν. Ἄρεος semel, si bene memini, ob versum posuit Sophocles in Oed. Colon. vs. 1000. *) saepius Homerus. Koen. Bastius: „Brunckius ad Sophocl. Oed. C. v. 947.: „Ἄρεος. „Non alia forma vtitur Sophocles. Vide Antig. 125. E„lectr. 1423. Fallitur Koenius ad Gregor. p. 286. Ἄρεος „hic semel a Sophocle positum fuisse ratus ob versum. „A recto Ἄρης, Atticis vsitato, non alius formari potest

*) 947. El. 1423. Hermann.

§. XXXII. [24]) *Τὸν ἔρωτα ἔρον προφέρουσι* [25]) *διὰ τοῦ ο̄ μικροῦ, ἀπὸ τῆς ἔρος εὐθείας, εἰς ου̅ κλινομένης.*

„genitiuus, quam *Ἄρεος*. Ab *Ἄρευς* est *Ἄρεως*. V. Eu„stath. p. 518. quem iam laudauimus ad Comici Aues 835." Ad hunc Aristophanis locum Brunckius: „Aeolicum et „poëticum est *Ἀρεὼς* ab *Ἄρευς*." E contrario Valckenarius ad Theocr. Adon. p. 303. B. Aeolicum genitiuum dicit *Ἄρηος*. „Mars quidem" inquit „Aeolice dicebatur „etiam *Ἄρευς*, vt erant et Aeolica *Ἀχίλλευς, Πήλευς,* „*Βασίλευς*, sed flectebantur *Ἀχίλλῆος, Βασίλῆος, Ἄ*„*ρηος*." Locella in Xenophonte Ephes. p. 48. dederat *Ἄρεως*, sed in notis ex Codice Florentino correxit *Ἄρεος*." In prosae orationis scriptoribus passim, certe in vetustioribus editionibus, *μεγαλογραφεῖται*. Dionysius Halic. Ant. Rom. I. c. 31. *Ἄρεος*. Sylburgius: „Supra bis habuimus *Ἄρεως* per *ω*, more Attico." Scholiastes ad Sophocl. Antig. v. 125. p. 120. Erf. *ἐξ Ἄρεως*. mox p. 121. *Ἄρεως*. Erfurdtius ad priorem locum: „Brunckius hîc et paullo post *Ἄρεος* scripsit." In Apollon. Rhod. II. v. 404. fluctuantur libri inter *Ἄρεος* et *Ἄρεως*, quemadmodum in Homeri Il. XVIII. v. 213. vbi Aristarcho placuit *Ἄρεω*. Leonidas Tarent. Epigr. XLVII. v. 2. *Ἄρηος*. Cod. Vat. *Ἄρηως*. In eiusdem poëmatii v. 9. legitur forma contracta *Ἄρευς*. Schaef.

24) Codd. b. et August. hunc articulum omittunt. Sch.

25) *ἔρον προφέρουσι*] Hoc loco ista praebuit MS. Voss. in Vatic. praetermissa, sed in edd. prior. post §. LVI. sic lecta: *Λέγεται δὲ παρ' αὐτοῖς ὁ ἔρως ἔρος, καὶ ὁ γέλως γέλος. καὶ κλίνουσιν αὐτὰ ὁμοίως τοῖς εἰς ος λήγουσι κυρίοις ὀνόμασι.* *Ἔρος*, pro *Ἔρως*, in Sapphus fragmento apud Hephaest. in Enchir. p. 24. ad libri Vossiani, qui Leidae est, marginem e MSS. adscribitur, Aeolensibus a Grammaticis magno consensu adsertum. Tzetzes in Hesiod. p. 104. *τὸν ἔρον δὲ, καὶ τὸν γέλον ὁμοίως Αἰολικῶς μικρόν·* plures citantur ad Hesych. V. *Ἔρον*. In Etymologo Leidensi MS. legitur: *Ἔρος Αἰολικῶς ὁ ἔρως, καὶ κλίνεται ἔρου,* loco obseruationis editae pag. 379, 35. vbi Pindari verba, quae adducuntur, emendanda sunt ex ipsius Pythion. Ode X. vs. 92. 93. Koen.

§. XXXIII. [26]) *Αἱ ἐξαιρέσεις τοῦ ῑ οὐ μόνον τῶν Ἀττικῶν καὶ Δωριέων, ἀλλὰ καὶ τούτων εἰσὶν, ἑτάρων γὰρ λέγουσιν* [27]).

§. XXXIV. [28]) *Οὗτοι πάντα τὰ σύμφωνα διπλα-*

---

26) Codd. a. et b. *αἱ ἐξαιρ. τοῦ ῑ οὐ μόνον αἰολέων εἰσὶν, ἀλλὰ καὶ ἀττικῶν καὶ δωριέων. ἀντὶ γὰρ ἑταίρων ἑτάρων λέγουσιν.* Cod. August. *Αἱ ἐξαιρ. τοῦ ῑ οὐ μόνον Αἰολέων εἰσὶν, ἀλλὰ καὶ τῶν Ἀττικῶν καὶ Δωριέων, ἀντὶ γὰρ τοῦ ἑταίρων ἑτάρων λέγουσιν.* Recte is *ἀντὶ γὰρ τοῦ,* quem articulum librarii Codicum Parisinorum male omiserunt. Huius omissionis tam crebra sunt exempla, totiesque fecimus mentionem, vt verbum de ea addere pigeat. Hoc vnum hic monemus, omisso articulo passim factum esse, vt praepositio sequenti voci continuo iungeretur, vnde monstra nata sunt vocabulorum. Photius Lex. c. 157. *Λέρνη θεατῶν, ἀντίκακον θέατρον.* Schleusnerus ad h. l. c. 36. notat, apud Suidam ac Phauorinum rectius legi *ἀντὶ τοῦ κακῶν θέατρον.* Ibid. c. 184. *Μασχάλην αἴρεις, ἀντικαθωμισθήσῃ.* Idem vir doctissimus ad h. l. c. 44.: „Suidas rectius habet: *ἀντὶ τοῦ κωθωνισθήσῃ.*" Schaef.

27) *ἑτάρων γὰρ λέγουσιν*] *Αἱ ἐξ. τοῦ ι οὐ μόνον Αἰολέων ἐστὶν* (*εἰσὶν* Vatic.), *ἀλλὰ καὶ Ἀττικῶν καὶ Δωριέων, ἀντὶ γὰρ ἑταίρων ἑτάρων λέγουσιν,* Edd. priores. Conf. §. XXX. de Dial. Attica. Hic Marmor editum a Montefalcon. Diar. Ital. Cap. XXVIII. p. 423, 7. et Muratorio Inscr. p. MCDXXXIII, 7. in quo *ἕταροι,* e Cl. Ruhnkenii correctione emendatius adscribam: *Ἦ μάλα δὴ περὶ σεῖο λυγρὸν πότμον ἔκλυε πάτρα, Ἀλκίμη Ἀμφιλόχων γαῖα θρασυπτολέμων, Οὕνεκεν Ἰλλυριοῖσιν ὑφ᾽ ἱππομάχοισι δαμάσθης, Ὀστέα δ᾽ ἐν νάσῳ τᾷδ᾽ ἕταροι κτέρισαν. Καὶ σοῦ ἀπιφθιμένου πιστοὶ φίλοι οὐκ ἐλάθοντο, Σῶμα δὲ φυλόπιδος ἐξέρυσαν στυγερᾶς, Ἀμφίλοχοι θρασέων εὖ εἰδότες ἔργον ἀκόντων, Οἵ σε μέγ᾽ ἀχνύμενοι συγγενῆ ἐκτέρισαν.* Quartum versum eodem modo correxit Cl. Valckenaerius ad Herodot. p. 648. Koen. E Ruhnkenii correctione edidit Brunckius in Anal. T. III. pag. 309. Schaef.

28) Cod. August. pro *κέννος* habet *κεννός.* Schaef.

σιάζουσιν ἐπὶ τῶν βραχέων. ὡς τὸ ἔννεπε, ἔννη, κέννος [29]), *καὶ τὰ ὅμοια.*

§. XXXV. [30]) *Τὸ Τρωσὶ καὶ γυναιξὶ κοινὸν, Τρώ-*

---

29) *ἔννεπε, ἔννη, κέννος*] *ἔννεπε, καὶ τὸ ἔννη, καὶ τὰ ὅμοια* Edd. Ex Herodiano Etymol. M. p. 582, 44. tradit: *ὅτι οὐδέποτε οἱ Αἰολεῖς ἐπὶ τοῦ πλεονασμοῦ τοῦ ι ἀναδιπλασιάζουσι τὰ σύμφωνα· οἷον, τὸ κενὴ γίνεται κεινὴ, καὶ οὐ γίνεται παρ' αὐτῶν κέννη· τὸ γὰρ ξέννος, οὐκ ἀπὸ τοῦ ξεῖνος, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ξένος ἐστίν· ἐπὶ γὰρ τῶν βραχέων ποιοῦσιν ἀναδιπλασιασμόν· οἷον, θεράπων θεῤῥάπων, ἔνη ἔννη.* *Ἀννήτω* pro *ἀνήτω* e Dialecto Aeolica est in Alcaei fragmento apud Athen. L. XV. p. 674. D. et Sapphus ibid. E. Conf. §. XI. Koen. Etymolog. Sorb. v. *ξεῖνος* haec habet: *Ξεῖνος. ὥσπερ ἀπὸ τοῦ κενὸς κεῖνος, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ῑ, οὕτως ἀπὸ τοῦ ξένος ξεῖνος. οὐδέποτε γὰρ οἱ Αἰολεῖς τὸ ῑ ἐπὶ τοῦ πλεονασμοῦ ἀποβάλλουσι καὶ διπλασιάζουσι τὸ σύμφωνον. οἷον τὸ κενὸς γίνεται κεῖνος κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ῑ, καὶ οὐ λέγουσι κέννος ἀπὸ τούτου, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ξένος γίνεται ξέννος. καὶ γὰρ πολλάκις ἐπὶ βραχέων συλλαβῶν ποιοῦνται τοῦ συμφώνου διπλασιασμὸν, οἷον ἔνη ἔννη, ἐστὶ δὲ ὄνομα πόλεως, καὶ θεράπων θεῤῥάπων, οὕτω καὶ ξένος ξεῖνος.* Idem: *Ξεῖνος καὶ ξεινοῦσθαι ποιητικὰ, αἰολικῶς δὲ ξέννος.* In edito Etymolog. *παρ' αὐτὸ κέννη* malim pro *παρ' αὐτῶν κ.* Bast.

30) Codd. a. et b. *τὸ τρωσὶ καὶ γυναιξὶ κοινὸν, οὗτοι τρώεσι καὶ γυναίκεσι γράφουσι, καὶ τὰ παραπλήσια τούτοις* (Cod. a. *τούτων* *)). Cod. August. *Τὸ Τρωσὶ καὶ γυναιξὶ κοινὸν, οὗτοι Τρώεσσι καὶ γυναίκεσσι λέγουσι, καὶ τὰ παραπλήσια τούτων.* Schaef.

*) Vtraque constructio proba, vt in aliis adiectiuis similitudinem significantibus. Obiter videamus Dionys. Hal. Ant. Rom. l. c. 30. *οὐδὲ ἔστιν εἰπεῖν, ὡς φωνῇ μὲν οὐκέτι χρῶνται παραπλησίως, κ. τ. λ.* In his requiras ante *φωνῇ* articulum *τῇ*. Sed ad verum ducit scriptura Codicis Vaticani *παραπλήσια*, modo paullulum adiuuetur. Scribe *ὡς φωνῇ μὲν οὐκέτι χρῶνται παραπλησίᾳ.* Sic mox sequitur *οὔτ' ἐπιτηδεύμασι κέχρηνται παραπλησίοις.* Schaef.

εσσι καὶ γυναίκεσσι γράφουσιν [31]), ἀπὸ τῆς εἰς ες εὐθείας τῶν πληθυντικῶν προσθήκῃ τοῦ σ καὶ ι ποιοῦντες τὰς δοτικὰς τῶν πληθυντικῶν. οὕτως καὶ Αἰάντεσσι καὶ Αχιλήτεσσι, καὶ ἐπὶ των παραπλησιων.

§. XXXVI. [32]) Τὰς εἰς ου ληγούσας γενικὰς διὰ τοῦ εν ἐκφέρουσιν. Αἰακιδαο γὰρ Ἰωνικῶς, καὶ Αἰακιδεω Ἀττικῶς, Αἰακίδευ γραφουσιν οὗτοι [33]).

§. XXXVII. [34]) Μεσον δυο φωνηεντων τιθέασι [35])

---

31) *Τρωεσσι καὶ γυναίκεσσι γρ.*] Minus explicate Edd. et MS. Vatic. *Τὸ Τρωσὶ καὶ γυναιξὶ κοινὸν οὗτοι Τρώεσσι καὶ γυναίκεσσι γραφουσι, καὶ τὰ παραπλήσια τούτων.* De flexu Dorico Aeolicoue datiuorum conf. §. CXLV. de Dial. Dor. Eum alii non a Nominatiuo plurali repetunt, sed a Genitiuo sing. *ος* verso in *εσσι·* vid. Clariss. Petrus Bondamus Var. Lect. L. II. C. 13 p. 312. KOEN.

32) Cod. b. *τὰς εἰς ο* (sic) *ληγούσας γεν.* etc. Deinde *αἰακίδαο γὰρ ἰωνικῶς* etc. Postea *ἀττικῶς, αἰακίδευ οἱ δωριεῖς* (sic) *γράφουσιν.* Hunc Codicem secutus sum in accentu vocum *Αἰακίδαο* et *Αἰακίδευ:* nam Koeniana habet *Αἰακιδάο* et *Αἰακιδεῦ.* Cod. August. *Τὰς εἰς ου ληγούσας γενικὰς διὰ τοῦ α ἐκφέρουσιν οὗτοι. τὸ γὰρ Αἰακίδου Αἰακιδάο μὲν γραφόμενον γὰρ* (carere librum hac particula, neque Hermannus nec Tittmannus notauit) *Ἰωνικῶς, Αἰακίδεω δὲ Ἀττικῶς, Αἰακίδα γράφουσιν οὗτοι.* SCHAEF.

33) *Α. γράφουσιν οὗτοι*] Sic MS. Voss. In Vatic. vltimum vocabulum, hinc auulsum, ad sequentem §. refertur. Edd. *Αἰακιδεῦ δὲ οἱ Αἰολεῖς γράφουσιν.* KOEN.

34) Codd. a. et b. articulum sic scriptum habent: *οὗτοι μέσον δύο φων. τ. τὸ υ, ἀὴρ γὰρ αὐὴρ λέγ. καὶ τὸ ἄως αὔως, ὅτε δὲ σύμφωνον ἐστὶ μεταξὺ, οὐκέτι.* Cod. August. sic: *Μέσον — εὔως· ὅτε δὲ σύμφωνόν ἐστι μεταξὺ, οὐκέτι.* Edidi *ἄως αὔως* pro Koeniana scriptura *ἕως εὔως.* Hoc autem articulo finiuntur Codd. a. b. et August. Solus b. habet quae Koenius post §. LXVII. dedit, *καὶ ταῦτα μὲν — διαφέροντα ταύταις.* ac deinde *τέλος τοῦ περὶ τῶν διαλέκτων συγγράμματος.* SCHAEF.

τὸ ῡ. τὸ γὰρ ἀὴρ αὐὴρ λέγουσι, καὶ τὸ ἄως αὔως [36]. οὕτως καὶ χέω χεύω, καὶ θέω θεύω, καὶ νέω νεύω.

---

35) *Μέσον δύο φωνηέντων τιθέασι*] Bastius: „De *μέσον* v. Epist. Crit. p. 134. Tzetzes in Lycophron. v. 183. *διέδραμε μέσον τοῦ τῶν Ἑλλήνων στρατοῦ.* Eudocia p. 241. habet *μέσου.*" Philostratus Her. p. 160. Boiss. *μέσα φέρεσθαι βαρέος ἀθλητοῦ καὶ κούφου.* Scholiastes: *ἤτοι μέσον ἦν ἀθλητοῦ βαρέος καὶ κούφου.* Schaef.

36) *καὶ τὸ ἕως εὔως*] Deest articulus cum proxime sequenti hoc loco in editionibus, post §. LXVII. praebentibus: *Οὗτοι μέσον δύο φ. τιθέασι τὸ υ, ἀὴρ γὰρ αὐὴρ λέγουσι, καὶ ἕως εὔως. ὅτε δὲ σύμφωνόν ἐστι μεταξὺ, οὐκ ἔτι.* MS. Vatic. eodem ordine, quo Voss. *Οὗτοι μέσον δύο φ. τ. τὸ υ. τὸ γὰρ ἀὴρ αὐὴρ λέγουσι, καὶ τὸ ἄως αὔως· ὅτε δὲ σύμφωνόν ἐστι μεταξὺ, οὐκέτι.* vnde pro *ἕως εὔως,* tametsi neque illud plane damno, *ἄως αὔως* libenter restituerem. *Αὔως* vere Aeolicum est, atque adeo Sapphus apud Ammon. p. 23. vbi vid. Cl. Valckenaerius, et not. ad Hesych. V. *Αὔως.* Tzetzae obseruatio ad Hesiod. Opp. et D. vs. 666. *Οἱ γὰρ Αἰολεῖς μετὰ ἄλφα, ἂν ᾖ φωνῆεν, προστιθέασι τὸ υ· οἷον ἀὴρ αὐὴρ, ἀὼς αὐὼς, ἀγαὸς ἀγαυὸς,* (sic fortasse scribendum pro *ἅγιος αὔγιος* ex Etymol. M. p. 6, 26.) *ἀάτην* etc. paucis mutatis tota exstat in Etymologo Leidensi MS. V. *Καυάξαις.* Quod, praeter cetera, a Io. Grammatico de Dial. Aeol. et Etymol. M. huc refertur, *ΝΑΥΟΣ,* pro *ναὸς,* exstat in Marmore Cumeo in illustrissimi Comitis Caylusii, nuper fato functi, *Recueil d'Antiq.* T. II. Tab. LVI. vs. 5. 16. Conf. Casaubonus ad Suetonii August. C. 13. Koen. Etymolog. M. p. 174, 43. sq. *Αὔως ὁ ἠώς, τουτέστιν Ἠρη. οὕτω λέγεται παρὰ τοῖς Αἰολοῖς.* Haec corruptissima sunt. Etymologica Paris. et Sorbon. longe melius: *Αὔως, ἡ ἠὼς, τουτέστιν ἡ ἡμέρα. οὕτως λέγεται παρ' Αἰολεῦσιν.* Sylburgius ad v. *Αἰολοῖς:* „Vsitatius *Αἰολεῦσι.*" Vulgata, vt puto, originem inde traxit, quod compendium *αἰο* perperam expleretur. — Quem Koenius citat locum Etymologici M. p. 6, 26., sumtus est ex Orione, vbi hic legitur articulus: *Ἀ γ α υ ὸ ς, παρὰ τὸ ἄγαμαι ἀγαὸς, καὶ πλεονασμῷ αἰολικῷ τοῦ ῡ ἀγαυός.*

§. XXXVIII. *Τὰς διὰ δύο σσ ἐκφερομένας ἐνεστῶτας διὰ τοῦ ζ προφέρουσι· τὸ γὰρ ἐμπάσσω ἐμπάζω λέγουσι, καὶ τὸ ἐπιπλήσσω ἐπιπλάζω, τὰ δύο σσ εἰς ζ τρέποντες* [37]).

§. XXXIX. * *Ἀντὶ δὲ τοῦ ξ, κσ προφέρουσι, ξένος κσένος, καὶ ἀντὶ τοῦ ψ, πσ, Πέλοψ Πέλοπς.*

§. XL. * *Ἀντὶ δὲ τοῦ η τὸ ε, ἢ τὸ α, κοινῶς τοῖς Δωριεῦσι. καὶ τὸ μὲν η εἰς ε τρέπουσιν, ὡς τὸ Ἄρης Ἄρες* [38]). *τὸ δὲ η εἰς α, ὡς τὸ Ἑκάβην Ἑκάβαν, πύλην πύλαν, νόημα νόαμα, ἠὼς ἀὼς, ἀπάτην ἀπάταν, ἀδικῆσαι ἀδικέσαι.*

ὁ δὲ τόνος τοῦ ἀγανὸς οὐκ αἰολικῶς ὡς ναῦς (corr. *ναὸς*), *ναυός*. Bast.

37) *τὰς δύο σσ εἰς ζ τρέπ.*] Similiter Etymol. M. pag. 835, 38. *τὰ γὰρ δύο σσ παρ' Αἰολεῦσιν εἰς ζ τρέπονται, τὸ γὰρ ἐπιπλήσσω, ἐπιπλάζω λέγουσι.* Sic MS. Leidensis. Tarentinis eum morem, quo *πλάζω* et *ἀνάζω* pro *πλάσσω* et *ἀνάσσω* efferebant, adscribit Heraclides apud Eustath. ad Od. *Κ.* p. 1654, 27. contrarium vsum in *σαλπίσσω, λακτίσσω, φράσσω,* pro *σαλπίζω, λακτίζω, φράζω,* iisdem contribuens l. 25. Conf. Hemsterhus. ad Lucian. T. I. p. 92. et ad Hesych. V. *Θαβακόν*. *Romani,* teste Isidoro Orig. I. 4. *vsque ad Augusti tempus pro z duo ss ponebant, vt hilarissat.* Adeantur ea de re VV. DD. ad Suetonii August. C. 87. — Ceterum hic articulus, non lectus in prior. edd. et Codice Vaticano, in Voss. vltimus est. Quae sequuntur, a nullo MS. meo agnita, Nostri esse vix putem, sed e Io. Grammatico olim suos in vsus a nonnemine adscripta; recepi tamen, ne quid huic editioni deesse videretur, ex ante editis, exceptis paucis duntaxat obseruationibus, quibus e MSS. iussu antea locum dedi. Koen.

38) *ὡς τὸ Ἄρης Ἄρες*] Sic etiam Io. Grammaticus, addens *Ἀρήϊον, Ἀρέϊον,* et Grammaticus Meerm. MS. de Dial. Aeolica. Itaque necesse non est, vt in Etymol. M. p. 189, 47. *οἱ γὰρ Αἰολεῖς βαρύνοντες λέγουσιν Ἀχίλλευς,*

§. XLI. * Ἀντὶ δὲ τοῦ $\bar{\vartheta}$ τὸ $\bar{\varphi}$, θλᾶται φλᾶται [39]).

Πηλευς. τοιοῦτον δὲ τὸ Ἄρες, Αἰολικῶς· κοινῶς γὰρ Ἄρης λέγεται. cum Sylburgio sollicitetur *). Vltima verba *ἀδικῆσαι ἀδικέσαι*, quae isto loco in Io. Grammatico etiam leguntur, rectius post *ὡς τὸ Ἄρης Ἄρες* ponerentur. Koen.

39) *θλᾶται φλᾶται*] Ad Aeolismum hunc, praeter cetera, praeclare retulerunt apud Hesychium *Φάβα* Hemsterhusius ad V. *Θαπαν· Φαρυμὸς*, seu emendatum *Φάρσυνος*, Valckenaer. Epist. ad Roeuer. p. X. Conf. not. ad Hesych. in *Ἀφικτόν*. Simile aliquid sibi visus est deprehendisse Doctissimus Belley in Inscriptione, quam edidit Comes Caylus. *Recueil d'Antiq.* T. II. Tab. LXXVI. vbi Thrason quidam cippum erexisse dicitur memoriae *ΥΙΩΝ, Β, ΔΕΞΙΦΑΝΟΥΣ ΕΤΩΝ, Ε, ΘΡΑΣΩΝΟΣ ΕΤΩΝ, Δ,* item Hermae *ΘΡΕΨΑΝΤΟΣ ΑΥΤΩΝ***) *ΕΤΩΝ, ΚΕ, ΕΝ ΤΗ ΣΥΝΠΤΩΣΕΙ ΤΟΥ ΣΕΙΣΜΟΥ ΟΥΤΩΣ ΑΥΤΑ ΠΕΡΙΕΙΛΗΦΕΙΣ.* Vertuntur vltima Gallice: *qui perirent dans le tremblement de terre, dans lequel il fut aussi enveloppé*, et *ΠΕΡΙΕΙΛΗΦΕΙΣ* dicitur esse pro *ΠΕΡΙΕΙΛΗΘΕΙΣ.* Vel ipsa Hermae, vtraque manu binos puellos amplectentis, imago, quae exhibetur in cippo, ostendit saltem commodissimum esse verbum *περιλαμβάνειν.* Quod si *ΠΕΡΙΕΙΛΗΦΕΙΣ*, quamcumque tandem ob rationem, corrupte positum censeatur pro genitiuo *ΠΕΡΙΕΙΛΗΦΟΤΟΣ*, hic sensus erit: Thrason cippum posuit memoriae filiolorum — *et Hermae, in terrae motu sic eos amplexi;* nam *αὐτὰ* pro *αὐτῶ* vel *αὐτοὺς*, tametsi praecessit *ΥΙΩΝ*, poni potuit ab auctore Inscriptionis cum respectu ad *παιδία·* quam scribendi negligentiam, studio saepe quaesitam, Grammaticus supra attigit §. XXXIX. de Dial. Attica. Koen.

Aeoles et $\bar{\vartheta}$ in $\bar{\delta}$ mutabant. Horti Adonidis: *$\bar{\vartheta}$ καὶ $\bar{\delta}$ εἰς ἄλληλα τροπὴν Αἰολέων εἶναί φασι.* Huc retulerim Hesychii notam: *Δέος· φόβος ἢ θεός.* Boisson.

*) Dissentit Valckenarius ad Theocr. Adon. p. 303. „In Etymol. M.," inquit, „*Ἄρευς* scribendum cum Sylburgio." Bast.

**) *Θρέψας αὐτῶν* si quem offendat, videat Lobeck. ad Sophocl. Aiac. p. 277. s. Schaef.

§. XLII. * Ἀντὶ δὲ τῶν δύο πππ δύο σσ, ἐμπίππειν ἐμπίσσειν [40]).

§. XLIII. * Ἀντὶ δὲ τοῦ σ τὸ τ. σὺ τὺ, εἲς σὲ, εἲς τέ.

§. XLIV. * Ἀντὶ δὲ τοῦ τ τὸ π. στολὴν σπολὴν, σταλεὶς σπαλείς [41]).

§. XLV. * Ἀντὶ δὲ τοῦ ω μεγάλου τὸ ο μικρόν. ὤρα ὄρα, ὠτειλὴ ὀτειλή [42]).

---

40) ἐμπίππειν ἐμπίσσειν] Grammaticus etiam Meerm. MS. Ἀντὶ δὲ τῶν δύο ππ δύο σσ, ἐμπίπτειν ἐμπίσσειν. De duplici π in duplex σ Aeolice mutato videri possit appositum Etymologicum Reg. MS. V. Μείζων. — οἱ μὲν Αἰολεῖς τὸν ἵππον ἵσσον λέγουσι. Sed Noster, siquidem scripsit ἀντὶ τῶν δύο ππ, cum Grammatico Meerm. in corruptum Codicem inciderit necesse est, in quo male ἐμπίππειν erat pro ἐμπίπτειν. Rectius certe Io. Grammat. editus ἀντὶ δὲ τοῦ πτ δύο σσ, ἐμπίπτειν ἐμπίσσειν· neque aliter Herodianus in Hortis Adon. p. 410, 2. Etymol. M. p. 635, 54. *) ceteri. Aeolicam formam in quibusdam Atticos non spreuisse, in praeclara nota ad Hesych. V. Ἰλλώπτειν monuit summus Hemsterhusius. Docta quoque est ad Moerin V. Κυρίττειν p. 230. Piersoni obseruatio. Koen.

41) σταλεὶς σπαλείς] Conf. §. CLXX. de Dialecto Dorica. Koen.

42) ὀτειλή] Pauca quaedam, quae huc etiam pertineant, adscripta sunt ad §. VIII. de Dial. Dor. Koen.

*) Etymologici M. articulus ille in Etymolog. Paris. sic scriptus est: Ὄσσε· εὐθεῖα τῶν δυϊκῶν, παρὰ τὸ ὄσσος, ὅπερ παρὰ τὸ ὄπτω γίνεται. οἱ γὰρ Αἰολεῖς τὰ τοιαῦτα εἰς δύο σσ τρέπουσιν. ἔστιν ὄσσος ἀρσενικὸν, τοῦτο γίνεται καὶ τὸ (del. τὸ) οὐδέτερον τὸ ὄσσος, ὥσπερ ὁ σκότος καὶ τὸ σκότος, ὁ τάριχος καὶ τὸ τάριχον, καὶ ἡ εὐθεῖα τῶν δυϊκῶν, τὼ ὄσσε. Pro τὸ τάριχον scribe τὸ τάριχος, et adde hanc vocem nominibus in ος supra p. 22. collectis, quae sunt generis et masculini et neutrius. Eiusdemmodi sunt ὁ καὶ τὸ ὄχος (i. q. ὄχημα) et ὁ καὶ τὸ σάλος. De postremo v. Pauw. ad Hephaest. p. 99. Bast.

§. XLVI. * *Συγκόπτουσι δὲ καὶ τὰ σύνθετα τῶν ὀνομάτων, διπλασιάζοντες τὰ ἄφωνα. ὡς τὸ κάππεσεν ἀντὶ τοῦ κατέπεσεν, καὶ καδδὲ ἀντὶ τοῦ κατὰ δὲ, καὶ κάββαλεν* [43]) *ἀντὶ τοῦ κατέβαλεν.*

§. XLVII. [44]) * *Βαρυτονοῦσι δὲ οὐ μόνον τὰ ὀνό-*

---

43) *κάββαλεν*] Vid. §. CLXVII. de Dial. Dor. Sequenti articulo vsus est Sylburg. in n. ad Clenardi Instit. p. 113, 2. Koen.

44) Hic articulus percommode in memoriam mihi revocat Apollonii Dyscoli locum in Excerpt. p. 565., vbi de pronomine *κτητικῷ τεὸς* agens Grammaticus seruavit duo Alcaei *ἀποσπασμάτια*. *Καὶ παρ' Αἰολεῦσιν,* inquit, *Ἀλκαῖος ἐν ᾱ· τὸ δ' ἔργον ἀγήσατο τέα κόρα. καὶ, οἴκω τε πὲρ σῶ καίπερ ἀτιμίαις, ὁ αὐτὸς (Ἀλκαῖος) κοινῷ ἔθει.* Sic voces accentibus instruendae ac dirimendae. Prius fragmentum, in quo *ενα* mutandum in *ἐν ᾱ*, non, quod Sturzio placet, in *ἓν* aut *ἐὸν*, nihil habet quod lectorem possit offendere. Posteriori Apollonius vtitur, vt doceat, Alcaeum pro *τεὸς* etiam *σὸς*, quod *τῆς κοινῆς συνηθείας* est, dixisse. *Πὲρ* scripsit pro *περί.* Hermannus de Dialecto Pindari pag. XXII.: „Aeolismi quem poëta in omnibus carminibus vsurpat, aliquot exempla iam supra dispersimus. Hic adde elisam literam in *περὶ* Olymp. VI, 65. Pyth. IV, 472. et in compositis *περάπτων* Pyth. III. 94. *περόδοις* Nem. XI. 51.“ *Οἴκω τε πὲρ σῶ* si in vulgarem dialectum converteris, habebis, nisi fallor, *περί τε τοῦ σοῦ οἴκου.* Sed voces *καίπερ ἀτιμίαις* quem sensum habeant, ego quidem non definiam, cum solas Grammatico, sine ceterarum comitatu vocum, quibuscum cohaerebant, ponere placuerit. Nisi tamen multum fallor, post particulam *καίπερ* sequebatur participium, quod regeret pluralem *ἀτιμίαις,* quo etiam Homerus vtitur. Alia omnia placuerunt Sturzio, cuius notam iuuat apponere: „Haec conflata putabam e duobus locis Hesiodi *Ἔργ.* v. 27. et 627. In illo haec leguntur: *Ὦ Πέρση, σὺ δὲ ταῦτα τεῷ ἐγκάτθεο θυμῷ.* *Vnde* h. l. est *περσωι.* In altero haec: *τεῷ ἐγκάτθεο οἴκῳ.* *Vnde* h. l. *οικωτε.* *Eodem modo* sequens *ἀτιμίαις* corruptum ex eiusdem poëtae *Ἀσπ.* v.

ματα, ἀλλὰ καὶ τὰ ἄρθρα [45]), *ὅταν ὀνομάτων τάξιν ἐπέχωσιν. ὁ σὸς, ὅ σος· ἡ σὴ, ἥ σῃ· τὸ σὸν, τό σον.*

§. XLVIII. * *Ὡσαύτως δὲ καὶ τὰ δισύλλαβα, ὀξυτόνως παρ' ἡμῖν λεγόμενα, αὐτοὶ βαρυτονοῦσι* [46]). *σόφος, κάλος, ὄξυς, βράδυς, βάρυς, λεῦκος, βῶμος, θῦμος, τράχυς, σκλῆρος, χῶλος, καὶ τὰ ὅμοια.*

§. XLIX. * *Τὴν δὲ εἰς ες κλητικὴν τῶν εἰς ης ὀνομάτων δίχα τοῦ ς προφέρουσι, Σώκρατες Σώκρατε* [47]), *Ἀριστόφανες Ἀριστόφανε, Δημόσθενες Δημόσθενε. Καὶ τῶν γενικῶν δὲ πτώσεων τὸ ς ἀφαιροῦσι, Σωκράτου, Διομήδου, Σοφοκλέου λέγοντες.*

§. L. * *Ἀντὶ αἰτιατικῆς τὴν δοτικὴν παραλαμβάνουσιν ἐν τοῖς πληθυντικοῖς* [48]). *τοῖς ἀνθρώποις ἀν-*

---

104. *τιμᾷ σὴν κεφαλήν.*" Miror, Sturzium verba *ὁ αὐτὸς κοινῷ ἔθει* eàdem operâ in Hesiodeis non reperisse. Qui nunc Hesiodo expoliendo nauant operam, doctissimi duumuiri, Lennepius et Heinrichius, dicant, Ascraeumne vatem in nostro fragmento agnoscere possint. Bast.

45) *τὰ ἄρθρα*] Non *ἁπλᾶ*, sed *συνημμένα τῇ κτητικῇ ἀντωνυμίᾳ τοῦ δευτέρου προσώπου*, et fortasse aliis vocibus, quae sic vice funguntur encliticarum. Schaef.

46) *αὐτοὶ βαρυτονοῦσι*] Herodianus in Hortis Adonid. p. 413, 20. *οἱ Αἰολεῖς φεύγουσι τὴν ὀξεῖαν τάσιν, πᾶσαν γὰρ λέξιν* (MS. Leidensis — *τάσιν πᾶσαν, καὶ λέξιν*) *ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν παρ' ἡμῖν ὀξύτονον αὐτοὶ βαρύνουσι, χωρὶς τῶν προθέσεων καὶ τῶν συνδέσμων.* Prostant quaedam exempla in n. ad §. LXI. de Dial. Dor. Koen.

47) *Σώκρατες Σώκρατε*] Grammaticus Meerm. MS. *Τῶν δὲ εἰς ης ὀνομάτων, ὧν ἡ κλητικὴ εἰς ες, δίχα τοῦ ς λέγουσι, Σώκρατες Σώκρατε, καὶ τῶν γενικῶν δὲ πτώσεων τὸ ς ἀφαιροῦσι, Σωκράτου.* Eodem fere modo Ioannes Grammat. editus, e quo et Nostro vtrumque Aeolismum attigit Salmas. de L. H. p. 65. 66. *Socrate* e Ciceronis Protagora citauit Priscianus: vid. G. I. Vossius in Arist. T. I. p. 669. cuius, Grammaticorum de *Σώκρατε* Aeolico obseruationem ignorantis, leuiculus error est. Koen.

48) *ἐν τοῖς πληθυντικοῖς*] *ἐν τοῖς παθητικοῖς* legitur

in Io. Grammatico per librarii errorem, quem hinc et e Grammat. Meerm. MS. facile emendes. Rarissimus flexus Aeolicus accusatiui pluralis secundae declin. *ἀνθρώποις* pro *ἀνθρώπους,* mirum non est, si Grammaticorum captum superauit, datiuum accusatiui loco ab Aeolensibus vsurpatum fuisse somniantium. Aeoles, qui accusatiuis plural. in *ας* vocalem *ι* adiiciebant, (vid. notata ad §. XXII. de Dial. Dor.) pro *ως* etiam vel *ος,* quae antiquissima erat accusatiui plur. secundae declin. terminatio, a Romanis recepta, eadem adiecta vocali *οις* videntur extulisse. Ea forma, a Maittairio, qui de Dialectis maiore quam ceteri cura scripsit, ne e Grammaticis quidem memorata, quater se mihi obtulit in Marmore antiquo, dignissimo quod edatur, penes Clar. Burmannum: *ΕΠΕΙΔΗ — — ΛΑΜΨΑΚΑΝΟΙ ΕΟΝΤΕΣ ΑΜΜΙ ΣΥΓΓΕ [ΝΕΙΣ ΚΑΙ ΕΥΝΟΟΙ] ΤΑΜ ΠΑΣΑΝ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑΓ ΚΑΙ ΣΠΟΥΔΑΝ [ΠΟΙΟΥΜΕ]ΝΟΙ ΑΠΕΣΤΕΛΛΑΝ* (sic) *ΑΝΔΡΑ ΚΑΛΟΓ ΚΑΓΑ [ΘΟΝ ΔΑΜΟ]ΚΡΕΟΝΤΑ ΖΗΝΩΝΟΣ ΟΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΓΕΝΟΜΕΝ[ΟΣ ΤΑΙΣ] ΔΙΚΑΙΣ ΕΔΙΚΑΣΣΕ ΤΑΙΣΔΕ ΚΑΙ ΔΙΕΛΥΣΕ ΟΡΘΩΣ Κ[ΑΙ ΔΙΚΑΙ]ΩΣ ΚΑΙ ΚΑΤΤΟΙΣ ΝΟΜΟΙΣ.* Tum, quibusdam interiectis, *Ο ΔΑΜΟΣ ΣΤΕΦΑΝΟΙ ΤΟΝ ΑΠΟΣΤΑΛΕΝΤΑ ΔΙΚΑΣΤΑΝ ΕΓ ΛΑ[ΜΨΑ]ΚΩ ΔΑΜΟΚΡΕΟΝΤΑ ΖΗΝΩΝΟΣ ΔΙΚΑΣΣΑΝΤΑ ΤΑΙΣ ΔΙ[ΚΑ]ΙΣ ΟΡΘΩΣ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΩΣ ΚΑΙ ΚΑΤΤΟΙΣ ΝΟΜΟΙΣ ΑΡΕΤΑΣ [ΕΝ]ΕΚΑ ΚΑΙ ΕΥΝΟΙΑΣ ΤΑΣ ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ ΣΤΕΦΑΝΩ ΧΡΥΣΕΩ [ΤΩ] ΕΝΝΟΜΩ, ΤΑΣ ΔΕ ΑΝΑΓΓΕΛΙΛΙΑΣ* (Sic, duabus literis, vt videtur, male repetitis, pro *ΑΝΑΓΓΕΛΙΑΣ,* quod deinde recurrit) *ΤΩΝ ΣΤΕΦΑΝΩΝ [ΕΠΙΜ]ΕΛΕΙΑΝ ΠΟΙΗΣΑΣΘΑΙ ΤΟΙΣ ΣΤΡΑΤΑΓΟΙΣ.* Deinde *ΟΣΤΙΣ ΠΑΡΑΓΕΝΟΜΕΝΟΣ ΠΡΟΣ ΛΑΜΨΑΚΑΝ[Ο]ΙΣ κ. τ. λ.* In eo Marmore (in quo vncis inclusa de coniectura suppleui) dubitari certe nequit, quin *ΤΟΙΣ ΣΤΡΑΤΑΓΟΙΣ, ΠΡΟΣ ΛΑΜΨΑΚΑΝΟΙΣ,* et repetitum *ΚΑΤΤΟΙΣ ΝΟΜΟΙΣ,* quarto casu ponantur. Iam velim considerari, anne locum tueri possint atque adeo debeant in Sapphus fragmento corruptissimo apud Athen. L. XV. p. 674. E. voces *στεφάνοις* et *ἀστεφανώτοις* quarto casu, pro quibus *στεφάνους* et *ἀστεφανώτους* ex Casauboni e-

τὶ τοῦ τοὺς ἀνθρώπους. τοῦτο δὲ ποιοῦσι διὰ τὸ χρῆσθαι αὐτοὺς τῷ ι ἀντὶ τοῦ υ.

§. LI. * Τὴν δὲ αἰτιατικὴν τῶν πληθυντικῶν προφέρουσι, τὸ ως ἀντὶ τοῦ ους λαμβάνοντες, τὼς ἀνθρώπως, τὼς ἵππως.

§. LII. * Τὰ ἀπαρέμφατα ῥήματα τὰ εἰς ειν καταλήγοντα, αὐτοὶ διὰ τοῦ ην ἐκφέρουσι [49]) βαρυτονοῦντες. φιλεῖν φίλην, καλεῖν κάλην, φρονεῖν φρόνην.

§. LIII. * Τὰ δὲ παρ' ἡμῖν λήγοντα εἰς αν αὐτοὶ εἰς αις μεταβάλλουσι. γελᾶν γελάϊς, πεινᾶν πεινάϊς.

§. LIV. * Τὰ εἰς ουν καταλήγοντα ἀπαρέμφατα αὐτοὶ διὰ τοῦ οις ἐκφέρουσιν· ὑψοῦν ὑψόϊς, ὀρθοῦν ὀρθόϊς, χρυσοῦν χρυσόϊς.

§. LV. * Τὰ δὲ εἰς ω καταλήγοντα ῥήματα παρ' ἡμῖν εἰς μι ποιοῦσιν [50]). οἷον νοῶ νόημι, φιλῶ φίλημι.

---

mendatione recepit Cl. Wolfius Fragm. LXIII. — Ad sequentem articulum conf. §. CXXXI. de Dial. Dor. Koen.

49) *διὰ τοῦ ην ἐκφ.*] Totidem fere verbis Grammaticus MS. Meerm. *Τὰ ἀπαρέμφατα ῥήματα, τὰ εἰς ειν καταλήγοντα, αὐτοὶ διὰ τοῦ ην ἐκφέρουσι βαρυτονοῦντες, φιλεῖν φίλην.* Paulo aliter editus Io. Grammat. Conf. supra §. X. Hoc loco vsus est Sylburg. in n. ad Clenardi Instit. p. 13, 11. De *γελάϊς* similibusque non conuenit inter VV. DD. ad Sapphus Fragm. Wolfii pag. 22. 23. Koen.

50) *εἰς μι ποιοῦσιν*] *Τὰ δὲ — ἡμῖν ἔνια ἀντὶ ὁριστικῶν εὐκτικὰ ποιοῦσιν* Grammaticus Meerm. MS. et Io. Grammaticus. Pleraque omnia occupauit diligentissimus Maittairius de Dial. Dor. p. 237. In Hesychio *Γοίδημι, ἐπίσταμαι,* Aeolicum est pro *εἴδω: Δίδημι**), *δεσμεύω,* per reduplicationem pro *δέω.* Eiusdem *Ὄρημι, ὁρῶ,* vt

*) Vtuntur hac forma etiam Ionici Atticique scriptores. Porsonus ad Homer. Odyss. *M.* v. 54. p. 47. sq.: „*ἀρίσταρχος γρ. διδόντων ὡς τιθέντων.* Lege *διδέντων* Attice pro *διδέ-*

bene emendant Viri docti, forte ex Sapphus Ode fluxit, a Longino conseruata: vid. Fragm. p. 28. Pro ἀχνάζω Alcaeus Aeolice ἀχνάσδημι extulit, teste Etymol. M. p. 181, 44. Conf. mox §. LXIII. Ab Aeolica hac verborum forma pendet Analogia cum participiorum ὀρεὶς, στοιχεὶς, *) similiumque, pro communibus ὁρῶν, στοιχῶν, cett. (vid. notata p. 372. et Etymol. M. p. 20, 26.) tum imperatiuorum etiam quorundam. Solito felicior existimanda est Guieti coniectura, qua in Hesychio V. Ζατὲς, ζητεῖ, emendat Ζατὲς, ζήτει, illudque refert ad Aeolicum ζάτημι, pro ζητέω. Alibi Hesych. Ἄγες, ἄγε, φέρε· videlicet ab ἄγημι Aeolico pro ἄγω. Koen.

τωσαν, a δίδημι, quod fluit a δέω, vt τίθημι a θέω. Imperfectum δίδη ipse Homerus vsurpat. Il. Λ. 105. Suidas et Hesychius: Δίδημι. [τὸ] δεσμεύω. In Xenophonte Anab. V. p. 421. ed. Cant. legendum ex Cod. Paris. διδέασι pro δεσμεύουσι, quod in Διδείασιν corrupit Hesychius. Idem e nostro loco: Διδέντων. δεσμευόντων. Sic MS. lectionem Διδόντων recte correxit Musurus." In Xenophonte l. c. [V, 8, 24.] Schneiderus edidit διδέασι. Porsonus ad h. l. pag. LIV.: „Pro δεσμεύουσι genuinam, mea quidem sententia, lectionem διδέασι dat MS. Par. Vt a τίθημι formatur τιθέασι in tertio plurali, sic a δίδημι, verbo Homerico (Il. Λ. 105.) διδέασι. Hesychius: Διδείασι. δεσμεύουσι. Corrige ex hoc loco Διδέασι. Verissima est summi Hemsterhusii obseruatio ad Thomam Magistrum p. 26. *Apis illa Attica* (Xenophon) *voces phrasesque tum poëticas, tum Doricas, quarum in aliis scriptoribus Atticis nullum est vestigium, si virtutem orationi adiungant, non aspernatur.*" Infinitiuum praesentis passiui Mitscherlichius intulit in Homer. Hymn. in Cerer. v. 456. „Δίδεσθαι" inquit „adsumsi e praeclara Vossii coniectura, cum μέλλεν Futurum efflagitet. — MS. δεδέσθαι." Scripturam Codicis recte reuocarunt recentiores editores Hymnorum Homericorum. Matthiae Animaduers. p. 418.: „[Μέλλω] cum praeterito est etiam Plat. Apol. 17. οὐδ' εἰ μέλλω πολλάκις τεθνάναι· vid. omnino Doruill. ad Charit. p. 221. ed. Lips." Tuetur ibi Doruillius vulgatam in Charitone scripturam ἔμελλεν ἀπελεύσασθαι, quod μέλλειν etiam cum aoristis construatur. Verissimum hoc: sed si Aphrodisiensis vti voluit infinitiuo aoristi, scribere debuit ἔμελλεν ἀπελθεῖν, nam ἀπελεύσασθαι plane redolet barbariem. Igitur corrigendum ἔμελλεν ἀπελεύσεσθαι. Schaef.

*) Pro ὀρεὶς etc. fortasse scribendum βαρυτόνως ὄρεις etc. Certe Eustathius ad Homer. p. 1756, 12. habet φίλεις, νόεις, pro φιλῶν, νοῶν. Bast.

Huc referas Sapphus σαγήνεσσαν, si vere correxit Is. Vossius, παρὰ τὸ σαγηνεῖν, qua forma Lexica carent. Schaef.

§. LVI. * Ὅσαι δὲ μετοχαὶ ὀξύτονοι εἰς ως καταλήγουσι [51]), διὰ τοῦ ν παρ' ἐκείνοις ἐκφέρονται. εἰρηκὼς εἰρήκων, νενοηκὼς νενοήκων. φυλάττουσι δὲ καὶ τὰς ἀπὸ τούτων κλίσεις ἀναλόγως τῇ καταλήξει.

§. LVII. * Τὸ ἐγὼ περισπῶσιν, ἐγῶν λέγοντες [52]), καὶ ἐμὼ ἐμών.

---

51) εἰς ως καταλήγουσι] Grammaticus Meerm. MS. consimiliter: Ὅσαι δὲ μετοχαὶ ὀξύτονοι εἰς ως κ. διὰ τοῦ ν παρ' ἐκείνοις ἐκφέρονται, εἰρηκὼς εἰρήκων. In Io. Grammat. male Aldus dedit εἰς ω καταλήγουσι. In nominibus non dispar erat ratio. Siculi ἥρων dicebant pro ἥρως, vnde ἡρώνεσσι Sophron formauit, quod Prisciano eleganter restituit P. Bondamus, V. C. in Var. Lect. L. II. C. 13. p. 311. KOEN.

52) ἐγῶν λέγοντες] Io. Grammat. Ὅταν δὲ ἀντωνυμιῶν ἐκφέρωσι, περισπῶσιν· ἐγῶν, ἐμῶ· in quo deinde repetitur τὸ ἐγὼ ἐγών. Priora habet etiam Grammat. Meerm. MS. altero loco scribens: Τὸ ἐγὼ ἐγὼν, ἐμὼ ἐμὼν, ὁμοίως τοῖς Δωριεῦσι λέγουσι. vbi verba ὁμοίως τοῖς Δ. id quod e Nostro suspicor, forte sequenti articulo, τὸ σὺ τὺ, annectenda sunt. Quod ad Ἐμὼν, videtur illud esse pro ἐμῷ datiuo, omissa, Aeolum more, vocali ἰῶτα, et adiecta litera ν, vt in Doricis ἐγὼν, δύων. Vid. §. LXI. de Dial. Dor. et de τὺ supra §. XLIII. KOEN. Multum dubito, an vera sint quae Grammaticus h. l. tradit. Aeoles εγων pro εγω dixisse, notum est: non item, notasse hanc pronominis formam accentu circumflexo. Apollonius enim Dysc. περὶ ἀντωνυμίας diserte docet, Aeolice dici ἔγων. Itaque Koenius, me plane assentiente, supra pag. 249.: „Aeolibus ἐγῶν tribuitur de dial. Aeol. §. LVII. quorum fuisse ἔγων *rectius tradit* Apoll. Dyscolus." De ἐμὼν Apollonius, cuius librum περὶ ἀντωνυμίας *integrum* possideo, ne verbum quidem. Quomodo autem Koenius huc delabi potuerit, vt hoc ἐμὼν pro aeolica forma datiui ἐμῷ haberet, non intelligo. Aeolicam ἀντωνυμίαν κτητικὴν Apollonius docet non solum ἐμὸς, sed etiam ἀμὸς, ἀμμὸς fuisse. Sed ἐμὸς vt datiuum habeat ἐμὼν, nullo modo fieri potest. Nam quae Koenius exempla ci-

§. LVIII. * *Τὸ σὺ τὺ ὁμοίως τοῖς Δωριεῦσι λέγουσι.*
§. LIX. * *Καὶ τὸ ἡμῖν ἄμμιν, ἡμεῖς ἄμμες.*
§. LX. * *Τὸ ἐνθάδε, τῆδε* 53).
§. LXI. * *Τὸ ἄλλοσε, ἑτέροσε* 54).
§. LXII. * *Τὰ χείρονα, χέῤῥονα* 55).
§. LXIII. * *Τὸ ἐπαινῶ, αἴνημι.*
§. LXIV. * *Τὰ ἱμάτια, ἔμματα.*
§. LXV. * *Ἡ μία, ἴα* 56).

---

tat adiectae litterae *ν*, *ἐγὼν*, *δύων*, generis sunt longe diuersissimi. Adde quod Aeoles pro *ἐμοὶ* dixerunt, non *ἐμὼν*, sed *ἔμοι*. Hoc idem ille Apollonius docet. Omnino cum totus articulus ab homine imperitissimo scriptus, certe sic corruptus sit, vt, quomodo corrigi debeat, vix intelligas, frustra, opinor, laborabis, si ex verbis *καὶ ἐμῶ ἐμὼν* extundere voles quod satis probabile videatur. In Grammatico Meermann. §. XL. suspicor verba *ἐμῶ ἐμὼν*, vtpote male repetita ex antecedentibus *ἐγῶ ἐγὼν*, plane delenda, textumque sic refingendum esse: *τὸ ἐγῶ ἐγὼν ὁμοίως τοῖς Δωριεῦσι λέγουσι, τὸ σὺ τὺ, τὸ ἡμῖν ἄμμιν* etc. Bast.

53) *Τὸ ἐνθάδε, τῆδε*] *Τὸ ἐ. τίδε* in Io. Grammatico dedit in vtraque editione sua Aldus: *τῆδε* agnoscit et Grammaticus Meerm. MS. Pro his *τυΐδε* praefero cum Is. Vossio ad Catull. pag. 117. Conf. §. CLXXV. de Dial. Dor. Koen.

54) *Τὸ ἄλλοσε, ἑτέροσε*] Etiam haec falsa aut corrupta esse puto. Fortasse pro *ἑτέροσε* scribendum *ἑτέρωτα*. V. quae de hoc aduerbio Aeolico supra pag. 187. scripsi. Bast.

55) *Τὰ χ. χέῤῥονα*] Eodem ordine haec disposita habet Grammaticus Meerm. MS. longe alio editus Ioannes Grammat. vt adeo Noster, modo ista ipse adtexuerit, huius exemplar secutus sit Meermanniano simillimum. De Aeolismo in *χέῤῥονα* conf. supra §. XI. de *αἴνημι* §. LV. de *ἔμματα* §. XX. Koen.

56) *Ἡ μία, ἴα*] Notarunt vocem *ἴος* Etymol. M. p. 472, 42. aliique Grammatici, quos dabit Cl. Albertius ad Hesych. V. *Ἴα*. Lesbocles, vetus Criticus, pro *διὰ* in Il. *T.* vs. 90. diuisis literis *δ' ἴα* corrigebat: vid. Scholion, quod post Anim. ad Ammon. p. 248. edidit Cl. Valcke-

§. LXVI. * *Ἡ ψῆφος, ψᾶφαξ.*
§. LXVII. * *Τὸ ἔστρωται, ἐστόρηται* [57]).

* *Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν Διαλέκτων λέλεκταί μοι κατὰ τὸ δυνατόν. ἴσως δὲ καὶ ἕτερά τις σκοπῶν ἀκριβῶς εὑρήσει διαφέροντα ταύταις* [58]).

Τ Ε Λ Ο Σ.

---

naerius *). Ex Aeolensium dialecto repetiit et Io. Grammaticus, et Grammat. Meerm. MS. Comparandum videtur vetustum ἴς, vel ἴς· de quo vid. Hemsterhus. ad Hesych. V. Ἴγγια, εἷς, Πάφιοι. — Vocis ψῆφος formam intensiuam Aeolicam ψάφαξ, quam adiiciunt quoque, qui Nostro praeiuerunt, Grammatici, hinc enotauit in Thesauro suo L. Gr. Henr. Stephanus T. IV. p. 733. F. vbi etiam habet ψάφιγξ. Koen.

57) *Τὸ ἔστρωται, ἐστόρηται*] Aldus hic edidit *Τὸ ἔστρωται, ἱστόρηται*, in Io. Grammatico *τὸ ἔστρωται, ἐστόρoται. Ἐστόρηται*, praeter edd. Nostri ceteras, tuetur etiam Grammat. Meerm. MS. ipsaque verbi antiqui *στορέω, στορῶ*, ab Homero frequentati, ratio. Hesych. V. *Ἐστορέσθη, ἐστορήθη, ἐστρώθη*. Conf. not. ad T. II. p. 1275, 2. variisque locis ad Homer. Eustathius. Koen.

58) *διαφέροντα ταύταις*] Sic habent edd. quas vidi omnes: sollemnis verbi *διαφέρω* in talibus structura postulat, vt scribatur: *ἴσως δὲ καὶ ἕτερά τις σκοπῶν ἀκριβῶς εὑρήσει διαφέροντα τούτων* **)· *forte etiam qui ani-*

*) Huic Scholio, quod vitiis multum laborat, petenda medicina e Scholiis Venetis A. et B. a Villoisono euulgatis. Nam pro ἢ legendum *καί*; pro *εἴπῃ, λείπῃ*; pro *διαλίτης, διατλείτης*; deinde ἢ *δι' ἑαυτῆς πάντα τελεῖ* (MS. *δι' ἑαυ πάντα τεζ*, e quibus perperam fecerunt *δι' ἑαυτοῦ π. τελῶν*); postea pro *τὸν σύνδεσμον, τὸν δε* (sic Cod. Ven.) *σύνδεσμον*; denique pro ἢ *εἴτε*, ἢ *ἄτη*. Huiusmodi emendationes certas velim Philologi diligenter attendant; nam qui earum satis memor est, aliis in locis, vbi caremus Codicibus probabiliter scriptis, ad verum detegendum facilius perducetur. Bast.

**) Verba *διαφέροντα τούτων*, vt Koenius verissime corrigit, possint, si quid lingua ferat expendas, significare etiam *istis praestantiora*. Sed praefero Koenii interpretationem. Gram-

mum attenderit, diuersa ab istis, quae in hoc libello notata sunt, ἰδιώματα reperiet. Sunt haec longe modestiora iis, quae in Praefatione satis magnifice dicuntur. Koen.

Ad ea quae de Aeolica dialecto vulgo tradunt, quae perpauca sunt, et corrigenda et augenda, optabile est, vt colligantur quoscunque locos inedita Etymologica aliaque Lexica, item Grammatici Scholiastaeque MSS. Bibliothecae Parisinae, etiam huiusmodi cimeliis ditissimae, super hac dialecto numero non exiguo continent. Horum multos etsi iam congessi, tamen, cum Gregorius in tantam molem excreuerit, nunc quidem, in aliud tempus reseruans, non euulgabo. Nec frustra adibis editos Scholiastas Hesychiumque, qui non pauca seruarunt Aeolica, quorum in libris vulgaribus de Dialectis nulla fit mentio. Bast.

maticus anonymus Cod. Paris. 2662. *Διαφέρει τόδε τοῦδε, ἀντὶ τοῦ ἐναλλάττει. διαφέρει ἤγουν ὑπομένει, τὸν πόλεμον διεφέρομεν* (conf. Grammat. Hermann. p. 332, 86.). *διαφέρει, ἀντὶ τοῦ ἁρμόζει, εἰ διαφέροι σοι. διαφέρει ἀντὶ τοῦ προέχει. Λουκιανὸς* (de parasito T. II. pag. 851.), *ὅτι δὲ καὶ πασῶν διαφέρει τῶν τεχνῶν, τοῦτο δεικτέον.* Bast.

Cum Graeca phrasi *διαφέρειν τὸν πόλεμον* compares Latinam *perferre bellum*, qua graecissans Ammianus vsus est. L. XIV. 6, 4. *circummurana pertulit bella.* Auge hac locutione Graecismos Ammiani in Ind. III. p. 476. b. Wagner. Schaef.

FRATRI SVAVISSIMO

CAROLO WEIGELIO

D.

IO. AVG. GOTTL. WEIGEL.

GRAMMATICI LEIDENSIS,

ITEM

GRAMMATICI MEERMANNIANI

DE DIALECTIS

OPVSCVLA,

AB IIS, QVAE SVB

IOANNIS GRAMMATICI

NOMINE VULGO CIRCVMFERVNTVR, LONGE DIVERSA.

[ΠΕΡΙ ΔΙΑΛΕΚΤΩΝ[1].]

Διάλεκτοι δέ εἰσι πέντε. Ἰάς. Ἀτθίς. Δωρίς. Αἰολις. Κοινή.

Ἰὰς ἐκλήθη ἡ τῶν Ἰώνων, ἀπὸ Ἴωνος του Ἀπόλλωνος καὶ Κρεουσης τῆς Ἐρεχθέως θυγατρός.

Ἀτθὶς δὲ η τῶν Ἀττικῶν, απὸ Ἀτθιδος της Κραναοῦ θυγατρός.

Δωρὶς δὲ ἡ τῶν Δωριέων, ἀπὸ Δώρου τοῦ Ἕλληνος παιδός.

Αἰολὶς δὲ ἡ τῶν Αἰολέων, ἀπὸ Αἰόλου τοῦ Ἕλληνός τινος [2]) παιδός.

Κοινὴ δὲ ᾗ πάντες χρώμεθα.

Ἀτθιδι ἔγραψεν Ἀριστοφάνης· Ἰάδι Ὅμηρος· Δωριδι Θεόκριτος· Αἰολιδι Ἀλκαῖος· κοινῇ Πίνδαρος.

---

1) *ΠΕΡΙ ΔΙΑΛΕΚΤΩΝ*] Hoc qualecunque de Dialectis Opusculum, a primo Io. Grammatici tractatu (nam duo sub eius nomine vulgantur) in multis diuersum, in antiquissimo Bibliothecae Leidensis Codice membranaceo subiicitur incerti Auctoris Capitibus περὶ Βαρβαρισμοῦ καὶ Σολοικισμοῦ, indidem vulgatis a Clar. Valckenario post Ammon. p. 191 - 197. Conf. eiusdem Praefat. ad Ammon. p. XI. Proxime praecedit in eo Codice Caput *ΠΕΡΙ ΛΕΞΕΩΣ*, quod paucis his verbis absoluitur: Λέξις ἐστὶ φωνὴ ἐγγραμματος μέρος λογου παριστᾶσα. τῶν δὲ λέξεων αἱ μὲν εἰσὶ ποιητικαί· αἱ δὲ κοιναί· αἱ δὲ κατὰ διάλεκτον. Tum sequitur: Διάλεκτοι δέ εἰσι πέντε. cett. Koen.

2) τινος] Delendum pronomen. Porsonus Addend. in Not. ad Eurip. Hecub. p. 104. ed. Lips. alter.: „Aliquando — hoc pronomen sine causa addidere scribae." Schaef.

[ΠΕΡΙ ἸΑΔΟΣ.]

§. I. Ἰάς ἐστι διάλεκτος ᾗ κέχρηνται Ἴωνες. δοκεῖ δὲ ἀρχαία εἶναι αὐτοῖς [3]).

§. II. Ἴδιον δέ ἐστιν αὐτῆς ἀντὶ τοῦ ᾱ [τῷ] η̄ χρήσασθαι· καὶ περισπωμένας συλλαβὰς εἰς δύο διαιρεῖν [4])· καὶ ἀντὶ τοῦ π̄ τὸ κ̄ λαμβάνειν· καὶ ἀντὶ τῶν δασυνουσῶν συναλοιφῶν ψιλότητας ἐκφέρειν· καὶ ἐπί τινων λέξεων τὸ ῑ ὑπεξαιρεῖν.

§. III. Χρῶνται μὲν οὖν τῷ η̄ ἀντὶ τοῦ ᾱ, ὅταν λέγωσι θύρην ἀντὶ τοῦ θύραν, καὶ ἡμετέρην ἀντὶ τοῦ ἡμετέραν [5]), καὶ ὠφελείην ἀντὶ τοῦ ὠφέλειαν.

§. IV. Τὰς περισπωμένας συλλαβὰς διαιροῦσιν, ὅταν ἀντὶ τοῦ ποιεῖν ποιέειν λέγωσιν.

§. V. Καὶ ἀντὶ τοῦ πῶς τὸ κῶς.

§. VI. Ἀντὶ δὲ τῶν δασυνουσῶν συναλοιφῶν ψι-

---

3) *ἀρχαία — αὐτοῖς*] Aldus in priori Io. Grammatici tractatu de Dial. dedit: *δοκεῖ δὲ ἀρχαῖαν εἶναι αὐτοῖς.* Quod aliae edd. praebent cum MS. Leidensi, *δ. δὲ ἀρχαία εἶναι αὐτοῖς,* probabiliter mutandum est in *δοκεῖ δὲ ἀρχαία εἶναι Ἀτθίς.* Vid. ad Gregorium Corinthi Metropol. de Dial. Ion. §. V. Koen.

4) *διαιρεῖν*] MS. *διαιρεῖται,* et mox *λαμβάνει·* deinde tamen *ἐκφέρειν, ὑπεξαιρεῖν.* Koen.

5) *ἡμετέραν*] MS. *ἡμέτραν·* editus Io. Grammat. *καὶ ἡμέρην τὴν ἡμέραν.* Koen. Scribendum *ἡμέρην ἀντὶ τοῦ ἡμέραν.* Simili errore librarii centies dederunt *ἡμέτερος,* vbi debebant *ἥμερος.* V. Wesseling. ad Diodor. Sic. II. c. 36. III. c. 35. XIII. c. 24. Abresch. ad Cattier. Gazophyl. p. 19. Reiff. ad Artemidor. p. 477. In Syntipae Fabula XXXII. p. 26. corrigendum esse, quod etiam editori in mentem venit, *τὰ δὲ ἥμερα,* nemo dubitabit. Schaef.

λότητας ἐκφέρουσιν, ὅταν λέγωσιν ἐπ' ἵππον [6]), *ἀντὶ* [*τοῦ*] *ἐφ' ἵππον, καὶ ἐπορᾷν, ἀντὶ τοῦ ἐφορᾷν.*

§. VII. *Ἐπὶ δέ τινων λέξεων τὸ ι ὑπεξαιροῦσιν* [7]), *ὅταν λέγωσιν ἀντὶ τοῦ πονεῖσθαι πονέεσθαι καὶ ὀνέεσθαι.*

§. VIII. *Γεγόνασι δὲ αὐτῆς μεταπτώσεις Δ̄* [8]).

§. IX. *Κέχρηται δὲ αὐτῇ Ὅμηρός τε καὶ Ἡσίοδος, καὶ πολλοὶ ἐποποιοὶ, καὶ Ἀνακρέων, καὶ Ἱππῶναξ, καὶ Ἡρόδοτος ὁ ἱστοριογράφος, καὶ Δημόκριτος ὁ φυσικὸς, καὶ Ἱπποκράτης ὁ ἰατρός* [9]).

---

6) *ἐπ' ἵππον*] Io. Grammat. *ὅτ' ἂν λέγωσιν ἀντὶ τοῦ ἐφίππων, ἐπίππων.* Koen.

7) *ὑπεξαιροῦσιν*] Sic scripsi ex edito tractatu de Dial. pro *ὑπεξερεῖσθαι*, vt erat in MS. Koen. Mox scribendum *ὠνέεσθαι*. Schaef.

8) *μεταπτώσεις Δ̄*] Vide Gregorium de Dial. Ion. §. LXXIX. quaeque ibi notaui. Koen.

9) *καὶ Ἱπποκράτης ὁ ἰατρός*] Ab edito Io. Grammatico hic articulus cum proxime praecedenti abest. Eorum autem, qui Ionica dialecto in scriptis suis vsi sint, catalogum sic satis magnum texuit Maittairius Introd. in Gr. Dial. pag. IV. seqq. Addi potest ex Photii Cod. LXVIII. Cephalaeon, qui, Herodotum aemulatus, nouem Historiarum libros, Musarum quoque nominibus insignitos, Ionice scripsit. E recentioribus Constantini Magni vitam eadem dialecto exposuisse Praxagoram Atheniensem, e Photii Cod. LXII. ostendit Claud. Salmasius de L. Hellen. p. 42. Koen.

ΠΕΡΙ ᾿ΑΤΘΙΔΟΣ.

§. I. *᾿Ατθὶς δέ ἐστι διάλεκτος ᾗ κέχρηνται ᾿Αθηναῖοι.*

§. II. *῎Ιδιον δὲ αὐτῆς ἐστι κατακόρως χρῆσθαι ταῖς συναλοιφαῖς· καὶ τὸ ἀδιαιρέτως τινὰς λέξεις ἐκφέρειν· ἔτι δὲ τὸ τ καὶ τὸ ρ ἀντὶ τοῦ σ* [10]*· καὶ ἀντὶ τοῦ ε τὸ υ· καὶ ἀντὶ τοῦ σ τὸ ξ.*

§. III. *Ταῖς μὲν οὖν συναλοιφαῖς* [11] *κατακόρως χρῶνται οἱ ᾿Αττικοὶ, ὅταν λέγωσι θοιμάτιον ἀντὶ [τοῦ] τὸ ἱμάτιον, καὶ φροίμιον ἀντὶ τοῦ προοίμιον.*

§. IV. *᾿Αδιαιρέτως δέ τινας τῶν λέξεων ἐκφέρουσιν, ὅταν λέγωσι τὸ πατρῷον ἀντὶ τοῦ πατρώϊον, καὶ Νηρῇδα ἀντὶ τοῦ Νηρηΐδα.*

§. V. *Καὶ τὸ τ καὶ τὸ ρ ἀντὶ τοῦ σ λαμβάνουσι. τὸ μὲν τ, ὅταν λέγωσι τὴν θάλατταν ἀντὶ τοῦ θάλασσαν, καὶ τὸ πράττειν ἀντὶ τοῦ πράσσειν. τὸ δὲ ρ, ὅταν θαῤῥαλέον ἀντὶ τοῦ θαρσαλέον, καὶ ἄῤῥενα ἀντὶ τοῦ ἄρσενα.*

§. VI. *᾿Αντὶ δὲ τοῦ ε τὸ υ λαμβάνουσιν, ὅταν λέγωσι τοὔνδυμα ἀντὶ τοῦ [τὸ] ἔνδυμα, καὶ τοὔγκλημα* [12] *ἀντὶ τοῦ [τὸ] ἔγκλημα, καὶ τοὖπος ἀντὶ τοῦ [τὸ] ἔπος.*

---

10) *ἀντὶ τοῦ σ*] Addit *λαμβάνειν* Io. Grammat. atque ita mox §. V. vbi eadem paulo explicatius traduntur. Koen.

11) *συναλοιφαῖς*] MS. corrupte *ἀπαλοιφαῖς*, et paulo post *οὑμάτιον ἀντὶ τὸ ἱμ. καὶ φρούμιον ἀντὶ τοῦ προύμιον.* In Io. Grammat. editur: *ὅτ' ἂν λέγωσι θοιμάτιον ἀντὶ τοῦ ἱμάτιον.* L. *ἀντὶ τοῦ τὸ ἱμ.* Koen.

12) *τοὔγκλημα*] MS. *τὸ ἔγκλημα.* Koen.

§. VII. Ἀντὶ δὲ τοῦ σ τὸ ξ, ὅταν λέγωσι τὸ ξύμπαν ἀντὶ τοῦ σύμπαν, καὶ ξυμφορὰν ἀντὶ τοῦ συμφοράν.

§. VIII. Ἐπὶ δὲ τῶν δυϊκῶν [13] ἰδίως χρῶνται, τὸ πόδες, τὸ χεῖρες λέγουσιν.

---

13) Ἐπὶ δὲ τῶν δυϊκῶν] Articuli VIII. IX. X. in Io. Grammatico desiderantur. Quae in hac nota deprauata sunt, sic facile emendes: Ἔτι δὲ τῷ δυϊκῷ ἰδίως χρῶνται, τὼ πόδε, τὼ χεῖρε λέγοντες· vel ὅταν τὼ πόδε, τὼ χεῖρε λέγωσιν. Editus Io. Grammat. in maiori tractatu de Dialectis: Ἡ Ἀτθὶς διάλεκτος μεταβολὰς εἰληφυῖα κατὰ καιροὺς, ὁμοίως *) τὸν ἀρχαῖον τύπον ὑπογράφει· τοῖς γὰρ δυϊκοῖς ὁρῶμεν χρωμένους τούς τε Κωμικοὺς Ποιητὰς, καὶ Ἀττικοὺς Συγγραφεῖς, λέγοντας τὼ πόδε, καὶ τὼ χεῖρε κ. τ. λ. In τὼ χεῖρε tamen ratio magis Attica obtinet, de qua procul dubio sensit Schol. Luciani T. II. p. 270. alieno loco memorans συνήθειαν Ἀττικὴν, ἐπὶ τοῦ, ἄμφω τὼ χεῖρε, καὶ τοῖν χεροῖν (sic vtique, non ταῖν χεροῖν, scripserat) θηλυκοῖς ὀνόμασιν ἀρσενικὰ ἄρθρα προσνέμουσαν. **) Vir doctus, τὼ τέχνα in Luciano

*) Leg. ὅμως. Haud rara confusio horum vocabulorum. V. Wesseling. ad Diodor. Sic. T. I. p. 85, 9. p. 678, 50. T. II. pag. 581, 55. pag. 607, 6. In Herodoto VII. c. 121. in. cum Valla legam: Οἱ μὲν δὴ πιεζόμενοι, ὅμως τὸ ἐπιτασσόμενον ἐπετέλεον. Ὅμως, primum in ὁμοίως corruptum, deinde in ὁμοίῳ transiit in Xenophont. Anab. II, 2, 17. Οἱ μὲν οὖν πρῶτοι ὁμοίῳ τρόπῳ τινὶ ἐστρατοπεδεύοντο. Schneiderus: „Margo Steph. et Villois. ὅμως habet." Hoc genuinum: sic enim haec melius nectuntur cum superioribus. *Etsi regiae copiae omnia in illis pagis diripuerant, ne lignis quidem aedificiorum parcentes, t a m e n licuit primis Graecorum quodammodo castra illic ponere.* Schaef.

**) Idem Scholion Lucianeum emendauit Schaeferus Melet. Crit. I. p. 31. Verissime Koenius: „Scholiastes — *alieno loco* memorans συνήθειαν Ἀττικὴν etc." Miror autem, virum doctissimum ad verba δοτικῇ κέχρηται παραλόγως non offendisse. Nunquam enim perspicere potui, quam hic vim *datiui* commemoratio habeat. Etsi igitur plane assentior Koenio, Scholiastam h. l. de *duali* ἀπροσδιονύσως loqui, (nihil enim in Lucianeis inest, quod de quodam huius numeri idiomate agi cogat,) tamen tota orationis series in Scholio apertissime demonstrat, mentionem faciendam esse dualis. Quae cum ita sint, pro δοτικῇ legendum censeo δυϊκῇ.

§. IX. *Γεγόνασι δὲ αὐτῆς μεταπτώσεις τρεῖς, ὥςτε καὶ μετασχηματισμοὺς* [14]) *τῶν λέξεων ὑπάρχειν καθ' ἑκάστην μεταβολὴν καὶ προςῳδιαν.*

§. X. *Κέχρηνται δὲ αὐτῇ οἱ περὶ Μένανδρον καὶ Φιλήμονα, ἔτι δ' αὖ καὶ ὁ Θουκυδίδης ὁ ἱστοριογράφος, καὶ Ξενοφων, καὶ οἱ Σωκρατικοὶ φιλόσοφοι, ἕκαστος τῇ ἁρμοζούσῃ αὐτοῖς Ἀτθίδι.*

T. I. p. 590. iure adserens, cum fructu contulisset H. Stephanum App. de D. A. pag. 151. et 184. Occurrit et *τὼ χέρε* in Theocriti Eid. XXI. vs. 48. Koen.

14) *μετασχηματισμοὺς*] Sic emendaui lectionem MS. *μετασχημους.* *Τας τῆς ἑρμηνείας σχηματισμοὺς* habet Grammat. Meerm. de Dial. Ion. §. XXXIV. Quantum attinet ad Atticae dialecti *μεταπτωσεις τρεῖς*, quarum meminit hoc loco Grammaticus; forte triplicem statuit *Ἀτθίδα·* primam in Thucydide et Tragicis, alteram in Xenophonte et Platone, tertiam denique in Menandro, Philemone, aliisque Comicis recentioribus; quo facit nonnihil articulus proxime sequens. *Ἡ πρωτη Ἀτθὶς* et *ἡ δευτέρα* memorantur Moeridi in Voce *Πλυνεῖς· οἱ δεύτεροι Ἀττικοὶ* etiam V. *Δεικνῦσι.* Idem: *Χολάδας, οἱ πρῶτοι Ἀττικοί· χόλικας οἱ μέσοι·* vbi vid. Doctiss. Piersonus, qui in Praefatione p. XXVII. per *τοὺς μέσους* mediae Comoediae Poëta intelligit. Quod si *οἱ μέσοι* [*Ἀττικοὶ*] iidem esse existimantur qui *οἱ δεύτεροι*, iam de triplici Atticismo etiam ex Moeridis loco et Aelii Dionysii apud Eustath. ad Odyss. Ξ. p. 1761, 51. constaret. Digna est materia, quae accuratius a Viris doctis tractetur, quam fecit Henr. Stephanus in App. de Dial. Att. C. XIX. cui de triplici etiam *Ἀτθίδι* aliquid suboluit p. 237. Koen.

Ac vere me correxisse, nemo, vt puto, dubitabit, qui Koenii notam perlegerit. Bast.

Non aegre feret Bastius meus, si me dubitare dixero. Haec enim, opinor, mens Scholiastae est: *Lucianus h. l. vsus est datiuo, cum accusatiuo deberet: id fecit παραλόγως: sed non magis παραλόγως, quam quum Attici scriptores dicunt τὼ χεῖρε, τοῖν χεροῖν, nominibus femininis attribuentes articulos masculinos.* Duo comparantur *ἰδιώματα τῆς Ἀτθίδος*, ambo *παράλογα*: nam particula comparans *ὡς* ad solum *παραλόγως*, non item ad *δοτικῇ κέχρηται* referenda. Post *ὡς καὶ* subaudias *ποιεῖ.* Sic autem si Scholion intelligas, non dicam cum Koenio, Scholiastam Atticismum illum *alieno loco* memorasse. Schaef.

ΠΕΡΙ ΔΩΡΙΔΟΣ.

§. I. *Δωρὶς καλεῖται διάλεκτος ᾗ κέχρηνται Δωριεῖς.*

§. II. *Ἴδιον δέ ἐστιν αὐτῶν ἀντὶ τοῦ η τῷ α χρῆσθαι· καὶ ἀντὶ τοῦ ω τῷ α· καὶ * [15]) αἰτιατικὰς πληθυντικὰς πτώσεις συστέλλειν· καὶ ἐπί τινων τὰ πληθυντικὰ κατ' ὀρθὴν πτῶσιν ἐκτεινομένων [16]) ἐκφέρειν συνεσταλμένως· καὶ ἀντὶ τῆς ου διφθόγγου τῷ ω χρῆσθαι· καὶ ἀντὶ τῆς ει τὸ η παραλαμβάνειν· καί ποτε ἀντὶ τοῦ θ τὸ σ· καὶ ἐπί τινων λέξεων τὸ ι ὑπεξαιρεῖσθαι.*

§. III. *Ἀντὶ μὲν οὖν τοῦ η τῷ ἄλφα χρῶνται, ὅταν λέγωσιν ἅλιον ἀντὶ τοῦ ἥλιον, καὶ τὴν ἡμέραν ἁμέραν, καὶ τὰ ὅμοια.*

§. IV. *Ἀντὶ δὲ τοῦ ω τῷ α χρῶνται, ὅταν λέγωσιν ἀντὶ τοῦ θυρῶν θυρᾶν, καὶ Νυμφῶν Νυμφᾶν.*

§. V. *Ἀντὶ δὲ τῶν θηλυκῶν ἑνικῶν πληθυντικὰς αἰτιατικὰς πτώσεις * [17]) ὅταν λέγωσι καλὰς, σοφάς.*

---

15) *καὶ* *] Inserui defectus indicem. Quae exciderunt, ex initio §. V. sic possint suppleri: *καὶ ἀντὶ τῶν θηλυκῶν ἑνικῶν αἰτιατικὰς* (male MS. *Ἀττικὰς*) *πληθ. πτώσεις συστέλλειν·* quae tamen verba nec ipsa vitio carent: coniecturam ad §. V. periclitabor. Koen.

16) *ἐκτεινομένων*] Scripsi pro *ἐκκλινομένων*, et mox *συνεσταλμένως* pro *συνεπαλμένως*, vt MS. Vide §. VI. A Io. Grammat. verba, *καὶ ἐπί τινων τὰ πλ. — ἐκφέρειν συνεσταλμένως*, vt et §. VI. XI. XII. absunt. Koen.

17) *Ἀντὶ δὲ τῶν θ. ἑνικῶν πληθ. αἰτιατικὰς πτώσεις* *] Deest manifesto verbum, quod tamen et in prima editione omisit Aldus; sed in secunda edidit: *Ἀντὶ δὲ ἑνικῶν θηλυκῶν ὀνομάτων πληθυντικὰς πτώσεις ἐκφέρουσιν, ὡς*

§. VI. Ἐπί τινων τὰ πληθυντικὰ ἐκτεινομένων κατὰ τὴν ὀρθὴν πτῶσιν [18]) ἐκφέρουσι συστέλλοντες, ἄνθρωποι, ὅμοιοι.

§. VII. Ἀντὶ δὲ τῆς ου διφθόγγου τῷ ω χρῶνται [19]), ὅταν λέγωσι ἀντὶ τοῦ Μοῦσας Μῶσας.

§. VIII. Ἀντὶ δὲ τῆς ει τὸ η παραλαμβάνουσιν, ὅταν λέγωσιν ἀντὶ τοῦ λαβεῖν λάβην, καὶ ὁμοίως ἴδην, δράμην.

§. IX. Καί ποτε ἀντὶ τοῦ ϑ τὸ σ παραλαμβάνουσιν, ὅταν τοὺς ϑεοὺς σεοὺς λέγωσιν.

§. X. Ἐπὶ δέ τινων λέξεων τὸ ι ὑπεξαιροῦσιν, λα-

ὅτ' ἂν λέγωσι καλὴν καλὰς, σοφὴν σοφάς· quem Dorismum me ignorare lubens confiteor. Quid velit Grammaticus, e §. II. vbi additur συστέλλειν, obscurum non est. Scripserat fortasse: Ἔτι δὲ τῶν ϑηλυκῶν ὀνομάτων ἐνίων πληϑυντικὰς αἰτιατικὰς πτώσεις συστέλλουσιν. Pari fere modo loquitur §. II. de Dial. Aeol. καί τισιν ὀνόμασι ϑηλυκοῖς πληϑυντικοῖς αἰτιατικῆς πτώσεως τὸ ι προστιϑέναι. Accusatiuos autem in ας, a ceteris productas, revera Dorienses corripiebant: vid. Gregorius Corinthi Metropol. §. CXLIX. de Dial. Dor. Koen.

18) ἐκτεινομένων κατὰ τὴν ὀρϑὴν πτῶσιν] MS. ἐκτινομένων κατὰ τὴν ἀρχὴν πτῶσιν. Quem vero Dorismum in ἄνϑρωποι (ἄνοι MS.) et ὅμοιοι, sic scriptis, innuat Grammaticus, ab alio cupiam edoceri. Ἀνϑρώποι, mutato accentu, Doriensibus tribuit Grammaticus Meermannianus de Dial. Dor. §. XIII. Ὁμοῖος, circumflexu notatum, iisdem adscribit Gregorius de Dial. Dor. §. CXXX. Koen.

19) τῷ ω χρῶνται] Vid. Gregor. de Dial. Dor. §. LXVIII. In Athenaeo L. III. p. 106. E. Ἐπίχαρμος δ' ἐν Γᾷ καὶ ϑαλάσσᾳ· κουρίδες τε —. ἐν δὲ Λόγῳ — διὰ τούτων εἴρηκεν· ἀφύας τε, κωρίδας τε καμπύλας· quamuis alibi διὰ τούτων non temere sollicitarem, legendum arbitror: διὰ τοῦ ω εἴρηκεν. Sic L. VII. p. 318. F. Δωριεῖς δ' αὐτὸν διὰ τοῦ ω καλοῦσι πωλύπουν. Koen.

βὲν γὰρ ἀντὶ τοῦ λαβεῖν λέγουσι, καὶ ἐλθὲν ἀντὶ τοῦ ἐλθεῖν.

§. XI. Γεγόνασι δὲ αὐτῆς μεταπτώσεις πλεῖσται [20]), οὐ μόνον κατὰ πόλεις, ἀλλὰ καὶ τὰ ἔθνη.

§. XII. Κέχρηνται δὲ αὐτῇ Ἀλκμὰν, Στησίχορος [21]), Ἴβυκος, Βακχυλίδης, Ἐπίχαρμος. ἡ δὲ χρῆσις αὐτῆς κατὰ διαφορὰν θεωρεῖται.

---

20) μεταπτώσεις πλεῖσται] E Io. Grammatici altero tractatu de Dialectis nonnullas attigit Gregorius de Dial. Dor. §. CXI. Conf. Grammat. Meerm. de Dial. Dor. §. IX. Pro οὐ μόνον κατὰ πόλεις, ἀλλὰ καὶ τὰ ἔθνη, ipsa ratio videtur postulare, vt leuiter transpositis voculis scribatur: οὐ μόνον κατὰ ἔθνη, ἀλλὰ καὶ κατὰ πόλεις. Vltimum in transcursu recipiat Scholiastes Aristidis T. II. p. 190. ἔχων γὰρ ναυτικὸν (ὁ βάρβαρος) ἠδύνατο περιπλέων τὴν Πελοπόννησον καταπόλαι ἑνῆν. L. κατὰ πόλεις ἑλεῖν. Ipse Aristid. ἐξῆν τοῖς βαρβάροις περιπλεύσασι κατὰ πόλεις ἑλεῖν αὐτούς. Herodot. pag. 566, 24. κατὰ πόλις ἁλισκομένων. Ista in Aristidem Scholia mendosissime edita sunt. Koen.

21) Στησίχορος] Τισήχορος MS. et in fine θεωρῆται. Koen.

ΠΕΡΙ ΑΙΟΛΙΔΟΣ.

§. I. *Αἰολὶς δέ ἐστι διάλεκτος ᾗ κέχρηνται Αἰολεῖς.*

§. II. *Ἴδιον δέ ἐστιν αὐτῆς* 22) *ἐπὶ βαρυτόνων τὰς λέξεις καταστρέφειν· καί τισιν ὀνόμασι θηλυκοῖς πληθυντικοῖς αἰτιατικῆς πτώσεως τὸ ῑ προστιθέναι· καί ποτε ἀντὶ τοῦ ῡ τῷ ω̄ χρῆσθαι· καὶ ἀντὶ τοῦ ō τῷ ῡ· καὶ τὰ ἀρχόμενα ἀπὸ φωνήεντος ψιλῶς ἐκφέρειν· καὶ ἀντὶ τῆς ει διφθόγγου τὸ η τάσσεσθαι· καὶ προστιθέναι ἐπὶ τῶν λέξεων τῷ ρ̄ τὸ β̄· ἀντὶ δὲ δύο μμ δύο ππ παραλαμβάνειν. Ἔστι δὲ ἐναντία τῇ Δωρίδι* 23).

§. III. *Ἐπεὶ μὲν οὖν τὰς λέξεις καταστρέφουσιν* 24),

---

22) *αὐτῆς*] MS. *αὐτοῖς*, et paulo post *προστίθεται* loco *τοῦ προστιθέναι*. Tum scribendum: *ἀντὶ τῆς ου τῷ ω̄ χρῆσθαι·* vid. §. V. Koen.

23) *Ἔστι δὲ ἐ. τῇ Δωρίδι*] Desunt, quae posui, verba in Io. Grammatico edito. Pro *ἔστι* autem MS. *ἔστη*. Koen.

24) *Ἐπεὶ μὲν οὖν τὰς λ. κ.*] Ita MS. praefert; sed vix dubitari potest, quin inserto verbo castigandum sit: *Ἐπὶ μὲν οὖν βαρυτόνων τὰς λέξεις καταστρέφουσιν·* nam sic §. II. praecessit: *Ἴδιον δέ ἐστιν αὐτῆς ἐπὶ βαρυτόνων τὰς λ. καταστρέφειν.* Io. Grammat. primo loco habet: *Ἴδιον δὲ αὐτῆς ἐστι τὰς ὀξυτόνους λέξεις ἀντιστρέφειν·* altero autem: *καὶ τὰς λέξεις μὲν ἀντιστρέφουσι τὰς ὀξυτόνους.* Arcadius Grammaticus in Glossis MSS. *χαίρουσιν οἱ Αἰολεῖς ἀναβιβάζειν τοὺς τόνους, ὥςπερ ἐπὶ τοῦ Ἀτρεὲς Ἄτρευς.* Conf. Gregorius de Dial. Aeol. §. XLIII. Koen. Articulus ex Arcadio MS. citatus sic habet: *τὸ δὲ οἶδα σύνοιδα αἰολικόν. χαίρουσι γὰρ οἱ Αἰολεῖς κ. τ. λ.* Pro *Ἀτρεὲς Ἄτρευς* legendum *Ἀτρεὺς Ἄτρευς.* Bast.

ὅταν λέγωσιν ἀντὶ τοῦ ποταμὸς πόταμος, καὶ ἀντὶ τοῦ καλὸς κάλος, καὶ ἀντὶ τοῦ σοφὸς σόφος.

§. IV. *Τισὶ δὲ ὀνόμασι θηλυκοῖς* [25]) *αἰτιατικῆς πτώσεως τὸ ῑ προςτιθέασιν, ὅταν λέγωσιν ἀντὶ τοῦ καλὰς καλαῖς, καὶ ἀντὶ τοῦ σοφὰς σοφαῖς.*

§. V. *Ποτὲ δὲ ἀντὶ τοῦ ου* [26]) *τῷ ω χρῶνται· λέγουσι γὰρ ἀντὶ τοῦ Μοῦσαι Μῶσαι, καὶ λειπῶσαι ἀντὶ τοῦ λειποῦσαι.*

§. VI. *Ἀντὶ τοῦ ο τῷ υ* [27]) *χρῶνται, ὅταν λέγωσιν ὕμοιον ἀντὶ τοῦ ὅμοιον, καὶ στύμα ἀντὶ τοῦ στόμα, καὶ ἐπὶ ἄλλων τινῶν ὁμοίων.*

§. VII. *Τὰ δὲ ἀρχόμενα ἀπὸ φωνήεντος ψιλῶς ἐκφέρουσι, λέγοντες ἐσπέραν, δέον δασύνειν* [28]) *τὴν προφοράν.*

§. VIII. *Καὶ ἀντὶ τῆς ει διφθόγγου τὸ η τάσσουσι. Κυθέρηαν* [29]) *γὰρ λέγουσιν ἀντὶ τοῦ Κυθέρειαν, καὶ ἔλθην ἀντὶ τοῦ ἐλθεῖν.*

---

25) *ὀν. θηλυκοῖς*] Addendum videtur e §. II. vocabulum *πληθυντικοῖς*. Koen.

26) *ἀντὶ τοῦ ου*] Praestaret *ἀντὶ τῆς ου*, videlicet *διφθόγγου*. In Io. Grammat. bis *ἀντὶ τοῦ υ* peius scribitur. Pro *Μῶσαι* MS. *Μωισαι*. Koen. Scribendum, aut *λείπωσαι ἀντὶ τοῦ λείπουσαι*, aut *λιπῶσαι ἀντὶ τοῦ λιποῦσαι*. Schaef.

27) *Ἀντὶ τοῦ ο τῷ υ*] Male Aldus in Io. Grammat. edidit: *Ἀντὶ δὲ τοῦ ο τῷ ω χρῶνται, ὅτ᾽ ἂν λέγωσιν ὤμοιον, ἀντὶ τοῦ ὅμοιον.* et §. II. *καὶ ἀντὶ τοῦ ο τῷ ω*. Vid. Gregorius de Dial. Aeol. §. IX. Koen.

28) *δέον δασύνειν*] Sic correxi lectionem MS. *Δέον δὲ σύνειν*, et ante *ἀρχόμενα* pro *ἐρχόμενα*. Io. Grammat. *Τὰ δὲ ἀρχόμενα ἀπὸ φωνηέντων ψιλῶς ἐκφέρουσιν, ὅτ᾽ ἂν τὸ ἡμέρα ψιλῶσι, καὶ τὸ ἅλιος, καὶ ὑμεῖς.* Propterea Aeoles *ψιλωταὶ* dicuntur Herodiano in Aldi Hortis Adonidis p. 384, 11. et *φεύγειν τὴν δασεῖαν* p. 413, 24. Conf. Doctiss. Piersonus ad Moerin p. 179. Koen.

29) *Κυθέρηαν*] MS. *Κυθέριαν*. Koen.

§. IX. *Προστιθέασι δὲ καὶ ἐπὶ τῶν λέξεων τῷ ρ καὶ τὸ β, τὰ ῥόδα βρόδα λέγοντες, καὶ ἀντὶ τοῦ ῥάκη βράκη.*

§. X. *Ἀντὶ δὲ τῶν δύο μμ δύο ππ λαμβάνουσι, τὰ ὄμματα ὄππατα (λέγοντες).*

§. XI. *Ἔστι δὲ κατὰ* 30) *ἰδίως παρ' αὐτοῖς σχηματιζόμενα· οἷον ἀντὶ τῆς μετὰ προθέσεως τὴν πέτα παραλαμβάνουσιν.*

Ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ τὴν βουλὴν βωλὰν 31) *λέγουσι, καὶ*

---

30) *κατὰ*] Io. Grammat. *Ἔστι δέ τινα ἰδίως παρ' αὐτοῖς σχηματιζόμενα.* Non deterior est lectio MS. *κατὰ*, in *καὶ τὰ* separata. [Simplicius etiam mutes in *καί*. SCHAEF.] Easdem voculas restituendas censeo Polyaeno L. I. C. 41. §. 1. *ἐπεὶ δὲ ἦν ἕως, οἱ λοχαγοὶ καὶ οἱ ταξίαρχοι καὶ τὰ ὅπλα, καὶ δυοῖν ἵπποιν ἴχνη, καὶ βωμὸν αὐτόματον ἰδόντες, διήγγειλαν, ὡς οἱ Διόσκουροι συμμαχήσοντες ἥκοιεν.* *) Vulgatur *καινὰ ὅπλα.* — De Aeolica praepositione *πέτα* (male in Io. Grammat. est *κατὰ*) vel *πέδα* egregie meriti sunt homines eruditi, quos laudat Clar. Valckenaerius ad Eurip. Phoen. vs. 1034. E Lexico Regio MS. **) sequentia mecum communicauit Clar. Ruhnkenius: V. *Πέπταμαι. ἐκ τοῦ ἵπτημι, ἔπτακα, ἔπταμαι, ἔπτασαι, ἔπταται, καὶ πλεονασμῷ τοῦ π πέπταμαι Αἰολικῶς. οἱ γὰρ Αἰολεῖς εἰώθασι προστιθέναι σύμφωνον, ὥσπερ τὸ ἐπτέρυγμαι. οἷον· ὡς δὲ πάϊς πάϊδα ματέρα πεπτερύγωμαι. Ἡρωδιανὸς ἐν τοῖς περὶ παθῶν.* Venustum fragmentum, Sapphus forte, facile integritati restituetur, modo legas: *ὡς δὲ πάϊς πέδα ματέρα πεπτερύγωμαι.* KOEN.

31) *τὴν βουλὴν βωλὰν*] *τὴν βωλὴν* habet Io. Grammaticus: genuinum esse *βόλλαν*, vel e notatis ad Gregorium

*) Correctio a Koenio praeposita non optima videtur nec recipienda. BOISSON.

Parisina editio recte seruauit vulgatam scripturam *καινὰ ὅπλα*, quae sequentibus, vbi non magis articulus additur, multo melius respondet. Praecessit *ὅπλοις λαμπροτάτοις.* Atqui *τὰ καινὰ* solent esse *λαμπρά.* Nisi forte *καινὸς* h. l. est *recens politus.* V. Bastii Epist. Crit. p. 180. SCHAEF.

**) Cod. 2667. vel 2668. BAST.

τὸν ἀγῶνα ἄγωνον [32]) λέγουσι, τὴν δὲ γῆν γᾶν, τὸν δὲ Πρίαμον Πέῤῥαμον [33]), καὶ ἄλλα πολλὰ ἰδίως σχηματίζουσι.

§. XII. Γεγόνασι δὲ αὐτῆς μεταπτώσεις τρεῖς [34]).

§. XIII. Κέχρηται δὲ αὐτῇ Σαπφὼ, Ἀλκαῖος, Μυῖα [35]), καὶ ἄλλοι.

---

de Dial. Dor. §. VIII. liquere possit. *Βωλὰν* in maiori tractatu de Dial. Io. Grammaticus Cretensium dicit; vt et Grammat. Meerm. de Dial. Dor. §. XLIV. Koen.

32) *τὸν ἀγῶνα ἄγωνον*] Vid. Gregorius de Dial. Aeol. §. XVII. vbi quaedam adscripsi. Koen.

33) *Πρίαμον Πέῤῥαμον*] *Π. Πέραμον* MS. sed *Πέῤῥαμον* scribendum esse cum duplici ρ, docet Etymol. M. p. 665, 39. Praeter *κόπεῤῥα*, pro *κόπρια*, quod habet ibid. l. 43. conuenit *μέτεῤῥος*, pro *μέτριος*. Idem p. 587, 12. *Μέτεῤῥα. τὸ πάθος Αἰολέων, ὁ γὰρ μέτριος μέτεῤῥος παρ' αὐτοῖς, καὶ τὰ μέτρια μέτεῤῥα.* Sic eum locum exhibet MS. Leidensis. Conf. Tzetz. ad Hesiod. *Ἔ. καὶ Ἡ.* vs. 666. et not. ad Hesych. V. *Πέῤῥαμος, βασιλεύς.* Koen.

34) *μεταπτώσεις τρεῖς*] Hic articulus cum sequenti de more in Io. Grammat. deest. Aeolismi *μεταπτώσεις* qui memorauerit, alium non noui. Koen.

35) *Μυῖα*] MS. *Μύννα.* Koen.

ΠΕΡΙ ΚΟΙΝΗΣ.

§. I. *Οἱ μὴ βουλόμενοι τὴν κοινὴν καταριθμεῖν* [36]) *διάλεκτον ταῖς προειρημέναις τέταρσιν, αἰτιῶνται τροπῳ τοιῷδε* [37])· *οὐδὲν γὰρ φασὶν ἔχειν ἴδιον, ἀλλ' ὥςπερ τετραφάρμακος δύναμις* [38]), *ἐκ τεσσάρων συνεστῶσα, τετραφάρμακος καλεῖται, οὐδὲν ἴδιον ἔχουσα· οὕτω καὶ ἡ κοινὴ διάλεκτος, ἐκ τεσσάρων συναρμοσθεῖσα, οὐκ ὀφείλει συγκαταριθμεῖσθαι ταῖς αὐταῖς* [39]).

Τῶν δὲ τὴν κοινὴν εἰςηγησαμένων οἱ μὲν λέγουσιν, ὅτι πάσαις συμβέβληται ταῖς διαλέκτοις ταῖς ὁμοφώνοις· οἷον φίλος, νὺξ, καὶ τα ὅμοια· οἱ δ', ὅτι οὖν [40])

---

36) *καταριθμεῖν*] Legendum videtur *συγκαταριθμεῖν*. Mox scripsit *συγκαταριθμεῖσθαι*. SCHAEF.

37) *αἰτιῶνται τρόπῳ τοιῷδε*] *hac ratione colligunt.* Rarior vsus huius verbi. SCHAEF.

38) *τετραφάρμακος δύναμις*] *medicamentum e quatuor constans speciebus.* Lexica nostra ignorant et hanc significationem vocis *δύναμις*, et adiectiuum *τετραφάρμακος*. Diodorus Sic. I. c. 97. *ἔτι γὰρ καὶ νῦν τὰς ἐν ταύτῃ γυναῖκας χρῆσθαι τῇ προειρημένῃ δυνάμει λέγουσι.* Ibidem vtitur voce *φάρμακον*. Idem IV. c. 51. in. *ἑαυτῆς δὲ τὰς μὲν τρίχας δυναμεσι τισὶ χρίσασαν, ποιῆσαι πολιάς.* Item praecessit *φαρμακων*. Wesselingius ad hunc locum: „*Medicamentis quibusdam*, vt mox *διά τινων δυναμεων*, et XVII, 103. XIX, 33. Hippocrates De Medic. p. 24. *φάρμακα καὶ δυνάμεις ἁπλαῖ.*“ Plutarchus Mor. T. I. p. 527. *ἐμβάλλοντες ἔξωθεν εἰς τὸ σῶμα κόκκους τινὰς Κνιδίους, καὶ σκαμωνίαν, καὶ δυνάμεις ἄλλας κ. τ. λ.* Latius de *materia* dicitur ibid. p. 620 *τῆς δὲ ἀλίμου δυνάμεως.* Interpres: *arcentis famem materiae, alimum Graeci vocant.* SCHAEF.

39) *ταῖς αὐταῖς*] Malim *ταύταις*, vt est in edito Io. Grammat. KOEN.

40) *ὅτι οὖν*] Sic MS. pro *οἶδ' ὅτι νῦν ἐστιν ἔχουσα τύ-*

ἐστιν ἔχουσα τύπον, ἀλλ' ἐκ διαφόρων [41]) λέξεων συνηρμοσμένη τε καὶ συνηθροισμένη.

§. II. Μεταπτώσεις δὲ αὐτῆς οὐχ εὑρίσκομεν [42]).

§. III. Ὑπόδειγμα δέ ἐστι τοιόνδε· „πρός τι γὰρ ὁ λεγόμενος εὐδαιμονεῖν ἀποβλέψας εἰς τὸν πλοῦτον παραμυθῆται τὸ ζῆν. ἀλλ' οὕτως δυσὶ κατέχεται τοῖς χαλεπωτάτοις, ἀσεβείᾳ καὶ κακοκρισίᾳ, καθάπερ ἐκ πλήστοις ἀνθρώποις ἀεὶ τοῖς χειρίστοις διατρίβων ὅτ' ἂν δὴ ψυχηψοφήσι καθάπερ τραχήλῳ χελώνη πρὸς τοὺς φίλους γίνεται. Ἢ δεδύκασιν ἔνδον συγκρύψαντες τὴν παρ' ἑαυτοῖς χρείαν.“

Σύμμετρον δὲ ἡγούμενοι τὸν περὶ τούτου λόγον ὡς πρὸς ἀνάληψιν, ἀρκεσθησόμεθα.

πον, quod in Io. Grammat. editur. Vocula οὖν in οὐκ mutata, sensus apertior futurus est, et talis, qualem poscere videtur oppositum ἀλλά. KOEN. Pro Koeniano οἴδ' dedi οἵ δ'. SCHAEF.

41) ἀλλ' ἐκ δ.] MS. ἀλλὰ διαφόρων λ. et paulo ante τυπῶν, pro τύπον. KOEN.

42) οὐχ εὑρίσκομεν] Praetermittit negationem MS. Incerti auctoris verba, quae velut communis dialecti γεῦμα subiungit Grammaticus, emendabunt, quibus maius, quam mihi, otium suppetit. His vt prodessem, MS. lectionem summa fide exhibui. KOEN.

[ΕΤΕΡΩΣ ΠΕΡΙ ΔΙΑΛΕΚΤΩΝ [1].]

Διάλεκτός ἐστι λέξις ἴδιον χαρακτῆρα τύπου ἐμφαίνουσα.

Διάλεκτοι δέ εἰσι πέντε, Ἰάς· Ἀτθίς· Δωρίς· Αἰολὶς, καὶ Κοινή· ἡ γὰρ πέμπτη, ἴδιον οὐκ ἔχουσα χαρακτῆρα, κοινὴ ὠνομάσθη, διότι ἐκ ταύτης ἄρχονται πᾶσαι. ληπτέον δὲ ταύτην μὲν ὡς (πρὸς) κανόνα, τὰς δὲ λοιπὰς πρὸς ἰδιότητα.

Ἑλληνικὰς δὲ συνέβη καλεῖσθαι ταύτας, ὡς Ἕλληνος, τοῦ Διὸς μὲν υἱοῦ, κατ' ἐπίκλησιν δὲ Δευκαλίωνος, τοὺς κατὰ τὴν Ἑλλάδα τόπους κατεσχηκότος· πάσας μὲν λέγεσθαι Ἑλληνικὰς φησὶ [2]), κατ' εἶδος τὰς προςωνυμίας ἀπὸ τῶν ἐκείνου παίδων λαβούσας.

Ἀπὸ μὲν Δώρου Δωριεῖς καὶ τὴν διάλεκτον Δωρίδα, ᾗ χρῶνται Πελοποννήσιοι, καὶ Κρῆτες, καὶ οἱ τὴν παλαιὰν Ἤπειρον οἰκοῦντες, καὶ Σικελοί.

---

1) *ἘΤ. ΠΕΡΙ ΔΙΑΛ.*] Exstat simillimus de Dialectis tractatus, qui Ioannis Grammatici esse putatur. Illum vel propterea ex editis hic subiungere animus fuerat, quod ex eo multa in suum de Dialectis libellum inferserat Gregorius, Corinthi Metropolites. Deinde, cum Vir Amplissimus Ger. Meermannus, qua est facilitate, librum MS. mihi indulsisset, in quo, tacito auctoris nomine, plane diuersus erat articulorum ordo; quaedam omittebantur; alia addebantur; multa aliter legebantur; amicorum consilio, qui suadebant, vt MS. Meermanniani vnice rationem haberem, obtemperaui. Koen.

2) *π. μὲν λ. Ἑ. φησὶ*] Praestaret *φασί*. In edd. pro *φησὶ* est *φωνὰς*, inserto denuo verbo *συνέβη* ante *λέγεσθαι*, et deinde *λαβεῖν* pro *λαβούσας*. Koen.

Ἀπὸ δὲ Αἰόλου Αἰολὶς ἐκλήθη· οὗτος γὰρ δέκα πόλεις κτίσας, τήν τε χώραν Αἰολίαν, καὶ τὴν διάλεκτον Αἰολίδα [3]) προσηγόρευσεν.

Ἡ δὲ Ἰὰς ἀπὸ Ἴωνος· οὗτος γὰρ κτίσας πόλεις ιγ, ἀφ' ἑαυτοῦ Ἰάδα προσηγόρευσεν. αἱ δὲ πόλεις εἰσὶν αὗται· Κλαζομεναὶ, Λέβεδος, Φώκαια, Πριήνη, Μίλητος, Μυκάλη [4]), Ἐρυθραὶ, Τῖος, Σάμος, Κολοφῶν, Ἔφεσος, Χίος, Σμύρνα.

Ἐξ Ἀττικοῦ δὲ Ἀττικὴ [5]) καὶ Ἀτθὶς ἐκλήθη, κτίσαντος τὴν Ἀττικὴν καὶ βασιλεύσαντος ἐν αὐτῇ.

Ἰάδι ἔγραψεν Ὅμηρος, Ἀτθίδι Ἀριστοφάνης, Δωρίδι Θεόκριτος, Αἰολίδι Ἀλκαῖος, Κοινῇ δὲ Πίνδαρος.

---

3) *Αἰολίδα*] MS. bis vocem ponit: *καὶ τὴν διάλεκτον Αἰολίδα Αἰολίδα προσηγόρευσεν.* Aeolensium autem vrbes non X erant numero, vt ait Grammaticus, sed, etiam cum Ephesus Ionibus cessisset, XI. Vid. Herodotus p. 73, 84. KOEN.

4) *Μυκάλη*] Pro Mycale promontorio rectius ponit vrbem Myuntem Herodotus p. 70, 89. antiquam Ionum *δωδεκάπολιν* ibidem memorans. Mox *Ἐρυθραὶ* dedit MS. pro edito *Ἐρυθρά*. *Τῖος* autem, quemadmodum etiam editur, praeëunte Herodoto in *Τέως* commutandum est. KOEN.

5) *Ἐξ Ἀττικοῦ δὲ Ἀττικὴ*] Fictitium istum Regem Atticum ignorant vulgatae editiones, horum loco praebentes: *Ἀτθὶς δὲ ἐκλήθη ἤτοι ἀπὸ Ἀτθίδος τῆς Κραναοῦ θυγατρὸς, (ἐγένετο δὲ οὗτος τῆς Ἀττικῆς βασιλεὺς) ἤτοι*) ἐκλήθη οὕτως ἀπὸ τοῦ παράκτιος εἶναι ἀκτική τις οὖσα·* quarum notationum posterior ad veritatem viam emunit: vid. Salmasius de L. Hellen. p. 359. Tum multa adduntur in edd. a praesenti instituto Grammatici aliena; in quibus dialectus dicitur considerari *κατὰ ὅλου ὀνόματος ἀλλαγὴν, κατὰ μέρος τι* et *κατὰ συμβεβηκός*. KOEN.

*) *Ἤτοι — ἤτοι* — non memini legere. Itaque posteriore loco scribam *ἢ καὶ ἐκλ.* In Pamphili Epigr. I. v. 5. *ἤτοι* mutandum in *ἤ τοι*. SCHAEF.

ΤΑ ἸΔΙΩΜΑΤΑ ΤΩΝ ΤΕΣΣΑΡΩΝ ΔΙΑΛΕΚΤΩΝ.

[ΠΕΡΙ ἈΤΘΙΔΟΣ.]

§. I. *Ἡ Ἀτθὶς τρέπει τὸ σ τῆς κοινῆς διαλέκτου πῇ μὲν εἰς τ, πῇ δὲ εἰς ξ.*

§. II. *Τὰς πληθυντικὰς τὰς εἰς εις, τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ευς ἀρσενικῶν γινομένας, διὰ τοῦ η προφέρουσιν· οἷον γονεῖς γονῆς, βασιλεῖς βασιλῆς.*

§. III. *Τὰ δὲ εἰς ος λήγοντα ἀρσενικὰ ὀξύτονα ἢ προπαροξύτονα* 6) *διὰ τοῦ εως προφέρουσιν· οἷον Νικόλαος Νικόλεως, Μενέλαος Μενέλεως, ναὸς νεὼς, λαὸς λεώς.*

§. IV. *Τὸ ῑ ταῖς λέξεσι προστιθέασι, νῦν νυνί.*

§. V. *Τὰ εἰς ευς ὀνόματα διὰ τοῦ ω μεγάλου ἐπὶ γενικῆς ἐκφέρει, Πηλεὺς Πηλέως.*

§. VI. *Παθητικοῖς ἀντὶ ἐνεργητικῶν χρῆται· οἷον γράφομαι, ποιοῦμαι, ἀντὶ τοῦ γράφω καὶ ποιῶ.*

§. VII. *Ποιείσθων καὶ νοείσθων ἀντὶ τοῦ ποιείτωσαν καὶ νοείτωσαν* 7).

§. VIII. *Τὰ εἰς ως ἐπιῤῥήματα τῆς μεσότητος εἰς*

---

6) *προπαροξύτονα*] MS. male *παροξύτονα*. Koen.

7) *ποιείτωσαν καὶ νοείτωσαν*] Sic etiam MS. praefert. Henr. Stephanus ad Io. Grammat. p. 15. hunc articulum praecedenti iungendum putat; sed scribendum esse: *Ποιείσθων καὶ ν. ἀντὶ τοῦ ποιείσθωσαν καὶ νοείσθωσαν,* vel turpiter Grammaticos lapsos esse, monui ad Gregorium Corinthi Metropol. p. 172. Koen.

ου περατοῖ, ὀνόμασι γὰρ ἀντὶ ἐπιῤῥημάτων χρῆται· οἷον δέον, πρέπον, ἀντὶ τοῦ δεόντως, πρεπόντως [8]), καὶ τῶν ὁμοίων.

§. IX. Τὰς εἰς ες ληγούσας εὐθείας τῶν συγκριτικῶν εἰς ους περατοῖ· οἷον μείζους, χείρους, κρείττους, ἀντὶ τοῦ μείζονες, χείρονες, κρείττονες.

§. X. Ταῖς συναλοιφαῖς κατακόρως χρῆται· καὶ γὰρ τὸ ἱμάτιον θοιμάτιον, καὶ τὸ ἔλαιον τοὔλαιον λέγουσι.

§. XI. Τῷ υ ἀντὶ τοῦ ε πολλάκις χρῆται, ὡς ὅταν λέγῃ τὸ ἔνδυμα τοὔνδυμα, καὶ τὸ ἔπος τοὔπος [9]).

§. XII. Ταῖς εὐθείαις ἀντὶ κλητικῶν χρῆται· οἷον φίλος, ὦ φίλος.

§. XIII. Τὰ συγκριτικὰ πολλάκις ἀντὶ ἁπλῶν λαμβάνει, νεώτερος ἀντὶ τοῦ νέος.

§. XIV. Τὸ η ἀντὶ τοῦ ε πολλάκις λαμβάνει· οἷον ἠδυνάμην, ἠβουλόμην, ἤμελλον.

§. XV. Αἱ παραλήψεις τῶν κλητικῶν ἀντὶ εὐθειῶν Ἀττικῶν εἰσιν ἴδιαι· οἷον·

— — — νεφεληγερέτα Ζεύς [10]);

ἀντὶ τοῦ νεφεληγερέτης· καί·

— — — εὐρυόπα Ζεύς,

ἀντὶ τοῦ εὐρυόπης·

— — — ἱππότα Νέστωρ,

ἀντὶ τοῦ ἱππότης.

Σημειωτέον, ὅτι αἱ εὐθεῖαι ἀντὶ κλητικῶν, καὶ αἱ κλητικαὶ ἀντὶ εὐθειῶν ἐκφέρονται παρ᾽ Ἀττικοῖς.

§. XVI. Τῷ σ ἀντὶ τοῦ ρ χρῆται. τὸ γὰρ θάῤῥος

---

8) *ἀντὶ τοῦ δεόντως, π.*] Eundem errorem errauit Gregorius de Dial. Att. §. LXXXVI. ibidem in subiecta nota confutatus. Koen.

9) *τοὔπος*] Hic quoque habemus *παροξυνόμενον*. V. not. ad Gregor. p. 114. Schaef.

10) *νεφεληγερέτα Ζεύς*] In Homeri Iliade *A*. vs. 511. et frequenter alibi: *εὐρυόπα Ζεὺς*, et *ἱππότα Νέστωρ* etiam saepe in Il. recurrunt. Koen.

θάρσος λέγει, καὶ τὸ θαῤῥαλέον θαρσαλέον, καὶ τὸ ἄῤῥεν ἄρσεν.

§. XVII. Ὅσα τῶν εἰς ος ληγόντων ἔχει τὸ α παραλῆγον, ταῦτα διὰ τοῦ ω μεγάλου καὶ τοῦ ε γράφει· ἵλαος ἵλεως, καὶ τὰς πλαγίας οὕτως· Μενέλεω ἀντὶ τοῦ Μενελάου· κατὰ τὴν δοτικὴν ὁμοίως σὺν τῷ ι· τὴν δὲ αἰτιατικὴν Μενέλεων· τὰ δὲ πληθυντικὰ [11]) ὁμοίως τῇ ἑνικῇ δοτικῇ, Μενέλεῳ [12])· τὴν δὲ γενικὴν τῶν Μενέλεων, καὶ τὰ ἑξῆς ὁμοίως.

§. XVIII. Ἔτι τῆς Ἀτθίδος ἀντὶ τοῦ εὐφυῆ καὶ ὑγιῆ εὐφυᾶ καὶ ὑγιᾶ λέγειν.

---

11) *τὰ δὲ πληθυντικὰ*] Edd. concinnius *τὴν δὲ πληθυντικὴν ὀρθήν.* Koen.

12) *Μενέλεῳ*] Sic dicitur *λεῴ* pro *λαοί*, *ἵλεῳ* etc. Conf. Fischer. ad Weller. P. I. pag. 373. s. Hanc atticam pluralis formam millies corruperunt librarii et editores. In Luciano Dial. Mort. IV. Amstelodamensis editio dat *ἀνδρεῖοι ἅπαντες, αἵματος ἀνάπλεω καὶ τραυματίαι οἱ πολλοί.* Gailius, vir doctissimus, etiam ad talia, vt Philologum decet, attentus, rectius dedit *ἀνάπλεῳ* (*Dialogues des morts de Lucien, Paris* 1806, p. 18.). *) Boissonadii coniecturam *πλέῳ* legentis pro *πλέοι* s. *πλείοι* (Philostr. Her. p. 422.) probabilem dices, si comparaueris V. Apollon. II. 36. p. 89. *ἐφεστηκότες εἰσὶ καὶ λογισμοῦ πλέῳ.* vbi vid. Olear. Libanius Vol. IV. pag. 725. *οὐχὶ καὶ νεῴ* (sic scribendum pro *νεὼ* aut *νεὼς*) *καὶ ἱερὰ καὶ τεμένη καὶ βωμοί, καὶ πάντα κατὰ τοὺς παλαιοὺς νόμους πεφύλακται τοῖς θεοῖς;* et p. 882. *τὰς ὑπ' Ἀχιλλέως πόλεις . ., ἐν αἷς τεμένη πολλά, πολλοὶ δὲ βωμοί, πολλοὶ δὲ νεὼ* (scrib. *νεῴ*), *πολλὰ δὲ ἀγάλματα.* In Moeride p. 332. lego *Πλέῳ ἀντὶ τοῦ πλήρεις, ἀττικῶς· πλήρεις, ἑλληνικῶς.* et p. 385. *Φιλόγελῳ, ἀττικῶς· φιλογέλωτες, ἑλληνικῶς.* Piersoni editio habet *πλέω* et *φιλόγελω.* Taceo alias coniecturas de loco posteriore. Bast.

*) Fischerus Commentar. in Xenophont. Cyropaed. pag. 395.: „*ἔκπλεῳ*· ita recte edidit Steph. pro *ἔκπλεω* Iunt. et Ald. est en. Mascul. non Neutrum: sed Attici *πλέως* dicunt pro *πλήρης*, cuius Plur. masc. est *πλέῳ* pro *πλέοι*, non *πλέω*. Sic *ἀνάπλεῳ* ap. Plat. Theaet. 35." Schaef.

§. XIX. *Καὶ ἀντὶ τοῦ Εὐβοέα καὶ Πειραιέα Εὐβοᾶ καὶ Πειραιᾶ.*

§. XX. *Τὰ εὐκτικὰ ἀντὶ ὑποτακτικῶν λαμβάνουσιν.*

§. XXI. *Τῆς αι διφθόγγου τὸ ι ἀφαιροῦσιν. ἀντὶ γὰρ τοῦ κλαίειν κλάειν λέγουσι, καὶ τὸ ποιεῖν ποεῖν, καὶ τὸ ποίημα πόημα.*

§. XXII. *Καὶ ἀντὶ τῆς εις προθέσεως χρῶνται τῇ ἐς.*

§. XXIII. *Καὶ ἀντὶ τῆς προς τῇ ὡς χρῶνται. ἀντὶ γὰρ* [12b]) *πρὸς τὸν διδάσκαλον, ὡς τὸν διδάσκαλον (λέγουσιν).*

§. XXIV. *Ἴδιον δὲ αὐτῶν ἐστι καὶ τὰς εἰς α ληγούσας ἑνικὰς αἰτιατικὰς ἀρσενικὰς διὰ τοῦ η προφέρεσθαι, Εὐρυσθέα Εὐρυσθῆ* [13]), *Πηλέα Πηλῆ, Τυδέα Τυδῆ.*

§. XXV. *Χρῶνται δὲ καὶ τοῖς παθητικοῖς ἀντὶ ἐνεργητικῶν, λοιδορούμενος ἀντὶ τοῦ λοιδορῶν, φενακιζόμενος ἀντὶ τοῦ φενακίζων, διακονούμενος ἀντὶ τοῦ διακονῶν, μισούμενος καὶ διαβαλλόμενος ἀντὶ τοῦ μισῶν καὶ διαβάλλων.*

§. XXVI. *Ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ τὰ ἐνεργητικὰ ἀντὶ παθητικῶν τιθέασι, τὸ πολιτεύειν ἀντὶ τοῦ πολιτεύεσθαι, καὶ κατηγορεῖν ἀντὶ τοῦ κατηγορεῖσθαι, καὶ τὰ ὅμοια.*

§. XXVII. *Τοὺς δὲ παρὰ τὸ ιζω μέλλοντας ἀποβάλλοντες τὸ σ περισπῶσιν. ὀνειδιῶ γὰρ λέγουσιν ἀντὶ τοῦ ὀνειδίσω, καὶ μυκτηριῶ ἀντὶ τοῦ μυκτηρίσω, καὶ τὰ ὅμοια.*

12b) *ἀντὶ γὰρ*] Adde τοῖ. SCHAEF.

13) *Εὐρυσθέα Εὐρυσθῆ*] MS. *Εὐρυστέα Εὐρυστῆ. Εὐρυσθῆ, Τυδῆ,* hinc attigit Gregorius de Dial. Att. §. LXXXVIII. Ea per apocopen facta dici ex *Εὐρυσθῆα, Τυδῆα,* a Technicis apud Eustathium ad Il. *Δ.* p. 487, 10. monet Stephanus ad Io. Grammat. p. 18. *Ἱερῆα* aliaque dabit Cl. Valckenaerii nota ad Herodot. pag. 608, 59. KOEN.

§. XXVIII. *Φιλοῦσι δὲ ὡς τὰ πολλὰ καὶ τὰς συγκοπὰς, τὸν Ἀπόλλωνα γὰρ Ἀπόλλω λέγουσιν.*

§. XXIX. *Λέγουσι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ εἰς Ἀθήνας Ἀθήναζε πορεύομαι, καὶ τὸ ἐν Ἀθήναις Ἀθήνησι σοφιστεύω, καὶ τὸ ἐξ Ἀθηνῶν Ἀθήνηθεν ἔρχομαι, καὶ τὸ εἰς οἶκον οἴκαδε, ἐξ οἴκου οἴκοθεν, ἐν οἴκῳ οἴκοι, καὶ τὰ ὅμοια* 14).

---

14) *καὶ τὰ ὅμοια*] Vno articulo interposito in prima editione multae sequuntur *λέξεις Ἀττικαὶ*, siue, vt ibi vocantur, *γενόμενα κατ᾽ ἐναλλαγὴν ὀνόματα·* quae in secunda editione ab Aldo praetermissa, a reliquis etiam editionibus absunt. Koen.

[ΠΕΡΙ ἸΑΔΟΣ.]

§. I. Οἱ Ἴωνες τρέπουσιν ἀεὶ τὰ δασέα εἰς ψιλὰ, καὶ τὰ ψιλὰ εἰς δασέα· οἷον χιτὼν κιθὼν, ἀκάνθιον ἀχάντιον, καὶ βάτραχος βάθρακος, καὶ τὰ ὅμοια.

§. II. Τὰ εἰς ας λήγοντα ὀνόματα, ἐὰν μὴ ὦσι Δωρικὰ, εἰς ης τρέπουσιν· οἷον Ἑρμείας Ἑρμείης, Σωσίας Σωσίης [15]).

§. III. Τὰ εἰς ης λήγοντα, ὧν ἡ γενικὴ εἰς ους περατοῦται, παρ᾽ Ἴωσιν εἰς εος περατοῦται· οἷον Δημοσθένους Δημοσθένεος, εὐσεβοῦς εὐσεβέος· τὴν δὲ αἰτιατικὴν εἰς εα, Δημοσθένεα.

§. IV. Τὰς εἰς ευς ληγούσας εὐθείας διὰ τοῦ ηος προφέρει, βασιλεὺς βασιλῆος.

§. V. Τὰς εἰς ος ληγούσας εὐθείας τῶν οὐδετέρων διὰ τοῦ εος ἐκφέρουσιν· οἷον πλῆθος πλήθεος, τεῖχος τείχεος [16]).

§. VI. Τὰς εἰς αι πληθυντικὰς ἐπὶ γενικῆς διὰ τοῦ εων προφέρει, Πέρσαι Περσέων, Νύμφαι Νυμφέων. τὸ γὰρ Περσάων, Νυμφάων, Αἰολικόν ἐστι.

§. VII. Τὰς εἰς αις ληγούσας πληθυντικὰς δοτικὰς ἀμοιβῇ τοῦ α εἰς η, καὶ ὑπερβιβασμῷ τοῦ ι [17]), ἐκφέρουσιν· οἷον καλαῖς καλῆσι, Νύμφαις Νύμφῃσι.

---

15) Σ. Σωσίης] MS. Σωσείας Σωσείης. Koen.

16) τεῖχος τείχεος] MS. τοῦχος τούχεος. Koen.

17) ὑπερβιβασμῷ τοῦ ι] Scripsit igitur Grammaticus hos datiuos sine ι subscripto. Ceterum Lexicis adde nomen ὑπερβιβασμὸς, quo vtuntur etiam Etymolog. Leid. MS. ap. Koen. ad Gregor. p. 514. (Etymolog. M. c. 764, 26. pro eo habet ὑπέρθεσις.) Etymolog. M. c. 128. extr.

§. VIII. Τὰς εἰς α εὐθείας εἰς η τρέπουσιν· οἷον Ἥρα Ἥρη, χώρα χώρη, ὥρα ὥρη, σπεῖρα σπείρη.

§. IX. Ἐνίων λέξεων ἐξαιρεῖ τὸ ι. τὸ γὰρ πονεῖσθαι πονέσθαι [18]) λέγει, καὶ τὸ κλονεῖσθαι κλονέσθαι.

§. X. Τὰ εἰς ις λήγοντα θηλυκὰ οὐδέποτε διὰ τοῦ ω, ἀλλὰ διὰ τοῦ ο κλίνει· οἷον γνῶσις γνώσιος, σχέσις σχέσιος.

§. XI. Αἱ ἐξαιρέσεις τοῦ ι ἐκ τῆς ει διφθόγγου Ἰώνων εἰσίν· ὡς τὸ Ἑκτόρειος Ἑκτόρεος, χρύσειος χρύσεος [19]).

§. XII. Τὰς εἰς ς ληγούσας εὐθείας πληθυντικὰς διαιρεῖ. καὶ τὰς μὲν ἀπὸ τῆς ευς οὔσας διὰ τοῦ η

---

c. 351, 40. (Alia loca citauit Sylburgius in Ind.) et Schol. min. ad Homer. Il. N. v. 78. Schaef.

18) πονεῖσθαι πονέσθαι] Ita MS. et mox καὶ τὸ κλονεῖσθαι κλονέσθαι. Videantur notata ad Gregorium de Dial. Ion. §. XXXVI. Koen.

19) Αἱ ἐξαιρέσεις — χρύσεος] Idem tradit Gregorius de Dial. Ion. §. XXXVI. talia nomina dicens μετουσιαστικὰ καὶ κτητικά. Posterior vox in memoriam mihi revocat hunc Herodiani locum ap. Hermann. De Emend. Rat. Gr. Gr. p. 308.: Ἔτι ἁμαρτάνουσιν οἱ λέγοντες Σεραπεῖον, ὡς Ἀσκληπεῖον. οὐ γάρ ἐστιν ὅμοια. ὅθεν Ἀσκληπεῖον μὲν ἐροῦμεν, Σεραπεῖον δὲ οὔ, ἀλλὰ Σεραπίδιον (l. Σεραπίδειον), λόγῳ τοιούτῳ· ὅσα ἐπὶ τῆς γενικῆς διὰ τοῦ δος κλίνονται, ταῦτα καὶ ἐπὶ τοῦ κατηχητικα (sic) σχήματος τὸ δ φυλάξει. *) ἔστιν οὖν Σέραπις, Σεράπιδος, διὰ τοῦτο καὶ Σεραπίδιον (Σεραπίδειον) ἐροῦμεν. Hermannus monet, Codicem dare κατηχητικα, sine accentu: id quod arguit, scribam vocem non intellexisse et pro vitiosa habuisse. Addit Hermannus: „Sponte se

*) Hermannus l. c. Grammatici rationem probans: „[Ἰσίδειον] rectius formatum quam Ἴσειον.“ Mihi vtraque forma proba videtur. Illa deriuanda ab Ἶσις, Ἴσιδος: haec ab Ἶσις, Ἴσιος. Idemque sentio de similibus. Schaef.

offert *κατοχητικοῦ:* quamquam eo magis de huius verbi vsu dubitari potest, quod vix alibi occurrit." Equidem et plurimum dubito, adiectiuum *κατοχητικὸς* a quoquam scriptorum Graecorum vsurpatum esse, neque perspicio, quid hoc loco significare possit. Codex Paris. 3027. habet *κατηχητικοῦ.* Sed quis vnquam in Grammaticorum Graecorum scriptis legit *σχῆμα κατηχητικόν?* Corrigo, pentasyllabam vocem contrahens in trisyllabam, *κτητικοῦ.* *Σχῆμα* s. *τύπον κτητικὸν* nemo ignorat, (vide e. c. Etymolog. M. p. 29. et 30.) nec quisquam dubitabit, hanc vocem Herodiani loco esse longe accommodatissimam. Nam *Σεραπίδειος, Ἰσίδειος, Θετίδειος,* sunt adiectiua vere *κτητικά:* quorum nominum neutra etsi substantiuorum vicem gerunt, a Grammaticisque, sensus ratione habita, passim dicuntur *περιεκτικά,* (quomodo Hermannus l. c. *κατοχητικὸς* fortasse intellexit) tamen natiuam indolem nominum *κτητικῶν* nunquam exuunt. In phrasi quidem *Διοςκορεῖον τεμένιον* *), *τουτέστιν ὁ ναὸς τοῦ Διοςκόρου* **), ap. Etymolog. M. p. 278, 38., *Διοςκορεῖον* nihil est aliud quam adiectiuum *κτητικόν.* Conf. L. Bos. Ellips. p. 203. et 467. ed. Schaef. De accentu vocis *Διοςκορεῖον* non indignus est, qui commemoretur, hic locus Arcadii MS.: *Τὰ διὰ τοῦ ειον ὑπὲρ τρεῖς συλλαβὰς μὴ ὄντα ἐπὶ μηνῶν ἢ κύρια προπερισπῶνται, ἁπλᾶ ὄντα ἢ παρασύνθετα, θωρακεῖον, πανδοκεῖον, διδασκαλεῖον, βαλανεῖον, ἐλεγεῖον. τὸ δὲ κηρύκειον τὸν τοῦ κηρύκειος τόνον ἐφύλαξε. τὸ δὲ ὠκυτόκειον καὶ ἄλλα σύνθετα προπαροξύνεται, καὶ τὰ κτητικὰ ὥςπερ τὰ ἀρσενικὰ* (facile apparet, quae sequuntur neutra, cuiusmodi etiam Herodianus intelligit, dici *κτητικά*), *Ἡράκλειον, Αἰάκειον, Διοςκόρειον. τὸ δὲ Ἡφαιστεῖον προπερισπᾶται, καὶ τὸ Κορυβαντεῖον, ναὸς τῶν Κορυβάντων.* Reuertor ad Herodianum. In eo vere me correxisse *κτητικοῦ,* nullus dubito, etiam palaeogra-

*) Caue *τεμένιον* pro deminutiuo vocis *τέμενος* habeas: nam Grammatici certam quandam *τῶν ὀνομάτων* classem dicunt *τεμένια.* Etymolog. M. l. c. v. 33. s. *οὐδέποτε δὲ ἀπὸ δύο λέξεων ἐν παραθέσει οὐσῶν γίνεται παραγωγὴ, οὔτε τεμένιον.* Eadem nomina alii dixerunt *τεμενικά,* quod adiectivum Lexicis adde. Suidas T. I. p. 883. *περὶ τῶν τεμενικῶν, ὅπως προφέρεται· οἷον Διονύσειον, Ἀσκληπίειον.* Schaef.

**) Attende singularem *ὁ Διόςκορος*, cuius exemplum Lexicographi nostri ignorant. Schaef.

προφέρουσι, βασιλεὺς βασιλῆες· ἀπὸ δὲ τῶν εἰς ης, διὰ τοῦ ε· οἷον ἀτρεκὴς ἀτρεκέες, ἀληθὴς ἀληθέες. ὁμοίως καὶ τὰς ἀπὸ τῶν εἰς υς· ὀξὺς ὀξέες.

§. XIII. *Αἱ προςθέσεις τοῦ ι, τοῦ ε ἐπιφερομένου* [20]), *Ἰώνων· κενὴ κεινὴ, στενὴ στεινή.*

§. XIV. *Ὁμοίως καὶ ἡ ἐναλλαγὴ τῆς οι διφθόγγου εἰς τὴν ες* [21]). *ὡς τὸ ἐρίηρες ἐρίηροι, υἱέες υἱοί.*

§. XV. *Τὰ εἰς η πληθυντικὰ οὐδέτερα διαιρεῖ εἰς εα· τείχη τείχεα, βέλη βέλεα. καὶ τὰς γενικὰς ὁμοίως· τειχέων* [22]), *βελέων.*

§. XVI. *Τὸ υ τοῖς ὀνόμασι πολλάκις προςτίθησιν· ὄνομα οὔνομα, νόσος νοῦσος, ὄρος οὖρος.*

§. XVII. *Τὸ δισσὸν σ εἰς ξ τρέπει· δισσὸν διξόν.*

§. XVIII. *Τὸ ι τῶν ῥημάτων ἐξαιρεῖ πολλάκις, καὶ τῶν ὀνομάτων, δείξω δέξω λέγουσα, καὶ τὸ δειλὸς δελὸς, καὶ ἀπόδεξιν.*

§. XIX. *Τῶν μετοχῶν τὰς παθητικὰς, τὰς εἰς ος ληγούσας, διαιρεῖ, λυπούμενος λυπεόμενος, μαχούμενος μαχεόμενος.*

---

phicis motus rationibus. Etenim cum scriba litteras *κτ* habuisset pro compendio syllabae *κατ*, (quod facile fieri potuisse, nemo neget, qui sciat, quâ notâ tachygraphicâ haec syllaba scribatur,) quae inde nata est vox barbara *κατητικοῦ*, vt certe formam Graecam indueret, intersertâ syllabâ *χη*, effinxerunt sensu cassum *κατηχητικοῦ*. Bast.

20) *τοῦ ε ἐπιφερομένου*] Quaedam deesse videntur, quae ex edd. hunc in modum suppleueris: *Αἱ προςθέσεις τοῦ ι τῷ ε, ἐπιφερομένου φωνήεντος, ἢ ἑνὸς τῶν ἀμεταβόλων.* Koen.

21) *εἰς τὴν ες*] Scribe ex editis: *εἰς τὴν ες συλλαβήν.* Pro *υἱέες* MS. vna litera minus *υἱές*. Articulus *τὸ* ante *ἐρίηρες* loco non suo legitur. Koen.

22) *τειχέων*] MS. *ταχέων*. Koen.

§. XX. Τὰς εἰς ων ληγούσας μετοχὰς ἀπὸ τῆς πρώτης συζυγίας [23]) τῶν περισπωμένων γινομένας διαιρεῖ, ὧν τὸ προςτακτικὸν εἰς τὴν ει δίφθογγον λήγει. φρονῶν φρονέων, νοῶν νοέων, φρόνει γὰρ καὶ νόει ἦν τὸ προςτακτικόν. ὁμοίως καὶ τὰ ἀπ' αὐτῶν ῥήματα διαιρεῖ, φρονέω καὶ νοέω.

---

23) ἀπὸ τῆς πρώτης σ.] MS. ἀπὸ τῆς ά συζυγίας, solito scribendi compendio, de quo monuit ad Scholiasten Phoeniss. Euripid. pag. 762. Cl. Valckenaerius. Ex eo compendio in Philostrati Icon. II. 23. p. 848. putem fluxisse vulgatum: *Καὶ ὁ μὲν ταῦρος ἕστηκεν*, (male Interpres: *Et taurus quidem adstat*. Tu verte: *Et ille quidem vt taurus adstat*; nam de ipso Hercule haec capienda esse, quae sequuntur, docent.) ἱερεῖα δὲ προςέῤῥιπται τῷ βωμῷ βρέφη ἈΓΕΝΝΗ, καὶ τῇ λεοντῇ. Certe legendum arbitror: ἱερεῖα δὲ προςέῤῥιπται τῷ βωμῷ βρέφη ΠΡΩΤΟΓΟΝΑ, αὐτῇ λεοντῇ. Pollux Onom. L. II. segm. 8. *Βρέφος νεογενὲς*, — πρωτότοκον, πρωτόγονον. Aliam emendandi viam insistit Doctiss. Io. Piersonus Verisim. II. 8. p. 234. [Iacobsius Ex. II. pag. 108. coniicit βρέφη ἀῤῥενικὰ ἐν τῇ λεοντῇ. quae omnia virorum doctorum tentamina dura sunt et violenta nimis. Facilius, si non verius, legerim βρέφη εὐγενῆ, *pueri eximii*. Mox in descriptione puerorum caesorum, δι' ἁπαλῆς γε τῆς φάρυγγος ἐκδεδράμηκεν ὀϊστός, Cod. 1696. ἁπλῆς permutatione frequenti *). Themistius Or. XXI. pag. 244. A. οὐ μόνον ἀπόχρη τὸ γενέσθαι ἐκ πατρὸς φιλοσόφου, ἀλλὰ δεῖ καὶ τραφῆναι καὶ παιδευθῆναι ὑπὸ τοιούτοις διδασκάλοις τε καὶ τροφεῦσι **), καὶ τὴν ψυχὴν ἀναπλησθῆναι ἔτι νέαν τε καὶ ἁπλῆν. Lego e Codice Valesiano ἁπαλήν. Stobaeus Schowii p. 66. κακίαις αὐτῶν πλάσσονταί τινες ῥημάτων εὐπρέπειαν, τὸ μὲν φιλοσώματον ἁπλοῦν, τὸ δὲ φιλάργυρον προμήθειαν ἀποκαλούμενοι. Proposuerim αὐτῶν et ἁπαλόν. Boisson.] Prorsus excidit numerale ex Eratosthenis Catast. C. XLI. fin.

*) Aliquot eius exempla collegit Iacobsius Exercit. Crit. II. p. 46. Sic permutantur nomina ἁπλότης et ἁπαλότης in Diodori Sic. III. c. 17. extr. Schaef.

**) V. Bastii Epist. Crit. p. 235. 283. Schaef.

§. XXI. Τῷ[23b]) ω ἀντὶ τοῦ α προφέρει· οἷον ἄνθρωπος ὤνθρωπος, ἄλλοι ὦλλοι.

§. XXII. Τῷ ω μέγα ἀντὶ τῆς αυ διφθόγγου ἐκφέρει· οἷον καῦμα κωμα, θαῦμα θῶμα.

§. XXIII. Ἡ τροπὴ τοῦ η εἰς α βραχὺ τῶν αὐτῶν· οἷον μεμακυῖα, καὶ λελασμένος, καὶ ἄπλαστος.

§. XXIV. Αἱ ἀφαιρέσεις τῶν πρώτων στοιχείων τῶν ὀνομάτων, Ἰώνων· οἷον ἐκεῖνος κεῖνος, ἑορτὴ ὁρτὴ, ἱερὸς ἱρός.

§. XXV. Τὸ ε τῶν παρελθόντων ἀφαιροῦνται· ἔτευχε τεῦχε, ἔτικτε τίκτε.

§. XXVI. Ἀντὶ δὲ ταῖς καλαῖς, καὶ σοφαῖς, καὶ πύλαις, καλῇσι[24]) λέγουσι, καὶ σοφῇσι, καὶ πύλῃσι, τὸ ι ἐῶντες κατὰ χώραν μένειν.

§. XXVII. Πλεονάζει δὲ παρ' αὐτοῖς τὸ ι ἐν ταῖς πληθυντικαῖς δοτικαῖς ἀρσενικῶν πτώσεων εἰς οις ληγούσαις· σοφοῖς σοφοῖσι, καλοῖς καλοῖσι.

§. XXVIII. Διαίρεσις δὲ γίνεται παρ' αὐτοῖς οὐ μόνον ἐπὶ τῶν δισυλλάβων ὀνομάτων, ἀλλ' ἤδη καὶ ἐπὶ τῶν μονοσυλλάβων· ῥοῦς ῥόος, χνοῦς χνόος, θροῦς θρόος[25]).

§. XXIX. Τῶν εἰς ης ληγόντων ἀρσενικῶν[26]) διὰ

τούτου δὲ (τοῦ Κόρακος) ἱκανὸν ἀπέχων ἀπὸ τῆς καμπῆς ὁ Κρατὴρ κεῖται, ἐγκεκλιμένος πρὸς τὰ γόνατα τῆς Παρθένου. Saltem ex Hygini Poët. Astron. III. 39. et Scholiaste Germanici p. 138. scribe: ἐπὶ τῆς πρώτης καμπῆς ὁ κρατὴρ κεῖται. Quam facile redimus ad ingenium! Koen.

23b) Τῷ] Corrig. hîc et paullo post Τό. Schaef.

24) καλῇσι] Similia ante scripserat §. VII. hic ideo forte repetita, vt, quod Gregorius de Dial. Ion. §. V. etiam instituit, femininorum terminatio compararetur cum masculinorum, cuius fit mentio in sequenti articulo. Koen. Post Ἀντὶ δὲ adde τοῦ. Schaef.

25) ῥόος — χνόος — θρόος] Koeniana ῥοὸς — χνοὸς — θροός. Schaef.

26) Τῶν — ἀρσενικῶν] Videtur excidisse τὰς γενικάς. Schaef.

τοῦ εω γράφουσιν· Ἀτρείδεω, Λαέρτεω, Πηλείδεω, καὶ κατὰ παρένθεσιν Πηλειάδεω, καὶ τὰ ὅμοια.

§. XXX. Τὰς δὲ εἰς ους ληγούσας γενικὰς εἰς τὸ ε καὶ τὸ ο διαιροῦσι· Σωκράτεος, Διομήδεος.

§. XXXI. Καὶ τὰς δοτικὰς δὲ μόνας [27]) διαιροῦσι, Σωκράτεϊ λέγοντες καὶ Διομήδεϊ. τὸ δ᾽ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τῶν οὐδετέρων· ἔγχεϊ, τείχεϊ, ξίφεϊ.

§. XXXII. Καὶ τὰ εἰς αι πληθυντικὰ ὀνόματα θηλυκὰ, ὧν ἡ γενικὴ παρ᾽ ἡμῖν [28]) καταλήγει εἰς ων περισπωμένως, ἐκεῖνοι διὰ τοῦ αων προφέρουσι παροξυτόνως· κρῆναι κρηνῶν κρηνάων.

§. XXXIII. Χρῶνται δὲ καὶ τοῖς ἀπαρεμφάτοις ἀντὶ προςτακτικῶν· τανύσαι τάνυσον, κεῖσαι κεῖσον.

§. XXXIV. Καὶ τοὺς σχηματισμοὺς δὲ τῆς ἑρμηνείας τοιούτους [29])· τετραμμένοι εἰσὶ, τετράφαται· τεταγμένοι εἰσὶ, τετάχαται· κεκλίαται.

---

27) *μόνας*] F. *μόνοι*. Schaef.

28) *παρ᾽ ἡμῖν*] MS. *παρ᾽ ἡμῶν*. Hic vero traditis repugnat §. VI. neque enim in talibus *τῶν περισπωμένων* diuersa ratio est. Koen.

29) *Καὶ τοὺς σχ.* — *τοιούτους*] Non aliter edd. Scribendum tamen videtur: *Καὶ τοῖς σχηματισμοῖς δὲ τῆς ἑρμηνείας τοιούτοις*, mutato casu, qui pendeat a verbo *χρῶνται* §. praecedentis. Koen.

[ΠΕΡΙ ΔΩΡΙΔΟΣ.]

§. I. Ἡ Δωρὶς τὸ α ἀντὶ τοῦ η προφέρει.

§. II. Τὸ α ἀντὶ τοῦ ω πολλάκις προφέρει· οἷον Μουσῶν Μουσᾶν.

§. III. Τὸ η ἀντὶ τῆς ει διφθόγγου προφέρει· ὡς τὸ δραμῆν, καὶ ἰδῆν 30), ἀντὶ τοῦ δραμεῖν, καὶ ἰδεῖν.

§. IV. Τῶν ἀπαρεμφάτων τὸ ι ὑπεξαιρεῖ· λαβὲν γὰρ λέγει, καὶ ἐλθὲν, ἀντὶ τοῦ λαβεῖν, καὶ ἐλθεῖν.

§. V. Διπλασιασμοῖς τῶν αὐτῶν συμφώνων χρῆται, ὡς καὶ οἱ Αἰολεῖς, ὅττι, καὶ ὁππόθεν, καὶ ὅσσον.

§. VI. Αἱ ἀποκοπαὶ τῆς αὐτῆς εἰσιν· οἷον δῶμα δῶ, κρῖμνον κρῖ.

§. VII. Αἱ προςθέσεις τῆς με συλλαβῆς ἐπὶ τῶν εἰς αι ληγόντων ἀπαρεμφάτων Δωριέων εἰσίν· οἷον βῆναι βήμεναι, καὶ στῆναι στήμεναι.

§. VIII. Αἱ ἐξαιρέσεις τοῦ τ καὶ δ τῶν ἑνικῶν γενικῶν πτώσεων, Δωριέων εἰσίν· οἷον Πάριδος Πάριος, κέρατος κέραος.

§. IX. Τῆς Δωρίδος πολλαί εἰσιν ὑποδιαιρέσεις τοπικαί· ἄλλως γὰρ Ἀργεῖοι, καὶ ἄλλως Λακεδαιμόνιοι, καὶ ἑτέρως Κρῆτες διαλέγονται.

§. X. Καθολικὰ δέ ἐστιν αὐτῶν ἰδιώματα ταῦτα· ἀντὶ μὲν τοῦ η τὸ α τιθέασι, ἡμέραν ἁμέραν, τὴν μητέρα ματέρα, τὴν πηγὴν παγαν, τὴν γῆν γᾶν, καὶ τα ὅμοια.

§. XI. Ἀντὶ τῶν εἰς ων ληγουσῶν παρ' ἡμῖν γενικῶν πτώσεων περισπωμένων διὰ τοῦ αν ἐκφέρουσι 31)

---

30) *δραμῆν, καὶ ἰδῆν*] Ex edd. correxi lectionem MS. manifesto corruptam: *δραμὼν, καὶ ἰδὼν,* et initio articuli *τὸ η,* pro *τὸ ω μέγα.* Koen.

31) *διὰ τοῦ αν ἐκφ.*] Non apte iungitur oratio, *ἀντὶ*

τηροῦντες τὸν τόνον· πυλῶν πυλᾶν, καλῶν καλᾶν. καὶ ἐπὶ τῶν μετοχῶν ὁμοίως· γελῶν γελᾶν, ἐλῶν ἐλᾶν.

§. XII. *Τὰ μονοσύλλαβα ῥήματα* [32]) *βαρυτονοῦσιν οἱ Δωριεῖς. ὁμοίως δὲ καὶ τὰ ποιότητος δηλωτικὰ ἐπιῤῥήματα, κάλως, σόφως, κόμψως, ἅπλως. τὰ δὲ ὑφ' ἡμῶν βαρύτονα περισπῶσιν· οὑτῶς, παντῶς, αὐτοματῶς.*

§. XIII. *Καὶ τὰ εἰς οι λήγοντα πληθυντικὰ ὀνόματα ἐπὶ τῇ παραληγούσῃ συντιθέασι τὸν τόνον* [33]). *ἀνθρώποι, ἀγγέλοι, ἀποστόλοι, φιλοσόφοι. τὸ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τῶν μετοχῶν· λυπουμένοι, τυπτομένοι.*

§. XIV. *Ἔτι δὲ καὶ τὰ εἰς αν λήγοντα ἀπαρέμφατα* [34]) *παροξυτονοῦσιν· ἐστάσαν, ἐφάσαν, ἐλύσαν, ἐδείραν, ἐκράξαν. ὁμοίως καὶ τὰ εἰς ον λήγοντα· ἐλάβον, ἐφάγον, ἐτρέχον, ἐλέγον.*

τῶν εἰς ων λ. — πτώσεων π. διὰ τοῦ αν ἐκφέρουσι. ita tamen et edd. quod in tali opusculo non miror. KOEN.

32) *μονοσύλλαβα ῥήματα*] Ita MS. In edd. procul dubio verior lectio est: *Καὶ τὰ μονοσύλλαβα ὀνόματα βαρυτονοῦσιν οἱ Δ.* Aeolenses talia circumflexu notasse, inferius obseruatur §. XXVII. de Dial. Aeol. — Mox *ὑφ' ἡμῶν βαρύτονα* tuetur etiam MS. contra linguae rationem, quae postulat *ὑφ' ἡμῶν βαρυτονούμενα.* KOEN.

33) *συντιθέασι τὸν τ.*] Haec corrupta sunt. Edd. *καὶ τὰ εἰς οι λ. πλ. ὀ. κατὰ τὴν παραλήγουσαν ποιοῦσι τὸν τόνον.* MS. lectio sic possit adiuuari: *Καὶ τὰ εἰς οι λήγοντα πληθυντικὰ ὀνόματα*, (nominatiuum dicerem Latine per *quod attinet* vertendum, nisi eius exemplum in simili scripto adhuc desiderarem) *ἐπὶ τῆς παραληγούσης τιθέασι τὸν τόνον.* Exempla *ἀνθρώποι, ἀγγέλοι, ἀποστόλοι* absunt ab edd. quae deinde *πωλουμένοι, καλουμένοι* praebent; neque aliter in suo libro inuenit Gregorius de Dial. Dor. §. CXXIII. KOEN.

34) *ἀπαρέμφατα*] *ἀπαρέμφατα* etiam edd. quod vocabulum nescio an in duo alia, *πληθυντικὰ ῥήματα*, mutare ausim. Saniora habet Gregorius de Dial. Dor. §. CXXVII. KOEN.

§. XV. *Περισπῶσι δὲ τὰ τοιαῦτα· παιδῶν, Τρωῶν, παντῶν, καὶ τὰ ὅμοια τούτοις.*

§. XVI. *Καὶ τὰ εἰς ω λήγοντα ῥήματα βαρύτονα ἐπὶ τοῦ μέλλοντος χρόνου περισπῶσι· δωσῶ, θεραπευσῶ, νοησῶ, λαλησῶ, καὶ τὰ ὅμοια.*

§. XVII. *Καὶ ἐπὶ τρίτου προςώπου βαρυτόνου ῥήματος, εἰς ει λήγοντος, μέλλοντος χρόνου περισπῶσι. δωσεῖ, θεραπευσεῖ, νοησεῖ, λαλησεῖ, καὶ τὰ ὅμοια.*

§. XVIII. *Λέγουσι καὶ τὸ δώσουσι δωσοῦντι, καὶ τὸ λέξουσι λεξοῦντι, καὶ τὸ ποιήσουσι ποιησοῦντι, καὶ τὰ ὅμοια.*

§. XIX. *Καὶ τὰ διὰ τοῦ ειν ἐκφερόμενα ἀπαρέμφατα καθ᾽ ὑπεξαίρεσιν τοῦ ι λέγουσι· φρονεῖν φρονὲν, ἰδεῖν ἰδὲν, φαγεῖν φαγὲν* [35]*), καὶ τὰ ὅμοια.*

§. XX. *Τὰς αἰτιατικὰς πληθυντικὰς ἀρσενικὰς, εἰς ους ἐκφερομένας, διὰ τοῦ ως λέγουσι· τὼς καλὼς, τὼς σοφὼς, τὼς ἀνθρώπως, τὼς ἵππως.*

§. XXI. *Τὰ διὰ τοῦ ε ἐκφερόμενα προςτακτικὰ ῥήματα διὰ τοῦ ον ἐκφέρουσι· λάβε λάβον, θίγε θίγον.*

§. XXII. *Κρῆτες δὲ τὸ διαπαντὸς αἰὲς λέγουσι.*

§. XXIII. *Τὸ αὐτοῦ αὐτεῖ.*

§. XXIV. *Τὸ βέλτιον βέντιον* [36]).

§. XXV. *Τὸ ἦλθεν ἦνθεν.*

§. XXVI. *Ἐς χορὸν ἐν χορὸν, ἐς τὴν ἀγορὰν ἐν τὰν ἀγοράν.*

§. XXVII. *Τὸ ἔα εὔα.*

§. XXVIII. *Τὸ ἑαυτὸν εὐασόν* [37]).

---

35) *φαγεῖν φαγὲν*] Conf. supra §. IV. Koen.

36) *τὸ β. βέντιον*] Ita MS. at edd. *βέλτιον βέλτειν*. Creticum potius esset *βεύτιον*, et mox *ηὖθεν·* vide notata ad Gregor. de Dial. Dor. §. CLVI. Koen.

37) *Τὸ ἑαυτὸν εὐασόν*] Sic MS. pro edito *τὸ ἔασον ἔβασον*. Illam lectionem ob oculos habuerit Gregorius de Dial. Dor. §. CLVIII. necesse est; modo, quod MSS. negant, ipsius sint articuli CLVII. et CLVIII. In sequentibus vellem MS. non praetermisisset vexata illa *ἠθῶ, εὐῶ, μύχωνας.* Koen.

§. XXIX. *Τὸ ἦν ἦς.*
§. XXX. *Τὸ Θουκυδίδης Θευκυδίδης.*
§. XXXI. *Τὸ καλοῦνται καλεῦνται.*
§. XXXII. *Τὰ δὲ κρέα κρῆ.*
§. XXXIII. *Τὸ ἄκρατον ἄκρητον.*
§. XXXIV. *Τὸ κελεύει κέλεται.*
§. XXXV. *Τὸ καταβαλεῖν καββαλεῖν.*
§. XXXVI. *Τὸν ὄρνιθα ὄρνιχα.*
§. XXXVII. *Στάδιον, σπάδιον.*
§. XXXVIII. *Κεῖνος, κῆνος.*
§. XXXIX. *Σὺ, τοίνυ* [38]).
§. XL. *Τὸ πρὸς ποτί.*
§. XLI. *Τὸ τότε τόκα.*
§. XLII. *Τὸ μὲν μές.*
§. XLIII. *Καὶ τὸ ταύτας τούτας.*
§. XLIV. *Βουλὴν, βωλάν* [39]).
§. XLV. *Οὐρανὸν, ὠρανόν* [40]).

---

38) *Σὺ, τοίνυ*] In Io. Grammatico vulgatur, a Gregorio de Dial. Dor. in hac serie omissum: *Σὺ, τύ.* Quod hoc loco MS. praebet, *τοίνυ*, sine haesitatione in Doricum *τύνη* conuertendum est, de quo conf. notata ad Gregor. §. LXXXV. de Dial. Dor. — Quae sequuntur, alio ordine in edd. exstant. Singula fere ad Gregorium attigi. Koen.

39) *βωλάν*] Conf. Grammaticus Leidensis de Dial. Aeol. §. XI. n. 31. Koen.

40) *Οὐρανὸν, ὠρανόν*] In Excerptis Apollonii Dysc. pag. 570. ed. Sturz. ex Alcmane *οὐρανιόφιν* pro *οὐρανία* in vocatiuo citatur. Corrigendum *ὠρανίαφι.* Schol. Ven. A. ad Il. *Ν.* 588. *ἐπὶ δὲ κλητικῆς Ἀλκμὰν ὁ μελοποιὸς οὕτως· Μῶσα Διὸς θυγάτηρ* (Cod. *θύγατερ*) *ὠρανίαφι λίγ' ἀείσομαι. ἐστὶ γὰρ οὐρανία.* Eodem modo legendum in Schol. Ven. L. ad Il. *Β.* p. 59. vbi perperam legitur *οὐρανιάφι φίλη γ' ἀείσομαι.* Bast.

[ΠΕΡΙ 'ΑΙΟΛΙΔΟΣ.]

§. I. Ἡ Αἰολὶς τὸ β τῷ ρ προςνέμει, ὅταν τὸ κ ἐπιφέρηται, ἢ τὸ τ, ἢ τὸ δ· οἷον ῥάκος βράκος, ῥυτὴρ βρυτὴρ, ῥόδον βρόδον.

§. II. Τὰς ἀπὸ τῶν εἰς αι εὐθειῶν γενικὰς διαιροῦσα διὰ τοῦ α προφέρει. Νύμφαι Νυμφάων, πύλαι πυλάων.

§. III. Αἱ συγκοπαὶ Αἰολέων εἰσὶν ἴδιαι· οἷον ὧρσεν ἀντὶ τοῦ ὥρμησεν.

§. IV. Τὸ υ τῷ ε ἐπιφέρει· οἷον χέαντες χεύαντες, ἕαδον εὔαδον.

§. V. Αἱ προςθέσεις τῆς θα συλλαβῆς ἐπὶ τῶν ὑποτακτικῶν ῥημάτων, Αἰολέων εἰσίν· οἷον εἴπης εἴπησθα.

§. VI. Τὰ εἰς αις [41]) μονοσύλλαβα ὀνόματα διαιρεῖ· οἷον παῖς πάϊς, δαῖς δάϊς.

§. VII. Τὸ υ ἀντὶ τοῦ ο πολλάκις ἐκφέρει· οἷον ὕμοιον ἀντὶ τοῦ ὅμοιον.

§. VIII. Τὸ η ἀντὶ τῆς ει διφθόγγου ἐκφέρει. λαβῆν, ἐλθῆν.

§. IX. Τὰ ἀμετάβολα διπλασιάζει, καὶ τὸ π, καὶ σ, καὶ τ. τὸ γὰρ ἀγείρω ἀγέῤῥω λέγουσι, καὶ τὸ ἐνείματο ἐνέμματο, καὶ τὸ ὅπη ὅππη, ὅτι ὅττι, ὅσον ὅσσον.

§. X. Τὸ π ἀντὶ τοῦ μ πολλάκις προφέρει· οἷον ὄμματα ὄππατα.

---

41) *Τὰ εἰς αις*] MS. male *Τὰ εἰς ες.* Koen.

§. XI. Τὸ ἀνεκφώνητον ι ἐκφωνεῖν εἰώθασιν ἐπὶ δευτέρου καὶ τρίτου προσώπου· οἷον βοάϊς, βοάϊ, γελάϊς, γελάϊ.

§. XII. Τὰς κλητικὰς τῶν εἰς ων ληγόντων συστέλλει· χελιδὼν χελιδὸν, τρυγὼν τρυγόν.

§. XIII. Τὸ ι τῆς αι διφθόγγου ἀποβάλλει, ὅταν αὐτῷ ἐπιφέρηται σύμφωνον. Ἀλκαῖος Ἀλκάος, ἀκμαῖος ἀκμάος.

§. XIV. Ἀντὶ τοῦ ζ τιθέασι σ καὶ δ· Ζεὺς Σδεὺς, μελίζειν μελίσδειν. Ἀντὶ τοῦ ξ, κσ· ξένος κσένος. Ἀντὶ δὲ τοῦ ψ, π καὶ σ· Πέλοψ Πέλοπς, Ἄραψ Ἄραπς.

§. XV. Ἀντὶ δὲ τοῦ η τὸ ε ἢ τὸ α, κοινῶς τοῖς Δωριεῦσι· καὶ τὸ μὲν α Ἄρης Ἄρες· τὸ δὲ η Ἑκάβην Ἑκάβαν, πύλην πύλαν, Ἥρην Ἥραν, νόημα νόαμα, ἀπάτην ἀπάταν, ἀδικῆσαι ἀδικέσαι [42]).

§. XVI. Ἀντὶ δὲ τοῦ θ τὸ φ· θλᾶται φλᾶται.

§. XVII. Ἀντὶ δὲ τοῦ μ τὸ π· μετ' ἐμοῦ πετ' ἐποῦ [43]).

§. XVIII. Ἀντὶ δὲ τοῦ ο τὸ υ, ποτὲ δὲ καὶ τὸ ε· πρός σε πρέσσε, ἢ α· ὅσσα ἄσσα.

§. XIX. Ἀντὶ δὲ τῶν δύο ππ [44]) δύο σσ· ἐμπίπτειν ἐμπίσσειν.

§. XX. Ἀντὶ δὲ τοῦ σ τὸ τ· σὺ τύ.

---

42) ἀδικῆσαι ἀδικέσαι] Bina ista verba aptius ponerentur post Ἄρης Ἄρες, vt diximus ad Gregor. de Dial. Aeol. §. XL. Koen.

43) πετ' ἐποῦ] Sic MS. pro πετ' ἐμοῦ. In edd. hic reponuntur ὄμματα ὄππατα, quae Grammaticus iam attigerat §. X. De υ pro ο, de quo initio §. sequentis, agit §. VII. Koen.

44) δύο ππ] Sic MS. pro Ἀντὶ δὲ τοῦ ππ. Ipsius Grammatici error est, quem temere secutus est Gregorius de Dial. Aeol. §. XLII. Koen.

§. XXI. Ἀντὶ δὲ τοῦ τ̄ τὸ π̄· στολὴν σπολὴν, σταλεὶς σπαλείς.

§. XXII. Ἀντὶ δὲ τοῦ ω̄ μεγάλου τὸ ō μικρόν· ὥρα ὅρα, ὠτειλὴ ὀτειλή.

§. XXIII. Ὅσα δὲ διὰ τῆς ε̄ῡ διφθόγγου παρ' ἡμῖν λέγεται, διὰ μόνου τοῦ ε̄ προφέρουσι πολυπλασιάζοντες [45]) τὰ ἀμετάβολα· ἱμείρων ἱμέῤῥων, ὠτειλὰς ὠτελλὰς, ἔμματα, ὑμεῖς ὔμμες.

§. XXIV. Τὸ κατέπεσε κάππεσε λέγουσι, καὶ τὸ ὁπόθεν ὁππόθεν, τὸ ὅτι ὅττι, κατὰ δὲ καδδέ.

§. XXV. Βαρυτονοῦσι δὲ οὐ μόνον τὰ ὀνόματα, ἀλλὰ καὶ τὰ ἄρθρα, ὅτ' ἂν ὀνομάτων τάξιν ἐπέχωσιν· ὁ σὸς ὅ σος, ἡ σὴ ἥ ση, τὸ σὸν τό σον [46]).

§. XXVI. Ὅτ' ἂν δὲ ἀντωνυμιῶν ἐκφέρωσι, περισπῶσιν· ἐγὼ ἐγῶν, ἐμῶ ἐμῶν [47]).

§. XXVII. Περισπῶσιν ὡς ἐπίπαν τὰ μονοσύλλαβα ὀνόματα· ῥῶξ, πτῶξ, δρῶψ, χροῦς, ῥοῦς, θροῦς, βοῦς, χνοῦς, νοῦς, χῆν, Ζεῦς [48]).

§. XXVIII. Τὰ δὲ δισύλλαβα, ὀξυτόνως παρ' ἡμῖν λεγόμενα, βαρυτονοῦσι· σόφος, κάλος.

§. XXIX. Ὅσα δὲ ἡμεῖς εἰς ῑς̄ θηλυκὰ διὰ τὸ δ̄ κλίνομεν, αὐτοὶ χωρὶς τοῦ δ̄ λέγουσιν· Ἀρτέμιδος Ἀρτέμιος.

§. XXX. Τῶν δὲ εἰς η̄ς̄ ὀνομάτων, ὧν ἡ κλητικὴ ἐς̄ ς, δίχα τοῦ ς̄ λέγουσι· Σώκρατες Σώκρατε. καὶ τῶν γενικῶν δὲ πτώσεων τὸ ς̄ ἀφαιροῦσι· Σωκράτου.

§. XXXI. Ἀντὶ δὲ αἰτιατικῆς δοτικὴν παραλαμβάνουσιν ἐν τοῖς πληθυντικοῖς [49])· τοῖς ἀνθρώποις ἀν-

---

45) πολυπλασιάζοντες] Fischerus ad Weller. I. p. 96. corrigit διπλασιάζοντες. SCHAEF.

46) τὸ σὸν τό σον] Aldus male edidit in vtraque ed. ποσὸν πόσον. KOEN.

47) ἐμῶ ἐμῶν] Ita etiam MS. Adi Gregor. de Dial. Aeol. §. LVII. KOEN.

48) Ζεῦς] Koeniana Ζεύς. SCHAEF.

49) ἐν τοῖς πληθυντικοῖς] In Io. Grammatici edd. per-

τὶ τοῦ τοὺς ἀνθρώπους· τοῦτο δὲ ποιοῦσι διὰ τὸ χρῆσθαι αὐτοὺς τῷ ῑ ἀντὶ τοῦ ῡ.

§. XXXII. Τὴν δὲ αἰτιατικὴν διὰ τοῦ ως· τὼς ἀνθρώπως. ὅ, τι καὶ Δωριέων.

§. XXXIII. Τὴν δὲ δοτικὴν τῶν πληθυντικῶν σὺν τῷ ῑ λέγουσι· τοῖς ἀνθρώποισι, ὁμοίως τοῖς Ἴωσι [50]).

§. XXXIV. Τὰ εἰς ειν καταλήγοντα ἀπαρέμφατα

---

peram ἐν τοῖς παθητικοῖς circumfertur, quod dixi emendandum ad Gregor. de Dial. Aeol. §. L. Error ex confusione literarum Λ et Δ ortus videtur, quae confusio plurima Veterum loca corrupit. Non spernendum, quod in Achille Tat. L. V. p. 285. e libris, vt ait, dedit Salmasius: ἡ γὰρ Φιλομήλας τέχνη σιωπῶσαν εὕρηκε φωνήν· ὑφαίνει γὰρ πέπλον ἄγγελον, καὶ τὸ δρᾶμα πλέκει ταῖς κρόκαις. Quum tamen priores edd. quibus liber Anglicanus accedit *), praeferant: ὑφαίνει γὰρ πέπλον ἌΛΛΟΝ, non vanam forte Eruditi judicabunt conjecturam, qua legendum censeam: ὑφαίνει γὰρ πέπλον ΛΑΛΟΝ. Sequitur: καὶ μιμεῖται τὴν γλῶτταν ἡ χείρ. Γράμματα peplo intexta fuisse, tradit Apollodor. Biblioth. L. III. p. 228. Ubi in Socraticor. Epist. XII. p. 28. editur: μέμνησο μέντοι ἈΕΙΜΟΥ καὶ δίψης· veriorem lectionem μ. μέντοι ΛΙΜΟΥ καὶ δίψης conseruavit Stobaeus S. XVII. p. 156, 42. Koen.

50) ὁ. τοῖς Ἴωσι] Rectius ita MS. quam edd. ὁμοίως τοῖς Δωριεῦσι· vid. supra de Dial. Ion. §. XXVII. Koen.

*) vt et Venetus, nunc Parisinus 409. Boisson.

In Achille Tatio Cod. Ven. 409. item habet ἄλλον. Quod Koenius coniecit λάλον, mihi perplacet. Passim confusae hae voces. Sic Iacobsius in Athenaeo XI. λάλων ex coniectura restituit pro ἄλλων. V. eius Additam. animadu. in Athen. p. 263. Bast.

Diodorus Sic. XVIII. c. 62. τῶν περιέργων καὶ λάλων. Cod. Leid. ἄλλων. Lucianus T. I. pag. 490. ἤ εἴ τινα λάλον νεκρὸν εὕροις. Hemsterhusius: „λάλον. Egregie Brodaeo duce sic Benedictus dedit pro ἄλλον, quod in cunctis Edd. extabat." Perraro peccatum in partem contrariam. Xenophon Mem. I, 2, 27. τίς δὲ ἄλλος διδάσκαλος κ. τ. λ. Zeunius: „ἄλλος. Iunt. λάλος, inepte." Schaef.

ῥήματα αὐτοὶ διὰ τοῦ ην ἐκφέρουσι βαρυτονοῦντες· φιλεῖν φίλην.

§. XXXV. *Τὰ δὲ παρ' ἡμῖν λήγοντα εἰς αν αὐτοὶ εἰς αις μεταβάλλουσι· γελᾶν γελαῖς.*

§. XXXVI. *Τὰ δὲ εἰς ουν καταλήγοντα ὁμοίως ἀπαρέμφατα αὐτοὶ διὰ τῆς οις ἐκφέρουσιν· ὑψοῦν ὑψοῖς.*

§. XXXVII. *Τὰ δὲ εἰς ω καταλήγοντα ῥήματα παρ' ἡμῖν ἔνια ἀντὶ ὁριστικῶν εὐκτικὰ ποιοῦσιν· οἷον νοῶ νόημι, φιλῶ φίλημι.*

§. XXXVIII. *Ὅσαι δὲ μετοχαὶ ὀξύτονοι εἰς ως καταλήγουσι, διὰ τὸ*[51]*)ν παρ' ἐκείνοις ἐκφέρονται· εἰρηκὼς εἰρήκων. φυλάττουσι δὲ καὶ τὰς ἀπὸ τούτων κλίσεις ἀναλόγως τῇ καταλήξει.*

§. XXXIX. *Λέγεται δὲ παρ' αὐτοῖς ὁ ἔρως ἔρος, καὶ ὁ γέλως γέλος. καὶ κλίνουσιν αὐτὰ ὁμοίως τοῖς εἰς ος λήγουσι κυρίοις ὀνόμασι.*

§. XL. *Τὸ ἐγὼ ἐγὼν, ἐμὼ ἐμὼν*[52]*) ὁμοίως τοῖς Δωριεῦσι λέγουσι.*

§. XLI. *Τὸ σὺ τύ.*

§. XLII. *Τὸ ἡμῖν ἄμμιν.*

§. XLIII. *Τὸ ἡμεῖς ἄμμες.*

§. XLIV. *Τὸ ἐνθάδε τῇδε.*

§. XLV. *Τὸ ἄλλοσε ἑτέροσε.*

§. XLVI. *Τὰ χείρονα χέῤῥονα.*

§. XLVII. *Τὸ ἐπαινῶ αἴνημι.*

§. XLVIII. *Τὰ ἱμάτια ἔμματα.*

§. XLIX. *Ἡ μία ἴα.*

§. L. *Ἡ ψῆφος ψάφαξ.*

§. LI. *Τὸ ἔστρωται ἐστόρηται.*

Τ Ε Λ Ο Σ.

---

51) *διὰ τὸ*] Idem vitium §. XXIX. pro *διὰ τοῦ*. Sch.

52) *ἐμὼ ἐμὼν*] *Ἐγῶν* et *ἐμῶν* scribitur §. XXVI. Conf. notata ad Gregor. de Dial. Aeol. §. LVII. Koen.

GRAMMATICI AVGVSTANI

DE DIALECTIS

FRAGMENTVM.

ACCEDVNT EXCERPTA

E CODICIBVS

PARISINO ET VATICANO.

GRAMMATICI AVGVSTANI

DE DIALECTIS

FRAGMENTVM[1].

[ΠΕΡΙ ἸΑΔΟΣ.]

§. I. . . . . . [2]) ἐρίηροι, καὶ υἱέες ἀντὶ τοῦ υἱοὶ καὶ υἱεῖς.

§. II. Τὰ εἰς η̄ πληθυντικὰ οὐδέτερα διαιρεῖ εἰς εᾱ· τείχεα. καὶ γενικὴ, τειχέων.

§. III. Τὸ ῡ ἀεὶ προστίθησι ταῖς λέξεσιν. ὄρος οὖρος, ὄνομα οὔνομα.

§. IV. Τὸ δισσὸν σ̄ εἰς ξ̄ τρέπει. δισσὰ διξά.

---

1) Hoc fragmentum ex Codice Augustano (p. 64. n. 78. Catal. Reiser.) Hermannus descripsit. Constat Codicis tribus integris paginis et quartae paginae versibus sex. Incipit ἀκέφαλον ab Ionica dialecto; deinde persequitur Aeolicam; postremo loco agit de Attica, Doricae plane nihil tenens. Non pauca habet communia cum libello Grammatici Meermanniani. Schaef.

2) V. Grammatic. Meermann. de Dial. Ionic. §. XIV. p. 652. Schaef.

§. V. *Τῶν λέξεων ἐξαιρεῖ τὸ ῑ πολλάκις. τὸ γὰρ δείξω δέξω λέγει, καὶ ἀπόδεξιν.*

§. VI. *Τῶν μετοχῶν τὰς παθητικὰς διαιρεῖ. λυπούμενος λυπεόμενος, ποιεόμενος.*

§. VII. *Τὰς εἰς ων ληγούσας μετοχὰς ἀπὸ τῆς πρώτης συζυγίας τῶν περισπωμένων διαιρεῖ. φρονῶν φρονέων.*

§. VIII. *Τὸν οὖν σύνδεσμον ὦν λέγει.*

§. IX. *Τῶν ῥη . . . . συνθέσεις δασυνόμενα διὰ ψιλῶν προφέρεται συμφώνων. καθὸ . . . κατορῶ.*

§. X. *Τοῖς ἄρθροις τοῖς προτακτικοῖς ἀντὶ τῶν ὑποτακτικῶν . . . . τὸν θέλω ἀντὶ τοῦ ὃν θέλω. τὴν ἔπεμψα ἀντὶ τοῦ ἣν ἔπεμψα.*

§. XI. *Τ . . . . . . τρέπεται, οἷον ὁκότε ὅποτε* (sic) *καὶ τὸ ποῦ κοῦ λέγει. καὶ τὸ ὁποῖος ὁκοῖος.*

§. XII. *Τῷ ω̄ ἀντὶ τοῦ ᾱ κέχρηται. τὸν γὰρ ἄνθρωπον ὤνθρωπον λέγει . . . τὸν ἄριστον ὤριστον λέγει.*

§. XIII. *Τῷ ω̄ ἀντὶ τῆς αῡ διφθόγγου κέχρηται. τὸ γὰρ θαῦμα θῶμα λέγει.*

§. XIV. *Αἱ τμήσεις Ἰώνων εἰσὶν ἴδιαι. Πέλοπος νῆσος ἀντὶ τοῦ Πελοπόννησος. ἄγριον αἶγα ἀντὶ τοῦ αἴγαγρον.*

§. XV. *Αἱ παραλήψεις τῶν ἀπαρεμφάτων ἀντὶ προστακτικῶν Ἰώνων εἰσίν.*

ἐλθὼν ἐς κλισίην Ἀγαμέμνονος Ἀτρείδαο
πάντα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορευέμεν.

ἀντὶ τοῦ ἀγόρευε.

§. XVI. *Αἱ παραλήψεις τῶν ἀρσενικῶν εὐθειῶν ὀνομάτων ἀντὶ γενικῶν Ἰώνων εἰσίν.*

οἱ δὲ δύο σκόπελοι — —

ἀντὶ τοῦ τῶν δύο σκοπέλων. καὶ τό·

ἄμφω δ' ἑζομένω — —

ἀντὶ τοῦ ἀμφοτέρων.

§. XVII. *Αἱ μεταβολαὶ τοῦ η̄ εἰς ᾰ βραχὺ Ἰώνων εἰσί. μεμηκυῖα μεμακυῖα, λελησμένος λελασμένος.*

§. XVIII. *Αἱ ἐναλλαγαὶ τοῦ ᾱ μακροῦ εἰς η̄ Ἰώνων εἰσὶ τῶν πάλαι. Ἥρα Ἥρη. τοῦ δὲ ᾰ βραχέος τῶν νεωτέρων. ἀληθείην ἀντὶ τοῦ ἀλήθειαν.*

§. XIX. *Αἱ ἀφαιρέσεις αἱ κατ᾽ ἀρχὴν Ἰώνων εἰσί. λεῖβεν εἶβεν.*

§. XX. *Ἀεὶ τὴν ων συλλαβὴν περιττὴν οὖσαν μεταξὺ τῶν προθέσεων τίθησιν . . . . ἐξ ὧν* (sic) *εἷλον, ἀπ᾽ ὧν ἵκοντο, ἀντὶ τοῦ ἐξεῖλον καὶ ἀπίκοντο.*

§. XXI. *Τὰ πρῶτα στοιχεῖα τῶν λέξεων ἀφαιρεῖται· ἐκεῖνοι κεῖνοι, ἑορτὴ ὁρτή.*

§. XXII. *Τὸ προσερχόμενον ε κατὰ τὸν ἐνεστῶτα καὶ παρεληλυθότα ἀποπιπτόμενον . . . . τίκτεν, λέγεν, τρέχεν, ἀντὶ τοῦ ἔτικτεν, ἔλεγεν, ἔτρεχεν.*
τῶν τῆσδ᾽ ἀπειλῶν οὕνεχ᾽ ἡμερεύσομεν [3]).
ἀντὶ τοῦ βιώσομεν τὴν ζωὴν . . . . βιβαζομεν . . :

§. XXIII. *Τ . . . . κόμην ἀπικόμην. ἀφεῖλεν ἀπεῖλεν.*

§. XXIV. *Τὰ σύνθετα ῥήματα διαλύει καὶ μεταξὺ αὐτῶν . . . . λαμβα . . . . ἀντέδραμον καὶ ἀνταπέδοντο.*

§. XXV. *Ἐν τοῖς τρίτοις προσώποις ἡ νέα τῶν Ἰώνων διάλεκτος καὶ ἐν ταῖς δοτικαῖς πληθυντικαῖς τὸ ν ἐφελκυστικὸν οὐ . . . . . εἰ μὴ χάριν μέτρου.*

---

3) Sophoclis versus in El. 787. qui hic quid sibi velit, nescio. Sed vix vnius syllabae in Codice spatium inter praecedentia et hunc versum est. HERMANN.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΙΟΛΙΔΟΣ.

§. I. Ἡ Αἰολὶς τὰς ἀπὸ τῶν εἰς αι εὐθειῶν γενικὰς διαιροῦσα διὰ τοῦ α προφέρει. Νύμφαι Νυμφῶν Νυμφάων, θυράων, παρθενικάων.

§. II. Αἱ συγκοπαὶ Αἰολέων εἰσὶν ἴδιαι· γίνονται δὲ κατὰ τὸ μέσον. οἷον ὤρσεν ἀντὶ τοῦ ὥρμησεν.

§. III. Αἱ προςθέσεις τῆς θα συλλαβῆς ἐπὶ τῶν ὑποτακτικῶν ῥημάτων, Αἰολέων εἰσίν. οἷον εἴποισθα ἀντὶ τοῦ εἴποις, καὶ εὕδησθα ἀντὶ τοῦ εὕδης.

§. IV. Αἱ προςθέσεις τοῦ υ φωνήεντος ἐπιφερομένου τοῦ α Αἰολέων εἰσίν. οἷον χεύαντες ἀντὶ τοῦ χέαντες.

§. V. Τὰ εἰς αις μονοσύλλαβα διαιρεῖ. οἷον παῖς πάϊς, δαῖς δάϊς . . . . τὸ αὐτὸ καὶ ἡ Δωρίς.

§. VI. Τῷ ω στοιχείῳ ἀντὶ τῆς ου διφθόγγου χρῆται. μῶσαι ἀντὶ τοῦ μοῦσαι, καὶ λιπῶσαι ἀντὶ τοῦ λιποῦσαι.

§. VII. Τὸ (sic) υ ἀντὶ τοῦ ο στοιχείου χρῆται. τὸ γὰρ ὅμοιον ὕμοιον λέγει.

§. VIII. Τῷ η ἀντὶ τῆς ει διφθόγγου χρῆται. ἐλθῆν γὰρ ἀντὶ τοῦ ἐλθεῖν, καὶ κιθαίρη ἀντὶ τοῦ κιθαίρειος, καὶ λαβῆν ἀντὶ τοῦ λαβεῖν . . καὶ ἡ Δωρίς.

§. IX. Τὰ ἀμετάβολα διπλασιάζει, καὶ τὸ π, καὶ σ, καὶ τ. τὸ γὰρ ἀγείρω ἀγέῤῥω λέγει, καὶ τὸ ἐνείματο ἐννέματο, ὅππoι ἀντὶ τοῦ ὅττι, τοσοῦτον τοσσοῦτον, ὅσα ὅσσα.

§. X. Τῷ π ἀντὶ τοῦ μ χρῆται. ὄμματα ὄππατα.

§. XI. Τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων

τὸ α ἐπὶ δευτέρου καὶ τρίτου προςώπου ἀνεκφώνητον ὂν παρὰ ταῖς ἄλλαις διαλέκτοις ἐκφωνεῖσθαι εἴωθεν, οἷον βοάϊς, βοάϊ, νικάϊς, νικάϊ.

§. XII. Τὰς κτητικὰς τῶν εἰς ων ληγόντων συστέλλει. χελιδὼν χελιδὸν, Μακεδὼν Μακεδόν.

§. XIII. Καὶ τῆς αι διφθόγγου τὸ ι ἀποβάλλει, ὅταν αὔτη [4]) ἐπιφέρηται φωνῆεν. Ἀλκαῖος Ἀλκάος, Ῥωμαῖος Ῥωμάος.

---

4) Scribe αὐτῇ et compara Grammat. Meermann. de Dial. Aeol. §. XIII. vbi perperam σύμφωνον. SCHAEF.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ 'ΑΤΘΙΔΟΣ

'ΗΤΟΙ

ΤΗΣ 'ΑΤΤΙΚΗΣ.

§. I. *Ἡ Ἀτθὶς τρέπει τὸ σ πῆ μὲν εἰς τ, πῆ δὲ εἰς ξ. τὴν γὰρ θάλασσαν θάλατταν λέγει, καὶ τὸ σεῦτλον τεῦτλον, καὶ τὴν συμφορὰν ξυμφορὰν, καὶ τὸ σύμπαν ξύμπαν, καὶ τὸ σύμβολον ξύμβολον. τρέπ[εται] δὲ εἰς τὸ ξ ἐπὶ τῆς συνθέσεως καὶ μόνης.*

§. II. *Ἀεὶ τὰς εἰς εις πληθυντικὰς εὐθείας ἀπὸ τῶν εἰς ευς ἀρσενικῶν γινομένας διὰ τοῦ η προφέρουσιν. οἷον γονεῖς γονῆες, βασιλεῖς βασιλῆες.*

§. III. *Τὰ εἰς ος λήγοντα προπαροξύτονα ἀρσενικὰ· ἢ ὀξύτονα διὰ τοῦ εως προφέρουσιν. οἷον Μενέλαος Μενέλεως, Νικόλαος Νικόλεως, ναὸς νεὼς, λαὸς λεώς.*

§. IV. *Τὸ ῑ ταῖς λέξεσι προστίθενται. οἷον νῦν νυνὶ, τοῦτον τουτονὶ, οὗτος οὑτοσί.*

§. V. *Τὰ εἰς ευς διὰ τοῦ εως ἐπὶ γενικῆς ἐκφέρει. οἷον ἀριστεὺς ἀριστέως, Πηλεὺς Πηλέως.*

§. VI. *Αἱ συναλοιφαὶ Ἀττικῶν εἰσὶν ἴδιαι. τῷμῷ ἀντὶ τοῦ ἐμῷ* (sic), *ἔρχομ' ἔχων ἀντὶ τοῦ ἔρχομαι ἔχων.*

§. VII. *Αἱ ἐξαιρέσεις Ἀττικῶν εἰσὶν ἰδιώματα καὶ Δωριέων καὶ Αἰολέων. ἑτάρων ἀντὶ τοῦ ἑταίρων, ἐς Χρύσην ἀντὶ τοῦ εἰς Χρύσην.*

§. VIII. *Αἱ παραλήψεις τῶν κλητικῶν ἀντὶ εὐθειῶν Ἀττικῶν εἰσὶν ἴδιαι. νεφεληγερέτα Ζεὺς ἀντὶ τοῦ νεφεληγερέτης Ζεὺς, καὶ ἱππότα Νέστωρ ἀντὶ τοῦ ἱππότης Νέστωρ, καὶ εὐρυόπα Ζεὺς ἀντὶ τοῦ εὐρυόπα* (sic).

§. IX. *Αἱ ἐλλείψεις τῶν μερῶν τοῦ λόγου Ἀττικῶν*

εἰσι καὶ Δωριέων καὶ Ἰώνων. οἷον κόπτον (sic) ἀμφοτέρῃσιν. ἐλλείπει τὸ χερσίν.

§. X. Αἱ παραλείψεις τῶν Ἀττικῶν πτώσεων 5) ἀντὶ γενικῆς. δείδιθι μήτε σὺ τόνδ', ἀγαθός περ ἐὼν, ἀποαίρεο κούρην. ἀντὶ τοῦ ἀφαίρου.

§. XI. Ἀεὶ παθητικοῖς ῥήμασιν ἀντὶ ἐνεργητικῶν χρῆται. οἷον γράφομαι, ποιοῦμαι, ἀντὶ τοῦ γράφω καὶ ποιῶ.

§. XII. Ποιείσθων καὶ νοείσθων λέγει ἀντὶ τοῦ ποιείτωσαν καὶ νοείτωσαν.

§. XIII. Τὰ εἰς ω̅ς ἐπιῤῥήματα τῆς μεσότητος εἰς ω̅ν (sic) περατοῖ. ὀνόμασι γὰρ ἀντὶ ἐπιῤῥημάτων χρῆται. οἷον δέον, πρέπον, ἀντὶ τοῦ δεόντως καὶ πρεπόντως, καὶ τῶν ὁμοίων.

§. XIV. Τὰς εἰς ε̅ς λήγοντας (sic) εὐθείας τῶν συγκριτικῶν ὀνομάτων εἰς ο̅υ̅ς̅ περατοῖ, οἷον μείζους, καλλίους, χείρους, ἀντὶ τοῦ μείζονες, καλλίονες, χείρονες.

§. XV. Ταῖς συναλοιφαῖς ἀεὶ κατακόρως χρῆται. καὶ γὰρ τὸ ἱμάτιον θοἰμάτιον λέγει, καὶ τὸ ἔλαιον τοὔλαιον.

§. XVI. Ἀδιαιρέτους τινὰς τῶν λέξεων προφέρεται, οἷον ὡς ὅταν λέγῃ πατρῷος, μητρῷος, σῷος, ἀντὶ τοῦ πατρώϊος, μητρώϊος, σώϊος.

§. XVII. Τῷ ρ̅ ἀντὶ τοῦ σ̅ χρῆται. τὸ γὰρ θάρσος θάῤῥος λέγουσι, καὶ τὸ θαρσαλέος θαῤῥαλέος, καὶ τὸ ἄρσεν ἄῤῥεν.

§. XVIII. Τῷ υ̅ ἀντὶ τοῦ ε̅ χρῆται, ὡς ὅταν λέγῃ τὸ ἔνδυμα τοὔνδυμα, καὶ τὸ ἔγκλημα τοὔγκλημα, καὶ τὸ ἔπος τοὖπος.

§. XIX. Εὐθείαις ἀντὶ κλητικῶν χρῆται. ὦ φίλος ἀντὶ τοῦ ὦ φίλε, καὶ ὦ ἄνθρωπος ἀντὶ τοῦ ὦ ἄνθρωπε.

---

5) Scribe *Αἱ παραλήψεις τῶν αἰτιατικῶν πτώσεων.* Conf. Gregor. Corinth. de Dial. Att. §. XL. Schaef.

§. XX. Ὑπερθετικοῖς ἀντὶ συγκριτικῶν πολλάκις χρῆται. οἷον ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν θηριωδέστερος πάντων λέγει θηριωδέστατος.

§. XXI. Τῷ η ἀντὶ τοῦ ε χρῆται. τρέπει γὰρ τὸ ε εἰς τὸ η. ἠδυνάμην καὶ ἠβουλόμην. 6)

---

6) Hic finitur hoc fragmentum, reliqua paginae parte vacua. HERMANN.

EXCERPTA

E CODICE PARISINO

Num. 2662.[7])

§. I. Ἐν τοῖς πάθεσι τῶν λέξεων, πρόθεσις[8]) ἰδίως λέγεται, καὶ ἔστιν αὕτη προσθήκη γράμματος φωνήεντος κατὰ τὴν ἀρχὴν συλλαβὴν προστιθέντος, ὃ φαίνεται γινόμενον ἐν τῷ ἑώρων καὶ ἐώνημαι, καὶ ἐν τῷ ἀσπαίρειν, καὶ ἠλίθιος· ἢ δύο γραμμάτων, τοῦ μὲν προτέρου φωνήεντος, τοῦ δὲ δευτέρου συμφώνου, ὃ γίνεται ἐν τῷ ἐλήλυθα καὶ ἀλήλιμμαι. ἔστι δὲ ἡ μὲν τῶν δύο γραμμάτων προσθήκη ἀεὶ ἀττικὴ, ἡ δὲ τοῦ ἑνὸς, ἐνίοτε μὲν ἀττικὴ, ὡς ἐν τοῖς εἰρημένοις ἅπασιν, ἐνίοτε δὲ ἰωνικὴ, ὡς ἐν τῷ ἐωθέουσι παρ' Ἡροδότῳ ἀντὶ τοῦ ὠθοῦσιν, ἐνίοτε δὲ ποιητικὴ, ὡς ἐν τῷ ἔεις ἀντὶ τοῦ εἷς, καὶ ἀφέηκεν ἀντὶ τοῦ ἀφῆκεν. οἱ γὰρ ποιηταὶ εὑρόντες συνήθειαν διαλέκτου, πλατύνουσιν αὐτὴν ἀναλόγως καὶ εἰς ἃ αὐτὴν οὐ προὐχώρησεν.

§. II. Ἀφαίρεσις δὲ τὸ ἐναντίον, ὅταν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ἀφαιρεθῇ γράμμα φωνῆεν, συλλαβὴν δηλονότι ποιοῦν, ὃ γίνεται ἐν τῷ κεῖνος, καὶ τῷ στράπτειν, δηλονότι ἀντὶ τοῦ ἀστράπτειν, καὶ τῷ θῆκεν ἀντὶ τοῦ

---

7) Haec scriptio, ex medio fere Codice a praestantissimo amico meos in vsus decerpta, cum de eodem agat argumento, quod Gregorius noster Dial. Ion. §. III. tractauit, non indigna mihi visa est, quam hoc loco publici iuris facerem. Schaef.

8) Scrib. πρόσθεσις. Bast.

ἔθηκεν, καὶ τῷ δεδώκει, καὶ τῷ ἐκκεκώφει (sic). Ἀφαίρεσις ἐστὶ καὶ ὅταν ἀφαιρεθῇ σύμφωνον ἀπὸ τῆς ἀρχῆς, ὃ γίνεται ἐν τῷ ἐκτῆσθαι ἀντὶ τοῦ κεκτῆσθαι, καὶ τῷ αἶα, καὶ τῷ ἠμὶ ἀντὶ τοῦ φημὶ, καὶ ἐν τῷ εἵμαρται, καὶ τῷ εἴληπται, ἃ καὶ τὸ ῑ προςλαμβάνει. ἔστι δὲ αὕτη ἔν τισι μὲν ἰωνικὴ καθαρῶς, ἔν τισι δὲ ἀττικὴ, ἔν τισι δὲ ἰωνικὴ καὶ ἀττική. ἐν μὲν οὖν τῷ θῆκε καὶ τῷ ἐκτῆσθαι καὶ τῷ αἶα καθαρῶς ἰωνικη. Ἴωνες γὰρ καὶ τὸ λείβω εἴβω λέγουσιν. ἐν δὲ τῷ στράπτει καὶ τῷ κεῖνος ἰωνικὴ καὶ ἀττικὴ, ἐν δὲ τῷ εἵμαρται καὶ ἐκκεκώφει καὶ τῷ ἠμὶ, μόνως ἀττική.

§. III. Ἀναδίπλωσις δὲ λέγεται, ὅταν τὸ σύμφωνον τὸ αὐτὸ τὸ ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς λέξεως ἢ τὸ ἀντίστοιχον τὸ ε̄ προςλαβὸν, προςτεθῇ τῇ ἀρχῇ· ὃ γίνεται ἐν τῷ κεκάμω ἀντὶ τοῦ κάμω, καὶ ἐν τῷ κέκλυθι ἀντὶ τοῦ κλῦθι. ἐὰν δὲ ἀπὸ φωνήεντος ἄρχηται ἡ λέξις, ᾗ δὲ σύμφωνον μετὰ τὸ φωνῆεν, ὅταν τὸ αὐτὸ φωνῆεν καὶ σύμφωνον ἐπαναλαμβάνηται καὶ προςτιθῆται κατὰ τὴν ἀρχήν· ὃ γίνεται ἐν τῷ ἐλέλιξεν. ἔστι καὶ ἐν οἷς πρόθεσις ὅλη ἐπαναλαμβάνεται, καὶ λέγεται καὶ τοῦτο ἀναδίπλωσις, ὃ γίνεται ἐν τῷ προπροκυλινδούμενος. ἔστι δὲ καὶ αὕτη ἔν τισι μὲν ἰωνικὴ, ἔν τισι δὲ κοινὴ, ἔν τισι δὲ ποιητική. καὶ ἰωνικὴ μὲν, ὡς τὸ κεκάμω, κοινὴ δὲ ἐν τῷ τέθνηκα, ποιητικὴ δὲ ἐν τῷ ἐλέλιξεν, καὶ τῷ προπροκυλινδόμενος (sic). μιμητικοὶ γὰρ ὄντες οἱ ποιηταὶ, τὰ τοιαῦτα ἐπιτηδεύουσιν, ἵνα τὰ πράγματα εἰκονίσωσιν. οὐ γὰρ ἁπλῶς λέγουσι τὸ ἐλέλιξεν, ἀλλ' ὅτε ταχυτάτην θέλουσι δηλοῦν τὴν κίνησιν, καὶ τὸ προπροκυλινδεῖσθαι ὁμοίως, ὅτε κατεσπουδασμένην δέησιν καὶ πολλήν.

§. IV. Ἄρσις τὸ ἐναντίον τῷ πρώτῳ σημαινομένῳ τῆς ἀναδιπλώσεως, ὅταν δηλονότι μὴ προχωρῇ κατ' ἐκεῖνο τὸ σημαινόμενον ἡ ἀναδίπλωσις ὀφείλουσα προχωρεῖν· ὃ γίνεται ἐν τῷ δέχθαι ἀντὶ τοῦ δεδέχθαι, καὶ τῷ βλήμενος ἀντὶ τοῦ βεβλημένος. ἔστι δὲ ἰωνική.

§. V. Ἔκτασις δέ ἐστιν αὔξησις σὺν μεταβολῇ βραχέος φωνήεντος εἰς μακρὸν, χωρὶς παρενθήκης ἑτέρου φωνήεντος, ὃ γίνεται ἐν τῷ Διώνυσος, καὶ τῷ Σιδῶνος. ἔστι δὲ πόλις ἡ Σιδών. καὶ τῷ ἀρώσιμαι παρὰ

Σοφοκλεῖ [9]) ἐν τούτοις· ἀρώσιμαι γὰρ χ' ἀτέρων εἰσὶ γνῶμαι. καὶ ἐν τῷ θεητόκος παρὰ Νόννῳ. ἔστι δὲ αὕτη ἔν τισι μὲν ἀττικὴ, ἔν τισι δὲ ποιητικὴ, κατὰ τὸν εἰρημένον λόγον ἐν τῷ ἀφέηκε. καὶ ἀττικὴ μέν ἐστιν ἐν τῷ Σιδῶνος, ὅπερ οἱ Ἴωνες διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφουσι, καὶ τῷ ἀρώσιμαι· ποιητικὴ δὲ ἐν τῷ θεητόκος καὶ Διώνυσος.

§. VI. Συστολὴ τὸ ἐναντίον, ἤγουν ἐλάττωσις σὺν μεταβολῇ μακροῦ φωνήεντος εἰς βραχὺ, χωρὶς ἐκθλίψεως ἑτέρου φωνήεντος· ὃ γίνεται ἐν τῷ νέες ἀντὶ τοῦ νῆες. τῶν Ἰώνων δὲ αὕτη.

§. VII. Ἐπέκτασις δέ ἐστι προσθήκη συλλαβῆς κατὰ μέσου τῆς λέξεως, ὃ γίνεται ἐν τῷ δερδέσκετο, ἐν ᾧ καὶ μετασχηματισμὸς συνέδραμε ποιητικὸς, καὶ τῷ μουσέων καὶ μουσάων, καὶ ἐν τῷ Ἀμφιτρυωνιάδης ἀντὶ τοῦ Ἀμφιτρυωνίδης, καὶ τῷ ἐτήτυμον ἀντὶ τοῦ ἔτυμον. ἔστι δὲ αὕτη ἔν τισι μὲν ἰωνικη, ἔν τισι δὲ δωρική. καὶ ἰωνικὴ μὲν ἐν τῷ δερδέσκετο καὶ Ἀμφιτρυωνιάδης καὶ τοῖς λοιποῖς, δωρικὴ δὲ ἐν τῷ μουσάων, ἔνθα δηλονότι μακρόν ἐστι τὸ προστιθέμενον ᾱ.

§. VIII. Συγκοπὴ τὸ ἐναντίον, ἤγουν ἀφαίρεσις συλλαβῆς κατὰ τὸ μέσον, ὃ γίνεται ἐν τῷ κῦμα ἀντὶ τοῦ κύημα, παρ' Ἀπολλωνίῳ τῷ Ῥοδίῳ [10]), καὶ τῷ ἀνομένοιο παρ' αὐτῷ ἀντὶ τοῦ ἀνυομένου, καὶ ὅταν μέρος συλλαβῆς ἀφαιρεθῇ, δι' οὗ μάλιστα συνίσταται ἡ συλλαβὴ, καὶ ἕτερον γράμμα σύμφωνον, ἢ καὶ τελεία συλλαβὴ καὶ γράμμα σύμφωνον, καὶ τὸ τοιοῦτο συγκοπὴ λέγεται. τοῦτο δὲ γίνεται ἐν τῷ εὐῤῥεῖος ἀντὶ τοῦ εὐῤῥέοντος, ἐν ᾧ καὶ παρενθήκη τοῦ ῑ ἐγένετο, ἐν τῷ θέραπα ἀντὶ τοῦ θεράποντα, ἔνθα μέρος

---

9) Antig. v. 569. vbi conf. var. lect. Schaef.

10) L. IV. v. 1492. θεοῦ βαρὺ κῦμα φέρουσαν. vbi etiam Scholiastes: κῦμα ἀντὶ τοῦ κύημα, κατὰ συγκοπήν. Sic iam Aeschylus Eumen. v. 662. τροφὸς δὲ κύματος νεοσπόρου. Similiter Euripides Alopes fragm. VI. γέμουσαν κύματος θεοσπόρου. Add. Iacobs. ad Anthol. Graec. I. 2. p. 60. Schaef.

συλλαβῆς ἀφηρέθη τὸ ον. ἦν γὰρ πᾶσα ἡ συλλαβὴ πον. ἔστι δὲ αὕτη αἰολική.

§. IX. Διαίρεσις δέ ἐστιν, ὅταν τὰ ὀφείλοντα συνειλημμένα εἶναι διαλύηται. τοῦτο δὲ καὶ ἐν φωνήεσι [11]) συμβαίνει καὶ ἐν συμφώνοις διπλοῖς. καὶ ἐν μὲν φωνήεσιν, ὡς ἐν τῷ βέλεα, καὶ τῷ ἱερέας, καὶ τῷ πάϊς καὶ τοῖς τοιούτοις· ἐν δὲ συμφώνοις, ὡς ἐν τῷ κωμάσδω. ἔστι δὲ ἰωνικὴ ἔν τισι καὶ ἀττικὴ, ὡς ἐν τῷ ἱερέας· τὸ δὲ κωμάσδω καὶ τὰ ὅμοια αἰολικά.

§. X. Συναλοιφὴ τὸ ἐναντίον, ὅταν τὰ ὀφείλοντα δηλονότι, ἢ λόγον ἔχοντα ἄλλως συνάπτεσθαι, συνάπτηται. ἔστι δὲ αὐτῆς εἴδη ἑπτὰ, ἔκθλιψις, κρᾶσις, συναίρεσις, ἔκθλιψις κρᾶσις, ἔκθλιψις συναίρεσις, κρᾶσις συναίρεσις. [12])

§. XI. Ἔκθλιψις μέν ἐστιν, ὅταν δύο λέξεις συνάπτωνται ἐκθλιβομένου φωνήεντος, ἢ φωνηέντων, ἢ φωνήεντος καὶ συμφώνου, καὶ ἀντ᾽ αὐτῶν ἀποστρόφου τιθεμένης. φωνήεντος, ὡς ἐν τῷ ταὐτ᾽ ἐγὼ, καὶ τῷ ἐφ᾽ ἡμῖν· φωνηέντων, ὡς ἐν τῷ βούλομ᾽ ἐγώ· φωνήεντος καὶ συμφώνου, ὡς ἐν τῷ τίς ἐσθ᾽ ὁ κόψας τὴν θύραν; τῶν ἀττικῶν δέ ἐστιν αὕτη.

§. XII. Κρᾶσις δὲ, ὅταν δύο φωνήεντα συναπτόμενα εἰς ἓν φωνῆεν, ἢ εἰς δίφθογγον καὶ ἀμφότερα μεταβάλληται, ἢ τὸ ἕτερον πάντως, ὃ γίνεται ἐν τῷ βέλη ἐπὶ τῆς εὐθείας καὶ αἰτιατικῆς τῶν πληθυντικῶν, καὶ τῷ ἱερεῖς, καὶ τῷ δεῖν ἀντὶ τοῦ δέον, καὶ τῷ πλεῖν ἀντὶ τοῦ πλέον, καὶ τῷ δοκεῖν ἀντὶ τοῦ δοκέον, καὶ τῷ σεῦ ἀντὶ τοῦ σοῦ [13]). ἔστι δὲ ἐν μὲν τῷ βέλη καὶ τῷ ἱερεῖς κοινὴ, ἐν δὲ τῷ δεῖν καὶ τῷ πλεῖν καὶ τῷ δοκεῖν ἀττικὴ, ἐν δὲ τῷ σεῦ δωρικὴ καὶ ἰωνική. Ἡρό-

---

11) Ita statim φωνήεσιν. Rectius duplici σ, φωνήεσσι. Sic Etymolog. MS. Leidens. ap. Koen. ad Gregor. p. 310. in. Sed formam — εισι talium datiuorum, quam recentiores Grammatici, illâ plane neglectâ, in ordinem receperunt, non memini legere. SCHAEF.

12) Ita Codex. Sed sequentia satis docent, hîc inserendum esse ἔκθλιψις κρᾶσις συναίρεσις. BAST.

13) Imo σέο. SCHAEF.

δοτος γὰρ διφροφορευμένους λέγει τοὺς φορείοις φερομένους, καὶ Ἱπποκράτης πολλάκις χρῆται τούτῳ τῷ τρόπῳ, ὃς ἀκράτῳ τῇ Ἰάδι χρῆται· ὁ γὰρ Ἡρόδοτος συσμίγει [14]) αὐτὴν τῇ ποιητικῇ.

§. XIII. Συναίρεσις δὲ, ὅταν δύο φωνήεντα συνάπτηται εἰς δίφθογγον, καὶ ἀμφότερα φυλάττηται, ὃ γίνεται ἐν τῷ ἔγχει καὶ βέλει καὶ τοῖς τοιούτοις. ἔστι δὲ ἀττική.

§. XIV. Ἔκθλιψις δὲ κρᾶσις, ὅταν ἑνὸς φωνήεντος ἐκβληθέντος, τὰ λοιπὰ συνάπτηται κατὰ τὸν εἰρημένον τρόπον τῆς κράσεως, ὃ γίνεται ἐν τῷ κἀγώ. ἐκθλίβεται γὰρ τὸ ι, τὸ δὲ α καὶ ε κιρνᾶται εἰς α. τῶν ἀττικῶν δὲ καὶ αὕτη ἐστίν.

§. XV. Ἔκθλιψις δὲ συναίρεσις, ὅταν ἑνὸς φωνήεντος ἐκβληθέντος, τὰ λοιπὰ συνάπτηται κατὰ τὸν εἰρημένον λόγον τῆς συναιρέσεως, ὃ γίνεται ἐν τῷ ἐγῷμαι· ἐκθλίβεται γὰρ τὸ ο, τὸ δὲ ι προσγραφόμενον τῷ ω, συναίρεσιν δηλονότι ποιεῖ· καὶ ἐν τῷ δαῖραν παρὰ Ἀπολλωνίῳ τῷ Ῥοδίῳ, ἀντὶ τοῦ δάειραν· ἐκθλίβεται γὰρ κἀνταῦθα τὸ ε, τὸ δὲ α καὶ ι συναιρεῖται εἰς τὴν αι δίφθογγον. ἔστι δὲ τὸ μὲν ἐγῷμαι ἀττικὸν, τὸ δὲ δαῖραν ποιητικόν.

§. XVI. Κρᾶσις δὲ συναίρεσις, ὅταν δύο φωνήεντα εἰς ἓν συνάπτηται κατὰ τὸν λόγον τῆς κράσεως, εἶτα τὸ κραθὲν μετὰ τοῦ ὑπολοίπου συναιρῆται, ὃ γίνεται ἐν τῷ ᾄδειν, καὶ τὢυτὸ ἀντὶ τοῦ τὸ αὐτό. Πίνδαρος· Ζηνὶ τὢυτ' ἐπὶ χρέος. κιρνᾶται γὰρ τὸ μὲν ο καὶ τὸ α εἰς τὸ ω τὸ μέγα, εἶτα τὸ ω καὶ τὸ υ συναιρεῖται εἰς τὴν ωυ δίφθογγον. ἔστι δὲ καὶ αὕτη τῶν ἀττικῶν.

---

14) Bastius: „Sic, pro συμμίσγει.“ Forma haec, propria Graecitatis citerioris, in Codicibus passim legitur. V. Wesseling. ad Herodot. V. c. 112. in. et VI. c. 14. in. Ducangius Glossar. c. 1404.: „ΣΜΙΜΕΝΟΣ, Σμιγμένος, *Mistus*. Glossae Graecobarb. συγκερασμένον, σμιμένον, ἢ σμικτόν. a σμίγειν, *miscere*, μίγνυσθαι.“ Obiter huic Glossario adde aduerbium σμίγδην. V. Iacobs. ad Anthol. Graec. III. 1. p. 187. Schaef.

§. XVII. Ἔκθλιψις δὲ κρᾶσις συναίρεσις, ὅταν τὸ μὲν ἐκθλίβηται τῶν φωνηέντων, τὰ δὲ λοιπὰ κιρνᾶται καὶ συναιρῆται, ὃ γίνεται ἐν τῷ κᾆτα ἀντὶ τοῦ καὶ εἶτα. ἐκθλίβεται γὰρ τὸ ἓν ι, εἶτα κιρνᾶται τὸ ε καὶ α εἰς α, εἶτα τὸ ι τῷ α προςγράφεται, καὶ συναίρεσιν δηλονότι ποιεῖ. ἀττικὴ δὲ καὶ αὕτη ἐστί.

§. XVIII. Παρένθεσις δέ ἐστιν, ὅταν παρὰ τῷ ὄντι κατὰ τὴν λέξιν φωνήεντι ἕτερον φωνῆεν ἐντιθῆται, συναπτόμενον αὐτῷ εἰς δίφθογγον, ὃ γίνεται ἐν τῷ εἴαρ ἀντὶ τοῦ ἔαρ, καὶ τῷ εἰλήλουθα ἀντὶ τοῦ ἐλήλυθα. Ἴωνες δὲ ὡς ἐπίπαν αὐτῇ χρῶνται.

§. XIX. Ἔλλειψις τὸ ἐναντίον, ὅταν δηλονότι θάτερον τῆς κατὰ τὴν λέξιν διφθόγγου φωνῆεν ἐκθλίβηται, ὡς ἐν λείψει μεῖναι τὴν συλλαβὴν, ὃ γίνεται ἐν τῷ ἀπόδεξις ἀντὶ τοῦ ἀπόδειξις, καὶ τῷ ἱέρεα ἀντὶ τοῦ ἱέρεια, καὶ τῷ ἐλήθυια ἀντὶ τοῦ εἰλήθυια, καὶ τῷ λιτουργεῖν διὰ τοῦ ι, ἀντὶ τοῦ λειτουργεῖν διὰ διφθόγγου, ἐπεὶ γὰρ καὶ προςτακτικοῦ φωνήεντος γίνεται παρένθεσις, ὡς ἐν τῷ εἰλήλουθα, καὶ προςτακτικοῦ γίνεται ἔλλειψις κατὰ λόγον. καὶ αὕτη δὲ τῶν Ἰώνων ἐστί.

§. XX. Διπλασιασμὸς λέγεται, ὅταν προςτεθῇ συμφώνῳ σύμφωνον τὸ αὐτὸ, ὃ γίνεται ἐν τῷ ἔδδεισεν. Αἰολέων δὲ οὗτος ἴδιος. καὶ ἐν τῷ Ἀχιλλεὺς καὶ Ὀδυσσεὺς προςθήκη γίνεται τοῦ λ καὶ σ. ἐπεκράτησε δὲ οὕτω γράφεσθαι, κειμένου γὰρ ἑνὸς, καὶ ἕτερον ἐπιφέρουσι. δύο δὲ οὐκ ἔστιν ὅτε θάτερον ἀποβάλλουσι.

§. XXI. Παρέλλειψις τὸ ἐναντίον, ὅταν δηλονότι τῶν αὐτῶν δύο συμφώνων ὀφειλόντων παρακεῖσθαι, θάτερον ἐκθλίβηται, ὡς ἐν λείψει τὴν λέξιν εἶναι, παραπλησίως τῇ κατὰ τὰ φωνήεντα ἐλλείψει, ὡς ἐν τῷ ἀμφιρύτου παρὰ Σοφοκλεῖ, ἐν τῷ Τελαμώνιε παῖ τῆς ἀμφιρύτου Σαλαμῖνος ἔχων βάθρον. ὤφειλε γὰρ παρακεῖσθαι καὶ ἕτερον ρ, διὰ δὲ τὸ μέτρον οὐ παράκειται. ποιητικὴ δὲ αὕτη ἐστίν. ἔστιν ὅτε καὶ Ἀττικοὶ χρῶνται αὐτῇ δι' εὐφωνίαν, ὡς ἐν τῷ χεῤῥόνησος[15]), καὶ τῷ πρόσχες.

---

15) Pro χεῤῥόννησος. V. Schweighaeuser. ad Appian.

§. XXII. *Παρέμπτωσις δέ ἐστιν, ὅταν συμφώνῳ παρατιθῆται σύμφωνον οὐ τὸ αὐτὸ, ὃ γίνεται ἐν τῷ τυπτόμεσθα ἀντὶ τοῦ τυπτόμεθα. ἔστι δὲ αἰολική.*

§. XXIII. *Ἔκθλιψις τὸ ἐναντίον, ὅταν δηλονότι τὸ παρακείμενον ἑτέρῳ συμφώνῳ σύμφωνον οὐ τὸ αὐτὸ ἐκθλίβηται, ὃ γίνεται ἐν τῷ σκηπτοῦχος καὶ τῷ δρύφακτος· ἐκθλίβεται γὰρ καὶ ἀπ' ἀμφοτέρων τὸ ρ· τὸ μὲν γὰρ σημαίνει τὸν ἔχοντα τὰ σκῆπτρα, τὸ δὲ τὸν ἐκ δρυῶν φραγμόν· καὶ τὸ* [16]) *ἐμπιπλᾶν καὶ ἐμπιπρᾶν, καὶ ἐν τῷ ἔτειλαν παρὰ Πινδάρῳ ἀντὶ τοῦ ἐτείλαντο* [17]). *ἔστι δὲ ἐν μὲν τῷ σκηπτοῦχος καὶ τῷ δρύφακτος καὶ τοῖς δυσὶ τοῖς ἑξῆς ἀττική, ἐν δὲ τῷ ἔτειλαν ποιητική.*

§. XXIV. *Προσχηματισμὸς δέ ἐστιν, ὅταν συλλαβὴ προστιθῆται κατὰ τὸ τέλος, ὃ γίνεται ἐν τῷ προσώπατα, καὶ ἐν τῷ τουτέοισι, ἔνθα καὶ τὸ ε προσετέθη, καὶ τῷ τοῖσι, καὶ τῷ οὑτοσὶ, καὶ τῷ τουτοισὶ καὶ τῷ ἦσθα καὶ τῷ ὁτιή. ἔστι δὲ ἐν μὲν τῷ οὑτοσὶ καὶ τῷ τουτοισὶ καὶ τῷ ἦσθα καὶ τῷ ὁτιὴ ἀττικὸς, ἐν δὲ τοῖς λοιποῖς ἰωνικός.*

§. XXV. *Ἀποκοπὴ τὸ ἐναντίον, ἀφαίρεσις δηλονότι συλλαβῆς κατὰ τὸ τέλος, ὃ γίνεται ἐν τῷ Ἀπόλλω ἀντὶ τοῦ Ἀπόλλωνα, καὶ τῷ Μίνω ἀντὶ τοῦ Μίνωα, καὶ τῷ ἱδρῶ ἀντὶ τοῦ ἱδρῶτα, καὶ τῷ δῶ ἀντὶ τοῦ δῶμα. ἔστι δὲ ἀττικὴ μὲν ἐν τῷ Ἀπόλλω καὶ τῷ Μίνω, ποιητικὴ δὲ ἐν τοῖς λοιποῖς κατὰ τὸν εἰρημένον ὄπισθεν λόγον.* [18])

T. III. p. 113. et Boissonad. ad Philostrati Her. pag. 318. 541. 544. *Χερσόννησος* habet Codex in Diodoro Sic. III. c. 44. — *Πρόσχες* pro *πρόσσχες* fortasse hoc argumento defensurus erat Porsonus. V. viri eximii Supplem. praefat. ad Euripid. Hecub. p. L. ed. Lips. alter. Neque ego multum repugnem, si quis me dicat hac in re fuisse iusto curiosiorem. Schaef.

16) Sic Cod. Leg. *καὶ τῷ.* Bast.

17) Grammaticus videtur *ἐστείλαντο* scripsisse: alioqui non intelligo, quî potuerit vti hoc exemplo *τῆς ἐκθλίψεως.* V. Heyn. ad Pindar. Olymp. II. v. 126. Schaef.

18) Huic Grammatici *συγγραμματίῳ* Bastius comites

adiunxerat bigam Epigrammatum, quae, nondum, quod sciam, edita, in eodem Codice Parisino leguntur. Philologorum in gratiam hîc accedant, satis recenti, vt probabile est, aetate a versificatore imi subsellii fabricata.

I.

Ὡς ἀπὸ γραμματικοῦ μέτροις κατατριβομένου καὶ ἀγανακτοῦντος.

Ἦν ὅτ' ἔην βροτῷ εἴκελος ἄψεα ἠδὲ νόημα,
καὶ νόος ἐστύγεε πᾶσαν ἀγηνορίην.
Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐδάην κενεὴν σοφίην καὶ τῦφον,
καὶ πάντ' ἤμειψα, χρῶτα, νόον, μέλεα.
Δάκτυλον ἐκπάγλως πόδα καὶ πόδα δάκτυλον ἴσχω,
ὄμματά μοι ποὺς καὶ δάκτυλος ἀνθερεὼν,
Πούς, ξύμπαντα μέλη πούς· αὐτὰρ ὁ πους οὔ μοι πούς·
καὶ κεφαλὴν φορέω δακτύλῳ ἀντίθετον.

II.

Ἐγκύρσας νεπόδεσσιν ἀνὴρ δείλαιος ἀέλπτως,
Καὐτὸς ἐν οὐ πολλαῖς ὥραις νέπος ἐξεφαάνθη.
Καὶ φωνῆς μὲν ὅδ' ἦν ἐπιδευὴς ἔλλοπι ἶσα.
Αὐγασάμην δ' ἕτερον νέποδα βροτῷ εἴκελον αὐδήν·
Καὶ θαῦμ' ἦεν ἀκούειν ἀφραδέεσσιν ἄπιστον.

Ex posteriore forma *νέπος* Lexicis accedat. SCHAEF.

EXCERPTA
E CODICE VATICANO
Num. 292.

Iam aliquot plagulis Gregorii nostri excusis, accepi a Bastio meo Excerpta e Codice Vaticano Num. 292., quem Româ Lutetiam allatum, Hasiique, viri clarissimi, indicio cognitum, meos in vsus euoluerat. Is primo tenet Gregorii, etsi non nominati, librum, hoc inscriptum titulo:

Ἰδιώτητας (sic) *τῶν διαλέκτων.*

In margine adscriptum *ἡ ἀτθίς*. Quas *γεύματος χάριν* Bastius enotauit diuersitates scripturae, cum ad ipsum Gregorium apponere non licuerit, hoc loco expromam.

Pag. 1. v. 1. s. Cod. *Ἰδού σοι — νέων μοι πάντων φιλολογώτατε.*

P. 4. v. 1. *διατριβή.* Mox *οὔπω δέ τις.*

Ibid. v. 3. s. *ἐκ τοῦ λέγειν ταῦτα οἴεσθαί τι μέγα περὶ αὐτῶν. ἡ γὰρ γλῶσσα.*

P. 5. v. 1. *ἔχειν, ὁ δὲ νοῦς.*

Ibid. v. 3. *κατηγορήσομεν.*

Ibid. v. 4. s. *ὥς που καὶ Πλάτων.*

P. 6. v. 1. *ἀττικῆς μὲν φράσεως.*

Ibid. v. 3. *Δημοσθένην τὸν* omissa.

P. 7. v. 3. *ἄξιον παρὰ τοῖς εὐγνώμοσιν.*

Ibid. v. 4. s. *ὀλίγα τυχόν.*

P. 9—12. Sectio *περὶ Διαλέκτων* omissa.

P. 14. v. 7. *ἐν ταῖς θεσμοφοριαζούσαις.*

P. 17. v. 1. s. *ἐν Πολυδώρου τῷ δράματι.*

P. 23. v. 2. s. ἀπὸ τοῦ τρίτου τὸ τριταῖον.
Ibid. v. 6. ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ.
P. 31. v. 1. s. ὡς πῦρ ἀπενέμοντο ἅπαντα.

Ex hoc specimine facile intelligas, librum hunc Vaticanum Gregorii, post tot Codices Grammatici excussos, vix dignum esse, cui conferendo nouus labor impendatur. Itaque Bastius, negotio hoc omisso, maiore cum fructu ad sequentia se contulit.

Scilicet Gregorium in Codice a fol. 37. recto vsque ad fol. 41. rect. sequitur Anonymi libellus

Περὶ τῶν διαλέκτων.

Compilauit Anonymus et Gregorium Corinthium, et Ioannem Grammaticum, et duos illos Grammaticos, quorum scripta Koenius Gregorio subiecit. En accurata huius libelli collatio.

Et initium quidem e Gregorio Corinthio sumtum est.

Pag. 1. v. 1. s. Cod. Ἰδού σοι καὶ τὰς διαλέκτους ἐγχειρίζω σοὶ, σεβαστῶν μοι πάντων φιλ.
P. 3. s. ἱκανὴ περὶ τὰ βιβλία σπουδὴ [1]) καὶ ἄσκησις κ. τ. λ.
P. 4. v. 1. οὔπω δέ τις.
Ibid. v. 3. s. ἡμᾶς μέλλοντας ἐκ τοῦ ταῦτα λέγειν
πρὸ
οἴεσθαί τι μέγα περὶ (sic) ἑαυτῶν.
Ibid. v. 4. γλῶσσα.
Ibid. v. 5. ῥοῦν.
P. 5. v. 4. s. ὥς που καὶ Πλάτων.
P. 9 — 12. Sectio περὶ Διαλέκτων omissa.
P. 14. v. 5. s. καὶ αὖ αὐτοῖς τοῖς προςτακτικοῖς.
Ibid. v. 6. κακεῖνο μὲν τὸ.
P. 24. v. 1. καὶ ἔστι καὶ τοῦτο ἀνάλογον.
Ibid. v. 2. μὴ ante προςηγορικὰ omissum: itemque p. 27. v. 4.

P. 29. v. 2. s. ἐπὶ τῆς ἀπὸ τῆς συν προθέσεως ἀρχομένης καὶ συντιθεμένης λέξεως μόνης.

---

1) σπουδὴ videtur interpretamentum vocis genuinae τριβή. Bast.

P. 30. v. 1. ἐπὶ τοῖς ἀττικοῖς.

P. 31. v. 1. κατὰ πῦρ ἐμάχοντο (omisso σφοδρότερον), ἤγουν ὡς πῦρ ἐπενέμοντο ἅπαντα.

P. 33. v. 2—4. Thucydidea plane sic habet, vt in Koenii nostroque textu leguntur.

Ibid. v. 4. ss. ἁπλῶς δὲ αἱ ἐλλείψεις τῶν ἀττικῶν εἰσι, οἷον καθ' ἑκάστην, λείπει τὸ ἡμέραν, καὶ ἐν βραχεῖ, λείπει γὰρ καιρῷ ἢ λόγῳ, καὶ τὸ ἐνδ\ (sic) τοιοῦτόν ἐστι, καὶ τὸ εἶ δ' ἄγε etc.

P. 35. v. 3. ss. κόπτων ἀμφοτέρῃσι κατὰ Ἀριστοφάνην· πόθεν etc.

P. 36. v. 2. Post voces ἡ ὀσμὴ haec inseruntur: καὶ ἑτέρα ἔλλειψις· ἀποδέχομαί σε τῆς εὐφυΐας, τουτέστιν, ἕνεκα τῆς εὐφυΐας· εὐχαριστῶ σοι τῆς ἀγαθῆς διαθέσεως. Ἴδιον δὲ τούτων καὶ τὸ χρᾶσθαι ταῖς δοτικαῖς ἀντὶ γενικῶν, οἷον· τῷ δὲ δύο αἰοὶ [2]) ἦσαν, καὶ τῷ ἵππῳ ἡ πηγὴ τὴν κόμην ἐκάθηρεν, καὶ ἕτερα. Post quae sequitur: ἀττικῶν καὶ τὸ εὐθεῖαν κ. τ. λ.

P. 40. v. 4. ἐπ' οἶκον.

Ibid. v. 6. s. Βλήχωνα διὰ τοῦ β̄, οὐ διὰ τοῦ γ̄ προςφέρουσιν (sic) οἱ ἀττικοί.

Inde Codex, relicto Gregorio, adhaeret Ioanni Grammatico, aut illis Grammaticis, quorum libellos Koenius ad calcem Gregorii edidit. Sic autem pergit.

λ

Ἴδιον τούτων τὸ τοῖς μέλλουσιν ἀντὶ ϖ (sic) χρᾶσθαι, οἷον·

αἶψά κε πηδάλιον μὲν ὑπὲρ καπνοῦ καταθεῖο [3]),

ἀντὶ τοῦ κατέθου ἐπὶ παρεληλυθότος, καὶ τό· ἐπεὶ δὲ πέρας ἡ προφητεία λάβοι, ἐπεὶ δὲ γένοιντο τῶν δωμάτων ἐντὸς, καὶ ἕτερα.

Ἀεὶ τὰς εἰς ας̄ (sic) πληθυντικὰς εὐθείας ἀπὸ τῶν

2) Sic Codex. Legam υἱοί. Bast.
3) Hesiod. Ἔργ. κ. Ἡμ. v. 45. Schaef.

εἰς ευς ἀρσενικῶν γινομένας, διὰ τοῦ η προφέρουσιν, οἷον γονεῖς γονῆς, βασιλεῖς βασιλῆς. 4)

Τὰ εἰς αος ἀρσενικὰ λήγοντα παροξύτονα (sic) ἢ ὀξύτονα, διὰ τοῦ εως προφέρονται, οἷον μενέλαος μενέλεως, νικόλαος νικόλεως, ναὸς νεώς. 5)

Τὸ ι ταῖς λέξεσι προστίθησι, νῦν νυνὶ, τοῦτον τουτονὶ, οὗτος οὑτοσί. 6)

Τὰ εἰς ευς ὀνόματα διὰ τοῦ ω ἐπὶ τῆς γενικῆς ἐκφέρει, ἀριστεὺς ἀριστέως, Πηλεὺς Πηλέως. 7)

Αἱ συναλοιφαὶ ἀττικῆς εἰσιν ἴδιαι· τῷ 'μῷ τῷ ἐμῷ, ἔρχομ' ἔχων ἀντὶ τοῦ ἔρχομαι ἔχων. 8)

Αἱ παραλήψεις τῶν κλητικῶν ἀντὶ τῶν εὐθειῶν, ἀττικῶν εἰσιν ἴδιαι, νεφεληγερέτα Ζεῦ ἀντὶ τοῦ νεφεληγερέτης, καὶ ἱππότα Νέστωρ ἀντὶ τοῦ ὁ ἱππότης, καὶ εὐρυόπα Ζεῦ ἀντὶ τοῦ εὐρυόπης. 9)

Αἱ ἐλλείψεις τῶν μερῶν τοῦ λόγου Ἀττικῶν εἰσι καὶ Δωριέων, οἷον κόπτων ἀμφοτέρῃσι, λείπει ταῖς χερσίν. 10)

Ἀεὶ παθητικοῖς ῥήμασι ἀντὶ τῶν ἐνεργητικῶν χρῶνται, οἷον γράφομαι, ποιοῦμαι, κόπτομαι, ἀντὶ τοῦ γράφω. 11)

Ποιείσθων καὶ νοείσθων λέγει, ἀντὶ τοῦ ποιείσθωσαν (sic) καὶ νοείτωσαν (sic). 12)

---

4) Conf. Grammat. Meermann. de Dial. Att. §. II. et Io. Grammat. fol. K. V verso ed. Venet. 1540. 8. Bast.

5) Conf. Grammat. Meermann. l. c. §. III. vbi male *τὰ εἰς ος* etc. Bast.

6) Conf. Grammat. Meermann. l. c. §. IV. Bast.

7) Conf. Grammat. Meermann. l. c. §. V. Bast.

8) Conf. Io. Grammat. Bast.

9) Conf. Io. Grammat. et Grammat. Meermann. l. c. §. XV. Bast.

10) Conf. Io. Grammat. Bast.

11) Conf. Io. Grammat. et Grammat. Meermann. l. c. §. VI. Bast.

12) Conf. Io. Grammat. et Grammat. Meermann. l. c. §. VII. Bast.

Τὰ εἰς ως ἐπιῤῥήματα κ. τ. λ. [13])

Τὰς εἰς ες ληγούσας εὐθείας τῶν συγκριτικῶν εἰς ους περατοῖ, οἷον οἱ μείζους, οἱ χείρους, οἱ καλλιους, οἱ βελτίους, οἱ πλείους, οἱ μείους καὶ ὅσα τοιαῦτα, ἀντὶ τοῦ μείζονες, καὶ χείρονες, καὶ καλλίονες, καὶ βελτίονες, καὶ ἀρείονες, καὶ μείονες, καὶ πλείονες καὶ ὅσα τοιαῦτα. [14])

Ταῖς συναλοιφαῖς ἀεὶ κατακόρως χρῶνται, τὸ ἱμάτιον θοιμάτιον λέγει, καὶ τὸ ἔλαιον τοὔλαιον. [15])

Ἀδιαιρέτους τινὰς τῶν λέξεων προφέρει, οἷον ὡς ὅταν [16]) λέγῃ πατρῷος ἀντὶ τοῦ πατρώϊος καὶ μητρώϊος καὶ ἑώλιος [17]) (sic). [18])

Τὸ ρ ἀντὶ τοῦ σ προφέρει· τὸ γὰρ θάρσος θάῤῥος λέγει, καὶ τὸ θαρσαλέως θαῤῥαλέως, καὶ τὸ ἄρσεν ἄῤῥεν. [19])

Τῷ υ ἀντὶ τοῦ ε χρᾶται, ὡς ὅταν λέγῃ τὸ ἔνδυμα τοὔνδυμα καὶ τὸ ἔγκλημα τοὔγκλημα καὶ τὸ ἔπος τοὔπος. [20])

---

13) Conf. Grammat. Meermann. l. c. §. VIII. a quo Grammaticus noster hoc in articulo plane nihil discrepat. Bast.

14) Conf. Io. Grammat. et Grammat. Meermann. l. c. §. IX. Bast.

15) Conf. Io. Grammat. et Grammat. Meermann. l. c. §. X. Bast.

16) *Οἷον ὡς ὅταν* dixit etiam Grammaticus Augustanus supra p. 673. §. XVI. qui omnino multa cum nostro communia habet. De hoc similibusque pleonasmis v. quae scripsi in Bastii Epistola Crit. p. 277. s. Schaef.

17) Pro *ἑώλιος* Grammaticus, vt puto, scripserat *ἑῷος ἀντὶ τοῦ ἑώϊος*. Bast.

18) Conf. Grammat. Leidens. de Dial. Att. §. IV. Bast.

19) Conf. Io. Grammat. et Grammat. Leidens. l. c. §. V. Bast.

20) Conf. Io. Grammat., Grammat. Leidens. l. c. §. VI. et Meermann. l. c. §. XI. Bast.

Εὐθείαις ἀντὶ κλητικῶν χρῆται, ὦ φίλος ἀντὶ τοῦ ὦ φίλε, ὦ ἄνθρωπος ἀντὶ τοῦ ὦ ἄνθρωπε. [21])

Ὑπερθετικοῖς ἀντὶ συγκριτικῶν πολλάκις χρῆται. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν θηριωδέστατος πάντων (sic) *λέγει θηριωδέστερος πάντων* (sic). [22])

Τῷ η ἀντὶ τοῦ ε χρῆται· τρέπει γὰρ τὸ ε εἰς η, ὡς ἐπὶ τοῦ ἐδυνάμην καὶ ἐβουλόμην, ἠδυνάμην καὶ ἠβουλόμην, ἔμελλον ἤμελλον. [23])

Ὑπόθεσις τῆς Αἰολίδος.

Ἴδιον τούτων τὸ τὰς ὀξυτόνους λέξεις καταστρέφειν, καί τισιν ὀνόμασι θηλυκοῖς αἰτιατικῆς πτώσεως τὸ ι προστιθέναι, καί ποτε ἀντὶ τοῦ υ τὸ ι (sic) *χρῆσθαι καὶ ἀντὶ τοῦ ο τὸ ω, καὶ τὰ ἀρχόμενα ἀπὸ φωνήεντος ψιλῶς ἐκφέρειν, καὶ ἀντὶ τῆς ει διφθόγγου τὸ η τάττειν, καὶ προτιθέναι ἐπὶ* [24]) *λέξεων τῷ ρ τὸ β, ἀντὶ τοῦ* (sic) *β μμ, δύο ππ λαμβάνειν.* [25])

Καὶ τὰς μὲν οὖν ὀξυτόνους λέξεις καταστρέφουσι, τὸ ποταμὸς πόταμος λέγοντες, καὶ τὸ καλὸς κάλος, καὶ τὸ σοφὸς σόφος. [26])

Τισὶ δὲ ὀνόμασι θηλυκοῖς ἀντὶ (sic) *αἰτιατικῆς πτώσεως τὸ ι προστιθέναι* (sic), *ἀντὶ τοῦ καλὰς καλεῖς* (sic) *λέγοντες, καὶ ἀντὶ τοῦ σοφὰς σοφεῖς.* [27])

Ἀντὶ δὲ τοῦ ο τῷ ω χρῶνται, ὅταν λέγουσιν (sic) *τὸ ὅμοιον ὤμοιον, καὶ τὸ ὄλυμπος ὤλυμπος.* [28])

---

21) Conf. Io. Grammat. et Grammat. Meermann. l. c. §. XII. Bast.

22) Conf. Io. Grammat. Bast.

23) Conf. Io. Grammat. Bast.

24) Excidit *τινῶν*, quod infra recte additur. Conf. Porson. ad Euripid. Hecub. p. 103. ed. Lips. alter. Sch.

25) Conf. Grammat. Leidens. de Dial. Aeol. §. II. Bast.

26) Conf. Grammat. Leidens. l. c. §. III. Bast.

27) Conf. Grammat. Leidens. l. c. §. IV. Bast.

28) Conf. Grammat. Leidens. l. c. §. VI. Bast.

Τὰ δὲ ἀρχόμενα ἀπὸ φωνήεντος ψιλῶς ἐκφέρειν, ὅταν τὸ ἡμέρα ψιλοῦσι (sic) καὶ τὸ ἅγιος καὶ ἡμεῖς. ὡςαύτως καὶ πάντα τὰ ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμενα. [29])

Ἀντὶ τῆς ει διφθόγγου τὸ η, τὸ κιθαίρειαν κιθαίρηαν γράφοντες, καὶ λέγοντες ἀντὶ τοῦ ἐλθεῖν καὶ δραμεῖν, ἐλθῆν καὶ δραμῆν, ὡς καὶ τὰ ὅμοια. [30])

Προςτιθέασι δὲ ἐπί τινων [31]) λέξεων ἀντὶ τοῦ ρ τὸ β, τὰ ῥόδια βρόχια (sic) λέγοντες, καὶ τὰ ῥάκη βράκη, καὶ τὸ ῥᾶναι βρᾶναι. [32])

Ἀντὶ δὲ τῶν δύο μμ δύο ππ λαμβάνουσι, τὰ ὄμματα ὄππατα λέγοντες. [33])

Ἔστι δέ τινα ἰδίως παρ' αὐτοῖς σχηματιζόμενα. ἀντὶ γὰρ τῆς μετα προθέσεως τὴν κατα (sic) παραλαμβάνουσι. [34])

Ἔσθ' ὅτε καὶ τὴν βουλὴν βωλὴν λέγουσι, τὸν δὲ ἀγῶνα ἄγωνον λέγοντες, τὴν δὲ γῆν γᾶν, τοῦτο δὲ καὶ τῶν Δωριέων, καὶ τὸν Πρίαμον Πέῤῥαμον. [35])

Ἡ Αἰολὶς τὸ β τῷ ρ προςνέμει, ὡς ὅταν τῷ ρ ἐπιφέρηται κ ἢ τ ἢ δ, βρυτὴρ ἀντὶ τοῦ ῥυτὴρ, βράκος ἀντὶ τοῦ ῥάκος, βρόδον ἀντὶ τοῦ ῥόδον. [36])

Ἡ Αἰολὶς τὰς ἀπὸ τῶν εἰς αι εὐθειῶν γενικὰς διαιροῦσα διὰ τοῦ α προφέρεται, νύμφαι νυμφῶν νυμφαῶν, θυραῶν, πυραῶν (sic). [37])

---

29) Conf. Grammat. Leidens. l. c. §. VII. Bast.
30) Conf. Grammat. Leidens. l. c. §. VIII. Bast.
31) Grammaticus Leidensis l. c. §. IX. p. 638. perperam habet ἐπὶ τῶν λέξεων. Frequentissima confusio pronominis τὶς et articuli. V. Ind. Verbor. in Melet. Crit. p. 165. b. Schaef.
32) Conf. Grammat. Leidens. l. c. §. IX. Bast.
33) Conf. Grammat. Leidens. l. c. §. X. Bast.
34) Conf. Grammat. Leidens. l. c. §. XI. Bast.
35) Conf. Grammat. Leidens. l. c. §. XI. Bast.
36) Conf. Grammat. Meermann. de Dial. Aeol. §. I. Bast.
37) Conf. Grammat. Meermann. l. c. §. II. Bast.

Αἱ συγκοπαὶ τῶν Αἰολέων εἰσὶν ἴδιαι, αἱ ἀφαιρέσεις τῶν Ἰώνων, αἱ ἀποκοπαὶ καὶ ἐπεκτάσεις τῶν Ἀττικῶν. Αἱ συγκοπαὶ τῶν Αἰολέων, γίνονται δὲ κατὰ μέσον, οἷον ὦρσεν ἀντὶ τοῦ ὥρμησεν. 38)

Αἱ προθέσεις (sic) *ἀντὶ* (sic) *τῆς θα συλλαβῆς ἐπὶ τῶν ὑποτακτικῶν ῥημάτων δευτέρων προσώπων Αἰολέων εἰσί· εἴπησθα ἀντὶ τοῦ εἴπῃς, καὶ εὕδησθα ἀντὶ τοῦ εὕδῃς.* 39)

Αἱ προθέσεις τοῦ υ τῷ ε, ἐπιφερομένου φωνήεντος, Αἰολέων εἰσὶν, οἷον χεύαντες ἀντὶ τοῦ χέαντες. 40)

Τὰ εἰς αις κ. τ. λ. 41)

Τῷ ω στοιχείῳ ἀντὶ τῆς ου διφθόγγου χρῆται· μῶσαι ἀντὶ τοῦ μοῦσαι, καὶ λιπῶσαι ἀντὶ τοῦ λιποῦσαι, καὶ τὰ ὅμοια. 42)

Τῷ υ ἀντὶ τοῦ ο στοιχείου χρῆται, τὸ ὅμοιον ὕμοιον λέγεται. 43)

Τὰ ἀμετάβολα διπλασιάζει, καὶ τὸ π καὶ τὸ τ μό· τὸ γὰρ ἀγείρω ἀγέῤῥω λέγει, καὶ τὸ ἐγείνατο ἐγέννατο, καὶ τὸ ἐνείματο ἐνέμματο.

Πάλιν δὲ τὸ ὅπη ὅππη· ἡ γὰρ κοινὴ τὰ ἀναφορικὰ δασύνει 44), *ὁποῖος ὁπποῖος, ὅτι ὅττι, τοσοῦτον τοσσοῦτον, ὅσος ὅσσος, πενθήσεις πενθήσσεις.* 45)

Τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων τὸ ῑ ἐπὶ δευτέρου καὶ τρίτου προσώπου ἀνεκφώνητον ὂν παρὰ ταῖς ἄλλαις διαλέκτοις ἐκφωνεῖν εἴωθε, βοάϊς βοάϊ, γελάϊς γελάϊ, νικάϊς νικάϊ. 46)

---

38) Conf. Grammat. Meermann. l. c. §. III. Bast.

39) Conf. Grammat. Meermann. l. c. §. V. Bast.

40) Conf. Grammat. Meermann. l. c. §. IV. Bast.

41) Conf. Grammat. Meermann. l. c. §. VI. a quo Grammaticus noster hoc in articulo plane nihil discrepat. Bast.

42) Conf. Io. Grammat. Bast.

43) Conf. Io. Grammat. Bast.

44) Sic pro *διπλασιάζει*. Bast.

45) Conf. Io. Grammat. Bast.

46) Conf. Io. Grammat. Bast.

Κλητικὰς τῶν εἰς ων ληγόντων συστέλλει. χελιδὼν χελιδὸν, μακεδὼν μακεδόν. 47)

Ἀεὶ τῆς αι διφθόγγου τὸ ι ἐκβάλλει, ὅταν αὐτὴν (sic) *ἐπιφέρηται σύμφωνον, οἷον Ἀλκαῖος Ἀλκάος, ἀρχαῖος ἀρχάος, Ῥωμαῖος Ῥωμάος.* 48)

Ὑπόθεσις τῆς Δωρίδος.

Ἴδιον αὐτῆς ἀντὶ τοῦ η τῷ α χρήσασθαι, καὶ ἀντὶ τοῦ ω τῷ α, ἀντὶ δὲ ἑνικῶν ὀνομάτων θηλυκῶν ὡς πληθυντικὰς πτώσεις ἐπιφέρειν (sic), *καὶ ἀντὶ τῆς ου διφθόγγου τὸ ω μέγα* (sic) 49) *χρήσασθαι, καὶ ἀντὶ τῆς ει τὸ η παραλαμβάνειν, καί ποτε ἀντὶ τοῦ θ τὸ σ, καὶ ἐπί τινων λέξεων τὸ ι ὑπεξαίρειν.* 50)

Ἀντὶ μὲν τοῦ η τὸ α χρῶνται, ὅταν λέγωσιν ἅλιον

---

47) Conf. Io. Grammat. Bast.
48) Conf. Io. Grammat. Bast.
49) Hanc verbi *χρῆσθαι* cum accusatiuo constructionem in his Grammaticorum scriptis passim videas. Mox *τὸ α χρῶνται*, etc. Sic etiam supra p. 688. Antea inclinabam huc, vt haberem pro errore librariorum: nunc ipsos Grammaticos consulto sic scripsisse puto. Ducangius Glossar. c. 1759.: „*Χρᾶσθαι*, pro *χρῆσθαι*, et cum accusatiuo, non semel vsurpat Moschion de morbis mulierum." Scholiastes ad Aristophan. Plut. v. 321. *τούτῳ ἐχρῆτο.* Hemsterhusius ad h. l. pag. 102. a.: „— priorum *τοῦτο* [correxit] Kusterus, etsi sciam *τῷ χρᾶσθαι* sequiores Graecos accusatiuum aliquando iungere." Praestantissimus Coray Emendat. in Hippocrat. in Musei Oxon. Specim. Fascic. II. p. 5.: „— *χραομαι* vtor tertio casu communiter iunctum, reperitur aliquando cum quarto." Pseudo-Phalaris p. 16. Lennep. *τὰ χρήματα δὲ πρὸς ἐπισκευὴν καὶ κόσμον τῆς πόλεως χρησάμενοι.* Hoc quoque indicio sorex iste se prodit. Schaef.
50) Conf. Grammat. Leidens. de Dial. Dor. §. II. Bast.

ἀντὶ τοῦ ἥλιον, καὶ ἁμέραν ἀντὶ τοῦ ἡμέραν, καὶ τὴν γῆν γᾶν. [51])

Ἀντὶ δὲ τοῦ ω τὸ α χρῶνται, ὅταν λέγωσιν ἀντὶ τῶν [52]) μουσῶν μουσᾶν, καὶ ἀντὶ [53]) θυρῶν θυρᾶν. [54])

Καὶ αἰτιατικὰς πληθυντικὰς θηλυκὰς πτώσεις ἀντὶ γενικῆς, ὅταν λέγωσι καλᾶς, σοφᾶς ἀντὶ τοῦ καλῆς καὶ σοφῆς. [55])

Ἀντὶ δὲ τῆς ου διφθόγγου τὸ ω χρῶνται, ὅταν λέγωσι μώσας ἀντὶ τοῦ μούσας. [56])

Ἀντὶ δὲ τῆς ει διφθόγγου τὸ η, ὡς ὅταν λέγωσιν ἀντὶ τοῦ ἐλθεῖν ἐλθῆν, δαρεῖν δαρῆν, λαβεῖν λαβῆν, ἰδεῖν ἰδῆν, ἀλλὰ καὶ λαβὲν ἀντὶ τοῦ λαβεῖν, καὶ ἐλθὲν καὶ δραμὲν, ἀντὶ τοῦ ἐλθεῖν καὶ δραμεῖν λέγουσι. [57])

Τὰς εἰς ους ληγούσας γενικὰς τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ης εὐθειῶν γινομένας, εἰς ευς τρέπει, οἷον Διογένευς, ἐξερέβευς (sic) ἀντὶ τοῦ Διογένους καὶ ἐξ ἐρέβους. [58])

Τῷ δ (sic) ἀντὶ τοῦ θ χρῆται, ὡς ὅταν λέγῃ τοὺς θεοὺς δεοὺς καὶ τὴν θεὰν δεάν (sic). [59])

Ἐπιδιπλασιασμοῖς [60]) τῶν αυτῶν συμφώνων χρῆται, οἷον ὅττι καὶ ὀππόθι καὶ ὄσσον. οὕτω καὶ ἡ Αἰολὶς χρῆται τούτοις τοῖς συμφώνοις. [61])

---

51) Conf. Grammat. Leidens. l. c. §. III. Bast.
52) Sic, male. Bast.
53) Add. τοῦ. Bast.
54) Conf. Grammat. Leidens. l. c. §. IV. Bast.
55) Conf. Grammat. Leidens. l. c. §. V. Bast.
56) Conf. Grammat. Leidens. l. c. §. VII. Bast.
57) Conf. Grammat. Leidens. l. c. §. VIII. Bast.
58) Conf. Io. Grammat. Bast.
59) Conf. Io. Grammat. Bast.
60) Caue hinc in Lexica inferas ἐπιδιπλασιασμός: nam legendum Ἔτι διπλασιασμοῖς, quomodo in Ioanne Grammatico legitur. Verbum ἐπιδιπλασιάζω in solo mihi oblatum Lexico H. Stephani Graecol. Vet. c. 467., vnde Lexicographi videntur asciuisse. Sed certum eius auctorem requiro. Schaef.
61) Conf. Io. Grammat. Bast.

Αἱ ἀποκοπαὶ Δωριέων. γίνονται δὲ κατὰ τὸ τέλος, ἡμέτερα δῶ, ἀντὶ τοῦ ἡμέτερα δώματα. [62])

Αἱ προςθέσεις τῆς με συλλαβῆς ἐπὶ τῶν παρ' ἡμῖν εἰς αι ληγόντων ἀπαρεμφάτων Δωριέων εἰσί. βήμεναι ἀντὶ τοῦ βῆναι, καὶ στήμεναι ἀντὶ τοῦ στῆναι. [63])

Αἱ ἐξαιρέσεις τοῦ δ καὶ τοῦ τ τῶν παλαιῶν (sic) *πτώσεων ἑνικῶν γενικῶν* (sic) *Δωριέων εἰσὶν, οἷον Πάριος, κέραος, ἀντὶ τοῦ Πάριδος, κέρατος.* [64])

Ὑπόθεσις εἰς τὴν Ἰάδα.

οὖθος [65]) *ὁ ἕλλην* (sic) *ἔσχε παῖδας δύο, Ἴωνα καὶ Ἀχαιόν. ἀπὸ μὲν οὖν Ἴωνος βασιλεύσαντος τὸν τόπον*
Η—
ἐκεῖνον Ἰω (sic) *προςηγορεύθη, ἀπὸ Ἀχαιοῦ Ἀχαΐα, ἀπὸ Ἕλληνος, τοῦ πάππου αὐτῶν, Ἑλλάς. τελευτήσαντος οὖν Ἀχαιοῦ ἔτι παιδὸς ὄντος, ὁ Ἴων κατῴκησε τὴν καλουμένην ἀττικὴν γῆν. τιμηθεὶς δὲ παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις διὰ τὴν ἐν λόγοις ἀρετὴν καὶ διὰ τὴν τοῦ σώματος ῥώμην, πάντας ἔπεισεν Ἴωνας προςαγορευθῆναι τοὺς πρὶν Ἀττικοὺς, καὶ τὴν διάλεκτον Ἰάδα, ὡς γενέσθαι ταύτην πρώτην διάλεκτον Ἀθηναίων. καὶ Ὅμηρος δὲ μαρτυρεῖ, λέγων οὕτως· Ἐνθάδε Βοιωτοὶ καὶ Ἴωνες ἑλκεχίτωνες.*

δίωμα τῆς ἰόν(σ) (sic).

λ
ι [66]) *τοίνυν Ἴωνες τὸ μὲν η ἀντὶ τοῦ α ἐν τῷ τε* [67]) *τιθέασι. λέγουσι γὰρ Ἥρη καὶ Ἀθήνη, ἀντὶ τοῦ Ἥρα καὶ Ἀθηνᾶ. κεχρημένος οὖν Ὅμηρος τῇ διαλέκτῳ ταύτῃ, Ἥρη τ' Ἀργείη, καὶ ἀλαλκομενηῒς Ἀθήνη, ἔσθ' ὅτε τὴν διάλεκτον ταύτην οὐκ ἐξομαλίζει* [68]).

---

62) Conf. Io. Grammat. Bast.
63) Conf. Io. Grammat. Bast.
64) Conf. Io. Grammat. Bast.
65) Sic. Leg. *Ξοῦθος*. Bast.
66) Sic, pro *οἱ*. Bast.
67) I. e. *τέλει*. Bast.
68) *In vsu huius dialecti passim anomalias admittit.* Conf. Reiz. de Accent. Inclin. p. 60. Schaef.

τὸ γὰρ Ῥέα καὶ θεὰ παραπλησίως[69]) ἐκφέρει ὁ ποιητὴς, ἐπάγων καὶ λέγων οὕτως· Μῆνιν ἄειδε θεά. τὸ δὲ υ καὶ τὸ ε περιττὸν παρεντιθέασι, τὸν Ὄλυμπον Οὔλυμπον, καὶ τὸν ὅλον οὖλον.

τέρα[70]) ὑπόθεσις εἰς τὴν Ἰάδα, ᾗ κέχρηται Ὅμηρος.

Ε—

διον[71]) αὐτῆς ἐστι τὰς π [72]) συλλαβὰς εἰς δύο διαίρειν (sic). ἀντὶ γὰρ τοῦ ποιῶ ποιέω λέγουσι, καὶ ἀντὶ τοῦ βοῶ βοάω, καὶ ἀντὶ τοῦ χρυσῶ χρυσόω. καὶ ἀντὶ τοῦ π τὸ κ λαμβάνουσι, τὸ πῶς κῶς λέγοντες. ἀντὶ δὲ τῶν δασυνουσῶν συναλοιφῶν ψιλότητας ἐκφέρουσιν, ἀντὶ ἐφίππων καὶ ἐφορᾶν, ἐπίππων καὶ ἐπορᾶν λέγοντες.[73])

Ἐπὶ δέ τινων λέξεων τὸ ι ὑπεξαίρουσιν, ἀντὶ τοῦ πονεῖσθαι πονέσθαι λέγοντες, καὶ ἀντὶ τοῦ πράττειν πράττεν.

Ἔτι δὲ καὶ ταῦτα τὰ εἰς ναι ἀπαρέμφατα ἀπὸ τῶν εἰς ω πλὴν τοῦ ϖ) (c)8 πρὸ τοῦ τέλους συλλαμβάνει τὴν με συλλαβὴν, τιθέναι τιθέμ (αι) (sic), στῆναι στῆμαι (sic), καὶ ὑποδιαιροῦσι· κέκληνται κεκλήαται, βέβληνται βεβλήαται, ἧνται ἥαται (sic), καὶ πᾶν ῥῆμα εὐκτικὸν τρίτου προσώπου, παραλήγοντος τοῦ ε, κατὰ μετάθεσιν τοῦ ν εἰς α προφέρονται, οἷον λέγοιντο λεγοίατο, ὁδεύοιντο ὁδευοίατο.

Τὰ εἰς ας λήγοντα ὀνόματα εἰς ης τρέπει ἐπὶ γενι-

---

69) Ante παραπλησίως videtur excidisse negatiua οὐ. Conf. Melet. Crit. I. p. 96. vbi quem tractaui Theophrasti locum, eodem quo Hoogeveenus modo interpretatur Deuarius de Particul. p. 102. Reusm. SCHAEF.

70) l. e. ἑτέρα. BAST.

71) l. e. ἴδιον. BAST.

72) l. e. περισπωμένας. BAST.

73) Conf. Io. Grammat. et Grammat. Leidens. de Dial. Ion. §. II. BAST.

κῆς, ἐὰν μὴ ὦσι δώρια, Ἑρμείας Ἑρμείης, Σωσείας Σωσείης (sic).[74])

Τὰ εἰς ης λήγοντα, ὧν ἡ γ^ε εἰς ου περατοῦται, παρ᾽ Ἴωσιν εἰς εω λήγει. Πέρσης Πέρσεω, Ξέρξης Ξέρξεω, Πηλειάδης Πηλειάδεω.[75])

Τὰ εἰς ης ἀρσενικὰ, ὧν ἡ γ^ε εἰς ους[76]), *διὰ τοῦ εος προφέρεται, Δημοσθένης Δημοσθένεος, ἀμαθὴς ἀμαθέος. τὴν δὲ αἰτιατικὴν εἰς εα ποιεῖ, Δημοσθένεα, ἀμαθέα.*[77])

Πᾶσαν εὐθεῖαν εἰς ευς λήγουσαν, διὰ τοῦ ηος ἐκφ^ε,[78]) *ἐπὶ γενικῆς, βασι^λ*[79]) *βασιλῆος, Ἀχιλλεὺς Ἀχιλλῆος.*[80])

Πᾶσα εὐθεῖα εἰς ος οὐδέ^{τρ}[81]) *εἰς*[82]) *κλίνεται παρ᾽ αὐτῶν, οἷον πλῆθος πλήθεος, σκάφεος, τείχεος, βέλεος, ὄρεος.*[83])

Τὰς εἰς εις ἢ ἐν τ^θ π^λζ ἀπὸ τῶν εἰς ευς ἑνικῶν γινο-

---

74) Conf. Io. Grammat. et Grammat. Meermann. de Dial. Ion. §. II. Bast.

75) Conf. Io. Grammat. Bast.

76) Modo plene legimus *ὧν ἡ γενικὴ εἰς ου περατοῦται*, statimque post *εἰς εω λήγει*. Adde hanc ellipsin verbi *λήγειν* s. *περατοῦσθαι*, et frequentiorem etiam participii *λήγων* s. *περατούμενος*, cuius exempla mox habebimus, catalogo Ellipsium Bosiano. Schaef.

77) Conf. Io. Grammat. Bast.

78) l. e. *ἐκφέρουσιν*. Bast.

79) l. e. *βασιλεύς*. Bast.

80) Conf. Io. Grammat. Bast.

81) l. e. *οὐδέτερον*. Bast.

82) Deest *εος*. Bast.

83) Conf. Io. Grammat. Bast.

μένας εἰς ηες διαιρεῖται, βασιλῆες, Ἀχιλλῆες, Πηλῆες, ἀντὶ τοῦ βασιλεῖς, Ἀχιλεῖς, Πηλεῖς. [84])

Τὰς εἰς αι πληθυντικὰς διαιρεῖ ἐπὶ τῆς γ διὰ τοῦ εων, οἷον Πέρσαι Περσέων, νύμφαι νυμφέων. τὸ δὲ νυμφάων αἰολικόν ἐστι. [85])

Πᾶσα δοτικὴ π) εἰς αις λήγουσα, μεταβάλλει τὸ α εἰς η ἐπὶ τῆς Ἰάδος, συγγραφομένου [86]) τοῦ ι, οἷον καλαῖς καλῇσι, νύμφαις νύμφῃσι καὶ τα ὅμοια. [87])

Τὰ εἰς α ἐπ᾽ εὐθείας εἰς η τρέπει, Ἥρα Ἥρη, χώρα χώρη, σπεῖρα σπείρη, ὥρα ὥρη καὶ τὰ ὅμοια. [88])

Τὰ εἰς ω λήγοντα ἐπὶ τῆς γενικῆς (sic) εἰς ων (sic) περατοῖ, οἷον Λητὼ Λητὼν, Σαπφὼ Σαπφών. [89])

Τὰ εἰς ις λήγοντα θηλυκὰ οὐδέποτε διὰ τοῦ ο κλίνει, ἀλλὰ διὰ τοῦ ω με, εὕρεσις εὑρέσεως, πόλις πόλεως, σχέσις σχέσεως. [90])

Μετάθεσιν στοιχείων ἡ Ἰὰς ποιεῖται, οἷον κραδίην ἀντὶ τοῦ καρδίην. [91])

Αἱ ἐπαναδιπλάσεις (sic) ἴδιαι αὐτῶν εἰσί· λελάχωσιν ἀντὶ τοῦ λάχωσιν, ἀντὶ τοῦ κλῦθι κέκλυθι λέγουσιν. [92])

Αἱ διαιρέσεις τῶν εἰς ει κ. τ. λ. [93])

---

84) Conf. Io. Grammat. Bast.

85) Conf. Io. Grammat. Bast.

86) Ioannes προς γραφομένου, vt solent Grammatici. Sed etiam nostrum bene habet, etsi hunc verbi συγγράφω vsum Lexica ignorant. Etymolog. M. c. 791, 50. σὺν τῷ ι γράφεται. Schaef.

87) Conf. Io. Grammat. Bast.

88) Conf. Io. Grammat. Bast.

89) Conf. Io. Grammat. Bast.

90) Conf. Io. Grammat. Bast.

91) Conf. Io. Grammat. Bast.

92) Conf. Io. Grammat. Bast.

93) Conf. Io. Grammat., a quo Grammaticus noster hoc in articulo plane nihil discrepat. Bast.

Αἱ ἀναστροφαὶ καὶ τὰ ὑπερβατὰ τούτων εἰσὶν ἴδια, οἷον δῶρ' ἀποαιρεῖσθαι, ἀντὶ τοῦ ἀφαιρεῖσθαι.

Αἱ ἐξαιρέσεις τοῦ ι ἐκ τῆς ει δφȣ Ἰώνων εἰσὶ, οἷον ἑκτόρεος, χρύσεος, ἀντὶ τοῦ ἑκτόρειος, χρύσειος.[94]

Αἱ διαιρέσεις τῶν εἰς ως ἐπιῤῥημάτων . . . . . (sic) ἀρσενικῶν εἰς ος ληγόντων ὀνομάτων Ἰώνων εἰσὶ, ἀληθέως, ἀτρεκέως, ἀντὶ τοῦ ἀληθῶς, ἀτρεκῶς.[95]

Τὰς εἰς εις ληγούσας εὐθείας πληθυντικὰς διαιρεῖ πάντοτε, καὶ τὰς μὲν ἀπὸ μὲν[96] τῶν εἰς ευς οὔσας διὰ τοῦ η προφέρει, βασιλεὺς βασιλῆες, ἀπὸ δὲ τῶν εἰς ης καὶ εἰς υς, διὰ τοῦ ε, οἷον ἀληθὴς τ͡ϖ ἀληθέες, ὀξὺς ὀξέες.[97]

Αἱ προσθέσεις τοῦ ι τῷ ε ἐπιφερομένου φωνήεντος, ἢ ἑνὸς τῶν ἀμεταβόλων Ἰώνων εἰσὶν, ἔασεν εἴασεν, κενὴ κεινὴ, στενὴ στεινή.[98]

Ἡ ἐναλλαγὴ — — — — — ἀντὶ τοῦ ἐρυσάρματοι.[99]

Τὰ εἰς η λήγοντα διαιρεῖ εἰς εα, τείχη τείχεα, βέλη βέλεα, μέλη μέλεα, καὶ τὰς γενικὰς ὡσαύτως, τειχέων, μελέων, βελέων, σκαφέων.[1]

Ἀεὶ τὸ υ ταῖς λέξεσι προστίθησι, οἷον κ. τ. λ.[2]

Τὸ διττὸν σσ εἰς ξ τρέπει. τὰ γὰρ δισσὰ διξὰ λέγει.[3]

---

94) Conf. Grammat. Meermann. de Dial. Ion. §. XI. Bast.

95) Conf. Io. Grammat. Bast.

96) Dele prius *μὲν* et adde hoc exemplum illis, quae Bastius collegit Epist. Crit. p. 123. s. Schaef.

97) Conf. Io. Grammat. Bast.

98) Conf. Io. Grammat. Bast.

99) Plane vt in Ioanne Grammat. Bast.

1) Conf. Io. Grammat. Bast.

2) Conf. Io. Grammat., a quo Grammaticus noster hoc in articulo plane nihil discrepat. Bast.

3) Conf. Io. Grammat. Bast.

Τῶν λέξεων ἐξαίρει πολλάκις τὸ ῑ· τὸ γὰρ δείξω δέξω λέγει, δίχα τοῦ ῑ, καὶ τὴν ἀπόδειξιν ἀπόδεξιν, ὡς καὶ δειλὸς δελός. 4)

Τῶν μετοχῶν τὰς παθητικὰς εἰς ος ληγούσας (sic) *διαιρεῖ, οἷον λυπούμενος λυπεόμενος, μαχόμενος* (sic) *μαχεόμενος.* 5)

Τῷ ω ἀντὶ τοῦ ᾱ κέχρηται· τὸν γὰρ ἄνθρωπον ὤνθρωπον λέγουσι, καὶ τὸ ἄριστον ὤριστον. 6)

Αἱ παραλήψεις τῶν ἀπαρεμφάτων ἀντὶ τῶν προστακτικῶν Ἰώνων εἰσίν·

> *ἐλθὼν ἐς κλισίην Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο* (sic)
> *πάντα μάλ᾽ ἀτρεκέως ἀγορευέμεν.*

ἀντὶ τοῦ ἀγόρευε. 7)

Αἱ παραλήψεις τῶν ὀνοματικῶν 8) *πτώσεων ἀντὶ γενικῶν Ἰώνων εἰσίν·*

> *οἱ δὲ δύο σκόπελοι — —*

ἀντὶ τοῦ τῶν δύο σκοπέλων. καί·

> *ἄμφω δ᾽ ἑζομένων* (sic) — —

ἀντὶ τοῦ ἀμφοτέρων καθεζομένων. 9)

Τῷ ω ἀντὶ τῆς αυ διφθόγγου χρῆται· τὸ γὰρ θαῦμα θῶμα λέγει, καὶ τὸ καῦμα κῶμα, καὶ τὸ αὔριον ὤριον. 10)

Αἱ τμήσεις Ἰώνων εἰσὶν ἴδιαι, Πέλοπος νῆσον ἀντὶ

---

4) Conf. Io. Grammat. Bast.

5) Conf. Io. Grammat. Bast.

6) Conf. Grammat. Meermann. de Dial. Ion. §. XXI. Bast.

7) Conf. Io. Grammat. Bast.

8) Rectius *ὀνομαστικῶν* Ioannes Grammaticus. Aliud *ὀνομαστικὸς*, aliud *ὀνοματικός*. Illud dicitur de *casu recto*, hoc de *certa classe nominum*. Sic *τὰ ὀνοματικὰ* dixit Gregorius Corinth. p. 591. V. Sylburg. ad Dionys. Halic. de Compos. Verb. c. 2. p. 21. nup. edit. et Fabric. Bibl. Graec. T. I. p. 477. ed. Harles. Schaef.

9) Conf. Io. Grammat. Bast.

10) Conf. Grammat. Meermann. de Dial. Ion. §. XXII. Bast.

τοῦ Πελοπόννησον, ἄγριον ἔλαιον ἀντὶ τοῦ ἀγριέλαιον, αἶγα ἄγριον ἀντὶ τοῦ αἰγάγριον.[11])

Αἱ ἐναλλαγαὶ τοῦ η εἰς α βραχὺ, μεμακυῖαι ἀντὶ τοῦ μεμηκυῖαι, καὶ λελασμένη ἀντὶ τοῦ λελησμένη, καὶ ἄπλαστος ἀντὶ τοῦ ἄπληστος (sic).[12])

Αἱ ἐναλλαγαὶ τοῦ α μακροῦ εἰς η Ἰώνων εἰσὶν, οἷον ἦρα ἀντὶ τοῦ ἆρα.[13])

Αἱ ἐναλλαγαὶ τοῦ βραχέος α εἰς η τῶν νεωτέρων εἰσίν· ἀληθείη ἀντὶ τοῦ ἀλήθεια.[14])

Αἱ καταρχαὶ (sic) ἀφαιρέσεις Ἰώνων εἰσὶν, οἷον τέρεν κατὰ δάκρυον εἶβεν, ἀντὶ τοῦ λεῖβεν.[15])

Ἀεὶ τὴν εἰς ων (sic) συλλαβὴν περιττὴν οὖσαν μεταξὺ τῶν προθέσεων τίθησιν, οἷον ἐξωνεῖλον, ἀπωνέδοντο, ἀντὶ τοῦ ἐξεῖλον, ἀπέδοντο.[16])

Τὰ πρῶτα στοιχεῖα τῶν λέξεων ἀφαιροῦνται, ὡς ἐπὶ τοῦ κεῖνος καὶ ὀρτή. καὶ γὰρ ἐκεῖνος καὶ ἑορτή.[17])

Ἀεὶ τοῦ παρεληλυθότος χρόνου τῶν ῥημάτων ἀφαίρεσιν ποιοῦσιν, οἷον νόει, ποίει, τίκτεν, ἀντὶ τοῦ ἐνόει, ἐποίει, ἔτικτεν.[18])

Τῷ π ἀντὶ τοῦ φ χρῆται, οἷον ἀπικόμην, ἀπίκετο, ἀντὶ τοῦ ἀφικόμην, ἀφίκετο.[19])

Τὰ σύνθετα ῥήματα διαλύει, καὶ μεταξὺ αὐτῶν λαμ-

---

11) Conf. Io. Grammat. Bast. Ioannes habet αἴγαγρον, quae forma solennis est. Quam Codex noster formam habet, in solis mihi Lexicis occurrit. Vide H. Stephan. Thes. T. I. c. 175. C. et Indic. in Thesaur. c. 298. G. Interprett. ad Hesych. T. I. c. 68. Schaef.

12) Conf. Io. Grammat. Bast.

13) Conf. Io. Grammat. Bast.

14) Conf. Io. Grammat. Bast.

15) Conf. Io. Grammat. Bast.

16) Conf. Io. Grammat. Bast.

17) Conf. Io. Grammat. Bast.

18) Conf. Io. Grammat. Bast.

19) Conf. Io. Grammat. Bast.

βάνει τὸ $\bar{\alpha}$ (sic), *ἀνατέδραμον, καὶ ἀναταπέδοντο* (sic).[20]

Τὰς εἰς $\overline{ου}$ *γενικὰς οἱ Θετταλοὶ ἀπὸ τῶν εἰς* $\overline{ος}$ *διὰ τοῦ* $\overline{οιο}$ *ἐκφέρουσι, καλοῦ καλοῖο, σοφοῦ σοφοῖο, πόλου πολοῖο* (sic).

---

20) Conf. Io. Grammat. Bast.

FRIDER. IAC. BASTII

COMMENTATIO

PALAEOGRAPHICA.

FRIDER. IAC. BASTII

COMMENTATIO

PALAEOGRAPHICA *).

A. DE SINGVLIS LITTERIS.

Alpha. *Alpha* et *Delta* ductu non dissimili scribuntur tam in alphabeto vnciali quam in minusculo. De formis harum litterarum minusculis vide voces *ἀμφὶ, διατί* κ. τ. λ. tab. I. num. 1. ex Cod. Mar-

*) Constituerat vir praestantissimus, quicquid palaeographicarum obseruationum in notis ad Gregorium Corinthium, itemque in Epistola Critica ad Boissonadum eiusque Appendice, dispersum est, accurato plenoque Indice complecti, qui ceteris Indicibus nouae editionis Gregorii accederet. Itaque in notis ad Grammaticum nostrum lectores passim iussit adire *Indicem Palaeographicum*. Sed cum operi manum admouisset: quod in tanta exquisitissimae doctrinae vbertate totque Imperia-

ciano Homeri A. et Montefalcon. Palaeogr. Gr. pag. 347. Hae litterae facile commutantur, nisi sensus verborum seriesque orationis manifesto docet, vtra intelligenda sit. Exempla huius commutationis satis frequenter reperias in citationibus librorum, quando litterae istae pro notis numerorum vsurpantur, v. *Epist. Crit.* p. 75. 226. *Gregor.* p. 155. (conf. Pierson. ad Moer. p. 245.); in nominibus propriis, v. infra *Ypsilon* de voce *Δρυάδης*, pro qua Ἀρυάδης legerunt; item in vocibus ἀεὶ et δεῖ, v. *Append.* p. 50. sq. Conf. Schaefer. ad Dionys. Halic. pag. 258. et ad L. Bos. p. 244. vbi aliquot adiectiua in ιδιος, quae, ex hoc nata fonte, in Graecitatem fraudulenter irrepserunt, Graeca esse iure negat, substituitque genuinam formam ιαιος. Ex horum numero sunt etiam ναματίδιος Codicis Vindob. B. in Alciphr. III, 13., pro quo Wagnerus bene dedit ναματιαῖος, et φρεατίδιος. Conf. Schneider. Lex. v. φρεατιαῖος. — Vide etiam infra *Epsilon*, vbi monui, Villoisonum in Scholiis Homericis ἄρ pro δὲ legisse: item compendium litterae *Ny*, vbi docui, quomodo *ΑΝ* pro *ΔΑ* legi potuerit.

Etiam *Alpha* et *Lambda*, tam in alphabeto vnciali quam in minusculo, simili scribuntur ductu, ideoque commutantur. In Diodoro quidem Siculo librarii legerunt Ἀητοῦν, Ἀντοῦν pro Λητοῦν, v. *Gregor.* p. 428. *Ibid.* p. 663. agitur de commutatione verborum ἄλλος et λάλος. Vocum, quibus οἱ Τεχνικοὶ vtuntur, παθητικὸς et πληθυντικὸς compendia interdum solo ᾱ et λ̄ dignoscuntur. Vide infra v. παθητικός.

Alpha in scriptura Codicis Palat. 398., Paris. 1807., Vindob. 54. (conf. *Krit. Vers. üb. d. Platon. Gastm.*

---

lis Bibliothecae thesauris nemo mirabitur, materia adeo excreuit, vt currente rota non Index, sed liber exiret plenus rerum optimarum, pergratum Philologis futurum δῶρον ἐκ Μοισᾶν. Hunc, titulo inscriptum *Commentationis Palaeographicae,* hoc loco ponere placuit. SCHAEF.

p. XV.) aliorumque Codicum interdum lineolâ instructum est productiore, quae litteram ι referat: vt non simplex α, sed αι (*Alpha Iota*) videre tibi videaris. Sic, vt hoc vtar, Xylander in Antigono Carystio ποιουν τ αι pro ποιουν τ α legit. v. *Epist.* pag. 87. Inspice hoc ipsum ποιουντα, itemque ὅσα (non ὅσαι) tab. I. num. 2. Ceterum hoc Alpha plerumque in fine vocum conspicitur. v. *Gregor.* p. 190. sq. 223. Villoisonus eiusdem passim mentionem fecit, e. c. in obseruationibus ineditis ad Pindari Olymp. 2, 157. (conf. Koen. ad Gregor. p. 218. sq.), vbi haec legas: „Le trait prolongé et relevé de l' *alpha final* res- „semble infiniment à l' iota, et a induit en erreur „beaucoup d'éditeurs, qui n'ont pas su le distinguer." Sed reperitur etiam in mediis vocibus, e. c. in tertia voce, quae significat πᾶς, non παῖς. Falsum illud ἔναιτος, ἐναίτη in Lexico περὶ πνευματων, pro ἔνατος, ἐνατη, a tali Alpha, vt probabile est, originem traxit. v. *Gregor.* p. 191. E contrario α passim reperitur pro αι. Sic e. c. τοιαῦτ α pro τοιαῦτ αι. v. *Gregor* p. 105. Pari modo suspicor περιάγων in περὶ αἰγῶν mutandum esse. v. *Addenda ad Gregor.* p. 191. Librarius Codicis Palat. 398., vnde omnia exempla tab. I. num. 2. sumta sunt, vbi παῖς scribendum esset, aut Iota longum, subter lineam demissum, (v. παῖδα), scripsit, aut α ita posuit, vt ι non contingeret. In voce Θρᾴκης iuxta tale Alpha conspicitur Iota adscriptum.

Aliis in Codicibus *Alpha* interdum litterae proxime sequenti per semicircellum litterae υ non dissimilem (v. infra *Ypsilon*) continuatur: vnde factum, vt α et αυ commutarentur (tab. I. num. 3. ex Cod. Paris. 1524.). Hoc facilius etiam accidit, vbi, vt in κατατους, διατὸν, praepositiones, omisso earum accentu, vocibus sequentibus adhaererent: qui scribendi mos, satis ille frequens, errores non paucos peperit. Exemplis *Append.* p. 20. excitatis (αυλέα pro ἀλέα, αὐτοῦ pro ἅτ' οὗ) accedat hoc Libanii Vol.

IV. p. 859, 26. *καὶ πολλὰ ἂν εἴη λέγειν αὐ τ ο ῖ ς ἀποροῦσι φίλων συνέζευκται χαλεπά*. Pro *λέγειν αὐτοῖς* Reiskius scribendum esse suspicatur *λέγειν, ἃ τ ο ῖ ς*. Hoc ipsum dant Codices Paris. 2918. et 3014. *Πελοποννα υσιστὶ* in *Gregor.* p. 332. natum ex eodem errore, cum legi debuisset *Πελοποννασιστί*. Corruptionem vocis *'Ατθὶς* in *αὐτοῖς* Schaeferus ad Gregor. p. 383. rectissime explicat.

Alpha sic pictum, vt vltimum in *ἔσχατα* et in *δῆλα* (tab. I. num. 4. ex Cod. 1524.), parum differt, maxime in tachygraphorum scriptura, a diphthongo *ει* in vocibus *ἐκείνης* et *λαθεῖν*. Compara etiam posterius Alpha in *πρᾶγμα* tab. III. num. 5. cum *ει* in *λέγει* tab. III. num. 6. Propterea *α* et *ει* inprimis his in vocibus commutata videmus, quas scribae non haberent quotidiano vsu cognitas: e. c. in *εἰλινδεῖσθαι* pro *ἀλινδεῖσθαι*. v. *Epist.* p. 210. sq. Eodem referendum *ἀνειλοῦται*, vox nihili, in Libanio Vol. IV. p. 990, 27. sqq. *ἡ δέ γε ἄμπελος* (Cod. 29 8. addit *πολλάκις*) *καλεῖ πρὸς ἑαυτὴν τους θεραπεύσοντας, καὶ πολὺς οὕτως ἐπὶ κακῷ τῶν ἀνθρώπων καματος ἀνειλοῦται*. Reiskius coniicit *ἀνηλωται* aut *ἀντλεῖται*. Codex 2918. rectius dat *ἀναλοῦται*, formam verbi minus frequentem pro *ἀναλισκεται**). Alia exempla commutationis litterae *α* diphthongique *ει* habent notae ad *Gregor.* in vocibus *ἄθαρ* et *εἴθαρ* p. 342., in *θωρεῖσθαι* et *θωρᾶσθαι* p. 357., denique in *εἶτε* et *ἄτη* p. 623.

De notissima commutatione litterae *α* et diphthongi *ευ* iam Montefalcon. Palaeogr. Gr. p. 343. egit. Exemplum eius dat scribarum fluctuatio inter *ἐξέλασις* et *ἐξέλευσις*. v. *Gregor.* pag. 353. Voces *βασιλεύων* et *εὕρηνται* (tab. I. num. 5.), eam tenentes

---

*) Aristophanes *Δαιταλ.* Fragm. XVII. *Εἰς τὰς τριήρεις δεῖ μ' ἀναλοῦν ταῦτα*. Alciphron I. ep. 6. *ἀναλοῖ Χαρύβδεως δίκην*. V. Valckenar. ad Euripid. Phoen. v. 591. et Fischer. ad Weller. III. 1. p. 32. SCHAEF.

formam diphthongi $\overline{ευ}$, quae ad litteram $\overline{α}$ proxime accedit, sumtae sunt e Codice Paris. 24 3., eodem illo, quem Montefalconius p. 344. citauit, quique nunc 133 numeratur. Tertium exemplum (ex Cod. Marciano Homer. A.) est *φλοξευτικα* a Villoisono perperam lectum pro *φλοξά τινα*. v. *Gregor.* p. 8.

Vide etiam *Beta; Epsilon* ob commutationem syllabae $\overline{συ}$ litteraeque $\overline{α}$; *Omega;* denique ob similitudinem cum $\overline{ευ}$, $\overline{ιυ}$, $\overline{οι}$ et $\overline{ος}$ infra has syllabas.

Beta. Inter varias huius litterae formas plurimarum fons confusionum fuit ea, quam ostendit tab. I. num. 6. Quippe Beta sic formatum librarii confuderunt

1. cum *Alpha*, et quidem ita scripto, vti hanc litteram *οἱ τυποπλασται* etiamnunc in vsum typographorum effingunt. Nam si Alpha, id quod facile fit in scriptura tachygraphi, sic scribitur, vt ductus calami superne interruptus fiet, forma eius ad Beta accedit: sin litterae Beta anterior vertex inclinat versus posteriorem, Alpha videre tibi videaris. Itaque non mirum, scribas legisse *βουφοραίων* pro *βουφορβίων*, *αρβιοῦσθαι* pro *άραιοῦσθαι*, item $\overline{β}$ pro $\overline{α}$, quando hae litterae ponuntur pro notis numerorum. v. *Gregor.* p. 349. In Etymol. Paris. 2630. v. *μοριαν* ad finem articuli haec leguntur: *διὰ τὸν παλιῤῥοθιου μυ* (sic: leg. *διὰ τὸν ἐπὶ Ἁλιῤῥοθίου μῦθον:* conf. infra compendium *τοῦ Ε ψιλοῦ*) *ὃν ἑαυτὸς* (male pro *ὁ Ἄρης*) *ἀνεῖλε πελέκει, ἐασάμενον* (sic) *αὐτοῦ τὴν θυγατ ἀλκίπτην* (leg. *θυγατέρα Ἀλκίππην*). *Ἐασαμενον* natum e vitiosa pronuntiatione vocis *αἰασαμενον* (v. *Gregor.* p. 363.), quam aliud habet Etymologicum: haec posterior autem orta inde, quod librarius perperam legisset *βιασάμενον*, quae vera scriptura ex edito Etymologico pag. 590, 47. restituenda est. Ita syllaba $\overline{βι}$ in litteram $\overline{ε}$ bis corrumpendo mutata est, quae corruptio, etsi

prona et facilis, primo tamen adspectu permira videatur.

2. cum *Kappa* sic scripto, vti in voce *Θράκης* tab. I. num. 2. In Timaei Lexico Platon. legitur *ἔκκλητα* pro *ἔκβλητα*. v. *Append.* p. 23. sq. Primi scriptorum Graecorum editores, non semper satis instructi palaeographicarum rerum cognitione, tali modo haud raro lapsi sunt. Sic Lucas Holstenius *ἄκρον* pro *ἀβρὸν* (ibid. num. 6.) legit. In Apollonio Dyscolo *ἐκδόμῳ* pro *ἑβδόμῳ* editum. v. *Epist.* pag. 92. sq. Conf. Schaefer. ad Dionys. Halic. p. 309.

3. cum *My*, eoque antecedenti litterae sic adhaerente, vt primus ipsius ductus infra lineam non porrigatur. Exempla huius My dant voces *ἀβραμιαῖος, γαμέσσεται, βωμοὺς* ex Cod. SGerm. 345. Sic legerunt *Στρομμος* pro *Στρόμβος*, v. *Epist.* p. 57. et *Gregor.* p. 291., *μονωνίας* pro *Βονωνίας*, v. *Epist.* p. 69., *μῶμος* pro *βωμὸς*, v. *Gregor.* p. 240. Datiuus *Ἰόβᾳ* (v. *Epist.* p. 230.) in scriptura seculi decimi parum differt a verbo *ἵεμαι*. Itaque scriba, cum $\bar{\beta}$ pro $\bar{\mu}$ et ᾳ (αι) pro $\overline{αι}$ habuisset, insuper, vt vocem extunderet Graecam, $\bar{o}$ in $\bar{\varepsilon}$ mutauit. V. etiam *Epist.* p. 278. sq. et Bergler. ad Alciphron. III, 27. vbi e Cod. Vatic. *Γέβελλος* pro *Γέμελλος* excitatur.

4. cum *Ω μεγάλῳ*, et quidem tum, cum Beta sequenti litterae non iungitur, ipsiusque secundus ductus vncinulum habet sursum porrectum. Vide Omega in *βωμοὺς* (tab. I. num. 6.) et Beta in *ἀνέβη* (tab. I. num. 7.). Errores in *ἀμοιωης* et in *ἐν τοῖς* $\bar{\omega}$ $\overline{\tau\tau}$ (tab. I. num. 7.) inde orti, quod in libro, vnde transcriptus est Cod. SGerm. 345., Beta esset, quod librario videretur Omega: error in *διὰ τοῦ* $\bar{\beta}$ (tab. I. num. 8.) hinc, quod scriba poneret Beta, cum Omega deberet. v. *Append.* p. 15. Eunapius p. 25. Boisson. *ὁ Κωνστάντιος . . . . κληρωθεὶς ὅσα γε ἐκληρώθη, ταῦτα δὲ ἦν τὰ ἐξ Ἰλλυρίων εἰς τὴν ἑῴαν καθήκοντα, κ. τ. λ.* Nouissimus editor p. 218.: „Editi „*εἰς τὴν νεβίαν*. *Iunii* coniectura *Νέσιβιν* placuit „*Spanhemio* ad Iulian. p. 161. Sed codices *ἑῴαν*

„dederunt, excepto Veneto, in quo ἔβιαν." Iuuat aduertere, quo pacto sensu cassae voces ἔβιαν et νεβίαν (vbi Ny initiale ex articulo antecedente τὴν perperam repetitum) e genuina voce vitiose lecta originem traxerint. Scilicet si ad vocem ἑώιαν scribendum tale vsurpes Omega, quale vox βωμοὺς (tab. I. num. 6.) ostendit, simulque Iota, quod subscriptum dicimus, ex more constanti Codicum vetustorum ad latus ponas in ipsa linea: vix quidquam intercedit discriminis inter ωι (ῳ) et ιι (βι), librariusque socors ἑῴαν facillime corrumpat in ἔβιαν.

Tale *Beta*, arcte adhaerens τῷ Υ ψιλῷ, siue syllaba υυ (βυ), in Codd. MSS. vix ac ne vix quidem differt a syllaba υν, eaque continuo ductu scripta (vid. e. c. tab. VII. num. 11. voces σύνθεσις, συνήθεια), cuiusmodi forma etiamnunc inter typos ligatos librorum impressorum reperitur (conf. vocem statim citandam Συντέως in Villoisoni Eudocia p. 247.). Itaque facile intelligas, cur Cornarius in Parthenio pro πρεσβύτης legerit πρεσύντης, quod deinde μετεμόρφωσεν in nomen proprium viri *Praesyntes*. v. *Epist.* p. 222. — Pariter commutatae sunt syllabae κυ et υν. In Codice Eudociae (Villois. p. 247.) recte legitur Ἰφικράτης, σκυτέως πατρός. Conf. Suidas, quem Eudocia exscripsit. Sed Villoisonus legit συντέως. Quae vox cum sensu careret, hanc ille viam iniit, vt faceret nomen proprium viri, aequalis ac ciuis Praesyntae Cornariani.

Beta sic scriptum, 6, quando duo illi ductus circulares, quod facile accidit in scriptura tachygraphorum, se mutuo contingunt, simile fit litterae θ (v. λαϐεῖν et λαθεῖν tab. I. num. 8. ex Cod. Paris. 133.). Haec causa fuit, cur 6 et θ confunderentur. E. c. legerunt ϐίου pro θείου, ἀπειϐοῦντα pro ἀπειθοῦντα. v. *Append.* p. 51. In Hesychio recte editum Ἄϐρα, δούλη, παλλακή. Sed Cod. Ven. auctore Schowio pag. 4. dat Ἀθραδούλη, παλλακή.

Schol. Platon. pag. 107. ed. Ruhnk. ὁ Πλάτων ἐνταυθα κατακέχρηται τῷ ἀττικῷ σχηματισμῷ Cod. Par 1809. σχήματι, v infra v. Κόλασις) κατακόρως, τῷ καλουμένῳ ἀμερίστῳ. Plerique Parisinorum Codicum pro ἐνταυθα (ἐνταῦθ) dant ἐν τῷ ϐ, quae falsa scriptura inde originem traxit, quod scribae αυ pro ῳι (cuius confusionis alibi etiam exempla occurrunt), θ pro ϐ, notamque tachygraphicam litterae Alpha super θ pro lineola numerorum indice haberent.

De alia forma litterae *Beta*, quae ad *Zeta* accedit, v. infra v. *Ζήτει.*

Gamma. Gamma et *Tau* in alphabeto tam vnciali quam minusculo (tab. I. num. 9.) simili modo scribuntur, ideoque commutantur in vocibus *Γαργαρος* et *Ταρταρος*, v. *Epist.* p. 47., in τῆς et γῆς, v. *ibid.* p. 77., in τε et γε, v. *Gregor.* p. 88., in μέγα et μετὰ, v *ibid.* pag. 246., in *Γυννιχος* et *Τυννιχος*, v. *ibid.* p. 292.

Item *Γ* et *Π*, quae formae etiam in minuscula scriptura quorundam Codicum reperiuntur, similia sunt, quando minutulus ductus, qui additur superiori parti litterae Gamma, iusto magis deorsum vergit, aut secunda litterae Pi columella lineam horizontalem, cui voces insistere debent, non plane contingit. Sic legerunt λυγρὸς pro λυπρός. v. Ruhnken. ad Tim. p. 68. Koenius ad Gregor. pag. 185., partim hac litterarum illarum similitudine motus, in Hesychio ἀγάννα in ἀπάνα mutat. Porro hinc orta commutatio haud infrequens vocum γράμμα et πραγμα. V. infra v. *Γραφεται*, vbi simul de compendiis vocum πρὸς et γραφεται ob solam illam litterarum Gamma et Pi similitudinem facile commutabilibus agitur.

Qua nunc vtimur forma litterae Gamma, γ, in libris manu scriptis passim similis est litterae Ny, litterae Rho, itemque syllabae ϱι. V. infra *Ny* et *Rho.*

Delta. V. supra *Alpha.*

Delta in alphabeto et vnciali et minusculo (tab. I. num. 1.) simile est litterae *Λ* s *λ*, cum eaque confunditur in *Φίλων* pro *Φείδων*, v. *Epist.* p. 246., in *ἥλιον* pro *ἥδιον*, v. *Gregor.* pag. 474. Villoisonus in Scholiis Homericis legit *εἶλε* pro *εἶδε* (*ἴδε*), v. *Gregor.* pag. 121., *δεκτέον* pro *λεκτέον*, v. *ibid.* pag. 341. Iisdem in Scholiis corruptum *διδοῦν* sic corrigo, vt scribam *δηλοῦν*. v. *ibid.* p. 334.

Delta in compendio *κατα* (ex Cod. SGerm. 345.) significante *κατάδικοι* vel *καταδικασθέντες*, cuius in *Append.* p. 18. facta mentio, non licuit illic formis typographorum fideliter repraesentari. Certiorem eius iconem habet tab. I. num. 9. V. etiam infra v. *καταδικασθέντες*. Idem monendum de littera Delta in v. *δίφθογγον Gregor.* p. 34. V. infra h. v. et tab. VI. num. 4. Delta sic effictum ductu productiore, quando duo puncta sibi imposita habet, valet *δι*. Itaque passim legerunt *δι* etiam punctis illis deficientibus, vbi solum *δ* legendum esset. Sic in Cod. SGerm. Timaei est *μυδιᾶν* pro *μυδᾶν*: sic Villoisonus legit *ἀναδιέστη* pro *ἀνὰ δ᾽ ἔστη*, et *καὶ δι᾽ αὐτοῦ ἡ* pro *καὶ δ᾽ αὐτ᾽ ἡ* (tab. I. num. 9. ex Cod. Marc.) aut rectius *καὶ δ᾽ αὐθ᾽ ἡ*. v. *Gregor.* p. 54. E contrario in Etymolog. M. legitur: *καὶ οἱ παλαιοὶ δ᾽ ἀρνῶν τὰς θυσίας ἐποίουν*, pro quo lego *δι᾽ ἀρνῶν*. v. *ibid.* Hoc ipsum *δι᾽* manifesto habet Etymolog. Paris. 2630. Scriba Sorbonicus primum dederat *δὴ ἀρνῶν*, deinde correxit, non *δι᾽ ἀρνῶν*, sed *ἐξ ἀρνῶν*, propterea, opinor, quod sic pro *δὴ ἀ.* in archetypo libro legere sibi videretur. Scilicet in quorundam Codicum scriptura, si spiritum accentumque non attendas, facile confundas *δὴ* et *ἐξ*. Vide tab. VII. num. 14. Adde quod *δη* (perinde ac *δαι*) facile haberi potest pro *δρ*, (v. infra syllabam *αι* et tab. III. num. 15.) *δρ* autem et *εξ* confusa esse, libri passim docent. In Cod. Vatic. Luciani 87. (Demon. cap. 50. Vol. II. p. 392.) pro *δρω-*

πακισθῆναι reperi ἔξω πακισθῆναι (diuisis vocibus), quod monstrum librarii genuinam vocem perperam legentis negligentiae debetur. Hesychius Miles. de Vir. Clar. p. dat ὑπ' ἀνδρικακίας, vbi Diogenes Laërtius habet ὑπ' ἀνεξικακίας. Vide ad illum H. Stephan. p. 98. ed. Meurs., qui tueri vult ἀνδρικακιας.

Epsilon. Quam formam huius litterae in vnciali alphabeto nunc vsurpamus eius vel in iis Codicibus, quos in hac Commentatione dico vetustissimos, h. e. in libris noni seculi *), nullum vestigium reperitur. Epsilon enim vbique est formâ rotundâ, id quod tab. II. plura docent exempla Codicum Palat. 398. et Platon. 1807., differtque a Sigma**) (c) lineolâ medium locum occupante. Haec

---

*) Excerpam locum e litteris, quas Bastius d. 18. m. Maii a. 1810. mihi scripsit: „*Vetustissimos* Codices dico „libros seculi noni: *vetustos*, decimi, vndecimi, duode„cimi: *recentiorum temporum*, decimi tertii quartique: „*nouellos*, decimi quinti sextique." SCHAEF.

**) Sic, non *Sigmate*, qui foret casus obliquus substantiui declinabilis, quo Lexica adhuc carent, quodque, etsi nusquam mihi lectum, tamen analogia facile tueatur, σίγμα, σίγματος, i. q. σιγμὸς, *sibilus*. Iis quae de indeclinabili σίγμα dixi Meletem. Crit. I. p. 96., nunc pauca haec accedant. Dio Cass. p. 1141, 19. Reim. τῶν σίγμα ἐς τὸ ταῦ μεταπεσόντων. Scholiastes Lipsiensis ad Homer. Il. κ'. v. 572. in Corinnae Fragmentis p. 57. Wolf. διὰ δύο σίγματα. Ipse accusatiuus docet, haec vitiosa esse: nam saltem διὰ δύο σιγμάτων scribendum erat. Bergleri fuerit, an, quod verisimilius videtur, Wolfii error, non quaero: hoc nemo dubitabit, ipsum Scholiastam scripsisse διὰ δύο σίγμα. Conf. Eustath. ad l. c. p. 751, 14. Bas. Eodem modo Eustathius ad Il. p. 465, 27. Bas. διὰ τῶν δύο γάμμα. Omninoque Apollonius de Syntaxi p. 34, 4. μονόπτωτά ἐστι τὰ στοιχεῖα. et v. 28. ἄκλιτα τὰ στοιχεῖα. Tamen, ne quid dissimulem, Leo Imper. Tactic. col. 892. §. 184. Lam. dixit (βαρβαριστὶ, opinor,) τοῦ σίγματος. Vnde natum adiectiuum σιγμα-

lineola, tenuissimo calami ductu pingi solita, cum oculos legentium passim effugerit: quis miretur, Epsilon et Sigma in vnciali alphabeto facile confundi? Sed eadem confusio in minuscula scriptura Codicis Palat. 398. aliorumque locum habere potest, vbi Epsilon a Sigma saepius tantum vncinulo super lineam exstante differt. Hinc repetenda, vt hac vtar, commutatio syllabarum ευ et συ in nominibus compositis, v. *Gregor* p. 295., verborum ἴεται et ἴσται, v. *Epist.* p. 238., nominum propriorum Ὀρειλοχία et Ὀρσιλοχία, v. *Epist.* p. 169. (Sic in Plutarcho legebatur ὀρειγύναιξ pro ὀρσιγύναιξ. V. Schneideri Lexicon Graecum.) In Apollonii Lex. Homer. p. 374. πολυσκάρθμοιο sic explicatur: τῆς πολὺ ἐκαρίστου (sic) ἢ πολυκινήτου. Villoisono pro ἐκαρίστου legi placet εὐσκαρίστου: sed quid illo πολὺ faciendum sit, plane tacet. Πολυε καρίστου (sic Cod. SGerm. habet) manifesto debetur librario perperam legenti genuinam vocem πολυσκαρίστου, idem significantem quod πολυπήδητος, qua voce vtitur Hesychius s. πολυσκάρθμοιο. Ceterum adiectiuum πολυσκάριστος, perinde vt εὐσκάριστος, quod habet Etymolog M. p. 398, 23., sine cunctatione in Lexica infer.

Si lineola, quae *Epsilon* a Sigma (c) distinguit, non in ipso medio posita est, sed inde sursum versus deflectit: tale Epsilon facile potest pro *Rho* haberi. Sic Villoisonus in Scholiis ad Il. *E*, 53. perperam dedit ἀδιανόητον ἄρ (sic) γίνεται τὸ λεγόμενον. Pro ἄρ cum Cod. Marc. (tab. VII. num. 14.) δὲ legendum est. Scilicet Villoisonus falso ε pro ρ, δ pro α habuit. Contrario errore scriba SGerm. in Phrynicho ἀνδρεράστεια pro ἀνδρεράστρια scripsit. v. *Gregor.* p. 260.

τοειδής, quo vtitur Onosander p. 81. Schweb. Ἑλληνικωτέρως Hero Alexandr. in Schneideri Eclog. Phys. pag. 227. ταῦτα δὲ ἔσται γαμμοειδῆ. quod adiectiuum Lexicis adde. SCHAEF.

In *E ψιλῷ* minusculae scripturae Codicis Palat. 398. (vide e. c. tab. I. num. 14. voc. *ἑλληνικά*) aliorumque ductus saepe sic habent, vt, si lineola copulans *super linea* adiungatur, haec littera transeat in *Theta* (*θ*). Propterea fit, vt etiam $\bar{\theta}$ et $\bar{\varepsilon}$ confundantur. In loco infra (s. *compend. integrarum vocum* ab init.) citando Etymologici M. pag. 160, 26. scriba Codicis Sorbonici male dedit *προςυπακουόμεθα* pro *προςυπακουομένου*. Videlicet duae postremae syllabae in libro, quem transcribebat, hoc compendio scriptae erant: $\overset{\theta}{\mu}$ (conf. infra v. *καλούμενος*), pro quo, cum minus attenderet, videre sibi visus est $\overset{\theta}{\mu}$, i. e. *μεθα*. A sola hac similitudine litterarum $\bar{\varepsilon}$ et $\bar{\vartheta}$ repetendam commutationem syllabarum finalium $\overline{\mu\varepsilon\nu o\varsigma}$, $\bar{\eta}$, $\overline{o\nu}$ et *μεθα* in Lexicis Etymolog Paris. saepissime reperi. Correctio Koenii *κεκλήσεαι* pro *κεκλῆσθαι* (*Gregor.* p. 411.) probabilior etiam ideo fit, quod ratione palaeographica egregie defendi potest.

In Cod SGerm. 345. Epsilon passim sic scriptum est, vt tab. I. num. 10. in vocibus *ἐέλδωρ* et *ἔῆος*. Quod si medius ductus, vt in v. *ἔῆος*, non recta porrigitur, sed nonnihil incuruatur: persimilis fit *τῷ Y ψιλῷ* (v. infra *Ypsilon*), litteraque $\bar{\varepsilon}$ facile habetur pro syllaba $\overline{\sigma\upsilon}$. Hinc solennis confusio praepositionum $\overline{\varepsilon\nu}$ et $\overline{\sigma\upsilon\nu}$ in vocibus compositis, siue $\bar{\nu}$ maneat, seu mutetur in $\bar{\gamma}$ aut $\bar{\mu}$. v. *Gregor.* pag. 21. sq. et 494. not. (**). In notis ad Longinum Weiskii pag. 641. dixi, Villoisonum in Apollonio pag 796. perperam dedisse *ἐμφώνισται* pro *συμφώνισται*, et p. 42. *ἐπιαμπεπτωκότα* pro *ἐπισυμπεπτωκότα*. Vid. tab. I. num. 10., vbi duas has voces, prout in Cod. SGerm. scriptae sunt, repraesentari iussi: nam in Longino Weiskiano typothetа syllabas $\overline{\sigma\upsilon\mu}$ ambarum parum fideliter reddidit. Posterius $\overline{\sigma\upsilon\mu}$ discrepat a priore: vnde orta

eius confusio cum $\overline{\alpha\mu}$, non cum $\overline{\varepsilon\mu}$. In nota ad Longin. l. c. contrarium male dicitur. Igitur rogo lectorem, vt leuem hunc errorem beneuole corrigat. Facile autem apparet, si lineola exigua in medio accedat, e syllaba $\overline{\sigma\upsilon}$ fieri litteram α.

De similitudine passim obuia τοῦ *E* ψιλοῦ cum syllabis $\overline{\alpha\nu}$, $\overline{\alpha\varsigma}$ et $\overline{\varepsilon\nu}$ v. infra has syllabas.

Zeta. *Zeta* et *Xi* cum scribantur similibus adeoque simillimis ductibus, non mirum est, toties inter se commutari. Vide voces ἕξειν et ζῴων e Cod. Palat. 398., item ξανθή, ξενίζειν κ. τ. λ. e Cod. SGerm. 345. tab. I. num. 11. *Epist.* p. 13. 95. 237. *Append.* p. 61. sq. *Gregor.* p. 271. 272. et infra s. compend. τοῦ *Ω* μεγάλου. Adde Schaefer. ad Dionys. Halicarn. p. 209.

De aliis formis litterae *Zeta* vide infra v. ζήτει.

Eta. Qua nos forma huius litterae tantum in vnciali alphabeto vtimur, ea in Codicibus temporum et vetustiorum et recentiorum etiam in minuscula scriptura reperitur. Hoc Eta (*H*) minus accurate legentes saepe habuerunt pro *N*, quae forma litterae Ny item in minuscula Codicum scriptura satis frequens est. Haec causa confusionis harum litterarum, inprimis ibi, vbi calamus scribae obtusior minutos earum ductus tam parum distincte fecisset, vt, rectus esset medius ductus an obliquus, non appareret, sed iudicium penderet a solo sensu verborum. Sic legerunt Ἀν τοῦν pro *Α* η τουν, v. *Gregor.* p. 428., σκοπεῖν pro σκόπει ἤ, τὸ η pro τὸν, v. *ibid.* p. 429. — Etiam *Π* et *H* interdum solo verborum sensu dignosci possunt, quoniam calamus velociter scribentis parum curat, quem locum medius ductus, summum, vt decet, an paullo inferiorem, occupet. Apollonius Lex. Homer. p. 790. τὸ γὰρ $\overline{\psi}$ μεταπίπτει κατὰ τὰς πτώσεις ἤτοι εἰς $\overline{\beta}$, ἢ *H*, ἢ φ. Ita Villoisonus edidit, haec notans: „Lego *Π* pro *H*.“ Hoc ipsum *Π* Codex habet,

vt nemini non ductus eius callenti manifestum fit. Infra s. compend. litterae Ny exemplum commemorabo, vbi *N* pro *Π* positum est.

Interdum posterior ductus figurae *H* non rectâ pingitur ac *παραλλήλως* priori, sed sic, vt tab. I. num. 3. in vocibus *δῆλα* et *ἐκείνης*. Id vbi factum esset, saepe ιc (*ις*) pro *H* legerunt. Ideo confusa sunt nomina in *ημα* et *ισμα*, e. c. *ζωγράφισμα* scriptum pro *ζωγράφημα*, v. *Gregor.* p. 429., *σχῆμα* pro *σχίσμα*, v. *ibid.* p. 538., *διαχώρημα* pro *διαχώρισμα*, v. *ibid.* p. 543. Porro confusae syllabae finales *ημενος* et *ισμενος*, *ηθεις* et *ισθεις*, *ητος* et *ιστος*, *κ. τ. λ.* v. *Gregor.* p. 429. Scholia Platon. p. 215. *τοιαύτη πή ἐστιν ἡ ὑπόθεσις.* Qui Codicem contulit, in vocula *πή* solum accentum bene, cetera omnia male dedit. Etenim Codex 1807., vnde locus sumtus est, pro *π* habet *τ*, et pro *H*, ιc: vt corrigendum sit *τὶς ἐστιν*. Melius ille legit p. 222. v. 18. *τοιαύτη τις ἦν.*

Eta minusculi alphabeti, cui duo sunt puncta superscripta, in quibusdam Codicibus, e. c. in Cod. Paris. 1741., indicio est, pro *η* legi oportere *ι*. v. *Epist.* p. 53. Conf. v. *οἰδιπους* tab. V. num. 3. In Codice Apollonii Dyscoli *ἤν δ' αυτω* cum Ruhnkenio legendum est *ἶν δ' αὐτῷ*. v. *Gregor.* p. 84.

Eta in scriptura Codicis Palat. 398., omninoque Codicum seculi noni, decimi, vndecimi, etsi differt a littera *Kappa*, id quod lector attente inspiciens exempla tab. I. num. 12. facile intelligat: tamen non exigua inter has litteras intercedit similitudo. Ideo *κᾆν* pro *ἢ ἂν* legerunt. v. *Epist.* p. 207. Conf. *Gregor.* p. 112. quique ibi citantur. Sic in Apollonio Dyscolo *κτητέον* legerunt pro *ἡγητέον*. v. *Gregor.* p. 194. *Πλαδδιῆν* in Aristophane male legendo corruperunt in *πλαδδικῶ* (de confusis *ν* et *ω* v. infra). v. *Gregor.* pag. 229. Valckenarius in notis Koenii p. 27. *κρίμα* in *ἠρέμα* mutat. Haec coniectura mihi quidem non improbabilis videtur. Nam

η semel habito pro κ, vt graeca vox extunderetur, ε in ι mutatum est. Schneiderus Lex. Gr. v. Ὁρκιοτόμος: „Bey Pollux I, 38. hat die Vossische Hd-„schrift für ὁρκοτόμος geschrieben ὁρκι κ τόμος, an-„dere ὁρκι χ τόμος oder ὁρκι λ τόμος. Ich meyne, dass „von ὅρκια τέμνειν die rechte Le-art ὁρκι ο τόμος seyn „mö-ge.“ Verum hoc: sed ipsum illud ὁρκι κ τόμος ad manum Grammatici rectà ducit. Sic enim perperam legerunt, quod legendum erat ὁρκι η τόμος: quam nominis formam non aduersari analogiae, satis arguit ὁρκι η φόρος a me citatum *Epist.* p. 16. Hesychius: Κακόρας, κατακόνας, παρὰ Εὔηλῳ. Imo παρὰ Εὔκλῳ. Hic *Euclus* citatur etiam a Scholiasta Platonis p. 135. Conf. Suidas Vol. I. p. 2. Amicissimus Chardon de la Rochette *Notice des Scholies grecques sur Platon* p. 36.: „*Euclès* pag. „135. Le scholiaste cite ses poèmes, et lui donne „l'épithète de χρησμολόγος, dont on ne peut dé-„terminer le sens, parceque nous n'avons aucun „renseignement sur cet auteur, inconnu à Vossius „et Fabricius.“ V. quae dixerunt Interpretes Hesychii ad articulum: Ἐμπυριβήτης, οὕτως Εὔκλος (add. ὁ) χρησμολόγος ἐκαλεῖτο. Ceterum quod vir doctissimus scripsit *Eucles*, videtur assentiri Is. Vossio, cuius ad Hesych. v. Σκυδάσκια hanc notam legas: „Εὐκλῆς, graecum nomen, non item alterum „Εὔκλος.“ Sed haec altera forma, Εὔκλος, mihi videtur sanissima. V. Valckenar. ad Theocr. Adoniaz. p. 411., vbi formas Πατροκλῆς et Πάτροκλος, Ἰφικλῆς et Ἴφικλος, Ἐτεοκλῆς et Ἐτέοκλος, item Θέοκλος et Μάντικλος commemorat. Addo Δήμοκλος e Cononis cap. 33., Δόρυκλος e Scholiis ad Apollon. Rhod. II, 178. et Φέρεκλος ex Etymolog. M. p. 790, 33. vbi v. Sylburg.

De frequenti commutatione particularum ἢ, καὶ et ὡς agam infra s. voce καὶ et syllabâ ως. Vide etiam s. syll. εν recentiorem formam litterae Eta, quae similis est syllabae εν.

Eta passim referre litteram Rho, passim diphthongum αι, monebo infra s. syll. αι litt. b.

Idem superscriptum interdum non differt ab $\overline{\eta\varsigma}$. V infra hanc syllabam.

Theta. *Theta* et *Omicron* commutata in alphabeto tam minusculo quam vnciali. In minuscula enim scriptura Omicron non semper circulari flexu, sed interdum sic pingitur, vt plane referat litteram θ, in qua deficit ductus transuersus. In Aeliano N. A. VI, 15. editiones habent *οἱ Κεῖοι*, pro quo e Codice Vatic. 997. *οἱ κεῖθι* restituendum. v. *Epist.* p. 186. Koenius ad Gregor. p. 204. *ἐγδανεισόωντι* optime mutat in *ἐγδανεισθῶντι*, pag. 205. *τῶν νοητικωτέρων* in *τῶν θητικωτέρων* (vbi $\overline{\vartheta\eta}$ semel corrupto in $\overline{o\eta}$, repetiuerunt vltimam litteram articuli praegressi, vt graeca vox nasceretur), et p. 383. *αὐτοῖς* in *Ἀτθίς*. De commutatione non ita rara nominum *οὐσία* et *θυσία* agitur ad *Gregor.* p. 231. sq. Conf. item Hemsterhus. ap. Wagner. ad Alciphron. T. II. p. 191. et Schaefer. ad Dionys. Halic. p. 73. Hic dedit exempla confusionis syllabarum *ΑΟ* et *ΑΘ*.

V. etiam *Beta* et *Epsilon*, atque ob formam $\overline{\vartheta}$ *Phi* et s. syll. $\overline{\varepsilon\upsilon}$.

Iota. *Iota, initio vocis* positum, (ita finiendum, quod *Epist.* pag. 53. not. 21. nimis vage dictum mihi excidit,) in Codice Palat. 398. duobus punctis notari solet. Sic in *ϊστορεῖ* et *ϊδιαις* tab. I. num. 13. Id cum fit, librarii passim spiritum omittunt, vt in Cod. Marc. Hom. A. *ϊρηξ* legitur pro *ἵρηξ*, v. *Gregor.* p. 590.; alibi non solum spiritum, sed simul accentum, e. c. in *ϊουλος, ϊνες, ϊνα, ϊακῶς*, tab. VII. num. 14. Eodem referendum *ϊρον* in Cod. Palat. 398. (v. *Epist.* p. 200.), e quo Xylander male fecit *ιρον*, cum *ἱρὸν* (pro *ἱερὸν*) deberet. Omnino haec omissio multorum in spiritibus errorum causa est. v. *Gregor.* l. c. Posteriorum temporum scribae duo illa puncta paene omnibus et $\bar{\iota}$ et υ, siue ab initio vocum seu alibi, imposuerunt. v. *Gregor.* p. 110. aliisque locis. Interdum duorum loco punctorum vnum ponitur, e. c. *ἐστὶν, χιτων, οἴδησις*. Conf. tab. VII. num.

16. voces *σίνεταί φησίν* e Cod. Philem. Lex. Technol. In Codice Draconis *περὶ μέτρων* semper legas *διϊπέτης, διΐαμβος, θέτιϊ, φόρκυϊ*, etc., vbi bina puncta super posteriore Iota sunt puncta *διαιρετικά*.

Iota quod *subscriptum* dicimus, olim in ipso versu scribebatur, nunc communis habens formae brevitatem, nunc solito longius porrectumque infra lineam v. voces *ὤκηται* et *πολλῇ* tab. I. num. 12 et 13.): interdum etiam superscribebatur, si scriba omisisset. V. *βήσσῃς* II tab. num. 8. *ᾄδεσθαι* tab. I num. 13. v. *Epist.* p. 29. 145. 215. 230. etc. (In verbo *ᾄδομαι* interdum *δι* legebant pro *ᾳ*. V. supra *Alpha*. Hermannus ad Aristotel. Poet. pag. 163.: „Scripsi cum „Madio *ᾀδόμενα*, quod a vulgato *διδόμενα* vnius „tantum lineolae accessione differt."*) Quod si discrimen inter Alpha et Delta oculos plane fugit, *ᾀδόμενα* solo spiritu agnosci potest.) Primi editores Iota adscriptum Codicum interdum habebant pro *ἐκφωνουμένῳ*, ideoque typis exprimi iubebant. Sic in omnibus editionibus Antonini Liberalis c. 17. legitur *α ἴρασθαι* pro *ᾄρασθαι* s. *ἄρασθαι*. v. *Epist.* p. 145. Accommodatius nostro mori Iebbius in Aristide Vol. II. p. 466. *ἄρασθαι* dedit, vbi Cod. 1741. idem illud *αἴρασθαι* habet: ac pari modo Ruhnkenius in Schol. Platon. p. 192. *ἀράμενος* pro scriptura Codicis 1807. *αἰράμενος*. Eiusdemmodi est in Menandro de encom. p. 108. *ἐπισημ α ι νασθαι* pro *ἐπισημ ᾴ νασθαι*, pro quo Codices Parisini melius (v. Phrynich. Eclog. p. 10.) *ἐπισημ ή νασθαι* dant. Porro nostrae editiones Hesychii habent *Ῥαῖ, ῥαῖστον, ῥαδίως*, pro *Ῥᾴ, ῥᾷστον, ῥαδίως*. Sed quo iure *ῥᾳδίως* pro *ῥαιδίως* editur, eodem *ῥᾴ, ῥᾷστον* scribendum pro *ῥαὶ, ῥαῖστον*. v. *Gregor.* p. 574. Multae voces, nunc carentes Iota subscripto, in Codicibus cum illo reperiuntur. E. c. *ζῷον* pro *ζωον*, v. *Epist.* p. 82. et Wagner ad Alciphron. III, 9. *λάθρᾳ, κρύφᾳ* (tab. I. num. 13.) pro *λάθρα, κρύφα*, v. *ibid.* p. 200. *σῴζω, θνῄσκω*, pro *σώζω, θνήσκω*, v. *Append.* p. 31. sq.

---

*) Add. not. ad Dionys. Halic. de Comp. Verb. p. 246. Schaef.

Pro littera ῑ in Codicibus passim legitur diphthongus ει: cuius rei causa esse potest pronuntiatio Graecorum ει, η, ι, οι et υ eodem sono efferentium. Sed de hac causa nunc non loquor: hoc volo, in *vetustis* Codicibus, qualis est Cod. Palat. 398., Platon. 1807. etc., certas quasdam voces ex more antiquissimo diphthongum ει habere scriptam pro simplici ῑ, quando haec vocalis producitur. Sic Cod. Palat. μηνείει dat pro μηνίει in hoc versu:

Μηνίει δὲ φόνῳ, στρατιᾶς καὶ σοῖσιν ἐπ' ἔργοις. v. *Epist.* p. 64. Eodem modo in Titulis (v. *Gregor.* p. 211.) aliisque Monumentis legitur *ΤΕΙΜΗ* pro *ΤΙΜΗ.* Confer inprimis quae vir praestantissimus, Coray, praefat. ad Isocrat. pag. 92. sqq. de scriptura *ΕΙCΟΚΡΑΤΗC* pro *ΙCΟΚΡΑΤΗC* monuit, Priscianique ab illo citati hunc locum l. I p. 561.: „I quo„que apud antiquos post E ponebatur, et EI diphthon„gum faciebat, *quam pro omni I longa scribebant* „*more antiquo Graecorum.*"

V. etiam de similitudine litterae Iota sub lineam productae cum Lambda, Rho, αι et καὶ, αυ, ερ, infra has litteras et syllabas.

Kappa. Quod nunc vsurpamus in alphabeto vnciali Kappa (*K*), in Codicum scriptura apparet tam minuscula quam vnciali. Altera tamen pars huius litterae in Codicibus non semper eius est formae, qua nunc fingi solet, sed satis frequenter ductus rotundi est. Vide Kappa in κατατοὺς tab. I. num. 3., in ἐκείνης ibid. num. 4., in καὶ num. 9., in ἄλκις et αἰολικοῦ tab. IV. num. 15. etc. Iam si Kappa hanc formam habet, simulque posterior pars a priori nonnihil distat, (quod saepe accidisse quis non intelligit?) tale Kappa, nisi sensum verborum seriemque orationis expendas, non possis dignoscere a syllaba ις, cum qua saepe confusum fuit. Huius confusionis, a nemine adhuc, quod sciam, explicatae, causa nunc manifesta est. Sic legerunt ἐκ pro εἰς, et vice versa, συνεριστικὸς pro συνερκτικὸς, ὤμοκτον pro ὤμοις τὸν, etc. V. ad *Gregor.* p. 244 — 246. Illis,

quae de ἐκ et εἰς dixi, addo haec. Libanius Vol. IV. p. 909, 2. *θεοὺς . . . τῇ τῶν νοσημάτων ἰσχύϊ εἰςδεδωκότας τὰ τῶν ἀνθρώπων σώματα.* Lexica ignorant verbum *εἰςδιδόναι**). Iure, opinor: nam Cod. Paris. 2918. habet *ἐκδεδωκότας.* Ibid. p. 1051, 8. de sole: *οὔπω δ' εἰς ἀμετρίαν τῆς θερμότητος εἰςβαίνων, ὃ τοῦ θέρους πέφυκε ποιεῖν.* Cod. Paris. 963. bene dat *ἐκβαίνων.* (V. Ruhnken. ad Xenoph. Mem. I, 2, 22. ad verba *εἰς ἔρωτας ἐκκυλισθέντας.* Schol. ad Apollon. Rhod. III, 226. *εἰς ἔρωτα ταύτης ἐκπεσών.* Cod. Paris. 2727. male *ἐμπεσών.*) Schol. ad Thucydid. l. III. (Vol. V. p. 403. Bip.) *ὅπως δυςέκπλωτοι τοῖς πολεμίοις εἶεν.* In not. ad h. l. (Vol. VI. p. 210.) haec legas: „Potius *δυςείςπλωτοι.*" Cum Epsilon a C̄, vt supra dixi, tantummodo lineolâ in medio differat, factum est, vt Villoisonus in Scholiis Homericis ιε̄ habens pro κ̄, interserto ε̄, legeret *κρεουργίας* pro *ἱερουργίας*: a quo errore facile sibi cauere potuisset, si attendisset vocem a Scholiasta mox positam, *ἱεροποιΐας.* v. *Gregor.* p. 246.

In minuscula scriptura Codicum vetustorum *Kappa* hanc habet formam, quam ostendit tab. I. num. 2. etc. De confusione huius Kappa cum *Beta* et *Eta* vide supra has litteras.

Interdum *Kappa* simile est litterae *My* cum eaque confunditur. E. c. in verbo *ὀγκοῦν* tab. I. n. 9. si lineola accedat, quae copulet primum secun-

---

*) Ignorant Lexica: sed scriptores Graeci non videntur ignorasse. Thomas Mag. p. 278. s. *Ἐκβάλλει καὶ ἐκδίδωσιν ὁ ποταμὸς εἰς τὴν θάλατταν, — οὐκ εἰςβάλλει, οὐδὲ εἰςδίδωσιν, κ. τ. λ.* Quam Magister locutionem repudiat, passim habent libri manu scripti pro ea, quae eius assensum tulit. Herodotus IV. c. 44. *τῇ ἐς θάλασσαν ἐκδιδοῖ.* Al. *ἐςδιδοῖ.* Ibid. c. 48. *ποταμῶν καὶ ἄλλων ἐς αὐτὸν ἐκδιδόντων.* Wesselingius: „*ἐςδιδ.* Arch. V., frequenti mutatione." Eadem scripturae diuersitas recurrit mox c. 49. Schaef.

dumque ductum litterae Kappa, transit haec littera in verum My. Hinc *μῶμον* pro *μῶκον*, v. *Epist.* pag. 90., *ἐμπεριελθεῖν* pro *ἐκπεριελθεῖν*, v. *ibid.* p. 267. Plura exempla dat Koenii nota ad *Gregor.* p. 146. meaque p. 405.

Denique commemoranda illa forma litterae Kappa, quae solennis est quibusdam librariis in superscribendo (v. voces *τὰ περιστατικά* tab. III. num. 2., *τὴν κλητικὴν, ἱππικῇ* tab. VII. num. 7. etc.), quaeque frequentatur in compendio syllabarum finalium *ικος*. V. infra voc. *συγκριτικός*. Dixi de hac forma ad *Gregor.* p. 111. et 388. Plures hinc orti errores. Sic Villoisonus pro Aristarcheo *ἰακῶς* tam frequente in Scholiis Homericis (conf. Wolf. Prolegg. p. LXVI.) alicubi, aliud agens, legit *ἴσως*. v. *Gregor.* pag. 111. Videbis hoc ipsum *ἰακῶς* tab. VII. num. 14. Idem alibi syllabas finales *ικος* videre sibi visus est, vbi syllaba *ες* scripta erat. V. infra hanc syllabam.

De similitudine litterae *Kappa* cum syllaba *εν* vide infra compendium *τοῦ E ψιλοῦ*.

Lambda. Formae *Λ* et *λ* in Codicibus nunc cum *Alpha*, nunc cum *Delta* confusae sunt. V. supra has litteras. De confusione litterae *Λ* cum littera *Π* v. infra *Pi*.

In minuscula scriptura non *λ*, sed illa forma est vetustior, qua librarii Codicis Palat. 398., Platon. 1807. aliorumque librorum manu scriptorum vsi sunt, quamque cernes tab. I. num. 14. Huiusmodi Lambda multarum causa commutationum fuit. Habuerunt enim

nunc pro *Iota* infra lineam producto, legeruntque e. c. *τροχμαιοὶ* pro *τρόχμαλα*. v. *Gregor.* pag. 512. E contrario Iota habuerunt pro Lambda, e. c. in voce *φάλαγξ* pro *Φαίαξ*. v. *Gregor.* p. 240. Eodem modo *Καλκίδιος* natum est e *Καικίλιος*. v. Reisk. ad Schol. Aeschin. in Orat. Gr. Vol. III. p. 749. Koenius in Pindaro *ἄλτει* legit pro *αἴτει*. v. ad *Gregor.* p. 219. sq. Vocum *τῆς ἑώλου Γαλατίας* in Philostrato V. S. II, 11. pag. 591. vitium

non aliunde repetendum quam e socordia sic perperam legentis, quod legendum fuit τῆς ἰώιου (ἰῴου) *Γαλ.* Boissonadus ad Eunap. pag. 218.: „Olearius „prauo fretus Hesychii loco, textum sincerum es„se putat, siletque Toupius Emend. IV. pag. 222. „At Valesius Emend. III, 10. optime coniecit ἰῴου, „quod inueni in Cod. 1696." — Quomodo vitiosum *συμπιπτομένη* in Scholiis Luciani e *συμπλαττομένη* nasci potuerit, dixi ad *Gregor.* p. 457.

nunc pro *My*, quando e. c. *ἅμα* legebant pro *ἄλα*. Conf. Schaefer. ad L. Bos. p. 244. E contrario Lexicon *περὶ πνευμ.* habet *ἑτοιλοπειθής* pro *ἑτοιμοπειθής*. v. *Epist.* p. 163. Quo pacto *ποικίλλη* in *ποικιλμένη* transire potuerit, dictum est ad *Gregor.* p. 295.

nunc pro *Ny*; Ny ita scripto, vt in Cod. Palat. scriptum est, quales formas huius litterae iam plures lector, tabulis inspectis, notas habet. Exempla huius commutationis collegit Doruillius ad Chariton. p. 342. et 616. ed. Lips. Facta detritione lineolae vltimae in littera *N*, vt cum viro doctissimo (p. 616.) loquar, iustum Lambda remanet.

Etiam syllaba $\overline{\lambda\iota}$ cum litteris *My* et *Ny* confusa est. Et cum *My* quidem, cum *πάμα* pro *πάλιν* legeretur *) (nam litterae $\bar{\alpha}$ et $\bar{\nu}$ pari modo compendiose significantur lineolà superscriptà). V. Porson. in notis ad *Gregor.* pag. 455. et Wagner. ad Alciphron. III, 16. vbi *Μαμεὺς* soli debetur errori ita perperam legentis pro *Μαλιεύς*. Cum *Ny*, in *μὲν* pro *μέλι*, v. *Epist.* p. 70. sq., in *Οὐεργῖνος* pro *Οὐεργίλιος*, v. Wyttenbach. Select. pag. 434. Vice versa $\overline{\lambda\iota}$ legitur pro Ny in *Κουρβιλίου* pro *Κορβίνου*, v. *Epist.* p. 66., in *κοιλιῶν* pro *κοινῶν*, v. Coray ad Hippocrat. T. I. pag. 124. V. etiam

*) Item *παμπόλλου* pro *πάλιν πολλοῦ*. V. Valckenar. Diatr. Euripid. pag. 273. vbi vir summus plura huc spectantia habet. SCHAEF.

Schaefer. Melet. Crit. p. 95. qui e Codice Hesychii citauit ἐλιάδου pro ἐν ᾅδου.

Duplex Lambda item pro *My* passim habitum est, et vice versa. Sic scripserunt ὁμηρικὰ pro ἑλληνικά. v. *Gregor.* p. 86. Indidem orta creberrima commutatio vocum ἀλλὰ et ἅμα. V. Wesseling. ad Herodot. pag. 552. et Abresch. Dilucid. Thucyd. p. 418. *)

Denique syllaba $\overline{\lambda\upsilon}$ et littera My tam simili scribuntur ductu, vt, nisi seriem orationis attendas, vix dignosci possint (tab. I. num. 15.). Nemo quidem tam ineptus sit, vt ἐκώμυθη legat pro ἐκωλύθη; nam illud plane barbarum est: sed verba καλύπτειν et κάμπτειν saepe commutata sunt. v. *Epist.* p. 46. Hesychius: Ἄστονον, ἀμπὸν, μεγαλόστονον. Is. Vossius praeclare corrigit ἄλυπον. Vitiosum ἀμπὸν inde natum, quod librarius genuinam vocem perperam legisset.

Quot hucusque enumeraui confusiones, nascuntur ex ea forma litterae Lambda, quam ostendunt tab. I. num. 14. et 15. In Codice Apollonii Dyscoli 2548. hoc Lambda interdum sic effictum est, vt in v. ὁλοκληροτέραν tab. VII. num. 14.

Qua nunc vtimur forma litterae Lambda, in libris manu scriptis interdum similis est litterae χ. V. infra litteram *Chi.* V. etiam de similitudine eiusdem Lambda, vbi superscribitur, cum nota tachygraphica syllabae $\overline{\omega\nu}$, quando accentus acutus hanc notam contingit, infra s. hac syllaba.

---

*) Add. Ind. Voc. Graec. ad Longi Pastor. p. 457. V. etiam Wesseling. ad Diodor. Sic. XV. c. 79. XX. c. 76. Fischer. Commentar. in Xenophont. Cyropaed. pag. 468. Iacobs. ad Anthol. Graec. III. 2. p. 339. 341. (quem conf. it. p. 325. 325.) Schneider. ad Xenophont Anab. p. 367. et ad Aristotel. Hist. Anim. p. 152. Diodorus Sic. Eclog. T. II. p. 517, 81. παῖδα Γάλλον al. Παιδάγαμον. Wesselingius: „ΓΑΜΟΝ et ΓΑΛΛΟΝ vna duntaxat litera, ad scripturae errorem progenerandum prona, distinguit." SCHAEF.

Superest alia forma litterae *Lambda;* nimirum ea, quae reperitur in Cod. SGerm. 345., in Cod. A. Scholiorum Homericorum, itemque alibi (conf. Montefalcon. Palaeograph. p. 346. col. 3. voce *παῦλα*), quando haec littera, syllabis finalibus omissis, vocali antecedenti superscribitur. Talia compendia vocum, quibus huiusmodi Lambda superscriptum est, haud raro ambigas, quomodo expleri oporteat, vt ex iis, quae postea dicam, satis apparebit. Tertia et quarta vox tab. I. num. 15. e Cod. SGerm. 345. significant *δῆλον, δηλονότι,* aut, prout series orationis poscit, aliquod aliud verborum, quae ad *Gregor.* p. 3. enumeraui; quibus etiam *δηλωτικὸς* addi potest. Horum verborum plura, nominatimque quod modo dixi *δηλωτικὸς,* interdum, vel sine finali Lambda, compendiose sic scribuntur, vt in articulo ex Cod. SGerm. 345. excerpto: *Τητινὸν, ἐπίῤῥημα χρόνου δηλωτικόν.* Vnde apparet causa confusionis eorum cum particula *δὴ*, quam particulam, etiam hoc argumento palaeographico motus, nunc praefero voci *δηλονότι* in Antigono Caryst. cap. 29. v. *Append.* p. 32. Primum exemplum tab. II. num. 1. *τὴν Ἀχιλλέως τιμὴν* e Scholiasta Homerico ad Il. *A,* 564. sumtum est, vbi Villoisonus compendium expleturus male *Ἀχιλλῆος* pro *Ἀχιλλέως* dedit. Illa enim forma ionica est: haec vsurpatur a Scholiastis. Alterum exemplum reperitur in Scholiasta Homerico ad Il. *Δ,* 37. legendumque est *ἡ ἀμφιβολία αὕτη.* v. *Gregor.* p. 3.

My. V. supra *Beta, Kappa, Lambda;* et vltimo quidem loco de confusione cum Lambda tam simplici quam duplici ($\overline{\lambda\lambda}$), itemque cum syllabis $\overline{\lambda\iota}$ et $\overline{\lambda\upsilon}$.

Neque minus confunduntur *My* et *Ny*, quando in littera My lineola eam cum sequente littera iungens aut plane deest, aut certe oculos legentis fugit. Inde nata e. c. scripturae diuersitas in *σίσυρμα* et *σισύρνα,* v. *Gregor.* p. 540. sq. item in *συρνέη* et *συρμαίη,* v. *ibid.* p. 526. In Apollonii Lex. Homer. Villoisonus *μημέμον,* i. e. *μὴ μένων* (v. infra

s. μὴ) habuit pro *νημένον*, et ex hoc fabricauit, parum ille *τεκτονικῶς*, *κεκινημένον*. v. *Gregor*. pag. 295. In Excerptis Apollonii Dyscoli restituo *μᾶλλον δώριος ἡ μετάληψις* pro *μ. δ. ηνεταληтις* (tab. II. num. 1.). Haec correctio tam certa est, nemo vt de ea dubitare posse videatur. v. *Epist*. p. 147. not. 61.

Ny. In scriptura et vnciali et minuscula *N* interdum vix potest ab *H* dignosci: vnde orta commutatio harum litterarum. V. supra *Eta*, item Montefalcon. Palaeograph. p. 346. col. 3. vv. *οὐράνιος*, *οὐρανῶν* etc., vbi medius ductus litterae *Ny* non transuerse, sed rectâ porrigitur. Porro vt Eta cum syllaba ΙC̄ (*ις*) confusum est, perinde librarii legerunt ΙC, vbi *N* debebant. Hinc orta scripturae fluctuatio inter *πᾶν* et *παῖς* in Aphthonio, vbi *παῖς* tali in legendo errori debetur. v. *Gregor*. pag. 105. Indidem repetendum, quod librarii passim commutarunt praepositiones *ἐν* et *εἰς* in vocibus compositis. De vnciali litterae *Ny* forma obiter hoc addo, non minus facilem eius esse confusionem cum littera *Kappa* sic scripta, vt pro ΙC haberi possit. Ideo in Scholiasta Platonis p. 175. legas vitiosam ac ne graecam quidem vocem (nam quod Dores sic dicunt pro *πηκτὴ*, nemo huc vocauerit,) *πακτὰ* in phrasi, *ἀσύγκριτον γὰρ τἀγαθὸν ἁπλῶς πρὸς πακτὰ*, pro qua e Cod. 1807. restitue *πάντα*. Etiam *Π* pro *N* haberi posse, dicam infra s. compend. litterae *Ny*.

In minuscula scriptura *Ny*, sic effictum, vt in Cod. Palat. aliisque, (conf. vocem *ποιοῦντα* tab. I. num. 2.) cum *Lambda* et *My* confunditur. V. supra has litteras. Non minus frequens, et fortasse frequentior etiam est eius confusio cum *Rho*: quo loco mihi succurrit, olim *Ny*, nescio quem, vocasse *Rho patulum*. Sic legerunt *ῥοῦν* pro *νοῦν*. v. *Gregor*. p. 4. Vide etiam quae de *θωνᾶσθαι* et *θωρᾶσθαι*, de *ἐρεῖς* et *ἐνεὶς*, etc. dicta sunt ad *Gregor*. p. 358. et alibi. In Apollonii Histor. Mirab. *χνοώδεις* corrigo pro *χροώδεις*: quod recte factum puto. v. *Epist*. p. 76. Philemon Lex. Technol. in Villoisoni Proleg. ad Apollon. p. LXIX.: *Σίναπυ· οὐδεὶς τῶν Ἀττικῶν ἔφη, οὐ μὴν οὐδὲ τὸ σίνηπι, ὃ λέγεται οὕτω, ἐ-*

πειδὴ σύρεται, φησὶν ὁ Δειπνοσοφιστὴς (T. III. p. 353. ed. Schweigh.) τὰς ὦπας ἐν τῇ ὀδμῇ. Σύρεται illud Villoisonus finxit. Ipsius Codicis scripturam vide tab. VII. num. 16. Scilicet librarius pro σίνεται, quod scribere volebat, primum per errorem scripserat σύνεται, puncto posito super littera υ, quod etiam super Iota ponere solet: deinde, vt vitium corrigeret, Iota cum puncto suo in ipsum illud vitiosum υ immisit, (quo factum, vt duo nunc puncta ibi appareant,) non deleto primo ductu litterae υ. Villoisonus igitur, quem vera ratio fugeret, ν mutato in ρ, dedit σύρεται. Σίνεται, quomodo legendum est, recte habet Phauorinus, quem nunc satis constat compilasse scrinia Philemonis.

Forma litterae Ny nunc vsitata (ν) vbi in libris manu scriptis occurrit, interdum maiorem habet longitudinem, quam quae est huius litterae in typis quibus operae nostrae vtuntur. Vide voces νῦν, γεννηθέντας, οὐσίαν tab. II. num. 2. e Cod. Paris. 2423. Hinc oritur similitudo huius litterae cum *Gamma* (γ). Itaque non mirum, has litteras toties commutatas esse. V. ad *Gregor.* p. 72. In Apollonio Dyscolo lego εὐναίας pro εὐγαίας. v. *Gregor.* p. 393. Pro γεγονήκασιν in Regulis prosod. Hermanni pag. 444, 106. Codex Paris. 2008. dat νενοήκασιν, quod fortasse verum est.

Notissimam confusionem litterarum ν et υ tangam infra s. *Υ ψιλῷ*. Exempla eius vbiuis occurrunt.

Xi. Vide supra *Zeta.*

Praepositio πρὸς passim eâ notâ tachygraphicâ scribitur, quae non dissimilis sit litterae ξ aut ζ. In Scholiasta Platon. p. 168. legebatur ξήκει pro προσήκει. v. *Append.* p. 44. Integrum Scholiastae locum tab. II. num. 2. ex egregio Codice 1807. repraesentaui. In altero exemplo, item e Cod. 1807. sumto, (tab. II. num. 3.) prima manus scripsit voces βοτάνης ὄνομα ποιᾶς: altera manus adiunxit haec,

βαρύνεται δὲ, ἐπειδὴ κύριον· ὅτε δὲ προσηγορικὸν, ὀξύνεται. Quaenam sit haec altera manus, discas ex nota in fine Codicis addita: Ὠρθώθη ἡ βίβλος αὕτη ὑπὸ Κωνσταντίνου Μητροπολίτου Ἱεραπόλεως, τοῦ καὶ ὠνησαμένου. Parisina Bibliotheca possidet Codicem Aeschinis oratoris (SGerman. 249.), in quo compendium hoc praepositionis πρὸς paene singulis paginis apparet. Voces προσυπακουστέον, πρὸς ἕκαστον, πρὸς τοὺς λόγους (tab. II. num. 3.) ex hoc libro sumtae sunt.

Omicron. Vide litteras *Theta*, *Sigma* et *Ypsilon.*

Recentioribus seculis scribae passim in linearum (versuum) exitu litteras παραλόγως grandes pingunt, auctas illas aduenticiis ductibus praelongis, quos nonnulli pro ο̄ μικροῖς habuerunt. Ita legerunt το̄ pro τ̄, χάσμησο pro χάσμης. v. *Gregor* pag. 410. Talium ductuum aduenticiorum exempla dant voces ὕψωμα, θάλασσαν, χρείαν, τὸ, τ̄, ἢ, καὶ, δὴ, tab. II. num. 4. et 5. e Cod. Paris. 2423. Hac occasione moneo, Codicem Ven. Homericum in fine paene singulorum Scholiorum aut bina puncta cum lineola, aut aliquod signorum tab. II. num. 5. repraesentatorum habere solere. Huiusmodi ductus in plurimis Codicibus reperiuntur, nihil significant, possuntque comparari cum signo illo .|. , quod Galli scribae in fine scripti Gallici haud raro ponunt. In Scholiis ad Iliad. Γ, 426 Villoisonus, aliud agens, tale signum, forte contingens litteram finalem vocis extremae, pro compendio syllabae ται habuit legitque ἐφίζεται pro ἔφιζε. Ipse Codex haec dat: Ὅσα παρῳχημένου χρόνου ῥήματα βραχυκατάληκτα ἐνέλειψε χρόνῳ κατὰ τὸ ἄρχον, ταῦτα συντιθέμενα ἀναδίδωσι τὸν τόνον. εἶχον, συνεῖχον· ἀλλ' ἐπεὶ ἐγένετο ἔχε (sic cum Codice scribendum, non ἔσχε, vt Villoisonus edidit), ἀνεδόθη ὁ τόνος. νὺξ δὲ μάλα στυγερὴ κάτεχεν (scrib. κάτεχ') οὐρανόν (Odyss. Ν, 269.). οὕτως ἷζε, κάθιζε, Νέστωρ τ' αὐτός τ' ἔφιζε (scrib. Νέστωρ αὖ τότ' ἔφιζε Odyss. Γ, 411.). Conf. Ety-

mol. M. p. 469, 35. vbi haec leguntur: *Ἴζω, τὸ κά-θημαι. Ὅμηρος· Νέστορα δ' αὐτόθι ἔφιζεν* (sic). V. etiam Etymol. M. p. 484, 13. ss. et de *κάτεχον* pro *κατεῖχον* p. 778, 30. ss. Wolfius in nouissima Odysseae editione priore loco dat *κατέχ'*, posteriore *ἐφῖζε*, sed Odyss. *T*, 55. *ἕφιζεν*.

Omicron οἱ ταχυγράφοι saepissime adnectebant litterae proxime praecedenti, qui scribendi mos varios errores genuit. Hanc ob causam in Apollonio Villoisonus legit *ἀκουώμεθα* pro *ἀκουσόμεθα*. v. *Gregor*. p. 577. Vide hoc ipsum *ἀκουσόμεθα* tab. VII. num. 14. Eodem modo eademque de causa Sambucus in Aristaeneto I, 1. *παύωμαι* dedit pro Codicis scriptura *παύσομαι*. Frequentiori etiam errore *ō* tali ratione adnexum habebant pro ductu nihil significante, in legendoque plane negligebant. E contrario ductus rotundi nihilque significantes, etiam quando non extremis vocibus lineisque, sed alibi erant appicti, nonnunquam pro *ō μικροῖς* habiti sunt. Hinc natae e. c. scripturae diuersitates *ἀλογήσαντα* et *ἀλγήσαντα* in Herodoto p. 613., *καθεῖργμαι* et *καθείργομαι* (sic Cod. Paris. 3014.) in Libanio Vol. IV. p. 1029, 18. etc. Litteram *ō* sic cum Lambda connexam vide tab. VII. num. 15. in vocibus *ἀλόγους* et *λογάρια* e Cod. SGerm. 345. Sic Leo Allatius in Anonymo de Incredib. c. 16. *χρείαν* legit pro *χορείαν*. Id cur fecerit, lector intelliget e tab. VII. num. 16. (e Cod. Vat. 305.) In exemplo statim sequente *ἔχον* littera *ō* cum *χ* connexa clarius apparet. In adiectiuo *προβολής, προβολῆτος* (Regul. prosod. Hermanni p. 450, 131.) alterum *ō*, nisi fallor, a tali ductu aduenticio ortum ideoque delendum est. Codex quidem Paris. 3027. recte dat *προβλής, προβλῆτος* et addit *ἀβλής ἀβλῆτος καὶ τὰ ὅμοια*. Quomodo *ō* cum *Rho* connectatur, ostendunt voces *πρὸ* et *πρὸς* tab. VII. num. 5.

V. etiam infra syllabam *αν*.

Pi. In Phlegonte Tralliano *λασιάνακτος* legitur pro *πασιάνακτος*. v. *Epist*. p. 72. Huius confusionis

ratio petenda ex vnciali scriptura, in qua Lambda superne non semper, vt nunc, acutum habet ductum, sed interdum paene eiusdem, cuius infra, latitudinis est: quapropter *Π* et *Λ* plurimum inter se habent similitudinis. Vide voces *Ἀπόλλωνος, λίθον* (quam, si solam legas, facillime confundas cum v. *πίθον*), *λαγῶς, κ. τ. λ.* tab. II. num. 6. ex Cod. Pal. 398. In Scholiis Codicis Platon. 1807., quorum scripturam tab. II. num. 2. ostendit, aduerbia *ἄλλως* et *ἁπλῶς* propemodum solo accentu spirituque dignosci possunt. Schol. p. 166. ed. Ruhnk. *ἐν τῷ οὐρανῷ εὑρίσκομεν . . . . ἁρμονίαν, καὶ ἀναλογίαν, καὶ ὁμοιότητα, καὶ ἰσότητα, καὶ ἄλλως πάντα σύμφωνα τῷ λόγῳ.* Codex pro *ἄλλως* bene dat *ἁπλῶς*. Eudocia p. 242. *μετὰ δὲ τὴν πόρθησιν Ἰλίου, ἐν τῷ τῶν Ἑλλήνων Ἀπόλλωνι, Χρύσης μὲν . . . . τελευτᾷ κ. τ. λ.* Vox *Ἀπόλλωνι*, quae etiam in Codice legitur, sensu h. l. plane caret. Fingamus hoc *Ἀπόλλωνι* litteris maiusculis, omissâ syllabâ $\overline{\nu\iota}$ (id quod plerumque fit: vnde orta in accusatiuo satis frequens discrepantia formarum *Ἀπόλλω* et *Ἀπόλλωνα*:), sic scriptum, vt $\overline{\omega}$, quemadmodum tab. II. num. 2. in v. *μεγάλῳ*, litterae Lambda impositum sit. Iam si prius Lambda pro Pi habemus, protinus incidimus in genuinam scripturam, *ἀπόπλῳ*. Hoc ipsum *ἀπόπλῳ* habet etiam Tzetzes ad Lycophron. v. 183.: nam quod legitur in editione qua ego vtor, *ἀπόπλᾳ*, vitium videtur typotheticum *).

Confusionem litterae *Π* cum *Η* et *Ν* tango supra in Eta, et infra s. compend. litterae Ny.

Pi superscriptum in vnciali scriptura interdum simile est lineolae illi, quae significat Ny aut Alpha. V. infra s. compend. litterae Alpha.

Pro *Π* librarios passim legisse *ΤΙ*, et versa vice, Doruillius ad Chariton. p. 249. et 288. aliique docuerunt. Si secundus ductus litterae *Π*, id quod interdum fit, flexu rotundo pingitur (vide vocem *πληγῆς*

---

*) Verum habent editiones Basileensis, P. Stephani, Potteri, (alterâ vtor,) nupera Sebastiani. Schaef.

tab. VII. num. 15. ex Cod. Par. 133.): facile accidit, vt τε pro π legatur. Hinc natum in Libanio τέως pro πῶς, et τελείω pro πλείω. v. *Gregor.* p. 360. Etiam inter τρ et π similitudo passim intercedit: scilicet tum, cum τρ sic scriptum est, vt tab. II. num. 11. in v. ἐτραυμάτισε e Cod. SGerm. 249., rotunditasque litterae Rho calami vitio confluxit.

In minusculo alphabeto bini ductus litterae π, calamo velociter currente, facile tam prope scribuntur, vt amborum confluat atramentum et modo *vnam* lineolam effingere videatur. Vide voculam πρὸ aut πρὸς tab. VII. num. 5. Hanc ob causam toties confunditur π cum τ, et vice versa, e. c. in vocibus πρασιὰ et τρασιὰ, v. *Gregor.* p. 514., in αὐτὸ τοῦτο et αὐτὸ τὸ ὑπὸ, v. *ibid.* p. 511. Confusionis litterarum ππ, πτ et ττ vix operae pretium est hoc loco mentionem facere. Vide e. c. locum Etymologici Parisini citatum supra in Beta, notasque ad *Gregor.* p. 457. et alibi.

Rho. Rho in libris manu scriptis aut sic formatum est, vt in εὕρηνται tab. I. num. 5., aut sic, vt in βάρβαροι ibid. num. 6., aut denique sic, vt in πυρῶδες tab. IV. num. 8.

Primam formam interdum cum *E* ψιλῷ confuderunt, inprimis quando cauda infra lineam aut plane non, aut perparum porrigeretur. V. supra illam litteram.

Secundam confuderunt cum *Ny* (v. supra), itemque cum *Iota* infra lineam producto, scilicet quando calamus velociter currens exiguum litterae Rho circulum atramento repleuisset. Vide e. c. vocem χρόνος tab. II. num. 6. e Cod. SGerm. 345. In Apollonio ad *Gregor.* p. 115. citato v. διαπλήσσοντες ascivi correctionem Villoisoni, dedique ἐὰν δὲ σὺν τῷ ρ γράφεται, ἔσται διαβαίνοντες. Sed Cod. SGerm., in cuius pusilla scriptura commutatio litterarum Rho et Iota facillima est, dat σὺν τῷ ι,

hoc Iota infra litteram excurrente. Alia exempla huius commutationis dederunt viri docti, quos citant Koenius et Schaeferus ad *Gregor.* p. 215. In Etymolog. Sorbon. legitur *Αἴθυρα, τὸ ζῶον καὶ ἡ ἴγδη.* Suidas et Etymolog. Paris. 2630. bene habent *αἴθυια.*

Syllaba ρι, Rho cum Iota sic connexo, vt in vocibus *καταριθμεῖ, οὔρια ὠὰ* tab. II. num. 7. (ex Cod. Ven. Homer.), nonnihil habet similitudinis cum γ. Hinc, ni fallor, in Lexico SGerm. *Ἄλλος ἀλφάβητος* origo repetenda vocis, quae etiam Porsono nihili videtur, *θανατήριος*, pro qua *θανατηγὸς*, synonymum adiectiui *θανατηφόρος*, scribendum esse suspicor. v. ad *Gregor.* p. 156. Voces *οὔρια ὠὰ* leguntur in Scholiasta Veneto (A.) ad Il. *Δ*, 50. vbi Villoisonus ante *εὐπαθῆ δὲ τὰ ζῶα ταῦτα* haec omisit: *Οὐρῆες λέγονται διὰ τὸ ἄγονον, καὶ οὔρια ὠὰ καλοῦμεν (τὰ ἄγονα). εὐπαθῆ δὲ κ. τ. λ.* Vide de *οὔρια ὠὰ* Schneideri Lexic. Gr. T. II. p. 181. — Etiam simplex Rho (sine ι) interdum habetur pro Gamma, et versa vice. Sic Villoisonus in Eudocia p. 327. v. 5. ab vlt. *ἀρχίνουν* legit pro eo quod Codex habet, *ἀγχίνουν*. Oblitus sum hoc monere ad *Gregor.* p. 481.

De similitudine litterae Phi cum littera Rho v. infra voc. *φασίν.*

Tertiam formam litterae Rho confuderunt cum compendio syllabae ουν. Si rotunditas huius Rho atramento impletur, similitudo nascitur cum compendio syllabae αι, aut cum littera η. Vide infra syllabas ουν et αι, itemque supra litteram Delta. Multi scribae rotundum ductum huius Rho *παραλόγως* grandem, vncinulumque sub eo minimum fecerunt, sic vt ο videre tibi videaris. V. infra voc. *Ἰσοκράτης.*

Duo Rho deinceps posita (ῤῥ) in Cod. Palat. 398. (tab. II. num. 17. v. *ἔῤῥιψεν*), in Cod. SGerm. 345. (tab. V. num. 19. v. *Ἀῤῥιανὸς*), in aliisque Codicibus vetustis nunquam spiritus sibi inscriptos

habent: sed Rho, a quo vox incipit, vt nunc fieri solet, aspero spiritu instruitur. Pro duplici Rho in vetustis Codicibus persaepe simplex scriptum est. V. infra compend. integrarum vocum init.

Sigma. Formae Σ vel in iis Codicibus, quos vetustos dico, nullum vestigium apparet. Vbique reperitur altera forma, C. V. quae supra dixi in littera *E*, cum qua Sigma passim confuderunt.

Quo nunc vtimur finali Sigma (ς), non apparet nisi in nouellis Codicibus. v. *Append.* pag. 12. 45. *Gregor.* p. 251. Priorum librarii temporum vtuntur altera forma, σ: atque hoc Sigma in Cod. Palat. 398. saepe coniungitur cum voce sequente, quando haec incipit a τ, ϖ aut σ. Sic scribitur *εἰστὰ* pro *εἰς τὰ*, *αὐτούστε* pro *αὐτούς τε*, *εἰσϖᾶν* pro *εἰς ϖᾶν* (tab. II. num. 7.). Hoc σ coniunctum cum ϖ interdum neglexerunt, inprimis si rotundus ductus vitio calami confluxerat. Excerpta Apollonii dant *τοι πλέας* pro *τοισϖλεας*, i. e. *τοῖς πλέας*. v. *Gregor.* p. 601. In loco hoc, *τὸν Καῦνον περαιωθῆναι εἰς τὴν τότε ὑπὸ Λελέγων κατεχομένην γῆν, ἔνθα κρήνη Ἐχενηΐς, πόλιν τε κτίσαι* (Parthen. cap. XI.), verba *Ἐχενηὶς, πόλιν* sic scripta sunt, vt tab. II. num. 8. monstrat. Punctum super σϖ, quo separatio harum vocum significatur, itidem in aliis Codicibus occurrit. Conf. ad Longinum Weiskii p. 645. In eodem capite Parthenii ad finem editiones habent:

κλαῖεν ἀηδονίδων θαμινώτερον, αἵτ᾽ ἐνὶ βήσσῃ
Σιθονίῳ κούρῳ πέρι κ. τ. λ.

Legendum cum Codice (tab. II. num. 8.) *ἐνὶ βήσσῃς Σιθ.*, vt in Hymn. Hom. in Mercur. v. 287. legitur *οὔρεος ἐν βήσσῃς*. v. *Epist.* p. 229. Primus Parthenii editor alterum Sigma non animadvertit. Per *ὑποδιαστολὴν* sub σσ indicatur, *βήσσῃς* et *Σιθονιῳ* duas esse voces a se dirimendas: Iotaque subscriptum in syllaba *σῃς*, quod iuxta litteram η esse debebat, supra positum est. Vide supra

in littera Iota. Nonnunquam haec duarum vocum coniunctio, vsque ab illis temporibus repetenda, quibus omnes voces continuo scribebantur, in ipsas editiones scriptorum Graecorum per editorum errorem irrepsit. Aristides Vol. II. p. 143. *ὥςις τῶν Κίων* (corr. *Κείων*. Conf. *Epist.* p. 106.) *ἔφη ποιητὴς*, pro *ὥς τις κ. τ. λ.* Wyttenbachio ad Iulian. pag. 136. legere placet *ὥς ὁ τῶν Κίων ἔ. π.* Koenius ad Gregor. p. 352. in Apollonio Dyscolo dat *ἄλλωςι* pro *ἄλλως τε*. Rectius idem p. 34. in Luciano *ἐς τὴν τότε* (sub. *ἡμέραν*) scribit pro *εστην τότε:* cui loco obseruatio haec palaeographica non parum lucis affundit. Conf. tab. IV. num. 11. — De Cod. Palat. 398. iuuat hoc addere. Si vox *E ψιλῷ* finitur, proximeque insequens a *τ* incipit, librarius, perinde vt in littera *σ*, ambas voces connectit. Sic scribit *ἔπεμπέτε* pro *ἔπεμπέ τε*, *εἶχετῷ* pro *εἶχε· τῷ* (tab. II. num. 9.). Posteriores duae voces leguntur in Antonino Liber. cap. V. *πρὸς δὲ τοῦτο Νεόφρων ὁ παῖς τῆς Τιμάνδρης χαλεπῶς εἶχε· τῷ Αἰγυπιῷ δ' ἦν ἡλικιώτης κ. τ. λ.*

Sigma interdum cum *O μικρῷ* confunditur. Posterior enim littera a priori non differt nisi absentia lineolae, quae illam cum littera proxime sequente copulat: quae lineola si addatur litterae *ο*, iustum Sigma nascitur. Iam vidimus, *ο* in Codice Palat. cum littera proxime sequente nunquam connecti. In Apollonio p. 34. Codex SGerm. dat *αἱ ἐν ἀγροῖο νέμουσαι* (tab. II. num. 9.). Nemo non intelligit, pro *ἀγροῖο* legi oportere *ἀγροῖσ* (*ἀγροῖς*), vt deinde sequitur: *αἱ ἐν ἀγροῖς νεμόμεναι*. Villoisonus, nescio quo casu, dedit *ἐν ἀγροῖς οἶο νέμουσαι*. v. *Gregor.* p. 251. Confusio vocularum *ου* et *σν* in vulgus notissima est. V. praeter alios Pierson. ad Moer. p. 368.

Tau. Vide litteras Gamma, Pi, Chi et Psi, et ob confusionem cum Lambda syllabam *εν*.

Obiter lector aduertat formam litterae Tau in voce *γεννηθέντας* tab. II. num. 2. et in voce *μέντοι* tab.

IV. num. 16. Quam si quis contulerit cum ς̄ in *αὐτός* tab. II. num. 5. aut in *ἑκάςῳ* tab. III. num. 8.: insignem harum litterarum similitudinem statim intelliget, neque mirabitur, eas saepius confusas esse. Similis, sed paullo grandior forma litterae Tau satis prope accedit ad compendium syllabae *ει̅*. Vide infra hanc syllabam.

Duplex Tau in Cod. Palat. 398. ita repraesentatur, vt posterius similitudinem habeat cum littera Gamma. Vide voces *ἐφύλαττον* et *γλώττῃ* tab. II. num. 10.

Ypsilon. Formam huius litterae solennem in vnciali scriptura Codicis Palat. 398. ostendunt voces *ὑάκινθος* et *αὐτοῦ* tab. II. num. 10. Litterae Alpha iunctum Ypsilon sic se habet, vt in voce *Γλαύκων* tab. II. num. 11. e Cod. Plat. 1807. Ita effictum *αυ̅*, quod lector parum exercitatus facile habeat pro *αι̅*, saepissime reperi in Scholiis Codicis SGerm. 249. ad Aeschinem oratorem. Vide verba *οὐδὲ ὁ ἀνεψιὸς αὐτοῦ ἐτραυματισεν αὐτὸν, ἀλλ᾽ αὐτὸς ἑαυτόν* tab. II. num. 11. Alia est in vnciali alphabeto forma *τοῦ Υ ψιλοῦ*, quando ductus sub lineam demissus omittitur: vnde mira existit similitudo eius cum illa litterae Ny forma, qua nunc vtimur (*ν̄*). Vide vocem *προςυπακουστέον* tab. II. num. 3. Tale Ypsilon habet Codex Vindob. Alciphronis (III, 41.) in voce *Δρυάδης*, pro qua legerunt *Ἀρνάδης*. Wagnerus, a me monitus, hac de re dixit T. II. p. 129. Sed ex eius nota, cum typotheta ipsam Codicis scripturam repraesentare non potuerit, parum discas. Hoc me mouit, vt vocem illam effingi iuberem tab. II. num. 12.

Initio vocum *Ypsilon* in scriptura et vnciali et minuscula Codicis Palat. 398. binis punctis insigniri solet. v. *Epist.* p. 53. et tab. II. num. 13. Recentioribus temporibus scribae bina puncta, aut vnum punctum, paene omnibus *ῡ* superscribebant, siue ordiretur vocem haec littera, seu alibi posita esset. Vide supra litteram *Iota.*

In minuscula scriptura *Ypsilon*, vt nemo nescit, facile habetur pro *O μικρῷ*, ac versa vice. Inde scribarum fluctuatio inter *τύπος* et *τόπος*, v. *Gregor.* p. 10., inter *δρυμὸς* et *δρόμος*, v. *ibid.* p. 511., inter *ναῦς* et *ναὸς*, v. *ibid.* p. 613. Indidem ortum vitiosum illud *συμπεφύρηται* pro *συμπεφόρηται*, v. *Epist.* pag. 68.: item *ὁμόδελφυς* pro *ὁμόδελφος*, v. *Gregor.* p. 344. Iunctum Ypsilon antecedenti litterae, e. c. *α, ϑ, σ* etc., saepe sic scribitur, vt haberi possit pro sola appendice illius litterae: quo fit, vt in legendo passim negligatur. In vocibus quidem *διατὸν* et *ταῦτα* (tab. I. num. 3.) discrimen inter syllabas *ατ* et *αυτ* satis manifestum est: sed non omnes scribae eadem diligentia in distinguendis diuersis syllabis vtebantur. Quod enim in Codice 1524. legi oportet *διατὸν*, aliis scribis significat *διαυτὸν*, syllabam *αυ* ταχυγραφικῶς sic effingentibus, vt altera pars litterae *α* valeat *υ*. Eodem modo vox *Γλαύκων* in vnciali scriptura effingitur (tab. II. num. 11.): ac quemadmodum in illa *αυ* facile pro *αι* haberi potest, sic in minuscula *αυ* habuerunt pro *α*, et vice versa. Vide exempla supra allata in littera *Alpha*. De syllaba *ϑυ* conf. voces *ϑυμὸν*, *καϑυπόταξιν* pro *καϑ' ὑπόταξιν* (e Cod. Apollonii Dyscoli), vbi nemo facile negligat in legendo litteram *υ*, siquidem, omissâ illâ litterâ, nascerentur voces plane barbarae. Secus accidit in fragmento dorico *ταῦται ταὶ ϑύραι μᾶτερ*, vbi primus editor, sensum horum verborum ignorans, *ϑραι* pro *ϑύραι* dedit. v. *Gregor.* p. 457. Quomodo *ϑρ* in Apollonii Codice scriptum sit, lector intelliget e vocibus *ἄρϑρον* et *ἀρϑρικὸν* tab. II. num. 14. — Scriptura syllabae *συ* iam e tab. I. num. 10. nota est. Illic Villoisonus legit *ἐπιαμπεπτωκότα* pro *ἐπισυμπεπτωκότα*. In Scholiasta Luciani Ypsilon plane neglexerunt, dederuntque *ἀποσγκος* (sic) pro *ἀπὸ συγκοπῆς*. v. *Gregor.* p. 456. sq.

In minusculo alphabeto *Ypsilon* etiam cum *Ny*

($\bar{\nu}$) confusum esse, ac versa vice, quod tachygraphi ductus rotundos ab angulosis non vbique satis distinguerent, cum per se intelligatur, non operae pretium est exemplis demonstrare. Sic Glossator Theocriti *μάκωνας* interpretatur *φυτὰ κον δαιας*, vbi nemo non videt *κονδαίας* legendum esse. v. *Gregor.* p. 363.

De confusione *τοῦ Υ ψιλοῦ* cum signo *ὑφὲν* v. infra ad calcem huius Commentationis.

Phi. Exempla huius litterae in scriptura vnciali et minuscula Codicis Palat. 398. vide in vv. *Ἀλφειὸς* tab. II. num. 13.

In numis aliisque monumentis Phi interdum effictum est sic: ╋. Sic *ΓΕΓΡΑ╋ΑΤΑΙ* in Tab. Heracl. legendum est *γεγράφαται*, non *γεγράψαται*. v. *Gregor.* p. 484. Sed etiam in Codicibus admodum vetustis Phi sic scriptum esse suspicor: vnde fortasse explicanda confusio litterarum $\bar{\varphi}$ et $\bar{\psi}$, e. c. in Menandro de Encom. p. 90. Vulgo ibi editur *τὴν πέμψιν*. Parisinorum Codicum vnus habet *τὴν μέμψιν*: alius *τὴν Μέμφιν*, quod Heerenius feliciter coniectando eruit. Ibidem p. 73. Codices variant inter *φεύξεται* et *ψέξεται*, etc.

In Codice Apollonii Dyscoli *Phi* nonnihil habet similitudinis cum litteris $\overline{\vartheta\varrho}$. Vide verba *τὸ γὰρ οἱ τοί φασιν Δωριεῖς* in tab. II. num. 14., quorum loco Excerpta pag. 569. ed. Sturz. habent *τὸ γὰρ οιτοι θρας Δωριεῖς*. Haec Sturzius infelicissime mutat in *τὸ γὰρ οἱ, τοί· τοὶ δ᾽ ὀτραλέως, ὡς Δωριεῖς*. Scilicet vir doctus, qui Excerpta illa ex Apollonii Codice concinnauit, deceptus litteris $\overline{\vartheta\varrho}$ vocum vicinarum *ἄρθρον* et *ἀρθρικὸν*, habuit $\bar{\varphi}$ pro $\overline{\vartheta\varrho}$, et pro simplici Sigma, quod est Sigma cum nota tachygraphica syllabae $\overline{\iota\nu}$: nam Codex habet *φασὶν*, non *φασί*. Inspice syllabam $\overline{\sigma\iota\nu}$ simili modo scriptam in vocibus *κατὰ στέρησιν* tab. II. num. 15.

De confusione litterae *Phi* cum littera *Rho* vide infra voc. *φασίν*.

Chi. In scriptura vnciali Codicis Palat. 398. haec littera non differt a minusculo Chi (tab. II. num. 15. vv. *Ἴναχος*). In titulis aliisque monumentis Chi interdum sic formatur: ✢. v. *Epist.* p. 215. inprimisque Hagenbuch. Diatr. de graecis Thes. Murat. marmoribus p. 14. In codicibus *perquam vetustis* eadem, vt puto, forma obtinuit. Hoc si ponas simulque consideres formam litterae Tau in vocibus *τοιοῦτος, διὰ τοῦ* (tab. II. num. 15. e Cod. SGerm. 345.), facile intelligas, cur litterae χ̄ et τ̄ commutatae sint. Sic Eustathii Codices fluctuantur inter *αὐτῇ* et *αὐχεῖ*. v. *Epist.* p. 215. Pariterque suspicor, χ̄ et τ̄, aut potius χ̄ et τ̑ (τῶν) commutata esse in Apollonii Lex. Hom. p. 4., vbi v. *Ἀάατος* haec leguntur: *ἐνίοτε τὸν ἐπιβλαβῆ καὶ δυσχερῆ, ὡς ἐν τῷ· Μνηστήρεσσιν ἄεθλον ἀάατον· οὐ γὰρ οἴω. διὰ δὲ του χ̄, τὴν* (l. *τὸν*) *ἀβλαβῆ· Οὗτος μὲν δὴ ἄεθλος ἀάατος ἐκτετέλεσται.* Villoisonus verba *διὰ δὲ τοῦ χ̄* vertit *in vicesimo secundo libro*, scil. Odysseae, vbi forte fortuna versus a Grammatico citatus reperitur. H. Tollio placet legere *διὰ δὲ τῆς χ̄.* Sed praepositione *διὰ* in talibus citationibus Apollonius nusquam vtitur. Restituo: *διὰ δὲ τούτων τὸν ἀβλαβῆ.* Sic e. c. pag. 64. *Αἴ· τοῦτο δασυνόμενον ἄρθρον ἐστὶ διὰ τούτων* (ita Codex: Villoisonus male dedit *διὰ τούτου*)· *Αἴ μὲν γὰρ κ. τ. λ.* Ibid. pag. 410. *τὸ κατὰ ψυχὴν δὲ χαίρειν καὶ διαχεῖσθαι ἰαίνεσθαι λέγουσι, δι᾽ ὧν φησί· ἰδοῦσά γε θυμὸν ἰάνθη.*

Neque rarior est commutatio litterarum χ̄ et λ̄. Nam si λ, vt factum est tab. II. num. 16. (e Cod. Paris. 2423.), infra lineam producitur, accedente minutulo ductu, qui illam litteram connectat cum proxime sequente, nascitur ex ea χ̄. Rursus scriba Codicis SGerm. 345. passim χ̄ sic pingit, vt facile possit pro λ̄ haberi. Vide e. c. vocem Χ̄υ (Χριστου) tab. VII. num. 6. In Eudocia p. 89. Villoisonus dedit *περιεπωχεῖτο* pro *περιεπολεῖτο.* v. *Epist.*

p. 119. Vnus e Gregorii Codicibus *κάλοιτο* habet pro *κάχοιτο*. V. Koen. ad pag. 274. Doruillius, e cuius animaduersionibus palaeographicis facile discas, quam attentis oculis libros manu scriptos inspexerit, verissime ad Chariton. p. 330. haec notavit: „Manus describentis λ̄ (in voce ἔληται) ita ef„formauit demittendo, vt χ̄ non difficulter euase„rit, et ita ἔχηται videatur haberi."

Denique scriba Codicis SGerm. 345. litteram χ̄ etiam sic pingit, vt nonnullam habeat similitudinem cum ε̄. v. tab. II. num. 16. et 17. In Apollonio p. 204. Villoisonus τροῦ legit pro τροχῶν. v. *Append.* p. 22., vbi formam illam litteram χ̄ typothetae non licuit typis suis fideliter reddere: quem defectum nunc facile supplebis. Articulus ὀκνεῖ, εὐλαβῶς ἔχει, e Timaei Lexico Platonico sumtus est.

Vide etiam de similitudine superscripti Chi cum nota tachygraphica syllabae ω̄ν, quando hanc notam acutus pertransit, infra hanc syllabam.

Psi in scriptura Codicis Palat. 398. et vnciali et minuscula sic effingitur, vt ostendunt voces γύψ, πέμψηται, ἔῤῥιψεν tab. II. num. 17. Hinc orta confusio huius litterae cum τ̄, quando ductus super lineam porrectus euanuit, aut ita tenuis est, vt oculos fugiat. v. *Epist.* p. 147. Conf. tab. II. num. 1. v. μετάληψις. Sic commutantur ψυχὴ et τύχη, εὐψυχία et εὐτυχία, de qua commutatione v. inprimis Schaefer. Melet. Crit. p. 117. sqq.

Omega. Qua nunc in vnciali alphabeto forma huius litterae vtimur, in Codicibus quos vetustos dico nusquam occurrit. Librarii Codicum Palat. 398. et Platon. 1807. quomodo in vnciali scriptura Omega formare soleant, ostendunt tab. II. num. 6. et tab. VI. num. 17.

In Cod. SGerm. 345. *Omega* minusculae scripturae accedit ad *Beta*, cum eoque confunditur. V. supra *Beta*. Iam cum hoc Beta simile sit litterae Alpha, cum qua ideo confundi ibidem vidi-

mus, nemo mirabitur, etiam *Alpha* et *Omega* passim commutata esse. Sed huius commutationis alia etiam ratio reddi potest. V. infra compendium *τοῦ Ω μεγάλου*, vbi simul exempla commemorantur.

B. COMPENDIA

a. *singularum litterarum.*

Alpha. Haec vocalis interdum significatur solâ lineolâ superscriptâ litterae antecedenti. Villoisonus ad Apollon. tab. VII.: „Interdum quoque „Alpha pingitur in MSS. vt Pathach Hebr. super„impositum ad instar fere arabici Phatah, vt *σχῆμ̄* „pro *σχῆμα.*“ Porsonus locis *Epist.* p. 94. et ad *Gregor.* p. 455. citatis hanc posuit regulam generalem: „Linea supra literam, si ea litera est con„sonans, significat *α̅,* si vocalis, *ν̅.* *ἐστι̅* e. g. pro „*ἐστιν* et *π̅ϱαιϱοῦνται* pro *παϱαιϱοῦνται.*“ Hanc regulam, nimis vagam illam, ex iis quae partim ad *Longinum* Weiskii p. 639. sq., partim *Append.* p. 36. dixi, sic finiri oportet: *Lineola, quae ν̅ significat, ac superscribitur vocalibus, tantum in fine vocum reperitur; sed lineola, quae significat α̅, occurrit promiscue in vocibus tam mediis quam extremis, imponiturque et consonantibus et vocalibus.* Solus verborum sensus seriesque orationis docet, in fine vocum lineola vocali superscripta litteram *ν̅* significet an *α̅.* Sic *ἐστι̅,* vt vere Porsonus, est *ἐστιν:* sed *ἐστι̅* est *ἐστία.* Omnino syllabae *ια* paene in omnibus Codicibus seculorum noni, decimi, vndecimi, duodecimi reperiuntur compendiose sic scriptae: *ι̅.* Rarius occurrunt compendia *ε̅, ο̅, υ̅, ω̅* pro syllabis *εα, οα, υα, ωα.* Exempla, quae

Append. l. c. commemoraui, e Codice Hermogenis 1983. sumta sunt. Quod Porsonus ad Homer. Odyss. Ξ, 352. affert θύρηθε, legi potest et θύρηθεν et θύρηθ' ἔα. Sed lineola tali modo superscripta cum facile possit negligi, non mirum, librarios Alpha saepius neglexisse. Sic reperitur ἀπλαῖς pro ἀπαλαῖς. Conf. Boissonad. et Schaefer. ad *Gregor.* p. 653. Indidem orta commutatio verborum in ιζειν et ιαζειν, nominum substantiuorum in ιδης et ιαδης, in ις et ιας, adiectiuorum in ικος et ιακος. v. ad *Longin.* Weiskii l. c. item ad *Gregor.* p. 223. de v. διαθόντα pro διαθάοντα, et p. 455. de v. πρότερος pro πραότερος. In Alciphrone III, 66. Codex a Berglero vsurpatus προῦργος perperam dat pro πνοῦργος, i. e. πανοῦργος. E contrario, cum δια in verbis compositis frequentius sit quam δι, scribae dederunt διατονεῖν pro διτονεῖν, διαφορεῖσθαι pro διφορεῖσθαι. v. *Append.* p. 19. sq. Conf. Schaefer. ad *Gregor.* p. 513. Sic scripserunt etiam παραθέντι pro πραθέντι, παραμένων pro Παρμένων. v. ad *Longin.* l. c. In Etymolog. M. p. 775, 5. pro ὕδας e Suida Scholiisque Homericis necessario legendum ὑάδας, i. e. Ὑάδας. Conf. Larcheri, viri eximii, nunc ipsum prodeuntes *Remarques sur l'Etymol. M.* (*Acad. des Inscr. et Belles-lettres* T. XLVII.) p. 113. Ex ἀνβλυσθαίνειν in Schol. Platon. p. 204., negligentes Alpha superscriptum, fecerunt ἀμβλυσθαίνειν. v. *Append.* p. 56. E contrario in Etymol. M. p. 4, 38. legitur διαναφοδῆσαι, vox nihili, pro διαμφοδῆσαι, quod iam Sylburgio verius visum est. Conf. Apollon. Lex. Homer. p. 10.

In Cod. Palat. 398., Cod. Platon. 1807. aliisque vetustis Codicibus lineola superscripta, quae Alpha aut Ny significat, interdum satis longa est, eiusque tam initium quam finem minutus ductus ad perpendiculum contingit. V. voces τῶν, οὖν, ὀφεῖλον tab. III. num. 1. Commemoro hoc propterea, quod bini isti ductus perpendiculares lineolam hanc

similem faciunt vnciali *Pi* superscripto, vtpote cuius ambae lineae parallelae saepe tam pusillae sunt, vt vix cerni queant (vide vocem *ἐπιτηδεύων*). Haec autem similitudo varios errores peperit. Sic legerunt *ἐν* pro *ἐπὶ* in Scholiasta Platonis p. 249., vbi vocis *ἐφέντες* interpretatio est *ἐπιτείναντες* (non *ἐντείναντες*, tab. III. num. 1.) *ἢ κινήσαντες*. Hoc primum in Cod. 1807. Scholium est, solam spectans vocem *ἐφέντες*. Aliud ibidem Scholium hoc est: *Παροιμία, πάντα κάλων ἐφέντες ἢ σείσαντες, ἐπὶ τῶν κ. τ. λ.* *Ἐν* solum per se in Cod. 1807. passim sic scribitur, vt in vocibus *τὰ δὲ ἐν ἄστει* (Schol. pag. 167.) apparet: sed vbi *ἐν* cum aliis vocibus compositum est, hoc compendium nusquam occurrit, cum lineola mediis in vocibus nunquam significet *ν*. E contrario littera Epsilon, superscripto Pi, solenne est compendium voculae *ἐπί*.

Lineola superscripta, quae significat *α*, in Codicibus recentiorum temporum rarius occurrit. Quo magis his in libris increbrescunt bina puncta sibi superimposita (:), quae videas etiam in Codicibus vetustioribus. Haec puncta, quorum in notis ad *Gregor.* pag. 80. et 111. mentio facta est, maxime post litteras *π, τ, σ, θ, δ, ς* vsurpantur, ponunturque sic, vt ostendunt voces *πατρίδα, παῖδα, τάλαντα, ἀπήτησα, ἐνταῦθα, τὰ περιστατικὰ, κατὰ πάντα, τάξιν*, tab. III. num. 2., quae omnes e Codice Hermogenis 1983. sumtae sunt. Facile confunduntur cum illis duobus punctis, quae iuxta se collocata (..) significant *ι*. Vide tab. III. num. 3. *γράψαντι Λυκόφρονι, ἅρματι.* Posterius exemplum depromtum est e Codice Eudociae (p. 290. ed. Villois.): *ἦν δὲ ὁ χρησμὸς, διελάσαι ἅρματι, καὶ ὅπου ἂν ἐπισχεθῇ τὸ ἅρμα, στῆναι καὶ κτίσαι πόλιν.* vbi Villoisonus male legit *ἅρματα*. Datiuum habet etiam Nonnus MS., quem Eudocia transscripsit. — Praeterea notandum est, syllabam *τα* in certis quibusdam Codicibus sic compendiose scribi, vt in vocibus *καταφανὴς, τοιαῦτα ῥήματα, μεταστῆναι, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τεθνηκότων, ἐπιθυμοῦντα*, tab. III. num. 3. et 4. e Cod.

SGerm. 249. Conf. *Gregor.* p. 245. sq. et 378. de voce ἔπειτα. In exemplo illo, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τεθνηκότων (Schol. in Aeschin. p. 756. ed. Reisk.) simul attendendum compendium praepositionis ἀπό.

De confusione signi tachygraphici syllabae ου cum littera *Alpha* vide infra hanc syllabam.

Alpha connexum cum *Gamma* eo compendio pingitur, quod ostendunt voces τραγικὸν, πρᾶγμα κ. τ. λ. tab. III. num. 5. Magna tunc similitudo his litteris intercedit cum syllaba εγ (conf. voces μεγέθει et ἐγχειρεῖ): vt nemo mirari debeat, lectores parum attentos aut doctos ambas syllabas confudisse. v. *Gregor.* p. 132. Quae in Obseruationibus Miscellaneis illic citatis Vol. IX. p. 122. monentur de αγ et εγ, nisi figurae accedant aeri incisae, obscurissima sunt. Nec clariores sunt, quas Reiskius hîc et illic dedit descriptiones scripturae Codicum vetustorum, perexiguo aut potius nullo, vt arbitror, fructu lectorum. Vno defungar exemplo. Scholia ad Aeschinem (Oratt. Graec. Vol. III. p. 753.): τοῦτο (τὸ ὁλόσχοινον) τινὲς λέγουσιν εἶδος εἶναί τινος φυτοῦ ἱμαντώδους, ὡς περὶ τῶν λ (sic) λέγει ὁ Ποιητής. Reiskius. „λ] Sic ed. Brook . . . . In a„pographo Goens. λ est cum crure posteriore pau„lo proiectiore, cui duae lineolae transuersae, tan„quam gemini acuti insident, medium secantes, „cum superimposito circumflexo. Videant sigla„rum graecarum intelligentiores, quid haec sibi „velit.“ Ex hac descriptione vehementer mirer si quis veram figuram illius compendii extundat. Nisi multum fallor, in apographo Goensiano fuit tale compendium vocis λύγων, quale ostendit tab. III. num. 6. Certe hanc vocem dat Cod. SGerm. 249., quem de hoc loco consului. Vsus sum hoc exemplo, vt plane persuaderem lectoribus, palaeographiam sine tabularum aenearum auxilio nullo modo doceri posse, neue quisquam grauaretur, si toties, omissa omni compendiorum descriptione, formas eorum in tabulis repraesentatas citarem. De syllaba αγ hoc addo, interdum similem esse

syllabae $\overline{\epsilon\iota}$ tali compendio scriptae, quale videbis tab. II. num. 17. in voce ἔχει. Quod si quis hoc $\overline{\epsilon\iota}$ cum littera sequente connecteret, $\overline{\alpha\gamma}$ et $\overline{\epsilon\iota}$ non possent nisi sensu verborum dignosci. Iam facile apparet, cur in Scholiasta Aeschinis paullo ante citato p. 750 ἐξαγομένη mutari potuerit in barbarum ἐξειομένη, quod debetur errori perperam legentis vocem genuinam.

Quo compendio scribuntur $\tilde{\alpha}$ et $\tilde{\epsilon}$, vbi adhaerent litterae γ, eodem formata videas, quando connexa sunt cum littera χ. Vide tab. III. num. 6. τραχήλου, διαχέον, ἀχάριστον, et num. 7. τέχνην, ἔχει, quae voces omnes e Codice Longini 2046. sumtae sunt. Propterea $\overline{\alpha\chi}$ et $\overline{\epsilon\chi}$, tanta inter has syllabas similitudine intercedente, in legendo passim confunduntur. Weiskius ad Longin. sect. XLIV. §. 1. p. 648.: „ἐντρεχεῖς] Certo auctore Pearcium „tradere dixi, ἐντραχεῖς in Cod. Par. legi. Sed po-„tuit vel ipse Pearcius labi, non satis perspecta illius „scriptura. Ne multa, Bastius, certior sine dubio „auctor quam Graecus ille, clare et distincte dicit, „ἐντρεχεῖς, non ἐντραχεῖς, in Cod. Parisino legi." Vocem ἐντρεχεῖς, vti in Codice scripta legitur, aeri incidi, verbumque paullo post sequens ἐπέχει adiungi iussi, vt lector ipse iudicet, verene Codicis scripturam enotauerim. Pro ἐπέχει quidem nemini in mentem veniet vt ἐπάγει legat: sed eodem iure legendum ἐντρεχεῖς, non ἐντραχεῖς. Maior etiam in Codice Longini 2046. similitudo intercedit inter $\overline{\alpha\chi}$ et $\overline{\sigma\chi}$. Compara cum exemplis syllabae $\overline{\alpha\chi}$ citatis voces σχημα et ὁλοσχερῶς tab. III. num. 7. Facilius distinguas $\overline{\alpha\chi}$ a $\overline{\sigma\chi}$ in Codice Ven. Hom. A. Vide voces inde sumtas συναχθόμενος Ἀχαιοῖς tab. VII. num. 15. Confusae sunt hae syllabae e. c. in voce οὐρίαχος (Herodot. Diction. Hippocr. p. 616. ed. Franz.), pro qua Codex Paris. 2662. perperam dat οὔρισχος. In Lexico Hesychii Is. Vossius ἀβρίσχεται pro ἀβριάχεται legendum censet.

v. *Gregor.* p. 599. Eadem pagina Lexici Herodot. exemplum dat confusionis syllabae $\overline{\alpha\vartheta}$ cum litteris $\overline{\sigma\vartheta}$ in voce *ψισθοπλόκοι*, quam Interpres Latinus iure habet pro corrupta et in *ψιαθοπλόκοι* mutat. Conf. *Gregor.* p. 551. Tab. III. num. 8. voces *Ἀθήναζε* et *Δημοσθένης* e Codice SGerm. 345. hoc consilio repraesentari iussi, vt lectores, quid similitudinis sit inter connexas litteras $\overline{\alpha\vartheta}$ et $\overline{\sigma\vartheta}$, facile intelligant.

De compendio litterarum $\bar{\alpha}$ et $\bar{\varepsilon}$ in syllabis $\overline{\alpha\zeta}$ et $\overline{\varepsilon\zeta}$, $\overline{\alpha\xi}$ et $\overline{\varepsilon\xi}$ dicam infra, vbi de syllaba $\overline{\iota\nu}$ agam.

Epsilon. Haec vocalis, iuncta aliis litteris, e. c. Kappa, Lambda, My, Ny, *τῷ O μικρῷ*, Pi, Rho, etc., solo hamulo significatur, quem *οἱ ταχυγράφοι* illis litteris addiderunt. Vide voces *δέκα, ἐκινήθη, ἑκάστῳ, μέλαν, μέμψεως, μὲν, λέοντα, περατωθέντα*, tab. III. num. 8. et 9. e Cod. 2423. et Etymol. Sorbon. Hic hamulus cum oculos facile fugiat, causa apparet, cur interdum $\bar{\kappa}$ loco syllabae $\overline{\varepsilon\kappa}$ scripserint. In Etymolog. Par. MS. *εὐεκτικὸν* pro *εὐκτικὸν* lego. v. *Append.* p. 21., vbi typotheta hamulum, qui in Codice ipsum Kappa contingit, perperam supra Kappa posuit. In not. ad *Gregor.* p. 3. idem typothetae vitium in voce *περατωθέντα* occurrit, quod lector ex iis quae hîc notantur facile corriget. Ceterum vere me *εὐεκτικὸν* correxisse, docet alius articulus Etymologici Paris. MS., vbi *ὑγίεια* per *ἡ εὐεξία* explicatur. Sic enim Etymologus: *Ὑγίεια, ἡ εὐεξία, τετρασυλλάβως* *), *ὡς καὶ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ·*

αὗται γὰρ ἐπιθυμοῦσιν ὑγιείας φαγεῖν.

Quod supra in littera Beta citaui *παλιῤῥοθίον*, corruptum est ex *ἐπ᾽ ἀλιῤῥοθίου*, pro quo cum edito Etymolog. rectius scribes *ἐπὶ Ἁλιῤῥοθίου*. Hamu-

*) V. Porson. ad Euripid. Orest. v. 229. SCHAEF.

lo enim litterae π̄ (conf. vocem *ἐπεὶ* tab. VII. num. 16. e Cod. Vat. 305.) semel neglecto, librarius π̄, quod quid solum sibi vellet ignorabat, sequenti voci iunxit.

Vbi voces *καὶ* et *ἐκ* confunduntur, prior tali compendio scripta erat, quale tab. III. num. 9. ostendit, accentusque ei proprius contingebat litteram Kappa. Exemplis citatis *Append.* p. 21. sq. accedat hoc Libanii Vol. IV. p. 938. *ἠν μὲν (ὁ Διομήδης) καὶ τὸν ἄλλον ἄπαντα χρόνον χρήσιμος τοῖς πράγμασι, μάλιστα δὲ κ α ὶ τῆς ὀργῆς διεδειχθη τῆς Ἀχιλλέως, μεμψαμένον τὸν Ἀγαμέμνονα τοῦτου, καὶ τοῦ συμμάχου ἀποστάντα.* Reiskius, si sensum orationis spectes, non male: „Forte *μάλιστα δὲ κ α τ α τ ὸ ν* (scil. *καιρὸν*) „*τῆς ὀργῆς διεδείχθη* (scil. *χρησιμος*) *τῆς Ἀχιλλέως.*" Sed e Cod. Paris. 2918. restituendum *μάλ. δὲ ἐκ* (pro *καὶ*) *τῆς ὀργῆς διεδειχθη* (scil. *χρήσιμος*) *τῆς Ἀχιλλέ-*
χ τ
ως: vocesque *τοῦ συμμα ἀποστάν*, quas sic per compendia scriptas male expleuerunt, legendae sunt *τοῦ συμμαχ ε ῖ ν ἀπο σ τ ά ν τ ο ς*. Veram esse hanc scripturam, quam Cod 3014. dat omnibus litteris plene scriptis neque vllo compendio vsurpato, apparet etiam e pag. 946, 12., vbi phrasis idem significans, *τῆς συμμαχίας ἀποστάντος Ἀχιλλέως*, legitur. De commutatione vocum *καὶ* et *ἐκ* v. etiam Coray ad Plutarch. Vol. II. p. 361.

Hamulus ille litteram ε̄ significans interdum non supra lineam prominet, sed in ipsa linea pictus reperitur. Vide voces *μένει, ἐνέργειαν, ἐν τῇ ψυχῇ*, tab. III. num. 9. e Cod. 2423. Hic Codex, apographum Gregorii Corinthii tenens, me etiam propterea aduertit, quia syllabam ε̄ν hic et illic ita scriptam habet, vt eam, nisi attendas contextum verborum, curesque spiritum, pro littera Kappa habere possis. Vide voces *ἐν τοῖς, καὶ ἐν μὲν τῇ, γ έ ν ει ἐν δόξῳ*, ibid. num. 9. et 10. Hinc intelligitur ratio corruptae in Ammonio v. *διέφθαρται* scripturae *Ἀριστοφάνης κ ό ραις*, pro qua Brunckius Fragm. Aristophan. pag.

213. aliique rectius legunt ἐν ὥραις. Vt ω̄ mutaretur in ō, fecit vitium pronuntiationis.

Iota interdum duobus punctis significatur iuxta se pictis, quae puncta librarii certis quibusdam litteris, veluti σ̄, τ̄ aliisque, superscribebant. Vide supra *Alpha*.

Ny. Lineola imposita vocali, quae in fine vocis legitur, plerumque significat *Ny*: sed etiam Alpha significare potest. Vide supra *Alpha*. Lineola significans ν̄ frequentissime occurrit iis in vocibus, quae in fine linearum (versuum) scriptae sunt. Initio vocum aut in mediis vocibus lineola vocali imposita non significat ν̄, nisi quando, voce ob lineae exitum in partes suas dissectâ, vocalis cum lineola lineam claudit. Sic e. c. in Cod. Palat. 398. fol. 191. verso ᾱ-τέχειν pro ἀντέχειν, fol. 199. verso πολυφό̄-τη pro Πολυφόντη, aut in Scholiis Codicis Hermogen. 1983. fol. 136. recto συμφέρο̄-τι (tab. III. num. 10.) pro συμφέροντι. Alpha et Ny legentes interdum confuderunt, quando littera impositam habens lineolam minus distincte scripta omninoque (vt e. c. *A* et *Δ*) ad errores gignendos prona esset. Sic in Scholiis Platonicis pag. 186. ediderunt καὶ παρὰ τὴν ΛωτοφαγίΑΝ νῆσον, ἀ νέχουσαν τῆς χώρας κ. τ. λ. Sed Codex 1807., vnde hoc Scholium sumtum est, dat ΛωτοφαγίΔΑ. Vid. tab. III. num. 10. Porro pro ἈΝέχουσαν ex eodem Codice scribendum ἈΠέχουσαν. In vnciali scriptura tachygraphorum *Π* facile habeas tam pro *N*, quam pro *H*. Posterioris commutationis exemplum dedi in littera *Eta*. Vide etiam ad *Gregor*. p. 216., vbi monui, in iisdem Scholiis Platonicis ἈΝαγορεύει lectum esse pro ἈΠαγορεύει.

Rho. *Rho* sequens post *Phi* cum hoc sic connectitur per notam tachygraphicam, vti ostendunt voces φρένας, φρὶξ, σφραγὶς, φράσον, tab. III. num. 10. e Codicibus Eudociae et Pseudoherodiani Epimer. Litteras φ̄ρ̄ tali modo connexas interdum habuerunt pro solo φ̄. v. *Epist*. p. 186. Inde natum e. c. ἀει-

φουρος pro ἀείφρουρος. v. *Gregor*. p. 349. Regulae prosod. Hermanni p. 434, 64. τὸ μέντοι ἶξ καὶ φῖξ ἐκτείνονται. Pro φῖξ, voce nihili, legendum φρὶξ, vbi Iota producitur. Quod paullo ante legitur φρὶξ, eius loco ponendum πλὶξ e Codicibus Parisinis. V. ibid. p. 447, 118., vbi Hermannus σφαγὶς mutat in σφραγίς. Pariter Coray ad Aelian. Var. Hist. IX, 16. p. 321. φράσιν dedit pro φάσιν. Conf. Valckenar. ad Herodot. p. 207.

Tau. *Tau* post ϖ saepe indicatur minutâ lineolâ. Vide tab. I. num. 15. v. καλυπτόμενα, et tab. III. num. 11. Ideo ϖτ interdum habuerunt pro simplici ϖ. Sic in Antigono Carystio Xylander legit πρὸς πάντας pro προςπτάντας. v. *Epist*. pag. 80. E corrupto πτετροείμονες in Phlegonte Tralliano facio πτεροείμονες: Xylander, prius Tau non animaduertens, mutat in πετροδείμονες. v. *ibid*. p. 69. In Hesychio Schaeferus pro ἀπεπόμην legit ἀπεπτόμην. v. *Gregor*. p. 547. Pro ῥῶπας in Scholiasta Dionysii Thracis legendum ῥάπτας. v. *ibid*. p. 259. Pariter ἐπίλαμπος reperitur pro ἐπίλαμπτος. v. *ibid*. p. 532. Item λοξοβλεποῦντες pro λοξοβλεπτοῦντες, quod necessario restituendum Thomae Magistro p. 220. Conf. Valckenar. ad Herodot. p. 583. E contrario σκέπτειν reperitur pro σκέπειν in Schol. Luciani Vol. II. p. 634., v. *Epist*. p. 267. not. 106., ἔκπτυστον pro ἔκπυστον in Aristaen. I, 20., αἰγυπτίων (vtpote vox notior) pro αἰγυπιῶν in Lex. Herodot. p. 175. secundum Apographum Cod. SGerm., etc.

Omega. Ad hanc vocalem indicandam tachygraphi notâ vsi sunt, quae simillima est circumflexo typothetis nostris vsitato, litteraeque antecedenti superscribitur. Vide voces περατωθέντα tab. III. num. 9., καταβῶμεν tab. III. num. 12. (e Cod. Hermog. 1983.), τῷ πολέμῳ, ὁμολογῶ (e Cod. SGerm. 249.). Iam cum ductus significans litteram α interdum sic formetur, vt in vocibus ἄστρων et αὐτὸν tab. III. num. 12. (e Cod. Longini 2046.), coll. vv. ἐγγυτέρω et κάτω num. 13. (indidem): factum

est, vt ᾱ et ω̄ commutarentur. Accidit hoc e. c. in verbis χαρίζεσθαι et χωρίζεσθαι, in nominibus χράματος et χρώματος, in χάριν et χωρίον. v. *Gregor.* p. 183. V. etiam p. 259. ῥῶπας pro ῥάπτας, et p. 330. πολλῶ pro πολλά. Ob eandem causam ω̄ legerunt pro ῡ in πλαδδικῶ pro πλαδδιῆν. v. *Gregor.* p. 229.

Interdum notam illam tachygraphorum similem nostro circumflexo plane neglexerunt, ideoque omiserunt vocalem ω̄, vbi legi debebat. Huc refero hanc glossam Hesychii: Τμήδην, ... ἀποκεχρισμένως. Ita Codex. Toupius Emend. Vol. IV. p. 313. corrigit ἀπεσχισμένως. Sed longe probabilior est L. Bosii emendatio ἀποκεχωρισμένως, quam Albertius in textum asciuit. Etiam Villoisonus Omega ita superscriptum negligens in Scholiis ad Il. Δ, 412. dedit τέττω, τεττιξ (sic), καὶ τιτίζω, pro quo e Cod. Ven. A. legendum τέττω, τεττίζω καὶ τιτίζω.

In *recentiorum temporum* Codicibus nota tachygraphica syllabae ων similis est circumflexo admodum grandi nostrorum typorum. Vide e. c. ἁρμάτων, πρεσβυτέρων etc. tab. V. num. 4. sq. Hanc ob causam, qui conferebant *vetustos* Codices, interdum notam significantem Omega (˜) habebant pro compendio syllabae ων. Ita errauit Villoisonus non tantum in loco Scholiorum Homericorum citato ad *Gregor.* p. 24. sq. v. φαίνων etc., sed etiam alibi.

Infra in voce ζήτει lectores locum reperient, in quo compendium indicans *Omega* habitum est pro accentu graui.

b. *singularum syllabarum.*

Compendiaria scriptio singularum syllabarum *plerumque et ex regula* sic fieri solet, vt nota tachygraphica antecedenti litterae superscribatur. E. c. tab. I. num. 5. syllaba ων in voce βασιλεύων sic est effcta, vt eius compendium super εν scriptum

appareat. Pari modo scribae vsi sunt compendiis plurimarum aliarum syllabarum, pro quibus tachygraphi notas peculiares excogitarunt. Sunt tamen inter has notas tachygraphicas, quae passim non tantum *superscribantur*, sed etiam *adscribantur* siue in ipsam lineam immittantur. Haec ratio est variarum confusionum, ignorata illa multis, quorum in manus non venit magnus numerus Codicum. Huiusmodi syllabae sunt ας (conf. *ποιᾶς* tab. II. num. 3.), εν (v. *ἐνταῦθα* tab. III. num. 2.), αν, ως et aliae, quarum infra dabo exempla. Hîc et illic nota tachygraphica superscribitur simulque connectitur cum littera antecedente. Vide *φασὶν*, *κατὰ στέρησιν*, tab. II. num. 14. et 15. vbi priorem vocem legerunt *θρας*, plane negligentes syllabam ιν connexam cum antecedente σ. Vide etiam voces *θηλυκῶς τι*, pro quibus Ruhnkenius perperam legit *θηλυςί τι* (*Gregor.* p. 90.), item *γραμμικῶς* et *συνεχῶς*, tab. III. num. 13., has quidem sumtas e Codice Eudociae, vbi ως perinde connexum est cum κ et χ. Pro *γραμμικῶς* Villoisonus p. 225. legit *γραμματικῶς*, v. *Gregor.* p. 283. sq., et pro *συνεχῶς* p. 295. dedit vocem minime graecam *συνεχθῶς*, quippe ductum rotundum in altera parte litterae χ habuit pro compendio litterae θ, cuiusmodi θ sic connexum cum littera χ reuera aliis in vocibus reperitur. Vide *ἐχθρὰ* ibid. e Cod. Vatic. 305. *Συνεχῶς* recte habet Cornutus cap. 14., cuius scrinia Eudocia compilauit.

Idem Villoisonus ad Apollonii Lexicon Homericum longum dedit catalogum signorum tachygraphicorum singularum syllabarum, quem *Tabulam Terminationum* propterea, vt puto, inscripsit, quia haec signa in Cod. SGerm. 345. Apollonium tenente compendiariae scriptioni syllabarum *finalium* inseruiunt. Sed ne quis ideo credat, veteres librarios his signis tantum ad compendia *finalium* syllabarum vsos esse: nam ipsa illa signa, quae

Villoisonus explicauit, haud raro obtinent in mediis vocibus, adeoque initio vocum. Vide, quod paullo ante citaui, *ἐνταῦθα* tab. III. num. 2., *τάλαντα* ibid., *προςυπακουστέον* tab. II. num. 3., *μάλιστα, μαρτυρεῖ, ἡ πρεσβυτις* tab. III. num. 13. e Cod. SGerm. 249.

Quid consilii Marklandus secutus sit, cum Iphigeniis Euripidis a se editis adiungeret Catalogos vocum, quarum *vltimas* syllabas in textu illarum fabularum vitium traxisse arbitraretur, parum fateor me intelligere. Nam quamuis, si vetustorum scripturam Codicum multo vsu cognitam habeas, partem commutationum, quas illi Catalogi complectuntur, *παλαιογραφικῶς* explicare possis: Marklandus tamen de hac explicatione prorsus tacet, ne suspiciones quidem promens de rationibus et causis illarum commutationum. Itaque a viro egregio hac de re non plus discas, quam a multis aliis philologis, qui nihil aliud quam exempla dant confusionum, de earum causis tacentes.

1. *syllabae αι.* Hanc syllabam in scriptura et vnciali et minuscula significat vncinus, qui additur litterae antecedenti porrigiturque infra lineam. Dixi de hoc compendio ad *Gregor.* p. 82., vbi voces a typotheta non sic vt oportebat expressas, *καὶ, δορυφοροῦσαι, φλυαρῆσαι, ῥαψωδῆσαι, ὑπακοῦσαι,* secundum tab. III. num. 14. (e Cod. Platon. 1807.) emendabis. In Scholiis Homericis Villoisonus *τὸ ἀρχὴν* male legit pro *τὸ ἀρχαῖον* (tab. VII. num. 16.). v. *Gregor.* p. 419. Hoc *αι* et in vnciali scriptura *σαι* similitudinem habet cum compendio syllabae *ουν*: *αι* porro simile est litterae *ρ*, notae cuidam tachygraphicae particulae *καὶ*, itemque compendio syllabae *εν*. En aliquot commutationes, quarum causa est haec ductuum affinitas.

a) In Scholiasta Platonico p. 181. pro voce *ἡγήσαιτο* (tab. III. num. 15.), neglecto altero Eta, legerunt *ἡγοῦντο*. V. infra syllabam *ουν*. E contrario in Etymologico Sorbon. haec leguntur (tab. III.

num. 15.): τὸ γὰρ βαι βῶν λέγουσιν (οἱ Δωριεῖς). Βαι vox est sensu carens. Sed Dorienses dicebant βῶν pro βοῦν. Nemo igitur dubitet, librarium pro αι habuisse, quod legendum fuit ουν. v. *Gregor.* p. 82.

b) Syllaba αι post litteram δ habet, e. c. in Codice Etymologici Sorbon. ,! nonnihil similitudinis cum littera ρ, id quod lectores facile intelligent, si nomen Δαίδαλος cum verbis δρῶ et ἔδραμον comparauerint. Itaque probo emendationem Koenii in Hesychio corrigentis αδρὸν, δαψιλὲς, pro barbaro illo ἀδαιόν. v. *Gregor.* l. c. et p. 323. Hac opportunitate inuitatus moneo, *Eta* in eodem Codice Sorbon. interdum eodem plane ductu pingi, quo αι, ac praecedente δ, perinde vt illam syllabam, cum littera *Rho* confundi posse. Vide voces σεσηπὸς, ἔχρηζεν, αἴδηλος et ἀρίδηλος, Δημήτηρ ἡ γῆ τουτέστι δηιου μήτηρ. Sic ἀφίξη in Etymolog. Parif. Ms. soli debetur errori perperam legentis verum ἀφῖξαι. v. *Append.* p. 53.

c) Vbi pro syllaba αι legeretur copula καὶ, huius forma ea librariis imponebat, quam cernere licet tab. VI. num. 8. et 9. e Cod. Marc. Hom. Sic in Menandro de Encom. ed. Ald. perperam legitur δήμους καὶ λίγειαι pro δὴ μοῦσαι λίγειαι. v. *Gregor.* p. 162. Villoisonus in Schol. Venet. ad Il. Δ, 345. legit ἀπρεπωσι (sic) pro ἀπρεπῶς καὶ (tab. VI. num. 9.), habens notam tachygraphicam particulae καὶ pro Iota infra lineam porrecto. (Conf. γίνεται tab. VII. num. 16. e Cod. Vatic. 305.) Eodem modo αι et Iota confusa sunt in Codice Charitonis (v. Doruill. p. 315.), qui βεβαίωται male dat pro βεβίωται. Eadem scripturae diuersitas occurrit in Libanio Vol. III. p. 11, 28. τοῖς βεβιωμένοις σώζεσθαι, vbi e Cod. 3017. vitiosum βεβαιωμένοις enotaui. Sic in Alciphrone III, 41. variatur inter ἀγαπῶσαι et ἀγαπῶσι. Ἐστὶ pro ἔσται Villoisonus in scriptoribus, quos primus

publicauit, saepius dat, tam in locis citatis ad *Gregor.* p. 576. sq., quam alibi *).

d) E comparatione vocum Τίμαιος ἐκ Λοκρῶν, οἶμαι (e Cod. Platon. 1807.), et εἴργεσθαι, μαινόμενος, στηριζόμενος (e Cod. SGerm. 345.) tab. III. num. 16. lectores facile intelligent, εν compendiose scribi vt αι, neque harum syllabarum commutationem mirabuntur. In Phrynicho MS. dat Codex SGerm. (tab. III. num. 16.) Ἀράμαιον (omnibus litteris plene distincteque scriptis) φέρειν· ἀττικὴ ἡ σύνταξις δὲ εἰπεῖν ἄραντα. Corrigo ἀράμενον *Epist.* p. 262. Vide etiam *Gregor.* p. 82. 131. et 174., vbi commemoratur scripturae diuersitas inter βαδιοῦμεν et βαδιοῦμαι. Conf. Porson. ad Euripid. Med. v. 1379. Voces ἐβίασεν (non ἐβίασαι) μου τὴν γυναῖκα sumtae sunt ex Antiatticista SGerm. MS. Integer articulus hic est: Βιάσαι ἀντὶ τοῦ βιάσασθαι. Ἀλκαῖος· ἐβίασέν μου τὴν γυναῖκα. Menander de Encom. p. 58. ἵνα δέ σοι τῶν θεωρημάτων τούτων παραδείγματα ὑπάρχῃ, ἑκάστου μὲν ἐκθήσομεν δύω, εἰπὼν πρότερον κ. τ. λ. Nemo dubitabit, pro ἐκθήσομεν e Cod. Paris. 2423. ἐκθήσομαι legendum esse.

Vncinum illum significantem εν aut αι passim in legendo neglexerunt. Schol. Ven. ad Il. Δ, 319. μετοχαὶ... ἤ τε κτὰς καὶ κτάμενος, ἀπαρέμφατον τὸ κτημα. Sic Villoisonus. Sed quis vnquam infinitiuum κτῆμα fando audiuit? Scilicet editor non modo neglexit vncinum adhaerentem litterae μ, sed alia etiam nouare ausus est. Restituendum e Cod. Ven. (tab. VII. num. 17.) κτάμεναι. Ibid. v. 440. Villoisonus dedit: μότα τὰ ἐπιθέματα τοῖς κοίλοις τραύμασιν ὀθόνια προς ἀναπλήρωσιν τῆς σαρκός. Ἐπιθέματα corruptum est ex ἐπιθέμενα, pro quo corrigam ἐπιτιθέμενα: nam syllaba πι videtur sequentem τι hausisse. A ne-

*) Conf. Porson. ad Euripid. Hecub. v. 894. Schaef.

glectu vncini significantis syllabam $\overline{\alpha\iota}$ repeto etiam hunc errorem in Suidae Lexico: Ἵππυς Ῥηγῖνος…, ἔγραψε… Χρονικὰ ἐν βιβλίοις ε, Ἀργολογικῶν $\overline{\gamma}$. Pro vltima voce manifesto corrupta, quam omnes editiones habent, Kusterus post alios legendum censet Ἀργολικῶν. In Codice Parisino reperi ἀρχολογικῶν, quod etsi non magis sanum est, tamen ad genuinam scripturam ducere videtur. Nam iuxta $\overline{\chi}$ (vide vocem paullo ante citatam ἀρχαῖον) vncinus facile negligi, ideoque ἀρχολογικῶν pro ἀρχαιολογικῶν scribi potuit. Hanc coniecturam primum mea mihi suggesserat librariorum τοῦ κακοήθους experientia: nuper ab Eudocia p. 245. confirmatam reperi.

Syllaba $\overline{\alpha\iota}$ post $\overline{\tau}$ ταχυγραφικῶς sic scribitur, vt ostendunt voces λέγεται, μέμνηται, γίνεται, αἴσθηται (tab. III. num. 16. tab. IV. num. 1. e Cod. SGerm. 345.). Si $\overline{\tau\alpha\iota}$ superscribitur, simile fit compendiose scriptis syllabis $\overline{\tau\iota\kappa o\varsigma}$, finalibus illis classis cuiusdam adiectiuorum; quodque modo commemoraui αἴσθηται, in diuerso contextu verborum legi potest αἰσθητικός. v. *Gregor*. p. 110. Sequens exemplum syllabae ται ταχυγραφικῶς scriptae sumtum est e Scholiis Platonicis p. 165., vbi legi debet λέγεται διαφέρειν. In edito Scholiasta perperam dederunt λέγεται ἐπιδιαφέρειν. Qui in Ruhnkenii vsum Codicem euoluit, cum syllabam ται bis legeret, altera vice habuit pro superscripto Π, sic visus sibi legere praepositionem $\overline{\varepsilon\pi\iota}$. V. supra compend. litterae Alpha. Caue igitur compositum ἐπιδιαφέρειν, quod Lexicographi omiserunt, ex illo Scholiastae Platonici loco in Lexica inferas.

De voce γίνεται monui ad *Gregor*. p. 512., citans Piersonum ad Moer. p. 343., passim confusam esse cum indefinito pronomine τινές. Hanc confusionem per se miram quo clarius lector intelligat, vtramque vocem tab. IV. num. 1. repraesentari iussi. Locus ἡ ὀλιγαρχία γίνεται δημοκρατία sumtus est e

Scholiis Platon. 1807., verba ἦσάν τινες τιμιώτεροι e Codice SGerm. 249. Quod si, vt nonnunquam fit, in voce γίνεται omittitur Tau cum vncino significante αι, et in voce τινὲς superscripta syllaba ες, paene omne harum vocum discrimen redit ad litteras tam facile commutabiles Γ et Τ.

Addo, syllabam αι in vnciali scriptura interdum sic pingi, vt ostendunt voces πολιτεῖαι ἐπαινεται (tab. IV. num. 2. e Cod. Platon. 1807.). Eadem nota passim superscribitur.

De commutatione syllabarum αι et ες vide infra syllabam ες.

2. *syllabae* αις. In vetustis Codicibus haec syllaba saepe non ταχυγραφικῶς, sed plene integrisque litteris scribitur. In Codice SGerm. 345. ταῖς plerumque sic scriptum est, vt tab. IV. num. 2. In Cod. Platon. 1807. notam tachygraphicam syllabae αις, quae similis est duabus apostrophis iuxta se positis, cum alibi, tum in voce χαλεπαῖς (p. 187. ed. Ruhnk.) reperi. Nonnunquam αις, perinde vt ες (vide infra hanc syllabam), vna apostropho indicatur. Id propterea factum, quia αις et ες eodem sono pronuntiabantur.

3. *syllabae* αν. Vetustissimam huius syllabae notam, quam in Codicibus reperias, cernere licet in vocibus πρὸς τὴν κοιλίαν, κόλλαν, ὅταν πέσωσιν, tab. IV. num. 2. e Cod. Platon. 1807. Posterioribus temporibus angulosus eius ductus magis deflectebat in rotundum, syllabaque αν sic pingebatur, vt in τάλαντα et πάντα tab. III. num. 2., et in ἦσαν tab. IV. num. 1.

Frequens confusio syllabarum αν et ας recentioribus temporibus saepe non tam oriebatur e similitudine compendiorum, quam ex ignorantia legentium et conferentium libros manu scriptos, quorum in animis ambarum notarum clarae notiones

non informatae essent. Quanquam in Codicibus vel peruetustis exempla commutationis harum syllabarum occurrunt. E. c. Codex Palat. 398. dat ἀφ᾽ ἑσπέραν pro ἀφ᾽ ἑσπέρας, v. *Epist.* p. 21., repetitque hunc errorem aliis aliquot locis, v. *ibid.* p. 30. Vox modo citata κολλαν legitur in Scholiis Platonicis p. 181., vbi textus Ruhnkenianus habet κόλλας. Etiam πρὸς τὴν κοιλίαν male legerunt, mutaruntque p. 186. in πρὸς τὰς κοιλίας. Vide quae monui ad Alciphronem ed. Wagner. T. II. p. 120. sq. Loca Scholiorum Homericorum et Eudociae, vbi Villoisonus αν et ας confudit, innumerabilia sunt: quare de iis tacere praestat.

Si compendium syllabae αν non superscriptum, sed iuxta ceteras litteras in ipsa linea locatum esset, confundebatur nunc cum *E ψιλῷ*, nunc cum Iota, nunc cum *O μικρῷ*.

Cum E ψιλῷ. v. *Gregor.* p. 7., vbi Cod. a. παρ θησε pro παρείθησαν dat. Conf. voces ἐκεῖσε et ἦσαν tab. IV. num. 3. e Cod. Palat. 398. et Paris. 133. Hinc lector intelliget, Epsilon tantum minutâ lineolâ, quam in medio habet, a compendio syllabae αν differre. Vide etiam *Epist.* p. 186. not., vbi occurrit scripturae diuersitas inter ἐνέθλασαν et ἐνέθλασε. In Hesychio p. 20. hic est articulus: Ἀβολῆσαι, ἀπαντῆσαι. Ἀβολεῖν, συνετήσειν. Postrema vox manifesto debetur errori ita legentis quod legendum erat συναντήσειν. Corrigo, insertâ *in medio* syllabâ, cuiusmodi syllabae saepius in Hesychio interciderunt (conf. *Gregor.* p. 560.), Ἀβολήσειν, συναντήσειν, quo pacto etiam seriei litterarum consulitur. Iusto audacior est Ruhnkenii (v. Supplem. ad Hesych.) coniectura Ἀβολεῖν, συντυχεῖν propterea corrigentis, quia Lexicon SGerm. rhet. soph. dat ἀβολήσας, συντυχών.

Cum Iota, quando haec littera sic pingitur, vt in voce ὑγιὲς tab. IV. num. 3. e Cod. SGerm. 345. Tale Iota simile est compendio syllabae αν; vt facile appareat, cur commutata sint e. c. ὅταν et ὅτι. v. *Gregor.* p. 115.

Cum Ομικρῷ. v. *Gregor.* p. 80., vbi Cod a. προσῄεσο habet pro προσῄεσαν. Nam fuerunt librarii, qui compendium syllabae αν cum littera antecedente sic coniungerent, vt factum est in verbo ἐξεκόμισαν tab. IV. num. 3. e Cod. Vat. 305. Ita vero αν, nisi series orationis repugnet, cum ο facile potest confundi.

Denique notandum est, librarium Codicis SGerm. 249. notam syllabae αν etiam ibi ponere, vbi αμ scribere vult. Conf. locum τινὲς κοινῶς αὐτὸ λαμβάνουσι, itemque verbum ἐλάμβανεν, tab. IV. num. 3. Contemplanti haec exempla vni amicorum meorum non improbabile videtur, veteres αν et αμ eodem sono pronuntiasse.

4. *syllab e αρ.* Compendium huius syllabae lector iam habet cognitum e voce μαρτυρεῖ tab. III. num. 14. In vocula γὰρ sic pingitur, vt apparet tab. IV. num. 4. e Cod. SGerm. 249. Posterioribus temporibus nota haec formam induebat paullo magis rotundam, vt in altero γὰρ e Cod. Etymolog. Sorbon.

5. *syllabae ας.* Compendium huius syllabae in Codicibus vetustissimis et recentissimis idem est. Vide ποιᾶς et δαπάνας tab. II. num 3., πολιτείας tab. V. num. 10. e Cod. Platon. 1807., ἐκτείνας, τὰς ὀργὰς tab. IV. num. 4. e Cod. SGerm. 345., ζηλώσαντας ibid. ex Etymolog. Sorbon. Vltima vox ostendit, quomodo librarii compendium syllabae ας cum littera antecedente coniunxerint. In χρήσασθαι hoc compendium media in voce positum est. Priusquam Reiffiana Artemidori editio prodiisset, in Oneirocritico l. V. c. 53. χρῆσθαι legebatur pro χρήσασθαι, quia neglexerant compendium superscriptum syllabae ας. v. *Epist.* p. 137. Atque in vniuersum moneo, compendia sic superscripta persaepe a lectoribus librorum manu scriptorum neglecta esse, plurimosque locos sola eorum restitutione posse ad sanitatem reuocari. In

Choricio (Anecdot. Villoison. Vol. II. p. 64.) hic locus editorem male habuit: *ὅθεν ἀποροῦντες οἱ νόμοι τὴν αἵρεσιν αὐτῷ τῶν δωρεῶν ἀπονέμουσιν ἐρυθριῶντες αὐτοί· τὸ γὰρ ὁρίσαι, πάντως λειπόμενον τῆς ἀξίας.* Legendum esse censet aut *τὸ γὰρ ὁρισθὲν πάντως*, aut *ἐρυθρ. αὐτοί τί γ᾽ ὁρίσαι παντως.* Sed pro *γὰρ* scribendum *γέρας*, hoc modo: *ἀπονέμουσιν, ἐρυθριῶντες αὐτοὶ τὸ γέρας ὁρίσαι πάντως κ. τ. λ.* Scilicet compendio syllabae *ας*, quod syllabae *γερ* superscriptum erat, neglecto, factum est, vt reliquum *γερ*, vtpote sensu carens, in *γὰρ* mutaretur.

Si compendium syllabae *ας* tam pusillum est, vt in vocibus *τὰς ὀργὰς*, multum habet similitudinis cum compendio syllabae *ου*. Vide vocem *προςυπακουστέον* tab. II. num. 3. Haec causa est, cur *ας* et *ου* saepius commutentur. v. *Append.* p. 11. Exemplis illic citatis accedat hoc Libanii Vol. IV. p. 994. *ἐκάλει μὲν ὁ Τρωϊκὸς πόλεμος τοὺς ἀρίστους, δοκιμάζων στρατιώτας εὐψυχίαν.* Reiskius ad h. l.: „forte *στρατιώτου* vel *στρατιωτικήν.*" Illud confirmant plures Codices Parisini.

Praeterea monendum, scribam Codicis Apollonii Dyscoli (conf. voces *ὧδε, τοιόςδε, ὅπου γε, εἷλε, ἥρπασε, ὅτε*, tab. IV. num. 4. et 5.) Epsilon, inprimis post Delta, Lambda, Sigma, Tau etc., sic pinxisse, vt notam tachygraphicam syllabae *ας* referat. Hinc intelligitur causa, cur *ε* et *ας* confusa sint. Sic in Dracone MS. *περὶ μέτρων ποιητικῶν* fol. 46. vers., vbi agitur de quantitate litterae *α* ante *β*, nuper haec legi: *οὐ μάχεται τὸ ἄβαλας, ἐκτεῖνον τὸ α.* Nemo dubitabit, *ἄβαλας* natum esse ex errore sic legentis quod legendum fuit *ἄβαλε*, quomodo recte habent Regulae prosod. Hermanni p. 445, 109. In Aristide T. II. p. 465. perperam editum *πάντας* pro *πέντε*. Vide hoc *πέντε*, vti scribitur e. c. in Cod. SGerm. 345., tab. IV. num. 5. Iis quae ad *Gregor.* p. 143. dicta sunt nunc ad-

do, ἔγραψε perinde vt ἔγραψεν nasci potuisse ex ἔγραψας. In Libanio Vol. IV. p. 787, 20. Reiskius, non imperitus ille scripturae Codicum, vitiosum ὀψοποιοῦσθε καὶ οἰνοχόους sic emendare vult, vt, omisso θ mutatoque ε in ας, ὀψοποιούσας scribat. Non assentior, sed corrigo ὀψοποιούς τε καὶ οἰνοχόους, quomodo Libanium scripsisse nemo, vt opinor, dubitabit. Conf. Vol. IV. p. 167, 1. τράπεζαν ἐξ ἀργύρου, ὀψοποιὸν (leg. secundum Codices Bau. et Par. 3017 ὀψοποιους), οἰνοχόους κ. τ. λ. Scripturae diuersitates initio Longini, πέφυκας et πέφυκε, εἶπας et εἶπε, (v. Weisk. p. 550.) natae non aliunde quam ex erroribus perperam legentium scripturam genuinam. Sic in Libanio Vol. IV. p. 913, 20. ἐτόλμησε male dederunt pro ἐτόλμησας, quomodo e Cod. 2918. in phrasi: τοῦ δὲ χάριν, ω κακὴ κεφαλὴ, ταῦτα ἐτόλμησε; restituendum est. Conf. ibid. Vol. IV. p. 918, 23.

Morellus ad Liban. (Vol. IV. p. 952, 6.) haec notavit: „ἀκούσας* γάρ. In Codice Reg. vetustis„simo et *a praepete notarum ministro* exarato, „quo vnico sumus vsi, τὸ ἀκούσας, vt edidimus, „compendiarie scriptum est: quod cum sit ἀνακό„λουθον, coniecimus reponendum, ἤκουσας vel „ἠκούσαμεν.“ Pro certo non dicam, quo numero Codex a Morello vsurpatus nunc insigniatur, sitne vnus illorum, e quibus tot iam egregias in Libanio scripturas erui. Sed probabile mihi fit, Morellum „praepetem notarum ministrum“ hoc quidem loco parum intellexisse: nam pro ἀκούσας necessario legendum cum Cod. Paris. 2918. ακούεις. Morellus hunc praesentis vsum videtur ignorasse. Sic idem Libanius Vol. IV. p. 7, 6. Πρίαμον, ὃν ἀκούομεν περὶ τὸ θεῖον ἐσπουδακέναι. Conf. Locella ad Xenoph. Ephes. p. 213. et Boissonadus ad Philostr. Her. p. 397.

Vide etiam syllabas αν et εν, quibuscum syllabam ας item confuderunt, infraque vocem Ἀππιανός.

6. *syllabae* ει. Huius iam satis habuimus exemplorum tab. I. num. 3. 8. et 13., tab. II. num. 7. et 9. etc. Interdum ει, etsi non positum in fine lineae, *παραλόγως* pingitur ductu multo grandiore, quam ceterae litterae (conf. vocem *ἐνέργειαν* tab. III. num. 9.): interdum sic, vt in *ἐπεὶ* tab. VII. num. 16. (e Cod. Vatic. 305.), aut vt in *εἰρήνης* et *εἶναι* tab. IV. num. 5. (e Cod. Paris. 3017.), vbi, si apex superior in oculos non incurrit, simile est notae ȣ; qua re factum, vt ει et ου commutarentur. v. *Epist.* p. 70. Sic in Herodiano *περὶ σχημάτων* (Villoison. Anecd. II. p. 90.) legitur *οὐ φεύξομαι γαῖαν ἐκβεβλημένη* pro *εἰ φεύξομαί γε γαῖαν ἐ.* Euripid. Med. v. 512. Pors. Codex Paris. 2929., item tenens Herodiani apographum, dat *ἢ φεύξομαί σε γαίας ἐκβ.* Postrema nota syllabae ει refert etiam litteram τ, prout haec passim scribitur in Cod. 2423., e. c. in vocibus *ἀντὶ* et *αὔτη* tab. VII. num. 17.

De confusione litterae α syllabaeque ει dixi supra in littera Alpha: de ει perperam lecto pro αγ supra in compendio litterae Alpha. De confusione syllabarum ει et ουν dicam infra in syllaba ουν.

7. *syllabae* ειν. Haec syllaba in vetustissimis Codicibus compendiose sic scribitur, vt nota tachygraphica syllabae ην bis deinceps ponatur. Vide voces *πῶς δεῖ νοεῖν*, *ποιεῖν*, *εἰπεῖν*, *γινώσκειν*, tab. IV. num. 5. et 6. e Cod. Hermog. 1983. Postea librarii syllabam ειν ita pingebant, vt in *εἰπεῖν, ὑγιαίνειν*, tab. IV. num. 6. In Cod. SGerm. 345., itemque in Cod. Ven. Homer. A., quorum ductus satis similes sunt, ειν passim plane eodem compendio pingitur, quo ην aut ιν. Vide articulum *ἤθη* Lexici SGerm. *Ἄλλος ἀλφάβ.* tab. IV. num. 6., cuius quas citaui voces, legi oportet *φασὶ μὴ δεῖν*

λέγειν, non *φασὶ μηδεὶς λέγει.* v. *Gregor.* p. 296. Causa, cur syllabae *ειν*, *ην* et *ιν* iisdem notis scribantur, non alia est, quam quod eodem sono pronuntiatae sunt.

8. *syllabae εις.* Compendium huius syllabae ostendunt voces *διηγήσεις*, *πίστεις*, *Δωριεῖς*, tab. VII. num. 16. et 17. e Cod. Hermogen. 1983. et Etymolog. Sorbon. Interdum notam syllabae *ης* vsurparunt pro syllaba *εις*, quod ambae syllabae eodem sono pronuntiarentur: id quod modo vidimus in syllabis *ειν* et *ην*. Wagnerus ad Alciphron. Vol. II. p. 121.: „*τὴν Ἡρακλέους*] MS. *τῆς Ἡρα-*„*κλέως.* Si liber iste MS. Berglero Vindob. est, „fallitur. Codex iste recte habet *τήν*. Signum est „*τ* — *τῆς* esset *τ*." Sumsit haec Wagnerus ex notis manu mea scriptis, quibus auxeram diuersitatem scripturae Vindobonensem in vsum optimi viri a me enotatam. Sed *τῆς* non sic scripseram, vt typotheta dedit. Quod ille dedit, est *τεῖς*, corrigique debet *τ*. Sane, vt modo dixi, non desunt loca, vbi compendium syllabae *ης* pro syllaba *εις* positum est: sed non memini reperire exemplum contrariae commutationis.

9. *syllabae εν.* Vetustissimam notam huius syllabae cernere licet in vocibus *ἐλάμβαν ε ν* tab. IV. num. 3. et *ἐν ταῦθα* tab. III. num. 2. Postea librarii, vt in syllaba *αν*, angulosum ductum faciebant rotundum: quapropter syllabae *εν* et *ας* eodem compendio scriptae sunt, nec dignosci possunt, nisi diligenter attendas seriem orationis. Vide voces *ἐν-τεῦθ ε ν, οὐδ ὲ ν, ἑστιαθ ὲ ν*, tab. IV. num. 6. e Cod. SGerm. 345. Vltimum exemplum, prout contextus verborum poscit, legi potest tam *εἶπ ε ν*, quam *εἶ-π α ς*. Quae ad *Gregor.* p. 143. citata sunt exempla commutationis syllabarum *εν* et *ας*, iis recte

accedet hoc Hesychii secundum Schowium p. 2. Ἀάσαψο· ἔβλαψας. Monstrum non poteris, vt opinor, neque facilius neque probabilius procurare, quam si, mutando ψ in τ, et ας in εν, corrigas Ἀάσατο· ἔβλαψεν. Antea legitur ἀάσατο passiua significatione, pro ἐβλάβη. Etiam εν et ε (v. quae de forma litterae ε in syllaba ας dixi) eodem ductu pingi possunt. Inde ratio patet scripturae *Κυπρόθεν* pro *Κυπρόθε*, *πάροιθεν* pro *παροιθε*, *κ. τ. λ.* v. *Gregor.* p. 166. Seculis ante inuentam artem typographicam proximis syllabam εν sic pinxerunt, vt in vocibus *μὲν, οὐδὲν, εἴπωμεν*, tab. IV. num. 7. e Cod. 133., ac passim sic, vt in voce ἔζωσεν, vbi εν simile est litterae Alpha.

Notam tachygraphicam syllabae εν nonnunquam neglexerunt. In notis ad *Gregor.* p. 254. suspicatus sum, σαωσ in Excerptis Apollonii Dyscoli mutandum esse in σάωσεν. Sed non nego, etiam e σαώσας nasci potuisse. Vtrum ipse Grammaticus scripserit, cum orationis series non doceat, pro certo non dicam.

Alia nota tachygraphica syllabae εν multum similis est litterae *Eta.* Confer voces ἐν τῇ cum voce μένων tab. VII. num. 17. e Cod. Paris. 133. Ideo confusa μὴ et μέν. *) v. *Epist.* p. 84. et *Gregor.* p. 576. not. o., vbi monui, Codicem Orionis Theb. perperam dare ἄμεν pro ἄμῃ, it. pag. 596.

---

*) Xenophon Hier. I, 28. ἂν μὴ ξένην γήμῃ. Pro μὴ cum alii legissent μὲν, factum est, vt nonnulli, vtrumque iungentes, scriberent ἂν μὴ μὲν ξένην γήμῃ. Mox corrigendum puto αἱ δ' ἀπὸ τῶν δουλων. Ibid. 26. nollem additum οὖν. Confer simillimum locum Oecon. XVI, 12. vbi non magis opus adiungi ἄρα. Schaef.

10. *syllabae* $\overline{\varepsilon\varrho}$. Hanc syllabam dixi ad *Gregor.* p. 5. tribus compendiis scribi.

Primum compendium, de quo iam Montefalconius Palaeogr. p. 345. s. egit, vide in vocibus *καθύπερθεν* et *περισσῶς* tab. IV. num. 7. e Cod. SGerm. 345. Haec nota similis est litterae Iota infra lineam productae: quapropter $\overline{\varepsilon\varrho}$ et $\bar{\iota}$ confusa sunt. Sic in Philostrato V. A. VI, 1. legitur *περαίνουσι* pro *πιαίνουσι*. v. *Epist.* p. 108.

Secundum compendium frequens est in Codice Hermog. 1983., nunc superscriptum, nunc adscriptum. Vide voces *ἐπείπερ, ὅπερ, διόπερ*, tab. IV. num. 7. et 8. Si pusillus calami ductus accedat, ex hoc $\overline{\varepsilon\varrho}$ fit $\bar{8}$. Ideo toties commutatae sunt syllabae $\overline{\varepsilon\varrho}$ et $\overline{ov}$, e. c. in $\overline{\pi\varepsilon\varrho}$ et $\overline{\pi ov}$. v. *Gregor.* l. c. Schol. Platon. p. 122. *ἄλλο μὲν τὸ ἅμα παραγίγνεσθαι, ὅπερ οὐκ ἔστιν ἐπὶ τῶν ἐναντίων εὑρεῖν, ἄλλο δὲ κ. τ. λ.* Omnes Scholiorum Platonicorum Codices, quos ego quidem norim, habent *ὅπου*, pro quo Ruhnkenius melius dedit *ὅπερ*. Verbum *περσίζειν*, de quo dictum in notis ad *Gregor.* p. 91., primum e scriptura Codicis Hermog. repraesentari iussi, deinde e Cod. SGerm. 249., vbi syllaba $\overline{\varepsilon\varrho}$ supra et infra lineam porrigitur.

Tertium compendium habet vox *ὥςπερ* tab. IV. num. 7. e Cod. Paris. 1741.

11. *syllabae* $\overline{\varepsilon\varsigma}$. Nota tachygraphica huius syllabae similis est apostropho, cui interdum duo puncta superscripta sunt, vt ab apostropho veri nominis distinguatur. Conf. voces *ἐπιτείναντες* tab. III. num. 1., *πρεσβύτις* tab. III. num. 14., *τινὲς* tab. IV. num. 3., *πυρῶδες* et *λαβόντες* tab. IV. num. 8. e Cod. Vatic. 305., cuius scriba apostrophum productiorem pinxit, quo notam syllabae $\overline{\varepsilon\varsigma}$ distingueret a compendio syllabae $\overline{\iota\nu}$. Vide voces *πράγμασιν* et *φύσιν* tab. IV. num. 14. Iam non mirum, vbi deessent duo illa puncta, ibi librarios notam syllabae $\overline{\varepsilon\varsigma}$ interdum habuisse pro vera

apostropho et hanc syllabam plane omisisse. Sic Codex *Gregorii* c. p. 20. dat *γυναῖκ'* pro *γυναῖκες*. Conf. *Epist.* p. 78. E contrario in Timaei Lex. Platon. init. legitur *τὰ παρὰ τῷ φιλοσόφῳ εἰρημένα .... ὄντ ες ἀσαφῆ*, quod debetur errori perperam ita legentis pro *ὄντ' (ὄντα) ἀσαφῆ*. v. *Append.* p. 12. sq. Haud raro nota syllabae *ες* in ipsam lineam immittitur. Sic factum in vocibus *ἰόντες* et *ἐξελόντες* tab. IV. num. 8. e Cod. Platon. 1807. Nonnunquam hoc *ες* male legerunt habueruntque pro syllaba *αι*. Scholiastes ad Platon. p. 185. *Εἴργοντες τὰ αὐτοῦ*] *Οὔτε διδάσκοντες λόγῳ τοὺς νέους, εἴργουσιν ἀκολασταίνειν, οὔτε βίᾳ κολάζονται*. E Cod. 1807. restituendum *κολαζοντες*. Vide hoc *κολάζοντες* tab. IV. num. 9. Pari modo *νεοχμοῦνται* in Etymologico Parisino natum est e *νεοχμοῦντες*. v. *Gregor.* pag. 545. E contrario in Aristide Vol. II. p. 486. vitiosum *ουκαθρέξοντες* recte mutatur in *οὐκ ἀφέξονται*. v. *Epist.* pag. 187. V. etiam Herodiani Fragm. Herm. p. 302., vbi Cod. August. male dat *οἱ σφάλλοντες* pro *οἱ σφάλλονται*. Conf. ibid. p. 317. item *Gregor.* p. 558. de voc. *μελεδῶνες* et *μελεδῶναι*. In Hesychii hac glossa, *Κίρκοι· κρίκοι, ἅρπαγες, πάντα τὰ ἐπικαμπῆ κίρκοι λέγονται*, dudum mihi placuerat scribere *ἁρπάγαι* pro *ἅρπαγες*. Nunc video, idem probari praestantissimo Coray ad Plutarch. Vol. II. p. 414. *Ἴσως γραπτέον*, inquit, *ἁρπάγαι καὶ πάντα τὰ ἐπικαμπῆ*, hac addita explicatione: *ἁρπάγη· ᾧ τοὺς ἐμπεσόντας τοῖς φρέασι κάδους ἐξαιρούμεθα, ὅθεν καὶ τὰ παρὰ τοῖς Γάλλοις harpeau καὶ harpon*. In participiis nonnunquam littera *τ* ante *ες* sic compendiose pictum omittitur. Vide quae dixi ad *Gregor.* p. 378. s. et exempla *ἄρσαντες*, *ἁρμόσαντες*, tab. IV. num. 9. ex Etymolog. Sorbon. Tale *ες* illatum in ipsum textum prorsus simile est compendio particulae *δὲ*, cum eaque confunditur. E. c. Etymologicum Paris. dat *ἀθρεῖον δὲ*, (sic, plenis integrisque litteris), *ἰδεῖν ἐπιθυμοῦντες*, pro

ἀθρείοντες, ἰδ. ἐπ. v. *Gregor.* l. c. Voces ibidem a typotheta minus recte expressae *θέντες, εἰπόντες, ἀναγινώσκοντες, ῥήτορες* secundum tab. VII. num. 17. corrigi possunt.

Vide etiam infra v. *Ἀππιανὸς*, et de similitudine inter *ες* et *ευ* sequentem articulum.

12. *syllabae ευ.* Haec diphthongus in vnciali scriptura passim sic pingitur, vt in voce *ἐπιτηδεύων* tab. III. num. 1. In minuscula scriptura Codicum seculi noni decimique *ευ* talem formam habet, qualem ostendunt voces *τεῦξε* et *εὐρώπη* tab. IV. num. 9. et 10. (e Cod. Palat. 398.), satisque prope accedit ad *ες*. Vide voces *δεσμὸν* et *εσχεν* ibid. e Cod. Palat. — *Epist.* p. 89. haec leguntur: „Incertus sum, an „Codex habeat *δευτερα* an *δέστερα*?" Sed Codice rursus inspecto intellexi, librarium scripsisse *τὰ δεύτερα*: quippe in syllaba *εστ* litteram *τ* propius ad syllabam *ες* admouet, vt apparet e vocibus *ἐς τὴν* tab. IV. num. 11. Berglerus ad Alciphron. III, 41.: „*ἐσθήματα*. MS. *ευθήματα*, error ex similitudine „pronunciationis." Imo ex similitudine ductus calami. Posterioribus seculis *ευ* sic formatum est, vt in vocibus *βασιλεύων* et *εὕρηνται* tab. I. num. 5. vnde orta confusio cum littera *Alpha*, de qua supra in hac littera dictum.

Librarius Codicis Apollonii Dyscoli 2548. *Theta* sic pingit, vt *ευ* referre videatur. Conf. vocem *συνθέτους* locumque *καὶ τὸ εὖ τῆς οὐσιας* tab. IV. num. 11. e Cod. Paris. 2423. Haec similitudo litterae *ϑ* cum syllaba *ευ* partim me mouit, vt scribendum suspicarer *θῶσθαι* pro *εὐῶ* . . . . in *Gregor.* pag. 357.

13. *syllabae ην.* Notam tachygraphicam huius syllabae discas e vocibus *τὴν Ἀχιλλεως τιμὴν* tab. II. num. 1. Vide etiam *διαστολὴν* tab. IV. num. 11. ex Etymolog. Sorbon. et *τὴν ἱερωσύνην, εἰς λέοντα τὴν ἐρωμένην* ibid. e Cod. Vatic. 305. Vltimus locus

sumtus est e Scholiasta Nicandri, corrigiturque *Epist.* p. 216. Supra (num. 7.) dixi, *ειν*, quod eodem sono pronuntietur, interdum plane sic pingi, vt *ην*. Idem valet de syllaba *ιν*. In Cod. Ven. Homer., SGerm. 345. etc. solus docet contextus verborum, vtrum *ην*, an *ιν*, an *ειν* legi oporteat. v. *Gregor.* p. 296. Scriptura quidem *τὴν κλέπτην ἀλώπεκα* Alciphron. III, 22. non aliunde repetenda est quam ex errore sic perperam legentis pro *τὴν κλέπτιν* *) *ἀλ.*, quod restituendum e Cod. Ven. B. et plerisque Parisinorum librorum. v. *Gregor.* p. 259. Porsonus ad Hom. Odyss. *Λ*, 58.: „Sciendum est, „*α* cum superscribitur in fine vocis, valde similem „esse contractioni ei, quâ significatur *ην* et *ιν*. *πᾶσα* „igitur corruptum est ex *πᾶσιν*, idque ex *ποσσιν*." Vere hoc Porsonum obseruasse, vt lector intelligat, voces *πᾶσα* et *πᾶσιν* ex mente viri eximii tab. IV. num. 12. repraesentari iussi. *ην* et *α* saepe commutata sunt. Eudocia p. 47. *εὐθὺς δὲ ὁ Ἡρακλῆς αἰσθόμενος, λαβὼν αὐτοὺς κατὰ κεφαλὴν, ἐπὶ ξυλῳ δεσμεύσας ἐβάσταζε.* Corrigendum: *λαβὼν αὐτοὺς, καὶ κατακέφαλα ἐπὶ ξύλου δεσμ. ἐβ.* Sic legitur in Nonno I, 39. De *κατακέφαλα*, locutione citerioris Graecitatis, vide Ducang. Glossar. p. 608. et Append. p. 96. item Niclas. ad Geopon. p. 661. et 698.

Si nota syllabae *ην*, vt e. c. in vocibus *τὴν* et *αὐτὴν* tab. IV. num. 12., connectitur cum littera antecedente, simulque pars superior angulosa, id quod calamo velociter currente semper fieri solet, ductu pingitur rotundo: *ην* facile habeas pro *ου*, et versa vice; nam vbi *αἱ καταλήξεις* vocum *ταχυγραφικῶς*

---

*) Femininum *κλέπτις* adde Lexicis. Item, si tanti videtur, aduerbium *κλεπτικῶς*, quo vsus est Eustathius ad Homer. Il. p. 811, 41. (733, 39.), et comparatiuum *κλεπτίστερος*, quem seruauit Suidas T. II. pag. 608. Schaef.

fiunt compendii, interdum pro syllaba *τοῦ* solum *τ̃*, adiuncto circumflexo, scribitur, vt factum e. c. in loco *τυφλοὶ γίνονται ὑπὸ τοῦ παγετοῦ* tab. IV. num. 12. e Cod. Vatic. 305. Schol. Venet. ad Il. *E*, 126. *τὸν δὲ θεασάμενον, παρακαλέσαι κἂν τῷ παιδὶ αὐτοῦ χαρίσασθαι τὴν ἀθανασίαν.* Ita Codex. Conf. Sturz. ad Pherecyd. p. 169. Villoisonus perperam legit *αὐτὴν* pro *αὐτοῦ*. E contrario ad Il. *A*, 93. edidit *οὔταρ· οὕτως ὀξεῖαν ἐπὶ τοῦ ου*, pro *ἐπὶ τὴν ου* (scil. *ἄρνησιν*), vt in Codice clare scriptum legitur.

14. *syllabae ης*. Notam huius syllabae tachygraphicam vidimus tab. I. num. 7. in *ἀμοιωης* et tab. III. num. 3. in *καταφανής*. Haec eius forma antiquissima est. Recentiorem formam videbis in *εἰρήνης* tab. IV. num. 5., in *πλήρης, τῆς γῆς*, iunctamque circumflexo in *τῆς ἀπειλῆς* tab. IV. num. 13. e Cod. Paris. 133. Iam supra (num. 8.) monui, *εις* nonnunquam sic scriptum esse, vt *ης*. Vide locum *οὐδεὶς φθόνος ἔσται* e Cod. SGerm. 249. Idem sciendum de syllaba *ις*, vt infra in hac syllaba docebo. Quod priore loco dixi compendium syllabae *ης*, passim, maxime iis in Codicibus, quorum scriptura est admodum minuta, e. c. in Cod. SGerm. 345., pro apostropho habuerunt, cum eaque confuderunt. In Alciphrone III, 28. Cod. Vind. B. dat *λέγουσ'* pro *λεγουσ*ˢ, i. e. *λεγουσης*, quod restituendum e Parisinis Codicibus. v. *Epist*. p. 78. et 164. E contrario in Cod. Constant. Porphyr. 2009. legas *Χαροποιότης ἄνακτος* pro *Χαρόποιό τ' ἄνακτος*. v. *Epist* p. 122. Schol. Ven. ad Il. *A*, 295. *κοινὸν τὸ ἐπιτέλλεο· καὶ ὁ γαρ περισσὸς ὁ ἑξ'. διὸ ἀθετεῖται.* Ita Codex (tab. IV. num. 13.). Ex *ὁ ἑξ'*, quae Villoisonus plane omisit, facio *ὁ ἑξῆς*. v. *Gregor*. p. 20.

Codicem Etymologici Sorbon. euoluens hoc vidi proprium illius libri, scribam eius passim compendio syllabae *ης* pro simplici *η* vsum esse. Vide loca *μεταφορικὴ ἡ λέξις* et *αἰδὼς καὶ αἰσχύνη διαφέρουσιν* (tab. VII. num. 18.), quibus multo plura

addi possent. Fortasse ex hoc more repetenda scripturae diuersitas citata ad *Gregor.* pag. 576. ὑδροῤῥοὴ pro ὑδροῤῥόης.

15. *syllabae* $\overline{\iota\nu}$. Vide notam syllabae $\overline{\eta\nu}$, cui si duo puncta superscribuntur, nascitur nota syllabae $\overline{\iota\nu}$. Conf. vocem τάξιν tab. III. num. 2. Saepissime autem duo illa puncta omittuntur, atque $\overline{\iota\nu}$ et $\overline{\eta\nu}$ solà serie orationis dignosci possunt. De nota syllabae $\tilde{\iota\nu}$ posterioribus temporibus vsitata, quam interdum in lineam ipsam immiserunt, consulat lector vocem ἔκπληξιν tab. IV. num. 14. ex Etymolog. Sorbon. In Codice Vatic. 305. nota syllabae $\overline{\iota\nu}$ sic efficta est, vt aliis in Codicibus compendium syllabae $\overline{\varepsilon\varsigma}$. Vide voces πράγμασιν, φύσιν, κατὰ διάλεξιν τῆς φράσεως, ibid. Vltimum exemplum sumtum est e Scholiis ad Nicandri Ther. v. 7., vbi editiones melius habent κατὰ διάταξιν τῆς φράσεως. Scilicet scriba Codicis 305. τ pro λ, et αξ pro εξ habuit. Hae quidem syllabae (conf. scripturae fluctuationem τετάξεται et τετέξεται in *Gregor.* p. 99.) per ignorantiam legentium saepius confusae sunt. Id quo clarius appareat, tab. IV. num. 14. et 15. voces ἀξιώσεως, ἐφυλάξατε, et ἐξηγεῖτο, ἐξῆς e Codice Hermogen. 1983. repraesentari iussi, vbi discrimen accurate indicatum est. Eodem modo confusae sunt syllabae $\overline{\alpha\zeta}$ et $\overline{\varepsilon\zeta}$, quippe discrimen inter eas intercedens multos fugit. Vid. tab. VII. num. 17. voces ἀζήμιος et πιεζόμενος e Codice Hermogen. 1983. In Suida v. αἱμασιὰ dederunt ἥρπαζον pro ἄρπεζον. v. *Gregor.* p. 511. Inspice hoc ἄρπεζον tab. VII. num. 19. e Cod. SGerm. 345.

16. *syllabae* $\tilde{\iota\varsigma}$. Nota huius syllabae a compendio syllabae $\overline{\eta\varsigma}$ non differt nisi duobus punctis superscriptis. Confer vocem διήγησις e Cod. Hermogen. 1983. tab. IV. num. 15. Sed illa puncta

saepissime desunt, vtque $\overline{\iota\varsigma}$ et $\overline{\eta\varsigma}$ dignoscas, in sola orationis serie situm est. In Scholiis ad Il. *E*, 299. Villoisonus legit *αλκης*, quod *αλκὶς* legendum erat. v. *Append* p. 30. Inspice locum *ἀπὸ του αλκὶς αἰολικοῦ*. Recentiorum temporum notam tachygraphicam syllabae $\overline{\iota\varsigma}$ ostendunt voces *τρὶς* et *πολλάκις* tab. IV. num. 16. e Cod. Vat. 305. Superscriptum $\overline{\iota\varsigma}$ librarii nonnunquam neglexerunt. Id qui probe sciret Albertius, Hesychii glossam corruptam, *Μύδης, γέροντος ἀδυναμια*, sic emendandam censuit: *Μύδησις, γ. ἀ.*, hac nota adscripta: „Malim . . . . *μύδησις*, quod ex solito „compendio ($\overset{s}{\sigma}$) in fine, dedit *μύδης*." Pari modo Etymologicum Sorbon. dat *Ἀλευρότης* (sic, pro *ἀλευρότησις*, *ἀλευρόττησις*), *ἡ κοσκινησις* *). In Etymolog. Paris. legitur *Ἀλευρότησις, ἡ κοσκηνισία* (sic), quod quomodo emendandum sit, nemo non videt. Vide de v. *αλευροττησις* Ruhnken. ad Tim. p. 80., vbi quod e Lex. SGerm. rhet. soph. MS. citauit *ἀλεύραττις*, item ex *αλευρόττησις* facillime corrumpi potuit.

17. *syllabae* $\overline{o\iota}$. Vetustissimam notam huius diphthongi ostendunt tab. IV. num. 16. voces *λοιπὰ* e Cod. Hermogen. 1983. et *κοινῇ* e Cod SGerm. 345. Recentiorem voces *ἡ μεντοι*, *ανευρισκοι* e Cod. Vat. 305. et *ποιεῖται* e Cod. Paris. 2551. Vbi syllaba $\overline{o\iota}$ non per compendium scripta esset, interdum confundebatur cum littera Alpha sic effecta, vt in *ἀναιρῶ* ibid. ex Etymolog. Sorbon. Secundum exemplum, prout contextus verborum poscit, *αλλα* aut *ἄλλοι* legi potest. In Timaei Lex. Platon. p. 28. *Ἀμφιθαλεῖς, ἀντὶ τοῦ ἀμφότεροι οἰκοθαλεῖς*, muto *ἀμφότεροι* in *ἀμφότερα*.

---

*) Substantiuum *κοσκίνησις* adde Lexicis: nisi forte scribendam *κοσκίνισις, παρὰ τὸ κοσκινίζειν*, quod suadere videatur alterum Etymologicum MS. SCHAEF.

v. *Append.* p. 15. De commutatione syllabae $\bar{οι}$ litteraeque $\bar{α}$ vide etiam ibidem citata Schaeferi Melet. Crit. p. 66.

18. *syllabae* $\overline{οις}$. In Codicibus Platon. 1807., Palat. 398. et SGerm. 345. haec syllaba per compendium sic scribitur, vt docent voces *τοῖς μὲν οὖν πολλοῖς, τοῖς κοινοῖς, τοῖς ἐχθροῖς,* tab. IV. num. 17. In vltimo exemplo nota tachygraphica syllabae $\overline{οις}$ paene congruit cum lineola superscripta, quae significat $\bar{ν}$ aut $\bar{α}$. Vide tab. III. num. 1. et tab. IV. num. 12. Posterioribus temporibus, cum angulosus ductus in rotundum transiret, syllaba $\overline{οις}$ sic pingebatur, vt in vocibus *τοῖς ἰχυροῖς χώροις, σπληνικοῖς, τοῖς ποταμοῖς* e Cod. Vatic. 305. Haec etiam nota, quando in membranis semievanida esset aut oculos minus feriret, nonnunquam pro apostropho habita cum eaque confusa est. Exemplis citatis *Epist.* p. 78. hoc accedat. Schol. Platon. p. 183. *μέτρον δ' ὁ πᾶς αἰὼν, μέτρον καὶ ὁ πᾶς χρόνος ἄλλοις. ὁ μὲν τῆς τοῦ νοητοῦ ζωῆς κ. τ. λ.* Codex Paris. 1807. habet *μέτρον ἄρα* (hanc vocem non dedit Ruhnkenius, quod notam eius tachygraphicam non intellexisset is, qui Codicem in illius vsum contulit: v. infra in v. *ἄρα*:) *καὶ ὁ πᾶς χρόνος. ἀλλ' ὁ μὲν τῆς κ. τ. λ.*

19. *syllabae* $\overline{ου}$. Huius syllabae duplex compendium est. Nam indicatur aut lineolâ superscriptâ, quae ex regula duplo longior est accentu graui typothetarum nostrorum: conf. *φράσον* tab. III. num. 10. et *ἀράμαιον* ibid. num. 16.: aut superscripto $\bar{ο}$, quod etsi plerumque compendium est syllabae $\overline{ος}$, tamen a nonnullis librariis etiam ad significandam syllabam $\overline{ου}$ vsurpatur.

Priorem notam saepe habuerunt pro ipso accentu graui, ideoque syllabam $\overline{ου}$ neglexerunt, vbi legi eam oporteret. Sic in Phrynicho MS. reperias *τινὸσ* pro *τὴν νόσον, δὲ* pro *δέον.* v. *Epist.* p.

262. Nec raro lineola illa oculos plane fugit, scripseruntque, vt in Apollonii Lex. Homer., *λείψαν* pro *λείψανον*, *λέγομεν* pro *λεγόμενον*. v. *ibid*. p. 263. Confer quae ad *Gregor*. p. 18. et 331. dixi.

E contrario syllaba *ου* vocibus passim intempestiue addita est, quod accentus grauis pro nota eius tachygraphica haberetur. Sic Codex SGerm. 345. in Phrynicho dat *τεμαχημένον* pro *τεμάχη μὲν*, v. *Epist*. p. 262., et Codex Gregorii *Πελοποννησιστιον* pro *Πελοποννησιστὶ*, v. ad *Gregor*. p. 331. Eiusdem commatis est *ibid*. p. 365. citatum *τουτεῖον* pro *τουτεί*. Saepe *ου* etiam ibi male additum est, vbi accentus grauis non esset causa erroris. Sic factum in *οἶον* pro *οἶ*, v. *Epist*. p. 208., in *ἀδεῖνον* pro *ἀδεῖν*, v. *ibid*. p. 263. Conf. not. ad *Gregor*. p. 332. vbi plura exempla collecta sunt.

Si lineola illa syllabam *ου* significans ductu calami potius recto quam obliquo scribitur, id quod tachygrapho lineas ad amussim non exigenti facile accidit, non mirum, si quis eam habeat pro lineola significante *α*, legatque *α*, vbi *ου* legi oporteat. Sic legerunt *οἶα* pro *οἶον*. v. *Epist*. p. 208. Neque desunt exempla erroris contrarii. Sic qui in Ruhnkenii vsum apographum confecit Scholiorum Platonicorum, *στέρνον* pro *στέρνα* scripsit p. 191. Nam Codex 1807., vnde locus ille sumtus est, habet *CTÉPN̄*.

Posterior nota syllabae *ου* non rara est in Codice SGerm. 345. E. c. in Apollonio v. *ἀμαθύνει . . . ἀπὸ τοῦ ἄμαθον εἶναι ἀνεπίγνωστον τῃ ποσότητι:* v. *ἠμαθόεντος, ἤτοι τοῦ ἄμαθον πολλὴν ἔχοντος:* v. *ἄνα . . . . σέβας δέ σε θυμὸν ἱκέσθω*. v. Tab. IV. num. 17. et 18. et *Gregor*. p. 22. et 303. not. (*). Inde accidit, vt interdum legerent *ος*, vbi legendum esset *ου*. Sic cum Villoisono credo in Apollonio p. 2. *ἀκολουθουν τὸ ὁμοκέλευθον* legendum esse pro *ὁμοκέλευθος*. v. *Gregor*. p. 344. In Etymolog. M. v. *ἄριστος* corrigo *τὸ δεῖπνον* pro *τὸ δεῖπνος*. v. *Gregor*. p. 22. Grae-

ci enim non dicunt *τὸ δεῖπνος*, genit. *δείπνους*, sed *τὸ δεῖπνον*, et *ὁ δεῖπνος*. v. *Append.* p. 22. et Schaefer. *ibid.* p. 61. Masculinum *ὁ δεῖπνος* Graecum esse, male negauit Heusingerus, cum eoque De Furia, qui Codicem Florentinum sequi debebat. V. huius Fabulas Aesopicas P. I. p. 42. sq.

20. *syllabae ος.* In syllaba *ου*, de qua modo egi, dictum est, notam tachygraphicam syllabae *ος* esse Omicron superscriptum; qua nota cum nonnulli librarii pro syllaba *ου* vsi sint, non mirum, passim *ου* loco syllabae *ος* lectum esse. In Etymolog. M. p. 443, 33. corrigo *θάτερος* pro edito *θάτερον*. v. *Gregor.* p. 302. sq. Interdum hoc *ο* cum littera cui superscriptum est connectitur. E. c. in voce *σύνδεσμος* tab. IV. num. 18. e Cod. Apollon. Dyscoli. Alius modus scribendi syllabam *ος* apparet e vocibus *ἔμπειρος* et *ἀσκούμενος* ibid. e Cod. SGerm. 345. Recentiorum temporum notam syllabae *ος* in voce *ἄπειρος* ibid., perinde vt plura alia compendia, quorum in hac Commentatione mentio fit, satis norunt, qui vetustiores typos cognitos habent.

Cum *ο* et *υ* facile commutentur (v. supra), factum est, vt etiam *ος* et *ου* confunderentur: nam posterior syllaba, id quod articulus proxime sequens docebit, *ταχυγραφικῶς* significatur superscripto *υ*. In *Appendice ad Epistolam Criticam*, ibi vbi notas ad Timaei Lexicon Platonicum euulgaui, monere oblitus sum, Ruhnkenii coniecturam p. 208. legentis in Etymolog. M. *Πάρνηθος* pro *Παρνήθου* confirmari auctoritate vnius Etymologicorum Parisinorum. In Timaeo ipso Ruhnkenius recte corrigit *Πάρνης* pro *Παρνησὸς*, quae vitiosa scriptura etiam in editis Scholiis ad Platon. p. 210. occurrit: sed Cod. 1807. satis clare scriptum habet *Πάρνης*, alterumque illud debetur socordiae perperam legentis genuinam scripturam. In iisdem Scholiis ad Platon. p. 203. eidem debe-

tur socordiae *Ὠγύγος*: nam Codex recte habet *Ὠγύγου*. V. etiam Bentlei. ad Callimach. p. 423. Ern. Hesychius secundum Schowium p. 548. habet: *Μυδροκτύπος, χαλκέως*. Musurus correxit: *Μυδροκτύπος, χαλκεύς*. Sed eodem iure corrigas: *Μυδροκτύπου, χαλκέως*. Nam *μυδροκτύπου* haud difficilius adeoque, vt opinor, facilius transit in *μυδροκτῦπος*, quam *χαλκεὺς* in *χαλκέως*.

Si syllaba *ος* non *ταχυγραφικῶς*, sed integris scribitur litteris, et Sigma vnciale (C) ad litteram *ο* tam prope admouetur, vt illam contingat, tale *ος* persimile fit litterae Alpha (tab. III. num. 16.): quae causa est, cur *ος* et *α* non raro commutata sint. Huius confusionis rationem primus, quod meminerim, aperuit Porsonus ad Euripid. Hecub. v. 788.: eademque tam manifesto patet, vt ad eam declarandam non opus sit exemplis aeri incisis. In *Gregor*. p. 458. Cod. c. *ἔτυμα* dat pro *ἔτυμος*. Plura huius confusionis exempla ad h. l. collegi. V. etiam Schaefer. p. 413. et 498. In Etymolog. Paris. perperam legitur *λαῦρος* pro *λαυρα*, v. *Gregor*. p. 506., in Orione *μῶμα* pro *μῶμος*, v. *ibid*. p. 584. Hic addo, vt rationem reddas confusionis syllabae *ος* litteraeque *α*, non semper recurri oportere ad causam a Porsono indicatam: nam passim propterea confusae sunt, quia syllabae finales vocum a tachygraphis omissae male supplerentur. E. c. in loco Etymologici M. citato ad *Gregor*. p. 458. Codex Parisinus dat *ἀπολυθεν* (superscr. *τ*), quod tam *ἀπολυθέντα* quam *ἀπολυθέντος* significare potest. In Schol. Ven. ad Il. *B*, v. 269. Villoisonus edidit *σημαίνοντος*. Sed Codex habet *μησημαίνον* (superscr. *τ*), i. e., vt series orationis ostendit, *μὴ σημαίνοντα*. v. *Gregor*. p. 297. *)

---

*) Adde exemplum, quod supra in compendio τοῦ *Ε ψιλοῦ* commemoratum est. SCHAEF.

21. *syllabae ου.* Qua adhuc vtimur nota huius diphthongi (ȣ), propius si intuearis, nihil aliud esse intelligas, quam ο habens superscriptum υ. Conf. vocem *δούλους* tab. V. num. 1. e Cod. Platon. 1807. Simili compendio pingitur diphthongus *ευ*, vt apparuit e voce *ἐπιτηδεύων* tab. III. num. 1. Hoc ȣ in scriptura tam vnciali quam cetera occurrit, passimque iam grande est, vt supra et infra lineam porrigatur (tab. IV. num. 7.). De confusione eius cum littera χ in Cod. SGerm. 345., recentioribusque temporibus cum diphthongo *ει*, iam supra in littera χ inque syllaba *ει* egimus. Tab. V. num. 1. illud *ου* repraesentat, quod scriba Codicis Palat. 398. in Antonino Liberali eorum margini capitum appinxit, vbi desunt nomina scriptorum, e quibus Antoninus Excerpta dedit. v. *Epist.* p. 140. De similitudine notae ȣ cum syllaba *ερ* v. supra in hac syllaba.

Non minus frequens, quam illud ȣ, alia est nota iam in syllaba *ος* commemorata, quando, ο plane omisso, solum υ antecedenti litterae superscribitur. Confer voces *οἴκου, τοῦ Ἀνδοκίδου* tab. V. num. 1. e Cod. SGerm. 345. Quod in *Append.* p. 13. commemoraui *ἀκριβῶς σου*, sic pictum mihi finxi, vt e sequenti exemplo apparet. Tale *ου* nunc cum *ας*, nunc cum *ος* confuderunt: qua de re supra (5. et 20.) dixi. In Scholiasta Homerico Villoisonus saepius confudit *ου* cum *ων*, i. e. υ cum ⌒, quod certam notam discriminis horum compendiorum animo informatam non haberet. E. c. ad Iliad. *Α*, 532. edidit *στοιχείου ἑνὸς του τῆς τρίτης συζυγίας*, pro *τῶν τ. τρ. σ.* v. *Gregor.* p. 161. Porro ad Iliad. *Α*, 569. *εἰ γὰρ ἦν* (*τὸ καθῆστο*) *ἐκ τοῦ ἧμαι, ὡς ἀπὸ τοῦ εισμι* (sic), *ἀνεδίδου τὸν τόνον.* Corr. *ὡς ἀπὸ τῶν εἰς μι.* E contrario ad Iliad. *Α*, 171. *ἐπὶ τὸν τῶν Δαναῶν θυγατέρων γάμον.* Leg. *τῶν Δαναοῦ.* Conf. *Append.* p.

22. Denique $\bar{\upsilon}$ superscriptum, vbi per errorem scribae inuasit locum litterae $\bar{o}$, etiam solam vocalem $\bar{o}$ significare potest: vt non semper de syllaba $\overline{o\varsigma}$ cogitandum sit. Schol. Ven. ad Iliad. *Α*, 519. *κατεκειν* (with υ superscript) (sic) *καιροῦ*, pro quibus Villoisonus *κατ᾽ ἐκεῖνον χρόνον* edidit. Corrigo *κατ᾽ ἐκεῖνο καιροῦ*. Sic loquitur idem Scholiastes ad Il. *Α*, 590. *Β*, 104. multisque aliis locis. Idem dat Cod. Venet. in Scholiasta Luciani Vol. II. p. 679. pro *κατ᾽ ἐκείνου καιροῦ*. Phrynichus quidem Eclog. p. 122. vituperat phrasin *κατ᾽ ἐκεῖνο καιροῦ*: sed in Scholiastarum scriptis frequentissima est. Conon eadem vtitur p. 4. (ed. Kann.): in eodemque p. 7. (vbi editiones habent *κατ᾽ ἐκεῖνον δὲ καιρὸν*) Codex Vatic. 19. pariter dat *κατ᾽ ἐκεῖνο δὲ καιροῦ*. *)

22. *syllabae* $\overline{ουν}$. Haec syllaba in scriptura et vnciali et cetera *ταχυγραφικῶς* sic pingitur, vt phrasis *τοῖς μὲν οὖν πολλοῖς* tab. IV. num. 17., vocesque *ἐποιοῦντο, διῄρουν, καλούντων*, tab. V. num. 1. ex Etymol. Sorbon. ostendunt. Rarissime nota huius syllabae superscribitur, vt in voce *ἤγουν* tab. VII.

---

*) Add. quae obiter scripsi ad L. Bos. Ellips. p. 552. Etiam in Thom. Mag. olim perperam edebant *κατ᾽ ἐκείνου καιροῦ*. V. not. ad p. 502. coll. Dukeri praefat. ad Thucydid. * * * * * 2. Verissime monetur, hanc locutionem Scholiastis admodum vsitatam esse. Sic Schol. MS. ad Aristophan. Nub. v. 710. Br. *ἐπειδὴ οἱ Ἀθηναῖοι καὶ οἱ Κορίνθιοι κατ᾽ ἐκεῖνο καιροῦ πόλεμον εἶχον.* Sed non minus crebro vsu teritur ab aliis scriptoribus, iisque fere temporum recentiorum. Eusebius Hist. Eccl. II. c. 14. in. *Τοιούτων κακῶν πατέρα καὶ δημιουργὸν τὸν Σίμωνα κατ᾽ ἐκεῖνο καιροῦ κ. τ. λ.* Photius Bibl. c. 1313. extr. *κατ᾽ ἐκεῖνο καιροῦ χωρίζεσθαι.* Eiusdem Excerpta ex Agatharchide p. 35. Huds. *ταύτας κατ᾽ ἐκεῖνο καιροῦ οἱ ἐπιχώριοι κ. τ. λ.* Marcellinus de Thucyd. p. 6. med. *εὐδοκιμούσας κατ᾽ ἐκεῖνο καιροῦ παρὰ τοῖς Ἕλλησι.* Schaef.

num. 19. e Cod. SGerm. 345. fol. 161. in recentiori scriptura marginis exterioris. In vnciali alphabeto ουν parum discrepat a compendio syllabae CAI. Vide vocem ἡγήσαιτο tab. III. num. 15., pro qua male legerunt ἡγουντο. v. *Gregor.* p. 82. In minuscula scriptura ουν nunc syllabae αι compendiose scriptae, nunc litterae Rho, nunc notae tachygraphicae diphthongi ει simile est.

Syllabae αι compendiose scriptae, quando parva rotunditas compendii syllabae ουν atramento expleta est. Hac de causa in Etymolog. Sorbon. βαι plene integrisque litteris scriptum legitur pro βουν. Vide quae supra in syllaba αι a) scripsi.

Litterae Rho (ϱ). Sic in Apollonio p. 26. Villois. Codex SGerm. 345. dat καὶ οὖν οἵπεϱ τὸ πάϱος γε (Iliad. *T*, 42.) pro καί ϱ̓ οἵπεϱ κ. τ. λ. E contrario p. 40. legitur ἡ δ' ἐπεί ϱ̓ ἄμπνυτο (Iliad. *X*, 475.) pro ἡ δ' ἐπεὶ οὖν ἄμπνυτο, tab. V. num. 2. Codex Hesychii habet Ζωανηϱές· ἀνὴϱ πϱὸς ζωὴν, quae sic corriguntur: Ζωαϱκές· ἀϱκοῦν πϱ. ζ. Nimirum vitiosum ἀνὴϱ soli debetur errori perperam legentis genuinam vocem ἀϱκοῦν. Nam ν et ϱ (v. supra Ny), η et κ (v. supra Eta), denique ϱ et ουν plurimum inter se similitudinis habent, ideoque facile commutari possunt. v. *Gregor.* p. 112. Voces has, ἀνὴϱ et ἀϱκοῦν, tab. V. num. 2. secundum ductus scribarum decimi seculi, quo commutatio illa videtur facta esse, repraesentari iussi, vt lectores de similitudine earum ipsi iudicent.

Notae tachygraphicae diphthongi ει. E. c. in *Gregorio* p. 111. Cod. a. dat ωφελεῖται loco rectioris ὠφελοῦνται. Conf. *Gregor.* p. 82., vbi commemoratur falsa in Apollodoro p. 274. scriptura ἐζήτει pro ἐζητουν. E contrario legitur in Synesio ἐστύγουν pro ἔστυ, ει, v. *Gregor.* p. 112., et in Cod. Ven. ad Iliad. *Δ*, 52. συνεμάχουν pro συνεμάχει, quod Villoisonus ex ingenio mutauit. Vide etiam

in syllaba ως de confusione verbi συκοφαντεῖται cum verbo συκοφαντοῦντα.

23. *syllabae* ους. Vide voces καὶ τοὺς λόγους tab. II. num. 3. Nota huius syllabae nunc superscribitur, nunc adscribitur. Plura eius exempla dant tab. V. num. 2. et 3. voces ἀγγέλους e Cod. Paris. 133., τριχοφόρους ἤτοι χοίρους e Cod. Vatic. 305., συμμάχους, κρατους e Cod. Paris. 1741., τοὺς οἰωνοὺς e Cod. SGerm. 345., Οἰδίπους ex Etymol. Sorbon. In Eudocia Villoisonus vocis Ἡρακλέους syllabam postremam, ους, confudit cum ως, deditque Ἡρακλέως, quoties syllabam ους per compendium scriptam reperisset. Vide hoc ipsum Ἡρακλέους tab. V. num. 4. et quae in Epistola ad Bredowium, Epistolis viri doctissimi Parisinis inserenda, scripsi. Conf. *Append.* p. 18., vbi Schaeferus monet, vitiosam formam Ἡρακλέως nusquam sibi lectam esse. Reperias eam e. c. in Antigon. Caryst. cap. 146. *) e lectione Cod. Palat., in Alciphron. III, 38. e lectione Cod. Vindob. (ed. Wagn.), aliisque locis. E contrario Villoisonus in Eudocia p. 99. legit φερωνύμους, cum deberet, id quod Codex habet, φερωνύμως (tab. V. num. 4.). Sic iam Friesemannus Collect. Crit. p. 192. correxit, in accentu tamen ponendo lapsus, quippe perperam scripsit φερωνυμῶς. De Codice SGerm. 345. monere iuuat, notam eius

---

*) De hoc Antigoni loco expromam, quae alio tempore Bastius per litteras mecum communicauit. „Codex habet, non Φαινεῷ, vt ediderunt, sed Φαινεῶι. Lege igitur Φενεῷ. Mox ἀνατιθέντας mutandum in ἀνατεθέντας, quod miror neminem adhuc monuisse." Iisdem in litteris indicauit mihi gemellum Villoisoni errorem in Eudocia p. 216. Ἰφικλέως dantis pro genuina Codicis scriptura Ἰφικλέους. Denique monuit, formam satis insolentem genitiui vocis Ἡρακλῆς citari a Grammatico Hermann. p. 470., vbi haec legantur: εο εἰς ου, Ἡρακλέος Ἡρακλοῦς. SCHAEF.

tachygraphicam syllabae ους formâ proxime accedere ad Kappa superscriptum, quod librarius vsurpauit ad voces in ικος compendiose scribendas. Hoc fugit Villoisonum, cum in Apollonio p. 704. ederet *τοὺς ἑλκυςικοὺς λίθους*, hac nota adscripta: *mallem ἑλκυςούς.* Sed Codex ipse dat *ἑλκυςους*, vt nemini non apparet, qui scripturam eius satis cognitam habeat. V. tab. VII. num. 19.

24. *syllabae ων.* Vetustissimam notam huius syllabae discas e v. *Λοκρῶν* tab. III. num 16. e Cod. 1807. Posterioribus temporibus angulosus ductus mutabatur in rotundum, syllabaque ων sic pingebatur, vt ostendunt voces *τῶν τεθνηκότων* tab. III. num. 4. et *ὁ τῶν ξένων ἡγεμὼν* tab. V. num. 4. e Cod. SGerm. 345. Hoc ων e. c. in minuta huius Codicis scriptura ita comparatum est, vt, si inuerteris, notam syllabae ου videre tibi videaris. Itaque Villoisonus, qui discrimen ambarum notarum parum haberet cognitum, saepius alteram cum altera confudit. Vide quae supra in syllaba ου dixi. Seculo decimo tertio et sequentibus nota syllabae ων interdum ductu admodum grandi pingebatur. Vide voces *βασιλεύων* tab. I. num. 5., *τῶν ἁρμάτων* tab. V. num. 4., denique tab. V. num. 5. *πρεσβυτέρων ἀδελφῶν, σωματικῶν*, e Cod. Paris. 133. In vocibus *ἀδελφῶν* et *σωματικῶν* circumflexus cum nota syllabae ων connexus est.

Tam in voce *Λοκρῶν* tab. III. num. 16., quam in verbis *τῶν ξένων ἡγεμὼν* tab. V. num. 4. nota syllabae ων refert circumflexum, cuius vetustissimam formam angulosam in v. *πολιτεῖαι* tab. IV. num. 2., recentioremque rotundam in v. *ἐντεῦθεν* et *εἶπεν* tab. IV. num. 6. cernere licet. Haec similitudo aut potius perfecta congruentia compendii syllabae ων ac circumflexi in causa fuit, cur librarii passim ων legerent, vbi solus obtineret circumflexus, ideoque voces intempestiue augerent

syllaba *ων*. Sic Cod. SGerm. in Timaei Lex. Platon. dat p. 160. *κοειν ῶν* pro *κοεῖν*, et p. 227. *πυρώνων* pro *πυρῶν*. Pariter Villoisonus in Schol. ad Iliad. *A*, 535. legit *μετὰ στοιχείων* pro *μεταστοιχεῖ*: hoc enim accentu in Cod. Ven. scribitur pro *μεταστοιχεί*. v. *Append*. p. 22. Eodem referendum *χειρόνων* pro *χεῖρον* in Liban. IV. p. 946, 1. Scilicet cum circumflexus syllabae *ει* proprius magis vergeret ad syllabam *ρον*, quam ad *ει*, visus est nota esse tachygraphica syllabae *ων*. Locum Libanii corruptum, *ἰδεῖν ἐντεῦθεν ὅτι χειρόνων ἕξει τὰ πράγματα τοῖς Ἀχαιοῖς, οὐ προτιμῶντα*, Reiskius felicissime sic correxit: „*εἰ δὲ ἐντεῦθεν* „*ἔτι χεῖρον ἕξει κ. τ. λ. pensi non facientem*, „*si hoc pacto fiat, vt res Graecorum adhuc etiam* „*magis pessum eant.*" E contrario Villoisonus in Apollonio (v. *ἁρματροχιή*) *τροῦ* legit pro *τροχῶν*, quod *χ* pro *ȣ* (v. supra in *χ*) notamque syllabae *ων* pro circumflexo habuisset. v. *Append*. l. c. Interdum nota syllabae *ων* in legendo plane neglecta est. Sic Schol. Platon. p. 203. *Ἄργει* habet pro *Ἀργείων*, v. *Append*. p. 48., et Hesychius *γαιων* pro *γαιώνων*, v. *Gregor*. p. 224.

Si nota syllabae *ων* tam grandis est, vt in voce *πρεσβυτέρων*, haud raro fit, vt acutus, qui syllabae est antecedentis, per illam notam porrigatur. Vide voces *καλούντων* tab. V. num. 1., *Ὠρίων*, *βουκόλων* tab. V. num. 5. e Cod. Vatic. 305. Minus recte Montefalconius Palaeogr. p. 346. col. 3. v. 11. notam syllabae *ων* vna cum acuto habuit pro simplici compendio huius syllabae. Tale *ων* cum acuto pertranseunte simile est litterae *χ* superscriptae, cum eaque confunditur Alciphron. III, 43., vbi editiones recte dant *Στρουθίων*, sed Cod. 2720. *Στρούθιχος*, id quod apparet ex accentu super *ου* scripto. Vide hoc ipsum *Στρούθιχος* tab. V. num. 5., quod manifesto debetur errori perperam sic legentis. v. *Gregor*. p. 293. Sin acutus notam

syllabae ωυ non pertranseat, sed modo contingat, λ superscriptum te cernere opineris. Haec causa mihi videtur diuersitatis scripturae *Θέων* et *θέλει* in Etymolog. M., de qua Koenius ad *Gregor.* p. 368. loquitur. Vide vocem *Θέων*, sic, vt opinor, repraesentatam, vt picta fuit, quando cum *θε* (*θέλει*) confunderetur, tab. V. num. 5. Similis confusio reperitur in Etymolog. Paris. 2636. v. *Κορωνὸς*, cuius corrector *Ἀρχίων* dedit pro rectiori *Ἀρχίλοχος*, quod etiam in Etymolog. M. p. 530, 28. legitur. Nimirum Lambda superscriptum in *ἀρχι* (quod est compendium nominis *Ἀρχίλοχος*) habuit pro nota tachygraphica syllabae ωυ.

25. *syllabae ως.* In Cod. Platon. 1807. et Palat. 398. haec syllaba tali nota scribitur, qualem ostendunt voces *ἐτῶς*, *ἀλόγως*, *νεμήσεως* (pro qua in Schol. Platon. p. 161. male ediderunt *νεμέσεως*) tab. V. num. 6. Saepissime hoc ως in ipsam lineam immittitur. Vide *ὡς διαιροῦσα* e Cod. Platon. 1807., *ὥςπερ*, *ὥςτε*, *ὡς καταφρονῶν* e Cod. SGerm. 249., *ὡς καὶ ἐν ἀρχῇ* e Cod. Paris. 1741. In minuta scriptura Codicis SGerm. 345. ως sic pictum est, vt in v. *ἐμπείρως* et *δόσεως* tab. V. num. 7. Xylander notam syllabae ως in Cod. Palat. 398. habuit pro apostropho. v. *Epist.* p. 77.

Varia compendia huius syllabae iam in Epistola ad Bredowium percensui. Nunc addam haec:

Ὡς, inprimis in scriptura Cod. Platon. 1807., SGerm. 249. aliorumque, simile est litterae Eta sic scriptae, vt in *ὀξυτητα* et *προςθήκης* tab. V. num. 7. e Cod. Hermogen. 1983. Hanc ob causam ως et η commutata sunt. Sic in Erotiano *ἐκπατίη* soli debetur errori perperam legentis genuinum *ἐκπατίως*. v. *Gregor.* p. 567. Schol. Platon. p. 218. *ἡ γὰρ ψυχὴ ἐλέγετο.* Cod. 1807. dat *ὡς γὰρ ψ.*, quo spectat quod sequitur, *οὕτω καὶ κ. τ. λ.* Ibid. p. 157. *τὸ ψεῦδος φοινικικόν φησιν ἀπὸ τῶν κατὰ τὸν δράκοντα, καὶ τους Σπαρτοὺς, καὶ Κάδμον*

ψευδῆ λεγομένων. Pro ψευδῆ Cod. 1807. recte dat ψευδῶς. Argument. Aeschin. περὶ τῆς παραπρεσβ. (Vol. III. p. 187. Reisk.) τοῦ κινδύνου τὸ μέγεθος (add. δεικνύων), καὶ ὡς ψεῦδος συκοφαντοῦντα. Sic vulg. Codex Helmstad. ap. Reisk. Vol. IV. p. 835. dat ψευδῆ. Sed genuinum est, quod Wolfius coniecit, ψευδῶς συκοφαντεῖται. De confusione syllabarum ουν et ει v. supra. Schol. Platon. p. 39. ἣ καὶ ἐν Φαίδρῳ λέγεται. Codex 1807. ὡς καὶ κ. τ. λ. Fateor, ὡς esse posse interpretamentum particulae ἣ (conf. Boissonad. ad Eunap. p. 191. sq.): sed ὡς et ἣ etiam ob similitudinem notarum tachygraphicarum confundi potuerunt.

Posterioribus temporibus ως sic scripserunt, vt in v. καθὼς, ἕως τῆς ἡμέρας, ἁπαλῶς, πανηγύρεως, tab. V. num. 8. et 9. e Cod. Paris. 133., ὁμολογουμένως ibid. e Cod. Paris. 2423. Idem hoc ως, connexum cum antecedente littera, videbis in vocibus θηλυκῶς, γραμμικῶς, συνεχῶς, tab. III. num. 13. et 14., et in φερωνύμως tab. V. num. 4., vbi habuerunt pro syllaba ους. Vide supra in hac syllaba. Saepissime ως cum καὶ confunditur, ac versa vice, quandoquidem ambae voces similibus pinguntur notis, vt docet tab. V. num. 9. e Cod. 2423. et phrasis καὶ γὰρ ὡς ἀληθῶς ἔσται ex Etymolog. Sorbon. v. *Gregor.* p. 24. Voces ibidem citatas e Scholiis Venetis ad Homerum, φῶ, τὸ φαίνω, ἀναδιπλασιασμὸς πεφάσσω, καὶ πλεονασμὸς παιφάσσω, οἱονεὶ φανερῶ, ὡς πταίνω, παπταίνω· πάσσω, πάλη, παιπάλη, tab. V. num. 7. 8. et 9. repraesentari iussi. V. etiam *Gregor.* p. 201. etc.

c. *integrarum vocum.*

Horum compendiorum in Codicibus haec ratio est. Scriptâ litterâ initiali, aut aliquot de prioribus litteris, superscribitur littera de medio aut de fine sumta, omittiturque vltima syllaba aut residua vocis pars, qui defectus ex sensu et serie orationis supplendus est. Hinc oritur longe maximus in legendis Codicibus numerus difficultatum, quoniam

tales tachygraphorum notae ad certas quasdam regulas reuocari vix possunt. Adde quod accentus, fidus ille dux viae, interdum omissus est: qui vbi in *huiusmodi* compendiis deest, haudquaquam ideo cogitandum de vocis corruptela. Villoisonus quam peruerse senserit de compendiis integrarum vocum, satis docet tabula VII. Apollonii Lexico Homerico addita. Quas enim in illa commemorauit syllabas *χος, χου, χης, χῇ, χας, χους, χια*, nullo modo poterant in *tabulam terminationum* inferri, quippe huiusmodi syllabae finales in compendiis plane omissae sunt, lectorisque est periti et diligentis tales defectus sic, vt series poscit orationis, supplere. $\overset{χ}{\text{Ἀρισταρ}}$ sane potest *Ἀρίσταρχος* significare: sed significat etiam *Ἀρίσταρχον* et *Ἀρίσταρχε*, quemadmodum $\overset{χ}{\text{Ἀριστάρ}}$ non tantum valet *Ἀριστάρχου*, sed etiam *Ἀριστάρχῳ*, *Ἀριστάρχειος* etc. Ibidem dicitur, Eta superscriptum cum acuto esse notam tachygraphicam syllabae $\overline{νης}$. Falso. Nam in exemplo citato $\overset{Ή}{\text{εἰρ}}$ nihil amplius quam Eta mediae syllabae superscribitur, plane neglectâ syllabâ finali *νης, νῃ, νην* etc., quam in legendo oportet ita suppleri, vti poscit sensus verborum. Quod si accentus impositus esset syllaba $\overline{ει}$ (sic, $\overset{Η}{\text{εἴρ}}$), haberemus solennem notam verbi *εἴρηται*. Verius, qui inter Germaniae Philologos Codicum legendorum peritiâ non postremus fuit, Reiskius de Codice Gregor. Corinth. Comment. ad Hermogen. (Orator. Gr. Vol. VIII. p. 881.): „Negotii „haud parum legenti cuique creabit festinatio, „quâ vsus librarius, omnium paene vocabulorum „caudas amputauit, h. e. vocabulis ad medium ex„aratis literas superposuit indicaturas exitus seu „terminationes eorum, e. c. $\overset{τ}{\text{του}}$. quod signum cum „possit perinde accipi pro *τούτου* et *τούτῳ* et *τοῦ*„*τον* [add. et *τοῦτο*], et *τούτων*, et *τούτοις* et *τού*„*τους*, et e denis certe vocabulis quibusque sena

„quaeque ad hunc modum exarata sint a capite „opusculi ad calcem, facile existimatu est, quam „impedire morarique debeat haec secordia vel peri„tissimum quemque atque attentissimum lectorem. „Codicum graecorum, quotquot tractaui, omnium „nullus tam crebris et tantum dubitationis relin„quentibus abbreuiaturis horruit, atque hic vnus, „vt valde verear, ne in integrandis atque velut ex„planandis illis compendiis passim locorum a vero „aberrauerim etc.“

Priusquam singulas voces percensere aggredior, de quarum compendiis in *Epist. Crit.* et in notis ad *Gregor.* dictum est, necessarium puto, ne quis in litteris superscriptis erret, in antecessum generatimque monere, litteram superscriptam pronuntiandam esse *post* eam, quae infra scripta in ipsaque linea posita est. E. c. $\overset{\omega}{\sigma}$ significat, non $\overline{\omega\varsigma}$, sed $\overline{\sigma\omega}$: $\overset{\alpha}{\varkappa}$ valet $\overline{\varkappa\alpha}$, non $\overline{\alpha\varkappa}$, etc. Huius regulae sunt aliquot, sed rarae exceptiones, vbi litterae contrario ordine pronuntiandae sunt, e. c. in τὸ et τοῦτο tab. V. num. 10. Satis tamen frequenter librarii, quando vtraque legendi ratio ad aliquid duceret, quod graecum esset, per socordiam in canonem illum peccarunt. Inde orta est e. c. confusio vocum ἅμα et μάλα s. μᾶλλον. In priore voce $\bar{\alpha}$ in ipsa linea positum et $\bar{\mu}$ superscriptum est: sed in posteriore contrarium obtinet, $\bar{\mu}$ in linea, $\bar{\alpha}$ supra eam posito. Conf. tab. V. num. 10. e Cod. Ven. Hom., et de loco, vbi illa confusio locum habere potuit, Ruhnken. ad Tim. p. 55. it. ap. Wagner. ad Alciphron. Vol. II. p. 121. Porro haec causa fuit, cur passim confunderentur ἐπὶ ($\overset{\pi}{\varepsilon}$) et περὶ ($\overset{\varepsilon}{\pi}$). *) Vide ἐπὶ τέλει et περί τε πολι-

---

*) De alia, vt videtur, causa confusionis harum praepositionum loquens Villoisonus ad Longi Pastoral. p. 34.: „In hunc autem Longi locum περὶ, pro ἐπὶ, „male irrepsit, quod hae praepositiones eodem fere

τείας ibid. e Cod. Platon. 1807. Item ἀπὸ ($\overset{\pi}{\alpha}$) et παρὰ ($\overset{\alpha}{\pi}$). Vide ibid. ἀπὸ τέλους et παρὰ τὸ δρᾶν ex Etymol. Sorbon. Item ὅτι et τὸ, maxime in vnciali scriptura. Voculam ὅτι in Scholiis Homericis alibique librarii saepissime sic pinxerunt per compendium, vt super ο scriberent τ. Conf. voces σημειωτέον ὅτι Gregor. p. 216, 7. In Scholiasta Platonico p. 161. hoc $\overset{\tau}{o}$ perperam habuerunt pro articulo τό. Legas ibi haec: καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ οὕτως ἀναγνωστέον τὸ, ακμαζοντες ἤϊσαν εἰς ταυτόν. Corrige: κ. π. Θ. οὕτ. ἀναγνωστέον· ὅτι ἀκμάζοντές τε ἤϊσαν ἐς ταυτόν. Sic Cod. Platon. 1807. Conf. Thucydid. I. ab init. τεκμαιρόμενος, ὅτι ἀκμάζοντές τε ἦσαν ἐς αὐτόν. Indidem petenda ratio confusionis nominum ὄνομα et νόημα tab. V. num. 11. (cuius confusionis exempla dederunt Valckenarius ad Ammon. p. 21 et Schaeferus ad Dionys. de Compos. Verbor. p. 102.), itemque nominum νόμος et ὄνομα. Etymolog. M. p. 166, 27. ἀνάγκη προςυπακούεσθαί τι τοῖς κτητικοῖς. εἰ γὰρ

„modo in Codd. Manuscriptis, immo et in quibusdam „Edd. principibus quas vocant, efformentur; quod et „ipsis viris doctis fraudi interdum fuisse, ideoque mo„nendum, obseruat Raphael Columbanius in typogra„phicorum mendorum Indice suae Editioni subiecto.“ Fabula Aesop. XLV. Fur. ὡς κενοτομοῦσαν ἐπὶ τὰ θεῖα. Verissime Schneiderus, iuuenis graece perdoctus, correxit καινοτομοῦσαν. Sed nollem scripsisset: „Ap„paret ex origine verbi, cur h. l. cum praepositione „ἐπί coniungatur, cum alias solum accusatiuum sibi „adiunctum habeat.“ Mythographus enim dedit ὡς καινοτομοῦσαν περὶ τὰ θεῖα. Thomas Mag. p. 294. περὶ τὸν τόνον ἐκαινοτομήθησαν. Omnino nihil crebrius commutatione harum praepositionum, etiam in compositis. E. c. Fab. Aesop. LXXIX. Furia dedit ἐπιφέρειν. Bene idem Schneiderus: „Apud Huds. le„gitur περιφέρειν, quod verum videtur.“ SCHAEF.

τις φαίη, Πλατωνικὸς, οὐ προσυπακουομένου τοῦ νόμου ἢ χιτῶνος, ἀτελές ἐστι. Etymolog. Sorbon. dat *τοῦ νόμος ἢ χιτων,* quod edito videtur praeferendum: Etymolog. Paris. 2630. *τοῦ ὀνόματος ἢ χιτωνος.* Hic nemo non videt librarium notam

$\overset{o}{N}$, habuisse pro $\overset{N}{O}$, ac perperam expleuisse. Addo,

compendium $\overset{o}{N}$, etiam *νόμισμα* posse significare. Conf. Apollonius Viliois. tab. III. Itaque quid quoque loco huiusmodi notà significetur, solus docet contextus verborum. In Scholiis Venet. ad Iliad. *Δ*, 14. Villoisonus edidit: *οἱ δὲ ὑποστίζοντες ἐπὶ τὸ ὄρσομεν, πάλιν ὑπὸ τῆς πευστικῆς ὑποκρίσεως πλανῶνται, ἐπεὶ καὶ τοῖς δισταγμοῖς αὐτῆς* (Cod. *αὔτη*) *συμβέβηκε πολλάκις. μηδὲ στίζωμεν ἐπὶ τὸ ὄρσομεν. ὁ γὰρ λόγος, φραζώμεθ' ὡς ἔσται ταῦτα, πότερον πάλιν πόλεμον ποιήσομεν, ἡ* (Cod. recte *ἢ*) *φιλίαν ἐμβαλοῦμεν.* Pro

μηδὲ στίζωμεν Codex habet $\overset{\mu}{\eta}$ *δὲ στίζομεν* (tab. V. num. 11.), quod legendum *ἡμεῖς δὲ στίζομεν,*

non *μηδὲ στ.* De nota $\overset{\mu}{\eta}$, quae omnes casus pronominis *ἐγὼ* in plurali significare potest, v. etiam Montefalconium Palaeogr. p. 345. col. 1. v. 17., qui illam interpretatur *ἡμῶν.* Plura exempla, ne hic libellus nimis excrescat, omitto.

Si ibi, vbi aliquid superscribitur, vna pluresue litterae aut syllabae omittuntur, litterae vocis ei, quae in ipsà lineà est postrema, *ex regulà* lineola exigua addi solet, illius index omissionis. Vide hanc lineolam e. c. tab. I. num. 15. in voce compendiose scripta *δηλωτικὸν*, et tab. V. num. 8. in v. *ἡμέρας* et *πλεονασμός.* Sed haec lineola a librariis saepe negligitur (v. *Append.* p. 16. not.): interdum vero etiam ibi pingitur, vbi non vera est litterarum aut syllabarum omissio, sed modo compendium scribendi locum habet. Conf. tab. V. num. 1. voces *οἴκου* et *'Ανδοκίδου.* Monui ad *Gregor.* p. 116., voces *λέων* et *λέγων* (v. tab. V. num. 11.) solà lineolà inter se discrepare. Verum hoc est, huiusque discriminis *diligentiores* scribae

accurate rationem habent: nec tamen in libris manu scriptis exempla desunt, vbi *λέων* et *λέγων* eodem plane modo, i. e. ambae voces cum lineola illa pictae leguntur. Villoisonus vim et significationem huius signi omissionum videtur ignorasse. Quod enim euulgauit alphabetum Codicis Apollonii, in illud *κ̄* et *λ̄ cum lineola* male retulit, quippe haec lineola non ad ipsam litteram pertinet, sed significat omissionem. v. ad *Gregor.* l. c.

Posterioribus temporibus talis lineola, qualem lectores e Cod. SGerm. 345. cognitam habent, rarius vsurpata est. Iu eius locum ad significandas litterarum syllabarumque omissiones successit calami tanquam ludibundi quidam ductus, qui adpenderetur consonanti vltimae in linea ipsa scriptae, ac supra se haberet litteram superscriptam. Huiusmodi ductus propemodum cum omnibus consonantibus connectitur. Vide, praeter *ἅρματι* tab. III. num. 2., voces *ἀνάβασις, θαυμάζοντα, διάθεσις, ἐνίκησαν, τῆς πνευματικῆς γνώσεως, ξίφει, ἐκτύπωσιν, εἰρήνην, ἐκ λοιμικῆς καταστάσεως, ἔστησεν, ᾔτησεν, φύσεως*, tab. V. num. 11. 12. 13., *ἀπηχήσεις* tab. VII. num. 19., quae omnes e Cod. Paris. 133. sumtae sunt. Vbi vltima consonans est *Delta* aut *Lambda*, signum illud omissionum saepissime ita pingitur, vt factum est in *ἔλαβεν ὁ λαὸς* et *Δημοσθένης* tab. V. num. 14. De verbis *ἐνίκησαν, ἔστησεν, ᾔτησεν, ἔλαβεν* moneo, syllabas finales *α̅ν̅* et *ε̅ν̅* saepissime non exprimi, sed e serie orationis eliciendas esse, scribasque interdum non legisse nisi quae expressa essent, parum curantes supplementa omissorum. Sic, vt hoc vtar, pro *ἔστησεν* legi facile potuit *ἔστη*. *Παρελλα* „per „compend. B.“, vt dicitur in Var. Lection. ad Lucian. T. III. p. 436., nihil aliud significat quam *παρέλλαβεν* (*παρέλαβεν*). In Libanio IV. p. 940. Cod. 2918. dat *πάλιν ἑτέρᾳ δημηγορίᾳ τὸν στρατὸν ἐπέῤῥω* (sic, omnibus litteris in ipsam lineam immissis). Apparet, hoc *ἐπέῤῥω* deberi negligentiae sic perperam legentis verum *ἐπέῤῥωσε* (tab. V.

num. 14.), quod alii dant Parisini Codices, cuiusque loco Editiones ἐπτέρωσε habent. Sed etiam aliae ex eodem more aoristorum scribendorum natae sunt confusiones. Aoristus ἔλαβεν, vt hoc vtar, vbi significatur solâ syllabâ ἐλ̄, α superscripto, parum differt ab ἐλ̄, cui ῡ superscriptum est, h. e. ab aoristo ἔλυσεν. Sic Larcherus (*Remarques crit. sur l' Etym. M.* p. 148.) verissime legit ἔλυσεν pro ἔλαβεν in Etymolog. M. p. 550, 43. etc.

In certis quibusdam vocibus ductus ille in ipsam lineam immittitur, aut superscribitur. Sic fit in ἅγιος. Vid. voces ὁ ἅγιος, τὰ ἅγια τῶν ἁγίων, tab. V. num. 14. e Cod. Paris. 133. Conf. Montefalcon. Palaeogr. p. 345. col. 3. v. 17. (vbi ductus optime expressus est, quippe discrimen eius litteraeque Gamma tam est manifestum, vt in oculos incurrat). Idemque valet in particulam ἤγουν, cuius compendium solenne ostendit tab. V. num. 14. In hac particula ductum illum nunc pro Gamma, nunc pro nota syllabae ω̄ς habuerunt, legeruntque ἤως pro ἤγουν. Prius propterea falsum est, quia γ̄ (tali formâ) non superscribitur. Nam si in voce ἤγουν, id quod etiam fit, Gamma scribitur super Eta, alia usurpatur forma litterae Gamma (tab. V. num. 14.). Posterius in Epistola ad Bredowium satis confutaui, vbi ostendi, ἤως non esse vocem graecam. v. *Gregor.* p. 436. Lege etiam Pauw. ad Hephaestion. p. 102. verissime haec (secundum H. Stephan. praefat. ad Sophocl. Paris. 1568.) notantem: „Illud ἤως non est graecum et originem „ducit ex male intellecta scriptura compendiaria: „tu vbique pro eo reponas ἤγουν." Falsum hoc ἤως nuper etiam in Rhetor. Ald. Vol. II. p. 368. v. 33. reperi in his: χρώμεθα καὶ ἀντιθετικῷ ἤως (corr. ἤγουν) ἀντεγκληματικῷ. Ibid. p. 359. v. 26. περὶ ὧν προὔκειτο λέγειν αὐτῷ ἤως περὶ προκαταστάσεως κ. τ. λ. Exemplari quod possidet Bibliotheca Imperialis Parisina, Anonymus adscripsit: „ἤως. Ita legitur in Cod. MS. vide num sit legen-

„dum ἢ ὡς." Haudquaquam. Cod. Paris. 1983. recte dat ἤγουν, quod restituendum est.

Praeterea hoc in legendis Codicibus attendendum est. Littera superscripta etsi passim significat, omissam esse aliam litteram aut integram syllabam etc., tamen multum fallatur, qui semper hoc significari putet. Saepe enim talis littera, quanquam superscripta, nullius tamen omissionis index est, sed perinde valet, ac si in ipsa linea scriptam legeremus. E. c. $\overset{ε}{π}$ est illud quidem vulgare compendium praepositionis περὶ, sed non desunt exempla, vbi indicat solam syllabam $\overline{πε}$. Sic est in πεπεράτωται, πέπονθα tab. V. num. 15. ex Etymolog. Sorbon. Hesychius: Ἀφαιδρύνεσθαι, π ε ρ α ί ν ε σ θ α ι, ἀπολούεσθαι. Egregie corrigunt: Ἀφυδραίνεσθαι, π ε ρ ι ρ α ί ν ε σ θ α ι (περιῤῥαίνεσθαι), ἀπολ. Vitium in περαίνεσθαι inde natum est, quod librarius compendium praepositionis περὶ haberet pro simplici syllaba $\overline{πε}$, vtpote quae iuncta sequentibus syllabis, ραινεσθαι, forte fortuna daret vocem bene graecam. [Hac occasione discat lector, pro duplici Rho (ῤῥ), quo nunc vtimur in vocibus et compositis et simplicibus, in vetustis Codicibus saepissime vnum poni. E. c. Hesychius Schowii habet p. 148. ἀσύραπτον pro ἀσύῤῥαπτον (qua voce Lexica carent), p. 718. συράσσει pro συῤῥάσσει, p. 719. ἐρυτιδωμένον pro ἐῤῥυτιδωμένον, vt taceam alia loca, quae sunt innumerabilia. Quod in Xenophonte Ephesio dat Codex Florentinus συνηραφήκει, certa correctione muto in συνεῤῥαφήκει Append. p. 55. Idem Codex Florentinus in Fabulis Aesopicis dat ἠρώστει pro ἠῤῥώστει. V. De Furia P. I. p. 253. *)] E contrario Villoisonus Apollon. p. 472. v. vlt. dedit

*) Conf. Dorvill. ad Chariton. p. 202. et Brunck. ad Aristophan. Acharn. v. 922. SCHAEF.

περιπεποικιλμένος pro scriptura Codicis ππoικιλμένος (ε superscriptum), i. e. πεποικιλμένος, quod cur mutari oporteat in περιπεποικιλμένος (compositum Lexicographis ignotum, neque in Lexica inferendum, donec alibi occurrat), nihil causae esse arbitror.

Sed inprimis ō superscriptum magnam habet in legendo cautionem, diligentissimeque attendi oportet verborum sensum seriemque orationis. Nam hoc demum modo intelligas, e. c. πρ (ὸ superscriptum) sit πρὸς an πρὸ legendum: ō enim superscriptum tam simplex Omicron significare, quam compendium syllabae ος esse potest. Ideo toties confusae praepositiones πρὸ et πρὸς in vocibus compositis aliisque. v. *Epist.* p. 133. *Gregor.* p. 22. 576. etc. In Etymolog. Sorbon. legitur Ἁβρὰ ὀξυτὸς (sic, voce plene et integre scripta) καὶ δασέως, ἡ τρυφερὰ καὶ μαλακὴ κ. τ. λ. Ὀξυτὸς, id quod nemo non intelligit, debetur errori perperam legentis genuinam vocem. Nimirum in libro, quem sequebatur scriba, scriptum erat ὀξυτ (ό superscriptum), i. e. ὀξυτόνως. Hoc ō ita superscriptum scribae visum est significare ος, sed significauit simplex Omicron, post quod syllabam finalem νως, omissam illam ταχυγραφικῶς, supplere oportuit. Ibid. v. Ἄκρατος· ῥηματικὸν ὄνομα κρατὸς, καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, ἄκρατος, κατὰ ἀνάδοσιν τοῦτος (sic, plenis et integris litteris). Etymolog. Paris. 2630. habet τοῦ τ (ό superscriptum), i. e. τοῦ τόνου. Voces κατ' ἀνάδοσιν τοῦ τόνου in edito Etymologico omissae sunt. Pro voce κακόνος in Hesychio, de qua ad *Gregor.* p. 481. dixi, scriba libri, vnde Codex Venetus transscriptus est, hoc, vt opinor, compendio vsus erat: κακόν (ο superscriptum). Id librarius Veneti Codicis legit κακόνος. Sed etiam κακόνοος recte legas, si sumas, ō

illud superscriptum significare solum Omicron, idque syllabae paenultimae, syllabamque finalem $\overline{o\varsigma}$ plane omissam esse. Atque hoc mihi verum videtur. Similis error commissus in voce ὄνομα hoc scripta compendio, quod (diuersum ab illo, de quo supra dixi, $\overset{N}{O}$,) repraesentat tab. V. num. 15. Scilicet hoc compendium legerunt ὄνος, quod $\bar{o}$ superscriptum haberent pro syllaba $\overline{o\varsigma}$. Vide de confusione ambarum vocum Albert. ad Hesych. T. I. p. 859. et de aliis erroribus perperam legentium $\bar{o}$ superscriptum infra v. Ἀριστοτέλης inprimisque v. Σοφοκλῆς. De σγκος (συγκος) pro συγκοπῆς iam supra in Ὕ ψιλῷ dictum est.

Ἁδρότητα. Huius similiumque substantiuorum finales syllabae τητος, τητι, τητα κ. τ. λ. sic scribuntur per compendia, vti ostendunt tab. V. num. 15. voces τὴν νεότητα e Cod. Vatic. 305., et την ἁπαλότητα, τῆς ἁπλότητος e Cod. Paris. 133. Cum superlatiuorum exitus τατος (conf. tab. V. num. 16. ὦ ἐνδοξότατε καὶ προςφιλέστατε e Cod. Vatic. 305.) eodem compendio notetur, passim legerunt τητος pro τατος etc. ac versa vice, quod non attenderent verborum contextum, e quo solo iudicandum est, τατ legi an τητ, quomodoque syllabam finalem, si omissa est, scribi oporteat. Iis quae dixi ad Gregor. p. 473. sq. addi potest exemplum Platonis Phileb. cap. 5. ed. Fisch., vbi plerique Codicum Paris. et Vindobon. βεβαιότατα dant pro βεβαιότητα. Heerenius in Menandro p. 96. recte edidit τελειότητος δὲ ἕνεκεν pro scriptura Aldinae τελεώτατα δὲ ἕνεκεν. — Alia ratio superlatiuos compendiose scribendi haec est: omissâ syllabâ finali τος etc., littera Alpha in $\overline{\tau\alpha}$ litterae Tau superscribitur. Vide articulum Τιμαλφέστατον, τιμὴν πολλὴν εὑρίσκον, e Timaei Lex. Platon. (tab. V. num. 16.), vbi legerunt τιμαλφέστατα, exitum vocis peruerse explentes, quod

non attenderent *εὕρισκον*, cui accommodanda esset finalis syllaba vocis explicandae. v. *Append.* p. 24. Simili modo scriba Codicis SGerm. 345. comparatiuos scribit, omittens *ρος*, *ρα*, *ρον*, atque *ε* scribens super *τ*. Sic factum in comparatiuo *ἀφθονέστερος* tab. VII. num. 19.

Αἰγύπτιος. Koenius ad Gregor. p. 522. in Etymolog. M. e Codice Leidensi *παρ᾽ Αἰγυπτίοις* recte praefert edito *παρὰ αἶγα*. Neque difficile est causam reddere huius confusionis. *Αἰγύπτιος* quidem, perinde vt *Αἴγυπτος*, a librariis compendia sectantibus vulgo sic scribitur, vt super *υ* ponantur litterae *πτ* (conf. tab. VII. num. 19. ex Etymolog. Sorbon.). Sed plus etiam detruncauerat Etymologici M. scriba, solâ positâ initiali syllabâ *αι* superscriptoque ei Gamma (*Γ*). Scilicet librarii vbi prope ad finem lineae (versus) peruenerunt, vt vocem longiorem, cui integrae plenaeque spatium deest, quoquo modo inferciant, interdum non dubitant, quamuis aduersetur regula, tres adeoque quatuor syllabas supprimere. Exemplum confusionis vocum *Αἴγυπτος* et *Αἰγύπτιος* dedit Larcherus *Remarques sur l' Etymol. M.* p. 154.

Αἰολεύς. Lambda hac in voce, quemadmodum in *βασιλεὺς*, *Ἀχιλλεὺς* (tab. II. num. 1.), aliisque vocibus, superscribitur antecedenti litterae, syllabaque finalis omittitur. Vide tab. V. num. 16. *ὁ βασιλεὺς* e Cod. Paris. 133. Suspicor igitur ad *Gregor.* p. 612, in Etymolog. M. p. 174, 44. *παρὰ τοῖς Αἰολοῖς* natum esse ex errore compendium perperam sic explentis, cum scribere deberet *παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι*. (In Apollonio Dyscolo legas etiam *παρὰ τοῖς Αἰολικοῖς*. V. Excerpta p. 554. ed. Sturz.) Pariter in Etymolog. M. p. 191, 12. *οἱ Βοιωτεῖς* hinc ortum, quod librarius perperam expleret compendium *οἱ βοιω* (superscripto *τ*), i. e. *οἱ Βοιωτοὶ*, quod Parisina Etymologica habent. (Apollonius Dyscolus dicit etiam *Βοιώτιος*, *Βοιωτικὸς* Excerpt. p. 563 et *Βοιωτιακὸς*

ibid. p. 552. In Etymolog. M. p. 224, 36. legitur aduerbium *βοιωτικῶς*, pro quo Etymolog. Paris. 2630. habet *βοιωτιακῶς*. Apollonius Villois. p. 800. *βοιωτιακή*.) Ceterum *Αἰολικὸς* a tachygraphis eodem, quo *Αἰολεὺς*, compendio scribitur. Haec causa est *ὁμοιοτελεύτου*, propter quod scriba Etymologici Parisini in loco ad *Gregor.* p. 605. citato omisit voces *οἱ γὰρ Αἰολεῖς*, quas e Sorbonico supplevi.

Ἀκρωτήριον. De tribus postremis syllabis huius aliorumque nominum in *τηριον* exeuntium in ratione tachygraphica tantummodo litterae *τρ* vocali antecedenti superscribuntur. Vide tab. V. num. 17. *ἀκρωτήριον* et *ποτήριον* e Cod. Vat. 305. Hoc *τρ* sic superscriptum non semper recte legerunt. In Libanio Vol. IV. p. 1015. margo Mor. perperam dat *παιδεύτρια* pro *παιδευτήρια*. v. *Gregor.* p. 260. Frequentius etiam syllabae finales *τηριος* confunduntur cum *τερος*, exitu comparatiuorum, qui eodem compendio scribuntur. Vide *ποθεινότερον* e Cod. Vat. 305. et *ἀσεβέστερον* e Cod. Par. 133. tab. V. num. 17. Libanius Vol. IV p. 1103. *ἐδίδασκεν αὐτὸν, ἥτις ἦν ἡ βρῶσις, τὰ ἀκρότερα δείξασα.* Pro *ἀκρότερα* cum ipso Codice, vnde Leo Allatius sumsit Libanii *διηγήματα*, legendum *ἀκρωτήρια.*

Ἀντὶ τοῦ. Haec formula, maxime a Grammaticis frequentata, in libris manu scriptis sic pingitur, vt ostendunt exempla tab. V. num. 17., vnde corrige quae minus feliciter typotheta repraesentauit in *Gregor.* p. 38. et 175. Ex his compendiis orti sunt hi errores:

1. Saepe neglexerunt alterum Tau, quod plerumque significat *τοῦ*, (sed etiam *τῆς*, *τῶν* etc. significare potest) legeruntque solum *ἀντί*. Grammaticorum scripta plena sunt locorum, in quibus *ἀντὶ* male positum est pro *ἀντὶ τοῦ*. v. *Gregor.* p. 38. 189. 235. 256. Lexicon *περὶ πνευμ.* p. 222. *Ἤδη ἀντὶ ἀπάρτι*. Leg. *ἀντὶ τοῦ ἀπαρτί*. Schaeferus p. 39. huiusmodi loca citat etiam ex aliis scriptoribus, qui non sunt Grammatici. Idem p. 609. monuit, praepositionem *ἀντὶ*, neglecto articulo *του*, interdum

coaluisse cum voce sequente, vnde nata sint monstra vocabulorum. E contrario nonnunquam scribebatur *ἀντὶ τοῦ*, vbi solum *ἀντὶ* scribi oportebat. v. *ibid.* p. 39. Graecus lector, linguae suae satis peritus, seriem orationis attendens semper facile intelligit, compendium $\overset{\tau}{\alpha\nu}$ valeat *ἀντὶ* an *ἀντὶ τοῦ*. Simili modo, i. e. solo Tau superscripto, articulus etiam aliis iunctus praepositionibus indicatur. Vide infra in *διὰ, ἐν τῷ* et *παρὰ τὸ*, vbi *τὸ* perinde haud raro neglexerunt.

2. Villoisonus in Scholiis Homericis exemplum, quod tab. V. num. 17. paenultimum habet, legit *ἀντωνυμία*, cum valeat *ἀντὶ τοῦ*. v. *Gregor.* p. 39.

3. Alterum tertiumque exemplum compendii formulae *ἀντὶ τοῦ* facile possunt confundi cum secundo compendio vocum *ἀττικὸς, ἀττικῶς* (tab. VI. num. 1.), a quo non differunt nisi litterâ $\overline{\nu}$. Ruhnkenius in Moeride admodum probabiliter legit *ἀντὶ τοῦ* pro *ἀττικῶς.* v. *Gregor.* p. 175. In Etymolog. M. vitiosum *ἀττυβίζειν* in *ἀντὶ τοῦ ὑβρίζειν* mutandum censui ad *Gregor.* p. 546.

Ἀντιφάνης. Solenne compendium huius nominis ostendit tab. V. num. 18. e Cod. SGerm. 345. Similiter tachygraphi scripserunt *Ἀριστοφάνης, Ἀπολλοφάνης, Ξενοφάνης* (pro quo in Schol. Platon. p. 172. perperam editum est *Ξενοφάντης*), aliaque nomina propria in $\overline{\varphi\alpha\nu\eta\varsigma}$ desinentia. Si *quatuor* litterae *ανης* omissae sunt, litteraque Iota $\overline{\varphi}$ sibi superscriptum habet, tale compendium legi potest et *Ἀντιφάνης* et *Ἀντιφῶν.* Hac de causa confusa sunt ambo haec nomina. v. *Append.* p. 42. Ex eadem causa repetenda confusio nominum propriorum *Ξενοφάνης* et *Ξενοφῶν.* Scriba Codicis SGerm. in nomine *Ἀντιφῶν* plerumque tantummodo syllabam $\overline{\omega\nu}$ supprimit (tab. V. num. 18.). Falsus fuit Koppiersius, cum Observat. philol. p. 7. diceret, Anti-Atticistam SGerm. v. *ἀναμέσον* dare *Ἀντιφῶν* pro *Ἀντιφάνης.* v. *Epist.* p. 133. Quod enim in tabula ae-

nea exemplum nominis *'Αντιφάνης* repraesentari iussi, ex illo ipso loco sumtum est.

'Αόριστος. Vide tab. V. num. 18. ex Etymolog. Sorbon. Duo ista compendia plurimum habent similitudinis cum compendio iuxta posito vocis *ὁριστικὸς*, quod constat litterâ ō, in cuius medio scriptum est ρ̄. Amborum verborum in Grammaticorum scriptis, vbi voces solennes *τῶν τεχνικῶν* fere per compendia scribuntur, facilis est confusio. Dixi hac de re in *Append.* p. 9. Nunc addo hoc. Regul. de prosod. p. 431, 49. Herm. *περισπῶνται καὶ τὰ προστακτικὰ κλῖνον, σῖνον. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ ὁριστικοῦ ἐνεστῶτος μακρὸν ἐστι τὸ ι, ὡς τὸ κρῖνε, κλῖνε, σῖνε.* Codex Paris. 2810. pro *ὁριστικοῦ*, quod hîc ineptum est, quoniam de imperatiuo disputatur, dat *ἀορίστου.* Sed hoc quoque falsum est. Sensus loci non poscit nisi haec: *ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐνεστῶτος μακρὸν κ. τ. λ.* Quod si pro *ὁριστικοῦ* aut *ἀορίστου* aliam vocem addere placet, non potest addi nisi *χρόνου* *). Conf. *Append.* l. c.

'Από. Compendium huius praepositionis in scriptura et vnciali et minuscula (tab. V. num. 10.) constat duabus litteris, ᾱ et π̄, quarum posterior superscribitur priori. Accentum librarii plerumque omittunt: quapropter $\overset{\pi}{\alpha}$, prout poscit verborum contextus, *ἀπὸ* aut *ἄπο* legi potest. v. *Gregor.* p. 211. Simili compendio significatur *ὑπό:* nam pari modo litterae *υ* superscribitur π̄. Hae praepositiones dici non potest quoties confusae sint. v. *Epist.* p. 86. 210. et *Append.* p. 60. Alium modum scribendae praepositionis *ἀπὸ* ostendunt tab. III. num. 4. et tab. V. num. 18. e Cod. SGerm. 249. Conf. Ducang. Glossar. med. et inf. Graecit. Append. p. 7. v. 44. Ab hac nota compendium praepositionis *ὑπὸ*, quod aeri incidi iussi (v. voces

---

*) Hoc si placet, simul iterandus articulus *τοῦ*. Schaef.

ὑπὸ τῶν συμμάχων, quae sumtae sunt ex Aeschine *παραπρεσβ.* p. 272. Reisk.) non differt nisi spiritu duobusque punctis significantibus Ypsilon. Quo facilior fuit commutatio harum praepositionum. Vide etiam vltimum exemplum tab. VI. num. 2. ex Etymolog. Sorbon., vbi legendum *ἀπὸ βαρυτόνων*.

Si *ἀπὸ* plenis integrisque litteris scribitur, plurimorum librarii Codicum cum substantiuo sequente connectere solent. E. c. scribunt *ἀποσκοποῦ* pro *ἀπὸ* (s. *ἄπο*) *σκοποῦ*. v. *Gregor.* p. 210. Idem tenendum de plerisque praepositionibus. Sic Cod. Palat. 398. dat *διαλόγων* pro *διὰ λόγων*. v. *Epist.* p. 228. Pariter Cod. SGerm. 345. habet *διέχθρας*, *διόχλου*, pro quibus *Epist.* p. 208. scripsi *δι᾽ ἔχθρας*, *δι᾽ ὄχλου*. In nonnullis vocibus idem mos etiamnunc seruatur, velut in *διατέλους*, *διαταχέων*, *διόλου* etc. Porro reperias eodem scripta modo *ἀν-* δλ *θαυτοῦ*, *καθαυτὸν*, *μεταλέξαν* (pro *μετ᾽ Ἀλέξανδρον*, v. *Gregor.* p. 539.), *ἐπιστρατὸν*, *ἐπιμήκος* (v. voc. *Ἀππιανὸς*), *εἰσσυμβίβασιν* (tab. VI. num. 13.) etc. Hic scribendi mos, id quod iam supra in littera Alpha monui, varios errores peperit. Montefalconius, vt hoc vtar, in Anti-Atticista SGerm. non dedisset *ἀποστόμασις* pro *ἀπὸ στόματος* (tab. VI. num. 13.), si praepositio *ἀπὸ* seiuncta fuisset a nomine *στόμα*. v. *Append.* p. 17. Formula Grammaticis vsitata *κατ᾽ ἔλλειψιν* in Codicibus continua serie litterarum scribitur *κατέλλειψιν*. Igitur scriba Phrynichi *Προπαρ. Σοφ.* MS. syllabam huius compositi finalem in archetypo suo perperam intelligens pro hac formula plenis integrisque litteris dedit participium *κατελλείψας*, vnde Toupius, quod fere fidem excedit, verbum *κατελλείπω* fabricatus est. V. omnino Schaefer. ad L. Bos. Ellips. p. 1.

Ἀποβολή. Nominum in $\overline{ολη}$, e. c. *ἀποβολὴ*, varia sunt compendia. Nunc enim pingitur $\overline{απου}$, superscripto $\bar{ο}$, nunc $\overline{απουο}$, superscripto $\bar{λ}$, nunc

υλ o λ λ
απο. Pari varietate scribitur *συστ*, *συστο* et *συς*
ςλ
s. *συ* pro *συστολή*. v. *Gregor.* p. 456. Postremum compendium vocis *συστολὴ* suspicor in *Gregor.* p.
λλ
601. pro *συ* (*συλλαβὴ*) sumtum, i. e. voces *συστολὴ* et *συλλαβὴ* confusas esse. Ceterum nomina in *ολια* iisdem, quibus nomina in *ολη*, scribuntur compendiis. Itaque nisi seriem orationis attendas simulque linguae Graecae satis peritus sis, facile fallaris in explendis talium nominum syllabis finalibus. Iam supra in littera Lambda dixi, Villoisonum in Scholiasta Homerico male edidisse *ἀμφιβολὴ* pro *ἀμφιβολία*. V. tab. II. num. 1. Item *συμβολὴ* et *σύμβολον* confusa sunt, perperam expletis finalibus syllabis. v. *Epist.* p. 224. Voces *διὰ τὰ σύμβολα* tab. V. num. 19. sic repraesentari iussi, vt in Cod. SGerm. 345. scriptae leguntur.

Ἀπορία. Scriba Cod. Gregor. 2423. hanc vocem compendiose sic scribit, vt cernere licet tab. V. num. 19. Cetera duo exempla eiusdem vocis sumta sunt e Glossis marginalibus recentioribus Codicis Hermogen. 1983. Quod ad *Gregor.* p. 436. e Codice Dorvill. Erotiani citaui *ἀπέα*, nihil est aliud quam perperam lectum *ἀπορία*. Lector facile intelliget, *ρ̄* superscriptum habere similitudinem cum *ε̄*. Nomina in *ηγορια* simili indicantur compendio: litterae enim *Η* superscribuntur *Γρ*, duobus punctis nunc additis, nunc omissis. Duo haec puncta valent pro *ι̇* omisso, ponunturque ab accuratioribus scribis, vt substantiua illa ab adiectiuis in *ηγορος*, quorum eadem sunt compendia, dignosci possint. Vide etiam infra in voce *κατηγορία*.

Ἀππιανός. Nomina in *ανος* compendio solenni sic scribuntur, vt, syllabâ *νος* plane omissâ, Alpha super Iota ponatur. v. *Gregor.* p. 242. Tab. V. num. 19. dedi nomina *Ἀππιανὸς* et *Ἀῤῥιανὸς* e Cod.

SGerm. *περὶ συντάξεως.* Accentus saepissime negligitur. De duplici ϖ in *Ἀϖϖιανὸς* moneo, postremam lineam prioris primamque posterioris in *vnum* ductum contrahi. Haec contractio facilisque colluvio rotundorum calami ductuum in minuscula scriptura faciunt, vt saepius modo *vnum* ϖ loco duorum videre tibi videaris. Id accidit in Lexico SGerm. citato v. *ἀποδίδωμι* (Appian Schweigh. Vol. III. p. 16.), vbi *Ἀππιανὸς* pro *Ἀπίανος* legendum est.

Quod dixi compendium nominum in *ανος*, passim perperam acceptum est. Scilicet

1) partem horum nominum omissam non suppleuerunt, ac modo eam, quae vere scripta esset, legerunt: qui error omnino in compendiis vocum legendis est longe frequentissimus. Sic in Etymolog. M. interpretor corruptum *Διογενία*, pro eoque lego *Διογενιανός.* v. *Gregor.* p. 242. Obiter moneo, ex eodem illo errore in *Gregor.* p. 15. natam esse vitiosam scripturam Cod. b. *ἐν Θεσμοφορία* pro *ἐν Θεσμοφοριαζούσαις.* Librarius enim non legebat nisi quae scripta essent, prorsus obliuiscens omissorum.

2) *α* superscriptum litterae *ι* habuerunt pro syllaba *ας.* Inde ortum in Lex. SGerm. *περὶ συντάξεως* v. *ἄρχω* (Appian. Schweigh. Vol. III. p. 16.) vitiosum *Ἀππίας*, pro quo *Ἀππιανὸς* scribendum est. Passim autem *α* superscriptum valuisse pro syllaba *ας*, vti *ο* superscriptum pro syllaba *ος* valet, verum est, apparetque, alia vt omittam, ex Etymolog. Sorbon. Vide tab. V. num. 19. voces *ἡμᾶς* et *φορᾶς.* Posterior quidem vox s. *Αἴγυπτος* hoc in contextu legitur: *ἐκ τῆς σφοδρᾶς τοῦ ἡλίου φορᾶς.* [Etiam *π* ibidem legitur pro *πᾶς*, et nonnunquam pro *πᾶσα.* Posterioris compendium vocis Etymologus Paris. 2630. confudit cum praepositione *παρὰ*, s. *μορίαν* sic scribens: *οἱ μὲν παρὰ* (corrig. *πᾶσαν* ex Etymolog. M. p. 590,

42.) *ἐλαίαν οὕτω καλοῦσιν.*] Pariter superscriptum ε̄ in Etymolog. Sorbon. interdum significat syllabam *ες*. Vide voces *ἀνδρόμηκες* tab. V. num. 19., *γυναῖκες* et *ἐπίμηκες* tab. VI. num. 1. Pro vltimo adiectiuo, id quod in transcursu moneo, in Etymolog. M. p. 170, 33. et 338, 4. legitur forma *ἐπίμηκος*. Sed assentior Sylburgio praeferenti *ἐπὶ μῆκος*. Vide quae de connexione praepositionum cum substantiuo sequente in voce *ἀπὸ* dixi. Denique superscriptum ω̄ in Etymolog. Sorbon. reperitur pro syllaba *ως*. Vide vocem *ὀξυτόνως* (tab. VI. num. 1.), quae illic hoc in contextu legitur: *Ἄμητος, προπαροξυτόνως* (sic, integris litteris) *μὲν ὁ ἀμώμενος καὶ θεριζόμενος καρπὸς τοῦ σίτου, ἀμητὸς δὲ ὀξυτόν* (pro *ὀξυτόνως*) *ὁ καιρὸς τοῦ θέρους*.

Ἄρα. Huius particulae peculiaris est nota, quam lector videbit tab. VI. num. 1. Primum exemplum e Cod. Platon. 1807. sumtum est. Significatio eius fugit illum, qui Scholia exscripsit in vsum Ruhnkenii: quapropter vocem plane omisit, p. 183. Vide supra in syllaba *οις*. Alterum exemplum, idque recentius, *εἰ μὴ ἄρα εἴπωμεν*, vbi angulosus ductus abiit in rotundum, debetur Codici Paris. 133., ex quo etiam Montefalconius Palaeogr. p. 345. col. 1. v. 1. notam tachygraphicam particulae *ἄρα* depromsit. Vide infra voc. *παρά*.

Ἀριστοτέλης. Nominis huius compendiose scribendi modus frequentissimus hic est, vt syllaba *λης* omittatur, atque ε̄ superscribatur litterae Tau. Sic factum in Cod. SGerm. 345. Aliis in Codicibus, iisque recentiorum temporum, reperitur etiam $\overset{\tau\lambda}{\text{ἀριστο}}$. Si omittuntur duae syllabae *τελης*, superscribiturque ō, quod restat legi potest *ἄριστος*: vnde orta confusio nominum *ἄριστος* et *Ἀριστοτέλης*. v. *Epist.* p. 134. [Iac. Gronovius ad Harpo-

crat. p. 74., cui scriptura ἄριστος pro Ἀριστοτέλης e Goesiano exemplari innotuerat, nihil habebat causae, cur de ea dubitaret, et ἄριστος diceret *vocem nimium truncatam*. Minus etiam probandum, quod ἀριστοτέχνης, vocem ab ipso confictam, in textum asciuit. Conf. Bibl. Crit. Vol. III. P. IV. p. 88.] Eadem de causa σοφός et Σοφοκλῆς, ξένος et Ξενοφῶν, δῆμος et Δημοσθένης, ἴσος et Ἰσοκράτης confunduntur, vbi haec nomina propria per compendia sic notantur, vt ō superscriptum pro syllaba ōς haberi possit. v. *ibid.* p. 133.

Ἅρμα, ἅρματος. Quibus compendiis neutra in μα exeuntia omnibus in casibus a veteribus librariis scripta sint, in *Append.* p. 16. sqq. tam copiose docui, vt non opus sit de hac re plura dicere. Conf. *ibid.* p. 20. Alia exempla neutrorum in μα perperam expletorum v. in nota ad *Gregor.* p. 524. Boissonadus ad Eunap. p. 153. in Aristaeneto II, 7., vbi σὺν τῷ σώματι pro σὺν τὸ σῶμα conieci (*Append.* l. c.), τὴν ψυχὴν in τῇ ψυχῇ mutandum et sic legendum censet: μὴ γὰρ ἡ τύχη σὺν τὸ σῶμα κατεδούλωσε τῇ ψυχῇ, quod dictum sit pro ἡ τ. τὸ σῶμα συγκατεδούλωσε τῇ ψυχῇ. Vereor, vt recte. Ex aliis etiam locis apparet, librarium Codicis Aristaeneti in compendiis archetypi sui passim non legisse nisi quod scriptum erat, suppressumque plane neglexisse. Sic I, 19. Codex dat τῆς ἀκμῆς τὸ ἄνθος ἄωρον ἀποβαλοῦ (pro ἀποβαλοῦσα) τοῖς πόνοις. Nam participia in ουσα compendiose sic scribuntur, vt ȣ ponatur super consonantem antecedentem, syllabaque σα omittatur. Conf. voces ὑπερβάλλουσα συμφορὰ tab. VII. num. 20. e Cod. SGerm. 345. Eodem compendio scribuntur syllabae finales ουσιν, quae causa est, cur tam facile confundantur ουσα et ουσιν.

Alius modus nomina in μα desinentia in genitiuo ceterisque casibus compendiose scribendi huc

redit, vt $\bar{\tau}$ super $\bar{\alpha}$ scribatur, e. c. *τοῦ στόμ*$\overset{\tau}{\alpha}$ pro *τοῦ στόματος*. In Lex. SGerm. rhet. soph. hunc legi articulum: *Ἄβολος· οὐδέπω ἔχοντι ἐπὶ τῶν ὀδόντων γνωρίσμ*$\overset{\tau}{\alpha}$ (sic). Corrupta haec esse nemo non videt. Nisi fallor, in archetypo, quod librarius secutus est, scriptum erat *γνωρισμ*$\overset{\alpha}{}$ (fortasse sine accentu, vt saepe fit), e quo ille male fecit *γνωρίσμ*$\overset{\tau}{\alpha}$, i. e. *γνωρίσματα*. Articulus sic legendus est: *Ἄβολος· οὐδέπω ἔχων τι ἐπὶ τῶν ὀδόντων γνώρισμα.*

De tertio modo haec nomina in genitiuo etc. per compendia scribendi v. infra voc. *καλούμενος*.

Ἀττικὸς, ἀττικῶς. Duae haè voces, et prior quidem omnibus in casibus et generibus, quae quoque loco e serie orationis eruendae sunt, in Cod. SGerm. 345. aliisque Codicibus per compendia sic pinguntur, vt ostendunt tria exempla tab. VI. num. 1. Monui ad *Gregor*. p. 184., postremum exemplum in Cod. SGerm. Moeridis, v. *χρήματα*, legi oportere *ἀττικοὶ*, non *ἀττικῶς*. Idemque valet de articulo *ναυττιᾶν* citato in *Append*. p. 15., vbi per errorem *ἀττικῶς* pro *ἀττικοὶ*, et *ἑλληνικῶς* pro *Ἕλληνες* scripsi. Nam accentus super $\bar{\varepsilon}$ (conf. tab. I. num. 7., vbi articulus *ναυττιᾶν* repraesentatur,) manifesto ostendit, compendium illud legendum esse *ἕλληνες*: igitur etiam $\overset{\tau}{\alpha}$ legi debet *ἀττικοί*.

De confusione facili secundi compendii vocis *ἀττικῶς* cum vocibus *ἀντὶ τοῦ* dixi supra v. *ἀντὶ τοῦ*.

Αὐθυπότακτον. Compendium huius vocis, cuius fit mentio *Epist*. p. 131., vide tab. VI. num. 2. e Cod. SGerm. 177.

Ἀχιλλεύς. Vide supra v. *Αἰολεὺς*, et de *Ἀχιλλῆος* in Scholiis Homericis perperam lecto pro *Ἀχιλλέως* v. supra litteram Lambda. Simili lapsus errore Villoisonus in Apollonio v. *ποιμὴν*

p. 663. edidit *τὸν βασιλῆ*, permiram in scriptis Scholiastarum aliisque formam, pro eo quod secundum Codicem dare debuit, *τὸν βασιλέα.* Vide tab. VI. num. 2.

Βαρύτονος. Hoc adiectiuum, perinde vt verba *βαρύνεσθαι, βαρυτονεῖσθαι* etc., in Codicibus Grammaticorum raro scribitur plenis integrisque litteris. Quae typotheta in *Gregor.* p. 312. compendia minus recte dedit, secundum tab. VI. num. 2. corrigenda sunt. Primum exemplum, *βαρυτ*, superscripto *ο*, prout poscit contextus verborum, legi potest *βαρύτονος, βαρυτόνως, βαρυτονεῖται, κ. τ. λ.*: *βαρ*, superscripto *υ*, eiusdem est significationis, ac praeterea significat *βαρύνεται, βαρύνουσι, βαρὺς, κ. τ. λ.* Reliqua tria exempla ex regula valent *βαρύνεται.* Conf. tab. VI. num. 3. phrasis *πᾶσα λέξις εἰς αρ λήγουσα βαρύνεται.* Pro hoc *βαρύνεται* in Etymolog. M. p. 172, 33. perperam scripserunt *βαρεία.* Veram huius loci scripturam ad *Gregor.* p. 342. e Scholiis Homericis restitui. Vide infra v. *συμπλεκτικὸς* et tab. VII. num. 10. Si in genitiuo *βαρυτόνων* finalis syllaba *ων* vna cum accentu exprimitur, vocis huius ea est forma, quam tab. VI. num. 2. exempla duo paenultima ostendunt. Vltimum quidem exemplum huius numeri legendum est *ἀπὸ βαρυτόνων.* Omnia autem exempla illic repraesentata depromsi ex Etymolog. Sorbon. Ad *Gregor.* p. 602. suspicor, comparatiuum *βαρύτερος* in Codicibus compendiose scriptum fuisse *βαρυ*, superscripto *τ*; cumque hoc compendium etiam *βαρύτονος* significare possit, corrigo *βαρυτόνων* pro *βαρυτέρων.*

Γενική. Compendium huius vocis vulgare est Gamma, cui *ε* superscriptum est. Vide tab. VI. num. 3. Duo prima exempla sumta sunt e Cod. SGerm. 345., altera duo ex Etymolog. Sorbon. In titulo Lexici SGerm. *περὶ συντάξεως*, vt legitur in Appiano Schweighaeus. Vol. III. p. 16., compendio minus intellecto perperam dederunt *γενετικὴ*

pro γενικῆ. v. *Epist.* p. 177. In Hesychio v. Βοῤῥοῦ, τοῦ βοῤέου, ἧγε παρ' Ἀριστωνύμῳ, pro ἧγε, quod hic sensu caret, lego ἡ γ, i. e. ἡ γενικὴ. v. *Gregor.* p. 38. Schowius corrigit ἡ λέξις, quae vox per compendium sic scribitur, vt ostendit phrasis πᾶσα λέξις εἰς αρ λήγουσα βαρύνεται tab. VI. num. 3. ex Etymolog. Sorbon. Schowii ratio si cui placeat, ponere debebit, γ et λ commutata esse, cuius commutationis non desunt exempla: sed mea correctio videtur facilior locoque accommodatior.

Γεώργιος. In huius vocis compendio Gamma superscribitur antecedenti Rho. In *Gregor.* p. 60. series orationis docet, Γεώργιε in vocatiuo, non Γεώργιος legendum esse. Scriba Codicis Hermogen. 1983. Γεώργιος sic scribit, vt cernere licet tab. VII. num. 19. Conf. Montefalcon. Palaeograph. p. 348. col. 1. v. 11.

Γίνεται. De confusione huius verbi cum pronomine τινὲς vide supra syllabam αι.

Γνώμη, συγγνώμη. Superscribitur ω, omittiturque syllaba μη. v. *Gregor.* p. 295. et tab. VI. num. 16. voces γνώμη μὴ μένων e Cod. SGerm. 345.

Γράφεται. Huius verbi compendium, quod nihil est aliud quam Gamma habens innexum sibi Rho, videbis tab. VI. num. 3. ex Etymolog. Sorbon. et Cod. SGerm. 345. Frequentissimum est in marginibus plurimorum Codicum, vulgoque sic indicantur scripturae diuersitates. Vbi in ipso textu reperitur, exitus verbi quoque loco sic, vt poscit contextus, supplendus est: nam vnum idemque compendium γρ significare potest γράφει, γράφουσι, γράφονται, vt breuiter dicam, omnes personas modosque verbi γραφω, qui a syllaba γραφ incipiunt. v. *Gregor.* p. 276. In Apollonii Lex. Homer. p. 278. Villoisonus male legit γράφεται pro γράφηται: nam subiunctiuum requirit

quae antecedit particula *ἐάν.* v. *Gregor.* p. 115. Substantiuum *γραφὴ* eodem scribitur compendio. Vide voces *τῇ γραφῇ* tab. VI. num. 3. e Cod. Paris. 133. *Γράφεται* per compendium scriptum, id quod Schowius ad Hesych. p. VIII. monuit, confuderunt cum particula *γὰρ* sic picta, vt ostendit tab. VI. num. 3. Idem *γράφεται* simile est etiam notae tachygraphicae praepositionis *πρός*. Vide tab. IV. num. 2. voces *πρὸς τὴν κοιλιαν* e Cod. Platon. 1807. et tab. VI. num. 17. verbum *προςέθηκεν*. Praeterea verbum *γράφειν* compendiose sic scribitur, vt Alpha ponatur super litteras *γρ*. Vide tab. VI. num. 3. Sed hoc *γρα*, e. c. antecedente articulo *τὸ*, etiam substantiuum *γράμμα* significare potest. Hoc substantiuum cum *πρᾶγμα* saepe confuderunt, (v. *Gregor.* p. 185. sq.) quod certis in casibus multum similitudinis inter Gamma et Pi intercedit, (v. supra litteram Gamma) ambaeque voces compendiose sic indicantur, vt, plane omissis litteris *μμα* et *γμα*, antecedens *α* superponatur litterae Rho.

Δέ. Compendium huius particulae in vulgus notum accuratiores librarii sic pingunt, vt a nota verbi *ἐστὶν* solius absentia spiritus dignosci possit. Vid. tab. VI. num. 3. Ideo hae voces toties commutatae sunt. v *Epist.* p. 256. sqq. *Gregor.* p. 48. Vide etiam infra vocem *ζήτει*. Duo puncta saepissime omittuntur. Praeterea scribae passim spiritum super nota verbi *ἐστὶν* negligunt: vt haec nota plane non differat a compendio particulae *δέ*. In minuscula scriptura nonnullorum Codicum compendium huius particulae, quando forte fortuna caret accentu, facile haberi potest pro signo commatis. In *Append.* p. 57. monui, pro *οἷον*, post quod commatis signum sequeretur, fuisse qui *οἱ δὲ* legerent. Vide tab. VI. num. 4. Nimirum interpunctionis signum habuerunt pro compendio particulae *δὲ*, notamque syllabae *ον* pro accentu graui eiusdem particulae. E contrario legerunt *οἷον*, vbi *οἱ δὲ* legi oporteret. v. *ibid.* Correctio exprompta

vltimo loco placet etiam Larchero *Remarques crit. sur l' Etymol. M.* p. 110. In Libanio reperi locum, vbi scribae signum interrogationis (;) et δὲ confuderunt. Scilicet Vol. IV. ed. Reisk. p. 811, 5. legas haec: *διὰ ταύτην οὖν, φησὶ, νόμον εὖ ἔχοντα λύσομεν δὲ καὶ μάλα δικαίως. ὅτι δι' ἡμᾶς κ. τ. λ.* Codicum Parisinorum vnus optime habet *λύσομεν; καὶ μάλα δικαίως, ὅτι δι' ἡμᾶς κ. τ. λ.*

Vide etiam supra in syllaba ες.

Δηλονότι. Saepissime omittuntur syllabae ονοτι et Lambda scribitur super Eta: vnde non potest non magna nasci ambiguitas. Nam *δῆλον, δῆλα*, multaeque aliae voces a δηλ incipientes eodem compendio scribi possunt. Vide quae dixi in littera Lambda et tab. I. num. 15. Compendium vocis *δηλονότι* frequentissimum est in Scholiis manu scriptis: nam Scholiastae illa vtuntur tanquam vocabulo exegetico, quod respondet latino *subaudi.* V. H. Stephani Propar. in Schol. Thucydid. p. 11. sqq. et *Append.* p. 32. sq.

Δημοσθένης. Varia sunt huius nominis compendia. Librarii enim nunc vnam omittunt syllabam *νης*, superscribentes ε (tab. III. num. 8.), nunc duas *σθενης*, superscribentes ο, nunc adeo tres *μοσθένης*, solam exprimentes syllabam initialem *δη*. Vide tab. VI. num. 4. locum *ὁ Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους* e Cod. SGerm. 249., vocemque *Δημοσθένης* tab. V. num. 15. e Cod. Herodiani (*περὶ σχημ.*) 2551. Contextus vltimi loci (Villoison. Anecd. II. p. 93.) sic habet: *ὡς παρὰ Κλεοχάρμῳ* (Paris. *Κλεοχάρει*)· *Δημοσθένης ὑπέστη Φίλιππον.* Alius Codex Paris. (2929.) pro *Δημοσθένης* dat *δηρὸς* (sic), manifesto documento, veteres librarios saepe fuisse legendi non magis peritos, quam primos editores temporum recentiorum.

De confusione vocum *δῆμος* et *Δημοσθένης* vide supra in v. *Ἀριστοτέλης.* In Lexico SGerm. rhetor. sophist. v. *ἄξονες* (quocum Suidas fere con-

venit) hunc locum reperi: *μέμνηται δὲ τῆς λέξεως* *δῆμ* (sic) *ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους*.

Διά. Vide phrasin *διὰ τὰ σύμβολα* tab. V. num. 19. Articulus vbi post *διὰ* sequitur, saepe significatur solo Tau superscripto, e. c. *δια* pro *διὰ τοῦ*. v. *Append.* p. 15. Sed hoc idem *δια* etiam *διὰ τῆς*, *διὰ τὸ*, *διὰ τὸν*, *διατί* etc valere potest, prout quoque loco series orationis postulat. v. *Gregor.* p. 459. De scriptura *διέχθρας*, *διαλόγων*, pro *δι' ἔχθρας*, *διὰ λόγων*, vide supra in praepositione *ἀπό*.

Διογενιανός. Vide in *Ἀππιανός*.

Δισύλλαβος. Vide in *συλλαβή*.

Δίφθογγος, *δίφθογγον*. Tab. VI. num. 4. ostendit varia harum vocum compendia ex Etymolog. Paris. 2630., vnde corrige quae typotheta ad *Gregor.* p. 34. minus fideliter repraesentauit. Similem notam dat Ducangii Glossarium in Appendice iam saepius citata p. 7. v. 21. Quod illic reperitur sic scriptum, *δ* . . . . . ., plene legendum est *δίφθογγος*.

Δοτική. Ad vocem hanc compendiose scribendam *τ* superponitur litterae *ο*, ceteraque omittuntur. Interdum scribitur solum *δο*, vt cernere licet tab. VI. num. 4. Ab hoc compendio parum differt quod ibidem ex Etymolog. Paris. 2630. dedi *δυ,*, i. e. *δυϊκή*. Ideo fieri potuit, vt voces *δοτικὴ* et *δυϊκὴ* confunderentur. v. *Gregor.* p. 631. Quod modo dixi compendium *δυ,*, in eodem Etymologico etiam pro voce *δύναμις* ponitur. E. c. v. *ἀτονία· ἐκ τοῦ μὴ ἔχειν τόνον ἤγουν δυ,*, h. e. *δύναμιν*. Eodem compendio scribitur verbum *δύναται*. Iam si reputaueris, librarios vocem *δηλονότι* (vide supra in littera Lambda) passim hoc compendio, *δη,*, scripsisse, non mira videbitur, quam memoraui ad *Gregor.* p. 300. sq., commutatio vocum *δύναται* et *δηλονότι*: omnis enim earum differentia

redit ad litteras Eta et Ypsilon, quas recentiores Graeci eodem sono pronuntiant.

Δυςώδης. Nominum in ωδης et ωδια eadem sunt compendia: nam in vtrisque littera δ superscribitur litterae ω. Inde exstitit scripturae diuersitas *χασμωδες* et *χασμωδια.* v. *Append.* p. 6. In Scholiasta ad Aristophan. Plut. v. 266. Koenius ad *Gregor.* p. 561. *δυςώδη* optime mutat in *δυςωδιαν.* *Ibid.* monui, *φρικωδος* in Lexico *περὶ πνευμ.* p. 232. ortum esse ex errore perperam explentis vocem per compendium scriptam *φρικώδης.*

Εἰκὼν, εἰκόνος. In genitiuo ceterisque casibus huius substantiui ο scribitur super κ, ac sequentes litterae omittuntur. Pro *εἰκόνες* in Codice SGerm. Timaei, perperam explentes compendium, dederunt *εἰκόναι.* v. *Append.* p. 23.

Εἰς. De confusione huius praepositionis cum *ἐκ* supra in littera Kappa dictum est. Articulus *το, τὸν, τὴν* etc. si post *εἰς* sequitur, saepius, perinde vt in aliis praepositionibus, solo Tau superscripto indicatur. Vide Tab. VI. num. 5. ex Etymolog. Paris. 2630. Suspicor ad *Gregor.* p. 167., in Etymolog. M. v. *χαμᾶζε* pro *εἰς τὴν* male lectum esse *ἐκ τῆς.* E contrario in eodem Etymolog. v. *αὐτὰρ* pro *ἐκ τοῦ* male legerunt *εἰς τό.* v. *Gregor.* p. 244. Formula *εἰς το* frequentissima est in Lexicis, quando citantur alii articuli. v. *Gregor.* p. 459. E. c. Etymolog. Paris. *"Ανευθεν, εἰς τὸ ἀπάνευθεν* (subaud. *ζήτει*). *'Αμόθεν, εἰς τὸ ἀμωςγέπως.* Interdum *εἰς τὸ* per errorem legerunt, vbi legi debebat *εἰς τόν.* Idem Etymolog. Paris. *'Ασπάλαθος, εἶδος ἀκάνθης. εἴρηται παρὰ τὸ σπω σπαλαθος καὶ ἀσπάλαθος. οὕτως 'Αμαραντος, εἰς τὸ θεοκριτος* (sic). *'Επαφρόδιτος δὲ παρα τὸ σπαλιεύειν ἐτυμολογεῖ, ὅ ἐστι ξύειν, ἵν' ᾖ σπαλαθος καὶ ἀσπάλαθος.* Verba *οὕτως 'Αμάραντος* vsque ad finem articuli in edito Etymologico desunt. Nemo non videt, pro *εἰς τὸ Θεόκριτος* legendum esse *εἰς τὸν Θεόκριτον.* Ceterum hic locus addi potest iis,

quae in Notitia Scholiorum Theocriti Vol. I. p. 135. Warton. de *Amaranto* dicta sunt.

Εἶτα. In aduerbio hoc compendiose scribendo Alpha interdum omittitur, et τ̄ superscribitur diphthongo ει̅. Vide tab. VI. num. 5. e Cod. Ven. Homer., vnde corrige quae leguntur *Gregor.* p. 69. Dixi ibi, Villoisonum male ὅτι pro εἶτα legisse.

Ἕλληνες, ἑλληνικὸς et *ἑλληνικῶς* eodem compendio scribi possunt, quando, accentu omisso, tantummodo duae primae syllabae pinguntur. Sin ε̄ acutum sibi impositum habet, vt tab. I. num. 7. in articulo Moeridis (*ναυττιᾷν*) citato *Append.* p. 15., compendium modo ἕλληνες significat. Vide supra in voce *Ἀττικός.*

Ἔνθα et *ἔνθεν* eodem compendio, i. e. syllabâ ε̄ν̄, cui superscripta est littera θ̄ (tab. VI. num. 5. e Cod. SGerm. 345.), significantur. Ideo ambae voces toties confusae sunt. v. *Epist.* p. 56. et 277. *Append.* p. 11. sq. Nec minus confunduntur *ἐνταυθα* et *ἐντεῦθεν*, nam compendia horum aduerbiorum, *ἐνταυ*[θ] et *ἐντευ*[θ], parum inter se discrepant. v. *Epist.* p. 277. et *Gregor.* p. 419. et 438. Paullo maior est discrepantia inter *ἐνταυ*[θ] et *ἐν συν*[θ]. Tamen haec confusa sunt. Etymolog. Sorbon. *Αὐλὸς, τὸ στάδιον, καὶ ἐνταῦθα δίαυλος. εἴρηται δὲ κ. τ. λ.* Vox *ἐνταῦθα* hic sensu caret. Sed Etymolog. Paris. 2630. dat *ἐν συν*[θ], i. e. *ἐν συνθέσει.* Conf. Etymolog. M. p. 170, 26. *Αὐλὸς, σταδιον, καὶ τὸ διστάδιον *) δίαυλος, σύνθετον.*

Ἑνικὸς et *ἐνεργητικὸς* confunduntur (v. *Epist.* p. 117. sq.), quia ambae voces passim solo ε̄, cui superscriptum est *N* (tab. VII. num. 21.), indicantur. Idem compendium in Etymolog. Sorbon. nonnunquam significat vocem *ἐνεστώς.*

---

*) *Substantiuum διστάδιον* Lexicis accedat. SCHAEF.

Ἐν τῷ, ἐν τῇ. Articulus vtrobique indicatur sic, vt Tau scribatur super ἐν. v. *Gregor.* p. 459. et 539.

Ἐπειδάν. Haec particula in vetustis Codicibus saepe reperitur sic scripta: ἐπεὶ δ᾽ ἄν. v. *Append.* p. 26. Vbi scribitur per compendium, δ ponitur super diphthongo ει. Vide tab. VI. num. 5. Hinc non potest non ambiguitas nasci: nam ἐπει significare potest tam ἐπειδὰν quam ἐπειδή. Igitur solus qui sequitur verbi modus docet, vtro modo legendum sit: nam post ἐπειδὰν sequitur subiunctivus. v. *Gregor.* p. 165. Ceterum hoc compendium vocum ἐπειδὰν et ἐπειδὴ comparet etiam in editis libris. Boissonadus ad Philostr. Her. p. 329.: „Olearius „soloece edidit ἐπειδὴ . . . . ἥκῃ. Editiones et co„dices habent ἐπειδάν. Compendium obscurum in „Morelliana hunc peperit errorem, quem centies „errauit Olearius " In Reiskiana editione Libanii item ingens est numerus perperam positorum ἐπειδὰν et ἐπειδὴ, quod typotheta compendium Morellianae ἐπει non congruenter seriei orationis, sed forte ac temere expleret.

Ἐπενδύνοντο. Schaeferus ad *Gregor.* p. 51. de hac voce sic scribit: „Augmentum requiro. „Pierson. ad Moer. p. 139. corrigit ἐπενδύονται." Haud infrequens scripturae diuersitas το et ται in exitu verborum passiuorum hinc orta est, quod ambarum syllabarum idem fuit compendium. Scilicet librarii, vt has syllabas significarent, solum τ superscripserunt litterae antecedenti. Quod si augmentum nihil in verbo discriminis facit, hinc, pariter vt in plurimis aliis compendiis, nascitur sensus ambiguitas, cui inter legendum, quantum fieri potest, e verborum contextu subueniri oportet. E. c. πέπραχ, quod in Codicibus Libanii saepius reperire memini, legi potest et πέπρακται et πέπρακτο.

Ἐπίθετον. Vide infra voc. *σύνθεσις*.

Ἐπίῤῥημα, *ἐπιῤῥηματικὸς* et *ἐπιῤῥηματικῶς* in Grammaticorum libris manu scriptis nonnunquam eodem significantur compendio, videlicet sic, vt η duplici ρ superscribatur. Vid. tab. I. num. 15. et tab. VI. num. 5. ex Etymolog. Paris. In Etymolog. M. p. 343, 47. pro *εἰς ἐπίῤῥημα καὶ ἄκλιτον σύνταξιν* corrigo, idque praeeunte Etymolog. Paris., *εἰς ἐπιῤῥηματικὴν καὶ ἄκλ. σ.* v. *Append.* p. 27. In Scholiis Venetis ad Hom. Il. *Δ*, 186. festinatio Villoisoni procudit aduerbium fabricae plane mirabilis, *ἐπιῤῥηματοπικῶς*, pro quo *ἐπίῤῥημα τοπικὸν* legendum est. Vide locum aeri incisum tab. VI. num. 5. e Cod. Ven. B. Par eius festinatio apparet alio in loco ad Il. *Δ*, 400., vbi Schol. A. notat, Aristarchum in versu, *γείνατο εἷο χέρηα μάχῃ, ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνω*, legere *ἀμείνων* pro *ἀμείνω*, additque: *ἐλλείπει δὲ τὸ ἐπίῤῥημα*. Sic quidem Villoisonus. Quale hic aduerbium desit, neque L. Bosius, neque recentiores Mysterii Ellipsios Graecae editores facile dicant. Restitue e Cod. Ven. *ἐλλείπει δὲ τὸ ἐστὶ ῥῆμα*. *)

Ἐστίν. De nota tachygraphica huius voculae, quam saepissime cum *δὲ* confuderunt, supra v. *δὲ* dictum est. Alia eius compendia videbis tab. VI. num. 6. e Cod. SGerm. 249. et Etymolog. Sorbon. Accentus spiritusque saepissime omissi sunt. Conf. tab. III. num. 15. Voces *βίαιος ὁ Ἰξίων ἐστὶ* ex Apollonio *περὶ ἀντωνυμίας* sumtae sunt. Cito hanc phrasin propterea, quia nota illa verbi *ἐστὶ* vel in editis Excerptis (p. 559. Sturz., vbi etiam articulus deficit) seruata est. Compositor editoresque horum Excerptorum videntur vim eius ignorasse.

---

*) Conf. quae notaui ad Dionys. Hal. de Compos. Verb. p. 205. et in Ind. Verbor. ad Melet. Crit. p. 151. a. Add. Reiz. de Accent. Inclin. p. 60. Quo facilius posterior Villoisoni error veniam impetrare posse videatur. SCHAEF.

Duae illae notae, quae tab. VI. num. 6. post phrasin, *βιαιος ὁ Ἰξίων ἐστὶ*, sequuntur, compendia sunt particulae *ὅτι*. Similitudinem, quae iis intercedit cum *ἐστὶ*, lectores facile animaduertent: atque haec similitudo causa fuit, cur hae voces confunderentur. Menander de encom. p. 77. Heer. *καὶ εἰ μὲν ἄνυδρος (ἐστὶν ἡ ἀκρόπολις, λεκτέον) ὅτι ὑπὸ ὕψους τουτο πέπονθεν· εἰ δὲ ἔνυδρος, ὅτι καὶ ὑψηλὴ ουσα καὶ πρὸς χρειαν ὅτι αὐτάρκης.* Pro v. *ὅτι* ante *αυτάρκης* Parisini Codices rectius habent *ἐστίν*. Iidem Codices *καὶ* ante *πρὸς χρειαν* omittunt. Montefalconius Palaeogr. p. 345. col. 2. v. 17 *duplex* affert compendium particulae *ὅτι*: sed prius, *ὅ* .|., *ὅ ἐστι* significat, non *ὅτι*.

De compendio pluralis *εἰσὶν* infra voce *κεφαλὴ* dicam.

Notam peculiarem futuri *ἔσται* lector iam cognitam habet e vocibus *οὐδεὶς φθόνος ἔσται* tab. IV. num. 13. e Cod. SGerm. 249.

Quo compendio scribatur infinitiuus *εἶναι*, ostendunt voces *ὡς εἶναι ἡμερῶν τριάκοντα* tab. VI. num. 17. Conf. Montefalcon. l. c. p. 345. col. 1. v. 14. Significatio huius compendii fugit Villoisonum, cum ad Il. *E*, 9. haec daret: *γέγονε δὲ τὸ Δάρης ἤτοι παρὰ τὸ δείρω, καὶ ἐκδείρω (ἐοικὸς γὰρ ἱερεῖ, καὶ ἐχρῆν γε αὐτῷ) εἰδερης, ὡς φέρης. ἐτράπη οὖν τὸ ε εἰς α, ἢ παρὰ τὸ δαίω κ. τ. λ.* Restituendum e Codice: *παρὰ τὸ δείρω καὶ ἐκδείρω, (ἐοικὸς γὰρ ἱερεῖ*, scil. *τὸ ἐκδείρειν) καὶ ἐχρῆν γε αὐτὸ* (scil. *τὸ Δαρης*. Cod. male *αὐτῷ*.) *εἶναι Δέρης, ὡς Φέρης κ. τ. λ.* De phrasi *ἐοικὸς γὰρ ἱερεῖ* vide Etymologum M. p. 248, 42. sqq., qui vsus est Scholiasta Homerico. Pro *ἐοικὸς* dat *εἰκός*: non male. Voces *αὐτῷ εἶναι Δέρης* repraesentari iussi tab. VII. num. 20. Nota infinitiui *εἶναι* nec spiritum nec circumflexum habet.

Ἔχειν. Omnibus in modis personisque huius verbi incipientibus ab *εχ* littera *χ* superscribitur litterae initiali, ceteris plane omissis. In Scholiis

Homericis Villoisonus ε̄ legit ἐῦ, cum legere deberet ἔχει. v. *Append.* p. 53.

Ζήτει. Lexicographi vtuntur hac voce, quando lectores ad alios Lexicorum suorum articulos amandant, e. c. *Ζήτει εἰς τὸ ἄμπελος.* Vide in *εἰς.* In Codice Hermogen. 1983. haec vox per compendium sic scribitur, vt ostendunt prima duo exempla, *ζήτει δὲ εἰς τὸ* et *ζήτει,* tab. VI. num. 6. v. *Gregor.* p. 459. Cetera exempla vocis *ζήτει* compendiose scriptae sumsi ex Etymolog. Paris. 2630. De primo *Zeta* moneo, si duo apices coniungantur, inde exsistere Beta: de secundo, multum ei similitudinis intercedere cum nota particulae *δέ.* Etymolog. Paris. *Ἑρμὶς, ὁ ποῦς τῆς κλίνης, ἀπὸ τοῦ ἐνείρεσθαι τῷ ἐμπλάτῳ* (vox nihili: leg. cum doctissimo Coray *ἐνηλάτῳ,* vt etiam Hesychius habet v. *ἕρμινα*:), *ἢ παρὰ τὸ Ἑρμᾶς ἔχειν· οἱ δὲ γράφοι* (sic: conf. tab. VI. num. 7.) *γὰρ ἔγραφον τὸν Ἑρμῆν ἐν ταῖς κλίναις ὡς ἔφορον ὀνείρων, ἵν' ἀγαθοὺς ὀνείρους πέμπῃ. Οἱ δὲ γράφοι* debetur errori sic perperam legentis pro *οἱ ζωγράφοι* (ibid. ex Etymolog. Sorbon.). Scilicet librarius ζ̄ habuit pro nota particulae *δὲ,* notamque litterae ω̄ pro accentu graui.

Cum haec scriberem, amicissimus Boissonadus hunc Marini locum p. 7. mihi ostendit: *οὕτω δὲ ἦν καλὸς ἰδεῖν, ὥστε μηδένα τῶν γραφῶν ἐφικέσθαι αὐτοῦ τῆς ὁμοιότητος.* Sensus pro *γραφῶν* poscit *ζωγράφων* vel *γραφέων.* Prius mihi ideo minus probabile videtur, quia nemo dicat, cur syllaba ζω̄ omissa sit. E contrario *γραφέων* facile potuit in *γραφῶν* corrumpi, quod aut ε̄ solo vncino indicatum (v. supra Epsilon), aut *τῶν γραφέων* scriptum esset sic, *τῶν γρᾱ,* quemadmodum in Etymolog. Sorbon. *οἱ ζωγρᾱ* legitur pro *οἱ ζωγράφοι.* Posterius ego quidem magis probem, cum Codex SGerm. Marini 249. det *τῶν γραφόντων,* qua in scriptura aliud tentamentum explendi illius *τῶν γρᾱ* agnoscere mihi videor. Si quis tamen

demonstret, Graecos etiam *οἱ γράφοντες* pro *οἱ γραφεῖς* dixisse *), (conf. de vsu participiorum pro nominibus viros doctos ad Gregor. p. 139. citatos et Fischer. ad Weller. I. p. 323. sq.) per se intelligitur, scripturam vetusti Codicis SGerm. *τῶν γραφόντων* omnibus coniecturis praeferendam esse.

Ζη, superscripto *τ*, etiam *ζητεῖται* significare potest. V. ad *Gregor.* p. 341., vbi *ζήτει* et *ζητεῖται* confunduntur. *ἐζη* compendium est praeteriti *ἐζήτηται*. v. *ibid.*

Ἤγουν. Vide quae supra p. 787. de compendio huius particulae dixi, quibus notata ad *Gregor.* p. 436. illustrantur.

Ἡρόδοτος. Hoc nomen interdum per compendium sic scribitur, vt *δ* imponatur antecedenti *ο*, sequentesque litterae plane omittantur. Idem est compendium nominis *Ἡρόδωρος*: quapropter ambo haec nomina confusa sunt. v. *Epist.* p. 133. Etiam *Ἡρωδιανὸς*, *Ἡρώδης* et *Ἡρόδοτος* confunduntur, quando duo priora nomina scribuntur sic, *Ἡρω* (superscripto *δ*), omni tum discrimine versante in correptione aut productione vocalis *O*, quo in casu pronuntiatio aures fere fallit. V. Wesseling. ad Herodot. p. 272. et Larcher. *Remarq. crit. sur l' Etymol. M.* p. 160. sq.

Θεός. Quomodo haec vox compendiose scribatur, in vulgus notum est. *θc*, *θυ*, *θῷ*, *θν* valent *θεὸς*, *θεοῦ*, *θεῷ*, *θεόν*. Genitiuus pluralis *ταχυγραφικῶς* pictus, cuius mentio fit *Append.* p. 25., in Cod. SGerm. 345. sic scribitur, vt ostendit tab. VI. num. 7.

Θέλειν. Littera *λ* antecedenti *ε* omnibus in

---

*) Dixit Heliodorus p. 137. Cor. *τὸν Ἔρωτα πτεροῦσιν οἱ γράφοντες*. Interpres: *pictores*. Sic *οἱ τὰ ζῶα γράφοντες* pro *οἱ ζωγράφοι* posuit Dionysius Halic. de Compos. Verb. p. 288. ed. nup. SCHAEF.

modis personisque, quae incipiunt a $\overline{\vartheta\varepsilon\lambda}$, superscribitur. v. *Gregor.* p. 368. et supra in syllaba *ων*.

Θεσμοφοριάζουσαι. Vide supra in *Ἀππιανός*. In Cod. SGerm. 345. haec vox passim, omissis quatuor syllabis postremis *ριαζουσαι*, sic pingitur, vt lectores videbunt tab. VI. num. 7.

Θουκυδίδης. Hoc nomen in Codicibus nunc $\overset{\delta}{\text{θουκυδι}}$, nunc $\overset{\delta}{\text{θουκυ}}$, (item *θουκυ* (λλ superscr.), vt in Cod. Apollonii v. *ἔνθα* p. 326, 2. Villois. *τυ* (λλ superscr.) pro *Τυδείδης*) nunc adeo simpliciter *θου* (κ superscr.), scriptum reperi. Exitus vocis semper accommodate seriei orationis explendus, qua in re librarii non raro peccarunt. v. *Gregor.* p. 79. 89. etc.

Ἴαμβος. In compendiosa scriptura fere legas $\overset{\beta}{\text{ἴαμ}}$. Si accentus deest, hoc $\overset{\beta}{\text{ιαμ}}$ etiam alio modo expleri potest. In vno Etymologicorum Parisinorum legitur *πεζολόγων καὶ ιαμβογράφων*, alio dante *πεζολόγου καὶ* $\overset{\beta}{\text{ἰαμ}}$. v. *Append.* p. 53. Ibidem suspicor, in Etymolog. M. p. 424, 23. pro *παρὰ τοῖς ἰάμβοις καὶ τοῖς πεζογράφοις* scribendum esse *παρα τοῖς ἰαμβογράφοις κ. τ. λ.* Facilius etiam fortasse fuerit corrigere *παρὰ τοῖς ἰαμβικοῖς*, quae vox item compendio $\overset{\beta}{\text{ἰαμ}}$ significari potest. Etymolog. M. p. 477, 16. *κατὰ δὲ ἰαμβικοὺς* (Sylburg. in Ind. subaudit *ποιητὰς*) *ἐπαμφοτερίζει*. In Scholiis ineditis ad Hermogenem (Codd. 1983. et 2977.) *ἰαμβικὸς* et *ἰαμβόκροτος* confusa reperi, cuius confusionis causa idem illud $\overset{\beta}{\text{ἰαμ}}$ esse potuit. *Ῥυθμός ἐστιν*, inquit ille Scholiastes, *ὁ ποιὸς ἦχος τοῦ λόγου, ἰαμβόκροτος, ἢ ἀνακρεόντειος, ἢ ἐλεγεῖος, ἢ τοιόςδε ἢ τοιόςδε.* Vox *ἰαμβόκροτος*, itemque duae aliae, quae eadem Scholia habent, *ἰαμβοφανὴς* et *πεζοφανής*, Lexicis nostris addi possunt. Locus hic est: *Οἱ*

ἴαμβοι πεζοφανεῖς εἰσι πολλαχοῦ . . . . δεῖ οὖν τὴν σύνθεσιν τὴν καθαρὰν τοιαύτην εἶναι ἰαμβοφανῆ. Denique quod attinet ad versum *Append.* l. c. commemoratum,

ἥκω φέρων σοι τῆς ἐρήμου καθέδραν,
addo hîc, eundem versum in Scholiis ad Hephaestionem p. 86. ed. Pauw. citari, vbi, perinde vt in aliquot Etymologicorum Parisinorum, pro corrupto *καθέδραν* legitur *καρδίας*.

Ἰσοκράτης. In hoc nomine compendiose scribendo si *κρατης* omittitur superscribiturque ο̄, quod eius remanet, nisi seriem attendas orationis, *ἴσος* legi potest. Vide supra in *Ἀριστοτέλης*. In Harpocrat. v. *Ῥινων* vetustiores editiones habent *Ἰσαῖος* pro *Ἰσοκράτης*. v. *Epist.* p. 133. Nimirum confuderunt (conf. *Gregor.* p. 295. not. *.) signum suppressionis iuxta Sigma pictum cum vncino significante *αι̅*. Vide tab. VI. num. 8. Maussacus primus in Harpocrat. l. c. restituit genuinam scripturam *Ἰσοκράτης*, et ex Harpocratione correxit in Isocrate *Ῥινων* pro corrupto *Οἴνων*, quam correctionem Coray auctoritate Codicis confirmari vidit. Verissime Maussacus: „Facilis mutatio *τοῦ* „ρ̄ in ο̄, nam si caudam *τοῦ* ρ̄ demas, remanebit „ο̄." Videlicet cauda litterae Rho interdum minutissima est, vt sub rotunditate *παραλόγως* crassa (fere vt in *ει̅* tab. III. num. 9. v. *ἐνέργειαν*) cerni vix possit. Conf. tab. VI. num. 8. v. *γράφοντες* e Cod. Paris. 2423. Nihil igitur facilius, quam in nomine proprio, quod quomodo legendum sit, sensus loci parum docet, ο̄ pro ρ̄ ponere.

Ἰωάννης. Vid. tab. VI. num. 8. e Cod. Paris. 3047., vnde petenda correctio eorum, quae typotheta ad *Gregor.* p. 3. minus recte administravit. Signum super ω̄ non est circumflexus, sed lineola, *γραμμὴ*, vt Coray ait ad Isocrat. (T. II. p. 267.), *ἣν οἱ ἀντιγραφεῖς ἐπιχαράττειν φιλοῦσι τοῖς κυρίοις τῶν ὀνομάτων, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν προσηγορικῶν.* Interdum tamen hanc *γραμμὴν* ha-

buerunt pro circumflexo, ideoque perperam legerunt compendium nominis Ἰωάννης. Tzetzes ad Lycophron. v. 111. διὰ ταῦτα γοῦν αὐτὸν (τον Κέκροπα) λέγουσι διφυῆ, ἢ ὡς εὗρον ἐν Ἰωάννη Ἀντιοχεῖ, ὅτι πρότερον κ. τ. λ. Phauorini v. Κεκροψ editio Romana habet ὡς εὗρον ἐν ἰῶ (sic) Ἀντιοχεῖ, Basileensis ως εὑρ. ἐν ἰῳ Ἀντ. Denique Codex Eudociae dat ἐν τῷ Ἀντιοχεῖ, vbi Villoisonus cum omisisset articulum p. 252., tandem omnia vestigia boni *Ioannis* euanuerunt. Ex hoc exemplo discas, qua via textus scriptorum veterum hoc vitiosiores facti sint, quo saepius librarii eos transscriberent, donec vestigia genuinae scripturae vel leuissima tollerentur.

Καί. Compendia et signa huius particulae magnam partem iam nota sunt e tabulis palaeographicis. In vnciali scriptura plerumque modo syllaba $\overline{αι}$ compendiose pingitur. Conf. tab. III. num. 10 et 14. Nonnunquam pro hamulo significante syllabam $\overline{αι}$ (*Gregor.* p. 82.) reperitur lineola compendium indicans aliusue eiusdem significationis ductus, qualem ostendit tab. VI. num. 8. e Cod. 1807. *Καὶ* ita pictum passim confuderunt cum praepositione ἐκ, quando hamulus valens pro syllaba αι, id quod haud raro fit, minutissimus factus esset, adeoque in oculos vix et ne vix quidem incurreret, et accentus particulae proprius primam lineam litterae $\overline{κ}$ contingeret ideoque pro nota tachygraphica litterae ε haberi posset. Vide supra Epsilon et tab. III. num. 9. Porro si Kappa ita scribitur, vt tab. I. num. 12. in *Κτησυλλης*, nota tachygraphica particulae καὶ, propter magnam talis Kappa litteraeque Eta similitudinem, refert voculam ἤ: vnde orta tam frequens confusio harum particularum. v. *Gregor.* p 410. Quod si lector has voces tab. II. num. 5. comparauerit, facile intelliget, ἢ a particula καὶ propemodum solo spiritu dignosci posse. Exempla confusarum particularum καὶ et ἢ reperiuntur in *Gregor.* p. 384. 419. et 623.

In Eunapio p. 31. legas haec: *καί πού τι καὶ παρὰ τὸ ἀνθρώπειον.* Boissonadus ad h. l. p. 236.: „Haec est lectio codicum AB: editiones deprauatis-„sime *καί που τί βίον π. τ. ἀ.*, CD *καὶ που τι-„κιον.*" Variantes scripturae *βίον* et *κίον* hinc natae, quod genuina perperam legeretur. Scilicet Kappa in *καὶ* habuerunt pro Beta (v. supra Beta), hamulum significantem *αι* pro Iota longo et infra lineam producto (v. supra syllab. *αι* c)), denique accentum grauem super *και* pro nota tachygraphica solenni syllabae *ου*.

Peculiarem notam voculae *καὶ*, quae, si spiritus negligatur, tam facile cum *ὡς* confundi potest, ostendit tab. V. num. 9. Conf. supra syllab. *ως*. Huius notae vim et significationem Villoisonus parum norat, cum Scholia Homerica transscriberet: videturque eum fefellisse hoc, quod scriba horum Scholiorum istam notam vltimae litterae antecedentis vocis adnectere solitus fuerat. Igitur variis erroribus implicatus est: nunc enim *καὶ* plane omisit, nunc in locum eius aliam vocem, e. c. *ἂν*, substituit, nunc habuit notam voculae *καὶ* pro Iota longo infraque lineam porrecto. v. *Gregor.* p. 162. et supra syllab. *αι* c). Conf. voces *ὡς καὶ*, *δὲ καὶ*, *ἀγαθὸς καὶ βοηθὸς*, *Φωκίδος καὶ Δελφῶν*, *ἀπρεπῶς καὶ*, *δύναται γὰρ καὶ*, e Cod. Ven. Homer. A. tab. VI. num. 8. et 9. In postremo loco inferior ductus huius notae forte fortuna cum superiore sic connexus est, vt *ὁ* videre tibi videaris. v. *Gregor.* p. 68. Eadem nota in Codice Apollonii Dyscoli satis frequenter reperitur. Quam cum non intelligeret, qui Excerpta composuit, suffecit p. 567. signum simile Hebraicae litterae ל. v. *Gregor.* Addend. ad p. 454. et tab. VI. num. 9. voces *χαραν και φονον* e Cod. Apollonii.

De confusione syllabarum *αι* et *και* dixi supra in syllaba *αι* c). Voces *δὴ μοῦσαι λίγειαι*, prout scriptas esse oportuit, vt corrumpi possent in *δήμους καὶ λίγ.*, repraesentari iussi tab. VI. num. 10., vnde

lector corriget quae typotheta in *Gregor.* p. 162. parum fideliter dedit.

Notas particulae *καὶ* in recentissimis Codicibus obuias videbis tab. VI. num. 10. post voces *δὴ μοῦσαι λίγειαι*. Duae vltimae sumtae sunt e Cod. Paris. 2423., ibique leguntur in extremis lineis, vbi huiusmodi ductus grandes satis frequenter occurrunt.

Κάλλιον. Suspicor, (v. *Epist.* p. 159.) voces *Μητίχου καλλίῳ* in phrasi *ἐν Μητίχου καλλίῳ τῶν ἀλλοτρίων ἕνεκεν* (Alciphron. III, 29.) sic scriptas fuisse, vt ostendit tab. VI. num. 10.: quanquam coniecturam *ἐν Μητίχου καλλίῳ* pro *ἐν Μηλίῳ κατὰ* certam planeque indubitatam non dixerim. v. *Append.* p. 43. Hoc tamen nemo dubitabit, vocem *κάλλιον* per compendium sic scribi potuisse, vt num. 10. indicaui. Verum quidem est, vbi superscribitur duplex Lambda, saepius poni $\overline{\lambda\lambda}$ (hac forma): sed quando vsurpatur tale Lambda, quale e. c. tab. II. num. 1. in voce *Ἀχιλλέως* apparet, pro duplici littera ponitur simplex, vnde maior etiam ambiguitas exsistit; nam *κα*, superscriptum habens Lambda, infinitam multitudinem vocum significare potest, quae quoque loco e contextu verborum coniectando eruendae sunt. Timaeus Lex. Platon. v. *Ποτνιώμενος· ἐπικαλεῖτο σὺν λύπῃ.* Verisimillimum est, in libro, quem scriba SGerm. transscripsit, fuisse *επικα*, superscripto Lambda (tab. VI. num. 10.), quod, serie orationis praeeunte, legi oportuit *ἐπικαλούμενος*, non *ἐπικαλεῖτο*, quae vox ne graeca quidem est. v. *Append.* pag. 24. Nomen proprium *Καλλίμαχος* vulgo scribunt hoc compendio, *Καλλίμα* (superscripto χ) aut *Καλλί* (superscripto μ): sed idem nomen in Scholiis Venetis ad Homerum aliquoties plane sic pictum vidi, vt tab. VI. num. 10. *κάλλιον* effictum cernis. Idem est compendium nominis proprii *Καλλίας*. Lex. SGerm. rhetor. sophist. MS. *Ἀράχνης· καὶ παρ' Ἡσιόδῳ καὶ παρὰ Πινδάρῳ καὶ παρὰ καλλίοις* (sic). Sic perperam expleuerunt, quod legendum fuit *Καλλίᾳ*, quomodo Suidas recte habet.

Καλούμενος. Hac in voce indicabo compendium participiorum passiu. in *μενος* solenne scripturae tam vncialis quam minusculae. Redit huc, vt *ε* scribatur super *μ*, et omittatur syllaba finalis *νος*, *νη*, *νον* etc. Lexic. SGerm. rhetor. sophist. *Ἀδώνια* . . . . *ἔστι δὲ τὰ Ἀδώνια ἑορτὴ, οἱ μέν φασι, εἰς τιμὴν Ἀδώνιδος ἀγομ*^ε (tab. VI. num. 10., i. e. *ἀγομένη*), *οἱ δὲ τῇ Ἀφροδίτῃ*. Schol. Ven. ad Il. *Δ*, 97. *οὐδέποτε γὰρ ἀναστρέφεται προ*^θ (*πρόθεσις*) *γενικῇ συντασσομ*^ε (tab. VI. num. 11., i. e. *συντασσομένῃ*) *πτώσει*. Talibus locis scribae, cum aliud agerent, non legebant nisi quae scripta erant, plane obliti syllabae finalis *νος* etc. Sic scriba Cod. Palat. 398. dedit *ζῶον καλούμε* (pro *καλούμενον*) *ἐπιβάλλον*. v. *Epist*. p. 25. Sed quando haec passiuorum participia compendiose scribuntur, multo plus quam exitus *νος* etc. omitti potest. E. c. *ση*^μ saepissime scribitur pro *σημαινόμενον*, *δη*^λ pro *δηλούμενον κ. τ. λ.* Suspicor ad *Gregor*. p. 335., *συγκατατιθ*, in Scholiis Homericis legi oportuisse *συγκατατιθέμενος*, non *συγκατατίθεται*. De compendio participii *ἐπικαλούμενος* in articulo antecedente obiter dictum est.

Alius modus syllabas *μενος* compendiose scribendi hic est, vt solas litteras *μν* superscribas vocali antecedenti. Vide tab. VI. num. 11 voces *ἐρώμενος* et *κτησάμενος* e Cod. Paris. 133. Litteras *μν* ita superscriptas passim confuderunt cum litteris *μτ*, quarum vsus est ad indicandas syllabas finales *ματος*, *ματι* etc. (v. *Gregor*. p. 19.) Vide voces *τῷ νοσήματι*, *κατορθώματι* ex eod. Cod. Libanius Vol. IV. p. 1033, 1. *καὶ ὑπεξελεύσονται ὑπὲρ τῶν ἀνηρημάτων* (sic). Vltimum verbum est vox nihili. Reiskius correxit: *καὶ ἐπεξ. ὑπ. τῶν ἀνη-*

ρημένων. Plane sic habet Cod. Paris. 2918. Cornutus de Nat. Deor. cap. 10. p. 153. et Eudocia p.152, 2. *ἀντὶ τῶν πλημμελημένων*. Sic male legerunt pro *πλημμελημάτων*, quod Codices in Cornuto habent. Indidem orta scripturae diuersitas *ἐπιγράμματα* et *ἐπιγεγραμμένα*. v. *Epist*. p. 29. Codicis Augustani scriptura in *Gregor*. p. 200. significet *ἀσώμενος ἀσσώμενος*, an *ἀσώματος ἀσσώματος*, cum Codicem illum non versauerim, pro certo non dicam. Hoc video, *ἀσώμενος ἀσσώμενος* facile posse defendi.

Κατά. Aliquot huius praepositionis compendia lectores iam viderunt tab. IV. num. 14. et tab. III. num. 2. 3. et 12. In scriptura vnciali vtrumque $\bar{\alpha}$ saepissime omittitur, ac $\bar{\tau}$ scribitur super $\bar{\varkappa}$. Tali compendio pictum *κατὰ* (tab. VI. num. 11.) in Scholiasta Platonico p. 170. male habuerunt pro praepositione *ἐκ*: *πλημμελοῦσαι ψόγον ἐκ* (leg. *κατὰ*) *τῆς φιλοσοφίας προςῆψαν*. In Herodiani Fragm. Herm. p. 308. corrigo *κτητικοῦ* pro *κατηχητικοῦ*, cuius vocis origo haec mihi videtur, quod, litteris $\overline{\varkappa\tau}$ confusis cum compendio syllabae $\overline{\varkappa\alpha\tau}$ (tab. VI. num. 12.), cum *κατητικοῦ* ex hac confusione natum sensu careret, syllabam $\overline{\chi\eta}$ interseruerunt. v. *Gregor*. p. 651. sq. Praeterea praepositio *κατὰ* propriam sibi ac peculiarem notam habet, quam cernes tab. V. num. 6. v. *καταφρονῶν*, tab. VI. num. 4. *ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους*, denique tab. VI. num. 13. *τῷ κατὰ παράληψιν σχήματι*. Haec nota connexa cum littera sequente nonnihil habet similitudinis cum praepositione *ἀπὸ*, tab. VI. num. 2. *ἀπὸ βαρυτόνων*. — Vide etiam in v. *μετά*.

Καταδικασθέντες. Scriba Codicis SGerm. 345. (tab. I. num. 9.) hanc vocem satis audacter sic contraxit, vt δ scriberet super $\bar{\alpha}$, sequentesque syllabas plane omitteret. v. *Append*. p. 18., vbi simul monetur, $\overset{\delta}{\varkappa\alpha\tau\alpha}$ etiam pro voce *κατάδικοι* valere posse. Accuratius foret compendium par-

ticipii καταδικασθέντες, si θ scriberetur super σ̄. Nam θ superscriptum plerumque indicat aoristum I. passiui. Sic αἱμασ$^{\theta}$ in Etymolog. Sorbon. positum est pro αἱμασθῆναι. v. *Gregor.* p. 512. Schol. Ven. ad Il. Δ, 319. τὸ περιορισ$^{\theta}$ (leg. περιορισθὲν) χωρίον. Id. ad Il. *B.* p. 57. ὃς δειλωθεὶς (sic Villoisonus) κατέλειψε τὴν παραφυλακήν. Cod. Ven. δηλω$^{\theta}$ (sic), sed in margine δειλανθεὶς, quod praeferendum est. Codex Aristaeneti I, 3. in titulo habet: ἑταίρα (non vitiosum γήρα antiquiorum editionum) καὶ νέος ὑπὸ δένδρῳ συνευωχη$^{\theta}$ ἀλλήλοις. Primus Aristaeneti editor compendium illud sic expleuit: συνευωχηθήτην. Dualem hunc recte habere, dubito, malimque credere, eum qui titulum adscripsit, plurali aut potius participio plural. vsum esse.

Καταπληκτικός. Πληκτικὸς plerumque sic scribitur, vt apparet tab. VI. num. 12. e Cod. Vat. 305. Si scribuntur solae litterae π̄λ superimposito η̄ (ibid.), hoc compendium legi potest etiam πλησίος, πληθυντικὸς etc. Hinc orta e. c. in Vatic. Append. II, 19. vitiosa scriptura καταπλησίον pro καταπληκτικόν. v. *Gregor.* p. 567.

Κατηγορία, κατήγορος. Iam supra v. ἀπορία de compendio quodam nominum in η̄γορια et η̄γορος locutus sum. Sed praeterea sic pinguntur, vt ō ponatur super η̄γ, litteraeque sequentes omittantur. E. c. κατηγ^{o}, quod valet nunc κατηγορία, nunc κατήγορος. v. *Gregor.* p. 456. Pari modo διαφ° (lineâ transuerse ductâ per caudam litterae φ) significat nunc διαφορὰ, nunc διάφορος. Schol. Ven. ad Il. Δ, 383. εἰ μὲν τὸ ἔχειν ἔγκειται (scil. voci λεχεποίην), πλεονασμός (ἐστί)· εἰ δὲ τὸ λέχος, ἀντίθεσις. πρὸς γὰρ τὴν διαφοραν (sic Villoisonus) ἐτυμολογιαν διάφορον πά-

θος. Codex habet τ διαφ° ἐτυμολογίαν, quod omnes vident congruenter seriei orationis legendum esse τὴν διάφορον ἐτυμολ. Scriba Codicis SGerm. 345. quo compendio vocem συμφορὰ scribat, docet tab. VII. num. 20.

Κεφαλὴ, κεφάλαιον notantur simplici κ̄, cui ε superscriptum est. Pluralem numerum harum vocum librarii interdum sic significarunt, vt compendium illud κ/ bis deinceps scriberent. Vid. tab. VI. num. 12. e Cod. Hermogen. 1983. Omnino iteratio litterae superscriptae saepe est index numeri pluralis. v. *Append.* p. 13. Sic factum tab. VI. num. 12. in vocibus ὀνόματα, τῶν παίδων, ταῖς μετοχαῖς, πρὸ δὲ ρ στίχων, ex Etymolog. Sorbon. et Cod. SGerm. 345. Simile quid deprehendas in nota tachygraphica verbi εἰσίν (tab. VI. num. 12. extr.): nam si pro lineola duplici esset simplex, nota illa valeret pro singulari ἐστίν. Conf. tab. VI. num. 6.

Κλίμαξ, κλίμακος. Genitiuus ceterique casus huius nominis compendiose scribuntur sic, vt, suppressâ syllabâ finali, α ponatur super μ. Tunc articulus antecedens aut verborum contextus quoque loco docet, qui casus a scriptore positus sit. Dixi ad *Gregor.* p. 562., scribam Cod. SGerm. 345. perperam dedisse τῇ κλίμα pro τῇ κλίμ^α, i. e. τῇ κλίμακι. Vide supra in voce ἅρμα. Schol. ad Euripid. Phoeniss. v. 1373. *Βλέψας δ' ἐς Ἄργος*] . . . οἷον ἐπὶ τὸν στρατὸν τῶν Ἀργείων, ἢ εἰς τὴν κλίμακα τοῦ Ἄργους. Valckenarius p. 763.: „Nisi quis commode possit interpretari, le„gerim τὸ κλίμα τοῦ Ἄργους.“ Sic vere correxisse virum praestantissimum, ego quidem non dubito. Nam εἰσ^τ κλίμ^α legi potest tam εἰς τὴν κλίμακα, quam εἰς τὸ κλίμα.

Κόλασις. Vt substantiua in σις desinentia

per compendium scribantur, syllaba finalis σις omittitur, superscribiturque antecedens vocalis. Vide tab. VI. num. 13. voces *ἐπὶ κόλασιν* et *εἰς συμβίβασιν* e Cod. SGerm. 345. Tertium exemplum ex eodem sumtum Codice significat, non *ἐπὶ κολακείᾳ*, sed *ἐπὶ κολάκευσιν*, si modo librarius non errauit, cum litteram α accentu acuto instrueret. v. *Append.* p. 21. Hunc substantiua in σις compendiose scribendi morem intempestiue recordabatur Montefalconius in primis vocibus Anti-Atticistae SGerm. (tab. VI. num. 13.). Falso enim legit *ἀποστόμασις* pro *ἀπὸ στόματος*. v. *Append.* p. 17. Neque tamen ille solus in legendo confudit nomina in σις et in μα exeuntia. Scilicet posteriora, e. c. *σχῆμα*, *ῥῆμα*, *χρῆμα* etc., compendiose scribi possunt etiam sic, vt syllaba μα omittatur et littera η superscribatur (vid. tab. VI. num. 13. *τῷ κατὰ παράληψιν σχήματι κέχρηται* e Cod. SGerm. 249., *ῥῆμα*, *χρήματος* e Cod. Sorbon. Passim truncatum *σχη* ponitur etiam pro voce *σχηματισμὸς*, vnde nata scripturae diuersitas, quam supra litt. Beta extr. memoraui.). Tum vero certis in vocibus, quae tam σις quam μα addi patiuntur, nascitur ambiguitas, diligenterque attendi verborum contextum oportet, vt certo scias, vtra syllaba omissa sit. Etymolog. M. p. 53, 12. *Ἀκροθίνια . . . παρὰ τὸ θὶν θινὸς, ὃ σημαίνει τὸν σωρὸν τῶν χρήσεων.* Corrig. ex Etymologicis Parisinis *τῶν χρημάτων.* In Sorbonico haec leguntur: *θὶς θίν. σημαίνει δὲ τὸν αἰγιαλὸν, καὶ τὸν σωρόν. σωρὸν δὲ εἴτε χρημάτων, εἴτε σίτου καὶ κριθῆς, εἴτε ὀστέων.* Conf. Etymolog. M. p. 461, 9. *θὶς, ὁ σωρὸς τῶν χρημάτων.* Pari modo in Etymologicis Parisinis confunduntur voces *ὑπόμνημα* et *ὑπόμνησις*. Ruhnkenius Epist. Crit. p. 104. duo affert loca e Cod. 2630., vbi *Ἐπαφρόδιτος ἐν ὑπομνήσει Ἀσπίδος Ἡσιόδου* citatur. Hic quidem Codex reuera dat *ὑπομνήσει* plenis

integrisque litteris: sed Etymolog. Sorbon. habet ὑπομν/ (tab. VI. num. 14.), quod rectius leges ὑπομνήματι. Sic hoc compendium in libro Sorbonico aliis locis expletur, vbi citatur idem Epaphroditus aliiue ὑπομνηματογράφοι, et sic iam Kusterus, vsus ille eodem Etymolog. Paris. 2630., tacite correxit ad Suid. T. I. p. 116. In Moeride v. ἐπιτηδείους phrasis ἐν τοῖς ὑπομνήμασιν de Memorabilibus Socratis dicitur. Piersonus ad h. l.: „Xenophontis libri ἀπομνημονευμάτων recte „etiam dici possunt ὑπομνήματα, quanquam fa- „tendum est, alibi, quod sciam, ita non appella- „ri.“ Ὑπομνήμασιν illud, non multum renitar, si quis vitiosum habeat repetatque ex errore perperam legentis genuinam vocem: nomen enim ἀπομνημονεύματα in Grammaticorum citationibus scribi potuit hoc compendio, ἀπομν/, (v. tab. VI. n. 16.) in quo omnis discrepantia ab altero illo, ὑπομν /, redit ad praepositiones facillime commutabiles ἀπὸ et ὑπό.

Κόρυζα. Quando nomina in ζα exeuntia per compendia scribuntur, syllaba ζα omittitur, superscribiturque antecedens vocalis. Vide tab. VI. num. 14. vocem ἀργυρόπεζα e Cod. Ven. Hom. A. In Timaei Lex. Platon. scriba SGerm. perperam dedit κόρυ pro κόρ (lineâ transuerse ductâ per caudam litterae ρ), i. e. κόρυζα. v. *Append.* p. 23.

Λέγω. Hoc verbum omnibus in modis personisque, quae incipiunt a λεγ aut λε, compendiose ita scribitur, vt ostendit tab. VI. num. 14. e Cod. SGerm. 345. Finales syllabae verbi tam frequentis in Grammaticorum Scholiastarumque scriptis quomodo explendae sint, saepius, vbi orationis series rem incertam facit, plurimum ambigas. Vide quae multis docui ad *Gregor.* p. 114. sqq. 124. 296. sq. 453. etc. Substantiuum ἡ λέξις item solo

Lambda, cui $\bar{\varepsilon}$ superscriptum est, significatur. Vide quae dixi in voce *γενικὴ*, et tab. VI. num. 3.

Λέων, λέοντος. Genitiuus huius vocis scribitur hoc compendio, *λέον* (τ superscripto). Monui in *Epist.* p. 216., scribam Cod. Vat. 305. in Scholiasta Nicandri male dedisse *εἰς λέον* (τ superscripto) (tab. IV. num. 12.) pro *εἰς λεόν* (τ superscripto), i. e. *εἰς Λεόντιον.*

Λόγος. Solenne compendium huius vocis ostendunt tab. VI. num. 14. vv. *λόγος* et *ὁ Θεολόγος* e Cod. SGerm. 345. Feci eius mentionem ad *Gregor.* p. 33.

Λυσίας, Λυσανίας. Duo haec nomina confusa sunt, quod librarii *ταχυγραφικῶς* ea scribentes saepe nihil ponerent nisi syllabam *λυ*, superscripto Sigma. v. *Epist.* p. 133. sq.

Λύσις. Vide tab. VI. num. 15. e Cod. Paris. 2423. Hinc corriges quae typotheta ad *Gregor.* p. 436. minus accurate expressit.

Μέγας. Vide tab. VI. num. 15. ex Etymolog. Paris. Hoc compendium frequentissimum est in Grammaticorum libris manu scriptis, maxime vbi de $\bar{\omega}$ agitur. v. *Gregor.* p. 271.

Μέν. Dixi ad *Longinum* Weiskii p. 641., hanc particulam itemque alteram *δὲ* in Cod. Paris. 2036. nonnunquam sic scribi, *μὲ̀ν, δὲ̀*, fortasse vt mutua earum relatio significetur *). Eundem scri-

*) Fortasse etiam vt ob mutuam illam relationem maiore cum vi vocis pronuntientur. Deuarius de Partic. p. 215. Reusm.: „Iungitur [*μὴ*] itidem *Indicatiuo modo*, in interrogationibus. [Plato Phaedr. p. 295. Heind. *σκοπεῖν, μή τι λέγωσι.* Scribendum, opinor, *λέγουσι.*] — — — In cuiusmodi interrogationibus, si *μὴ* nulli encliticae particulae praeponitur, duplici graui accentu signatur a librariis antiquis. Quod fit ad indicandam vim pronunciationis, qua differt ab

bendi morem in plurimis Codicibus tam vetustis quam recentioribus reperi. De confusione huius particulae cum μὴ dixi supra in syllaba ε͞ν.

Μέρος, *μέσος* et *μέλλων* eodem compendio, h. e. litterâ μ͞, cui superscripta est ε͞, significantur. Vide tab. VI. num. 15. locum τοῦ πολιτικοῦ λόγου μέρη εἰσὶ δ e Cod. Hermogen. 1983., εἰς μέσον τῆς πόλεως e Cod. 133., ὁ μέλλων ὁμόρξω ex Etymolog. Paris. 2630. In Etymolog. M. p. 126, 13. voces τὰ τοῦ δευτέρου μέρους ἀόριστα perperam lecta sunt, ac praeeunte Etymolog. Paris. mutanda in τὰ τοῦ δευτέρου μέσου ἀορίστου (tab. VI. num. 16.). v. *Append.* p. 10. Alio loco Etymolog. M. ob compendium male expletum legas μερισμὸς pro μέρος. Scilicet p. 146, 30. τὸ ῥὴν η͞, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ μερισμοῦ τοῦ σώματος. Sylburgius ad h. l.: „μερισμοῦ pro μέρους „positum." Imo cum Etymologicis Parisinis legendum μέρους.

Μετὰ saepissime per compendium sic scribitur, vt solum ponatur μ͞ eique imponatur τ͞. Iam cum κ͞ et μ͞ saepe commutentur (v. supra in Kappa), etiam praepositiones κατὰ et μετὰ confusae sunt. v. *Gregor.* p. 69. et 405.

Μέτρον, *μετρούμενον*, *μετρεῖται* aliaeque formae verbi μετρεῖσθαι interdum solâ syllabâ με͞, cui τρ͞ superscriptum est, indicantur. Inde nata vocum μέτρον et μετρούμενον confusio, de qua dixi ad Longinum Weiskii p. 649. sq.

Μή. Plurimi scribae Codicum vetustorum et recentium hanc particulam sine accentu scribere ac cum voce sequente, siue a consonante siue a vocali incipiat, connectere solent. E. c. scriba SGerm. 345. dedit μημένον pro μὴ μένον. Vide

---

ea significatione, qua μὴ pro ἵνα μὴ accipitur."
Schaef.

etiam tab. VI. num. 16. locum *ἐπὶ μιᾷ γνώμῃ μὴ μένων* et tab. IV. num. 6. *φασὶ μὴ δεῖν λέγειν.* Hic scribendi mos varios in legendo errores peperit, de quibus v. ad *Gregor.* p. 295. sqq. Conf. ibid. p. 551. et 560.

Μηδέ. Pro hac particula composita librarii persaepe scribunt, diremtis vocibus, e quibus constat, *μὴ δὲ*, sic vt ambae hae particulae accentu suo instruantur. v. *Gregor.* p. 586. *Epist.* p. 71. *Append.* p. 29., ubi simul Schaeferus notat, *μὴ δὲ* et *μηδὲ* non semper eiusdem esse significationis, seiungendisque particulis *μὴ δὲ* aliquot Herodoti loca egregie illustrat. Quae cum ita sint, non semper diuisa Codicum scriptura *μὴ δὲ* in compositam particulam *μηδὲ* mutari debet. In Schol. Platon. p. 188. Cod. 1807., vnde locus sumtus est, dat: *Καὶ τότε, Λυδὲ ποδαβρὲ* *), *πολυψηφῖδα* (superscr. *μελαμ*) (igitur *μελαμψηφῖδα*) *παρ' Ἕρμον Φεύγειν, μὴ δὲ* (Ruhnken. scripsit *μηδὲ*) *μένειν, μηδ' αἰδεῖσθαι κακὸς εἶναι.*

Ξενοφῶν. Causam confusionis vocum *Ξενοφῶν* et *ξένος* (v. *Epist.* p. 133.) indicaui supra v. *Ἀριστοτέλης.* In Cod. SGerm. 345. *Ξενοφων* nonnunquam solâ litterâ ξ, cui superscripta est ε, indicatur. Vide tab. VI. num. 16. *Ξενοφῶν ἀπομνημονεύμασιν.*

Ὁμοῦ. Huius aduerbii variae sunt notae, de quibus in *Epist.* p. 21., quod aeri incisas dare non possem, dicere omisi. Vide Montefalcon. Palaeogr. p. 345. col. 1. p. 346. col. 3. Ducang. Append. Glossar. p. 11. et tab. VI. num. 17. voces *ὡς οὐκ ἔστιν ὁμοῦ ῥαθυμεῖν* e Cod. Libanii 2918. (ed. Reisk. Vol. IV. p. 879, 2.). In Scholiis Codicis Platon. 1807. legitur locus tab. VI. num. 17. re-

---

*) In Epigr. adesp. DXXI. v. 2., quicquid contradicant editores doctissimi, vnice probandum *ἁβρὰ ποδῶν*, quod etiam Schneidero placere libenter intellexi. Conf. Dionys. Hal. de Compos. Verb. p. 390. ed. nup. SCHAEF.

praesentatus, quo in loco aliam etiam notam huius aduerbii reperisse mihi videor. Hanc, qui Codicem in Ruhnkenii gratiam excussit, cum non intelligeret, plane omisit (p. 202.). Totum locum, vt e Codice corrigendus est, hîc apponam: *Ἐκ τῶν Μανεθῶ Αἰγυπτιακῶν· ἑπτακαιδεκάτη δυναστεία ποιμένες ἦσαν ἀδελφοὶ Φοίνικες, ξένοι βασιλεῖς, οἱ καὶ Μέμφιν εἷλον, ὧν πρῶτος Σαΐτης ἐβασίλευσεν ἔτη ιθ, ἀφ' οὗ καὶ ὁ Σαΐτης νομὸς ἐκλήθη . . . . ., δεύτερος τούτων Βνῶν ἔτη μ, τρίτος Ἀρχάης* (sic, non *Ἀρχάνης*) *ἔτη λ, τέταρτος Ἄφωφις* (sic, non *Ἄρωφις*) *ἔτη ιδ, ὁμοῦ ργ* (i. e. summâ factâ annos 103: *ιδ* et *ὁμοῦ* desunt in edit. Ruhnken.). *ὁ δὲ Σαΐτης προςέθηκε τῷ μηνὶ ὥρας ιβ, ὡς εἶναι ἡμερῶν λ κ. τ. λ.* Duae illae lineolae, quas habeo pro nota tachygraphica aduerbii *ὁμοῦ*, hucusque in nullo alio Codice mihi oblatae sunt. Si sorte fallar, peritos rerum palaeographicarum rogo, vt meliora me doceant.

Ὄνομα. Vide tab. V. num. 11. et 15. Pluralis numerus huius nominis passim sic scribitur, vt ostendit tab. VI. num. 12. v. *Append.* p. 13. *Gregor.* p. 161. et 241.

Ὁριστικός. Vide supra in *ἀόριστος*.

Ὅταν, ὁπόταν. In vetustis Codicibus fere *ὅτ' ἂν, ὁπότ' ἂν* scriptum legitur. v. *Append.* p. 20. 26. *Gregor.* p. 161. Pariter dant semper *γ' οὖν* pro *γοῦν* etc.

Ὅτι. De notis tachygraphicis huius particulae dixi supra p. 784. item in v. *ἐστίν.* In Etymolog. Sorbon. *ὅτι* interdum sic scribitur, vt docet tab. VII. num. 1. Villoisonus in Scholiis Homericis legit *ὅτι*, quod *εἶτα* legendum fuit. v. *Gregor.* p. 69.

Οὐδέτερον nonnunquam significatur solâ syllabâ *ου*, cui littera *δ* superscripta est. Locus Etymolog. Paris. tab. VII. num. 1. secundum orationis seriem legi debet *ὡς παρ' οὐδέτερον συγκείμενον.* Hoc *ου* non semper recte expleuerunt, in locum ge-

nuinae vocis nunc *οὐδὲν*, nunc *οὐδὲ* substituentes. v. *Append.* p. 27.

Οὕτως, οὗτος, οὗτοι saepe indicantur hoc compendio, *ου*: quae causa est confusionis harum vocum. v. *Gregor.* p. 70. Aliud compendium adverbii *οὕτως* habet tab. VII. num. 1. ex Etymolog. Sorbon. Conf. Montefalcon. Palaeogr. p. 345. col. 1. Hoc *οὕτως* saepe legerunt *οὐ* aut *οὖ*. Frequentissima haec commutatio in Etymologicis Parisinis, quae si inter se conferas, omnino multum proficias ad scientiam rerum palaeographicarum. Schol. Luciani Vol. II. p. 391. *καὶ γὰρ εἰώθαμεν τοὺς ἀνδρείους, εἰς λέοντας ἀπεικάζοντες, οὕτως λέγειν, λέων ἐστίν.* Reitzius ad vv. *οὕτως λέγειν*: „*οὐ λέγειν* editum ante, sine sensu. *ΟΥλε* esse in Vatic. testatur M. Solan. quo compendio satis commode significari *οὕτως λέγειν* existimat, iubetque conferri scholion „5.“ Nimirum scholion ad p. 389. *οὐ γὰρ ἔδει οὕτως εἰπεῖν*, vbi haec notantur: „In Vat. erat *οὖ*.“ Idem Scholiastes Vol. III. p. 436. ad v. *Ἀνάκειον*· *ὅσα ἀπὸ κτητικῶν συμπέπτωκε ἢ ἐπιθετικῶν ἐχόντων τὴν ει δίφθογγον, καὶ ἐκεῖνα προπαροξυτόνως, οἷον Ἡράκλειον, οὖ γὰρ Ἡράκλειος ἆθλος, Χαρώνειον κ. τ. λ.* Solanus ad h. l.: „*οἷον Ἡρακλεῖον οὖ.* Sic „Vaticanus: quid sibi velit nescio.“ In Cod. Vat. Luciani 90. legitur plenis integrisque litteris *οὕτω γὰρ Ἡράκλ. ἆθλος*, quo omnis tollitur obscuritas. v. *Gregor.* p. 651. coll. Addend. ad h. l. Schol. Aeschinis p. 757. Reisk. *ὤμοσε δὲ, οὐ καθὸ βουλευτὴς ἦν.* Imo: *ὤμοσε δὲ οὕτως, καθὸ β. ἦν.* Sic legendum esse, nemo negabit. Scholion ad v. *βουλαίαν* in Cod. SGerm. 249. sic scriptum est: *Διὸς ἦν βωμὸς ἐν τῇ βουλῇ. τὴν ἑστίαν οὖν λέγει τὴν βουλαίαν, τὸν βωμὸν αὐτοῦ τοῦ Διὸς, τὸν ὄντα ἐν τῇ βουλῇ. ὤμοσε δὲ οὕτως, καθὸ βουλευτὴς ἦν.* Rarius scribae dederunt *οὕτως*, vbi *οὖ* scribi oportebat. Etymolog. Paris. 2630. *Ἀστεμφὴς καὶ ἀστεμφέως, ἀμετακινήτως, ἰσχυρῶς, παρὰ τὸ στέμβω, ὃ σημαίνει τὸ κινεῖν συνεχῶς, οὕτως μέμνηται Αἰσχύλος. ἀστεμβὴς οὖν ὁ ἀκίνητος, καὶ ἀστεμφής. οὕτω Φιλόχορος.*

Omnes vident, pro priore *οὕτως* legi debere *οὖ*, quod ipsum dat Etymologicum Sorbonicum. *)

Παθητικός. Plerumque haec vox compendiose sic scribitur, vt cernere licet tab. VII. num. 1. ex Etymolog. Paris. Si, vt factum est in altero exemplo (ibid.), solum ponitur *π*, superscripto *α*, hoc compendium facile potest confundi cum voce *πληθυντικὸς* item scripta solo *π*, cui *λ* impositum est (tab. VII. num. 21.), quando totum discrimen redit ad litteras facillime commutabiles *α* et *λ*. Exempla huius confusionis videbis *Epist.* p. 117. et *Gregor.* p. 410. Saepe etiam *πα* (with *θ* above) scribitur: cumque hoc compendium simul significet *πάθος*, passim factum est, vt socordes librarii scriberent *παθητικὸς* pro *πάθος*. E. c. Etymolog. Sorbon. *Αἷμα . . . . δυο παθητικὰ* (sic, plenis et integris litteris) *ἀνεδέξατο, ἔνδειαν καὶ μετάθεσιν τοῦ πνεύματος.* In Etymolog. M. p. 34, 12. recte legitur *δύο πάθη.* Schol. Venet. ad Il. *Δ*, 412. *Τέττα*] . . . . *οἱ δὲ καταπαθὲς ἀπὸ τοῦ τέτλαθι φασὶν εἶναι.* Ipse Codex habet *καταπα* (with *θ* above), quod *κατὰ πάθος*, non *καταπαθὲς* legendum. Ceterum hoc adiectiuum analogiae non repugnat, ac fortasse ciuitatis ius in Graecia habuit, etsi Lexicographis non innotuit. Conf. Commentar. Soc. Philol. Lips. Vol. I. p. 182.

Παιδευτήριον. Vide in v. *ἀκρωτήριον.*

Παρά. Haec praepositio significatur litterā *π*, cui nota voculae *ἄρα* (v. supra) nunc adscribitur, nunc superscribitur. Vide tab. III. num. 10. *καὶ παρὰ τὴν Λωτοφαγίδα νῆσον.* Sic vetustus Cod. Platon. 1807. Posterioribus temporibus angulosa fecerunt rotunda, scripseruntque sic, vt tab. VII.

---

*) Photius Lex. c. 173. *Λυκοῦργος, εἷς τῶν δέκα ῥητόρων, οὖ πάππος κ. τ. λ.* Editor: „B. *οὐ.* i. e. „*οὕτως.*" SCHAEF.

num. 1. ex Etymolog. Sorbon. Rotundum hoc *ἄρα* non parum habet similitudinis cum *Ε ψιλῷ*, cuius medius ductus in superscribendo non minus porrigi solet (ibid.). Hinc notissima illa confusio praepositionum *παρὰ* et *περὶ* (v. *Epist.* p. 33. 102. etc.), cuius *vera* ratio non paucos fugit. *Παρὰ τὸ, παρὰ τὴν, παρὰ τοῖς, παρὰ τῷ* compendiose sic scribuntur, vt ostendunt tab. VII. num. 1. et 2. Tunc persaepe librarii articulum neglexerunt, scripseruntque solum *παρὰ* (v. *Gregor.* p. 440.), quemadmodum *ἀντὶ* scriptum reperitur pro *ἀντὶ τοῦ*. Nec tamen desunt exempla, vbi contrario errore *παρὰ τὸ* inuasit in locum simplicis praepositionis *παρά*. Etymolog. Paris. 2630. *Βίαιος, παρὰ τὸ νόμος* (sic), *σφοδρός*. Conf. Etymolog. Sorbon. *Βίαιος, παράνομος, σφοδρός*. Apollonius Lex. Homer. p. 544. *Μερόπων, τῶν ἀνθρώπων τῶν μεμερισμένην τὴν ὄπα ἐχόντων ἔναρθρον παρὰ τὰ ἄλλα ζῶα*. Sic Villoisonus correxit: nam Codex dat *παρὰ τὸ τὰ ἄλλα ζῶα* (tab. VII. num. 2.). Idem p. 696. *Πύρνον . . . . . παρὰ τὸ τὸν πυρόν*. Villoisonus: „Lege *παρὰ τὸν πυ*-„*ρὸν* et dele *τό*.“ Schol. Ven. ad Il. *B*, 44. (quem articulum Villoisonus plane omisit): *Πέδιλα, παρὰ τὸ περιειλεῖσθαι αὐτὰ τοῖς ποσὶν, ὅ ἐστι περιτίθεσθαι, ἢ παρὰ τὸ τὴν* (sic, plenâ scripturâ neque per compendia) *ἕλην, τὰ τοὺς πόδας θερμαινοντα*. Vir quidam doctus, qui me inuisens hunc locum forte inspexisset, quaesiuit, in Grammaticorumne lingua, quippe passim sibi licere putantium, a quibus ceteri scriptores abstinerent, locutiones *παρὰ τὸ τὸν, παρὰ τὸ τὴν* defendi possent. Sed ego quidem praeter tres solennes in talibus formulas, *παρὰ τὸ ἕλην, παρὰ τὴν ἕλην* et *παρὰ τὸ* (s. *ἀπὸ τοῦ*) *ἡ ἕλη*, nullam aliam noui. Vide Sylburg. ad Etymolog. M. p. 50, 27. Mirum quoddam *παρὰ τῷ* reperi in hoc Etymolog. Sorbon. articulo: *Αἰδῶ. ὄνομα θηλυκὸν παρὰ τῷ αι*(τ) (sic). Vere me corrigere *ὄν. θηλ. πτώσεως αἰτιατικῆς*, nemo non fatebitur, qui sciat, vocem *πτῶ*-

σις compendiose scribi litteris πτ, quibus impositum est ω (tab. VII. num. 2.).

De confusione praepositionum παρὰ et ἀπὸ supra p. 784. dixi. Hîc locum addo Apollonii Lex. Hom. p. 426. Villois. Ῥῆξε δὲ θώρηκος γύαλον. ὡς ἂν τις εἴποι· ῥῆξε δὲ τοῦ θώρακος τὸ κύτος. ἀπὸ τοῦ καὶ Ὅμηρος τὰ εἰς την χεῖρα τιθέμενα ἐγγυαλίξαι λέγει. H. Tollius, iure offensus locutione ἀπὸ τοῦ, notat: „Malim ἀφ' οὗ vel ἀπὸ „τούτου." Verae scripturae, παρὰ τοῦτο, Codex tale compendium habet, quale ostendit tab. VII. num. 2.

Vide etiam infra πρὸς, et de confusione cum voce πᾶσα compendiose scripta supra Ἀππιανός.

Παράδοσις. Syllaba finalis σις in hoc nomine aliisque in σις desinentibus (conf. supra v. κόλασις) omittitur, superscribiturque vocalis antecedens. Vid. tab. VII. num. 2. Idem compendium etiam παραδοχὴ significare potest (vide infra in v. συλλαβή): quapropter hae duae voces confusae sunt. v. *Epist.* p. 224.

Παραλήγω et *παράληψις.* In ambabus his vocibus η scribitur super λ, sequentesque litterae plane omittuntur. Compendium verbi λήγειν lectoribus innotuit e loco πᾶσα λέξις εἰς αρ λήγουσα βαρύνεται tab. VI. num. 3.: vocesque exeuntes in ψις haud raro eadem plane ratione per compendia scribuntur, qua voces in σις et ξις desinentes. Conf. supra κόλασις, it. (de λέξις) λέγω. Verissima est Schaeferi coniectura in *Gregor.* p. 490. παραλήψεσιν legentis pro παραλήγουσιν. Id quo minus dubitetur, ambarum vocum compendia secundum scripturam Etymologici Sorbonici tab. VII. num. 20. repraesentari iussi.

Περί. De confusione huius praepositionis cum παρὰ vide supra παρὰ, cum ἐπὶ supra p. 783.

Περισπώμενον. In Grammaticorum libris manu scriptis haec vox non raro solâ litterâ π,

cui $\bar{\varepsilon}$ superscripta est, inque plurali numero duplicatione huius compendii indicatur. Vide tab. VII. num. 2. Scriba Cod. SGerm. 345. in Apollon. Lex. (v. *ἀνέσαιμι*) verba *τῶν περισπωμένων* sic scripsit, vt ostendit sequens exemplum. Compendiose scriptum *περισπώμενον* confuderunt cum nomine *πλεονασμὸς*, vbi hoc simplici $\bar{\pi}$ superscriptoque $\bar{\lambda}$ indicatum esset. v. *Gregor.* p. 312. Alii tachygraphi, vt pluralem *περισπώμενα* indicarent, duos deinceps circumflexos pingebant iisque superimponebant lineolam. Vide tab. VII. num. 3. locum *ἔστι δὲ δευτέρα συζυγία τῶν περισπωμένων* ex Etymolog. Paris. 2630. v. *Gregor.* p. 349.

Πλεονασμός. Haec vox compendiose nunc $\pi\lambda\varepsilon o\nu\alpha\overset{\mu}{\sigma}$ (v. *Gregor.* p. 573.), nunc breuius etiam $\pi\lambda\varepsilon o\overset{\alpha}{\nu}/$ scribitur. Vide tab. V. num. 8. Eadem est ratio nominum *διπλασιασμὸς* et *ἀναδιπλασιασμός*. v. *Gregor.* p. 161. Aliquanto magis etiam contrahitur vox, si pingatur solum $\bar{\pi}$ cum $\bar{\lambda}$ superscripto (v. articul. antecedent.), aut $\overline{\pi\lambda}$ cum superscripto $\bar{\varepsilon}$. Sic *ἐν πλεονασμῷ* tab. VII. num. 3. e Cod. Ven. Hom. A., et *ἐν πλεονασμῷ τοῦ* $\bar{\iota}$ ex Etymolog. Sorbon. Prius Villoisonus perperam legit *ἐνπλεον* (sic). v. *Gregor.* p. 69.

Πληθυντικός. Vide e. c. tab. VII. num. 8. e Cod. SGerm. 345. Saepe nihil scribitur nisi $\overline{\pi\lambda}$, cui impositum est $\bar{\eta}$: saepe adeo simplex $\bar{\pi}$, superscriptam sibi habens litteram $\bar{\lambda}$. Illud vbi fit, *πληθυντικὸς* plane refert voces *πλησίος*, *πληκτικὸς* etc. (v. supra in v. *καταπληκτικός*). In altero compendio superscriptum $\bar{\lambda}$ passim habuerunt pro $\bar{\alpha}$, leguntque *παθητικός*. Vide supra hanc vocem. Locus tab. VII. num. 21. ex Etymolog. Sorbon. aeri incisus legi debet *ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν*.

Πνεῦμα. In vulgus notum est huius vocis compendium, de quo dixi ad *Gregor.* p. 99. Ad-

iectiuum inde deriuatum *πνευματικὸς* compendiose scribitur *πνικος*. Vid. tab. V. num. 12. *τῆς πνευματικῆς γνώσεως*. Quae huic voci ceterisque omnibus, e. c. a Fischero ad Weller. P. I. p. 235. collectis, superimponitur lineola, significat, litteras mediis in vocibus suppressas esse. Conf. Coray ad Isocrat. T. II. pag. 267. Reperitur haec lineola in scriptura tam vnciali quam minuscula. In Cod. SGerm. 345. pro simplici lineola passim occurrit lineola cum asterisco in medio. Conf. vocem compendiose scriptam *οὐρανὸς* tab. VII. num. 21.

Ποιητής. Librarii hanc vocem significant aut compendio *ποιη*, superscribentes *τ*, aut compendio *ποι*, superscribentes *η*. Posterius compendium Villoisonus ad Apollon. tab. III. e Cod. SGerm. 345. indicauit, explicuitque *ποιητοῦ*. Sed idem illud pro omnibus valet casibus. In Scholiis ad Il. *Δ*, 27. Villoisonus *τὴν ποιότητα* imperite legit pro *τὸν ποιητήν* (tab. VII. num. 3.). v. *Gregor.* p. 68. Notatis ad illum locum nunc hoc accedat. Libanius IV. p. 946. *ὡς δὲ καὶ πόλεσι προσέβαλλε* (*Θερσίτης*), *καὶ αἰχμαλωτους ἥρει, δῆλον οἷς περὶ αὐτοῦ λέγει ποιεῖ*. Morello pro *ποιεῖ* legere placet *ποι* ^{η} (i. e. *ποιητής*). Sed locum male cepit, ad *δῆλον* subaudiens *ἐστίν*. Sensus enim postremorum verborum hic est: *perspicuum reddit* (Thersites, non Homerus, vt Reiskio visum) *ex iis quae de se ipso* (leg. *αὑτοῦ* pro *αὐτοῦ*) *loquitur*. Sequitur: *οὐ γὰρ ἂν ἐν τοῖς τἀναντία συνειδόσιν* *) *οὕτως ἀναιδῶς ἠλαζονεύετο*.

---

*) Auge hoc exemplo ea quae habent Interpretes ad Dionys. Hal. de Compos. Verb. p. 216. s. ed. nup. Add. Indic. Verbor. in Melet. Crit. I. pag. 150. a. Aeschylus Agam. v. 1413. s. Sch. *ἐγὼ δ' ἀτρέστῳ καρδίᾳ πρὸς εἰδότας Λέγω*. Dionysius Halic. Ant. Rom. VI. c. 40. *οὐ μακρῶν δεόμενα λόγων πρὸς εἰδότας*. Longinus Sect. XXX. med. *μὴ καὶ περιττὸν ᾖ πρὸς εἰδότα διεξιέναι*. vbi al.

Πόλεμος, πολέμιος, πόλις, πολίτης, πολὺς nonnunquam eodem compendio scribuntur. Hoc est syllaba *πο*, cui Lambda superscriptum est. Vide tab. VII. num. 3. Exempla confusionis harum vocum reperies *Epist.* p. 240. sq. et *Append.* p. 53. Locum tab. VII. num. 4. aeri incisum sumsi ex hoc articulo inedito Lexici SGerm. rhetor. sophist. *Ἀδιούνιος ταῦρος, ὁ ἥλιος**) *ὑπὸ τῶν Κρήτων* (sic: leg. *Κρητῶν*) *οὕτως λέγεται. φασὶ γὰρ τὴν πόλιν μετοικίζοντα ταυρῷ πως εἰκασθέντα***) *προηγεῖσθαι.* Simul licuit repraesentare notam tachygraphicam nominis *ἥλιος*, quae in libris manu scriptis saepissime reperitur. Quae nota cum etiam *χρυσὸς* significet (conf. Ducang. Append. Glossar. p. 16.), nemo mirabitur facilem commutationem nominum *ἥλιος* et *χρυσός*. Bredowius, vir clarissimus, cum Lutetiae versaretur, ostendit mihi hunc locum Eustathii ad Dionys. Perieg. v. 1107. de Persis haec dicentis: *τιμῶσι δὲ καὶ τὸ πῦρ, καὶ δι' αὐτὸ* (f. *διὰ τουτο.* Cod. Paris. 2722. addit *τὸν χρυσὸν*) *οἷα πυροειδῆ ὄντα*, ac simul mecum communicauit coniecturam non improbabilem, malle se *τὸν ἥλιον* quam *τὸν χρυσὸν* legere.

Πολιτεία librarii nunc scripserunt *πολι*, nunc item simpliciter *πο*, quod compendium interdum legerunt *πολιτικός*. Vide tab. VII. num. 4. voces *Πλάτων πολιτείας β* etc. e Cod. SGerm. 345., vnde corrigendum quod typotheta ad *Gregor.* pag.

πρὸς εἰδότας, quod *absonum* non dicam cum nupero editore, quem frequens huius formulae vsus videtur fugisse. SCHAEF.

*) Ruhnkenius hunc articulum citans ad Vellei. p. 14. b. pro *ἥλιος* dedit *Ἀπόλλων*. Conf. Stanlei. ad Aeschyli Eumen. v. 2. De animalibus ducibus condentium colonias adde iis, quae Ruhnkenius ibidem congessit, Photii Lexic. c. 20. sq. et Seru. ad Virgil. Aen. XI. v. 265. SCH.

**) Pro *πως εἰκασθέντα* suspicor *προςεικασθέντα*. SCH.

156. minus recte expressit. — Moneo hac occasione, Graecos scribas non vsos esse peculiari compendio nominum in $\overline{\varepsilon\iota\alpha}$ et in $\overline{\iota\alpha}$ desinentium, sed consonam his syllabis antecedentem, vt in $\pi o\lambda\overset{\tau}{\iota}$, superscripsisse: qui fons fuit plurimorum errorum, cum socordia legentium in locum horum nominum saepissime sufficeret adiectiua aut alia substantiua generis masculini. Ita peccauit qui primus edidit Libanii *Προγυμνάσματα* et *Ἠθοποιΐας*: videturque is Codice pleno talium compendiorum vsus esse. Quod crimen ne temere iactare videar, aliquot exempla dabo. Vol. IV. p. 902, 30. *πολλὰς ὀφείλουσιν ἄνθρωποι χάριτας ταῖς πατρίσι, τοῦ φῦναι καὶ γενέσθαι, καὶ τοῦ τὸν ἥλιον ἐπιδεῖν, ἔτι πρὸς τούτοις τροφῆς, παίδων, γάμων, παιδοποιΐας κ. τ. λ.* Reiskius: „Aut *παιδων* est delendum ob insequens „*παιδοποιΐας*, aut leg. *τροφῆς αὐτῶν τε καὶ παί-* „*δων.*“ Nimium amat vir excellens remedia violenta. Vitiosum illud *παίδων* scriptum erat $\pi\overset{\delta}{\alpha\iota}$, pro quo cum Cod. Paris. 2918. legendum est *παιδείας*. Conf. de coniunctione vocum *γενέσθαι*, *τροφὴ* et *παιδεία* Wyttenbach. ad Iulian. pag. 145. Ibid. p. 937, 20. *ἐδείκνυ τὴν παιδείαν*, vbi Morellus verum coniectando reperit: nam textus eius habet vitiosum *παῖδα*. P. 954, 12. sqq. *εἰ δὲ δὴ μέγιστον ἐν ἀνθρώποις ἡ ὑγίεια, καὶ τοῦτο γεωργοὺς* (Cod. Paris. recte *γεωργία*) *περιείληφεν. ἠπείρων μὲν δὴ καὶ νήσων κόσμος αἱ πόλεις. αὐτὰς δὲ τὰς πόλεις συνίστησί τε καὶ συνέχει, γεωργός* (Cod. Paris. rectius *συνέχει γεωργία*). Conf. quae sequuntur. P. 949, 16. *τῇ μεγαλοψύχῳ* (Reiskius optime: „forte *τῇ μεγαλοψυχίᾳ*“) *ἀφ᾽ ἑστίας χρησάμενος*. P. 1027, 11. *δούλην μελέτην ἠγωνιζόμην*. Reiskius: „Corrupta haec sanare non pos- „sum.“ Cod. Paris. 2918. *δουλείας μελέτην ἠγ.* Alius Cod. dat $\overset{\lambda}{\delta o\upsilon}$, e quo ipso compendio vitium ortum est. Pag. 974, 20. *ἐκεῖνος ἦν ὃς τὴν αὐτοῦ τάξιν ὑπερβὰς, δεσπότην* (Cod. Paris. 2918. *δε-*

σποτείαν) ἐπῆγε τοῖς ἐλευθερωτάτοις Ἕλλησιν σπενδόμενος. P. 981, 7. φυλάττεσθαι τὴν φιλοχρήματον (Cod. Paris. φιλοχρηματίαν, et sic margo Morell.) ὡς ὄλεθρον ἔχουσαν. Adde Vol. III. pag. 6, 1. τὸ μὲν γὰρ ἐν βαναύσῳ διάγειν, ἢ γῆν ἐργάζεσθαι, ἢ πελάγη περᾶν κ. τ. λ. Reiskius: „ἐν βαναύσῳ, id est ἐν τάξει καὶ σχήματι βαναύσου. „Possit quoque legi ἐν βαναύσων (in genit. plur.) „scil. τάξει, vel βίῳ, vel διατριβαῖς." Cod. Paris. 3017. recte dat ἐν βαναυσίᾳ. Rarior est casus contrarius, quando substantiuum in ια desinens vitiosa scriptura est, in eiusque locum substitui debet adiectiuum. Ita factum ibid Vol. IV. p. 857, 9. Alexander, amicos suos digito monstrans: οὗτοι ἐμοὶ θησαυροί. ὡς τοίνυν, Sophista pergit, εἰκότως ταύτην ἡγήσατο πρέπειν τὴν προσηγορίαν τῆς φιλίας, ῥᾴδιον γνῶναι. τῆς quidem debetur vitiosae pronuntiationi: sed φιλιας errori perperam explentis compendium genuinae vocis. Scilicet Cod. Paris. 2918. habet τοῖς φί^λ, i. e. τοῖς φίλοις. Alia omitto, ne hic articulus fiat iusto copiosior.

Πολλάκις. Vide tab. IV. num. 16., tab. VII. num. 21., it. v. συγκριτικός.

Πολύδωρος, Πολύδημος, Πολυδάμας potuerunt, vt monui ad *Gregor.* p. 19. sq., solis duabus syllabis initialibus πολυ, Delta superscripto, indicari. Iam cum Πολύϊδος compendiose scriptum fuerit Πολύϊ^δ, omnes vident, hoc nomen cum Πολύδωρος facillime confundi potuisse.

Πρᾶγμα. Vide supra v. γράφεται.

Πρόθεσις nunc scribitur hoc compendio, προ^θ (v. ad *Gregor.* p. 167.), nunc perinde vt cetera nomina in σις desinentia, hoc est sic, vt ε ponatur super προθ. Posteriori modo scribuntur etiam θέσις, φύσις (vide tab. VII. num. 5. voces τὸ ᾱ φύσει ἐστὶ μακρὸν, τὸ δὲ ῑ θέσει, ex Etym. Sorbon.

Conf. *Gregor.* pag. 602.), item αἵρεσις, ἀφαίρεσις, συναίρεσις, alia. Compendiose scriptum συναίρεσις etiam συναίρετος legi potest: quapropter duae hae voces confunduntur. In Grammat. Herm. pag. 451. aliquoties legitur ἀπὸ vel ἐκ συναιρέτων, pro quo Cod. Paris. 3027. ἀπὸ vel ἐκ συναιρέσεως dat. Φύσις, scriptum compendiose sine syllaba finali σις, legi potest etiam φυλακή, φυλάσσειν etc Multa exempla habent Lexica Etymolog. MSS. Libanius Vol. IV. p. 894, 10. τῆς δ' οὖν τοσαύτης προνοίας καὶ φύσεως ἄξιον ἀκοῦσαι τὴν αἰτίαν. Φύσεως h. l. sensu caret. Reiskius: „Num ῥύσεως? *cautelae*, „*tutelae?*" Cod. Paris. 2918. bene dat φυλακῆς.

Πρόκρις. Hoc nomen in Codice quodam Parisino Apostolii scribitur hoc compendio, πριc: nisi tamen error est librarii. v. *Epist.* p. 204. Scilicet Codex ille habet ὑπὸ πριδος, pro quo alii Codices ac Pantini editio dant ὑπὸ κριδὸς, vbi syllaba προ manifesto ab antecedente πο hausta est: nam, vt viri docti iam monuerunt ad Palaephat. cap. 2., corrigendum ὑπὸ Πρόκριδος. Sed quod *Epist.* p. 203. commemoraui compendium προc, pro Πρόκρις nusquam mihi lectum est. Πρὶς (v. *Epist.* p. 188.), πριάζειν (v. *Gregor.* p. 90.), πριος, πρωιος κ. τ. λ. solennia sunt compendia vocum πατρὶς, πατριάζειν, πάτριος, πατρῷος. Postrema vox compendiose scripta similis est voci πρῶτος: quare Koenius in Philostrato V. A. III, 127. alioque loco πατρῷος pro πρῶτος legendum esse coniicit. v. *Gregor.* p. 177.

Πρός. Notissima confusio praepositionum πρὸς et πρὸ nata est e compendio πρ^ο, quo ambae significantur. V. supra p. 789. Interdum (quomodo etiam me errare memini) aliud agentes legerunt παρὰ, vbi πρὸς legendum fuit: scilicet tunc, cum accentus grauis iuxta ο superscriptum admodum longus esset litteram-

que ō paene contingeret, vt ᾱ scriptum esse videretur. Vide tab. VII. num. 4. ex Etymolog. Sorbon. et Bergler. ad Alciphron. III, 64. (T. II. pag. 197. Wagn.) Locella ad Xenophont. Ephes. p. 173. etiam confusionem praepositionum *περὶ* et *πρὸς* palaeographice explicare voluit: dixit enim, has praepositiones confundi, „fraudem faciente obscuro „*freque eodem* scripturae compendio." Vellem, hoc compendium aeri incisum nobis repraesentasset: mihi quidem, quod *fere idem* dici possit, nusquam oblatum est. In vnciali scriptura *πρὸς* sic pingitur, vt ostendit tab. IV. num. 2. et tab. VI. num. 17. Tunc differt a verbo *γράφεται* solâ lineolâ, qua *Π* a *Γ* dignoscitur. Praeterea notanda peculiaris quaedam nota huius praepositionis, de qua egi supra in littera Xi, cui haec nota similis est. Vide tab. II. num. 3. Etiam *τε* et *προς* in scriptura posteriorum seculorum ob ductuum similitudinem confunduntur: scilicet quando prior vocula sic scribitur, vt cernere licet in v. *εἴτε* tab. VII. num. 5. e Cod. 2551., atque in posteriore (v. vocem sequentem) ambae lineolae litterae Pi sic confluunt, vt τ̄ scriptum esse videatur, litteraque ō cum ρ̄ connectitur. Herodianus in Villoisoni Anecdot. Vol. II. p. 90, 13. *ἐπεὶ προςαγνοοῦνται.* Cod. 2551. dat *ἐπεί τε ἀγνοοῦνται.*

Πρόςθεσις, προςθήκη. Vide in v. *σύνθεσις.*

Προςνέμεται. V. quae de hac voce ad *Gregor.* p. 184. dixi. Haec vt clariora etiam fierent, aeri incisam repraesentaui tab. VII. num. 5. e Cod. Apollonii Dyscoli. Quod autem coniecit Ienensis Censor editionis Sturzianae Maittairii (*Jen. Allgem. Litter. Zeit.* 1810. 29. Ianuar.) *προὐτίθεσαν*, tam audax est et violentum, vt neminem aduertere posse videatur.

Προφέρειν et *προφέρεσθαι* eodem compendio (tab. VII. num. 5. ex Etymolog. Sorbon.) scribi possunt. Syllaba finalis vt recte suppleatur, attendenda est series orationis. v. *Gregor.* p. 578.

Ῥητέον indicatur hoc compendio, ῥη with τ above, e quo in Etymolog. Leid. (apud Koen. ad *Gregor.* p. 341.) inscite supplendo posteriores syllabas fecerunt *ῥητορικῶς*.

Σημειοῦ, *σημείωσαι*, *σημειωτέον* in marginibus Codicum sic notantur, vti ostendit tab. VII. num. 6. et 7. e Cod. Platon. 1807. et Cod. Hermogen. 1983. Primum exemplum est illud, vbi in Schol. Platon. p. 203. perperam legerunt *ἤ*. v. *Gregor.* p. 216. De frequenti confusione huius *σημειοῦ* etc. cum *σημαίνει*, *σημαίνεται*, *σημαίνηται*, quae item notantur litterâ σ̄, cui η̄ adscribitur aut superscribitur (v. *Gregor.* p. 388.), multis egi *ibid.* p. 216. Sextum exemplum (tab. VII. num. 6.) legi debet *σεσημείωται*. Inde corrige quae leguntur ad *Gregor.* p. 217.

Σοφοκλῆς. In Cod. SGerm. hoc nomen fere sic scribitur, vt tab. VII. num. 6. *Primum* exemplum, nisi attendas contextum verborum, facile legas *σοφός*. v. *Epist.* pag. 133. et Valckenar. Diatr. p. 49. Vide supra in v. *Ἀριστοτέλης*. Eadem ratione nomen proprium *Ἀνδροκλῆς* compendiose scribitur *ἀνδρ* with ο above, simul lineâ transuerse ductâ per caudam litterae ρ. In Etymolog. M. pag. 738, 51. sqq. (quem locum Phauorinus exscripsit) haec legas: *ὡς Μένανδρος ἐν τῷ περὶ Κύπρου . . ., ὡς δὲ Ξεναγόρας ἐν τῷ περὶ νήσων.* *Menandrum*, qui *περὶ Κύπρου* scripserit, non nouimus. Tzetzes ad Lycophron. v. 447., qui eadem habet, dat *ὡς μὲν Ἀνδροκλῆς ἐν τῷ περὶ Κύπρου*, quam scripturam verissimam esse, nemo, vt ego arbitror, dubitabit. Scilicet compendium illud nominis proprii *Ἀνδροκλῆς* legerunt *ανδρος*, cui cum adhaesisset particula *μὲν*, natum est *Μένανδρος*. Abhinc aliquot dies magno meo gaudio intellexi, Larcherum, virum praestantissimum, *R marqu. sur l'Etymolog. M.* p. 116. corruptam illam Etymologici M. scripturam eodem modo correxisse: quanquam palaeo-

graphicum erroris fontem minus indicauit. *Alterum* exemplum compendii nominis *Σοφοκλῆς* sumtum est e Lexico *περὶ συντάξεως* v. *ἂν*, vbi haec leguntur: "*Αν* (*συντάσσεται εὐκτικοῖς*) *παρακειμένοις καὶ ὑπερσυντελίκοις. Σοφοκλῆς Φθιώτισιν· ἡ πατροκτόνος δίκη κεκλῇτ᾽ ἂν αὐτῷ.* Cito hunc locum, quia fortasse ex ineditis est, ac *Φθιώτιδες* hucusque relatae sunt inter titulos dubios tragoediarum Sophoclis. Brunckius quidem earum ne mentionem quidem fecit. V. Fabric. Bibl. Gr. Vol. II. p. 213.

Στάδιος, στάδιον. Vide tab. VII. num. 6. e Cod. Palat. 398. In Eudociae Codice compendium *τριςά* (superscripto δ) legi debet, non *τριστάδα*, vt Villoisonus legit, sed *τριστάδιος*. v. *Epist.* p. 19.

Σταυρὸς, σταύρωσις, ἐσταύρωσαν, in vulgus notum est, scribi compendiose sic: *στρς* (*CTPC*), *στρωσις, ἐστρωσαν*. v. *Gregor.* p. 61. Lineola superposita index est suppressionis. V. in v. *πνεῦμα.*

Στοιχεῖον in singulari numero indicatur compendio *στοι*, superscripto *χ*; in plurali, eodem illo *στοι*, sed superscriptis duobus *χ*. v. *Append.* p. 13. Villoisonus duplex *χ* etiam singulari numero perperam attribuit. v. *ibid.* Vide voces *κατὰ στοιχεῖον, τῆς Χριστοῦ γεννήσεως* tab. VII. num. 6. e Cod. SGerm. 345., qui Codex ad calcem tenet paruum Lexicon hoc titulo inscriptum: *Λέξεις ἐγκείμεναι τοῖς κανόσι κατὰ στοιχεῖον, τῆς Χριστοῦ γεννήσεως, τῶν φώτων καὶ τῆς πεντηκοστῆς.* Addo, *στοι* (superscripto χ) etiam nominis *στοῖχος* compendium esse posse, quemadmodum *πρω* (superscripto τ) significare potest et *πρῶτος* et *πρωτεῖον*. Propterea *στοῖχος* et *στοιχεῖον* confunduntur. Clemens Alex. Strom. VII. p. 901. *παραδείσοις ἐξησκημένοις ἐκείνοις, τοῖς ἐν στοιχείῳ καταπεφυτευμένοις εἰς ἡδονὴν ὄψεως.* H. l. Sylburgius iure praefert *ἐν στοίχῳ.*

Συγκοπή. De variis huius vocis compendiis,

συγ$^{\kappa\pi`}$, *συγκο*$^{\pi}$, *συγκ*^{o} dixi ad *Gregor.* pag. 456. Vltimum in Scholiis Lucianeis male legendo abiisse in *σγκος* (sic), monui *ibid.* V. etiam litteram Ypsilon.

Συγκριτικός. Finales syllabae *ικος* huius similiumque vocum in vnciali scriptura sic notantur, vt ostendit vox *ποιμενικὴν* in phrasi *τίς ποιμενικὴν σύριγγα συνέθηκεν* tab. VII. num. 7. e Cod. Palat. 398. Librarius Cod. SGerm. 345. *ικος* scripsit nunc vt in *τὴν κλητικὴν*, *ἱππικῇ* (ex Apollonio, vbi Villoisonus p. 196. v. 7. male legit *ὁ μὴ ἵππῳ χρώμενος* pro *ὁ μὴ ἱππικῇ χρ.*), nunc vt in *πληθυντικὸς* tab. VII. num. 8. E verbis *τὴν κλητικὴν*, e nomine proprio *Σοφοκλῆς* (tab. VII. num. 6. ante v. *στάδιος*), sed maxime e verbis *τὰ περιστατικὰ* (tab. III. num. 2. vbi syllaba finalis expressa est), satis apparet, compendium illud ξ̄, quod Reiskius dixit, reapse nihil esse aliud quam Kappa (v. supra hanc litteram), idque passim ductu calami pictum insolentiore. Hoc Kappa in v. *πληθυντικὸς* cum superscripto *τ̄* coniungitur, scribiturque *τκ* pro *τικ*, omissâ syllabâ finali. Posterioribus temporibus, quando singula Iota binis punctis instruerentur, totidem puncta etiam super *τκ* pingebantur ad significandum Iota omissum, ductusque ille, litterae *κ* index, adeo augebatur (vide e. c. tab. VII. num. 8. *ἑλληνικὸν* e Cod. 2423.), vt profecto longe fuisset simplicius vocem litteris scribere omnibus. Vbi *τικ* a negligentioribus tachygraphis sic pictum esset, vt in v. *φονευτικὰ* (tab. VII. num. 8. e Cod. Vatic. 305.), legentes talem scripturam saepe solum *τ̄* videre sibi visi sunt, ac *τικος* habuerunt pro simplici *τος*. Hinc ortum vitiosum *συγκριτὰ* pro vero *συγκριτικὰ* in *Gregor.* p. 110. sq., vbi simul mentio fit variorum errorum, quos peperit compendium male intellectum finalis huius *ικος*. Apollonius Lex. pag. 442. *τὰ δὲ ὀνόματα διὰ τοῦ ι γράφεται, ἥ τε Ἶρις καὶ ὁ Ἶρος.*

Hîc Villoisonus, quem fugeret vis compendii syllabarum τικος, dedit ὀνόματα pro ὀνοματικὰ, quomodo restituendum est. Vide tab. VII. num. 8. Lector ipse per se intelliget, τικα in ὀνοματικὰ et ται in γράφεται eodem compendio significari. Vide supra syllab. αι. Eademque in compendiis congruentia fuit posteriorum temporum, cum scriptura asciuisset ductus illos insolentis magnitudinis. Conf. nomen πραγματικῶν tab. VII. num. 8. cum verbo διακεχάρακται tab. VII. num. 9. e Cod. Vatic. 305. Praeterea monere iuuat, aduerbium πολλάκις in Cod. SGerm. 345. nonnunquam sic scribi, vt ostendit tab. VII. num. 21. Etiam hinc discas, compendium ξ, quod dicitur, nihil aliud esse quam Kappa modo pictum insolentiore. Quod sequitur πολλ^α (tab. VII. num. 21.), aliud est eiusdem aduerbii compendium, sumtum illud e Cod. SGerm. 345. Hoc alterum compendium facile legas πολλά: quapropter πολλὰ et πολλάκις confunduntur, e. c. in Alciphr. III, 29.

Συζυγία, vt cetera nomina in ια desinentia, compendiose scribitur eo modo, quem ostendit tab. VII. num. 3. v. *Gregor.* pag. 349. Sed idem illud συζυ^Γ significare potest σύζυγος. Indidem petas rationem fluctuationis inter σύζυγον et σύζυγα. v. *Epist.* p. 155.

Συλλαβή. Duplex huius vocis compendium est. Aut enim omittitur syllaba βη, ac superscribitur α: aut αβη omittitur, superponiturque duplex Lambda. Vide tab. VII. num. 9. τὴν τρι συλλαβὴν, pro quo Grammat. Herm. p. 438. dat perperam lectum τὴν τρισυλλαβίαν. v. *Gregor.* p. 260. *Δισύλλαβος* librarii compendia sectantes aut sic scribunt, vt videbis tab. VI. num. 16., it. in verbis τὰ εἰς ος λήγοντα οὐδέτερα δισύλλαβα (tab. VII. num. 9. e Cod. Marc. Hom.), pro quibus Villoiso-

nūs perperam dedit *τὰ εἰς ος λ. οὐδε συλλαβα* (sic), v. *Append.* p. 27.: aut sic, vt in verbis *εἴτε δισύλλαβα, εἴτε ὑπερδισύλλαβα* tab. VII. num. 10. ex Etymolog. Sorbon. Compendium vltimae vocis legi potest etiam *ὑπὲρ δύο συλλαβάς*. De confusione vocum *συστολὴ* et *συλλαβὴ* vide supra in v. *ἀποβολή*.

Prius vocis *συλλαβὴ* compendium, *συλλ*^{α}, facit vt recorder quod lectores hîc notatum non inuiti cognoscent. Nomina in *γη*, *κη*, *χη* etc. exeuntia ratione eadem, h. e. omittendo has syllabas superimponendoque vocalem antecedentem, scribuntur. E. c. vocis *ἐναλλαγὴ* in Etymolog. Sorbon. hoc legitur compendium, *ἐναλλ*^{α}/. Sed aliquoties reperi solum *ἐν*^{α}/, quod inprimis notandum est, quia facile potest perperam expleri. Id ne temere dixisse videar, lege mihi hunc locum Herodiani *περὶ σχημάτων* (Villois. Anecdot. II. p. 89.): *λαμβάνεται δὲ καὶ ὁλόκληρα παθητικὰ ἀντὶ ἐνεργητικῶν πολλάκις, ὅταν μη δύςφημος, ἢ δυςτράπελος, ἢ ἐναργὴς μέλλῃ γενήσεσθαι παρὰ τὸ τοῦ λέγοντος πρόςωπον. τὸ γοῦν γράφομαι λέγεται πολλάκις ἀντὶ τοῦ γράφω, οἷον γράφομαι τόνδε παραπρεςβείας κ. τ. λ.* Vox *ἐναργὴς*, quae hîc sensu commodo caret, corrupta est. Optime Cod. Paris. 2551. *ὅταν μὴ δύςφημος ἢ δυςτράπελος ἢ ἐναλλαγὴ* (sic, plenis integrisque litteris) *μ. γ.* Hoc *ἐναλλαγὴ* legerunt *ἐναργὴς*, quod compendium eius *ἐν*^{α}/ quid sibi vellet parum perspicerent.

Συμπλεκτικός. Vide voces *συμπλεκτικὸς σύνδεσμος ἢ περισπᾶται ἢ βαρύνεται* tab. VII. num. 10. ex Etymolog. Sorbon., vnde, pariter vt e Scholiis Homericis, corrigi potest editus Etymologus, in quo haec legas vitiosa: *συμπλέκεται σύνδ. ἢ περισπωμένη ἢ βαρεῖα.* v. *Gregor.* p. 342. Vocis *σύνδεσμος* frequentissimum compendium est syllaba *συν* superscriptum habens Delta.

Σύνθεσις, συνθετος, συνθήκη eodem scribuntur compendio, $\overset{\theta}{\sigma\upsilon\nu}$. Hinc orta confusio horum nominum. Pariter $\overset{\theta}{\pi\rho o\sigma}$ significat tam *πρόςθεσις* quam *προςθήκη*. Librorum fluctuatio in titulo libri Dionysii Halic. *περὶ συνθέσεως* (al. *συνθήκης*) *ὀνομάτων* debetur huius ipsius compendii ambiguitati. v. *Gregor.* p. 161. *Προβληματῶδες* illud *συνθεὶς*, quod Villoisonus in Apollonio legere sibi visus est, tab. VII. num. 11. repraesentari iussi, vt lectores hoc compendium noscerent fidelius expressum, quam typothetae ad *Gregor.* p. 161. exprimere licuit. Nihil impedit, quo minus hoc esse dicamus compendium nominis *σύνθεσις*: nam quod Villoisonus habuit pro $\overline{\varepsilon\iota\varsigma}$, etiam $\overline{\iota\varsigma}$ significat (v. supra hanc syllabam), neque insolens est sic omitti mediam syllabam $\overline{\varepsilon\sigma}$. Iam si ponas, *τὴν λέξιν* deberi errori perperam explentis compendium $\overset{\varsigma}{\tau}\ \overset{\acute{\varepsilon}}{\lambda}$ /, i. e. *τῆς λέξεως*, facile venias in hanc opinionem, vt locum sic legendum esse suspiceris: *γίνεται δὲ ἐκ τοῦ αἰσαι καὶ τῶν φρενῶν σύνθεσις**) *τῆς λέξεως*. Melius et *euidentius* qui correxerit, ei perlibenter auscultabo. Etymol. M. p. 97, 11. *γίνονται δὲ πολλάκις ἐν ταῖς συνθέσεσι στερήσεις κ. τ. λ.* Parisina Etymologica dant *ἐν ταῖς συνθετικαῖς*, quod item ortum ex male intellecto compendio $\overset{\theta}{\sigma\upsilon\nu}$, siue $\sigma\upsilon\nu\theta\overset{\varepsilon}{/}$. Saepissime confunduntur $\overset{\theta}{\sigma\upsilon\nu}$ et $\overset{\theta}{\sigma\upsilon\nu\eta}$ (tab. VII. num. 11.), i. e. *σύνθεσις* et *συνήθεια*. Etymolog. M. p. 7, 49. *ἡ μὲν οὖν συνήθεια* (Sorbon. male *σύνθεσις*) *τὴν λέξιν ἐπὶ ψόγον* (Sorbon. *ἐπὶ τοῦ ψόγου*. v. Sylburg. et Villoison. ad Apollon. p. 883.) *τάσσει*. Ibid. p. 122, 51. *καὶ οἱ μὲν ἐν τῇ συνηθείᾳ* (Paris. 2630. et Sor-

---

*) Requiro articulum *ἡ σύνθεσις*. Schaef.

bon. *συνϑέσει*) *διὰ τῆς ει διφϑόγγου γράφουσιν.* Vide etiam in voc. *ἐνταῦϑα.*

Συστολή. Vide in voc. *ἀποβολή.*

Τέ. Librarii hanc voculam indicant lineolâ positâ inter bina puncta. v. *Gregor.* pag. 246. Vid. tab. VII. num. 11. voces *οὔτε*, *ὥςτε* e Cod. SGerm. 249., it. *πρότερον* e Cod. Marc. Hom. A. In recentioribus Codicibus, qualis est Codex Libanii 2918., *τε* indicatur litterâ *τ* superscriptâ syllabae antecedenti. E. c. *ἤλγησέ* pro *ἤλγησέ τε*, *ἔν* pro *ἔν τε*, quod facile potest confundi cum *ἐν*, i. e. *ἐν τῷ*. Omnino *τ* ita superscriptum, vt significet *τε*, multorum causa errorum fuit. Confuderunt e. c. cum *τὶ*, neutro pronominis *τὶς*, quod ex regula significatur litterâ *τ* superscriptâ cum duobus punctis: sed saepissime puncta haec desunt, neque *τι* discrepat a *τε*. Hinc tales diuersitates scripturae, qualis est in Philostr. Her. p. 417. *ἀναπνέων πότιμόν τι καὶ οἰνῶδες*, et *ἀν. πότιμόν τε κ. οἰν.* Libanius IV. p. 870, 18. *καὶ μὴν κἀκεῖνο δῆλον, ὡς ἀμύνεσθαι* (Cod. Paris. *ἀμύνασθαι*) *τοὺς λελυπηκότας, μὴ παϑεῖν τι κακῶς ὑπὸ τῶν ἐχϑρῶν, πάντων μέγιστον.* Reiskio placet legere *αὐτὸν δὲ μὴ παϑεῖν κακῶς.* Secundum Cod. Paris. nihil aliud quam *τι* in *τε* mutandum.

Τέλος, τέλειος, item verbum *τελεῖν* a scribis festinantibus indicari possunt syllabâ *τε*, cui Lambda superscribitur. Hinc scripturae diuersitas *ἐκ τέλους* et *ἐκ τελείου*, v. *Append.* p. 19., it. fluctuatio inter *τελῶν* et *τελεῖ*, v. *Gregor.* p. 623. Verbum *ἐτέλει* tab. VII. num. 11. aeri incisum legitur in Schol. Ven. ad Hom. Il. *Δ*, 38. In iisdem Scholiis ad Il. *Δ*, 253. Villoisonus *ἐπὶ τοῦτου* pro *ἐπὶ τὸ τέλος* dedit. Restitue e Codice (tab. VII. num. 11.) *ἐπὶ τὸ τέλος τοῦ στίχου διαστολὴ βραχεῖα.* Eodem modo in Schol. ad Il. *Δ*, 228. *πρὸ τέλους* scribendum pro *πρὸ τούτου.* Cum Villoisonus ibidem praeterea omiserit versum dimidium, integrum locum, lacunâ

e Codice expletâ, apponam: *ὑπὲρ δὲ τοῦ τετρασυλλάβως ἀναγινώσκειν (τὸ Πειραΐδης) ἔχομεν ἐκεῖνο λέγειν, ὡς ὅτι* (conf. *Gregor.* p. 52.) *ἐντελές ἐστι τὸ κατὰ διάλυσιν τοῦ ῑ, καὶ ὅτι οὐκ ἔχομεν τοιοῦτό τι πατρωνυμικὸν, ὃ κατὰ σύλληψιν ἐξηνέχθη τοῦ ᾱ καὶ τοῦ ῑ πρὸ τέλους. παρὰ τὸ Πειραιὸς οὖν Πειραΐδης ἐγένετο.*

Τινές. De confusione huius vocis cum *γίνεται* vide supra syllabam *αι*.

Τροπὴ compendiose scribitur $\overset{\pi}{\text{τρο}}$. v. *Append.* p. 52. et *Gregor.* p. 161. Hoc quoque compendium causa est errorum. In Etymologico quidem Sorbonico v. *ἀνῆκεν* haec legas: *ἀττικῶς το ἧκα γίνεται ἕακα καὶ ἕωκα κατὰ μετροποιΐαν* (sic, voce plene scripta). Puto, librarium, quod in archetypo compendiose scriptum erat $\overset{\div}{\text{μ}}\overset{\pi}{\text{τρο}}$, perperam expleuisse, restituendumque esse, quod Etymolog. M. p. 107, 2. habet, *κατὰ μετατροπήν.*

Ὑπὲρ et *ὑπὸ* confunduntur (v. *Epist.* p. 153.), quia ambae praepositiones nonnunquam, sed minus recte, scribuntur vno eodemque compendio, $\overset{\pi}{\text{ὑ}}$ s. $\overset{\pi}{\text{ὑ}}$. Dixi *minus recte:* librariorum enim *οἱ ἀκριβέστεροι* vtuntur compendio $\overset{\pi}{\text{ὑ}}$ tantummodo ad significandam praepositionem *ὑπό:* vbi autem *ὑπὲρ* scribere volunt, litterae *π* addunt notam syllabae *ερ*. Ita solent scribae Codicum Platon. 1807., SGerm. 345., Paris. 133 aliorumque. Vid. tab. VII. num. 12. Sed nonnunquam primi editores, aut qui libros manu scriptos conferrent, *ὑπὲρ* legerunt ibi, vbi reuera esset compendium praepositionis *ὑπό*. E. c. Schol. Platon. p. 171. *ὁ ἥλιος . . . . καταδυς ἐν τῇ δυτικῇ θαλάσσῃ σβέννυται, εἶτα διελθὼν τὸ ὑπὲρ* (Cod. $\overset{\Pi}{\text{Y}}$, i. e. *ὑπὸ*) *γῆν, καὶ εἰς ἀνατολὴν φθάσας, ἐξάπτεται. Epist.* p. 121. praepositionis *ὑπὲρ* cum

nomine ὕδωρ confusae causam e compendiis ὑ^ϖ et ὑ^λ petii: sed cum ambarum vocum sint notae tachygraphicae admodum similes, quarum, cum Epistolam Criticam scriberem, non memor eram, nunc mihi verisimilius videtur, confusionem illam ortam esse ex commutatione harum notarum. Has repraesentari iussi tab. VII. num. 14. Primum exemplum significat ὑπὲρ, alterum ὕδωρ. Conf. etiam Montefalcon. Palaeogr. pag. 345. col. 1. v. 11. cum Ducang. Append. Glossar. pag. 11. v. 30., scilicet cum illo signo, quod Ducangius interpretatur ὕδωρ θαλάσσης, quodque in Scholiastarum et Lexicographorum libris manu scriptis, vbi plura reperias signorum chymicorum ceterorumque a Ducangio partim negligentissime repraesentatorum, pro simplici ὕδωρ positum legitur.

De praepositione ὑπὸ vide etiam supra v. ἀπό.

Ὑπερσυντέλικος compendiose plerumque scribitur ὑπερσυν^τλ, vel ὑπερσυν^τ, interdum vero etiam solâ litterâ υ, superscripto π̄, indicatur. v. *Append.* p. 54. et *Gregor.* pag. 256. Quae posteriori loco e Gregorii Codicibus compendia citaui, lector aeri incisa videbit tab. VII. num. 12.

Φασίν. Omissâ syllabâ finali σ̄ιν, superscribitur Alpha, aut eius loco lineola. v. *Epist.* p. 176. et *Append.* p. 46. Ad indicandum singularem φησὶν ponitur Phi, superscribiturque ei η̄. Vid. tab. VII. num. 12. e Codice Hermogen. 1983. et Cod. SGerm. 345. Sed hoc ipsum φη̄ etiam φημὶ indicare potest, neque exempla desunt, vbi φησὶ pro φημὶ legerunt. Sylburgius ad Etymolog. M. pag. 589, 29.: „φημὶ pro vulgato φησὶ repositum „ex Il. Z." Eâdem eget correctione Etymolog. M. p. 576, 18., vbi sic editum est: ὅταν οὖν εἴπῃ Ὅμηρος . . . . τοῦτο φησὶ δηλοῦν, τινὲς δὲ τὸν ὅρο-

φον κ. τ. λ. Parisina Etymologica dant τοῦτο φη δηλοῖ, i. e. secundum seriem orationis τοῦτο φημὶ δηλοῖ. In Apollonio pag. 156. v. 5. p. 602. v. 1. etc. Villoisonus compendium φη recte legit φημί: sed p. 774. v. 5. in eodem verbo errauit. Textus eius sic habet: ῥῆμα δὲ προςτακτικὸν (τῆ), τὸ λάβε, πιθανὸν εἶναι χωρὶς τοῦ ι γράφειν. In notis ἐστὶ pro εἶναι scribendum censet. H. Tollius subaudit σημείωσαι. Neutrum probandum. Nimirum Villoisonus primam vocem perperam legit: nam pro ῥῆμα (cuius ille tale compendium, quale ostendit tab. VI. num. 13., videre sibi videbatur) e Codice scribendum est φημί. Vide tab. VII. num. 12., vnde simul intelligitur, quo ductu litteram Phi scriptam esse oporteat, vt (id quod etiam alibi accidit) pro littera Rho habeatur. Sic in Suida Vol. III. p. 672. legitur ἐπικούφημα (vox nihili: quae vt saltem graeca esset, ἐπικούφισμα corrigi deberet:) pro genuino ἐπικούρημα, quod in Xenophonte reperitur.

Φίλος, φίλιος, Φίλων, Φιλόξενος, multaeque aliae voces, quae a syllaba φιλ incipiunt, a festinantibus scribis indicantur solâ syllabâ φι, cui Lambda superscribunt. Itaque vt veram vocem eruas, consideranda est series orationis: et vel sic res passim caret successu. v. *Append.* pag. VII. et *Gregor.* p. 506. Accedant aliquot exempla. Libanius IV. p. 1001, 12. ὁ *Αἰσχίνης* . . . . τοσαῦτα ἔλεγεν, ὅσα φιλίᾳ συμφέρει. Reiskius egregie ac contextui plane congruenter emendat Φιλίππῳ. Ibid. p. 976, 18. τὸν Φίλιππον δ' ἰδὼν (ὁ *Αἰσχίνης*), εὐθὺς αὐτοῦ Φίλιππος ἦν, κοινολογούμενος ἄνευ τῶν ἄλλων κ. τ. λ. Hîc Reiskio Φίλιππος delendum videtur: sed cum Cod. 2918. legendum φίλος. Schol. Ven. ad Il. *B*, 368. ὅτι πάλαι μὲν Ἀχιλλεὺς, φίλος ὢν τῶν Ἑλλήνων, ἤρκει κ. τ. λ. Ita correxit Villoisonus: nam Codex male habet φιλόσοφος, voce hac plenis integrisque litteris scripta. Eudocia pag. 245. Ἱστιαῖος . . . . φιλόσοφος δὲ γενόμενος Δα-

ρεῖον. Nonnus II, 5., quem Eudocia exscripsit: *φίλος δὲ γεν. Δ.*

Φοῖνιξ et *Φοίνισσαι* indicari possunt syllabâ *φοι*, superscripto Ny. Quod in Schol. Ven. ad Il. *Γ*, 354. citatur *Εὐριπίδης ἐν Φοίνικι*, manifestus est error sic perperam explentis compendium, quod expleri oportuit *ἐν Φοινίσσαις*, in qua tragoedia verba citata vere occurrunt. v. *Append.* p. 24.

Χρήσιμος, χρόνος. Hae voces eodem scribuntur compendio, h. e. solis litteris *χ* et *ρ*, quarum posterior inseritur priori. Vide tab. I. num. 15. et tab. VII. num. 13. e Cod. SGerm. 345. *Epist.* p. 85. suspicor, pro compendiose scripto *χρήσιμος οὖσα* in Hesychio v. *Γεντιανὴ* lectum esse *χωροῦσα*. Rarissime nomen *χρόνος* tali scribitur compendio, in quo caput litterae Rho (vt in tertio exemplo tab. VII. num. 13.) infra Chi dependeat: vt paene credam, exempla huius compendii, quae in Codicibus longe paucissima vidi, erroribus deberi scribarum ac referenda esse inter ductus calami vitiosos. Igitur non amplius placet confusionem illam nominum *χρόνος* et *λόγος*, de qua v. ad *Gregor.* p. 33., explicare *παλαιογραφικῶς*. Reiskius in Libanio Vol. IV. p. 295, 3. *χρόνον* mutare vult in *χορόν.* Haec quidem nomina facillime confundi potuerunt, cum *χορὸς* a *χρόνος* solo ductu rotundo sub *χ* discrepet. Vide tab. VII. num. 13. e Cod. SGerm. 345. Praeterea *χ*, cui *ρ* superscriptum est, compendium esse potest vocum *χρυσὸς*, *χρυσίον*, *Χρυσόστομος* et *Χριστός*. Conf. Montefalcon. Palaeogr. p. 347. In Scholiis ad Aeschinem (p. 759. Reisk.) *χρόνους* legerunt pro *χρείας*, cuius erroris causa est ambiguitas eiusdem compendii. Codex SGerm. 249. locum sic scriptum dat: *Καιροὺς λέγει ἐνταῦθα τὰς χρείας* (vulg. *τοὺς χρόνους*). *πρὸς γαρ τὰς χρείας περιπιπτούσας καὶ τοὺς λόγους μεταβάλλουσι.*

Ὡς. Vide supra in hac syllaba et in voce *καί.*

Hhh

C. DE VSV LITTERARVM AD NVMEROS INDICANDOS.

Quando litterae vsurpantur pro signis numerorum, librarii iis superimponunt lineolam (‒), interdum etiam asteriscum. v. *Append.* p. 15. Hanc lineolam saepe neglexerunt notasque numerales habuerunt pro simplicibus litteris. Sic in Etymolog. M. p. 569, 35. legitur infinitiuus *ποιεῖν* pro *ποιεῖ ν̄*, i. e. *ποιεῖ πεντήκοντα*, quod ex Orione restituendum. v. *Append.* p. 55. Villoisonus in Scholiis Homericis legit *ἐκ τῶν ἑξήκοντα ἀνδρῶν* pro *ἐκ τ̄ ἑξήκοντα ἀ.*, i. e. *ἐκ τριακοσίων ἑξήκοντα ἀ.* v. *ibid.* p. 56. *Φ̄/* (compendium verbi *φασὶν*) tab. VII. num. 12. in Suida habuerunt pro *φ* (*πεντακόσιοι*). v. *Epist.* p. 176. — In Apollonio Dyscolo *ενα* non mutandum cum Sturzio in *ἓν* aut *ἐὸν*, sed legendum *ἐν ᾱ*, i. e. *ἐν πρώτῳ*. v. *Gregor.* pag. 616. Conf. Toup. Cur. poster. in Theocrit. p. 5. *Τὸ ᾱ* significat *τὸ πρῶτον*. Villoisonus Apollon. p. 4. inclinabat huc, vt hanc notam legeret *τὸ πρότερον*, et sic reuera legit p. 752. v. *σῶκος*, vbi Cod. *βέλτιον δὲ τὸ ᾱ* pro *β. δ. τὸ πρότερον*, et p. 284, 4., vbi Cod. dat *τὸ πρῶτον*, voce hac scripta integris litteris. Conf. p. 790, 2., vbi Villoisonus in textu dedit *τὸ πρῶτον*, satis habens adnotasse: „Lego „*πρότερον*.“ At enim *ᾱ*, *ᾱ/ος*, *ᾱ/ο* librarii ponunt pro solo *πρῶτος*: ponique etiam pro *πρότερος*, Villoisono ita demum crederemus, si certa huius vsus exempla attulisset, qualia in Codice quidem SGerm. 345. frustra, vt puto, quaesiturus erat. In Philostrato Icon. II. 23. Koenius ad *Gregor.* pag. 653. *πρωτόγονα* substituit in locum vulgatae scripturae *ἀγεννῆ*, vitium in *ἀγεννῆ* natum putans e compendio perperam intellecto *ᾱ*. Sed hoc si reuera esset (quod non puto), potius *πρωτογενῆ* quam

πρωτόγονα corrigi oporteret. *) — $\bar{B}$, $\bar{\gamma}$, $\bar{\delta}$ etc. tam *δυο, τρεῖς, τέσσαρες* etc., quam *δεύτερος, τρίτος, τέταρτος* etc. significare possunt. Quando notae sunt ordinalium numerorum, finalis syllaba, quam contextus poscit, passim superscribitur. E. c. tab. VI. num. 17. $\overset{o}{\Delta}$ valet pro *τέταρτος*. Praeterea *δισύλ-*

---

*) Obiter Lexicis haec addantur. *Πρωθευρετής*. Nicomachus Harm. Man. p. 30. Meib. *ὡς αὐτὸν πρωθευρετὴν γεγενημένον*. *Πρωταγός*. Habent libri aliquot in Xenophont. Anab. II, 2, 16. Compares *τοὺς οὐραγοὺς* in Cyropaed. II, 2, 40. *Πρωτάρχης*. Manetho IV. v. 399. *πρωτάρχας τε νεῶν*. et I. v. 324. *πρωτάρχας σκαφέων*, hoc quidem ex emendatione Wesselingii ad Diodor. Sic. XX. c. 88. *Πρωτέξαδελφος*. Vtitur hoc nomine Thomas Mag. p. 849. V. Ducang. Glossar. c. 390. et 1263. Tales enim voces nolim Glossariis Graecobarbaris sic vindicari, nullus vt iis locus in nostris Lexicis concedatur. Conf. quae Hemsterhusii adscripsi ad L. Bos. Ellips. p. 126. *Πρωτογλυφής*. Rufinus Epigr. III. (v. Iacobs. II. 3. pag. 154.) *οἷα καὶ ἐν νηῷ πρωτογλυφὲς ξόανον*. *Πρωτοευνοῦχος*. Tzetzes Chil. I. v. 97. *τοῦτον τὸν πρωτοεύνουχον* (imo *πρωτοευνοῦχον*). Habet vocem Ducangius c. 1265. itemque contractiorem eius formam *πρωτευνοῦχος* c. 1263., quam in Lexicis nostris non magis reperias. [*Πρωτόνυμφος*. Toupius Addend. in Theocrit. p. 390. a.: „Callicratides, Laco, Pythagoreus, apud Stobaeum, pag. 593. *Καὶ γὰρ εὔπλαστοι καὶ εὐάγωγοι τυγχάνοντι πρωτόνυμφοι* — — —. Vbi notanda vox *Πρωτόνυμφος*, quae rarior et lexicographis ignota." Et iure ignota mansit. Nam in Stobaeo p. 487. Gesn. legitur *πρωτονύμφευτοι*: adeoque Francofurtana Andreae Wecheli editio, qua vsus est Toupius, sic scriptum habet.] *Πρωτόφυτος*. Philippus Thessalonic. I. v. 2. *κείρας πρωτοφύτους κάλυκας*. [Ibid. v. 13. miror editores tulisse *συνεπέπλεκα*, quod quid sit, nos docere debuerunt. Sed non potuerunt: nam plane barbarum est. Vere Codex Vaticanus *συνεπίπλεκε*. Sic statim sequitur *εἴκασον*, quod, sensum si spectes, ad idem redit.] SCHAEF.

λαβος, τρισύλλαβος nonnunquam scribuntur β̄σύλλ/ᵅ, γ̄σύλλ/ᵅ. Vide tab. VII. num. 10. Ad eandem rationem in Etymolog. Paris. 2654. v. μακάρτατος (conf. Etymolog. M. p. 573, 53.) verba ἐὰν φυλάττῃ τριγένειαν sic scripta legi: ἐὰν φυλᾰ/ ΓΓ̄ᵉ. Exemplum, vnde discas, exitum numerorum ordinalium interdum plane negligi, petere licet e Cod. Palat. 375., qui epitomen Harpocrationis, qualem Suidas Lexico suo inseruit, complectitur. Legas ibi v. Τριακάς: τοῖς τετελευτηκόσιν ἤγετο ἡ λ̄ ἡμέρα. Verba ἡ λ̄ ἡμέρα legi debent ἡ τριακοστὴ ἡμέρα. Eodemque ducit scriptura Suidae et Harpocrationis ed. Mauss. τριακάτη ἡμέρα, nata illa ex errore perperam legentis genuinam vocem (v. supra syllab. ος̄). Quod enim Iac. Gronouius dedit, ἡ τριακὰς ἡμέρα, etsi, vt videtur, Hemsterhusio ad Lucian. Vol. I. p. 330. ita citanti probatum, ferri nequit, ac iure repudiatur a Schaefero ad Gregor. p. 498. — Nonnunquam ordinalis numerus succedit in vicem cardinalis *). Schol. Platon. p. 143. Ruhnk. ταῦτα δὲ (τὰ Βενδίδεια) ἐτελεῖτο Θαργηλιῶνος ἐννάτῃ ἐπὶ δεκάτῃ. Phrasis haec, ἐπὶ δεκάτῃ, etsi nihil habet quod offendat, (Castellan. de mens. Attic. p. 261. citat πρώτῃ, δευτέρα . . . ἐπὶ δεκάδι vel δεκάτῃ,) tamen quod Cod. 1807., vnde locus sumtus est, dat ἐπὶ δέκα, cur deseramus, plane nihil causae video. Plutarchus Phocion. cap. 6. καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν τῇ ἕκτῃ ἐπὶ δέκα τοῦ Βοηδρομιῶνος. Eusebius Praepar. Euang. X, 12. p. 498. B. Θαργηλιῶνος μηνὸς δευτέρᾳ ἐπὶ δέκα. Conf. inprimis Schol. ad Aristophan. Nub. v. 1129. et 1132., vbi phrasis ἐπὶ δέκα saepius legitur. Fortasse Ruhnkenium, vt in Scholiis Platonicis δέκα mutaret in δε-

---

*) Conf. Abresch. Dilucid. Thucyd. pag. 811. et Heyn. ad Homer. Il. T. V. p. 486. Schaef.

κάτῃ, Proclus mouit Commentar. in Timae. l. I. p. 9., vnde Scholiastes sua hausit. Ac sane in edito Proclo legas τῇ ἐννάτῃ ἐπὶ δεκάτῃ Θαργηλιῶνος. Sed magna est h. l. diuersitas scripturae in Codicibus Parisinis. Codices enim 1838. et 1841. dant τῇ ἐννάτῃ ἐπὶ δεκά τοῦ Θαργ.: Cod. 1839. τῇ ἐννάτῃ ἐπὶ δεκα (sic, sine accentu) Θαργηλιωνος, quod tam δεκάτῃ quam δέκα τοῦ legi potest: denique Cod. 1840. τοῦ Θαργηλιῶνος μηνὸς τῇ ἐννάτῃ ἐπιδέκα (sic, pro ἐπὶ δέκα). Quae cum ita sint, veram Procli manum esse puto τῇ ἐννάτῃ ἐπὶ δέκα τοῦ Θαργηλιῶνος. Obiter videamus Timaei Lex. Platon. pag. 205. Παρακαταβολὴ, πρόσθεσις τοῦ δεκάτου μέρους τοῦ τιμήματος. Sic Ruhnkenius correxit. Codex enim SGerm. dat δεκαμέρους, quae vitiosa scriptura non aliunde repetenda quam ex errore perperam legentis genuinam. — In libris citandis compendium ἐν γ̄ aut ἐν γ̄ expleri potest tam sic, ἐν τῇ τρίτῃ (subaud. βίβλῳ), quam sic, ἐν τῷ τρίτῳ (subaud. βιβλίῳ). Hinc ortae sunt diuersitates scripturae, de quibus ad *Gregor.* pag. 71. 106. etc. Vox βιβλίῳ in Lexico SGerm. περὶ συντάξεως saepissime additur. E. c. Ἀλλοτριοῦμαι, γενικῇ (συντάσσεται) Δίωνος ιβ̄ βιβλίῳ κ. τ. λ. — Signum *Koppa* (v. voces ἐτῶν ἐννενήκοντα tab. VII. num. 13. e Cod. Platon. 1807.) in Scholiis Platon. p. 195. perperam legerunt pro σι̅ (210), cum indicet *nonaginta*. v. *Gregor.* p. 82. — Vt litterae Γ et Τ, perinde confunduntur τρεῖς et τριακόσιοι v. Koen. ad *Gregor.* p. 539. — Lineola transuersa (′) notae imposita numerali signo est, notâ illâ indicari denominatorem fracturae, cuius numerator est vnitas. E. c. γ′ = $\frac{1}{3}$; δ′ = $\frac{1}{4}$ etc. Fracturae $\frac{1}{2}$ secundum Delambrium (*De l'arithmetique des Grecs*) quatuor sunt signa, quae indicaui *Epist.* pag. 20. Addi potest eiusdem fracturae signum in Cod. Palat. 398. vsurpatum, quod v. 4. et 14. tabulae aeneae, quae Epistolae

Criticae accessit, ad eiusque p. 34. pertinet, repraesentandum curaui: porro signa tab. VII. num. 13. aeri incisa, quae in Scholiis ad Lucianum et Platonem cum ς́ (6) confusa sunt. v. *Append.* p. 5. Sylburgius ad Etymolog. M. p. 744, 34.: „Vulg. „*καὶ τοῦ* ς, quae cum senarii numeri nota sit, ego „reposui Š: cum expresse apud Suidam sit *καὶ τοῦ* „*ἥμισυ*. Dimidii autem notam istam cum Latinis „vsurpasse Graecos quoque, declarat libellus de „mensuris et ponderibus Galeno adscriptus, et *τῶν* „*σταθμῶν ἔκθεσις* apud Nicandrum, his verbis: „*τὸ δὲ Ῥωμαϊκὸν σίγμα, παρὰ Ῥωμαίοις μὲν, τριώβολον ἢ ἥμισυ· παρ᾽ ἡμῖν δὲ, παντὸς σταθμοῦ* „*τὸ ἥμισυ*, S." In Platonicis Scholiis verba, *στάδιόν ἐστι μέρος τι μιλίου ἕβδομον τεσσαρεςκαιδέκατον*, dicunt quod manifesto falsum est: nam si milliarium continet septem stadia cum dimidio, stadium non potest non $\frac{2}{15}$ milliarii esse; sed $\frac{1}{7}$ et $\frac{1}{14}$, (hoc enim significat graeca phrasis, quae per se spectata nihil habet quod offendat,) i. e. $\frac{2}{14} + \frac{1}{14}$, faciunt, non $\frac{2}{15}$, sed $\frac{3}{14}$. Apparet igitur, qui illud Scholion scripsit, in rationibus subducendis a vero aberrasse. Ceterum *ἕβδομον τεσσαρεςκαιδέκατον* profectum esse a glossatore, qui voculam *τι* interpretari vellet, nunc mihi parum probabile videtur. Pronomen indefinitum *τὶς* passim additur numeralibus. Vide viros doctos citatos a Koenio ad Gregor. p. 7. Schol. Platon. p. 244. *Πρυτάνεις εἰσὶ μέρος τι τῶν πεντακοσίων τὸ δέκατον, πεντήκοντα ἄνδρες.* — Fractura $\frac{2}{3}$ nunc (secundum consuetudinem Graecorum fracturas resoluentium in tales, quarum numerator est vnitas) exprimitur per $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{6}$, i. e. $\frac{3}{6}+\frac{1}{6}$ siue $\frac{4}{6}=\frac{2}{3}$, v. *Epist.* p. 20. sq. ac tab. aen. Epist. v. 4. et 14.; nunc indicatur peculiari signo, h. e. litterâ Beta, quam linea transuerse pertransit, quod signum eadem tabula aenea v. 10. ostendit. Cum hoc signo comparari potest illud, quod in Montefalcon. Anal. gr. T. I. p. 319. v. 2. et Palaeogr. p. 361. aeri incisum

est adpositamque habet interpretationem: δίμοιρον, *duae tertiae partes*.

D. MISCELLAE OBSERVATIONES DE CODICIBVS GRAECIS IN VNIVERSVM, SPECIALITERQVE DE VETVSTO COD. PALAT. 398.

Omissio accentus vel spiritus in voce plene integrisque litteris scripta dubitationis index est, aut significat, librarium vocem pro corrupta habuisse. v. *Epist.* p. 14. 81. *Gregor.* p. 650. (Sed in littera *Iota* est exceptio huius regulae. V. supra hanc litteram.) Sin vox per compendium scripta, syllabaeque finales omissae sunt, accentus (vt solet fieri in plurimis Codicibus) deesse potest, neque propterea de verborum corruptione cogitandum est. Vide supra p. 782. Punctum voci superimpositum pariter index est dubitationis aut corruptionis (v. *Epist.* p. 201.): interdum vero indicat, litteram, cui impositum est, aut totam vocem delendam esse. v. *Epist.* p. 18. 30. 70. 89. 92. 240. *Append.* p. 7. *Gregor.* pag. 68. Linea transuersa (/) in medio exterioris marginis in Cod. Palat. 398., Cod. Longini 2036. aliisque Codicibus item indicat corruptionem. v. *Epist.* p. 48. Hae lineae ideo pingebantur, vt correctorem aduerterent. In Cod. 398. iis in libris frequentissimae sunt, vbi manifesto apparet, correctorem munere suo non functum esse. Hoc interdum disertis verbis monetur, veluti his: *διώρθωται οὐ πρὸς σπουδαῖον ἀντίγραφον.* v. *Epist.* p. 42.

Voces, quas includunt duo puncta, aut duo vncini, legi non debent, vel habendae sunt pro deletis. v. *Epist.* p. 28. 166. Hac ratione librarii passim vsi sunt, quando (vt Reiskius priore loco citatus vere obseruat) liturâ codicis elegantiam corrumpere nollent. In locis rasis scriba Cod. Palat. 398. aliquot lineolas — — —, aut ÷ ÷ ÷ pone-

re solet, quae nihil significant, tantumque inseruiunt explendo vacuo. Vidi Codices, in quibus huiusmodi lineolae aut ÷ ÷ plures deinceps versus occuparent.

Librarii, qui vocem male scriptam radendo delere nollent, puncta *supra* aut *infra* ponebant, aut *eam punctis vndique cingebant.* De punctis *supra* voces positis paullo ante dixi. Exemplum punctorum *infra* positorum reperias e. c. in Cod. Philemonis Lex. techn. v. *βίβλος: οἱ δὲ παλαιοὶ καὶ ἐν τῇ κατ' Εὐριπίδην* *) *Φαίδρᾳ, ἔνθα μνήμη πεύκης κεῖται, φασὶ δὲ πεύκην ῥηθῆναι.* i. e. *φασὶ πεύκην ῥ.,* vt etiam Phauorinus v. *βίβλον* habet. Villoisonus, huiusmodi signa vocum delendarum saepissime negligens, dedit (ad Apollon. p. 690.): *κεῖται, φασὶ δὲ π. ῥ.* Voces *punctis vndique cinctae* reperiuntur e. c. in Parisinis Codicibus Gregorii. Dedi exemplum ad p. 437. Apollonius Villois. p. 226. *τινὲς δὲ αὐδηέσσας αὐτὰς* (Circen et Calypso) *λέγουσιν, ὅτι εἰς ὁμιλίας αὐτὰς ἦλθον ἀνθρώπῳ τῷ Ὀδυσσεῖ.* Posterioris *αὐτὰς* talis in Codice facies est, qualem ostendit tab. VII. num. 13.: debuitque haec vox ab editore in contextu omitti. Sed Villoisonus satis habuit in nota adscripta haec monere: „rectius de„leretur, vt ex MS. apparet.“ Alii librarii voces, quas deletas vellent, lineis traductis, vt nos solemus, notabant. Velut in Cod. Apollonii Dyscoli *καὶ* ante *ψὲ*, v. *Gregor.* p. 254. (tab. VII. num. 23.): in Apollon. Lex. Homer. syllabas *ρηται* in *εἴρηται*, solo *ει* remanente, v. *Gregor.* Addend. ad pag. 166. (tab. VII. num. 13.): ibid. pag. 234. voculam *ἐπὶ* in *Ἄψ, πάλιν, ὅπερ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ὀπίσω,* vbi *ἐπὶ*, vtpote deletum, legi non debuit: in Eudocia syllabas *φιλο* in *φιλοσοφῶν* (tab. VII. num. 13.), vnde corriges quae

*) Adaerte *κατ' Εὐριπίδην* pro *Εὐριπίδου* dictum. Vid. Fabric. Bibl. Gr. T. I. p. 499. Harl. Add. Heyn. Exc. XIX. ad Virgil. Aen. I. T. II. p. 179. edit. 3. Schaef.

ad *Gregor.* p. 166. leguntur. Hunc morem notandi voces, quas deletas velis, Graeci dicunt *διαγράφειν:* sed alterum illum tales voces cingendi punctis aut lineolis minutulis, *περιγράφειν.* Porsonus ad Homer. Odyss. *Λ*, 524.: „*Περιγράφειν* et *διαγράφειν* vtrum-„que *delere* per consequentiam sonant, modo tamen „significandi discrepant. *περιγράφειν* est lineis vo-„cem vel voces includere, et sic delendas monere; „*διαγράφειν* est transuersa linea per litteras ducta „damnare."

Alius modus voces vitiose scriptas corrigendi is est, vt vera scriptura prauae superimponatur. v. *Epist.* p. 18. 169. 201. etc. E. c. in Lexico Apollonii,

σκοπῶν

quod ad *Gregor.* p. 296. citaui, *μηνοῶν* , i. e. *μὴ σκοπῶν*, pro quo Villoisonus dedit *μὴ νοῶν*, *σκοπῶν*. In eodem Lexico Homer. v. *φιλοκτεανώτατον* Codex ha-

κτή

bet *κτέανα δὲ τὰ χρήματα,* i. e. *κτήματα*, non *χρήματα*, quod Villoisonus dedit. Ibid. v. *χέρνιβα*, ex-

\ ον

tremo articulo, *χέρνιβα*, i. e. *χέρνιβα* , igitur *χέρνιβον*, non, vt Villoisonus, *χέρνιβα*. Ibid. p. 726. v. *σκόπελος* librarius scripserat *σκοπῆσαι*. Qui cum *σκοπεῦσαι* corrigere vellet, quod *εὖ* ob spatii angustiam litterae *ῆ* superscribere non posset, margini adscripsit, puncto adpicto pro indice. Id non attendens Villoisonus perperam legit *εὖ σκοπῆσαι*. v. *Gregor.* p. 296. Quem Tollius Apollonio adsuit articulum, *Δοκεύει, ἐπὶ τῇ χειρεῖ* (vt Montefalconius le-

τη

git), in Codice sic scriptus est: *Δοκεύει, ἐπιχειρεῖ.* Hic quis non videt cum Albertio ad Hesych. *ἐπιτηρεῖ* legendum esse? Vide etiam supra v. *μηδέ*. Sed hac in re diligenter cauendum est, ne pro correctione habeatur, quod est nihil aliud quam glossema s. interpretamentum, cuiusmodi voces pariter superscriptae sunt (v. *Epist.* p. 18. et Koen. ad *Gregor.* p. 243.), passim vero etiam per scribarum socordiam in ipsum textum irrepserunt. Insigne exemplum huius socordiae dedi ad *Gregor.* p. 271. ex Etymolog. Paris. 2630.

Si librarii vnam aut plures voces ordine scripserunt peruerso, verum ordinem indicant imponendo vocibus notas numerales, $\bar{\alpha}$, $\bar{\beta}$ etc. Apollonius Lex. Hom. p. 536. Villois. *Μάσσασθαι, ἐφάψασθαι, μασάσθαι κ. τ. λ.* In Cod. SGerm. verbo *μασᾶσθαι* superscriptum est $\bar{\alpha}$, verboque *ἐφάψασθαι* $\bar{\beta}$. Apparet igitur, librarium *μασᾶσθαι* priore loco positum voluisse: quem ordinem cur Villoisonus non secutus sit, ignoro. — Vbi omittendo peccatum est, omissa in margine scribuntur, quoque loco in textum inserenda sint, signis quibusdam, e. c. ⁄̇, L, .·.etc. indicatur. Ita vero passim accidit, vt, signis illis deletis aut neglectis, verba in margine suppleta alieno loco in textum immitterentur. v. *Epist.* p. 202. Praeterea hoc modo glossemata et Scholia e margine in textum immigrarunt.

In Codicibus neque voces singulae tam accurate separatae, neque litterae vnius eiusdemque vocis vbique tam continua serie iunctae sunt, vt nunc a typothetis nostris fieri solet. Duplex hoc veterum scribarum vitium ingentes in dirimendis vocibus errores peperit. Villoisonus, vt hoc vtar, in Scholiis Homericis ad Il. Δ, 335. non lecturus erat *φησιν ἔρεται* pro *φέρεται*, nisi littera $\bar{\varphi}$, quam habuit pro compendio verbi *φησὶν*, exiguo spatio a littera sequente $\bar{\varepsilon}$ separata fuisset. v. *Append.* pag. 33. Idem in Apollonio p. 862. edidit *χρησόμενος, χρησμῷ δηθησόμενος,* in nota adiecta corrigens *χρησμοῦ δεησομενος* vel *χρησμῷ χρησομενος.* Sed, iunctis partibus vocis, quas scriba male seiunxit, legendum *χρησμωδηθησόμενος.* E contrario quod Villoisonus fabricauit aduerbium *ἐπιῤῥηματοπικῶς* (vide supra in v. *ἐπίῤῥημα*), non aliunde ortum est nisi hinc, quod syllaba $\overline{\tau o}$ forte ad $\overline{\mu\alpha}$ iusto propius admota esset. Exempla vocum perperam aut iunctarum aut separatarum reperies *Epist.* p. 65. aliisque locis.

Vsum signi *ὑφὲν* tetigi *Epist.* p. 22. et 69. Quae

ibi exempla commemoraui, omnia sunt vocum e binis compositarum nominibus. Sed in Cod. Palat. 398. legas etiam huiusmodi exempla: *δι‿κεράτων*, *περί‿τραυος* etc. P. 46. v. 16. *Epist.* typotheta vellem dedisset, quod Codex habet, *καὶ περί‿. . . .* Ita enim clarius appareret, vltimam vocem esse adiectiuum cum *περὶ* compositum. Nostri moris voces in fine versuum ita dirimendi in partes suas, vt vna aut duae lineolae, indices seiunctionis, adpingantur, nulla occurrunt vestigia apud librarios *vetustos*. In Choricio legerunt *πάντι* (quod Villoisonus mutauit in *πάντως*) pro *πάνυ τι*, quod Ypsilon, forte infra lineam delapsum, cum in ipsa linea scriptum esse deberet, pro signo *ὑφὲν* haberent. v. *Epist.* p. 116.

In vocibus suas in partes dirimendis extremis versibus vetusti librarii satis diligenter obseruant regulam in vulgus notam, quando voces has tali pacto seiungunt: *ἄλ-λος*, *πράτ-τω*, *γι-γνεται*, *ὄ-γδοος*, *ἀ-μυδὸς*, *δύςπε-πτος*, *ἐδεί-χθην*, *πα-ρέχω* (non *παρ-έχω*), *ἀ-φ᾽ ἑσπέρας*, *με-θ᾽ ἡμέραν*, *ἐξα-νέστη* etc. Sed multum fallatur, si quis hodiernum canonem, *Vt vox componitur, ita diuellitur*, in Codicibus vbique obseruatum putet. Scilicet voces *προςάγειν*, *συνήθεια*, *δηλονότι* κ. τ. λ. sic diremtas videas: *προ-σάγειν*, *συ-νήθεια*, *δηλο-νότι* κ. τ. λ. In Cod. Palat. fol. 228. recto scriba ab initio seiunxerat *προσ-ελθόντα*, quod cum perperam fecisse sibi videretur, deleuit *σ*, posuitque in margine sequentis versus interiore ante *ελθόντα*. De hoc more, quem etiam nostrorum Graeci temporum religiose custodiunt, *ne semel quidem*, quod meminerim, librarii Codicum a me inspectorum decedunt. Scriba Cod. Palat. 398. scribit etiam *οὐ-κάδικεῖ*, *οὐ-κἔχειν* etc. Facit hoc, vt recorder vocis *μηκέτι*, quam idem ille sic scribit: *μηκ᾽ ἔτι*. Insigne exemplum peruersae diremtionis vocum habet nota ad *Gregor.* p. 250.

Vbi in Cod. Palat. 398. citantur fragmenta poetarum, aut aliquis loquens inducitur, in margine

loco vncinorum, quibus typothetae nostri vtuntur („), comparent signa tab. VII. num. 14. aeri incisa. Eodem in libro, vbi poëtarum sunt fragmenta, syllabarum quantitas passim eodem, quo etiamnunc, modo indicatur. v. *Epist.* p. 66. 67. Vide etiam Longinum Weiskii p. 641.

Praeterea singulare quid in interpunctione Codicis Palat. 39. obseruauit Hasius noster, vir clarissimus, descripsitque in recensione huius libri inserta Catalogo ipsius olim prodituro Codicum, qui e Bibliotheca Vaticana in Imperialem Parisinam transierunt. „Illud addo," inquit, „librarium, „absoluta periodo, quotiescunque maioris interpun„ctionis notam exprimere vellet, in ora sinistra, „extra columnam, lineolam transuersam apposuis„se: quem morem maioris sermonis membra di„stinguendi raro reperi in Codicibus." Eundem ego morem reperi in vetusto Codice Platon. 1807.

Vetustissimum signum circumflexi hoc est: ⌒, ʌ. Postea, cum, vt in spiritibus, quorum ab initio hae erant formae, ⊣ ⊢, angulosi ductus mutarentur in rotundos, circumflexus sic pingebatur, ⌒ ⌒. Conf. notam tachygraphicam vocum *τῶν περισπωμένων* tab. VII. num. 3. Vtraque circumflexi figura refert notam syllabae *ων* compendiose scriptae, cum eaque confusa est. Vide supra hanc syllabam.

De confusione commatis signique interrogandi (;) cum nota tachygraphica particulae *δὲ* dixi supra in hac voce. Ibidem et in syllaba *ον* egi de confusione accentus grauis cum syllaba *ον*. Praeterea de graui, qui interdum praelongus pingitur, vide supra in voce *πρός*. Denique de apostrophi confusionibus cum syllabis *ες*, *ης*, *οις* et *ως* vide supra in his ipsis syllabis.

In Lexicographorum libris manu scriptis litterae initiales singulorum articulorum, quo quisque facilius reperiretur, interdum rubro pigmento no-

tabantur. Hoc dum fiebat, rubricator nonnunquam transsiliebat vnum alterumue articulum, vni pluribusue vocibus initialem litteram appingere obliviscens, aut etiam rubrica notabat litteram initialem interpretationis articuli, cum litteram primam ipsius articuli notare debuisset. Varii hinc errores nati sunt, quorum exempla dedi ad *Gregor.* p. 51. 368. 388. 576. not. o.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

Pag. 2. *not.* *). In Antigoni Carystii c. XXIX. coniecturae meae ὅθεν δηλονότι nunc praefero Schaeferi correctionem ὅθεν δή. V. Append. ad Epist. Crit. p. 32. Bast.

Pag. 3. *v* 3. *ab extr.* De Etymologico Sorbonico, cuius h. l. prima fit mentio, v. quae monui p. 289.— In citato Etymologici articulo Codices Paris. 2630. et Guelpherbyt. 29. (nuper Lutetiam allatus interque eos, quos Guelpherbytana Bibliotheca Imperiali Parisinae cedere coacta est, insignitus numero 2.) itemque Paris. 2636. dant τὰ εἰς θι παραχθέντα: quanquam in vltimo manus secunda inseruit παραχθέντα, cum prima spatium huic voci vacuum reliquisset. Praeterea Cod. 2636. confirmat quod Sylburgius monuit: „Post δῆλον rursum desidera„tur ὅτι seu ὡς." Dat enim plenis integrisque litteris: ὥςτε δῆλον ὅτι ἐν παραθέσει δεῖ αὐτὸ ἀναγινώσκειν. Bast.

Pag. 4. *not.* 10. *v.* 3. *sq. Tab. aen. I.* Semel moneo, vbicunque citentur *Tab. aen. I. II.* etc., consulendam esse *Commentationem Palaeographicam.* Bast.

Scilicet antequam Bastius mihi scriberet, se constituisse, quicquid palaeographicarum obseruationum notae ad Gregorium tenerent, peculiari Indice complecti, cuius in locum deinde *Commentatio Palaeographica* successit: volebamus ego et Weigelius, quod typotheta compendia notasque tachygraphicas exprimere non posset, Gregorio addere *Tabulam aeneam,* cuius figurae (1—X.) deinceps

citantur p. 4. 5. 25. 48. 86. 90. 110. 111. 132. 155. Postea hoc consilium lubenter abiecimus, cum intellexissemus, ab ipso Bastio materiam conquiri Tabulis palaeographicis, quarum vbertas plane oppressura esset nostrae paupertatem. SCHAEF.

Ibid. v. 7. Saepe miratus sum, cur philologi tantum operae consumant in demonstrandis iis rebus, quae demonstrari nequeunt. *Ἔχειν* pro *παρέχειν* nullus Graecorum nec dixit vmquam, nec dicere potuit, sed commentum hoc est interpretum, figuras quam simplicem et apertam veritatem captare amantium. Quod quis habet, id cum eo, qui habet, coniunctum est: ita fit, vt *ἔχειν* saepe significet cum aliqua re coniunctum esse. Quod si quid eo modo e. c. *φόβον ἔχειν* dicitur, id sane quidem etiam *φόβον παρέχει*, sed qui propterea *ἔχειν* significare vellet *παρέχειν*, is eodem iure posset contendere, idem verbum etiam *ποιεῖν* significare in illo *κανάχην ἔχε.* Et omnino quid non? In Lysiae quidem verbis recte dicitur *γλῶσσα νοῦν ἔχειν*, cum intelligentia coniuncta esse. Et sic in caeteris locis, quos viri docti attulerunt, omnibus, nisi si quid prorsus inepte allatum est, vt a Brunckio illud Aristophanis Vesp. 712. *χωρεῖθ' ἅμα τῷ τὸν μισθὸν ἔχοντι.* Ibi enim non ὁ *παρέχων τὸν μισθόν*, vt ille vult, commemoratur, sed is, qui habet mercedem, ideoque dare potest. Non rectius idem ad Aeschyli Sept. ad Thebas 878. *πατρῴους δόμους ἑλόντες* sic dici putat, vt *ἑλόντες* significet *διελόντες.* Nimirum *ἑλεῖν* non putabat de Eteocle dici posse. At quid impedit, quin, vt is, qui bellum intulerat, sic etiam alter, qui vim vi propulsare conatus erat, armis obtinere voluisse paternam hereditatem dicatur? HERMANN.

Pag. 5. v. 3. *περὶ τοῦτο τὸ μέρος*] Verte: *hac in re.* Schweighaeuserus Lex. Polyb. v. *μέρος*: „*τοῦ-* „*το τὸ μέρος, hoc, haec res* 1, 20, 8 et 10; 2, 37, „10 etc." V. etiam Toup. in Suid. Vol. I. p. 18. BAST.

Add. Toup. ibid. Vol. II. p. 274. SCHAEF.

Pag. 7. not. 18. extr. Locis citatis addi potest Arcadius MS. (Cod. 2102. fol. 240. recto) *καὶ περὶ*

τούτων ἅλις, νῦν δὲ περὶ πνευμάτων διαληψόμεθα. Bast.

Pag. 8. *v.* 12. οὐδείς τις. Adde Aeschin. epist. I. p. 658. Reisk. οὐδὲ τὰ κάτω μέρη παρήλλαττεν οὐδὲν, vbi Codices Helmst. et SGerm. 249. dant οὐδέν τι. Bast.

Xenophon Hier. II,3. οὐδέν τι θαυμάζω. Schneiderus: „Aldina τι omisit." Obiter moneo, ibid. §. 2. Theoph. Gul. Irmischium in Corollario altero libelli academici (De suspecto Ciceronis loco ex I. de Off. c. XIII. Lipsiae 1755.) pro πλήθει legendum censuisse ἤθει. Schaef.

Pag. 9. *not.* 23. *extr.* Improbat hanc rationem Schneiderus in Lex. Gr. Germ., ἔνιοι deriuans ab εἷς, ἑνὸς, quemadmodum Germanicum *einige* deriuatur ab *einer*. Assentitur Schneidero Censor τῆς Ἑλληνικῆς Βιβλιοθήκης in *Jen. Allgem. Liter. Zeit.* 1810. m. Aug. Num. 184. c. 268. Hoc si probas, vt probandum videtur, ἔνιοί τινες compara cum similibus locutionibus, πολλοί τινες, ὀλίγοι τινές, vbi vulgo dicunt τὶς inseruire augendae orationi: parum recte, vt opinor. Schaef.

Pag. 11. *not.* 29. De accentu vocis *Αἰόλος* Arcadius MS. haec tradit: Τὰ εἰς ολος ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ἁπλᾶ κύρια ἢ προςηγορικὰ προπαροξύνεται, ἄσβολος, εὔκολος. τὸ δὲ αἰόλος, εἴτε κύριον, εἴτε ἐπίθετον, παροξύνεται, καὶ τὸ βουκόλος παροξύτονον· τὸ δὲ ὀβολὸς ὀξύνεται. Bast.

Pag. 15. *not.* 40. De varia constructione particulae vetantis μὴ nuper datâ operâ egit Hermannus in Dissertatione academica *de praeceptis quibusdam Atticistarum*. Qui libellus cum in perpaucorum manus peruenerit, integrum locum inde excerptum hîc ponam. Sic igitur vir doctissimus:

„— cui tandem non mirum videatur, Graecos, „maximeque Atticos, in vetando particulam istam „cum imperatiuo praesentis aut coniunctiuo aoristi, „non etiam, nisi rarissime, cum aoristi imperatiuo, „numquam autem cum praesentis coniunctiuo con„struere? Rationem huius vsus qui reddiderit, ego „quidem neminem noui. Quamquam nuper, certe

„inter praesens atque aoristum, Buttmannus aliquid
„discriminis statuit. Nam quum ego in censura
„grammaticae ab ipso editae (in Diar. litt. Lips.
„1806. m. Mart. n. 39. p. 617.) Graecos ostendis-
„sem imperatiuum praesentis de eo, quod aliquam-
„diu duraret, aoristi de eo, quod cito perficeretur,
„vsurpare, probauit ille hanc distinctionem in quar-
„ta quintaque editione, sed, quod factum nollem,
„sic simpliciter etiam ad vetandi formulas translu-
„lit. Nam sane quidem *μὴ βάλλε* dicendum erit,
„quum vetabis aliquem crebris ictibus ferire; *μὴ*
„*βάλῃς* autem, quum vno ictu: sed est in hoc ge-
„nere etiam aliud discrimen, quum, qui vetat, aut
„iubeat aliquem ab eo, quod facit, abstinere, aut
„moneat, ne faciat, quod velle facere videatur. Ac
„non potest obscurum esse, vtra vetandi formula
„vtri rei conueniat. Quod apud Sophoclem est in
„Aiace 1154.

„ἄνθρωπε, μὴ δρᾶ τοὺς τεθνηκότας κακῶς,

„sic est dictum, vt significetur, *desine mortuos*
„*iniuria afficere*. Si dixisset,

„ἄνθρωπε, τὸν θανόντα μὴ δράσῃς κακῶς,

„moneretur Menelaus, ne vellet iniquus in Aiacem
„esse. Ita Odyss. ο. 263.

„εἰπέ μοι εἰρομένῳ νημερτέα, μηδ' ἐπικεύσῃς,

„*noli celare, de quo interrogauero.* Sed π. 168.

„ἤδη νῦν σῷ παιδὶ ἔπος φάο, μηδ' ἐπίκευθε,

„*nunc, qui sis, filio tuo indica, neque amplius*
„*cela.* Sic etiam ϑ. 548.

„τῷ νῦν μηδὲ σὺ κεῦθε νοήμασι κερδαλέοισιν,
„ὅττι κέ σ' εἴρωμαι,

„*desine celare.* Spectant enim haec ad η. 237. ss.
„Sic praesentis imperatiuo vsus est Homerus Iliad.
„α. 32. 131. 210. 275. 277. 295. 545. 550. β. 247. γ.
„64. 82. 414. δ. 184. 404. ε. 218. 249. 252. 440. 827.
„830. 889. ζ. 264. 360. 486. η. 111. 235. 279. ϑ. 244.
„(ο. 376.) ι. 600. 612. κ. 85. 145. 249. 447. ξ. 342.
„ο. 93. ρ. 31. σ. 126. 295. τ. 155. 306. υ. 376. 431.
„φ. 95. 99. 288. χ. 38. 85. 261. 345. ψ. 443. 492.
„735. ω. 65. 218. 549. 553. 560. Od. α. 315. δ. 543.
„594. 825. (h. Ven. 194.) ε. 160. 215. η. 303. ϑ. 350.
„κ. 457. 489. 548. λ. 486. 488. ξ. 168. 387. ρ. 46.

„393. 401. σ. 20. 62. 178. 416. (υ. 324.) τ. 263. 584.
„υ. 314. φ. 111. 310. χ. 349. ψ. 59. 209. 213. ω. 54.
„Quamquam non contenderim, tam necessario omis-
„sionem rei, quae nunc fiat, respici, vt imperati-
„vus praesentis non possit etiam de futuro dici:
„vide Iliad. α. 363. β. 165. (181.) 179. δ. 234. κ. 69.
„249. ν. 230. ο. 426. σ. 74. υ. 354. φ. 340. χ. 185.
„ω. 171. Od. γ. 96. (δ. 326.) δ. 754. η. 31. 50. λ.
„359. ο. 199. Ita imperatiuus tertiae personae quum
„aliquot locis de omittendo intelligi possit, vt Iliad.
„β. 354. ι. 345. κ. 383. ο. 196. τ. 29. Od. α. 369.
„β. 303. ε. 8. 160. κ. 505. ν. 362. 421. π. 436. υ.
„308. φ. 318. tamen etiam de futuro vsurpatur Iliad.
„β. 33. δ. 303. 305. η. 400. ϑ. 7. κ. 192. ρ. 422. υ.
„108. 121. φ. 338. χ. 243. ω. 148. 181. Od. ϑ. 43.
„π. 302. Infinitiuus praesentis autem pro impera-
„tiuo saepius de futuro intelligitur, vt Iliad. ε. 130.
„606. κ. 237. ο. 159. π. 839. φ. 294. ψ. 83. ω. 592.
„Od. κ. 536. λ. 72. 441. π. 150. ρ. 278. φ. 238. hymn.
„Merc. 92. rarius de omittendo, vt Od. σ. 106.
„Praeuideo quidem fore, qui exempla, quae vtram-
„que interpretationem confirment, nihil probare
„dicant. His respondeo, primum, quae propria sit
„imperatiui praesentis significatio, ex maiore ta-
„men numero exemplorum colligi: ideoque exem-
„plis vsus sum vnius scriptoris, et quidem eius,
„quem caeteri fere sequi solent; deinde, quoniam,
„siue omissio siue non inceptio imperetur, futurum
„tempus respicitur, fieri non potuisse, quin tam
„exiguum discrimen saepe negligeretur.

„Aoristi vero imperatiuus non iubet coepta
„omitti, sed fieri futura vetat. Iliad. σ. 134.

„ἀλλὰ σὺ μὲν μήπω καταδύσεο μῶλον Ἄρηος.

„Vide Od. ω. 248. Aliud huius imperatiui exem-
„plum, Iliad. τ. 403. docte nuper sustulit censo-
„Homeri ed. Wolfianae in Diar. litt. Ienens. 180,
„n. 248. p. 168. Quod si qui loci reperiuntur, in
„quibus aoristus ad omissionem trahendus videa-
„tur, habent illi tamen idoneam excusationem,
„quippe quum sic debeant intelligi, vt quis vete-
„tur aut iterum facere, quod modo fecerit, vt Iliad.
„δ. 410.

„τῷ μή μοι πατέρας πόθ' ὁμοίη ἔνθεο τιμῇ,
„(vide Aeschyl. Agam. 1343.) aut cauere, ne fa-
„ciat, quod iam se facturum esse ostenderit, vt in
„Sophocl. Ai. 386. μηδὲν μέγ' εἴπῃς, et Electr. 830.
„μηδὲν μέγ' ἀΰσῃς, in qua formula alibi praesentis
„imperatiuus est: vide exempla apud Lobeckium
„ad Aiacis locum, quibus adde Odyss. ψ. 59. Sed
„χ. 287. infinitiuo aoristi vtitur, non esse posthac
„gloriandum indicans. Atque infinitiuum aoristi de
„de re futura inuenies etiam Iliad. ο. 159. Od. κ.
„297. ν. 308. et tertiae personae imperatiuum, quo
„etiam Attici saepe vtuntur, π. 301. coniunctiuum
„Iliad. ε. 684. ι. 33. 522. κ. 238. ξ. 111. ο. 115. ψ.
„407. ω. 568. (nam ὀρίνῃς aoristus est) 778. Od. λ.
„251. (cum quo loco comparandus h. Ven. 291. vbi
„imperatiuus praesentis est) ν. 229. vbi quidem
„optatiuum praetulit Wolfius.

„Iam temporis discrimine constituto videndum
„est etiam de modo. Atque apertum est, coniun-
„ctiuum particulae μὴ iunctum proprie non vetan-
„tis esse, sed metuentis et cauentis. Quare non
„tantum de secunda, sed etiam de prima persona
„vsurpatur, vt in Sophocl. Oed. Col. 174. μὴ δῆθ'
„ἀδικηθῶ, et de tertia, vt Iliad. ρ. 93.

„μή τίς μοι Δαναῶν νεμεσήσεται, ὅς κεν ἴδηται.
„Vide σ. 8. φ. 563. s. Od. ε. 415. (vbi quod statim
„sequitur, μελέη δέ μοι ἔσσεται ὁρμή, non e parti-
„cula μὴ pendet, sed solum per se constat) 467. (ρ.
„24.) ο. 12. σ. 334. Ac prima coniunctiui persona
„saepe sic vsurpatur, vt admonitio ad secundam
„spectet, vt Iliad. α. 26. μή σε κιχείω: vide φ. 475.
„Od. φ. 370. Et sic etiam tertia, vt in Pythago-
„rae carmine v. 25.

„μή τις μήτε λόγῳ σε παρείπῃ, μήτε τι ἔργῳ·
„Ipsa secunda persona sic, vt aperte metus tantum
„indicetur, occurrit Od. π. 255.

„μὴ πολύπικρα καὶ αἰνὰ βίας ἀποτίσεαι ἐλθών·
„In quo loquendi genere quum Buttmannus in quin-
„ta grammaticae editione p. 536. ellipsin verbi me-
„tum significantis non magis necessariam aut su-
„perfluam videri dicit, quam verbi, quo optare
„aliquem, precari, iubere indicetur, in reliquis e

„particula *μὴ* incipientibus enunciationibus, id mihi
„fateor tam obscure dictum videri, vt neque quid
„ipse sentiat vir praestantissimus, neque quid alios
„sentire velit, intelligam. Ellipsis quidem, si vs-
„quam, hic maxime necessaria est: quamquam il-
„lud liberum est, quod verbum quoque in loco in-
„telligas. Plena oratio est Od. *χ*. 367.

„*εἰπὲ δὲ πατρί,*
„*μή με περισθενέων δηλήσεται ὀξέϊ χαλκῷ·*

„vide h. Ven. 188. ss. Et num quis hoc Sophoclis
„in Oed. Col. 156. *ἀλλ' ἵνα τῷδ' ἐν ἀφθέγκτῳ μὴ*
„*προπέσῃς νάπει,* aut quod paullo ante ex Pytha-
„gorae carmine allatum est exemplum, ellipsi ca-
„rere dicet? Quod si *μὴ* vetantis coniunctiuo sic
„iungitur, vt significetur, *vide ne facias*, apertum
„est, aoristi eum debuisse coniunctiuum esse, quod
„is natura sua ad futurum tempus refertur: vnde
„etiam ex eo ortum est futurum; non praesentis,
„quo qui vteretur, non vetaret, ne quis facere ali-
„quid aggrederetur, sed dubitare se indicaret, an
„aliquis iam nunc id faceret, quod ipse, qui veta-
„ret, facere illum nollet. Atqui sic ille neque vt
„omitteret id facere, neque ne posthac faceret, mo-
„neretur. Rem per se planam planiorem reddam
„exemplo allato. Od. *ε*. 356.

„*ὤ μοι ἐγώ, μή τίς μοι ὑφαίνῃσιν δόλον ἄλλον*
„*ἀθανάτων.*

„*Metuo*, inquit, *ne iam nunc insidias mihi struat*
„*aliquis deorum.* Quod exemplum eamdem com-
„parationem ad illa habet, in quibus aoristi con-
„iunctiuus est, quam in iurando indicatiuus praes-
„entis cum particula *μὴ* iunctus ad futurum. Iliad.
„*ο*. 41.

„*μὴ δι' ἐμὴν ἰότητα Ποσειδάων ἐνοσίχθων*
„*πημαίνει Τρῶάς τε καὶ Ἕκτορα, τοῖσι δ' ἀρήγει.*

„*κ*. 330.

„*μὴ μὲν τοῖς ἵπποισιν ἀνὴρ ἐποχήσεται ἄλλος.*

„Quae quum ita sint, non videtur dubitari posse,
„quin emendatione indigeant loci, in quibus *μὴ* ve-
„tantis cum coniunctiuo praesentis iunctum est:
„quam constructionem ne in illo quidem scriptore
„tulerim, cuius est poema, quod Phocylidi vulgo

„adscribitur, v. 19. 91. ed. Brunck. quibus in locis „optatiuum ille videtur posuisse, vt v. 30. 43. 114. „144. 170. 186. 193. (et Naumachius in praeceptis „matrimonialibus v. 53. 55. 58.) quod contra con- „iunctiuus restituendus videtur v. 80. 174. ex co- „dice; 175. 194.

„Iam igitur sic erit de omni ista vetandi ratione „statuendum: μὴ cum imperatiuo praesentis pro- „prie de omittendo eo, quod quis iam faciat, in- „telligi, sed saepius tamen etiam ad ea trahi, quae „quis nondum facere aggressus sit: aoristi autem „imperatiuum tantummodo de non incipiendo vsur- „pari, in quo quidem genere coniunctiuum aoristi „Graecos praetulisse; idque Atticis maxime, vt „dubitantius loqui amantibus, ita placuisse, vt apud „hos rarissime imperatiuus aoristi inueniatur.“ SCHAEF.

Pag. 16. v. 5. ab extr. Eiusdem menda generis, ὀνόμηνε, diutissime foedauit Homer. Hymn. in Vener. v. 291. quam nuper demum mutarunt in genuinum ὀνόμαινε. SCHAEF.

Pag. 18. not. 43. v. 16. In Excerptis veteris Glossarii Koenius pro *Muraria*, μοιολγὸς, legendum censet *M.*, μυολογός. Kuhnius ab eo citatus ad Aelian. V. H. XIV. cap. 4. notauit haec: „felis etiam *musio* „vel *murari* dicitur. Excerpta vet. gloss.: *mura-* „*ria*, μοιολγος. l. μυολόγος, quasi dixeris *murile-* „*gus.*“ Haec Kuhnii correctio legentis μυολόγος, quae vox est Graecitatis citerioris, significans i. q. μυοθήρας, mihi plurimum placet. Sic dicitur πουλολόγος, πουλολογεῖν, πουλολογία, *auceps*, *aucupari*, *aucupium*. V. Ducang. Glossar. p. 1213. Scilicet litteram ῡ in syllaba μῡ pronuntiando confuderunt cum diphthongo οι, ac pro syllabis λογος (sic scriptis, vt prius ο per ductum antecedenti λ infra annexum paullo obscurius significaretur) legerunt λγος. Conf. in Commentat. Palaeograph. litteram *Omicron*. BAST.

Pag. 22. not. **). Add. quae p. 615. not. *) suppleuimus. BAST.

Pag. 29. *v.* 6. *ab extr.* ὀρος. Leg. ὅρος. BAST.

Ibid. v. 5. *ab extr.* Inter νόσσιον et χρυσὸς Codex inserit haec: παλάτιον, ὀσπήτιον (conf. Ducang. Lex.), ὧν τὰ πρωτότυπα ἄχρηστα. BAST.

Pag. 31. Quae Schaeferus de voce ἱπποδρόμος dixit, ita comparata sunt, vt Schneiderum non dubitem hoc nomen in noua editione Lexici sui esse in ordinem redacturum. Atque tuetur hanc vocem etiam analogia nominum ἡμεροδρόμος, διαυλοδρόμος, δολιχοδρόμος, σταδιοδρόμος, σταφυλοδρόμος*) κ. τ. λ. Ceterum eadem est ratio vocum ἱππόδρομος et ἱπποδρόμος, quae nominum in βολος, κτονος, τομος, φαγος, φορος κ. τ. λ. desinentium, quorum, vt nemo nescit, alia est significatio, si προπαροξύνονται, alia, si παροξύνονται. Thomas Mag. p. 251. Δρόμος, καὶ ἐπὶ τοῦ τρέχοντος, καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου τόπου τῷ βουλομένῳ τρέχειν. Interpretes ad h. l. nihil monuerunt. Si Magister vera dixit, Graecique scriptores hanc vocem ἐπὶ τοῦ τρέχοντος vsurparunt, analogia, opinor, poscit, vt hoc sensu δρομὸς scribatur. Sic τροχὸς ὁ τρέχων, τρόχος ὁ τρεχόμενος· τομὸς ὁ τέμνων, τόμος ὁ τεμνόμενος· φορὸς ὁ φέρων, φόρος ὁ φερόμενος. V. Reiz. de prosod. gr. accent. inclin. p. 110. sq. Thomae hunc locum exscripsit Phauorinus, habens ille ἐπὶ τῶν ἀρχόντων pro ἐπὶ τοῦ τρέχοντος, quod scripturae vitium debetur errori perperam legentis voces genuinas. Scilicet et articulum τοῦ et syllabam τος significabat τ

*) Hesychius: Σταφυλοδρόμοι. τινὲς τῶν Καρνεατῶν, παρορμῶντες τοὺς ἐπὶ τρύγῃ. vbi Interpretes plane nihil notarunt. Quo iucundior erit articulus hic ineditus Lexici Rhet. SGerm. MS.: Σταφυλοδρόμοι· κατὰ τὴν τῶν Καρνείων ἑορτὴν, στέμματά τις περιθέμενος τρέχει, ἐπευχόμενός τι τῇ πόλει χρηστόν· ἐπιδιώκουσι δὲ αὐτὸν νέοι, σταφυλοδρόμοι καλούμενοι, καὶ ἐὰν μὲν καταλάβωσιν αὐτὸν, ἀγαθόν τι προσδοκῶσι κατὰ τὰ ἐπιχώρια τῇ πόλει, εἰ δὲ μή, τοὐναντίον. BAST.

Hoc σταφυλοδρόμος Lexicis adde. Item σταφυληκόμος, quo vtitur Nonnus Dionys. l. IX. v. 29. SCHAEF.

superscriptum: τϱ sic pictum erat, vti in voce τϱιχοφόϱους tab. V. num. 3., quo fere modo etiam syllabam αϱ scribae posteriorum temporum effinxerunt, vt in vocum initio αϱ et τϱ saepe solo spiritu possint dignosci; denique syllabae εχ ea erat forma, quae in voce ἐχθϱαὶ tab. III. num. 14, vbi hamulus valens pro littera ε oculos facile fugit. Bast.

Pag. 32. v. 14. ab extr. τοὒτου. Leg. τούτου. Bast.

*Pag. 34. not. *).* Breuiloquentia haec Graecorum Grammaticorum ignorata vix credas quam mira opinionum commenta pepererit. Scholiastes Codicis Ienensis ad Sophocl. Aiac. v. 470. (al. 465.) p. 84. Purg. πεῖϱα δὲ ἡ βλάβη καὶ τὸ . . . . . . Purgoldus: „Cod. verba, aut potius literae hae sunt, σακουλιον „η aut βακούλιον, quae quid sibi velint, dicere non „habeo. Eichstädt, V. Ill. emendabat πέϱας" [add. τὸ] „οὔλιον." Erfurdtius p. 275. dedit πεῖϱα δὲ ἡ βλάβη καὶ τὸ σακκούλιον η, hac nota adposita: „Co„dex σακούλιον η. — Scribendum putaueram, πεῖ„ϱα δὲ καὶ ἡ βλάβη, καὶ πήϱα, τὸ σακέλλιον. Vid. „Moschop. πεϱὶ σχεδ. p. 86. et 212. Sed sana esse „omnia in literis ad me datis praeclare ostendit Her„mannus. „Caue (ait) quidquam mutes. Primo σακ„„κούλιον per duo κ et ου proba forma est, *sacculus*, „„cuius formae aliquot exempla attulit Meursius in „„glossario Graecobarbaro. Deinde vsitata gramma„„ticis breuitate, vt saepissime in scholiastis et lexicis „„veteribus, interpres iste καὶ τὸ σακκούλιον η scri„„psit, i. e. si plene dicas, πεῖϱα ἡ βλάβη, ει, πήϱα „„δὲ τὸ σακκούλιον, η ἔχει."" Schaef.

Pag. 50. v. 11. ab extr. ἡ καταβόησις. Lege ἡ καταβόησις. Moneo nunc, etiam Antiatticistam SGerm. MS. vocis καταβοὴ mentionem fecisse sic: Καταβοή· Θουκυδίδης η. Scilicet l. VIII. cap. 85. Bast.

Pag. 58. not. 94. Nomina ῥηματικὰ in αστης sunt ὀξύτονα. Sic δικαστὴς, δοκιμαστὴς, ἀγοϱαστὴς, κολαστής: ergo etiam φϱαστὴς (perperam Schneide-

rus *φράστης* in v. *φραστικός*), *μεταφραστὴς*, *παραφραστής*. Sed vbi *μεταφραστὴς* vt nomen proprium vsurpatur, diciturque *κατ' ἐξοχὴν* de Simeone, qui etiam *ὁ Λογοθέτης* audit: non male scribes *παροξυτόνως*, *ὁ Μεταφράστης*. Sic scribitur *ἀκεστὴς* et *Ἀκέστης*, *νικητὴς* et *Νικήτης* (v. Reiz. de prosod. p. 116.) eodemque referenda *ὀσφραντὴς*, ac parasitorum nomina in Alciphrone, *Κωνωποσφράντης* I, 21., *Καπνοσφράντης* III, 49. et *Ὑδροσφράντης* III, 61. Ceterum a Gregorio nostro intelligi Logothetam, non Metaphrasten Eutropii, probabile mihi fit ex illa ipsa mentione Maximini. Vitas Sanctorum Logothetae vulgo tributas non pauci tenent *vetusti* Codices Parisinae Bibliothecae, quos, vt palaeographica inde addiscerem, excussi. Hac occasione vidi, Maximini in iis saepissime fieri mentionem. In nonnullis quidem Vitis hoc nomen statim ab initio commemoratur. E. c. alicubi haec legas: *Μαξιμίνου τῆς Κιλικίας ἡγεμονεύοντος, καὶ τὰ τῆς ἀσεβείας αὔξειν τε καὶ ἐπὶ μέγα αἴρειν διὰ πολλῆς σπουδῆς τιθεμένου κ. τ. λ.* Alibi haec: *Μαξιμίνου βασιλεύοντος τοῦ τυράννου, καὶ τῆς οἰκουμένης σχεδὸν ἁπάσης ὑπὸ βαθεῖ σκότῳ τῆς ἀσεβείας κειμένης κ. τ. λ.* Itaque si quis otium suum his Vitis legendis impendere sustinuerit, hunc vix dubito in aliqua earum verba a Grammatico nostro citata reperturum esse. Bast.

Pag. 72. not. *). *Τοῦτον πέλαγος* in Pausania etiam Reitzium ad Lucian. male habuit. Vide viri docti notam Vol. II. p. 390., quam corriges ex iis quae ad Gregor. dicta sunt. Bast.

Pag. 82. not. **) *v. 5.* Il. *H*, 328. Corrige 238. Bast.

Pag. 85. v. 5. dat *ἐν αὐτῷ*, quod etc. Lege: dat *ἐν αὐτῷ ταμίαν*, quod etc. Bast.

Ibid. v. 9. *θυνάτου.* Lege *θανάτου.* Bast.

Ibid. v. 10. alibi. Lege: Theogon. v. 478. Bast.

Pag. 86. not. 28. v. 5. Praefixi haec cum aliis viri doctissimi obseruationibus ad Bucolica nuperae editioni Sophoclis. Homerus Il. XXIV. v. 729. sq.

ἢ γὰρ ὄλωλας ἐπίσκοπος, ὅςτε μιν αὐτὴν ῥύσκευ.

Odyss. XV. v. 371. sq.

ἀλλά μοι αὐτῷ
ἔργον ἀέξουσιν μάκαρες θεοί.

Hymn. in Mercur. v. 239.

ὣς Ἑρμῆς Ἑκάεργον ἰδὼν ἀλέεινέν ἑ αὐτόν.'

Ne vertas *se ipsum*, sed *eum:* quomodo si intelligas, omnes Interpretum motus placide conquiescunt. — Itaque nemo facile dubitet, in Hegesippi Epigrammate, de quo Koenius p. 84., recte legi αὐτᾷ. Imo sic scribendum censerem, etiamsi libri tuerentur αὐτά. Persimiles pleonasmi in aduerbiis sunt αὐτοῦ τῇδε etc. In Homer. H. in Apollin. v. 373. sq. non dicam κεῖθι αὐτοῦ inepte iuncta. SCHAEF.

Pag. 89. not. 35. v. 22. Quod Koenius de Virgilii loco dixit, reprehenditur in Actis Societ. Traiect. Vol. III. p. 122. BAST.

Pag. 92. v. 29. Nota δὲ correptum ante πτ, quam κακομετρίαν excusat ipsa ἡ μετρικὴ ἀνάγκη. Graefius ad haec Meleagri XCI. extr. τοξότα, Ζηνοφίλας — p. 118.: „ — quem non offendat correptio „vocalis ante Ζηνοφ. praecedentis, nisi ita de hac re „statuat, vt Doruill. ad Charit. p. 670. Occurrunt „quidem ἀστυ Ζελειης Il. δ. 103. ὑληεσσα Ζακυνθος „Odyss. ι. 24. cf. Theocr. Id. IV. 32. βλοσυρη τε ζυ„γαινα Oppian. Hal. I. 367. et alia huius generis pas„sim. Sed cum haec vocabula breui syllaba inci„piant, non possunt in versum cogi, nisi correpto „ante Ζ vocali praecedentis vocabuli. Eadem ratio „in Σκαμανδρος et similibus obtinet. Hinc et illi in „Amorem versiculi ferendi erant:

„τον δ' ἠτοι θνητοι μεν Ἐρωτα καλουσι ποτηνον,
„ἀθανατοι δε Πτερωτα δια πτεροφοιτον ἀναγκην.

„Verum, qui ante Ζηνοφιλας praecedentem vocalem „corripit, nulla necessitate vrgente, is non melius „facit, quam insulsus ille Cynegeticorum versifica„tor*), qui inter alia υἱεϊ Ζηνος dixit, cf. Herm. ad „Orph. p. 761. aut Manetho, qui Ἑρμεα Ζηνα Lib. I.

---

*) *Tersum poëtam* dicit Bentleius ad Horat. Carm. I. 3. 18. *imperitum hominem* Hermannus ad Orph. p. 695. SCHAEF.

„16“ Add. quae notaui ad Dionys. Halic. de Compos. Verb. p. 289. SCHAEF.

Pag. 94. not. 38. v. 15. Locis in Epist. Crit. congestis addo hunc Basilii (a Ruhnkenio ad Tim. passim citati) in Scholiis ineditis ad Gregor. Naz. (Cod. Paris. 573. fol. 46. recto): *Περιάμματα κατὰ τὰς χεῖρας καὶ τοὺς βραχίονας καὶ τοὺς αὐχένας· κλωσμάτιά τινα βεβαμμένα, καὶ σελήνια μηνίσκων*) χρύσεα καὶ ἀργύρεα ἢ καὶ τῆς εὐτελεστέρας ὕλης, τὰ ὑπὸ τῶν γραϊδίων τοῖς βρέφεσι ἐπιδεσμούμενα**), ἐπιθυριζουσῶν***) εἰς ἀποτροπιασμὸν, καὶ ἅμα ταῖς γλώσσαις ἐπιλιχμασσουσῶν τὰ μέτωπα καὶ ἀποπτυουσῶν μετὰ τοῦ φυσᾶν ἑκατέρωθεν.* Voces *κλωσμάτιον, ἐπιθυρίζω* (cuius tamen significatio mihi parum liquet) et *ἐπιλιχμάσσω****)* in Lexicis nostris frustra quaeras. BAST.

Hemsterhusius ad Schol. in Aristophan. Plut. v. 590. p. 190. a.: „*Περιάμματα* — sunt, vt in Lexico „veteri MS. explicantur, *τὰ κατὰ τοὺς τραχήλους,* „*καὶ τὰς χεῖρας, καὶ τοὺς πόδας βεβαμμένα κλωσμά-*

---

*) Permira haec locutio. Suspicor *σπλήνια μηνίσκων, splenia lunata.* SCHAEF.

**) *Ἐπιδεσμεῖν* Schneidero verbum videtur dubiae fidei. Frustra. Alteram formam, *ἐπιδεσμεύειν,* legas in Epigramm. adesp. XCVI. v. 4. Obiter Lexicis adde *ἐπίδεσμα* et *ἐπιδεσμὶς,* de quibus v. Triller. ad Thom. Mag. p. 502. et Bernard. ad Theophan. Nonn. T. I. p. 101. SCHAEF.

***) Num forte *ἐπισυριζουσῶν?* SCHAEF.

****) Pro *ἐπιλιχμάζω.* Sic pro *κλώζω* dicitur *κλώσσω,* qua forma Lexica perinde carent. Suidas T. III. p. 627. *Φωλάς — σημαίνει δὲ τὴν κατοικίδιον ὄρνιν, τὴν ἐπωάζουσαν καὶ κλωσσοῦσαν.* Kusterus: „*Κλωσσοῦσαν*] „Rectius, *κλώζουσαν.*“ Imo scribe *κλώσσουσαν,* quomodo citauit Hemsterhusius ad Thom. Mag. p. 362. Hinc substantiuum *κλωσμὸς,* latens illud in vetustiorum scriptura editionum Philon. de Virtut. T. II. p. 599. 40. Mang. *κλωσμοσυριττόντων,* quod verbi monstrum miror probari potuisse Wesselingio ad Diodor. Sic. T. I. p. 724. 3. SCHAEF.

„τια, ἅτινα αἱ γυναῖκες περιάπτουσι. Pro Gramma-
„tici verbis in medium adductis gratiam referemus
„Car. Du Fresnio, cui vitium vnius literae non ani-
„maduersum persuasit, vt Glossario suo *Κλωεμάτιον*
„insereret, vocem, vt ait, formatam a *κλοιὸς*, *tor-*
„*ques*, quaeque significet *quicquid collo*, *manibus et*
„*alibi appenditur ornatus gratia*. Atqui vocem il-
„lam nihil moror, quin eo abeat, vnde malum pe-
„dem huc intulit: quippe legendum est sine dubio,
„*κλωσμάτια*, *fila*, quae variis coloribus infecta collo
„corporisue partibus aliis adligari solebant. Eadem
„apud Medicos etiam dicuntur *περιαρτήματα**), et
„*ἐξαρτήματα* Tatiano**)." SCHAEF.

Pag. 99. not. 43. Locum illum Gregorii Nazianzeni, quem indicari mihi optaueram, ipse postmodum forte fortuna reperi. Legitur is in oratione *εἰς τὴν Πεντηκοστὴν* (Vol. I. p. 736. D. ed. Paris. 1778.) *Ἢ δότε μοι* (ita orator ad Macedonianos) *τὸ μέσον τῆς δουλείας καὶ τῆς δεσποτείας, ἵν' ἐκεῖ θῶ τὴν ἀξίαν τοῦ πνεύματος, ἢ τὴν δουλείαν φεύγοντες, οὐκ ἄδηλον ὅποι τάξετε τὸ ζητούμενον. cum seruitutis nomen fugiatis, non obscurum erit, quo loco atque ordine id, de quo quaestio est* (*τὸ πνεῦμα*), *ponetis.* BAST.

Pag. 103. not. 50. v. 10. Denuo inspexi Codices A. et B. vidique etiam hos carere voce *παρελκούσαις*. BAST.

Pag. 104. v. 3. sq. Hunc quoque Theologi locum nuper reperi. Sumtus est ex oratione *εἰς τοὺς Μακκαβαίους* (p. 146. v. 24. ed. Heruag.). Apponam integrum: *εἷς δὲ νομοθέτης, Μωϋσῆς, ὃν οὐ προδώσομεν, οὐδὲ καθυβρίσομεν, οὐ μὰ τοὺς ὑπὲρ ἀρετῆς τοῦ ἀνδρὸς κινδύνους καὶ τὰ πολλὰ θαύματα.* Basilius MS. (Codicis Parisini 573.) in Scholiis ad h. l.: *οὐ· μὰ τοὺς ὑπὲρ ἀρετῆς τοῦ ἀνδρὸς κινδύνους*] *Δημοσθενικὸς ὁ ζῆλος· τοὺς*

---

*) Carent hoc nomine Lexica. Itaque vellem Hemsterhusius vnius et alterius loci auctoritate muniuisset. SCHAEF.

**) p. 65. ed. Worth. SCHAEF.

τοῦ Μωσέως κινδύνους εἰς ὅρκον μετεσχημάτισεν, ἠθικῷ τὸ σεμνὸν ἐνδεικνύμενος τῶν κινδύνων, ἅμα καὶ προτρέπων καταφρονεῖν κινδύνων τῶν ὑπὲρ ἀρετῆς, οὕτω σεπτοὺς ποιούντων τοὺς κινδυνεύοντας, ὡς καὶ εἰς ὅρκον λαμβάνεσθαι. Bast.

Pag. 113. v. 9. ὁ Θεολόγος ἐν τῷ εἰς τὴν Χριστοῦ γέννησιν λόγῳ] In nostris Gregorii Naz. editionibus oratio haec sic inscribitur: *Εἰς τὰ Θεοφάνια εἴτουν γενέθλια τοῦ Σωτῆρος.* Cito hunc titulum propter voculam *εἴτουν*, quae idem significat quod *ἤγουν*, sed passim non intellecta ideoque mutata fuit. In Ducangii quidem Glossario eam frustra quaeras. Suidas: *Ἤγουν, εἴτουν, ἐπιῤῥήματα διασαφητικά.* Interdum *ἤτουν* reperitur pro *εἴτουν:* sed hoc *ἤτουν* vitiosum est, quanquam etiam Reiskius in Constant. Porphyrog. p. 46. 63. et alibi ita edidit. Vide quae de *εἴτουν* in Epistola ad Bredowium extr. dixi. Sylburgius ad Etymolog. M. p. 588, 45. ad v. *ἤγουν:* „Sunt in vulg. (*ἤτουν*) etiam alterius scripturae indi„cia, nempe *εἴτουν.* Nostrum *ἤγουν* cum alibi pas„sim vsurpatum, tum 590, 31.“ Bast.

Macrobius in Somn. Scip. I. c. 18. p. 96. Zeun. *in hoc signo cum occidit; libram, id est, scorpii chelas mox oriri videmus.* Haec sic vertit Maximus Planudes: *ἐπειδὰν τοίνυν ἐν τούτῳ ὢν τῷ ζωδίῳ δύνῃ, τὸν ζυγὸν εἴτουν τὰς χηλὰς τοῦ σκορπίου ἀνατελλούσας αὐτίκα βλέπομεν.* Hanc Planudis versionem, aut potius fragmentum eius, e Codice Augustano in primo *Anecdotorum Graecorum* tomo ante hos octo annos editurus erat Christianus Fridericus Matthaei, operaeque Tauchnitzii nostri quatuor primas plagulas elegantissime impressas iam absoluerant, cum lugubris mors redemtoris (Io. Chr. Frid. Rochii, optimi viri, sed mercaturam librariam infelicissime facientis) vtilissimum institutum suffocavit. Schaef.

Pag. 129. v. 7. ab extr. ἀναδιπλασιασμῷ. Leg. *ἀναδιπλασιασμός.* Bast.

Ibid. v. 4. ab extr. Pro *γὰρ* legendum *δὲ.* Bast.

Pag. 138. v. vlt. Toupius in Suid. Vol. I. p. 11. egregie corrigit *ὦ Ἡράκλεις, τἀβελτερίου γ' ἐλ-*

ληνικοῦ *) pro *ἀβελτηρίου τεμενικοῦ*. In Libanio Vol. IV. p. 1022. quae vitiosa leguntur, *Ἡρακλεις! τοῖς μὲν ἀναμένουσιν ὡς ἐτάχθησαν, οὐκ εἰδόσιν οὐδὲ μικρὸν εἴκειν ἀνάγκῃ*, Reiskius sic emendanda censet: *Ἡράκλεις, τῆς ἀνδρείας. μένουσιν ὡς ἐτ., οὐκ εἰδότες οὐδὲ μ. ε. ἀ.* Sed cum Cod. Paris. 2918. legendum: *Ἡράκλεις, οἱ μὲν αναμ...*, *ουκ εἰδότες κ. τ. λ.* Vltima vox hoc scribitur compendio: *εἰδ ό /*. Id compendium cum habitum esset pro datiuo *εἰδόσιν*, etiam nominatiuum *οἱ* corruperunt in datiuum *τοῖς*. BAST.

Pag. 141. not. 4. Etymologici M. locus (v. *πώ, καὶ πώμαλα*) fortasse non ex ipso Apollonio *περὶ ἐπιῤῥημάτων* sumtus est, sed ex Orione, qui Apollonii scriptis saepius vtitur, eumque passim citat. Cum locus Orionis MS. mihi notam illam scribenti in promtu non fuerit, confirmetque quae illic monui, hîc non inepte adiungetur. Sic autem Orion: *Πώμαλα τὰ τῷ ω* (scrib. ō) *παραληγόμενα ἐπιῤῥήματα ἀποκοπῇ τοῦ* (non *τῆς*) *θεν, καὶ ἐπεκτάσει* (Ety-

*) Praestat prior Toupii correctio, *ἀβελτερίου γ' ἑλληνικοῦ*. Nam si articulum addis primae voci, idem addendus vltimae. Mireris, hoc non vidisse Toupium, cui in promtu esset ex Aristophan. Au. 224. *τοῦ φθέγματος τοὐρνιθίου*. Sed dici vix potest, quoties vel primarii viri huic scopulo impegerint. In Xenophont. Hier. VII. 6. lego *αἱ ὑπουργίαι αἱ παρὰ τῶν φοβουμένων*. (Mox §. 9. malim *ῷ ἂν τοιαῦτα ὑπουργήσωσι*. Ibid. VI. 15., vbi in vulgata scriptura requiro apodosin, cuius in nullo libro ne tenuissima quidem vestigia apparent, corrigo *ὥςπερ γε καὶ ἵππος κ. τ. λ.* Sic Aristophanes Nub. v. 673. *ὥςπερ γε καὶ Κλεώνυμον*. Etiam in Dionys. Halic. Ant. Rom. IV. c. 24. T. II. p. 699. e Cod. Vat. scribam *ὥςπερ γε τοὺς τῶν ἱππέων καὶ τους τῶν βουλευτῶν βίους ἐξετάζουσιν*. Ceterum exemplum hoc commutationis particularum *γὰρ* et *γὲ* accedat iis, quae collegit doctissimus et diligentissimus Sturzius in Lex. Xenoph. T. I. p. 573. b. Add. Schneider. ad Xenoph. Mem. III, 14, 5.) SCHAEF.

molog. ἐκτάσει) τοῦ ο εἰς ω, γίνεται παρὰ Δωριεῦσιν, αὐτόθεν αὐτῶ, πόθεν πῶ (sic recte, non πώ). Σώφρων ἐν τοῖς μίμοις· πῶ τις ὄνον ὀνασεῖται (male pro ὠνασεῖται). τὸ δὲ πώμαλα παρ᾽ Ἀττικοῖς παρολκῇ (sic, non προςλήψει) τοῦ μάλα γίνεται, καθάπερ ἦ μάλα δὴ τέθνηκεν, ἦ μάλ᾽ ἐλαφρὸς ἀνήρ. τὸ δὲ πόθεν ἀντὶ τῆς ου ἀρνήσεως συνεχῶς λεγόμενον, οἷον ἔγραψας (sic, non ἔγραψε); πόθεν, ἀντὶ τοῦ ου, καὶ κατὰ (add. τὴν) τοιαύτην σημασίαν, τὸ πώμαλα παρ᾽ Ἀττικοῖς. BAST.

Pag. 148. Iis quae de vocibus σπόγγος et σπογγιὰ dicta sunt, nunc addo ineditum locum Scholiorum ad Aeschinem e vetusto Codice SGerm. 249., vnde discas, quod nostri Lexicographi non docent, Graecos etiam ὁ σπογγιὰς dixisse. Spectat verba σπογγιᾶς τὸν ἔπαινον ὑπολαμβάνων εἶναι (περὶ παραπρεσβ. Vol. III. p. 282. Reisk.) et sic habet: ὡς καὶ παρὰ τῷ Ποιητῇ (Odyss. *A*, 111.) σπόγγοισι πολυτρήτοισιν. εὕρηται δὲ καὶ παρὰ τῷ Ἀριστοφάνει ὁ σπογγιὰς, καὶ ἡ σπογγιὰ, ὥςπερ καὶ ἐνταῦθα. Articulus σπόγγος in Etymolog. M. p. 724, 19. s. ad verbum exscriptus est ex Orione MS., vbi praeterea in extremo articulo indicatur fons: οὕτως Ἡρωδιανός. BAST.

Pag. 160. not. *). Post v. *reperti* adde: et Cod. Paris. 2636. De loco Phrynichi MS. citato a Schaefero conf. Epistol. Critic. p. 132. BAST.

Pag. 161. v. 5. Pro καὶ γεγωνεῖν leg. καὶ γεγωνέω. BAST.

Pag. 162. not. 36. Quam palmariam vocas coniecturam, Εὐρυσθῆ ἠλιτόμηνον, in Hesiodi Scuto Herculis v. 91. factam ab Heynio, occupatam a Bentleio, laudatam a censore Britanno Homeri Oxoniensis, (qui quidem omnes Εὐρυσθῆ᾽ vltima elisa scripserunt) eam non adeo certam esse putat censor Homeri Wolfiani in ephem. litter. Ienens. 1809. Octobr. 244. p. 131. Vellem confidentius dixisset, ne admitti quidem posse. Est enim nomen Εὐρυσθεὺς in illorum numero vocabulorum, quae non nisi certa lege numeris heroici versus aptantur. Eo igitur nomine sic vtuntur epici, vt prima et tertia syllaba sub ictum

cadant, non media, nisi forte in obliquis casibus, quum hi ε pro η habent: cuius quidem generis non aliud habeo exemplum, quam Pindari versum Ol. III. 50.

εὖτέ νιν ἀγγελίαις Εὐρυσθέος ἔντυ' ἀνάγκα.

Sed idem poeta Pyth. IX. 139. in forma *Εὐρυσθῆος* primam et tertiam syllabam sub ictu posuit, vt epici, quorum exemplum, vt par erat, etiam epigrammatum scriptores sequuti sunt. Sic *Εὐρυσθεὺς* in Lucillii ep. 40. bis, et in epigr. incertorum 288. Itaque Hesiodus non magis dicere potuit,

ᾤχετο τιμήσων Εὐρυσθῆ' ἠλιτόμηνον,

quam si *Ἀτρείδην, Πηλείδην, Τυδείδην,* aliaque huius generis nomina isto in versus loco collocare aliquis vellet, quae nomina omnia mediam syllabam ab ictu puram seruant. Veram lectionem coniectura assequutus erat Guietus, *ἀλιτήμερον Εὐρυσθῆα,* quam non repudiasset nouissimus Scuti editor, si inspexisset, quem Guietus quoque neglexerat, Etymologum M. p. 428, 10. Is ita scribit: *ἠλιτόμηνος καὶ ἀλιτήμερος. σημαίνει δὲ τὸν ἑπταμηνιαῖον γεννηθέντα παῖδα.* Ac deinde affert, quae de Eurysthei natalibus narrari solent, vt apertum sit, eum et ad Homerum et ad Hesiodum respexisse, quorum alter Eurystheum *ἠλιτομηνον*, alter *ἀλιτήμερον* appellauit. Sero animaduerti, iam Schneiderum in lexico Graeco *ἀλιτήμερον* ex Etymologo restitui Hesiodo voluisse. Ceterum ista accusatiui forma, de qua Etym M. p. 670, 7. schol. Vict. apud Heyn. ad Hom. T. IV. p. 702. schol. Ven. ad Iliad. XV. 339. Eustathius p. 487, 10. 1018, 64. disseruerunt, rectius reponi poterit in eodem Hesiodi carmine v. 54. vbi quum pro vulgato *Ἰφικλῆα γε δορυσσόῳ* Codex MS. quem contuli, habeat *Ἰφικλῆα λαοσσόῳ*, non male legeris:

αὐτὰρ Ἰφικλῆ λαοσσόῳ Ἀμφιτρύωνι.

In epigrammatis vero Simonidis et Leonidae tantum abest vt *Μεγιστῆ* reponendum putem, vt etiam in Antipatri Sidonii carmine malim *Μεγιστέα* scribi. Nam ista accusatiui forma, quae ῆ habet, non inuenitur, quod sciam, in fine heroici versus apud meliores poetas, quum iidem eo in loco εα in vnam syllabam

contrahere ament, vt *Διομήδεα* Iliad. IV. 365. V. 881. et non semel *Πολυδεύκεα*, *θεοειδέα*, atque alia huiusmodi. Hermann.

Pag. 163. not. 37. v. 18. Grammaticus anonymus Codicis Darmstadini (de quo v. infra Addenda ad p. 344.) fol. 30. verso: *Ἀνηλεὴς ἄνθρωπος λέγεται μετὰ τοῦ η, οὐκ ἀνελεὴς, καίτοι δοκεῖ ἀκόλουθον εἶναι μᾶλλον τὸ δεύτερον. ἀλλ' ἐπεκράτησε τὸ πρότερον, καὶ δῆλον ἀπὸ τοῦ ἐπιῤῥήματος· τὸ γὰρ ἐπίῤῥημα προφανὲς ὅτι ἀνηλεῶς ἐστί.* Bast.

Pag. 164. not. 38. v. 20. Neque de *ἴασιν*, tertiâ personâ plural. verbi *εἶμι*, *eo*, sermo esse potest. Bast.

Ibid. v. 23. *μηδ' ἥμας.* Scrib. *μηδ' ἦμας.* Bast.

Pag. 166. not. 40. De v. *Ἀθήναζε* inprimis dignus est qui addatur hic articulus Lexici SGerm. rhetor. sophist. MS.: *Ἀθήναζε. Πλάτων. ἐν ὀδυσσεία* (sic). *Παρμενίδῃ. τὸ μέντοι ἐν τῷ περὶ ψυχῆς ἐπίστασιν ἔχει ὡς ἡμαρτημένον. φησὶ δ' ἐν τούτῳ· καὶ γὰρ οὔτε τῶν πολιτῶν Φλιασίων οὐδεὶς πάνυ τι ἐπιχωριάζει τὰ νῦν Ἀθήναζε. καὶ τὸ παρ' Ἀντιφῶντι δὲ ἐν τῷ περὶ ἀνδραποδισμοῦ λόγῳ ἐπίστασιν ἔχει ὡς ἡμαρμένῳ* (sic, leg. *ἡμαρτημένον*) *τὴν σύνταξιν. γράφει δὲ οὕτως· ἐπειδὴ γὰρ ἀπῴκεις τὴν Ἀθήναζε, καὶ ἀπηλλάγην τῆς κληρουχίας.* Voces *ἐν ὀδυσσεία* quid h. l. sibi velint, exspecto qui me doceat. Parmenides Platonis, quod nemo ignorat, sic incipit: *Ἐπειδὴ Ἀθήναζε οἴκοθεν ἐκ Κλαζομενῶν ἀφικόμεθα.* Nec minus nota sunt verba e Phaedonis initio citata. Fischerus ad h. l.: „Significat *ἐπιχωριάζειν* hoc loco *commorari* „et *Ἀθήναζε* est *Athenis.* nam Priscianus 18. p. 721. „*Illi* (Attici) *ἐπιχωριάζει εἰς Ἀθήνας καὶ ἐν Ἀθή-* „*ναις. Et nos*, habitat Romae, *et* habitat Romam." Antiphontis locum iam Ruhnkenius Opuscul. (Lugd. Batav. 1807.) p. 248. publici iuris fecit. Denique notanda phrasis *ἐπίστασιν ἔχει.* Saepius legas *εἰς ἐπίστασιν ἄγει*, de qua locutione nonnulla monuit Wesselingius ad Diodor. Sicul. Vol. II. p. 308. Suidas: *Βῶλος Μενδήσιος, Πυθαγόρειος, περὶ τῶν ἐκ*

τῆς ἀναγνώσεως τῶν ἱστοριῶν εἰς ἐπίστασιν ἡμᾶς ἀγαγόντων. Kusterus: „Verba haec „obscura sunt, ex quibus vix sensum aliquem elicere „potui." Idem locus citatur ab Eudocia p 94., vbi Meineckius (*Bibliothek der alten Literatur und Kunst, St.* V. p. 31.) haec notauit: „Suidas ex Eu„docia emendandus: ille enim nullo sensu, nostra „bene, *ἔγραψε περὶ τῆς ἀναγν. κ. τ. λ.* Scripsit „Bolus de lectione et studio historiae, quae eo du„cit" [*ἱστοριῶν ἀγαγόντων?*) „vt ad nos attendamus, „vt *equidem* interpretor." Villoisonus in Eudocia temere dedit *περὶ τῆς ἀναγν.:* nam Codex habet *περὶ τῶν ἀναγνώσεως.* Corrige, vt habet Suidas, *περὶ τῶν ἐκ τῆς ἀναγνώσεως.* Sensum hunc esse puto: *De rebus, quae in legendis historiis nos* (me, i. e. ipsum scriptorem) *aduerterunt.* BAST.

Ibid. not. *). En exemplum magis etiam luculentum negligentiae, qua Villoisonus talia tractauit. Apollonius Lex. p. 6. *Ἀασίφρων· βλαβεσίφρων. εἴρηται καὶ* (Albertius ad Hesych. I. p. 8. *εἴρηται δὲ καὶ*) *ἀεσίφρων. σημαίνει τῷ ἔχοντι κεκοιμημένας τὰς φρένας, καὶ οὐ διεγηγερμένας.* Primum scribi oportet *βλαψίφρων:* nam *βλαβεσίφρων* non dicitur. Deinde syllabas *ρηται* accentumque super *ει* prima manus deleuit. Praeterea pro *καὶ,* quod confinxerunt Albertius et Villoisonus, Codex *δὲ* habet. Itaque sic legendum: *εἰ δὲ ἀεσίφρων, σημαίνει τῷ ἔχοντι κ. τ. λ.* Hic datiuus Villoisono mutandus videtur in accusatiuum; quod non magis probari potest. Verissime enim Herm. Tollius, citans datiuum *ἀεσίφρονι* (Odyss. Φ, 302.), quem Apollonius spectauit: „Grammatici solemnem mo„rem formas rariores ipso illo casu proponendi et „interpretandi, quo in veterum locis leguntur, et„iam addito verbo *σημαίνειν* seruant." BAST.

Pag. 169. not. *) *v. 18. παρὰ πᾶσι τοῖς κακοῖς* legitur etiam in Etymolog. Paris. 2636. Sed Guelpherbyt. toto articulo caret. BAST.

Pag. 170. not. †). Variatio in nomine scriptoris Allegor. Homeric. orta est e compendio *Ἡρα*^κλ

λ
vel *Ἡρακ.* In Cod. Vatic. 871. titulus sic habet:
κλ'δ
Ἡρα :∾, vnde in Catalogo scriptorum quae Codex comple titur Romae confecto male fecerunt *Ἡρακλῆς, Hercules.* Bast.

Pag. 175. not. 51. v. 19. Eunapius p. 37. *ἄκουε μὲν, Εὐστάθιε, συμμαρτυρούντων δὲ οἱ παρόντες.* vbi vide not. Boisson.

Pag. 179. not. 56. extr. Addatur *Δεύννσος* pro *Δεόνυσος* in Etymolog. *M.* p. 259, 28. sqq. *Δεύννσος, ὁ Διόνυσος . . . τοῦ ῑ τραπέντος εἰς ε̄, γίνεται Δεόνυσος, οὕτω γὰρ Σάμιοι προφέρουσι* (Cod. Paris. 2667. *προφέρονται*), *καὶ συναιρέσει* (id. addit *ἰωνικῶν*) *Δεύννσος, ὡς Θεόδοτος, Θεύδοτος· ἔνιοι δέ φασιν ὅτι ἐπειδὴ ἐβασίλευσε Νύσης. κατα δὲ τὴν Ἰνδῶν φωνὴν, δευνος ὁ βασιλεὺς λέγεται.* Pro vltimo membro idem Codex habet: *ἐνίοτε* (leg. *ἔνιοι*) *δὲ αὐτὸν Δεύννσον ὀνομάζεσθαί φασιν, ἐπειδὴ ἐβασίλευσε Νύσης. κατὰ γὰρ τὴν τῶν Ἰνδῶν φωνὴν δεῦνος ὁ βασιλεύς.* De voce indica *δεῦνος*, docuit me amicissimus Chézy, nauam dans operam studio linguae Samskritanae, Grammaticum manifesto in mente habuisse indicum *déva*, quod significet *deum*, dicaturque, perinde vt *diuus*, etiam de regibus, quos Indi compellent *déva*, i. e. *Majesté!* Vide Langlesium ad *Recherches Asiatiques ou Mémoires de la Société établie au Bengale, traduct. franç.* T. I. p. 278. sq. „Les Indiens" inquit vir doctissimus, cuius erga me voluntati plurima me accepta referre gratissimus agnosco, „donnent à „Chiven ou Bacchus l'épithète *Dévanichi* ou *Dio„nichi* (dieu de Nicha), parcequ'il fut élevé dans „cette ville, qui porte aussi l'epithète de *Nicha„daboura* (ville de la nuit). Il est aisé de recon„noître ici la ville de *Nysa,* où les anciens disent „que Bacchus fut élevé, et qu'ils placent mal-à-„propos en Arabie. On nous permettra encore „d'observer que *Dionichi* est incontestablement l'o„rigine de *Dionysos* (Denys), l'un des noms de Bac„chus etc." Bast.

*Pag. 186. not. *).* Meleager XXV. v. 3. *ἕξεις*

ταχὺ τὸ γλυκὺ κρᾶμα. Cod. Vatic. *ἕξεις πάλι τὸ γλυκὺ γράμμα.* Mutato *γράμμα* in *τραῦμα*, manum poëtae restitueris. Hoc cum iam Pauwio in mentem venisset, (v. Iacobs. Add. ad h. l. p. 375.) nunc ipsum dedit Graefius, vir doctissimus, in cultissima poëtae Gadareni editione. SCHAEF.

Pag. 187. not. *) *v. 16.* Locus Excerptorum Apollonii p. 568. Sturz. sic habet: *παρὰ τὸ ἕτερος τῷ ἑτέρωτε ἢ παρ᾽ ἐπιῤῥήματος ἑτέρωθε, ἀφ᾽ οὗ καὶ τὸ παρ᾽ Αἰολεῦσιν ἑτέρωτα.* Sturzio placet legere *παρὰ τὸ ετερος τὸ ἑτέρωσε ἢ παρὰ Δωριεῦσιν ἑτέρωτε:* Censori eius (*Jen. Litterat. Zeit.* 1810. 29. Januar.) *παρὰ τοῦ ἕτερος τὸ ἑτέρωσε ἢ παρ᾽ ἐπιῤῥήματος ἑτέρωτε.* Neuter verum vidit: quod non miror, cum vterque ignorauerit, quomodo ille locus ab antecedentibus pendeat. Scilicet Apollonius agit de aduerbiis in *τε* exeuntibus. Docet, ab *ἄλλος* deriuari *ἄλλοτε*, a *παντὸς πάντοτε* etc. Iam sic pergit: *Τῇδε ἔχει καὶ παρὰ τὸ ἕτερος τω* (sic Cod. Scrib. *το*) *ἑτέρωτε ἢ παρ᾽ ἐπιῤῥημα τὸ* (sic Cod. Praepositionem *παρὰ*, indicem deriuationis, Apollonius *nunquam* genitiuo iungit.) *ἑτέρωθε, ἀφ᾽ οὗ κ. τ. λ.* H. e.: *Idem tenendum de ἑτέρωτε, quod ab ἕτερος aut ab aduerbio ἑτέρωθε deriuatur, vnde* (scil. ab *ἑτέρωτε*) *ortum est Aeolicum ἑτέρωτα etc.* Magis naturalis verborum ordo hic foret: *παρὰ τὸ ἕτερος, ἢ παρ᾽ ἐπίῤῥημα τὸ ἑτέρωθε, τὸ ἑτέρωτε, ἀφ᾽ οὗ κ. τ. λ.* BAST.

Ibid. v. 30. *οὐχ ἐφικτή.* Corrig. *οὐκ ἐφικτή.* BAST.

Ibid. v. vlt. *Καστα θεὶς* etiam Valckenario ad Theocriti Adoniaz. p. 278. sq. genuinum videtur. Sic autem Vir Summus: „*Ὁ δ᾽ ἐξύπισθα καστα θεὶς, a tergo vero destitutus* — quae iambicum conficiunt dimetrum: huc pertinet *Hesychii* „*Ἐξύπισθα, ἐκ τοῦ ὀπίσω. Κασταθεὶς*, vel *κασσαθεὶς* est pro *κατασταθείς.* In altero loco *Apollonii* „ista tantum leguntur sic scripta: *ὁ δ᾽ ἐξόπισθα καταθείς.* in altero haec: *ὁ δ᾽ ἐξύπισθα κασαθεὶς* „*πρὸς θέτροσθα.* quid lateat in vltimis, aliquando forsan detegetur." Nunc detectum est,

fuitque perfacile detectu. Me quidem Codicis scriptura, προσθεπροσθα, nunquam male habuit. Atque nemo non videt, quod exscriptor a Ruhnkenio conductus (v. Valckenar. l. c. p. 301.) viro optimo venditauit, πρὸς θέτροσθα, esse mercem vilissimam. Bast.

Pag. 191. not. 64. E contrario passim reperias α̅, vbi αι̅ legi oportet. Suidas: *Αἰγιάζειν*·

Σὺ δ' αἰγιάζεις ἐνθάδε καθήμενος.

Αἰγιάζειν vertunt *capras pascere*, cuius significationis alium certioremque auctorem requiro. Toupius in Suid. Vol. I. p. 149., vere ille corrigens ἐνθαδὶ, quaerit: „An αἰθριάζειν?" Mihi quidem vulgatum αἰγιάζειν videtur recte habere. Lexicon SGerman. rhet. soph. MS. eundem habet articulum, eumque magis integrum: *Αἰγιάζειν. σὺ δ' αἰγιάζων* (scrib. αἰγιάζεις) ἐνθαδὶ καθήμενος, ἀντὶ τοῦ περιάγων (sic) λαλεῖς. Apparet, pro περιάγων scribendum esse περὶ αἰγῶν. Bast.

Pag. 202. v. 5. ab extr. *ΚΑΥΓΙΝα.* Leg. *ΚΑΥΤΙΝα.* Bast.

Pag. 207. not. 83. v. 7. ἀγελίζω scripsi lapsu calami. Codex recte habet ἀλεγίζω. Bast.

Ibid. v. 10. Ἄτερ γέθεν. Omnes vident, scribendum esse Ϝέθεν, praefixo digamma Aeolico. Sic iam Salmasius correxit. Idemque placuit Censori Sturzianae editionis Maittairii l. c. Bast.

Pag. 225. v. 15. ab extr. Sic etiam ἀμπελὼν et Ἀμπέλων, δαφνὼν et Δάφνων, καλαμὼν et Καλάμων, κυπαρισσὼν et Κυπαρίσσων, λαχανὼν et Λαχάνων, πηγανὼν et Πηγάνων, ῥοδὼν et Ῥόδων etc. Omnia haec nomina propria leguntur in Epistolis Theophylacti Simocattae. Bast.

Pag. 228. v. 4. ab extr. αι in multis. Leg. αε in multis. Bast.

Pag. 235. not. 29. v. 6. Sane debui scribere ἀποίσω, vt in ipso Codice legitur. Bast.

Pag. 237. not. *) *v. 13.* οὐ μάν τοι Sophron. Hoc οὐ μάν τοι Censori Sturzianae editionis Maittairii l. c. mutandum videtur in ὀξύνεται, quod probare nullo modo possum. Bast.

Pag. 241. v. 4. ab extr. Codex Paris. 2636. dat φυσί
τὴν φερέζωον κόρην. Voluit igitur τὴν φυσίζωον κόρην. Bast.

Pag. 248. not. *). Τοὺ et τοὺν scribendum esse, non dubito. Conf. Hermann. de emend. rat. gr. gr. p. 7. Schaef.

Pag. 249. not. **) *v. 13. ab extr.* αὔτόν μιν. Scrib. αὔτόν μιν. Bast.

Ibid. v. 11. ab extr. ἔε δ' αὔτόν. Scrib. ἐὲ δ' αὔτόν. Bast.

Ibid. v. 6. ab extr. Censor Sturzianae editionis Maittairii l. c. ἐμαυτᾷ τοῦτ' ἐγὼ σύνοιδα habet pro verbis ipsius Apollonii, ac locum sic legit: ἀνεγνώσθη ἐμαυτῷ, τοῦτ' ἐγὼ σύνοιδα· ἐμαυτῷ παλαμάσομαι. Hoc verum esse nego ac pernego. Apollonius enim duo citat exempla Aeolica, non dicens, Sapphus sint an Alcaei: alterum, ἐμ' αὔτᾳ (aut fortasse rectiore τονώσει, ἔμ' αὔτᾳ pro ἔμοι αὔτᾳ) τοῦτ' ἐγὼ σύνοιδα; alterum, ἐμ' αὔτῷ (ἔμ' αὔτῳ) παλαμάσομαι. Hoc docet orationis contextus, quem nisi habeas cognitum, caue de talibus locis quidquam statuas. Rectius idem Censor: „'Εμαυτῷ παλαμάσομαι verissimum est: nam est exitus versus „choriambici, cuiusmodi versus Alcaeus frequentauit." Bast.

Pag. 250. not. *). Quum Bastius in Alcaei versu codicis lectionem τελέσσῃ pro Koeniana τελέσῃ reponi iuberet, id non codicis auctoritate, quae in tali re, etiam si codex optimus esset, nulla foret, sed metri caussa fecerit necesse est. Nam praeter metrum prorsus nihil est, quo, vtra vera lectio sit, diiudicari possit. Atqui nec Bastius dicit, quo metro istud fragmentum esse putet, neque omnino apparet, quomodo, si τελέσσῃ legatur, haec vsitatis Alcaeo numeris conueniant. Quare mihi quidem Koenius prudenter τελέσῃ scripsisse videtur, vt qui versum Sapphicum esse intelligeret. Est autem iste versus hoc modo scribendus:

αἰ δέ κ' ἄμμι Ζεὺς τελέσῃ νόημα.

Quae praecedunt Alcaei verba, ἄεισον ἄμμι τὰν ὤκολπον, in his dubitari saltem poterit, vtrum cum

Albertio ἰόκολπον, an εὔκολπον scribi debeat. Vtrovis modo scribatur, haec quoque verba e Sapphico carmine sumpta sunt. In Apollonii verbis, quae sequuntur, verissima quidem est Bastii emendatio μένει τε, sed hoc ille mihi non persuadet, Apollonium scripsisse aut scribere potuisse, καὶ ἐπ᾽ ἄλλων μένει τε — καὶ ἐπ᾽ ἄλλων πλειόνων. Nihil certius est, quam sic esse distinguendum: καὶ ἐπ᾽ ἄλλων. μένει τε ἐπὶ τοῦ ὕμμιν — καὶ ἐπ᾽ ἄλλων πλειόνων. Istud καὶ ἐπ᾽ ἄλλων ad praecedentia pertinet: etiam in aliis, inquit, huiusmodi datiuis ν abiicitur. In Alcaei fragmento, cuius ingeniosam emendationem protulit Bastius, malim etiam leniore mutatione:

ὔμμιν ἀθάνατοι θεοὶ
νικᾷν —

Scilicet δοῖεν, seu quidquid sequebatur. Metrum choriambicum est. HERMANN.

Ibid. In correctionem μένει τε pro μὲν εἶτε idem Censor Maittairii Sturziani feliciter incidit. BAST.

*Pag. 259. not. *) v. 18.* τὴν ὑγιεία̣ν. Corrig. τὴν ὑγίειαν. BAST.

Pag. 260. v. 16. Quod habet Grammaticus Hermann. τὴν ἀπὸ τέλους pro τὴν πρὸ τέλους, falsum est. In Grammaticorum lingua *vltima* syllaba cum aliis modis appellatur, tum dicitur ἡ ἐπὶ τέλους (Etymolog. M. p. 825, 20. Villois. Anecd. II. p. 109. vbi ὅταν μὲν τιθῆται, non τιθεται, ἐπὶ τέλους legendum): *paenultima*, ἡ πρὸ τέλους (Etymolog. M. p. 804, 17.) siue ἡ δευτέρα ἀπὸ τέλους (Draco MS. v. Νηληϊάδης): *antepaenultima*, ἡ τρίτη ἀπὸ τέλους (Etymolog. M. p. 804, 21.), etc. In his autem formulis praepositiones πρὸ et ἀπὸ a librariis saepe confunduntur. E. c. Draco MS. (v. ἰσχυρὸς, fol. 37. vers.) habet τὴν ἀπὸ τέλους: rectius Etymolog. M. p. 479, 12., vbi eadem leguntur, τὴν πρὸ τέλους. Idem Draco (v. πνῖγος, fol. 54.): τὰ μέντοι ἔχοντα τὴν πρὸ τέλους τρίτην (corrig. τὴν ἀπὸ τ. τρ.) μακρὰν, ὡς ἔφην, ἔχει καὶ τὴν πρὸ τέλους μακρὰν, οἷον ποιηρὸς, ἀρτηρὸς, (corrig. ἀτηρὸς, nam $\bar{\alpha}$ in ἄτη producitur, v. Draco fol. 18. vers.), ἀλγηρὸς, πνιγηρὸς, ἀνθηρὸς, τολμηρὸς κ. τ. λ. Apud

Hermannum p. 443. v. 3. sqq. desunt verba *τὴν ἀπὸ τέλους τρίτην* vsque ad *ἔχει καὶ*, quod scribae oculi a priore *τὴν* ad posterius aberrantes media transsiliuerunt. Ibidem perperam legitur *πονηρὸς* pro *ποιηρός*. — Phauorinus v. *μυρία: ἰστέον, ὅτι τῶν πλειόνων παροξυνόντων τὸ ὡρισμένον (μυρία) ἤγουν τὰς δέκα χιλιάδας, Ἡρωδιανὸς ἑκάτερον (τὸ ὡρισμένον καὶ τὸ ἀόριστον) ὀφείλειν φησὶν ὀξυτονεῖσθαι κατὰ τὴν τρίτην ἀπὸ τέλους, ὅ ἐστι κατὰ τὴν παραλήγουσαν.* In his plura sunt corrupta, quae ex Eustathio ad Hom. Il. *A.* p. 15, 32. sqq. corrigi oportet. Primum supple: *τ. πλ. παροξυνόντων μὲν τὸ ἀόριστον τὰ μυρία, προπαροξυνόντων δὲ τὸ ὡρισμένον ἤγουν τὰς κ. τ. λ.* Deinde pro *κατὰ τὴν παραλήγουσαν* sine cunctatione scribe *κατὰ τὴν προπαραλήγουσαν*. Schneiderus quidem in vtraque Lexici sui editione: „*παραλήγουσα συλλαβὴ*, *antepenultima*, vorletzte Sylbe." et: „*ἡ προπαραλήγουσα (συλλαβὴ)*, die vorletzte Sylbe." Sed haec tam falsa sunt, tamque repugnantia inter se, vt virum optimum in tertia editione vtilissimi libri refícturum esse non dubitem. Bast.

Pag. 263. not. 76. v. 17. Iure Schaeferus suspicatus est, Villoisonum verba Codicis Ven. A. perperam dedisse. Haec enim sic habent: *πρὸς Ζηνόδοτον, ὅτι ἔοικεν ἐξειληφέναι τὸ ὧδε* *^{τὸ}* *πηκὸς* (sic)· *ἑξῆς γὰρ γράφει· εἰ δέ σφιν κἀκεῖσε. ἔστι δὲ ἀντὶ τοῦ οὕτω.* Iam omnia manifesta fiunt, modo pro corrupto *τὸ πηκὸς*, quod Villoisonus non intellectum plane omisit, *τοπικῶς* scribas. Pro *κἀκεῖσε* textus editus male dat *καὶ κεῖθι*. Etiam in Scholio ad v. 348. dicitur, Zenodotum *κἀκεῖσε*, non *καὶ κεῖθι*, scripsisse, totumque Scholium hac scriptura nititur. — Obiter moneo, in altero Scholiastae Veneti loco a Schaefero citato (ad Il. *Θ*, 73.) Villoisonum perperam legisse *τοῦ διηγήματος* pro *τοῦ δυϊκοῦ* (voce scriptâ tali fere compendio, quale ostendit tab. palaeograph. VI. num. 4.) *σχήματος*. Bast.

Pag. 264. not. 78. In Codicibus vox *ἀλλεπάλλη-*

λος persaepe sic scripta est, vt tres voces legere tibi videaris. Conf. Matthaei in Comment. Societ. Philol. Lips. Vol. I. p. 182. Apollonius Lex. Homer. p. 338. Villois. Ἐπήτριμα, ἀλλ' ἐπ' ἀλλήλοις. ἐπήτριμα πίπτον ἔραζε. Cod. SGerman. a prima manu scriptum habet ἀλλ' επάλλη (sic). Altera manus infersit syllabam λοι, vnde Villoisonus, accentu mutato, fecit λοις. Mihi vero ἀλλεπάλληλα genuinum videtur. Bast.

Pag. 279. v. 20. sq. Codices Sorbon. et Paris. 2636. dant μετατεθέντος τοῦ δ εἰς τὸ ζ καὶ τῆς ει διφθόγγου εἰς τὸ η, ὥςπερ πλείων πλήων καὶ μείων μήων, quod praefero. Sic etiam Guelpherbytanus, nisi quod pro ὥςπερ male dat ὥσ with τ superscript, i. e. ὥςτε. Facilis est commutatio harum particularum, quando syllabae τε et περ, id quod saepe fit, solo τ et π superscripto indicantur.*) Bast.

Ibid. v. 28. γράφεσθαι. Sic recte legisse mihi videor litteras γρ, quas solas habet Codex 2630. Codex 2636. perperam dat γράφεται. Neque rectius Codex Sorbonicus ἡ μεταυο with λ superscript (i. e. μεταβολὴ) pro ἡ ἐτυμο with λ superscript (i. e. ἐτυμολογία), quod propterea commemoro, quia hae voces etiam alibi in Lexicis etymologicis commutantur. Bast.

Pag. 280. v. 9. Censor Maittairii Sturziani (l. c.) in Apollonio Dyscolo perinde vt ego tuetur ἀέῤῥει, repudiatque Sturzii coniecturam prorsus improbabilem, Ἀντίμαχος ὁ Κολοφώνιος. Sed quod ipsi placuit, Ἀλκαῖος ἐν ᾱ, καὶ ἔτι pro ἀλλ' ἐμάχετο τὸ, neminis, vt puto, assensum feret. Iam aliquo-

---

*) Vide not. ad Longi Pastoral. p. 333. et Ind. Voc. Graecar. p. 460. Add. Porson. Supplem. praefat. ad Euripid. Hecub. p. XXXV. Lips. Lucianus T. III. p. 22. Reitz. ὥςπερ ὅρα, μήποτε γράψῃς. Recte aliae editiones ὥςτε. Schaef.

ties monui, Apollonii Excerpta, quae Sturziana Maittairii editio repetiit, nihil aliud esse quam fragmenta male inter se cohaerentia saepeque admodum inscienter consarcinata. Quod si Censor ille integrum textum Grammatici cognitum habuisset, nunquam voces sanissimas, *ἀλλ' ἐμάχετο τὸ*, vt vitiosas solicitasset. Ceterum bene vidit, sermonem esse de fragmento Alcaei. BAST.

Ibid. v. 23. Integer textus hic est: *Ἰστέον ὅτι κυρίως λέγεται ἡ γῆ πᾶσα. εἰσὶ δέ τινες τόποι, οἵτινες καλοῦνται ἤπειροι* (Cod. Guelpherb. addit *ὥςπερ καὶ ἡ γῆ ἡ ἐξ ἐναντίας τῆς Ἰθάκης*), *ἀλλ' οἱ Δωριεῖς ἄπηρος λέγουσιν. ἀπέρατος* (al. *ἀπέραντος*) *γὰρ κ. τ. λ.* BAST.

Ibid. v. 29. Θεσπρῶτις. Corrig. *Θεσπρωτίς.* BAST.

Ibid. v. 32. De tribus significationibus vocis *ἤπειρος* etiam Scholiastes ad Thucydid. (Vol. V. p. 307. Bipont.) videtur disputasse. Quod nunc illic editum est: *ἤπειρος τριχῶς λέγεται· * ἡ πᾶσα γῆ, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῆς θαλάσσης,* nemo non intelligit, lacunâ hiare. Defectum Scholii ex Etymolog. Paris. recte, opinor, supplebis. BAST.

Pag. 284. v. 8. Vitium in *ἐκβοήσας* pro *ἐκβοηθήσας* haudquaquam natum, vt Wesselingius putauit, ex scribendi compendio, sed ex negligentia frequenti librariorum in polysyllabis vocibus syllabam in medio scribendam omittentium. Vide quae dixi p. 560.*) BAST.

Pag. 287. not. *). In Theophylacto Simoc. recte reponitur compositum *ἀγρογείτονος.* Sed simile compositum *κυκλοδάσειαν*, quod legitur in Schol. Ven.

---

*) Quod ibi Bastius cum Albertio solicitat Hesychii *μεμυδότος*, vereor ne genuinum sit, depromtum illud, vt opinor, e versu epico. Sic Homerus Il. XXIII. v. 679. *δεδουπότος Οἰδιπόδαο.* Hesiodus Theogon. v. 825. *γλώσσῃσι δνοφερῇσι λελειχμότες*, ex emendatione Guieti, quam tuearis Aristophaneâ scripturâ in Homeri Il. XI. v. 26. *σμερδαλέοι δὲ δράκοντες ἐλειχμῶντο προτὶ δειρήν.* Adde quae Bastius infra in Addend. ad p. 676. v. 1. de *ἐκκεκώφει* monuit. SCHAEF.

ad Homer. Il. XV. v. 309. mutandum in κύκλῳ δασεῖαν. Obiter Lexicis adde κυκλογράφος. Schol. ad Euripid. Orest. v. 998. Διονύσιος ὁ Κυκλογράφος. V. Fabric. Bibl. Gr. T. IV. p. 408. Harl. Item κυκλώδης. Paulus Silent. LXXIV. v. 129. sq. λίμνην μικραν λίαν, κυκλώδη. Statim sequitur πρὸς ἣν θέλων λουθῆναι. Sic Theocritus Id. I. v. 150. Ὡρᾶν πεπλύσθαι νιν ἐπὶ κράναισι δοκασεῖς. quod tentare non debebam. V. Hermanni Obseruationes ad Bucolica insertas nuperae editioni Sophoclis p. VIII. Argumentum Euripid. Med. φάρμακα πόλλ' ἕψουσ' ἐπὶ χρυσείοισι λέβησιν. Wolfius in Fragmentis Homericis v. 62. dedit ἐνὶ χρ. λ. Sophocles Aiac. v. 95. ἔβαψας ἔγχος εὖ πρὸς Ἀργείων στρατῷ; Conf. not. ad Sophocl. Trachin. v. 371. T. II. p. 334. SCHAEF.

Pag. 289. *v.* 10. Scribe: πελειώματα (l. πελιώματα), ὥς δέ τινες, ὅτι ὀπῇ καὶ τρυπήμασιν ἐοίκασιν. Sic etiam Etymolog. Guelpherbyt., nisi quod πελιδνώματα pro πελιώματα dat. BAST.

Pag. 290. *not.* *). De loco citato Scholiorum ad Theocritum vide etiam Epistol. Critic. p. 244. BAST.

Pag. 292. *v.* 35. Ad corrigendum articulum Κυρβασία Etymolog. Guelpherb. et Paris. 2636. nihil conferunt. Posterius quidem caret toto articulo; prius dat θεοδώρι (τ), h. e. Θεοδώριτος pro Θεοδώριχος, finitque articulum verbo λέγει. BAST.

Ibid. not. **). Sic Brunckius Anal. Vol. III. p. 209.: „Γράφικος" (non Γραφικὸς) „est nomen pro„prium." BAST.

Pag. 299. *not.* 37. *extr.* Adde Epist. Crit. p. 162. sq. BAST.

Pag. 301. *not.* *) *v.* 9. *ab extr.* λιλαίεται. Leg. λιλαίετο. Grammaticus respexit Iliad. *T*, v. 76. BAST.

Pag. 303. *not.* 42. Quod commemorauit Schaeferus ταυτὰν (pro τὰν αὐταν), facit vt recorder ἐν ταὐτοῖς Libanii IV. p. 799, 94, quod item corruptum esse nemo negabit. Totus Sophistae locus hic est: Εἰ μὲν οὖν ἐφεῖτο γυναῖκα ἐπὶ βήματος λέ-

γειν, οἶκτος ἂν ἦν τὸ πᾶν τοῦ λόγου καὶ δάκρυα. νῦν δ᾽ ἐπειδὴ ἄλλος ἐν ταύτοις κατέχει τὸ βῆμα, ἐν οἷς μὲν τὰ τῆς μητρὸς παθαίνεται, τὸ πάθος ἐνδείξεται· ἐν οἷς δὲ ἄλλως ἀγωνίζεται, δριμύζεται τὰ οὐαγώνια. Cui non in mentem veniat, pro ἄλλος ἐν ταύτοις legendum esse ἄλλος ἀντ᾽ αὐτῆς? Vltima verba item manifesto corrupta sunt. Et οὐαγώνια quidem fortasse nihil est aliud quam error typothetae, qui dare debuit ἐναγώνια. Sed etiam δριμύζεται mihi videtur vitium contraxisse, cum ob praegressum ἐνδείξεται, non praesens, sed futurum exspectetur. Hac de causa, et quia litterae ξ et ζ toties confunduntur, corrigo δριμύξεται τὰ ἐναγ., arbitrorque, nisi certior accedat auctoritas, formam a Schneidero in ordinem ex hoc Libanii loco receptam δριμύζω (pro δριμύσσω) in Lexicis tolerari non posse. Bast.

Pag. 305. v. 14. ἌΤΕΡΟΣ. Leg. ἍΤΕΡΟΣ. Bast.

Pag. 312. not. 53. v. 4. ne pro βαρυτονούμεναι. Leg. ne pro βαρυτονούμενα. Bast.

Pag. 313. v. 12. in Capite περὶ τοῦ ἄλλος καὶ ἀλλοδαπός. Addo nunc, Codicem Apollonii in inscriptione non ἀλλοδαπὸς, sed ἀλλοδαπὴς habere. Eandem formam reperi in Apionis Glossis Homer. MSS. (v. Addenda ad p. 344.), vbi haec legas: Ξένον, τὸν ἀλλοδαπῆ καὶ ἔπηλυν, καὶ τὸν φίλον, καὶ τὸν ξενίζοντα καὶ τὸν ξενιζόμενον. Aristides Vol. I. p. 98. Iebb. τοσοῦτον δὲ πέφευγε τὴν ἀλλοδαπὴν καὶ βάρβαρον. Var. lect. Cod. Bar. 7. ἀλλοδαπῆ. Nomina in δαπὴς rara sunt, etsi bene graeca, inprimis παντοδαπὴς, quod Schneidero sine causa idonea videtur vox fidei dubiae. Sylburgius Ind. Etymolog. M. v. παντοδαπά: „περὶ „παντοδαποὺς ὕλης liber Fauorini 711, 48. vbi etiam „nota παντοδαποὺς pro παντοδαπῆς.“ Debebat citare etiam p. 204, 23. vbi haec leguntur: Βόλβιτον, τὴν παντοδαπῆ κόπρον. Seuerus Soph. in Leon. Allatii Excerpt. Var. p. 232. νῦν δὲ παντοδαπῆς φύσεως εὐπορῶν, ἀπορεῖν πρὸς τὸν ἀγῶνα παρέχει,

ἡμῖν. Codex Vatic. 356., quo Leo Allatius, vt puto, vsus est, dat παντοδαποῦς φύσεως. BAST.

Pag. 317. not. 59. v. 7. Canon. Leg. Conon. BAST.

Pag. 321. not. **) *v. 13.* Adde διχογραφέω, quo Lexica nostra carent. Vtitur hoc verbo Stephanus Byzant. v. Δώτιον. BAST.

Pag. 334. v. 9. ab extr. ἀγωγός. Corrig. ἀρωγός. BAST.

Pag. 342. Cum iis quae dixi super Etymolog. M. p. 774, 45. conf. Larcheri *Remarques crit. sur l' Etymol. M.* (*Mémoir. de l' Acad. des Inscript.* Tom. XLVII.) p. 111—113. BAST.

Pag. 343. v. 1. Koenii correctio ἀλιφθερώκει clare legitur in Codice Paris. 2654. BAST.

Ibid. v. 8. ab extr. Quem Moeridis articulum Schaeferus citauit, in eo Cod. SGerm. 345. recte dat Ὄστρια (non ὀστρία, vt habet Piersoni editio) διὰ τοῦ ῑ μακροῦ (ita Grammatici saepissime dicunt diphthongum ει) ἀττικοί· ὄστρεα (non ὀστρέα) Ἕλληνες. Conf. etiam Potter. ad Clement. Alexandr. Vol. I. p. 241. not. 9. BAST.

Pag. 344. not. *). Formam ὁμόδελφος firmat etiam sequens locus Lexici MS., quod possidet Museum Darmstadinum Serenissimi Principis, Magni Ducis Hassorum, quodque nunc ipsum versare mihi licet. Τὸ ᾱ πόσα σημαίνει ἐν τῇ συνθέσει; ιβ. δηλοῖ γὰρ στέρησιν, ὡς ἐν τῷ ἀληΐος, ἀκτήμων· λήϊον γὰρ τὸ χωράφιον, τὸ λαίον *) καὶ δρεπάνου δεόμεμενον, ἄκικυς, ἀθάνατος. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ὁμοῦ,

---

*) Librarius Codicis cum primum scripsisset λαλ, deinde correxit λαί. Λήϊον, pro quo Dores λαῖον, λᾷον dixerunt, (conf. p. 574. not. b.) vulgo explicant σιτοφόρον χωρίον. Apollonius Villois. p. 528. Ληϊβοτείρης, τῆς τὸ λήϊον, ὅ ἐστι σιτοφόρον χωρίον σπεδινὸν νεμομένη. Villoisonus: „Credo scriptum fuisse νεμομένης πεδινὸν, „et inuerso ordine τὸ τοῦ νεμομένης Sigma τῷ πεδινὸν „praefixum remansisse — vel pro σπεδινὸν legendum est „σπόριμον.“ Neutra ratione opus, sed legendum πεδι-

ὡς τὸ ἄκοιτις, ἄλοχος, ἀδελφός· ἴσον γὰρ τῷ ὁμόκοιτις, ὁμόλοχος, ὁμόδελφος, δελφὺς γὰρ ἡ μήτρα. δηλοῖ καὶ τὸ πολὺ, ὡς τὸ ἀχανὲς, ὅ ἐστι τὸ πολὺ κεχηνὸς, καὶ ἄξυλον τὸ πολύξυλον. δηλοῖ καὶ τὸ ἴσον, οἷον Διῒ μῆτιν ἀτάλαντον (Il. *B*, 169.) καὶ ἀτάλαντον Ἄρηϊ (Il. *E*, 576.). δηλοῖ δὲ καὶ τὸ συνεχὲς, ὡς παρ' Ὁμήρῳ· ἀζηχὲς μεμαυῖαι, ἀκούουσαι ὄπα ἀρνῶν (Il. *Δ*, 435.). δηλοῖ καὶ τὸ δυςειδὲς, ὡς ἐν τῷ ἄκνημος, ἀσκελὴς, καὶ τὸ κακὸν, ὡς ἄφωνος, ἄστομος, ἀπρόςωπος. δηλοῖ δὲ καὶ ἐπίῤῥημα σχετλιαστικὸν, καὶ ἐκπληκτικὸν, οἷον ἆ δειλὼ (Il. *P*, 443.) ἴσον τῷ, φεῦ ἄθλιοι, ὅπερ ἐκ παραλλήλου ὁ Ἀριστοφάνης γράφει· ἆ ἆ, τὴν

νὸν νεμομένης. *Πεδινὸν* quidem ipse Codex habet. Quod enim Villoisonus pro Sigma habuit *ταχυγραφικῶς* iuncto litterae insequenti Pi, nihil aliud est quam ductus initialis huius ipsius ϖ. Alia significatio vocis *λαῖον* apparet ex loco citato Lexici Darmstadini, vbi nemo dubitet esse synonymon vocis *δρέπανον*. Arguit id particula *καὶ*, quae in scriptis Grammaticorum saepissime est idem quod *ἤγουν*. Conf. e. c. Obseruat. Miscellan. Vol. IX. p. 108. Hanc significationem vocis *λαῖον* confirmat Phauorinus haec tradens: *Λήϊον, τὸ χωράφιον, τὸ λαίου δεόμενον. λαῖον δὲ τὸ δρέπανον.* Atque hac auctoritate, vt puto, nititur significatio nominis substantiui *λαῖον* in Lexico Hederici (Lips. 1788.) commemorata, *falx messoria*, quam cur Schneiderus omitteret, nihil causae fuit. Hoc quidem sensu *λαῖον* Atticistae posteriores videntur vsurpasse. Certe in Lexico Codicis Paris. 2720. sic inscripto: *Ὀνομάτων ἀττικῶν ἐκλογὴ κατὰ στοιχεῖον, οἷς οἱ δοκιμωτατοι τῶν Ἀττικιστῶν χρῶνται, καὶ πόσα σημαίνει ἔνια τῶν ὁμωνύμων ὀνοματων,* fol. 179. recto ad calcem litterae Lambda hos legi articulos: *Λαγνος ἐπ' ἀνδρῶν· μαχλὰς ἐπὶ γυναικῶν. Λαῖον, τὸ δρέπανον. Λογεὺς, ὁ λογογραφος.* Etiam vocem *λογεὺς* Schneiderus videtur parum cognitam habuisse. Reperi item in Cod. Vatic. Dionysii Thracis (Num. 14.) fol. 9. recto, vbi haec scripta sunt: *Γραμματικη ..... τέχνη ἐστὶ θεωρητικὴ τῶν παρὰ ποιηταῖς τε καὶ λογεῦσι.* Bast.

δᾷδα μὴ (l. μή μοι) πρόςφερε (Plut. v. 1052.), ψιλούμενον καὶ ὀξυνούμενον (l. ὀξυνόμενον s. ὀξυτονούμενον). θαυμαστικὸν δὲ δασύνεται, ὡς Ἀγαθίας ἐν ἐπιγράμμασιν· ἆ μέγα τολμήεις κηρὸς ἀνεπλάσατο. δασυνόμενον δὲ καὶ περισπώμενον δηλοῖ τὸ ὦ, ὡς τό· ἆ μὴ λέγε ὦ πόνηρος, (sic) ἔχ' ἥσυχος. δηλοῖ καὶ τὸ εἴθε. δηλοῖ καὶ τὸ μέγα καὶ τὸ πολύ. εἰ δὲ ψιλωθείη περισπασθὲν, τὸ νῦν σημαίνει. *Prior* pars huius loci vsque ad verba ἆ δειλὼ, ἴσον τῷ φεῦ ἄθλιοι, videtur ex Apione sumta esse, cuius Γλῶσσαι Ὁμηρικαὶ (eaedem, opinor, quarum apographum e Codice Barocc. penes Ruhnkenium *) fuit) in eodem Codice Darmstadino reperiuntur. Certe his in Glossis eadem iterum leguntur, nisi quod Apion non habet verba ἀκτήμων — δεόμενον, et pro ὁμόλοχος, qua voce, pro ἄλοχος dicta, Lexica nostra carent, dat ὁμόλεχος, etiam Apollonio Villois. p. 108. vsurpatum ac sine iusta causa Schneidero visum dubiae fidei. Quod idem Apollonius p. 2. habet ἰσολεχὴς, Lexicographi prorsus neglexerunt. *Altera* pars vsque ad finem comparari potest cum Suida, qui tamen Iambum ἆ, μὴ λέγ', ὦ πόνηρε, ταῦτ'. ἔχ' ἥσυχος (Aristophan. Plut. v. 127.) omisit. — Codex ille Musei Darmstadini, complectens plura scripta argumenti grammatici, in quibus est etiam epitome Orionis Thebani Etymol., cum viris doctis hucusque ignotus fuerit, mox spero me accuratius et copiosius de eo acturum esse. Bast.

Pag. 346. Articulus ἀεὶ reperitur etiam in Codicibus Guelpherb. et Paris. 2636., sed scripturae varietate nulla, quae quidem grauioris momenti sit.**) Pro συντεθέντα v. 24. Guelpherb. dat συντεθειμένα, sed Paris σύνθετα. Bast.

Pag. 347. v. 1. Guelpherb. recte habet αἰ̈ παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι pro ἀεὶ π. τ. Α. Deinde v. 3. Paris. 2636. dat καὶ παρὰ τοῖς βοιωτοῖς διὰ τοῦ ῑ καὶ η̄

---

*) V. praefat. ad Hesych. Vol. II. p. V. Bast.

**) Add. Heyn. ad Homer. Il. T. VI. p. 638. Conf. Hermann. praefat. ad Euripid. Hercul. fur. p. III. Schaef.

ε
γράφονται, καὶ παρὰ τοῖς ταραντίνοις διὰ τῆς ται (leg. αι) καὶ τοῦ η. Guelpherbytanus, omittens verba καὶ παρὰ τοῖς Βοιωτοῖς δὲ διὰ τοῦ ι καὶ η, dat haec: ἐξ οὗ καὶ ἀΐδιος διὰ τοῦ ἰῶτα, παρὰ τοῖς Ταραντίνοις διὰ τῆς αι διφθόγγου καὶ τοῦ η. In reliquis Guelpherbytanus nihil ostendit diuersitatis. In Paris. 2636. finitur articulus verbis παρὰ τοῖς Δωριεῦσιν. BAST.

Pag. 348. not. k. Apollonius Dyscolus ἀΐδιος non habet pro voce composita ex ἀεὶ et διὼν (a δίειμι), sed, quod multo probabilius et verius, deriuat a solo aduerbio ἀεί. Sic enim in libro περὶ ἐπιῤῥημ. disputat: ὃν τρόπον τῷ ὄπισθεν τὸ ὀπισθίδιος παράκειται, ἔμπροσθεν ἐμπροσθίδιος, μαψίδιος, ἀΐδιος (h. e. quemadmodum a μαψ deriuatur μαψιδιος, ab ἀεὶ ἀΐδιος)· οὕτω παρὰ τὸ ῥέα κ. τ. λ. — De noto illo διέσῃ in Xenophont. Memor. II, 1, 24., vt ad locum hunc constituendum pro virili parte aliquid conferam, obiter moneo, scripturae varietates δεήσῃ, δεήσεις ad ipsam scriptoris manum fortasse perducere posse. Scilicet, si rationem habeas pronuntiationis recentiorum Graecorum, haec verba solo ε discrepant a διοίσῃ, διοίσεις, quorum hoc est synonymum antecedentis διαβιώσῃ, idemque significat, quod Valckenarianum διαιτήσῃ vel διάξεις, cui Schneiderus satis audacter in textu locum concessit. Schneiderus in Lexico Gr. Germ. v. διαφέρω: „Διοίσεται „*und* διοίσει, *verstanden* τον βιον, *wie* διαγω, *per-* „*agere vitam, sein Leben zubringen, Soph Aiac.* „512. *Eurip. Rhes.* 600 *u.* 982" De vsu medii διοισεται adhuc dubites. Lobeckius ad Soph. Aiac. p. 298.: „Σοῦ διοισεται μόνος. Τον αἰῶνα subin- „telligendum esse monet Musgrauius, nec aliter cen- „suisse videntur Suidas et Hesychius, cuius glossa „Διοίσεται, διάξει, βιώσεται ex hoc nostro loco de- „riuata est . . . Neque verō διοισεται ita dicitur, „sed διοίσει, διάξει." Sed actiuum Xenophonteo loco perquam accommodatum foret, satisque prope

accederet ad varietatem scripturae ante memoratam. Sin quis διέσῃ e Valckenariano διαιτήσῃ deducere velit, confugiat oportet ad pronuntiationem diphthongi $\overline{αι}$ tanquam litterae $\bar{ε}$ adque omissionem syllabae intermediae (conf. p. 560.): διαιτήσῃ, διετήσῃ, διέσῃ. Ita genuinam scripturam corrumpi potuisse, nemo negabit. Bast.

Pag. 349. In articulo ἐνεκότουν sumto ex Etymolog. Paris. 2630. verba δευτέρα συζυγία accommodate seriei orationis mutanda censui in πρώτη συζ. Sed ex Etymologicis Sorbon., Guelpherb. et Paris. 2636. apparet, textum Parisini 2630. mancum esse, et pro ἔστι δὲ πρώτη συζυγία τῶν περισπωμένων (scil. κοτέω) oportere legi ἔστι δὲ καὶ δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων, κοτῶ κοτᾷς. Bast.

Pag. 352. not. 4. ἀποσπσαμάτια. Leg. ἀποσπασμάτια. Bast.

Pag. 361. v. paenult. Coray ad Plutarch. Vol. II. p. 414. haec notauit: τῆς θύρας τὸν κρίκον ἡ συνήθεια κρικίλλιον καὶ κιρκέλλιον, καὶ κουρκέλλιον καὶ κρουκέλλιον οὐδετέρως καλεῖ. Itaque Graeca lingua habuerit oportet voces κρίκιλλος, κίρκελλος κ. τ. λ., quarum deminutiua sunt neutra citata. Bast.

Pag. 366. not. 24. v. 4. Abreschius fallitur ad Cattier. p. 102. notans haec: „Comparatiuum αὐ„τότερος nusquam exstare puto.“ Neque minus errat ibid. superlatiuum οἴκτιςος reiiciens probansque pro eo adiectiuum verbale οἰκτιςός. Nam proparoxytonum οἴκτιςος tuentur partim Codices (conf. e. c. supra p. 360.), partim manifestum testimonium Grammaticorum, e. c. Pseudoherodiani Epimer. MSS. sic tradentis: τὰ διὰ τοῦ $\overline{ιστος}$ προπαροξύτονα διὰ τοῦ $\bar{ι}$ γράφονται, οἷον ἄριστος, βέλτιστος, χείριστος, ἔχθιστος, οἴκτιστος καὶ τὰ λοιπά. Vt οἴκτιςος, ita Graeci dixerunt ὄλβιστος, quod propterea cito, quia in Lexicis nostris frustra quaeritur. Antipater Sidon. epigr. LXXXV, 9. ἔλθοι ἐς ὀλβίστην ἱερὴν τρίχα. Iulianus Caesar. p. 319. B. τέλος ὀλβίστης θέμενοι βιοτῆς. Bast.

Meleager II. v. 11. ὀλβίστη νήσων ἱερὰ Τύρος. Idem XI. v. 7. ὀλβίστη Μεροπων ἱερὰ πόλις. Alcaeus Messen. VII. v. 7. ὀλβίστη νήσων πόντῳ Ἴος. Paulus Silent. LXXVI. v. 3. s. τεὴ δ', ὄλβιστε, σιωπὴ Νῦν στυγερὴ τελέθει. Macedonius XXVIII b. v. 4. ὀλβίστην ἀντιδιδοῦσα χάριν. Idem XXXII. extr. ἄστεσιν ὀλβίστοις εὗρε μεγαιρομένην. Add. Ruhnken. Epist. Crit. p. 167. Obiter Lexicis accedant etiam haec· Ὀλβήεις. Manetho IV. v. 100. πλοῦτόν τ' ὀλβήεντα δόμους τ' εὐδαίμονας ἔρδει. Ὀλβομέλαθρος. Idem ibid. v. 504. βαθυχρήμονες, ὀλβομέλαθροι. Ὀλβονομεῖν, quo verbo vtitur idem ibid. v. 581. SCHAEF.

Pag. 367. not. 27. v. 6. Ἦμος ὅτι. Leg. Ἦμος ὅτε. BAST.

Pag. 369. v. 17. Eandem particulam Theocriti Idyll. V. v. 30. restituit Volgerus ad Sapphus Carm. p. 7. sic corrigens: τυΐδ' ὁ τράγος οὗτος ἔρισδε. SCHAEF.

Pag. 372. not. 34. v. 9. Aristoteles Hist. Anim. IX. c. 21. (al. 30.) in. Οἱ δ' ἄποδες, οὓς καλοῦσί τινες κυψέλλους. Mox: Οὗτοι νεοττεύουσιν ἐν κυψελλίσιν. Schneiderus ad h. l. p. 137.: „Med. κυ-„ψέλους. Deinde κυψελίσιν. — Hesychius: κύψελος, „ὄρνις ποιὸς, ὅμοιος χελιδόνι." Plinius 10. s. 55. paullo post citatus a Schneidero: *cypselli appellantur.* SCHAEF.

Pag. 376. v. 6. ab extr. Eodem modo inter πλοίοις et πλοίοισιν libri fluctuantur in Psephismate dorico Byzantiorum ap. Demosthen. de cor. c. 71. Xenophon Cyrop. I. 1. 2. πᾶσι τοῖς ἄλλοις. Schneiderus: „τοῖς ἄλλοισι Altorf." V. idem vir doctissimus ad Aristotel. Hist. Anim. T. I. p. 383. SCHAEF.

*Pag. 378. not. *) v. 5.* Pro ἀθρεῖον δὲ Codex Paris. 2636. per nouam corruptelam dat ἀθρεῖοι δέ. BAST.

Pag. 388. v. 14. κύνες κοῦνες. Secundum Hermannum de emend. gr. gr. p. 7. scribendum cum acuto in paenultima, κούνες. BAST.

Ibid. v. 19. Conf. Excerpta Apollonii Dysc. p. 560. Sturz. Βοιωτοὶ μετὰ φθογγοτόνου, οὗμες δὲ κομισθέντες. Κόριννα ἔπτ' ἐπὶ Θήβαις. Φθογ-

γοτόνου, de quo Sturzius nihil notauit, vox nihili est. Censor Ienensis editionis Sturzianae Maittairii (l. c.) legendum censet *μετὰ διφθόγγου τοῦ ου*. At sic non loquuntur Grammatici, sed *μετὰ τῆς ου διφθόγγου*. Codex habet *μετὰ φθόγγου* *) *τοῦ ο*, quomodo restituendum est. Bast.

Ibid. not. *). Suidas *Λάκτιν* interpretatur *τὴν λεγομένην κώταλιν, τορύνην, ὅ ἐστι ζωμήρυσιν*. Albertio ad Hesychium l. c. vox *κώταλιν* corrupta videtur e *σκυτάλην*. E contrario Larcherus (*Remarques Crit. sur l' Etymol. M.* p. 208.) in Etymolog. ex Eustathio *κώταλιν* pro *σκυτάλην* legendum censet. Eiusdem sententiae Ducangius est in Glossar. Gr., vbi *κώταλις*, serioris Graecitatis vox, vertitur *tudicula, cochlear maius*. Itaque non assentior Schneidero in Lex. Gr. German. haec scribenti: „*Κωταλὶς, ἡ, tudicula*, Eustath. *soll wohl* „*κωπαλὶς von κώπη heissen.*“ Bast.

Pag. 390. not. 58. Conf. etiam Apollonius Dysc. *περὶ ἀντωνυμίας*, v. *ὅς*, vbi haec traduntur: *ἡ κατ᾽ ἀρχὴν δασεῖα (τῆς οὗτος) τὴν διὰ τοῦ τ γραφὴν μαρτυρεῖ. ἡ γὰρ ἡ ου δίφθογγος* (aut dele alterum *ἡ*, aut scribe *ἡ γὰρ δίφθογγος ἡ ου*) *κατ᾽ ἀρχὰς τιθεμένη ψιλοῦται, οὐδαμὸς, οὐρανὸς, ὥστε καὶ τὸ ὅλον οὗλον ψιλῶς λέγεσθαι καὶ ἔτι τὸν ὅρον οὗρον* (conf. *περὶ συντάξεως* l. II. p. 117, 11.), *καὶ οὐκ ἀντέκειτο τὸ οὕνεκα, ἐπεὶ ὅσα τὸ τ προςλαμβάνει, ταῦτα ἀφαιρέσει τοῦ τ δασύνεται, τόσος ὅσος, τηλίκος ἡλίκος, καὶ ἐπεὶ τούνεκα οὕνεκα δασέως*. De vltimo hoc *ουνεκα*, eiusque differentia ab *ἕνεκα* s. *εἵνεκα*, quam etiam Ammonius commemorat, Apollonius, id quod obiter monere iuuat, multis agit in libro *περὶ συνδέσμων*. Inter alia habet haec: *ἐπίμεμπτοι* **) *οὖν οἱ τὰς τάξεις*

---

*) i. e. *μετὰ φωνήεντος*, de quo vsu vocis *φθόγγος* Lexica nostra tacent. Schaef.

**) *Ἐπίμεμπτος* Schneidero visum dubiae fidei. Fru-

παρασυγχέοντες *), *ὧν ἐστι Καλλίμαχος. οιδενεκευρυνομητιτηνιασ, εινεκεν ουχεναεισμα* (sic). *φέρεται γὰρ ὁ σύνδεσμος ἐπὶ τὸ ἤνυσα, καὶ δέον τῷ οὕνεκα καταχρήσασθαι.* Duo hic leguntur *ἀποσπασμάτια* Callimachi. Prius, quod in editione Ernestii frustra quaesiui, sic mihi videtur legendum: *οἱ δ', ἕνεκ' Εὐρυνόμη Τιτηνιὰς, illi vero, quoniam Eurynome Titania.* Posterius, *εἵνεκεν οὐχ ἓν ἄεισμα*, Ernestiana editio habet p. 539., vbi ex Ammonio sumtum est. Ex iis, quae Apollonius addit, intelligitur, in Callimachi contextu post sequutum esse verbum *ἤνυσα.* *Ἄλεισμα*, quod Codices Ammonii dant, Bentleio iure visum est vox nihili. Qui quod emendauit *ἄεισμα*, Codex Apollonii confirmat. BAST.

Pag. 392. v. paenult. συνοικῆσαι τινὶ. Scrib. *συνοικῆσαί τινι.* BAST.

Pag. 393. v. 9. ab extr. παραγωνῆς. Corr. *παραγωγῆς.* BAST.

Pag. 400. not. 76. v. 3. Sic Pythagoreum *Εὐρύφαμον* latine dicere malim *Euryphemum*, quam, quomodo vulgo dicunt, *Euryphamum.* Theocriti *Πολύφαμον* quis latine dicat *Polyphamum?* SCHAEF.

Pag. 406. not. *). Verissime Schaeferus scripsit *ἄγεν* pro *ἄγε.* Hoc *ἄγεν* habet etiam Antimachus (Excerpt. Apollon. Sturz. p. 559.): *Ἀσπασίως τέ σφω ἄγεν οἴκαδε*, pro quo in Antimach. Schellenb. p. 57. perperam editum est *ἀσπ. δέ σφω ἄ. ο.* BAST.

Pag. 413. not. v. 13. Articulus *Κένανδρον*, *κενὸν ἄνδρα*, occurrit etiam in Lex. SGerm. rhet. soph. BAST.

Pag. 414. not. 99. Quod conieci *ἀκάνθιον* pro *ἀκάντιον*, legitur in Grammat. Meermann. p. 649. BAST.

Pag. 417. v. 10. σιγκιρνῶνται. Lege *συγκιρνῶνται.* BAST.

---

stra. Vtitur hoc adiectiuo etiam Scholiastes ad Sophocl. Trachin. v. 446. *Ἐπιμεμφής*, de quo Schneiderus non mitius iudicat, habet Tullius Geminus Epigr. II. v. 3. SCHAEF.

*) *Παρασυγχεῖν* adde Lexicis. SCHAEF.

Pag. 444. not. 44. v. 5. Grammaticus Marchicus videtur secutus Etymolog. M., vbi p. 373, 33. legitur hic articulus: *Ἐρίηρ, εὐάρμοστος.* Bast.

Pag. 453. not. 65. v. 12. τοῦ Κύρου νέκυν. Leg. τὸν Κ. ν. Bast.

Pag. 454. v. 1. ὢν γὰρ ἦν] Nihil Koenius de his verbis. Suspicor οὐ γὰρ ἔην *), ex Homer. Il. *B*, 687.

οὐ γὰρ ἔην, ὅςτις σφὶν ἐπὶ στίχας ἡγήσαιτο.

Ceterum πρόςθεσις illa litterae ε̄ facit, vt meminerim huius loci in Excerpt. Apollon. Dysc. p. 566.: Τὸ σφέας εἰ εἶξεν χώρας. παρ' Ἀλκμᾶνι. τὸ ε̄ πλεονάζει. εἴρηται γὰρ ὡς τὸ, ἤτοι γὰρ πάτερ' ἀμόν. ἴσον ἐστὶν τῷ ἡμέτερον. Codex non habet εἰ εἶξεν, sed σφεασεειξεν. Totum locum sic lego: Τὸ σφεᾶς ἔειξε χώρας (i. e. ὑπεχώρησε χώρας σφετέρας) παρ' Ἀλκμᾶνι τὸ ε̄ πλεονάζει. σφεᾶς positum est pro σφᾶς (σφῆς). Agitur enim de pronominibus κτητικοῖς. εἴρηται (γὰρ in Codice deletum est, ideoque debet omitti) ὡς τὸ, ἤτοι γὰρ πατέρ' ἀμὸν (Il. *Z*, 414.), vbi ἀμὸς dictum est pro ἡμέτερος, quemadmodum in Alcmane σφὸς pro σφέτερος. Hic sensus loci est. In verba sequentia Alcmanis (p. 567.), quae Sturzius non tetigit, πάλιν δὲ (Cod. δὴ) ὁ Ἀλκμὰν τὸ σφέας (l. σφεᾶς) ἀντὶ ἑνικοῦ ἔταξεν, καὶ τὸ σφοις ἀδελφιδεοις κάραν ל φόνον, adeo hebraica littera irrepsit. Quis non miretur tam crassam eius qui Codicem primus legit inscitiam? Scilicet quod illi visum est hebraicum ל, nihil est aliud quam vulgaris nota tachygraphica particulae καί. Igitur haec quinque verba lego sic: σφοῖς ἀδελφιδέοις κᾶρα καὶ φόνον (*mortem et necem*). Κᾶρα accusatiuus est substantiui κὴρ, pro κῆρα. Hesychius: Κὰρ, θάνατος. Bast.

Pag. 455. v. 16. pro βράταχος. Nisi me omnia fallunt, Koenius scribere voluit *pro* βάτραχος. Bast.

---

*) Vulgatam in Gregorio scripturam non solicitem. Sensus: *sic enim dictum est pro* ὤν. Schaef.

Ibid. not.) v. 3.* Odyss. *N.* 352. Leg. Odyss. *Ξ*. 352. BAST.

Pag. 456. not.) v. 6. ab extr.* Ruhnkenius praefat. ad Hesych. Vol. II. p. VII. eundem Orionis locum citat, Codicis scripturam *ἐπισχίσματος* non mutans in *ἐπισχίσματα*, sed in *ἐπὶ σχίσματος*. BAST.

Pag. 466. v. vlt. *βαρύνονται.* Leg. *βαρύνεται.* BAST.

Pag. 470. v. 30. Sturzius etiam Censori suo (l. c.) verba sine dubio sanissima, *ἐπιθανεύσαντο εἰςηγούμενοι*, vitii suspecta fecit. Censori illi legendum videtur *ἐπιθύνουσι τῷ εἰς ἡγούμενοι.* BAST.

Pag. 476. not. 15. v. 5. In loco citato Lexicographi Hermanniani Codex Paris. 2720. dat, quod mihi tum placuit, *ὄρνεις*. Sed formâ alterâ, *ὄρνις*, etiam Grammatici saepius vtuntur. Scholiastes ineditus ad Synesium, citatus a Boissonado ad Eunap. p. 213. sq.: *Τηλία, κοσκυνιγυρῳ* (Boissonadus e Schol. Doruill. ad Aristophan. Plut. v. 1038. corrigit *κοσκινογύρῳ*). *τηλία, τράπεζα, ἐφ' ἧς ἐκύβευον, καὶ τὰς* (Boisson. *τους*) *ὄρνις πυκτεύειν οἱ κυβεύοντες παρεσκεύαζον.* BAST.

*Pag. 495. not.**) v. 11. ab extr.* Haec significatio nominis *ἦθος* locum habuit etiam in adiectivo *εὐήθης*. Hesychius: *Εὐήθης γυνή· καλὰς ὑπ' αὐτὸ* (sic) *ἔχουσα διατριβάς.* vbi ad verba *ὑπ' αὐτὸ* nemo non offendat. Toupius ad Longin. p. 303. corrigit *ὑπ' ἄστυ.* Hemsterhusio placet *ὑπαίθρους.* Mihi in mentem venit *ὑπ' ἄντρον*, vt de *καλαῖς διατριβαῖς ὑπάντροις* (non *sub* specu, sed *in* specu) sermo sit. Sed hanc coniecturam non magis ego, quam Hemsterhusius suam, praestiterim. BAST.

Pag. 496. not. 58. v. 9. *Ἐπικρότως.* Leg. *Ἐπικότως.* BAST.

Pag. 506. not. 80. Compendii $\overset{\lambda}{\text{φι}}$ significantis nomen proprium *Φιλόξενος* scriba Etymologici Paris. 2636. exemplum habet v. *κορυφή*, vbi haec leguntur: *ὁ δὲ* $\overset{\lambda}{\text{φι}}$ *ἐν τῷ περὶ διαλέκτων λέγει κ. τ. λ.* Secunda manus, corrigens illa, superscripsit *ὁ δὲ Φι-*

λόξενος ἐν τῷ περὶ Ἰάδος διαλέκτου λ. Conf. Etymolog. M. p. 531, 13. BAST.

Ibid. not. *). Praeter ἄφοδος, ἄφοδον, ἀφόδιον Graeci etiam ἀφοδία videntur dixisse, vt dixerunt τριοδος et τριοδία. Certe Orion Theb. MS. (quem exscripsit Etymolog. Sorbon.): Ἀφορδία, ὁ εἰς τὰ ἀποπατεῖν τόπος, πλεονασμῷ τοῦ ρ̄, ἀφοδία καὶ ἀφορδία. In Etymolog. M. v. ἀφόρδιον extremo articulo legitur ἢ ἀφοδιὰ καὶ ἀφορδιὰ, vbi Parisinus Codex dat ἀφόδια καὶ ἀφόρδια. Conf. Schol. ad Nicandri Ther. v. 962. ἀφόρδια, τὰ σκύβαλα. BAST.

Pag. 507. not. 84. Qui citatur articulus Etymologici Paris. 2630., integrum, vt ibi scriptus est, hic apponam: Ἄρδις, ἡ ἀκὶς τοῦ βέλους. οὕτω Καλλίμαχος· ἀλλ' ἀποτόξου ἀργύπο(λ) κῦνες αὐτὸς ὁ τοξευτὴς ἄρδιν ἔχων ἑτέρου. Ἀκὶς pro ἀκὴ, quod legitur in edito Etymologico (conf. Commentat. Palaeograph. litt. *Eta*), et ἑτέρου pro ἑτέραν habent etiam Etymologica Sorbon., Guelpherb. et Paris. 2636. Verba ἀργύπο(λ) κῦνες, pro quibus Corrector Codicis 2636., vt etiam Schaeferus corrigit, scripsit ἀργίποδες κύνες, bene desunt in Codicibus Sorbon. et Guelpherb., quippe loco inepto inserta. Debebant enim articulum facere peculiarem, sic fere scriptum: Ἀργίποδες κύνες, ταχεῖς ἢ λευκόποδες. — In loco Suidae, quem citauit Koenius, Codex SGerm. 177. dat Ἄρδιν, ἀκίδα, βέλος, pro Ἄ., ἀκίδα βέλους. BAST.

Pag. 508. not. 88. v. 7. Quod Schaefero in Glossis Herodot. legere placuit κωνώπια pro κωνωπεῖα, reperitur tam in Franzii editione p. 618., quam in Codice SGerm. 345. BAST.

Pag. 522. not. 25. In pluribus nominibus quae in βας desinunt, cuiusmodi sunt ὀκρίβας, κιλλίβας, νυμφόβας (ὁ ταῖς νύμφαις ἐπιβαίνων), alia, βας illud finale non simplex est κατάληξις, sed ipsius pars compositionis, quippe deriuandum a verbo βαίνω. Itaque βαρίβας tantum abest vt analogiae repugnet,

vt, si expendas Grammatici interpretationem, facillime defendi posse fatearis. Ceterum Sophoclis *βαρίβαν* fortasse dictum per metaplasmum pro *βαρίβαντα*. BAST.

Pag. 524. not. 29. v. 2. paleographiae. Leg. palaeographiae. BAST.

Pag. 533. v. 26. *εἰόκε*. Leg. *εἰςόκε*. BAST.

Pag. 541. v. 10. Post *malit* adde: vt in Scholiasta Platonis p. 250. scriptum reperitur. BAST.

Ibid. not. *) *v. 6.* Quam praetulerunt formam *κροκὺς* alteri *κροκὶς* in Aristophanis fragmento LXXXV. e Suida sumto, eam Codex SGerm. 345. confirmat. Hic enim liber non solum in Lex. rhet. soph., vbi idem locus qui in Suida legitur, dat *Ἀφαιρεῖν κροκύδας*, et post *καὶ τὰς κροκύδας ἀφαιρῶν*, sed etiam in Phrynichi *Προπαρ. Σοφ.*: *Ἀφαιρεῖν κροκύδας. λίαν ἠττίκισται καὶ τίθεται ἐπὶ τῶν πάντα ποιούντων διὰ κολακείαν, ὥςτε καὶ παρεπομένους ἀφαιρεῖν κροκύδας τῆς ἐσθῆτος ἢ κάρφος τὶ τῆς κεφαλῆς ἢ τοὺ γενείου. ὁ δὲ Ἀριστοφάνης ἀφαίρει τρίχας φησὶ ἐπί τινος κολακεύειν ἐπιχειροῦντος.* BAST.

Pag. 542. not. 76. v. 9. le βουκυδίων. Leg. *le βοκυδίων.* BAST.

Pag. 569. v. 4. ab extr. Snidam. Leg. Suidam. BAST.

Pag. 570. not. 56. v. 9. Anti-Atticista SGerm. MS. *Ἁμαρτωλία· Ἀριστοφάνης εἰρήνη· Εὔπολις μαρικᾷ.* Grammatico obuersabatur v. 415. *Εἰρήνης* Aristophanis, vbi poëta voce *ἁρματωλια* vtitur respiciens *ἁμαρτωλία*. BAST.

Pag. 572. not. 63. v. 8. sq. Cl. Alberti ad vocem *Βρεδανίζει*. Adde: et in Addendis ad Tom. I. p. 760, 12. BAST.

Pag. 573. not. a) v. 3. παρ' ἐνεστῶτος. Leg. *παρ' ἐνεστῶτας*. BAST.

Ibid. adde hanc notam, referendam illam ad pronomen indefinitum *τι*, quod legitur medium in his Apollonii verbis, *ἦν τι ῥεΐδιος:*

aa) Hic vsus pronominis indefiniti *τι* Grammaticorum est proprius, dignusque, quem aduertamus,

quandoquidem editores hoc τι passim non intelligentes temere solicitarunt. Excerpta Apollonii p. 571. Sturz. ἔφαμεν δὲ ἐν ἑτέροις καὶ παρὰ τὸ νέος νέαν ⋮τϊ⋮ ην (sic legitur) ἀφ' οὗ τὸ νεανίσκος καὶ νεανίας. Καὶ παρὰ τὸ ἔτης οὖν γενήσεται τι ἐταν οὐ τὸ κλιτϊκον ὁμόφωνον. Sturzio legere placet παρὰ τὸ νέος, νεὰν, νεᾶνις, idque praeeunte Etymolog. p. 599, 14. At Etymologicum M. non dicit παρὰ τὸ νέος γίνεται νεὰν, νεᾶνις, sed hoc νεᾶνις legitur post νεανιας καὶ νεανίσκος. Textus Apollonii, etsi foedatus congerie illa punctorum, quorum in ipso Codice nullum vestigium apparet, sanissimus est. παρὰ τὸ νέος νεάν τι ἦν, h. e. *e* νέος *ortum est certum quoddam* νεάν. Ad eandem rationem paullo post: καὶ παρὰ τὸ ἔτης οὖν γενήσεταί τι ἐτὰν, οὗ τὸ κλητικὸν ὁμόφωνον, vbi Sturzius perperam corrigit τὸ ἐτάν. Idem τι alii Grammatici vsurpant. Scholiastes Ven. ad Hom. Il. *B*, 155. ἔστιν οὖν τι μόρος, ὃ συντεθὲν γίνεται ὑπέρμορος. Idem Scholiastes ad Il. *Δ*, 80. χέρηϊ, ὡς Ἄρηϊ. γέγονε δὲ οὕτως. ἐστι τι χερειονος γενικῆ· καὶ αἰτιατικη· χερειονα περ καταπέφνων. Sic Villoisonus. Corrig. e Cod. ἔστι τι χερείονος, γενικὴ, καὶ αἰτιατικὴ χερείονά περ καταπέφνων, i. e. *atque* αἰτιατικὴ χερειονα *in loco* χερ. π. καταπ. (Il. *P*, 539.). Sic Grammatici breuiter loqui solent. V. infra p. 583. Finis huius Scholii item corruptus est apud Villoisonum, qui sic dedit: τοῦτον τὸν τρόπον καὶ χερείονι χέρεϊ. Lege, vt Codex habet: τ. τ. τρ. καὶ τὴν χερείονι χέρειϊ (συγκόψας ἔφη). Iam patet sensus sequentium: καὶ ἐπεὶ κακόφωνόν ἐστι, τροπὴ ἐγένετο τῆς ει διφθόγγου εἰς τὸ η. Conf. Etymolog. M. v. χέρηϊ, qui vsus est Scholiasta Veneto. — Pro neutro τι passim legitur masculinum τις. Sic Apollonius Excerpt. l. c. Ἔστιν οὖν τρισμέγιστος, καὶ παρὰ τοῦτο μεγιστὰν, ξυνός τε καὶ ξυνάν. Non male Sturzius: „Malim sim„plex μέγιστος." At τρις non totum abiiciendum est, sed solum ρ: ἔστιν οὖν τις μέγιστος. Sic Codex MS., quem sequi decet. Bast.

Addito *ὄνομα* Apollonius loco ad Gregor. p. 573. citato: *καὶ ὃν τρόπον ἦν τι πάλιν ὄνομα τὸ λήϊος.* SCHAEF.

Pag. 575. not. f) v. 15. *ἅμα καρσ᾽ ἐκεῖνος.* Censor editionis Sturzianae Maittairii (l. c.): „*Im Beyspiele des Alkman muss mit zurückgezogenem Accent κάρσ᾽* (sic) *geschrieben werden.*" Vellem hoc *κάρσ᾽* interpretatus esset. BAST.

Ibid. not. g) v. 2. Dele verba: voluit, opinor, *πηδάλια.* BAST.

Ibid. v. extr. Post *καρφὶ* p. 598. accedant haec: Codex quidam Parisinus Lexici *περὶ πνευμ.* deinde dat *ἠλωμένος*, nullâ adiunctâ interpretatione. Ruhnkenius ad Xenophont. Memor. II, 6, 22.: „*ἠλωμένοι*, quod participium (scil. ab *ἁλίσκω* deriuatum) Graecis inauditum puto*)." Sed ab *ἠλόω* deriuatum *ἠλωμένος* bene graecum est. Schol. Ven. ad Homer. Il. *N*, 588. *πτύον δέ ἐστιν, ἐν ᾧ τὰ ἠλωμενα γεννηματα ανα βάλλουσι.* Sic Villoisonus. Quid *ἠλωμένα* h. l. significet, nemo facile dicat. Corrig. *τὰ ἠλοημένα γεννήματα* (*fruges tribulis extritas*) *ἀναβάλλουσι*, hoc quidem praeeunte Codice. BAST.

Pag. 582. not. 74. v. 18. Censor Sturzianae editionis Maittairii l. c.: „*Es scheinen zwey Beyspiele der Sappho angeführt zu seyn: Ἐμέθεν δ᾽ ἔχεισθα λάθαν. ἔτι δ᾽* (sic, vt videtur, legere vult pro *ἤ τινα*)· *Ἄλλον ἀνθρώπων ἐμέθεν φίλησθα. Beyde Bruchstücke sind in verschiedenem Rhythmus geschrieben; jenes im Versmaase von δύναμαι κρέκειν τὸν ἱστὸν, dieses im gewöhnlichen sapphischen Rhythmus.*" BAST.

Pag. 584. v. 6. ab extr. Dele *δὲ* inter *δύναται* et *καί*. BAST.

Pag. 585. v. 13. ab extr. Inter *ἀγορητὴς* et *θηλυκὸν* insere *καί*. BAST.

*Pag. 586. not. **) v. 11.* *τροπὴ δὲ.* Leg. *τροπῇ δὲ.* BAST.

---

*) *Ἀλωθῆναι* legi in Eclogis ex Diodoro Sic. T. II. p. 490, 23. SCHAEF.

Ibid. v. 13. κατὰ γλῶσσαν, i. e. κατὰ διάλεκτον. Eodem modo citatus in Addend. ad p. 94. Basilius MS. Schol. in Gregor. Nazianz. (ἐπιταφ. εἰς τὸν μέγαν Ἀθανάσιον p. 101. ed. Basil.) vocem κατεγλωττισμένον sic interpretans: κατηττικισμένον, κατὰ τὰς διαλέκτους τῶν Ἑλλήνων ἐκφερόμενον. γλώττας γὰρ τὰς διαλέκτους ὀνομάζουσιν. Verbo καταττικίζειν Lexica carent. BAST.

Pag. 593. v. 30. Ipse Lennepius hanc coniecturam cum viris doctis nuper communicauit in Specimine primo Exercitationum Amstelaedamensium p. 17. sq. BAST.

Pag. 600. not. *). Aeolicum ὀνίαις pro ἀνίας in memoriam mihi reuocat aliud Alcaei fragmentum in Apollonii Excerptis p. 554. Sturz., vbi haec legas: καὶ ἔτι ὁμοίως παρὰ τῷ αὐτῷ Ἀλκαίῳ ἐν Ἐκδόμῳ (scrib. ἐν ἑβδόμῳ. Conf. Epist. Crit. p. 93.)· Σὺ δ' εαυτῳ τομαις ἔσῃ. Corrigo σὺ δὲ σαυτῷ τομίαις (pro ταμίας) ἔσῃ. Emendationem δὲ σαυτῷ pro δ' ἑαυτῷ, quam tota series orationis necessario poscit, Codex confirmat. In τομίαις incidit etiam Censor saepius citatus Maittairii Sturziani. BAST.

Pag. 604. not. 14. v. 6. τὸ τύψεια τύψεια. Corrig. τὸ τύψαιμι τύψεια. BAST.

Pag. 605. not. 18. v. 12. sq. Etymolog. Paris. 2636. pro verbis citatis habet haec: καθόλου δὲ τὰ ἔχοντα τὸ ε̄ ἐγκείμενον ἐν τοῖς ῥήμασιν, ἔχουσι τὸ ο̄ ἀντιπαρακείμενον ἐν τοῖς ὀνόμασιν. BAST.

Pag. 606. not. 18. v. 10. et 11. Verba Φιλόξενος vsque ad μάγοιρος hîc loco non suo posita videntur. Carent iis Codices 2630. et 2636., in quibus Codicibus alium locum occupant, scilicet v. Μάϊος, quem articulum, mihi perquam obscurum, hîc adiungam, si forte ab alio Interprete lucem nanciscatur: Μάϊος. Φιλόξενος δὲ λέγει, ὅτι παρὰ Αἰολεῦσιν ἡ γραφὴ διὰ τοῦ ι. ἔστι δὲ μάγειρος (Guelpherb. μάϊος) ἐπεξουσιαστὴς *), ὡς ἐκ τοῦ μαγέστατος. ἀπὸ μαιας

---

*) Hoc nomen in Lexicis frustra quaeras. SCHAEF.

τῆς ἄτλαντος τῆς ἑρμοῦ ὀνομασθῆναι. μάϊον κατὰ διάλυσιν τοῦ ῑ. Bast.

Pag. 610. not. 29. v. 17. ἐπὶ βραχέων. Corrig. ἐπὶ βραχειῶν, vt in ipso Codice clare legitur. In Gregorio et Etymolog. M., vbi συλλαβῶν deest, ἐπὶ βραχέων bonum est. Subaudias φωνηέντων, siue, vt Gregorius p. 447. dicit, φωνηέντων στοιχείων. Bast.

Pag. 612. not. 36. v. 23. Cod. Paris. 2654. habet παρ' αἰολικοῖς pro παρὰ τοῖς αἰολοῖς. Hoc quoque rectum est. Conf. Comment. Palaeogr. v. *Αἰολεύς*. Bast.

Pag. 616. not. 44. v. 5. Primum Alcaei fragmentum a Censore Maittairii Sturziani (l. c.), vt versus exsistat choriambicus, sic refingitur: *Τὸ δ' ἔργον ἀγήσαιτο τεὰ κῶρα.* Correctio haudquaquam improbabilis. Bast.

Pag. 639. not. 33. Vitium in *Πέραμον* natum est e veterum scribarum consuetudine ponendi simplex ῥ loco duplicis. Conf. Commentat. Palaeograph. p. 788. Etymolog. M. p. 529, 22. sq. *Κόπερα*, τὰ κόπρια, *Αἰολικῇ διαλέκτῳ*, ὡς ὁ *Πρίαμος Πέραμος*, ἀλλότριος ἀλλότερος. Etymologica Parisina bene dant κόπεῤῥα, *Πέῤῥαμος* et ἀλλότεῤῥος, quomodo vel sine Codicibus corrigendum est. Bast.

Pag. 640. not. 38. Adde Anti-Atticistam SGerm. MS. *Δυνάμεις·* τὰ τῶν ἰατρῶν φάρμακα. *Τιμόστρατος.* Bast.

Pag 641. §. III. Locus hic, nisi fallor, Ioannis est Chrysostomi. Cetera vlcera non tango: sed pro ἐκ πλήστοις scribendum videtur ἀπλήστοις. Bast.

Pag. 642. v. 12. τοὺς κατὰ τὴν Ἑλλάδα τόπους] Phalaris epist. 77. p. 224. εἰς τοὺς καθ' ἡμᾶς ἀφῖχθαι τόπους, quod Hermannus ad Viger. p. 815. recte interpretatur *regiones, in quibus nos vivimus.* Aelianus Var. Hist. XII, 51. ἐπὶ τοῖς κατὰ Ἀντίκυραν τόποις, quam scripturam etiam Coray tenuit. Sed Segaarius Animaduers. in Daniel. p. 26. male suspicatur, pro τόποις legendum esse πότοις. Bast.

Pag. 649. not. 16. Conf. Commentat. Palaeograph. syll. ει. Bast.

Pag. 651. v. 33. Vide etiam Schol. ad Lucian. Vol. III. p. 436. Bast.

Pag. 652. not. 22. Conf. Commentat. Palaeograph. litt. *Alpha* p. 706. et Reisk. ad Liban. IV. p. 795. Bast.

*Pag. 653. not. *).* Vide etiam Longinum Weiskii p. 639. Bast.

Pag. 675. Eadem Excerpta, quae Schaeferus h. l. e Codice Parisino 2662. publici iuris fecit, nunc ipsum mihi oblata sunt in Cod. MS. Musei Darmstadini supra (Addend. ad p. 344.) commemorato. Hoc in Codice hunc habent titulum: *Περὶ τῶν παθημάτων τῶν λέξεων Κυροῦ Μανουὴλ τοῦ Μοσχοπούλου.* Idem libellus, nomine scriptoris addito, reperitur in pluribus Codicibus et Parisinis et Florentinis, vbi plerumque libello Tryphonis super eodem argumento tanquam appendix subiungitur, hoc titulo inscriptus: *τοῦ Κυροῦ Μανουὴλ τοῦ Μοσχοπούλου περὶ τῶν αὐτῶν (παθῶν τῆς λέξεως) ἀκριβέστερον.* Cum vir amicissimus non indignum habuerit, quem in lucem emitteret, hoc loco diuersitates scripturae maxime memorabiles correctionesque e Codice Darmstadino excerptas ponam.

Ibid. v. 1. Cod. Darmstad. *ἐν τοῖς παθήμασι* pro *πάθεσι*, statimque post, vt ego correxi, *πρόςθεσις* pro *πρόθεσις*.

Ibid. v. 2. Cod. Darmstad. a secunda manu *ἔστι δὲ αὕτη* pro *καὶ ἔστιν αὕτη*.

Ibid. v. 14. Cod. Darmstad. a secunda manu *εἰς ἃ αὐτῇ* (sic) pro *εἰς ἃ αὐτήν.* Scribendum *εἰς ἃ αὐτή.*

Pag. 676. v. 1. ἐκκεκώφει. Idem legitur in Cod. Darmstad., videturque sic a Moschopulo scriptum esse. Plusquamperfectum medii est verbi *ἐκκωφέω*. Grammaticus fortasse respexit Synesii locum (Epist. 4.), vbi nunc legitur *ἐξεκεκώφει τὸ κάθαρμα* (H. Stephanus Ind. Thes. p. 829. D. dat *ἐξεκώφει*), sed alii *ἐκκεκώφει* scribebant. Certe sic Grammaticus anonymus eiusdem Codicis Darmstadini hoc in loco: *Ὡς ἀπὸ τοῦ χωλὸς γίνεται χωλεύω, οὕτως ἀπὸ τοῦ κωφὸς κωφεύω, ἀφ᾽ οὗ ἐκώφευον παρατατικὸς, καὶ κωφεύσω μέλλων, μέσος*

δὲ ὑπερσυντέλικος ἐκκεκώφειν, ἑτεροκλίτως καὶ προσθέσει τῆς ἐκ, ἀπὸ τοῦ κωφέω κωφῶ ἀχρήστου, κατὰ τὴν ἀκολουθίαν τοῦ λέλακα. Συνέσιος· ἀλλ' ἐκκεκώφει τὸ κάθαρμα. παρακείμενος ἐκκεκώφημαι. Εὐριπίδης (Orest. v. 1276. vbi v. Porson.)· *ἆρ' εἰς τὸ κάλλος ἐκκεκώφηται ξίφη; Λέγεται δὲ καὶ ἐκκεκώφωμαι, καὶ ἐκκεκώφωκεν ἐνεργητικῶς ἀντὶ τοῦ κωφεύειν ἐποίησεν. ἡμῶν οὖν, ὦ Σώκρατες, ἐκκεκώφωκε τὰ ὦτα καὶ ἐμπέπληκε Λύσιδος* (Plato Lys. p. 5. Heind.). *καὶ ἔτι κεκώφωνται χωρὶς τῆς ἐκ, ἀφ' οὗ καὶ ἀόριστος ἐκωφώθην, ἀπὸ ἑτέρου πάλιν αὐτὰ θέματος ἀχρήστου, τοῦ κωφόω κωφῶ. τὸ δὲ πρᾶγμα κωφότης λέγεται, ὡς χωλότης καὶ τυφλότης. λέγεται καὶ κώφωσις.*

Ibid. v. 10. Cod. Darmstad. *στράπτειν* pro *στράπτει.*

Ibid. v. 13. Cod. Darmstad. *τὸ ἀντιστοιχοῦν* pro *τὸ ἀντίστοιχον.*

Ibid. v. 18. Cod. Darmstad. *προςτεθῇ* pro *προςτιθῆται.*

Ibid. v. 23. sqq. Cod. Darmstad. *καὶ ἰωνικὴ μὲν, ὡς ἐν τῷ κεκάμω· κοινὴ δὲ, ὡς ἐν τῷ τέθνηκα· ποιητικὴ δὲ, ὡς ἐν τῷ ἐλέλιξε, καὶ τὸ προκυλινδούμενος,* corrupte pro *καὶ τῷ προπροκυλινδούμενος* *), vt corrigendum est.

Ibid. v. 28. Cod. Darmstad. *ὅταν ταχυτάτην θέλωσι* pro *ὅτε ταχ. θέλουσι.*

Pag. 677. v. 2. Cod. Darmstad. *εἰσὶ γὰρ* pro *εἰσὶ γνῶμαι.* Vtrumque debetur errori perperam legentium genuinam scripturam *εἰσὶν γύαι*, quae e Sophocle restituenda est.

Ibid. v. 13. Cod. Darmstad. bene *κατὰ μέσον τῆς λέξεως* pro *κατὰ μέσου τ. λ.*

Ibid. v. 28. Cod. Darmstad. omittit voces *καὶ γράμμα σύμφωνον* ante *καὶ τὸ τοιοῦτο.*

Ibid. v. 29. ἐϋῤῥεῖος. Ex Iliad. *Z*, 508.

---

*) Praestat quod e Codice Parisino edidi *προπροκυλινδόμενος*, formâ Homericâ. SCHAEF.

Pag. 678. v. 3. sqq. Tantum primae quinque voces §. IX., *Διαίρεσις δὲ, ὅταν τὰ ὀφείλοντα,* in Cod. Darmstad. a prima manu scriptae sunt. Secunda manus lacunam sic expleuit: *συναιρεῖσθαι, διαλύωνται, οἷον Δημοσθένους Δημοσθένεος, βέλη βέλεα, οἶομαι ὀΐομαι, παῖς πάϊς.*

Ibid. v. 11. Pro *ἄλλως* Cod. Darmstad. dat *ἵνα ὡς,* quas voces secunda manus deleuit.

Ibid. v. 20. Voces *τίς ἔσθ' ὁ κόψας τὴν θύραν* sumtae sunt ex Aristophan. Nub. v. 133. aut e Plut. v. 1097. Easdem Moschopulus citat *περὶ σχεδῶν* p. 62.

Ibid. v. 23. Cod. Darmstad. *συναπτόμενα ἢ εἰς ἓν* pro *συναπτ. εἰς ἕν.*

Ibid. v. 25. Cod. Darmstad. omittit voces *ἐπὶ τῆς εὐθείας καὶ αἰτιατικῆς τῶν πληθυντικῶν.*

Pag. 679. v. 3. sq. ὁ γὰρ Ἡρόδοτος συσμίγει αὐτὴν (τὴν Ἰάδα) τῇ ποιητικῇ. Cod. Darmstad., vt mihi videbatur corrigendum, dat *συμμίσγει.* Ceterum eandem rem tradit Grammaticus anonymus Codicis Darmstadini, quem paullo ante ad p. 676. v. 1. citaui: *Καθὰ λέγεται ποιητικῶς ὁ Πάτροκλος Πατροκλῆς, καὶ Αἰθίοψ Αἰθιοπεὺς, καὶ ὁ Ἀλκαῖος Ἀλκεὺς κατὰ σχηματισμὸν, οὕτω καὶ τὸ ἔω λέγεται ἔσκω, οὐ κατὰ διάλεκτόν τινα, ἀλλὰ κατὰ σχηματισμὸν ποιητικὸν, ἀφ' ἑτέρου ἐφ' ἕτερον τύπον ῥήματος. ὅτι Ἡρόδοτος χρῆται τοιούτοις μετασχηματισμοῖς· κλέπτεσκε γάρ φησι καὶ ἄγεσκον. μήποτε γοῦν ἰωνικά εἰσι ταῦτα μᾶλλον. ἀλλ' ἀναμφίβολον πάλιν τουτο ποιεῖ, τὸ μὴ τὸν Ἡρόδοτον ἀκράτῳ τῇ Ἰάδι χρῆσθαι, ἀλλὰ μεμιγμένῃ τῇ ποιητικῇ.*

Ibid. v. 10. Cod. Darmstad. *συναλείφηται* pro *συνάπτηται.*

Ibid. v. 16. Cod. Darmstad. *οἷον ἐγῷμαι* pro *ὃ γίνεται ἐν τῷ ἐγῷμαι.*

Ibid. v. 19. Cod. Darmstad. *παρὰ τῷ Ῥοδίῳ* pro *παρ' Ἀπολλωνίῳ τῷ Ῥ.* In nostris editionibus Apollonii (l. III. v. 847.) scribitur *παροξυτόνως, Δαίραν,* non *προπερισπωμένως, Δαῖραν.*

Ibid. v. 28. Cod. Darmstad. *συναιροῦνται* pro

συναιρεῖται. Conf. Comment. Palaeograph. syll. $\overline{ουν}$.

Pag. 680. v. 4. Cod. Darmstad. rectius *εἶτα κιρνᾶται τὸ ᾱ καὶ ε̄ εἰς ᾱ μακρὸν* pro *ε. κ. τὸ ε̄ καὶ ᾱ εἰς ᾱ.*

Ibid. v. 16. Cod. Darmstad. recte *καὶ τῷ ἐλεί-θυια ἀντὶ τοῦ εἰλείθυια* pro *κ. τ. ἐλήθυια ἀντὶ τοῦ εἰλήθυια* *).

Ibid. v. 18. et 19. Cod. Darmstad. *προτακτικοῦ* pro *προςτακτικοῦ.*

Ibid. v. 22. Cod. Darmstad. *Καὶ διπλασιασμὸς λέγεται, ὅταν προςτεθῇ κ. τ. λ.*

---

*) Alteram hanc formam, Bastio aliisque reprobatam, saepius legas: interdum etiam tertiam, *εἰλίθυια* (conf. Doruill. ad Chariton. p. 232. Amst.), vnde in Plutarchi Moral. T. II. p. 556. Wytt. natum est vitiosum *Ἰδιθύας.* Theocritus Idyll. XXVII. v 28. *χαλεπὸν βέλος Εἰλειθυίας.* Brunckius dedit *Εἰληθυίας*, non imitante Valckenario. Callimachus h. in Del. v. 132. *κάλει μόνον Εἰλήθυιαν.* Sed v. 257. *εἶπαν Ἐλειθυίης ἱερὸν μέλος.* Ernestius: „Sic MSS. Ambr. Vitiose editt. „vett. *Ἐληθυίης.*" Sed ad priorem locum tacuerat. Leonidas Tarent. III. v. 1. *Ἐκ τόκου, Εἰλήθυια, πικρὰν ὠδῖνα φυγοῦσα κ. τ. λ.* Cod. Vat. *Εἰλ*^{ει}*ηθυια.* Nicias III. v. 2. *Εἰλήθυια, τεᾶς κεῖται ὑπὲρ κεφαλᾶς.* Cod. Vat. a manu secunda *Εἰλείθυια.* Callimachus Epigr. XXI. (Anal. Brunck.) v. 1. *Κὰὶ πάλιν, Εἰλήθυια, Λυκαινίδος ἐλθὲ καλεύσης κ. τ. λ.* Cod. Vat., qui hoc carmen bis dat, altero loco habet *Εἰλείθυια.* Perses II. v. 3. *ὄλβια Εἰλήθυια.* Cod. Vat. *Εἰλ*^{ει}*ηθυια.* Antipater Sidon. XXX. v. 6. *ὃν μετ' Ἐληθυίης τοῖον ἀπεπλάσατο.* Iacobsius: „*Εἰλειθυίης* omnes libri. Metri „causa *Ἐλειθυίης* correxit Huetius p. 31. — Brun„ckiana [forma] *Ἐληθυίης* quam auctoritatem habeat, „ignoro." Brunckius sic dedit, vt sibi constaret: nam $\overline{η}$ praetulit diphthongo $\overline{ει}$. Crinagoras XIII. v. 1. *Ἥρη Ἐληθυιῶν μῆτερ.* Iacobsius: „*Εἰλειθυιῶν* Vat. Cod. et

Ibid. v. 25. Cod. Darmstad. *τοῦ λ καὶ τοῦ σ.*
Ibid. v. 34. Cod. Darmstad. *χερόνησος*, a manu secunda *χερόννησος*.
Pag. 631. v. 7. Cod. Darmstad. omittit *καὶ* ante *ἀπ' ἀμφοτέρων*. Etiam praepositio *ἀπὸ* commodissime abfuerit.
Ibid. v. 9. Cod. Darmstad. *καὶ τῷ* pro *καὶ τὸ*, vt legendum esse monui.
Ibid. v. 10. Cod. Darmstad., vt Schaeferus emendauit, *ἐστείλαντο* pro *ἐτείλαντο*. BAST.
Pag. 683. Excerpta e Codice *Vaticano* Num. 292. — Rectius: Excerpta e Codice *Palatino* Num. 292. Nam Vaticanus hoc numero notatus non venit Lutetiam. BAST.

„Reisk. *Ἐλειθυιῶν* Doru." Quem ibidem citat Eustathium ad Hom. Il. p. 781. Bas., is scribit *Εἰλείθυια*, non *Εἰλήθυια*. Nicomedes X. v. 1. *Οἷον ἐμαιώσαντο νέον τόκον Εἰλήθυιαι.* Sic Brunckius, constantiae causa, vt opinor. Nam lapis habet *Εἰλίθυιαι*, quod Iacobsius monere poterat. V. Gronou. c. 2349. Macedonius XLI. v. 1. *Γαῖα καὶ Εἰλήθυια.* Iacobsius: „*Εἰλεί*„*θυια* vulgo." Heroic. adesp. XXXII. v. 9. *μετ' Εἰλήθυιαν.* Hoc quoque, vt videtur, profectum a Brunckio: nam vulg. *Εἰλείθυιαν*, quod item monere poterat nuperrimus Editor. Herodotus IV. c. 35. *τῇ Εἰλειθυίῃ.* Wesselingius in var. lect.: „*Εἰλειθ.* Arch. V., *Εἰλιθ.* „Pass., *Εἰληθ.* alii." Adde eiusdem notam. Plato Sympos. p. 172. Fisch. *Μοῖρα οὖν καὶ Εἰληθυια.* Bastius ad h. l. p. 147.: „*Kod.* 54. *richtiger Εἰλείθυια.*" Diodorus Sic. V. c. 72. *Εἰλείθυιαν.* Wesselingius in var. lect.: „*Εἰληθυιαν* Coisl. *Εἰλίθυιαν* Vat. et mox iterum. „Conf. Cotel. in Homil. Clement. V. p. 664." Strabo p. 1171. D. *Εἰληθυίας πόλις.* quomodo Eusebius Praepar. Euang. p. 116. extr. *ἡ δὲ τῆς Εἰληθυίας πόλις.* Pausanias II. c. 5. §. 3. *Εἰληθυίας ἱερόν.* Sylburgius: „scrib. *Εἰλειθυίας*, vti non modo passim apud Nostrum „legitur, sed etiam apud Etymologum ostendit forma„tio." Ibid. c. 35. §. 8. *Εἰληθυίας ἐστὶν ἐντὸς τοῦ τείχους ἱερόν.* L. III. c. 14. §. 6. *τὸ δὲ Εἰληθυίας ἐστίν.* Cod. Vind. *Εἰλειθυίας.* SCHAEF.

Pag. 685. v. 8. καὶ τὸ ἐνδ (sic) τοιοῦτόν ἐστι. Quaeras, quomodo ἐνδ expleri oporteat. In Gregorio Corinthio, quem Grammaticus exscripsit, legitur ἐν ἀκαρεῖ. Fortasse librarius, cum hanc vocem legere non posset, Alpha initiale pro Delta habuit. Sin Delta recte scriptum est, vt vox ab hac littera incipiens supplenda sit, facile incidas in ἐν δέοντι, vbi item καιρῷ subauditur. Conf. L. Bos Ellips. p. 209. Bast.

Ibid. v. 27. τὸ τοῖς μέλλουσιν ἀντὶ π (sic) χρᾶσθαι. Compendium π, in quo pro λ poni debuit α, legendum est παρεληλυθότων. Gregorius de Dial. Att. §. XVII. clarius sic: τὸ λέγειν εὐκτικὰ ἀντὶ ὁριστικῶν ἀττικόν ἐστι. Bast.

Pag. 686. v. 19. ῥήμασι ἀντὶ τῶν ἐνεργητικῶν. Corrig. e Cod. Palat. ῥήμασιν ἀντὶ ἐνεργητ. Bast.

Pag. 687. v. 8. χρῶνται. Corrig. e Grammat. Meermann. χρῆται. Bast.

Ibid. Not. 17. Conf. Comment. Palaeograph. litt. *Lambda*, vbi monui, in Philostrato ἑώλου pro ἑωίου (ἑῴου) lectum esse. Bast.

Pag. 689. v. 8. τὰ ῥόδια. Sic perperam legerunt pro τὰ ῥόδα. Conf. Comment. Palaeograph. litt. *Delta* p. 711. Bast.

Pag. 694. v. 8. Pro διαίρειν (sic) corrig. διαιρεῖν. Bast.

Ibid. v. 17. Compendium huius versus legi debet παρακειμένου. Bast.

Ibid. v. 18. In τιθέμ (αι) et στῆμαι, pro quibus, vt nemo non videt, τιθέμεναι et στήμεναι legenda sunt, librarius vncinum sub μ, significantem εν, neglexit. Conf. Comment. Palaeograph. syllab. αι litt. d. Bast.

Pag. 698. v. 14. τῶν ὀνοματικῶν πτώσεων. Codex Palat. recte dat ὀνομαστικῶν. Apollonius Dyscol. περὶ συντάξ. l. IV. p. 309, 5. τὰς ὀνοματικὰς πτώσεις. Sylburgius ad h. l.: „Portus videtur legisse ὀνομαστικὰς πτώσεις, dum vertit „*nominatiuos*: nam ὀνοματικὰς sonat potius *nomi-*

„*nales.*" Locum Apollonii Lex. Homer., vbi ὀνοματικὰ pro ὀνόματα legi debet, in Comment. Palaeograph. v. Συγκριτικὸς indicaui. Aduerbium ὀνοματικῶς, quod haudquaquam, vt nonnullis placet recentiorum Lexicographorum, idem est quod ὀνομαστικῶς, legitur in hoc articulo Lexici SGerm. rhet. soph.: Ἀκαρής· βραχὺς, ὀξὺς, ὃν οὐχ οἷόν ται (οἷόν τε) κεῖραι. διττῶς δὲ λέγεται παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, καὶ ὀνοματικῶς, οἷον ἀκαρὴς χρόνος καὶ τῷ ἀκαρῆ (ἀκαρεῖ) καὶ τὸν ἀκαρῆ, καὶ ἐπιῤῥηματικως ἀκαρῆ ἀντὶ τοῦ βραχέως καὶ συντόμως. Cum argumento huius articuli confer Ammonium p. 10. et Valckenarii Animaduersiones p. 18. sq. BAST.

Pag. 704. v. 2. In Aeschyli Supplic. v. 450. Sch. Seidlerus meus ex Aldinae scriptura δρεικτίνειν feliciter eruit Ἄρει ᾿κτίνειν. SCHAEF.

Ibid. v. 11. ud. Leg. *ad.* BAST.

Pag. 706. v. 8. Etymolog. M. p. 185, 14. Βάκχος .... λέγεται δὲ... καὶ κλαύδιος ὁ ἐν ταῖς τελεταῖς, ἢ στέφανος. Sylburgius egregie corrigit κλάδος pro κλαυδιος. Haec enim vox debetur errori librarii perperam legentis genuinam. Scilicet is α̅ habuit pro αυ̅, et δ pro δι̅. Conf. p. 711. Genuina scriptura κλάδος reperitur in aliquot Etymologicorum Parisinorum, itemque in Lexico SGerm. rhet. MS., vbi articulus sic scriptus est: Βάκχος, ὁ ἱερὸς Διονύσου ἀνὴρ, καὶ κλάδος ὁ ἐν ταῖς τελεταῖς. ὡς δὲ ἔνιοι στεφάνους ὑπὸ Δωριέων κ. τ. λ. BAST.

Confer Lobeckium ad Sophoclis Aiac. p. 360. Plato Phaedon. ad fin. οὐδένα ὅντινα οὐ κατέκλαυσε. Egregie H. Stephanus κατέκλασε. Hanc quoque Viri Summi emendationem, nuper confirmatam (etsi talis confirmationis non indigam) Codicis Parisini auctoritate, Fischerus, qua erat in vulgato textu tuendo peruicacia, (constantiam ipse dicebat) vellicauit. Quanto consideratius simillimam mendam Plutarcho V. Alcib. c. 1. extr. Criticus γνήσιος nuperrime eluit, hac nota adscripta (T. II. p. 359.): „Κλασαυχενεύεται.] Τουτέστι, Κλᾷ τὸν αὐχένα. Ἐξ Ε. „Δ. ἀντὶ τοῦ, Κλαυσαυχενεύεται· ἀνθ' οὗ οἱ πρὸ ἐμοῦ „διώρθουν γράφοντες, Κλασταυχενεύεται." Xenophon Cyrop. I, 2, 15. ἔξεστι τούτοις εἰς τοὺς τελείους ἀν-

δρας συναλίζεσθαι. Aliorum scripturae librorum, *συναυλίζεσθαι*, nollem Wyttenbachius id honoris habuisset, vt scriberet Annot. p. 373.: „*συναυλίζε-* „*σθαι* tenendum, nec in *συναλίζεσθαι* mutandum, „censeam.“ *Συναλίζεσθαι* enim persaepe sic corruptum in *συναυλίζεσθαι*, nemo vt de vera scriptura dubitare posse videatur. Conf. Kuster. ad Iamblich. p. 44. et Interpretes ad Lucian. T. III. p. 40. [In Theodoriti Histor. Eccles. II. c. 4. sine cunctatione scribendum *ἣν ἐκεῖνος συνήλισε*, cuius interpretamentum *συνέλεξε* vulgo ediderunt.]— Rarior est contrarius error, cuius exemplum obiter commemoraui ad L. Bosii Ellips. p. 86. Nunc alia addam. Sophocles Antig. v. 619. *πρὶν πυρὶ θερμῷ πόδα τις ψαύσῃ.* Sic Brunckius e coniectura. Quod librorum nonnulli habent *προςάρῃ*, recte, opinor, Seidlerus vidit mutandum in *προςαύρῃ*, cuius interpretamentum est aliorum scriptura librorum, *προςψαύσῃ.* Incidit in hanc correctionem vir doctissimus, cum in Hesychio legisset glossas *Προςαυρίζουσα χερσαίᾳ τροχῇ* et *Προςαυρῶν* T. II. c. 1042. it. *Προςηύρετο* c. 1046. Itaque non dubitem Lexicis addere compositum *προςαυρεῖν.* Xenophon Hier. II, 17. *οἶδεν, ὅτι οὐκ αυξει ὅλην τὴν πόλιν.* Sic recte correxerunt vulgatum olim *ἄξει.* [Vicissim Coray in Theophrasti Charact. XXVII. *συναύξοντας* Codicis mutauit in *συνάξοντας* p. 321. Add. Interpretes ad Homer. Hymn. in Cerer. v. 267. et Koen. ad Gregor. p. 233.] Conf. ibid. XI, 13. *Αὔξει δὲ τὴν πόλιν.* vbi Zeunius: „*Αὔ-* „*ξει* est imperatiuus ab inusitatiori forma *αὐξέω.* „sed fortassis auctor scripsit *αὔξε* [corr. *αὖξε*].“ Vere, opinor: ac vellem Schneiderus hanc Zeunii correctionem memorasset. Mihi quidem nusquam in scriptoribus classicis occurrit *αὐξεῖν*, negatque Herodianus Herm. p. 304. IX. hanc formam genuinam esse. Sed in Grammaticorum scriptis legere memini. Timaeus Lex. Plat. p. 115. *Ἐπετίμα. ηὔξει τὴν τιμήν.* Suidas Ruhnkenio citatus T. I. p. 796. *Ἐπετίμα. ἐπηύξει τὴν τιμήν.* Sic etiam Zonaras T. I. c. 831. *) SCHAEF.

---

*) Obiter Lexicis adde *αὐξιφαής*, quo vtitur Manetho

Ibid. not. *). Adde: Anti-Atticista SGerm. MS. *Ἀναλοῦν, ἀναλίσκειν. Ἀραρὼς Καμπυλίωνι.* BAST.

Xenophonteum *τὰ εἰς τὴν πόλιν ἀναλούμενα* non legitur Oecon. 3, 5., vt scriptum est Lex. Xenoph. T. I. p. 203. b., sed Hier. 11, 1. SCHAEF.

Pag. 708. 4. Schol. Ven. A. ad Homer. Il. *O.* v. 56. *ἀθετοῦνται ςίχοι κώ.* Corrig. *ἀ. ς. κβ΄.* Recte Schol. B. *ἀθετοῦνται ὡς περιττοὶ εἴκοσι καὶ δύο ςίχοι.* SCHAEF.

Pag. 710. v. 29. Scholiastes ad Clement. Alexandr. Paedag. l. III. p. 269. Pott. perperam dat *πάλλους* pro *γάλλους.* In iis quae antecedunt, *μητραγύρται, οἱ τῇ μητρὶ τῶν θεῶν, τῇ Ῥέᾳ, ἀνακείμενοι, γοητειῶν .... γυται* (sic), *καὶ φίλτρων δῆθεν συσκευαςαὶ,* lacunam exple legendo, non *ἐγγυηταὶ,* sed *εἰςηγηταί.* Certe hanc vocem habet Codex Mutinensis Lutetiam translatus, e quo aliquot *ἀνέκδοτα* in Epist. Crit. protuli. BAST.

Pag. 711. v. 9. Nunnesius ad Phrynichi Eclog. p. 104.: „Apud Phauorinum, v. *διδόασι,* male *cul-„pa librarii* editum *δηλοῦσι* pro *διδοῦσιν.*" Scilicet in editione Basileensi: nam prima Phauorini editio, quae emendatior est, recte habet *διδοῦσιν.* BAST.

Pag. 712. v. 7. De similitudine litterae Delta cum nota quadam syllabae *ει* vide Addenda ad p. 760. v. 19. BAST.

Ibid. not. **). Aelianus de Nat. Anim. XV. c. 28. *διὰ τοῦ σίγμα.* SCHAEF.

Pag. 713. not. *Σιγματοειδὴς* legas etiam in Villoisoniano textu Scholiorum ad Iliad. *I,* v. 5. Sed Codex ibi habet aduerbium *σιγματοειδῶς.* BAST.

Pag. 716. v. 1. Conf. infra p. 811. v. 15. vbi Coray vitiosum *ἐμπλάτῳ* mutat in *ἐνηλάτῳ.* BAST.

Ibid. v. 8. Falsum illud *ζωγράφισμα* nuper reperi etiam in Basilii MS. Schol. in Gregor. Nazianz. fol. 230. recto, vbi haec legas: *ἡ κριτικὴ δύναμις τῆς κοινῆς αἰσθήσεως οἷον ζωγράφισμά* (l. *ζωγράφημά*) *τι καὶ σφραγίς ἐστιν.* E contrario in Cle-

---

V. v. 225., et *αὐξίφωτος,* quod habet Etymolog. M. c. 59, 40. SCHAEF.

ment. Alexandr. Strom. l. II. p. 442, 24. male legitur κατὰ νόμους τοὺς σφαιρητικοὺς pro σφαιριστικοὺς, vt iam in Indice, huiusque auctoritate in vulgaribus Lexicis notatum est. In eiusdem Clement. Paedag. l. III. p. 261. not. 8. aliquot Codices perperam dant ξανθήματα pro ξανθίσματα. Ruhnkenius ad Tim. p. 23.: „*Aristides* Orat. „Smyrn. p. 234. διεξελαύνοντι δὲ . . . τὸ ἀλίπεδον, „vbi cod. Bar. ἀλήπεδον, quam scripturam etiam „agnoscunt grammatici . . . . *Hesychius* aliique. „Apud *Pollucem* 1, 186. est ἀλίσπεδα, sed quod „Iungermannus bene iudicat natum esse e vicino „ἀλίπεδα." Iungermannus fortasse recte iudicavit: sed nemo dubitet, scribam ἀλίσπεδα perperam legisse pro ἀλήπεδα. BAST.

Ibid. v. 13. In Hesychio T. I. c. 365. Ἀνεπικόῤῥητος mutandum in Ἀνεπικόῤῥιστος, vt iam aliis placuit. Carent Lexica hoc adiectiuo. SCHAEF.

Pag. 717. v. 34. Alciphron l. III. ep. 52. Κοπαδίων*) Εὐηνίσσῳ. Ita omnes editiones, nec quisquam, quod profecto mireris, hic offendit. Pro Εὐηνίσσῳ necessario legendum Εὐκνίσσῳ, quod etiam nonnulli Codicum Parisinorum habent. E contrario Valckenarius Animaduers. ad Ammon. p. 52. in Moschopulo περὶ Σχεδῶν p. 44. verissime legit Νέηλυς, ὁ νεωστὶ ἐλθὼν, pro Νέκλυς, quam esse vocem nihili, ipsa compositio arguit. Quod autem vir eximius addit: „Apud Hesychium σύγ-„κλυδα et συγκλύδων vtique mutandum in συνήλυ-„δα et συνηλύδων: Ad hanc legem *Luciani* loca „To. I. p. 465. p. 785. et omnia reformari debent, „quae H. Stephanus in Thesauri T. II. p. 30. in-„tulit ad vocem nihili Σύγκλυς confirmandam:"

---

*) An Λοπαδίων? Certe λοπὰς et κνίσσα satis sibi affinia sunt. Nisi tamen, id quod non praefracte negem, Sophista cogitauit Latinorum *copadia*. Forcellinus: „Co-„padia, orum, n. apud *Apic.* culinarium scriptorem „*lib.* 5. *c.* 1. *lib.* 7. *c.* 6. et *lib.* 8. *c.* 6. sunt cupediae, „h. e. cibi lautiores, carnes animalium delicatiores." SCHAEF.

probare nullo modo possum, quantumuis, si rem obiter consideres, rationes palaeographicae illi patrocinari videantur. Facile quidem largior, librarium *semel* pro *σύνηλυς* per errorem *σύγκλυς* legere potuisse, quod fortasse in loco a Coraio ad Heliodor. p. 329. citato factum est. Sed *omnia* loca, vbi *σύγκλυς* legitur, pro vitiosis habenda esse nego et pernego. *Σύγκλυς* (a *σὺν* et *κλύζω*, aut, vt aliis placet, a *σὺν* et *καλέω*) non est vox nihili, sed bene graeca, quam innumerabilis vis testium satis tuetur. Vide, praeter H. Stephanum, quae congesserunt Doruillius ad Chariton. p. 574. sq. et Abreschius Dilucid. Thucyd. p. 666. Addo Phrynichi *Προπαρ. Σοφιστ.* MS. *Σύγκλυδες, σύλλεκτοι καὶ παντοδαποί.* Similiter Hesychius: *Συγκλύδων, συλλέκτων ἤ τινῶν μεμιγμένων.* vt non opus sit cum Albertio *συλλέκτων* mutare in *συμμίκτων* *). In Scholiis ad Lucian. Vol. II. p. 322. perperam legitur *σύγγκλυδας καὶ συρφετώδεις:* neque vero corrigendum *συνήλυδας*, sed *σύγκλυδας*. Conf. ibid. p. 326., vbi eadem verba recurrunt, solusque accentus in *συγκλύδας* mutandus est. Clemens Alexandr. Strom. VI. p. 756. *φωνῆς ἐξακούειν συγκλύδου* (sic). Schneidero Lex. Gr. T. II. p. 414. nominatiui forma *σύγκλυδος* dubia videtur. Iure, vt puto: neque enim alibi occurrit **), in locoque illo Clementis Alex. facillime potuit *συγκλύδ* (with *υ* above) (*συγκλύδου*) perperam legi pro *σύγκλυδ* (with *ο* above) (*σύγκλυδος*). Conf. quae Comment. Palaeograph. syll. *ος* dixi. Bast.

Sylburgius ad Dionys. Halic. Ant. Rom. I. c. 89.: „nota *σύγκλυδας παρὰ τὸ συγκλύζεσθαι* dictos „metaphorice, vt *colluuies* apud Latinos: at *συνήλυ*-„*δες* sunt *conuenae*, vt *ἐπήλυδες aduenae*.“ Schaef.

---

*) *Σύλλεκτος* Schneidero videtur vox dubiae fidei. Frustra. Schaef.

**) Occurrit etiam in Lexico Michaëlis Apostolii. V. Doruill. ad Chariton. p. 612. Amst. Bona haec forma visa est Hoeschelio Notat. in Philonis Opusc. p. 230. Schaef.

Pag. 722. v. 16. Adde: Idem Villoisonus in Schol. ad Iliad. *Z*, 157. pro *ἰακῶς* dedit *κακῶς*. BAST.

Pag. 723. v. 30. Berglerus ad Alciphron. III, 49.: „*μεσαιπόλιος*. Scriptum *μεσαιπονος*.“ Ceterum syllaba $\overline{\lambda\iota}$ cum littera Ny etiam in vnciali scriptura confundi potest, quando Iota litteram *Λ* contingere videtur, calamique ductus non rectâ sursum exsistunt, sed inclinant, vt Iota fiat *παράλληλον* priori lineae litterae *Λ*. — Porro cum plurimum similitudinis intercedat inter *Λ* et *Δ*, saepius neglecto imo ductu litterae *Δ*, simul apparet ratio commutationis syllabae *ΔΙ* et litterae Ny, cuius meminit Schaeferus tam in *Append.* p. 28. quam in notis ad Dionys. Halic. de Compos. Verb. p. 318. BAST.

Pag. 725. litt. My. Oblitus sum dicere, My cum duplici Lambda etiam in vnciali scriptura, e. c. Codicis Platon. 1807., facillime confundi posse. Ibi saepius sola verborum series docet, *M* an duo Lambda deinceps scripta (*ΛΛ*) legi oporteat. Praeterea si haec *Λ* superne non acuto apice desinunt, sed sic picta sunt, vt e. c. in voce *Ἀπόλλωνος* tab. II. num. 6., aliarum materia commutationum nascitur. Scilicet nunc alterum vtrum talium Lambda, nunc ambo facile haberi possunt pro littera *Π* (conf. p. 730.), ac versa vice. Haec origo est e. c. vitiosae scripturae *τῶν μουσίων* pro rectiore ac multo notiore *τῶν πλουσιων*, quam confusionem memorauit Berglerus ad Alciphron. III, 70. BAST.

Ibid. v. paenult. Schol. Ven. ad Iliad. *H*, 114. *ἔῤῥιγ᾽ ἀντιβολῆσαι*] *γράφεται καὶ διὰ τοῦ* $\bar{\nu}$ *ἀντιβόλησεν.* Iure Heynius quaerit: „quomodo hoc fieri „potuit? post *ἔῤῥιγ᾽* —.“ Vitio laborat textus Villoisoni. Habuit enim vir doctissimus pro Ny, quod manifesto est My, pergensque errare, nescio cur, scripsit *ἀντιβόλησεν*, cum ipse Codex plene scriptum habeat, quomodo corrigendum est, *ἀντιμολῆσαι* (*διὰ τοῦ* $\bar{\mu}$, *ἀντιμολῆσαι*). BAST.

Ibid. v. vlt. *μημέμον*. Corr. *μημένον*. SCHAEF.

Pag. 728. v. 16. In Timaei Lex. Plat. v. *ἀλίπεδον* Codex SGerm. 345. dat *ἄσπρον*, quod Ruhnkenius bene mutauit in *ἄσπορον*. Idem Codex in

Phrynicho v. γυμνοπαιδιὰ habet ἄγραν pro ἀγοράν. Conf. Ruhnken. ad Tim. p. 74. Bast.

Ibid. v. vlt. Cum loco citato conferatur Scholion ad Iliad. *Z*, 244. quod Codex Ven. sic scriptum habet: πᾶς παρῳχημένος δισύλλαβος παθὼν κατὰ τὴν ἀρχὴν, καὶ βραχεῖαν ἀναδεξάμενος, ἀναδίδωσι τὸν τόνον (hanc vocem Villoisonus omisit)· κατεῖχε, κάτεχε. οὕτως οὖν ἀνέγνωμεν. ἥμενον εἰςεῖδε (Il. *Ξ*, 158.) προπερισπωμένως· τὸ δὲ ἕτερον, τὰ φρονέων, μνηςῆρσι μεθήμενος, εἴςιδ' Ἀθήνην (Odyss. *Α*, 118.) προπαροξυτόνως. Bast.

Pag. 730. v. 14. De confusione aduerbiorum ἄλλως et ἁπλῶς v. Iacobsii Additam. animaduers. in Athenaeum p. 45. sq. Bast.

Ibid. v. 35. Ante v. *aliique* insere: Bentleius ad Callim. p. 420. et 421. ed. Ern. Bast.

Pag. 731. v. 8. Etiam *TH* et *ΠE* facile commutari possunt, quando *H̄* sic scribitur, vt simile fiat syllabae *IC̄*, mediusque eius ductus solito magis porrigitur, vt *C̄* transire videatur in *Ē*. Schaeferus in Hesychio et Suida egregie legit Τηρήτρια pro Περήτρια. v. *Gregor.* p. 260. Bast.

Pag. 732. v. 1. infra litteram. Leg. infra lineam. Bast.

Ibid. v. 20. Adde et Coray ad Heliodor. Vol. II. p. 124. Bast.

Ibid. v. 24. Schol. Ven. ad Il. *E*, 253. σημειοῦνται δὲ καὶ τὸ, ὀκνείω δ' ἵππων, ἀντὶ τοῦ ὀκνειως (sic Villoisonus) ἔχω. In Codice legas ὀκνειρῶς (sic) ἔχω, aduerbio sic scripto, vt ρ̄ simile sit litterae Gamma, quapropter a Villoisono videtur omissum esse. Sed a substantiuo ὄκνος, quod sciam, non deriuatur adiectiuum in ειος desinens, quocunque tandem modo accentum imponas. Certâ emendatione scribo ὀκνηρῶς ἔχω. Bast.

Pag. 733. v. 16. In Schol. Ven. A. ad Iliad. *Z*, 506. legitur vox ἀκοςικαὶ, quam cum Villoisonus non intelligeret, plane omisit. Sic enim edidit: ἔστι δὲ (τὸ ἀκοστήσας) ἤτοι ἐν ἄχει γενόμενος διὰ τὴν στάσιν, ἢ βοηθήματος καὶ στάσεως ζητῶν. Po-

steriora e Codice sic corrigenda: — διὰ τὴν στάσιν, ἢ ἀκοςικαὶ (id est, ἄκος τι καὶ) βοήθημα τῆς στάσεως ζητῶν. Bast.

Ibid. v. 20. E contrario habuerunt pro σ̄, quod non erat nisi punctum vel minutus circulus additus primae lineae litterae ϖ̄. E. c. Villoisonus in Apollon. p. 528. dedit σπεδινὸν pro πεδινόν. V. quae in Addendis ad p. 344. not. *) dixi. Bast.

Pag. 735. v. 4. E. c. in ὀνοματικὸς et ὀνομαστικός. Conf. Addenda ad p. 698. et Villoison. ad Apollon. p. 98. Bast.

Ibid. v. 11. Heynius ad Iliad. *Δ*, 412.: „In Ven. „expressum τετγα (pro τέττα), vitiose." Cod. Ven. recte dat τέττα: sed Villoisonus, parum intelligens ductum posterioris Tau, habuit pro Gamma, e quo errore ortum est vitiosum illud τέτγα. Bast.

Pag. 736. v. 3. Adde: inter λογίζομαι, λόγισμα, et λυγίζομαι, λύγισμα, v. *Epist.* p. 46. not. 17. Bast.

Pag. 738. v. vlt. Verbum περιπολεῖν Villoisonum non minus lusit in Scholiis Homericis. Haec ad Iliad. *Θ*, 480. (conf. Etymolog. M. p. 779, 3. qui Scholiastam exscripsit) sic habent: Ὑπερίων, ὁ ὑπεράνω ἡμῶν ἰὼν καὶ περιπολῶν τὸν κόσμον. Villoisonus, intempestiue memor consuetudinis scribae praepositiones iungendi vocibus sequentibus (conf. p. 795.), participio dilacerato, edidit περὶ πολύν. Bast.

Pag. 741. v. 19. Suidas vocem διβητήσια (διβιτίσια) interpretatur διαβίκια. Ducangius Glossar. p. 303. fatetur, ignorare se, quid Lexicographus διαβίκια dixerit. Fortasse quod in Cod. SGerm. 177. reperi διβύκια linguae graecobarbarae peritos in rectam viam perducat. Ceterum vere notatum est, syllabam δι̃ initio vocum, vtpote minus frequentem quam δια̅, a librariis in δια̅ saepe mutatam esse. In Clement. Alex. Paedag. l. II. p. 189. Pott. Codex διακενῆς pro δικέλλης dat. Scilicet librarius duplex λλ̄ habuit pro ν̄ (cuius confusionis nulla est p. 724. facta mentio), et δια scripsit pro δι̃.

Schol. Ven. A. ad Iliad. *H*, 295. *ἀθετεῖται* . . . . *ἔχει δὲ καὶ διαλογίαν ἔτας καὶ ἑταίρους*. *Διαλογία* non puto Graecum esse. Corr. *διλογιαν*, quod etiam Heynio placuit. Bast.

Verissime viri eximii *διλογίαν*. Versum illum qui pro genuino habebant, discrimen faciebant inter *ἔτας* et *ἑταίρους*. Vid. Eustath. *Διλογία*, *quum idem bis dicitur*. V. Wesseling. ad Diodor. Sic. XX. c. 37. et Tyrwhitt. ad Aristotel. A. P. p. 133. Schaef.

Pag. 745. *v*. 32. Hesychius: *Εὐκτεῶς*, *ὑγιῶς*. Kusterus et Toupius Emend. Vol. III. p. 239. optime corrigunt *Εὐεκτῶς*, *ὑγιῶς*. Bast.

Hoc aduerbium non habent Lexica. Reperi etiam in Schol. breu. ad Homer. Il. *K*. v. 577. vbi ediderunt *εὐέκτως*. Videtur igitur Schneiderus de adiectiuo *εὐεκτὸς* non debuisse dubitare. Schaef.

Pag. 746. *v*. 12. *μεμψαμένον*. Corrig. *μεμψαμένου*. Bast.

Pag. 747. *v*. 32. Adde Koenium p. 494. de loco Apollodori, vbi *ἀπεῖπεν* mutat in *ἀνεῖπεν*, quaeque ego in nota 21. ad Boettigeri *Dissertation sur les sacs appelés ridicules et sur les poches* dixi super *ἀπερρίπτουν* et *ἀνερρίπτουν* in Luciano de saltat. cap. 83. Bast.

Ipsam hanc notam ex libello nostris in oris rarissimo, quem mihi cum pluribus aliis eiusdemmodi liberalitas amici indulgentissimi donauit, excerptam h. l. ponere iuuat. „— Lucien (dans sa „dissertation *de la danse*, t. V. p. 172, édit. de „Deux-Ponts) *ἐβόων καὶ τὰς ἐσθῆτας ἀπεῤῥίπτουν*, „*jetoient leurs habits bas*. Le texte est corrompu. „Il faut lire *ἀνεῤῥίπτουν*, *secouoient en l'air*, com„me l'avance F. J. Bast, dans son *Specimen edi*„*tionis novae epistolarum Aristaeneti. Vindobo*„*nae*, 1796, p. 32. Cette conjecture est confirmée „par un précieux manuscrit de Lucien, transporté „du Vatican à la Bibliothéque nationale.“ E contrario Goerenzius ad Ciceron. Academ. I. p. 80. in Diogene Laërt. VII. 105. *ἀναξίαν* mutat in *ἀπαξίαν*. Schaef.

Pag. 748. *v*. 28. Aristoteles Histor. Anim. IX.

c. 2. §. 6. *Καὶ αἰσάλων δὲ αἰγυπιῷ πολέμιος.* Schneiderus ad h. l. p. 12.: „Med. cum versione Thomae *αἰγυπτίῳ* habet." — Plato Sympos. T. X. p. 238. *πολλὴ ἡ ποίησις γέγονε περὶ τὸ καλόν.* Egregie Abreschius correxit *πτοίησις*, quod Codicum auctoritas firmauit. V. Schleiermacher. ad h. l. II, 2. p. 517. Obiter Lexicis adde *πτοιητός.* Nicander Alexiph. v. 243. *πτοιητὸν ἔχων ἑτεροπλανὲς*) ὄθμα.* vbi quem Maximi *περὶ καταρχῶν* locum Schneiderus correxit, dudum sanauerat Doruillius ad Chariton. p. 754. Item *πτοιώδης.* V. Erotianus *Λέξ. Ἱπποκρ.* p. 41. H. Steph. coll. Heringa Obseruat. p. 57. Itaque facile tuearis alteram formam *πτοώδης*, quae Schneidero videtur dubiae fidei esse. SCHAEF.

Pag. 749. v. 13. Indidem orta frequens fluctuatio librorum inter *βεβηκὼς* et *βεβιωκώς.* Vide e. c. Piersonum ad Moer. p. 475. Neglecto enim signo illo litterae $\bar{\omega}$, in locum genuini $\bar{\iota}$ facile succedebat, fallente pronuntiatione, vitiosum $\bar{\eta}$. Philostratus Her. p. 106. de Nestore: *δημαγωγίᾳ ἐκ μειρα-*

*) Etiam adiectiuo *ἑτεροπλανὴς* Lexica carent. Item his: *Ἑτερημερία.* Philo T. II. p. 189, 40. Mang. *τὸ περὶ τῆς ἑτερημέρου ζωῆς αὐτῶν προςτερατευσάμενοι διήγημα.* Pro *ἑτερημέρου ζωῆς* Codex habet *ἑτερημερίας*, referente Hoeschelio ad Phrynich. p. 101. a. Pauw., probante Hemsterhusio ad Lucian. T. I. p. 282. b. — *Ἑτεροβαρής.* In Schneideri Lexico obiter et sic commemoratur, vt dubites, an in scriptore Graeco vere occurrat. Occurrit autem in Schol. minor. ad Homer. Il. *M.* v. 446. item in Schol. Vossiano ad Il. *Ψ.* v. 574. ap. Valckenarium Animaduers. ad Ammon. p. 108. [Verbum a simili composito ductum *ὑπερβαρεῖν* Lexicis adde. Legas id in Suida T. III. p. 426.] — *Ἑτεροζυγία.* Vtitur hoc nomine Scholiastes ad Lucian. T. II. p. 325. — *Ἑτερόμετρος* et *ἑτερομετρία.* V. Hephaestion. p. 74. et Schol. metric. ad Aristophan. Plut. v. 253. — *Ἑτεροφορεῖν.* Timaeus Lex. Plat. p. 247. *Ταλαντοῦσθαι. ἑτεροφορεῖσθαι.* SCHAEF.

κίον ξυμβεβηκότα, μὰ Δί' οὐ τῇ κολακευούσῃ τοὺς δήμους, ἀλλὰ τῇ σωφρονιζούσῃ. Participium *ξυμβεβηκότα* non reddidit versio latina editionis nuperrimae. Scholiastes interpretatur *ξυναρμοσθέντα:* Olearius *populari eloquentiae assuetum* (?). Verene coniecerim *ξυμβεβιωκότα,* iudicet amicissimus Boissonadus. Bast.

Probabilis coniectura et mutatio facillima. Sed fortasse erit qui vulgatam in Philostrato scripturam tueatur his similibusque locis. Aristophanes Ran. v. 807. *οὔτε γὰρ Ἀθηναίοις ξυνέβαινεν Αἰσχύλος.* Brunckius: „Glossa ad *ξυνέβαινεν, ἔχαιρεν,* „*ἀπεδέχετο αὐτούς.*" Dionysius Halic. de Compos. Verb. c. XVII. p. 226. ed. nup. *Σοὶ, Φοῖβε Μοῦσαί τε, συμβῶμεν.* Ceterum similiter confunduntur nomina *σύμβασις* et *συμβίωσις.* Excerpta ex Diodoro Sic. de Virtut. et Vit. T. II. p. 571, 27. *εἰς συμβίωσιν ἐλθοῦσα.* Wesselingius: „Ms. *σύμβασιν.*" Schaef.

Pag. 750. v. 27. ἐχθρὰ. Corrig. *ἐχθραὶ.* Bast.

Pag. 751. v. 20. Idem valet in Guil. Canteri *Syntagma de ratione emendandi auctores graecos,* quod etiam secundo Tomo Aristidis Iebbiani additum est. Canterus enim magnum numerum corruptionum singularum litterarum et syllabarum etc. congessit, sed tacet de earum causis et rationibus. Sciendum tamen, maiorem partem harum corruptionum palaeographice explicari posse: vt Canteri libellus, quippe abundans exemplis, sane quam dignus sit cura eorum qui palaeographiae studio incumbunt. Bast.

Pag. 753. v. 23. Clemens Alexandr. Cohort. p. 43. v. 26. *ὁ βασιλεὺς Ῥωμαίων.* Potterus: „*ὁρωμέ-*„*νων* MS. Nou. mendose" [i. e. perperam lectum] „vt videtur, pro *ὁ Ῥωμαίων.*" Restituendum *ὁ βασιλεὺς ὁ Ῥωμαίων.* Bast.

Pag. 755. v. 10. Eandem syllabae $\overline{αι}$ notam Montefalconius Palaeograph. p. 353. et 355. obiter inter notas rhetoricas repraesentauit. Idem p. 354. explicans illic citatum fol. 97. (Codicis Paris. 3514., nunc notati numero 3032.) perperam habuit pro

nota syllabae $\overline{αν}$, quippe legit *πόσαν καὶ ποίαν*, cum deberet *πόσαι καὶ ποῖαι*. Has voces cum paene solas commemorauerit, vt lectores lacunam ab illo notatam explere possint, totam periodum, vt mihi videtur legenda et instauranda, (nam bibliopegi culter truncauit,) h. l. apponam: *πόσαι καὶ ποῖαι μέθοδοι τοῦ κωμικῶς λέγειν καὶ σκόπτειν* (l. *σκώπτειν*), *καὶ ποῦ καὶ πῶς αυταῖς ἐχρήσατο Δημοσθένης*. BAST.

Pag. 756. v. 35. Phalaris ep. 13. p. 70. *ἄλλοι δ' ὄψεις ἐξηράνθησαν, τινὲς δ' ἄκρα περιεκόπησαν.* Lennepius *ἐξηράνθησαν* illud de oculis *exustis* intelligere velit. Sed quis, quaeso, ita locutus est? Notat idem: „verba aliquid singulare habent, sal- „tem qui sic locutus sit, scriptorem desidero.“ *) Valckenarius p. XIV. omnem, vt mihi videtur, difficultatem tollit mutando $\overline{αν}$ in $\overline{ε}$ scribendoque *ἐξηρέθησαν*. BAST.

Pag. 760. v. 19. Recentiores Graeci syllabam $\overline{ει}$ saepissime sic scribunt, vt longus calami ductus, non infra lineam porrigatur, sed sursum assurgat: vnde nascitur similitudo eius, nunc cum nota syllabae $\overline{ας}$ in ipsam lineam immissa, nunc cum littera Delta. Ad *Gregor.* p. 349. v. 5. monui, Cod.

---

*) Non male, opinor, Lennepius extremà notà: „Ego „non temere vulgatum sollicitandum puto.“ Etsi enim Valckenarii mutationem lenissimam esse concedo, videor tamen mihi habere, quae vulgatam in Sophista scripturam tueantur. Scilicet in talibus verba *ξηραίνειν* et *τυφλοῦν* affinis sunt vsus. Sophista quidem scribere potuisset *ἄλλοι δ' ὄψεις ἐτυφλώθησαν.* Vicissim Aelianus de Nat. Anim. III. c. 39. *τυφλοῖ γὰρ τὸν μασθὸν, ὅταν σπάσῃ, καὶ ἀποσβέννυσι τὴν ἐκεῖθεν ἐπιῤῥοήν.* i. e. *ξηραίνει.* (Eadem iungens verba Plutarchus Mor. T. III. p. 792. Wytt. *καὶ θυμοὶ κυνῶν ἐν ταῖς πρὸς τὰ θηρία γινομέναις ἁμίλλαις ἀποσβεννύουσι τὰς ὁράσεις πολλάκις καὶ τυφλοῦσι.*) Composito *ἀποτυφλοῦν* de eadem re vtitur Antigonus Caryst. Hist. Mirab. c. 51. p. 89. Beckm. *τὸν δὲ μαστὸν, ὅθεν ἂν ἑλκύσῃ, ἀποτυφλοῦσθαι.* Ista

Paris. 2667. dare ἀεῖεν, sed Cod. 2668. ἄδεν. Vix dubito, in archetypo posterioris Codicis pro δ scriptum fuisse ει tali modo supra lineam porrectum, quod nemo mirabitur scribam habuisse pro littera Delta, cum ab vtroque latere vocalis apposita sit. Bast.

Pag. 763. v. 17. ὅπέρ οὐκ. Corrig. ὅπερ οὐκ. Bast.

Pag. 764. v. 15. Manetho VI. v. 538. *Δινδυμίῃ γὰρ ἀγείρονται κατὰ δήμους Καὶ πόλιας πλάζονται κ. τ. λ.* Pro *ἀγείρονται* Ruhnkenius ad Tim. p. 11. optime legit *ἀγείροντες*, quod fugit Doruillium ad Chariton. p. 681. Lips. Bast.

Pag. 766. v. 10. e Cod. *Ven.* B. Corrig. e Cod. *Vind.* B. Bast.

Pag. 767. v. 29. Schol. Ven. ad Iliad. *I*, v. 73. *ἀγνοίᾳ μέντοι τῆς ἀκριβοῦς, διὰ τῆς ει διφθόγγου τὴν γραφὴν ποιοῦνται.* Sic edidit Villoisonus, pro nota tachygraphica syllabae ης habens, quod nihil aliud est quam signum apostrophi. Scrib. *τἀκριβοῦς*, i. e. *τῆς ἀκριβείας.* Sic e. c. eadem Scholia ad Il. *B*, 111., e Codicis quidem scriptura, *τὸ δὲ οὐκ ἔχει τἀκριβὲς οὕτως*, et paullo post, *ἕνεκα γοῦν τἀκριβοῦς.* Villoisonus priore loco dedit *τὸ ἀκριβὲς*, posteriore *τοῦ ἀκριβοῦς.* Bast.

---

scripseram, cum a Bastio in cumulum haec accepi: „Cum Lennepius nullum exemplum phrasis *ἐξαιρεῖσθαι* „*ὄψεις* commemorauerit, hunc defectum ego supplebo. „Heliodorus II. p. 71. *ἀνὴρ . . . τὸ βλέμμα ὑποκαθήμενος* (Cod. Ven. 409. *ὑποκαθειμένος*) . . . *ἐμβαλὼν τὸ* „*ξίφος, τὸν ὀφθαλμὸν* (Cod. Ven. *τῶν ὀφθαλμῶν*) „*αὐτῇ τὸν δεξιὸν ἐξηρεῖτο.* ad q. l. Coray plura „congessit. Schol. Ven. ad Iliad. *Z*, 130. *ὁ Λυκοῦργος* „*ἔδωκε τὴν ἐξ ἀνθρώπων* (de hac locutione v. Coray ad „Heliodor. p. 53. sq. et Addenda ad Thom. Mag. p. 359.) „*δίκην· ἀφῃρέθη γὰρ πρὸς τοῦ Διὸς τὸν ὀφθαλ-* „*μόν.*" Itaque vt antea perparum repugnassem, si quis Valckenarii coniecturam amplexus esset, sic nunc minus etiam renitor. Schaef.

Pag. 769. v. vlt. Addo nunc, quod probe notandum est, vitiosum ἀμφότεροι pro ἀμφότερα etiam hinc nasci potuisse, quod v. ἀμφότερος minus recte expleretur. Scilicet haec vox saepissime indicabatur solis litteris initialibus ἀμφ, superscripto ο. Timaeus Lex. Platon. p. 181. Μορμορύττει καὶ μορμολύττει, ἀντὶ τοῦ ἐκφοβεῖν ἀμφ (lineâ transuerse ductâ per caudam litterae φ). Ita Codex. Ruhnkenius, aut qui in eius vsum euoluit Codicem, ἀμφότερον dedit. Facile apparet, hoc compendium, si contextus verborum de vera scriptura non admoneret, causam esse potuisse variorum errorum. Bast.

Pag. 773. v. 8. In Timaeo, quem modo citaui, p. 273. Codex habet Χαμεζηλον (sic) διφρίον *) μικρὸν, pro χαμαίζηλος, quod Ruhnkenius recte edidit. Vitium in syllaba λου ortum est e superscripto ο, quod scriba SGerm. pro υ, aut potius pro nota syllabae ου habuit: nam haec nota, vt figurae aeri incisae docent, semper nonnihil differt ab υ. Bast.

Pag. 774. v. 5. Simili compendio pingitur diphthongus ευ. Mallem sic scriptum: Simili compendio pingitur littera υ in diphthongo ευ. Bast.

) Deminutiuum διφρίον, quo Timaeus etiam p. 233. vtitur, Lexicis accedat. Item hae voces: Διφρελάτης. Graecos hoc nomine vsos esse, docet nota Thomae Mag. improbantis p. 244. Διφρηλάτης, οὐ διφρελάτης. Δίφρευσις. Thomas l. c. Διφρεία, Ἀττικοί· δίφρευσις, κοινοί. Διφρηλατεῖν. Euripides Rhes. v. 783. Musgr. ἵππους γὰρ, ἃς ἔθρεψα κἀδιφρηλάτουν. Theodectes in Grotii Excerpt. p. 447. Ἧς ἀγχιτέρμων ἥλιος διφρηλατῶν. Διφρήλατος. Euripides Rhesi Prologo ap. Valckenar. Diatr. p. 89. et in edit. Musgrau. p. 240. Νῦν εὐσέληνον φέγγος ἢ διφρήλατος —. Δίφριος. Epigramma adesp. CCCLXXXIX. v. 6. εἵλκυσε Πριαμίδην δίφρια συρόμενον. Hinc ἐπιδίφριος, quod Lexica habent. Schaef.

Pag. 778. v. 20. Post verba: vide quae supra in syllaba $\overline{ου}$ dixi, adde: et p. 738. v. 26. Bast.

Pag. 782. v. 24. impositus esset syllaba $\overline{ει}$. Corrig. impositus esset syllabae $\overline{ει}$. Bast.

Pag. 783. v. vlt. Schol. Ven. A. ad Iliad. Θ, 221. ὁ μὲν Ἀπολλόδωρος, ὅτι ἠπειλήσας εἶχεν ἐν τῇ χειρὶ (τὸ φάρος) κ. τ. λ. Codex dat $\overset{ε}{π}$ειλήσας, i. e. περιειλήσας, vt corrigendum est. Villoisonus $\overset{ε}{π}$ perperam habuit pro $\overline{επ}$, insuperque $\bar{ε}$ corrupit in $\bar{η}$. Bast.

Pag. 784.)* Huc refer etiam compendium $\overset{τ}{ου}$ (i. e. οὕτως), pro quo interdum τοῦ legerunt. Sylburgius ad Etymolog. M. p. 736, 9.: „οὕτω pro „vulgato τοῦ reposui ex Harpocratione et Suida.“ Hanc confusionem in Etymologicis MSS. saepissime deprehendi. Bast.

Pag. 789. v. 5. Sic in Clement. Alexandr. Paedag. l. II. p. 188. nonnulli Codices pro πεποιημένων dant περιποιημένων, quod debetur errori male legentis scripturam genuinam. Maussacus ad Harpocrat. p. 290.: „Περιφοριῶσθαι nos restituimus „pro πεφοριῶσθαι, quamuis non possim videre, „cur potius dicere debeamus περιφοριῶσθαι quam „πεφοριῶσθαι, cum recte dicatur πεφοριvῶσθαι, et „hanc lectionem confirment omnes manu exarati, „et ipse Suidas.“ Περιφοριῶσθαι falsum est, ac debetur errori perperam legentis compendium tachygraphicum, vt qui $\overset{ε}{π}$ (i. e. $\overline{πε}$) haberet pro $\overline{περι}$. In Cod. Vatic. 375. recte legitur πεφοριῶσθαι, idemque habent Etymolog. M. et Lex. rhet. SG. MS., hoc solo discrimine, quod μεγαλογραφοῦσι πεφωριῶσθαι. Bast.

Pag. 793. v. 2. His monstris adnumerem etiam ἀντισχετλιαςικὸς s. ἀντισχέτλιος, quod in

*) Verus huius paginae numerus (784) corruptus a typotheta in 782. Bast.

aliquot Etymologicorum Parisinorum v. *βάλε* legi. Locus in edito Etymologico sic scriptus est: *Ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ἄγε προστακτικοῦ ῥήματος μετατίθεται καὶ γίνεται ἐπίῤῥημα παρακελεύσεως* (Cod. 2654. *παρακελευστικὸν*) *ἄγε, οἷον, Ἄγε δή μοι ὦ μοῦσα, καὶ ἀπὸ τοῦ φέρε προστακτικοῦ ῥήματος* (Cod. 2654. addit *γίνεται ἐπίῤῥημα*) *φέρε· οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ ἔβαλον, ἔβαλες, ἔβαλε* (*οὗ τὸ προστακτικὸν βάλε*) *μετατιθέμενον γίνεται σχετλιαστικὸν ἐπίῤῥημα ἀντὶ τοῦ, φεῦ, οἷον Βάλε βάλε κῆρυξ φωνήν* (f. *κηρύλος εἴην*. Conf. Antigon. Caryst. cap. 27. ibique Interpr.). *τοῦτο πλεονασμῷ τοῦ α, ἀντὶ σχετλιαστικοῦ ὄντος ἐπιῤῥήματος, ὡς παρὰ τῷ Ποιητῇ, ἆ δειλὲ, γίνεται ἄβαλε. κ. τ. λ.* Neque *ἀντὶ σχετλιαστικοῦ*, neque *ἀντισχετλιαστικοῦ* quid significet, quisquam dicat. Cod. 2654. habet *καὶ ἀντισχετλι* (sic). Hoc *καὶ* ascisco, et *ἀντὶ* (*ἀν* with τ above) muto in *αυ* (with τ above), i. e. *αὐτοῦ*. Itaque lego *καὶ αὐτοῦ σχετλιαστικοῦ*. Haec quidem emendatio obscuri illius *ἀντὶ* mihi satis probabilis videtur. Ammonius p. 62. Valck. *εὐθὺ δὲ τοῦ γυμνασίου αὐτῶν, κατ' εὐθεῖαν τοῦ γυμνασίου*. Valckenarius *αὐτῶν* verissime mutat in *ἀντὶ τοῦ*. Scilicet librarius pro *αν* (with τ above), quod tam *ἀντὶ τοῦ* quam *ἀντὶ* significare potest, legerat *αυ* (with τ above), idque expleuerat sic: *αὐτῶν*. Bast.

Ibid. v. 4. ab extr. supprimit. Corrig. per compendium scribit. Bast.

Pag. 795. v. 22. Ante *etc.* insere: *ἐνεκείνῳ* pro *ἐν ἐκείνῳ*. Ita Cod. Ven. A. ad Iliad. *Θ*, 135. Hoc Villoisonus, aliud agens, corrupit in *ἐνεκειμένῳ*. Bast.

Pag. 799. v. 16. Post *ibid. p. 20.* accedant haec: Exemplis ibi allatis adde Lex. SGerm. rhetor. soph. *Οὔρους* (scrib. *οὐροὺς*) *ὀξυτόνως, τὰ νεώρια καὶ τὰ περιορίσμ* (with α above) *τῶν νεῶν*. vbi secunda manus iuxta superscriptum *α* posuit *τ*, i. e. *τα*. Substantiuum *περιόρισμα*, quod, vt totum hunc articulum, etiam Suidas habet, in Lexicis nostris frustra quaeras. Bast.

Pag. 804. v. 14. Tale δη$\overset{\text{ο}}{\text{λ}}$ reperias e. c. in Scholiis Homericis ad Il. *Θ*, 94. vbi Villoisonus sic legit: ἤτοι γὰρ ὡς δηλον, ἐν πλήθει φεύγεις, οἶον μετὰ ταραχῆς κ. τ. λ. Sed quid, quaeso, δῆλον h. l. significat? Hoc quoque exemplum documento est, Villoisonum in transscribendis Codicibus saepissime solorum operâ digitorum vsum esse, neque, quid transscriberet, cogitasse. Cum Scholiastes voces Homericas κακὸς ὧς interpretetur, nemo non intelligit, scripsisse eum ὡς δειλὸς, quod restituendum esse, etiam Cod. B. satis indicat. BAST.

Pag. 805. v. 7. Schol. Thucydid. (Vol. VI. p. 248. Bip.) Ἀποροῦσί τινες ψυχρὰν ἀπορίαν, διά του (sic) Θουκυδίδης ἔχων τὸ ὄνομα ἀπὸ τῆς ϑ̄, ὀκτὼ συνεγράψατο ἱστορίας, ὁ δὲ Ἡρόδοτος ἔχων ἀπὸ τοῦ η̄ κ. τ. λ. Διά του debetur errori perperam explentis compendium δι$\overset{\text{τ}}{\text{α}}$, quod h. l. valet διατί. Eadem, vt puto, origo est illius ἀπὸ τῆς ϑ̄, pro quo legendum ἀπὸ τοῦ ϑ̄, quod ipsum dat Codex Paris. 1743. Ad τοῦ, vt satis constat, subaudiendum est γράμματος s. στοιχείου: ad τῆς, nisi fallor, subaudi oporteret συλλαβῆς. Sed femininum, cuius ibi vsus est, vbi de diphthongis agitur, de simplicibus elementis nullus, quod sciam, Grammaticorum posuit. BAST.

Pag. 806. v. 16. Fieri tamen potuit, vt in voce εἰκόνες sola syllaba ες̄ compendiose scripta esset, signoque eius in ipsam lineam immisso pro ea legeretur αι̅. Conf. p. 764. v. 10. sq. BAST.

Pag. 807. Ἐνεργητικός. Etymolog. M. p. 54, 7. sqq. Ἀκρωτηριάζω . . . . . Δημοσθένης, ἠκρωτηριασμένοι, τὸ λελυμασμένοι, ἀντὶ τοῦ ἐνωτικῶς ἠκρωτηριασμένοι. Ἐνωτικῶς, etsi bene graecum, hoc in loco caret sensu. Sylburgius: „Haud scio an „voluerit auctor ἐνωτικῶς, pro *in auribus*, vt „v. 7.“ (vbi legas τὰ ἄκρα τῶν ὤτων ἀπέτεμνον.) A vero vir optimus, opinor, maxime aberrat, cum ἐνωτικῶς ne graecum quidem videatur. In Codice

κότες
2654. reperi ἑνωτικῶς ἠκρωτηριασμένοι. Iam cum participium ἠκρωτηριασμένοι in Demosthenis loco, quem Etymologus hic spectat, Vol. I. p. 324, 22. (ἠκρωτηριασμένοι τὰς ἑαυτῶν ἕκαστοι πατρίδας) habeat vim actiuam: in illo ἑνωτικῶς agnoscere mihi videor errorem scribae perperam explentis compendiose scriptum adiectiuum ἐνεργητικός. Scilicet corrigendum esse puto ἀντὶ τοῦ ἐνεργητικοῦ ἠκρωτηριακότες. Ac vere me correxisse, docet Harpocration, ab Etymologo M. alibi etiam exscriptus, qui v. ἠκρωτηριασμένοι ad finem haec habet: τὸ μέντοι ἠκρωτηριασμένοι ἀντὶ τοῦ ἐνεργητικοῦ κεῖται τοῦ ἠκρωτηριακότες. BAST.
Conf. Suidam T. II. p. 51. SCHAEF.

Pag. 808. v. vlt. Schol. Ven. ad Iliad. *Z*, 398. ἡ γὰρ γυνὴ ἔχετο (sic Villoisonus), ὁ δὲ ἀνὴρ ἔχει.
τ
Cod. MS. ἔχε, id est ἔχεται. BAST.

*Pag. 809. not. *).* Voces ἐπὶ et ἐστὶ facillime commutantur e. c. in scriptura Codicis Paris. 573. (quo continentur Scholia Basilii in Gregorium Nazianzenum), vbi σ̄τ̄ sic pictum est, vt inferiori parti litterae Tau adhaereat vncinulus sursum porrectus, cui vncinulo si addideris lineolam copulatiuam, habebis tale ϖ̄, cuius pars posterior nonnihil infra lineam demittatur. BAST.

Pag. 813. v. 2. Schol. Ven. A. ad Iliad. *E*, 325. δεδήλωται ἡμῖν ἐν τῇ ἄλφα *) ἐντελῶς, ὁπότε διελαμβάνομεν περὶ τοῦ, ἀλλ' ὅδ' ἀνὴρ ἔθεται (sic Villoisonus) περὶ πάντων. scil. v. 287. Pro voce nihili ἔθεται Cod. MS. dat ἔθε, Lambda superscripto, et quidem ita picto, vt in v. ἐτέλει tab. VII. num. 11. Legendum igitur ἐθέλει. BAST.

Ibid. v. 12. Idem valet de aliis nominibus propriis, e. c. Ἀριστοφ^α (lineâ transuerse ductâ per caudam litterae φ), i. e. Ἀριστοφάνης. Solus enim ver-

*) Subaudi ῥαψῳδίᾳ, et adde hanc ellipsin Catalogo Bosiano. SCHAEF.

borum contextus docet, qui casus intelligendus sit. Schol. Ven. ad Iliad. *E*, 289. *οὐ γὰρ, φησὶν (Ἀρίσταρχος), σύνθετον δεῖ νοεῖν τὸν σχηματισμὸν, ἀλλὰ κατὰ ἁπλῆν ἔννοιαν . . . . ὁμοίως δὲ καὶ Ἀριστοφάνει ὁ Τρόφων. εἰ δὲ ἀρέσκει ὁ σχηματισμὸς σύνθετος εἶναι κ. τ. λ.* Sic Villoisonus pessime edidit. Codex habet: *ἀριστοφ^{α}* (cum lineâ illâ transversâ) *τρόφωνει δὲ ἀρ.* Itaque sic lege et interpunge: *ὁμοίως δὲ καὶ Ἀριστοφάνης. Τρύφωνι δὲ ἀρέσκει κ. τ. λ.* BAST.

Ibid. v. paenult. Schol. Platon. p. 71. Ruhnk. *Σημαίνηται* (corr. *σημείωσαι*. Conf. *Gregor.* p. 216.), *ὅτι χρηστέον τοῖς ποιητικοῖς οὐ κατὰ τὴν τῆς λέξεως ἀκριβολογίαν* (Cod. Paris. 1807. *ἀκρίβειαν*), *ἀλλα μετὰ τοῦ παρῳδεῖν αὐτὰ ἐπὶ τὸ πεζοφανέστερον.* BAST.

Pag. 815. extr. In Xenophontis Oeconom. III. 13., deletâ particulâ *ἢ* post *μάλιστα*, quam sequens copula videtur peperisse, scribam: *Ἔγημας δὲ αὐτὴν παῖδα νέαν μάλιστα καὶ ὡς ἠδύνατο ἐλάχιστα ἑωρακυῖαν καὶ ἀκηκουῖαν;* Nullus hîc locus disiunctiuo *ἤ*. SCHAEF.

Pag. 820. v. 29. ηατήγορος. Corr. *κατήγορος.* BAST.

Pag. 821. v. paenult. Sic in Strabonis Codicibus confunduntur *κλίμακος* et *κλίματος*. V. Tzschuckium T. VI. p. 496. SCHAEF.

Pag. 823. v. 8. Xenophontis Memorabilia dicuntur *Ὑπομνήματα* etiam in Codice Parisino, quem Gailus excussit. V. *Oeuvres complètes de Xénophon* Tom. VII. p. 501. SCHAEF.

Ibid. v. 20. Praeterea vocis *ὑπόμνημα* peculiare est compendium, quod Montefalconii Palaeographia p. 345. col. 1. v. 24. repraesentat. Hoc signum tachygraphicum a lectoribus imperitis aut parum attentis facile haberi potest pro compendio vocis *ποίημα*. Atque haec mihi videtur ratio commutationis ambarum vocum in Grammaticorum libris manu scriptis. Schol. Ven. A. ad Iliad. *I* (IX), 453. *ταῦτα ἱστορεῖ Ἁρποκρατίων ὁ Δίου διδάσκαλος, ἐν ποιήματι τῆς.* Ita Villoisoni textus. Codex dat

ἐν ποιήματι τῆς ῑ, quod mutauerim in *ἐν ὑπομνή-ματι τῆς ῑ* (scil. *ῥαψῳδίας*). Laetus video, in idem incidisse praestantissimum Heynium ad Iliad. l. c. Sic enim Vir Summus: „Apparet esse hunc Vale-„rium Harpocrationem grammaticum, Diui Veri „Imp. praeceptorem. At quale hoc eius scriptum „fuerit, cum eius nulla alia mentio sit, non expu-„to: forte leg. *ἐν ὑπομνήματι τῆς Ἰλιάδος*.“ Bast.

Pag. 825. v. 3. Duplicem grauem in Codicibus item aliae voces sibi impositum habent, e. c. *ναὶ, ἂν, ἐπεὶ* etc. Bast.

Ibid. v. 19. Schol. Ven. ad Iliad. *Z*, 146. *ἡ δι-πλῆ, ὅτι δύο μεν λογοι* (sic) *τὸ τοιη δὲ, τοίη καὶ δέ· διὸ οὐ περισπαστέον τὸ τοίη δέ.* Voces *μεν λο-γοι*, quas editio habet, errori debentur Villoisoni compendia perperam legentis. Codex enim habet *μ^ε λ^ο/*, i. e. *μέρη λόγου*, quomodo corrigendum. Eadem Scholia ad Iliad. *Θ*, 276. *τὸ Ἀμοπάονα ἐν ἑνι μεν λογῳ ἀναγνωστέον.* Codex habet *ἐνενὶ μ^ε/ λόγ^υ*, i. e. *ἐν ἑνὶ μέρει λόγου.* Bast.

Pag. 827. v. 23. De compendio pluralis *ὀνόματα* citare poteram etiam Montefalconii Palaeograph. p. 353. col. 1. v. 1. vbi voces „fol. 7. verso, *τὰ ὀνόματα τῶν ῑ ῥητόρων*“ aeri incisae sunt. Sed chalcographus rem ibi pessime gessit. Nam pro *T* in articulo *τὰ* positum est *Γ*, et pro *A*, *Λ*; litterae superscriptae $\overline{NN}$ in *ὀνόματα* a duplici $\overline{OO}$ nimio distant interuallo; pro *ΤΩΝ* legitur *ΥΩ*; denique in voce *ῥη-τόρων* quae Eta superscripta sunt, similiora sunt latinis *h*, quam graecis Eta. Non minus laborat vitiis paene tota *Tabula Notarum Rhetoricarum*, quam Montefalconius l. c. e Codice Regio 3514. (nunc 3032.) publici iuris fecit: vt plurimum fallatur, qui rhetoricorum scientiam signorum inde hauriri posse putet. Adde quod explicatio, quam vir doctus addidit, non pauca continet falsissima. Fortasse alia occasione Tabulam illam eamque quae proxime sequitur, denuo aeri incidendas curabo.

corrigamque quicquid Montefalconius perperam legit. BAST.

Pag. 830. v. 18. ὀνθρώπων. Corr. ἀνθρώπων. BAST.

Pag. 834. v. 26. Eodem compendio scribitur adiectiuum πολεμικός. Ideo passim confusa sunt πολεμικὸς et πολιτικός. Dionysius Halicarn. Antiquit. Rom. IV. c. 45. ἐδόκει δὲ τὰ πολιτικὰ συνετὸς ἐν ὀλίγοις εἶναι. Al. perperam τὰ πολεμικὰ, nam sequitur καὶ πολέμους *) στρατηγεῖν ἱκανός. Athenaeus T. V. p. 273. ἐκαυχήσατο τὸ **) δύνασθαι μετέχειν των πολιτικῶν ἀγώνων. Imo lege πολεμικῶν. Sic Diodorus Sic. IV. c. 16. διὰ τὴν ἐν τοῖς πολεμικοῖς ἀγῶσιν ἀνδραγαθίαν. vbi v. Wesseling. Similiter Pausanias X. c. 21. 3. καὶ τότε ἐς ἀγῶνα ἐλθὼν πολέμου πρῶτον. Xenophon Cyrop. I. 5. 12. κάλλιστον δὲ πάντων καὶ πολιτικώτατον κτῆμα εἰς τὰς ψυχὰς συγκεκόμισθε. Al. πολεμικώτατον, quod mihi quidem non praeferendum videtur. Conf. Athen. l. c. οἱ παλαιοὶ τὴν ἀνδρείαν ὑπελάμβανον εἶναι μεγίστην τῶν πολιτικῶν ἀρετῶν. Add. Doruill. ad Charit. p. 703. SCHAEF.

Pag. 837. v. paenult. Conf. etiam Berglerus ad Alciphron. l. III. ep. 71. vbi haec notat: „Vulgata „πρὸς τὰς, potius παρὰ τάς· saepe enim in MSS. „antiquioribus non animaduertitur differentia inter „πρὸς et παρὰ ab imperitioribus." BAST.

Pag. 839. v. 24. Iu. Corr. In. BAST.

---

*) Reiskius p. 1272. b.: „πολέμους (in accusat. plur.) „dedi de meo, pro vulgari πολέμου (in genit. sing.) il- „lud graecum est, hoc minus." Sed eodem modo Dionysius III. c. 37. καὶ νομίσαντες δι' ἀνανδρίαν οὐχ ἱκανὸν εἶναι πολέμου στρατηγεῖν. vbi vir egregius non offendit. Cum articulo ibid. c. 22. ὡς κακῶς ἐστρατηγηκὼς τοῦ πολέμου. vbi tamen Codex Vaticanus dat accusativum, τὸν πόλεμον. Hoc quidem apparet, illis in locis ς facillime elidi potuisse. SCHAEF.

**) Nota hanc verbi καυχᾶσθαι constructionem, cuius exempla hucusque tantummodo in Hellenistica Graecitate reperi. Nisi forte in Athenaeo corrigendum τῷ. SCHAEF.

Pag. 850. *v.* 13. Litteris, etsi non indicantibus numeros, librarii tamen superimponere solent lineolam, e. c. scribentes τὸ $\bar{α}$, τὸ $\bar{β}$, pro τὸ ἄλφα, τὸ βῆτα. Schol. Ven. ad Iliad. *E*, 203. ἄδδην] Νικίας διὰ δύο $\overline{δαδ}$ γράφει. Sic scriba Venet. perperam pro διὰ δύο $\overline{δδ}$, videlicet lineolam duplici Delta superimpositam habens pro nota tachygraphica litterae Alpha. Ibidem Villoisonus dedit: τὸ γὰρ πρὸς τοῦ (Cod. προτοῦ, i. e. πρὸ τοῦ, quod restituendum) $\bar{δ}$ δεκτικὸν μὲν ψιλοῦται, ὡς τὸ ἀδολέσχης, ἀδρανής, μὴ οὕτως δὲ ἔχον δασύνεται· ἅδε δ' Ἕκτορι (Iliad. *M*, 80.)· ἅδός τέ μιν ἵκετο θυμόν (Iliad. *A*, 88.). Cod. A. addit quae Villoisonus omittere non debebat: Ἄδωνις, καὶ τοῦτο γὰρ παρὰ τὸ ἥδω. μάχεται τὸ ἀδράφαξυς, δεκτικὸν ἔχον τὸ ἄλφα καὶ δασυνόμενον. Obiter nota phrasin Grammaticorum, ἄλφα δεκτικόν. Bast.

Pag. 851. *v.* 1. Quemadmodum $\bar{β}$, $\bar{γ}$, $\bar{δ}$ etc. significare possunt tam δύο, τρεῖς, τέσσαρες etc., quam δεύτερος, τρίτος, τέταρτος etc., sic $\bar{α}$ valere potest tam εἷς, quam πρῶτος. Schol. Thucydid. (Vol. VI. p. 248. Bip.) ἡ ἀληθεστέρα λύσις τοιαύτη, ὅτι ὁ Θουκυδίδης οὐ διεῖλεν εἰς ἱστορίας, ἀλλὰ $\bar{α}$ συνεγράψατο. καὶ δῆλον ἐκ τῆς διαφωνίας τῶν κριτικῶν. οἱ μὲν γὰρ διεῖλον εἰς ὀκτὼ, οἱ δὲ εἰς $\overline{ιγ}$ κ. τ. λ. Dukerus ad h. l.: „Quid in his verbis, ἀλλὰ $\bar{α}$ συνεγράψατο, sit $\bar{α}$, non scio; sed sensus est idem, ac si „dixisset ἀδιαιρέτως." Fugiebat virum doctissimum, $\bar{α}$ dici etiam de *uno* (εἷς, μία, ἕν). Atque series orationis docet, $\bar{α}$ h. l. legendum esse μίαν, quam vocem plene scriptam legas in Codice Paris. Thucydidis Num. 1743. fol. 133. verso. Bast.

Pag. 855. *v.* 5. *ab extr.* Locus Antonini Liberalis, de quo p. 166. Epistolae Criticae agitur, in plerisque editionibus sic scriptus est: Ἡρακλῆς.... συνεπήγετο μεθ' αὐτοῦ καὶ Ὕλαν, παῖδα μὲν Κήϋκος, ἐκτόπως νέον δὲ καὶ καλόν. Codex MS. pro ἐκτόπως dat ἰτυποσ (sic). Hoc ἰτυποσ Xylander in

textum asciuit, positâ in margine coniecturâ ἀτόπως. Munckerus edidit ἐκτόπως, adscriptâ hac notâ: „Ita rescripsi pro ἰτυποσ᾽, *voce nihili.* Nisi „operae dormitarunt, mirari conuenit doct. Xy„landrum, cur ἀτόπως potius quam ἐκτόπως, cum „istud *toties* in hoc libello legisset, margini appin„gendum curauerit." In *Gallica* editione Epistolae probaueram Munckeri rationem barbarum illud ἰτυποσ᾽ in ἐκτόπως mutantis, quanquam praemiseram haec: „*Je ne sais si les traits que l'on voit sur l'* „*ῑ et après le σ̄, ne sont pas plutôt de ces petits* „*crochets par lesquels le copiste indique, qu'il* „*faut retrancher ce qu'ils renferment.*" Postmodo cum Codicem rursus inspexissem, auctâ interim rerum palaeographicarum scientiâ, plane intellexi vim et significationem illorum vncinorum. Itaque in altera Epistolae editione, repudiatâ Munckeri opinione, vocem ιτυποσ, vt perperam scriptam et ab ipso librario per vncinos illos damnatam, e textu expellendam censui. „Lineolae (sic Wiedebur„gius), quas supra litteram ῑ et post σ̄ scriptas vi„demus, *signa sunt, quibus librarius indicat,* „*reiicienda esse, quae intercludunt.*" Idem forte placuerat Censori Gallicae editionis, *Az* (*Jen. Allgem. Liter. Zeitung* 1807. Num. 287.), repudianti ἐκτόπως ad suumque arbitrium delenti ἰτυποσ᾽. Quod si idem ille *Az* (certe homo eâdem indutus personâ) in alterius Censura editionis (*Jen. Allgem. Liter. Zeitung* 1810. Num. 125.) sic loquitur: „*Dass* ἰτυ„ποσ᾽ *richtig gedeutet sey*, (scilicet mutatum in „ἐκτόπως) *kann Rec. dem Verfasser noch immer* „*nicht glauben*"; additque haec: „*es werde alles,* „*was er* (*Az*) *in der ersten Ausgabe gemissbilligt,* „*die angeführte Stelle ausgenommen, in* „*der zweyten gar nicht, oder berichtigt gefun-* „*den*": facile apparet, alterum hunc *Az* me aut non intellexisse, aut noluisse intelligere, quodque obiter addideram, vt quadamtenus tuerer Munckeri coniecturam (non longe quaesitam illam, neque tamen veram) perperam sic interpretatum esse, ac si ego etiam ἐκτόπως scribendum censerem. Imo

de barbaro *ἰτυποσ᾽* eadem mihi, quae priori *Ax,* sententia sedet. Iterum dico, delendam esse hanc vocem, non tamen auctore illo, aut quod illi sic placuit, (nihil enim rationis praeter nudum hoc, *Αὐτὸς ἔφη*, in Censura reperias,) sed quia ipse Codex indicium habet, *ιτυποσ* male scriptum adeoque plane delendum esse. Hoc indicium primus Antonini editor non intellexit. Qui si vim duorum vncinorum cognitam habuisset, perperam scriptum *ιτυποσ*, cui in futuris Antonini editionibus locus non dabitur, sine vlla cunctatione deleturus erat. Tales autem vncinos *signa* esse *reprobationis*, alii etiam libri manu scripti docent, neque mea solius coniectura est. Consulat lector, quod nunc ipsum ad me adfertur, egregium Programma acutissimi doctissimique Hugii *de antiquitate Codicis Vaticani* (Num. 1209. V. et N. T.), Friburgi Brisgouiae, 1810. vbi p. 10. sq. haec legas: „Alia loca habent „signum reprobationis a prima manu adiectum; „hoc quoad litteras, aut vocem non nisi vnicam, „consistit *in punctis vertici litterarum impositis*, „quae in Herculanensibus chartis eadem significa„tione adhibentur.“ (In nota adiuncta Hugius monet, Winkelmannum significationem horum punctorum in Philodemo Herculanensi ignorasse. Itaque Winkelmannum puncta perinde fefellerunt, vt Xylandrum vncini in loco Antonini citato.) „En e „nostro codice exempla, Io. XVII, 15. *ΠΟΝΗ*„*ΡΟΥṄḢṖȮẎ* etc. Totas autem sententias *vncis* „*inclusit*,“ (Scriba Codicis Palat. 398. ita solet in singulis vocibus, sed in duabus pluribusue vtitur duobus punctis, v. *Epist.* p. 28.) „quemadmodum „Matth. XXVI, 56. 57. *ΕΦΥΓΟΝΟΙΔΕΚΡΑΤΗ*„*CΑΝΤΕCΕΦΥΓΟΝΟΙΔΕΚΡΑΤΗCΑΝΤΕCΤΟΝ* „*ΙΗCΟΥΝ* . .; aut Matth. XXI, 4. *ʽΠΛΕΡΩΘΗ* „*ΤΟΡΗΘΕΝΔΙΑΤΟΥʼΠΛΕΡΩΘΗΤΟΡΗΘΕΝΔΙ*„*ΑΤΟΥ;* et Rom. IV, 4. vbi secunda vice scripta „sunt, *ʽΜΙCΘΟCΟΥΛΟΓΙΖΕΤΑΙΚΑΤΑΧΑΡΙΝ* „*ΑΛΛΑΚΑΤΑΟΦΙΛΗΜΑʼ*.“ Bast.

Pag. 859. v. 12. In Xenophont. Cyrop. init. Aldinae scriptura *πάντι* eodem errore, vt arbitror, nata est e *πάνυ τι,* quod vnice probandum. V. Hem-

sterhus. ad Lucian. T. I. p. 477. In Platonis Lyside p. 6. Heind. legam *οὐ πάνυ τι δεινά ἐστιν.* Idem Phaedon. init. *οὐδεὶς πάνυ τι.* SCHAEF.

Ibid. v. 21. Scriptura illa *ἀ-φ' ἑσπέρας* et *με-θ' ἡμέραν* in memoriam mihi reuocat Homer. Il. *Θ,* 206. vbi vulgares poëtae editiones, etiam Heyniana, extremo versu habent *Ζῆν',* sequentem versum incipientes voce *Αὐτοῦ.* Sed, auctoribus Grammaticis veteribus, v. 206. necessario scribendum *Ζῆ-* (in Codice quidem Ven. A., vbi extremi versus carent signis diacriticis, quibus nunc vtimur, nominaque propria scribuntur litteris minusculis, legas *ζῆ*) et v. 207. *Ν' αὐτοῦ.* Sic etiam Wolfius scripsit. Schol. Cod. Ven. B. ad hunc locum: *Τὸ πρὸ τῆς ἀποστρόφου σύμφωνον τῷ ἐπιφερομένῳ συνάπτεται φωνήεντι.* In Scholiis Codicis A. Villoisonus *Ν* perperam habuit pro *Η.* Conf. p. 715. Scribendum enim est: *μετενήνεκται τὸ Ν* (non *τὸ Η*) *εἰς τὸν ἑξῆς στίχον.* Porro: *μεταξὺ μιᾶς συλλαβῆς τῆς ναυ* (scilic. *ν' αὖ*), non *να.* BAST.

INDEX

SCRIPTORVM CITATORVM

A GREGORIO CORINTHIO

CETERISQVE GRAMMATICIS, QVORVM LIBELLI HOC SYNTAGMATE CONTINENTVR.

INDEX

SCRIPTORVM IN NOTIS

ET IN COMMENTATIONE PALAEOGRAPHICA VEL ILLVSTRATORVM VEL EMENDATORVM.

A.

I.

L.

Q.

R.

S.

T.

V.

X.

Z.

INDEX
GRAECITATIS.

Voces asterisco notatae in Lexicis non leguntur.

A.

B.

*) Clarissimus et de litteris nostris egregie meritus ac merens De Furia, fortasse monitus ab amico Parisino, errorem correxit in Corrigendis, quae accesserunt Lipsiensi editioni Fabularum Aesopicarum, p. 163. SCHAEF.

---

*) Recte, opinor, p. 4. scripsi: „Et sic, vt satis constat, Latini scriptores „verbo *habere* vtuntur." Cicero de Legib. II. c. 26, 65. *habet enim luctum concursus hominum*. Nuperus editor ad h. l.: „*Habet* i. e. efficit, excitat, parit, „ratione ex Graecis imitata, *ἔχει ταῦτα λύπην, ὀργὴν, φόβον* etc." In talibus quemadmodum simplex *habere* refertur ad compositum *praebere* (h. e. *praehibere*), pariter simplex *ἔχειν* refertur ad compositum *παρέχειν*. Neque enim praepositio adiuncta significationem simplicis plane immutat, sed tantummodo, vt vulgo dicimus, modificatur, siue quae fuit *γενικὴ* facit *εἰδικήν*. Millies autem dici *γενικῶς*, quae, ratione *λογικωτέρα, εἰδικῶς* dicenda erant, quis ignorat? De simplicium quidem verborum vsu pro compositis etiam veteres magistri sic praeceperunt: tantum abest, vt commentum sit interpretum recentiorum. Apollonius Dyscolus de Synt. I. p. 11. med. *ἀλλὰ καὶ λέξεως· ἡνίκα ἀπαιτεῖ τὸ* [perperam solicitatum a Fr. Porto], *ἀλλ' ὑμεῖς ἔρχεσθε, τὴν ἀπὸ πρόθεσιν· καὶ τὸ, πικρὰς ὠδῖνας ἔχουσαι· ἡ γὰρ αὐτοτέλεια τοῦ λόγου ὡς στοιχεῖον ἐζήτησε τὴν παρὰ πρόθεσιν*. Vides, iam Apollonium *ἔχειν* pro *παρέχειν* dictum habuisse. Xenophon Oecon. VI. 9. *εἰδικῶς*: *Αὕτη γὰρ ἡ ἐργασία — ἐδόκει — ταῖς ψυχαῖς ἥκιστα ἀσχολίαν παρέχειν φίλων τε καὶ πόλεων συνεπιμελεῖσθαι*. Eodem sensu, sed *γενικῶς*, IV. 3.: *Καὶ ἀσχολίας δὲ μάλιστα ἔχουσι καὶ φίλων καὶ πόλεως συνεπιμελεῖσθαι αἱ βαναυσικαὶ καλούμεναι*. Ibidem §. 5. *τέταχε τῷ ἄρχοντι*, pro quo in sequente sectione, quam editores debebant ordiri a verbis *Καὶ τὴν μὲν τροφὴν κ. τ. λ.*, *ὁ ἄρχων ᾧ τοῦτο προστέτακται*. [In iis quae statim sequuntur, nec *συνάγων* positum est, quod Zeunio placet, pro *συνάγει*, nec copulam post *καλεῖται* cum Schneidero deleri oportet. *καὶ πάντας ἅμα συνάγων* iunge superioribus, *ἐξέτασιν ποιεῖται*, et verte: *idque omnes simul congregans*. *καὶ* enim hic valet *καὶ ταῦτα, et quidem, idque*. Homerus Il. XI. v. 257. *κα-*

σίγνητον καὶ ὄπατρον. XII. v. 371. *κασίγνητος καὶ ὄπατρος.* Ipse Xenophon Hier. XI, 12. *προμάχους καὶ προθύμους.* Demosthenes T. I. p. 245. *φορὰν προδοτῶν — συνέβη γενέσθαι, καὶ τοσαύτην.* Add. Not. in Longi Pastor. p. 351. Reuertor ad illa Xenophontis. Ibi phrasin, *ἔνθα δὴ ὁ σύλλογος καλεῖται,* perperam intellexerunt Interpretes, *καλεῖν τὸν σύλλογον* vertentes *indicere conuentum.* Nec rectius Schneiderus: „*ὁ σύλλογος καλεῖται.* Inusitatum videtur verbum in hac re." Imo satis vsitatum est, sed petitum ex interiore Graecitate. Verte: *vbi est qui σύλλογος (κατ' ἐξοχὴν* apud Graecos) *dicitur.* Plane sic Xenophon Histor. Gr. V, 1, 10. *ἔνθα ἡ Τριπυργία καλεῖται, vbi est quae Τριπυργία dicitur.* Plato Phaedon. c. 57. in. Fischer. *οὐχ ὑπὲρ τοῦ χρόνου τούτου μόνον, ἐν ᾧ καλοῦμεν τὸ ζῆν, in quo est quod vitam dicimus.* V. Wyttenbachius ad h. l. p. 285. qui huius locutionis tot sibi exempla ad manum esse dicit, vt fere iusto libello sufficiant. Denique moneo, §. 7. scribendum videri: *οὓς δ' ἂν εὕρῃ τῶν ἀρχόντων ἢ καταμελοῦντας τῶν φρουρῶν, ἢ κατακερδαίνοντας.* Vulgo *τῶν φρουράρχων,* quod quî defendi possit, non intelligo, siquidem Xenophon *τῶν ἀρχόντων* numero etiam *τοὺς φρουράρχους* complectitur. Ceterum H. Stephanus, quem vulgata scriptura non videtur offendisse, genitiuum illum refert etiam ad *κατακερδαίνοντας*: recte, opinor. v. Ind. Thes. c. 1152. E. Certe falluntur, qui *κατακερδαίνω* simpliciter vertunt *quaestum facio.*] Sappho Epigr. III. v. 4. *ἅλικες ἱμερτὰν κρατὸς ἔθεντο κόμαν. Εἰδικῶς, ἀπέθεντο.* Sophocles Oed. Col. v. 738. sq. *οὕνεχ' ἧκέ μοι γένει τὰ τοῦδε πενθεῖν πήματα πλεῖστον πόλεως.* Scholiastes *ἧκε* recte interpretatur *προσήκει.* Idem Philoct. v. 67. *λύπην πᾶσιν Ἀργείοις βαλεῖς.* l. e. *προσβαλεῖς, προσάψεις.* Idem Trachin. v. 195. *κρίνει παραστάς.* Bene Brunckius: „Id est, *ἀνακρίνει.* Simplex pro „composito." SCHAEF.

H.

Θ.

K.

M.

*) Plato Apolog. Socrat. p. 48. v. 8. Bip. καὶ ὅπερ λέγω μ ὴ θ ο ρ υ β ῆ τ ε, ὦ ἄνδρες. Ita etiam Fischerus edidit. Sed corrig. μ ὴ θ ο ρ υ β ε ῖ τ ε, vt p. 70. v. 14. μὴ θορυβεῖτε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι. BAST.
Non scripsisse Graecos μὴ θορυβῆτε vetandi significatione, facile credo ve-

teribus magistris; cur non scripserint, neque illi docuerunt, nec quisquam, quod meminerim, recentiorum. Sumamus enim, quod placet Hermanno, μὴ ποιῇς et μὴ ποιήσῃς esse locutiones ellipticas dicique proprie de metuentibus (*metuo ne facias, metuo ne facturus sis*). Si licuit posteriorem ponere pro formula vetandi μὴ ποίησον (*noli facere*), cur non licuit priorem pro formula vetandi μὴ ποίει (*desine facere*)? In huius λύσει ἀπορίας cardo rei vertitur. Schaef.

N.

*) Adde quod *ἰόκολπον* poëtam specialia consectantem multo magis decet, quam vagum illud *εὔκολπον.* Plane sic *'Ηὼς* dicitur *ῥοδοδάκτυλος*, non item *εὐδάκτυλος.* SCHAEF.

---

*) Non minus certum et constans discrimen obtinet in harum vsu particularum optatiuo iunctarum, prout hic modus aut vere optat, aut, comitem asciscens particulam ἄν, (quae vere εὐκτικὸν nunquam comitatur,) significat, aliquid futurum esse sub conditione, seu expressâ, seu tacitâ. In priori enim casu poni oportet μή; in posteriori οὐ. Conf. Meletem. Crit. I. p. 91. Alia, vt nunc ipsum video, placent eximio Philologo, cuius hanc legas notam in nuperrima Phaedonis Platonici editione p. 185.: „Pag. 28. [p. 307. Fisch. p. 76. Heind.] οὐδὲν μὲν „ἂν ἧττον ἀκούοιμι —. Pro μὲν ἂν legendum μέντ' ἂν ex Vindob. A, B, F: „i. e. μέντοι ἄν, *tamen*. Tum ἀκούοιμι germana vi Optatiui, i. e. optandi, ac„cipiendum: *nihilo tamen minus audire velim*. Iulianus Epist. VI, p. 376, B: „οὐδὲν οὕτως ἴδοιμι· *nil libentius videre velim*.“ Huic interpretationi quo minus assentiar, impedit et particula ἄν, iungenda illa verbo ἀκούοιμι, non coniunctioni μέντοι, quae sola per se significat *tamen*, et vero οὐδὲν, quod optatiuus φερώνυμος prorsus auersatur. In Iulianeo loco scribam οὐδὲν δ' ἂν —. δ' ἂν quam facile elidi potuerit per syllabam antecedentem, nemo non intelligat. Ceterum hic ipse locus arguit, integrum esse Platonicum, neque post ἧττον excidisse ἡδέως, quod ne acciderit, vereri se ait Heindorfius. SCHAEF.

Π.

P.

Σ.

T.

Υ.

Φ.

INDEX LATINVS.

A.

*) In priori Longi loco (p. 60, 8. Villois.) nunc vereor ne Brunckius egoque errauerimus. Articulus enim recte positus videtur, siquidem pastoribus mos ac fortasse necessitas fuit tantae fistulas magnitudinis aere vinciendi. Discas hoc e supplemento nuper reperto lacunae libri primi, vbi haec leguntur: *σύριγγα βουκολικὴν, καλάμους ἔχουσαν ἐννέα χαλκῷ δεδεμένους ἀντὶ κηροῦ.* Id, opinor, respiciens Sophista, quod lectores morem illum cognitum haberent, p. 60. argutâ breuitate scripsit: *καὶ ἵνα κεκήρωτο τῷ χαλκῷ, πεποίκιλτο.* Sic enim videtur interpungendum esse. *Κηροῦσθαι τῷ χαλκῷ* neminem facile offendat, qui exemplis didicerit, quid in talibus ferat Graecitas. Conf. Valcken. ad Euripid. Phoeniss. v. 28. et quae obiter adspersi ad L. Bos. Ellips. p. 115. quibus hîc accedat insignis locus Senecae huiusmodi catachreses excusantis de Benefic. V, 13.: *Quaedam, etiamsi vera non sint, propter similitudinem eodem vocabulo comprehensa sunt. Sic pyxidem et argenteam et auream dicimus.* Ceterum non dubito, Villoisonum l. c. *καὶ αὐλῶν μεγάλων* iure censuisse mutandum in *καλάμων μεγάλων.* Conf. Bastii Comment. Palaeogr. p. 705. 722. 723. Sed quod idem notauit ad v. *καὶ ἵνα κεκήρωτο:* „Ad oram C. R. III, vt et in Codice Florentino, *ὅτι*, pro *ἵνα*; „vbi forte legendum *ὅ, τι*": non assentior. *ὅτι* illud mutandum in *ὅθι* (conf. Luzac. Exercit. Academ. p. 74.), interpretamentum, vt videtur, genuinae scripturae, *ἵνα.* Atque alibi etiam libri fluctuantur inter *ἵνα* et *ὅθι.* V. Heyn. ad Homer. Il. T. V. p. 430. SCHAEF.

D.

H.

I.

K.

L.

Q.

R.

INDEX

GRAECO - BARBARVS.

INDICI SCRIPTORVM ALTERI INSERANTVR HAEC:

INDICI GRAECITATIS INSERANTVR HAEC:

$\overline{\alpha\vartheta}$ et $\overline{\sigma\vartheta}$ confusa. [Müllerus ad Lycophron. v. 929. p. 164. b.: „θύσθλοις. Sic Vit. 3. at Ciz. „et Vit. 1. θυάθλοις, quia in „MSS. saepe αϑ scribitur pro „ϑ. *Thryll.*" Add. Sebastian. ad h. l. SCHAEF.]

ἀκόλαστος. V. Koen. in praefat. p. XVIII.

ἀκούειν. De fut. v. infra v. καθῆσθαι.

*ἀνακαμπτικός. V. Ind. Graecit. s. $\overline{\iota\kappa o\varsigma}$.

$\overline{\alpha o}$ in $\overline{\alpha\upsilon}$. [Sic Λαυμέδων pro Λαομέδων. V. Sebastian. et Müller. ad Lycophron. v. 952. SCHAEF.]

$\overline{\alpha\upsilon}$ et $\overline{\alpha}$ confusa. [Vt in Euripidis l. c. πέπαται et πέπαυται, plane sic confunduntur πεπαμένος et πεπαυμένος in Lycophronis Cass. v. 457. V. Sebastian. ad h. l. p. 364. Porro, vt in Platonis Phaedone κατέκλασε et κατέκλαυσε (v. p. 914.), pariter confunduntur κλασθὲν et κλαυσθὲν ibid. v. 884. V. Sebastian. ad h. l. p. 367. Denique confunduntur ἄτην et αὐτὴν ibid. v. 318. V. Sebastian. ad h. l. p. 363. Add. etiam Ind. Latin. v. Brunckii notae. SCHAEF.]

αὐτός. — αὐτοῖς et αὖ τοῖς confusa. [E Platone T. V. p. 44. καὶ αὐτῶν ἐκείνων ὁ βασιλεύς citans Heindorfius ad Hipp. Mai. p. 129. nescio cur scripserit αὖ τῶν. SCHAEF.]

γενήτης. V. Koen. in praefat. p. XVI.

διασφάξ. [De accentu h. v. adde Müller. in not. ad Sebastiani Variet. Lection. in Lycophron. p. 58. a. SCHAEF.]

Εἰλείθυια, Εἰλήθυια, Εἰλίθυια. [Tzschuckius ad Strabon. T. VI. p. 602.: „Εἰλειθυίας restitui. Codd. ita hic variant: „Paris. in medio per simplex „iota effert, reliqui vulgarem „lectionem, per η, exhibent." SCHAEF.]

εἶναι et εἰδέναι confusa. [Strabo T. VI. p. 619. οὐκ εἰδέναι δὲ φασκόντων. Editor: „Moscou. εἰδέναι deprauat in εἶ„ναι." Plato Charm. p. 107. Heind. εἶναι εἰδέναι. Recte negat doctissimus Editor, *ferri posse istud εἰδέναι, quod originem traxisse pateat ex proximo εἶναι.* Scilicet, quod toties accidit, διττογραφία locum corrupit, ambabus lectionibus, et genuina et spuria, in textum illatis. SCHAEF.]

ἑστία. V. Koen. in praefat. p. XVII.

εὐκνημίς. V. Koen. in praefat. p. XIX.

ϑῦμα. V. Koen. in praefat. p. XIX.

$\overline{\iota}$ et $\overline{\lambda}$ confusa. — V. etiam Ind. Latin. v. Brunckii notae.

Ἰὰς et Ἰλιὰς confusa. V. Koen. in praefat. p. XVII.

ἵνα et ὄϑι confusa. V. Ind. Latin. v. Brunckii notae.

ἰνῶ. V. Koen. in praefat. p. XVII.

ἰόκολπος. — V. etiam Ind. Graecit. s. $\overline{o}$ et $\overline{\vartheta}$ confusa.

ἱστία. V. Koen. in praefat. p. XVII.

ἱστός. V. Koen. in praefat. p. XVII.

καϑῆσϑαι. [Quem huius verbi sensum Koenius locis in Indice citatis tetigit, eius exemplum reperias in Xenophontis

Oecon. VI, 7. Cito hunc locum, vt aduertam lectores ad ea quae sequuntur §. 10. *Συμπαροξύνειν δέ τι ἐδόκει ἡμῖν καὶ εἰς τὸ ἀλκίμους εἶναι ἡ γεωργία ἔξω τῶν ἐρυμάτων τὰ ἐπιτήδεια φύουσά τε καὶ τρέφουσα τοὺς ἐργαζομένους.* Weiskius: „Ordo e legibus „grammaticis debet esse *τά τ' „ἐπιτήδεια φύουσα καὶ* etc. „Sed particula *τε* etiam tolli „potest." Schneiderus: „Ma„lim *τε* cum Weiskio tollere, „vt inutile." Fefellit doctissimos duumuiros ratio constructionis, quae quominus pateret, obstitit, opinor, comma vulgo ante *ἔξω* positum. Etenim accusatiuus *τοὺς ἐργαζομένους* regitur, non a participio proximo *τρέφουσα*, sed ab infinitiuo satis remoto *συμπαροξύνειν*. Conf. V, 7. Verba autem interposita, *ἔξω τῶν ἐρυμάτων τὰ ἐπιτήδεια φύουσά τε καὶ τρέφουσα*, causam continent, cur *ἡ γεωργία συμπαροξύνει τοὺς ἐργαζομένους εἰς τὸ ἀλκίμους εἶναι.* Ceterum *τὰ ἐπιτήδεια*, quae *ἡ γεωργία φύει*, sunt *fruges*, quae *τρέφει*, *pecudes.* Supra V, 3. *ἔπειτα δὲ ὄψα πολλὰ τὰ μὲν φύει, τὰ δὲ τρέφει· καὶ γὰρ ἡ προβατευτικὴ τέχνη συνῆπται τῇ γεωργίᾳ.* Sequitur §. 11. in Schneideri quidem editione: *καὶ ταῦτά μοι δοκῶ ἡδέως ἑκάτερα ἀκούσειν σου.* Schneiderus: „— vulgatum *ἀκούειν* „corrigere non dubitaui." Sed vbinam, quaeso, vir egregius futurum *ἀκούσω* legit? Ego quidem non memini legere nisi formam mediam *ἀκούσομαι.* Valckenarius in Phalarideis p. XXII.: „*'Ακούσο„μαι· ἀκούσεσθαι* quorum„vis erant Graecorum in vsu: „futurum actiuum *ἀκούσω· „ἀκούσειν·* veteribus erat inu„sitatum." Iam intelligent tirones causam eorum, quae satis *λακωνικῶς*, quod meum tunc erat cacoëthes, ne nunc quidem expugnabile illud, notaui Melet. Crit. I. p. 128. Quod si cui vulgata in Xenophonte scriptura displiceat, (iurene id fiat, dubites) inserat post *ταῦτα* particulam *ἄν.* SCHAEF.]

καὶ, *etiam.* De positu huius particulae v. infra s. *ὁ* habitum etc.

κατὰ et *μετὰ* confusa. [Exemplum huius confusionis in Babrio reperisse sibi visus est praestantissimus Tyrwhittus Dissertat. de Babrio p. CXC. ed. Lips. Frustra, vt satis docui in nota adiuncta, quam etiam in Aesopo Heusingeri nuper Lipsiae repetito p. 145. sq. legas. Comparare poteram Homericum Il. XVIII. v. 96. *αὐτίκα γάρ τοι ἔπειτα μεθ' Ἕκτορα πότμος ἑτοῖμος.* SCHAEF.]

κηροῦσθαι τῷ χαλκῷ. V. Ind. Latin. v. Brunckii notae.

κρούειν. V. Koen. in praefat. p. XVIII.

κυρίττειν. V. Koen. in praefat. p. XVIII.

λ̄ et *ῑ* confusa. — V. etiam Ind. Latin. v. Brunckii notae.

λ̄ et *μ̄* confusa. — V. etiam Ind. Latin. v. Brunckii notae.

Λακεδαίμων pro *Λακεδαιμόνιος.* [Plato T. V. p. 44. *ἐν Λακεδαίμοσιν.* Cornarius ad h. l. p. 55. Fisch.: „falso *ἐν „Λακεδαίμοσιν* pro *ἐν Λακε„δαίμονι.*" Hoc in duobus Codicibus repertum et a Nürnbergero ascitum nollem Astius spreuisset. Quod autem Ficinus vertit *apud Lacedaemonas*, non certior est hic vsus Latinae vocis *Lacedaemon.* In

Vegetio quidem de re milit. III. Prol. in. dudum consensu ediderunt *Lacedaemonios.* Mamertinus Panegyr. c. IX. *gemini illi reges* L a c e d a e m o n e s *Heraclidae.* Iaegerus: „*Lacedaemones* — inu„sitate pro *Lacedaemoniis* di„citur. Liuineius ideo coniicit „legendum esse *Lacedaemo„nis.*" SCHAEF.]

μ̄ et λ̄ confusa. — V. etiam Ind. Latin. v. Brunckii notae.

ō habitum quod non erat nisi ductus calami aduenticius. [E tali ductu ortus est, vt opinor, articulus ὁ initio Fabulae Aesopicae 220. Neuel. (295. Fur.) vbi non dubito scribendum esse: *Δειλὸς καὶ φιλάργυρος.* Car. Ern. Christoph. Schneiderus ad h. l.: „*Δειλὸς* „*ὁ καὶ φιλάργυρος.* — mini„me abundat ὁ: *timidus idem„que auarus.*" Sed in talibus longe diuersa vis est locutionis ὁ *καὶ* —, ἡ *καὶ* —, τὸ *καὶ*—, de qua v. not. ad Gregor. p. 459. Pollux p. 1305. sq. *καὶ κελέοντας, τοὺς καὶ ἱστόποδας, καὶ λείας, τὰς καὶ ἀγνύθας.* Iungermannus: „*τοὺς καὶ ἱστόποδας*, scilicet „*καλοῦσιν.*" Imo *καλουμένους.* Anonymus de metris MS. ap. Tyrwhitt. Dissertat. de Babrio p. CLXX. ed. Lips. *τὸ Ἱππωνάκτειον, τὸ καὶ χωλόν· τὸ τοῦ Ἀνανίου, τὸ καὶ ἰσχιοῤῥωγικόν.* Quod si vulgatam in Aesopo scripturam defendas, fatearis oportet, voces *δειλὸς* et *φιλάργυρος* vulgo dici de iisdem hominibus, mirerisque, mythographum repente fieri synonymographum. Ceterum particula *καὶ* (*etiam*) omnino inter articulum participiumque sic interponi solet. Schol. Victor. ad Homer. Il. II. v. 518. (Heyn. T. IV. p. 687.) *τὸν καὶ φήναντα θεόν.* Scriba Codicis Paris. Platon. (Bast. Comment. Palaeogr. p. 728.) *τοῦ καὶ ὠνησαμένου.* Idem *καὶ* pariter interponi inter praepositionem casumque quem illa regit, nuper exemplis docui in Lipsiensi editione Aesopi Heusingeriani p. 147. et 265. Pindarus Olymp. II. v. 51. *ἐν καὶ θαλάσσᾳ*, quod nolim solicitare. Ibid. VII. v. 47. *καὶ ἐν τελευτᾷ.* Al. *ἐν καὶ τελευτᾷ*, quod Boeckhius praetulit. SCHAEF.]

ὁ, ἡ, τό. — *τὸ ἀδελφὸς, τὸ δῆμος* etc. [Ad talia vulgo subauditur *ὄνομα.* V. L. Bos. Ellips. p. 425. sq. Ita Xenophon Oecon. VI, 14. *τοὺς ἔχοντας τὸ σεμνὸν ὄνομα τοῦτο τὸ καλός τε κἀγαθός.* Mox §. 15. sequitur: *ὅτι προςέκειτο τὸ καλὸς τῷ ἀγαθῷ.* In hac scriptura agnoscere mihi videor soloecismum, (debebat enim esse *τῷ ἀγαθός*,) quem facile tollas, seu legas cum aliquot Codicibus *τὸ κάλλος*, siue, quod malim, cum Stobaeo ὁ *καλός.* Statim: *ὅντινα ἴδοιμι καλόν.* Schneiderus: „*ἄν τινα καλὸν ἴδοιμι* „Stobaeanum praefero, vt ma„gis Atticum." Sic vereor vt Graeci scripserint: requiro enim *εἴ τινα.* SCHAEF.]

ὅθι et *ἵνα* confusa. V. Ind. Latin. v. Brunckii notae. *ὅθι* et *ὅτι* confusa. V. ibid.

ō̄ν et ō̄ς confusa. [Pindarus Olymp. III. v. 75. sq. *κτεάνων δὲ χρυσὸς αἰδοιέστατ ο ν.* Quod aliquot habent libri, *αἰδοιέστατ ο ς*, non de nihilo videtur. Compara quae congessimus Porsonus et ego ad Euripid. Phoeniss. v. 1730. Homerus Il. VIII. v. 247. *αἰετὸν — τελειότατον πετεηνῶν.* vbi noli dubitare quin

τελειότατον sit generis masculini. Conf. Il. XXI. v. 253. XXII. v. 139. Similia tetigi ad L. Bos. Ellips. p. 188. et 921. Cicero de Nat. Deor. II. c. 52. *Indus vero, qui est omnium fluminum maximus.* Florus III, 2, 4. *impiger fluminum Rhodanus.* In transcursu moneo, illis quae collegi ad L. Bos. p. 189. addi posse *ἀριδείκετος ἀνδρῶν* Homer. Il. XI. v. 248. vbi ad genitiuum *ἀνδρῶν* non subaudiam praepositionem *κατά.* Schaef.]

ὅτι et *ὅϑι* confusa. V. Ind. Latin. v. Brunckii notae.

π et *στ* confusa. [Xenophon Oecon. VI, 11. *ὅπως, ἃ μὲν ἀγαϑά ἐστι, ποιῶμεν.* Schneiderus: „*ἀγαϑά ἐστι ποιῶμεν.* „Paris. C. D. *ἀγαϑὰ ἐποιῶ-* „*μεν* dat." Ratio mirae huius diuersitatis clarissime patet ex iis, quae Bastius l. in Indice c. monuit. Cum iis, quae paullo post §. 12. sequuntur, *βουλοίμην ἂν οὕτως ἀκούειν, ὡς κ. τ. λ.*, conferas Iulianea et Platonica, de quibus p. 1015. in nota dixi. Schaef.]

παροιμία subaudiendum. [Add. Schol. Platon. p. 133. Schaef.]

Sumtibus I. A. G. Weigelii prodierunt:

Graecae linguae Dialecti recognitae opera Mich. Maittaire. Post l. F. Reitzium, qui praef. et excerpta ex Apoll. Dysc. Gramm. addid. totum opus rec. emend. aux. F. G. Sturzius. 1807. 8 maj. 3 rthl. 8 gr.
Charta melior — — — — 4 — 8 —
— — scriptoria — — — 5 —
Sturzii F. G. Liber de Dialecto Maced. et Alex. 1808. 8 maj. (Pars 2da Operis Maittair.) 1 rthl. 4 gr.
Charta script. — — — — 1 — 18 —
Dionysius Longinus de Sublimitate. Gr. et lat. Denuo rec. et animadu. viror. doct. aliisq. subsid. instr. B. Weiske. 1809. 8 maj. — — — — 4 rthl.
Charta script. — — — — 5 —
— — pergam. (velin) — — — 7 —
Fabulae Aesopicae, quales ante Planudem fereb. ex vet. cod. Abb. Flor. nunc prim. erutae vna cum aliis partim hinc inde coll. partim ex codd. depromptis, lat. vers. et not. exorn. Stud. Fr. de Furia. C. ind. (Acced. Prolegomena editoris, Fabricii not. lit. Tyrwhitt de Babrio, Huschkii Diss. de Archilocho, Bentleii Diss. de Aesopo.) 1810. 8 maj. — — 4 rthl.
Charta script. — — — — 5 —
— — pergam. (velin) — — — 7 —
Idem Liber. Graece. C. not. Fr. de Furia et al. Sine Diss. Fabricii, Tyrwhitti etc. C. ind. 1810. 8 maj. 1 rthl. 16 gr.
Charta script. — — — — 2 — 4 —
Eaedem Fabulae, graece, c. not. et ind. Schneideri. In vsum schol. 810. 8 maj. — — 20 gr.
Charta script. — — — — 1 rthl. 4 gr.

Empedoclis et Parmenidis Fragmenta ex cod. Taur. Bibl. restit. et ill. ab A. Peyron. Simul agitur de genuino gr. textu comment. Simplicii in Arist. de Coelo et mundo. 810. 8 maj. — — — 16 gr.
Charta script. — — — — 1 rthl.
— — membr. (velin) — — 1 rthl. 16 gr.
Pindari Opera quae supersunt. Textum in genuina metra restit. et ex fide libror. MSS. doctorumque conject. rec. annot. crit. scholia integra, interpr. lat. comment. perp. et indd. adj. A. Boeckhius. Tom. I. 1811. 4 maj.
Idem liber, graecum text. cont. 4 maj.
Boeckhii Aug. Commentationes acad. II. cont. specimen emend. in Pindari Carmina. 1811. 4 min. 12 gr.
Apparatus liter. III tomi, c. indd. (Catalogus libror. apud me venal. C. pretiis). 8 maj. — 1 rthl. 16 gr.
Charta melior — — — — 3 rthl.

In commissis:
Murray Descriptio arteriar. corp. hum. Vpsal. 798. 4. 16 gr.
Paykull, G. de, Fauna Suecica. II tomi. ibid. 8 maj. 2 rthl. 12 gr.
Eiusd. Monographia carabor. Sueciae. ib. 790. 8. 20 gr.
Floderi I. Opuscula orat. et poet. ib. 791. 8 maj. 1 rthl. 8 gr.
Platonis Phaedon explan. et emend. proleg. et annot. Dan. Wyttenbachii. Lugd. B. 1810. 8 maj. 3 rthl. 8 gr.

Mionnet Description de Medailles antiques. IV tomes. av. fig. à Par. 806. 8. 33 rthl. 2 gr.
Iuvenalis Satyrae, ad Codd. Paris. rec. stud. Achaintre. 2 tomi. Paris. 810. 8. 16 rthl.
Gosselin Recherches sur la Geographie syst. et pos. des Anciens. 2 tomes. Du même Geographie des Grecs analysée. Av. Cartes. à Paris an VI. et 790. 4. 26 rthl. 6 gr.
L'Iliade d'Homère, trad. en fr. (av. des notes) par M. de Rochefort. 2 tomes. à Par. 781. 4. 10 rthl.
Silv. de Sacy Grammaire Arabe. 3 tomes. à Paris 806. 8. 16 rthl.
Leibnitii opera omnia. VI tomi. Genevae 768. 4. 26 rthl.

Tacitus, in vsum Delph. ed. Pichon. 4 tomi. Paris. 682. 4. 30 rthl.
Tacitus ed. Brotier. 4 tomi. Paris. 771. 4. 48 rthl.
Les Georgiques de Virgile, trad. en vers fr. par l'Abbé De Lille. Paris Didot 783. 4. 10 rthl.
Plinii historia nat. in us. Delph. ed. Harduinus. V tomi. Paris. 685. 4. 30 rthl.
Lucretius, ed. Nardius. C. fig. Flor. 647. 4. 4 rthl.
Sallustius in us. Delph. ed. Crispinus. Paris. 674. 4. 5 rthl.
Vellejus Paterc. in us. Delph. ed. Riguez. Paris. 675. 4. 5 rthl.
Statius ed. Tiliobroga. Paris. 600. 4. 2 rthl. 8 gr.
Raphelengii Lexicon arab. Leidae 613. 4. 5 rthl.
Quatuor Evangelia, Graece, ed. Birch. Hafn. 788. 4. 9 rthl.
Biblia in lingua Livonica, ed. Fischer. Rigae 685. 4. 4 rthl.
Perries Segmenta nobil. signor. et statuar. 100 tabb. Rom. 638. fol. 15 rthl.
Description des princip. pierres grav. du Cab. du Duc d'Orleans. 2 Voll. av. fig. à Par. 780. fol. 40 rthl.
Turnebi Adversaria stud. Fardini. Par. 580. fol. 4 rthl.
Fabretti de Columna Trajani syntagma. C. fig. Rom. 683. fol. 5 rthl. 12 gr.
A. a S. Iosepho Gazophylacium ling. pers. Amst. 684. fol. 9 rthl.
Bougeti Lexicon hebr. 3 tomi. Rom. 737. fol. 10 rthl.
Septalii in Aristot. Problemata Commentaria. 3 tomi. Lugd. 632. fol. 5 rthl.
Avicennae Canon med. etc. 2 tomi. Venet. ap. Iunt. 595. fol. 4 rthl.
Terentius ed. Cocquelines. 2 tomi. C. fig. Romae 767. fol. 24 rthl.
Virgilius ed. Ambrogi. 3 tomi. Rom. 763. fol. 30 rthl.
Terentius. Lat. et Ital. C. fig. Vrbin. 736. fol. 15 rthl.
R. M. van Goens diatr. de cepotaphiis. Traj. ad Rh. 763. 8. 1 rthl. 4 gr.
Reitzius de ambiguis, mediis et contrariis. ib. 752. 8. 1 rthl. 16 gr.
Hemsterhusii et Valckenarii Orationes. L. Bat. 784. 8. 2 rthl. 4 gr.

Launoii veneranda rom. eccles. circa simoniam traditio. Paris. 675. 8. 1 rthl. 4 gr.
P. de Marca Opuscula ed. Baluzius. ib. 681. 8. 1 rthl. 8 gr.
Ej. Dissertationes III. ed. Baluzius. ib. 669. 8. 1 rthl. 8 gr.
Bellorii Annotatt. in XII prior. Caes. numism. C. fig. Romae 730. fol. 5 rthl.
Stosch Gemmae ant. cael. Ex praec. Europ. Mus. sel. Gall. et lat. C. fig. B. Picart. Amst. 724. fol. 15 rthl.
Nouv. Recueil de Vues des princip. eglises, places, rues et palais de Rome mod. et des plus beaux monumens de Rome anc. à Rome 763. fol. max. 26 rthl.
Psalterium hebr. gr. arab. et chald. c. III. lat. interpr. et gloss. Genevae 516. fol. 18 rthl.
Sacrosancta IV Euangelia, arab. scr. lat. redd. figg. orn. Romae ex typ. Med. 619. fol. 15 rthl.
Irenaei contra omnes haeres. libb. V. Gr. lat. ed. Grabe. Oxon. 702. fol. 8 rthl.
Ocellus Lucanus. Gr. lat. ed. Vizzanius. Amst. 661. 4. 1 rthl. 16 gr.
Euripidis Phoenissae gr. lat. ed. Valckenaer. Franeq. 755. 4. 5 rthl. 12 gr.
Ovidius, in us. Delph. ed. Crispinus. 4 tomi. Paris. 689. 4. 24 rthl.
Horatius. Lat. et Gall. par Dacier. 5me Ed. augm. des notes de Bentley, Cuningham et Sanadon. 4 tomi. à Hamb. 733. 4. 10 rthl.
Catullus, Tibullus, Propertius, in us. Delph. ed. Silvius. Paris. 685. 4. 8 rthl. 12 gr.
Plautus Parei. Francof. 623. 4. 1 rthl. 18 gr.
Eutropius, in us. Delph. ed. a T. Fabri filia. Paris. 683. 4. 3 rthl. 16 gr.
Celsus ex rec. Targae. L. Bat. 785. 4. 9 rthl.
Panegyrici vet. ed. Arntzenius. 2 tomi. Traj. ad Rh. 790. 4. 7 rthl. 12 gr.
Scheidii Glossarium arab. lat. L. Bat. 769. 4. 1 rthl. 16 gr.
Idem Liber. ibid. 787. 4. 4 rthl.
Scaliger de causis ling. lat. libb. 13. Ed. Commel. 623. 8. 20 gr.
Idem Liber. Lugd. 540. 4. 1 rthl. 14 gr.
Tabula Peutingeriana itin. ed. Scheyb. Vindob. 753. fol. 24 rthl.

Opere di Tacito con la trad. del Davanzati. Pad. 755. 4. 3 rthl.
Idem Liber. Bassan. 790. 4. 8 rthl.
Talmudi Babyl. Codex succa. Traj. ad Rh. 726. 4. 1 rthl. 16 gr.
Aen. Sylvii Piccol. Sen. Opera. Bas. 551. fol. 5 rthl.
Ej. Epistola c. lit. init. pict. Norimb. 496. 4. 6 rthl.
F. Strada de bello belg. etc. C. fig. L. Bat. 645. 12. 1 rthl. 16 gr.
Xenophontis Opera Gr. lat. ed. Leunclavius. Paris. 625. fol. 15 rthl.
— — — Opera omnia. Gr. lat. Basil. 572. fol. 5 rthl. 12 gr.
Wilmet Lexicon arab. Roterod. 784. 4. 8 rthl.
P. de Vineis Epistolar. libb. VI. Bas. 566. 8. 1 rthl. 12 gr.

PLATONIS OPERA
GRAECE
CVM VERSIONE LATINA, ANNOTATIONE CRITICA, SCHOLIIS GRAECIS ET INDICE PLENISSIMO. 8. mai.

Quod inde a Stephaniana Platonici textus recensione desideratum fuit ab eruditis, vt philosophorum omniumque prope scriptorum veterum principis libri omnes iusta quadam et legitima textus castigatione ad antiquam integritatem reuocarentur propius, id negotium ob critici apparatus inopiam nemo adhuc aggredi potuit; nostra demum aetas intra sexennium fere effectum videbit. Quippe affluente nobis ex bibliothecis tanta criticorum subsidiorum copia, quanta paucis adhuc contigit veterum scriptorum editoribus, facile persuasimus viris iis, qui operi prae ceteris in patria viderentur idonei, *L. F. Heindorfio* et *A. Boeckhio*, vt curam hanc susciperent criticae omnium Platonis librorum editionis. Editionis autem haec erit ratio, vt textus ad optimorum Codd. ceterorumque subsidiorum fidem constanti emendetur recensione, textui subiiciatur Latina versio, sensum vbique accurate reddens; denique singulis tomis critica maximam partem adiungatur annotatio, saepe tamen

illa ad rerum quoque et sententiarum explicationem pertinens. Operi accedent volumina aliquot scholiorum Graecorum partim ineditorum et index vel potius clauis, quam dicunt, vniuersum Platonis sermonem et ex historia, geographia etc. singula continens. Totum opus fere voluminibus XV. absoluetur. Externa eius forma eadem erit, quam adhibuimus in Longino Weiskii aut in ea, quae nuper prodiit cura Del Furiae, Aesopi editione maiore.

Tam egregium opus, quo inter Philologos nemo facile careat, vt commodius minoribusque impensis emi possit, polliceor me iis, qui nomen suum apud me *subscribendo* professi fuerint, singulos tomos singulis thaleris frondiferis s. Gallicis (*Laubthaler*), h. e. 1 Thal. 13 Gross. monetae Saxonicae, venditurum esse. Haec pecunia non soluetur in antecessum, sed absoluto quoque tomo numerabitur. Primus tomus cum mercatu vernali anni 1812. proditurus sit, Subscriptorum nomina, quorum index operi praefigetur, vsque ad mercatum autumnalem 1811. praestolabor. Qui non subscripserint, pro singulis tomis pendent 2 Thal. 8 Gross. mon. Saxon.

Lipsiae d. 17. Febr. 1811.

Io. Aug. Gottlob Weigel.

TYPIS CAROLI TAVCHNITZII.

Tab. I.

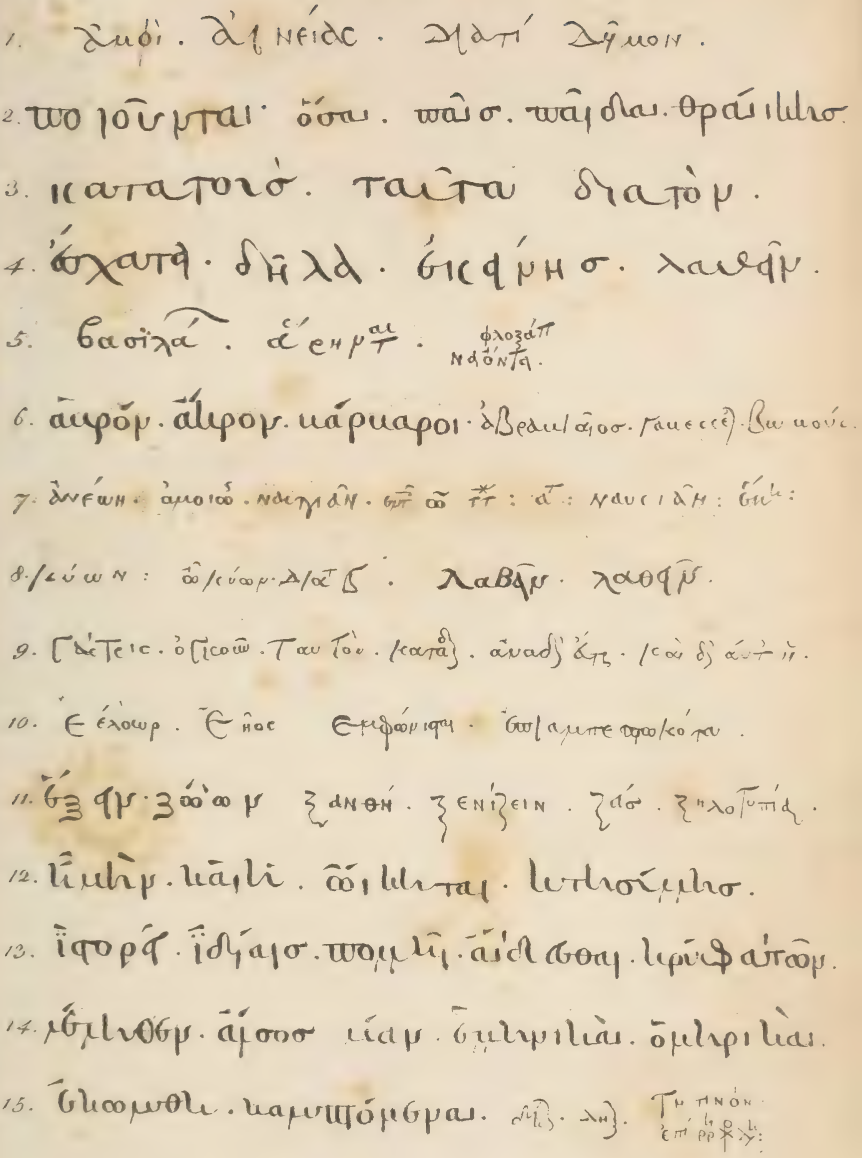

Tab. II.

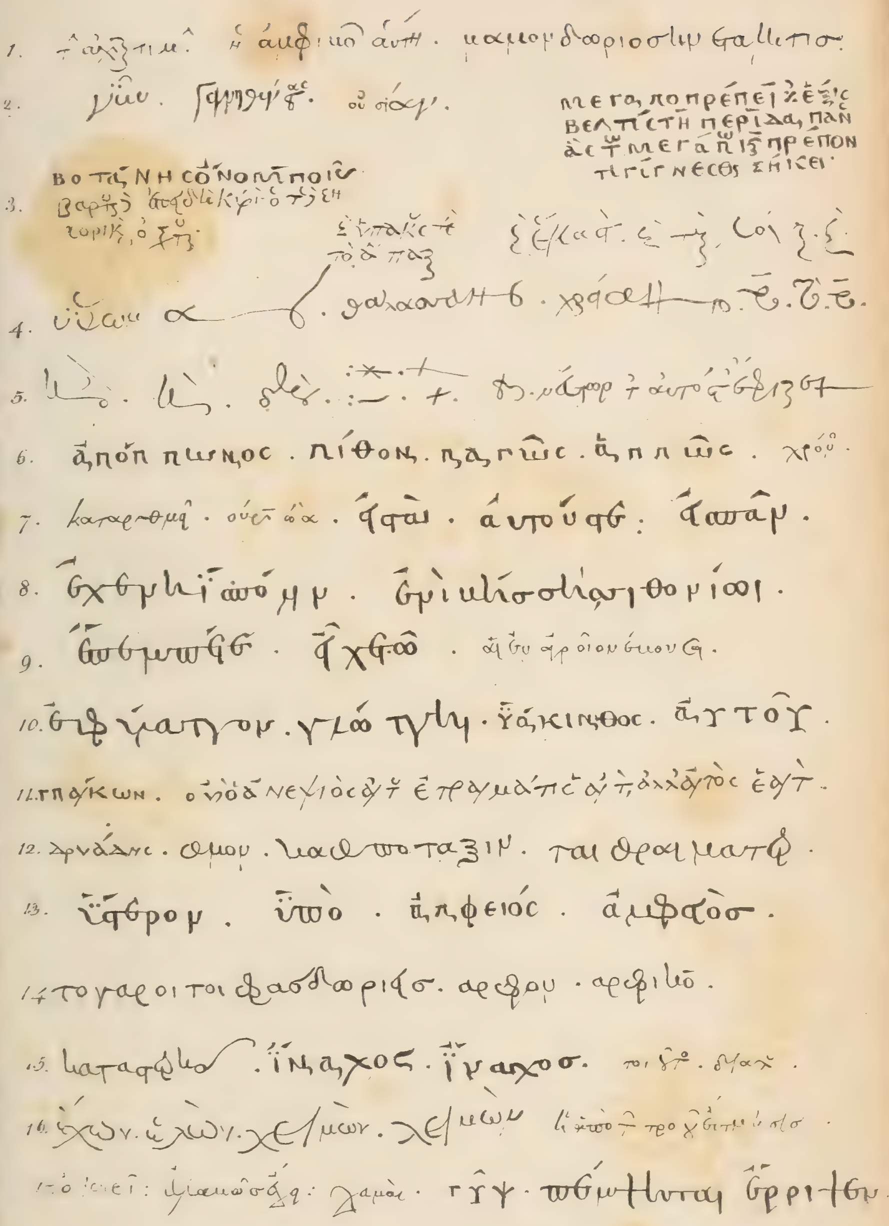

Tab. III.

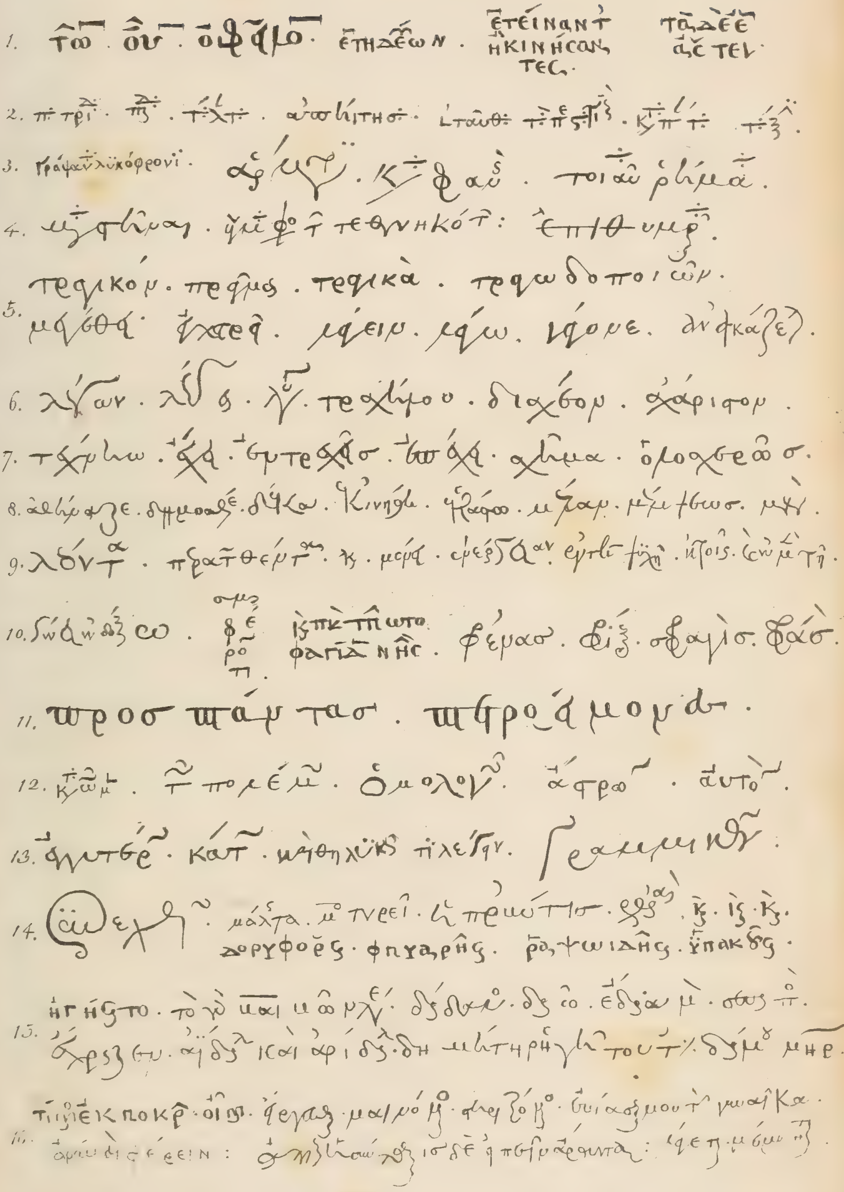

Tab. IV.

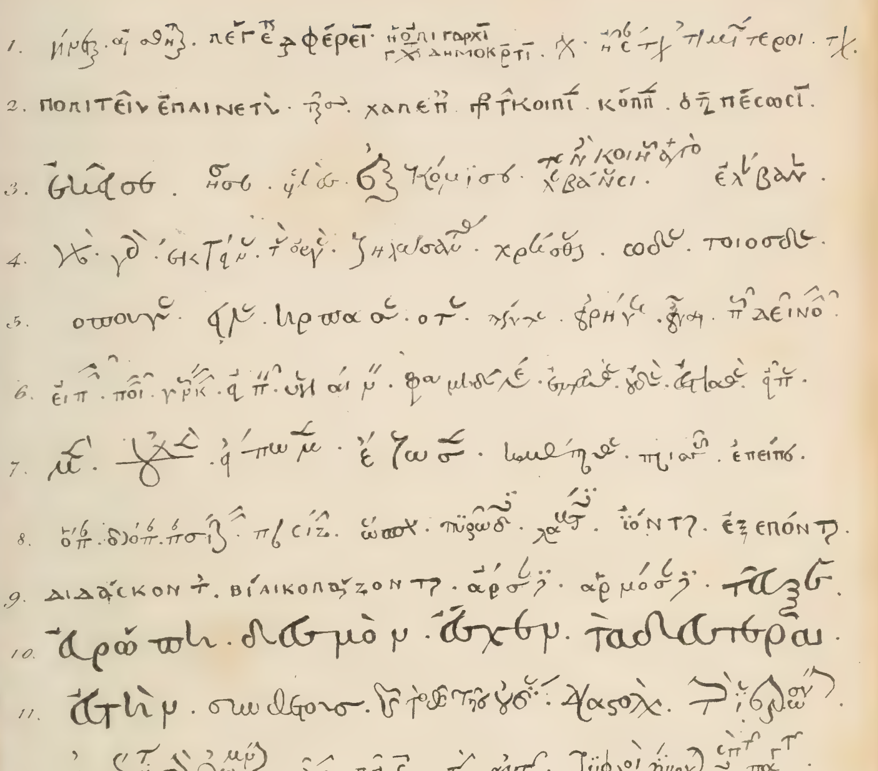

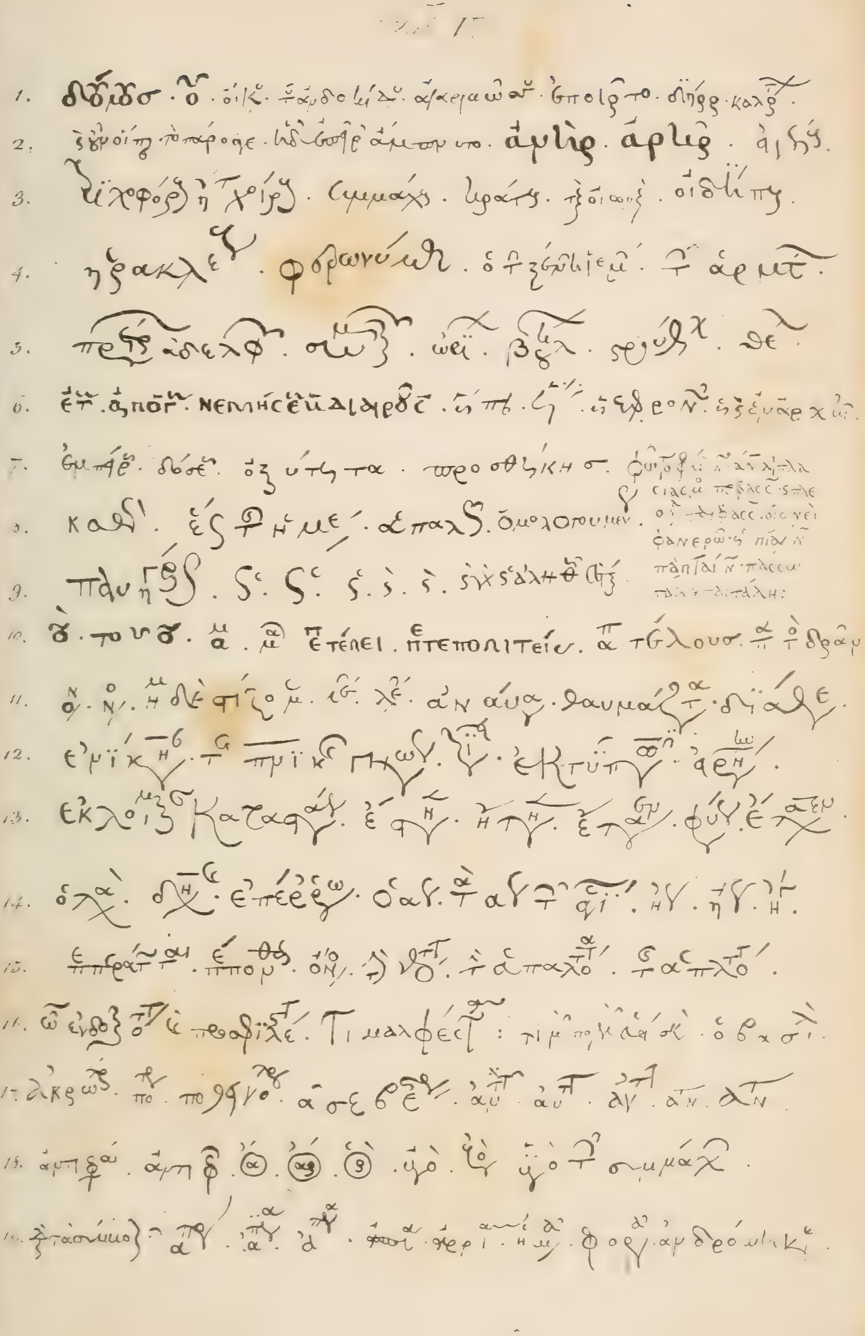

Tab. 11.

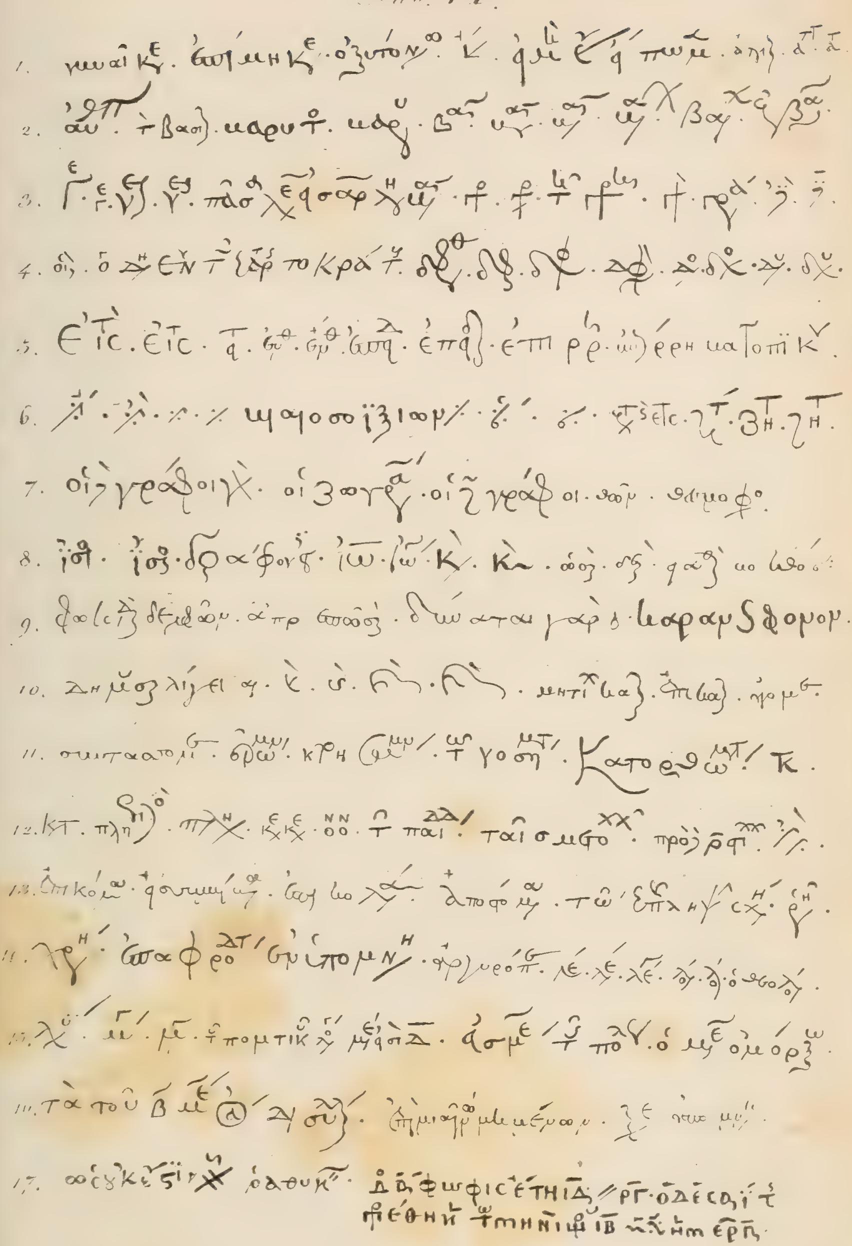

Tab. VII.